

Bàn Tàng

truyện đồng loại kenhtruyen.com

KÊNH
TRUYỆN

kenhtruyen.com

BÀN TẶNG KHÔNG MUỐN LÀM ẢNH ĐẾ

Tác giả: Đào An Dật

Thể loại: Đô Thị, Sáng Văn, Showbiz

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

#Hài Hước #Đô thị giải trí #Minh tinh #Drama siêu cuốn

Đây là câu chuyện của một thiếu niên võ tăng bị huynh đệ sinh đôi hớ vào giới văn nghệ, kết quả không cẩn thận trở thành ảnh đế siêu cấp nổi tiếng.

Hứa Trăn là cô nhi lớn lên ở chùa miếu, được chủ trì một tay nuôi nấng.

Vốn định xuất gia và năm 20 tuổi nhưng kết quả, mười tám tuổi năm đó, một người tự xưng là ca ca sinh đôi đến đón hấn đi bá tể mẹ ruột.

Hứa Trăn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn nghe theo lời đề nghị của sư phụ

Hồng trần thế tục, cứ xuống núi xem một lần rồi mới quyết định.

Nhưng mà.

Dưới núi chờ đợi hấn lại là...

Ca ca thân là nghệ sĩ tuyến mười tám lại ném hấn ở trong nhà để làm thế thân, còn chính mình thì...Bỏ trốn !!

“Tiểu sư phụ, cậu giúp tôi một lần đi!” Người đại diện của ca ca khóc không ra nước mắt

“Xin cậu đó, giúp ta một chút, không diễn được cũng không sao.”

Hứa Trăn nhìn khối tiền 5 vạn đỏ rực trước mắt, hơi do dự.

Hắn nhớ tới sảnh chính của miếu đường quanh năm mưa dột, cùng với Tàng Kinh các run run rẩy rẩy, trong lòng bắt đầu tính toán.

“Tiểu tử một lòng hướng phật, chưa được thiên tâm, sao có thể tùy tiện bước vào chốn hồng trần...”

Hứa Trăn một mặt nghiêm túc nói: “Đến...thêm tiền.”

Bản Tảng Không Muốn Làm Ảnh Đế

☆ Mục Lục ☆

- [Chương 1: Anh Em Song Sinh](#)
- [Chương 2: Đây Không Phải Là Chuyện Tiền Bạc](#)
- [Chương 3: Hóa Ra Là Thiên Tài](#)
- [Chương 4: Muốn Nhét Người Vào! !](#)
- [Chương 5: Lại Đến Chen Ngang](#)
- [Chương 6: Khí Chất Thay Đổi](#)
- [Chương 7: Diễn thử](#)
- [Chương 8: Diễn Xuất Của Hứa Trăn](#)
- [Chương 9: Sao Chép](#)
- [Chương 10: Đổi Tên](#)
- [Chương 11: Thăng Nhóc này Là Thiên Tài](#)
- [Chương 12: Xuất Gia Là Nghề Nghiệp Sao? ?](#)
- [Chương 13: Lâm Gia](#)
- [Chương 14: Bị Mắng](#)
- [Chương 15: Không Cần Dây Cáp](#)
- [Chương 16: Trên Đồi Làm Gì Có Khinh Công](#)
- [Chương 17: Sáng Tạo Kinh Điển](#)
- [Chương 18: Tô Đạo Cực Phấn Khởi](#)
- [Chương 19: Giới Thiệu Công Việc](#)
- [Chương 20: Cậu Muốn Làm Diễn Viên Không](#)
- [Chương 21: Bản Tảng Không Muốn Đội Tóc Giả](#)
- [Chương 22: Soái Ca ? ?](#)
- [Chương 23: Lâm Huệ Mỹ](#)

[Chương 24: Hợp Tác Vui Vẻ](#)
[Chương 25: Gặp Phải Người Quen](#)
[Chương 26: Kết Thúc Vai Diễn Đầu Tiên](#)
[Chương 27: Chuẩn Bị Cho Vai Diễn Thứ Hai](#)
[Chương 28: Đèn Phim Trường](#)
[Chương 29: Hứa Nhị Cầu](#)
[Chương 30: Tôi Diễn Vai Cha Anh](#)
[Chương 31: Tính Tình Của Ninh Ninh Thật Lớn! !](#)
[Chương 32: Ngoại Hình Có Vấn Đề](#)
[Chương 33: Quá Xấu! !](#)
[Chương 34: Không Phải Do Trang Phục](#)
[Chương 35: Đứa Trẻ Này Thật Tốt](#)
[Chương 36: Bọn Họ Cố Ý Chinh Tôi! !](#)
[Chương 37: Không Diễn Thì Cút](#)
[Chương 38: Nhân Vật Hoa Vô Khuyết](#)
[Chương 39: Thay Đổi Diễn Viên Chính](#)
[Chương 40: Sửa Kịch Bản](#)
[Chương 41: Đáp Án Tham Khảo](#)
[Chương 42: Buổi Lễ Khai Máy](#)
[Chương 43: Áp Lực Và Trách nhiệm](#)
[Chương 44: Tay Không Cướp Dao Sắc!](#)
[Chương 45: Diễn Như Không Diễn](#)
[Chương 46: Diễn Xuất Vừa Đủ](#)
[Chương 47: Mâu Thuẫn Bắt Đầu](#)
[Chương 48: Phải Đánh Bại Cậu Ta!](#)
[Chương 49: Quan Sát Thực Lực](#)
[Chương 50: Kỹ Năng Của Tổng Úc](#)
[Chương 51: Ngọa Long Và Phượng Hoàng](#)

[Chương 52: Nhận Ra Thực Lực Thật Sự](#)
[Chương 53: Mười Cái Đùi Gà](#)
[Chương 54: Chỉ Là Nghi Ngờ](#)
[Chương 55: Đi Đào Góc Tường](#)
[Chương 56: Cơ Hội Tốt Nhất](#)
[Chương 57: Cảm Giác Mới Mẻ](#)
[Chương 58: Bị Mắng Chửi](#)
[Chương 59: Muốn Cọ Nhiệt Sao! !](#)
[Chương 60: Bị Uy Hiếp](#)
[Chương 61: Đại Lão Đã Lên Tiếng](#)
[Chương 62: Người Ta Đang Bận Giải Bài Tập](#)
[Chương 63: Đùng Hòng Đạo Văn Của Ta](#)
[Chương 64: Cảnh Quay Tâm Đắc](#)
[Chương 65: Diễn Xuất Tâm Lý](#)
[Chương 66: Nội Da Gà](#)
[Chương 67: Bị Đánh Bại](#)
[Chương 68: Tâm Trạng Vui Vẻ](#)
[Chương 69: Hòa Thương Chạy Không Khỏi Miếu](#)
[Chương 70: Về Núi](#)
[Chương 71: Sự Phụ Của Hứa Trăn](#)
[Chương 72: Quá Khứ Của Sự Phụ](#)
[Chương 73: Định Hướng Phát Triển](#)
[Chương 74: Tham Gia GameShow](#)
[Chương 75: Phái Diễn Xuất](#)
[Chương 76: Vừa Béo Vừa Đen](#)
[Chương 77: Vừa Cao Vừa Gầy](#)
[Chương 78: Không Muốn Đứng Chung Khung Hình](#)
[Chương 79: Nhân Khí Không tẻ](#)

[Chương 80: Vở Kịch Quỷ Di](#)
[Chương 81: Muốn Diễn Lại](#)
[Chương 82: Đại Lão Thật Mạnh Mẽ](#)
[Chương 83: Diễn Vai Nữ Chính](#)
[Chương 84: Bị Đè Ép](#)
[Chương 85: Màn Trình Diễn Hoàn Hảo](#)
[Chương 86: Thắng Lợi Áp Đảo](#)
[Chương 87: Công Ty Giải Trí Tìm Đến Cửa](#)
[Chương 88: Theo Đuổi Nam Nhân](#)
[Chương 89: Nguyên Tắc Sống Của Hứa Trăn](#)
[Chương 90: Muốn Tranh Người Của Tôi](#)
[Chương 91: Quả Nhiên Không Nhìn Lâm Người](#)
[Chương 92: Tôi Là Hứa Trăn](#)
[Chương 93: Ký Kết Hợp Đồng](#)
[Chương 94: Nghệ Sĩ Của Đông Nhạc](#)
[Chương 95: Bước Đi Đầu Tiên](#)
[Chương 96: Thiên Hạ Đệ Nhất Dao](#)
[Chương 97: Khu Nghỉ Dưỡng](#)
[Chương 98: Cô Có Thể Ký Tên giúp Tôi ? ?](#)
[Chương 99: Diễn Xuất Ngẫu Hứng](#)
[Chương 100: Bàn Tăng Không Muốn Đấu Với Ảnh Đế](#)
[Chương 101: Đại Lão Ra Tay Tương Trợ](#)
[Chương 102: Kỹ Năng Diễn Xuất Chân Chính](#)
[Chương 103: Cảm Xúc Thăng Hạng](#)
[Chương 104: Có Duyên Với Phật Môn](#)
[Chương 105: Cậu Thành Thật! !](#)
[Chương 106: Tôi Không Quan Tâm](#)
[Chương 107: Đỉnh Chính](#)

[Chương 108: A Chân Nhà Chúng Tôi](#)
[Chương 109: Cậu Là Hoa Vô Khuyết ? ?](#)
[Chương 110: Lựa Chọn Mạo Hiểm](#)
[Chương 111: Tuyển Đầu Thì Cũng Phải Thử Vai](#)
[Chương 112: Đừng Xem Thường Người Mới](#)
[Chương 113: Rắn Độc](#)
[Chương 114: Cuộc Sống Luôn Tràn Đầy Bất Ngờ](#)
[Chương 115: Buổi Thử Vai](#)
[Chương 116: Bắn Tăng Không Hề Rẻ! !](#)
[Chương 117: Người Này Quá Ác](#)
[Chương 118: Gặp 13 Lần! !](#)
[Chương 119: Muốn Làm Vợ Của Hấn](#)
[Chương 120: Ngạo Mạn Sẽ Bị Vả Mặt](#)
[Chương 121: Phát Sóng Trực Tuyến](#)
[Chương 122: Đạt Kỷ Lục](#)
[Chương 123: Bóp Chân Trước! !](#)
[Chương 124: Vượt Dự Đoán](#)
[Chương 125: Phim Mới Của Hạ Tuấn Ninh](#)
[Chương 126: Tiếp Tục Áp Đảo Nền Tảng Trực Tuyến](#)
[Chương 127: Điều Tăng Vô Hoa](#)
[Chương 128: Bị Việc Học Quán Chân](#)
[Chương 129: Tiệc Đóng Máy](#)
[Chương 130: Rượu Vào Lời Ra](#)
[Chương 131: Quay MV](#)
[Chương 132: Bắt Đầu Kỳ Nghỉ](#)
[Chương 133: Tiến Tổ “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”](#)
[Chương 134: Thực Lực Của Trần Chính Hào](#)
[Chương 135: Lớp Trẻ Đang Đi Lên](#)

[Chương 136: Hứa Trăn Và Trần Chính Hào](#)

[Chương 137: Người Xuất Gia Rất Thích Từ Tồn](#)

[Chương 138: Lão Nương Rất Đáng Sợ](#)

[Chương 139: Ta Chỉ Cần Hình Ảnh](#)

[Chương 140: Người Trẻ Tuổi](#)

[Chương 141: Khảo Sát Địa Hình](#)

[Chương 142: Mua Gói Bảo Hiểm Cao Hơn](#)

[Chương 143: Luyện Tập Võ Thuật](#)

[Chương 144: Phân Cao thấp](#)

[Thấy Hứa Trăn và Trần Chính Hào đã có mặt, đạo diễn Đặng Đại Diễn cầm lấy bộ đàm, trầm giọng nói: “Tất cả các máy quay xin trả lời, cảnh quay đầu tiên của chương 28 sắp bắt đầu.”](#)

[Chương 145: Làm Được Rồi! !](#)

[Chương 146: Phải Biết Nghĩ Cho Mình](#)

[Chương 147: Ăn Tết? ?](#)

[Chương 148: Thao Tác Ngược](#)

[Chương 149: Thần Xui Xẻo](#)

[Chương 150: Giải Diễn Viên Mới Xuất Sắc](#)

[Chương 151: Tham Gia Tranh Giải](#)

[Chương 152: Đài Truyền Hình Trung Ương CCTV! !](#)

[Chương 153: Tiết Mục Võ Thuật](#)

[Chương 154: Thay Người](#)

[Chương 155: Người Quen](#)

[Chương 156: Hộp Báo](#)

[Chương 157: Hứa Trăn Lại Chiếm Sóng](#)

[Chương 158: Một Thân Công Phu Không Thê Nói Rõ](#)

[Chương 159: Lão Đại “Hung Ác”](#)

[Chương 160: Cái Vả Mặt Hơi Đau](#)

[Chương 161: Tam Quốc Diễn Nghĩa](#)
[Chương 162: Vai Diễn Mạng Tính Thử Thách](#)
[Chương 163: Phải Hiểu Rõ Nhân Vật](#)
[Chương 164: Thật Cảm Động](#)
[Chương 165: Nhìn ở Góc Độ Ngôi Thứ Nhất](#)
[Chương 166: Chính Thức Khởi Quay](#)
[Chương 167: Hồi ức Của Ôn Nghi](#)
[Chương 168: Không Có Lòng Tin](#)
[Chương 169: Lãnh Đạo Đến Thăm](#)
[Chương 170: Canh Sen Có Độc](#)
[Chương 171: Cậu Ấy Là Một Diễn Viên](#)
[Chương 172: 20 Vạn? ?](#)
[Chương 173: Hội Chứng Stockholm](#)
[Chương 174: Chuẩn Bị Cho Kỳ Thi Nghệ Thuật](#)
[Chương 175: Hướng Đi Của Kiều Phong](#)
[Chương 176: Tam Thiếu Gia Kiếm Phát Sóng](#)
[Chương 177: Cuộc Chiến Ratings](#)
[Chương 178: Nam Chính Bị Phốt](#)
[Chương 179: Không Thay Đổi](#)
[Chương 180: Rót Khỏi Vị Trí Đầu Tiên](#)
[Chương 181: Đông Hải Nhất Dao Ra Sân](#)
[Chương 182: Sinh Hoạt Của Chu Hiểu Mạn](#)
[Chương 183: Số Liệu Bùng Nổ](#)
[Chương 184: Ngôi Sao Sáng](#)
[Chương 185: Đến Chúc Tết](#)
[Chương 186: Dạ Tiệc “Triệu Ánh Sao”](#)
[Chương 187: Chủ Tịch Của Hương Giang Ảnh Nghiệp](#)
[Chương 188: Múa Kiếm](#)

[Chương 189: Đấu Giá](#)
[Chương 190: Bản Lĩnh Thật Lớn](#)
[Chương 191: Sự Nghi Ngờ Của Công Chúng](#)
[Chương 192: Phong Thái Điềm Dạm](#)
[Chương 193: Lên Đỉnh! !](#)
[Chương 194: Lưu Thủ Nhi Đồng](#)
[Chương 195: Thư Mời Thử Vai](#)
[Chương 196: Áp Lực Không Nhỏ](#)
[Chương 197: Không Quen Biết](#)
[Chương 198: Bất Chước Sẽ Chết](#)
[Chương 199: Con Rẻ Tới Nhà](#)
[Chương 200: Quá Chối Mất](#)
[Chương 201: Trông Cây Vào Hứa Trăn](#)
[Chương 202: Kịch Trong Kịch](#)
[Chương 203: Mô Phỏng Thực Tế](#)
[Chương 204: Thành Tích Thi Nghệ Thuật](#)
[Chương 205: Triệu Vân](#)
[Chương 206: Hình Tượng Chu Du](#)
[Chương 207: Mượn Binh](#)
[Chương 208: Năm Chắc Vai Diễn](#)
[Chương 209: Gửi Nhầm? ?](#)
[Chương 210: Không Có Vấn Đề](#)
[Chương 211: Liên Hoan Phim Kỹ Thuật Số](#)
[Chương 212: Cậu Chết Quá Thảm](#)
[Chương 213: Chuyện Xưa Nhặt Nhẽo](#)
[Chương 214: Cạnh Tranh Khốc Liệt](#)
[Chương 215: Tô Đạo Muốn Đến](#)
[Chương 216: Quá Nghèo Nàn](#)

[Chương 217: Mỉm Cười Nâng Chén Rượu, Giết Người Giữa Đám Đông](#)

[Chương 218: Tên Điên Ngây Thơ](#)

[Chương 219: Không Thể Dời Ông Kính](#)

[Chương 220: Năng Lực Của Diễn Viên](#)

[Chương 221: Kết Quả Ra Lò](#)

[Chương 222: Mỹ Nhân Ngọc Nghéch](#)

[Chương 223: Phóng Viên Muốn Đến](#)

[Chương 224: Diễn Xuất Thành Thục](#)

[Chương 225: Fans CP Dây Sóng](#)

[Chương 226: Nhân Vật Bi Kịch](#)

[Chương 227: Tôi Có Còn Là Nam Phản Diện Số 2 Không? ?](#)

[Chương 228: Sinh Viên Đại Học Hứa Trăn](#)

[Chương 229: Phòng Ký Túc Xá 216](#)

[Chương 230: Vạn Gia Đăng Hỏa](#)

[Chương 231: Cùng Chung Kẻ Địch](#)

[Chương 232: Kịch Nói “Vạn Gia Ngon Đèn Dầu”](#)

[Chương 233: Phong Cách Diễn Xuất? ?](#)

[Chương 234: Không Hồ Là Thủ Khoa](#)

[Chương 235: Trò Hay Sắp Bắt Đầu](#)

[Chương 236: Phong Cách Của Thẩm Đan Thanh](#)

[Chương 237: Lợi Hại](#)

[Chương 238: Lịch Trình Dày Đặc](#)

[Chương 239: Lão Nam Hải](#)

[Chương 240: Giải Phim Ngắn](#)

[Chương 241: Điều Là Đám Sinh Viên Năm Nhất](#)

[Chương 242: Tổ Kịch Thực Chiến](#)

[Chương 243: Khảo Sát Hình Tượng Thực Tế](#)

[Chương 244: Lão Ca Dầu Mỡ](#)
[Chương 245: Thợ Cắt Tóc](#)
[Chương 246: Sức Lao Động Của Sinh Viên](#)
[Chương 247: Quảng Bá “Máu Đào Kiếm”](#)
[Chương 248: Rất Dễ Bị Lãng Quên](#)
[Chương 249: Hậu Sinh Khả Úy](#)
[Chương 250: Học Sinh Nhà Tôi Đó! !](#)
[Chương 251: Khả Năng Nhập Vai](#)
[Chương 252: Diễn Xuất Tốt Như Vậy! !](#)
[Chương 253: Khả Năng Kéo Ratings Của Hứa Trăn](#)
[Chương 254: Đi Quan Đông](#)
[Chương 255: Mở Rộng Đề Tài](#)
[Chương 256: Giới Kịch Niên Đại](#)
[Chương 257: Hình Tượng Nhân Vật](#)
[Chương 258: Mẫu Chốt Của Buổi Thử Vai](#)
[Chương 259: Sạch Sẽ](#)
[Chương 260: Nhất Định Phải Là Chu Truyền Võ](#)
[Chương 261: Lại Là Cậu? ?](#)
[Chương 262: Thêm Một Cơ Hội](#)
[Chương 263: Tranh Cãi](#)
[Chương 264: Một Người Hai Vai](#)
[Chương 265: Mâu Thuẫn Nội Bộ](#)
[Chương 266: Hành Tửu Lệnh](#)
[Chương 267: Tổng Đạo Diễn Đến](#)
[Chương 268: Săn Sóc Bá Tánh](#)
[Chương 269: Màn Solo Kinh Điển Của Gia Cát Lượng](#)
[Chương 270: Đại Đô Độc, Nhờ Vào Ngươi! !!](#)
[Chương 271: Khí Thế Ngang Bằng](#)

[Chương 272: Khó Bằng Kinh Phật của Bàn Tăng Sao? ?](#)

[Chương 273: Tiếng Xấu Oan Ưc Của Chu Du](#)

[Chương 274: Mị Lực Của Chu Du](#)

[Chương 275: Cảnh Quay Đầu Tiên](#)

[Chương 276: Quyết Định Của Tôn Sách](#)

[Chương 277: Vấn Đề Kinh Phí](#)

[Chương 278: Kim Chủ Ghé Thăm](#)

[Chương 279: Tổ Giang Đông Nhộn Nhịp Như Vậy! !](#)

[Chương 280: Hình Tượng Quá Non Nớt](#)

[Chương 281: Chu Du Phiên Bản Mới Toanh](#)

[Chương 282: Không Cần Đa Nghi](#)

[Chương 283: Say Rượu](#)

[Chương 284: Trận Lửa Thiêu Xích Bích](#)

[Chương 285: Phát Hành Phim Ngắn “Lão Nam Hải”](#)

[Chương 286: Khó Thề Hình Dung](#)

[Chương 287: Cái Gọi Là Phim Hoài Niệm](#)

[Chương 288: Sập Server](#)

[Chương 289: “Ta Là Phái Diễn Xuất” Mùa Mới](#)

[Chương 290: Diễn Viên Cùng Thế Hệ](#)

[Chương 291: Chu Du Đóng Máy](#)

[Chương 292: Bắt Đầu Quay “Tôi Là Phái Diễn Xuất”](#)

[Chương 293: Phân Chia Thẻ Thứ Hạng](#)

[Chương 294: Lại Là Hòa Thương? ?](#)

[Chương 295: Vàng Thau Trộn Lẫn](#)

[Chương 296: Trăn Quả](#)

[Chương 297: Vương Hữu Lâm](#)

[Chương 298: Là Sư Tỷ Của Tôi! !](#)

[Chương 299: Một Vai Diễn, Hai Diễn Viên](#)

[Chương 300: Bản Tôn Giáng Thế! !](#)
[Chương 301: “Tiền bối” Hứa Trăn](#)
[Chương 302: Thái Độ Hà Khắc](#)
[Chương 303: Tám Bộ Bom Tấn Kinh Điển](#)
[Chương 304: Lựa Chọn Của Hứa Trăn](#)
[Chương 305: Muốn Cạnh Tranh Với Hứa Trăn? ?](#)
[Chương 306: Nữ Diễn Viên Cấp A](#)
[Chương 307: Ghi hình Vòng Thứ Ba](#)
[Chương 308: Thiên Hạ vô Tặc](#)
[Chương 309: Xung Đột Căng Thẳng](#)
[Chương 310: Thua! !](#)
[Chương 311: Vô Cùng Tán Thưởng](#)
[Chương 312: Tổ Đội Của Thẩm Đan Thanh](#)
[Chương 313: Kịch Nói Hải Đường](#)
[Chương 314: Làm Quen Với Kịch Nói](#)
[Chương 315: Người Quen? ?](#)
[Chương 316: Thử Bắt Chước Tôi Đi! !](#)
[Chương 317: Lợi Hại Như Vậy Sao? ?](#)
[Chương 318: Lớp Diễn Viên Kịch Nói](#)
[Chương 319: Vở “Hamlet”](#)
[Chương 320: Truyền Thuyết Sống](#)
[Chương 321: Người Đây Là Hứa Trăn? ?](#)
[Chương 322: Hợp Nhóm](#)
[Chương 323: Thiên Phú](#)
[Chương 324: Cao Đạo Chỉ Dẫn](#)
[Chương 325: Những Buổi Luyện Tập Đầu Tiên](#)
[Chương 326: Đến Khảo Sát](#)
[Chương 327: Chỉ Giữ Lại Một Bản](#)

[Chương 328: Vương Bài Quay Trở Về](#)
[Chương 329: Quá Tuyệt](#)
[Chương 330: Đang Diễn Tập Hamlet](#)
[Chương 331: Được Đề Cử Giải Nam Phụ Xuất Sắc](#)
[Chương 332: Suy Nghĩ Về Vai Nam Chính](#)
[Chương 333: Kinh Thành Hý Kịch](#)
[Chương 334: Biệt Đội Fans Hứa Trăn](#)
[Chương 335: Vị Quốc Vương Kia Thật Soái! !](#)
[Chương 336: Kiêu Ngạo](#)
[Chương 337: Lang Gia Bảng](#)
[Chương 338: Bùng Nổ Đề Tài Trên Mạng](#)
[Chương 339: Tiểu Thuyết Mạng](#)
[Chương 340: Một Màn Khó Xử](#)
[Chương 341: Cải Biên Phong Cách Nhân Vật](#)
[Chương 342: Cổ Vấn Bí Mật](#)
[Chương 343: “Sói Lớn” Tới! !](#)
[Chương 344: Màn Trình Diễn Đầu Tiên](#)
[Chương 345: Hứa Lão Sư](#)
[Chương 346: Chỉnh Sửa Gấp Gáp](#)
[Chương 347: Không Cùng Đẳng Cấp](#)
[Chương 348: Sửa Lại Rồi? !](#)
[Chương 349: Vô Cùng Tán Thưởng](#)
[Chương 350: Trao Đổi Phương Thức Liên Lạc](#)
[Chương 351: Trục Tiếp Nghiền Nát](#)
[Chương 352: Ta Đắc Tội Với Trần Đạo? ?](#)
[Chương 353: Thay Đổi Bất Ngờ](#)
[Chương 354: Ngoại Cảnh Chân Thực Nhất](#)
[Chương 355: Đều Là Con Trai Của Mẹ](#)

[Chương 356: Chạy Nạn Ngoài Đời Thật](#)
[Chương 357: Cái Chết Nhẹ Như Mây Trôi](#)
[Chương 358: Tung Kinh Siêu Độ](#)
[Chương 359: Thật Vô Nhân Đạo! !!](#)
[Chương 360: Trùng Phùng](#)
[Chương 361: Dừng Hối Thăm “Học Bá”](#)
[Chương 362: Nữ Thần Gọi Cảm](#)
[Chương 363: Sự Cố Nhỏ](#)
[Chương 364: Tuấn Nam Mỹ Nữ](#)
[Chương 365: Còn Nhiều Nghi Hoặc](#)
[Chương 366: Thiên Vị Nhi Tử](#)
[Chương 367: Lãnh Đạo Thăm Ban](#)
[Chương 368: Kinh Nghiệm Tâm Đắc](#)
[Chương 369: Động Tâm](#)
[Chương 370: Tổ B Đạo Này Rất Đông Đức! !](#)
[Chương 371: Diễn Viên Thần Tượng](#)
[Chương 372: Chiều Cổ Đặc Biệt](#)
[Chương 373: Ngộ Được Triết Lý](#)
[Chương 374: Ngoại Truyện “Tam Quốc”](#)
[Chương 375: Hảo Đáng Ghét! !](#)
[Chương 376: Có Chút Thú Vị](#)
[Chương 377: Độc Chiếm Hot Search](#)
[Chương 378: Vì Sao Lại Chọn Chu Du? ?](#)
[Chương 379: Fans Thoát Vòng](#)
[Chương 380: Chu Du Lên Sân](#)
[Chương 381: Hảo Cơ Hữu](#)
[Chương 382: Hứa Trăn Đã Trưởng Thành](#)
[Chương 383: Nhan Sắc Đỉnh Cao](#)

[Chương 384: Một Lòng Trung Thành](#)
[Chương 385: Chu Du Là Người Như Thế Nào?](#)
[Chương 386: Bạo Nổ Nguyên Tác](#)
[Chương 387: Con Số Không Tưởng](#)
[Chương 388: Gia Cát Lượng Lên Sàn](#)
[Chương 389: Lo Lắng](#)
[Chương 390: Phong Cách Của Giang Đông](#)
[Chương 391: Chu Du Chặt Đinh Chém Sắt](#)
[Chương 392: Phát Sóng Trực Tiếp](#)
[Chương 393: CP Du Lượng](#)
[Chương 394: Mặt Than](#)
[Chương 395: Quá Phận Rồi! !](#)
[Chương 396: Cầu Phát Tài Rồi! !](#)
[Chương 397: Trễ chuyến Bay](#)
[Chương 398: Chung khung Hình](#)
[Chương 399: Y Là Lão Sư Của Tôi](#)
[Chương 400: Tam Khí Chu Du](#)
[Chương 401: Cái Chết Của Chu Du 1](#)
[Chương 402: Mỹ Nam Ôm Yếu](#)
[Chương 403: Trở Về Thôi](#)
[Chương 404: Đã Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng](#)
[Chương 405: Khóc Như Mưa](#)
[Chương 406: Không Còn Chu Lang](#)
[Chương 407: Tải Video Thất Bại](#)
[Chương 408: Server Gặp Sự Cố](#)
[Chương 409: Giúp Cậu Kiểm Định Kịch Bản](#)
[Chương 410: Có Thẻ Nhận](#)
[Chương 411: Để Cậu Chết](#)

[Chương 412: Diễn Viên Phái Thực Lực](#)
[Chương 413: Pháo Ý Của Lão Tử Đầu! !](#)
[Chương 414: Đánh Một Trận](#)
[Chương 415: Phụ Tử Căng Thẳng](#)
[Chương 416: Đánh Thật](#)
[Chương 417: Ra Tay Ác Như Vậy](#)
[Chương 418: Lâm Gia Thăm Ban](#)
[Chương 419: Bị Cách Ly](#)
[Chương 420: Để Ý Người Ta Sao?](#)
[Chương 421: Phái Chủ Động Tấn Công](#)
[Chương 422: Đào Góc Tường](#)
[Chương 423: Đoàn Phim “Săn Ảnh”](#)
[Chương 424: Đó Là Thế Thân Của Ta? ?](#)
[Chương 425: Nhiệm Vụ Đào Người](#)
[Chương 426: Không Cần Giả Vờ](#)
[Chương 427: Nhận Vai Khách Mời](#)
[Chương 428: Mang Diễn](#)
[Chương 429: Điều Chỉnh Thu m](#)
[Chương 430: Đại Thần](#)
[Chương 431: Bao Lì Xi](#)
[Chương 432: Cái gọi Là Tuyển Đầu](#)
[Chương 433: Đây Mà Gọi Là Thù Lao Sao? ?](#)
[Chương 434: Chết Trận Nơi Sa Trường](#)
[Chương 435: Một Trận Chiến Hỏa](#)
[Chương 436: Về Nhà](#)
[Chương 437: Đại Minh Tinh](#)
[Chương 438: Phân Tích Và Thưởng Thức](#)
[Chương 439: Nhập Vai Quá Sâu](#)

[Chương 440: Hứa Cổ Đông? ?](#)
[Chương 441: Có Người Muốn Cướp Vai](#)
[Chương 442: Bãi Công, Về Cam Châu](#)
[Chương 443: Gia Cát Lượng Đến Thăm](#)
[Chương 444: Nghệ Sĩ Không Nghe Lời](#)
[Chương 445: Lãnh Đạo Tìm Tới Cửa](#)
[Chương 446: Bàn Tăng Không Muốn Làm Ảnh Đế](#)
[Chương 447: Muốn Chấm Dứt Hợp Đồng? ?](#)
[Chương 448: Nguồn Thu Của Hứa Trăn](#)
[Chương 449: Lâm Trăn Đổi Giác](#)
[Chương 450: Đăng Bài Thanh Minh](#)
[Chương 451: Tranh Giành Hứa Trăn](#)
[Chương 452: Mua Đứt Bản Quyền](#)
[Chương 453: Lập Công Ty Mới](#)
[Chương 454: Kẻ Nghèo Hèn Hứa Trăn](#)
[Chương 455: Lại Bị Bắt Lính! !](#)
[Chương 456: Dương Gia Tướng](#)
[Chương 457: Ta Diễn... Dương Thất Lang.](#)
[Chương 458: Bạn Cùng Phòng](#)
[Chương 459: Cậu Đang Siêu Độ Cho Anh Sao? !](#)
[Chương 460: Thiếu Niên Kiêu Ngạo](#)
[Chương 461: Võ Thuật Hàng Thật Giá Thật](#)
[Chương 462: Đây Không Phải Con Trai Ta! !](#)
[Chương 463: Vì Nghĩa Diệt Thân](#)
[Chương 464: Diễn “Mặt Than”](#)
[Chương 465: Nhất nhật Vi Sư, Chung Thân Vi Phụ](#)
[Chương 466: Không Phụ Lòng Hứa Lão Sư](#)
[Chương 467: Không Có Trong Kịch Bản](#)

[Chương 468: Lại Là Một Chuỗi Số Sờ Không Tới](#)
[Chương 469: Gom Diễn Viên](#)
[Chương 470: Làm Tạo Hình](#)
[Chương 471: Đại Lão Joy](#)
[Chương 472: Đội Hình Diễn Viên](#)
[Chương 473: Giới Thiệu Diễn Viên](#)
[Chương 474: Hội Đại Lão](#)
[Chương 475: Mai Trường Tô Xuất Hiện](#)
[Chương 476: Thảm Án Mai Lĩnh](#)
[Chương 477: Múa Thương](#)
[Chương 478: Diễn Viên Võ Thế](#)
[Chương 479: Vây Đọc Kịch Bản](#)
[Chương 480: Cảm Tạ Mọi Người Đầu Nghiệm Túc](#)
[Chương 481: Thực Lực Tăng Vọt](#)
[Chương 482: Dẫn Dắt Người Xem](#)
[Chương 483: Đại Chiến Với Fans](#)
[Chương 484: Quan Hệ Bằng Hữu](#)
[Chương 485: Từ Diễn Đi! !](#)
[Chương 486: Vào Phim Trường](#)
[Chương 487: Cảnh Quay Của Tổng Úc](#)
[Chương 488: Tiểu Tử Này Đã Trưởng Thành](#)
[Chương 489: Ta Chọn Người](#)
[Chương 490: Phối Hợp Ăn Ý](#)
[Chương 491: Kẻ Hèn 500 Vạn](#)
[Chương 492: Người Qua Đường Hứa](#)
[Chương 493: Đường Trộn Thủy Tinh](#)
[Chương 494: Tập 15 của “Săn Ảnh”](#)
[Chương 495: Rating Tà Đạo](#)

[Chương 496: Một Tập 200 Vạn?](#)

[Chương 497: Chưa Tan Ca](#)

[Chương 498: Lên Giá](#)

[Chương 499: Khó Hiểu](#)

[Chương 500: Cha Già Rồi](#)

[Chương 501: Sinh Con Phải Giống Như Tôn Trọng Mưu](#)

[Chương 502: Trước Không Bán](#)

[Chương 503: Không Thể Uống Rượu Với Kẻ Thù của “Sư Phụ”](#)

[Chương 504: Dương Gia Tướng Bắt Đầu Tuyên Truyền](#)

[Chương 505: Nháo Loạn! !](#)

[Chương 506: Trailer Nhân Vật](#)

[Chương 507: Lại Một Phát Vả Mặt](#)

[Chương 508: Đề Cử Lần Hai](#)

[Chương 509: Thực Lực Được Công Nhận](#)

[Chương 510: Giải Thi Đế](#)

[Chương 511: Thua Thiệt](#)

[Chương 512: Đủ Tư Cách](#)

[Chương 513: Thận Trọng Đưa Ra Lựa Chọn Cuối Cùng](#)

[Chương 514: Lễ Trao Giải Ngọc Lan](#)

[Chương 515: Nam Phụ Xuất Sắc Nhất! !](#)

[Chương 516: Cúp Đế Hậu](#)

[Chương 517: Trời Xanh Không Bạc Đãi Người](#)

[Chương 518: Thi Đế Khẩn Trương Như Vậy? ?](#)

[Chương 519: Tặng Người Hoa Hồng, Tay Lưu Hương Thơm](#)

[Chương 520: Hận Sắt Không Thành Thép](#)

[Chương 521: Bài Tập Hè](#)

[Chương 522: Ngày Đầu Phát Sóng Sấm Quan Đông](#)

[Chương 523: Vai Diễn Đột Phá](#)
[Chương 524: Tiết Tấu Quá Nhanh](#)
[Chương 525: Khởi Đầu Tốt Đẹp](#)
[Chương 526: Danh Tiếng Bùng Nổ](#)
[Chương 527: Ngoại Truyện Về Khẩu Pháo Ý](#)
[Chương 528: Hiện Trường “Xã Tử”](#)
[Chương 529: Không Bị Áp Diễn](#)
[Chương 530: Chu Truyền Võ Chân Chính](#)
[Chương 531: Dựa Theo Hứa Trăn! !](#)
[Chương 532: Cảnh Võ Thuật Chân Thật Nhất](#)
[Chương 533: Không Muốn Về Nhà Nữa! !](#)
[Chương 534: Không Phải “Loạn” Mà Là “Tập”](#)
[Chương 535: Lang Gia Bảng Đóng Máy](#)
[Chương 536: Tranh Giành Đại Ngôn](#)
[Chương 537: Thời Thế Thay Đổi](#)
[Chương 538: Đại Ngôn “Tiên Cốt”](#)
[Chương 539: Phòng Phát Sóng Trực Tiếp](#)
[Chương 540: Đại Lão Mẫn Cấp](#)
[Chương 541: Đam Nhiên Đối Mặt](#)
[Chương 542: Sĩ Khí Của Thanh Niên Yêu Nước](#)
[Chương 543: Những Đứa Con Của Hoa Hạ](#)
[Chương 544: Kết Cục Có Hậu Không?](#)
[Chương 545: Truyền Võ Chết? ?](#)
[Chương 546: Thương Tâm Quá Độ](#)
[Chương 547: Tăng Cao Chóng Mặt](#)
[Chương 548: Yêm Sẽ Chơi Đại Dao](#)
[Chương 549: Đại Kết Cục](#)
[Chương 550: Phim Đạt Cấp Hiện Tượng](#)

[Chương 551: Phí Đại Ngôn](#)
[Chương 552: Lấy Sự Nghiệp Làm Trọng](#)
[Chương 553: Đại Lão Tới Nhà](#)
[Chương 554: Phim Thần Tượng](#)
[Chương 555: Tuyển Chọn Nữ Chính](#)
[Chương 556: Cơ Hội Của Lâm Gia](#)
[Chương 557: Hoàn Thiện Đội Hình Diễn Viên](#)
[Chương 558: Đã Tận Tình Tận Nghĩa](#)
[Chương 559: Giang Trục Thụ](#)
[Chương 560: Minh Bị Áp Diễn Sao? ?](#)
[Chương 561: Đây Thật Sự Là Phim Thần Tượng? ?](#)
[Chương 562: Sự Thay Đổi Của Web Drama](#)
[Chương 563: Kẻ Hèn Tình yêu Vườn Trường](#)
[Chương 564: Ngày Phát Sóng Nụ Hôn Định Ước](#)
[Chương 565: Đả Kích](#)
[Chương 566: Không Hồ Là A Trăn](#)
[Chương 567: Bắt Được Nhược Điểm](#)
[Chương 568: Số Liệu Quá Thấp](#)
[Chương 569: Lấy Tiền Của Người, Thay Người Phun Kịch](#)
[Chương 570: Vườn Trường Ưu Tú](#)
[Chương 571: Yêu Giang Trục Thụ! !](#)
[Chương 572: Số Liệu Trong 12 Giờ](#)
[Chương 573: Không Thể Hiểu Được](#)
[Chương 574: 22 Đề Của Trục Thụ](#)
[Chương 575: Nhận Vô Số Lời Mời](#)
[Chương 576: Tìm Hiểu Khẩu Vị Của Giới Trẻ](#)
[Chương 577: Hơi Thở Thanh Xuân](#)
[Chương 578: Tư Bản Thật Khủng Bỏ! !](#)

[Chương 579: Tú Xuân Đào](#)
[Chương 580: Tăng Mức Đầu Tư](#)
[Chương 581: Hoàn Thiện Công Tác Chuẩn Bị](#)
[Chương 582: Đội Hình Diễn Viên Chất Lượng](#)
[Chương 583: Mời Com](#)
[Chương 584: Ra Oai Phủ Đầu](#)
[Chương 585: Giả Thiệt Của Cận Nhất Xuyên](#)
[Chương 586: Tiến Tổ “Tú Xuân Đào”](#)
[Chương 587: Giao Đầu](#)
[Chương 588: Dàn Diễn Viên Thực Lực](#)
[Chương 589: Thiếu Niên Sạch Sẽ](#)
[Chương 590: Biết Người Biết Mặt Nhưng Không Biết Lòng](#)
[Chương 591: Hóa Ra Minh Là Minh Tinh](#)
[Chương 592: Không Có Màu Sắc Chân Thực](#)
[Chương 593: Một Đoạn Ngẫu Hứng](#)
[Chương 594: Hiểu Lâm! !!](#)
[Chương 595: Trạng Thái Tốt Nhất](#)
[Chương 596: Hứa Trăn Đã Thay Đổi](#)
[Chương 597: Nhân Vật Đáng Thương](#)
[Chương 598: Tăng Giá Đoạt Tài Nguyên](#)
[Chương 599: Đánh Cược Một Phen](#)
[Chương 600: Lang Gia Bảng Chính Thức Phát Sóng](#)
[Chương 601: Diễn Viên Ưu Tú](#)
[Chương 602: Phản Ứng Khác Nhau](#)
[Chương 603: Bị Ghẻ Lạnh](#)
[Chương 604: Chủ Tuyển Mơ Hồ](#)
[Chương 605: Điều Khác Biệt Của “Lang Nha Bảng”](#)
[Chương 606: Thân Phận Được Hề Lộ](#)

[Chương 607: Liên Kết Mạch Phim](#)
[Chương 608: Khởi Điểm Thấp Không Quan Trọng](#)
[Chương 609: Phá 1%? ?](#)
[Chương 610: Hướng Gió Đã Thay Đổi](#)
[Chương 611: Hot Search Miễn Phí](#)
[Chương 612: Nam Chính Làm Thế Thân](#)
[Chương 613: Nương Theo Gió Lớn](#)
[Chương 614: Thể Hiện Mị Lực Của Nhân Vật](#)
[Chương 615: Giới Hạn Và Thủ Đoạn](#)
[Chương 616: Lợi Ngược Dòng](#)
[Chương 617: Dương Gia Tướng Chuẩn Bị Ra Rạp](#)
[Chương 618: Rộng Lượng Như Vậy? ?](#)
[Chương 619: Chất Lượng Không Tồi](#)
[Chương 620: Dương Gia Có Bảy Người Con Trai](#)
[Chương 621: Đó Không Phải Là Chu Du](#)
[Chương 622: Thất Tử Đi, Lục Tử Về](#)
[Chương 623: Viện Binh Đâu? ?](#)
[Chương 624: Trận Đánh Mãn Nhãn](#)
[Chương 625: Vạn Tiễn Xuyên Tâm](#)
[Chương 626: Kết Cục Thảm Thiệt](#)
[Chương 627: Không Hề Ngược](#)
[Chương 628: Liên Kết Mơ Hồ](#)
[Chương 629: Bước Đầu Để Trở Thành Minh Tinh Màn Ảnh Rộng](#)
[Chương 630: Cổ Đông Lớn Thứ Hai](#)
[Chương 631: “Phó Tổng” Hứa Trăn](#)
[Chương 632: Thất Cô](#)
[Chương 633: Đồng Cảm](#)

[Chương 634: Hợp Tác Thành Công](#)
[Chương 635: Đây Mới Là Cuộc Sống! !](#)
[Chương 636: Thập Nguyệt Vi Thành](#)
[Chương 637: Chú Trọng Đến Nhân Vật](#)
[Chương 638: Thiên Phú Chỉ Đạo](#)
[Chương 639: Không Cần Thử Vai](#)
[Chương 640: Nghé Con Không Sợ Cọp](#)
[Chương 641: Chuột Nhỏ Rơi Vào Lu Gạo](#)
[Chương 642: Đãi Ngộ Hiếm Có](#)
[Chương 643: Nghe Nói Cậu Rất Giỏi Bắt Chước? ?](#)
[Chương 644: Chuyển Biến Cảm Xúc](#)
[Chương 645: Nhàn Đến Phát Diên](#)
[Chương 646: Ngày Vui Thường Ngán Ngủ](#)
[Chương 647: Đến Mân Nam](#)
[Chương 648: Đoàn Phim “Tân Ý Thiên”](#)
[Chương 649: Gặp Người Quen](#)
[Chương 650: Lên Núi Giao Xe](#)
[Chương 651: Đại Khỉ Ti? ?](#)
[Chương 652: Kêu Hấn Cút Đi! !](#)
[Chương 653: Hiện Tại Hấn Là “Tăng Soái”](#)
[Chương 654: Soái Ca Giao Cơm](#)
[Chương 655: Xếp Hàng Xin Chữ Ký](#)
[Chương 656: Một Hộp Cơm, Một Vai Diễn](#)
[Chương 657: Thiếu Niên Hàn Thiên Diệp](#)
[Chương 658: Hấn Chỉ Là Tiểu Bối Vô Danh! !](#)
[Chương 659: Người Trẻ Trưởng Thành Thật Nhanh](#)
[Chương 660: Tin Đồn Lan Xa](#)
[Chương 661: Hỗ Trợ Cứu Tràng](#)

[Chương 662: Ba Lần Đến Mời? ?](#)
[Chương 663: Ông Chủ Của Hứa Trăn?](#)
[Chương 664: Hiểu Lâm](#)
[Chương 665: Bán n Tình](#)
[Chương 666: Đến Ngọa Long Sơn](#)
[Chương 667: Liều Mạng Như Vậy](#)
[Chương 668: Tình Cờ Gặp Được Fans Nam](#)
[Chương 669: Cao Nhân Thuộc Thoại](#)
[Chương 670: Giữ Lại Cảnh Của Viên Dã](#)
[Chương 671: Cảnh Mạo Hiểm](#)
[Chương 672: Chim Khôn Lừa Cánh Mà Đậu](#)
[Chương 673: Kỳ Vọng Nhất Định](#)
[Chương 674: Cải Trang Vi Hành](#)
[Chương 675: Vô Tình Gặp Được Hứa Trăn](#)
[Chương 676: Hai Cung Bạc Cảm Xúc](#)
[Chương 677: Chuyên Cảnh](#)
[Chương 678: Sụp Đồ Lòng Tin](#)
[Chương 679: Gặp Lại Người Quen](#)
[Chương 680: Đoạt Được Đề Danh](#)
[Chương 681: Thiện Tai! !](#)
[Chương 682: Đề Tài Nóng Hổi](#)
[Chương 683: Chỉ Đạt Điểm C? ?](#)
[Chương 684: Hồn Loạn Trên Thảm Đỏ](#)
[Chương 685: Công Bố Giải Thưởng](#)
[Chương 686: Spam Tại Lễ Trao Giải](#)
[Chương 687: Tú Lang Trong “Tú Nương”? ?](#)
[Chương 688: Thị Đế Ngọc Lan](#)
[Chương 689: Sáng Đến Lóa Mắt](#)

[Chương 690: Vượng Toàn Gia](#)
[Chương 691: Chuyện Đời Vô Thường](#)
[Chương 692: Vị Trí Được Nâng Cao](#)
[Chương 693: Bắt Đầu Lo Lắng](#)
[Chương 694: Đội Mò Sóng Dậy](#)
[Chương 695: Phá Vỡ Mặt Nạ](#)
[Chương 696: Không Thể Khống Chế](#)
[Chương 697: Ra Pháp Trường](#)
[Chương 698: Trở Về Thủ Đô](#)
[Chương 699: Hứa Tổng Đã Về Tới](#)
[Chương 700: Quan Công Chiến Trường Sa](#)
[Chương 701: Nhân Vật Phù Hợp](#)
[Chương 702: Đủ Bụi Bặm](#)
[Chương 703: Hai Thị Đế Hợp Tác](#)
[Chương 704: Phong Cách Của Trần Chính Hào](#)
[Chương 705: Chọc Diên Đối Phương](#)
[Chương 706: “Ba”! !](#)
[Chương 707: Rời Tuyên Châu](#)
[Chương 708: Thập Nguyệt Vi Thành Phát Trailer](#)
[Chương 709: Trung Hoa Vạn Tuế](#)
[Chương 710: Nhân Duyên Quá Tốt](#)
[Chương 711: Dám Hắc Lão Đại](#)
[Chương 712: Trí Thủ Uy Hổ Sơn](#)
[Chương 713: Fan Cuồng Của Triệu Vân](#)
[Chương 714: Tranh Vai](#)
[Chương 715: Tham Gia Thử Vai](#)
[Chương 716: Duyên Phận Thật Kỳ Diệu](#)
[Chương 717: Hình Tượng Và Diễn Xuất](#)

[Chương 718: Một Chút Mong Đợi](#)
[Chương 719: Có Người Muốn Giết Người Diệt Khẩu](#)
[Chương 720: Hấn Mới Là Gián Điệp](#)
[Chương 721: Không Cần Kịch Bản](#)
[Chương 722: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 723: Dè Chùng Hứa Trăn](#)
[Chương 724: Hiến Tế Chính Mình](#)
[Chương 725: Đi Xem Điện Ảnh](#)
[Chương 726: Bệnh Nghề Nghiệp](#)
[Chương 727: Đi Coi Phim Cũng Lên Hotsearch](#)
[Chương 728: Đi Ăn Máng Khác](#)
[Chương 729: Hứa Trăn Khen Đông Nhạc](#)
[Chương 730: Dời Nhà Của Lang Gia Các](#)
[Chương 731: Đón Người Nhà](#)
[Chương 732: Mời Ngon Câu Cá](#)
[Chương 733: “Muốn Gặp người”](#)
[Chương 734: Tặng Soái Nhận Thân](#)
[Chương 735: Tôi Tên Là Mao Tuyết Tùng](#)
[Chương 736: Đề Tài Phim Mới](#)
[Chương 737: Chiến Sĩ Thi Đua Trong Nghề](#)
[Chương 738: Tiền Ở Đâu? ?](#)
[Chương 739: Cái Khó Của Nhân Vật Lý Tử Duy](#)
[Chương 740: Tôi Là Thợ Sửa Xe](#)
[Chương 741: Đến Đài Đảo](#)
[Chương 742: Vị Này... Là Hứa Tiên Sinh? ?](#)
[Chương 743: 36 Kế, Chạy Là Thương Sách](#)
[Chương 744: Khởi Quay “Muốn Gặp Anh”](#)
[Chương 745: Tùy Thời Thay Đổi Người? ?](#)

[Chương 746: Không Thể Nhẫn Nhin](#)
[Chương 747: Lao Động Nhập Cư Bất Hợp Pháp](#)
[Chương 748: Điện Ảnh Tú Xuân Dao](#)
[Chương 749: Đăng Ký Giải Thưởng](#)
[Chương 750: Tranh Cãi Về Rạp Chiếu Phim](#)
[Chương 751: Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng](#)
[Chương 752: Cá Cược Ai Khóc Trước](#)
[Chương 753: Điện Ảnh Tình Cảm](#)
[Chương 754: Gặp Nhà Phê Bình Phim](#)
[Chương 755: Hẳn Là Thiện Hay Ác](#)
[Chương 756: Không Phải Khán Giả Của Cậu](#)
[Chương 757: Cô Nương Nhà Ai? ?](#)
[Chương 758: Ca Sĩ Và Diễn Viên](#)
[Chương 759: Chuyển Biến Tâm Lý](#)
[Chương 760: Hẹn Gặp Lại](#)
[Chương 761: Tương Tác Cảm Xúc](#)
[Chương 762: Khóc](#)
[Chương 763: Đi Theo Ta, Về Sau Làm Huỳnh Đề](#)
[Chương 764: Đi Ăn Tiệc Lớn Ở Đâu? ?](#)
[Chương 765: Tuyên Truyền Chung](#)
[Chương 766: Đề Tài Nhảm Chán](#)
[Chương 767: Cốt Truyện Xuyên Không](#)
[Chương 768: Làm Sao Để Khóc? ?](#)
[Chương 769: Khóc Cho Thanh Xuân Đã Mất](#)
[Chương 770: Quan Sát Dạy Học](#)
[Chương 771: Không Có “Hoàng Vũ Huyền”](#)
[Chương 772: Cảm Xúc Đạt Đến Đỉnh Điểm](#)
[Chương 773: Chưa Hài Lòng](#)

[Chương 774: Hot search Bị Bệnh Phổi](#)
[Chương 775: Hứa Trăn Và Bạch Tuyết](#)
[Chương 776: Ý Thiên Chiếm Sóng](#)
[Chương 777: A Trăn Quá Lợi Hại](#)
[Chương 778: Đại Chiến Quân Hùng Minh Giáo](#)
[Chương 779: Mọi Tình Hàn Thiên Diệp Và Đại Ý Ti](#)
[Chương 780: Thấy Chết Không Cứu](#)
[Chương 781: Kiếm Khách Đa Tình, Kiếm Vô Tình](#)
[Chương 782: Điện Ảnh Võ Hiệp](#)
[Chương 783: Mời Làm Giám Khảo](#)
[Chương 784: Mang Tiền Vào Đoàn](#)
[Chương 785: Không Diễn Thì Đầu Tư](#)
[Chương 786: Cậu Diễn Tỷ Phụ, Tôi Diễn Nam Chính](#)
[Chương 787: Bị Hố Rối](#)
[Chương 788: Bình Phẩm Giải Thưởng](#)
[Chương 789: Cải Cọ Tung Bùng](#)
[Chương 790: Ưu Tiên Diễn Viên Trẻ](#)
[Chương 791: Hiệu Quả Hoàn Toàn Khác Biệt](#)
[Chương 792: Quả Nhiên Lợi Hại](#)
[Chương 793: Lời Thoại Xuất Sắc Cần Phải Được Luyện Tập](#)
[Chương 794: Làm Khách Quý Trao Giải](#)
[Chương 795: Hoành Châu Đồ Mưa](#)
[Chương 796: Lại Là Triệu Vân](#)
[Chương 797: Máy Móc Cao Cấp](#)
[Chương 798: Thuê Thiết Bị](#)
[Chương 799: Tiểu Tử Có Mắt Nhìn Đây! !](#)
[Chương 800: “Triệu Tử Long” Đến Thăm Ban](#)
[Chương 801: Diễn Vai Phụ](#)

[Chương 802: Cổ Trưởng Quan](#)
[Chương 803: Có Khiếu Giảng Bài](#)
[Chương 804: Nếu Rảnh Thì Đến Cọ Vai Diễn](#)
[Chương 805: Chủ Động Nhận Vai Áo Rồng](#)
[Chương 806: Hóa Trang, Làm Tóc Và Đạo Cụ](#)
[Chương 807: Lục Bất Tòng Tâm](#)
[Chương 808: Đe Dọa](#)
[Chương 809: Video Hậu Trường](#)
[Chương 810: Chuỗi Hot Search Không Tưởng](#)
[Chương 811: Đối Tác Mạnh Nhất](#)
[Chương 812: Nhiệm Vụ Ân](#)
[Chương 813: Mắt Mù Mới Không Nhận Ra](#)
[Chương 814: Nhiệm Vụ Kế Tiếp](#)
[Chương 815: Khó Tìm Được Cơ Hội](#)
[Chương 816: Ôm Nhầm Con Rôi](#)
[Chương 817: Sự Bất Cẩn Của Người Lớn](#)
[Chương 818: Dụ Dỗ](#)
[Chương 819: Lạc Mất Con](#)
[Chương 820: Bất Ngờ Nổi Tiếng](#)
[Chương 821: Bộ Phim Chữa Lành](#)
[Chương 822: Nam Chính Trần Chính Hào](#)
[Chương 823: Bị Ảnh Hưởng](#)
[Chương 824: Muốn Hoàn Lương Sao! ?](#)
[Chương 825: Câu Chuyện Tìm Con](#)
[Chương 826: Đồng Cảnh Ngô](#)
[Chương 827: Cuộc Đời Muôn Hình Muôn Vẻ](#)
[Chương 828: Cướp Con Tôi Rồi! !](#)
[Chương 829: Ta Là Cha Con](#)

[Chương 830: Em Bé Về Nhà](#)
[Chương 831: Tôi Tên Là Mao Tuyết Tùng! !](#)
[Chương 832: Về Nhà Đi, Hạnh Phúc! !](#)
[Chương 833: Đôi Tác Mạnh Nhất Phát Sóng](#)
[Chương 834: Quảng Cáo Cấp Thi Đề! ?](#)
[Chương 835: Hiệu Ứng Của Chương Trình](#)
[Chương 836: Vừa Là Cha Vừa Là Bạn](#)
[Chương 837: Đề Cử Kim Kê](#)
[Chương 838: Muốn Hồ Tiểu Từ Sao? ?](#)
[Chương 839: Muốn Áp Diễn Hứa Trăn](#)
[Chương 840: Trạng Thái Rất Tốt](#)
[Chương 841: Tối Cầu Lương](#)
[Chương 842: Vượt Mong Đợi](#)
[Chương 843: Triển Lãm](#)
[Chương 844: Đồng Lão Gia Tử! !](#)
[Chương 845: Xưởng Kịch Trong Rạp](#)
[Chương 846: Quả Nhiên Là Đại Lão](#)
[Chương 847: Môn Sinh Nhà Ai? ?](#)
[Chương 848: Tọa Đàm Với Người Già](#)
[Chương 849: A Trăn Nhà Tôi Rất Tiếc Tiền](#)
[Chương 850: Cúp Đền Cử Của Kim Kê Thường](#)
[Chương 851: Phụ Tử Từ Gia](#)
[Chương 852: Lễ Trao Giải Chính Thức](#)
[Chương 853: Suy Đoán](#)
[Chương 854: Công Bố Giải Thưởng](#)
[Chương 855: “Đội Quân” Tại Lễ Trao Giải](#)
[Chương 856: Leo lên Hot Search](#)
[Chương 857: Thần Đội Quân](#)

[Chương 858: Điện Ảnh Hoa Hạ, Vạn Tuế! !](#)

[Chương 859: Thắng Lớn](#)

[Chương 860: Đến Thăm “Lão Bằng Hữu”](#)

[Chương 861: Diễn Vai Thiếu Năng](#)

[Chương 862: Đây Mới Là Cha Ruột](#)

[Chương 863: Trải Nghiệm Cuộc Sống](#)

[Chương 864: Nỗi khổ Của Sấm Quan Đông 2](#)

[Chương 865: Chủ Tịch Diễn Vai Quần Chúng](#)

[Chương 866: Ekip Từ Cối m](#)

[Chương 867: Nhầm Phim Trường](#)

[Chương 868: Muốn Cướp Diễn Viên Quần Chúng](#)

[Chương 869: Bạn Học Từ Đến Thăm Ban](#)

[Chương 870: Dám Lừa Tôi? ?](#)

[Chương 871: Cảnh Chết Có Giá Trị Nhất](#)

[Chương 872: Tần Khách Mời](#)

[Chương 873: Cậu Còn Sống? ?](#)

[Chương 874: Gọi “Anh Rể”](#)

[Chương 875: Đã Hy Sinh](#)

[Chương 876: Đi Nhật Diễn Viên](#)

[Chương 877: Báo Đáp Tổ Quốc](#)

[Chương 878: Hồ Gia Anh Dũng](#)

[Chương 879: Vẫn Là “Truyền Võ”](#)

[Chương 880: Tổng Sư Huynh](#)

[Chương 881: Lên Chùa Tìm Hứa Trăn](#)

[Chương 882: Hấn Xuất Gia! ?](#)

[Chương 883: Gia Cảnh Của Hứa Trăn](#)

[Chương 884: Lãnh Đạo Đến Thăm Chùa](#)

[Chương 885: Diễn Viên Tuyển 18](#)

[Chương 886: Là Hấn! !](#)
[Chương 887: Hội Đại Lão](#)
[Chương 888: Muốn Quy Y? ?](#)
[Chương 889: Lấy Độc Trị Độc](#)
[Chương 890: Tinh Thần Tỏa Sáng](#)
[Chương 891: Ảnh Đế Lão Đại](#)
[Chương 892: Lừa Đảo! !!](#)
[Chương 893: Không Bị Lấn Át](#)
[Chương 894: Tham Vọng](#)
[Chương 895: Quan Sát Nhân Vật](#)
[Chương 896: Góc Nhìn Của Khán Giả Và Diễn Viên](#)
[Chương 897: Tuổi Trẻ Sức Khỏe](#)
[Chương 898: Hát Hí Khúc](#)
[Chương 899: Không So Sánh Thì Không Có Đau Thương](#)
[Chương 900: Lưu Đại Ma Tử](#)
[Chương 901: Tôi Ngại Xấu](#)
[Chương 902: Hai Ông Vua Điện Ảnh](#)
[Chương 903: Hung Ác](#)
[Chương 904: Trận Chiến Phong Thần](#)
[Chương 905: Tự Cổ Anh Hùng Đã Có Quyết Tâm...](#)
[Chương 906: Lâm Hải Tuyết Nguyên](#)
[Chương 907: Trộm Khoai! ! Thỏ Phi! ! Cường Đạo! !](#)
[Chương 908: Bái Kiến Tam Gia! !](#)
[Chương 909: Rất Giống Dương Đội Trưởng](#)
[Chương 910: Bộ Phim Đáng Xem](#)
[Chương 911: Hứa Trăn Là Đứa Trẻ Thành Thật](#)
[Chương 912: Thiên Tài Tuyên Truyền](#)
[Chương 913: Cung Thứ Ra Sân](#)

[Chương 914: Đắc công cao cấp nghèo túng](#)
[Chương 915: Âm Sát Thành Công](#)
[Chương 916: Gan ngỗng vẫn còn nóng](#)
[Chương 917: Đỉnh cao chiến tranh tình báo](#)
[Chương 918: Tâm Huyết Của Liễu Đạo](#)
[Chương 919: Liễu đạo diễn áp lực như núi](#)
[Chương 920: Chiến tranh tình báo kiểu đòi thưởng](#)
[Chương 921: Lắng nghe giọng nói](#)
[Chương 922: Tinh Anh Giới Diễn Xuất](#)
[Chương 923: Tái hiện màn kinh điển](#)
[Chương 924: Vụng trộm tu luyện, kinh điển người xem?](#)
[Chương 925: Sát Thủ Mặt Lạnh](#)
[Chương 926: Người tính không bằng trời tính](#)
[Chương 927: Là Tạ Ngạn Quân? ??](#)
[Chương 928: Tư Tưởng Lớn Gặp Nhau](#)
[Chương 929: Hồ Khách Mời](#)
[Chương 930: Một Người Đóng Hai Vai](#)
[Chương 931: Lão thiết soái soái soái](#)
[Chương 932: Tám Nhân Vật](#)
[Chương 933: Biểu Diễn Giọng Nói](#)
[Chương 934: Chắc Chắn Là Tổng Úc! ?](#)
[Chương 935: Chủ Công, Tôn Quyền Đến Rồi! !](#)
[Chương 936: Thật Sự Là... Mô Phỏng âm Thanh](#)
[Chương 937: Đoán Không Ra](#)
[Chương 938: Thật thật giả giả](#)
[Chương 939: Hoài Nghi](#)
[Chương 940: Miệng Nhanh Hơn Não](#)
[Chương 941: Chuyên hồ bạn học cũ](#)

[Chương 942: Nhân tố có giá trị siêu quần toàn gameshow](#)
[Chương 943: Danh Xứng Với Thực](#)
[Chương 944: Trách Tôi Quá Ưu Tú](#)
[Chương 945: Fans Lý Trí Của Hứa Trăn](#)
[Chương 946: Đại Thần Lòng Tiếng](#)
[Chương 947: Mê Đắm Không Lối Thoát](#)
[Chương 948: Thay Lòng Đổi Dạ](#)
[Chương 949: Cây Muôn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng](#)
[Chương 950: “Phong Tranh” Ngày Càng Hấp Dẫn](#)
[Chương 951: Vừa Bắt Đầu Đã Phải Đổ Máu](#)
[Chương 952: Phỏng Vấn](#)
[Chương 953: Cung Thứ Và Mỹ Thực 1](#)
[Chương 954: Cung Thứ Và Mỹ Thực 2](#)
[Chương 955: Học Vị Tiến Sĩ Ngược](#)
[Chương 956: Ngược tâm phiên bản đẹp xuất chúng 1](#)
[Chương 957: Ngược tâm phiên bản đẹp xuất chúng 2](#)
[Chương 958: “Vua Phim Hài”? ?](#)
[Chương 959: Phong Tranh Kết Thúc](#)
[Chương 960: “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” Chính Thức Đóng Máy.](#)
[Chương 961: Người làm thầy, nhất định phải làm gương tốt](#)
[Chương 962: Diễn viên lão nghề kính nghiệp](#)
[Chương 963: Người Tàn Tật](#)
[Chương 964: Thiếu Niên Giống Từ Hạo Vũ 1](#)
[Chương 965: Thiếu Niên Giống Từ Hạo Vũ 2](#)
[Chương 966: Hạo Vũ Ca Là Đồ Ngốc](#)
[Chương 967: Thực Tế Khác Với Biểu Diễn](#)
[Chương 968: Lễ Hội Văn Hóa](#)

[Chương 969: Chu Nhiên Đến Góp Náo Nhiệt](#)
[Chương 970: Bị Lừa Đến Làm Việc](#)
[Chương 971: Vương Tử Éch Xanh](#)
[Chương 972: Lễ Hội Văn Hóa Có Tiêu Chuẩn Cao](#)
[Chương 973: Tâm lòng cha mẹ](#)
[Chương 974: Kịch Thiếu Nhi](#)
[Chương 975: Gấu Ngốc Bồn Bồn](#)
[Chương 976: Tiết Mục Cảm Động](#)
[Chương 977: Về Nhà](#)
[Chương 978: Không Muốn Tới Quảng Trường Này Nữa](#)
[Chương 979: Con Nhà Người Ta](#)
[Chương 980: Con Trai Đã Trưởng Thành](#)
[Chương 981: Lão Thái Muốn Diễn Một Vai Không! ?](#)
[Chương 982: Đầu Tư Khủng](#)
[Chương 983: Mai Tử Hoàng Thời Vũ](#)
[Chương 984: Mời Hứa Trăn](#)
[Chương 985: Kịch Hoàng Mai](#)
[Chương 986: Đứa Nhỏ Ngốc](#)
[Chương 987: Ba phút trên sân khấu](#)
[Chương 988: Ảnh đế Versailles](#)
[Chương 989: Nữ phò mã](#)
[Chương 990: Trai Tân Nổi Tiếng](#)
[Chương 991: Hoa thơm không giữ được, chỉ còn tâm lòng trung kiên này.](#)
[Chương 992: Mặt chữ điền là hình tượng của tôi](#)
[Chương 993: Người đã đi nhưng tinh thần vẫn còn đó](#)
[Chương 994: Thần Lừa Gạt](#)
[Chương 995: Bóng Ma Tâm Lý](#)

[Chương 996: Phụ Huynh Bà Nội Anh! !](#)
[Chương 997: Tâm Bệnh](#)
[Chương 998: Tâm Hồn Thiếu Niên](#)
[Chương 999: Con cháu nhà mình đã trưởng thành](#)
[Chương 1000: Tâm lòng rộng mở, trời đất bao la](#)
[Chương 1001: Một người gánh toàn bộ phim](#)
[Chương 1002: Phản Hồi Không Tốt](#)
[Chương 1003: Diễn Xuất Của Thái Tông](#)
[Chương 1004: Ký Ức Không Tốt Đẹp](#)
[Chương 1005: Cảm Xúc Rất Tốt](#)
[Chương 1006: Nhóm Diễn Viên Đặc Biệt](#)
[Chương 1007: Diễn Xuất Rất Tốt](#)
[Chương 1008: Chỉ Đạo Hứa Thật Tốt](#)
[Chương 1009: Thịnh Thoảng Mới Đúng Đầu](#)
[Chương 1010: Người Mặc Áo Khoác Thần Bí](#)
[Chương 1011: Xin Chào Chú Hứa](#)
[Chương 1012: Thái Độ Nghề Nghiệp Nghiêm Túc](#)
[Chương 1013: Khí Chất Thiếu Niên](#)
[Chương 1014: Vị khách đến từ Hương Giang 1](#)
[Chương 1015: Vị khách đến từ Hương Giang 2](#)
[Chương 1016: Đây là phú ông hàng tỷ? 1](#)
[Chương 1017: Đây là phú ông hàng tỷ? 2](#)
[Chương 1018: Vô Song](#)
[Chương 1019: Kiệt Tác](#)
[Chương 1020: Sơn Gai ốc](#)
[Chương 1021: Tay Không Bắt Sói](#)
[Chương 1022: Không Thể Có Mới Quên Cũ](#)
[Chương 1023: Không thể tiết lộ](#)

[Chương 1024: Tình Tiết Bất Ngờ](#)
[Chương 1025: Chinh Phục Bằng Thực Lực 1](#)
[Chương 1026: Khiếp Sợ Thực Lực](#)
[Chương 1027: Cốt Truyện Mới Lại](#)
[Chương 1028: “Vô Song” Sẽ Hot](#)
[Chương 1029: Nhân Vật Của Năm](#)
[Chương 1030: Phí marketing](#)
[Chương 1031: Phong Độ](#)
[Chương 1032: Tôi Tên Lý Tử Duy](#)
[Chương 1033: Quá Bình Dân, Thiếu Rung Động? ?](#)
[Chương 1034: Trải Qua Nửa Đời Người Đầy Thương Tích](#)
[Chương 1035: Tình Chị Em](#)
[Chương 1036: Logic Của Cốt Truyện](#)
[Chương 1037: Thuận Đường Thì Ăn Một Bữa Cơm](#)
[Chương 1038: Đường tơ lụa cổ](#)
[Chương 1039: Nhảy Bén Với Nhu Cầu Thị Trường](#)
[Chương 1040: Bước Đầu Hợp Tác](#)
[Chương 1041: Ghi Thù!](#)
[Chương 1042: Xích Mịch](#)
[Chương 1043: Cảm Xúc Lưu Loát Tự Nhiên](#)
[Chương 1044: Diễn Rất Đạt](#)
[Chương 1045: Không Đủ Tư Cách](#)
[Chương 1046: Nhân Vật Phản Diện](#)
[Chương 1047: Tốc Độ Học Tập Rất Nhanh](#)
[Chương 1048: A Trăn Toàn Năng](#)
[Chương 1049: Đại Kết Cục Của “Muốn Gặp Người”](#)
[Chương 1050: Ký lục tử vong của Hứa Trăn](#)
[Chương 1051: Thương Hiệu Tìm Đến Nhà](#)

[Chương 1052: Phong Thần](#)

[Chương 1053: Bộ Môn Võ Thuật “Phun Hạt Táo”](#)

[Chương 1054: Chuyên gia đặc hiệu Mr. William 1](#)

[Chương 1055: Chuyên gia đặc hiệu Mr. William 2](#)

[Chương 1056: Chuyên gia đặc hiệu Mr. William 3](#)

[Chương 1057: Tinh thông văn hoá Trung Quốc 1](#)

[Chương 1058: Tinh thông văn hoá Trung Quốc 2](#)

[Chương 1059: Hồ khoan một tiếng non xanh nước biếc 1](#)

[Chương 1060: Hồ khoan một tiếng non xanh nước biếc 2](#)

[Chương 1061: Hồ khoan một tiếng non xanh nước biếc 3](#)

[Chương 1062: Xuân đến Tương Giang](#)

[Chương 1063: Đi Thuyền Ngắm Cảnh](#)

[Chương 1064: Đào hoa nguyên ký](#)

[Chương 1065: Khởi Động Phong Thần](#)

[Chương 1066: Lựa Chọn Vai Diễn](#)

[Chương 1067: Hợp tác vui vẻ! !](#)

[Chương 1068: Nhờ Lòng Tiếng](#)

[Chương 1069: Tranh Cãi](#)

[Chương 1070: Đã qua ngày nghỉ, Hứa Trăn bắt đầu làm việc](#)

[Chương 1071: Hứa Trăn Tự Minh Hát](#)

[Chương 1072: Thách Thức Trí Nhớ](#)

[Chương 1073: Một người, một micro 1](#)

[Chương 1074: Một người, một micro 2](#)

[Chương 1075: Một người, một micro 3](#)

[Chương 1076: Lòng tiếng cũng không có gì khó](#)

[Chương 1077: Nhị Lang Thần và Hạo Thiên Khuyển 1](#)

[Chương 1078: Nhị Lang Thần và Hạo Thiên Khuyển 2](#)

[Chương 1079: Tôi là Hạo Thiên Khuyển, không phải Teddy!](#)

[Chương 1080: Chiêm Na Na](#)
[Chương 1081: Cảm giác nhập vai chết tiệt 1](#)
[Chương 1082: Cảm giác nhập vai chết tiệt 2](#)
[Chương 1083: Làm việc đi, Lang Thần! 1](#)
[Chương 1084: Làm việc đi, Lang Thần! 2](#)
[Chương 1085: Giác Ngộ Chân Chính](#)
[Chương 1086: Hoạt động triển lãm phim 1](#)
[Chương 1087: Hoạt động triển lãm phim 2](#)
[Chương 1088: Ai mà không thích Tôn đại thánh](#)
[Chương 1089: Chú Thỏ Trắng](#)
[Chương 1090: Tôn Ngộ Không Đại Chiến Nhị Lang Thần](#)
[Chương 1091: Diễn Viên Cũng Tốt](#)
[Chương 1092: Đại Chiến Cấp Sử Thi](#)
[Chương 1093: Sự thật rành rành](#)
[Chương 1094: Sư Phụ Gọi Tới](#)
[Chương 1095: Muốn Gặp Mặt](#)
[Chương 1096: Khoác Áo Long Vũ](#)
[Chương 1097: Đại lễ sắp khai mạc](#)
[Chương 1098: Ảnh Đế](#)
[Chương 1099: Xứng Đáng Với Giải Thưởng](#)
[Chương 1100: Thủ Chân đã trở về rồi \(Hoàn Chính Văn\)](#)
[Chương 80 của chính văn 1](#)
[Chương 1102: Phiên Ngoại 1 - Hứa Trí Viễn \(trung\)](#)
[Chương 1103: Phiên ngoại 1-Hứa Trí Viễn \(hạ\) 1](#)
[Chương 1104: Phiên ngoại 1-Hứa Trí Viễn \(hạ\) 2](#)
[Chương 1105: Nhật ký truy tìm của sư phụ \(Thượng\)](#)
[Chương 1106: Nhật ký truy tìm của sư phụ \(trung\) 1](#)
[Chương 1107: Nhật ký truy tìm của sư phụ \(Trung\) 2](#)

[Chương 1108: Nhật ký truy tình của sư phụ \(Hạ\) 1](#)

[Chương 1109: Nhật ký truy tình của sư phụ \(Hạ\) 2](#)

[Chương 1110: Lâm Gia 1](#)

[Chương 1111: Lâm Gia 2](#)

[Chương 1112: Lâm Gia 3](#)

[Chương 1113: Lâm Gia 4](#)

[Chương 1114: Lâm gia 5](#)

[Chương 1115: Lâm gia 6](#)

———— o O o ————

Chương 1: Anh Em Song Sinh

Tháng một, chính là thời điểm lạnh nhất trong năm.

Kinh thành bên này mới rơi một trận tuyết to, trên mặt đường đều là vũng nước.

Chạng vạng tối, một chiếc xe thể thao màu xám bạc chạy ra từ bãi đỗ xe của nghĩa trang Bắc Sơn. Hứa Trăn ngồi trên ghế phụ, trong lòng bồn chồn ngấm nhìn thành phố về đêm, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn tài xế bên cạnh mình.

...Người này, có khuôn mặt gần như giống hết mình.

Nếu như không phải màu tóc vàng chói mắt của đối phương thì Hứa Trăn còn tưởng mình đang tự ngấm nhìn bản thân trong gương.

Đúng là gặp quỷ...

Hắn vô thức sờ soạng cái đầu trọc của mình.

Tài xế này tên là Hứa Trí Viễn, là huynh đệ sinh đôi của Hứa Trăn.

Chẳng qua hai người mới gặp nhau lần đầu tiên vào sáng hôm nay.

Từ nhỏ, Hứa Trăn đã bị vứt bỏ ở trước cửa chùa, được lão trụ trì nuôi nấng trưởng thành, còn Hứa Trí Viễn thì may mắn không bị vứt bỏ, được mẹ một thân nuôi lớn.

Tuần trước, Hứa Trí Viễn phải trần trọc rất lâu mới liên lạc với Hứa Trăn, nói là mẹ đã qua đời, còn mình trong lúc chỉnh lý di vật mới phát hiện ra sự tồn tại của Hứa Trăn, sau đó hỏi hắn có muốn đi qua đây bái tế hay không.

Hứa Trăn do dự mãi, cuối cùng vẫn lựa chọn đi qua.

Không vì cái gì khác, chỉ vì kết thúc đoạn nhân duyên này trước khi chính thức xuất gia, miễn cho sau này còn có vướng bận.

“Sau này cậu có dự định gì không? Định xuất gia sao?” Trong lúc chờ đèn đỏ, Hứa Trí Viễn tìm đề tài bắt chuyện.

Hứa Trăn lắc đầu, nói: “Tạm thời không. Sư phụ kêu tôi xuống núi du lịch hai năm, tôi cũng đang chuẩn bị đi làm chút việc kiếm cơm.”

“Cần tôi giới thiệu công việc cho cậu không?”

“Không cần, tôi sẽ về Cam châu làm việc.”

Đèn xanh sáng lên, xe thể thao một lần nữa khởi động, hai người trong nháy mắt đều trầm mặc.

Mười tám năm qua chưa từng gặp mặt, thật sự không có nhiều đề tài để trò chuyện.

.....

Tối hôm đó, Hứa Trăn tạm thời ở trong nhà Hứa Trí Viễn.

Đây là một căn hộ chung cư có diện tích không lớn, hai phòng ngủ một phòng khách, một nhà bếp một nhà vệ sinh, bên trong cũng không tính là tinh xảo, nhưng lại đơn giản hào phóng.

Điều khiến Hứa Trăn khó hiểu nhất là trong phòng khách không đặt sofa, ngược lại đặt rất nhiều dụng cụ tập thể thao với nhạc khí.

Máy chạy bộ, xe đạp trong nhà, đàn điện tử, guitar...

Toàn bộ mặt tường phía tây đều là gương. Trước gương còn trải một tấm đệm Yoga siêu cấp lớn.

Hứa Trăn có chút hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Dù gì mình với người ta cũng tính là không quen.

Sau khi rửa mặt, hắn trở về phòng, thấp giọng niệm một đoạn kinh văn, sau đó đánh quyền, vừa đúng 10 giờ thì lập tức lên giường ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

...

“Cách cách cách...”

Cũng không biết là mấy giờ, bỗng nhiên truyền tới một loạt tiếng bước chân từ xa tới gần, Hứa Trăn chợt bừng tỉnh.

Hắn mơ mơ màng màng quay sang nhìn cửa sổ, sắc trời vẫn còn tối om.

Ai vậy?

Nghe tiếng bước chân này thì không giống như là Hứa Trí Viễn.

Có khách tới nhà à?

Vào giờ này á?

Hứa Trăn mờ mịt ngồi dậy, đang định xuống giường thì chợt nghe thấy tiếng “Rắc” một tiếng, cửa phòng ngủ bị mở tung ra. Ánh sáng chói lóa chiếu thẳng lên mặt, Hứa Trăn vô thức đưa tay che khuất mắt.

“y? Anh cạo đầu hồi nào thế?”

Hứa Trăn vẫn còn chưa thích nghi với ánh sáng mạnh thì chợt nghe thấy giọng nữ truyền tới.

Hai giây sau, cô gái đó đi đến bên cạnh hắn, hỏi: “Anh tự cạo hả? Có cứa trúng da đầu không?” Đồng thời, một bàn tay nhỏ bé mang theo hơi lạnh lẽo chạm lên cái đầu trần của hắn.

Hứa Trăn: “...”

Hắn lập tức nghiêng người né tránh, cả người như bị điện giật.

Chuyện gì vậy?

Người này là ai?

Hứa Trăn ôm chần lui vào trong giường, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người đối diện.

Đó là một cô gái trẻ tuổi, dáng dấp nhỏ con.

Cô có một gương mặt tròn trịa, tóc đuôi ngựa, gương mặt không tính là xinh đẹp, nhưng ưa nhìn, nhìn qua có cảm giác vừa vô hại vừa dễ gần.

Bàn tay của cô gái dừng giữa không trung, có lẽ cũng không ngờ Hứa Trăn lại có phản ứng lớn như vậy.

“Sao vậy?” Cô ngây ngẩn cả người: “Mơ thấy ác mộng hả?”

“Ồ...” Hứa Trăn kéo chần lên cao, giọng khô khan giải thích: “Cô nương, cô nhầm người rồi. Tôi không phải là Hứa Trí Viễn, tôi là anh em song...”

“Ha ha!”

Hắn còn chưa nói hết câu thì cô gái đối diện đã tròn to mắt nói: “Có quý mới tin anh, đừng đùa nữa, mau dậy rửa mặt đi, lát nữa chúng ta có chuyến bay lúc 7 giờ.”

Nói xong, cô ấy thản nhiên bấm công tắc bật đèn trong phòng thủ, mở tủ quần áo một cách quen thuộc, lẩm bẩm: “Vali của anh đặt chỗ nào?”

Hứa Trăn: “...”

Thấy đối phương không tin, hắn đành phải kiên nhẫn giải thích tiếp: “Tôi thật sự không hải là Hứa Trí Viễn. Mặc dù chúng tôi lớn lên rất giống nhau, nhưng cũng không hẳn giống nhau như đúc, cô cứ nhìn kỹ một chút đi?”

Nghe vậy, cô gái dừng động tác trên tay, quay sang nhìn Hứa Trăn, chăm chú quan sát nửa ngày.

Đột nhiên, tròng mắt của cô ấy co rụt lại.

Ôi mẹ ơi...

“Rầm!”

Cô gái đột nhiên dùng tốc độ tia chớp, tông cửa xông ra ngoài, đóng sầm cửa lại, liên tục kêu lên: “Thật xin lỗi xin lỗi xin lỗi! Tôi thật sự không biết...”

Hứa Trăn thở phào nhẹ nhõm.

“Không có việc gì.” Hắn bước xuống giường, ba chân bốn cẳng mặc quần áo, nói: “Hứa Trí Viễn ngủ ở phòng đối diện.”

“À à à, vâng.”

Ngoài cửa, tiếng bước chân dần dần rời xa.

Nhưng chẳng mấy chốc lại đi vòng trở về. Giọng nói của cô gái vang lên ngoài cửa: “Phòng đối diện không có ai hết!”

Hứa Trăn từ bên trong cánh cửa nói vọng ra: “Nhà vệ sinh thì sao?”

Cô gái đáp: “Nhà vệ sinh không có ai hết, nhà bếp cũng trống trơn, trong nhà chỉ có hai chúng ta!”

Hứa Trăn đang kéo quần lên thì dừng lại. Không khí nhất thời rơi vào trầm mặc.

“Đang đùa tôi đi?”

Một lát sau, giọng cô gái vang lên: “Tôi vừa rồi không có nhìn cẩn thận, anh trang điểm à?”

Hứa Trăn im lặng nhìn trời.

Hắn tranh thủ thời gian mặc quần áo, bước ra khỏi phòng ngủ, nói: “Tôi thật sự không có nói đùa. Chúng tôi lớn lên ít nhiều có khác biệt, chiều cao cũng chênh lệch, tôi cao hơn anh ta tận mấy centimet đó chứ.”

Cô gái ngẩng đầu nhìn Hứa Trăn. Một lát sau, cô ấy chỉ vào máy đo chiều cao cân nặng đặt trong góc phòng khách, nói: “Xin lỗi, tôi nhìn không ra, phiền anh thử đo lại?”

Mặc dù Hứa Trăn không hiểu tại sao trong nhà này lại có loại dụng cụ chuyên nghiệp này, nhưng vẫn bước lên máy.

“Chiều cao: 178.6 cm; Cân nặng: 60.2 kg.”

Nghe thấy số liệu này, cô gái im lặng mở lịch sử ghi chép ra xem.

Số liệu bên trong: Chiều cao 172.2 cm, cân nặng 58.5 kg.

Đây là số liệu hôm qua.

Cân nặng của một người có thể dao động 2 kg, nhưng chiều cao không có khả năng tăng thêm 6 cm chỉ trong vòng một đêm!

Cô gái cứng đờ quay đầu lại, một mặt đờ đẫn nhìn về phía Hứa Trăn.

Thật sự không phải cùng một người...

Thật sự nhầm người rồi...

A a a a a a ! ! !

Cô ấy vội lấy di động, cấp tốc gọi một cú điện thoại.

“Kiều ca! Xin lỗi đã quấy rầy, em đang ở trong chung cư của Hứa Trí Viễn.”

Cô gái vô cùng khẩn trương, tốc độ nói chuyện cực nhanh: “Anh ấy không có nhà. Gọi điện cũng không nghe máy. Hơn nữa vali, thẻ căn cước với hộ chiếu đều biến mất. Làm sao bây giờ? Có phải anh ấy đã bỏ trốn rồi không?”

Nói rồi, cô gái ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Trăn, bổ sung thêm: “Còn nữa, em gặp anh em sinh đôi của anh ấy ở nhà.”

Một lát sau, giọng nói giống như âm thanh tàu thuốc, khàn khàn truyền ra: “Anh em sinh đôi? Cậu ta lấy đâu ra anh em sinh đôi? Cô có chắc không phải là cậu ta không?”

“Chắc... tạm thời giữ chân cậu ấy cái đã, tôi lập tức tới ngay!”

Chương 2: Đây Không Phải Là Chuyện Tiền Bạc

Nửa giờ sau, cô gái kia vẫn không ngừng gọi điện thoại.

Lúc Hứa Trăn đang đánh răng, có lẽ mờ nghe được mấy cụm từ như “Đổi chuyên bay”, “Thành phố điện ảnh”, “Đạo diễn” gì gì đó.

“Cạch...”

Không lâu sau, tiếng khóa cửa chung cư vang lên, một người đàn ông lạ mặt mở cửa vào nhà.

“Kiều ca!”

Thấy người này, cô gái đang gọi điện vội vàng nghênh đón, tiếp nhận áo khoác cùng cặp văn kiện trong tay hắn.

Hứa Trăn cũng nhìn về phía cửa.

Người mới đến khoảng chừng 30 tuổi, vóc dáng tầm trung, đeo kính, mái tóc uốn hình gợn sóng, cằm có một nhúm râu, mặc nguyên bộ suit màu đen phẳng phiu, rất có khí chất của loại người nhã nhặn bại hoại.

Người đàn ông đảo mắt một vòng quanh nhà, sau đó nhanh chóng tập trung nhìn vào mặt Hứa Trăn.

Sắc mặt bỗng chốc khựng lại.

“Ôi vãi...”

Hứa Trăn rõ ràng nghe thấy hắn chửi bậy một tiếng.

Ha ha.

Cũng may hai anh em họ, lớn lên thực sự có điểm khác nhau.

So với Hứa Trí Viễn, lông mày của Hứa Trăn càng dài hơn, xương cằm cũng hơi hẹp.

Lúc này trong phòng khách sáng trưng như ban ngày, người đàn ông kia còn ra ám chỉ “Người này không phải là Hứa Trí Viễn”, sau khi hắn cẩn thận quan sát, rất nhanh liền nhận ra sự thật.

“Ha ha ha, chào cậu, chào cậu!”

Một lúc lâu sau, người đàn ông mặc âu phục mới nở nụ cười cứng ngắc, vươn tay về phía Hứa Trăn: “Tôi tên là Kiều Phong, người quản lý của Hứa Trí Viễn, còn vị huynh đệ này là?”

Kiều... Cái gì?

Hứa Trăn nuốt nửa há mồm kêu một câu “Kiều bang chủ”.

Hắn cố gắng đánh mặt, ngây ngốc bắt tay với đối phương, nói: “Hứa Trăn, chữ Hứa (许) có bộ ngôn (言) ghép với chữ ngọ (午), chữ Trăn (臻) có bộ Chí (至) ghép với chữ Tần (秦).”

“A, Hứa Trăn, chào cậu.”

Kiều Phong thu liễm vẻ mặt khiếp sợ, nở nụ cười lễ phép, chỉ vào cô gái nhỏ bên cạnh: “Cô ấy tên là Chu Hiểu Mạn, trợ lý của Hứa Trí Viễn.”

Hứa Trăn gật đầu chào hai người, trong lòng còn cảm thấy hơi nghi hoặc.

Người đại diện, trợ lý...

Thằng nhãi Hứa Trí Viễn này rốt cục là đang làm gì vậy?

Bởi vì, trong phòng khách không có sofa nên ba người chỉ có thể tạm thời ngồi vào bàn ăn.

Kiều Phong lấy lại bình tĩnh, cố gắng chỉnh lý tốt suy nghĩ của mình, khẩn thiết nói: “Hứa tiên sinh, tôi có một chuyện muốn nhờ cậu.”

Hứa Trăn nói: “Mời nói.”

“Tôi mới nhờ người khác đi tra xét camera theo dõi của khu chung cư cùng với ghi chép mua vé,” Kiều Phong nói,” Hứa

Trí Viễn đã mua vé đi Thái Lan vào 3h sáng hôm nay, hiện tại chắc cũng đã cất cánh.”

Hứa Trăn: “...”

Tình huống gì vậy?

Thái Lan?

Hứa Trí Viễn bay ra nước ngoài rồi?

Hắn bỏ mặc mình ở nhà, sau đó không nói một lời trốn chạy suốt đêm?

Uy uy, thế này có phải là chơi hơi kỳ rồi không?

Về mặt Kiều Phong tràn đầy u sầu: ” Tôi đã liên lạc với bạn bè ở Thái Lan để tóm cổ cậu ta ở sân bay, nhưng cũng chưa chắc sẽ bắt được.”

“Hơn nữa, từ nay tới hôm đó ít nhất cũng mất ba tới bốn ngày.”

“Xế chiều hôm nay, cậu ấy lại có một cảnh quay, dù như thế nào cũng nhất định không kịp nữa.”

Nói xong, Kiều Phong ngẩng đầu lên, thử thăm dò: “Tôi biết chuyện này hơi khiên cưỡng, nhưng... thực sự rất cấp bách.”

“Hứa Trăn huynh đệ, cậu có thể đóng cảnh quay này giúp cậu ấy được không?”

Hứa Trăn tròn tròn mắt nhìn Kiều Phong.

Quay phim?

Quay cái gì? ?

Hắn nhin không được hỏi: “Anh nói từ từ... Tôi còn chưa hiểu vấn đề cho lắm.”

“Quay phim... Hứa Trí Viễn là diễn viên sao?”

Nghe vậy, Kiều Phong và trợ lý Chu Hiểu Mạn đưa mắt nhìn nhau. “Cậu không biết à?”

Kiều Phong kinh ngạc nói: ” Hứa Trí Viễn là nghệ sĩ ký hợp đồng với Tinh Quang Giải Trí, cậu ấy không nói cho cậu biết à?”

Hứa Trăn: “...”

Nói cái quỷ! Hai người bọn tôi chỉ mới gặp nhau hôm qua đây.

“Xin lỗi, chuyện này tôi không thể giúp.” Hứa Trăn cau mày, nói: “Có lẽ anh còn chưa biết, mặc dù tôi với Hứa Trí Viễn là anh em, nhưng chúng tôi chưa từng chung sống với nhau một ngày nào hết, cho nên không hề quen thân với nhau. Tôi cũng không có nghĩa vụ thay hắn thu thập tàn cuộc, Hơn nữa tôi cũng không biết đóng phim.”

Dứt lời, hắn đứng dậy khỏi ghế, xoay người rời đi.

“Áy áy áy...” Kiều Phong thấy tình thế không ổn, liền vội vàng đứng lên ngăn hắn lại, “Huynh đệ, chuyện gì cũng từ từ!”

“Không phải tôi kêu cậu giúp tôi không công đâu, tôi sẽ trả tiền mà!”

Hứa Trăn đã không buồn nói: “Đây không phải là chuyện tiền bạc...”

“Bộp!”

Hắn còn chưa dứt lời, Kiều Phong đã rút hai xấp tiền mặt từ trong cặp văn kiện đặt lên bàn rồi khấn cầu: “Huynh đệ, giá cả có thể thương lượng.”

Bước chân của Hứa Trăn khựng lại ngay tại chỗ.

Đây là... Bao nhiêu?

Hai vạn?

Đóng một cảnh quay thì có thể kiếm được hai vạn? ?

Kiều Phong nhìn thấy sắc mặt của hắn thì liền vội vàng rền sắt khi còn nóng, tiếp tục rút tiền ra: ” Cảnh quay chiều nay cực kỳ đơn giản, là một vai diễn khách mời, chỉ có một cảnh quay thôi.”

Đây đã là xấp thứ ba.

“Nếu thuận lợi thì khoảng chừng ba bốn giờ chiều sẽ đóng máy.”

Tiếp tục xấp thứ tư.

“Hơn nữa vai diễn này là nhân vật lạnh lùng mặt đơ, cậu chỉ cần đứng trước máy quay đọc lời thoại là được, không hề khó chút nào.”

Xấp thứ năm.

Kiều Phong đẩy chồng tiền về phía trước, mong đợi nhìn hấn:
“Huynh đệ, giúp tôi đi.”

“Ừc...”

Nhìn chồng tiền giấy đỏ chói trước mặt, Hứa Trăn nhin không được nuốt nước miếng.

Hấn dù sao cũng là thiếu niên nghèo lớn lên trong một ngôi chùa nghèo không kém.

Rừng sâu núi thẳm, nhang khói thừa thớt, mấy năm nay hấn và sư phụ hầu như toàn sống bằng việc trồng trọt.

Năm mươi ngàn tệ

Đối với Hứa Trăn mà nói, không thể nghi ngờ là một khoản tiền lớn.

Hấn nhìn chằm chằm cọc tiền giấy, trong đầu chợt nhớ tới thiên phòng đột mưa cùng với căn bệnh thấp khớp của sư phụ.

Hứa Trăn chần chờ nửa ngày, mới nói: “Nhưng là, vạn nhất bị người ta nhận ra...”

“Cái này cậu yên tâm,” Kiêu Phong vội vàng nói tiếp, “Tôi vừa rồi đã điều tra qua, trong đoàn làm phim lần này không có quen biết Hứa Trí Viễn.”

Hứa Trăn vẫn còn có chút do dự: “Thế nhưng chiều cao...”

“Chiều cao công bố của Hứa Trí Viễn chính là 1m78,” Kiêu Phong chém đinh chặt sắt nói, “Nghệ sĩ mà, báo thêm mấy centimet là chuyện bình thường.”

Hứa Trăn: “...”

Chương 3: Hóa Ra Là Thiên Tài

Kiều Phong thấy hấn không nói gì, lại bắt đầu bày ra vẻ mặt đau khổ, tiếp tục khuyên nhủ: “Anh nói thật với cậu, bộ phim này thật sự rất quan trọng, là bộ điện ảnh đầu tiên mà Hứa Trí Viễn tham dự.”

“Để nhận được vai diễn này, lúc trước tôi đã bỏ ra không biết bao nhiêu món nợ ân tình.”

“Nếu lâm trận mà cho người ta leo cây thì chẳng những mọi công sức trước đó của tôi đều đổ xuống sông xuống biển, mà còn đắc tội người ta nữa!”

Kiều Phong nói xong, lại đẩy chồng tiền về phía trước, nói với vẻ mặt chân thành: “Huynh đệ, anh xin cậu! Nếu như không phải cùng đường thì anh sẽ không nghĩ ra chiêu trò vớ vẩn này đâu.”

“Cậu giúp anh đi, coi như anh nợ cậu một ân tình.”

Hứa Trăn há miệng thật lâu, cuối cùng nói: “Số tiền này...”

“50 ngàn tệ, tiền đặt cọc!” Kiều Phong vội vàng nói, “Đóng xong bộ phim này, tôi sẽ cho cậu thêm 50 ngàn tệ.”

Trong lòng Hứa Trăn khẽ run lên.

Con người đều có tâm lý ăn may, hắn cảm thấy đột nhiên mình biến thành một kẻ cờ bạc.

Mười vạn, cùng với nguy cơ bại lộ cực kỳ nhỏ bé...

“Là bộ điện ảnh gì?” Sau khi suy nghĩ chưa đến hai giây, Hứa Trăn lại ngồi vào ghế bàn ăn.

Hô...

Nghe được câu này, Kiều Phong hung hăng thở ra, cả người như trút được gánh nặng.

“Còn thất thần làm gì?” Hắn quay sang nhìn trợ lý Chu Hiểu Mạn: “Đặt vé máy bay, sửa soạn hành lý, chúng ta xuất phát, vừa đi vừa trò chuyện!”

Nói xong, Kiều Phong rút một xấp giấy từ trong cặp văn kiện đưa cho Hứa Trăn, nói: “Cậu đọc kịch bản trước đi.”

Hứa Trăn nhận lấy xấp giấy, chỉ thấy trên trang bìa viết bốn chữ lớn:

Dạ Vũ Giang Hồ.

“Tên bộ điện ảnh này là Dạ Vũ Giang Hồ, một bộ phim cổ trang võ hiệp.”

“Vai diễn của cậu là một cao thủ Phật Môn, pháp danh Tuyết Trúc...”

Trên đường đến sân bay, Hứa Trăn ngồi ở ghế sau trong chiếc xe thương vụ, vừa đọc kịch bản vừa nghe Kiều Phong giảng giải, trợ lý Chu Hiểu Mạn thì ngồi hàng ghế trước làm tài xế.

Không thể không nói câu chuyện này còn rất có duyên với mình.

Nhân vật chính của bộ điện ảnh này tên là Dạ Vũ, một nữ sát thủ của tổ chức sát thủ Hắc Thủy. Sau khi cướp được võ lâm chí bảo Đạt Ma Di Thể, nàng không giao nộp cho tổ chức mà ôm bảo vật bỏ chạy, do đó bị tổ chức treo giải thưởng đuổi giết, gây ra một hồi gió tanh mưa máu.

Phật môn cao thủ Tuyết Trúc nghe tin này thì tìm đến Dạ Vũ, khuyên nàng từ bỏ Đạt Ma Di Thể, sau đó an táng nó.

Quan niệm của hai người không hợp nhau, cho nên đã đấu với nhau ba tháng.

Trong quá trình này, Tuyết Trúc dần dần nảy sinh tình cảm với Dạ Vũ.

Cuối cùng, hắn từ bỏ mạng sống để điểm hóa Dạ Vũ, hy vọng nàng có thể bỏ thanh kiếm trong tay xuống, rời xa giang hồ báo thù

“Chỉ bấy nhiêu thôi sao?”

Hứa Trăn xem hết vài trang kịch bản mỏng tanh, vẫn chưa thỏa mãn liền ngẩng lên hỏi: “Sau đó như thế nào?”

Kiều Phong nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của hắn, im lặng nói: “Sau đó không phải chuyện của cậu.”

“Tuyết Trúc chỉ có một cảnh này, sau đó thì chết.”

“A...” Hứa Trăn có chút tiếc nuối.

Nhân vật như thế này, rất dễ nhập tâm nha.

Kiều Phong nói: “Mặc dù đất diễn của Tuyết Trúc không nhiều, nhưng lời thoại không ít, hơn nữa còn cực kỳ khó đọc.”

“Cậu tranh thủ học thuộc lòng trước khi lên máy bay, sau đó tôi sẽ dạy cậu cách diễn.”

Nghe vậy, Hứa Trăn khép kịch bản lại, nói: “Anh dạy đi, tôi học thuộc rồi.”

Kiều Phong: “...”

Hắn nhìn kịch bản bốn trang giấy rồi lại nhìn Hứa Trăn, hỏi: “Thuộc hết rồi? Phần của Dạ Vũ cũng thuộc luôn?”

Hứa Trăn nhẹ gật đầu: “Ừm, chỉ có vài câu thôi mà.” Hắn còn cảm thấy rất ngắn.

Chỉ là một diễn viên quần chúng, từ đầu tới cuối được có hai mươi, ba mươi câu thoại, hơn nữa đều là tiếng phổ thông.

Đối với một người đã quen học thuộc kinh Phật như Hứa Trăn mà nói, mấy thứ này chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng Kiều Phong lúc này lại không bình tĩnh.

Hắn dùng ánh mắt còn lại quan sát vẻ mặt thản nhiên của Hứa Trăn

Thằng nhãi này...

Từ khi lên xe tới giờ chỉ mới lật xem kịch bản có một lần mà thôi.

Đọc qua một lần mà có thể thuộc lòng lời thoại mấy trăm chữ sao?

Lại chém gió rồi!

“Vậy thì chúng ta đối chiếu lời thoại một lần.” Kiều Phong hơi bất mãn nói: “Tôi đọc phần của Dạ Vũ.”

Hứa Trăn gật gật đầu, đem kịch bản đưa cho Kiều Phong.

“Kiểm pháp của ngươi còn chưa học hết.” Hắn nhắm mắt lại, đọc lời thoại đầu tiên của Tuyết Trúc.

Kiều Phong lật kịch bản, tìm được phần của Dạ Vũ, thì thầm: “ Thế thì đã sao?”

Hứa Trăn nói: “Về sau nếu gặp phải cao thủ chân chính, một khi bị bắt được sơ hở thì tính mạng của ngươi sẽ lâm vào nguy hiểm.”

Kiều Phong nói: “Ngươi nói chuyện này với ta để làm gì? Ngươi mau xoay người lại, nhìn ta!”

“...”

Hai người người một lời ta một câu, thuật lại nội dung bên trên kịch bản.

Niệm niệm, Kiều Phong dần dần phát giác không đúng.

Không có sai.

Không có sai.

Vẫn không có sai.

Hứa Trăn đọc liên tiếp bảy tám câu, cùng kịch bản một chữ cũng không kém, hơn nữa còn không hề nói lắp.

Thằng nhãi này...

Thật sự thuộc hết lời thoại rồi sao?

“...”

“Ta nguyện hóa thân thành cầu đá, chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm phơi nắng, năm trăm năm mưa rơi.”

Mấy phút đồng hồ sau, Hứa Trăn đọc lời thoại cuối cùng của Tuyết Trúc.

Hắn mở to mắt, quay đầu nhìn về phía Kiều Phong, hỏi: “Như thế nào, có chỗ không đúng sao?”

Kiều Phong ngơ ngác nhìn kịch bản.

Nửa ngày sau mới lắc đầu.

Sau khi kinh ngạc một lát, hắn dần dần cảm thấy vui sướng từ tận đáy lòng.

Được lắm, tiểu tử này!

Trí nhớ tốt đến trình độ này, gần như có thể gọi là thiên phú.

Kiều Phong vốn còn lo lắng đầu óc hắn đàn độn, không nhớ được lời kịch.

Hiện giờ nhìn lại, hoàn toàn có thể dạy hắn thêm mấy thứ khác!

Nghĩ tới đây, Kiều Phong ngồi thẳng người, tràn đầy phấn khởi: “Như vậy, tôi nói cho cậu biết thêm về vị trí camera trong trường quay.”

“Một hồi đến studio, cậu sẽ thấy...”

Chương 4: Muốn Nhét Người Vào! !

Mười hai giờ trưa.

Thành phố Kim Ô, phim trường Hoàn Châu.

“Cắt!”

Trong một trường quay, Tô Văn Bản, đạo diễn của “Dạ Vũ Giang Hồ” nhíu mày, ngưng hẳn cảnh quay.

“A Hà vừa rồi bước qua cửa quá nhanh. Tạm thời dừng một chút, nhìn đằng trước rồi hẵng cắt bước vào.”

“Cái cậu cao cao đằng sau nữa, biểu tình đừng quá thư giãn, phải nhìn chăm chăm đằng trước.”

“...”

Tô Văn Bản bước ra từ đằng sau camera, khoa tay múa chân, chuyên chú giảng cách diễn cho các diễn viên.

Tranh thủ khoảng thời gian này, người chỉ đạo ánh sáng, người quay phim vội vàng kiểm tra máy móc của mình, bảo đảm mọi thiết bị đều vận hành bình thường.

Cảnh quay này có khá đông diễn viên, rất dễ xảy ra sơ suất.

Đạo diễn Tô Văn Bản lại là người cẩn thận tỉ mỉ, tính cách cầu toàn, chỉ riêng cảnh quay này đã giày vò trọn vẹn ba giờ.

Các nhân viên làm việc tại hiện trường không dám thở mạnh một tiếng, chỉ lo cúi đầu làm việc, bầu không khí có vẻ căng thẳng.

“Toàn thể nhân viên chú ý, chúng ta làm lại lần nữa!”

Tô Văn Bản phui tay, cất cao giọng nói: “Các tổ chuẩn bị!”

“Ba!”

Âm thanh của bảng Clapper Board vang lên, cảnh quay lại bắt đầu một lần nữa.

Tô đạo năm nay hơn ba mươi tuổi, vóc dáng không cao, đeo kính mắt gọng đen, thoạt nhìn cũng hào hoa phong nhã.

Hiện nay hắn đang trong lứa tuổi trẻ trung khỏe mạnh, bộ điện ảnh này lại là “Đứa con ruột” do chính hắn tự làm biên kịch, tự làm đạo diễn, cho nên cực kỳ dụng tâm. Nhưng mà tiếc nuối chính là, nhiều khi, Tô Văn Bản cũng không thể tự quyết định mọi thứ cho “đứa con ruột” của mình.

“Dạ Vũ Giang Hồ” là bộ điện ảnh do nhiều công ty hợp tác sản xuất.

Ưu điểm của loại điện ảnh này là: nhà đầu tư nhiều, tài chính dồi dào, mạo hiểm thấp. Nhưng khuyết điểm ở chỗ: có quá nhiều người nắm giữ quyền phát ngôn.

Hôm nay lãnh đạo công ty A an bài cháu gái của mình vào đóng vai phụ, ngày mai công ty B nhét nghệ sĩ mới của mình vào diễn vai quần chúng, hôm sau công ty C lại yêu cầu tăng thêm đất diễn cho nghệ sĩ của họ.

Tô Văn Bản cực kỳ nhức đầu với vấn đề này. Hắn có vai vế thấp, địa vị thấp, không thể từ chối nhiều “lời đề cử”, nên chỉ có thể kiên trì quay phim.

Đôi khi, diễn viên được đề cử thực sự không phù hợp với thiết lập nhân vật, ngay lập tức, các kim chủ thậm chí sẽ yêu cầu hắn sửa kịch bản. Cũng bởi vì như vậy, theo kế hoạch đáng nhẽ Dạ Vũ Giang Hồ sẽ đóng máy vào cuối năm ngoái, nhưng lại bị kéo dài thêm một tháng, tới nay vẫn chưa quay xong.

Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, Tô Văn Bản cảm thấy mình như già thêm mười tuổi.

“Được rồi, qua!”

Sau khi giày vò hai lần, cảnh quay vừa rồi cuối cùng cũng đạt tiêu chuẩn.

Tô Văn Bản khích lệ mọi người mấy câu rồi tuyên bố công việc buổi sáng kết thúc, cho mọi người đi nghỉ ngơi ăn cơm.

“Reng reng reng...”

Đúng lúc này, di động trong túi quần chợt đổ chuông. Tô Văn Bản lấy di động ra thì thấy là cuộc gọi từ một lãnh đạo cấp cao của bên nhà làm phim.

Hắn vội vàng tìm một góc an tĩnh để nghe điện thoại.

“Mã tổng.”

“Đúng vậy, cảnh quay buổi sáng rất thuận lợi, Mã tổng phí tâm rồi.”

“Tiếp theo sẽ phần quay của Tuyết Trúc.”

“Diễn viên sao? Chiều nay diễn viên sẽ vào đoàn làm phim, trước tiên cho chỉ đạo võ thuật...”

“Cái gì? Lại thử vai? ?”

Trò chuyện một lát, sắc mặt Tô Văn Bản bỗng nhiên biến sắc.

“Mã tổng, diễn viên đóng vai Tuyết Trúc đã được quyết định từ lâu rồi.”

Hắn cố kìm nén sự bất mãn trong lòng, cố gắng nói bằng giọng điệu ôn hòa: “Sáng nay tôi còn mới liên lạc với bên Tinh Quang Giải Trí, họ...”

Lời còn chưa dứt, đầu bên kia điện thoại đột nhiên ngắt lời nói: “Đã ký hợp đồng chưa?” Tô Văn Bản nhất thời ghen hòng.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Lúc trước đã thỏa thuận là khách mời hữu nghị, Hứa Trí Viễn với người quay phim của chúng ta...”

Đầu bên kia điện thoại lần nữa ngắt lời: “Vẫn là chưa ký?”

Tô Văn Bản bị ghen đến nói không ra lời.

Đối phương không thấy hắn hồi âm, liền khuyên nhủ: “Văn Bản a, cậu nghe anh nói một câu.”

“Chuyện bội ước chúng ta khẳng định không làm, cũng không đáng. Nhưng nếu như chỉ là nói miệng thì không sao. Nếu cậu ta có việc bận không đến được, mà chúng ta lại có người phù hợp hơn thì có thể đổi diễn viên. Thằng nhóc lần này tôi đề cử cho cậu thật sự rất xuất sắc, ngoại hình đẹp, diễn cũng hay.

“Chờ lát nữa kêu cậu ta diễn cho cậu xem, rồi hắn đánh giá.

“Nếu như diễn không được, tôi đã không trọng dụng, cậu nói đúng không?”

“Suy cho cùng thì tôi đều là vì bộ phim lần này...”

Nghe người trong điện thoại nghiêm trang nhả phân, Tô Văn Bản mặt ngoài cười hì hì, trong lòng chửi thề.

Thử vai, ha ha.

Tôi nhỏ vào!

Chiều nay sẽ quay cảnh này, đạo cụ, bối cảnh đã chuẩn bị sẵn sàng, ông còn bắt tôi tổ chức buổi thử vai cho người mà ông cài vào nữa sao? Người ta vì vai diễn mà giảm 10 kg, luyện võ non nửa năm, từ kinh thành xa xôi chạy tới đây, bây giờ ông bảo tôi thất hứa với người ta sao? Ông thật sự cho rằng tôi không cần thể diện nữa hả? Tô Văn Bản cúp điện thoại, hút hết điều thuốc này tới điều thuốc khác không dừng lại được.

Sau một lúc lâu, hắn thật sự không thể nuốt trôi cục tức này, thấy chung quanh không có ai, bèn lén lút chạy vào nhà vệ sinh, gọi điện thoại cho lão đại của mình. “A lô? Ngô đạo, em là Văn Bản đây.

“Mã tổng mới gọi điện cho em, bảo là muốn đề cử một diễn viên đóng vai Tuyết Trúc.

“Anh sẽ tới ngay đúng không? Vâng, thế thì em chờ anh!”

Chương 5: Lại Đến Chen Ngang

Sau khi đặt điện thoại xuống, tâm trạng của Tô Văn Bản bỗng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

Đúng vậy, hắn đi mách lẻo.

Hơn nữa còn mách lẻo một cách yên tâm thoải mái.

Không phải nói là có “Chỗ dựa” che chở cho mình, mà là gặp phải tình huống tiến thoái lưỡng nan thế này thì tốt nhất là để người bề trên vật cổ tay với nhau.

Mình thấp cổ bé họng, không thể đắc tội bất cứ ai. Tô Văn Bản rời khỏi nhà vệ sinh, trở lại trường quay, phát hiện không biết từ khi nào, một nhóm người đang vây quanh trường quay.

Hắn còn tưởng là xảy ra sự cố gì nên vội vàng chen vào, sau đó thấy một người phụ nữ trung niên mặc áo khoác dài màu đen, quần khăn quàng cổ màu đỏ đang được mọi người vây quanh.

Người phụ nữ nhìn thấy hắn liền ưu nhã cười một tiếng, vẫy tay gọi: “Văn Bản, đã lâu không gặp!”

Tô Văn Bản há miệng.

Thiệu Mộng Hoa?

Sao bà ta lại ở đây?

Bà chị này là người quản lý kim bài của Thịnh Đường Truyền Thông, từng dẫn dắt vô số ngôi sao hạng A, có thể nói là “Mẹ Già” của giới showbiz trong nước.

Tô Văn Bản với bà ta thuộc hai lĩnh vực khác nhau, cũng không có quan hệ cá nhân gì, lần trước hai người đụng mặt trong một bữa tiệc từ thiện nhiều năm về trước.

Hôm nay, ngọn gió nào lại thổi vị tôn đại phật này tới đây?

“Mộng tử, sao chị lại ở đây?” Tô Văn Bản nở nụ cười đáp lễ, hỏi tiếp: “Chị đang quay phim ở gần đây sao?”

Thiệu Mộng Hoa đáp: “Ừm, sáng hôm nay tôi vừa tới Hoàn Châu.”

“Nghe nói Tô đạo cũng đang quay phim gần đây, nên tôi dẫn Tuyết Tùng nhà tôi ghé qua chơi.”

Nói xong, bà ta dắt một nam sinh trẻ tuổi trắng trẻo đi tới, nói: “Tuyết Tùng, lại đây chào hỏi Tô đạo.”

Nam sinh vội gật đầu chào hỏi Tô Văn Bản, nói: “Chào Tô đạo, tên tôi là Đinh Tuyết Tùng.”

Tô Văn Bản liếc mắt một cái, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng.

Tên tiểu tử này...

Khoảng chừng 20 tuổi, mái tóc ngắn màu đen chính chu, khí chất sạch sẽ thanh thoát.

Gương mặt đẹp chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là hắn cực kỳ phù hợp với thiết lập của nhân vật Tuyết Trúc!

Chẳng lẽ diễn viên mà Mã tổng mới “đề cử” chính là cậu ta?

Nghệ sĩ mới trong tay Thiệu Mộng Hoa?

Thật sự khó giải quyết đây này!

Tô Văn Bản trong lòng đã hiểu ra, nhưng mặt ngoài vẫn không biểu lộ cảm xúc.

Hắn cười híp mắt quan sát Đinh Tuyết Tùng, nói với Thiệu Mộng Hoa: “Đứa nhóc này là nghệ sĩ mới ký của chị à?”

Thiệu Mộng Hoa nhẹ gật đầu, nói: “Đúng vậy, sinh viên năm ba trường Thượng Hí, mới ký hai ngày trước.”

Tô Văn Bản nói: “Lần này tới Hoàn Châu đóng phim gì?”

Thiệu Mộng Hoa nói: ” Phim của Đông Nhạc Ảnh Thị, Tuyết Đại Song Kiều, Tuyết Tùng đóng vai Giang Ngọc Lang.”

Tô Văn Bản khẽ nhướn mày, nói: “Được đấy, phim rất hay, vai diễn này coi như nam số ba rồi nhỉ?”

Thiệu Mộng Hoa vẫy vẫy tay, khiêm tốn nói: “Chưa tới mực đó, vẫn chỉ là nam phụ thôi.”

“...”

Hai người thuận miệng hàn huyên vài câu, Thiệu Mộng Hoa cũng không có trì hoãn, rất nhanh liền đem đề tài chính nói ra.

“Văn Bản a, nghe nói vai diễn trong cảnh quay kế tiếp của cậu còn chưa có diễn viên hả?” Bà ta cười nhẹ nhàng nói, “Vừa lúc Tuyết Tùng còn chưa vào đoàn làm phim, chi bằng để bọn tôi thử xem đi.”

Mắt thấy bà ta tròn tròn mắt nói lời bịa đặt, Tô Văn Bản cũng không cách nào đâm thủng, chỉ có thể qua loa nói: “Mộng tử, đây chính là nhân vật khách mời, chúng ta trước đó đã...”

“y cha, chẳng phải vừa đúng dịp hay sao?”

Thiệu Mộng Hoa không nghe hắn nói nhảm, trực tiếp cầm kịch bản, vừa nhìn vừa nói: “Cậu xem, nhân vật này gọi là “Tuyết Trúc”, mà diễn viên nhà chúng tôi gọi là “Tuyết Tùng”, đây không phải là duyên phận à?”

Thiệu Mộng Hoa ngẩng đầu lên nhìn hắn, cười tươi như hoa.

Tô Văn Bản bị nụ cười của bà ta dọa đến run rẩy

“Mộng tử, chị cũng đừng làm khó tiêu đệ...”

Hắn đau khổ nói: “Chị cũng biết đấy, nhân vật này lúc trước đã có diễn viên rồi...”

Thiệu Mộng Hoa hỏi: “Ai vậy?”

Tô Văn Bân nói: “Chị đã nghe qua “Diễn viên nhí gạo cuội” kia chưa? Chính là người đóng vai tiểu Minh Hiên trong bộ “Đại Giang Đông Khứ”.”

“À, thì ra là cậu ta.” Sắc mặt Thiệu Mộng Hoa nhanh chóng trầm xuống.

Bà ta khép lại kịch bản, lạnh nhạt nói: “Tôi còn tưởng là ai, không phải chỉ là ngôi sao nhí đã hết thời hay sao?”

“Hồi nhỏ mắt to tròn, nhìn thì đáng yêu, nhưng đến khi trưởng thành, vóc dáng đã lùn còn giữ lại cái mặt già con nít, trông có dọa người không?”

Nghe xong này lời, Tô Văn Bân nhin không được nhú mày.

Lão yêu bà này...

Nói hươu nói vượn cái gì trong trường quay của tôi đấy hả?

Hắn há to miệng, vừa muốn mở miệng biện hộ, lại nghe thấy một tiếng cười sang sảng từ nơi xa vọng lại, lập tức cắt ngang mạch suy nghĩ của hắn.

“Ha ha ha ha ha...”

“Mặt già con nít, cụm từ này nghe mới lạ thật đấy.”

Tô Văn Bân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người vừa lên tiếng là một người đàn ông trẻ tuổi tầm 30.

Tóc uốn gọn sóng, một nhúm râu dê, vắt áo gió trên cánh tay, một bộ tây trang phẳng phiu cộng thêm giày da bóng loáng, đi đường nhanh như gió, tràn đầy khí thế.

Không ai khác chính là Kiều Phong, người đại diện của Hứa Trí Viễn!

“Khổ chủ” đến rồi!

Không đợi Tô Văn Bân mở miệng, Thiệu Mộng Hoa liền tiến lên hai bước, thần thái tự nhiên cười chào hỏi cùng Kiều Phong: “U, Tiểu Kiều!” Cứ như thể người vừa nói xấu nghệ sĩ của người ta không phải là mình ấy.

Kiều Phong cũng điềm nhiên như không có việc gì, nói: “Ha ha, Mộng tử, đã lâu không gặp.”

Hai người thân mật ôm một cái, không khí nhìn qua vô cùng hòa hợp.

“Nhắc tới chuyện này, hồi trước Mộng tử cũng là ngôi sao nhí đúng không?”

Kiều Phong cười nói: “Năm đó thông minh đáng yêu, hiện tại chẳng phải vẫn còn phong vận hay sao?”

Thiệu Mộng Hoa cười khỏ vầy vầy tay, nói: “Ai, không được, già rồi, ngôi sao nhí khi trưởng thành thì có mấy ai không tàn chứ...” Bà ta đang tự dìm mình không nường tay, bỗng nhiên khựng lại.

Một người trẻ tuổi đội mũ len, mặc áo bông màu gạo trắng chậm rãi tiến vào tầm mắt bà ta. Cho dù đã lăn lộn trong showbiz nhiều năm, quen nhìn trai xinh gái đẹp trong giới, nhưng khi vừa gặp người này, Thiệu Mộng Hoa vẫn không khỏi ngạc nhiên một chút.

Hắn không phải là mỹ nam tiêu chuẩn mày kiếm mắt sáng.

Môi hắn hơi dày, mũi cũng hơi bè, gương mặt có vẻ không đủ tinh xảo so với kiểu mặt phẫu thuật thẩm mỹ đường nét rõ ràng.

Nhưng là...

Gương mặt này lại rất dễ khiến người ta rung động.

Chương 6: Khí Chất Thay Đổi

Tinh xảo thì dễ, rung động lại khó.

Mi cốt rất cao, hốc mắt lại sâu, một đôi mắt đen trắng rõ ràng, nhìn qua vừa thâm thúy lại vừa trong suốt.

Sóng mũi cao, ngũ quan bài bố thỏa đáng, đường nét chiếc cằm mượt mà, cốt tướng của cả gương mặt có thể nói là hoàn hảo.

Lại phối hợp với màu da trắng ngần sáng hơn người chung quanh mấy phần...

Hắn đứng ở nơi đó, như là có một chùm sáng chiếu lên trên người.

Có điều dù gì Thiệu Mộng Hoa cũng là người quản lý nghệ sĩ lâu năm chứ không phải là một cô nhóc mới vào đời.

Bà ta chỉ ngẩn ra trong chốc lát rồi mau chóng tỉnh táo lại, nhận ra đây là đối thủ cạnh tranh của nghệ sĩ nhà mình.

“Vị này là...”

Thiệu Mộng Hoa cười như không cười nhìn người trẻ tuổi kia, ánh mắt cũng không che giấu sự đánh giá của mình.

Người này đương nhiên chính là Hứa Trăn.

Kiều Phong nhìn thấy vẻ kinh diễm chợt lóe lên trong mắt bà ta, không khỏi đặc ý nói: “Đây là Hứa Trí Viễn, nghệ sĩ nhà tôi.”

Nói xong, hần đẩy Hứa Trăn ra đằng trước, nói: “Vị này gọi là Mộng tử.”

“Hứa Trí Viễn” giả rũ mi mắt, khẽ gật đầu: “Mộng tử.”

Nụ cười trên mặt Thiệu Mộng Hoa cứng đờ

Người trẻ tuổi này chẳng buồn liếc nhìn bà ta lấy một lần.

Hơn nữa vô luận ngữ khí hay thần thái, đều cực kỳ thanh lãnh, không có nửa phần lấy lòng cùng tôn kính.

Giống như một vị thiếu gia nhà giàu đang thăm hỏi bà thím làm thuê cho nhà mình.

Thiệu Mộng Hoa bỗng nhiên cảm thấy nóng giận.

Hứa Trăn đương nhiên không có ý xem thường Thiệu Mộng Hoa.

Hắn đối với bất kỳ người nào cũng đều có thái độ như vậy, trừ phi là người thân cận hoặc là người kính trọng thì mới khác.

Ví dụ như sư phụ, thôn trưởng, thầy thuốc trong trạm y tế thị trấn, hiệu trưởng trường tiểu học trường cấp 2 và giáo viên chủ nhiệm, cùng với Lý Cư Sĩ thường xuyên cho mình đưa muối.

Hiện nhiên “Bà thím” trang diễm diễm dứa trước mắt không nằm trong nhóm người này.

Hơn nữa trên đường đi, Hứa Trăn đã nghe nói có người muốn giành vai diễn với mình, xem ra bà thím này chính là người cầm đầu phe địch.

Hắn ngược mắt nhìn đối phương, trong lòng reo lên một hồi chuông báo động.

Mà cách đó không xa, đạo diễn Tô Văn Bản vừa thấy “Hứa Trí Viễn” thì cũng không khỏi kinh hãi.

Ba tháng không gặp, thiếu niên này cứ như thay da đổi thịt.

Gương mặt vẫn là gương mặt đó, nhưng khí chất như thể thay đổi nghiêng trời lệch đất từ trong ra ngoài, so với trước kia giống như biến thành một người hoàn toàn khác.

Hắn vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, Hứa Trí Viễn trang điểm rất đậm, dáng người hơi mập, mái tóc vàng khè không dài không ngắn trông rất nhơ nhớp, đôi mắt tràn đầy mỗi mọt.

Nói thật, Tô Văn Bản không hề hài lòng với cậu ta lúc đó chút nào.

Nếu không phải người quay phim của đoàn làm phim xin xỏ thì hắn chỉ muốn đuổi cậu ta ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng điều bất ngờ là diễn xuất của “thằng nhóc mập” này lại vượt qua dự đoán của mọi người. Tình cảm vừa đủ, lời thoại vững vàng, cảnh võ thuật cũng rất đẹp mắt.

Lại thêm thân phận là “Ngôi sao nhí”, Tô Văn Bản chỉ thoáng lưỡng lự rồi đồng ý cho cậu ta đóng vai khách mời Tuyết Trúc.

Bất quá điều kiện tiên quyết là, cậu ta phải tập thể hình, giảm cân, điều chỉnh trạng thái thật tốt. Khi đó Hứa Trí Viễn luôn mồm đồng ý. Nhưng không thể ngờ được... Cậu ta có thể điều chỉnh trạng thái tốt đến mức này.

Cứ như thể biến thành một người hoàn toàn khác.

Lúc này, “Hứa Trí Viễn” mặc áo lông dày vạt dài, không thấy được dáng người trông như thế nào, nhưng gương mặt đã gầy hơn rất nhiều.

Đường nét ngũ quan trở nên rõ ràng hơn, đôi mắt trông to hơn, thậm chí cả phần xương cằm lúc trước hơi bè giờ cũng trở nên hẹp hơn nhiều.

Thật là...Giảm béo theo kiểu phẫu thuật thẩm mỹ!

Hơn nữa, điểm mấu chốt chính là: Khí chất của hắn hoàn toàn khác hẳn lúc trước!

Tô Văn Bản biết Hứa Trí Viễn xuất thân là ngôi sao nhí, từ hồi ba tuổi đã làm người mẫu nhí, từ năm tuổi bắt đầu trà trộn trong các trường quay phim ảnh.

Cùng người trưởng thành tính toán, mưu trí, khôn ngoan, cùng kẻ già đời cướp miếng ăn, cùng đại nhân vật đánh thái cực, từ nhỏ đã quen với nhân tình ấm lạnh, người lừa ta gạt.

Trong đôi mắt của thiếu niên này có sự khôn khéo và lối đời không thuộc về lứa tuổi của mình.

Nhưng nhìn bây giờ mà xem, Hứa Trí Viễn đứng trước mặt Thiệu Mộng Hoa, ánh mắt hờ hững, sắc mặt lạnh nhạt, lưng ưỡn thẳng thấp, giống như một cây trúc mọc trên núi tuyết, không dính hơi thở thế tục.

Quả thực giống hệt một tu sĩ ẩn cư ở ngôi chùa cổ trong núi, sạch sẽ không vương bụi trần.

Tô Văn Bản hoàn toàn chấn kinh vì khí tức “cao tăng” phả vào mặt mình.

Thằng nhóc này...rốt cục đã trải qua chuyện gì?

Một người phải làm thế nào, mới xảy ra thay đổi lớn đến thế chỉ trong thời gian ngắn?

Giảm béo, tập thể dục, nghiên cứu kịch bản, lên núi thanh tu, ăn chay niệm phật? ?

Tô Văn Bản nào bỏ ra những hình ảnh nổi tiếp.

Hắn vừa cảm động tội độ vì thái độ chuyên nghiệp của đối phương, vừa áy náy bứt rứt vì việc nhà sản xuất phim nhúng tay vào ngáng đường.

Hứa Trí Viễn đã trả giá quá nhiều vì vai diễn này, thế mà hôm nay lại sắp đánh mất cơ hội được tiến quân lên màn ảnh lớn chỉ vì một câu nói của người khác...

“Ngô đạo!”

“Chào Ngô đạo!”

“Ngô đạo ăn cơm chưa?”

“Ngô đạo, ngài đã tới...”

Suy nghĩ của Tô Văn Bản vừa bay xa thì nhanh chóng bị kéo lại bởi những tiếng chào hỏi vang dội.

Hắn quay đầu sang thì thấy một ông lão lùn mặc áo jacket màu quả mơ, mái tóc thưa thớt đang đi đến chỗ mình.

Ánh mắt hai người đụng vào nhau, ông lão liền cười hướng hắn vẫy vẫy tay.

Tô Văn Bản lập tức hai mắt tỏa sáng.

Giám chế của Dạ Vũ Giang Hồ - Ngô Khắc Minh!

Đồng thời chính là đối tượng mà hắn mới mách lẻo.

Chương 7: Diễn thử

Vị đại đạo diễn đã tung hoành Hương Giang mấy chục năm này mới là người có quyền nói chuyện nhất của đoàn làm phim.

Ngô đạo bình thường rất ít khi tới trường quay, chỉ thỉnh thoảng đến đây tuần tra một lượt, hỏi thăm tiến độ quay phim.

Công việc cụ thể hầu hết đều do Tô Văn Bản phụ trách.

Không nghĩ tới, vừa nghe nói có người muốn đoạt vai Tuyệt Trúc, ông cụ không hề nhiều lời, lập tức chạy tới ngay.

Xem ra Ngô đạo rất coi trọng vai diễn này!

“Uy, sao hôm nay náo nhiệt thế?”

Ngô Khắc Minh đi tới gần, cùng đám người lên tiếng chào hỏi, sau đó hỏi Tô Văn Bản: “Công việc mấy ngày nay thuận lợi không?”

Tô Văn Bản đáp: “Vâng, coi như thuận lợi, chiều này sẽ quay cảnh của Tuyệt Trúc.”

Nói xong, hắn vô thức nhìn thoáng qua Thiệu Mộng Hoa cùng Kiều Phong bên cạnh.

Ngô Khắc Minh thấy thế, cười lắc đầu.

“Chẳng qua chỉ là một vai diễn khách mời, đến khi biên tập chỉ còn lại màn ảnh ba năm phút mà thôi.”

Ngô Khắc Minh nói: “Khoảng thời gian trước tôi còn sầu lo không tìm được diễn viên phù hợp, sao hôm nay lại bắt đầu giành nhau?”

Thiệu Mộng Hoa cười nói: “Ngô đạo diễn, ba năm phút cũng rất quý giá.”

Nói rồi, bà ta kéo cánh tay Đinh Tuyết Tùng đưa đến trước mặt Ngô Khắc Minh, nói: “Ngài xem, đây là Đinh Tuyết Tùng, diễn viên mới của nhà tôi, sinh viên Thượng Hí, trước kia từng có kinh nghiệm diễn kịch sân khấu.”

Thấy thế, Kiều Phong cũng không yếu thế kéo Hứa Trăn tới chỗ mình, đẩy lên đằng trước rồi nói: “Ngô đạo, ngài còn nhớ Trí Viễn nhà tôi không? Lúc trước cậu ấy từng hợp tác với ngài trong bộ phim ‘Đại Giang Đông Khứ’...”

Hứa Trăn bị đẩy lên trên, chen bên cạnh Đinh Tuyết Tùng, cảm giác mình biến thành một cây củ cải trong sạp rau mặc cho người ta lựa chọn.

“Ha ha ha...”

Ngô Khắc Minh nở nụ cười, nhìn lướt qua hai người, nói: “Ừm, khí chất hình tượng đều không tệ.”

Ông vuốt cằm, cân nhắc một lát rồi nói: “Dù gì cũng tới rồi, chỉ bằng thử diễn một đoạn, để tôi xem thực lực của hai cậu đi.”

“Ai diễn trước?”

Nghe được Ngô Khắc Minh nói như vậy, Thiệu Mộng Hoa lập tức cười.

Diễn thử ư?

Xem ra Ngô đạo đã thỏa hiệp rồi.

Nếu ông ấy muốn dùng Hứa Trí Viễn thì cứ nói thẳng thừng là đã có người diễn rồi là được, cần gì phải thử diễn nữa?

Nếu thử diễn thì tức là ngầm đồng ý có thể đổi diễn viên!

Hướng chi... Thiệu Mộng Hoa liếc nhìn Đinh Tuyết Tùng cũng đang lộ vẻ vui mừng. Bàn về diễn xuất, nghệ sĩ nhà mình sẽ không sợ bất cứ ai.

Hắn vốn xuất thân chính quy, hai ngày trước công ty còn chuyên môn tìm giáo viên tới dạy hắn diễn nhân vật này.

Chỉ có màn ảnh mấy phút ngắn ngủi, hai thầy trò đã cân nhắc đi cân nhắc lại gần trăm lần.

Lời thoại, động tác, biểu cảm mãi giữa đến mức không có sơ hở. Chỉ bàn về cảnh quay này, Đinh Tuyết Tùng hoàn toàn có thể biểu diễn với tiêu chuẩn của ảnh đế. Đừng nói Hứa Trí Viễn chỉ là “Diễn viên nhí gạo cội” có tiếng mà không có miếng, cho dù là diễn viên gạo cội thật ra trận thì mình cũng không sợ!

Thiệu Mộng Hoa đã dự tính kỹ càng, khóe môi không nhin được cong lên, thề phải giành được vai diễn Tuyết Trúc.

Mà cùng lúc đó, Kiều Phong lại lộ ra vẻ mặt như nuốt phải ruồi.

Diễn thử? Ha ha ha...

Xem ra cho dù là Ngô Khắc Minh, cũng không muốn làm phật lòng nhà đầu tư vì chuyện con con này.

Thiệu Mộng Hoa hiểu được đạo lý này, Kiều Phong đương nhiên cũng tự biết rõ ràng.

Nếu bản thân Hứa Trí Viễn đứng ở đây thì có lẽ họ còn có thể liều mạng với đối phương một phen.

Nhưng “hàng giả” trước mắt này thì liều mạng kiểu gì?

Hắn mới biết đóng phim có thể treo dây cáp, lời thoại có thể phối âm hậu kỳ!

Đùa nhau đấy hả?

Kiều Phong chỉ có một suy nghĩ: ông trời muốn diệt ta...

“Tiểu Triệu, lấy trang phục của Tuyết Trúc tới đây.”

Ngô Khắc Minh không quan tâm hai người họ suy nghĩ như thế nào, trực tiếp kêu nhân viên của đoàn làm phim đi tìm quần áo.

“Ai, không cần phiền phức như vậy!”

Thiệu Mộng Hoa khoát tay nói: “Chúng tôi đã mặc sẵn trang phục diễn viên rồi!”

Đồng thời, Đinh Tuyết Tùng đã thuận thế cởi áo khoác, để lộ tầng bào màu trắng mặc bên trong.

Kiều Phong: "..."

Mẹ nó, còn nói gì mà trùng hợp nữa chứ, rõ ràng là đã chuẩn bị từ trước!

Ngô Khắc Minh thấy thế cũng không nhịn được cười một tiếng, nói: "Được rồi, vậy thì mặc đồ của cậu đi!"

Nói xong, hắn quay đầu nhìn một vòng, vỗ tay nói: "Dọn dẹp hiện trường sơ qua một chút, tổ đạo cụ đi lấy tràng hạt với nhuyễn kiếm, A Vĩ tới đây giúp diễn viên đóng thử một đoạn."

Người phụ trách đã lên tiếng, người khác nào dám có ý kiến? Mọi người nhanh chóng làm nhiệm vụ của mình. Một lát sau, nhân viên đã dọn dẹp ra một khu vực trống trong trường quay. Đinh Tuyết Tùng cùng phó đạo diễn đóng chung đều chuẩn bị sẵn sàng, diễn thử sắp bắt đầu.

Kiều Phong rướn cổ đứng nhìn, trong lòng ấp ủ tia hy vọng cuối cùng: Kỹ năng diễn xuất của đôi phương như phân chó.

Nhưng mà thật đáng tiếc.

Đinh Tuyết Tùng mới mở miệng, liền trực tiếp dập tắt hy vọng của Kiều Phong.

Trình độ đọc lời thoại của người ta thuộc đẳng cấp chuyên nghiệp. Đây hoàn toàn không phải là trình độ mà một người thường có khả năng đạt được.

Đinh Tuyết Tùng mặc trang phục nhân vật tự chuẩn bị, đứng trong trường quay đồ đạc lộn xộn, đối mặt với một ông chú râu ria xồm xoàm, lại phụng hiến một màn kịch gần như hoàn hảo.

Thậm chí, khi hắn treo tràng hạt đeo trên cổ vào lưỡi kiếm, đồng thời nói câu "Ta nguyện trở thành người cuối cùng mà người giết", Kiều Phong rõ ràng nhận thấy trái tim mình run lên.

Hắn bị xúc động.

Chương 8: Diễn Xuất Của Hứa Trăn

Màn trình diễn của Đinh Tuyết Tùng đã khơi dậy cảm xúc của khán giả. Kiều Phong tin rằng giờ khắc này, nếu phối hợp với bối cảnh phù hợp, biên tập khéo léo cùng nhạc nền vừa khớp, chắc chắn khán giả sẽ rơi nước mắt vì cảnh quay này. Hắn mặt lạnh như tiền nhìn người đứng trong sân biểu diễn, khóe miệng run rẩy, sắc mặt đen thui như nhọ nồi.

Thật quá quắt!

Thực lực mạnh thế mà còn đi giành vai diễn của người khác hả? Có biết xấu hổ là gì không? Có cái giá của cao thủ được không?

“Ừ, không tồi.” Một lát sau, màn trình diễn kết thúc, Ngô Khắc Minh gật đầu khen ngợi.

Đinh Tuyết Tùng vội vàng khom lưng nói lời cảm ơn với Ngô Khắc Minh và đạo diễn Tô Văn Bản. Thiệu Mộng Hoa vẻ mặt đắc ý, cảm thấy được hãnh diện lây. Kiều Phong thở dài, quyết định trực tiếp nhận thua.

Dù sao bên mình cũng không thể giành được vai diễn này, cần gì phải để Hứa Trăn bị mất mặt trước mọi người? Hắn diễn dở thì sẽ hủy hoại danh tiếng của Hứa Trí Viễn!

“Hoắc! !”

“Thật sao!”

“Ha ha, lại tới...”

Nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng thì chung quanh bỗng vang lên tiếng hoan hô.

Kiều Phong nghi hoặc nhìn chung quanh.

Một giây sau.

Hắn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy Hứa Trăn vốn đang đứng bên cạnh hắn không biết từ khi nào đã đi đến giữa sân.

Hắn tháo mũ ra, cởi áo khoác, để lộ phần đầu màu xám xanh, cùng với... Một bộ tăng bào! Đúng vậy, là tăng bào. Áo La Hán đối khâm màu xám nhạt, trên áo dưới quần, thắt dây bên hông, màu vải xám xịt nửa mới nửa cũ.

Bộ quần áo này phối hợp với cái đầu trọc của hắn trông giống hệt một vị du tăng bước ra từ ngôi chùa cổ trong núi sâu.

Tăng bào màu trắng của Đinh Tuyết Tùng mà so sánh với hắn, quả thực là giả trân đến mức không thể giả trân hơn.

“Được lắm, dứt khoát cao trọc, đây là muốn đập nôi chìm thuyền a!”

“Anh xem quần áo cậu ấy làm cũ kìa, cứ như hàng thật ấy! Nhìn kỹ đi!”

Mấy nhân viên đoàn làm phim nhỏ giọng thì thầm.

Bên sân, Ngô Khắc Minh hơi nhú mày.

Ông ta nhìn về phía phó đạo diễn diễn chung với Hứa Trăn, nói: “Nếu đã sẵn sàng thì bắt đầu đi.”

Giữa sân, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều gật đầu. Hứa Trăn khoanh chân ngồi dưới đất, đôi mắt khép hờ.

Phó đạo diễn thì cầm một thanh kiếm đạo cụ đứng sau lưng hắn. Thấy biểu diễn sắp bắt đầu, Kiều Phong chỉ cảm thấy nhịp tim mình chợt tăng tốc. Biết rõ Hứa Trăn không biết đóng phim, biết rõ trận đấu này theo lý thuyết chắc chắn sẽ thua, nhưng giờ khắc này, trong đầu hắn vẫn dâng lên ý nghĩ: Lỡ thắng thì sao?

Vạn nhất Ngô đạo tuệ nhãn thức châu (có mắt không trông), chỉ thích màn diễn giản dị (thiếu năng) của Hứa Trăn thì sao?

Anh xem cách ăn mặc này, khí chất này, có phải càng phù hợp với nhân vật hơn Đinh Tuyết Tùng không?

Được rồi, thực ra khí chất của hắn không phải là nhờ “nhập vai” mà có...

“Kiếm pháp của ngươi còn chưa học hết.”

Kiều Phong đang suy nghĩ miên man thì giữa sân, Hứa Trăn đã lên tiếng. Phó đạo diễn sau lưng hắn nói bằng giọng eo éo:

“Thế thì đã sao?” Hứa Trăn rũ mi mắt, thấp giọng nói: “Sau này nếu ngươi gặp phải cao thủ chân chính, một khi bị bắt được sơ hở thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

Lỡ tai Kiều Phong giật giật.

Khoan?

Hình như cũng không tệ lắm thì phải...Tốc độ nói, ngữ điệu, đọc nhấn rõ từng chữ, ngắt câu đều đạt mức trên cả tiêu chuẩn, nghe vào tai không hề thấy gượng gạo chút nào.

Tốt hơn lúc diễn cặp với mình rất nhiều!

Thằng nhóc này đã xảy ra chuyện gì vậy? Đột nhiên thông suốt à?

“Sau từ biệt hôm nay, ta sẽ tụng kinh tiêu trừ tội nghiệt cho người từ sáng sớm tới chiều tối, đồng thời cầu nguyện Phật tổ giúp người hiểu được có thể cắt đứt.”

“Có thể cắt đứt mọi khuôn phép, có thể cắt đứt mọi thống khổ trên thế gian, thoát ly bể khổ, từ đó được đến cõi Niết Bàn...”

Màn trình diễn vẫn đang tiếp tục.

Tốc độ nói của Hứa Trăn rất chậm, giọng nói nhẹ nhàng, từ tốn êm dịu.

Giọng hần không trong trẻo êm tai như Đinh Tuyết Tùng, mà nghe hơi trầm thấp, hơi khàn khàn một chút.

Nghe giọng hần cứ như đặt mình trước Phật tổ, giữ bỏ hết tạp niệm, nội tâm nhận được sự yên bình đến cực hạn.

Ngoài sân, đôi mắt Kiều Phong càng trừng càng lớn.

Người này... đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Cậu ta” thật sự là Hứa Trăn sao?

Chẳng lẽ là Hứa Trí Viễn dùng công nghệ đen nào đó bóp méo chiều cao để đùa với mình?

Tiêu chuẩn của đoạn lời thoại vừa rồi quả thực cao đến mức khó có thể tin tưởng!

Rõ ràng mấy tiếng trước, Hứa Trăn còn đọc lời thoại giống hệt học sinh tiểu học đọc bài học thuộc lòng, sao tự nhiên bây giờ lại một bước lên trời?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mình cứ có cảm giác sai sai ở đâu ấy nhỉ?

Giờ khắc này, không chỉ Kiều Phong mà ngay cả phó đạo diễn đóng chung với Hứa Trăn cũng bị ảnh hưởng.

Mấy câu thoại vừa rồi chứa đựng quá nhiều tình cảm, thế nên khiến người ta chỉ muốn được nghe hắn nói tiếp, chứ không phải là ngắt lời hắn.

Phó đạo diễn ngậy người trong chớp mắt, thấy đối phương không nói tiếp thì mới vội vàng cúi đầu nhìn kịch bản, hoảng loạn rồi rít đọc: “Có thể cắt đứt? Ha, người có thể cắt đứt được sao? Chùa nào dám nhận người, ta sẽ giết hết già trẻ lớn bé trong ngôi chùa đó!”

Phó đạo diễn cuống quá nên hai câu thoại này được đọc quá nhanh, không thể biểu đạt cảm giác oán hận, giận dữ của nữ chính, chỉ rống lên thể hiện cảm giác hung ác đầy sát khí mà thôi.

“Phụt...”

Người chung quanh lập tức tỉnh táo lại, thậm chí có người bật cười thành tiếng. Phó đạo diễn nhất thời đỏ mặt.

A, mẹ nó... bị áp chế rồi!

Mình đường đường là người từng trải, thế mà lại bị một người trẻ tuổi chèn ép trong quá trình diễn thử!

Nhưng lúc này, Hứa Trăn lại không hề bị ảnh hưởng bởi những người chung quanh. Nghe “Dạ Vũ” nói câu này, hàng mi dài của hắn khẽ run lên.

Một lát sau, Hứa Trăn mở đôi mắt đang khép hờ, đến tận bây giờ con người trong suốt của hắn mới bộc lộ một tia tình cảm đầu tiên.

Thương xót.

“Đành vậy.”

Hắn khe khẽ thở dài, nói: “Hôm nay hãy để ta tiêu trừ tội nghiệt này.”

Sau khi nói xong câu này, Hứa Trăn đứng dậy, quay đầu nhìn phó đạo diễn đứng đằng sau.

Chương 9: Sao Chép

Sự thương xót trong đôi mắt hần dần dần biến mất như những vòng gợn sóng trên mặt hồ, về mặt lại trở về với sự bình tĩnh.

Nhưng đằng sau sự bình tĩnh này dường như đang kìm nén rất nhiều cảm xúc phức tạp. Có lẽ là ngộ được “Tất cả pháp sinh ra đều như hoa trong gương, trăng trong nước”. Hoặc là sự kiên quyết “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục”. Hay là cam tâm tình nguyện “Ta nguyện hóa thân thành cây cầu đá, chịu gió thổi năm trăm năm, mưa xối năm trăm năm”

Ngoài sân, Kiều Phong đứng xem từ đầu tới cuối đều phải sợ ngây người, đứng sững sờ như bị sét đánh.

Không chỉ vì diễn xuất cao siêu của Hứa Trăn, mà còn vì... Ánh mắt này, biểu cảm này, tiết tấu này... Quả thực giống y si đúc màn biểu diễn vừa rồi của Đinh Tuyết Tùng!

Cùng một màn trình diễn, chẳng qua đổi thành gương mặt khác mà thôi, cảm giác nửa thật nửa giả này quả thực khiến người ta sởn gai ốc.

Hiện tại hồi tưởng lại, hình như mấy câu lời thoại trước đó... cũng không chênh lệch là mấy so với giọng điệu của Đinh Tuyết Tùng thì phải?

Cho nên nói, Hứa Trăn sở dĩ có thể diễn tốt như vậy, là vì hần đang rập khuôn màn trình diễn của Đinh Tuyết Tùng sao?

Tê...

Kiều Phong hít vào một ngụm khí lạnh.

Xem một lần liên tục tiếp rập khuôn, cậu ta có sharingan à?

Đây rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy? ?

Nếu như nói, Kiều Phong vẫn chỉ là hoài nghi, thì Thiệu Mộng Hoa cùng Đinh Tuyết Tùng chính là 100% xác định.

Hứa Trăn đang bắt chước họ!

Phân cảnh này, Đinh Tuyết Tùng đã luyện tập đi luyện tập lại hơn mười tiếng đồng hồ.

Giáo viên dạy diễn xuất ở công ty đã giúp hần nghiền ngẫm từng từ trong câu thoại, nghiền ngẫm từng động tác của nhân vật, hần quen thuộc mỗi một động tác nhỏ, mỗi một biểu cảm nhỏ đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa. Tiết tấu,

giọng điệu, cử chỉ, thần thái... Không lẫn đi đâu được! Gần như giống hệt màn trình diễn của mình! Đinh Tuyết Tùng nhìn Hứa Trăn bằng ánh mắt tràn đầy khó tin, đồng thời giữ chặt cánh tay Thiệu Mộng Hoa.

Hắn chỉ vào giữa sân rồi lại chỉ vào bản thân mình, kinh hãi đến mức không thể nói nên lời.

Đạo văn!

Hắn đạo văn!

Người này đang sao chép màn trình diễn của em!

Mà lúc này, Thiệu Mộng Hoa cũng đang ngăn người ra, hoàn toàn không rảnh quan tâm chuyện khác.

Đây là có chuyện gì?

Tại sao Hứa Trí Viễn lại có thể diễn giống hệt Tuyết Tùng?

Chẳng lẽ họ cũng mời thầy Vương Bình Hoa chỉ đạo, ông già đó “bán một vở diễn cho hai người” hay sao?

Không không không, làm sao có thể, Vương lão là người của Thịnh Đường Truyền Thông chúng ta cơ mà...

Thiệu Mộng Hoa suy nghĩ nát óc mà vẫn không tài nào hiểu nổi, đầu óc rối bời như tơ vò. Khác với hai người này, Ngô Khắc Minh lại xem rất say sưa.

Ông không tin trước khi đến đoàn làm phim, “Hứa Trí Viễn” chưa chuẩn bị trước.

Theo suy nghĩ của Ngô Khắc Minh thì chắc là lúc này cậu ta thấy chàng trai kia diễn hay hơn mình đã chuẩn bị, cho nên mới đối chiếu theo đối phương, lâm thời tiến hành thay đổi màn trình diễn của mình.

Mặc dù làm như vậy thì có thể nói là giỏi trò lươn lẹo, nhưng... chỉ cần xem một lần mà đã có thể lặp lại màn trình diễn của đối phương gần như không mắc lỗi, năng lực này còn khiến người ta khiếp sợ hơn cả chỉ đơn thuần là diễn xuất giỏi. Thậm chí không thể nói là “thông minh”

Mà phải gọi là thiên phú dị bẩm.

Người thiếu niên trước mắt này, trời sinh nên kiếm cơm bằng diễn xuất

Nghĩ tới đây, khoe miệng Ngô Khắc Minh khẽ cong lên một góc độ rất nhỏ. Khá là thú vị đấy chứ.

Mỗi một đạo diễn đều có yêu cầu khác nhau đối với diễn viên. Có đạo diễn hy vọng diễn viên có thể một mình đảm đương một phía, tự tìm hiểu vai diễn của mình.

Cũng có đạo diễn dục vọng không chế rất mạnh, hy vọng mỗi một diễn viên đều có thể diễn xuất dựa theo yêu cầu của mình.

Mà Ngô Khắc Minh chính là cái sau.

Trong mắt ông ta, bất kể là ảnh đế, ảnh hậu hay là diễn viên phụ, diễn viên quần chúng đều phải diễn xuất theo yêu cầu của mình.

Mà thân là công cụ hình người, năng lực quan trọng nhất của họ chính là: thể hiện một cách chính xác hình ảnh trong đầu đạo diễn. Xét theo điểm này thì biểu hiện của Hứa Trăn quả thực không thể xoi mói. Suy nghĩ một thoáng chốc, màn trình diễn giữa sân đã nhanh chóng tiến tới cảnh tượng cuối cùng. Tuyết Tùng bị Dạ Vũ đâm một nhát xuyên qua trái tim, sau đó hắt tháo tràng hạt đeo trên cổ, nhẹ nhàng treo lên lưỡi kiếm. Hứa Trăn nhìn pho đạo diễn diễn chung với mình, ánh mắt không thể nói rõ là giải thoát hay thành kính.

Giọng của hắn hơi khàn khàn, có chút run rẩy, nhưng lại đầy đủ rõ ràng: “Nếu ngươi có thể bỏ thanh kiếm trong tay xuống, rời khỏi con đường này...”

“Ta nguyện trở thành... người cuối cùng mà ngươi giết.”

“Keng keng keng...”

Tràng hạt đạo cụ rơi vãi khắp mặt đất, giống như sinh mệnh của Tuyết Trúc cũng đang tan thành mây khói.

Đến tận đây, màn trình diễn kết thúc.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Trường quay đông nghịt người yên ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi trên mặt đất. Những người ở đây ai mà không phải là người trong nghề, ít nhiều gì cũng có khả năng nhận xét.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều phát hiện ánh mắt của đôi phương cũng quái dị như mình.

Sao màn trình diễn này thoát nhìn lại giống hết màn trình diễn vừa rồi thế nhỉ? Hàng sao chép à? Nhưng không hiểu sao, “hàng sao chép” này lại cho người ta cảm giác thoải mái hơn “hàng thật”.

Chẳng lẽ là vì “hàng giả” trông đẹp mắt hơn?

“Ba ba ba...”

Đúng lúc này, một hồi tiếng vỗ tay lại đột ngột phá vỡ không gian yên tĩnh.

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng động, phát hiện người đang vỗ tay là Ngô Khắc Minh. “Rất tuyệt vời.”

Ngô đạo mỉm cười, ánh mắt khen ngợi nhìn Hứa Trăn, nói: “Đây chính là Tuyệt Trúc trong cảm nhận của tôi.”

Nghe được này câu đánh giá, Đinh Tuyệt Tùng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc như ù đi.

“Ngô đạo! !”

Hắn nhất thời huyết khí dâng lên, nghĩ muốn tiến lên biện bạch, lại bị Thiệu Mộng Hoa gắt gao níu lại.

“Ngậm miệng.” Thiệu Mộng Hoa thấp giọng quát lớn.

Đinh Tuyệt Tùng đứng yên tại chỗ.

Hắn cắn chặt răng, thân thể run rẩy, thật lâu sau mới cố gắng nuốt lời nói của mình vào bụng, vành mắt hơi đỏ lên. Ngô Khắc Minh liếc nhìn thấy hắn, cũng không giải thích với hắn một câu.

Không cần giải thích

Chương 10: Đổi Tên

Cùng một tiêu chuẩn biểu diễn, nhưng hình tượng của người ta tốt hơn cậu, vóc dáng cao hơn cậu, khí chất càng phù hợp với nhân vật hơn cậu, thậm chí còn nhấn tâm cao trọc đầu của mình.

Cậu nói xem tôi nên chọn ai đây?

Cho dù cậu là người được nhà đầu tư đề cử, nhưng tôi đã cho cậu cơ hội casting, coi như hết lòng rồi, đủ để giải thích với nhà đầu tư. Ngô Khắc Minh không nhìn Đinh Tuyết Tùng thêm một giây nào nữa mà đưa mắt nhìn về phía Hứa Trăn.

Ông ôn hòa nhìn thiếu niên trước mắt, cười hỏi: “Chàng trai trẻ, tên cậu là gì nhỉ? Tôi chưa nhớ kỹ.”

Hứa Trăn đáp: “Hứa... Ừm...” Trong nháy mắt, hần suất nữa quên mất “mình” tên là gì.

Hần khựng lại nửa giây mới nói: “Tên tôi là Hứa Trí Viễn.”

“Trí Viễn...”

Ngô Khắc Minh vuốt cằm, nói: “Tôi đề nghị cậu sửa tên đi.

“Không màng lợi danh, định rõ chí hướng, yên tĩnh Trí Viễn, cái tên này nghe rất tao nhã.

“Nhưng là Hứa, Trí, Viễn ba chữ đều là thanh trắc, nghe không đủ vang dội.”

Nói xong, ông đọc cái tên “Hứa Trí Viễn” bằng giọng Quảng Đông một lần, sau đó cười nói: “Tương lai nếu cậu muốn nổi tiếng, muốn trở thành ảnh đế thì nhất định phải sửa tên.”

Hứa Trăn nao nao, còn chưa kịp trả lời, thì người quản lý Kiều Phong đã vội vàng nói: “Ngô đạo nói chí phải! “Hứa Trí Viễn” đúng là hơi khó đọc.”

“Ngài có đề nghị gì không?”

Ngô Khắc Minh nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, cười nói: “Ta nghĩ đến một chữ, Chân.”

“Chân trong chân thật, Chân của Tinh Võ Trần Chân.”

“Hứa Chân.”

Nói rồi, ông khẽ nâng cằm, tựa hồ rất hài lòng với cái tên này, gật đầu nói: “Ừm, “Hứa Chân”, đơn giản hào phóng, êm tai dễ

nhớ.”

“Câu tin ta đi, cái này tên nhất định có thể nổi tiếng.”

Thấy vẻ mặt đắc ý của Ngô Khắc Minh, trái tim Hứa Trăn bỗng nhiên siết thật chặt.

Hứa... Chân?

Tại sao lại là cái tên này!

Mặc dù không phải là một chữ, nhưng âm đọc hai chữ này hoàn toàn giống hệt nhau! (Chữ Trăn và chữ Chân trong tiếng Trung đều có phát âm giống như nhau)

Rõ ràng mình thay thế Hứa Trí Viễn diễn màn kịch này, nhưng ai ngờ quanh co lòng vòng, cái tên “Hứa Chân” lại thay thế cho “Hứa Trí Viễn”, trở thành nghệ danh mới của ngôi sao nhí đã hết thời này.

Hứa Chân...quả nhiên là một cái tên quý dị.

Đến cùng ai mới là thật, ai mới là giả?

Trong sâu xa, dường như đang có một sức mạnh bí ẩn nào đó đẩy mình đi theo hướng nào đó. Hứa Trăn bỗng dung cảm thấy nổi da gà.

Cùng lúc đó, sắc mặt Thiệu Mộng Hoa đã đen thui như nhọ nôi. Ngô Khắc Minh chẳng những chọn Hứa Trí Viễn đóng bộ phim này mà còn đổi tên cho cậu ta! Chữ “Chân” vô cùng đơn giản này thực tế lại không hề đơn giản như mặt ngoài! Với tư cách là một người đã lăn lộn trong showbiz nhiều năm, Thiệu Mộng Hoa biết rõ có một vài ông lớn cực kỳ thích đặt nghệ danh cho người mới để thể hiện sự yêu thích của mình dành cho họ.

Ví dụ như ảnh đế Giang Duy, nghệ danh của hắn chính là do Ngô Khắc Minh đặt tên. Từ sau lần đó, Giang Duy gần như trở thành diễn viên ruột của Ngô Khắc Minh.

Hai người từng hợp tác không dưới mười bộ phim và điện ảnh. Mà hôm nay, Ngô Khắc Minh lại đặt tên cho Hứa Trí Viễn... Thế nghĩa là sao? Chẳng lẽ là muốn nâng đỡ cậu ta? Chẳng lẽ người trẻ tuổi này sẽ trở thành “Giang Duy” kế tiếp?

Thiệu Mộng Hoa càng nghĩ càng bức mình, sắc mặt tối tăm đến mức gần như sắp nhỏ ra mực nước.

Sao mình lại xui xẻo thế cơ chứ!

Sao lại cứ phải giành miếng cơm với tên oan gia Hứa Trí Viễn này?

Nếu không như vậy thì sao Ngô Khắc Minh có thể đích thân tới trường quay xem casting một vai diễn nhỏ bé như Tuyết Trúc? Vậy thì làm gì có chuyện đặt tên nữa!

Đình Tuyết Tùng và Hứa Trí Viễn tuổi tác tương đương, khí chất tương tự, thực lực ngang ngửa. Có thể đoán được về sau bất kể là đóng phim, đại ngôn hay là gameshow, hai người chắc chắn sẽ liên tục gặp phải nhau. Tài nguyên xịn chỉ có một ít, tương lai của Đình Tuyết Tùng có thêm một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ thế này, quả thực là tai họa trời giáng. Thiệu Mộng Hoa chỉ hận không thể tự cho mình một cái tát.

Sau khi casting xong, đạo diễn Tô Văn Bản nói sơ qua về kế hoạch đóng phim kế tiếp cho Hứa Trăn, sau đó thả hẩn rời đi. Buổi chiều đoàn làm phim còn có nhiệm vụ khác.

Ngày mai vai diễn Tuyết Trúc mới chính thức quay phim. Khách sạn của đám người Hứa Trăn ở nội thành thành phố Kim Ô, cách Hoàn Châu ảnh thị thành khoảng nửa tiếng đi xe.

Kiều Phong cố ý chọn khách sạn xa xôi như thế là để tránh cách gần ảnh thị thành, lỡ gặp phải người quen thì thân phận của Hứa Trăn sẽ bại lộ. Trên đường trở về khách sạn, bầu không khí nặng nề lạ thường.

Kiều Phong vẫn luôn dùng ánh mắt còn lại liếc trộm thần sắc lạnh nhạt của Hứa Trăn, nhiều lần muốn nói lại thôi.

Thẳng đến khi trở về khách sạn, hẩn mới ra vẻ thần bí kéo Hứa Trăn vào phòng mình, dò hỏi: “Lúc này casting, cậu đã bắt chước cách diễn xuất của Đình Tuyết Tùng hả?”

Hứa Trăn gật đầu.

Mặc dù Kiều Phong đã biết rõ chuyện này, nhưng khi nhận được câu trả lời khẳng định của đối phương, hẩn vẫn không nhịn được trái tim run lên.

Hắn hỏi tiếp: “Cậu chỉ cần xem một lần mà đã có thể bắt chước giống y xì đúc, sao cậu lại làm được điều đó?”

Hứa Trăn khó hiểu đáp: “Tôi chỉ diễn theo y chang thôi.”

Diễn y chang...

Kiều Phong bị ba chữ bâng quơ này chẹn họng suýt nữa tắc thở. Sau một lúc lâu, thấy vẻ mặt táo bón của hắn, Hứa Trăn kiên nhẫn giải thích thêm: “Trí nhớ của tôi tốt hơn người bình thường một chút.”

Trí nhớ tốt...Kiều Phong lại bị chẹn họng nói không nên lời.

Tiểu đệ à, vấn đề ở đây không phải là trí nhớ tốt hay kém?

Chương 11: Thằng Nhóc này Là Thiên Tài

Diễn xuất không phải chỉ là một đoạn văn tự đơn thuần. Từ lời thoại tới giọng điệu, đến động tác, rồi tới thần thái... Lượng tin tức nhiều tới mức khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa cho dù có người có thể nhớ kỹ được những chi tiết này thì cũng không có nghĩa là người đó có thể tái hiện mọi chi tiết một cách hoàn hảo.

Vấn đề này đề cập tới khả năng khống chế thân thể, cách vận dụng dây thanh, khả năng quản lý biểu cảm gương mặt. Rất nhiều phương diện khác nhau. Chỉ nói hai ba câu thì không thể nói rõ ràng được. Kiều Phong khó chịu gãi đầu. Một lát sau, hắn quay sang nhìn Hứa Trăn, hỏi:

“Phiền cậu cho tôi hỏi một chút, cậu có thể diễn thử một đoạn cho tôi được không?”

Hứa Trăn hỏi: “Diễn đoạn vừa rồi hả?”

Kiều Phong nói: “Không không không, đổi một cảnh phim khác.”

Nói rồi, hắn đi đến bên cạnh sofa ngồi xuống, bật TV trong phòng rồi cầm remote đổi kênh.

Đổi qua đổi lại, ánh mắt Kiều Phong sáng lên, chỉ vào màn hình TV nói: “Lại đây, xem cảnh phim này đi!”

Nghe vậy, Hứa Trăn lại gần hẳn, chỉ thấy trên màn hình TV đang trình chiếu một cảnh trong bộ phim dân quốc. Trong màn hình, một ông cụ mái tóc bạc trắng ngồi trên đài cao, bên dưới là đám đông chen chúc đứng bên nhau. Ông cụ vừa ăn vừa lắc đầu, vẻ mặt trào phúng nói: “Điều đầu tiên, không cần biết là phương thuốc bí truyền của nhà ai, đều phải cất thật kỹ, tuyệt đối không được giao cho người Đông Doanh!”

“Điều thứ hai, các cửa hiệu chỉ cần bán thuốc hộ Đông Doanh thì đều đuổi đi cho ta!”

“Điều thứ ba, thà chịu thiên đao vạn quả chứ không làm nô lệ mất nước!”

“...”

Hai người đều chăm chú nhìn màn hình TV.

Mãi tới khi ông cụ trong màn hình chết vì độc phát, xụi lơ ngã xuống đất, đám đông dưới đài chen chúc ủa lên đài cao, Kiều Phong mới tắt TV, quay sang nhìn Hứa Trăn, nói: “Đoạn này, cậu có thể bắt chước thử cho tôi xem được không?”

Nói rồi, hắn khế siết chặt remote trong tay. Nói thật, Kiều Phong không tin Hứa Trăn thật sự có thể chỉ xem một lần đã bắt chước một cách hoàn hảo.

Nhưng đồng thời, hắn cũng thấp thoáng mong chờ xảy ra kỳ tích. Cảm xúc vừa mâu thuẫn vừa rối rắm này khiến hắn như bị tinh thần phân liệt. Hứa Trăn trầm ngâm một lát rồi nói: “Cảnh phim này hơi dài, tôi không thể nhớ được hết...”

Kiều Phong nói: “Không sao, nhớ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, cậu thử một lần xem sao.”

“Ồm...” Hứa Trăn mím môi, nói: “Được rồi, vậy thì tôi sẽ thử một lần.”

Nói xong, hắn vừa suy nghĩ vừa đứng dậy khỏi sofa, thong thả bước đến bên cửa sổ. Một bước, hai bước, ba bước... Sau bảy tám bước, Hứa Trăn nhắm mắt lại, hít thở thật sâu. Mấy giây sau, đôi mắt sâu thẳm của hắn lại mở ra.

Nhưng lúc này, thiếu niên lạnh nhạt xuất trần vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, người đang đứng trước mặt Kiều Phong dường

như là một ông lão tuổi đã thất tuần, lưng còng tang thương nửa kiếp người.

Đôi mắt hắn đục ngầu, lông mi run rẩy, góc nghiêng tuấn mỹ thoát nhìn vô cùng điêu tàn. “Điều thứ nhất.”

Hứa Trăn chậm rãi ngồi xuống sofa đơn đặt bên cửa sổ, khẽ nghiêng đầu, hơi thở suy yếu, nhưng giọng nói tràn ngập khí phách: “Không cần biết là phương thuốc bí truyền của nhà ai, đều phải cất thật kỹ, tuyệt đối không được giao cho người Đông Doanh!”

Cách đó không xa, chứng kiến cảnh này, Kiều Phong chỉ cảm thấy xương cùng như bị điện giật, bỗng nhiên đứng bật dậy.

“Điều thứ hai.” Hứa Trăn không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của hắn, thản nhiên nói tiếp: “Các cửa hiệu chỉ cần bán thuốc hộ Đông Doanh thì đều đuổi đi cho ta!”

“Điều thứ ba...” Dựa theo ký ức trong đầu, hắn thuật lại lời thoại từng câu một, bắt chước động tác nguyên vẹn.

Có những chi tiết thật sự không nhớ rõ, Hứa Trăn bèn thuận theo cảm xúc tùy tiện lừa gạt, sau đó tiếp tục diễn xuất. Khi đắm chìm cả thể xác lẫn tinh thần vào cảnh phim, hắn cực kỳ tập trung tinh thần. Nếu hắn có thể phân tán một chút lực chú ý thì sẽ phát hiện: Ở vị trí cách mình chưa đầy ba mét, Kiều Phong đang đứng im như tượng đá, không hề nhúc nhích, đôi mắt tròn to, vẻ mặt như nhìn thấy thần tiên.

Ôi quỷ thần thiên địa ơi...Rốt cuộc... Đây là loại quái vật gì vậy? !

Hứa Trăn diễn ba phút, Kiều Phong cứ thế nhìn chăm chăm hắn suốt ba phút. Mãi tới khi cảnh phim này kết thúc, Hứa Trăn thoát ly trạng thái đóng phim, Kiều Phong vẫn còn đứng ngây ra như phỗng.

Phải ký hợp đồng...Lúc này trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Nhất định phải ký hợp đồng với thiếu niên này!

Không phải là làm thể thân của Hứa Trí Viễn, mà lấy thân phận thật sự của Hứa Trăn, trở thành diễn viên dưới quyền quản lý của mình!.

Kiều Phong vừa kinh ngạc, đồng thời cũng vừa có chút ít hiểu biết về năng lực của Hứa Trăn. Nói thật lòng, chỉ xem một lần mà có thể bắt chước đến trình độ này, mặc dù rất lợi hại.

Nhưng, xét theo góc độ thực tế mà nói, thật ra đoạn biểu diễn vừa rồi của Hứa Trăn cũng không thể đánh giá là xuất sắc. Tuổi tác, thân thể, đặc thù ngoại hình của hắn đều chênh lệch quá lớn so với ông cụ trong phim. Hơn nữa lúc bắt chước, hắn không biết cách điều chỉnh lại cho phù hợp mà trực tiếp rập khuôn 100%, điều đó dẫn tới việc đoạn diễn xuất của hắn thoát nhìn rất quái dị, giống như con nít lén mặc quần áo của người lớn, không vừa người chút nào.

Đồng thời, Kiêu Phong còn phát hiện thiên phú “sao chép” của Hứa Trăn còn bị lệch hướng. Hắn nắm bắt lời thoại và ánh mắt cực kỳ chính xác. Nhất là lời thoại, giọng điệu, nhấn âm trầm bổng gần như đạt đến mức giống hệt bản gốc.

Nhưng so sánh với hai thứ này, xét về khả năng không chế biểu cảm gương mặt và cử chỉ động tác thì hắn lại hơi kém cỏi.

Mô phỏng đôi khi có vẻ cứng nhắc.

Sau khi phát hiện những khuyết điểm này, Kiêu Phong chẳng những không thất vọng mà còn thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên Hứa Trăn chỉ là người thường có thiên phú xuất chúng mà thôi. Bây giờ ngẫm lại, hôm nay hắn có thể diễn xuất kinh diễm đến thế trước mặt Ngô Khắc Minh, thực ra cũng nhờ vào sự trùng hợp nhất định.

Vừa vặn Tuyết Trúc là nhân vật “Mặt đơ”, không có quá nhiều biểu tình, mà trùng hợp là khí chất của Hứa Trăn rất giống Tuyết Trúc, không cần phải điều chỉnh thêm.

Chương 12: Xuất Gia Là Nghề Nghiệp Sao? ?

Nhờ vào sự trùng hợp của nhiều nhân tố nên mới có màn trình diễn gần như hoàn hảo đó. Có điều cho dù chỉ là trùng hợp, thăng nhóc này vẫn là một khối ngọc thô đáng để mài giũa.

Buổi sáng hôm nay Kiều Phong chỉ cần Hứa Trăn làm thế thân cho Hứa Trí Viễn.

Nhưng bây giờ, hắn lại nổi lòng yêu mến người tài, muốn ký hợp đồng với Hứa Trăn. Điều kiện ngoại hình tốt thế này, khả năng bắt chước hiếm thấy cỡ này, không làm diễn viên thì khác nào phí phạm của trời? Trời cho mà không nhận thì sẽ bị trách tội! “A Trăn à...”

Nghĩ vậy, thái độ của Kiều Phong bỗng trở nên thân thiện, cười tủm tỉm nhìn Hứa Trăn, dò hỏi: “Tương lai cậu định làm nghề gì?”

Nếu hắn nói còn chưa nghĩ ra thì mình sẽ thừa dịp này lừa gạt một trận! Thiếu niên 18 tuổi có mấy ai đã quy hoạch rõ ràng về cuộc đời của mình đâu!

Ai ngờ nghe thấy câu hỏi này, Hứa Trăn lại không hề do dự nói: “Tôi dự định xuất gia.”

Kiều Phong: “...”

Từ từ, cậu nói cái gì?

Xuất gia?

“Xuất gia” là nghề nghiệp à? ?

Hứa Trăn nói: “Hiệp hội quản lý Tam Đàn Đại Giới quy định phải tròn 20 tuổi mới được nhập giới.

“Hiện giờ tôi đang học trường trung cấp tại học viện Phật học Pháp Vân, đến khi tốt nghiệp, tôi dự tính sẽ vừa làm công, vừa thi vào đại học, khi nhận được chứng nhận tốt nghiệp thì cũng vừa tròn 20 tuổi.”

Lúc nói chuyện, thần sắc của hắn trang nghiêm: “Hiện tại, chùa chúng tôi chỉ có một mình sư phụ sở hữu chứng nhận thập sư, nhưng này giờ sư phụ đã lớn tuổi, tôi không thể để chùa miếu đoạn tuyệt truyền thừa.

“Sau khi nhập giới, mọi công việc trong chùa đều sẽ do tôi gánh vác.”

Kiều Phong: “...”

Đột nhiên không biết nên nói cái gì cho phải.

Thằng nhóc này... đúng là có chí hướng rộng lớn đấy!

Hắn xoắn xuýt nửa ngày, rốt cục vẫn là tạm thời buông xuống tâm tư dục dõ, dự định đóng xong cảnh quay này rồi tính tiếp.

Còn nhiều thời gian, dù sao hắn là anh em ruột của Hứa Trí Viễn, nên chờ đến khi thời cơ phù hợp rồi mình lại nhắc tới chuyện này vậy.

Tối hôm đó, mấy người ở khách sạn đi ngủ sớm, dự tính sáng hôm sau dậy sớm một chút. Thứ nhất là vì họ ở trọ cách ảnh thị thành khá xa xôi, cần trừ hao thời gian kẹt xe giữa đường.

Thứ hai là vì Tuyết Trúc có một cảnh quay đánh võ khá dài, Kiều Phong phải dẫn Hứa Trăn đến trường quay trước để làm quen với việc treo dây cáp. Dây cáp, cũng chính là dây thép, là một loại đạo cụ thường dùng để hỗ trợ diễn viên hoàn thành cảnh quay đánh võ trong phim ảnh. Hứa Trí Viễn xuất thân là ngôi sao nhí, từng đóng không ít phim võ hiệp, cực kỳ quen thuộc với việc dùng dây cáp.

Mà Hứa Trăn lại hoàn toàn không có kinh nghiệm ở phương diện này, Lần đầu tiên sử dụng chắc chắn sẽ lạ lẫm, không thể bảo đảm không lộ ra sơ hở.

Nhưng mà, người tính không bằng trời tính...

Ngày thứ hai rạng sáng bốn giờ, đám người Kiều Phong đang ngủ say giấc thì chợt bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại bất thành linh. “Đi ngay lúc này ư?”

Kiều Phong bị Chu Hiểu Mạn đánh thức, mơ mơ màng màng hỏi: “Mấy giờ rồi? Hôm qua chẳng phải Tô đạo nói là 9 giờ sáng mới tới trường quay hay sao?”

Trợ lý Chu Hiểu Mạn nôn nóng nói: “Kế hoạch thay đổi! Tối qua trời mưa nên hôm nay không thể quay ngoại cảnh, đành phải quay phân cảnh của chúng ta trước. Bên đoàn làm phim kêu diễn viên đến trường quay vào lúc bốn giờ rưỡi!”

Nghe xong lời này, Kiều Phong lập tức mở to hai mắt, tỉnh cả ngủ.

Hắn nắm áo khoác, vội vã mang dép, chạy đến bên cửa sổ nhìn ra.

Quả nhiên.

Bên trong bóng đêm đen kịt, có thể thấy rõ cơn mưa tí ta tí tách ở bên ngoài. Cơn mưa đã kéo dài nửa đêm mà vẫn chưa tạnh.

Nhờ ánh đèn đường có thể thấy rõ những vũng nước lớn trên mặt đường. Kiều Phong không nhìn được xoa ản đường.

“Hứa Trăn dậy chưa?” Hấn quay sang nói: “Kêu cậu ấy mau tắm rửa, tạm thời không cần trang điểm, trên đường đi tính sau. Còn nữa, đến quầy tiếp tân khách sạn hỏi thử xem có thể thuê xe được không, yêu cầu xe việt dã, chúng ta cần dùng ngay bây giờ!”

Chu Hiểu Mạn hỏi: “Bên phía đoàn làm phim phải trả lời thế nào đây?”

Kiều Phong nói: “Cô không cần quan tâm đoàn làm phim, tôi sẽ liên lạc với họ.”

Chu Hiểu Mạn đáp lời rồi vội vàng chạy đi làm việc. 20 phút sau, ba người lái xe thương vụ thuê của khách sạn, vội vàng chạy tới phim trường Hoàn Châu. Mặt đường trơn trượt, Chu Hiểu Mạn không dám lái xe quá nhanh, sợ sẽ xảy ra tai nạn.

Nhưng cô lái xe cẩn thận không có nghĩa là người khác cũng lái xe cẩn thận.

Trên đường đi, họ lần lượt gặp phải hàng loạt chuyện xui xẻo như đường cao tốc hạn chế tốc độ, tắc đường do xảy ra tai nạn giao thông, thành thị bị ngập úng dẫn tới giao thông gián đoạn.

Chờ bọn họ lượn quanh một vòng lớn, cuối cùng tới phim trường Hoàn Châu thì trời đã sắp sáng.

Kiều Phong mặt như màu đất.

Hấn nhìn đồng hồ đeo tay, 5 giờ 45 phút.

“Cậu ở đây trang điểm, tôi đi chào Tô đạo một tiếng.” Kiều Phong dặn dò Hứa Trăn rồi đi tìm Tô Văn Bản.

Hứa Trăn nghe lời ở lại hậu trường, mặc cho stylish trang điểm giúp mình. Hiện giờ trường quay còn chưa dựng xong, hoàn cảnh đơn sơ, thế nên không có phòng trang điểm chuyên dụng. Hai người trang điểm ở một góc tạm thời trưng dụng làm phòng trang điểm, sau đó stylish đưa cho Hứa Trăn một

đồng quần áo, kêu hấn tìm chỗ thay đồ. Hấn ôm quần áo nhân vật, hơi ngần người.

Tìm chỗ thay đồ? Tìm chỗ nào? Không có phòng thay đồ à?

Mặc dù nghi hoặc, nhưng hấn không dám đặt câu hỏi, sợ đây là vấn đề mang tính thường thức. Hứa Trăn lưỡng lự một hồi, cuối cùng vẫn ôm trang phục nhân vật đi ra ngoài, định gọi điện cho Chu Hiểu Mạn để hỏi xem cô ấy đã đỗ xe xong chưa.

“Tút TUT TUT...” Không có người bắt máy.

Hứa Trăn tản bộ một vòng ở phía sau đài, có chút bực bội.

Chương 13: Lâm Gia

Hấn đang định tìm một nhân viên trường quay quay hỏi thăm thử xem thì chợt nghe thấy tiếng kim loại va chạm leng keng leng keng truyền tới từ cách đó không xa. Vành tai Hứa Trăn khẽ giật giật, theo bản năng tiến về phía phát ra âm thanh đó. Đến khi lại gần chỗ đó, hấn nhìn thấy một cô gái mặc trang phục luyện võ màu đen, trên đầu là búi tóc kiểu cổ đại đang luyện kiếm trong khu đất trống. Ánh sáng quá mờ nên Hứa Trăn không thể thấy rõ dung nhan của cô gái ấy. Dưới ánh đèn leo lét, hấn chỉ thấp thoáng nhận ra đó là một cô gái vóc dáng mảnh khảnh.

Thân thể cô ấy uyển chuyển, động tác tuyệt đẹp, thanh nhuyễn kiếm dài ba thước trong tay cô ấy uốn lượn như con rắn, rất có linh hồn. Đôi mắt Hứa Trăn chợt sáng lên.

“Bá bá bá...”

“Biubiubiu...”

“A!”

“Ào ào ào ào...”

Nhưng điều quái dị là cô gái này vừa múa kiếm, còn vừa phối âm cho mình. Tiếng hô vang dội, tràn đầy sức sống, phối hợp với bóng dáng nhanh nhẹn như chim nhạn của ấy, trông cực kỳ ngộ nghĩnh.

Hứa Trăn: “...”

Chắc không phải người thiếu năng nhỉ?

Hắn quay người đi, để tránh hai người gặp mặt xấu hổ.

“Reng reng reng...”

Nhưng mà, thật vừa đúng lúc, chiếc di động trong túi Hứa Trăn đột nhiên đổ chuông. Tiếng chuông điện thoại nguyên sơ nhất vang vọng trong trường quay trống trải, nghe cực kỳ chói tai. Tiếng phối âm “Biu biu biu” cũng ngưng bật.

Nữ nhân cứng đờ dừng động tác trên tay, giống như một con búp bê rỉ sắt quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng chuông điện thoại di động.

Vừa vặn đụng phải ánh mắt Hứa Trăn.

Giờ khắc này, cô bỗng nhớ tới một cụm từ mà mình mới học được: Chết ở chốn đông người...

Trong khoảnh khắc này, không gian dường như đình trệ. Không khí xấu hổ đến ngạt thở.

Hai người đứng cách nhau bảy tám mét, bốn mắt nhìn nhau, đều không biết nên mở lời như thế nào. Thấy cách ăn mặc của cô gái này, trang phục luyện võ màu đen, nhụy kiếm màu bạc, Hứa Trăn rất dễ dàng đoán được thân phận của cô ấy. Diễn viên đóng vai Dạ Vũ. “Dạ Vũ” trong “Dạ Vũ Giang Hồ”, cũng tức là diễn viên sắp sửa diễn cặp với mình. Có điều Dạ Vũ là diễn viên chính của điện ảnh, nhưng diễn viên này lại không phải là nữ chính. Tại sao lại nói như thế? ... Bởi vì bộ điện ảnh này có hai “Dạ Vũ.”

Theo thiết lập trong kịch bản, trước kia Dạ Vũ là sát thủ.

Nhưng sau khi Tuyết Trúc chết, nàng đau thấu tim gan, thề sẽ không bao giờ giết người nữa. Dạ Vũ đã sửa tên đổi họ, đi xa tha hương, đồng thời bỏ ra rất nhiều tiền nhờ danh y đổi một gương mặt khác cho mình, từ nay về sau sống một cuộc đời của người thường. Cho nên người diễn cặp với mình là “Sát thủ Dạ Vũ”, còn nữ chính của điện ảnh lại là “Phạm nhân Dạ Vũ”.

Cô gái trước mắt này có lẽ chính là người sẽ vào vai sát thủ Dạ Vũ. Nghĩ đến đây, Hứa Trăn bỗng nảy ra một ý hay, nghĩ ra cách hóa giải không khí xấu hổ này. “Ta vẫn đến trễ.” Hắn rũ

mi mắt, giọng nói lạnh nhạt: “Tuy nhiên sống chưa chắc đã vui, chết chưa chắc đã khổ.”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên nhìn cô gái mặc cổ trang ở cách đó không xa, hỏi: “Người chính là Dạ Vũ đúng không?”

Những câu nói này chính là lời thoại mà Tuyết Trúc đã nói khi lần đầu tiên gặp Dạ Vũ. Cô gái đứng cách đó không xa sừng sốt một lát rồi lập tức hiểu ra, phối hợp nói: “Người là ai?” Hứa Trăn cúi mũi lên đôi trên đầu, một bàn tay dựng thẳng trước ngực, gật đầu đáp: “Bản tăng Tuyết Trúc.”

“Phụt...” Nghe thấy lời thoại này, lại thấy cái đầu trọc của Hứa Trăn, cô gái không nhịn được bật cười thành tiếng. Hứa Trăn cũng thả tay xuống, nở nụ cười, bầu không khí lúng túng giữa hai người nhất thời tan thành mây khói.

“Ừm... Anh...” Cô gái cất nhuyễn kiếm, hỏi: “Anh là diễn viên đóng vai Tuyết Trúc đúng không?”

Vừa nói, cô vừa chậm rãi lại gần Hứa Trăn. Sau khi cô đến gần, Hứa Trăn mới thấy rõ dung nhan của cô, không khỏi khẽ hé miệng. Đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Thậm chí có thể nói cô ấy là người xinh đẹp nhất mà Hứa Trăn từng gặp trong suốt 18 năm qua. Cô ấy khoảng chừng 20 tuổi, làn da trắng nõn, gương mặt xinh xắn, đôi mắt hoa đào ướn át, rực rỡ như ánh sao trên trời.

Cô chỉ trang điểm nhẹ nhàng để làm tôn lên đường nét trên gương mặt, thoạt nhìn vừa tinh xảo lại vừa thoải mái.

Sát thủ Dạ Vũ khiến người trong giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật lại là một cô gái xinh đẹp nhường này sao?

Thoáng chốc, cái tên lạnh như băng trong kịch bản như sống dậy, có hơi thở, có nhịp tim, có xúc cảm ấm áp. Hứa Trăn chợt hiểu được tại sao Tuyết Trúc lại rung động, tại sao lại quần quýt với cô ấy, tại sao lại cam tâm tình nguyện chịu chết, chỉ vì muốn làm cô ấy tỉnh ngộ.

Tất cả những điều khó hiểu trong kịch bản giờ khắc này đều đã được sáng tỏ. Hứa Trăn ngậy người trong chốc lát mới nói: “Đúng vậy, là tôi đây. Cô là Dạ Vũ?”

Cô gái gật đầu, đáp: “Ừ, tôi đóng vai Dạ Vũ trước khi đổi mặt.” Dứt lời, cô ấy dừng lại một lát rồi nói thêm: “Tên tôi là Lâm Gia, Lâm có hai chữ Mộc, Gia trong Gia Hứa.”

Giọng nói của cô gái rất mềm mại, giọng điệu lại rất cung kính, cho người ta cảm giác ngoan ngoãn. Hứa Trăn mỉm cười nói: “Thật trùng hợp, tôi họ Hứa, Hứa trong Gia Hứa (khen ngợi), Hứa Chân.”

Cô gái tên là Lâm Gia bị hắn chọc cười, đôi mắt không khỏi cong lên.

Cô nhìn quần áo trên tay Hứa Trăn, nói: “Anh muốn tìm chỗ thay đồ đúng không? Để tôi dẫn anh đến đó.” Hứa Trăn nói cảm ơn, sau đó đi theo cô gái. Hai người không đi đâu xa xôi mà tới một góc nhỏ. Bốn phía có rèm vây quanh, miễn cưỡng xem như một phòng thay đồ tạm thời.

Lâm Gia nhìn lên hắn, chần chờ một lát, cuối cùng vẫn nói: “Ừm... Hứa tiên bối, anh thay đồ nhanh lên, bên chỗ Đồng chỉ đạo hơi gấp đấy.”

Hứa Trăn hỏi: “Đồng chỉ đạo là ai?”

Lâm gia giải thích: “Người chỉ đạo động tác, Đồng Kỳ Ngọc.”

Nói xong, cô quay đầu quan sát, thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới hạ giọng nói: “Tính tình Đồng chỉ đạo không tốt lắm, lát nữa anh nhất định phải cẩn thận đấy nhé.”

Hứa Trăn nghe vậy giật mình, vội vàng hướng Lâm gia nói cảm ơn, sau đó đi vào trong rèm thay quần áo.

Chương 14: Bị Mắc

Lâm gia thấy hắn đi vào, vội trộm lấy điện thoại trong túi quần, mở khung tìm kiếm.

“Hứa Chân...”

Cô tìm mãi mà không thấy bất cứ thông tin hữu ích nào, không khỏi lẩm bẩm: “Sao không có gì hết nhỉ...”

Lâm Gia nghiêng đầu nhìn về phía rèm che, cảm thấy khó hiểu: Chẳng lẽ anh ấy là nghệ sĩ mới?

Nhưng sao... mình lại thấy quen quen nhỉ?

Mà cùng lúc đó, Kiều Phong đang đứng xin lỗi trong trường quay.

Mặc dù thái độ nhận lỗi rất nghiêm túc, nhưng vẫn bị mắng xối xả.

“Kẹt xe chỗ nào? Các cậu đến từ chỗ nào? Tôi nghe không hiểu.” Người vừa lên tiếng là một người đàn ông trung niên.

Vóc dáng của hắn không cao, vẻ mặt hung ác, rõ ràng sắp hói tới nơi rồi mà vẫn cố chấp để tóc dài quá vai, thoạt nhìn rất có đặc trưng của nghệ thuật gia. Hắn chính là Đồng Kỳ Ngọc, chỉ đạo võ thuật của Dạ Vũ Giang Hồ.

Hắn đứng trước mặt Kiều Phong ngoáy lỗ tai, hỏi: “Cậu vừa bảo các cậu ở trọ chỗ nào cơ? Khách sạn gì?”

Kiều Phong khom người, cười theo, cúi đầu khom lưng nói: “Ừ thì... Chúng tôi thuê phòng ở khách sạn Hilten, nội thành thành phố Kim Ô...”

“Ba!”

Đồng Kỳ Ngọc giận dữ tới mức râu tóc dựng đứng hết cả lên: “Mẹ nó! Mấy người cơ to quá nhỉ? Toàn bộ Hoành Châu cũng không thể chứa chấp được các người à? Toàn bộ đoàn làm phim đã chờ cậu ta từ 4 giờ rưỡi tới bây giờ, gần 2 tiếng đồng hồ! Đạo diễn, người quay phim đều có mặt hết! Kết quả cậu nói với tôi là vì các cậu thuê phòng ở Hilten nên không thể tới kịp hả? !”

Kiều Phong không dám thở mạnh một hơi, cúi đầu liên tục nói xin lỗi, trông như cháu trai của đối phương.

Thấy chỉ đạo võ thuật thật sự nổi giận, đạo diễn Tô Văn Bản đành phải can ngăn: “Đồng chỉ đạo, ngài bớt giận. Bây giờ mới 6 giờ, lát nữa chúng ta không chế tiết tấu, vẫn có thể đuổi kịp tiến độ...” Nói rồi, mắt hắn sáng lên, vẫy tay với hướng sau lưng Đồng Kỳ Ngọc, nói: “Kìa, tới rồi!”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc tăng bào màu xám, đeo tràng hạt trên cổ đang nhanh chóng đi tới.

Đó chính là Hứa Trăn mới thay trang phục diễn xuất xong. Thấy hắn, Đồng Kỳ Ngọc khẽ híp mắt. Người trẻ tuổi này

sống lưng thẳng thắn, dáng người đoan chính, nhìn bước chân thì hình như cũng biết võ thuật cơ bản? Đồng Kỳ Ngọc cười lạnh mấy tiếng.

Hừ, biết võ thì giỏi lắm à? Luyện võ với đóng cảnh đánh võ là hai khái niệm hoàn toàn khác!

Để xem lát nữa tôi sẽ cậu cách làm người!

Hứa Trăn vừa đi tới, Kiều Phong lập tức đề đầu hấn xuống nói xin lỗi với đám người Đồng Kỳ Ngọc. Thái độ nhận lỗi của hai người hết sức chân thành, lửa giận của Đồng chỉ đạo vừa được giải tỏa xong nên cũng không nổi nóng nữa, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Trăn, nói: “Thời gian cấp bách, tôi sẽ không nói nhảm làm gì. Nhưng chuyện gì cũng phải có quy tắc của nó.

“Tôi không cần biết cậu là công tử nhà giàu hay thần tượng đang nổi gì đó, đã đến chỗ tôi thì phải làm theo quy tắc của tôi, hiểu chưa?”

Hứa Trăn gật đầu nói phải.

Đồng Kỳ Ngọc trước đây không biết Hứa Trí Viễn, cũng không rõ lai lịch của đối phương là gì.

Hắn thấy ngoại hình của Hứa Trăn rất đẹp, còn tướng thẳng nhóc này không chịu ở nhà trọ do đoàn làm phim thuê mà nhất quyết đòi ở trong khách sạn năm sao là vì tính cách kiêu căng, mắc bệnh ngôi sao, cho nên cực kỳ tức giận. Đồng Kỳ Ngọc làm nghề chỉ đạo võ thuật đã được mấy chục năm, ghét nhất là loại thanh niên không thể chịu khổ như vậy.

Cậu không muốn chịu khổ, nhưng tôi lại cứ thích cho cậu chịu khổ!

Ông ta hắng giọng, liếc xéo Hứa Trăn, đồng thời nói: “Trước khi bắt đầu, để tôi nói cho cậu nghe một vài quy tắc.

“Đoàn làm phim chúng ta chuyện gì cũng chú trọng chữ ‘thật’. Đánh thật, quay thật, cảnh thật, xây dựng một giang hồ chân thật.”

Nói xong, Đồng Kỳ Ngọc lần lượt vươn ba ngón tay, đếm kỹ nói: “Thứ nhất, không có thể thân, tất cả cảnh quay đánh võ đều phải do diễn viên tự thực hiện.

“Thứ hai, cố gắng bớt lạm dụng dây cáp, chỉ khi nào bắt đắc dĩ thì mới mượn lực một chút, không cần phải bay qua bay lại như những bộ phim võ hiệp thường thấy.

“Thứ ba, mỗi chiêu mỗi thức đều phải đánh hoàn chỉnh từ đầu tới cuối, đừng trông cậy vào hậu kỳ biên tập cắt ghép cảnh quay.

“Cậu nhớ chưa?”

Hứa Trăn gật đầu nói: “Nhớ kỹ, Đồng chỉ đạo.”

Đồng Kỳ Ngọc cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: “Hiện tại là 6 giờ 15 phút, tôi cho cậu thời gian nửa tiếng, rèn luyện tất cả động tác.”

“Sau đó ăn cơm, dặm lại lớp trang điểm, nghỉ ngơi một lát, 7 giờ chính thức quay phim. Cậu muốn hỏi thêm gì không?”

Hứa Trăn nói: “Không có.”

Đồng Kỳ Ngọc hừ lạnh một tiếng, nói: “Được rồi, đây chính là cậu nói đó! Vậy thì cậu hãy nhìn cho kỹ, tôi sẽ bắt đầu dạy cậu!”

Dứt lời, hấn không hề dây dưa dài dòng mà lập tức cầm một thanh gươm gỗ đạo cụ, bắt đầu múa may.

Hứa Trăn lui ra phía sau hai bước, ở bên cạnh chuyên chú nhìn, không chớp mắt lấy một lần. Thấy bên này đã tạm thời yên ổn, đạo diễn Tô Văn Bản lắc đầu cười khỏ, tiếp tục đi giám sát những công việc khác. Trận mưa to đêm qua khiến họ trở tay không kịp.

Hiện giờ việc quay chụp điện ảnh đã sắp tiến vào giai đoạn cuối cùng, còn dư lại không nhiều cảnh quay. Nếu không phải như vậy thì hấn cũng đến mức phải dời cảnh quay này lên trước.

Chung quy không chỉ diễn viên còn chưa học được động tác đánh võ, mà những công việc cần chuẩn bị khác cũng chưa kịp hoàn thành. Gặp phải chuyện như vậy, mọi người chỉ còn cách cắn răng chạy cho kịp tiến độ, dù gì đi nữa cũng không thể đình công suốt cả ngày hôm nay. Thoáng chốc đã mười mấy phút trôi qua. Lâm Gia, diễn viên đóng vai Dạ Vũ luyện tập động tác của mình ở hậu trường một lát, cảm thấy đã tạm ổn,

đang định trở về cho Đồng Kỳ Ngọc xem thử thì thấy lúc này ông ta đang chỉ đạo Hứa Trăn.

“Sai rồi, cánh tay vòng qua bên này một chút, sau đó lại đâm ra!”

“Dừng dừng dừng! Sai bước chậm lại, ở chỗ này phải bước chân ra, sau đó mới đâm dao!”

“Nào cậu là óc heo hả? Tôi đã bảo đi vòng qua bên này cơ mà!”

Chương 15: Không Cần Dây Cáp

Trong sân, Đồng Kỳ Ngọc lớn tiếng với Hứa Trăn, lúc gõ lúc đánh, cứ như đang huấn luyện gia súc.

Chẳng những thái độ ác liệt mà động tác còn cực nhanh, Lâm Gia mới xem hai phút mà họ đã học ba động tác.

Nàng nhin không được khề nhếch miệng.

Đồng chỉ đạo đang tức giận à!

Rõ ràng lúc này dạy mình rất có kiên nhẫn, bây giờ ông ta đang làm cái gì vậy?

Ông dạy nhanh như gió thế thì đồ ai mà nhớ nổi!

Dạy một lát, trợ lý chỉ đạo đứng bên cạnh đều không thể nhìn nổi nữa, không nhin được nói với Đồng Kỳ Ngọc: “Thầy à, động tác vừa rồi thầy lặp lại lần nữa đi, mới làm một lần sao mà nhớ được?”

Hắn còn chưa nói hết câu thì Đồng Kỳ Ngọc đã trợn mắt nhìn hắn, quát lên: “Lặp gì mà lặp? Có thời gian đâu mà lặp lại? Hoàn thành hết một bộ động tác đã rồi nói tiếp!”

Nghe ông ta nói vậy, trợ lý đành phải ngậm miệng. Hầy... xem ra thầy Đồng chỉ muốn tìm cái cớ để trút giận mà thôi!

Lát nữa khi luyện tập, Hứa Chân mà không đánh được thì chắc chắn sẽ bị thóa mạ một trận. Hy vọng làm vậy có thể khiến thầy Đồng bớt giận. Sau khi hiểu được điều này, trợ lý cũng không lên tiếng nữa, mặc cho Đồng Kỳ Ngọc có tình gây sự..

Mà lúc này, Hứa Trăn cũng dần dần cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi. Những chiêu thức mà Đồng chỉ đạo dạy... Thật khó!

Hơn nữa còn không cho hẳn thời gian, hoàn toàn không có thời gian để tiêu hóa chiêu thức.

Cho dù trí nhớ của Hứa Trăn rất tốt thì cũng phải tập trung tinh thần cao độ mới có thể nhớ được hết, học tập rất vất vả.

Có điều võ thuật khác với đóng phim.

Đóng phim thì Hứa Trăn không phải là người trong nghề, nhưng võ thuật hẳn lại có trụ cột. Từ khi hiểu chuyện, Hứa Trăn đã bắt đầu đi theo sư phụ đứng tấn, luyện công, đánh quyền, kiên trì luyện tập mỗi ngày.

Nói võ thuật của hắn là “xuất thân chính quy” cũng không ngoa chút nào. Chẳng qua phong cách của Đồng chỉ đạo khác rất xa so với sư phụ của hắn.

Sư phụ thích quyền pháp cổ sơ, viên dung, tràn đầy sức mạnh. Còn động tác mà Đồng Kỳ Ngọc dạy thì phiên phức tiêu sái, đại khai đại hợp, chú trọng vào việc thi triển động tác. Ban đầu Hứa Trăn đánh không quen tay nên bị mắng nhiều lần, về sau thăm dò quy luật, liền dần dần dễ dàng hơn.

Chỉ cần tổng thể không sai biệt lắm nhìn đẹp mắt một chút thì có thể thỏa mãn yêu cầu của Đồng chỉ đạo, không nhất thiết phải giống hệt như bản mẫu. Nhưng hắn vừa thoải mái được mấy phút thì chẳng mấy chốc lại gặp phải một nan đề mới.

Đó là treo dây cáp.

Mượn lực lượng của dây thép để thể hiện khinh công phiêu dật của cao thủ võ lâm, Hứa Trăn thật sự không biết làm cái này. Dây thép mỏng manh móc vào đai thép quần bên eo của hắn.

Bị thứ này trói buộc, Hứa Trăn chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Động tác không phải do mình nắm giữ, mà do nhiều người phối hợp hoàn thành, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy không đáng tin chút nào.

“Các tổ chuẩn bị! Tập trung tinh thần!” Đồng Kỳ Ngọc dặn dò tổ dây cáp một chút rồi quay sang hỏi Hứa Trăn: “Đã nhớ kỹ động tác chưa? Đầu tiên là nghiêng người né tránh nhát kiếm

mà đối phương đâm tới, sau đó đập vào cây cột chạy lên trên ba bước rồi xoay người trong không trung, cầm đuũa bạc đâm về phía trước một phát.”

Nói xong, ông ta vừa quơ tay quơ chân làm mẫu cho Hứa Trăn vừa nói: “Cậu làm thử một lần đi!”

Nhìn nhân viên điều khiển dây cáp ở hai bên, Hứa Trăn miễn cưỡng gật đầu.

Thôi, cứ thử xem vậy!

“Bắt đầu!” Theo Đồng Kỳ Ngọc ra lệnh một tiếng, Hứa Trăn cắn răng, cứ coi như mình không có dây cáp bảo hộ, xoay người đập vào cây cột rồi nhảy lên trên.

Nhưng vì khẩn trương nên hắn không tìm được đúng tiết tấu, chạy nhiều hơn một bước. Ngay khi hắn sắp xoay người thì người của hai nhóm kéo dây cáp không phối hợp kịp thời, thân thể Hứa Trăn bị kéo nghiêng, “Pặc” một tiếng ngã bịch xuống đất.

“y...” Hắn không hề đề phòng ngã xuống từ trên không trung, bả vai, nửa người bị va đập đau đớn.

Ngoài sân, đám người Kiều Phong, Chu Hiểu Mạn thấy vậy thì vội vàng ủa lên hỏi hắn có bị thương không.

Hứa Trăn khoát khoát tay, nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, ra hiệu chính mình không có việc gì.

Đồng Kỳ Ngọc mặt âm trầm, nói: “Tiếp tục!”

Hứa Trăn biết mình cũng có trách nhiệm, không nói thêm gì, quay người hướng về phía phía sau tiếp tục đập đi lên.

Nhưng mà, nhiều người cùng phối hợp nào có dễ dàng cân đối như vậy.

Liên tiếp mấy lần, Hứa Trăn đều không thể đem động tác làm tốt, cũng không tìm thấy tiết tấu thích hợp.

Lần lượt thử lên thử xuống, Đồng Kỳ Ngọc sắc mặt càng ngày càng đen.

“Cậu chưa từng treo cây cáp bao giờ hả?” Ông ta lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hứa Trăn cứng đờ, không biết nên trả lời như thế nào, liền nghe Đồng Kỳ Ngọc quát: “Tôi mẹ nó, còn phải dạy cậu lại từ đầu sao?”

Ông ta ném thanh gươm đao cụt xuống đất, hét lên: “Cái rắm gì cũng không biết mà còn dám đến trề hai tiếng hả? Ai cho cậu mặt mũi hả? !”

Trường quay nhất thời yên lặng.

Mấy anh chàng kéo dây cáp vốn còn muốn nói đỡ cho Hứa Trăn mấy câu, nhưng thấy Đồng chỉ đạo nổi cáu thì không ai dám lên tiếng. Hứa Trăn im lặng đứng tại chỗ, trầm ngâm thật lâu rồi bỗng tháo đai thép đeo trên eo.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Đồng Kỳ Ngọc, nói: “Đồng chỉ đạo, tôi cho rằng cảnh quay này không cần treo dây cáp.”

Tê...

Nghe vậy, người chung quanh đều kinh ngạc nhìn Hứa Trăn.

Tiểu tử này mạnh như thế? ?

“Không cần?”

Đồng Kỳ Ngọc cơ hồ bị hắn chọc cười, nói: “Không treo dây thì cậu dự định quay như thế nào?”

Hứa Trăn phủi bụi trên người, ngữ khí bình tĩnh nói: “Tôi tự mình thực hiện.”

Nói rồi, hắn chỉ vào cây cột quơ tay áng chừng một lát rồi nói tiếp: “Mấy bước đầu tiên không có vấn đề gì, nhưng nếu lúc xoay người đột nhiên có lực tác động vào thì động tác này trông sẽ rất gượng gạo, điểm rơi cũng sẽ khác hẳn với điểm rơi bình thường, thoát nhìn rất giả dối.”

Giọng hắn không lớn, nhưng vang lên trong trường quay tĩnh lặng này lại hết sức rõ ràng. Đồng Kỳ Ngọc im lặng một lúc lâu rồi hỏi bằng giọng khàn khàn: “Cậu đang dạy tôi quay phim hả?” Nói xong câu này, ông ta chột cất cao giọng, nổi giận quát lên: “Mẹ kiếp, rốt cuộc là cậu chỉ đạo tôi hay là tôi chỉ đạo cậu hả? !”

Chương 16: Trên Đồi Làm Gì Có Khinh Công

Hứa Trăn rất thích một câu: Ngã phạt từ bi, cũng có lúc kim cang trừng mắt.

Hắn tự hỏi là cái tính tình rất tốt người, bình thường cực ít cùng người nổi giận.

Hắn tự nhận mình là người rất dễ tính, bình thường rất hiếm khi nổi giận với người khác. Nhưng nếu gặp phải kẻ hết lần này tới lần khác vô cớ trách mắng mình thì hắn cũng sẽ không bao giờ khúm núm cúi đầu nghe theo.

Nói trắng ra là, ông là cái thá gì? Tại sao tao phải chiều ý ông?

“Chỉ đạo võ thuật là công việc của ngài, chứ không phải là đặc quyền.”

Hứa Trăn nhìn thẳng vào mắt Đồng Kỳ Ngọc, giọng nói tràn ngập khí phách: “Trong hợp đồng đã quy định rất rõ ràng, diễn viên cần phối hợp với đoàn làm phim để hoàn thành nhiệm vụ đóng phim tương ứng, đồng thời cũng có quyền kết hợp với tình hình thực tế của bản thân để đưa ra đề nghị sửa chữa kịch bản.”

“Ngài có thể không thèm nghe theo lời đề nghị của tôi, nhưng tôi có quyền được đề nghị.” Giọng nói của hắn rất êm tai, giống như cơn mưa xuân tí ta tí tách rơi trên mặt đất, hay như gió đêm Giang Nam vào tháng ba.

Ngữ khí ôn hòa, không mang theo nửa điểm giận dữ, nghe vào rất là thoải mái dễ chịu.

Nhưng, nội dung bên trong lời nói của hắn lại không có chút thoải mái dễ chịu nào.

Chỉ có mấy câu ngắn gọn lại chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang, khiến người trong trường quay sửng sờ. Đồng Kỳ Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, đôi mắt to như chuông đồng suýt nữa thì trừng lòi ra ngoài.

Tiểu tử này... mới nói gì?

Là công việc, chứ không phải là đặc quyền ư?

Mẹ kiếp, thằng nhóc này chẳng những muốn dạy mình quay phim mà còn đòi dạy mình cách làm người ư?

Ông ta hít sâu một hơi, đang định chửi ầm lên thì Kiều Phong đã nhanh chân chạy tới, che chắn trước mặt Hứa Trăn, hoảng loạn nói: “Đồng chí đạo đừng tức giận, thằng bé không biết cách ăn nói thôi, ý của cậu ấy không phải là thế...”

Mồ hôi lạnh ứa ra trên trán Kiều Phong, toàn thân nổi da gà.

Tiểu tổ tông của tôi ơi! Nói đúng mà còn nói to làm gì!

Cậu không sợ đắc tội người khác, bỏ áo lót rồi phui mông rồi đi là được, nhưng tôi còn phải lẩn lộn trong giới này cơ mà!

Ông trùm lớn như Đồng Kỳ Ngọc mà một nhân vật nhỏ bé như tôi có thể đắc tội được sao? Chẳng lẽ cậu không phát hiện ngay cả Tô đạo cũng phải cung kính đối đãi với ông ta như đối đãi với tổ tiên hay sao?

“Thằng bé?”

Kiều Phong còn chưa kịp nói hết câu thì Đồng Kỳ Ngọc đã mở miệng: “Lớn to đầu thế này rồi mà còn là thằng bé hả? Năm nay cậu ta ba tuổi hay là năm tuổi?” Ông ta chỉ tay vào mũi Hứa Trăn, mắng: “Cậu ta không có ý đó thì có ý gì? Cậu nói tôi nghe xem cậu ta có ý gì? ! Cậu ta treo dây cáp mà vẫn bị ngã, thế mà còn cho rằng mình nói có lý lắm hả?” Kiều Phong chặn giữa hai người, bị nước miếng văng đầy mặt.

Hắn bắt đắc dĩ thở dài, nghiêng đầu nhìn Hứa Trăn nói: “Thất thần làm cái gì, không mau xin lỗi Đồng chí đạo đi!”

“Đừng, cậu cũng đừng kêu cậu ta nói xin lỗi tôi làm gì!” Đồng Kỳ Ngọc cười lạnh: “Tôi không gánh nổi đâu!”

Thấy bầu không khí nơi này trở nên căng thẳng, lập tức có nhân viên chạy đi tìm Tô Văn Bản. Bộ phim điện ảnh đã sắp tiến vào hồi kết, đừng có vì chuyện con con này mà lại xảy ra vấn đề gì!

Những người chung quanh đều nơm nớp lo sợ, nín thinh như hén. Hứa Trăn đứng giữa tâm bão lại bình tĩnh vô cùng.

Sợ gì chứ? Mình lại không làm sai cái gì, không thẹn với lương tâm.

Ánh mắt của hắn lướt qua Kiều Phong, đối diện với gương mặt của Đồng Kỳ Ngọc, nói: “Đồng chỉ đạo, chỉ bằng để tôi làm thử động tác vừa rồi mà không cần treo dây cáp, ngài nhìn xem hiệu quả thế nào.”

Không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không tự ti, cứ như thể chỉ đang trao đổi một cách bình thường.

“A...”

Đồng Kỳ Ngọc hoàn toàn bị hắn chọc giận đến mức bật cười.

Hắn một tay chống nạnh, một tay vuốt vuốt tóc dài thừa thớt của mình, ngữ khí bỗng nhiên bình tĩnh lại, nói: “Chẳng lẽ cậu còn muốn nói với tôi là cậu biết khinh công? Biết vượt nóc băng tường?”

Hứa Trăn lắc đầu, nói: “Này trên đời làm gì có khinh công.”

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua phía sau sơn hồng pha tạp chất gỗ lập trụ, nói: “Chẳng qua là mượn lực đạp lên cây cột mà thôi, có gì ghê gớm đâu.”

Đồng Kỳ Ngọc: “...”

Bỗng nhiên không muốn nói chuyện nữa. Ông ta túm mái tóc của mình, nhìn chung quanh một vòng.

“Được thôi, tùy cậu!” Ông ta gật đầu thật mạnh, nói: “Tôi cho cậu làm thử!”

Nói xong, ông ta nhìn chung quanh một vòng, vừa vỗ tay vừa cao giọng nói: “Tất cả mọi người lùi ra đằng sau, chừa chỗ trống để cậu ta làm thử!”

Trong mắt ông ta kìm nén lửa giận, khế gầm lên: “Bị ngã hay bị va đập gì coi như lỗi của tôi, tôi sẽ gánh vác trách nhiệm, tôi sẽ trả tiền thuốc men! Cứ để cậu ta không treo dây cáp thử xem! Hôm nay tôi còn không tin cậu ta có thể làm được!”
Chung quanh lặng ngắt như tờ.

Đám người liếc nhìn nhau, cũng không biết nên làm gì.

Thật sự phải chừa chỗ trống ư? Thật sự không treo dây cáp ư? Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong trường quay lâm vào căng thẳng.

Lúc này, đạo diễn Tô Văn Bản đã nghe tin nên đang chạy đến chỗ trường quay bên này.

Hắn vừa chạy vừa hỏi nhân viên trường quay đi bên cạnh mình: “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao họ lại âm ỉ lên thế?”

Nhân viên trường quay cười khỏ, đáp: “Tôi... tôi cũng không biết nên nói sao nữa...”

Hắn châm chước cách dùng từ một lát rồi nhỏ giọng nói: “Lúc này Đồng chỉ đạo hướng dẫn một cảnh quay dùng dây cáp, có lẽ là diễn viên đóng vai Tuyết Trúc quá căng thẳng nên diễn thử mấy lần mà vẫn không đạt yêu cầu. Đồng chỉ đạo lập tức bắt mãn mắng cậu ta mấy câu. Ai ngờ diễn viên kia cũng là người nóng tính, cãi lại Đồng chỉ đạo, nói đã vậy thì không dùng dây cáp nữa, cậu ta sẽ trực tiếp đích thân ra trận...”

Tô Văn Bản nghe được thì đau cả đầu.

Đồng Kỳ Ngọc xác thực có tiếng là tính tình nóng nảy, chỉ cần nổi quạu thì sẽ bắt đầu mắng chửi người khác. Nếu dám không phục, ông ta có thể mắng đến thiên trường địa cửu.

Giờ thì phải xử lý thế nào đây?

Vốn dĩ thời gian còn lại đã rất khẩn trương, chẳng lẽ hôm nay không quay phim nữa. Diễn viên đóng vai Tuyết Trúc đối đầu với người chỉ đạo võ thuật thì còn quay phim kiểu gì được đây?

Chương 17: Sáng Tạo Kinh Điển

Tô Văn Bản càng nghĩ càng sốt ruột, theo bản năng chạy nhanh hơn nữa. Thấy mình sắp rảo bước vào trường quay, hắn đang định kêu một tiếng để không chế cục diện, nào ngờ, cảnh tượng khó có thể tin vào mắt lại bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

Chỉ thấy chính giữa trường quay, một bóng người mặc quần áo màu xám trắng sải bước nhảy lên cây cột trụ, sau đó mũi chân nhón lên đập một phát vào thân cột, bay lên giữa không trung rồi xoay một vòng, lao về phía người trẻ tuổi đứng cách đó không xa, tư thế giống hệt đại bàng giương cánh!

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, ngay lập tức, bóng người mặc quần áo xám trắng kia mượn lực nhảy ra đằng sau, chỉ dùng hai ba bước để triệt tiêu lực đạo, vung ống tay áo lên rồi vũng vàng hạ cánh xuống mặt đất, đứng ở cách đó không xa.

Tô Văn Bân: "..."

Cổ họng của hắn như bị ấn nút tắt âm, không nói được một câu nào. Hắn cho rằng mình hoa mắt, theo bản năng dụi mắt một phen, muốn tìm thấy một sợi dây cáp mỏng manh sau lưng bóng người mặc quần áo màu xám trắng đó. Nhưng không có.

Không có dây cáp.

Không có dây bảo hộ.

Không có cần trục.

Ở vị trí cách nơi này chưa đầy mười mét, bóng người vừa rồi đã vượt nóc băng tường, trông như thần binh từ trên trời giáng xuống, giống hệt cảnh tượng được viết trong tiểu thuyết võ hiệp. Nhịp tim của Tô Văn Bân chợt tăng tốc, cứ như vừa phát hiện ra báu vật hiếm có trên đời. Lúc này, Đồng Kỳ Ngọc đứng ở giữa sân đã hoàn toàn câm nín. Ông ta sững sờ nhìn khu đất trống ở cách đó không xa, cứ như thể muốn nhìn thấy bóng mờ nào đó trong sân. Người của tổ dây cáp đều đang đứng bên cạnh xem diễn thử, còn dây cáp thì lơ lửng, lủng lẳng lắc lư giữa không trung.

Không có dây cáp...

Không có dây cáp...

Đây là...

Đồng Kỳ Ngọc chỉ cảm thấy đầu óc như ù đi, lòng kiêu hãnh, sự tự tin và tự phụ từ trước tới nay của ông ta, vào thời khắc này đều bị đập nát bậy. Người ta, thật sự không cần dùng dây cáp, cũng có thể hoàn thành hàng loạt động tác có độ khó cao đến thế!

Cỡ này mà còn không gọi là “khinh công” à? !

Thế thì gọi là cái gì? !

“Đồng chí đạo!” Đầu óc ông ta đang rối bời thì chợt nghe thấy có người đang gọi tên mình.

Ông ta lập tức phản xạ có điều kiện, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy đạo diễn Tô Văn Bản đang chen ra khỏi đám đông, gương mặt đỏ bừng, kích động nói: “Đồng chí đạo, phân cảnh này không cần dùng dây cáp, tôi muốn quay một cảnh quay dài. Ngài cảm thấy có được không?”

Đồng Kỳ Ngọc kinh ngạc há hốc mồm.

Cảnh quay dài, có nghĩa là đạo diễn định thêm đất diễn cho Tuyết Trúc?

Cảnh quay dài không phải là chỉ ống kính camera kéo dài ra, mà là chỉ thời gian của cảnh quay kéo dài. Cảnh quay dài sẽ cho người ta cảm giác nhập tâm rất mạnh, khả năng tự sự suy yếu, nếu lạm dụng thì sẽ khiến bộ phim trở nên dài dòng lằng nhằng, nhàm chán không thú vị. Nhưng những cảnh quay dài xuất sắc thường tạo ra hiệu quả như vẽ rồng điểm mắt, trở thành điểm nhấn ấn tượng cho cả bộ điện ảnh. Khi vừa nhìn thấy Hứa Trăn bay lên cao đập chân vào thân cây cột, Tô Văn Bản lập tức nghĩ tới cảnh quay dài.

Hình ảnh có động tác chất lượng cao cỡ này mà không quay cảnh quay dài thì quả thực là phí phạm của trời!

Còn chuyện tăng thêm chi phí...

Xin thêm chứ sao!

Mình giả vờ đáng thương hơn nửa năm trời, một mình hầu hạ bao nhiêu ông lớn, chẳng phải là vì tiền, à không, là vì sự ủng hộ của họ hay sao?

Dù sao vẫn còn mức dự toán tài chính, lúc này không cần thì còn chờ tới lúc nào?

Thép tốt phải dùng làm lưỡi dao.

Tô Văn Bản đứng bên sân xoa tay, nóng lòng muốn thử, còn Đồng Kỳ Ngọc đứng bên cạnh thì đầy mặt nghi ngờ cuộc đời. Mặc dù ông ta rất không muốn thừa nhận, nhưng một loạt động tác vừa rồi của tiểu tử kia được xử lý thật sự đẹp mắt!

Phiêu dật tiêu sái, đồng thời cũng tràn đầy sức mạnh, tiết tấu nắm bắt một cách gọn gàng, tràn ngập sức bật, khiến người

xem nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc dâng cao.

Hiệu quả còn tốt hơn dùng dây cáp rất nhiều. Đúng thật như lời của tiểu tử này đã nói, động tác xoay tròn trong không trung mà dùng dây cáp tác động lực vào thì sẽ trông rất gượng gạo, điểm rơi cũng sẽ lệch hẳn so với bình thường.

Vô luận như thế nào luyện tập, như thế nào rèn luyện, đều không cách nào đem người này công vết tích hoàn toàn san bằng.

Dù luyện tập kiểu gì, dù phối hợp cỡ nào thì cũng không thể xóa bỏ dấu vết nhân tạo trong cảnh quay này. Sao Đồng Kỳ Ngọc lại không hiểu được đạo lý này?

Nhưng ông ta nào ngờ lại thật sự có người thực hiện được hàng loạt động tác như thế mà không cần dùng dây cáp.

Từ hồi nào mà việc treo dây cáp trở thành sự lựa chọn vậy?

Hơn nữa cậu ta không phải là Mao Sơn đạo sĩ, cũng không phải là Thiên Tông pháp sư, chẳng qua chỉ là một diễn viên quen trong trường quay điện ảnh mà thôi. Thật đúng là...Sống lâu thì cái quái gì cũng gặp được.

Khóe miệng Đồng Kỳ Ngọc run rẩy, nét mặt cứng đờ, thật lâu sau vẫn không nói được một lời. Mãi tới khi Tô Văn Bản lại hỏi thêm lần nữa về chuyện cảnh quay dài, ông ta mới không tình nguyện lên tiếng: “Tô đạo muốn quay cảnh quay dài hả? Cảnh nào?”

Ánh mắt Tô Văn Bản sáng ngời, nói: “Cả cảnh quay này luôn!”

Đồng Kỳ Ngọc: “...”

Cả cảnh quay này là cảnh quay nào?

Cả cảnh quay đánh võ của Tuyết Trúc với Dạ Vũ hả?

Đại ca, quay cảnh này phải hơn ba phút đấy! Trong lịch sử điện ảnh Hoa Hạ đã từng có cảnh đánh võ nào vượt quá ba phút bao giờ chưa?

Chú muốn sáng tạo kinh điển đấy à?

Chương 18: Tô Đạo Cực Phấn Khởi

Đồng Kỳ Ngọc im lặng thật lâu rồi mới nói: “Cảnh quay này không chỉ mình Tuyết Trúc phải dùng dây cáp, mà Dạ Vũ cũng phải dùng...”

Nói rồi, ông ta theo bản năng nhìn về phía Lâm Gia đang đứng trong đám đông.

Ai ngờ, tiểu cô nương kia lại chẳng tinh ý chút nào, lập tức giơ tay phấn khởi reo lên: “Tôi làm được!”

Đồng Kỳ Ngọc: “...”

Cô làm được cái búa!

Cả đám đều nghĩ mình có thể bay lên trời à!

Tô Văn Bản hưng phấn xoa tay, nói: “OK! Vậy thì chúng ta thử một lần xem sao!”

Bây giờ trong đầu hắn tràn ngập điều khiển ống kính như thế nào, điều chỉnh bối cảnh ra sao, làm gì còn tâm tư mà an ủi người khác nữa. “Cảnh quay này tôi vốn định dùng nhiều cảnh quay dài hơn một chút, bây giờ không cần dùng dây cáp, dứt khoát quay một ống kính từ đầu tới cuối luôn đi!”

Nói rồi, Tô Văn Bản quay sang nhìn một vòng, cất cao giọng hô: “Tổ quay phim chuẩn bị! Tổ ánh sáng chuẩn bị!”

“Tổ đạo cụ dọn dẹp hiện trường một chút, lấy hết dây cáp sang chỗ khác đi!”

“Diễn viên vào vị trí!”

“Chúng ta thử quay mô phỏng một lần để xem hiệu quả thế nào trước đã!”

Vừa dứt lời, toàn bộ đoàn làm phim cứ như bị ấn nút khởi động máy, lập tức bắt đầu vận chuyển. Đồng Kỳ Ngọc đứng một bên, trơ mắt nhìn chung quanh người đến người đi, bận bịu làm nhiệm vụ của mình, chợt cảm thấy mình giống hệt một tấm ván gỗ cũ nát đã không còn giá trị lợi dụng nên bị vứt vào một xó mẶc cho tro bụi bao phủ.

Hắn nghĩ mãi mà không hiểu. Chuyện gì vậy? Không một ai tới hỏi hắn xem có động tác nào không phù hợp hay không à? Lâm Gia đã đánh, thằng nhóc không chịu dùng dây cáp kia, tôi mới dạy cậu động tác có một lần mà cậu đều nhớ hết rồi hả? Hay là cậu ta không định nghe theo chỉ đạo của mình, muốn “phát huy tự do” ?

Ý nghĩ của ông ta vừa nảy sinh không được bao lâu thì Tô đạo đã đích thân khiêng máy quay phim, bắt đầu quay thử lần đầu tiên.

Sau đó...

Đồng Kỳ Ngọc tiếp tục tròn tròn hai con mắt to như mắt bò. Hứa Trần không phát huy tự do, mà hoàn thành nguyên vẹn những động tác vừa rồi Đồng Kỳ Ngọc đã dạy mình một cách nghiêm ngặt và chính chu.

Thậm chí động tác đánh võ còn chuẩn hơn cả đồ đệ của ông ta. Tô Văn Bản khiêng máy quay, nhanh chóng di chuyển theo bước chân của hai diễn viên, phấn khởi tới mức toàn thân run rẩy. Phân cảnh đánh võ này quá bùng nổ!

Bất kể là thiết kế động tác hay là mức độ hoàn thành, mức độ phối hợp của diễn viên đều hơn xa sức tưởng tượng của mình. Quay phim hơn nửa năm, lòng nhiệt tình của Tô Văn Bản đã sớm bị bào mòn hết sạch vì đủ mọi chuyện phiền lòng.

Ai ngờ được rằng hiện giờ một cảnh quay dài bỗng nhiên nảy sinh lại một lần nữa đánh thức ý chí chiến đấu trong lòng hắn.

...

Tôi đã bảo rồi mà, bộ phim này còn thiếu thiếu thứ gì đó. Chính là thiếu một cảnh quay đánh võ bùng nổ như thế này!

Đây là phim võ hiệp cơ mà!

Dạ Vũ Giang Hồ cơ mà!

Sao không có một chút khí chất giang hồ nguyên thủy thuần khiết được chứ?

Chỉ dựa vào hiệu ứng bù đắp cho có thì còn ra thể thống gì?

Nhặt nhèo! Hạ đẳng! Không đã ghiền!

Là đàn ông thì phải quay cảnh quay dài!

Biệt danh “Tô Nhất Kính” của ông đây không phải chỉ để trưng cho đẹp!

Tô Văn Bân vừa quay vừa ý chí chiến đấu sôi trào, không ngừng bày ra đủ tư thế dị dạng để tìm góc độ quay phim, bò xuống nhảy lên giống hết mấy con khỉ trong rừng. Nhưng chung quanh lặng ngắt như tờ, không một ai cười nhạo hần.

Mọi người làm gì còn có thời gian rảnh mà nhìn hần? Theo từng động tác võ thuật hoa lệ mà hai diễn viên biểu diễn, tiếng kinh hô liên tục vang lên ở chung quanh, cả đám đều hưng phấn vô cùng.

Nhất là Kiều Phong. Hần chưa bao giờ ngờ được rằng Hứa Trăn lại có thể đóng cảnh quay võ thuật đến trình độ này. Cho dù hần là người ngoài nghề mà vẫn nhận ra Hứa Trăn quyền phong sắc bén, bộ pháp linh hoạt, từng động tác di chuyển đều tràn đầy khí thế, quả nhiên là phong cách quý phái.

Điều khiến người ta khó tin hơn nữa là rõ ràng đây là lần đầu tiên Hứa Trăn và Lâm Gia diễn cặp với nhau, vậy mà có thể đánh võ có qua có lại, phối hợp rất ăn ý.

Quá lợi hại. ...

Hứa Trăn quá lợi hại.

Còn chuyện tại sao không đề cập tới Lâm Gia...

Ha ha, người ta chính là đa tinh chính hiệu đấy nhé.

Không phải là kiểu “đa tinh” học võ đạo, luyện thể thao gì gì đó, mà là người trong nghề thực sự học võ thuật. Cô gái này thậm chí từng giành giải quán quân trong giải đấu võ thuật cấp quốc gia. Cho nên vừa rồi cô ấy bảo mình có thể không cần dùng dây cáp, Đồng Kỳ Ngọc mới không phản bác một tiếng. Người ta thích dùng hay không kệ người ta. Chẳng qua là biên độ động tác lớn hay nhỏ mà thôi.

“Cut!”

Một lát sau, cảnh quay đánh võ dài hơn ba phút kết thúc, Tô Văn Bân vừa thở hắt hần vừa hô một tiếng kết thúc cảnh quay này.

“Bốp... bốp...”

“Bóp bóp bóp...”

“Bóp bóp bóp bóp bóp...”

Chung quanh, tiếng vỗ tay từ thưa thớt dần dần trở nên nhiệt liệt, cuối cùng hội tụ lại thành tiếng hoan hô vang trời. Mọi người đều thật lòng khâm phục đoạn đánh võ cực kỳ đẹp mắt này, đồng thời cũng cảm thấy hào hứng tột độ vì mình cũng là người góp sức cho cảnh quay này. Tô Văn Bản đặt camera xuống, chiếu lại cảnh quay vừa rồi, ánh mắt dần dần tỏa sáng.

Phân cảnh này chắc chắn sẽ trở thành một cảnh quay dài kinh điển. Giờ khắc này, Tô Văn Bản thậm chí tin rằng cảnh quay này sẽ được ghi vào sử sách của điện ảnh võ hiệp, cho dù đến mấy chục năm sau vẫn sẽ được mọi người không ngừng ca ngợi!

Chương 19: Giới Thiệu Công Việc

Nhất định phải quay cảnh quay dài, toàn bộ đoàn làm phim đều tiến vào trạng thái hoạt động với tốc độ cao.

Tô Văn Bản còn bổ sung thêm mấy đoạn đường ray cho máy chạy, cầu nâng máy, Stan Nikon và các loại thiết bị khác, đồng ánh sáng, âm thanh cũng được điều chỉnh theo nhu cầu của cảnh quay dài.

Chỉ riêng tiền thuê những thứ này đã lên tới hàng chục nghìn nhân dân tệ. Tuy nhiên, độ khó khăn của cảnh quay dài này thật ra cũng không quá lớn.

Bởi vì, trong ba phút này, cảnh quay từ đầu đến cuối không thay đổi, nhân vật cũng chỉ có hai người. Do đó, khó khăn nhất vẫn tập trung vào khâu quay phim.

Thợ quay phim cần điều phối diễn xuất của diễn viên thông qua việc đánh võ, không ngừng điều chỉnh tiêu điểm ống kính, vị trí cùng độ nét, đồng thời sử dụng ống kính dài để đạt được cảm giác phân cấp tương đương với biên tập.

Đây quả thực là một công đoạn cực cẩn thận và khéo léo.

Trong quá trình quay phim, Đồng Kỳ Ngọc thì đang cố gắng kìm nén bản thân, chuẩn bị quay trở lại làm việc. Mặc dù mặt mũi mới bị chà xát một trận, nhưng ông ta vẫn tận tâm giúp đỡ

hai diễn viên sửa lại các động tác, dù sao, chỉ đạo động tác cũng là công việc của mình.

Phi!

Làm sao có thể để tiểu tử kia khiến mình có cảm giác thất bại chứ!

Đồng Kỳ Ngọc tức giận đến mức suy nghĩ theo bản năng, ánh mắt nhìn Hứa Trăn càng không thuận mắt.

Thằng nhóc này thật sự quá đáng ghét!

Cả buổi trưa, đoàn làm phim “Dạ Vũ Giang Hồ” từ đầu đến cuối đều ở trong trạng thái lục đục.

Mười hai giờ trưa, tới gần giờ ăn cơm, giám chế Ngô Khắc Minh rảnh rỗi cũng chạy tới phim trường, kiểm tra tiến độ quay phim của bọn họ, thuận tiện mang đến một ít lời an ủi. Đám người Tô Văn Bản vừa nhìn thấy ông ta, liền vội vàng cúi người chào hỏi.

Ngô Khắc Minh vẫy vẫy tay, cười nói: “Mọi người cứ tiếp tục làm việc, tôi chỉ tùy tiện đến xem một lát.”

Đám người nghe ông ta nói như vậy, cũng không khách khí, sau khi cúi đầu kính cẩn chào hỏi liền tiếp tục công việc của mình.

“Được rồi, tổ quỹ đạo, chúng ta thử một lần nữa!”

Giọng nói của Tô Văn Bản lúc này đã hơi khàn nhưng vẫn rành mạch hết lên như cũ: “Lần này tôi sẽ gia hạn thời gian, mọi người tập trung tinh thần! Chú ý giữa chiều cao của cơ thể!”

“Bắt đầu!”

Vừa dứt tiếng, các nhóm làm việc lập tức hóp lưng lại như mèo, nhanh tay lẹ mắt chuẩn bị đường ray trên mặt đất, nhìn qua cục diện thật sự có chút buồn cười.

Kinh nghiệm của Ngô Khắc Minh rất phong phú, ông ta chỉ cần nhìn sơ qua một màn này liền hiểu rõ ý định của Tô Văn Bản: “Mọi người muốn thực hiện cảnh quay dài sao?”

Đồng Kỳ Ngọc bất đắc dĩ gật gật đầu, đáp: “Tôi đạo muốn quay một cảnh võ thuật siêu dài, tầm khoản 3 phút 20 giây.”

“Hơn ba phút?” Ngô Khắc Minh giật mình, “Dài như vậy à? Có thể thực hiện được sao? Tôi nhớ đây là một đoạn đánh võ mà, lúc quay dây cáp sẽ bị vướng mắt.”

Nghe ông ta hỏi như vậy, sắc mặt của Đồng Kỳ Ngọc cứng đờ.

“Ách...”

Hắn do dự chốc lát, rốt cục vẫn là thành thành thật thật lắc đầu, nói: “Đoạn này không cần đeo dây cáp.”

Nghe xong câu trả lời, Ngô Khắc Minh càng kinh ngạc: “Sửa động tác sao? Không phải chú nói rất thích động tác trong cảnh quay này à?”

Đồng Kỳ Ngọc: “...”

Mẹ nó... vấn đề nan giải này phải trả lời như thế nào đây.

Bất quá cũng may, đúng lúc này, một đợt quay thử mới lại bắt đầu.

Không cần Đồng Kỳ Ngọc trả lời, Ngô Khắc Minh rất nhanh liền tận mắt chứng kiến đáp án của câu hỏi vừa rồi.

Không hề sửa động tác, cũng không cần treo dây cáp. Tất cả đều dựa vào một thân công phu của diễn viên, tự mình trực tiếp đánh võ.

Ngô Khắc Minh chăm chú quan sát hai diễn viên đang diễn cảnh đánh võ thuật, trong mắt lại không thể giấu nổi một tia kinh ngạc.

Nhất là nhìn thấy Hứa Trần lưu loát xoay người, ông ta nhin không được, đôi lông mày liền nhíu lại, hai mắt mở to.

“Thằng nhóc đó có thể làm như vậy à?”

Ông ta quay đầu nhìn Đồng Kỳ Ngọc, không ngừng tán dương: “Đồng chỉ đạo thiết kế động tác rất đẹp mắt, vừa lúc bổ sung cho nhau.”

Đồng Kỳ Ngọc cười rất miễn cưỡng, ngượng ngùng nói: “Cũng không quá liên quan đến tôi, chủ yếu là do khả năng của họ rất lợi hại, tôi chỉ dạy một lần, còn lại đều là do cậu ta tự tìm tòi.”

Ngô Khắc Minh nhìn Hứa Trăn, vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, cảnh quay kết thúc, không khí căng thẳng trên trường quay cũng chấm dứt. Ngô Khắc Minh bắt được cơ hội, vẫy vẫy tay với Hứa Trăn, kêu hân đến chỗ mình.

“Không ngờ cậu lại đóng cảnh đánh võ tốt như vậy?”

Ngô Khắc Minh ngồi trên ghế sofa phía sau màn hình, cười híp mắt đánh giá Hứa Trăn, “Đồng chỉ đạo mới vừa rồi còn đặc biệt khen ngợi cậu với ta, nói cậu có ngộ tính rất cao, chỉ cần nói một lần liền hiểu, động tác cũng học rất nhanh.”

Biểu tình trên mặt của Đồng Kỳ Ngọc lập tức cùng dờ.

Đại ca! Vừa rồi tôi có nói như thế à?

Vậy tại sao tôi không nhớ gì hết?

Hứa Trăn nghe xong cũng sững sờ, không khỏi liếc mắt nhìn qua Đồng Kỳ Ngọc. Không nghĩ tới, Đồng chỉ đạo cũng không phải là người có lòng dạ nhỏ mọn. Mặc dù thái độ gặp mặt vẫn rất ác liệt, nhưng vẫn biết khen người ở sau lưng.

Đương nhiên, Hứa Trăn cũng không thể tiếp tục vô lý, lập tức có qua có lại đáp lời: “Cám ơn Đồng chỉ đạo, quá khen rồi, chủ yếu vẫn là ngài dạy rất nghiêm túc.”

Khóe miệng Đồng Kỳ Ngọc giật một cái. Đây rõ ràng là khen ngợi qua lại, nhưng vì sao tôi luôn cảm giác cậu ta đang châm chọc mình...

Ngô Khắc Minh ở bên cạnh cười cười, không tiếp tục dây dưa đề tài này nữa: “Tiểu Hứa à, tương lại cậu có dự định gì không?”

Hứa Trăn sững sờ, hỏi: “Ý của ngài là?”

Ngô Khắc Minh nói: “Sắp xếp hành trình, sau khi kết thúc cảnh quay ở đây, cậu còn đi tới tổ quay phim nào không?”

Hứa Trăn lắc đầu.

Ngô Khắc Minh cười nói: “Vậy thì vừa lúc.”

“Mới hai ngày trước, bạn của tôi có hỏi tôi biết người trẻ tuổi nào vừa đẹp mắt lại biết diễn cảnh đánh võ hay không?”

“Hôm nay vừa vẹn, Tiểu Hứa, cậu thật sự rất phù hợp với yêu cầu này.”

Nghe xong lời này, Hứa Trăn khẽ há miệng.

Uy uy uy...

Đây là, dự định giới thiệu công việc cho tôi sao?

Chương 20: Cậu Muốn Làm Diễn Viên Không

Quả nhiên, Ngô Khắc Minh tiếp tục nói: “Cậu biết đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Kiều” không? Hai ngày trước bọn họ vừa đến Hoàn Châu.”

“Diễn viên ban đầu dự kiến đóng nhân vật Ngọc Lang Giang Phong đã vướng lịch trình, do đó trong suốt thời gian vừa rồi vẫn chưa tìm được người thay thế thích hợp, cậu nghĩ xem có muốn thử hay không?”

Hứa Trăn: “...”

Ngọc Lang Giang Phong? Tôi á?

Xin lỗi, tôi chỉ là thay anh trai đi diễn, chứ không phải chính mình.

Hắn vừa định muốn mở miệng cự tuyệt, liền thấy cách đó không xa, một thân hình mập mạp đang liều mạng vẫy vẫy.

Hứa Trăn tập trung nhìn vào, này không phải Kiều Phong thì là ai.

Kiều mập mạp thấy Hứa Trăn bị Ngô Khắc Minh gọi đi, sợ hắn nói lộ ra, thế là liền tránh ở bên cạnh nhìn.

Đến lúc nghe được Ngô đạo chủ động giới thiệu vai diễn cho Hứa Trăn, Kiều Phong vô cùng phấn khích. Lão đại đã chủ động giật dây giới thiệu giúp cậu nha!

Đây là ý tốt mà không phải ai cũng có được đâu, loại chuyện này sao có thể từ chối?

Hắn giậm chân, vẫy tay, liều mạng dùng khẩu hình miệng minh họa: Đồng ý đi!

Đồng ý!

Nhanh nhanh nhanh!

Hứa Trăn cau lông mày lại.

Tôi tại sao phải đồng ý?

Đồng ý rồi thì ai đi diễn đây? Anh sao?

Rõ ràng nói chỉ quay một cảnh, giờ lại muốn tăng thêm.

Mắt thấy Hứa Trăn không để ý tới mình, Kiều Phong nhất thời cảm thấy tình thế rất cấp bách, đưa tay vào túi sách lấy ra một xấp tiền màu đỏ chói.

Sau đó, hắn ở phía sau lưng Ngô đạo, dùng sức quơ quơ, khẩu hình miệng nói: Thêm tiền!

Tôi thêm tiền cho cậu!

“Cám ơn Ngô đạo,” Lông mày của Hứa Trăn lập tức giãn ra, trên mặt mang theo hưng phấn, “Tôi muốn thử!” Nhìn qua rất giống dáng vẻ đang mong chờ.

Ngô đạo hài lòng gật gật đầu.

Tuy nhiên...ông ta hít mũi một cái, cảm thấy hơi nghi hoặc, hình như mình ngửi thấy mùi tiền ở đâu đây.

Cảnh quay hơn ba phút kéo dài suốt mười bốn giờ, từ bảy giờ sáng đến hơn chín giờ tối.

Đạo diễn Tô Văn Bản dùng cuống họng khàn khàn hô lên “Qua”, bên trong phim trường lập tức vỗ tay hoan hô như sấm, phấn khởi như thể sắp được ăn tết.

Rốt cuộc!

Dùng hết thời thời gian một ngày mới có thể hoàn thiện cảnh quay dài hơn ba phút này. Hơn nữa, hình ảnh vô cùng chất lượng. Những người trong nghề có thể đánh giá rằng cho dù doanh thu phòng vé là bao nhiêu, thì cảnh quay này nhất định sẽ tạo ra một tiếng vang vô cùng lớn trong giới điện ảnh.

Hứa Trăn đứng trước màn hình, nhìn hình ảnh đang được phát bên trong, tâm trạng không ngừng run rẩy. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dáng của mình thông qua loại hình thức này.

Ở bên trong camera, vị đạo sư phật giáo mặc áo tăng bào màu xám, tay cầm tràng hạt bằng gỗ hồng sắc rất giống bản thân, nhưng sao hắn vẫn cảm thấy vô cùng xa lạ. Thật sự cảm giác hoàn toàn khác biệt so với lúc soi gương, phảng phất giống như một người khác.

“Hắn” ở trong thế giới đó có khuôn mặt rất giống mình nhưng cuộc đời lại hoàn toàn khác. Hứa Trăn động nhiên cảm thấy một tia rung động không thể hiểu được. Giống như bản thân hắn đã tự mình trải nghiệm qua một đoạn thời gian như vậy. Chỉ là hiện tại ký ức này đã bị xóa đi, chỉ còn lại một chút phản ứng của bản năng.

Loại cảm giác này thật sự rất huyền diệu.

Khi mọi người rời khỏi phim trường, bên ngoài màn đêm đã buông xuống, ánh sao lấp lánh trên bầu trời. Trận mưa hôm qua không biết đã ngừng từ lúc nào, chỉ có mặt đường còn hơi ẩm ướt, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng đến cảnh quay ngoài trời.

Hứa Trăn đã sắp hoàn thành cảnh quay của mình, hiện tại chỉ còn cảnh Tuyết Trúc và Dạ Vũ gặp gỡ lần đầu tiên.

Trước khi kết thúc cảnh quay, Tô Văn Bản mới kêu bọn họ đến nói chuyện, bởi cảnh hiện trường vẫn chưa được dựng lên, có thể hai ngày sau mới có thể quay tiếp. Hứa Trăn cũng không vội, tạm thời trở về khách sạn nghỉ ngơi, chờ đoàn phim gọi đến.

Trên đường trở về khách sạn, Kiều Phong một lần nữa nhắc lại chuyện của Ngô Khắc Minh vừa rồi: Thử vai Giang Phong trong “Tuyệt Đại Giang Kiều”.

“A Trăn, cậu nghe ca nói...”

Kiều Phong bày ra bộ dáng thâm thía, hướng dẫn từng bước nói: “Người phiêu dạt trong giang hồ bất quá chỉ là một vòng tròn.”

“Ngô đạo nhìn trúng cậu, cho cậu một nghệ danh mới, lại giới thiệu vai diễn, đây chính là ý tốt ông ta dành cho cậu. Không quan trọng là cậu thích bộ phim này hay không, trước cứ đồng ý, biểu thị lòng thành của mình...”

“Chờ một chút, ” Hứa Trăn nhin không được ngắt lời, “Kiều ca, đây là vòng tròn của anh, không phải của tôi.”

Hắn nghiêm mặt nói: “Tôi chỉ là người làm việc tạm thời do anh thuê, càng không có ý định bước vào vòng tròn hỗn loạn này.”

Kiều Phong: “...”

Một lúc lâu sau, hắn mới miễn cưỡng vẽ mặt đau khổ tiếp tục nói: “Tuy là như vậy, nhưng người tốt phải làm đến cùng, tiền phạt phải tiến tới Tây thiên. Coi như cậu giúp đỡ anh thì cậu cũng đâu chịu thiệt thòi gì.”

Kiều Phong cười ha hả, nói: “Cậu xem, người xuất gia không phải hay nói “Sống ngày nào được ngày đó” à.”

Hứa Trăn ngậy người nhìn hắn, như là đang nhìn một người tâm thần chậm phát triển.

Kiều Phong bị hắn nhìn đến chột dạ, nhin không được rút cổ một cái.

Một lát sau, Hứa Trăn mở miệng nói: “Sửa lại một chút, đầu tiên tôi chưa có xuất gia, không phải là hòa thượng. Tiếp theo, sống ngày nào được ngày ấy mang ý nghĩa xấu, biểu thị cho việc làm qua loa cho xong không có trách nhiệm...”

Kiều Phong: “...”

Được rồi, đây là bị hòa thượng lên lớp! Thật mất mặt mà!

Chương 21: Bàn Tăng Không Muốn Đội Tóc Giả

Kiều Phong không còn dám húp súp gà nữa, nên đánh phải đánh đòn sát thủ, “Ca muốn nói rõ ràng với cậu. Ngoại trừ vai diễn này, Hứa Trí Viễn còn có rất nhiều việc nhỏ linh tinh cần phải xử lý. Nếu như trước mắt không thể tìm thấy cậu ta, tôi vẫn muốn mời cậu tiếp tục ở lại hỗ trợ.”

“Đương nhiên, không phải giúp không công,” Kiều Phong cười nói, “Ngoại trừ thù lao trước đó tôi đã đáp ứng với cậu, dĩ nhiên vẫn còn phần thưởng khác cho những công việc tiếp theo.”

Hứa Trăn hỏi: “Việc linh tinh là gì?”

Kiều Phong nói: “Đó chỉ là một số khâu hoàn thiện, chẳng hạn như thông báo về một bộ phim truyền hình mà cậu đã quay trước đây và một video quảng cáo cho trò chơi trực tuyến đã được thương lượng xong, đại loại là như vậy.”

“Cậu yên tâm, cậu ta không có bộ phim nào ngoại trừ “Dạ Vũ Giang Hồ”, tất cả chỉ đều là việc vặt vãnh.”

Hứa Trăn khẽ nhúm mày. “Vẫn chưa tìm được Hứa Trí sao?”

Hắn hỏi, “Sáng nay anh nói mọi người đang tìm hắn ở bên Thái Lan sao?”

Kiều Phong cười khò lắc đầu, nói: “Không tìm được.”

“Tôi kêu bạn của mình đến sân bay bắt cậu ta, nhưng người xuống sân bay quá nhiều không thể nhìn thấy rõ bóng dáng.”

Hứa Trăn trầm mặc nửa ngày, nói: “Nhưng cứ vậy cũng không phải biện pháp tốt. Tôi cũng không thể làm thế thân cho hắn cả đời được.”

Kiều Phong vụng trộm nhìn sắc mặt của hắn, do dự chốc lát, sau đó thử dò xét nói: “Cũng không phải là không có biện pháp, ví dụ như... Cậu có suy nghĩ muốn làm diễn viên hay không?”

Hứa Trăn giật mình, “Tôi á?, ý là kêu tôi làm thế thân lâu dài sao?”

Kiều Phong nói: “Không phải, không quan hệ gì với Hứa Trí Viễn, chính là bản thân cậu, có muốn làm diễn viên không? Thật sự coi diễn viên là nghề nghiệp trong tương lai của mình.”

Kiều Phong thấy hắn không lập tức cự tuyệt, vội vàng tiếp tục dụ dỗ: “Tôi nói thật, cho dù hoàn toàn không cân nhắc quan hệ của cậu với Hứa Trí Viễn, thì tôi vẫn muốn dẫn dắt cậu. Cậu không những có ngoại hình tốt, đánh võ giỏi, còn am hiểu việc bất chúc, đây chính là tầm bài tốt nhất để ra quân.”

Hắn nhìn chằm chằm Hứa Trăn, một mặt thành khẩn nói: “Ca nói câu nghe, cậu đặc biệt thích hợp làm diễn viên. Đời này, không phải cậu muốn tìm một chuyện mà mình hiểu biết sao, hiện tại con đường đã mở ra trước mắt, tại sao lại không thử?”

Hứa Trăn bị những lời này làm cho sững sốt. Tuy nhiên hắn cũng không phải là một đứa nhỏ luôn trong trạng thái mờ mịt. Mặc dù Kiều Phong có tài ăn nói rất tốt, nhưng Hứa Trăn vẫn lắc đầu, đáp lại: “Cảm ơn Kiều ca để mắt, nhưng thật sự xin lỗi, tôi không có hứng thú với diễn kịch.”

“Hơn nữa, tôi đã có kế hoạch trong tương lai, cho nên không thể đứng núi này trông núi nọ được.”

Nghe hắn nói như vậy, Kiều Phong yên lặng thở dài, như thể hắn ta đã bỏ lỡ một trăm triệu.

Nhưng mà, hắn không biết rằng, Hứa Trăn cũng ở một tại một nơi góc khuất nào đó âm thầm thở dài. Không biết vì cái gì, sau khi từ chối lời mời của Kiều Phong, đáy lòng hắn cũng vô cùng tiếc nuối.

Có vẻ như công việc diễn xuất thực sự khá thú vị?

n, nếu như diễn kịch là một loại trò chơi, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, như vậy cứ ngẫu nhiên “Chơi vài trận” cũng có vẻ rất vui...

Vào ban đêm, Hứa Trăn đến tận khuya mới ngủ.

Nhưng sáng sớm hôm sau, hắn vẫn theo lệ 5 giờ lập tức rời giường, đầu tiên trầm giọng tụng kinh trong phòng, sau đó mở cửa sổ, chậm rãi đánh quyền. Thói quen sinh hoạt này đã đi theo hắn một thời gian rất dài, Hứa Trăn cũng không có ý định thay đổi.

Buổi sáng mười giờ, Kiều Phong giúp hắn gặp mặt nhà sản xuất của “Tuyệt Đại Song Kiều”. Đoàn làm phim bên kia đã vào sân, không tới mấy ngày liền muốn khởi động máy.

Dựa theo Kiều Phong phân tích, mặc dù nhân vật Ngọc Lang Giang Phong là do Ngô Khắc Minh giới thiệu, nhưng Hứa Trăn cũng không nhất định nắm chắc được vai diễn này.

Ngô Khắc Minh dĩ nhiên có mặt mũi lớn, nhưng giao tình của Hứa Trăn với người ta không cao, mặt mũi của Ngô đạo cũng không phải mặt mũi của hắn. Kiều Phong cố ý phái người đi hỏi thăm một chút, sau đó mới biết vai diễn Giang Phong chính là của một diễn viên tuyến ba hết thời.

Khi còn trẻ, người này từng nổi tiếng với danh xưng mỹ nam cổ trang, nhưng về sau đã không còn được như vậy.

Là nhân vật đầu tiên xuất hiện, hắn vừa có thể xào nhiệt, lại không đoạt đi danh tiếng của nam chính, vai diễn Giang Phong này chính là nhân vật thích hợp nhất.

Nhưng mà...

Hứa Trăn hoàn toàn khác với các điều kiện trên.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như Kiều Phong là nhà sản xuất, tuyệt đối sẽ không chọn Hứa Trăn cho vai diễn Giang Phong.

Thế nhưng nói như vậy, Kiều Phong cũng sẽ không phải vì phần thắng không lớn mà vứt bỏ quyền thi đấu.

Làm hết sức mình, nghe theo ý trời.

Sau khi ăn sáng, Hứa Trăn cũng vừa tắm xong, lúc này Kiều Phong giống như nhà ảo thuật từ đâu lấy ra một bộ tóc giả, lén la lén lút đến gần Hứa Trăn: “A Trăn à, cậu đội cái này thử xem?”

Hứa Trăn: “...”

Vì sao?

Vì sao phải mang thứ này?

Đầu trọc thì có gì không tốt?

Chương 22: Soái Ca ? ?

Năm đó, Hứa Trăn cũng không hoàn toàn cạo trọc đầu. Chính xác mà nói, tóc hắn chỉ quanh quẩn ở kiểu đầu đinh và đầu trọc mà thôi.

Về phần nguyên nhân...

Rất đơn giản.

Đi cắt tóc ở quán còn phải tốn tiền, mà sư phụ nhà mình sẽ không cạo đầu, ông ấy chỉ cạo râu.

Thế là Hứa Trăn đành phải “cạo trọc” ba lần hằng năm. Đầu trần truồng rồi nhiều năm như vậy, hắn cũng rất thoải mái.

“Đầu trọc đương nhiên không có gì kỳ quái, ” Kiều Phong cố gắng cân nhắc dùng từ, “Có rất nhiều nam diễn viên khi diễn kịch cũng cạo trọc đầu. Nhưng kiểu tóc rất ảnh hưởng đến hình tượng. Cậu mang đầu trọc này đi gặp người ta, nói chung sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Hắn kiên nhẫn giải thích: “Dù sao, nhân vật Ngọc Lang Giang Phong này, cái gì cũng không có, nhưng thứ tuyệt không thể thiếu thì chính là nhan sắc.”

Hứa Trăn không phải người cô chấp. Hắn nghe Kiều Phong nói như vậy, cũng cảm thấy có chút đạo lý, thế là miễn cưỡng đồng ý mang tóc giả.

Chịu người ủy thác, hết lòng vì việc của người khác. Đã đồng ý với người ta đi diễn kịch, nhất định không thể gây hỗn loạn. Điều đó cũng không phù hợp với nguyên tắc làm người và làm việc của mình.

Rất nhanh, trợ lý Chu Hiểu Mạn tự mình kéo ra thùng trang điểm, tay chân lạnh lẽo bắt đầu trang điểm cho Hứa Trăn.

Hứa Trăn cũng rất phối hợp trang điểm, từ mặt cho đến mắt. Nhưng khi nhìn thấy Chu Hiểu Mạn lấy ra một thỏi son môi, hắn lập tức nổi da gà toàn thân, nhin không được nói: “Nhất định phải bôi cái này sao?”

Đại nam nhân thì cần gì son môi!

Mặc dù lúc trước diễn Tuyết Trúc, hắn cũng hóa trang rất kỹ nhưng hôm đó là ở phim trường, giống như hát hí khúc trên sân khấu. Còn hôm nay, chính là ngày thường đó? ?

Chu Hiểu Mạn đầu lắc, nói: “Không được không được, cái này nhất định phải bôi. Anh cứ tin tôi, thỏi son này có màu sắc rất tự nhiên, bôi vào chỉ điểm thêm chút khí sắc tươi tắn, không hề khoa trương.

“Ai nha, đã trang điểm mắt mà không tô môi mới kỳ quái đó.”

“...”

Hứa Trăn nghe cô giầy vò mình một hồi lâu, thực sự không lay chuyển được, cho nên đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Được rồi, tôi bây giờ không phải là Hứa Trăn, mà là “Hứa Chân”, chuyện gì cũng không phải tự mình mất mặt. Đúng

vậy, đây là Hứa Chân muốn son môi chứ không phải mình.

Hứa Trăn đang tự lừa dối mình.

Chu Hiểu Mạn thấy hần đồng ý, cười hắc hắc, lập tức xoát xoát xoát lấy ra ba màu son khác nhau, sáu cây cọ môi, hai lọ kem che khuyết điểm và một cây chì kẻ môi, xếp ngay ngắn thành một hàng, cẩn thận trang điểm môi.

Trên thực tế, mới vừa rồi Chu Hiểu Mạn còn không biết xấu hổ nói: Thật ra môi của Hứa Trăn không đẹp lắm.

Ưu điểm lớn nhất của hần chính là mình hạc xương mai, khuôn mặt và lông mày rất xuất sắc nhưng đôi môi lại hơi dày, không hài hòa với tổng thể.

Nhưng, đây không phải là một vấn đề lớn. Vẻ đẹp nằm trong xương chứ không phải ở làn da.

Ý nghĩa của trang điểm là phát huy tối đa điểm mạnh và tránh điểm yếu, chỉnh sửa khuyết điểm, mọi vấn đề về da đều có thể được giải quyết bằng cách trang điểm phù hợp. Nếu không khắc phục được là do tay nghề của thợ trang điểm chưa tốt.

Sau hơn mười phút, Chu Hiểu Mạn rút cuộc cũng trang điểm xong môi, nhìn thoáng qua cũng khá hài lòng với tay nghề của mình.

Sau đó, cô lấy tóc giả ra, giúp Hứa Trăn đội rồi dùng máy sấy tóc tạo kiểu đơn giản cho hần. Sau khi trang điểm xong, Chu Hiểu Mạn đứng dậy khỏi ghế đầu, lùi lại hai bước, dự định thưởng thức tác phẩm của mình.

Nhưng mà.

Một giây sau.

Cô bỗng nhiên há to miệng.

Chu Hiểu Mạn ngơ ngác nhìn người trẻ tuổi trước mắt, bỗng nhiên ý thức được một việc: Hứa Trăn không phải là Hứa Trí Viễn.

Dù hai người là anh em sinh đôi với độ giống nhau lên đến hơn 95% nhưng họ vẫn không phải là cùng một người.

Sự khác biệt giữa họ có thể rất nhỏ, chẳng hạn như lông mày của Hứa Trí Viễn cau lại, mắt hần rất mệt mỏi và cái kính,

như thể cả thế giới đang tiếc thương cho hắn.

Ví dụ, hồi còn nhỏ, Hứa Trí Viễn lăn lộn trong nhiều đoàn làm phim nát, dùng quá nhiều đồ trang điểm giá rẻ, điều này gây ra các vấn đề nghiêm trọng về da. Nhưng Chu Hiểu Mạn không để ý điều đó, Hứa Trí Viễn là diễn viên cho nên thường xuyên trang điểm là việc đương nhiên.

Mà Hứa Trăn không chỉ không hóa trang, thậm chí cả tóc cũng không có.

Ngay lúc này, Hứa Trăn rút cuộc mang tóc giả xong và trang điểm kỹ càng, Chu Hiểu Mạn mới nhận ra rằng giá trị nhan sắc của Hứa Trăn cao hơn anh em song sinh của mình rất nhiều. Khí chất đơn thuần, gần như khác nhau một trời một vực.

Trang điểm cho Hứa Trăn giống như sửa lại tất cả khuyết điểm của Hứa Trí Viễn, biến thành một bộ dáng hoàn mỹ trong mắt của cô. Chu Hiểu Mạn bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mắt, gần như không thể dời đi chỗ khác.

Cũng may, Hứa Trăn chỉ nghĩ Chu Hiểu Mạn đang kiểm tra “Vật phẩm”, cho nên không quá chú ý việc cô nhìn mình chằm chằm ở khoảng cách gần như vậy. Dù sao, khuôn mặt này cũng không phải của mình, nó chỉ đơn thuần là một bức vẽ với nhiều cảm xúc khác nhau.

Kiều Phong đứng bên cạnh, thấy cô đã xong công việc của mình, hắn liền vội đứng lên, đi tới chọn ra một chiếc áo len cardigan màu trắng, một chiếc quần đen và đôi giày thể thao. Sau đó nhìn Hứa Trăn nói: “Mau thay bộ đồ này đi.

“Vừa rồi tôi đã liên lạc với bọn họ, hẹn nhau ở quán cà phê bên cạnh phim trường, chúng ta mau...” Kiêu Phong nói được nửa câu, bỗng nhiên ngừng lại. Hắn nhìn thấy Hứa Trăn đứng dậy, quay đầu nhìn về mình.

Vãi Chường...

Kiều Phong chấn động trong lòng.

Bị nhan sắc đánh thẳng vào mặt ở khoảng cách gần như vậy khiến hắn lập tức cứng họng. Hứa Trăn nhìn thấy phản ứng của Kiêu Phong cũng bắt đầu nghi ngờ.

Chuyện gì vậy?

Trang điểm xấu lắm sao?

Thậm chí khiến người khác hoảng sợ?

Hắn vội vàng bước nhanh vào phòng tắm để nhìn mình thông qua gương lớn.

Sau đó.

Đôi mắt với hình ảnh phản chiếu trong gương, Hứa Trăn sững sờ. Trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ lạ lùng:

Vị soái ca này, cậu là ai thế? ?

Chương 23: Lâm Huệ Mỹ

Buổi sáng 9 giờ 50 phút.

Phim trường nằm ở phía đông bắc thành phố Hoàn Châu, một chiếc xe thương vụ màu đen chậm rãi chạy vào bãi đậu xe thu phí bên đường.

Sau khi xe dừng lại, một người phụ nữ tóc ngắn khoảng ba mươi tuổi, đeo kính gọng đen bước ra khỏi băng ghế sau, trên tay cầm một ít tài liệu, vội vàng bước ra khỏi bãi đậu xe. Đôi giày cao gót màu đen dưới chân cô giẫm lên nền bê tông phát ra tiếng “cạch” nhịp nhàng.

“Lâm tỷ, chị đi chậm chút đi...”

Sau khi trợ lý khóa xe, cô ta chạy hai bước mới đuổi kịp, oán giận nói: “Hôm qua trời mới mưa, trên đường còn rất ướt.”

Người phụ nữ tóc ngắn vẫn rất vội, bước đi càng lúc càng nhanh, giọng nói mang theo sự sốt ruột: “Tôi phải quản lý nhiều thứ trong một ngày, sao có thể chậm rãi được. Gặp mặt xong phải rời đi ngay, một lát nữa tôi còn phải đi dự họp báo.”

Người phụ nữ tóc ngắn tên là Lâm Huệ Mỹ, phó tổng của Đông Nhạc ảnh thị, đồng thời cũng là nhà sản xuất của đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Cô nhận được tin nhắn từ sếp của mình vào tối hôm qua, nói rằng Ngô Khắc Minh đã giới thiệu cho cô một ứng cử viên đóng vai Giang Phong và để cô ấy xem có phù hợp không.

Lâm Huệ Mỹ tuy không quá tình nguyện, nhưng cũng không có cách, cho nên đành phải tranh thủ chạy tới.

Trợ lý chạy nhanh ở phía sau cô, thở hổn hển nói: “Lâm tỷ, chị còn tính xem thử sao, không phải đã định người sắp gặp mặt sẽ đóng vai Giang Phong à? Dù sao cũng là người do đạo diễn Ngô Khắc Minh giới thiệu, chẳng lẽ chị vẫn dự định từ chối?”

Vừa nhắc tới chuyện này, Lâm Huệ Mỹ giống như bị nhen một mối lửa, lập tức bùng nổ.

“Đừng có nhắc tới Ngô Khắc Minh trước mặt tôi!”

Cô càng nghĩ càng giận, nhìn không được hung hăng đập mạnh hai chân xuống mặt đất: “Diễn viên trước đó không phải cũng do ông ta giới thiệu à?”

“Ông ta dám lừa tôi!”

Lâm Huệ Mỹ vô cùng tức giận: “Chỉ còn một tuần nữa là khởi động máy, hắn lại nói với tôi không rảnh, mẹ nó, sao hắn dám làm vậy.”

“Xem chúng ta làm lớp dự phòng, sau đó hai lòng đi tìm những bộ phim truyền hình khác, đúng là không có chút tinh thần hợp đồng nào!”

“Nhân phẩm bại hoại, đạo đức không có!”

“Không phải người!”

Vừa nói, cô vừa hung hăng chỉ vào cầu vượt dưới chân, tức giận nói: “Sau này nếu có hợp tác với hắn nữa, tôi sẽ từ đây nhảy xuống, tôi sẽ là một con chó!”

Người trợ lý nhìn Lâm Huệ Mỹ tức giận đến sùi bọt mép, bất lực nói: “Lần trước Hạ Tuấn Ninh lừa chị, chị cũng nói y như vậy.”

“Sau đó, người ta vẫn đến đóng vai Hoa Vô Khuyết của chị đó?”

Lâm Huệ Mỹ: “...”

Cô hung hăng trừng mắt trợ lý đứng phía sau: “Cô nói nhiều quá đó.”

Trợ lý đảo mắt, nhún vai thờ ơ.

Ngọn lửa bị một chậu nước lạnh dập tắt, không khỏi kêu răng rắc, chỉ cúi đầu đi về phía trước, hờn dỗi chính mình. Trợ lý nhìn bóng lưng đáng thương của cô, đành phải mở miệng an ủi: “Ai da, vòng tròn này chính là như vậy.”

“Chị đã lăn lộn nhiều năm như vậy, gặp phải mấy dạng chuyện này còn ít sao?”

Trợ lý thở dài, ôn nhu nói: “Nghĩ thoáng chút, không cần phải vì đám người cận bã này mà hao tâm tổn phí.

“Cũng may, Ngô đạo đã lập tức giới thiệu một người khác cho chị sao? Dưới tay ông ấy làm gì có binh hèn, mà con mắt nhìn người nhất định cũng không sai.”

Lúc này, Lâm Huệ Mỹ mới vừa đề xuống lửa giận liền nhin không được mà nhen nhóm lên.

“Sẽ không sai? Có chỗ nào không sai không?”

Cô cắn răng nghiền lợi nói: “Cậu xem mấy người mà ông ta giới thiệu tới có ai là không có vấn đề không?”

“Đúng là lão già cận bã.

“Xem chỗ của tôi là khu vui chơi sao?”

Lâm Huệ Mỹ gần như bóp chặt tập tài liệu trong tay nói: “Tuy rằng chúng ta chỉ quay màn ảnh nhỏ, nhưng cũng sản xuất đến mấy chục triệu, đây là xem thường người khác.

“Tôi muốn một diễn viên chính, có kinh nghiệm vậy mà hần lại đưa cho tôi một diễn viên quần chúng, đây là có ý gì?”

Lâm Huệ Mỹ cả giận nói: “Ông ta ôm một đồng bảo bối trong tay, nhưng lại ném cho tôi một cái bánh bao thiu!”

“Xuyt!” Trợ lý nghe thấy lời này liền vẩy tay ra hiệu với cô, “Chị nhỏ giọng một chút đi!”

“Hoành Châu lớn như vậy, tôi nói lời này thì ông ta có nghe được sao?”

Lâm Huệ Mỹ dừng một chút, yên lặng hạ tầm mắt xuống. Vừa rồi cô quá nóng giận nên mới nhất thời nói mấy lời khó nghe, hiện giờ đã tỉnh táo, cũng biết mình lỡ lời.

Lâm Huệ Mỹ trầm mặc chốc lát, thả bước chân chậm lại, không còn hùng hù hỏ hỏ như mới vừa rồi.

Trợ lý nhìn bộ dáng ủ rũ của cô, nhin không được thở dài, nói: “Lâm tỷ, chị bớt giận đi, lát nữa gặp người ta cũng đừng hung hăng như vậy. Dùng được thì dùng, không dùng được thì thôi, cần gì phải hao tâm tổn phí.

“Nếu không được thì chúng ta trở về Casting tiếp, không có vấn đề gì lớn cả.”

Lâm Huệ Mỹ nghe cô ấy nói như vậy, nhếch miệng, đáp: “Tôi biết đạo lý này, nhưng không thể không tức giận được.”

“Ai...”

Nói xong, cô thở dài: “Tôi chỉ nể mặt mũi của Ngô đạo nên mới đến, chứ căn bản không quá hy vọng vào người này.

“Không phải ta nói chứ chứ, thẩm mỹ của Ngô Khắc Minh thật sự quá lạc hậu.”

Nói xong, Lâm Huệ Mỹ lấy điện thoại di động, mở ra một bức ảnh: “Cô xem, đây là hình chụp hôm qua ông ta gửi cho tôi, cũng chính là người chúng ta gặp hôm nay.”

Chương 24: Hợp Tác Vui Vẻ

Nghe nói như thế, trợ lý liền áp sát tới, nhìn về màn hình điện thoại di động.

Bên trong màn hình là một ảnh chụp hơi mờ, ngay góc bên trái của bức ảnh là một vị hòa thượng trẻ tuổi mặc áo tăng bào màu xám.

Từ bức ảnh có thể mơ hồ thấy người này cao và gầy, nước da trắng, các đường nét trên khuôn mặt mềm mại, trông rất thoải mái.

“Người này nhìn rất được,” Trợ lý nói, “Đề đầu trọc mà còn đẹp trai như vậy, không tồi nha..”

“Cái gì mà không tồi...”

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi tới trước quán cà phê.

Lâm Huệ Mỹ hạ thấp giọng, thì thầm: “Đúng thật là nhà quê, ngay cả khí chất của một quý công tử cũng không có.”

Cô hơi hơi hắt cằm lên: “Ngọc Lang Giang Phong trong lòng của tôi là mỹ nam tuyệt thế vạn năm, ngọc thụ lâm phong, chỉ cần hắt vờ mới xuất hiện trên màn hình nhất định sẽ khiến cho hai mắt của người xem phát sáng, đẹp đến nghiêng nước nghiêng trời.”

Trợ lý thầm nghĩ: Ha ha.

Chị đừng có nói như vậy, trước nghĩ xem chị có mới được người có phong thái vậy không rồi hắt chém.

Lâm Huệ Mỹ dĩ nhiên không đọc được suy nghĩ của trợ lý, cho nên tiếp tục hăng say nói: “Cô xem bản cũ của Giang Phong, một bộ bạch y, tiêu sái lỗi lạc, đó mới gọi là “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử”.”

“Trong sách đã nói “Trên đời không có một cô gái nào có thể cưỡng lại vẻ đẹp của Giang Phong khi...”

Lâm Huệ Mỹ nói xong, trong lúc vô tình, ánh mắt nhìn về một bên góc của cửa tiệm.

“Cười...”

Ngay khi chữ cuối cùng được thốt ra, cả người cô giống như mất đi linh hồn.

“Chào quý khách, quý khách đã đặt chỗ trước chưa ạ?”

Lúc này, nhân viên quán cà phê đi đến gần hai người, miệng nở nụ cười hỏi thăm.

Thế nhưng Lâm Huệ Mỹ giống như không nghe thấy cậu ta hỏi gì cả, cô chỉ kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía góc khuất hẻo lánh trong quán. Nơi ấy, có một thanh niên mặc áo len trắng đang ngồi ở đó.

Người này ngồi yên lặng phía trước bàn, một tay đỡ cằm, một tay chậm rãi lật trang sách. Hắn có mái tóc ngắn tung xõa, tầm mắt cúi thấp, lông mi đen nhánh che khuất đôi mắt của hắn, chỉ chừa lại sống mũi cao và khóe môi thanh tú.

Ánh nắng ban mai chiếu xiên vào cửa sổ qua tấm rèm vải trắng kem, như thể phủ lên gò má hắn một vàng hào quang.

Gió thổi làm lay động rèm, ánh sáng pha tạp, một khuôn mặt xinh đẹp phản chiếu mờ ảo trên mặt bàn màu gỗ nhạt.

Trong nháy mắt, Lâm Huệ Mỹ bị hoảng hốt.

“Lâm tỷ, chúng ta bao phòng nhé?” Trợ lý vỗ vỗ nàng bả cô, hỏi.

Lâm Huệ Mỹ giống như mới thoát khỏi cơn mơ, ngơ ngác một hồi lâu mới đáp lại: “Phòng? Phòng gì?”

Cô ấy chỉ tay vào góc và nói, “Tôi muốn ngồi ở đó.”

Lập tức, Lâm Huệ Mỹ không đợi trợ lý trả lời, cô cầm tài liệu trên tay, nhanh chân bước về hướng kia.

Trợ lý: “...”

Ý chị là sao?

Có thể nói rõ ràng với em không? ?

Lâm Huệ Mỹ chậm rãi bước đến chỗ thanh niên mặc áo len trắng, cô càng đến gần, lại càng sững sốt.

Không thể nào?

Cô không nhận lầm người đó chứ?

Cô chắc chắn rằng mình không bị mù mắt, người ngồi bên cửa sổ kia rõ ràng là tên hòa thượng quê mùa mà cô đã nhìn thấy trong tấm ảnh.

Nhưng...Làm thế nào mà hắn lại trông như thế này?

Bộ dáng đó hoàn toàn không giống trong ảnh!

Quả nhiên ảnh là giả dối.

Lâm Huệ Mỹ đứng ở trước mặt đối phương tầm hai bước chân, cô hơi cúi người, nói khẽ: “Xin chào, vị tiên sinh này, cậu tên là Hứa Chân đúng không?”

Thanh niên trẻ tuổi đang an tĩnh đọc sách mới ngẩng đầu lên: “Tôi là Hứa Chân.” Hắn đứng lên, gấp sách trong tay lại, mở miệng nói tiếp, “Chị là Lâm tổng của Đông Nhạc truyền hình đúng không ạ?”

Giọng nói của thiếu niên trầm thấp ôn hòa, mang theo từ tính khiến cho hô hấp của Lâm Huệ Mỹ không khỏi trì trệ.

“Huệ tử!”

Đúng lúc này, Kiều Phong vừa mới đi toilet đã trở về. Khi nhìn thấy Lâm Huệ Mỹ, hắn vội vàng bước nhanh đến để nghênh đón, “Lâu rồi không gặp, Huệ tử, chị không thay đổi chút nào cả, vóc dáng vẫn thon gầy như vậy.”

Lâm Huệ Mỹ lấy lại bình tĩnh, khoát tay cười nói: “Ai nha, đừng nói nữa, tôi đã béo lên không ít đây này!”

Nói xong, cô cùng Kiều Phong đơn giản hàn huyên hai câu, thuận thể ngồi ở sofa đối diện bàn. Lúc nói chuyện, ánh mắt từ đầu đến cuối đều liếc lên người Hứa Trăn.

Trợ lý của Lâm Huệ Mỹ không tới ngồi cùng mà tùy tiện chọn một vị trí ở gần đó ngồi xuống, cô nhìn đức hạnh của lão đại nhà mình liền biết ngay, nhân vật Giang Phong chắc chắn là người này, không chạy đi đâu được.

Nguyên tắc tuyển diễn viên của Lâm Huệ Mỹ luôn đặt vấn đề giá trị nhan sắc lên trước tiên. Không quản người đó là nghệ sĩ tuyển mới tám hay là người mới không có chút kinh nghiệm nào, chỉ cần có nhan sắc áp đảo, cô liền dám dùng.

Ha ha.

Trợ lý dùng tay chống đỡ cằm, trong lòng không ngừng than thở.

Bất quá cũng may, Lâm Huệ Mỹ ít nhất còn có chút tự giác của người làm nhà sản xuất. Mặc dù cô rất lòng đối với Hứa Chân nhưng trên mặt vẫn luôn duy trì một bộ mây trôi nước chảy, bộ dáng ung dung không vội.

Tính khí của một người nắm bắt chặt chẽ, không vượt qua các nguyên tắc và tranh luận cho đến khi các điều khoản trong hợp đồng đạt sự đồng thuận.

Nếu không phải là người hết sức quen thuộc của cô, chắc chắn cũng không thể nhìn ra được cô đang nghĩ cái gì trong đầu.

“Đã như vậy, tôi chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Chương 25: Gặp Phải Người Quen

Nửa giờ sau, hai bên đạt thành sơ bộ việc Hứa Trăn diễn vai Giang Phong, buổi chiều đồng ý ký hợp đồng, ba ngày sau sẽ gia nhập đoàn làm phim.

Ngay lập tức, Lâm Huệ Mỹ đứng dậy trước, xoay người bỏ đi, chỉ để lại cho đám người Hứa Trăn một bóng lưng cao cao tại thượng.

“Thật sự diễn sao...” Hứa Trăn xem bản dự thảo hiệp nghị trong tay, đầu óc liền có chút mê mang.

Mình vốn dĩ chỉ muốn kiến tiền, nhưng bây giờ dường như đang dần hăm sâu vào chuyện này...

Kiều Phong thì hơi có vẻ hưng phấn nói: “Ai, diễn đi, không khó, đất diễn của Giang Phong cũng không nhiều, cậu cứ xem như công việc ngày nghỉ lễ đi.”

Hứa Trăn giữ im lặng.

Kiều Phong nhìn thấy bộ dáng của hắn, liền trấn an nói: “Cậu yên tâm, “Tuyệt Đại Song Kiêu” cũng không phải là một phim mới, nó đã có rất nhiều phiên bản trước đây.

“Đội lát nữa trở về anh sẽ cho cậu xem mấy bộ, để cậu nhìn một chút, học hỏi xem nhân vật này nên diễn thế nào. Anh nghĩ chuyện này đối với cậu rất đơn giản, cậu chỉ cần giữ khoảng cách và không tiếp xúc nhiều với người trong đoàn phim là được.”

Hứa Trăn cúi đầu, vẫn như cũ không nói một lời.

Hắn không phải lo lắng bản thân sẽ diễn không tốt nhân vật này, thậm chí cũng không lo lắng về việc mình sẽ bị lộ thân phận ra ánh sáng.

Nói hơi mơ hồ, nhưng thật ra là hắn đang hoài nghi nhân sinh của mình.

Tại sao hắn lại đột ngột rẽ sang một hướng khác khi bản thân đang có dự định kế thừa ngôi chùa trên núi cùng với sư phụ?

Rốt cục là chỗ nào có vấn đề đây?

Vì cái gì mà trên con đường diễn xuất này, ta càng đi càng xa như vậy?

Rất nhanh, Kiều Phong đã dẫn Hứa Trăn về tới khách sạn Hilden.

Mặc dù mới hôm qua bọn họ đã bị Đồng Kỳ Ngọc chửi mắng một lần vì ở chỗ này, nhưng Kiều Phong vẫn như cũ không có ý định đổi chỗ. Bởi vì, lấy thân phận của Hứa Trăn bây giờ, thật sự không thích hợp để ở gần thành phố điện ảnh bên kia.

Hoành Châu quá nhỏ.

Hứa Trí Viễn mặc dù chỉ là diễn viên nhỏ tuyến mười tám, nhưng khi còn nhỏ, hắn ta đã diễn qua rất nhiều phim truyền hình, cho nên lỡ như gặp phải người quen thì rất khó xử lý. Vì vậy, tốt nhất vẫn nên cẩn thận, đề phòng một giây bất trắc.

“Ai, Hứa Trí Viễn?”

“Trí Viễn, là cậu sao?”

Kiều Phong còn đang bận suy nghĩ, thì chợt nghe có người gọi tên Hứa Trí Viễn, hắn vô ý thức quay đầu lại, đối diện là một đôi mắt sáng rực như điện.

Hắn sửng sốt một hồi.

Đây là một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi. Dáng người cao gầy, miệng hơi cười, khuôn mặt đẹp trai khó quên.

Giang Duy?

Người luôn xuất hiện trên trang nhất, Phi Ứng Hải Đường thì để Giang Duy? ?

Kiều Phong chỉ cảm thấy trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn về Hứa Trăn.

Không xong!

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Ngàn tính vạn tính, cũng không tính tới ở chỗ này gặp phải người quen! !

Mà lúc này, Hứa Trăn ngăn người nhìn người đàn ông trung niên mới vừa gọi tên Hứa Trí Viễn.

Hắn biết người này, đây không phải là đại minh tinh Giang Duy sao!

Bất quá, loại quen biết này của hắn hoàn toàn khác với loại quen biết của Hứa Trí Viễn. Hứa Trăn chỉ là một công dân bình thường, từng xem qua phim người này đóng mà thôi.

Đúng vậy, trong chùa cũng có ti vi, mặc dù núi non nằm trong nơi khi ho gà gáy nhưng cũng không phải hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

Ngay cả Hứa Trăn cũng biết hắn, điều này chứng tỏ độ nổi tiếng của hắn ta lớn đến chừng nào. Nó gần như nổi tiếng đến mức “Không có người nào trong thiên là không biết.”

“Ai nha, đúng là cậu rồi!” Giang Duy tiến lên hai bước, một mặt ngạc nhiên vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, nói, “Mấy năm không thấy, đã trưởng thành như thế này rồi à!”

“Càng ngày càng đẹp trai, vóc dáng cũng cao, vừa rồi suýt nữa anh đã không nhận ra cậu!”

Hứa Trăn nhìn bộ dáng có vẻ rất thân quen của đối phương, thì chỉ cảm thấy cả người ngẩn ra.

Hứa Trí Viễn biết hắn?

Sao quen được? Hay là từng đóng phim chung với nhau?

Hai người bọn họ có quan hệ như thế nào, hiện tại phải xưng hô thế nào đây? ?

Cái gì cũng không biết! hoàn toàn trống rỗng!

Cách đó không xa, Kiều Phong chỉ cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến nỗi muốn trời lên cả cổ họng. Hắn rất muốn xông lên phía trước giải vây cho Hứa Trăn, nhưng...hắn không thể. Bởi vì, hắn không có quan hệ cá nhân với Giang Duy.

Kiều Phong mới chỉ theo Hứa Trí Viễn hơn một năm trước, cho nên cũng chỉ biết sơ sơ qua phim hắn từng đóng, đại khái đạt được giải thưởng gì, còn thực tế về việc hắn quen biết người nào, Kiều Phong cũng không thể nắm rõ hết?

Nếu như lúc này hắn xông lên, không chỉ không giúp được Hứa Trăn mà còn khiến cho Giang Duy mất hứng.

Lần này chỉ có thể tin tưởng vào biểu hiện của động đội mà thôi!

Nhưng mà, thật đáng tiếc, đồng đội này cũng không phải là người am hiểu nguyên tác xã giao trong xã hội.

Hứa Trăn nhẩn nhin hồi lâu, dù sao cũng chỉ là chào hỏi với người khác thôi mà, cho nên hắn mở miệng nói: “Xin chào, Giang Duy tiên bối.”

“Ai nha, cái gì mà tiên bối.” Giang Duy vẫy vẫy tay, cười nói, “Quá xa lạ, cứ như trước đây gọi anh là “Duy ca” được rồi!”

Hứa Trăn cứng ngắc cười cười, nói: “Duy ca.”

“Ai, này mới đúng.” Giang Duy hài lòng gật gật đầu.

Nói xong, hắn kéo bả vai Hứa Trăn nói chuyện: “Đến Hoành Châu quay phim sao?”

“Vâng.” Hứa Trăn lên tiếng, đi theo Giang Duy đến thang máy.

Kiều Phong vội vã cuống cuống chạy theo phía sau hai người, trong đầu không khỏi sợ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

“Quay phim gì?”

“Ách, một bộ phim gọi là “Dạ Vũ Giang Hồ”.”

“Ái chà, anh biết bộ phim này, do Ngô đạo giám chế! Cậu đã bắt đầu quay màn ảnh rộng rồi à? đóng vai gì trong đó?”

“...”

Chương 26: Kết Thúc Vai Diễn Đầu Tiên

Hai người vừa đi vừa nói, một đường đi tới trước cửa thang máy.

Chờ thang máy, Giang Duy nhìn đồng hồ, nói: “Cậu trở về tắm rửa đi, thay bộ quần áo khác rồi đi ăn cơm trưa với anh.”

Ngữ khí khẳng định, thái độ kiên quyết, không chừa lấy một con đường cự tuyệt nào. Lúc này, Hứa Trăn chỉ cảm thấy mình giả cười đến muốn căng cả gân mặt.

Mãi cho đến khi mấy người vào thang máy, tách biệt ra các lầu khác nhau, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu bỏ trốn về phòng của mình.

“Không được, anh phải tìm xem cậu vào Giang Duy quen biết như thế nào!”

Vừa vào cửa, Kiều Phong lập tức mở máy tính, ở trên giao diện rà soát thông tin liên quan đến Giang Duy. Mỗi quan hệ giữa các cá nhân không rõ ràng, cho nên hắn đành phải cầu cứu Baidu, giờ ngẫm lại cũng thấy thật xấu hổ.

Rất nhanh, bên trên giao diện liền xuất hiện tin tức bọn họ cần:

Điều khiến hắn ngạc nhiên là, Giang Duy và Hứa Trí Viễn thế mà đã có quá năm lần hợp tác với nhau. Ba lần trong đó là đóng vai niên thiếu, một lần là diễn sư đồ, lần còn lại là diễn vai cha con.

Chẳng trách Giang Duy lại thân quen với Hứa Trí Viễn như vậy!

Hóa ra là bạn nối khố!

Kiều Phong trước đó cũng đã điều tra qua lai lịch của Hứa Trí Viễn, nhưng bởi vì ngôi sao nhỏ tuổi, đất diễn cũng ít, Hứa Trí Viễn đã tham gia cả trăm bộ phim truyền hình từ năm 5 tuổi đến 12 tuổi, việc này làm sao hắn có thể nhớ từng chi tiết được?

Kiều Phong chỉ nhớ bảy tám bộ nổi tiếng nhất, tên gọi đằng sau đều có một chữ “Chờ”.

“Nhanh nhanh nhanh, trí nhớ của cậu tốt, mau xem qua mấy phần này!”

Kiều Phong nắm cổ tay Hứa Trăn, cưỡng ép đem hắn ngồi xuống ghế ngay đằng trước máy vi tính, nói: “Một hồi muốn cùng Giang Duy ăn cơm, cậu cứ mang mấy chuyện này ra nói là được.

“Tạm thời ôm chân phật, không nhanh cũng...à không phải, cái gì mà lâm trận ma đao...”

Kiều Phong gấp đến độ nói năng lộn xộn.

Trên trán của Hứa Trăn cũng đổ ra chút mồ hôi, không chỉ do lo lắng, mà còn vì bộ tóc giả đang đội trên đầu.

Đeo tóc giả từ sáng tới trưa, da đầu cũng đổ đầy mồ hôi.

Hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính, trong đầu học cách ghi nhớ, như thể đang đối phó với một kỳ thi sắp bắt đầu.

Thẳng đến hơn mười phút sau, Giang Duy tự mình tới cửa gọi hắn, Hứa Trăn lúc này mới hoàn hồn đứng lên, trong đầu đầy tên các bộ phim truyền hình.

“Nghe nói nhà hàng này mới đổi đầu bếp, tay nghề rất tốt, chúng ta đi thử xem.”

Hai người đi tới thang máy, Giang Duy quay đầu nhìn Hứa Trăn, cười nói: “Một hồi dẫn cậu đi nếm thử món bò bít tết đặc biệt của bọn họ.”

“Ai, đúng rồi, cậu đã trưởng thành rồi? Có thể uống rượu đúng không?”

“...”

Hứa Trăn vô cùng miễn cưỡng ứng phó, tận lực ít nói chuyện, để tránh nói ra chuyện gì không phù hợp. Tuy nhiên, thái độ này trong mắt Giang Duy hoàn toàn khác với tình hình thực tế.

Giang Duy liếc qua Hứa Trăn, rõ ràng cảm thấy đối phương tận lực xa cách, thế nhưng, hắn cũng không mấy để ý.

Lấy địa vị của hắn ở trong giới, đi đến chỗ nào cũng đều có người chạy tới a dua, nịnh nọt. Ngược lại thanh niên trước mắt này có chút chất phác, kiệm lời trầm ổn, khiến hắn cảm thấy rất chân thành.

Hai người dựa vào công phu ăn cơm, đơn giản hàn huyên vài câu, trên cơ bản đều là Giang Duy hỏi, Hứa Trăn đáp.

Đợi đến khi nghe được Hứa Trăn chuẩn bị đi đến đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu”, đảm nhiệm vai diễn Giang Phong, trong mắt Giang Duy mới lộ ra mấy phần hâm mộ.

“Ai, anh cũng rất muốn diễn vai Giang Phong một lần” Hắn xúc động nói, “Hồi còn trẻ, anh cũng từng tham gia phim Tuyệt Đại Song Kiêu, thế nhưng khi đó lại diễn vai Tiểu Ngư Nhi.”

“Nhưng cậu không biết đâu, thật ra lúc đó anh muốn thử vai Giang Phong, kết quả đạo diễn vừa nhìn liền nói, khuôn mặt

này của cậu vừa nhìn đã muốn cười, diễn Giang Phong cái gì, thử diễn Tiểu Ngư Nhi đi!

“Thế là anh đành phải bỏ qua vai diễn này.”

Nói xong, hần nhin không được lắ đầu, nói: “Cuộc sống chính là như vậy, chỉ cần một bước đạp lệch liền đi sang hướng khác.

“Nếu như năm đó không diễn nhân vật Tiểu Ngư Nhi, có lẽ anh cũng không thể đi đến ngày hôm nay. Nhưng, hiện tại hồi tưởng lại, vai diễn Giang Phong kia vẫn còn canh cánh trong lòng của anh.

“Ha ha, cậu xem anh thật là già mồm mà.” Giang Duy nói xong liền nở nụ cười.

Hứa Trăn cũng cười theo, nhưng nghe câu nói này, lại bỗng nhiên liên tưởng đến bản thân mình, khiến cho hần không khỏi trầm ngâm.

Một bữa cơm ăn xong, hai người ai cũng không nên nói thêm gì. Mấy chuyện bại lộ đã phán đoán trước đó cũng không hề xảy ra. Có lẽ là bởi vì hai người đã quá lâu không gặp mặt, cũng có lẽ bởi vì Giang Duy không quá thân quen với Hứa Trí Viễn.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn nhận được thông báo từ đoàn làm phim Dạ Vũ Giang Hồ, kêu hần đến quay cảnh cuối cùng.

Cảnh này tình cờ là lần đầu tiên Hứa Trăn nhìn thấy Lâm Gia trên phim trường, hai người đã từng diễn dịch qua đoạn ngắn khi mới gặp gỡ.

Tuyết Trúc chậm rãi đi tới một bên cầu, nhìn mũi kiếm đang nhỏ máu của Dạ Vũ: “Vẫn là tới chậm một bước.

“Nhưng sống chưa chắc đã hạnh phúc, mà chết cũng chưa chắc đã đau”.

Dứt lời, Tuyết Trúc xoay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Dạ Vũ: “Người chính là Dạ Vũ?”

Dạ Vũ cảnh giác nằm chặt trường kiếm trong, đáp lại: “Người là ai?”

Tuyết Trúc đặt tay lên lòng ngực, tay còn lại vuốt cằm nói:
“Bần tăng là Tuyết Trúc.”

“Cắt!”

Đạo diễn Tô Văn Bản hô dừng, thông qua camera phát lại một lần, sau đó thủ thế “Ok”, hô to: “Qua!”

Đến đây, phần diễn của Tuyết Trúc chính thức đóng máy.

Chương 27: Chuẩn Bị Cho Vai Diễn Thứ Hai

Nhân viên bên trong trường quay nhao nhao vỗ tay, chúc mừng cảnh quay đã hoàn tất của Hứa Trăn. Đây vốn dĩ là đãi ngộ của diễn viên chính, nhưng hiện tại Tuyết Trúc chỉ là một vai phụ, lại có biểu hiện xuất sắc trong cảnh quay dài trước đó, giành được sự thành của tất cả mọi người.

Trần vỗ tay này chính là thuộc về hấn!

Hứa Trăn đứng trên cầu đá trong trường quay, nghe tiếng vỗ tay của toàn trường, cảm thấy có hơi say rượu.

Hấn cảm thấy bản thân thích loại cảm giác này.

Nhưng mà, mọi thứ ở đây không chân chính thuộc về hấn, mà là tạm thời “mượn” của Hứa Trí Viễn. Đồ mượn sẽ phải trả lại, nghĩ tới đây Hứa Trăn bỗng nhiên ngẩn cả người.

Hôm nay, Ngô Khắc Minh cũng đến hiện trường, khi thấy Hứa Trăn đang chuẩn bị rời đi, ông ta liền cố ý hướng hỏi thăm về tình huống của đoàn làm phim Tuyết Đại Song Kiêu.

Hứa Trăn hôm qua đã ký hợp đồng, cho nên cũng muốn nói lại chuyện này cho ông ta biết.

Cách đó không xa, vai diễn Dạ Vũ - Lâm Gia trong lúc vô tình đã nghe được cuộc đối thoại của hai người, trong lòng không khỏi giật mình.

Giang Phong?

Hứa Chân muốn diễn vai Giang Phong?

Kia...

Cô do dự chỉ chốc lát, sau đó nhanh nhẹn chạy vào trong toilet, vội vã lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

“Tút tut tut...”

“Uy? Tiểu Gia?”

“Học trưởng,” Lâm Gia che lại microphone, nhỏ giọng nói, “Hai ngày trước anh có hỏi em muốn diễn vai Hoa Nguyệt Nô đúng không? Vậy hiện tại còn cần em không?”

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, giọng nói mang theo ngạc nhiên: “Em đồng ý diễn vai Hoa Nguyệt Nô? Dĩ nhiên là được rồi. Nhưng không phải hai hôm trước em nói không muốn diễn vai bà bầu sao?”

Lâm Gia ngửa đầu nhìn lên trần nhà, khẩu thị tâm phi nói: “Ai nha, hai ngày qua em đã nghĩ thông suốt. Làm diễn viên mà, nhất định phải biết hy sinh cho vai diễn của mình, không thể kén cá chọn canh.

“Anh có phải cảm thấy em có tính giác ngộ rất cao đúng không?”

Dạ Vũ Giang Hồ vừa đóng máy, Hứa Trăn trở lại khách sạn, bắt đầu chuẩn bị cho việc quay “Tuyệt Đại Song Kiều” theo sự sắp xếp của Kiều Phong.

Tuy nhiên, phương thức chuẩn bị của hắn ta lại rất đặc biệt.

Không phải là đọc nguyên tác, cũng không phải viết tiểu truyện nhân vật, mà là...Xem tivi.

Đúng vậy, xem các bản cũ của “Tuyệt Đại Song Kiều”, cũng chính là phiên bản mà Giang Duy từng diễn vai Tiểu Ngư Nhi. Theo lời Kiều Phong nói, mọi người phải học cách sử dụng điểm mạnh của mình và tránh điểm yếu.

Vì Hứa Trăn có phương diện thiên phú về khả năng bắt chước, cho nên cứ dứt khoát nhìn tiền bối đã diễn trước đó. Đừng nói bất cứ điều gì về chủ nghĩa kinh nghiệm, chủ nghĩa phương pháp và chủ nghĩa biểu hiện, chỉ cần mở tập và làm điều đó!

Do vậy, trong khi mọi người trong đoàn đang học thuộc lòng kịch bản, thì Hứa Trăn lại ngồi trên ghế sofa, uống trà nhâm nhi hạt dưa, nhàn nhã xem phim truyền hình.

Mấy ngày này của hắn trôi qua cực kỳ thoải mái.

Tuy nhiên, vốn dĩ hắn chỉ cần xem hai tập đầu của phim, vậy mà không để ý, bất tri bất giác xem hết cả bộ. Đối với hành vi “Lấy việc công làm việc tư”, Đi làm mò cá” này, Hứa Trăn vẫn rất chột dạ.

Bản cũ “Tuyệt Đại Song Kiều” đã quay hơn mười năm trước, hóa trang và chất lượng hình ảnh khá thô, nhưng cốt truyện rất hấp dẫn.

Câu chuyện của Giang Phong rất mờ nhạt, nói chung chỉ là công tử phú gia coi trọng cô bé lọ lem, hai người vì yêu mà bỏ trốn, kết quả lập nghiệp chưa xong đã bỏ mạng giữa đường.

Đây chẳng qua chỉ là bối cảnh nền cho nhân vật chính mà thôi.

Điều khiến Hứa Trăn cảm thấy hứng thú chính là hai nhân vật Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết.

Nhất là Hoa Vô Khuyết.

Vị tiểu ca này phải nói là có màn ra sân đỉnh cao khi xuất hiện trong phim, một tay ra hoa tiếp ngọc lại có thể đánh tan đám võ lâm nhân sĩ của núi Nga Mi, thuận tiện chiếm được bội kiếm của chương môn chân nhân, từ đó nổi danh trong thiên hạ.

Hoa Vô Khuyết có vẻ ngoài xuất chúng, võ công kinh người, xuất thân thần bí, làm rất nhiều người cực kỳ hâm mộ.

Thậm chí trong hơn phân nửa bộ phim, hắn có thể xem là tâm ma của Tiểu Ngư Nhi. Nhưng mà nhìn chung toàn kịch, từ đầu đến cuối Hoa Vô Khuyết trôi qua rất ảm ức.

Yêu Thiết Tâm Lan nhưng không có được nàng, đối với hai vị sư phụ thì khúm núm, rõ ràng thân thiết với Tiểu Ngư Nhi nhưng không giết không được.

Thậm chí đến trận quyết chiến cuối cùng, tất cả mọi người, bao quát người hắn yêu là Thiết Tâm Lan, đều hy vọng người chết chính là hắn.

“Cường giả đáng chết” là một thứ rất khó giải thích, mà điều này cũng khiến Hứa Trăn lo lắng đôi chút.

Lúc xem xong bộ phim, hẳn thậm chí có chút tiếc nuối: Tại sao mình lại diễn vai Giang Phong mà không phải là vai Hoa Vô Khuyết.

Ai, rõ ràng là mình muốn diễn vai này hơn nhưng thật đáng hận, Hứa Trí Viễn có thứ hạng quá thấp, căn bản không thể nhận được vai diễn tốt như vậy.

Mà nói đến Hoa Vô Khuyết...

Hứa Trăn nhìn văn kiện trong tay, hơi nhú mào.

Diễn viên đóng vai Hoa Vô Khuyết trong đoàn phim tên là Hạ Tuấn Ninh.

Người này vốn là tiểu sinh lưu lượng mới nhảy lên gần đây, fan hâm mộ vô cùng đông đảo, chỉ cần cách tuyển trên một bước chân.

Bộ phim này là bộ cổ trang đầu tiên của hắn, mục tiêu rất rõ ràng: Chính là người hâm mộ.

Tuy nhiên điều đó đối với Hứa Trăn không quan trọng.

Mà quan trọng nhất là: Hạ Tuấn Ninh có quen biết với Hứa Trí Viễn.

Chương 28: Đến Phim Trường

Không giống như Giang Duy nhiều năm không gặp, mà là gần đây mới vừa vãn hợp tác qua.

Chỉ khoảng nửa năm trước, hai người đã cùng nhau quay một bộ phim truyền hình về chiến tranh tình báo Dân quốc, ký ức còn tương đối mới mẻ.

Bất quá cũng may, Giang Phong và Hoa Vô Khuyết không có cảnh quay chung nào trong toàn bộ vở kịch. Nếu có gặp nhau thì cũng chỉ là lúc khởi động máy, còn về sau cơ bản không gặp. Hơn nữa, lưu lượng của Hạ Tuấn Ninh đang rất đỏ, chỉ sợ không có thời gian cùng nhân vật nhỏ như Hứa Trí Viễn ôn lại chuyện cũ.

“Nhìn xem, người này chính là Hạ Tuấn Ninh.”

Ăn cơm tối xong, trở về phòng, Kiều Phong cố ý lấy ra mấy tấm hình đưa cho Hứa Trăn, nói: “Cậu nhìn kĩ một chút, ngày mai có gặp thì nhớ chào hỏi, đừng để nhận sai người.”

Hứa Trăn cầm lấy ảnh chụp, cẩn thận quan sát, nhìn hình tượng của người này đại khái cũng có chút ấn tượng.

“Người này...” Hắn nghĩ nghĩ, ngẩng đầu lên nói, “Mặt hình như hơi lớn...”

“Phốc...”

Nghe được câu đánh giá, Kiều Phong nhin không được cười ra tiếng.

“Cậu nói đúng đó,” Hắn hạ giọng nói, “Cậu ta là “Bạch nhãn lang” có tiếng trong giới, chúng ta đều lén gọi cậu ta là “Hạ Bạch Nhãn”.”

Hứa Trăn hỏi: “Cái nghĩa là gì?”

Kiều Phong ho nhẹ một tiếng, đứng dậy đem cửa khóa kỹ, thấp giọng nói: “Chuyện này không phải bí mật gì, cậu biết cũng không sao.

“Thật ra Hạ Tuấn Ninh có thù với Lâm Huệ Mỹ.”

Hứa Trăn nghe vậy thì sững sờ, nói: “Diễn viên chính lại có thù với nhà sản xuất?”

Kiều Phong vỗ đùi, đáp: “Nếu nói không sai, Lâm Huệ Mỹ là người có khí lượng lớn, lại còn thích tự vả mặt mình.

“Khi mới biết Hạ Tuấn Ninh muốn hợp tác với cô ấy, anh cùng mấy người khác đều cười muốn điên.”

Kiều Phong đè ép cuống họng, tràn đầy phần khởi kể chuyện ân oán tình cừ của hai người đó, Hứa Trăn ở bên cạnh nghe được cũng sững sốt. Hóa ra, Lâm Huệ Mỹ là người phát hiện và khai quật tài năng của Hạ Tuấn Ninh.

Đại khái sáu năm trước, lúc ấy Hạ Tuấn Ninh vẫn chỉ là một người mẫu nhỏ không có danh tiếng. Trong một lần tham gia sự kiện, Lâm Huệ Mỹ ngẫu nhiên nhìn thấy hắn, lúc đó cô ta hốt hoảng ngỡ như bản thân gặp phải tiên nhân, lập tức cho hắn một vai diễn nam thứ.

Về sau, bộ phim kia lại thành công ngoài ý muốn và Hạ Tuấn Ninh cũng dựa vào chuyện này mà phát lên như gió đông, trực tiếp một lần là nổi tiếng.

Kết quả...

Hạ Tuấn Ninh lại không tiếp nhận đãi ngộ do Lâm Huệ Mỹ cho, mà là quay đầu ký hợp đồng với Hoa ảnh giải trí. Nghe những người quen nói, Lâm Huệ Mỹ lúc ấy tức đến môi đều run rẩy.

Chính mình khur khur cố chấp bắt đầu dùng người mới, vì hấn tranh đoạt các loại tài nguyên, thậm chí không tiếc đắc tội với rất nhiều đồng sự, cuối cùng lại đổi được kết cục như vậy.

Trư Bát Giới soi gương, da mặt không phải người.

Từ đó về sau, Lâm Huệ Mỹ từ bỏ việc coi trọng nhan sắc, mãi cho đến gần đây mới khôi phục lại thói quen xấu này.

“Đúng là thương trường như chiến trường...”

Hứa Trăn nghe xong đoạn chuyện xưa này, nhin không được cảm khái nói: “Chuyện này triệt để đắc tội với người ta rồi còn gì, vậy mà bây giờ vẫn có thể hợp tác á?”

Kiều Phong cảm khái nói: “Nói cho cùng cũng bởi vì lợi ích, đứng trước hàng vạn đầu tư thì bản thân yêu thích cái gì cũng không đáng nhắc tới.”

Hứa Trăn không lên tiếng. Chỉ là cảm thấy có chút bội phục đối với loại người như Lâm Huệ Mỹ.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn xuất phát sớm hơn 2 giờ đồng hồ, trời chưa sáng liền chạy tới thành phố điện ảnh ở Hoàn Châu. Hôm nay là ngày đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiều” chụp ảnh.

Nếu như phát hiện ra chỗ nào trang điểm và làm tóc của mình không phù hợp thì vẫn có cơ hội để chỉnh sửa, do đó hầu hết mọi người đều có xu hướng đến sớm.

Buổi sáng 7 giờ 30, lúc Hứa Trăn đến trường quay đã phát hiện có ba diễn viên đến trước. Một người trong số họ là một ông chú trung niên, sau khi chào hỏi thì được biết ông chú đóng vai Lý Đại Khẩu bên trong “Mười đại ác nhân”.

Mà một người khác...

Hứa Trăn có chút ngoài ý muốn.

Thế mà là người quen.

Hắn chỉ mới làm thế thân của Hứa Trí Viễn được một tuần, cũng chỉ quen biết được một vài người trong giới. Vậy mà không nghĩ tới, hôm nay đã phải đụng lại mặt một người:

Đình Tuyết Tùng.

Người từng đến tranh giành vai diễn Tuyết Trúc trong “Dạ Vũ Giang Hồ”

Hứa Trăn cùng Đình Tuyết Tùng bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sững sờ.

Hắn vì sao lại đến chỗ này?

Cả hai tự âm thầm nghĩ trong đầu.

Trên thực tế, lần này Đình Tuyết Tùng tới Hoành Châu, chính là để tham gia vào đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu”, còn về việc đoạt vai Tuyết Trúc chỉ là ý của người đại diện Thiệu Mộng Hoa mà thôi. Còn Hứa Trăn, vì có biểu hiện xuất sắc mà được Ngô Khắc Minh đề cử tới.

Dù sao, cả hai đoàn làm phim đều quay ở Hoành Châu, cho nên lão đại hai bên ít nhiều cũng có chút quan hệ cá nhân. Do đó hai người cách mấy ngày đã gặp lại cũng không tính là oan gia ngõ hẹp.

“Lý Đại Khẩu” ở một bên nhìn thấy hai người bọn họ mặt đối mặt hồi lâu, liền hướng đến Đình Tuyết Tùng hỏi thăm:

““Tuyết Tùng, cậu biết vị này sao? Mau mau đến giới thiệu chút đi.”

Đình Tuyết Tùng: “...”

Không! Tôi không biết hắn!

Hai chúng tôi không có quen biết gì hết á.

Hứa Trăn thấy hắn nửa ngày không nói lời nào, mà “Lý Đại Khẩu” lại đang nhìn chằm chằm mình, cho nên đành chủ động đi tới, lễ phép mỉm cười nói: “Xin chào Trần lão sư, tôi tên là Hứa Chân, đảm nhiệm vai diễn Giang Phong.”

Nghe người này biết mình họ Trần, hấn ta liền hiếu kỳ hỏi:
“Cậu biết tôi à?”

Hứa Trăn nói: “Tôi đã xem qua một số tác phẩm của ngài, ví dụ như Hồng Vũ Đại Đế, Thổ Mộc Bảo Chi Biến, Đại Tần Phong Vân, còn có Phong Tuyết Dạ Quy Nhân.”

Lập tức hai mắt hấn liền tỏa sáng. Mấy bộ mà Hứa Trăn nhắc tới, tất cả đều là tác phẩm tiêu biểu mà hấn đặc ý nhất.

Nhìn thấy người thanh niên này điềm đạm lễ độ, nói chính xác tên tác phẩm của mình, trong lòng liền cảm thấy rất có hảo cảm, nhin không được cùng hấn bắt chuyện.

Chương 29: Hứa Nhị Cầu

Hứa Trăn vốn dĩ không coi bộ phim nào của hấn, chẳng qua đây chỉ là lý lịch của các diễn viên mà hấn đã đọc. Hai người đơn giản hàn huyên một hồi, sau đó liền tự tìm nơi ngồi xuống, cầm kịch bản xem lại lợi kịch.

Mấy diễn viên còn lại cũng lục tục bắt đầu trình diện, nhưng ngoại trừ Đinh Tuyết Tùng, Hứa Trăn không biết ai, bởi vậy từ đầu đến cuối hấn đều yên lặng ngồi trong góc. Thỉnh thoảng hấn liếc nhìn xung quanh và không khỏi có chút cảm khái.

Quả nhiên không hổ là đoàn làm phim “Lâm nhan cầu”. Những người này, ngoại trừ một số diễn viên đặc biệt thì giá trị nhan sắc cơ bản ít nhất đều trên 80 điểm.

Thậm chí các trưởng bối như Yến Nam Thiên, Giang Biệt Hạc, Đỗ Sát đều là những ông chú trung niên đẹp trai. Mà khi đám người này tập trung lại một chỗ, không cần biết bọn họ đang quay phim gì nhưng tuyệt đối có thể chọc người ta đến mù mắt.

Thế nhưng, việc Hứa Trăn yên lặng ngồi trong góc ở đằng kia cũng đưa tới mấy lời thảo luận của không ít người.

“Người đó là ai vậy?” Cách đó không xa, một diễn viên nữ trẻ tuổi dùng ánh mắt liếc trộm Hứa Trăn, sau đó hỏi thăm người ngồi bên cạnh, “Sao trước đây chưa nhìn thấy hấn? Mà hấn diễn nhân vật nào vậy?”

Người bạn nhìn chung quanh một vòng rồi thấp giọng nói:
“Hắn diễn vai Giang Phong, còn tên họ Quách kia nghe nói có việc nên không nhận vai được.”

“Ngoại trừ Giang Phong cùng Hoa Nguyệt Nô, thì không có nhân vật nào bị thay đổi cả.”

“Vậy à...” Nữ diễn viên nhin không được mà tiếp tục nhìn trộm Hứa Trăn, hai mắt cũng tràn đầy phấn khởi, “Người này nhìn không tệ, so với Quách Uy càng đẹp trai hơn nhiều.”

Người bạn mím môi giống như đang nghiêm túc so sánh, sau đó lại lắc đầu nói: “Khó mà nói, còn phải xem lúc trang điểm sẽ có hiệu quả gì.”

“Thật ra, bộ dáng của Quách Uy cũng rất bình thường, chẳng qua là hắn rất phù hợp với hình tượng cổ trang.”

“Ai, nói đi cũng phải nói lại, cậu không cảm thấy hắn rất quen sao? Tôi cảm thấy mình đã gặp hắn ở đâu rồi, nhất định không phải là tân binh.”

Người còn lại nói: “Cô nói như vậy, tôi cũng cảm thấy khá quen, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra...”

“...”

Nơi thảo luận cách đó quá xa, Hứa Trăn không thể nghe được. Dù sao, hắn cũng không quen biết ai ở trong trường quay nên chỉ có thể buồn bực ngán ngẩm lật đi lật lại kịch bản.

Lợi kịch của Giang Phong không nhiều, hắn chỉ cần xem qua một lần đã có thể nhớ hết, hiện tại đã nhàn đến chán, cho nên bắt đầu lật tới phần của Hoa Vô Khuyết...

Không biết qua bao lâu, bên trong phim trường bỗng nhiên náo loạn một trận. Hứa Trăn ngẩng đầu nhìn một vòng, rất nhanh liền phát hiện đầu nguồn của trận rối loạn: Hạ Tuấn Ninh đến rồi.

Bộ phim này có chút khác so với bản nguyên tác, nhân vật nam chính là Hoa Vô Khuyết, chứ không phải là Tiểu Ngư Nhi, bởi vậy, Hạ Tuấn Ninh là người có vị trí khá cao trong đoàn làm phim hiện tại.

Hắn nhìn qua khe hở của đám người, đại khái quan sát bóng dáng người kia:

Người thật giống trong hình, mày kiếm và mắt sáng, cao ráo đẹp trai, đây chính là kiểu “hình nam” đi bộ trên đường cũng thu hút ánh nhìn của người khác.

Hắn ta mặc một bộ trang phục đi mô tô bằng da, áo lót ba lỗ màu đen, phần thân dưới là một chiếc quần jean màu xám carbon và giày Martin. Với chiều cao khoảng 185 và một thân hình đáng tự hào, hắn hoàn toàn nổi bật giữa đám đông với hai chân dài thẳng tắp và thon thả đáng ghen tị.

Không thể không nói, chỉ nhìn bề ngoài, tiểu tử này là thật soái.

Hạ Tuấn Ninh đảo mắt một vòng quanh phim trường, cùng mấy vị diễn viên chính khách khí chào hỏi, mặt ngoài thể diện làm rất đầy đủ.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng một nhân vật trong suốt không mấy nổi bật như mình có thể bị bỏ qua, nhưng ai ngờ, khi ánh mắt Hạ Tuấn Ninh rơi xuống khu vực của hắn đang ngồi thì bỗng nhiên dừng lại.

Một lát sau, Hạ Tuấn Ninh nhếch miệng cười một tiếng, thẳng tắp đi về phía hắn: “Ai u, tôi còn tưởng là ai, đây không phải là “Nhị cầu” nhà chúng ta sao!”

Hứa Trăn: “...”

Không khí chung quanh bỗng ngưng trệ.

“Nhị Cầu” là nhân vật mà Hứa Trí Viễn diễn trong phim truyền hình “Long Đàm”, cũng chính là bộ phim mà hắn đã hợp tác với Hạ Tuấn Ninh. Trong bộ phim, Hạ Tuấn Ninh đóng vai gián điệp làm việc cho kẻ địch, còn Nhị Cầu chính là tùy tùng của hắn ta.

Hứa Trăn không rõ thái độ của đối phương, hắn ta ở trước mặt bao nhiêu người gọi mình là “Nhị Cầu”, đây rốt cục là bởi vì có quan hệ tốt hay cố ý vũ nhục bản thân mình.

Nhưng nếu hai người có quan hệ cá nhân thân thiết, thì tại sao Kiều Phong lại không biết.

“Tuấn Ninh, hai người các cậu có quen biết trước đó sao?”

Một vị diễn viên tương đối lớn tuổi thấy không khí có chút xấu hổ, liền hoà giải nói, “Giới thiệu cho chúng ta một chút đi?”

Hạ Tuấn Ninh liếc mắt nhìn Hứa Trăn, sau đó đáp lại: “Đúng là có hợp tác, cậu ta tên là gì nhỉ, chuyện này tôi cũng không nhớ rõ.

“Tôi chỉ nhớ trong bộ phim lần đó cậu ta tên là Nhị cầu.”

Nói xong, hắn trên dưới đánh giá Hứa Trăn một phen: “Nửa năm không thấy, cậu mới đi phẫu thuật thẩm mỹ về à?”

Hạ Tuấn Ninh vỗ vỗ cằm của mình, cười nói: “Đã gọt đi rồi à, cằm so với trước kia cũng hẹp hơn rất nhiều, nhìn thoáng qua là có thể biết được.”

Hứa Trăn: “...”

Có thể xác định, người này đang vũ nhục mình.

Chương 30: Tôi Diễn Vai Cha Anh

Hứa Trí Viễn có thù với hắn sao?

Hạ Tuấn Ninh cười như không cười nhìn hắn, hỏi, “Cậu diễn vai gì trong Tuyệt Đại Song Kiều thế?

“Mà sao lần trước chúng ta tham gia buổi đọc kịch bản lại không nhìn thấy cậu?”

Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vỗ tay nói: “A, tôi nhớ ra rồi, có một số nhân vật phản diện trong bộ phim, gọi là “Mười hai cầm tinh” hay “Mười hai chòm sao” gì đó,

“Hình như lần trước trước bọn họ cũng không tới,

“Vậy rốt cục cậu diễn vai nào,” Hạ Tuấn Ninh nháy mắt ra hiệu nói, “Chắc không phải là chó con gì đó đi, hahaha...”

Câu này vừa nói ra thì không khí trong trường quay lập tức im bật.

Người chung quanh liếc nhìn nhau, rõ ràng Hạ Tuấn Ninh đang cố ý muốn nói:

Tôi cùng tên nhóc này có thù.

Các người nếu ai dám nói chuyện với hắn, thì chính là đang đối nghịch với tôi!

Mặc dù chuyện lấy thế đè ép người khác đã rõ ràng như vậy, nhưng không một ai biết được mâu thuẫn thật sự giữa bọn họ là gì.

Nhân vật chính đã lên tiếng rồi, mình cũng không cần phải lội vào vũng nước đục ngầu này.

Hứa Trăn ngồi ở bên trong góc, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hạ Tuấn Ninh.

Một lúc lâu sau, hắn đem kịch bản để qua một bên rồi đứng lên nói: “Tôi diễn vai cha anh, Giang Phong.”

Hạ Tuấn Ninh: “...”

“Phốc...”

Chung quanh không biết người nào không có mắt, vậy mà không cần thận cười ra tiếng.

“Muốn chết...”

Ở hậu trường, Hạ Tuấn Ninh cởi ra áo khoát mạnh tay ném thẳng xuống sàn, một bên cắn răng nói: “Tôi thấy tên tiểu tử này chán sống rồi!”

Trợ lý ở bên cạnh nhanh nhẹn cầm áo khoát lên, xếp gọn, sau đó cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt hắn, một chút cũng không dám động.

Hạ Tuấn Ninh đang rất tức giận.

Hứa Trăn dừng dừng nói ra một câu “Tôi diễn vai cha anh” đã khiến cho hắn bị tổn thương về tinh thần.

Thằng nhóc này, dám khiêu khích mình!

Ai cho cậu cái lá gan đó hả!

Hạ Tuấn Ninh càng nghĩ càng tức giận, nhịn không được đem giày Martin hung hăng đập lên tường, khiến người trợ lý nhỏ bé đang đứng bên ngoài loạng choạng.

Quả nhiên giống như dự đoán của Hứa Trăn, Hạ Tuấn Ninh cùng Hứa Trí Viễn thật sự có thù.

Mặc dù bộ phim chiến tranh tình báo “Long Đàm” do hai người hợp tác sản xuất đã hoàn thành được nửa năm, nhưng

làm sao những thứ như hận thù có thể được hòa giải trong chốc lát.

Hạ Tuấn Ninh hận thấu Hứa Trí Viễn.

n oán giữa hai người là do Hứa Trí Viễn đẩy lên trước, bởi vậy, Hạ Tuấn Ninh từ đầu đến cuối luôn tự cho rằng mình là người bị hại.

Hắn năm nay hai mươi bảy tuổi, xuất đạo được năm năm, đang ở thời kỳ hoàng kim để phát triển sự nghiệp.

Khi quay “Long Đàm”, lịch trình rất gấp rút nên hắn chỉ vội vàng quay những cảnh bắt buộc để lộ mặt, còn lại đều là do thể thân hoàn thành.

Hạ Tuấn Ninh cảm thấy làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

Dù sao, những công việc này đều do công ty sắp xếp, không chỉ đáp ứng nhu cầu về khối lượng kinh doanh, tiết kiệm nhân công của đoàn phim mà còn giúp tăng sản lượng và cho phép người hâm mộ có thêm nhiều bộ phim truyền hình để xem.

Một công ba việc, có gì không ổn?

Nhưng mà, Hứa Trí Viễn lại cảm thấy vấn đề này không ổn.

Hắn đóng vai tùy tùng của Hạ Tuấn Ninh, hai người có rất nhiều cảnh quay chung, gần như có thể xem là hình với bóng. Nhưng, bởi vì Hạ Tuấn Ninh mà hơn 90% thời gian, Hứa Trí Viễn đều quay với thể thân của hắn.

Hơn nữa, thể thân không chỉ có một người.

Khi bộ phim “Long Đàm” quay được hơn phân nửa, Hứa Trí Viễn bắt được cơ hội, chụp lên một tấm hình:

Bên trong hình là hơn mười người mặc đồ, hóa trang giống nhau như đúc, mà tất cả bọn họ đều là thể thân Hạ Tuấn Ninh.

Thoạt nhìn, nó giống như kỹ thuật “phân thân ” trong anime.

Đồng thời, Hứa Trí Viễn thật sự đăng tải ảnh này lên bằng một tài khoản phụ khác. Hạ Tuấn Ninh lúc ấy tức giận đến kém chút nữa là nổ tung.

Cậu nghĩ không để lộ danh tính thì không ai biết sao?

Chờ đến lúc phim truyền hình được công chiếu, mẹ nó ai mắt mù mới không biết đó là tôi.

Cũng may là đoàn đội của hắn có quan hệ xã hội tốt, kịp thời gỡ bỏ hình ảnh, giải thích với bên ngoài đây chỉ là sản phẩm của photoshop, như vậy mới tạm thời làm dịu đi hoang mang của mọi người.

Thế nhưng cũng bởi từ đó mà hai người này kết thù.

Trong quá trình quay phim, Hạ Tuấn Ninh bắt được cơ hội liền ngáng chân Hứa Trí Viễn, làm khó dễ đủ đường, mối hận thù giữa hai người giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Thời điểm huyên náo nhất, Hạ Tuấn Ninh thậm chí còn bí mật bỏ hormone vào cốc nước của người kia, khiến Hứa Trí Viễn tăng cân nhanh như quả bóng trong giai đoạn sau của cảnh quay, suýt chút nữa ảnh hưởng đến cảnh quay.

Sau đó, đạo diễn đã cử người đi điều tra và phát hiện là Hạ Tuấn Ninh đã ra tay.

Hắn không có nói cho Hứa Trí Viễn, mà là chuẩn bị tốt chứng cứ, âm thầm tìm Hạ Tuấn Ninh, cảnh cáo nếu như hắn không thu tay lại liền để cho pháp luật giải quyết.

Hạ Tuấn Ninh không có lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ. Nhưng hận thù trong lòng đối với Hứa Trí Viễn càng thêm sâu.

Cũng bởi vì hắn, mà mình mới đắc tội với đạo diễn của “Long Đàm” !

Hạ Tuấn Ninh càng nghĩ càng tức giận, ngay cả hành động mặc quần áo vào cũng trở nên thô bạo hơn rất nhiều.

Hắn căm hận nhìn ra bên ngoài phòng thử đồ, mẹ nó, ai là người đã đem thằng nhóc đó đến đây?

Nhất định là mẹ già Lâm Huệ Mỹ kia!

Cô ta có lẽ biết được chuyện của mình với Hứa Trí Viễn, cho nên mới cố ý tìm cậu ta tới để nói xấu mình!

Nhưng chuyện khiến người ta tức giận nhất chính là...

Hứa Trí Viễn đã gây xuống.

Hơn nữa, so với ban đầu còn gầy hơn, thậm chí bộ dáng, khí chất đều thay đổi theo chiều hướng tốt hơn!

Đáng nhẽ ăn phải chất kích thích kia, hắn ta nhất định phải trở thành một người mập mạp, từ nay về sau không thể quay phim được nữa.

Khốn kiếp, ngay từ đầu do mình ra tay không đủ tàn nhẫn, cho nên mới có thể khiến cho hắn ta thoải mái dễ dàng như vậy!

Chương 31: Tính Tình Của Ninh Ninh Thật Lớn! !

Hạ Tuấn Ninh tức bản thân mình muốn chết!

Vậy mà cái kẻ ở bên ngoài phòng thử đồ kia, chính là Hứa Trăn lại vô tư không biết gì hết.

Mình mới nói gì nhỉ? Mình nói diễn vai cha anh ta thì có vấn đề gì sao? Một là không đánh người, hai cũng không mắng người, xử lý rất tốt mà.

“Người anh em này, cậu tuyệt lắm đây!”

Hứa Trăn đang định tiếp tục xem kịch bản thì từ đằng sau có một người đến vỗ vai của hắn. Lúc quay đầu lại nhìn, đối phương liền trưng ra một gương mặt trẻ tuổi tràn đầy soái khí.

Khuôn mặt khá quen thuộc, lông mày rậm, hai mắt sáng ngời có thần, khí chất khó nói là gốc manh hay là đẹp trai theo kiểu hư hỏng, nhưng nhìn chung đây là một thiếu niên anh hùng bừng bừng chí khí.

Trước đó, Hứa Trăn đã tìm hiểu qua cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của người này.

Hắn vừa muốn mở miệng thì đối phương đã giành trước, một tay vươn ra, vừa cười vừa nói: “Tôi tên là Tống Úc (Yu 昱), diễn vai Tiểu Ngư Nhi.”

Một trong hai nam chính trong bộ phim!

Nghe xong câu giới thiệu này, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu của Hứa Trăn chính là: Hóa ra phát âm là “Yu” ...

Tôi còn tưởng rằng hấn gọi Tống Hoặc (宋或)

Ồ, Tống Úc (Tống Ngọc), Phan An Tống Ngọc, hóa ra là ý này...

Hứa Trăn bắt lấy bàn tay đang duỗi ra: “Xin chào, tôi là Hứa Chân.”

“Tôi biết cậu,” Tống Úc nói, “Sư muội của tôi đã nói với tôi trước đó rồi.”

“Sư muội?” “Nghe được cái xưng hô cổ phục như vậy, Hứa Trăn liền sững sốt.

Tống Úc nói: “Đúng vậy, Lâm Gia, cô ấy là sư muội của ta.”

“Hai người chúng tôi học cùng trường võ thuật, cùng một sư phụ, cho nên chính là sư muội đồng môn.”

Hứa Trăn nghe vậy thì giật mình.

Tống Úc nhếch miệng cười nói: “Tôi nghe sư muội nói, cậu đánh võ thuật rất tốt, nếu có cơ hội thì tôi cũng muốn thỉnh giáo một chút.”

Hứa Trăn vội vàng đáp: “Không dám nói thỉnh giáo, có cơ nhất định sẽ giao lưu.”

Hai người cũng chỉ đơn giản nói chuyện vài vâu về vấn đề này. Tống Úc nhìn xung quanh, thấy đã không còn người nào, liền bắt đầu hạ giọng nói nhỏ: “Tôi nhiều chuyện một xíu, cậu có thù oán gì với Hạ Tuấn Ninh đúng không?”

Hứa Trăn nao nao, hàm hồ đáp: “Cũng không tính chỉ là cả hai đã từng hợp tác với nhau.”

Hắn đã nghe Kiều Phong nói qua, Hứa Trí Viễn cùng Hạ Tuấn Ninh có quan hệ không tốt, thường xuyên gây chuyện với nhau ở trường quay. Nhưng hấn lại không biết chi tiết ân oán giữa bọn họ, cho nên đành kiếm cớ đề qua đề tài.

Hứa Trăn quay đầu nhìn một vòng, thấy mọi người xung quanh đều đang cố ý tránh né hấn, chỉ có mỗi Tống Úc là dám chủ động xông tới cho nên không khỏi tò mò liền mở miệng hỏi: “Anh nói chuyện với tôi như vậy, không sợ...”

“À...”

Tổng Úc kiêu ngạo hất cằm lên, hai tay chống nạnh, nói:
“Tổng Úc tôi cả đời làm việc, cũng không cần phải xem sắc mặt của hấn!”

Hứa Trăn: “...”

Người anh em, mau tỉnh lại đi.

Nhìn thấy cảnh nay, hấn lập tức nghĩ lại chuyện luyện kiếm ngày đó, hôm ấy Lâm Gia cũng tự luyện kiếm, tự phối âm cho mình.

Quả nhiên là đồng môn với nhau, mà đây rốt cục là môn gì vậy?

Sa điều sao?

Trong đầu của Hứa Trăn không ngừng lăm bằm, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt lại dần dần nhu hòa lại.

“Hứa tiên sinh,” Đang lúc hai người trò chuyện, thì một nữ nhân viên đi tới chỗ Hứa Trăn, nói, “Tôi là thợ trang điểm, cậu có thể gọi tôi là Tiểu Cao, hiện tại làm phiên cậu đi với tôi đến hậu trường thử trang phục.”

Hứa Trăn nhìn Tổng Úc đang đứng bên cạnh, ngây ngô hỏi:
“Tôi trước sao?”

Tổng Úc cười ha ha nói: “Đi thôi đi thôi, tôi không cùng tổ với cậu, thợ trang điểm của tổ tôi còn chưa tới đâu.”

Hứa Trăn nghe vậy thì hiểu rõ, thế là liền đi theo Tiểu Cao vào hậu trường.

Nhưng mà mới vừa vào cửa, còn chưa tới phòng thử đồ, hấn liền nghe thấy một tiếng hét lớn: “Đây là đồ hóa trang xấu nhất mà tôi từng thấy!”

Hứa Trăn nhú mày.

Nghe âm thanh, tựa hồ là Hạ Tuấn Ninh?

“Lần trước tôi đã nói cái gì với mấy người hả?

“Quần áo nhất định phải gầy! Không để cổ áo cao! Không muốn búi tóc, nhất định phải để mái!

“Vậy mấy người xem thử đi, đây rốt cục là cái quái gì hả?”

Phòng thay đồ chỉ là tạm thời cho nên cách âm không được tốt lắm.

Khi Hứa Trăn ngồi ở trong phòng đồ để thay trang phục, hẳn luôn có thể nghe thấy tiếng của Hạ Tuần Ninh đang chửi mắng ở bên ngoài, thật sự nghe đến màng nhĩ cũng đau buốt.

Một hồi sau, giọng một người phụ nữ trung niên cất lên: “Hạ tiên sinh, tôi hiểu ý của ngài, nhưng nếu để tóc mái thì thật sự không thích hợp, nhìn không được chỉnh chu, gọn gàng.

“Ngài xem, tôi còn cố ý để cho hai sợi tóc rủ xuống, nó sẽ làm mới khuôn mặt của ngài...”

Hạ Tuần Ninh lập tức ngắt lời, giọng ra cũng tràn đầy tức giận: “Mẹ nó! Tôi tới đây để nghe cô giảng đạo lý à!

“Tôi không cần khuôn mặt mới! Tôi muốn sửa đổi trán của mình để làm cho khuôn mặt mình ngắn lại!

“Vậy mà cô để hai phiến tóc rủ xuống, khiến cho khuôn mặt nhìn dài hơn!

“Phốc...”

Nghe xong, Tiểu Cao đang trang điểm cho Hứa Trăn cũng nhin không được bật cười. Khóe miệng của Hứa Trăn cũng giật một cái, có chút dờ khóc dờ cười.

Tình tính của người này thật lớn nha.

Lần đầu tiên hóa trang, khó tránh khỏi có chỗ không thích hợp. Ví dụ như lúc Hứa Trăn vừa mới thử khăn trùm đầu, liền nhanh chóng phát hiện ra rằng khuôn mặt của mình không phù hợp với kiểu đầu của một người đẹp, tức là phần chóp nhỏ nhô ra giữa chân tóc. Khuôn mặt của hắn tương đối gầy, cằm xương hẹp, nếu trang điểm theo kiểu mỹ nhân thì lại không hài hòa.

Không đợi hắn đưa ra kiến nghị, thợ trang điểm Tiểu Cao cũng rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề, thế là ngay lập tức đổi cho hắn một chiếc mũ đội đầu có hình vòng cung.

Cho nên nói, không cần phải tức giận về những điều này, chỉ cần điều chỉnh nó nếu nó không phù hợp.

Chương 32: Ngoại Hình Có Vấn Đề

Thế nhưng ở bên ngoài, Hạ Tuấn Ninh dĩ nhiên không nghĩ đơn giản như vậy. Gần mười phút sau, hắn ta cùng thợ trang điểm không thể đồng nhất ý kiến cho nên hỏa khí càng ngày càng âm ỉ.

“Tôi đã nói không muốn cổ áo cao, không muốn cổ áo cao! Không lẽ nào cô không hiểu tiếng người!”

Người phụ nữ trung niên nói: “Hạ tiên sinh, cái này không phải cổ áo cao, đây là cổ chéo, đoàn làm phim của chúng ta hầu hết đều mặc cổ áo này...”

“Tôi mặc kệ nó kêu là cái gì, dù sao tôi cũng không muốn kiểu này!” Hạ Tuấn Ninh kêu lên, “Mau đi đổi cho tôi một cái thấp hơn, tốt nhất có thể đem xương quai xanh lộ ra bên ngoài!”

Người phụ nữ trung niên khó xử nói: “Cái này thật sự không được, ai...”

Cô ta giống như vô cùng bất lực, do dự nửa ngày, rốt cục vẫn cao giọng kêu lên: “Tiểu Cao? Tiểu Cao, cô ở đâu?”

Tiểu Cao đang chỉnh lại vạt áo cho Hứa Trăn liền lập tức đứng thẳng người, đáp lại: “Lão sư, em ở đây!”

Người phụ nữ trung niên nói: “Đi ra ngoài xe của tôi, bên trong có một cái gương màu đỏ, cô tìm xem có kiểu áo lót nào khác không?”

Tiểu Cao nói: “Được, em lập tức đi!”

Dứt lời, cô áy náy nhìn về phía Hứa Trăn, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, Hạ tiên sinh, tôi đi lấy đồ một lát, cậu tự mặc phần còn lại nhé, lát nữa chúng ta sẽ chỉnh sửa lại sau.”

Hứa Trăn rất hiểu ý gật đầu: “Được rồi, cô đi đi, lát nữa tôi sẽ tìm cô.”

Tiểu Cao liên tục cúi người tạ lỗi với Hứa Trăn, sau đó liền vội vàng chạy ra khỏi phòng thử đồ.

Lúc này, bên ngoài phòng thử đồ.

Nhiều diễn viên đã trang điểm và thay đồ xong liền xúm lại, định để chỉ đạo tạo hình giúp họ xem thử, nhưng vì Hạ Tuấn

Ninh quá cuồng loạn cho nên không ai dám tới gần.

Sau đó, mấy người này đã xem qua tạo hình của Hạ Tuấn Ninh...

Ai cũng không lên tiếng.

Chà, quả thực có chút không hài lòng...

Hạ Tuấn Ninh được công nhận là một trong những soái ca trong giới.

Mặc dù những người khác phàn nàn về việc hắn ta thường xuyên tốt tuyền, ít học và không có nhiều khả năng, nhưng lại không trái lương tâm nói dung mạo của hắn không đẹp.

Tuy nhiên, cổ trang và hiện đại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hạ Tuấn Ninh chưa từng đóng phim cổ trang bao giờ, khi mới ra mắt, hắn thường tập trung vào hình ảnh nam thần vườn trường, mấy năm gần đây thì biến thành tổng giám đốc bá đạo.

Để tìm khiến sự biến đổi, hắn còn diễn qua phim cận đại dân quốc, tham gia vai diễn chiến tranh tình báo. Thế nhưng về cơ bản, cũng chỉ xoay quanh mấy đề tài này. Cho nên về phần ngoại hình và tính cách có sự trùng lặp cao.

Nếu không phải là người hâm mộ kỳ cựu của Hạ Tuấn Ninh, thì thậm chí sẽ không thể đoán được đây là bộ phim nào nếu chỉ nhìn vào những bức ảnh tĩnh.

Con đường diễn xuất quá chật hẹp, là một trong những vấn đề quan trọng đã hạn chế sự phát triển của hắn trong thời gian qua.

Cách đây 6 tháng, Hạ Tuấn Ninh đã vô tình mặc một bộ quân áo Triền Chiêu và xuất hiện trên sân khấu gameshow.

Lúc ấy hắn vừa ra trận, cả khách mời và khán giả đều vô cùng kinh ngạc, họ hét lên “Đẹp trai quá đi mất”, “Đẹp trai quá trời”, vừa hô hào khóc thét muốn hắn tham gia một bộ phim cổ trang.

Bên dưới bài đăng, người hâm mộ đều muốn Hạ Tuấn Ninh đóng phim cổ trang, thậm chí những bình luận như vậy đều ồ ạt như sóng vỗ.

Công ty nhìn tình thế như vậy, liền cảm thấy đóng phim cổ trang là một hướng chuyển mình không tồi, thế là thuận thế mà làm, dự định thay hẳn chọn một bộ phim mở đường.

Cuối cùng sau một hồi đắn đo lựa chọn, tổng hợp cân nhắc các phương diện nhân tố, thì bọn họ đã quyết định chọn bộ “Tuyệt Đại Song Kiêu” này.

Về lý thuyết, bộ phim này thực sự rất hay.

Tác phẩm gốc cùng tên là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Hùng tiên sinh.

Nhà sản xuất truyền hình điện ảnh Phương Đông Nhạc cùng nhà sản xuất Lâm Huệ Mỹ đều nổi tiếng trong ngành và chất lượng của họ cũng được đảm bảo.

Mặt khác, thiết kế nhân vật của Hoa Vô Khuyết cũng rất đẹp mắt, cao phú soái, đẹp và quyền lực, điều này khiến cho người xem vừa đau lòng mà vừa động lòng.

Thông thường, một nhân vật như vậy sẽ đi từ thấp lên cao, bắt đầu hắc hóa.

Nhưng Hoa Vô Khuyết không có.

Hắn khiêm tốn, ôn nhu như ngọc, từ đầu đến cuối vẫn duy trì được vẻ quân tử của mình, thậm chí càng đi về phía sau càng tươi mới.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là: Độ khó nhập vai của nhân vật này rất thấp.

Nếu người có kỹ năng diễn xuất tốt, tất nhiên có thể trở nên xuất sắc, nhưng nếu không có kỹ năng diễn xuất nào, thì cũng không có vấn đề gì cả.

Cứ giữ nụ cười mỉm trên toàn bộ khung hình là được. Phần còn lại cứ để cho bên phối âm giải quyết.

Dù là Hạ Tuấn Ninh và cả ekip của hắn, đều cho rằng, đối với người dựa vào mặt ăn cơm như hắn, Hoa Vô Khuyết chính là một lựa chọn tốt nhất.

Tháng trước, thông tin chính thức về việc Hạ Tuấn Ninh sắp đóng vai Hoa Vô Khuyết trong phiên bản mới của “Tuyệt Đại

Song Kiều” đã khiến các fan gần như phát cuồng vì phần khích.

Đêm hôm đó, từ khóa # Hạ Tuấn Ninh Hoa Vô Khuyết # đã trực tiếp lọt vào đầu danh sách tìm kiếm phổ biến và hầu như không hề hạ nhiệt, điều này cho thấy tác động của vấn đề này.

Tuy nhiên, điều không bao giờ ngờ tới...

Vấn đề lại xuất hiện ngay trong phần ngoại hình, mà đây vốn là thứ hấn tự hào nhất.

Chương 33: Quá Xấu! !

Hạ Tuấn Ninh chống nạnh, nhìn bóng người trong gương, càng nhìn càng cảm thấy giận dữ.

Quá xấu!

Vừa xấu xí, lại còn béo!

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể xấu xí như vậy!

Diện mạo thành công trước đó của Triển Chiêu khiến Hạ Tuấn Ninh bành trướng, hắn cảm thấy bản thân nhất định có thể kiểm soát tốt vấn đề trang phục cổ trang.

Thế nhưng, hắn lại không cân nhắc đến sự khác biệt lớn giữa ngoại hình của Triển Chiêu và Hoa Vô Khuyết. Trang phục của Triển Chiêu chính là màu đỏ sậm, thắt lưng không phải loại thắt lưng thường mà là một cái đai da màu đen rất rộng, sau khi buộc lại trông gầy và cao ráo. Đầu không phải búi mà là một chiếc mũ đen, thứ này giúp che giấu tốt phần trán của Hạ Tuấn Ninh và điều chỉnh hình dạng khuôn mặt của hắn.

Nhưng cái bộ dáng hiện tại này...

Trắng! Trắng! Trắng!

Tất cả đều là trắng!

Một thân toàn trắng!

Quần áo màu trắng, quần màu trắng, đai lưng màu trắng!

Thậm chí phụ kiện tóc trên đầu cũng có màu trắng bạc.

Đối với Hạ Tuấn Ninh, cơ thể hắn không tính là quá gầy, cho nên khi mặc bộ đồ này vào, thật sự không khác gì một con ác mộng.

Hắn xuất thân là người mẫu, thân cao 186 cm, thể trọng 75 kg, đây là một con số khá gầy so với những người bình thường.

Nhưng, đối với Hoa Vô Khuyết mà nói, nó còn thiếu rất nhiều.

Bả vai hắn rất rộng, cơ ngực phát triển, sau một thời gian luyện lâu dài đã rèn ra tám khối cơ bụng, hai cánh tay khỏe đẹp cân đối hữu lực. Dáng người như vậy lại khoác lên một thân lụa trắng nhiều tầng, bông bông toàn màu trắng...

Dày đặc!

Tráng kiện!

Đầu lớn, cổ thô!

Những tính từ như thế này bắt đầu xuất hiện.

Búi tóc cao khiến khuôn mặt của hắn trông “dài” như đôi chân của mình, quả thực không khác gì một con lừa đang khoác áo choàng dài.

Hạ Tuấn Ninh nhìn mình trong gương, tức đến toàn thân phát run.

Người thợ trang điểm... Quả thực chính là một nhân tài! !

Trong ngàn người mới có một soái ca như mình, vậy mà cũng có thể lật xe, biến thành bộ dáng xấu xí này!

Tuyệt!

Hạ Tuấn Ninh kiên định tin tưởng, vấn đề nằm trên người của thợ trang điểm chứ nhất quyết không phải bản thân mình. Nếu không, thì tại sao khi mình mặc những bộ đồ khác đều vô cùng đẹp trai, nhưng đến bộ này thì lại xấu xí đến như vậy?

.....

“Có chuyện gì ở đây, mau mau để tôi nhìn xem?”

Không lâu sau, một người phụ nữ với mái tóc ngắn và đeo kính bước vào hậu trường.

Nhà sản xuất Lâm Huệ Mỹ đến rồi.

Cô liếc nhìn xung quanh đám đông, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ trung niên trước mặt Hạ Tuấn Ninh, rồi mở miệng hỏi: “Mao tử, thế nào rồi, có vấn đề gì không?”

Người phụ nữ trung tuổi tên là Mao Phượng Bình, là nhà thiết kế trang phục, kiêm chỉ đạo tạo hình của đoàn phim.

Cô và Lâm Huệ Mỹ đã có nhiều lần hợp tác, cho nên quan hệ cá nhân của hai người cũng rất tốt.

Lúc này vừa thấy được Lâm Huệ Mỹ, Mao Phượng Bình lập tức nói với vẻ mặt đau khổ: “Tôi chưa có thời gian đi gặp những người khác đây này...”

Vừa nói cô vừa liếc nhìn Hạ Tuấn Ninh đang đứng ở bên cạnh: “Hạ tiên sinh không hài lòng với tạo hình này, tôi còn đang điều chỉnh.”

Lời nói lúc này của Mao Phượng Bình rất là ủy khuất. Để chuẩn bị trang phục cho Hoa Vô Khuyết, cô đã tự mình thiết kế và bỏ ra rất nhiều công sức.

Để phục dựng bối cảnh “Giao tiêu sa” trong tiểu thuyết, Mao Phượng Bình đã đầu tư rất nhiều thời gian và tâm sức, thử nghiệm với hàng chục loại vật liệu khác nhau, cuối cùng chọn ra một thứ ưng ý nhất.

Mỏng như cánh ve, mà mềm mại cứng cỏi, đồng thời còn tạo ra cảm giác rủ xuống vô cùng đẹp mắt. Phiêu dật mê người lại trang trọng trang nhã, thoát nhìn khác hẳn với những hàng rế tiền của các đoàn phim khác.

Việc may đo trang phục cũng do cô tự tay thiết kế, rất vừa vặn với dáng người.

Nếu phải nói ra khuyết điểm thì đó là: không phải ai cũng có thể kiểm soát được bộ đồ này.

Nhất định phải đặc biệt gầy, đặc biệt cao mới được. Nếu có chút da thịt thừa thì nhất định sẽ lộ ra nguyên hình. Nhưng Mao Phượng Bình cũng không cảm thấy đây là vấn đề.

Béo như cậu mà còn muốn diễn Hoa Vô Khuyết?

Nằm mơ à?

Trung Hoa có nhiều diễn viên như vậy, tại sao cứ phải chọn một diễn viên mập mạp như cậu ta?

Còn nữa, đáng nhẽ cậu phải biết tự thân giảm cân để phù hợp khi hóa thân vào nhân vật của mình. Thế mà hôm nay tới đây lại la lối như vậy, không lẽ muốn để tôi thiết kế trang phục để che đi thịt dư trên cơ thể sao? ?

Lâm Huệ Mỹ nghe được sự bất mãn trong giọng nói của Mao Phượng Bình, lúc này cô mới quay đầu nhìn về phía Hạ Tuấn Ninh ở bên cạnh.

Sau đó, cô lập tức nheo mắt.

Ôi thân linh ơi!

Quá xấu!

Mặt dài, eo thô, bắp tay to như kỳ lân...

Đây có phải là Hạ Tuấn Ninh, người mà năm đó khiến mình ngán ngờ như gặp phải tiên nhân không? ?

Một phút này, cô thậm chí có chút hối hận: Mình trước đó liều mạng không muốn gương mặt quá cũ, nhất định để bạch nhãn lang Hạ Tuấn Ninh này tới diễn Hoa Vô Khuyết, đến cuối cùng... lại không ra cái gì cả?

Hạ Tuấn Ninh dĩ nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của Lâm Huệ Mỹ.

Khóe miệng của hắn giật một cái, dứt khoát đặt mông ngồi xuống ghế gấp bên cạnh, bắt chéo hai chân, vô cùng ngạo mạn: “Dù sao, mọi yêu cầu của tôi đều đã nói và tôi càng không hài lòng với tạo hình như thế này một chút nào hết.

“Tốt nhất nên làm lại hoàn toàn!

Chương 34: Không Phải Do Trang Phục

Mao Phượng Bình vô cùng đau lòng bộ trang phục kia, nói: “Ai, cậu đừng ngồi chỗ đó, cẩn thận làm nhàu nếp may!”

Hạ Tuấn Ninh trừng mắt nhìn cô và nói: “Mẹ nó, bộ quần áo rách này ai cũng không cần, thì việc gì phải sợ nhàu sợ hỏng?”

Mao Phụng Bình đáp: “Cậu không hài lòng chỗ nào thì cứ nói để tôi sửa!”

Hạ Tuấn Ninh nghe vậy liền trả lời lại: “Chỗ nào tôi cũng không hài lòng! Mà ngay cả nơi hài lòng cũng không có!”

Lúc này, Tiểu Cao đi tìm áo lót trên xe đã trở về kịp lúc.

Cầm trên tay một đồng vải lót làm bằng nhiều chất liệu khác nhau, cô nói với Mao Phụng Bình: “Lão sư, em tìm được nhiều đó, cô nhìn xem có cần thứ gì không?”

Mao Phụng Bình nghiêng người xem xét, từ trong đó lấy ra một tấm áo lót cực kỳ mỏng, sau đó quay sang nói với Hạ Tuấn Ninh: “Hạ tiên sinh, cái áo lót này có cổ áo tương đối thấp, nhất định sẽ không che khuất cổ.”

“Cậu trước cứ thử xem?”

“Một lát nữa tôi sẽ tìm cho cậu một cái thắt lưng khác.”

Hạ Tuấn Ninh nhìn áo lót trong tay cô, vô cùng miễn cưỡng nhận lấy: “Được rồi, tôi sẽ thử.”

Nói xong liền quay đầu rời đi, chuẩn bị mở rèm phòng thử đồ rồi bước vào. Nhưng mà, hắn mới vừa bước vào một bước, liền phát hiện bên trong phòng thử đồ này đã có người.

Một thanh niên mặc quần áo chất liệu tương tự, kiểu tóc cũng tương tự liếc nhìn hắn và nói: “Anh muốn thay quần áo à?”

Hạ Tuấn Ninh sững sốt một hồi.

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp trả lời, nam thanh niên này đã thản nhiên phui phui quần áo, ngữ khí cũng rất từ tốn: “Chờ một lát, tôi đi ra ngoài ngay.”

Nói xong, hắn bước ra khỏi bức màn do Hạ Tuấn Ninh mở ra.

Thần thái thong dong vô cùng tự nhiên.

Hạ Tuấn Ninh ngơ ngác nhìn bóng lưng người kia, nhất thời tắt tiếng.

Người này...là ai?

Tại sao hắn lại mặc quần áo của Hoa Vô Khuyết? ?

...

Người trong phòng thử đồ đương nhiên là Hứa Trăn.

Lúc này hắn đã mặc xong quần áo, nhưng lại không biết mình mặc có đúng không, cho nên đang đợi Tiêu Cao trở về để giúp mình chỉnh sửa.

Vừa rồi nhìn thấy có người muốn dùng phòng thử đồ, hắn cũng không nghĩ quá nhiều, liền xoay người rời đi.

Mà lúc này, Mao Phượng Bình, Lâm Huệ Mỹ và những người khác đang ở bên ngoài, nhìn thấy “Hạ Tuấn Ninh” vừa đi đã trở lại, cho nên hơi nghi hoặc.

Mao Phượng Bình hỏi: “Cậu quên cầm theo thứ gì sao?”

“Cậu còn cần gì?”

Cô mở miệng nghênh đón, vừa định hỏi có phải muốn dây thắt lưng của áo lót hay không, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, cả người đã ngây ngẩn.

Người này không phải là Hạ Tuấn Ninh.

Trang phục của người này rất giống Hạ Tuấn Ninh, đại khái bởi vì khá tương đồng với Hoa Vô Khuyết, một thân trắng tinh, cũng được làm bằng “lụa tơ tằm”.

Kiểu tóc cũng giống với Hoa Vô Khuyết, tóc dài mềm mại buộc thành búi, phía trước trán rủ xuống hai sợi tóc, vô cùng tuấn dật tiêu sái.

Nhưng mà...

Hiệu quả này lại hoàn toàn khác biệt với Hạ Tuấn Ninh.

Vai rộng eo hẹp, thân thẳng như cây tùng, lúc bước đi, tà áo trắng phiêu dật như tuyết, tay áo bông bênh, phảng phất như tiên nhân trên trời.

Trái tim của Mao Phượng Bình giống như bị mắc ở cổ họng.

Tôi đã nói rồi!

Trang phục của tôi tuyệt đối không có vấn đề!

Đây mới là Hoa Vô Khuyết!

Đây mới là hiệu ứng chính xác của bộ quần áo này! !

“Tê...”

Vô số âm thanh hít khí lạnh đồng thời vang lên, tụ thành một tiếng. Lúc này, bước chân của Hứa Trăn bỗng dừng lại. Hắn hơi nghi hoặc nhìn về phía chung quanh, đối diện với những đôi mắt sáng rực.

Làm sao vậy?

Tôi mặc quần áo không đúng à? ?

Hắn phát hiện tất cả mọi người có mặt ở hậu trường đều nhìn hắn, nhà sản xuất, thợ trang điểm, trợ lý, các diễn viên khác...

Từng đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm khiến hắn bậc giác run rẩy.

Vừa rồi lúc thay quần áo, Hứa Trăn cũng đã nghe được đầu đuôi câu chuyện, biết Hạ Tuấn Ninh bởi vì tạo hình nhân vật không vừa ý mà gây xung đột với đoàn làm phim.

Nhưng, đó chuyện của hắn, liên quan gì đến tôi? ?

Mà tôi cũng không hề chê quần áo của mình.

Hứa Trăn nhìn một vòng xung quanh, rất nhanh liền phát hiện thợ trang điểm Tiểu Cao của mình. Hắn vội vàng đi tới trước mặt Hứa Cao, “Cao tỷ, làm phiền chị giúp em chỉnh sửa lại quần áo được không?”

Một hồi lâu sau, thấy Tiểu Cao hoàn toàn không có phản ứng, hắn nhin không được lại hỏi: “Cao tỷ?”

Cho đến lúc này, Tiểu Cao mới như từ trong mộng tỉnh lại, một mặt hoảng hốt nói: “A... A? A a a...”

Lúc nói chuyện, ánh mắt vẫn không thể tập trung lại một điểm. Cùng lúc đó, đôi mắt của nhà sản xuất Lâm Huệ Mỹ đã bắt đầu phóng ra ánh sáng xanh.

Bộ dáng này của cậu ta... Thật sự quá đẹp rồi!

Tuấn tú! Thon gầy!

Tiên khí bông bênh!

Đặc biệt là trong không khí tiêu cực mà Hạ Tuấn Ninh gây ra, thì sự xuất hiện của hắn đã phân rõ cao thấp. Bộ trang phục này của Giang Phong rất giống với Hoa Vô Khuyết. Chất liệu và kiểu dáng của cả hai về cơ bản là giống nhau, chỉ có điều

các chi tiết như viền cổ, cổ tay áo, đai lưng là có chút khác biệt.

Ánh mắt của Lâm Huệ Mỹ rất tinh vi, cô chỉ cần liếc mắt một cái, liền rất nhanh phát hiện ra lợi thế của Hứa Chân.

Đầu tiên đương nhiên là gầy.

Hứa Chân năm nay chưa tới hai mươi tuổi, thân thể vẫn còn non trẻ, chưa hoàn toàn trưởng thành. Khung xương đơn bạc, không có chút thịt thừa, thiếu niên non gầy này cho người khác một loại cảm giác mà người trưởng thành không bao giờ có được.

Mặt khác, hắn không thường xuyên tập luyện cơ bắp như Hạ Tuấn Ninh, do đó trên người cũng không có bất kỳ khối cơ bắp lồi lõm nào, dáng người cân xứng, đường cong cơ bắp vô cùng trôi chảy.

Hắn khoác lên một bộ trang phục cổ trắng tinh, nhìn rất vừa mắt.

Chương 35: Đứa Trẻ Này Thật Tốt

Ngay lúc Tiểu Cao giúp hắn chỉnh lý quần áo, chỉ đạo tạo hình Mao Phượng Bình cũng đi ra phía trước, cô ta đi vòng quanh Hứa Trăn tầm vài vòng, giống như bản thân nhất được kho báu: “Ai nha, thật tốt, hiệu quả quá tốt...”

Cô đưa tay chỉnh sửa một chút: “Chỗ eo này hơi phình ra, tôi có thể thu nhỏ lại cho cậu, còn mấy chỗ khác thì không có vấn đề gì cả.

“Quả nhiên, vóc dáng này của cậu gần giống như diễn viên mà tôi đã tưởng tượng khi thiết kế bộ đồ này, về cơ bản không cần sửa quá nhiều. Đợi lát nữa tôi đo lại vòng eo rồi chỉnh lại phần đó cho cậu.”

Nói xong, cô ngẩng đầu cười nhẹ nhàng, ánh mắt vô cùng hiền lành nhìn về Hứa Trăn: “Cậu có ý kiến gì về bộ trang phục này không?”

Hứa Trăn sờ sờ chất liệu quần áo, yêu thích không buông tay mà đáp lại: “Không có ý kiến.”

Hắn ngẩng đầu lên, một mặt thành khẩn nói: “Bộ quần áo này thật sự rất tốt, tôi vô cùng thích.”

Hứa Trăn không phải đang lấy lòng. Lúc hắn mới cầm bộ quần áo này trong tay, thì đã gần như muốn sốc về chất liệu của nó.

Đây là loại vải vóc thần tiên gì?

Chịu được mài mòn, không quá bóng, còn không dính bụi, hơn nữa không hề tĩnh điện. Thậm chí chất vải khá mỏng, khi giặt nhất định sẽ rất dễ phơi khô.

Buổi tối giặt, sáng sớm hôm sau liền có thể tiếp tục mặc.

Nếu tăng bào cùng có chất liệu như thế này thì không phải chỉ cần một bộ đã có thể mặc quanh năm?

Đúng vậy, Hứa Trăn âm thầm đánh giá trong lòng, quả nhiên hàng chất lượng tốt có khác.

Lên có thể leo cây hái đào, xuống có thể trồng cây, gieo mạ.

Nếu như Mao Phượng Bình biết hắn đang muốn dùng trang phục “Lựa cao cấp” của mình đi trồng lúa, nhất định sẽ tức giận đến mức huyết áp tăng vọt.

Cũng may là cô không biết.

Mao Phượng Bình nghe người trẻ tuổi nói “Quần áo quá tốt rồi” một cách vô cùng chân thành thì không khỏi mừng rỡ, trong lòng giống như ăn phải mật, càng nhìn người thanh niên này lại càng thấy thuận mắt.

“Ha ha ha...” Bà cô trung niên cười đến không ngậm miệng được, vừa nói vừa vỗ cánh tay của hắn, “Ái chà, đứa trẻ này, rất biết cách nói chuyện.”

“Để cô nói cho cậu biết, không phải do quần áo mà là do vóc dáng của cậu rất đẹp. Lớn lên đẹp trai như vậy thì mặc quần áo gì cũng phù hợp, hahahaha...”

“...”

Nghe Hứa Trăn cùng Mao Phượng Bình đang thổi phồng một cách vô cùng thương nghiệp thì những người còn lại cũng lộ ra vẻ vui sướng.

Cảnh tượng này, thật sự rất thú vị.

Tạo hình hôm nay của Hạ Tuấn Ninh bất ngờ lật xe, nếu như chỉ một mình hắn, thì có thể đổ lỗi cho nhà thiết kế không có thẩm mỹ.

Kết quả, một nghệ sĩ trẻ mười tám tuổi, không mấy nổi bật đã mặc bộ quần áo tương tự với cảm giác hoàn toàn khác biệt, ái chà, chuyện này thật là lúng túng! !

Đụng đồ không đáng sợ, nhưng ai béo hơn ai thì mới là chuyện đáng xấu hổ.

Mau ra xem một chút!

Cậu nói quần áo xấu xí, nhưng tại sao cậu thanh niên trước mặt này lại có thể mặc đẹp như vậy.

Còn nói đây không phải là vấn đề của cậu?

Quả nhiên, suy luận thiếu logic.

Nhưng không ai quan tâm, bởi vì thứ chúng tôi muốn xem chính là thái độ xì hơi của cậu đó!

Nghĩ đến đây, mọi người đều hướng mắt về hướng phòng thử đồ, mong chờ khoảnh khắc Hạ Tuấn Ninh bước ra ngoài.

Ra đi nào!

Ánh mắt chế giễu đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi đây!

Không lâu sao, tấm màn của gian phòng thử đồ liền nhúc nhích, Hạ Tuấn Ninh vén rèm lên, bước từng bước lớn đi ra ngoài. Thế nhưng, hắn không hề mặc cổ phục, điều này khiến cho mọi người vô cùng thất vọng.

Hạ Tuấn Ninh lúc này đã bỏ phần búi tóc xuống, mái tóc ngắn rối bù nhưng lại mang một vẻ đẹp hoang dã.

Hắn mặc một chiếc áo khoác lông dài màu trắng, một tay dứt túi quần, tay kia cầm điện thoại di động, thông thả bước ra khỏi hậu trường như thể không nhìn thấy mọi người đang đứng ở quanh đó.

“Được rồi, tôi đã biết.

“Cứ chờ một chút, người ở đây hơi nhiều, đợi tôi đi ra ngoài rồi hắn nói.”

Hắn vừa đi vừa nói chuyện điện thoại, đôi chân dài bước đi vô cùng nhanh.

Lâm Huệ Mỹ nhìn bóng lưng hắn rời đi, bỗng nhiên cảm giác có chút không ổn.

Hắn muốn đi đâu nhỉ?

Không lẽ cứ vậy rời rời đi sao?

Nghĩ đến đây, cô hơi chần chờ, sau đó lập tức đuổi theo. Ai ngờ vừa đi hai bước, cô liền phát hiện Hứa Trăn cũng theo mình ra ngoài.

“Cậu ra ngoài làm gì?” Lâm Huệ Mỹ nói, “Mau trở về, bên ngoài rất lạnh!”

“A, thật ra...”

Hứa Trăn vội la lên: “Hắn mặc áo khoác của tôi đó!”

Lâm Huệ Mỹ: “...”

...

Bên ngoài phim trường.

Hạ Tuấn Ninh cầm điện thoại di động đi thẳng xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm mà không chào hỏi ai.

Hắn mở cửa sau, đặt mông ngồi lên, nói với tài xế: “Trở về khách sạn!”

Tài xế nghe vậy liền sững sờ, quay đầu nói: “Bây giờ đi luôn sao? Tiểu mạnh còn chưa có trở lại, có cần chờ cô ấy không?”

Tiểu Mạnh là trợ lý sinh hoạt của Hạ Tuấn Ninh.

Hạ Tuấn Ninh trừng mắt với hắn, không nhịn được nói: “Tôi kêu anh về khách sạn, anh còn muốn tôi nói lại mấy lần nữa?”

Sắc mặt của tài xế cứng đờ, một hồi sau mới bĩu môi, thờ ơ nổ máy xe. Không bao lâu, chiếc xe bảo mẫu (xem của người nổi tiếng, thường do công ty cấp) liền rời khỏi bãi đậu xe.

Hạ Tuấn Ninh nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại, đợi điện thoại kết nối xong, liền cả giận nói: “Kiểm ca, bộ phim này tôi không quay nữa, thật sự tức giận chịu không nổi!”

Chương 36: Bọn Họ Cố Ý Chinh Tôi !!

Một lát sau, đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói của một người đàn ông trung niên: “Lại làm sao vậy, tiểu tử tông của tôi?”

Hạ Tuấn Ninh cau mày, mặt đầy ủy khuất nói: “Bà cô già Lâm Huệ Mỹ kia, quả nhiên cố ý muốn chinh tôi!”

Nói xong, hắn đem chuyện vừa mới xảy ra kể lại cho đối phương.

Đại ý là: Lâm Huệ Mỹ cùng thợ trang điểm thông đồng với nhau, cố tình làm một bộ trang phục thật gầy để khiến hắn nhọc nhãi, sau đó còn vất óc bày mưu tính kế tìm cừu gia của mình là “Nhị Cầu” đem tới so sánh, cố ý làm hắn xấu mặt.

Nói tới nói lui, tất cả đều là âm mưu.

Buổi trưa hôm nay chính là một “Cạm bẫy” thiết kế dành riêng cho hắn.

Sau khi nghe câu chuyện này, người đối diện nói một cách bất lực: “Tuấn Ninh, cậu nghe anh nói, chuyện ngày hôm nay có lẽ cậu đã hiểu lắm.

“Lâm Huệ Mỹ không nhất thiết phải làm như thế.”

Người kia nói: “Cô ta đã lên kế hoạch cho bộ phim này rất lâu, cũng vô cùng yêu thích, hơn nữa còn đổ vào rất nhiều vốn, tất nhiên là muốn kiếm nhiều tiền từ bộ phim này

“Cho nên làm gì có ai tiêu mấy trăm vạn chỉ để chọc tức người.

“Với lại, Lâm Huệ Mỹ cũng không phải là người như thế.”

Nghe xong lời này, Hạ Tuấn Ninh nhất thời nổi giận đùng đùng: “Cô ta không phải người như thế? Vậy cô ta còn thể là loại người nào?

“Chuyện đã xảy ra mà anh còn muốn nói đỡ cho cô ta.”

Người bên kia đầu điện thoại liền thở dài: “Vậy cậu muốn như thế nào? Không diễn nữa? Hợp đồng đã ký, tin tức cũng đã công bố ra ngoài, nhưng cậu lại muốn vứt bỏ giữa chừng?

“Vậy cậu tính ăn nói thế nào với công ty, ăn nói thế nào với fan hâm mộ của mình?”

Lời nói ngày càng nghiêm khắc, dọa Hạ Tuấn Ninh vội vàng rút cổ lại.

“Tôi, tôi không có nói từ bỏ vai diễn.” Hấn chột dạ nói.

“Vậy cậu muốn như thế nào?” Người đàn ông kia hỏi, “Để Lâm Huệ Mỹ xin lỗi cậu? Tôi nói cho cậu rõ, chuyện đó rất khó xảy ra.”

Hạ Tuấn Ninh nhú nhú mày, đáp: “Cô ta có thể không xin lỗi tôi, nhưng ít nhất cũng cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

Người kia nói: “Muốn sao?”

Sắc mặt Hạ Tuấn Ninh u ám: “Nhị Cầu... Chính là tên nhóc diễn vai Giang Phong kia, nhất định phải để hắn lặn khỏi đoàn phim.

“Bên trong đoàn phim này, có hắn không có tôi, có tôi không có hắn!

“Yêu cầu này của tôi cũng không quá phận đúng không?”

Đầu dây bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu.

“Ai...”

Một lúc lâu sau, người đàn ông trung niên bất lực thở dài, nói: “Cậu cũng mệt rồi, trước nghĩ ngơi hai ngày, chờ tin tức của anh.”

Dứt lời liền cúp điện thoại.

Tài xế xuyên qua kính chiếu hậu nhìn gương mặt giận dữ của Hạ Tuấn Ninh. Lòng mày kiếm rậm khẽ nhếch lên, con mắt sáng rực tỏ ra khí thế sáng ngời, cả khuôn mặt lại toát lên vẻ khí khái hào hùng, mị hoặc.

...

Đêm đó, Lâm Huệ Mỹ ngồi trong phòng khách sạn, sững sờ nhìn những bức ảnh trên bàn.

Đây là ảnh hóa trang nhân vật do các diễn viên khác chụp sau khi Hạ Tuấn Ninh rời đi vào sáng nay.

Trong đó, bức ảnh đầu tiên chính là vai diễn Ngọc Lang Giang Phong của Hứa Chân. Lâm Huệ Mỹ luôn nghĩ mình là một người “quyết đoán”, dám nghĩ dám làm. Cô sẽ làm bất cứ điều gì mình muốn, mà không bao giờ để tâm đến ánh mắt của người khác.

Thế nhưng sao hôm nay lại đột nhiên thiếu quyết đoán như vậy?

Có một việc mà từ sáng đến giờ luôn khiến cô xoắn xuýt, chưa thể đưa ra quyết định.

Về hóa trang nhân vật của Hạ Tuấn Ninh, thành thật mà nói, trách nhiệm chính thuộc về Mao Phượng Bình.

Mao tử đã có giao tình rất lâu với cô, người này rất chu đáo và khéo léo, vấn đề duy nhất là cô ấy quá cứng đầu - trang phục do cô thiết kế rất đẹp, nhưng lại không bao giờ quan tâm đến người mặc quần áo.

Kết quả, khi thì làm ra tác phẩm nghệ thuật, khi thì làm ra một đồng gân gà, quả nhiên đây là điển hình của một người có thần kinh thép.

Trường hợp hôm nay, nếu như ngày thường, Lâm Huệ Mỹ chắc chắn đã đổ lỗi cho Mao Phượng Bình và kêu cô ấy làm lại. Thế nhưng lại xảy ra vấn đề ngoài ý muốn, đó chính là Hứa Chân.

Một bộ trang phục, hóa trang giống hệt, nhưng khi ở trên thân của cậu ta thì lại mang tới hiệu quả vô cùng tốt.

Vì vậy, Lâm Huệ Mỹ cảm thấy cho dù trang phục được thay đổi như thế nào, chỉ cần chủ đề “Bạch y thiếu hiệp” không thay đổi, thì Hạ Tuấn Ninh sẽ không thể vượt qua hóa trang của Hứa Chân.

Công bằng mà nói, tướng mạo Hứa Chân không theo kịp Hạ Tuấn Ninh.

Ít nhất hiện tại còn chưa theo kịp.

Vẻ đẹp của Hạ Tuấn Ninh rất mạnh mẽ và thành thực, hần giống như ngọc lưu ly bên trong một ly rượu đỏ màu hổ phách, càng nhìn càng lóa mắt, càng uống càng say mê.

Mà Hứa Chân thì giống như một tách trà xanh, được phục vụ trong một chén trà sứ trắng như pha lê, nấu bằng dòng suối ngọt của núi, có chút xanh, nhưng lại tràn ngập hương thơm trong phòng.

Thật trùng hợp, hình ảnh của Hoa Vô Khuyết lại vừa vặn chính là vẻ sau.

Sự phù hợp giữa vai diễn và diễn viên đôi khi còn quan trọng hơn cả ngoại hình. Lúc trước Lâm Huệ Mỹ mời Hạ Tuấn Ninh, chính là vì vẻ ngoài của hắn.

Mà hiện giờ...

Hình dung giá trị đắt giá của hắn ta là kỹ năng diễn xuất tề liệt trên khuôn mặt, tính cách ngu ngốc và tệ hại, hay hơn mười thể thân thay nhau ra trận? ?

Nhưng...Nếu mình đã không biết xấu hổ mời hắn tới, chẳng lẽ phải một lần nữa không cần mặt mũi mời hắn trở về?

Tình huống khó xử như vậy vẫn rơi trên người của mình!

“Reng reng reng...”

Khi cô còn đang xoắn xuýt, thì điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Lâm Huệ Mỹ cầm điện thoại, phát hiện trên màn hình xuất hiện một chữ “Kiếm”.

Cô lập tức nhú mày.

Chương 37: Không Diễn Thì Cút

Người đại diện của Hạ Tuấn Ninh tên là Từ Kiếm?

“Alo, Kiếm ca?”

“Tiểu Huệ, có quấy rầy em nghĩ ngợi không đó?”

Đầu dây bên kia, giọng một người đàn ông trung niên cất lên:
“Chuyện ngày hôm nay, anh đã nghe Tuấn Ninh nói qua.

“Em cũng biết, tính tình của cậu ta rất bướng bỉnh, anh thay mặt cậu ta xin lỗi em. Nhưng mà lần này, thật sự mong em bỏ qua cho cậu ta một lần.”

“...”

Lâm Huệ Mỹ trừng mắt nhìn, cùng Từ Kiếm nói lời khách khí.

Hai người hàn huyên nửa ngày, Từ Kiếm rốt cuộc tìm được cơ hội để đi vào chủ đề chính: “Tiểu Huệ, anh có một yêu cầu hơi quá đáng.”

Lâm Huệ Mỹ đáp lại rất hòa nhã: “Anh cứ nói.”

Từ Kiếm do dự một hồi: “Thế này đi, chúng ta đều là người trong giới, có một quy tắc bất thành văn mà em cũng hiểu rõ.”

“Trong tình huống bình thường, nhân vật chính là người đẹp nhất trong đoàn phim, các nhân vật còn lại cũng nên nhường đường thay vì kiếm chuyện huyên náo.”

Lâm Huệ Mỹ nói: “Vâng, em hiểu, về phần hóa trang, em nhất định sẽ chỉnh sửa lại, anh cứ yên tâm.”

Từ Kiếm nói: “Ngoại trừ hóa trang nhân vật, thì phương diện tuyển diễn viên cũng nên cân nhắc thật kỹ.”

Nghe xong lời này, Lâm Huệ Mỹ không khỏi nhíu mày, hỏi: “Kiếm ca, ý của anh là gì?”

“Khục...” Từ Kiếm hắng giọng một cái, mặt dày nói, “Tiểu Huệ, theo anh biết, trong đoàn làm phim của chúng ta có một cậu thanh niên không tệ diễn vai Giang Phong?”

Lâm Huệ Mỹ: “...”

“Ý của anh là muốn em cắt bỏ vai diễn của cậu ra sao?”

Từ Kiếm đáp: “Chắc, chắc, nói cắt vai thì quá phận, nhưng anh chỉ muốn điều chỉnh một chút.”

Lâm Huệ Mỹ: “...”

Từ Kiếm không nghe cô đáp lại thì nhin không được lại nói: “Tiểu Huệ, em cũng đừng hiểu lầm, anh không có ý là tổn thương cậu ta.

“Em xem, vai trò của cậu ấy trong đoàn phim này là gì? Với tư cách là giám đốc bộ phận nghệ sĩ của hoa ảnh truyền thông, anh cam đoan với em, nhất định anh có thể đền bù cho cậu ta một bộ phim khác.

“Khẳng định là vai diễn cao hơn, đất diễn cũng nhiều hơn so với “Tuyệt Đại Song Kiều”.”

Lâm Huệ Mỹ hít một hơi thật sâu rồi mới nói: “Kiếm ca, Hạ Tuấn Ninh là dạng người gì, hai chúng ta đều rõ ràng, em cũng không muốn vòng vo với anh.

“Em biết anh cũng không dễ dàng, cho nên cũng rất đồng cảm.”

Nói đến đây, cô bỗng nhiên hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói: “Tiểu muội trước xin lỗi anh, còn rất mong anh sẽ bỏ qua chuyện này.”

Từ Kiếm ở bên kia đầu điện thoại bị lời nói nhẹ nhàng đột ngột này làm cho nổi da gà. Hắn rung mình một cái, hỏi: “Tiểu Huệ, em đây là có ý gì? Tại sao lại xin lỗi?”

“Ai...” Lâm Huệ Mỹ thở dài một tiếng, nói: “Kiếm ca, câu kế tiếp của em không phải nhắm vào anh.

“Làm phiền anh giúp em chuyển lời lại cho Hạ Tuấn Ninh...”

Lúc nói chuyện, khuôn mặt của cô tối sầm lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, còn giọng điệu thì thay đổi từ nhẹ nhàng trở nên lạnh lẽo như đao.

Cô nói: “Không muốn diễn thì rút!

“Mẹ nó, lão nương không rãnh mà hầu hạ!

“Ba!”

Lời vừa dứt, Lâm Huệ Mỹ trực tiếp cúp điện thoại. Thậm chí còn không cho đối phương thời gian để phản ứng.

“Tút tut tut —— “

Nghe thấy âm thanh báo máy bận ở đầu bên kia, Từ Kiếm lập tức sững sờ.

Cô ấy, cô ấy vừa mới nói cái gì?

Không diễn...thì cú? !

...

Mà lúc này, Lâm Huệ Mỹ đã đứng dậy, bước nhanh đi tới bên cửa sổ.

“A ——! ! !” Một âm thanh gào thét phá vỡ đêm đen như mực.

Vài giây sau, cô nhanh chóng thu dọn “hiện trường vụ án”, đóng cửa sổ, kéo rèm rồi lại ngồi xuống giường.

Thích làm gì thì làm!

Khiến lão nương không vui, vậy thì liền sa thải ngươi! !

Ngày hôm sau.

Hứa Trăn cùng Kiều Phong lần nữa đến gặp Lâm Huệ Mỹ ở quán cà phê, nơi họ gặp nhau lần đầu. Chỉ là lần trước hẹn uống trà sáng còn lần này là ăn trưa.

“Tôi mang đến cho cậu một kịch bản mới.”

Trong khi chờ bữa ăn, Lâm Huệ Mỹ lấy một túi giấy kraft, đưa qua ba tập tài liệu dày cộp bên trong.

Hứa Trăn đã nhận được kịch bản trước đó, hiện tại lại thấy cô mang theo một bản khác, cho nên vô cùng hiếu kỳ: “Kịch bản bị điều chỉnh gì sao?”

Lâm Huệ Mỹ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Xem như thế đi.”

Hứa Trăn cầm lấy kịch bản chuẩn bị lật ra xem thử, trong đầu lại cảm thấy có chút khó hiểu.

Còn hai ngày nữa, đoàn phim sẽ chính thức mở máy, cho nên dù có điều chỉnh kịch bản thì cũng phải họp bàn với tất cả các diễn viên chính. Vậy tại sao lại đến tìm một mình hắn?

Lâm Huệ Mỹ biết nghi hoặc trong lòng hấn cho nên cười cười, nói: “Kịch bản này khác với phần mà tôi đã đưa cho cậu trước đây.”

“Chính xác mà nói, đây là “phiên bản cũ”, còn phiên bản cậu đã thấy trước đây là “phiên bản mới”.”

Cô ấy đẩy kính trên sống mũi, chỉ vào kịch bản trong túi giấy kraft và nói: “Đây là phiên bản cũ, lấy nhân vật Tiểu Ngư Nhi là vai chính duy nhất.

“Còn kịch bản trước đây, vì để phối hợp với Hạ Tuấn Ninh cho nên mới cố ý đem nhân vật chính chuyển qua cho Hoa Vô Khuyết.”

Lâm Huệ Mỹ cười khỏ: “Nói thật, về cấu trúc của câu chuyện, tôi thực sự cảm thấy phiên bản của Tiểu Ngư Nhi tốt hơn rất nhiều so với bản của Hoa Vô Khuyết.

“Bởi vì trong nguyên tác, Tiểu Ngư Nhi là nhân vật chính.

“Tất cả các câu chuyện cũng đều được thiết kế cho hấn, mà bản chuyển thể cần phải tôn trọng nguyên tác, có như vậy logic mới có thể thông suốt.”

Hứa Trăn đồng ý gật gật đầu. Hai ngày qua, hấn cũng đã xem lại nguyên tác của “Tuyệt Đại Song Kiều”

Chương 38: Nhân Vật Hoa Vô Khuyết

Nguyên tác lấy góc nhìn của Tiểu Ngư Nhi, toàn bộ câu chuyện xoay quanh sự trưởng thành và trải nghiệm của hấn. Còn về nhân vật Hoa Vô Khuyết, không nói là bối cảnh, nhưng về cơ bản cũng không khác bao nhiêu. Tuy nhiên, để làm nổi bật vị trí của Hạ Tuấn Ninh, kịch bản trước đó đã cố ý đem góc nhìn đặt ở trên người Hoa Vô Khuyết.

Để nâng tầm vai diễn, kịch bản thậm chí còn lồng vào nhiều tình tiết không có trong nguyên tác, ví dụ như luyện công ở cung Nghi Hoa, hành hiệp trượng nghĩa sau khi xuống núi, rồi hòa giải với các đạo nhân trên giang hồ hay các tình tiết vô cùng nhàm chán khác, thật sự khiến người đọc không khỏi buồn ngủ.

Hứa Trăn hầu như không cần đọc nguyên tác, chỉ cần nhìn kịch bản là có thể biết ngay câu chuyện nào là trong nguyên tác và câu chuyện nào là biên kịch gốc.

Cái gì càng khó nhìn thì đó chính là bản biên kịch gốc, vô cùng rõ ràng.

Thế nhưng...

Hứa Trăn không rõ, tại sao Lâm Huệ Mỹ lại nói điều này với mình?

Không lẽ cô định đem Hạ Tuấn Ninh xuống làm nam thứ?

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến tôi?

“Tôi lớn hơn cậu mười mấy tuổi, cho nên gọi cậu một tiếng Tiểu Hứa vậy,” Lúc này, Lâm Huệ Mỹ lên tiếng, “Chị muốn hỏi cậu một câu, phiên bản Hoa Vô Khuyết này, cậu có đồng ý diễn hay không?”

Hứa Trăn: “...”

Hắn kinh ngạc nhìn Lâm Huệ Mỹ, có chút mê mang.

Tôi á?

Đề tôi diễn Hoa Vô Khuyết?

Hắn vô thức quay đầu nhìn về phía Kiều Phong. Mà lúc này, Kiều Phong cũng một mặt chấn kinh, nhưng không giống như Hứa Trăn, đôi mắt của hắn đã bắt đầu phát sáng.

“Huệ tỷ...” Kiều Phong cố gắng ổn định lại tâm tình hưng phấn, hỏi, “Đây là mời diễn sao?”

Lâm Huệ Mỹ ngồi ngay ngắn, trịnh trọng gật gật đầu, “Đúng vậy, là mời diễn.

“Người đại diện của Hạ Tuấn Ninh đã liên lạc với tôi vào ngày hôm qua, nói hắn không muốn ở cùng đoàn phim với Hứa Chân, cho nên tôi trực tiếp để hắn cuốn gói lặn qua chỗ khác.”

Kiều Phong: “...”

Hứa Trăn: “...”

Đại tỷ, phải cứng như vậy à? !

Kiều Phong mặc dù không tin cô dám nói như thế với người đại diện của Hạ Tuấn Ninh, nhưng Lâm Huệ Mỹ đã thay mặt đoàn phim lên lịch hẹn với Hứa Trăn, điều đó cho thấy Hạ Tuấn Ninh thật sự đã bỏ vai!

Ngay lúc này, nhịp tim của Kiều Phong đột nhiên tăng tốc.

Hắn rõ ràng ý thức được: Đây chính là cơ hội ngàn năm có một!

Liệu Hứa Chân có thể thoát khỏi thân phận nghệ sĩ ngoài lề và chính thức bước vào giới diễn viên chính hay không, tất cả đều phụ thuộc vào chuyện này!

Nếu không phải sai sót ngẫu nhiên, thì tên ngốc Hạ Tuấn Ninh kia sao có thể tự mình đi tìm đường chết, mà lấy vị trí hiện tại của “Hứa Chân”, cũng làm sao có cơ hội cầm được một vai diễn tốt như vậy?

Đây chính là nam thứ trong phim của truyền hình điện ảnh Đông Nhạc hàng năm nha!

Hắn đột nhiên nghiêng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Hứa Trăn.

Xem ra...đã đến lúc bỏ vốn, kì kèo giá cả. Mặc kệ bỏ ra cái giá lớn thế nào, cũng nhất định phải để nhóc con nhận vai diễn này!

Nếu cậu ta không nhận, tương lai nhất định sẽ lỗ một khoản tiền rất lớn.

...

Mà lúc này, Hứa Trăn ở bên cạnh lại không biết làm gì, tâm tình của hắn đang rất phức tạp. Hoa Vô Khuyết cùng Giang Phong rất khác biệt.

Giang Phong chẳng qua là vai phụ có ít đất diễn, đại khái mấy ngày liền có thể quay xong, cũng giống như nhân vật Tuyết Trúc trước đó, tất cả chỉ là công việc lật vạt mà thôi.

Nhưng nhân vật Hoa Vô Khuyết...là một vai diễn lớn, ít nhất phải mất hơn một tháng mới có thể quay xong. Đồng thời đây cũng là một phần “Công việc” đường đường chính chính của mình.

Nội tâm của Hứa Trăn đã ra sức kháng cự.

Thế nhưng, thứ khiến hắn ngạc nhiên không phải vì nguyên nhân hắn không muốn diễn, mà là hắn sợ bản thân không thể diễn tốt nhân vật này.

Trên thực tế, Hứa Trăn cho tới ngày hôm nay, chỉ có một vai khách mời duy nhất trong một bộ phim. Cơ bản, hoàn toàn là người mới. Tuy hắn có võ thuật, lại có thiên phú về việc bắt chước, nhưng điều đó không có nghĩa hắn là một diễn viên thực lực, hơn nữa chỗ thiếu sót thật sự còn rất nhiều.

Hứa Trăn cũng đã bí mật thử qua, không dựa vào bất kỳ khuôn mẫu nào, thậm chí hắn còn không thể phát âm chính xác những dòng cơ bản nhất.

Ở trình độ như vậy, làm sao có thể tham gia quay một phim truyền hình cỡ trang dài hơn bốn tháng?

Đổi diện bàn ăn, Lâm Huệ Mỹ nhấp một hớp cà phê, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Hứa Chân. Thật ra, trước khi đến đây, cô cũng không cân nhắc đến việc mình sẽ bị từ chối.

Đó là vai diễn nam thứ trong Tuyệt Đại Song Kiêu! !

Lấy thân phận bây giờ Hứa Chân, làm sao có thể không động tâm?

Lâm Huệ Mỹ đợi một lúc, thấy hắn dường như còn có chút cân nhắc, vì vậy cô lấy ra một văn kiện khác, đưa về phía trước: “Tiểu Hứa, đây là bản hợp đồng chị đã làm vào tối hôm qua, cậu cứ xem trước đi.

“Xin lỗi vì chị còn phải tuân thủ các quy định của ngành cho nên không thể cố ý nâng giá trị của cậu được.

“Nhưng, chị cũng đã tận dụng hết khả năng, đẩy giá đến mức cao nhất.”

Nói xong, cô mở hợp đồng ra, dùng ngón tay gõ nhẹ vào một chỗ và nói: “Cậu nhìn thử đi, cái giá tiền này đại diện cho thành ý của đoàn làm phim chúng tôi.”

Hứa Trăn nhìn theo ngón tay của cô, sau một hồi liền nhin không được dụi dụi mắt.

Cát-sê...

200... Vạn? !

Từng chữ đều có thể đọc rõ ràng như vậy, nhưng khi chúng được kết nối với nhau, Hứa Trăn đột nhiên cảm thấy mình đã quên mất mặt chữ. Tất cả những nghi ngờ, mâu thuẫn, già mồm trước đó đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Hứa Trăn gần như vô thức muốn hỏi: Vậy tôi nên ký vào chỗ nào đây? ?

Chương 39: Thay Đổi Diễn Viên Chính

Hứa Trăn đương nhiên không có lập tức ký tên ngay.

Hắn rất hài lòng về bản hợp đồng, cũng mong đội ngũ thay hắn giữ lại cửa ải này mới được.

Tuy nhiên, lần trao đổi này không giống như lần trước khi thảo luận về hợp đồng của Giang Phong, lần này Kiều Phong gần như không yêu cầu bất cứ thứ gì. Hắn thậm chí còn không sợ Lâm Huệ Mỹ nghĩ bản thân vội vã, không nhịn được.

Nói đùa.

Lấy vị trí hiện tại của Hứa Chân lại có thể diễn vai Hoa Vô Khuyết, đây không khác gì việc trúng số độc đắc, người ta cũng đã đến tận đây để mời, chúng ta còn không biết nắm bắt lấy, chẳng lẽ lại lên mặt vênh váo sao?

Lúc này nhất định phải bày ra lập trường còn thấp còn tốt.

“Nói tiếp,” Kiều Phong một bên liếc nhìn điều khoản trong hợp đồng, một bên thuận miệng hỏi, “Phần hợp đồng bên Giang Phong có phải sẽ chấm dứt luôn đúng không?”

“Vả lại, đã chọn được người mới chưa?”

Hắn hỏi vấn đề này, nhưng thật ra là đang mong chờ Hứa Trăn có thể được đảm nhiệm hai vai cùng một lúc. Cho dù đất diễn của Giang Phong không nhiều, nhưng đó cũng là một vai diễn.

Thịt muối tuy ít nhưng cũng là thịt.

Tuy nhiên thật đáng tiếc, Lâm Huệ Mỹ rõ ràng không có ý định chơi như thế.

Cô cười khổ lắc đầu, nói: “Thật sự rất khó tìm người có thể đáp ứng mọi yêu cầu của Giang Phong.

“Tôi nói lời này có chút thẳng, cậu cũng đừng để ý, nếu để cho Hạ Tuấn Ninh diễn Hoa Vô Khuyết, thì việc ai diễn Giang Phong cũng không quá quan trọng

“Nhưng bây giờ...phải có một người đủ sức làm nóng phần mở đầu của câu chuyện.”

Nghe cô nói như vậy, Kiều Phong cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng vẫn có thể hiểu được.

Lâm Huệ Mỹ nói không sai.

Hạ Tuấn Ninh mặc dù không có kỹ năng diễn xuất, nhưng thực tế lại có thể gánh doanh thu. Một mặt là hắn có rất nhiều fan hâm mộ và danh tiếng cao, vì vậy có thể thuận tiện khiến cho bộ phim nhanh hot. Mặt khác, khán giả bình thường thường cảm thấy một đoàn làm phim làm việc với một ngôi sao nổi tiếng sẽ tương đối đáng tin cậy.

Mọi người cho rằng cát-sê của diễn viên chỉ là tiền công đơn thuần thôi sao?

Không phải, ở trong đó còn bao gồm tiền mua lưu lượng của diễn viên!

Hai người nói đến đây, Hứa Trăn từ đầu đến cuối trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng: “Đầy đủ phân lượng, chỉ cần tai to mặt lớn thôi đúng không?”

Lâm Huệ Mỹ gật gật đầu nhưng vẫn không rõ ràng cho lắm.

Hứa Trăn nói: “Chị cảm thấy Giang Duy như thế nào?”

Lâm Huệ Mỹ nghe vậy thì ngẩn ra.

Giang Duy?

Cậu nói anh để Giang Duy sao, người hiện tại là lão đạo của Ảnh Nghiệp Hương Giang?

Được, dĩ nhiên quá được!

Cổ tay đúng là đủ lớn, hình tượng cũng phi thường thích hợp, nhưng...

Lâm Huệ Mỹ nói với vẻ mặt buồn bã: “Chỉ sợ tòa miếu nhỏ này của tôi không thể thỉnh được vị Phật lớn này.

“Hơn nữa cũng không biết anh ta đang ở chỗ nào, liệu có đang bận rộn lịch trình gì không, quan trọng là anh ta có đồng ý diễn hay không nữa?”

Nói thật, lúc cô nghe được cái tên Giang Duy này, trong lòng đã có chút rung động.

Giang Duy thật sự rất thích hợp.

Khi còn trẻ, anh ta đã đóng rất nhiều bộ phim cổ trang, hơn nữa còn từng đóng vai Tiêu Ngu Nhi trong phiên bản cũ của “Tuyệt Đại Song Kiêu”, nhìn chung rất phù hợp. Thế nhưng, mấy năm gần đây Giang Duy đã bắt đầu chuyển khung hình, hiện tại anh ta hoặc là đóng phim lịch sử, hoặc là phim điện ảnh, làm sao có thể đồng ý đi diễn phim võ hiệp?

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Tình huống của anh ta tôi cũng không rõ lắm, nhưng người thì hiện tại đang ở Hoàn Châu.

“Hơn nữa tôi có cảm giác, anh ta rất hứng thú với vai diễn Giang Phong này, Huệ tử không ngại thì cứ thử xem.”

Lâm Huệ Mỹ sửng sò, ngạc nhiên nói: “Giang Duy hiện tại đang ở Hoàn Châu?”

Nếu người đang ở đây, vậy thì dễ rồi!

Quay phim cũng chỉ mất có mấy ngày, dĩ nhiên muốn mời anh ta đến phim trường thì nhất định phải đập tiền thật mạnh!

Nói xong, cô lập tức đứng lên nói: “Xin lỗi, xin lỗi tôi đi ra ngoài một lát, gọi một cuộc điện thoại.” Dứt lời liền vội vàng rời bàn.

Mấy phút đồng hồ sau.

Lâm Huệ Mỹ quay lại với khuôn mặt tràn đầy mùa xuân.

“Xong rồi!”

Cô giơ ngón tay cái với Hứa Trăn, vui vẻ ra mặt: “Giang Duy nói anh ta vô cùng thích vai diễn Giang Phong, tôi cũng không cần phí quá nhiều miệng lưỡi để thuyết phục!”

Hơn nữa, Lâm Huệ Mỹ còn không biết xấu hổ nói, Giang Duy đã chủ động không muốn cát-sê, vì sợ rằng giá trị của bản thân sẽ tạo gánh nặng cho đoàn làm phim.

Quả thực, tay không bắt sói!

Cái tên Giang Phong này thật sự một viên ngọc lớn!

Miệng của Lâm Huệ Mỹ đã muốn khoác đến mang tai, nghe cô nói xong, Hứa Trăn cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Dù sao hắn cũng biết Giang Duy có chấp niệm rất lớn đối với vai diễn Giang Phong này, cho nên chỉ thuận tiện nói ra một câu mà thôi.

Tuy nhiên, Kiều Phong ở bên cạnh đã bắt đầu hưng phấn đến dậm chân không ngừng.

Mau nhìn xem, đây mới chính là nhân phẩm!

Sợ cậu có địa vị không đủ lớn, cho nên ảnh đế mới đến thay cậu làm nóng bộ phim!

Diễn viên nổi tiếng vừa lâm trận đã bỏ diễn, ảnh đế lại đến nhận vai, lấy đề tài hiện tại, bộ phim này muốn bạo cũng không quá khó khăn!

Sáng sớm hôm sau, toàn thể diễn viên chính của đoàn làm phim lần nữa tụ tập đến phim trường, chính thức chụp ảnh hóa trang nhân vật. Chuyện thôi diễn của Hạ Tuấn Ninh trước đó đã truyền ra ngoài, kéo theo đủ loại tin đồn thất thiệt, khiến cho toàn bộ người trong đoàn làm phim đều hoảng hốt.

Thật sự bỏ vai sao?

Vậy đoàn làm phim định xử lý như thế nào?

Bên trong âm thầm tiến hành một số trao đổi lợi ích, rồi hời hợt bỏ qua, hay sẽ biến động đến mức thay đổi đội hình diễn viên chính?

Rất nhiều người nhao nhao suy đoán, thợ trang điểm có bị đổi đi hay không, hay người mới diễn vai Giang Phong kia có bị cát vai?

Tất cả đều không biết.

Chương 40: Sửa Kịch Bản

Trước khi bộ phim này bắt đầu quay, lại có rất nhiều chuyện xảy ra như vậy, e rằng sẽ có một chút khó khăn trong những ngày còn lại.

Không khí của đoàn làm phim trong lúc nhất thời có vẻ hơi nặng nề.

Buổi sáng hôm nay, Hứa Trăn không tính là tới sớm, bởi vì khi hăn vừa mới ra khỏi cửa liền bị Giang Duy kéo đi, một mực nói phải cùng ca ca đi ăn sáng.

Đồ hóa trang của Giang Duy còn chưa làm xong, cho nên không cần chụp ảnh, nhưng Hứa Trăn lại bị hăn làm trể nải hết nửa tiếng đồng hồ, vô cùng bất đắc dĩ.

Lúc Hứa Trăn đến phim trường, bên trong đã có không ít người. Bọn họ vừa nhìn thấy hăn, đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Như thế đang nói: Cậu còn “Sống” à? ?

Hứa Trăn bình tĩnh tự nhiên mỉm cười thăm hỏi mọi người, biểu thị: Tôi vẫn đang nhảy nhót tung bừng đây này!

“Hắc, huynh đệ, bên này!”

Hăn đang tìm một nơi để ngồi xuống thì bỗng nhiên có người chạy tới vỗ một cái lên bả vai của hăn.

Hứa Trăn nhìn lại, đối diện là một khuôn mặt quen thuộc: diễn viên Tống Úc - Tiểu Ngư Nhi.

“Như thế nào, không ai làm khó dễ cậu sao?” Trong miệng thì quan tâm nhưng thực tế thì chính là bộ dạng ăn dưa hóng chuyện thị phi.

Hứa Trăn cười khan hai tiếng, thầm nghĩ: Không có ai làm khó tôi, thế nhưng bạn học Hạ Tuấn Ninh thì hình như đang bị tôi làm khó đấy...

Hăn thuận thế ngồi xuống bên cạnh Tống Úc, nói: “Anh đã nhận được kịch bản mới chưa?”

Tống Úc sững sờ: “A? Kịch bản mới gì? Sửa kịch bản sao? Sửa chỗ nào, có liên quan đến tôi à?”

Hứa Trăn nhìn bộ dáng của hăn cũng không giống đang giả đò, vì vậy liền nhú nhú mày.

Lâm Huệ Mỹ còn chưa nói với hắn?

Không lẽ định hôm nay công bố với tất mọi người?

Tổng Úc còn định hỏi tiếp, thì chợt thấy có một bóng người mảnh khảnh đang đi tới bên này, nhìn không được nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Huynh đệ, cậu còn chưa biết ai sẽ diễn vai Hoa Nguyệt Nô đúng không?”

Hứa Trăn lắc đầu.

Tổng Úc cười hắc hắc, nắm lấy bả vai của hắn xoay chuyển về phía bên kia, miệng còn không quên phụ họa: “Teng teng teng...”

“Cậu xem người đến là ai kìa?”

Hứa Trăn thuận thế nhìn qua, tình cờ bắt gặp một đôi mắt đẹp như hoa đào.

Lâm Gia?

Hắn thoáng ngây ngẩn cả người, kinh hỉ nói: “Cô cũng ở trong đoàn làm phim này sao?”

Bản thân hắn cũng không quen quá nhiều người, hiện tại cũng chỉ biết một vài diễn viên trong đoàn “Dạ Vũ Giang Hồ” trước đó. Mặc dù hai người mới chỉ quay một vài cảnh cùng với nhau, nhưng giờ phút này giống như tha hương gặp được bằng hữu, Hứa Trăn không hiểu sao lại cảm nhận được tình cảm thân thiết.

Lâm Gia nhìn bộ dáng mang theo tóc giả của hắn, môi son nhìn không được khẽ nhếch lên, hồi lâu mới đáp: “Đúng vậy...À, ừm, kiểu tóc này của cậu rất đẹp.”

Tổng Úc cười hắc hắc, nói: “Giới thiệu một chút, đây là Lâm Gia, sư muội của tôi, cũng là người diễn vai Hoa Nguyệt Nô, ở trong bộ phim này, cô ấy là mẹ của con trai cậu.

“Như thế nào, bất ngờ lắm đúng không?”

Hứa Trăn: “...”

Ngoài ý muốn đúng là có chút ngoài ý muốn.

Thế nhưng...

Hắn hơi do dự một chút, sau đó mở miệng lấp bắp: “Thật ra, là như thế này, tôi...”

Hứa Trăn định tự mình đơn giản giải thích hai câu, nói rõ chính mình không diễn vai Giang Phong nữa, nhưng đột nhiên cậu thấy nhà sản xuất Lâm Huệ Mỹ đang đi vào phim trường.

Bước chân của cô rất vội vàng, âm thanh đế giày nện nện “kịch kịch kịch” trên đài cao, cô đảo mắt nhìn một vòng, nói lớn: “Mọi người yên lặng một chút.

“Trước khi chụp ảnh hóa trang, tôi muốn công bố một số việc.”

Nói xong, cô dừng một chút, sau đó cất cao giọng nói: ” Hạ Tuấn Ninh, nam diễn viên ban đầu được dự kiến đóng vai Hoa Vô Khuyết, đã không thể tiếp tục quay bộ phim này vì lý do sức khỏe. Anh ấy đã thông báo rút vai diễn với đoàn phim vào ngày hôm qua.”

Ái chà!

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Rút vai?

Ngày mai đã bắt đầu khởi động máy quay, nhưng hôm nay lại nói muốn rút vai diễn?

Ai mà không biết “nguyên nhân thân thể” chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài, còn thực tế phải nói là sức khỏe của hắn vô cùng tốt? ?

Lâm Huệ Mỹ đưa tay dè ép âm thanh bàn tán bên dưới, quay đầu nhìn về Hứa Trăn đang đứng dưới đài, tiếp tục nói: “Vì để bảo đảm tiến độ quay phim, đoàn làm phim đã đưa quyết định, diễn viên ban đầu đã định đóng vai Giang Phong là Hứa Chân sẽ thay thế hắn, nhận vai diễn Hoa Vô Khuyết này.”

Lời này vừa nói ra, vô số ánh mắt trong sân liền bắn về phía Hứa Trăn.

Cậu ta sao?

Diễn Hoa Vô Khuyết? !

Một bên khác, cô nương Lâm Gia đang mừng thầm vì bắt được vai diễn Hoa Nguyệt Nô, đã ngay lập tức hóa đá.

Hắn, hắn hắn hắn...

Lâm Gia ngẩng đầu nhìn phía sau ót của Hứa Trăn, trong đầu có không biết bao nhiêu suy nghĩ đang hỗn loạn: Mình vội vàng chạy tới đây, chỉ để diễn vai mẹ của hắn? ?

Lời nói của Lâm Huệ Mỹ giống như sấm sét trên mặt đất, khiến vô số người có mặt tại đây đều không khỏi kinh ngạc.

Chỉ còn chưa đầy một ngày trước khi khởi động máy, đoàn phim bất ngờ thông báo về việc thay đổi nam diễn viên chính.

Hơn nữa, vị nam chính mới đời này, còn là một người mới vô danh!

Nên nói như thế nào đây...

Quả không hổ là Lâm Huệ Mỹ? ?

Mọi người có mặt đều cảm thấy rất sốc, nhưng bọn họ vẫn có thể mơ hồ hiểu được một phần nào đó.

Dù sao, đây cũng Lâm Huệ Mỹ.

Người có danh xưng Lâm nhan cầu, Lâm điên, Lâm dũng mãnh...

Nhà sản xuất nữ trong đoàn của chúng tôi là một “người phá vỡ quy tắc” nổi tiếng trong ngành!

Lâm Huệ Mỹ xưa nay đều ưa thích mạo hiểm lựa chọn dùng người mới, không riêng gì “Thiên lý mã”, Hạ Tuấn Ninh do một tay cô khai quật, mà trên thực tế, diễn viên Tống Úc đảm nhiệm vai Tiểu Ngư Nhi cũng là một tay cô phụng đồ.

Chương 41: Đáp Án Tham Khảo

Tống Úc ký hợp đồng với truyền hình điện ảnh Đông Nhạc vào năm thứ hai, sau đó nhận được vai diễn nam chính trong một bộ phim truyền hình dài tập. Mặc dù chỉ là một bộ phim tình cảm thanh xuân vườn trường có kinh phí nhỏ, nhưng dù sao thì đây cũng là một người mới đóng vai chính nên đã gây khá nhiều xôn xao vào thời điểm đó.

Nếu so sánh ra thì việc Hứa Chân diễn vai Hoa Vô Khuyết cũng không phải là điều khó hiểu.

Dù sao cậu ta cũng là một ngôi sao nhí nổi tiếng, dù hiện tại không có ai yêu mến nhưng ít nhất vẫn có chút kinh nghiệm diễn xuất.

Nhưng...vẫn có một số người cảm thấy vô cùng tức giận!

Làm thế nào mà một điều tốt đẹp bất ngờ được nhà sản xuất ưu ái như vậy lại không rơi vào người mình?

Đặc biệt là Đinh Tuyết Tùng, người đảm nhiệm vai diễn Giang Ngọc Lang.

Rõ ràng chỗ nào tôi cũng đều mạnh hơn cậu ta!

Diễn xuất của tôi tốt hơn, vẻ ngoài cũng đẹp hơn (tự cho), vị trí cũng cao hơn hẳn, vậy thì dựa vào cái gì chọn hẳn mà không chọn tôi?

Thế gian thật không công bằng!

Nhất định là con hàng này đã bí mật làm một số chuyện không để người khác biết!

Nhất định là vậy!

Đinh Tuyết Tùng ở một bên hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ghen ghét khiến cho tình cách một người hoàn toàn thay đổi, ghen ghét cũng khiến cho tế bào của con người dễ bị nhiễm sắc thể xấu!

Tuy nhiên, những người thích ôm giận dữ đến căng cả bụng giống như Đinh Tuyết Tùng chỉ là số ít. Đánh giá về kết quả, sự điều chỉnh nhân sự lần này của ê-kíp gần như có thể nói là một niềm vui đối với tất cả mọi người.

Sau khi Hạ Tuấn Ninh đi, Hoa Vô Khuyết không còn là vai nam chính, kịch bản đã có thể làm theo tính logic.

Tổng Úc từ nam thứ biến thành nam chính, mà Hứa Trăn từ vai quần chúng biến thành nam thứ. Về phần Giang Duy thì đã được như ý nguyện diễn vai Giang Phong.

Diễn viên Thiết Tâm Lan cũng thoát khỏi những cảnh quay sến súa, ngốc nghếch ngây thơ để phụ họa cho Hoa Vô Khuyết. Thậm chí, đoàn làm phim còn tiết kiệm được một số tiền lớn, có thể hỗ trợ cho những nơi khó khăn hơn, ví dụ như

tổ đạo cụ, tổ hiệu ứng mà trước đó bọn họ mỗi ngày đều khóc than kêu nghèo đói.

Khi các thành viên cốt cán của đoàn tổ chức một cuộc họp nhỏ, Hứa Trăn nhìn khuôn mặt rạng rỡ của mọi người, trong lòng không khỏi có chút cảm khái:

Hạ Tuấn Ninh ơi Hạ Tuấn Ninh, hi sinh một mình anh lại có thể mang đến hạnh phúc cho ngàn vạn nhà, quả đúng là công đức vô lượng!

Đoàn làm phim lẽ ra nên lập cho anh một cái miếu thờ, ngày đêm tụng kinh siêu độ, cầu nguyện cho anh sớm siêu thoát...

À, không, phải là sớm sinh quý tử.

“Hắt xì!”

Lúc này, Hạ Tuấn Ninh, người đang bế quan đóng kín cửa trong khách sạn, hắt hơi một cách khó hiểu.

Mẹ nó, là ai đang nguyên rửa lão tử? ?

...

Xế chiều hôm đó, Hứa Trăn trở lại khách sạn Hilden thu dọn đồ đạc cá nhân rồi di chuyển về khách sạn do đoàn phim Tuyệt Đại Song Kiêu sắp xếp.

Nhiệm vụ quay phim của bộ phim truyền hình đang rất gấp gáp, hầu như ngày nào cũng phải quay hơn mười tiếng đồng hồ.

Vì vậy, tốt hơn hết nên ở theo nhóm, khoảng cách lái xe gần, có xe đưa đón đoàn hàng ngày, cũng rất tiện lợi.

Vị trí của Hứa Trăn trong đoàn phim không hề thấp, vì vậy, căn phòng mà đoàn phim bố trí cho hắn cũng có quy cách rất cao, giường ngủ lớn, nằm theo hướng mặt trời mọc, cả căn phòng có diện tích hơn 30 mét vuông, cửa sổ cực thoáng, có đầy đủ ghế sofa và bàn làm việc. So với Hilden cũng không chênh lệch quá nhiều.

Trợ lý Chu Hiểu Mạn liên tục ngáp dài khi thu dọn đồ đạc, quãng thâm dưới mắt cũng lộ ra rất rõ.

Hứa Trăn nhin không được hỏi: “Ngày mấy ngày không nghỉ ngơi tốt sao? Hay là cô cứ đi nghỉ trước đi, phần còn lại tôi sẽ

tự mình dọn.”

Chu Hiểu Mạn dụi dụi con mắt, nói: “Ách... Hiện tại không ngủ được, tôi vẫn còn có một thứ muốn đưa cho cậu.”

Vừa nói, cô vừa lấy từ trong ba lô ra một chiếc hộp đen to bằng lòng bàn tay: “Hai ngày nay tôi đã chỉnh sửa tốt thứ này, cho nên hôm nay cậu phải xem qua một lượt trước khi đi ngủ.”

Hứa Trăn nhận lấy, nhìn trái nhìn phải, sau đó phát hiện ra đây là một ổ cứng di động.

Hai ngày nay không hề nhìn thấy cô, hóa ra là đang chuẩn bị thứ này sao?

“Bên trong có gì?” Hứa Trăn hỏi.

Chu Hiểu Mạn lấy một chiếc laptop đến, vừa chờ đợi khởi động máy vừa nói: “Bên trong là một số video tư liệu mà tôi đã biên soạn sẵn, có chừng hơn hai trăm dung lượng.

“Một trong số chúng được tải xuống từ Internet và một số được lấy thông qua các kênh riêng, vô cùng quý giá đó.

“Cậu phải nhớ dùng biện pháp bảo mật thật kỹ, máy tính xách tay này tuyệt đối không được kết nối Internet.”

Nói xong, cô ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Hứa Trăn thật lâu: “Cậu hiểu.”

Hứa Trăn: “...”

Tôi có hiểu được cái gì đâu? ?

Bên trong ổ cứng này rốt cục chứa mãnh thú tai họa gì sao?

Rất nhanh, máy tính đã khởi động thành công.

Chu Hiểu Mạn cắm ổ cứng vào, cả người dời đến vị trí khác: “Nào, cậu tới ngồi chỗ này, chúng ta vừa xem vừa nói chuyện.”

Hứa Trăn mang vẻ mặt thất thần ngồi xuống, mở ổ cứng ra xem thử, phát hiện bên trong có hai thư mục con.

Một đề mục gọi là “Nga Mi hậu sơn”, một cái khác gọi là “Địa Linh trang “

Lông màu của Hứa Trăn nhúu lại.

Hai ngày nay, hắn đã đem kịch bản cùng nguyên tác của Tuyệt Đại Song Kiều đọc đến thuộc lòng, bởi vậy, chỉ cần liếc một cái liền thấy ngay:

Hai nơi này, chính là bối cảnh trong Tuyệt Đại Song Kiều!

Hơn nữa tất cả đều là cảnh có phân đoạn của Hoa Vô Khuyết!

Đây là ý gì?

Có lẽ nào...

Chưa kịp nghĩ, Hứa Trăn đã cực nhanh ấn mở thư mục “Nga Mi hậu sơn”, sau đó, hắn nhìn thấy các thư mục con, lần lượt là “Trận thứ 6”, “Trận thứ 8”, “Trận thứ 15”, “Trận thứ 16”.

Lại mở ra thư mục “Trận thứ 6”, bên trong không còn thư mục nào nữa mà là một đồng tệp video.

Chu Hiểu Mạn nói “Đây là nhiệm vụ học tập ngày hôm nay của cậu. Trước khi buổi quay bắt đầu vào ngày mai, hãy xem hết 14 tệp này và tập trung vào 5 tệp đầu tiên.”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

Chu Hiểu Mạn đáp: “Đây là “Đáp án tham khảo”.”

Nói xong, cô ấy lấy con chuột từ tay Hứa Trăn, cúi người, nhấp vào tệp video đầu tiên.

Đây là một bộ phim cổ trang với độ sắc nét không cao, trong màn hình, một người đàn ông ăn mặc như hiệp khách, hắn cầm kiếm, nhẹ nhàng linh hoạt đoạt lấy bội kiếm của một lão đạo sĩ, sau đó mỉm cười, nói: “Đắc tội.”

Hứa Trăn bỗng dưng mở to hai mắt.

Cảnh này...

Tại sao...

Lại giống hệt như một tình tiết trong “Tuyệt Đại Song Kiều” ?
!

Chương 42: Buổi Lễ Khai Máy

Hứa Trăn còn nhớ rõ khi Hoa Vô Khuyết ra sân lần đầu tiên, hắn đã đánh bại hơn chục cao thủ ở núi Nga Mi bằng chính

sức lực của mình, sau đó lại cướp được bội kiếm của Thần Tích đạo trưởng, trưởng môn phái Nga Mi, khiến cho mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Nhưng tại sao, trong đoạn video này lại có một tình tiết giống y hệt như vậy?

Hứa Trăn nhìn không được hỏi: “Đây là phiên bản khác của “Tuyệt Đại Song Kiêu” sao? Tại sao tôi còn chưa xem qua nhỉ?”

Chu Hiểu Mạn cười hắc hắc, nói: “Không phải, cái này không phải là Tuyệt Đại Song Kiêu.

“Đây là phim Cô Tinh Kiếm, nó được phát sóng cách đây 25 năm.”

Nói xong, cô dương dương đắc ý chỉ chỉ màn hình, nói: “Mười bốn video mà cậu thấy bây giờ, tất cả đều là cảnh tượng tương tự.

“Thật ra có tới ba mươi ba đoạn, nhưng diễn xuất non kém cho nên tôi mới không cho cậu xem.

“Cậu cứ xem tất cả đoạn video này, sau đó tìm một phong cách mình yêu thích nhất để bắt chước, cá nhân tôi đề cử cái đầu tiên, thứ hai và cái thứ năm.”

Nghe xong những lời này, Hứa Trăn nhìn chăm chăm cô với ánh mắt khó có thể tin được.

Hắn trầm mặc nửa ngày, sau đó mới hỏi: “Làm sao mà cô tìm được nhiều đoạn giống nhau như vậy? Có cơ sở dữ liệu gì không?”

“Thật ra không có, thế nhưng...” Chu Hiểu Mạn hắng giọng một cái, hất cằm lên: “Từ nay xin hãy gọi tôi là “Công cụ tìm kiếm phim truyền hình cổ trang”.”

Hứa Trăn ngơ ngác nhìn cô gái cao chưa tới 1m6 này, trong lòng vừa chấn kinh lại vừa xúc động.

Chấn kinh là vì, cô đã phải xem bao nhiêu bộ phim truyền hình cổ trang mới có thể biết rõ được những cảnh nào, trong bộ phim truyền hình nào?

Còn cảm động vì, sau khoảng thời gian sống hòa hợp này, Hứa Trăn cảm thấy rõ ràng rằng dù là Kiều Phong hay Chu Hiểu Mạn, họ đều là những người thực sự coi trọng công việc cũng như sự nghiệp của mình.

Hứa Trăn biết, công việc của trợ lý nghệ sĩ rất hạn chế, đó là chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của nghệ sĩ và giúp đỡ một số công việc thường ngày.

Nhưng mà, Chu Hiểu Mạn đã làm gì trong những ngày qua?

Kiểm chức tài xế, kiểm chức thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, kiểm chức bí thư... Ngoài ra, Kiều Phong còn giao cho cô thêm một số việc, tuy nhiên cô ấy thậm chí chủ động nhận nhiều việc hơn nữa. Cô ấy thật sự hy vọng mình có thể sống tốt, ít nhất là hy vọng “Hứa Chân” có thể trở thành một diễn viên xuất sắc.

Những người cống hiến hết mình cho công việc luôn rất đáng ngưỡng mộ.

“Cảm ơn, thật sự...” Hứa Trăn không có từ nào để diễn tả hết tâm trạng lúc này của mình, cho nên chỉ có thể không ngừng cảm ơn công sức mà cô ấy bỏ ra.

Chu Hiểu Mạn nghe hấn nói như thế, cả mặt liền đỏ lên, vội vàng xua tay, cười nói: “Ai, không cần khách khí, chỉ cần có thể giúp cậu là được.”

Hứa Trăn nghiêm túc nói: “Thật sự cảm ơn cô rất nhiều.”

Hấn âm thầm suy nghĩ, chờ đến khi mình nhận được tiền công, nhất định phải tích ra ít máu, mua quà cho trợ lý hoặc tặng cho cô vài cái hồng bao.

À? Có phải mọi người muốn hỏi tôi về số tiền mười vạn khi quay xong “Dạ Vũ Giang Hồ” đã đi đâu rồi đúng không?

Dĩ nhiên đã sớm gửi về cho sư phụ nha.

Hiện tại, số tiền đó có lẽ đã biến thành cát, xi măng, bột nhào và gỗ.

Nếu như xây xong nóc phòng mà vẫn còn thừa một ít, vậy thì có thể mua thêm sơn để tu bổ lại áo cà sa trên người của Phật tổ.

y...Thiện tại.

Sáng sớm hôm sau, đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu” chính thức khai máy tại Thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu.

Trước đó, Hứa Trăn chỉ đóng một vai phụ trong “Dạ Vũ Giang Hồ”, cho nên hiện tại hân hạnh mới được xem là chính thức gia nhập đoàn phim, lần đầu tiên tham dự buổi lễ khai máy.

Có rất nhiều nghi thức, ngày, giờ và địa điểm đều được tính toán một cách có chủ ý.

Hứa Trăn tò mò nhìn về phía trước, bên trên bày biện một lư hương rất lớn cùng với một chiếc bàn dài trưng bày lợn sữa quay và trái cây tươi, bên cạnh còn có một chiếc máy quay được che bằng vải đỏ.

Nhân viên và các diễn viên trong đoàn phim lần lượt tiến lên kính hương, sau đó đạo diễn vén tấm vải đỏ trên máy quay lên, cả đoàn chính thức được “khởi động máy”.

Ở giai đoạn đầu cần chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng nghi thức cũng rất đơn giản. Vốn dĩ Lâm Huệ Mỹ còn dự định sắp xếp một cuộc họp báo để công bố trước khi tuyên truyền. Tuy nhiên, do sự xáo trộn của việc thay đổi nhân sự trong hai ngày qua, hội nghị này bị hủy bỏ, nhằm tránh để lộ thông tin ra bên ngoài quá sớm.

Đối với chuyện này, Hứa Trăn đương nhiên rất vui vẻ.

Đạo diễn của “Tuyệt Đại Song Kiêu” họ Sở, tên là Sở Kiêu Hùng. Nghe tên có vẻ rất bá khí nhưng thực chất Sở đạo diễn lại là một ông chú mập mập, có khuôn mặt nhân hậu.

Các diễn viên đều bí mật đều gọi ông ta là “Tiểu Hùng đạo diễn”.

Hứa Trăn nhìn ý cười nồng đậm trên khuôn mặt của ông ta, cùng với cái cằm chẻ và phần bụng ửng ửng, không hiểu sao lại có cảm thấy vô cùng thân thiết.

A, là vì có điểm giống với phật Di Lặc.

Bộ phim truyền hình bắt đầu quay vào sáng hôm đó và cảnh đầu tiên chính là núi Nga Mi.

Điều khiến Hứa Trăn ngạc nhiên là cảnh bên trong được sử dụng trong phần này rõ ràng phải được quay ở bên ngoài. Thế nhưng, đoàn làm phim lại xây dựng một khung cảnh nhân tạo, hang động, vách đá và các cảnh khác, tất cả đều đặt ở bên trong phim trường rộng lớn, phía sau còn có một bức màn xanh để mở rộng bối cảnh.

Về phần núi, thì sẽ giao cho hậu kỳ xử lý.

Nghe nói bởi vì bây giờ là mùa đông và những ngọn núi ở bên ngoài không đủ xanh để dùng làm bối cảnh.

Hứa Trăn nhìn tấm màn xanh không lồ xung quanh với vẻ mặt kỳ quái.

Đúng vậy, quả thực, không thể có “màu xanh” như vậy được.

Chương 43: Áp Lực Và Trách nhiệm

Cảnh này là cảnh quay lớn đầu tiên trong cả bộ phim: Một đám võ lâm nhân sĩ bị một bản đồ kho báu hấp dẫn đến núi Nga Mi, kết quả, sau một phen vật lộn gay gắt, cuối cùng khi đến nơi mới phát hiện, bên trong động rộng tუếch, chỉ có mười mấy cỗ quan tài mục gỗ.

Có người cho rằng kho báu được giấu trong quan tài, muốn cạy nắp quan tài ra:

Nhưng mà lúc này, chương môn Nga Mi, đạo trưởng Thần Tích dẫn theo người chạy đến, râu tóc đều dựng lên: Đây là nơi chôn cất của đại chương môn phái Nga Mi chúng ta!

Kết quả là một bên đau mắt đỏ nhất quyết phải mở quan tài, bên còn lại thì thà chết chứ không chịu khuất phục, thề sống chết với đất tổ.

Cục diện rơi vào ngõ cụt.

Tiểu Ngư Nhi lập tức nhìn thấu đây là kẻ mượn đao giết người, nhưng hiện tại hắn chỉ là kẻ thấp cổ bé họng, không có quyền lên tiếng khuyên can.

Lúc này, Hoa Vô Khuyết bắt đầu ra sân.

Hắn vừa ra tay, trực tiếp hất tung toàn bộ hơn mười người có mặt xuống đất.

Đạo trưởng Thần Tích nghĩ làm hấn cũng muốn đến đây trộm mộ, cho nên lập tức ra tay đánh trả, thế nhưng không ngờ lại bị Hoa Vô Khuyết dễ dàng cướp lấy bội kiếm trong tay. Điều này đã khiến Thần Tích đạo trưởng trực tiếp hoài nghi nhân sinh.

Đây chính là cảnh ra sân đầu tiên của Hoa Vô Khuyết trong bộ phim này.

Không thể nói là không kinh diễm.

Lý do đoàn làm phim chọn Nga Mi Sơn là cảnh đầu tiên vì đây là cảnh cao trào đầu tiên của cả bộ, chất lượng của cảnh này quyết định trực tiếp đến đẳng cấp của cả bộ phim.

Lý do thứ hai là mặc dù có nhiều nhân vật trong cảnh này nhưng về cơ bản tất cả đều là diễn viên quần chúng. Các diễn viên chính chỉ có sự tham gia của ba người: Tiểu Ngư Nhi, Hoa Vô Khuyết cùng với Thiết Tâm Lan.

Đây cũng là lần đầu tiên mà ba diễn viên chính gặp nhau.

Cảnh quay hôm nay của Hứa Trăn là cảnh thứ 6, khi quay vài cảnh đầu tiên, hấn đã theo hướng dẫn hành động của đoàn để học cách diễn. Tuy nhiên, sau khi tìm hiểu học hỏi, hấn phát hiện ra rằng cách quay phim truyền hình và phim điện ảnh dường như rất khác nhau.

Lúc trước khi Đồng Kỳ Ngọc chỉ đạo động tác cho mình, các yêu cầu đều rất nghiêm ngặt. Không chỉ đạo động tác khó khăn mà ngay cả một sai lệch nhỏ nhất cũng không được phép.

Mà chỉ đạo động tác của “Tuyệt Đại Song Kiêu” thì...

Nói như thế nào đây.

Cảm giác rất qua loa, ngay cả động tác và cách truyền đạt cũng rất có lệ.

Đương nhiên, cái gọi là “Qua loa” này là chỉ so với Đồng Kỳ Ngọc mà nói, còn bình thường cũng không phải là nói mọi người không nghiêm túc trong công việc.

Vị chỉ đạo động tác làm việc rất nhanh, hấn phác họa động tác của Hoa Vô Khuyết một lần, xem Hứa Trăn học xong, liền gạt gạt đầu, lập tức đi chỉ giáo cho những người khác. Toàn bộ tổ kịch lúc này giống như một dây chuyền lắp ráp để sản xuất các sản phẩm công nghiệp.

Hứa Trăn từng nghe Kiều Phong nói qua, làm phim truyền hình thực tế để kiểm tra kỹ năng diễn xuất của một diễn viên hơn là làm phim điện ảnh.

Tại sao nói như vậy chứ?

Bởi vì, mọi cảnh quay trong phim đều được làm rất cẩn thận và sẽ được quay đi quay lại nhiều lần, hơn nữa sẽ có nhiều chỉ đạo khác nhau đứng trong một vòng tròn để hướng dẫn

Còn đối với phim truyền hình, tiến độ quay cực kỳ nhanh chóng, không ai quan tâm đến người, về cơ bản tất cả phụ thuộc vào chất lượng của chính diễn viên.

Hứa Trăn nhìn đám người bận rộn xung quanh, có chút khẩn trương.

Mặc dù đêm qua hắn đã nghiêm túc nghiên cứu những video mà Chu Hiểu Mạn chuẩn bị, sau đó rèn luyện, luyện tập, tìm ra cách diễn thích hợp cho mình, nhưng không ra chiến trường, thì vẫn không cách nào có thể yên lòng.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh thì thấy nam diễn viên trung niên đóng vai Thần Tích đạo trưởng lúc này đang nghỉ ngơi nên hắn đi tới và cúi người hỏi: “Xin chào tiền bối, xin lỗi đã quấy rầy.

“Ngài có thể cho tôi một ít thời gian để đối diễn cùng nhau được hay không?”

Nam diễn viên trung niên liếc mắt một cái: “Diễn Hoa Vô Khuyết?

“Tôi xưa nay không cùng người khác đối diễn, tôi phải bảo đảm giữ cảm xúc đủ cho cảnh quay chính thức.”

Nói xong hắn ta cầm ly nước ở bên cạnh, dù bận vẫn ung dung nhấp một miếng.

Sắc mặt của Hứa Trăn cứng đờ, cười cười xin lỗi, sau đó tìm nơi khác tự mình luyện tập.

Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, không ít người xung quanh đều lộ ra ánh mắt thận trọng.

Đây chính là người mới diễn vai Hoa Vô Khuyết?

Vậy thì xem bản lĩnh của cậu như thế nào?

Sau khi bị Thần Tích đạo trưởng cự tuyệt, Hứa Trăn đành phải tìm nơi hẻo lánh để tự mình luyện tập. Một bên luyện, một bên cảm thụ ánh mắt dòm ngó từ bốn phương tám hướng.

Hắn dùng ánh mắt còn lại liếc nhìn đám người chung quanh đang rảnh rỗi đứng hóng chuyện, hít sâu một hơi, như không có việc gì tiếp tục luyện tập. Hứa Trăn hiểu, những người khác trong đoàn đều có ý kiến về mình.

Lâm trận đối chủ tướng, hơn nữa vị chủ tướng mới này lại là một nhân vật nhỏ không có danh tiếng gì, bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy khó chấp nhận. Tuy nhiên, kể từ khi đảm nhận vai diễn này, hắn đã sẵn sàng gánh chịu mọi thứ. Bao gồm cả sự nghi ngờ của người khác cộng với áp lực lớn đi kèm.

Đã nhận số tiền này, thì hắn cũng phải sẵn sàng chấp nhận trách nhiệm.

Chỉ bằng cách làm việc gấp mấy lần người thường, chúng ta mới có thể xứng đáng với sự tin tưởng của đoàn phim và xứng đáng với cơ hội ngàn vàng này!

Chương 44: Tay Không Cướp Dao Sắc!

Mà cách đó không xa, diễn viên đóng vai Thần Tích đạo trưởng ngồi nghỉ ngơi trên ghế gấp, bắt chéo hai chân, uống trà nóng, sắc mặt khinh bỉ về phía Hứa Trăn.

Nói thật, ông ta vô cùng xem thường loại diễn viên trẻ tuổi chỉ dựa vào mặt ăn cơm này. Thần Tích đạo trưởng năm nay hơn sáu mươi tuổi, ông ta đã diễn qua mấy chục bộ phim truyền hình, làm diễn viên hơn nửa đời người, thế nhưng lại chưa đạt được danh tiếng như mong muốn.

Bận rộn cả một năm, nhưng thu nhập gần như chỉ ở mức lao động của người dân bình thường.

Còn những thanh niên chẳng có chút năng khiếu diễn xuất nào, lại chỉ cần nháy mắt, diễn xuất không khác gì đánh rắm nhưng vẫn kiếm được hàng triệu, hàng chục triệu, sống trong nhung lụa và tương lai tương đẹp, được hàng triệu người săn đón.

Thần Tích đạo trưởng rất không phục.

Nhất là chuyện này, một đứa nhóc chưa từng nghe qua tên tuổi, chưa đầy 20 tuổi đã đóng vai nam thứ trong một tác phẩm lớn, nếu nói không có quy tắc ngầm thì mấy ai tin được?

Đúng là lừa gạt kẻ ngốc.

Tất nhiên, Thần Tích đạo trưởng không phải là người duy nhất có ý tưởng tương tự. Trong cảnh này, có rất nhiều diễn viên tham gia, đại đa phần đều là diễn viên quần chúng, tay ngang. Trà trộn trong giới kinh doanh này, ai mà không mơ tưởng làm người nổi tiếng?

Họ muốn xem, nhan sắc của nam diễn viên nhỏ bé được nữ thần may mắn ưu ái này, rốt cục có chất lượng như thế nào!

“Bốp...bốp...bốp...” Đúng lúc này, trong phim trường vang lên một tràng pháo tay.

Đám người nhìn về nơi phát ra âm thanh, lúc này Tống Úc, người diễn vai Tiểu Ngư Nhi vừa mới kết thúc xong một cảnh quay, đạo diễn Sở Kiều Hùng đi ra từ phía sau camera, dẫn đầu vỗ tay khen ngợi hắn.

“Vô cùng tốt, vừa rồi cậu diễn rất hay!”

Sở Kiều Hùng liên tục gật đầu tán thưởng Tống Úc: “Trong 5 cảnh quay buổi sáng, chỉ có cảnh thứ hai được lưu lại, còn lại tất cả đều thông qua.”

“Buổi sáng hiệu quả rất cao, Tiểu Tống đã cho đoàn chúng ta một khởi đầu rất tốt!”

Nghe hắn nói như vậy, những người còn lại trong sân cũng lần lượt gật đầu, ánh mắt ngưỡng mộ hoặc tán thành nhìn Tống Úc.

Tống Úc là một ngôi sao trẻ trong làng giải trí và đã ra mắt được ba năm. Hắn tốt nghiệp Hý Kịch Trung Ương, xét về diễn xuất có lẽ không quá xuất sắc nhưng tuyệt đối luôn giữ được phong độ ổn định. Về cơ bản, diễn xuất bình thường có thể đạt đến mức tốt, hiếm khi bị ảnh hưởng bởi trạng thái, từ góc độ này, ngay cả nhiều diễn viên lão làng cũng phải xấu hổ.

Tống Úc cười toe toét khi nghe được lời khen ngợi của đạo diễn, hắn thản nhiên đón nhận, không kiêu ngạo cũng không

cố ý khiêm tốn. Hắn biết bản thân là một “Kỳ tài ngút trời”, không cần người khác nhắc nhở.

Sở đạo diễn vặn mở một chai ngọt có ga, ừng ực ừng ực uống nửa bình, sau đó nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta quay thêm một cảnh nữa, rồi đi ăn cơm trưa.”

Nói xong, ông ta nhìn vào lịch trình trên tay, cất cao giọng nói: “Cảnh quay thứ 6 chuẩn bị, mười phút sau bắt đầu!”

Nghe được câu này, trong lòng Hứa Trăn xiết chặt lại.

Đến tôi rồi!

Hắn sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đi về phía trước.

Một giây này, ánh mắt của toàn trường đều tập trung vào trên người hắn, vô số ánh mắt đan vào một chỗ, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Tổng Úc nhìn hắn, Thần Tích đạo trưởng nhìn hắn, nhóm diễn viên quần chúng nhìn hắn.

Mà lúc này, đạo diễn Sở Kiều Hùng cũng đang theo dõi hắn.

Khi Hứa Trăn đi đến gần bên cạnh Sở đạo diễn, Sở Kiều Hùng cũng trên dưới đánh giá hắn, trên mặt lộ ra nụ cười hăng hái.

Mấy năm không thấy, hiện tại đã cao lên không ít!

Lúc đó, ông ta còn sợ vóc dáng của hắn không đủ cao, ảnh hưởng đến phát triển trong tương lai, không nghĩ tới đúng là lo lắng vô ích.

Sở đạo cùng Hứa Trí Viễn từng hợp tác qua một lần. Chỉ là nhiều năm trôi qua, đứa nhỏ này có khả năng không còn nhớ được.

Thời gian đối với người trưởng thành luôn ngắn hơn so với trẻ nhỏ.

Sở Kiều Hùng biết, đứa trẻ này từng là “Diễn viên nhí” nổi tiếng trong giới, về phương diện diễn xuất rất sống động và có thiên phú.

Chỉ là thiên phú đối với lứa tuổi của cậu ấy lúc đó, chứ không hẳn thiên phú diễn xuất của cậu ấy tốt đến mức nào. Hiện giờ mười mấy năm trôi qua, diễn viên nhí năm đó hiện tại đã

trưởng thành, cách ngắn ấy thời gian, hôm nay liệu có hấn ta có khiến mọi người lau mắt nhìn hay không?

Sở Kiều Hùng thật sự rất chờ mong.

Ngay sau đó, các diễn viên đã có mặt, tổ quay phim vào chỗ, ánh sáng và âm thanh đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Ba!”

Âm thanh của bảng Clapboard vang lên thanh thúy, cảnh quay thứ sáu và phân cảnh đầu tiên chính thức bắt đầu. Hoa Vô Khuyết do Hứa Trăn thủ vai, hấn mặc một bộ bạch y, đứng giữa đám đông, lẻ loi ngạo nghễ, anh tuần lỗi lạc.

Thần Tích đạo trưởng đứng ở ngay cửa động, trên mặt hiện lên vẻ cảnh giác nhìn chăm chăm vào hấn: “Người là ai?”

Hoa Vô Khuyết quay đầu lại, sắc mặt bình tĩnh nói: “Đạo trưởng, chuyện này có lẽ là hiểu lầm...”

Tuy nhiên, không chờ hấn nói xong, thân thể của Thần Tích đạo trưởng đã bay vọt lên, một kiếm đâm về phía hấn.

Sắc mặt của Hoa Vô Khuyết hơi ngưng lại.

Chỉ trong nháy mắt, hấn đột nhiên lùi về phía sau nửa bước, nghiêng người tránh đi trường kiếm, sau đó dứt khoát đứng lên, bỏ nhào về phía cổ tay đang cầm kiếm của Thần Tích đạo trưởng, một chiêu đoạt lấy trường kiếm của đối phương.

Tay không cướp đao sắc!

Chương 45: Diễn Như Không Diễn

Toàn bộ động tác nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, không mang theo nửa điểm lưỡng lự, diễn như không diễn, giống như một trận quyết đấu thật sự. Lúc này, người ở trong sân không khỏi trở mặt, nhỏ giọng kinh hô. Ngay cả lão diễn viên Thần tích đạo trưởng hiện tại đang đứng sau Hoa Vô Khuyết cũng chỉ mới cảm thấy cổ tay ần ần đau, còn chưa kịp phản ứng, thì trong nháy mắt, kiếm đạo cụ đã bị cướp đi.

Thần Tích đạo trưởng ngây ngẩn cả người.

Ông ta nhìn tay phải rỗng tếch, sau đó lại nhìn dưới chân mình.

Cái gì cũng không có.

Kiểm đâu rồi?

Kiểm của lão tử đâu rồi?

Ông ta lập tức quay đầu nhìn lại.

Mẹ nó! Kiểm đang ở trong tay của Hoa Vô Khuyết!

Ông ta còn tưởng đây là một động tác bình thường, chỉ cần tùy tiện diễn cho có lệ, sau đó lại thông qua chỉnh sửa hậu kỳ để thể hiện cảnh quay?

Vậy mà hắn ta lại làm thật?

Cùng lúc này, chỉ đạo động tác ở bên sân bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, lẩm bẩm nói: “Ai nha, quên nói cho Thần Tích đạo trưởng...”

Động tác của cảnh quay đánh võ này đã thay đổi.

Lúc học động tác, Hứa Trăn cảm thấy cảnh tay không cướp đao sắc này mà để cho tổ hậu kỳ biên tập lại thì hiệu quả sẽ không được tốt, chẳng bằng cứ để cho hắn làm thật. Dù sao, chuyện này đối với hắn cũng không có vấn đề gì cả. Đạo diễn động tác nhìn hắn làm qua một lần, vô cùng hài lòng, cho nên mới đồng ý thay đổi cảnh quay này.

Thế nhưng, vì quá bận rộn, nên cũng quên mất việc báo lại cho Thần Tích...

Mới vừa ban nãy, Hứa Trăn muốn đối diễn với Thần Tích đạo trưởng, cũng chính là hy vọng cùng hắn luyện qua động tác này, vậy mà, không nghĩ tới lại bị từ chối thẳng thừng.

Được rồi, mọi người nói đúng, nhất định phải để cảm xúc nó đủ cho cảnh quay đầu tiên.

Ví dụ như trạng thái của ông ta bây giờ, Thần Tích đạo trưởng ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Hứa Trăn, cả người lộ ra biểu tình hoài nghi với cuộc sống. Nó hoàn toàn trùng khớp với ánh mắt của Thần Tích khi nhìn Hoa Vô Khuyết trong bộ phim.

Thần Tích đạo trưởng vẫn chưa hết bàng hoàng, mà cảnh quay cũng chưa dừng lại. Ngoại trừ đạo diễn hành động, thì tất cả mọi người, bao gồm cả đạo diễn và Hứa Trăn đều cảm thấy cảm xúc của ông ta là do diễn mà ra. Hơn nữa diễn xuất còn vô cùng tốt.

Người điều khiển máy quay thứ hai thậm chí còn cố ý điều chỉnh độ nét, diễn tả cận cảnh khuôn mặt của ông ta.

Lúc này, Thần Tích đạo trưởng đáng nhẽ phải nói câu thoại thứ hai là: “Chiêu thức vừa rồi chính là Di hoa tiếp ngọc?”

Thế nhưng nam diễn viên lại nghĩ rằng có điều gì đó không ổn trong màn trình diễn vừa rồi nên đã không lên tiếng.

Hứa Trăn nhìn hẩn và im lặng trong hai giây.

Mắt thấy thời cơ sắp trôi qua, hẩn mặc kệ, trực tiếp nhảy qua lời thoại khác, quay chuôi kiếm lại và nói với Thần Tích đạo trưởng: “Xin thứ cho vãn bối vô lý.

“Nhưng nếu không phải do đạo trưởng là người ra tay trước thì vãn bối cũng không dám tùy tiện ra tay.”

Thần Tích đạo trưởng lần nữa sửng sốt.

Không cắt sao?

Cứ như vậy tiếp tục quay? !

Thấy đạo diễn cũng không ý định dừng lại, ông ta liền nhanh chóng ổn định, điều chỉnh giọng nói trầm xuống để tiếp tục cảnh quay, dù sau ông ta cũng là một diễn viên có kinh nghiệm phong phú: “Chiêu thức vừa rồi không lẽ là Di hoa tiếp ngọc?

“Không tồi.”

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, chấp tay nói: “Tại hạ là đệ tử của Cung Di Hoa, Hoa Vô Khuyết.”

Dứt lời, hẩn từ trên cao nhìn xuống đám người bên dưới, tao nhã lễ phép nói: “Người trong cung này đã nhiều năm không đi lại trên giang hồ, cấp bậc lễ nghĩa lạnh nhạt. Nếu có chỗ thất lễ, thỉnh các vị rộng lòng tha thứ.”

Lời vừa dứt, bên trong đám người đã bắt đầu tái xanh mặt mũi. Hẩn đánh đám người đến răng rơi đầy đất, vậy mà lúc này lại nói, bản thân “Thất lễ”, mong các vị rộng lòng tha thứ.

Lời này chẳng khác gì: Ta đánh các người là bởi vì ta không hiểu quy củ giang hồ, không biết thì không nên đánh người.

Một màn như vậy, muốn có bao nhiêu châm chọc liền có bấy nhiêu châm chọc.

Sở đạo diễn nhìn chằm chằm Hứa Trăn, con mắt dần dần sáng lên.

Đúng vậy!

Đây chính là biểu tình sâu xa của Hoa Vô Khuyết.

Hắn có vẻ đang mỉm cười, nụ cười lại vô cùng khách khí, nhưng nụ cười này không phải do hắn tôn trọng đối phương mà là thể hiện bản thân mình có học thức.

Thực chất, hắn nhìn người, giống như đang nhìn thấy một bầy kiến hôi.

Sở đạo diễn thực sự không ngờ rằng các diễn viên sẽ có một màn trình diễn phù hợp như vậy. Thực ra, chỉ cần màn biểu diễn đạt đến mức “Nụ cười lịch sự” là đủ trọn vẹn cho cảnh quay này. Đây cũng là lý do vì sao vai diễn của Hoa Vô Khuyết lại dễ diễn như vậy.

Tuy nhiên, điều khiến người ta không ngờ là Hứa Trăn lại có thể nắm bắt được thần thái phù hợp gần như tuyệt đối. Trên mặt của hắn không hề dư thừa một cảm xúc nào, chỉ có một nụ cười nhàn nhạt nhả nhặn treo trên khóe miệng.

Thực khách khí, thực ôn hòa.

Nhưng lại khiến cho người đối diện cảm nhận được sự kiêu ngạo thâm sâu trong xương tủy của hắn. Đó không phải là sự ngang ngược kiêu ngạo đến từ bên ngoài, mà giống như tự nhiên, cảm giác bẩm sinh cao quý chẳng khác gì một vị hoàng tử đi cứu tế chúng sinh. Sự giáo dục khiến hắn trở nên hòa nhã, lễ phép với mọi người, nhưng chính phần ôn hòa đó lại khiến mọi người thấp thỏm lo âu, chân tay luống cuống.

Thần Tích đạo trưởng nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt trở nên phức tạp. Ông ta cảm thấy bản thân không bắt kịp khả năng nhập vai của tên nhóc kia. Diễn xuất như vậy thật sự khiến ông ta rơi vào tình thế lúng túng giữa diễn và thực.

Chương 46: Diễn Xuất Vừa Đủ

Trong giây phút kia, ông ta dường như cảm giác được, người đang đứng trước mặt mình là một vị thiếu chủ sống sờ sờ của Di Hoa Cung. Y phục trắng như tuyết, anh tuấn xuất chúng, võ công tuyệt đỉnh, xuất thân thần bí và cao quý. Còn chính mình là một lão già gàn đất xa trời, đang bị đối phương dùng khí thế đè ép đến thở không nổi.

Vài giây đồng hồ sau, Thần Tích đạo trưởng mới rút cục tỉnh táo lại, đôi môi khô khốc mấp máy có chút đắng chát: “Hóa ra là công tử của Di Hoa Cung, thất lễ, thất lễ rồi.”

Lúc này, một diễn viên quần chúng lớn tiếng nói: “Ngay cả người của Di Hoa Cung cũng đã đến, vậy thì cỗ quan tài kia cũng nên mở ra rồi?”

Thần Tích đạo trưởng há hốc mồm, không nói chuyện, còn Hoa Vô Khuyết thì quay đầu nhìn người mới lên tiếng, sau đó từ tốn nói: “Việc này đừng vội nhắc lại, chuyện kho báu dĩ nhiên là giả, mong các vị đừng để mình rơi vào gian kế của ác nhân.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều yên lặng.

Chỉ trong thời gian ngắn, Hoa Vô Khuyết đã có thể đánh bại tất cả mọi người, lại dễ như trở bàn tay chiếm được bội kiếm của Thần Tích, chính vì vậy, không có ai dám đứng ra khiêu chiến với hắn.

Dứt lời, Hoa Vô Khuyết từ trong tay áo rút ra một tấm bản đồ da cừu, nói với Thần Tích đạo trưởng: “Bản đồ đều giống nhau, dọc đường ta đã tìm được mấy bản.

“Hiện giờ bên trong giang hồ, chuyện kho báu Yên Nam Thiên sớm đã không còn bí mật...”

Trên đường đi, hắn đã chứng khiến tất cả mọi việc, cùng với phỏng đoán của chính mình, sau đó thuật lại một cách trật tự rõ ràng, logic kín đáo, khiến cho đám người không ngừng gật đầu đồng ý.

Đội hắn nói xong, võ lâm nhân sĩ ở xung quanh tranh nhau chen lấn nâng lên chân thúi.

“A di đà phật, công tử từ bi.”

“Ai còn nghĩ đến việc tàn sát lẫn nhau, để cho kẻ bên ngoài hưởng lợi, đó mới chính là đồ đàn!”

“Nơi đây vốn dĩ là ngõ cụt, vậy mà Hoa công tử chỉ nói dăm ba câu, lại có thể biến thù thành hòa, thật sự khiến người người khâm phục!”

“...”

Đạo diễn Sở Kiều Hùng ngồi sau màn hình, đợi một cảnh này kết thúc liền giơ tay lên hô to: “Cut!”

Khi cảnh quay kết thúc, Sở Kiều Hùng nhìn lại hình ảnh bên trong máy quay, đôi môi khẽ nhếch lên

“Qua!”

Sở đạo cao giọng nói: “Mọi người vất vả rồi!”

“Cảnh quay buổi sáng kết thúc, mọi người nghỉ ngơi ăn trưa đi!”

Ngay khi những lời này vừa phát ra, trên trường quay đã nổ ra một tràng pháo tay. Mà ánh mắt của những người xung quanh khi nhìn Hứa Trăn đều đã phát sinh thay đổi.

Tên nhóc này, có chút bản lĩnh đấy!

Không chỉ diễn một lần là đạt, cảnh đánh võ lại rất xuất sắc, đọc lời thoại cũng có cảm giác, thậm chí kỹ năng câu thoại vô cùng đáng nể, thực sự là một diễn viên có triển vọng lớn.

Lúc này Hứa Trăn cũng khá hài lòng với màn trình diễn của mình. Hắn quay đầu nhìn về phía Thần Tích đạo trưởng, mở miệng hỏi thăm: “Tiền bối, thật xin lỗi, vừa rồi không làm tay của ngài bị thương đi?”

Thần Tích đạo trưởng sùng sốt một lát.

Ngay lập tức, ông ta cuộn cổ tay lại, nhếch mép cười: “Không sao đâu, làm gì yếu ớt như vậy.”

Trong lúc nói chuyện, ông ta dùng ánh mắt còn lại vụng trộm liếc nhìn người trẻ tuổi trước mặt. Giờ khắc này, khí tức áp đặt bao trùm trên cơ thể đối phương đã biến mất. Đứng ở trước

mặt ông ta, chẳng qua là một diễn viên trẻ tuổi khiêm tốn, lễ phép và tốt bụng.

Khác hoàn toàn khí chất của Hoa Vô Khuyết trong bộ phim.

Cho nên nói, loại thần thái mới này, chỉ là dựa vào kỹ năng diễn xuất thuần túy thôi sao?

Chắc...

Thần Tích đạo trưởng nhin không được mà lạnh cả sống lưng.

“Chà, không tệ, biểu hiện vừa rồi của hai vị vô cùng xuất sắc.”
Lúc này, Sở đạo diễn đã đem hai phần cơm hộp tới, phân biệt đưa cho Hứa Trăn cùng Thần Tích đạo trưởng: “Tiểu Hứa bên này chủ yếu là khí chất, còn lão Mã bên này là biểu tình vô cùng tự nhiên.”

Nói xong, Sở Kiều Hùng lấy cùi chỏ thúc nhẹ vào vai Hứa Trăn, nói: “Hai ngày nay cậu nên học hỏi thêm từ Mã lão sư, thân thể hiện tại vẫn hơi cứng, tranh thủ cố gắng để cải thiện cho tương lai.”

Hứa Trăn tiếp nhận cơm hộp, gật đầu cười.

Mà lúc này, khoe miệng của Thần Tích đạo trưởng giật một cái, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Mẹ nó, thái độ vừa rồi của lão tử có phải diễn đâu...

Ai, được rồi, quên đi, nếu nói nữa sẽ rơi nước mắt mất...

Chỉ trong vòng mấy ngày, biểu hiện xuất sắc của Hứa Trăn đã lan truyền khắp tổ phim “Tuyệt Đại Song Kiều”. Ai cũng chưa từng nghĩ đến, diễn xuất của diễn viên trẻ tuổi này lại tốt đến như vậy.

Cho dù là đánh võ, lời thoại hay biểu cảm, tất cả chúng đều ở đúng vị trí. Tuy không phải nói là “diễn xuất bùng nổ”, nhưng ít nhất thì cũng trên mức diễn viên có trình độ, càng không quá lộ như mọi người phỏng đoán ban đầu.

Mỗi khi đến cảnh quay của Hoa Vô Khuyết, không ít người nhàn rỗi ở bên trong tổ kịch chạy tới xem náo nhiệt. Từng người thừa hứng mà đến lại tận hứng chạy về, sau đó lén lút nghị luận một phen, tràn đầy phấn khởi.

Tất nhiên, cũng có vài người âm dương quái khí nói ra một câu “Cũng không có gì hơn...”, nhưng ít nhất là hầu hết mọi người đều bị thuyết phục, càng không có ai dám ở trước mặt Hứa Trấn nhãn mặt chề bai.

Chương 47: Mâu Thuẫn Bắt Đầu

Ba ngày sau, tất cả các cảnh quay của Nga Mi Sơn đều đã hoàn tất. Tổ kịch phân ra hai nhóm A và B, chia nhau để quay các cảnh tách biệt.

Trong đó, nhóm A lấy Tiểu Ngư Nhi làm trung tâm, chủ yếu quay kịch bản ở Mộ Dung sơn, bao quát cả Thiết Tâm Lan, tiểu tiên nữ Trương Tinh và Mộ Dung Cửu muội.

Tổ B lấy Hoa Vô Khuyết làm trung tâm, chủ yếu quay kịch bản ở Di Hoa cung cùng với một số cảnh rải rác khác, mặt khác cùng các nhân vật bao gồm Yêu Nguyệt, Yêu Tinh cung chủ, trùm phản diện Giang Biệt Hạc.

Sau khi nhiệm vụ quay của hai nhóm đều hoàn thành, đoàn sẽ tiến hành điều phối một lần nữa, sau đó tiếp tục phân tổ quay chụp.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai nhóm thành viên đã bắt đầu nhiệm vụ quay phim của riêng mình.

Tuy nhiên, chỉ sau một tuần, đoàn phim Tuyệt Đại Song Kiêu đã xảy ra mâu thuẫn lớn đầu tiên kể từ khi thành lập.

Đó chính là, tiến độ quay phim của hai nhóm A và B không đồng đều. Dựa theo kế hoạch đã định, thời gian quay của mỗi nhóm là 20 ngày.

Lúc này thời gian đã trôi qua một phần ba, nhóm A, cũng chính là tổ của Tiểu Ngư Nhi mới chỉ hoàn thành hai mươi phần trăm số cảnh quay. Mà nhóm B cùng với tiến độ quay phim hiện tại thì nhiều nhất chỉ mất một tuần lễ nữa là hoàn thành tất cả các cảnh quay.

Tiến độ của hai nhóm chênh lệch nhau tới ba phần. Đối với chuyện này, nhà sản xuất Lâm Huệ Mỹ vô cùng ngạc nhiên.

Chênh lệch nhiều như vậy?

Chuyện này làm sao có thể?

Hơn nữa còn là tiến độ của nhóm Hoa Vô Khuyết nhanh hơn?

Cô vội vàng đến xem lịch quay của nhóm B, lướt qua một lượt, sau đó nhanh chóng phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

Cảnh quay đánh võ của Hoa Vô Khuyết được hoàn thành rất nhanh gọn.

Tuyệt Đại Song Kiều là một bộ phim võ hiệp truyền thống, bên trong có rất nhiều cảnh quay đánh võ. Thế nhưng, thời gian mà Hứa Trăn thực hiện các phân cảnh quay lại nhanh hơn dự đoán.

Chỉ cần xem qua một lần đã có thể diễn, đánh một lần liền có thể qua, hiệu suất cao đến mức khiến người ta không tin nổi.

Ngoài ra, đám người Yêu Nguyệt, Giang Biệt Hạc và những người khác trong cảnh quay với hắn đều là những diễn viên đàn anh dày dạn kinh nghiệm, không có ai cản trở, vì vậy tiến độ quay phim tự nhiên nhanh như chẻ tre, vô cùng gọn gàng.

Lâm Huệ Mỹ bị sốc bởi hiệu suất làm việc của Hứa Trăn, đồng thời cảm thấy có chút đau đầu.

Không thể tiếp tục như thế này!

Các kế hoạch quay sau đó đều theo quy định, nếu thay đổi phân nhóm ở đây thì tất cả các kế hoạch đều phải thay đổi cho phù hợp, không có thời gian điều chỉnh trang thiết bị và nhân sự.

Đồng thời, nhân viên bên nhóm B mỗi ngày đều có thể sớm hoàn thành cảnh quay, chưa từng thức đêm. Mà nhân viên bên nhóm A thì mỗi ngày làm việc liên tục không nghỉ, một nắng hai sương, tâm lực lao lực quá độ.

Nếu sự việc cứ tiếp diễn như vậy, các nhân viên của nhóm A chắc chắn sẽ có ý kiến.

Bản chất con người là không chịu thiếu thốn và bất bình đẳng.

Trong thực tế, nó là sự thật.

Tổ quay phim, âm thanh, ánh sáng bên nhóm A đã sớm âm thầm oán than đến tận tận đất.

“Ai, người kia là Tống Úc đúng không, ai cũng nói hắn có hiệu suất quay phim rất cao, kêu cái gì mà “Tống một cảnh”, tôi không nghĩ hắn chỉ cần một cảnh là qua đâu.”

“Dù sao cũng là người của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh, cho nên luôn được người ta tặng bốc.”

“Với tiến độ như thế này thật sự là ép buộc người khác? Cậu xem bên nhóm B, người ta mỗi ngày đều giải tán rất sớm, còn chúng ta làm việc lao lực như vậy cũng không thấy tăng thêm mấy đồng!”

“...”

Đủ loại tin đồn đầy trời thỉnh thoảng truyền vào tai của Tống Úc.

Hắn nén giận, thực sự bị đè nén, nhưng lại không chỗ phát tiết. Phiên nhất chính là loại này.

Ban đầu có một học tra sống ở bên cạnh, cha mẹ mỗi ngày nhìn mình thật thuận mắt. Kết quả vào ngày mưa gió thất thường, tên học tra đột nhiên dọn đi rồi, đổi lại một tên học bá, người trong nhà bắt đầu sôi sục, dùng tên học bá bóp chết tôi. Ai cũng cao giọng nói, chỉ cần bản thân đi học lại thì nhất định có thể đỗ Thanh Hoa. Quả nhiên, nói dễ hơn là làm.

“Gần đây những người trong đoàn phim nói cái gì? Cậu đều nghe hết rồi đúng không?” Ngày hôm nay, sau khi kết thúc cảnh quay, người đại diện vừa lái xe vừa hỏi thăm Tống Úc.

“Ừm, tôi có nghe,” Tống Úc bĩu môi, đáp: “Cứ kệ bọn họ, tôi tự mình làm tốt công việc là được.”

“Tôi đã xem qua cảnh quay của Hứa Chân, quả thật không tệ, nhưng vẫn còn kém một chút nhiệt, nên chưa phải là đối thủ của tôi.”

Sắc mặt của người đại diện rất lãnh đạm, nói: “Cậu nghĩ như vậy là rất tốt. Nhưng tôi vẫn phải nói cho cậu một chuyện...”

Nói xong, cô nhìn vào kính chiếu hậu, sử dụng mặt kính để nói chuyện với Tống Úc đang ngồi ở hàng ghế sau: “Lâm tỷ muốn diễn viên đóng vai Hoa Vô Khuyết tới Đông Nhạc.”

Vừa nghe xong câu này, Tống Úc đang mơ mơ màng màng nhất thời giật mình một cái. Hắn lập tức ngồi ngay ngắn, hỏi: “Hứa Chân? Hắn không phải là người của Tinh Quang giải trí sao?”

“Nếu đang êm đềm ở công ty lớn, thì làm sao có thể để ý đến tòa miếu nhỏ này của chúng ta?”

Người đại diện nói: “Hắn chỉ là một con tốt nhỏ ở Tinh Quang giải trí, nhưng nếu như đến chỗ này, Đông Nhạc truyền hình điện ảnh sẽ coi hắn là lão đại mà phụng.”

“Cậu nghĩ xem, hắn có động tâm hay không?”

Tống Úc trầm mặc.

Chương 48: Phải Đánh Bại Cậu Ta!

Nhiều người trong làng giải trí thường quan niệm rằng thà đầu gà còn hơn đuôi phượng.

Bởi vì mọi công ty đều có tài nguyên hạn chế, nếu không phải là người được công ty ủng hộ mạnh mẽ, thì sẽ không bao giờ có được những nguồn tài nguyên tốt nhất.

Năm đó Tống Úc đồng ý ký kết hợp đồng với Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc còn không phải vì nguyên nhân này sao?

Người đại diện thấy sắc mặt của hắn phai nhạt xuống, lại nói tiếp: “Tôi không có chỗ đứng cao trong ban lãnh đạo công ty, thực lòng mà nói, tôi không muốn các ngôi sao của Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc vụt sáng, tôi chỉ mong nghệ sĩ của mình sống tốt hơn.”

Nói xong, chiếc xe đã đến bãi đậu xe của khách sạn.

Người đại diện dừng xe, quay đầu nói với Tống Úc: “Nếu như hắn đến, tôi dự định sẽ mang cậu đi.”

“Một núi không thể chứa hai hổ, nếu công ty này có Hứa Chân thì cậu vĩnh viễn không có ngày nổi danh.”

Tống Úc nghe xong lời này, nhin không được mà cãi lại: “Tôi không nghĩ mình so với hắn...”

“Chuyện này cậu đừng cãi tôi,” Người đại diện ngắt lời, “Nó không có ý nghĩa.

“Hai người là tình huống như thế nào, trong lòng cậu đều biết.”

Tổng Úc bị cô nói như vậy liền á khẩu, ghen mà không thể đáp lại được.

Đúng vậy, hẳn thật sự biết.

Điều kiện ngoại hình của Hứa Chân tốt hơn hẳn, đánh võ cũng đẹp hơn hẳn, tuổi tác còn trẻ hơn...

Bản thân tuy đã đóng nam chính của mấy bộ phim, nhưng đó hoàn toàn là nhờ sự hậu thuẫn của Truyền hình Điện ảnh Đông Nhạc.

Nếu như rời khỏi công ty này, hẳn chỉ là Tổng Úc, còn lại không là gì cả?

Một lúc lâu sau, Tổng Úc mới miễn cưỡng hòa hoãn: “Vậy chị muốn như thế nào? Tìm công ty khác?”

Người đại diện nói: “Chuyện tìm công ty khác tôi sẽ lo, còn nhiệm vụ của cậu...”

Nói tới đây, cô hơi dừng một chút, nhìn chằm chằm Tổng Úc rồi mới mở miệng: “Trên phim trường, với tư cách là một diễn viên, hãy đánh bại cậu ta một cách trực diện!”

Đánh bại hẳn...

Những lời này như một nhát búa nặng nề giáng vào lòng ngực của Tổng Úc, khiến cho trái tim của hắn đập nhanh hơn, nhiệt huyết không ngừng sôi trào.

Tổng Úc đã có một trải nghiệm vô cùng chói sáng khi còn là sinh viên.

Hắn là sinh viên của trường hí kịch lớn nhất trong nước, hơn nữa mọi người lúc đó đều công nhận hắn là giáo thảo, được chọn làm vai nam chính trong buổi tốt nghiệp khoa diễn xuất bộ phim truyền hình.

Lúc đó hắn rất thích cạnh tranh, làm gì cũng phải tranh giành vị trí đầu tiên, phải đập lên mọi người thì hắn mới thấy thoải mái.

Tình cách như vậy đã theo hần đến khi xuất đạo.

Thế nhưng, khi tiếp nhận bộ phim đầu tiên trong đời, Tống Úc liền đột nhiên tỉnh ngộ: Xã hội không phải là sân trường, tranh cường hão thắng cũng không đạt được lợi ích gì. Dù thắng hay thua ai, điều đó cũng không mang lại lợi ích gì, mà chỉ làm mất lòng người khác.

Tống Úc thậm chí còn không biết mọi chuyện bắt đầu từ khi nào, hần đột ngột thay đổi từ một người nóng tính, tàn nhẫn trở thành một người hài hước và nói nhiều.

Nhưng mà, giờ này khắc này, lại có người tới nói với hần: Hãy sử dụng sức lực của mình để đánh bại đối thủ.

Ngay lập tức, gen hiếu chiến trong xương máu hần bị kích hoạt trở lại, Tống Úc thoáng một cái liền bùng cháy.

Tốt!

Đánh bại!

Mẹ nó lại có người dám ngấp nghé vị trí cao nhất của lão tử ở Đông Nhạc, nhất định phải dùng thực lực bóp chết hần!

Người đại diện ngồi trên ghế nhìn xung quanh, thấy bên trong gara không có ai, cô quay lại nói nhỏ với Tống Úc: “Tôi biết được tin này thông qua con đường khá tin cậy, buổi sáng ngày mai, Thái tổng muốn tới phim trường để kiểm tra...”

“Trùng hợp là tới cảnh cậu và Hứa Chân đôi võ.

“Tiểu tử, tôi nói trước, cậu phải lấy hết thực lực ra để chiến!”

Sắc mặt của người đại diện vô cùng nghiêm túc: “Cuộc đời này rất dài, nhưng mấu chốt chỉ có hai ba bước.

“Nhất định phải nắm chắc, nghe chưa!”

Vẻ mặt của Tống Úc trịnh trọng hơn: “Đã biết!”

A, xin lỗi bạn học Tiểu Hứa, ngày mai tôi không thể nhường cậu được!

Cứ để chúng ta đường đường chính chính quyết đấu một trận đi, tôi nhất định khiến cậu thua tâm phục khẩu phục!

...

Sáng sớm hôm sau, rạng sáng 3 giờ 10 phút.

Hứa Trăn đến phim trường từ sớm, ăn bữa sáng mà Chu Hiểu Mạn chuẩn bị cho hắn, đồng thời xem lại kịch bản.

“Hứa ca, tôi vừa mang cà phê tới đây. Anh có muốn uống một tách không?” Một người viết kịch đi ngang qua hắn, trên tay cầm một tách cà phê bốc khói nghi ngút, hỏi.

Hứa Trăn do dự một chút, tiếp nhận cà phê, cười nói: “Được, cảm ơn cậu.”

Một lúc sau, một nam diễn viên khác lặng lẽ rút lò sưởi điện từ phòng tiện ích và đẩy nó đến gần ghế của Hứa Trăn.

Hứa Trăn hơi hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhưng không có lên tiếng. Hắn phát hiện, trong thời gian gần đây, người giúp mình xử lý mấy việc vặt vãnh hình như càng ngày càng nhiều.

Hứa Trăn không có đặc chí, cũng không có cảm thấy phiền chán.

Hắn có thể hiểu những gì những người này nghĩ.

Không quan trọng, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Buổi quay nhóm đầu tiên đã kết thúc vào đêm qua, phần tiếp theo sẽ được quay theo nhóm mới.

Hứa Trăn lần này được xếp vào nhóm A, do đích thân đạo diễn Sở Kiều Hùng tự mình dẫn đội. Thành viên là tam giác trung tâm Tiểu Ngư Nhi, Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Lan, có thể nói đây là một nhóm hội tụ của nhân vật chính.

Cảnh đầu tiên được quay trong ngày hôm nay là cuộc đối đầu giữa Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi.

Chương 49: Quan Sát Thực Lực

Đây là một trận diễn thoại, không hề đánh nhau.

Hơn nữa, phân cảnh này là trận diễn thoại duy nhất của hai người bọn họ bên trong bộ phim. Còn lại, Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết chỉ cần vừa thấy mặt liền lao vào đánh nhau.

Hoặc nói một cách khác, Tiểu Ngư Nhi chỉ cần vừa thấy Hoa Vô Khuyết, liền sẽ bị đánh.

Hứa Trăn biết hôm nay hắn sẽ quay cảnh này nên đã cố gắng dậy từ rất sớm.

Một mặt, cần phải đến phim trường sớm để làm quen với môi trường, mặt khác, trợ lý Chu Hiểu Mạn mãnh liệt yêu cầu, hóa trang của hôm nay nhất định phải để cho cô tự mình trang điểm.

Cũng không phải nói thợ trang điểm trong đoàn phim không bằng cô. Chỉ là do, thợ trang điểm của đoàn phim phải làm việc với hàng chục diễn viên, cho nên không thể chăm sóc đặc biệt cho tất cả mọi người.

Mà Chu Hiểu Mạn chỉ phục vụ một mình Hứa Trăn, vì vậy có thể bảo đảm cô sẽ làm hết sức mình. Hóa trang đợt này nhìn qua rất đơn giản, nhưng trên thực tế, Chu Hiểu Mạn đã dành trọn ba tiếng đồng hồ để trang điểm cho hắn.

Khi gần xong việc thì trời cũng đã rạng sáng.

Hứa Trăn nhìn Chu Hiểu Mạn lẩn lộn tới lui một hồi, nhin không được mở miệng hỏi: “Làm như vậy có phải là hơi quá phận không?”

Chu Hiểu Mạn vẫn không thay đổi, trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh: “Đừng lo lắng, nếu chúng ta không thay đổi, bọn họ nhất định sẽ thay đổi, ai không thay đổi mới ngu ngốc.”

Hứa Trăn: “...”

Được thôi, không quan trọng.

Đến khoảng 6h30 sáng thì công việc trang điểm cuối cùng cũng hoàn thành.

Sau khi Hứa Trăn đến phòng thử đồ thay quần áo xong, hắn liền muốn rời khỏi hậu trường và di chuyển đến địa điểm quay.

Không ngờ vừa đẩy cửa vào, hắn đã tình cờ chạm mặt với Tống Úc, người đóng vai Tiểu Ngư Nhi.

Hứa Trăn sửng sốt.

Hôm nay Tống Úc...hình như đã thay đổi?

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì Tống Úc đã gật đầu nhẹ với hắn, sau đó bước thẳng vào hậu cảnh mà không nói một lời nào.

Hứa Trăn quay đầu nhìn bóng lưng xa xăm của hắn, có chút khó hiểu.

Hôm nay anh ta bị làm sao vậy, bộ dạng hình như không vui vẻ cho lắm?

Rõ ràng trước đó mỗi lần gặp nhau, cả hai đều sẽ nói chuyện hai ba câu!

Thế nhưng, Hứa Trăn cũng không có suy nghĩ nhiều. Dù sao hai người cũng không quá thân thiết, hoặc có thể người ta có việc riêng, mà mình cũng không tiện hỏi.

7 giờ sáng, ê-kíp của từng nhóm đã có mặt đông đủ, buổi quay ngoại cảnh chuẩn bị bắt đầu. Cách đó không xa, nhà sản xuất Lâm Huệ Mỹ đang đi cùng với một người đàn ông trung niên: “Thái ca, người mặc đồ trắng bên kia chính là Hứa Chân.”

Người đàn ông trung niên nheo mắt, âm thầm quan sát sau đó gật đầu nói: “Ừm, tôi đã thấy.”

“Ngoại hình rất tốt, so với Hạ Tuấn Ninh cũng ngang nhau, hơn nữa có khả năng phát hỏa.

“Tuy nhiên, đó cũng chỉ là tiềm năng,” Người đàn ông trung niên dừng lại, rồi lại nói, “Tôi không muốn một cái bình hoa di động.”

Lâm Huệ Mỹ lắc đầu nói: “Cậu ta không phải là bình hoa, kỹ năng diễn xuất ổn. Mặc dù vẫn còn chỗ để cải thiện, nhưng cậu ta lại rất có tinh thần, cho nên tôi cảm thấy, cậu nhóc đó rất đáng để đào tạo.”

Dứt lời, Lâm Huệ Mỹ nói với vẻ tiếc nuối: “Ai, thật đáng tiếc, cảnh quay hôm nay lại không có đánh võ. Hứa Chân diễn thoại thì có thể nói tạm được, nhưng nếu diễn đánh võ, cậu ta thật sự rất xuất sắc.”

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: “Không cần, tôi chỉ muốn xem cảnh diễn thoại.

“Con đường của ngôi sao võ thuật thật sự quá hạn hẹp, mà thứ tôi muốn là một diễn viên đa dạng, có thể diễn bất cứ loại phim truyền hình nào.”

Dứt lời, hắn tìm thấy một chiếc ghế đầu gần đó và ngồi xuống, sau đó lật xem kịch bản trên tay.

“Ồ, hôm nay quay đoạn này sao,” Người đàn ông trung niên cười nói, “Đây là đoạn Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết bị chia cắt ở bên bờ.”

Nói xong, hắn nghiêm túc lật lại kịch bản một cách cẩn thận để hiểu được một cách tổng quát về câu chuyện hôm nay.

Người đàn ông trung niên này họ Thái, chính là tổng giám đốc đương nhiệm của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh. Hắn nghe Lâm Huệ Mỹ nói có một người trẻ tuổi không tệ bên trong đoàn phim Tuyệt Đại Song Kiêu, đề nghị hắn mời người này về dưới trướng công ty.

Do đó, Thái tổng liền tự thân xuất mã, tận dụng cơ hội kiểm tra tiến độ đoàn phim, để đến xem thực lực của người trẻ tuổi này. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, hình tượng thực sự rất tốt, nhưng còn chưa biết kỹ năng diễn xuất như thế nào.

“Ba!”

Lúc này, bên lề vang lên âm thanh giòn giã của tấm Clapboard, báo hiệu ảnh quay chính thức bắt đầu.

Thái tổng của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh vốn là một người đam mê võ thuật.

Hắn dành hơn nửa thời gian đi học ở các hiệu sách thuê và đọc ít nhất hàng trăm cuốn tiểu thuyết võ hiệp.

Về cơ bản hắn đã xem tất cả các kiệt tác của Kim Cổ Lương Hoàng Âm, thậm chí một trong số đó, hắn còn xem đi xem lại rất nhiều lần

Diễn hình như tác phẩm “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Khi còn trẻ, Thái tổng vẫn luôn có một mộng tưởng: Tương lai sau này, nhất định phải trở thành đại minh tinh, sau đó tại đóng vai Yên Nam Thiên trong phim truyền hình “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Tuy nhiên, thực tế cuối cùng là: Vóc dáng thấp béo, mặc dù giàu có nhưng Thái tổng cũng chỉ đành mở một công ty điện ảnh, rồi ngồi xem người ta diễn Tuyệt Đại Song Kiêu...

Đây cũng là điều mà hắn vô cùng tiếc nuối.

Thấy hiện trường bắt đầu quay, Thái tổng nắm chặt tay và chăm chú theo dõi diễn xuất của diễn viên.

Chương 50: Kỹ Năng Của Tổng Úc

Câu chuyện sẽ được quay vào ngày hôm nay thật sự rất thú vị. Nhìn chung toàn bộ phim, Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết đa số đều ở trong quan hệ đối nghịch. Tuy nhiên, đoạn này không phải vậy.

Bởi vì cách đây không lâu, Tiểu Ngư Nhi đã chán cuộc sống ở ẩn nên đã chủ động nhảy ra ngoài và thực hiện một “Thỏa thuận ba tháng” với Hoa Vô Khuyết:

Hai người tạm thời buông xuống ân oán, đợi sau 3 tháng lại quyết đấu sinh tử.

Hoa Vô Khuyết đồng ý.

Nhưng trong ba tháng này, cả hai đã cùng nhau trải qua hàng loạt chuyện, nhận ra thực lực và tính cách của nhau, thậm chí bắt đầu cùng chung chí hướng, hận tại sao lại gặp nhau quá muộn. Cảnh quay hôm nay chính là ngày kết thúc của thỏa thuận ba tháng, hai người mỗi người đi một ngã, từ này trở về sau chính là kẻ thù của nhau.

Thái tổng nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế xếp, cầm lấy ly giữ nhiệt, nhấp một ngụm trà hoa quả đã pha trước đó.

Ở địa điểm quay phim.

Tổng Úc cùng Hứa Trăn sóng vai mà đi, chậm rãi bước vào một túr quan bên đường.

Tiểu Ngư Nhi do Tổng Úc thủ vai, mặc một thân áo cà sa rách rưới, tóc rối tung, tư thế đi cà lơ phất phơ. Mà Hứa Trăn diễn vai Hoa Vô Khuyết thì toàn thân áo trắng, chiều cao ngọc lập, thẳng tắp như tùng, lúc bước đi liền toát ra một phong thái ngạo nghễ, bất phàm.

Nhìn vào bóng lưng của hai người, Thái tổng nhin không được nhẹ gật đầu.

Không sai, cảm giác của hai người đều rất hài hòa.

Một là đứa con hoang do ác nhân nuôi thả trong sơn cốc, một là công tử chịu phải sự quản giáo khắc nghiệt ở cung Di Hoa, đây chính là cảm giác chênh lệch rất rõ ràng.

Tuy nhiên, cảnh tiếp theo lại gây ra một hồi tiếng cười nhỏ từ bên sân.

Lúc này, sau khi hai người tiến vào tửu quán, Tiểu Ngư Nhi tiện tay kéo qua một băng ghế dài, thản nhiên ngồi xuống, trong đó một chân còn giẫm trên băng ghế.

Nhưng Hoa Vô Khuyết lại dừng bước, đứng chắp tay, nhìn thoáng qua ghế dài, rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho tiểu nhị đứng ở bên cạnh.

Tiểu nhị hiểu ý, lập tức lấy khăn treo trên bả vai xuống, trợn trư đem ghế lau sạch sẽ.

Hoa Vô Khuyết lúc này mới thản nhiên ngồi xuống.

“Phốc...”

“Phong thái của công tử này, rất đúng chỗ nha!”

“...”

Thái tử ở bên cạnh cũng không nhịn được cười.

Ngay sau đó, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Thấy hai người ngồi xuống, chủ quán cúi đầu cười nói: “Hai vị khách quan muốn dùng gì?”

Ngữ khí của Hoa Vô Khuyết rất bình thản: “Một bát mì sợi.”

“Sao lại ăn mì!” Tiểu Ngư Nhi ở bên cạnh khoát khoát tay, một mặt khinh bỉ nói, “Khó lắm mới đi được một chuyến, chúng ta phải ăn cái gì đó đặc biệt một chút.”

Vừa nói hần vừa vươn cổ nhìn về phía quầy, duỗi tay chọn tên món ăn trên bảng hiệu gỗ: “Người cho chúng ta một con gà luộc, bốn phần rau xào, gân bò cay, thịt trắng giã tỏi, thịt kho tàu, đuôi bò ôm, cá hấp đậu... Lại thêm một con gà quay, được rồi, trước cứ như vậy đi.”

Dứt lời, hần trực tiếp cầm ấm trà nhỏ trên bàn lên, “Ừng ực ừng ực” uống cạn.

Uống một hồi, hấn lại lấy tay áo lau miệng, cười nói: “Thoải mái!

“Trên đường đi, ta đã khát muốn chết!”

Trong khi nói, hấn đặt ấm trà xuống, nắp ấm va vào thân ấm phát ra âm thanh giòn giã vừa phải.

Bên sân, Thái tổng nhú mày.

Vừa rồi, Tống Úc diễn phân đoạn này... Vô cùng tốt!

Tự nhiên hòa hợp, rất có cảm giác.

Cho dù đó là chuyển động cơ thể, nét mặt, hoặc giọng điệu của lời nói, chúng đều hài hòa và mang lại cảm giác rất tự nhiên.

Lúc này, cảnh quay vẫn đang tiếp tục.

Hoa Vô Khuyết nói: “Đừng gọi nhiều món quá, chúng ta ăn không hết đâu.”

“Người ăn không được thì để ta ăn!” Bộ dáng của Tiểu Ngư Nhi giống hệt như quỷ chết đói mới đầu thai, hai mắt phát sáng, miệng thì nhanh nhẩu, “Ta đói gần chết, thậm chí ta cảm thấy hiện tại mình có thể ăn hết một con trâu to!”

Vừa nói hấn vừa không chút khách khí mà chằm chọc Hoa Vô Khuyết: “Không phải ta nói người, nhưng người đường đường là thiếu chủ của cung Di Hoa, vậy mà ra ngoài chỉ gọi một bát mì?”

“Xứng đáng với thân phận của người sao?”

Hoa Vô Khuyết lắc đầu nói: “Di Hoa cung không thích ăn uống thô tục.”

“...”

Nhìn cảnh quay vẫn đang tiếp tục, ánh mắt của Thái tổng dần dần thay đổi.

Tống Úc diễn quá tốt, so với trước đây còn diễn tốt hơn rất nhiều.

Thái tổng biết Tống Úc tốt nghiệp Hý Kịch Trung Ương, trước đó cũng đã tham gia nhiều vở kịch kinh điển trong thời gian đi học, hơn nữa kỹ năng diễn xuất của cũng rất tốt. Tuy nhiên,

điều hấn không ngờ cái gọi là “vượt qua” sẽ thực sự đạt đến mức này.

Đây rõ ràng là một cảnh quay hàng ngày rất bình thường, không có sự bùng nổ và tâm trạng không quá phức tạp.

Thế nhưng, “cảm giác kịch tính” ập vào sân khiến người xem không khỏi sờn gai ốc.

Kỹ năng diễn xuất của Tống Úc cực kỳ điêu luyện, cảm giác về thứ bậc, nhịp điệu và trọng lượng của hấn ta đều rất vừa phải.

Lúc nhìn hấn diễn, tựa như đang xem một món đồ thủ công tinh xảo, không cần thiết thực, chỉ cần ngắm nhìn thôi cũng có thể thỏa mãn nhu cầu thẩm mỹ của con người.

Thường xuyên có khán giả đặt câu hỏi về việc sử dụng kỹ xảo của diễn viên trong các buổi biểu diễn. Bọn họ cho rằng, một màn trình diễn tốt nên từ bỏ các kỹ xảo và quay trở lại cuộc sống, để màn trình diễn diễn ra tự nhiên như những sự kiện thực tế đang diễn ra xung quanh họ. Nhưng thực tế, không ai muốn nhìn thấy những điều tầm thường trong cuộc sống.

Một màn trình diễn thực sự mạnh mẽ nên được kết nối với “ăng-ten” ở một đầu để đảm bảo chất lượng nghệ thuật và “dây nối đất” ở đầu kia để đảm bảo sinh kế.

Đây chính điểm cân bằng giữa hai điểm trong khoảng trống.

Chương 51: Ngọa Long Và Phượng Hoàng

Khi còn trẻ, Thái tổng cũng từng chán ghét kỹ xảo và cũng không hiểu được loại hình nghệ thuật “tao nhã” của sân khấu.

Mãi đến sau này, hấn đặt chân vào lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, gặp gỡ những minh tinh thực sự trong lĩnh vực này, thì cuối cùng mới hiểu ra: Diễn kịch cần phải có kỹ xảo, thậm chí có thể nói, nếu không có kỹ xảo thì không thể diễn kịch.

Những thứ khiến người nhìn khó chịu chỉ là do kỹ xảo kém và thiếu khéo léo.

Nếu giống như Tống Úc, thì làm sao có thể bị chán gét?

Lúc này, cảnh quay đã sắp kết thúc, Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết bởi vì vấn đề gà quay mà đang tranh luận không ngừng.

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy đùi gà là thịt sống, thơm ngon hơn các bộ phận khác, mà Hoa Vô Khuyết lại thích phần ức gà, bởi vì nó không nhiều xương.

Đúng lúc này, bước ngoặt đầu tiên của cảnh quay đã xuất hiện.

Hoa Vô Khuyết đột nhiên hỏi: “Tiếp theo, ngươi định đi núi rùa sao?”

Tiểu Ngư Nhi nhếch miệng cười một tiếng, vừa ăn vừa nói: “Đúng vậy, ta bảo đảm để cho ngươi xem một màn kịch hay và thú vị.”

Vẻ mặt của Hoa Vô Khuyết tối sầm lại, nói: “Xin lỗi, ta không thể bồi ngươi đi.”

Động tác gấp thức ăn của Tiểu Ngư Nhi liền bất động.

Thật lâu sau, hần ngẩng đầu nói: “Ngươi không đi?”

“Uy uy uy...”

Tiểu Ngư Nhi để đĩa xuống bàn, gỡ gỡ đầu tóc rối tung: “Chúng ta chỉ còn ba mươi ngày, vậy mà ngươi không muốn đi cùng ta?”

Giọng điệu vừa kinh ngạc lại vừa ủy khuất.

Thoạt nghe như một câu nói đùa, nhưng nó chua xót không thể giải thích được.

Hoa Vô Khuyết trầm mặc nửa ngày, đáp: “Ta muốn về Di Hoa cung, hỏi rõ ràng các nàng vì sao muốn để ta giết ngươi.”

“A...”

Một lúc lâu sau, Tiểu Ngư Nhi hừ lạnh một tiếng: “Ngươi cho rằng các nàng sẽ nói cho ngươi biết sao?”

“Ngươi đi hỏi, thì có thể thay đổi sự thật rằng bọn họ muốn ngươi giết ta?”

“Ngươi chỉ đang lãng phí thời gian một cách vô ích.”

Khi nói, giọng hần cao dần, phẫn nộ, không cam lòng, tuyệt vọng, tự giễu, đủ loại cảm xúc lẫn lộn.

Nhưng hần hết lần này tới lần khác không hề gào thét. Ngược lại, hần cố tình kìm nén bản thân khiến mâu thuẫn tình cảm trong giọng điệu càng thêm gay gắt.

Một khắc này, Thái tổng ở bên sân liền vô thức đứng lên.

Xuất sắc!

Hần quả thật phải công nhận là Tống Úc diễn quá tốt.

Xử lý cảm xúc rất đúng chỗ!

Thái tổng lập tức quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn.

Như thế nào, cậu có thể bắt được nhịp điệu của cảnh quay này không?

Nếu như đột nhiên sụp đổ, thì một màn xuất sắc vừa rồi coi như uổng phí.

Ngay lập tức, Hoa Vô Khuyết hơi hơi cúi đầu xuống, hần hít sâu một hơi, sau đó lại thở dài ra.

“Giang Tiểu Ngư,” Hần ngẩng đầu lên, khuôn mặt ôn hòa ngày thường lúc này đã lạnh xuống, “Người chấp nhận như vậy sao?”

Tống Úc khẽ giật mình.

Hứa Trăn chậm rãi từ trên băng ghế đứng lên, ánh mắt nhìn chăm chú đối phương: “Ta và người đồng ý hòa hoãn ba tháng, chẳng lẽ chỉ vì tham sống sợ chết, sống lâu trăm ngày?”

Không hiểu sao, Tống Úc cảm thấy một áp lực không gì sánh được, dưới thân thể run lên, bất giác lùi lại nửa bước.

“Ta nhất định phải trở về.”

Hứa Trăn lần nữa hạ thấp tầm mắt, thu liễm khí thế bức người lại, giọng nói khàn khàn: “Không đem chuyện này làm cho rõ ràng, ta tuyệt không thể bỏ qua!”

Tống Úc trầm mặc nửa ngày, mới miễn cưỡng nói: “Được rồi, người đi đi.”

“Người nói đúng, chúng ta không thể chấp nhận như vậy được!”

“Cắt!”

Lúc này, đạo diễn hô cắt, thông báo kết thúc buổi quay cảnh đầu tiên của ngày hôm nay.

Hứa Trấn cùng Tống Úc đồng thời thở phào một hơi, sợi dây đang căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng không đứt đoạn.

Hai người hai mặt nhìn nhau, đều không nói một lời, cả khung cảnh đột nhiên chìm vào im lặng đến kỳ lạ.

Mãi cho đến khi đạo diễn Sở Kiều Hùng xem lại màn biểu diễn vừa rồi và đứng ra từ phía sau màn hình, sự im lặng cuối cùng mới bị phá vỡ.

“Được rồi! Quá tốt! cảnh quay này thật sự diễn rất đạt!”

Sở Kiều Hùng không ngần ngại bày tỏ những mỹ từ, khen ngợi hết lời: “Tiểu Tống không chế cảm xúc rất tốt, Tiểu Hứa cũng rất xuất sắc.

“Đây là đoạn hay nhất kể từ khi khai máy đến giờ!”

“Mặc dù có một vài sai sót nhỏ, nhưng nó không ảnh hưởng đến toàn cảnh.

“Biểu hiện không tệ, tiếp tục cố gắng!”

Ngay khi lời này vừa nói ra, nhiều người xung quanh đã chạy đến để tán thưởng cho cả hai người.

Thái tổng đứng ở vị trí cũ, “Bốp bốp bốp” vỗ tay không ngừng.

Rất tốt!

Cả hai đều tốt!

Hắn vốn dự định đến nhìn thực lực của diễn viên mà Lâm Huệ Mỹ đề cử, không nghĩ tới lại ngoài ý muốn phát hiện, bên cạnh mình còn một một đại bảo bối như vậy.

Đúng thế, tên tiểu tử Tống Úc này không tồi.

Kỹ năng diễn xuất tốt, hình tượng cũng coi như xuất sắc, chỉ cần chịu tốn tâm tư đi phỏng, chưa chắc không lên tuyến một.

Về phần Hứa Chân...

Phải đào!

Thái tổng thậm chí cảm thấy rằng nếu hắn chỉ có thể ký hợp đồng với một nghệ sĩ trong ba năm tới, hắn sẽ không ngần ngại giao lại hạn ngạch này cho Hứa Chân.

Tình Quang giải trí đúng là mắt mù mới có thể để một nhân vật như vậy chạy lung tung đi nhận vai phụ!

Thái tổng càng nghĩ càng xa, thậm chí đã bắt đầu hình dung ra những viễn cảnh tươi sáng của công ty mình:

Theo thời gian, có lẽ hai người này sẽ thực sự trở thành một cặp “cực phẩm” trong làng giải trí.

Lão Tử có Ngọa Long, Phụng Hoàng trong tay, tại sao còn không đi làm bá chủ?

Chương 52: Nhận Ra Thực Lực Thật Sự

Hiện trường đóng phim.

Sở đạo diễn thông báo cảnh quay được thông qua, sau đó liền phân phó nhân viên đi thu dọn và chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Cảnh kế tiếp sẽ được quay ở bên bờ nằm trong thành phố điện ảnh truyền hình, cách nơi này một chút, cho nên bọn họ phải nhanh chóng vận chuyển máy quay phim, đường ray và các thiết bị khác, đại khái sẽ mất khoảng nửa tiếng.

Hứa Trăn ngồi trên băng ghế dài quay phim vừa rồi, để cho Chu Hiểu Mạn dặm lại lớp trang điểm, nhưng đầu óc bên trong thì trống rỗng tếch.

Áp lực thật lớn!

Mặc dù hắn không phải là người chuyên nghiệp trong nghề, nhưng cũng nhìn ra được, vừa rồi biểu hiện của Tống Úc quả thực quá yêu nghiệt.

Bộ phim không đầu tư nhiều về mặt thù lao, cho nên về cơ bản không có diễn viên nào quá xuất sắc.

Nhất là những người trong nhóm B trước đây.

Hứa Trăn nhờ vào việc luyện tập các video mà Chu Hiểu Mạn đã giúp hắn biên soạn, cho nên mới có thể dễ dàng nhập vai

một cách thành thạo và điêu luyện. Thậm chí thỉnh thoảng còn có thể áp chế đối phương.

Nhưng hôm nay, đụng phải Tống Úc, lần đầu tiên hấn cảm nhận được sức lực của bản thân không đủ mạnh. Dĩ nhiên là hấn đã từng thấy nhiều màn biểu diễn lợi hại hơn Tống Úc, nhưng tất cả đều cách qua một màn ảnh.

Bây giờ, khoảng cách trực diện này lại vô cùng tự nhiên, biểu diễn vừa tinh xảo lại hoa lệ, điều đó khiến trong lòng của Hứa Trăn chấn động đến khó có thể nói nên lời.

Đồng thời, hấn lại bắt đầu để tay lên ngực tự hỏi:

Mình có thể đạt đến trình độ như anh ta không?

Tiết tấu chung chung còn có thể bắt chước, nhưng về chi tiết thì phải làm sao?

Làm thế nào để có thể đạt được loại diễn thoại với mức độ thu giãn giữa các cử chỉ trong một sớm một chiều?

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn khẽ rùng mình một cái.

Hấn muốn học!

Hấn muốn học loại phương pháp diễn xuất có cảm giác chất lượng này!

Hấn hy vọng một ngày nào đó, trình độ diễn xuất của mình có thể đạt được hoặc thậm chí vượt qua Tống Úc của ngày hôm nay!

...

Cùng lúc đó, ở một góc khác của phim trường.

Tống Úc cúi thấp đầu, một mặt uể oải.

“Biểu hiện vừa rồi của cậu rất tốt.” Người đại diện vỗ vỗ bả vai hấn, an ủi, “Không trách cậu, là do Hứa Chân quá thông minh.

“Mấy lời thoại cuối cùng đều là diễn theo tiết tấu của cậu, chính cậu đã dẫn dắt hấn.

“Nếu như đổi thành người khác diễn với hấn, thì hấn cũng không có khả năng phát huy tốt như vậy.”

Tổng Úc nắm lấy trang phục của mình, lắc đầu nói: “Không phải, là do tôi diễn không tốt. Nếu như là trước kia, hẳn nhất định sẽ không thể theo kịp tôi.”

Người đại diện nhìn bộ dáng này của hắn, không khỏi thở dài. Vốn dĩ muốn dùng Hứa Chân để kích thích hắn, nhưng không ngờ, hình như hơi phản tác dụng?

Người đại diện cũng là có chút bất đắc dĩ. mấy năm nay, Tổng Úc ở Đông Nhạc, mọi người luôn nói ưu điểm của hắn chính là sự ổn định. Nhưng, người như thế nào mới có thể phát huy ổn định?

Sự thật là Tổng Úc rất mạnh.

Hắn đủ mạnh để biểu diễn trong một phiên bản chính kịch dành cho giới trẻ trong một kịch đoàn cấp quốc gia và thậm chí còn có thể đại diện cho kịch đoàn quốc gia trong nhiều chuyến lưu diễn toàn cầu.

Lúc trước khi tốt nghiệp, hắn đã từ chối lời mời gia nhập kịch đoàn, mà lựa chọn tiến vào ngành giải trí, nhiều giáo viên trong trường lúc đó cũng cảm thấy rất tiếc nuối vì điều này.

Tuy nhiên, những năm gần đây khi đóng phim truyền hình, Tổng Úc không phải lúc nào cũng dùng sức lực đỉnh cao của mình để diễn xuất.

Nguyên nhân rất đơn giản: Sức người có hạn.

Lịch quay của phim truyền hình dày đặc, mỗi ngày lại có quá nhiều cảnh, nếu Tổng Úc bùng nổ và dốc hết sức thì làm sao có thể trụ được đến mấy tháng sau?

Nếu quả thật làm như vậy, hắn sẽ mệt chết mất.

Cho nên, hắn chỉ thể hiện kỹ năng ổn định và đột phá trong một vài phân cảnh chính, điều này nói chung để lại ấn tượng “Chàng trai này có kỹ năng diễn xuất tốt” đối với người trong cuộc.

Nhưng dần dà, cứ luôn qua loa như vậy, hắn lại dần dần mài mòn đi vẻ sắc sảo ban đầu.

Tổng Úc cảm thấy mình đã thụt lùi.

Vừa rồi, hẳn thật sự đã làm hết sức mình, thật tâm thật tình muốn đánh bại đối phương, thậm chí hẳn đã nhìn thấy Thái tổng đang chú ý về phía bên này.

Nhưng kết quả, lại chỉ tạo ra một cái cẳng cân ngang tài ngang sức mà thôi...

Chuyện này phải nói như thế nào nhỉ...

Hiện tại nội tâm của Tổng Úc đang ngập tràn phiền muộn, hẳn thậm chí bắt đầu hối hận, quyết định rời kịch đoàn năm đó của mình liệu có đúng hay không.

Nửa giờ sau.

Loạt cảnh thứ hai chuẩn bị bấm máy.

Thái tổng hòa vào đám đông và đi theo suốt chặng đường, dự định sẽ xem màn thể hiện của hai người trong ván đấu tiếp theo.

Trên bên bờ, Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết đứng đối mặt với nhau, vẻ miến cường trong mắt Tiểu Ngư Nhi rất rõ ràng, nhưng Hoa Vô Khuyết lại tỏ ra tương đối bình tĩnh.

“Ta chỉ có thể đưa ngươi tới đây,” Hoa Vô Khuyết nói, “Bảo trọng.”

Tiểu Ngư Nhi nở nụ cười đắng chát, vô cùng bất đắc dĩ, nói: “Ngươi không chờ thuyền với ta sao?”

Hoa Vô Khuyết lắc đầu, nói: “Không được, ta còn có chuyện khác phải làm.”

Nói xong, hẳn ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi mở miệng tiếp: “Đến lúc gặp lại, chúng ta chỉ có thể là kẻ thù của nhau.”

Tiểu Ngư Nhi thoáng ngơ ngác một hồi, sau đó bỗng nhiên cười đến vô cùng thoải mái: “Nói như vậy, ta ít nhất còn có thể gặp lại ngươi.”

Nghe xong những lời này, một số cô gái bên sân đột nhiên thốt lên một tiếng “Ahhhhh” không thể giải thích được.

Thái tổng nghi hoặc nhìn chung quanh, không rõ ràng cho lắm.

Chương 53: Mười Cái Đùi Gà

Kết thúc thoại, hai người đều nói lời từ biệt, sau đó dứt khoát rời đi. Hoa Vô Khuyết xoay người, bước chân vội vàng, thậm chí còn không quay đầu nhìn lại. Còn Tiểu Ngư Nhi thì thần sắc tịch mịch đứng trên bên bờ, nhìn chăm chăm vào bóng dáng hắt, thẳng đến khi thân ảnh màu trắng biến mất ở cuối con đường.

Lúc này, Tiểu Ngư Nhi mới quay đầu lại, đối diện với mặt hồ rộng lớn, thở một hơi thật dài.

“Cất!”

Cảnh quay này kết thúc ở đây, đạo diễn thông báo cho qua, sau đó tiếp tục quay những cảnh quay tiếp theo không ngừng nghỉ.

Tống Úc lúc này có vẻ hơi buồn bã ỉu xiu.

Nguyên nhân hẳn không có tinh thần là do cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình đang bị thụt lùi và dần mài mòn như bao kiếm bị rỉ sắt, hẳn không ngừng tự trách mình. Nhưng sở dĩ hẳn không có không chế cảm xúc của bản thân, là do lúc này, Tiểu Ngư Nhi cũng đang cảm thấy rất mất mát, mà trạng thái của mình thì hoàn toàn phù hợp với tâm trạng của nhân vật.

Tống Úc thực sự đang do dự một điều.

Dựa vào kịch bản, cảnh tiếp theo là khi thuyền đang chuẩn bị rời bến, Hoa Vô Khuyết bỗng nhiên quay lại, đưa cho Tiểu Ngư Nhi một con gà quay.

Biên kịch đã cố gắng sử dụng tình tiết này để thể hiện: Thái độ của Hoa Vô Khuyết không hề lạnh lùng hay xa cách với Tiểu Ngư Nhi.

Nhưng chi tiết trước đó, ví dụ như giọng nói cứng rắn của Hoa Vô Khuyết hay lúc rời đi nhưng không hề quay đầu nhìn lại, tất cả đều chỉ làm nền, mở đường cho tình tiết này.

Do đó, điều mà Tống Úc đang do dự, chính là: Có nên khóc hay không.

Dựa theo kịch bản, lúc Tiểu Ngư Nhi cầm con gà quay, hẳn cảm động đến vành mắt đều đỏ.

Nhưng bản thân Tống Úc cảm thấy rất giả.

Chỉ mua cho người một con gà, mà người đã cảm động đến khóc?

Người thiếu tình thương đến mức độ đó à?

Tổng Úc do dự mãi, rốt cục vẫn quyết định không khóc.

Mẹ nó, đường đường là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, còn vì chút chuyện này mà rơi nước mắt, thật sự quá nực cười.

Nghĩ đến đây, cảnh quay cũng chính thức bắt đầu.

Thuyền chuẩn bị cập bến, Tiểu Ngư Nhi chuẩn bị lên thuyền với những người khác.

Không ngờ thuyền đi chưa được mấy mét, chợt nghe có người gọi: “Tiểu Ngư Nhi! !”

Tiểu Ngư Nhi sững sốt một hồi.

Hắn lập tức nghiêng đầu lại, nhìn về phía bên đò, lúc này Hoa Vô Khuyết đã trở lại, trong tay mang theo một cái túi giấy quần chỉ đỏ, hét lớn về phía hắn: “Tiếp lấy!”

Tiểu Ngư Nhi bắt lấy bọc giấy đỏ mà Hoa Vô Khuyết ném tới: “Đây là cái gì?”

Nói xong cũng thuận tay mở ra.

Nhưng mà, một giây sau, Tổng Úc liền giật mình.

Theo lý thuyết thì đó phải là một con gà quay.

Thế nhưng...

Thứ xuất hiện trước mắt hắn lại là một bao đùi gà.

Không có bất kỳ một bộ phận dư thừa nào, bên trong chỉ toàn đùi gà, ít nhất cũng phải mười cái. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hoa Vô Khuyết.

Lúc này, Hoa Vô Khuyết đứng trên bên đò, sững sờ nhìn về phía chiếc thuyền đang chậm rãi di chuyển.

Trong tay của hắn còn có một túi giấy khác, có lẽ là các bộ phận còn lại của con gà sau khi xé hết đùi gà xuống.

Tên diên này...

Hốc mắt của Tổng Úc thoáng cái liền đỏ lên.

Hắn không biết tại sao mình lại cảm động, giống như có một thứ vô hình đang chạm vào tâm của hắn.

Có thể đó là gói giấy đầy đùi gà, hay là gói giấy còn lại trên tay Hoa Vô Khuyết, hoặc có thể...

Vị công tử ngày thường luôn cao cao tại thượng, hôm nay lại một mình đứng lặng lẽ trong gió lạnh, đôi mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Tổng Úc quay đầu đi chỗ khác, đem mặt gương lên, cố gắng không cho nước mắt theo hốc mắt bên trong rơi xuống.

Một giây này, hắn suýt nữa thì quên mất bản thân là Tổng Úc, chứ không phải là Tiểu Ngư Nhi.

“Người kia là huynh đệ của ngươi sao?” Đúng lúc này, một diễn viên quần chúng đứng trên thuyền mở miệng nói, “Chính là người mặc y phục màu trắng.”

Tổng Úc sững sốt một chút, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

Hắn cười cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, là huynh đệ của ta.”

“Ca ca ruột.”

.....

Giữa trưa.

Cảnh quay kết thúc, mọi người trong đoàn đã nhận được hộp cơm của mình và tìm một nơi để bắt đầu ăn uống và nghỉ ngơi.

Không có đặc quyền nào trong đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Từ đạo diễn, nam chính, cho tới diễn viên quần chúng, nhân viên đoàn phim, không ai thiên vị, tất cả đều ăn cơm hộp do đoàn phim đặt.

Nếu phải nói là “đãi ngộ đặc biệt”, nghĩa là cơm hộp của một số diễn viên đóng vai chính không giống với những người khác, chúng là “bữa ăn bổ dưỡng”.

Chỉ bất quá, cái gọi là “bữa ăn bổ dưỡng” ám chỉ việc không giàu dinh dưỡng, tất cả đều ít dầu, ít thịt, ít hương vị để tránh cho các nhân vật chính bị béo trong quá trình quay phim.

Đúng vậy, cơm của bọn họ khó ăn hơn so với người thường.

Cho nên hoàn toàn không có ai dám nói này nói kia.

Lúc này, Tống Úc đang ngồi nghỉ ngơi trong một khu trại được dựng lên tạm thời, tay cầm đũa gấp thức ăn “dinh dưỡng” của mình và đưa lên miệng một cách lơ đãng.

Trong “bữa ăn dinh dưỡng” hôm nay có một cái đùi gà, vừa rồi được dùng làm đạo cụ, nên nhìn chung khá phong phú.

Thế nhưng, tâm tư hiện tại của Tống Úc lại không hề nằm ở nơi này.

Khi còn đi học, hắn luôn nghe nói có người bị kẹt sau khi quay một cảnh nào đó và không thể thoát ra trong một thời gian dài.

Tống Úc lúc ấy cảm thấy rất buồn cười.

Chương 54: Chỉ Là Nghi Ngờ

Đại ca ơi, đó là quay phim, cũng không phải là “Mô phỏng cuộc sống”.

Chung quanh có nhiều máy quay và tấm phản quang như vậy, người nhìn không thấy sao?

Mặc dù hình ảnh bên trong chỉ có mấy người, nhưng thật chất bên ngoài có cả một đồng người, bọn họ lần lượt la lối om sòm, vô cùng ồn ào, chuyện như vậy mà còn lảm tưởng được?

Đúng là nực cười mà.

Tuy nói vậy, nhưng cho tới hôm nay, Tống Úc đột nhiên hiểu ra:

Lúc bước vào vai diễn, cơ thể không chỉ nhập vai vào nhân vật, mà ngay cả nội tâm cũng bị kéo theo. Giống như sáng này, lúc diễn cảnh trên bến đó, Tống Úc thừa nhận bản thân hoàn toàn bị kéo vào trong vai diễn.

Hắn chỉ nhìn Hứa Trăn một lát, vậy mà vành mắt lại bất giác đỏ lên, lúc đó hắn phải dùng hết toàn bộ tôn nghiêm của hai mươi tư năm mới có thể kiềm được nước mắt chảy xuống.

Hắn hoảng hốt nhớ lại tuổi thơ của mình.

Hai bóng người, một lớn và một nhỏ, đã chồng chéo lên nhau một cách khó hiểu trong khoảng thời gian hơn mười năm.

Khi còn nhỏ, ông nội vẫn còn, Tổng Úc hàng năm đều về nhà.

Hắn có một người anh họ ở quê hơn hắn năm tuổi, điều hắn mong chờ nhất hàng năm là được đi chơi cùng người anh họ trong dịp Tết Nguyên Đán.

Trượt băng, nã pháo, “kết hợp” với súng nhựa, chụp ảnh, chơi poker, chơi bi thủy tinh...

Mấy ngày ăn tết, hắn đều không có nhà mà toàn ra ngoài lăn lộn, cho đến lúc chia tay thì nháo loạn, khóc lớn một trận.

Tổng Úc nhớ rất rõ khi học lớp hai tiểu học, vào ngày mùng năm Tết, hắn khóc lóc om sòm lăn lộn nói mình nhất quyết không về, từ nay về sau sẽ nhà với ông nội, còn ba mẹ thì tự về một mình đi.

Sau đó, người anh họ kia đã nhắc mình lên, cương quyết nhắc vào ghế sau xe.

Tổng Úc một mặt sững sờ.

Hắn liếc mạng võ cửa sổ phía sau xe, gào khóc, hy vọng anh họ có thể quay đầu lại liếc hắn một cái.

Nhưng sau tất cả, hắn không thể chờ đợi được.

Hắn chỉ nhìn thấy bóng dáng béo lùn của người anh họ trong chiếc áo khoác rách đang bước nhanh đi, một đường chui vào hẻm nhỏ bên cạnh, sau đó không còn thấy bóng dáng nữa.

Đêm đó, khi trở về nhà, Tổng Úc đã bị cha mình đánh cho một trận tơi tả, từ đó để lại một ký ức khó quên trong lòng.

Sau này nghĩ lại.

Khi còn nhỏ mình nghịch ngợm như vậy, đại khái cũng không có mấy người yêu thương?

Điều mà Tổng Úc mong đợi nhất lúc đó, chính là có một huynh đệ, không chê mình phiền phức, không chê mình ậm ỉ, mỗi ngày cao hứng bùng bùng chơi với nhau, đến khi mình đi, hắn sẽ ra tiễn, dùng ánh mắt lưu luyến nhìn mình rời đi.

Giống như Hứa Chân sáng nay vậy.

Ánh mắt có phần ngốc nghếch và cô đơn, lẻ loi lơ lửng đứng trên bến đò, dõi theo bóng dáng chiếc thuyền đang chầm chậm đi xa, vừa vặn đánh trúng nơi mềm mại nhất trong lòng của Tống Úc.

Bên trong kịch thì có huynh đệ, nhưng bên ngoài thì không có ai.

“Ô ô ô...”

Tống Úc đang mải mê suy nghĩ đến mất cả hồn vía, thì bất chợt nghe được một âm thanh ghen ngào trầm thấp.

Hắn sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trợ lý Tiểu Lưu Chính đang cầm điện thoại di động, khóc như hoa lê.

“Làm sao vậy làm sao vậy?”

Tống Úc vội vàng đứng lên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Mau nói anh biết!”

Tiểu Lưu ngẩng đầu lên thút thít nói: “Xin lỗi Tống Ca, không có chuyện gì, em chỉ đang xem đoạn video ngắn.

“Nó quá cảm động ô ô ô...”

Nói xong, cô dùng khăn giấy sát nước mũi, rồi đưa di động cho Tống Úc.

Tống Úc không rõ tại sao mình lại nhận lấy, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy, hình ảnh bên trong là một đoàn xe lửa màu xanh dừng ở sân ga và chuẩn bị xuất phát.

Một người trẻ tuổi bước lên xe lửa, sau đó quay đầu nói với ông lão phía sau: “Ba, tới đây được rồi, đừng đi theo nữa.”

Ông lão nghe vậy, liền đem hành lý đưa cho con trai, nghĩ nghĩ một hồi, lại tháo khăn choàng trên cổ đeo lên cho con mình, nói: “Thành phố rất lạnh, có nhớ mặc thêm áo.”

Cậu con trai ngoan ngoãn thắt khăn, xách theo hành lý leo lên xe lửa.

Trong cảnh tiếp theo, camera quay qua cửa sổ toa tàu, chiếu về phía ông lão đang đứng trên sân ga.

Ông lão đứng một mình trong gió lạnh, đôi mắt ngây ngốc nhìn vào máy quay, vẻ bất đắc dĩ trong mắt gần như dày đặc

không thể tan biến. Vài giây đồng hồ sau, đoàn tàu lặn bánh, ông lão thất hồn lạc phách đuổi theo toa tàu, rốt cục vẫn biến mất trong màn ảnh.

Lúc này, khung cảnh dần mờ đi, trên màn hình hiện lên một dòng ký tự lớn: Hãy dành nhiều thời gian ở bên cạnh gia đình bạn.

Hóa ra đây là quảng cáo dịch vụ công cộng.

Trợ lý tiêu Lưu lúc này đã lau sạch nước mắt nước mũi, cô cầm lại điện thoại, nói với Tổng Úc: “Như thế nào, có phải rất cảm động đúng không?”

Tổng Úc không nói gì.

Hắn chỉ hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn vào không trung với một số nghi hoặc trong lòng.

Ánh mắt của người cha kia, thật sự rất quen...

Hình như giống với ánh mắt của Hứa Chân khi đứng trên bến đò nhìn mình trong cảnh quay sáng nay?

Chẳng lẽ nói...

Tổng Úc dùng sức lắc đầu, xóa sạch ý nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu.

Suy nghĩ nhiều quá.

Cảm xúc của con người đều giống nhau, chỉ là ánh mắt tương tự mà thôi, không có gì lạ cả?

...

Cùng lúc đó, Hứa Trăn vừa ăn cơm hộp của mình, ánh mắt lại chăm chú nhìn về phía bảng quảng cáo cách đó không xa, bên trên đang phát một đoạn video quảng cáo dịch vụ công cộng.

Ồ, quả nhiên, trong cuộc sống không bao giờ thiếu nghệ thuật, chỉ cần sử dụng một đôi mắt để khám phá nghệ thuật là được.

Chương 55: Đi Đào Góc Tường

Xế chiều hôm đó, đoàn phim tiếp tục cao độ ghi hình buổi sáng, chưa đầy 7 giờ đã hoàn thành nhiệm vụ quay phim trong

ngày.

Nhân viên nhóm A cuối cùng cũng được hưởng đãi ngộ của nhóm B, trời vừa tối, bọn họ tản ra vui vẻ như những nhân viên văn phòng bình thường.

Khi mọi người đi ngang qua Hứa Trăn đều mỉm cười gật đầu cảm ơn khiến hắn không khỏi bối rối.

Sau khi kết thúc công việc, Hứa Trăn vốn định trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Hôm nay hắn quay tổng cộng 12 cảnh, tất cả đều đối diện với Tổng Úc, cho nên thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi.

Ai ngờ còn chưa ra khỏi phim trường, liền bị người đại diện Kiều Phong gọi lại.

“Lâm Huệ Mỹ nói tối nay muốn mời chúng ta ăn cơm,” Kiều Phong nói, “Tám giờ, trên tầng mười hai của khách sạn quốc tế Vạn Thịnh, hiện tại chúng ta trở về thay quần áo khác.”

Hứa Trăn nghi ngờ nói: “Tại sao lại mời đi ăn cơm vào lúc này? Muốn nói chuyện gì sao?”

Kiều Phong do dự một chút, rồi đáp: “Nói chuyện gì thì chưa biết, nhưng ngoại trừ Lâm Huệ Mỹ, còn có một người đi cùng...”

Nói xong, hắn hạ giọng nói: “Tổng giám đốc của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh, Thái Thực Tiên.”

“Thái Thực Tiên...”

Hứa Trăn khẽ nhíu mày: “Cái tên này nghe có chút kỳ quái, là hai chữ nào?”

Kiều Phong nói: “Thực Tiên trong câu ‘Thực tiễn chính là tiêu chí duy nhất để kiểm tra chân lý’.”

Nói xong, hắn dừng một chút, chậm rãi nói: “Nghe nói Thái Thực Tiên còn có một em gái, tên là Thái Chân Lý.”

Hứa Trăn: “...”

Được rồi, không bình luận.

Tám giờ tối, Hứa Trăn cùng Kiều Phong lái xe đến khách sạn quốc tế Vạn Thịnh.

Đây là khách sạn tiêu chuẩn cao nhất ở gần Thành phố Điện ảnh Truyền hình Hoàn Châu, một bữa ăn cho bốn người có thể có giá từ hai đến ba ngàn.

Chỉ cần nhìn tư thế này thôi cũng khiến người ta cảm thấy chân thành rồi.

Lúc hai người đến phòng riêng trên tầng 12, thì đã thấy Lâm Huệ Mỹ và những người khác đã đến.

Hứa Trăn giương mắt nhìn lên, đứng bên cạnh Lâm Huệ Mỹ là một đại thúc trung niên béo nục béo nịch, mắt nhỏ, mũi tẹt, bề ngoài xấu xí, nhưng khi nhìn tổng thể thì lại mang đến một cảm giác rất hài hòa.

“Chào hai người...”

Nhìn thấy hai người đi tới, ông chú trung niên chủ động đứng dậy, tươi cười đưa tay về phía Hứa Trăn: “Cậu là Hứa Chân đúng không?”

“Tôi đã xem cảnh quay của cậu trong buổi quay phim hôm nay, rất tốt, đây chính là hình tượng Hoa Vô Khuyết trong lòng của ta.”

Lâm Huệ Mỹ đứng ở bên cạnh giới thiệu với Hứa Trăn: “Vị này là tổng giám đốc của công ty Đông Nhạc ảnh thị, Thái tổng.”

Hứa Trăn lễ phép bắt tay, mỉm cười chào hỏi.

Hai bên lập tức ngồi xuống, đơn giản hàn huyên vài câu.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn trên bàn đã lên đủ, phục vụ viên đóng kỹ cửa, gian phòng bên trong lập tức yên tĩnh.

Lâm Huệ Mỹ thấy thế, liền nhanh chóng lấy một quyển sách in màu đỏ từ bên trong túi sách, đưa cho Hứa Trăn cùng Kiều Phong, một người một bản, sau đó nói tiếp: “Đây là ấn phẩm tuyên truyền mới của Đông nhạc truyền hình điện ảnh chúng tôi, mặt bên trên có giới thiệu sơ lược về Đông Nhạc ảnh thị.

“Không biết, hai vị hiểu bao nhiêu về công ty của chúng tôi?”

Kiều Phong xem qua một lần, tươi cười nói: “Huệ tỷ, chị nói như vậy thì quá khách khí rồi.

“Đều là người trong giới, thì làm sao có thể không biết?”

Kiều Phong hắng giọng một cái, lời ít mà ý nhiều: “Đông Nhạc truyền hình điện ảnh mới thành lập chưa lâu, sản xuất phim truyền hình hằng năm cũng không nhiều, nhưng mỗi một bộ phim đều được làm rất cẩn thận và mang lại tiếng tăm trong ngành.

“Là một công ty rất có thành ý.”

Lâm Huệ Mỹ mỉm cười gật đầu cảm ơn hấn ta, sau đó nói:

“Chà, nếu đã như vậy thì tôi cũng không nhiều lời.”

Nói xong, cô nhìn sang Hứa Trăn đang ngồi bên cạnh: “Ngày mai Tiểu Hứa còn quay phim, cho nên tôi cũng đi thẳng vào vấn đề.

“Cậu có hứng thú gia nhập vào Đông Nhạc truyền hình điện ảnh của chúng tôi không?”

Nghe xong lời này, Hứa Trăn sửng sốt một chút.

Đây là... đang đào góc nhà của người ta, đúng không?

Thái Thực Tiễn ở bên cạnh cũng tiếp lời, hấn nhìn Hứa Trăn: ” Về quy mô, Đông Nhạc của chúng tôi đương nhiên không thể so sánh với các công ty lâu đời như Hoa Ảnh và Tinh Quang.

“Nhưng chúng tôi cũng có lợi thế của riêng mình.”

Nói xong, Thái Thực Tiễn hơi hơi hắt cằm lên, có chút tự hào nói: “Mỗi một tác phẩm do Đông Nhạc sản xuất, đều vô cùng xuất sắc, bởi vì chúng tôi từ xưa đến nay không bao giờ làm phim rác.

“Hơn nữa nghệ sĩ của công ty cũng không nhiều, trước mắt tổng cộng có chín người, do đó có thể chiếu cổ tận tình cho từng người.”

Hứa Trăn thấy Thái tổng đang nhìn chăm chăm vào mình, hấn không biết làm thế nào cho nên đành phải quay đầu nhìn về phía Kiều Phong.

Thân phận “Hứa Chân” này không phải của hấn, do đó không thể tùy tiện quyết định.

Lúc này, Kiều Phong cũng đang vô cùng xoắn xuýt.

Hắn có thể cảm nhận được Thái Thực Tiễn rất coi trọng Hứa Chân. Vai diễn Hoa Vô Khuyết của do Đông Nhạc cấp, mà Đông Nhạc lại là một con đường quan trọng trong cuộc đời hắn.

Có một sự thật hiển nhiên: Mọi người sẽ có cảm tình hơn với những người đã đầu tư vào họ.

Hắn đối xử với người càng tốt thì hắn sẽ càng đối xử tốt hơn và tốt hơn với người.

Điều này nghe có vẻ hơi khó chịu nhưng bản chất con người là như vậy.

Đông Nhạc đối với Hứa Trăn thật sự là một lựa chọn tốt, bởi vì Đông Nhạc rất quan tâm đến hắn.

Nhưng, thứ mà Kiều Phong lo lắng chính là...

“Hứa Chân” mà chúng ta nhìn thấy bây giờ không phải là “Hứa Chân” đã ký hợp đồng với Tinh Quang!

Hiện tại hắn còn phải tự mình dỗ dành, lừa gạt để thuê tên nhóc này làm việc cho mình. Đứa trẻ này rất có đam mê kiếm tiền, cho nên mới có thể ỡm ờ đi theo mình.

Thế nhưng, nếu như mình muốn cậu ta dùng thân phận thật sự của mình để ký kết hợp đồng với một công ty giải trí khác...

Cậu ta có sẵn lòng không đây?

Chương 56: Cơ Hội Tốt Nhất

Kiều Phong suy nghĩ liên tục, mới miễn cưỡng nói: “Thái tổng, tôi rất biết ơn lời mời đầy thành ý của ngài đối với Hứa Chân, tuy nhiên tôi vẫn có một câu hỏi.

“Nếu như Hứa Chân đi tới Đông Nhạc, vị trí của cậu ấy sẽ nằm ở đâu?

“Quý công ty hiện tại đang dồn tâm dồn lực để phủng Tống Úc đi?”

Thái Thực Tiễn nghe nói như thế, liền cười: “Về phần Tống Úc, tôi đương nhiên rất xem trọng, nhưng đối với Tiểu Hứa, tôi cũng xem trọng giống như vậy.”

Hắn nói vô cùng tự tin: “Kiều tiên sinh hẳn đã nghe nói qua Càn Nguyên truyền hình điện ảnh đi?”

Kiều Phong nhẹ gật đầu, nói: “Đương nhiên. Một trong ba công ty sản xuất phim cổ trang lớn, mấy năm qua đều sản xuất rất nhiều phim truyền hình hot, nhưng những năm gần đây lại xuống dốc.”

Thái Thực Tiễn nghe hắn nói như vậy, liền thả lỏng người: “Ta đã thu mua Càn Nguyên.”

Kiều Phong: “...”

Cái gì?

Đông Nhạc thu mua Càn Nguyên?

Sắc mặt của Kiều Phong nhất thời thay đổi.

Đây chính là tin tức nặng ký nha!

Thái Thực Tiễn cũng nhìn thấy ánh mắt khó tin của hắn, cho nên xua tay cười nói:

“Càn Nguyên đã hoạt động kém hiệu quả trong những năm qua, sớm không thể trụ nổi nữa.

“Hiện tại người nào muốn đi thì đi, giờ cũng chỉ còn lại có một cái xác rỗng.

“Nhưng mà,” Thái Thực Tiễn nói tiếp, “Sức mạnh cốt lõi của họ vẫn còn ở đó, ví dụ như đội biên kịch vàng của nhà bọn họ.”

Nói xong, hắn một lần nữa ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói: “Kiều tiên sinh chắc có biết, ở Đông Nhạc truyền hình điện ảnh của chúng ta có hai bộ phận,

“Một tập trung vào các bộ phim truyền hình cổ trang và một tập trung vào các bộ phim truyền hình đô thị.

“Tổng Úc hiện tại là lão đại bên mảng đô thị, còn nếu như Hứa Chân tới thì...”

Ánh mắt của Thái Thực Tiễn lấp lánh: “Sản xuất phim truyền hình cổ trang, cậu ta sẽ là nghệ sĩ đầu tiên ở bên bộ phận này,

“Tất cả nhân viên nòng cốt bên ấy, sẽ giúp cậu ta xây dựng một hướng phát triển tốt nhất.

“Đối với tất cả các bộ phim truyền hình cổ trang do Đông Nhạc sản xuất, cậu ta đều có quyền lựa chọn đầu tiên, về việc này ta có thể ghi vào bên trong hợp đồng.”

Kiều Phong toàn thân chấn động.

Cơ hội!

Cơ hội tuyệt vời!

Đông Nhạc truyền hình điện ảnh cộng với nhóm biên kịch bên Càn Nguyên...Như vậy muốn phát hỏa cũng không khó khăn!

Đây là một cỗ máy phim truyền hình chất lượng cao được sản xuất hàng loạt!

“Tôi là người thành thật, không thích nói những lời rỗng rếch,” Thái Thực Tiễn vẫy tay, yêu cầu một tài liệu từ bên phía Lâm Huệ Mỹ, “Đây là kịch bản sơ lược về một bộ phim truyền hình cổ trang mà chúng tôi định sản xuất.

“Nó là kịch bản gốc của đội biên kịch bên Càn Nguyên.

“Có tổng cộng bốn diễn viên chính trong bộ phim này. Ngoài nữ chính không thể tranh luận, thì ba nhân vật nam khác có vai trò tương tự và tầm quan trọng tương tự, hơn nữa tất cả đều có mạch truyện độc lập của riêng họ.

“Hiện tại, chúng tôi đã hoàn thành ba trong số các vai diễn này. Một trong những nhân vật nam chính là ảnh đệ ba nhiệm kỳ của “Tình Huy thưởng”, Chung Đào.

“Nam chính thứ hai là một tiểu sinh đã nổi, Nhâm Bằng Phi.

“Nữ chính là ảnh hậu Senna, Du Mi.

“Nếu như Hứa Chân đến, cậu ấy sẽ là nam chính thứ ba trong bộ phim này.

“Hợp đồng kinh tế và hợp đồng biểu diễn nghệ thuật có thể được ký kết cùng một lúc để đảm bảo Hứa Chân nhất định sẽ nhận được vai diễn này.”

Thái Thực Tiễn mỗi lần nói ra một cái tên, thì Kiều Phong liền chấn kinh một lần.

Chung Đào, Nhâm Bằng Phi, Du Mi...

Đây, đây đều là những diễn viên có giải thưởng hàng đầu!

Đông Nhạc truyền hình điện ảnh nào chỉ muốn xây dựng một bộ phận kinh doanh mới, hẳn đây là muốn kiếm chuyện!

Hắn định dùng bộ phim này, để thách thức toàn bộ cơ cấu công ty sản xuất phim truyền hình Hoa ngữ!

Loại phim truyền hình này, hướng chỉ có tuyến truyện độc lập, cho dù là nam ba bình hoa cũng đủ bóp đầu người ta rồi!

Kiều Phong hết sức trịnh trọng nhận lấy kịch bản mà Thái Thực Tiễn đưa qua.

Chỉ thấy bìa viết:

Kịch bản, « Thiên Hạ Đệ Nhất Dao ».

Nhân vật, Đông Hải Nhất Dao.

Đêm đó, sau khi rời khỏi khách sạn quốc tế Vạn Thịnh, Kiều Phong vẫn luôn ở trong trạng thái mất hồn mất vía.

Ánh mắt hắn trống rỗng khi đang lật kịch bản trên tay.

Chung Đào, Nhâm Bằng Phi, Du Mi...

Ba đại nhân vật đều hội tụ với nhau.

Lại thêm kịch bản của Càn Nguyên truyền hình điện ảnh, quy mô đầu tư 80 triệu NDT.

Kiều Phong dám dùng 12 năm kinh nghiệm trong nghề của mình để đánh cược: Bộ “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” nhất định sẽ phát hỏa!

Chỉ cần nó dựa theo kế hoạch hiện tại, thì ít nhất nó có thể được phát sóng lên sao truyền hình, đồng thời đạt được thứ hạng cao nhất trong năm.

Kiều Phong biết rất rõ bộ phim này quan trọng như thế nào đối với Hứa Trăn bây giờ. Về phần vai diễn Hoa Vô Khuyết không phải do thực lực đoạt tới được, mà là ngoài ý muốn nhất được.

Sau khi bộ phim này đóng máy, vị trí của Hứa Trăn tất nhiên sẽ tăng lên, nhưng tuyệt đối không thể nhắc đến thân phận “Hoa Vô Khuyết” ở bên dưới.

Bởi vì thị trường không nhận ra cậu ta.

Hiện tại, trên toàn bộ thị trường phim truyền hình Hoa ngữ, Đông Nhạc truyền hình điện ảnh là có giá trị cao nhất đối với hắn.

Nói theo cách khác, nếu cậu ấy không hợp tác với Đông Nhạc trong bộ phim tiếp theo, thì không thể có công ty thứ hai sẵn sàng cung cấp cho cậu một nguồn lực tốt như vậy.

“Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” chính là cực hạn trước mắt của Hứa Trăn.

Hơn nữa, hai bộ phim truyền hình « Tuyệt Đại Song Kiều », « Thiên Hạ Đệ Nhất Dao » lần lượt được phát sóng, điều đó đủ để khẳng định vị thế nghệ sĩ hạng hai của mình.

Đây chính là bước then chốt để cậu ta bước vào giới nghệ sĩ chính thống!

Chương 57: Cảm Giác Mới Mẻ

Kiều Phong dùng ánh mắt còn lại liếc qua Hứa Trăn đang ngoẹo đầu nghỉ ngơi trên xe.

Ai, nên nói cái gì đây?

Mình thì không ngừng tính toán đến nỗi đầu óc muốn suy sụp, còn người ta thì sao? Muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, đây

gọi là hoàng đế không vội, thái giám đã gấp muốn chết...

“A Trăn, tỉnh, một hồi ngủ tiếp.”

Kiều Phong nhẹ nhàng lay tỉnh Hứa Trăn: “Ca hỏi cậu một vấn đề.”

Hứa Trăn mơ mơ màng màng mở to mắt: “A?”

“Anh hỏi cậu,” Kiêu Phong do dự nói, “Cậu thấy sao, có muốn đến Đông Nhạc không?”

Hứa Trăn dụi dụi con mắt, nói: “Cái này, tôi muốn đi hay không cũng không quan trọng, bởi vì người ta muốn là “Hứa Chân”, chứ không phải tôi.”

Kiều Phong lắc đầu nói: “Không phải, người họ muốn chính là cậu, bản thân cậu.”

“Ông ta cảm thấy hình tượng của cậu tốt, kỹ năng diễn xuất tốt, cho nên mới muốn đào cậu qua, mà chuyện này không liên quan gì đến Hứa Trí Viễn.”

Kiều Phong nghiêm mặt nói: “Nếu như cậu muốn đi thì chính là dùng thân phận thật sự của cậu đi, Hứa Trăn, hãy dùng thân phận của cậu đi ký kết hợp đồng với Đông Nhạc truyền hình điện ảnh.”

“Chứ không phải là làm thế thân cho Hứa Trí Viễn.”

Thân thể của Hứa Trăn cứng đờ.

Ký kết hợp đồng với thân phận của mình sao?

Nhưng, tôi lại không...

Hứa Trăn mím môi một cái, suy nghĩ bên trong đột nhiên bị đứt đoạn. Hơn nửa tháng trước, lúc Kiêu Phong hỏi hần có muốn làm diễn viên không, Hứa Trăn còn cự tuyệt đến vô cùng dứt khoát.

Nhưng bây giờ...

Hần do dự.

Mặc dù không quá nguyện ý thừa nhận, nhưng, đoạn thời gian này, Hứa Trăn trải qua vô cùng vui vẻ. Hần đặc biệt thích cảm giác tập trung tinh thần vào một việc và nghĩ về việc làm tốt nó.

Nhưng, nếu để cho hắn làm diễn viên trong suốt cuộc đời sự nghiệp của mình...

“Không sao, hiện tại cậu không cần vội vàng nói cho anh biết,” Kiều Phong bí mật quan sát biểu hiện của Hứa Trăn, cũng không muốn để cậu ta quá căng thẳng, cho nên liền mở miệng nói: “Còn có thời gian, cậu trước tiên quay xong bộ phim này cho thật tốt.”

Hứa Trăn nhẹ gật đầu, không có lên tiếng.

Mấy ngày kế tiếp, Hứa Trăn vẫn giống như trước, từng bước quay phim.

Quay xong các cảnh ở “Giang Biệt Hạc dinh thự”, “Địa Linh trang”, Tống Úc tiếp tục ở lại tổ A, còn Hứa Trăn thì cùng Thiết Tâm Lan tổ đội, đi quay cảnh “Sơn quân miếu”.

Nói thì cũng có chút buồn cười.

Bộ phim có tên là “Tuyệt Đại Song Kiêu”, nhưng trên thực tế, 90% thời gian của Hoa Vô Khuyết chỉ là làm bối cảnh nền cho Tiểu Ngư Nhi. Đoạn “Sơn quân miếu” là một trong số ít những cảnh mà hắn tách rời Tiểu Ngư Nhi và tự mình trở thành nhân vật chính. Đồng thời cũng là cảnh quay duy nhất với Giang Ngọc Lang.

Đối với đoạn này, Hứa Trăn cũng đã sớm chuẩn bị và đang rất hào hứng để thử.

Giang Ngọc Lang do Đinh Tuyết Tùng đảm nhiệm, đây cũng chính người tranh vai “Tuyệt Trúc” trước đó với hắn.

Hứa Trăn không có bất kỳ ý kiến nào về người này.

Thế nhưng ngược lại, hắn là “mục tiêu nhỏ” trong khoảng thời gian gần đây của Đinh Tuyết Tùng.

Trong số các tiểu bối trong đoàn làm phim, khả năng diễn xuất của Đinh Tuyết Tùng đại khái có thể xếp thứ hai, Tống Úc thứ nhất, hắn ta thứ hai.

Hứa Trăn thừa nhận tài nghệ của mình không bằng người. So với Tống Úc thì kỹ năng diễn xuất của Đinh Tuyết Tùng có vẻ hơi đầu ra đũa, tuy vẫn chưa đủ mượt mà nhưng bản lĩnh thì lại rất vững chắc.

Và đó cũng chính là thứ Hứa Trăn thiếu xót nhất trong lúc hiện tại.

Thời gian gần đây hẳn đều đối diện với Tống Úc, phải nói là mỗi ngày một muốn chết nhưng đồng thời cũng thu hoạch được kinh nghiệm không nhỏ.

Tống Úc tạm thời không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng với Đinh Tuyệt Tunnel, hắn có thể thử sức một chút.

Sau một tháng huấn luyện, hãy thử xem trình độ bất chước của mình có thể đường đường chính chính đánh bại hắn hay không!

...

“A Trăn, mau tới đây!”

Một buổi chiều, sau khi quay xong, Kiều Phong hào hứng đưa điện thoại đến trước mặt Hứa Trăn, nói: “Nhìn xem đây là cái gì?”

Hứa Trăn tiến lên trước để nhìn, phát hiện bên trong màn hình đang phát một đoạn video.

Nền màn hình tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy lơ mờ vài vũng nước và hạt mưa nhỏ.

Vài giây đồng hồ sau, hình ảnh dần dần sáng lên, một bóng người mảnh khảnh mặc áo choàng đen từ giữa không trung nhảy xuống, một kiếm đâm về phía hai đạo khách trên mặt đất.

“Dạ Vũ!” Hứa Trăn giật mình nói.

Đúng vậy, hình ảnh bên trong chính là vai diễn Dạ Vũ của Lâm Gia.

Kiều Phong gật đầu cười nói: “Đúng vậy, đây là đoạn giới thiệu của “Dạ Vũ Giang Hồ”, vừa rồi mới được tuyên bố ra.”

Hứa Trăn chăm chú nhìn vào màn hình, lúc này trong video, ngày còn có nhiều nhân vật lướt qua như một chiếc đèn lồng quay. Rất nhanh, bên trong xuất hiện hình ảnh của một hòa thượng trẻ tuổi, thân mặc tăng bào xám.

Trên tay cầm một chiếc đũa màu trắng bạc, hai ba lần liền đánh tan rã đội quân của Dạ Vũ, đáng người cực kỳ tiêu sái.

“Ahhh...”

Nhìn thấy một màn này, Hứa Trăn không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Cuối cùng mình cũng đã xuất hiện!

Mặc dù chỉ có vài giây đồng hồ ngắn ngủi, nhưng nó vẫn xuất hiện trong video.

Hơn nữa nhìn rất được, không hề kỳ quái!

Hứa Trăn vô thức nở nụ cười tươi tắn.

Đây là đầu tiên hắn nhìn thấy mình xuất hiện bên trong màn ảnh, cảm giác rất mới mẻ.

Chương 58: Bị Mắng Chửi

Kiều Phong cười nói: “Đoàn phim rất thích cậu, phần diễn của Tuyết Trúc rõ ràng không nhiều, nhưng người ta vẫn đem một phân đoạn nhỏ để vào bên trong.

“Hơn nữa đoạn đánh võ này của cậu rất đẹp nha, haha.”

Nói xong, hắn thoát video rồi quay lại nói với Hứa Trăn: “Vừa rồi đoàn phim đã liên hệ với anh, kêu chúng ta phát đoạn video này lên, để làm chút tương tác với đoàn phim.”

Hứa Trăn hỏi: “Tôi có cần làm gì không?”

Kiều Phong khoát khoát tay, nói: “Cậu cứ làm việc của mình đi, việc này anh làm được, anh chỉ thông báo với cậu một tiếng thôi.”

Hứa Trăn gật gật đầu, không tiếp tục để ý chuyện này nữa.

Tuy nhiên vào lúc này, người nhìn thấy đoạn trailer này không chỉ có một mình Kiều Phong. Cách vị trí của Hứa Trăn tầm mười mét, Đinh Tuyết Tùng cầm điện thoại di động trên tay, chăm chú nhìn vào bóng dáng hòa thường mặc áo bào xám bên trong, sau đó yên lặng gửi một đoạn tin nhắn cho người đại diện Thiệu Mộng Hoa.

“Tỷ, em có thể phát đoạn video này lên không?”

Một lát sau, tin nhắn trả lời truyền đến: “Chờ một chút, sau nửa giờ hãy phát.”

Tối hôm đó, Hứa Trăn trở về phòng sau khi tắm xong, trong lúc lấy khăn lau những sợi tóc ngắn ngắn của mình, hắn mở máy tính xách tay và định xem qua video tư liệu mà Chu Hiểu Mạn đã biên soạn cho mình.

Ngày mai chuẩn bị chính thức quay cảnh đối diễn cùng với Đinh Tuyết Tùng, Hứa Trăn quyết định dùng một trăm phần trăm sự nghiêm túc để luyện tập thật tốt.

Nhưng mà quý thân xui khiến, máy tính còn chưa khởi động, hắn liền móc ra điện thoại di động, dự định xem lại đoạn trailer của “Dạ Vũ Giang Hồ”.

Ừm...

Dù sao cũng là lần đầu tiên hắn đóng phim, tóm lại vẫn có chút đề bụng.

Chỉ xem một lần, chỉ một lần, sau đó mình sẽ đi luyện tập...

Nghĩ như vậy, trên màn hình điện thoại đã chiếu lại đoạn trailer, khóe miệng của Hứa Trăn lại lần nữa gương lên giống như ban chiều. Hàng chục nghìn bình luận đã được gom dưới video, về cơ bản tất cả đều là mong đợi hoặc khen ngợi.

Không thể không nói, hình ảnh của bộ phim thật sự rất tuyệt vời.

Những cảnh quay đặc sắc, đậm chất cổ trang, những màn giao đấu giữa các nhân vật cũng vô cùng sống động, những màn đấu võ tay đôi như thế này khiến người xem phải rạo rực cả người.

Lúc này, Hứa Trăn nhìn không được mà thán khen ngợi đoàn làm phim của “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Cảnh đấu võ trong “Dạ Vũ Giang Hồ” vô cùng chân thật, chiêu thức của các nhân vật cũng rất rõ ràng, hơn nữa “Dạ Vũ Giang Hồ” ... Nói như thế nào đây, một phân đánh võ trong phim mang lại cảm giác “Huyền học” hơn. (Nghĩa là đậm chất tư tưởng triết học duy tâm của Lão Trang và Nho giáo)

Diễn hình nhất chính là vai diễn Hoa Vô Khuyết của mình.

Hắn đứng ở đó, vung tay áo trong không trung, sau đó các diễn viên quần chúng ở chung quanh đều ngã ngửa. Lúc quay cảnh này, Hứa Trăn đã phải cố gắng rất nhiều để bản thân không bật cười.

Xong khi xem xong Trailer, hắn lại tiện tay mở xem bình luận của đám dân mạng, thật sự bất ngờ, bởi vì đa phần đều là bình luận liên quan đến hắn.

Có một dân mạng tên là “Tiêu Dao Kiếm Chủ”, bên cạnh còn có một dấu V lớn.

Hắn nói: “Tôi sẽ không bình luận về những người nổi tiếng, mà trọng điểm muốn đề cập đến chính là người anh em đầu trọc kia.

“Rất xin lỗi vì tôi không biết tiểu ca kia tên gì, nhưng sau khi xong đoạn đánh võ của hắn, tôi cảm thấy rất chân thật, giống như không dùng dây cáp bảo hộ vậy.

“Có cao thủ giỏi vật lý nào đến phân tích một chút không?”

Rất nhanh, phía dưới liền có mấy dân mạng trả lời: “Đánh thật hay không ta không biết, nhưng chuyên gia vật lý cho rằng, đầu của hắn thật sự trọc nha.”

“Ha ha ha ha bùng nổ một cách xuất thần...”

Nhìn đến đây, Hứa Trăn cũng nhin không được cười một tiếng, sau đó hắn dùng một tài khoản nhỏ ấn thích các bình luận này. Lại xem thêm vài phút đồng hồ, hắn mới hài lòng để điện thoại di động xuống, bắt đầu nghiêm túc học tập.

Ngày mai còn có cảnh quay, cho nên hiện tại không thể để cho tâm lý bị mê muội.

“Reng reng reng...”

Tuy nhiên, đúng lúc này, điện thoại chột vang lên.

Hứa Trăn vừa nhìn, phát hiện người gọi tới chính là Lâm Gia.

Cô gái này bình thường cũng không hay qua lại với mình, nhưng tại sao hôm nay lại rảnh rỗi gọi đến đây?

“Uy?” Hắn ngạc nhiên nhận điện thoại, nói, “Lâm Gia, có chuyện gì sao?”

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Lâm Gia có chút lo lắng, nói: “Hứa Chân, cậu phụ trách tài khoản Weibo của mình sao?”

Hứa Trăn nói: “Không phải, là người đại diện của tôi quản, làm sao vậy?”

Lâm Gia nói: “Cậu nhanh nói với hắn, để công ty xử lý một chút, hiện tại phía dưới đang có rất nhiều người mắng chửi cậu!”

A?

Hứa Trăn có chút mơ hồ.

Sau khi cúp điện thoại, hắn dùng tài khoản phụ của mình để đi kiểm tra tình hình, vừa nhìn thấy liền không khỏi mở to hai mắt.

Chỉ thấy, những bình luận ban đầu, hiện giờ đã bị đủ loại ngôn ngữ ô uế tấn công.

“Mau cắt đi, cách xa Tiểu Tuyết của nhà ta ra một chút!”

“Quả nhiên cái gì là rác rưởi tuyến thứ mười tám, hôm nay tôi mới thật sự mở to hai mắt.”

“Cái quái gì vậy, trong phần giới thiệu có viết những vai đã từng diễn, gì mà “Đậu Đậu” “Nhị Cầu”... Bó tay rồi, tất cả đều là chó mèo sao?”

“Món hàng như vậy sao có thể đứng tới tay các đại lão a?”

“...”

Rất nhiều lời nhận xét không thể giải thích được khiến Hứa Trăn sững sốt.

Mấy người này đang nói gì vậy?

Ngoài ra, tại sao những người này lại nhắc đến chữ “Tuyết”? Đây là tổ chức thần bí nào thế?

Hứa Trăn cầm điện thoại di động, bối rối bước ra khỏi phòng, đi tới gian phòng sát vách của Kiều Phong

Chương 59: Muốn Cọ Nhiệt Sao! !

Khi Kiều Phong ra mở cửa cho hắn, chính là bộ dáng đang nói chuyện điện thoại với vẻ mặt rất tức giận.

“Sáng mai là mấy giờ? Nhất định phải nói rõ ràng cho tôi!”

“Mười giờ rưỡi sao, không có khả năng!”

“Tôi nói cho anh biết, điểm giới hạn của tôi sẽ không vượt quá sáng mai, bảy giờ rưỡi, anh nói cho Thiệu Mộng Hoa biết, bảy giờ rưỡi nhất định phải xin lỗi và đăng bài làm sáng tỏ mọi việc! Sự nhẫn nại của tôi chỉ tới mức đó thôi.”

“Không được? nếu không được thì mấy người cũng đừng có quản tôi phát ra cái gì!”

“Ba!” Dứt lời, Kiều Phong hung hăng cúp điện thoại.

Hắn tức giận đến không thở nổi, ở trên giường hồi lâu mới nói: “Cậu biết rồi sao?”

“Ừm...”

Hứa Trăn nói: “Tôi thấy có người mắng tôi trên Weibo, nhưng không biết tại sao?”

Kiều Phong ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Hứa Trăn, nhìn không được cười khổ một tiếng, lửa giận cũng từ từ giảm đi rất nhiều.

“Ai... tiện nhân Thiệu Mộng Hoa kia, đúng là làm tức chết anh...”

Kiều Phong trợn trắng mắt, chỉ vào máy tính bên cạnh nói: “Cậu xem đoạn video này đi!”

Hứa Trăn không rõ ràng cho lắm, hắn ngồi xuống bàn bấm vào màn hình máy tính, đây là một đoạn thu hình ngắn khi Đinh Tuyết Tùng đang luyện công trong phòng tập. Hắn mặc một bộ võ phục rộng rãi màu trắng, trên tay cầm một cây gậy gỗ ngắn và biểu diễn võ thuật một cách vô cùng uyển chuyển.

Vóc dáng của Đinh Tuyết Tùng không cao, nhưng tỷ lệ cơ thể rất tốt, tay chân dài vừa phải, cơ bắp cũng nảy nở vừa đẹp. Trên video còn có một dòng chữ: Ngày thứ 17 luyện võ của Tiểu Tuyết.

“Kiều ca...”

Hứa Trăn nhìn hình ảnh bên trong, trầm giọng nói: “Động tác này của hấn rất quen...”

“Đúng vậy, cậu cũng nhìn ra?” Kiều Phong bất đắc dĩ thở dài, nói, “Đoạn luyện tập đó giống hệt với phân cảnh đánh võ của Tuyệt Trúc.”

Hứa Trăn không hiểu nói: “Hấn có ý gì?”

Kiều Phong nhếch miệng, nói: “Còn ý gì nữa? Hấn muốn cộ nhiệt!”

“Hấn tự mình phát tán đoạn video này, sau đó mua thủy quân, tiểu hào, ám chỉ nhân vật Tuyệt Trúc kia nguyên bản là của hấn, sau đó bị cậu nhúng tay vào, cấu kết với tư bản, giật vai diễn này từ trong tay của hấn!”

Hứa Trăn: “...”

Cái quái gì vậy, đây là vừa ăn cướp vừa la làng?

Đúng là nực cười mà? ?

Hứa Trăn nhin không được hỏi: “Bên “Dạ Vũ Giang Hồ” cũng mặc kệ? Hấn làm như vậy không phải sẽ ảnh hưởng đến bộ phim sao?”

Nghe vậy, hai mắt của Kiều Phong đều muốn phát hỏa: “Bọn hấn mặc kệ? Anh thấy bọn họ cũng muốn để Đinh Tuyệt Tùng tới cộ nhiệt đây này!”

“Bọn họ vốn dĩ đã chuẩn bị trước rồi, nhưng kết quả cuối cùng Đinh Tuyệt Tùng không thể nhận được vai diễn, cho nên lần cộ nhiệt này là do đoàn phim đền bù cho hấn!”

“Nếu không làm sao hấn có thể học được bộ động tác này một cách kỹ lưỡng như vậy?”

Hứa Trăn nhìn thấy ngày càng có nhiều những lời chửi bới trong khu vực bình luận, cảm thấy vô cùng hoang đường.

Tên trộm Đinh Tuyệt Tùng hét lên để bắt trộm thì cũng thôi đi, nhưng công ty chế tác lại còn bảo vệ cho kẻ trộm, chủ động để hấn tới cộ nhiệt?

Đây là chuyện ma quỷ gì chứ?

Cho nên nói, mấy người không hề quan tâm tới vấn đề tôi có bị mắc chửi hay không?

Hứa Trăn cho đến tận hôm nay mới biết rằng, hóa ra có một hoạt động rất phổ biến trong ngành giải trí, gọi là “Cọ nhiệt”.

Mỗi khi một tin tức nóng hổi được đưa ra, sẽ luôn có một số lượng lớn nghệ sĩ trẻ tuổi liều mạng đi lên ăn vạ, tư thế xinh đẹp, làm người xem không khỏi than thở.

Ví dụ như hôm nay, vị đồng học Đinh Tuyết Tùng, chính là “một chuyên gia tuyệt vời trong lĩnh vực đi cọ nhiệt”.

Vốn dĩ trong mắt Hứa Trăn, Đinh Tuyết Tùng rất giống Tống Úc, xuất thân chính quy, thực lực không tầm thường, từng bước một vững vàng thành thật quay phim, là một đối thủ đáng để tôn trọng.

Nhưng mà sự thật lại không phải như thế.

Chính quy ngược lại là chính quy, thực lực cũng coi như không tầm thường, nhưng...

Lần đầu tiên Đinh Tuyết Tùng “bạo hồng” lại không phải nhờ thực lực diễn xuất mà là do “Dì đưa đẩy”.

Chuyện này phải nên bắt đầu từ đâu đây...

Đinh Tuyết Tùng đã tham gia một chương trình tài năng trong những năm đầu và được một nữ đạo sư trung niên ưu ái trong chương trình. Nhưng mà sau đó không lâu, vị nữ đạo sư bị lộ chuyện yêu đương vượt quá giới hạn, hơn nữa nghe nói đối tượng là một nam sinh nhỏ hơn cô ta rất nhiều tuổi.

Một hòn đá khuấy động ngàn con sóng.

Khi đó, mọi người trong làng giải trí đều cảm thấy bất an, chỉ sợ tránh không kịp, nhưng Đinh Tuyết Tùng lại dùng phương pháp trái ngược, hấn quả quyết ra đòn, chủ động ăn vạ, sau đó chỉ trong một đêm, liền bị người ta đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Tất nhiên, sự việc này hóa ra chỉ là hư cấu. Nhưng nhiệt độ mà nó mang lại cho Đinh Tuyết Tùng thì không hề tiêu tan. Thậm chí cho tới bây giờ, vừa nhắc tới Đinh Tuyết Tùng, thì phản ứng đầu tiên của nhiều người chính là “Dựng quốc dân”.

Xét riêng về độ nổi tiếng, e rằng ngay cả Tống Úc cũng không sánh được với hắn ta.

Hứa Trăn ngồi trước máy tính của Kiều Phong, yên lặng nhìn “Bài phổ cập khoa học” do dân mạng tổng hợp, mơ hồ nghe thấy âm thanh của thứ gì đó đang vỡ vụn.

Người này có bệnh à...

Đây đều là thao tác của thần tiên sao?

“Tôi nói một lần cuối, bảy giờ rưỡi là giới hạn của tôi.”

Cách đó không xa, bên trên ghế sofa, Kiều Phong đang nói chuyện điện thoại vẻ mặt khó chịu, hắn hạ giọng nói: “Tôi không phải đang thương lượng với anh, tôi là đang nói cho anh biết.

“Ngày mai 7h30 sáng, nếu không thấy bài viết làm sáng tỏ mọi việc trên Weibo, vậy thì mấy người cũng đừng trách tôi có hành động gì không phải phép!”

Chương 60: Bị Uy Hiếp

Kiều Phong hiện tại vô cùng tức giận.

Hắn vừa mới liên hệ với bên chế tác của “Dạ Vũ Giang Hồ”, sau đó cũng liên hệ với bên Tinh Quang giải trí.

Nhưng mà ý kiến của hai bên đều là: Không cần quản.

Hãy để vấn đề này lên men tự nhiên qua đêm và thu hút sự chú ý của công chúng, điều này sẽ tốt cho cả ba bên.

Ha ha.

Kiều Phong khịt mũi coi thường.

Người bị mắng không phải là mấy người, cho nên mấy người đương nhiên không quan tâm.

Hắn thật sự không hi vọng Hứa Trăn sẽ dụng phương thức “Hắc hồng” này (Nổi tiếng bằng scandal) để xuất hiện trong mắt của công chúng.

Ấn tượng một khi bị vấy bẩn, vậy thì cả đời đều không thể rửa sạch!

“Tiểu Kiều a, cậu nghe tử nói,” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhu hòa của Thiệu Mộng Hoa, “Chúng ta thật sự không có ác ý.”

“Chị có thể hiểu được sự bảo vệ của cậu đối với tiểu Hứa, nhưng cậu cũng phải hiểu một chút cho chị.

“Như vậy đi, chúng ta đôi bên đều lui một bước, 10 giờ sáng mai, chị sẽ đăng một bài chính thức trên Weibo, cậu xem có được hay không?

“Chị đã nể mặt cậu, cho nên cậu cũng đừng cố chấp như vậy.”

Kiều Phong cười lạnh một tiếng, đáp: “Nếu Mộng tử đã nói như vậy, tôi cũng không có biện pháp, đêm nay chúng ta cứ nói cho rõ chuyện này đi.”

“Đừng, Tiểu Kiều,” Giọng nói của Thiệu Mộng Hoa vẫn ôn hòa như cũ, “Cậu đừng cúp máy, cứ ở lại nói chuyện với chị một chút.”

Kiều Phong lạnh lùng nói: “Còn có gì để nói sao?”

“Ừm, ví dụ như...” Lúc nói chuyện, giọng nói của Thiệu Mộng Hoa ần ần một chút ý cười, “Chuyện Hứa Chân làm sao nhận được vai diễn Hoa Vô Khuyết?”

Nghe vậy, Kiều Phong hơi giật mình.

Ngay lập tức, một cơn tức giận trào ra khỏi lồng ngực của hắn trong tích tắc rồi bay thẳng lên đỉnh đầu.

“Chị đang uy hiếp tôi? !” Kiều Phong thấp giọng quát.

Nhân vật Hoa Vô Khuyết này, làm sao nhận được à?

Dĩ nhiên là cướp từ trong tay của Hạ Tuần Ninh rồi!

Trước mắt, bộ phim đã quay được gần một tháng, mà từ đầu đến cuối cũng không công bố chuyện này ra ngoài, mục đích là để chuẩn bị trước và giảm thiểu tác động của sự cố này.

Thế nhưng bây giờ...

Thiệu Mộng Hoa dám uy hiếp hắn, muốn đem chuyện này chọc ra ngoài!

Nếu như vậy, Hứa Trần còn không phải bị đám fan hâm mộ của Hạ Tuần Ninh mắng tới chết sao? !

Đầu bên kia điện thoại, Thiệu Mộng Hoa dù bận vẫn ung dung nói: “Sao có thể, chị không có uy hiếp cậu, chị chỉ muốn nói chuyện vui vẻ với cậu

“Đều ở chung một giới, cúi đầu không thấy ngẩng đầu không hay,

Bà ta khẽ cười nói: “Yêu cầu của chúng ta cũng đâu có quá đáng? Từ xế chiều đến mười giờ rưỡi ngày hôm sau, không quá 16 tiếng,

“Cậu cho chị 16 tiếng này, chị nhất định sẽ không quên ơn của cậu.”

Kiều Phong bị giọng điệu của bà ta chọc đến mặt mũi sôi sục, hận không thể xuyên qua điện thoại, cho bà ta một cái bạt tai để xả giận.

“Được rồi, chị cũng không chậm trễ thời gian của cậu,” Thiệu Mộng Hoa cười nói, “Cậu suy nghĩ thật kỹ đi, cũng đâu phải chuyện gì lớn.”

Dứt lời, không đợi Kiêu Phong hồi phục, bà ta đã trực tiếp cúp điện thoại.

Kiều Phong cầm điện thoại di động, một hồi lâu nói không ra lời.

Lão tiện nhân...

Mụ phù thủy già...

Tại sao không để bà rơi vào trong tay tôi? !

“Uống chén nước cho bớt giận.”

Lúc này, Hứa Trăn thấy hẩn nghe xong điện thoại, liền vội vàng chạy tới đưa cho hẩn một ly nước sôi để nguội: “Không quan trọng, ai thích chửi thì chửi.”

Kiều Phong ngơ ngác nhìn ly pha lê trước mắt, ngẩng đầu lên, cười khỏ nói: “Tâm tính của cậu thật tốt.”

Giọng nói của Hứa Trăn rất bình thản: “Bách thiên pháp môn, đồng quy phương thôn; hà sa diệu đức, tổng tại tâm nguyên.”

“Tức giận đều là do người tự tìm.

“Anh có muốn tôi đọc một đoạn “Tâm kinh” cho nghe không?”

Kiều Phong: “...”

Hắn nhìn tóc của Hứa Trăn đã hơi mọc ra, nhưng đỉnh đầu vẫn trọc như cũ, không biết vì cái gì, mà hắn hoảng hốt như thể nhìn thấy một vầng hào quang đang tỏa sáng xung quanh.

“Đăng đăng đăng...”

“Đăng đăng đăng...”

Đúng lúc này, hai tiếng nhắc nhở của điện thoại di động không ngừng vang lên. Có vẻ như ai đó đặc biệt quan tâm nên đã gửi cùng một tin nhắn.

Hai người nhìn nhau một lát, sau đó tự mình lấy điện thoại ra xem. Hứa Trăn vừa mở ra Weibo, chỉ thấy, Tống Úc vừa mới đăng một dòng trạng thái mới

“Hôm nay trời nắng tốt như vậy làm cho đầu của Tiểu Tuyết Nhân bị cháy nắng?”

“Tiểu Tuyết Nhân đây là loại logic thần tiên gì vậy? Chỉ đánh chung một quyển, liền cho rằng người ta cướp vai?”

“Ai quy định rằng, thần tượng của các bạn luôn là nạn nhân?”

“Mỗi ngày đều nói chuyện không có đầu óc, ai quản tội xấu này đây?”

Bên dưới còn có một bức ảnh: Một Tiểu Tuyết Nhân (Người tuyết) đứng ở dưới ánh mặt trời chói chang, đầu đã bị chảy một nửa. Khuôn mặt làm từ củ cải, cà rốt đều bị lệch, nhìn qua trông rất buồn cười.

Bên trong căn phòng yên tĩnh hồi lâu.

Thẳng đến mười mấy giây sau, Hứa Trăn mới nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Tuyết Nhân là ai vậy?”

Kiều Phong: “...” “Tiểu Tuyết Nhân” là tên của nhóm fan hâm mộ Đinh Tuyết Tùng.”

“A.” Hứa Trăn khẽ gật đầu một cái.

Hai người nhìn bài đăng trên Weibo, thần sắc vô cùng phức tạp, ai cũng không lên tiếng.

Tổng Úc... Đang lên tiếng thay cho Hứa Trăn sao?

Người này... quá chính trực hay là quá ngu? ?

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Kiều Phong vừa muốn mở miệng nói cái gì, nhưng đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng “rầm” từ trên lầu, như thể bị ai đó đập mạnh vào cánh cửa.

“Tống đầu to! ! ! !”

“Mau lăn ra đây cho tôi ! ! !”

“Điện thoại, đưa cho tôi! Ngay bây giờ!”

“Đồ con lừa ngu ngốc ! !”

“A ——! ! !”

Một lát sau, một tiếng kêu thê lương xuyên thấu qua sàn nhà không quá dày rồi truyền xuống lầu bên dưới.

Kiều Phong: “...”

Hứa Trăn: “...”

Chương 61: Đại Lão Đã Lên Tiếng

“Xong xong, bảo bối của chúng ta lại ngớ ngẩn nữa rồi...”

“Nhưng phải làm sao bây giờ, tôi vừa làm cha, vừa làm mẹ mỗi ngày.”

“Còn làm sao nữa, cứ sủng thôi, cũng đâu phải ngày đầu tiên cô biết anh ấy có tính cách như vậy.”

“Hình người tuyết này rất được nha, phải lưu lại, về sau còn có thể sử dụng.”

“...”

Gần như thời điểm Tống Úc phát trạng thái trên Weibo, những người hâm mộ cứng cổ của hắn đã nhìn thấy tin tức này.

Sau đó, người hâm mộ cả nước lần lượt che mặt, nhìn trời.

Lại tới!

Suốt ngày cứ ôm một mớ chuyện phiền phức vút lên đây!

Nghĩ chúng ta nhàn rồi quá đúng không?

Đám fan hâm mộ ai oán phàn nàn, sau đó từng người một ngay lập tức bẻ khớp tay, chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn trên mạng.

Vì vậy, đêm đó, vô số cư dân mạng ngồi ăn dưa hóng chuyện đại chiến trên Weibo.

Fan hâm mộ “Ma dụ” của Tống Úc đối chiến với “Tiểu Tuyết Nhân” của Đinh Tuyết Tùng !

Mặc dù nghệ sĩ của hai bên đều không nằm trong tuyến đầu, nhưng quy mô fan hâm mộ lại vô cùng khả quan. Một khi bị chèn ép, thì thật sự là người ngã ngựa đổ, gà bay chó chạy.

Hứa Trăn yên lặng vây xem trong giây lát, sau đó cầm tài khoản tiểu hào đi like bài viết của Tống Úc trên Weibo, khoe miệng hơi hơi cong lên. Bất kể nói thế nào, cũng rất cảm ơn đã có người đứng ra giúp đỡ hần.

Chuyện này nhất định phải nhớ kỹ, sau này có cơ hội thì phải hoàn trả lại.

Khoảng nửa giờ sau, Hứa Trăn trở về phòng và bắt đầu chuẩn bị cho buổi quay phim ngày mai. Đinh Tuyết Tùng làm người như thế nào, hần cũng không muốn bình luận.

Điều duy nhất hần có thể làm là trau dồi kỹ năng diễn xuất của mình và kiên quyết không thể thua một người không chính đáng như vậy!

Hứa Trăn một bên xem video, một bên cố gắng bắt chước, đồng thời tìm hiểu tâm trạng của các nhân vật so với kịch bản, cố gắng tìm ra cách diễn phù hợp nhất.

Ở trạng thái tập trung cao độ, thời gian trôi qua rất nhanh, hiện tại đã đến giờ ngủ.

“Keng keng keng...”

Đúng lúc này, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Hứa Trăn còn tưởng Chu Hiểu Mạn tới nhắc nhở mình đi ngủ, ai ngờ mở cửa ra lại phát hiện người bên ngoài chính là Kiều Phong.

“Kiều ca? Cái chuyện gì không?” Hứa Trăn để Kiều Phong đi vào, sau đó nghi hoặc hỏi.

Nhưng mà, sắc mặt lúc này của Kiều Phong lại có chút cổ quái.

Hắn cầm điện thoại di động, quay đầu nói với Hứa Trăn: “Cậu còn chưa thấy đúng không?”

Hứa Trăn không hiểu nói: “Thấy cái gì?”

Kiều Phong không có lên tiếng, mà là yên lặng đưa điện thoại qua.

Hứa Trăn nhìn vào màn hình, liền thấy hình ảnh bên trong là một cây cầu đá cũ kỹ, đứng trên cầu là cô gái mặc y phục màu đen đang cúi đầu, lặng lẽ ngắm dòng nước chảy bên dưới.

“Vẫn tới chậm.”

Đúng lúc này, hình ảnh chuyển sang bên kia cầu.

Ông kính đi từ dưới gót chân rồi dần dần đẩy lên trên, người xem cũng theo máy quay nhìn thấy một đôi giày cổ cũ, trang phục xám xịt cùng với một chuỗi phật châu trên cổ.

“Sống chưa chắc đã vui sướng, mà chết cũng chưa hẳn đau khổ...”

Lúc này, ông kính chiếu lên gò má của vị hòa thượng trẻ tuổi, hắn xoay đầu lại, dùng một đôi mắt trong veo nhìn về phía Dạ Vũ, nói: “Người chính là Dạ Vũ?”

Ở bên ngoài, Hứa Trăn ngây ngẩn cả người.

Đây là cái gì?

Sao trong tay Kiều Phong lại có một đoạn video như vậy?

Trailer của “Dạ Vũ Giang Hồ” không phải mới vừa phát sóng sao?

Tại sao vẫn còn một đoạn video khác?

Trong lòng của Hứa Trăn tràn đầy nghi hoặc tiếp tục nhìn xuống, theo thứ tự thì đây là cuộc đối thoại tại miếu hoang của Dạ Vũ và Tuyết Trúc, sau đó là một cảnh võ thuật kéo dài hơn 20 giây, cuối cùng kết thúc với một câu nói của Tuyết Trúc:

“Ta nguyện hóa thân thành cầu đá.

“Chịu năm trăm năm gió thổi, năm trăm năm phơi nắng, năm trăm năm mưa rơi.”

Lúc này, một dòng chữ lớn đã được gõ rõ ràng ở góc dưới bên phải màn hình:

Tuyết Trúc, diễn viên: Hứa Chân.

Hứa Trăn cảm thấy trái tim mình đột nhiên co rút lại.

Một giây sau.

Hình ảnh nhanh chóng tối sầm lại, từ trong bóng tối hiện ra vài dòng ký tự màu vàng kim: “Xưa nay chưa từng có một cảnh võ thuật dài quá 3 phút đồng hồ!”

“Toàn bộ quá trình không hề cắt ghép!”

“Tái hiện chân thực giang hồ gió tanh mưa máu!”

“Ngày mùng 5 tháng 6, công chiếu trên toàn cầu, kính mong quý vị theo dõi.”

Rất nhanh, video đã kết thúc, mà cảm giác của Hứa Trăn thì vẫn bối rối như ban đầu.

“Đây là video gì?” Hấn nhìn Kiều Phong rồi mở miệng hỏi.

Kiều Phong ần ý nhìn về phía hấn: “Đây vẫn là trailer của “Đại Vũ Giang Hồ”,

“Nhưng đây chỉ là cảnh quay của mình cậu, không phải toàn kịch.”

Hứa Trăn nghi ngờ nói: “Chiều hôm qua, không phải mới vừa phát một đoạn trailer sao? Sao hôm nay lại đăng thêm một đoạn khác?

“Có phải mỗi nhân vật đều có?”

Kiều Phong lắc đầu, đưa điện thoại cho Hứa Trăn rồi đáp:

“Không phải, chỉ có mình cậu thôi. Nhìn xem, ai là người đã đăng đoạn video này.”

Hứa Trăn tiếp nhận điện thoại và phát hiện ra rằng video này đến từ một tài khoản riêng tư đã được chứng nhận tích xanh (V):

Ngô Khắc Minh!

Hóa ra là do đích thân đạo diễn Ngô Khắc Minh phát lên!

Nhìn bình luận bên dưới, có thể dễ dàng nhìn ra hai tài khoản có chứng nhận tích xanh khác: Tô Văn Bản, Đồng Kỳ Ngọc.

Giám chế, đạo diễn, chỉ đạo võ thuật của “Dạ Vũ Giang Hồ”... Ba vị đại lão đồng thời phát đoạn Trailer mà mình là nhân vật trung tâm.

Hứa Trăn bị sự đả ngộ vốn dành cho siêu sao này, làm cho đầu óc choáng váng. Mà vai diễn của mình cũng không khác gì các diễn viên quần chúng còn lại, có đúng không?

Vậy thì tại sao lại được tuyên truyền một cách công khai và quy mô như vậy?

Chương 62: Người Ta Đang Bận Giải Bài Tập

“Reng reng reng...”

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại di động vang lên.

Hứa Trăn vừa cầm lên nhìn liền phát hiện người gọi tới chính là Thái tổng của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh.

Hắn tiếp nhận điện thoại: “Xin chào ngài, Thái tổng?”

“Ha ha ha, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi đi?” Đầu bên kia điện thoại, âm thanh cười giòn tan của Thái Thực Tiễn vang tới, “Như thế nào, đã nhìn thấy video chưa?”

Hứa Trăn không rõ ràng cho lắm nhìn về phía Kiều Phong,: “Ngài là nói đoạn video bên Dạ Vũ Giang Hồ sao, vâng, tôi đã xem xong.”

Thái Thực Tiễn nói: “Lần trước lúc chúng ta gặp mặt cũng quá vội vàng, cho nên không kịp mang lễ vật đến tặng cho cậu.

“Hiện tại đã có cơ hội, đoạn trailer này coi như là một món quà gặp mặt của tôi, cậu không chê bai đi, hahaha.”

Video? Quà gặp mặt?

Hứa Trăn sững sốt mấy giây, rốt cuộc mới kịp thời phản ứng:

Đoạn trailer lấy Tuyết Trúc làm nhân vật trung tâm kia, quả nhiên là do Thái Thực Tiễn thông qua quan hệ giúp mình đăng lên!

Ông ta khẳng định đã phát hiện ra ẩn ý của Đinh Tuyết Tùng, cho nên mới giúp mình ra tay!

Hứa Trăn lập tức cảm thấy âm áp.

Thái tổng vì những thứ này mà bỏ ra bao nhiêu, hẳn cũng không dám bàn tới, chỉ quan trọng là, ông ta rất quan tâm đến mình cho nên mới vất óc tìm mưu kế lấy lòng mình.

Hứa Trăn lúc này mới chú ý tới, lúc Ngô Khắc Minh tự mình đăng đoạn trailer còn viết thêm một dòng chữ bên dưới:

“Cảm tạ @ Hứa Chân @ Lâm Gia đã cho chúng ta chiêm ngưỡng một màn trình diễn đẹp mắt như vậy.

“Đây là Tuyết Trúc hoàn mỹ nhất trong lòng ta, không người nào có thể thay thế.”

Nhìn đến đây, Hứa Trăn nhin không được cười một tiếng.

Hoàn mỹ mỹ... Trong câu văn của Ngô đạo có hàm ý nha.

Đây là đang muốn nhắm vào ai?

Nắm vào ai, điều này đã quá rõ ràng.

Ngô Khắc Minh tự mình ra sân, khiến cho trận chiến hỗn loạn trên Weibo đột nhiên yên lặng trong chớp mắt.

Con dấu chính thức đã đóng xuống!

Hình ảnh Tuyết Trúc hoàn mỹ nhất!

Vậy thì hỏi còn có ai khác thay thế được sao?

Hàng chục nghìn bình luận dồn dập chỉ trong phút chốc, lầu trên lầu dưới tranh nhau gõ chữ soàn soạt.

“Vãi cả chương... xem xong đoạn trailer này, toàn thân tôi liên nổi da gà đây này!”

“Đã tìm hiểu xong! Quả nhiên không dùng dây cáp! Là đánh thật đấy! Cũng quá ác liệt rồi!”

“Tiểu ca đầu trọc kia biết công phu đúng không?”

“Khẳng định luôn, người không nhìn thấy hấn vượt nóc băng tường sao? Cú lộn nhào kia quả thực rất đẹp!”

“Xem ra Đinh Tuyết Tùng lại làm trò cười cho thiên hạ rồi? Nhìn hấn khoa chân múa tay thế kia mà còn không biết xấu hổ đi ăn vạ với người ta?”

“Sợ là chỉ cần một nắm đấm đã có thể đánh hấn ị ra ####! !”

“Tại sao Ngô Khắc Minh lại chọn người ta mà không chọn hấn, cho nên trong lòng mới không phục?”

“Đây chính là sự khác biệt giữa hàng chính hăng và bản sao lậu.”

“Trước khi bản gốc ra mắt, tôi còn tưởng Đinh Tuyết Tùng đánh qua loa thế là đẹp...kết quả hiện tại nhìn lại...”

“Đây là cái quỷ gì, tập dưỡng sinh với mấy ông cụ ở ngoài công viên sao!”

“Lâu bên trên, đừng nói như vậy, mấy ông cụ sẽ không vui đâu!”

“...”

Trong khoảng thời gian rất ngắn, tình hình trên Weibo đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Đinh Tuyết Tùng ngơ ngác nhìn đoạn video mà Ngô Khắc Minh mới phát lên, cổ cứng đờ xoay lại, nhìn về phía Thiệu Mộng Hoa.

“Mộng tử...”

Ánh mắt của Đinh Tuyết Tùng đờ đẫn: “Hiện tại làm sao xử lý đây?”

Thiệu Mộng Hoa: “...”

Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đây!

Làm sao ngờ được Ngô Khắc Minh lại đi rẽ đầu sóng như vậy!

Vào lúc 10 giờ 30 phút tối hôm đó.

Cách thời gian dự định để đính chính sự việc của Thiệu Mộng Hoa là 12 tiếng nữa, Đinh Tuyết Tùng đã dùng tài khoản cá nhân để xóa bỏ đoạn video luyện võ kia, đồng thời còn kèm theo một thông báo làm rõ sự việc.

Nói rõ hắn đã từng tham gia thử vai Tuyết Trúc, đáng tiếc đến cuối cùng không được chọn. Mà mình và Hứa Chân là cạnh tranh công bằng, quyết định lựa chọn sẽ do tổ đạo diện quyết định, cho nên không tồn tại bất cứ yếu tố bên ngoài nào can thiệp tới.

Sau đó, Đinh Tuyết Tùng lại dùng tài khoản cá nhân để chân thành xin lỗi Hứa Chân ở trên Weibo, giải thích rõ, bởi vì cá nhân mình sơ sẩy cho nên đã gây ra rắc rối làm ảnh hưởng đến người khác, do đó hắn vô cùng cảm thấy có lỗi vì chuyện này.

Kiều Phong nhìn thông cáo này, nhếch miệng, trực tiếp dùng tài khoản của Hứa Chân để trả lời bên dưới:

“Tôi là người đại diện của Hứa Chân. Bản thân Hứa Chân đang làm bài tập về nhà và điện thoại đã bị tôi tịch thu. Cho nên, tôi thay mặt cậu ấy chấp nhận lời xin lỗi của cậu.”

Rất nhanh, liền có dân mạng nhìn thấy câu trả lời này, vì thế lập tức không chút khách khí nhảy vào bình luận.

“Phốc, vẫn còn làm bài tập về nhà á.”

“Tôi cũng đang làm bài tập này, một bên làm bài, một bên ăn dưa hóng chuyện.”

“Hứa Chân: Tôi đang giải đề toán, mà tại sao Weibo lại phát nổ? Ai có thể giải thích một chút không?”

“Eo ôi, manh thế, diễn viên năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

“Tôi nói tiểu hòa thượng này nhìn mặt rất mỏng, vậy mà không nghĩ tới, hắn còn đang trong tuổi học sinh?”

“...”

Lúc này, bản thân Hứa Trăn thì đang đứng bên cạnh Kiêu Phong.

Nhìn mấy dòng bình luận bên dưới, hắn bỗng nhiên có chút hoài nghi, bốn chữ “Bản thân Hứa Chân” này, đến cuối cùng là đang nói ai.

Một lúc lâu sau, hắn nhin không được hỏi: “Làm bài tập ở nhà nghĩa là sao?”

Kiều Phong làm như không có việc gì mà đáp lại: “A, không cần để ý chi tiết này, chỉ là tiện tay thiết lập hình ảnh cá nhân

mà thôi,

“Dù sao Hứa Trí Viễn vẫn còn là học sinh trung học.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, có chút không xác định nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Như thế nào, cậu muốn làm dùm sao? Vừa hay, bài tập của cậu ta vẫn còn ở đây nè.”

Hứa Trăn: “...”

Không, tôi không muốn, tôi không nghe thấy gì cả!

Chương 63: Đùng Hòng Đạo Văn Của Ta

Đêm hôm đó, Hứa Trăn đã có một giấc ngủ ngon, khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy tai thính mắt tinh, thần thanh khí sảng, trạng thái vô cùng tốt.

Hôm nay chúng ta sẽ chính thức quay ngoại cảnh của phân đoạn Bạch Hồ Cư.

Hứa Trăn đã bắt đầu chuẩn bị cho cảnh quay này trước hai tuần, có thể nói đây là cảnh quay tâm đắc nhất của hắn trong tháng này.

Trong nguyên tác, nhân vật Hoa Vô Khuyết là nam thứ bên trong tiểu thuyết, có cùng độ nổi tiếng với nhân vật nam chính Tiểu Ngư Nhi, mà nguyên nhân cũng bởi gần một nửa là do câu chuyện này.

Anh hùng cứu mỹ nhân, rồi ai cũng sẽ viết.

Nhưng “Tuyệt Đại Song Kiều” đã đưa cốt truyện thô tục này lên một tầm cao mới.

Chỉ một câu đơn giản, lại có thể phơi bày tích cách cổ chấp, cao ngạo, thấy chết không sờn, dám yêu dám hận của nhân vật Hoa Vô Khuyết, tất cả đều được thể hiện một cách tinh tế và sống động.

Hứa Trăn đến phim trường lúc 4 giờ sáng.

Sau khi trang điểm, hắn bắt đầu ôn lại sơ lược cốt truyện..

“Giao ước ba tháng” sắp kết thúc, Hoa Vô Khuyết lên đường đi tìm Tiểu Ngư Nhi để đánh một trận phân rõ sống chết. Thiết

Tâm Lan sợ hấn sẽ giết Tiểu Ngư Nhi, cho nên liền bám theo cả một đoạn.

Tất nhiên, với công phu truy đuổi mèo cào của cô thì không có cách nào qua mắt được Hoa Vô Khuyết. Nhưng, mối quan hệ giữa hai người vốn là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” đã sớm bị xuyên thủng, vì vậy, Hoa Vô Khuyết không muốn trêu chọc cô, mà cô cũng không tiện lại gần Hoa Vô Khuyết.

Kết quả là, hai người cứ như vậy lúng ta lúng túng, cơm nước thì tự ăn, trọ ai thì nấy ở, chẳng ai thèm để ý đến nhau.

Thẳng đến ngày nào đó, Thiết Tâm Lan bỗng nhiên nhận được tin tức của phụ thân.

Sốt ruột vì mong muốn cứu cha, cô liền xúc động đi suốt một đêm, tìm đến miếu sơn quân để chứng thực tình hình. Còn Hoa Vô Khuyết cũng vì lo lắng an nguy của cô, mà âm thầm đi sau bảo vệ.

Nhưng, điều mà hấn không ngờ tới...

Miếu sơn quân này là một cái bẫy đã được sắp đặt tỉ mỉ dành cho hấn!

Cho dù Hoa Vô Khuyết có bản lĩnh to bằng trời, cũng đánh không lại thiên la địa võng cùng vô số cơ quan ám khí sớm đã được mai phục ở nơi này.

Hấn đem hết toàn lực, miễn cưỡng thoát thân, nhưng lại vô ý bị một cây cương châm đâm vào gần tử huyệt ở sau lưng, nếu không lập tức vận khí bức ra, sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng vào lúc này, hấn bỗng nhiên nghe thấy được tiếng kêu cứu của Thiết Tâm Lan...

Về phần cảnh quay này, Hứa Trăn đã hoàn thành xong vào hai ngày trước.

Còn cảnh quay hôm nay, chính là Hoa Vô Khuyết không quan tâm mà vọt tới, vừa lúc nhìn thấy Giang Ngọc Lang đang muốn cường bạo Thiết Tâm Lan.

Cảnh này có chút giống với cảnh Tuyết Trúc trong “Dạ Vũ Giang Hồ” trước đó.

Bối cảnh đơn lẻ và không có nhiều nhân vật, nhưng sự va chạm tình cảm giữa con người với nhau lại vô cùng tinh tế và phức tạp.

Hứa Trăn luyện tập lời thoại suốt một tuần, thẳng đến khi hấn cố ý tìm tới đạo diễn Sở Kiều Hùng để tập đối kịch, thì nó mới xem như được hoàn thiện.

Có thể nói, đối với cảnh quay này, Hứa Trăn đã nỗ lực đến cùng cực.

Nếu vẫn chưa đủ tốt thì chỉ có thể nói thực lực có hạn.

Một lúc sau, trời dần hửng sáng, Hứa Trăn vào hậu trường thay quần áo thì tình cờ nhìn thấy Đinh Tuyết Tùng đang chỉnh sửa lại mũ trùm đầu.

Hai người đối mặt với nhau, sắc mặt của Đinh Tuyết Tùng trở nên cứng đờ, còn Hứa Trăn thì thản nhiên nhìn đi chỗ khác rồi đi về phía phòng thử đồ.

Đinh Tuyết Tùng nghiêng đầu nhìn bóng lưng của đối phương đang phiêu nhiên đi xa, âm thầm nhú chặt lông mày.

Người này...

Đầu tiên là nhận được sự ưu ái của Ngô đạo bên “Dạ Vũ Giang Hồ”, sau lại được Lâm Huệ Mỹ đề bạt trong “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Hôm qua, mình chỉ mới cộ nhiệt một chút, thế mà Ngô Khắc Minh lại vì hấn mà tự mình ra sân.

Dựa vào cái gì?

Đến cuối cùng, hấn có lai lịch gì?

Tại sao những thứ tôi muốn, hấn luôn có thể đạt được mà không cần tốn nhiều công sức, còn tôi thì vất óc tìm trăm phương ngàn kế đi tranh đoạt, nhưng tất cả đều ngược lại với những gì tôi mong muốn?

Dựa vào cái gì?

Hấn mạnh hơn tôi ở chỗ nào?

Vận mệnh thật bất công!

Ngọn lửa ghen ghét càng ngày càng bùng cháy trong lòng ngực Đinh Tuyết Tùng, dần dần trở thành một ngọn lửa lớn.

Hứa Chân...

Đinh Tuyết Tùng yên lặng siết chặt nắm đấm.

Hôm nay cậu sẽ không có cơ hội đạo văn của tôi, cho nên tôi nhất định phải để cho cậu biết cái gì là lấy trứng chọi đá.

...

Đúng 7 giờ sáng, buổi quay phim chính thức bắt đầu.

Vì tầm quan trọng của cảnh quay này, đạo diễn Sở Kiều Hùng thậm chí không tiếc công mà rời khỏi nhóm A của Tiểu Ngư Nhi, để đến đây tự mình giám sát.

“Ba!”

Âm thanh thanh thúy của bảng Clapperboard vang lên, thông báo chính thức bắt đầu quay.

Bối cảnh là một căn phòng chật chội bằng đá, con nhện đen được đặt lên huyết đạo, bị trời gô và ném vào bên trong góc. Thiết Tâm Lan thì chỉ đơn giản bị trời tay chân, quần áo lộn xộn rơi trên bệ đá.

Lúc này, Đinh Tuyết Tùng diễn vai Giang Ngọc Lang loạng chạ loạng choạng đi tới phía Thiết Tâm Lan, cúi người, thần sắc châm chọc nói: “Thiết cô nương, có khoẻ hay không a.”

Nhìn thấy một màn này, Sở Kiều Hùng đứng bên sân yên lặng nhẹ gật đầu.

Đinh Tuyết Tùng xử lý rất tốt.

Chương 64: Cảnh Quay Tâm Đắc

Giang Ngọc Lang ngày thường đều là bộ dáng ngụy quân tử nho nhã khiêm tốn, lễ độ.

Vậy mà lúc này, lớp hóa trang của hắn không hề thay đổi, chỉ là điều chỉnh lại thần thái, liền bỗng nhiên từ một thiếu hiệp phong độ chính trực biến thành một kẻ mặt người dạ thú, tướng mạo hèn mọn giống như quỷ háo sắc.

Sự thay đổi lớn này khiến cho người ta không rét mà run.

Sở Kiều Hùng biết, Đinh Tuyết Tùng là một người có khả năng diễn xuất.

Nhân vật Giang Ngọc Lang do Đinh Tuyết Tùng thủ vai, hần dùng ánh mắt tham lam nhìn Thiết Tâm Lan, sau đó buông lời đùa cợt: “Chà, quả thật là một làn da mịn màng, cũng không trách cả Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết đều bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo...”

Lúc nói chuyện, ngón tay của hần trượt xuống gò má của thiết Tâm Lan, trong khi Thiết Tâm Lan thì lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, liều mạng rút thân thể về phía sau, kêu lên: “Ngươi, ngươi không được qua đây, không được đụng vào ta!”

“Cắt!”

Bên sân, đạo diễn Sở Kiều Hùng kêu dừng, hơi cảm thấy tiếc nuối lắc đầu.

Hôm nay, Thiết Tâm Lan thể hiện không quá tốt.

Biểu cảm quá nặng, tiết tấu cũng không chính xác.

Vẻ mặt kinh hoàng cố ý khiến người ta không hiểu cô đang sợ cái gì.

Có thể là do thi trượt, hoặc cũng có thể là do người đại diện phát hiện ra cô đang ăn xúc xích nướng giữa đêm.

Tóm lại, thật khó để người ta hình dung ra cảnh tượng hiện tại.

Đặc biệt là khi cô ấy đang ở trong cùng một khung hình với Đinh Tuyết Tùng, dạng châu ngọc này ở bên cạnh khiến cho cảm giác không được hài hòa, vô cùng chói mắt.

“Biệu hiện vừa rồi của Tâm Lan quá kém, chỉ thể hiện trên mặt là không đủ, đáng lẽ trạng thái hiện tại phải là...”

Sở Kiều Hùng bước vào bối cảnh, khoa tay múa chân bắt đầu chỉ dẫn.

Cô gái diễn vai Thiết Tâm Lan lên nghe cực kỳ nghiêm túc, thần sắc xấu hổ liên tục gập đầu.

Sau một thời gian ngắn, cảnh quay lại bắt đầu.

“Ngươi, ngươi không được qua đây, không được đụng vào ta!”

Thiết Tâm Lan thu mình vào bệ đá, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Người giết ta đi! Xin người!”

“Cắt!”

Đạo diễn Sở Kiều Hùng lần nữa kêu dừng.

“Tâm Lan, cô di chuyển quá chậm.” Hấn lắc đầu bất đắc dĩ, nhẫn nại tính tình nói, “Cô không cần chờ hấn mở miệng, cô phải bắt đầu lui về sau, ngay khi vừa nhìn thấy hấn xuất hiện...”

Thái độ của cô gái nhỏ vô cùng tốt, vô cùng nghe lời.

Tuy nhiên, sức lực có hạn, mặc cho Sở đạo diễn phí miệng lưỡi như thế nào, bẻ đôi, nghiền ngẫm để giải thích cặn kẽ cho cô ấy nghe, nhưng cảm giác giống như gãi không đúng chỗ ngứa, cực khổ mà không có tác dụng gì.

Liên tục NG mấy lần, Sở đạo diễn đã hơi mất kiên nhẫn, tiểu cô nương cũng cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Cô bĩu môi, liếc nhìn Đinh Tuyết Tùng đang đứng dậm lại hóa trang ở bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Trách nhiệm của NG thực sự nằm ở cô, cái này không có gì đáng trách.

Nhưng mà...

Tại sao Đinh Tuyết Tùng không thể nhượng bộ để theo tiết tấu của mình?

Sức lực của tôi chỉ đến mức này, hơn nữa cũng không thể đột phá chỉ trong một thời gian ngắn.

Hấn lại một hai chứng tỏ toàn bộ sức lực để áp chế cô, đúng là khiến cô rơi vào tình huống quá khó xử...

Trước đó Thiết Tâm Lan đã đối diễn với Tiểu Ngư Nhi, Tống Úc vì phối hợp với cô, nên đã cố tình đơn giản hóa cảnh quay, khiến cho hình ảnh nhìn qua rất mượt mà và hài hòa.

Hơn nữa, hấn cũng đưa nhịp điệu để cho cô đối diễn, do vậy mới khiến cho Thiết Tâm Lan vô cùng thoải mái khi diễn xuất.

Mà bây giờ.

Đinh Tuyết Tùng lại không hề để ý đến cô.

Cô diễn tốt hay không tốt là chuyện của cô, không quan hệ đến tôi?

Có thể diễn thì diễn, không diễn được thì thay người.

Tôi không thể hy sinh khả năng diễn xuất của mình cho người khác.

Huống chi...

Ánh mặt của Đinh Tuyết Tùng lạnh lẽo.

Cảnh hôm nay là cơ hội duy nhất để đối mặt với Hoa Vô Khuyết!

Tôi nhất định phải giữ trạng thái tốt nhất, cho nên không nhàn nhã để bao dung cho cô?

Kết quả cuối cùng.

Toàn bộ tổ kịch vì một phân đoạn nhỏ như vậy, giày vò khôn khổ trọn vẹn mười mấy lần.

Mãi cho đến khi mọi người ở hiện trường đã quá quen thuộc với câu “Đừng qua đây” thì đến cuối cùng mới có thể miễn cưỡng cho qua.

Sở Kiều Hùng đứng ở sau máy quay nhìn lại hình ảnh vừa rồi, sau đó nhếch miệng, vẫn như cũ không hài lòng lắm.

Hai người trong cùng một khung hình lại hoàn toàn bị chênh lệch.

Ông ta rất bất mãn đối với diễn xuất của Thiết Tâm Lan, lại càng khó chịu với dáng vẻ chỉ biết lo cho mình của Giang Ngọc Lang.

Nhưng không có cách nào, hai vấn đề này không thể trong một sớm một chiều giải quyết được, trước mắt chỉ có thể như thế này.

“Cảnh thứ hai chuẩn bị!”

Sở Kiều Hùng phất tay, kêu lên: “Các tổ kiểm tra lại thiết bị, Hoa Vô Khuyết chuẩn bị vào sân!”

Nghe vậy, Hứa Trăn đứng lên khỏi ghế bên lề, cởi áo khoác trên vai xuống, hít một hơi thật sâu.

Đã bắt đầu!

Tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng trong hơn hai tuần, hiện tại thành công hay thất bại đều phụ thuộc vào cảnh quay tiếp theo!

Hắn chỉnh sửa lại tóc mai của mình, ý chí chiến đấu sục sôi đi vào trong sân.

“Ba!”

Âm thanh thông báo cảnh quay bắt đầu đã vang lên, Giang Ngọc Lang cùng Thiết Tâm Lan bên trong phòng đá đã bắt đầu đối diễn.

Giang Ngọc Lang ôm lấy Thiết Tâm Lan, cười nói: “Đi thôi, tiêu mỹ nhân của ta, để cho ta thương cô thật tốt.

“Nói thật với cô, ta cũng không quá coi trọng cô, chỉ do cô là tình nhân của Giang Tiểu Ngư cùng Hoa Vô Khuyết, cho nên ta mới có ý hưởng thụ một chút, để xem người của bọn hắn rốt cục có mùi vị như thế nào?”

“Ha ha ha ha ha...”

Trên sân, Giang Ngọc Lang cười một cách ngạo mạn và độc đoán.

Dù là vẻ tự mãn trên gương mặt hay vẻ cuồng nhiệt trong ánh mắt, tất cả đều được hắn thể hiện rất tốt.

Chương 65: Diễn Xuất Tâm Lý

“Kẹt kẹt...”

Nhưng mà, đúng lúc này, một âm thanh đẩy cửa chói tai bỗng nhiên truyền đến.

Giang Ngọc Lang quay đầu nhìn lại, tiếng cười điên cuồng trong nháy mắt liền dừng lại.

Hoa Vô Khuyết!

Hứa Trăn đã ra sân!

Ánh đèn của Studio cấp tốc đuổi tới, khiến toàn thân đều nổi bật dưới khung hình.

Lúc này, mặt mũi của Hứa Trăn không hề dữ tợn, mắt không trừng to, mà chỉ là một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm

Đinh Tuyết Tùng đang đứng ở đối diện, thế nhưng lại mang đến một tia sát ý không thể giải thích được.

Hai mắt của đạo diễn Sở Kiều Hùng lập tức tỏa sáng.

Không tồi!

Hứa Trăn quả nhiên không khiến mình thất vọng!

Đinh Tuyết Tùng nhìn ánh mắt của Hứa Trăn, da đầu liền cảm thấy tê rần.

Hắn mắt không chế lùi lại hai bước, vẻ phách lối, điên cuồng, đắc ý vừa rồi tất cả đều biến mất không còn tăm tích.

Nỗi sợ hãi mà Hoa Vô Khuyết đã tạo cho hắn trong nhiều năm, cộng với vẻ hoảng hốt khi bị bắt tại trận đang chơi đùa với nữ nhân, tất cả đều hiện rõ trên khuôn mặt của hắn.

Sở Kiều Hùng hài lòng gật gật đầu.

Quả nhiên, diễn xuất như vậy, chính là kỳ phùng địch thủ, thế lực ngang nhau, mới có thể tạo ra một phản ứng hóa học tuyệt vời.

Đoạn biểu hiện của Giang Ngọc Lang vừa rồi, rõ ràng còn tốt hơn so vừa diễn cùng Thiết Tâm Lan!

Trong sân, Hoa Vô Khuyết không nói lời nào, chỉ lặng lẽ liếc nhìn Thiết Tâm Lan trong lồng ngực của đối phương. Giang Ngọc Lang không nói hai lời, lập tức thả Thiết Tâm Lan xuống bệ đá.

Hoa Vô Khuyết khẽ mở môi, nhỏ giọng hét: “Cút!”

Giang Ngọc Lang sững sờ, chột như được đại xá, ngay cả cái rắm cũng không dám thả, lập tức cúi đầu, ưỡn người, lảo đảo đi ra khỏi phòng đá.

Lúc này, Sở đạo diễn vẫn còn đang ngồi bên sân, đem cánh tay tùy ý khoát lên màn hình.

Ông ta nhìn Hứa Trăn thông qua ống kính một cách thích thú.

Tiếp theo, cậu định hành động như thế nào đây?

Dựa theo kịch bản, Hoa Vô Khuyết chỉ nói thêm một vài câu thoại, động tác cũng không nhiều. Thế nhưng, phân cảnh này

lại một pha đấu tranh tâm lý vô cùng phức tạp, cảm xúc rối ren, có thể nói đứng đầu trong toàn bộ kịch bản.

Vị công tử ngày thường ôn nhu như ngọc, nhưng lúc này lại muốn “Phát điên”, đây là thứ cảm xúc mà trước giờ hắn chưa từng có.

Loại điên cuồng này giống như những con sóng trắng xóa quai dị sau khi một ngọn núi phủ tuyết sụp đổ, chứ không phải là một trận lở đất sau một đợt mưa lớn trên núi.

Làm thế nào để đạt tới trình độ này?

Tất nhiên phải có sự tinh tế nhất định.

Đúng lúc này, trên phim trường, Thiết Tâm Lan nhìn thấy Hoa Vô Khuyết đến, tâm trạng của cô vô cùng phức tạp.

Mừng rỡ khi nhìn ánh sáng cứu rỗi bản thân thoát khỏi nỗi tuyệt vọng, mọi ủy khuất giống như có chỗ để dựa dẫm, cùng với cảm giác tội lỗi khi đã làm tổn thương Hoa Vô Khuyết trước đây và xúc động khi nhìn thấy Hoa Vô Khuyết vẫn sẵn sàng đến cứu mình.

Tất cả những thứ này, cuối cùng đều hóa thành...

Một trận khóc ròng thảm thiết.

Khóe miệng của Sở Kiều Hùng giật một cái.

Khăn giấy tôi đều đã chuẩn bị xong, vậy mà cô chỉ có thể cho tôi xem một màn như thế này sao?

Được rồi, dù sao cũng không thể thay đổi.

Sở Kiều Hùng dứt khoát quay đầu không nhìn cô, mà ánh mắt lại nhìn về phía Hoa Vô Khuyết ở một góc máy khác.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt đã khiến ông ta phải sững sờ.

Hoa Vô Khuyết đang chậm rãi đi về phía Thiết Tâm Lan, nhưng vị công tử đã không còn dáng vẻ đứng thẳng, buông thõng như thường ngày, thân trên hơi khom lại một cách mất tự nhiên, bước chân thì vô lực và yếu ớt.

Chỉ đi được vài bước, hắn liền ngừng lại, đưa tay chống đỡ lên bức tường bên cạnh để hít thở không khí.

Trái tim của Sở Kiều Hùng đột nhiên nín chặt.

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía thân ảnh đơn bạc ở cách đó không xa, giống như lo lắng không quá một giây sau, đối phương sẽ thật sự ngã quỵ xuống.

Ngôn ngữ cơ thể quá tinh tế!

Sức cuốn hút mạnh đến mức gần như đạt tới ranh giới thật và giả.

Hứa Chân có phải rất am hiểu khi diễn những cảnh bệnh tật, hơn nữa trạng thái hôm nay của cậu ta cũng đặc biệt tốt?

Màn biểu hiện trước mặt còn tốt hơn rất nhiều so với lúc cậu ta mới gia nhập tổ phim!

Lúc này ở trong phim trường.

“Leng keng.”

Một tiếng vang nhỏ, Hoa Vô Khuyết vung tay găm một thanh đoản đao lên bệ đá bên cạnh của Thiết Tâm Lan, khiến cho cô gái còn đang ủy khuất ô ô khóc đột nhiên im lặng. Cô ngơ ngác nhìn thanh đoản đao kia, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Vô Khuyết ở cách đó không xa

Từ góc nhìn của cô, Hoa Vô Khuyết mặc một bộ y phục trắng như tuyết, đứng chấp tay, ánh đèn mờ ảo trong phòng đá phản chiếu qua mặt, tạo thành một cảnh tượng đẹp như tranh vẽ.

Mà lúc này, vẻ mặt của vị công tử đứng cách đó vài mét lại vô cùng lạnh lùng, ngay cả một con mắt cũng không thèm liếc đến mình. Chính ngay trong khoảnh khắc đó, Thiết Tâm Lan đang chuẩn bị nói ra lời thoại cứng rắn theo kịch bản lại đột nhiên cảm thấy đau lòng một cách chân thực.

Người này đã từng rất tốt với mình.

Từng li từng tí chiều cô, tận tâm tận lực bảo hộ...

Ánh mắt của hần trời sinh chính là nhu hòa, lúc nhìn mình, đuôi mắt còn nhếch lên mang theo ý cười nồng đậm.

Mà hiện tại...Khoảng cách giữa hai người còn xa hơn cả người dung.

Thiết Tâm Lan cúi đầu, mím môi, không hề lên tiếng.

Cô im lặng vươn tay tới gần thanh đoản đao, hơi uốn thân để nắm lấy chuôi đao một cách khó khăn, sau đó từng chút từng chút cắt dây thừng buộc trên cổ tay của mình.

Bên sân, Sở đạo diễn nhìn thấy một màn như vậy, khẽ nhếch miệng.

Đoạn này, Thiết Tâm Lan diễn rất tốt!

Mặc dù nó không phải là quá tinh tế, nhưng nó chắc chắn là trên tiêu chuẩn.

Hoàn toàn không tệ như cảnh quay đầu tiên.

Nguyên nhân là gì, chẳng lẽ là bởi vì Hoa Vô Khuyết?

“Ha ha ha ha ha...”

Sở đạo diễn còn chưa kịp xem kỹ diễn xuất của Thiết Tâm Lan, thì một tràng tiếng cười quen thuộc lại lần nữa xuất hiện trong phim trường.

Giang Ngọc Lang đã quay lại!

Bên ngoài sân, Sở Kiều Hùng kích động đến không thể giải thích được.

Đến rồi!

Phần đặc sắc nhất của bộ phim đã chính thức bắt đầu

Chương 66: Nổi Da Gà

Giang Ngọc Lang nhìn một lượt từ trên xuống dưới của Hoa Vô Khuyết, sau đó nở một nụ cười âm hiểm: “Hoa Vô Khuyết, ngươi không hù được ta!

“Ngươi nghĩ ta nhìn không ra sao? Ngươi đã bị phu thê Bạch Sơn Quân đánh đến thương tích đầy mình, hiện tại một thân võ công đều không thể sử dụng được!

“Để ta xem ngươi còn có thể giả vờ đến mức nào!”

Miệng thì nói như vậy nhưng bước chân vẫn chỉ đi vòng quanh Hoa Vô Khuyết, một bộ dáng ngoài mạnh nhưng bên trong thì hèn yếu.

Hoa Vô Khuyết nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, sau đó trầm giọng nói: “Ta vốn không muốn giết ngươi, nhưng vì sao ngươi cứ muốn tự tìm đường chết?”

Giang Ngọc Lang ngửa mặt lên trời cười to, phách lối kêu lên: “Ta chính là muốn tự tìm đường chết!

“Ta không chỉ muốn chết, mà còn muốn ở trước mặt của ngươi, chết trên người mà ngươi yêu.

“Ngươi mau tới giết ta nha?”

Nói xong, hắn bước nhanh đến chỗ Thiết Tâm Lan.

Thiết Tâm Lan không tin được mà co người lại, kêu lên: “Ngươi, ngươi dám!”

“Sao ta không dám?” Giang Ngọc Lang mặt đầy hưng phấn, “Chẳng lẽ Hoa công tử còn có thể làm gì được ta?

“Ta chỉ muốn ném thử tư vị nữ nhân của Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết, nhưng không nghĩ tới, hôm nay lại có thể may mắn mời được Hoa công tử đến để “Xem lễ” !

“Ha ha, hôm nay thật là một ngày tốt lành?”

Bên sân, Sở đạo diễn nhìn đoạn biểu diễn này, toàn thân hưng phấn đến nỗi run rẩy.

Quá tiện!

Màn thể hiện của Đinh Tuyết Tùng phải nói tiện đến bùng nổ!

Sở Kiều Hùng đã làm đạo diễn được hai mươi năm, chỉ riêng cảnh vẽ mặt phấn nộ, ông ta thậm chí nghĩ rằng không một cảnh nào trước đây có thể vượt qua màn thể hiện trước mặt này.

Ông ta lập tức nhìn về phía Hứa Chân với vẻ mong đợi, như thế nào, cậu dự định làm sao tiếp chiêu đây?

Trong sân, Hoa Vô khuyết bắt đầu di chuyển.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt của Giang Ngọc Lang, chậm chạp nhưng vô cùng kiên định đi thẳng về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước...

Giang Ngọc Lang nhìn hắn, không hiểu sao lại cảm thấy một cỗ áp lực rất lớn.

... Sáu bước, bảy bước.

Một lát sau, Hoa Vô Khuyết ngừng lại.

Hắn rũ tầm mắt xuống, khóe môi hơi nhếch lên.

Cười?

Trong một giây kia, không riêng gì Sở Kiều Hùng, mà ngay cả Đinh Tuyết Tùng cũng đều ngẩn cả người.

Tại sao hắn lại cười?

Hắn muốn làm cái gì?

Giấy tiếp theo, Hoa Vô Khuyết một lần nữa nâng mắt lên, con ngươi trong trẻo, sáng long lanh, mang theo một nụ cười thần nhiên.

Sở Kiều Hùng bật người đứng dậy khỏi ghế.

Giờ phút này, tất cả mọi người có mặt ở phim trường, dù là trong kịch hay ngoài kịch đều đọc rõ ẩn ý bên trong đôi mắt đó:

Hắn không muốn sống nữa.

Hoa Vô Khuyết đã triệt để buông xuống tất cả, thông dong đôi mắt với cái chết.

Tính mệnh ai xót thương? chết về lại cố hương... (Tính mệnh an khả hoại, thị tử hốt như quy Bạch Mã Thiên)

Vì vậy, hắn đang cười.

Khi một người không sợ chết, thì còn điều gì trên đời này có thể khiến hắn ta cảm thấy sợ hãi? ?

Trong sân, Đinh Tuyết Tùng nhìn ánh mắt này, liền cảm thấy đầu óc “Ong ong” một hồi. Một nỗi sợ hãi từ tận sâu linh hồn chợt bay thẳng lên đỉnh đầu.

“Leng keng...”

Hắn vô thức lui về phía sau nửa bước, đụng ngã một giá cắm nền bên chân.

Nhưng hắn cũng không quan tâm.

Đinh Tuyết Tùng trơ mắt nhìn đôi phương từng bước từng bước đến gần mình, thậm chí còn quên mất mình nên nói cái

gì.

“Người, người đừng tới đây! Người đừng đụng vào ta!” Trong tình thế cấp bách, một câu thoại không biết từ nơi nào đột nhiên nhảy ra.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, hấn ta nhanh chóng phản ứng: Đây là lời thoại của Thiết Tâm Lan.

Cũng chính là phân đoạn mà hai người NG gần chực lần.

Sắc mặt của Đinh Tuyết Tùng tái xanh.

Mẹ nó! Lợi thoại đáng chết này.

Nhưng hấn còn chưa kịp tự trách, thì Hoa Vô Khuyết vẫn tiếp tục mà không hề lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

“Người sợ cái gì? Không phải người nói muốn ‘Tự tìm đường chết’ sao? Ta thành toàn cho người.” Hoa Vô Khuyết từng bước đến trước mặt hấn, trên mặt vẫn mang theo nụ cười chết tiệt kia.

Đinh Tuyết Tùng đổ mồ hôi như mưa.

“Hoa Vô Khuyết, người bình tĩnh một chút...”

Lời thoại vừa rồi đã đánh gãy tiết tấu của hấn, khiến cho đầu óc hiện tại vô cùng trống rỗng, cũng không biết là đúng hay sai mà kêu lên: “Người muốn làm gì?”

“Không muốn sống sao?”

“Một người chỉ có một mạng duy nhất, chẳng lẽ trên đời này còn có thứ quý giá để người sẵn sàng đổi mạng sao?”

Đứng ở đối diện, Hoa Vô Khuyết nhẹ gật đầu, đáp: “Người nói không sai.

“Không có thứ gì đáng giá để ta đổi mạng của mình.”

Dứt lời, khóe miệng hấn nhếch lên, ý cười trên mặt càng ngày càng tăng: “Cho nên, nếu như ta không muốn cái mạng này, cũng không phải vì đánh đổi cho bất cứ thứ gì quý giá.”

Bên sân hoàn toàn tĩnh mịch.

Những gì họ nói thực sự không phù hợp với lời thoại trong kịch bản gốc. Nhưng trong một giây này, ngay cả biên kịch cũng quên mất lời thoại gốc là gì.

“Ô ô ô...”

Vài giây sau, một tiếng khóc xé lòng vang lên trong trường quay, vai diễn Thiết Tâm Lan vô lực đổ người lên bệ đá bên cạnh, nhìn bóng dáng gầy gò đứng trước mặt mà không cầm được nước mắt.

Đạo diễn Sở Kiều Hùng sờ sờ cánh tay phải của mình.

Một thân ga gà đều nổi lên

Chương 67: Bị Đánh Bại

Lúc này, Đinh Tuyết Tùng đã hoàn toàn bối rối.

Màn trình diễn xuất sắc bất ngờ của Hứa Chân, còn mình thì trong tình thế cấp bách đọc sai lời thoại, đâm lao phải theo lao, thế nhưng khả năng phản ứng của đối phương khiến cho hắn hoàn toàn sửng sốt...

Tùng bước buộc hắn phải liên tục rút lui.

Chưa đầy nửa phút, sau lưng của Đinh Tuyết Tùng đã ướt đầm mồ hôi.

Hắn diễn không nổi nữa, trạng thái hoàn toàn sụp đổ.

Kiên trì trạng thái diễn xuất này khiến hắn vô cùng giày vò, giống như bị lãng trì.

Đi diễn nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ Đinh Tuyết Tùng lại mong được đạo diễn hô lên “Cắt” như lúc này.

Tuy nhiên, sau bao nhiêu lần chờ đợi, âm thanh “Cắt” này không vẫn không hô lên.

Cắt cái gì mà cắt, đạo diễn Sở Kiều Hùng còn đang xem đến thích thú đây này!

Đối với trạng thái trước mắt của Hứa Chân, Sở đạo diễn quả thực hài lòng đến không còn gì để nói, ông ta hận không thể để máy quay phim quay mãi không ngừng, thậm chí có thể diễn đến khi thiên hoa địa lão cũng được.

Về phần Giang Ngọc Lang.

Vẫn còn diễn được đúng không?

Có thể diễn thì cứ tiếp tục diễn, không quá sai biệt là được, dù sao khán giả cũng không xem phần của cậu đâu!

Kết quả là, Đinh Tuyết Tùng giống như đang nằm mơ, gần như không dựa vào bản năng của cơ thể để ứng phó với cảnh quay này.

Thẳng đến khi Hoa Vô Khuyết đột nhiên bộc phát, một chương đem hấn đánh té xuống đất, Đinh Tuyết Tùng lúc này mới đạt được ý nguyện, lăn đùng xuống đất rồi lộn nhào ra khỏi sân.

“Cắt!”

Mãi cho đến giờ phút này, đạo diễn cuối cùng cũng hô lên tiếng bấm máy muộn màng.

“Tốt! Vô cùng tốt!”

Bên sân, Sở Kiều Hùng vô cùng phấn khích kêu lên: “Cảnh quay vừa rồi thật sự quá tuyệt vời.

“Trạng thái hiếm thấy, tôi sẽ không nói nhảm nữa, chúng ta tiếp tục cảnh quay tiếp theo!”

Tuy nhiên, ông ta hài lòng, nhưng có người thì không.

Đinh Tuyết Tùng nghe ông ta nói như vậy liền vội vàng ngắt lời: “Đạo diễn, chúng ta giữ đoạn đầu thôi, cảnh phía sau, tôi cảm thấy mình diễn không tốt!”

Sở Kiều Hùng kinh ngạc quay đầu nhìn hấn một cái.

“Đâu có,” Sở đạo diễn, “Biểu hiện vừa rồi của Ngọc Lang cũng rất tốt, không cần diễn lại.”

Đinh Tuyết Tùng tranh luận nói: “Không tốt! Đạo diễn, vừa rồi tôi đọc sai lời thoại, sai đến mấy chỗ!”

Sở Kiều Hùng: “...”

Đinh Tuyết Tùng gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, thái độ kiên định lạ thường.

Tuyệt đối không thể để cảnh quay cuối cùng như thế này được!

Ai cũng có lúc trạng thái tốt, đồng thời cũng có lúc trạng thái xấu.

Vừa rồi trạng thái của Hứa Chân bạo phát, còn mình thì trong suốt quá trình đều giống như người mộng du, nếu đưa màn diễn này vào phim, chẳng phải là bằng chứng sắt đá cho việc kỹ năng diễn xuất của hắn không bằng Hứa Chân sao?

Sở đạo diễn chắc chắn hiểu được tâm tư của Đinh Tuyết Tùng là gì.

Hơn nữa ông ta cũng biết, nửa đoạn sau Giang Ngọc Lang quả thực diễn không tốt, tôi đã cũng chỉ phát huy được sáu bảy phần thực lực so với bình thường.

Nhưng tôi không có thời gian để quan tâm đến cậu? Nếu cảnh quay này chỉ có một mình cậu, tôi cũng có thể khen ngợi cậu là người nghiêm túc, có trách nhiệm và theo đuổi nghệ thuật. Nhưng bây giờ, chẳng lẽ chỉ vì cậu mà tôi lại bỏ lỡ trạng thái vô cùng tuyệt vời của Hoa Vô Khuyết sao?

Không có khả năng, đừng nằm mơ!

“Vấn đề vừa rồi của Ngọc Lang không lớn, lời thoại cũng không tính sai,” Sở đạo diễn nói, “Cảnh quay này đã xong, ngọc bích dù có một vết tỳ thì vẫn là một loại đá quý.”

Nói xong, ông ta phất tay, ngang ngược nói: “Các tổ chuẩn bị! Một phút đồng hồ sau bắt đầu cảnh quay tiếp theo!”

Giọng nói vừa kết thúc, toàn bộ phim trường đều lập tức khẩn trương lên, tất cả các nhân viên bắt đầu lại công việc của họ.

Đinh Tuyết Tùng, người vừa mới quay xong cảnh vừa rồi đã bị ném sang một bên và không có ai hỏi thăm tới.

Đinh Tuyết Tùng ngơ ngác đứng ở bên sân.

Ngọc bích dù có một vết tỳ thì vẫn là một loại đá quý

Nhưng...Bọn họ là ngọc bích, còn tôi chính là vết tỳ!

Mẹ nó! Lão tử không muốn làm vết tỳ! !

Nhưng mà thật đáng tiếc, hiện tại Đinh Tuyết Tùng nói cái gì cũng đều vô dụng.

Đại cuộc đã định.

Màn biểu hiện giống như người mộng du vừa rồi của hắn đã bị cưỡng ép trở thành phiên bản cuối cùng và vĩnh viễn bị đặt lên

tốt cùng của sự xấu hổ.

Đinh Tuyết Tùng giống như một con rối bị hỏng, tuyệt vọng đứng bên lề, nhìn cảnh tiếp theo không liên quan gì đến hắn dưới góc nhìn của một khán giả. Hắn nhìn thấy Hoa Vô Khuyết hài hước cười, nói dối rằng trạng thái yếu ớt kia của mình chỉ giả vờ thôi.

Hắn nhìn thấy Hoa Vô Khuyết dùng ngữ khí chẳng thêm nhòm ngó tới, nói những lời ác độc nhất, cố gắng đuổi Thiết Tâm Lan đi một cách tuyệt vọng.

Hắn nhìn thấy Thiết Tâm Lan xấu hổ rời đi, Hoa Vô Khuyết kinh ngạc nhìn bóng lưng đi xa của cô, vẻ mặt xem thường và khinh bỉ trên mặt biến mất, tất cả chỉ còn yêu thương nồng đậm cùng sâu sắc khó thể dứt bỏ.

Hắn nhìn thấy thân thể cuộn tròn của Hoa Vô Khuyết đang run rẩy và ho khan như sắp chết. Những giọt máu văng lên trên chiếc áo khoác trắng như tuyết, biến thành từng đoá hoa màu đỏ tươi, tất cả đều khiến cho người xem không khỏi giật mình...

“Cắt!”

Không biết mất bao lâu, cuối cùng cảnh quay cũng đã kết thúc hoàn toàn.

“Bộp, bộp...”

“Bộp, bộp, bộp...”

Ở phía phim trường, những tràng pháo tay vang lên từ mọi hướng, dần dần tụ lại thành dòng xối xả.

Màn trình diễn xuất sắc của Hoa Vô Khuyết trong phần này đã được tất cả các nhân viên có mặt công nhận, Sở Kiều Hùng phấn khích đến mức đem lòng bàn tay vỗ đến đỏ lên.

“Tốt! Biểu hiện hôm nay quá xuất sắc!”

“Cơm trưa đã gọi chưa? Hôm nay nhất định phải thêm đùi gà, ha ha ha...”

Đinh Tuyết Tùng đứng giữa đám đông đang lớn tiếng khen ngợi, đột ngột buông thông tay.

... Muốn vỗ tay sao?

Lớn tiếng khen ngợi cho đối thủ của mình?

Hắn lúng túng giơ tay lên, đơ ra một lúc rồi lại buông xuống.

Một lúc lâu sau, sắc mặt của Đinh Tuyết Tùng trầm xuống, yên lặng không một tiếng động phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 68: Tâm Trạng Vui Vẻ

Đinh Tuyết Tùng kiên quyết không thừa nhận kỹ năng diễn xuất của mình không bằng Hứa Chân. Nhưng trong cảnh hôm nay, phải nói rằng, hắn đã hoàn toàn bị đánh bại.

Không rõ nguyên nhân là do đánh giá thấp đối phương hay tự mình sốt ruột.

Nói tóm lại, tự do mình không thể giữ được trạng thái tốt, cho nên cũng chẳng thể trách người khác được.

Hắn lấy điện thoại di động ra, nghĩ muốn lướt xem một ít tin tức. Ai ngờ lúc này, người đại diện Thiệu Mộng Hoa lại đột nhiên gọi điện đến cho hắn.

“Cậu có đang thuận tiện để nói chuyện?” Giọng nói của Thiệu Mộng Hoa có chút khàn khàn, “Chung quanh có người hay không?”

Đinh Tuyết Tùng nhìn xung quanh một vòng, đáp lại: “Thuận tiện, Mộng tử, có chuyện gì sao?”

Thiệu Mộng Hoa nhỏ giọng nói: “Sau khi cậu quay xong bộ phim này, quan hệ đối tác của chúng ta có thể sẽ chấm dứt.

“Công ty đã sắp xếp một người đại diện mới cho cậu và hắn sẽ lần lượt tiếp quản công việc tiếp theo.

“Cậu cứ chờ thông báo đi, tôi cùng chỉ báo trước cho cậu một tiếng.”

Nghe nói như thế, Đinh Tuyết Tùng đột ngột từ ghế đứng lên.

“Mộng tử!”

Giọng nói của hắn rất gấp rút: “Không phải chúng ta luôn phối hợp tốt sao? Chị, chị không thể bỏ rơi tôi giữa chừng như vậy được! !”

Thiệu Mộng Hoa là người đại diện số một ở Thịnh Đường truyền thông, việc Thiệu Mộng Hoa rời đi, chẳng khác nào là công ty đã từ bỏ xem hắn là trọng tâm để bồi dưỡng!

Đầu bên kia điện thoại, Thiệu Mộng Hoa thở dài, nói: “Là ý của công ty, tôi cũng không có cách nào.

“Bên trên rất bất mãn đối với chuyện cậu tự tiện ngôn luận trên mạng xã hội, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng mà công ty tạo dựng, cũng hy vọng cậu sử dụng đoạn thời gian này để suy ngẫm lại một chút.

“Ngoài ra, tất cả các tài khoản công khai của cậu đều có khả năng phải giao cho bên công ty tới xử lý.”

Đinh Tuyết Tùng nắm chặt điện thoại, mở to hai mắt, hồi lâu không có lên tiếng. Hắn rất muốn nói với Thiệu Mộng Hoa, Video trên Weibo kia không phải chị kêu tôi đăng sao?

Nhưng bây giờ nạn nhân lại là tôi? ?

Cuối cùng, Đinh Tuyết Tùng vẫn đem lời này nuốt xuống bụng.

Lúc này nói như vậy thì còn có ích gì!

Thấp cổ bé họng, nói cái gì cũng đều bị bảo là EQ thấp!

Đinh Tuyết Tùng tức giận đến mức bốc khói, còn Hứa Trăn ở bên kia thì tươi cười đến rạng rỡ.

Trạng thái của hôm nay tốt đến không ngờ.

Hứa Trăn thậm chí còn không nghĩ tới, cảnh quay hôm nay có thể suôn sẻ đến mức độ này.

Khi cảnh quay được phát lại, hắn còn không dám tin tưởng người bên trong khung hình kia lại chính là bản thân hắn.

Đây quả thực là một “Diễn viên chuyện nghiệp” nha!

Những bộ phim mà hắn đã xem trên TV trước đây, dường như cũng có cảm giác như thế này!

Sau cảnh quay, Hứa Trăn cảm thấy như thể mình đã trải qua một lần giác ngộ. Trước đây, khi hắn tự xem các đoạn video và bắt chước lại diễn xuất của người khác, bắt quá chỉ là đầu cơ trục lợi mà thôi, không ra gì cả.

Mặc dù Hứa Trăn vẫn dùng cách này để đối phó với những cảnh quay trước đây, nhưng rốt cuộc trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy có chút tự ti.

Tuy nhiên, phải đến hôm nay, hắn mới chợt nhận ra: Khả năng bắt chước cũng là một phương pháp, hoặc là một con đường tắt để đường đường chính chính học diễn xuất.

Nó giống như việc, muốn viết chữ thì phải rèn theo mẫu, muốn vẽ tranh thì phải tô màu trước.

Muốn học giỏi một môn kỹ thuật, trước tiên phải làm quen với tinh hoa của trăm trường phái tư tưởng, để có thể thành thạo nó và cuối cùng là hình thành phong cách cho riêng mình.

Ví dụ như, cảnh quay của ngày hôm nay.

Mặc dù Hứa Trăn đã nghiên cứu rất nhiều cảnh quay tương tự của các bậc tiền bối, nhưng trên thực tế, trong màn trình diễn cuối cùng vừa rồi, không có cảnh nào là hắn rập khuôn theo người khác.

Hắn đã nắm bắt được bản chất, kết hợp với sự hiểu biết của bản thân về các nhân vật và cuối cùng hoàn thành các cảnh quay một cách hoàn hảo.

Đây là diễn xuất chỉ thuộc về riêng hắn.

Lên xe trở về khách sạn, Hứa Trăn có chút hăng hái nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tâm tình vô cùng vui vẻ. Cảm giác rằng, cuối cùng tôi đã có được những gì tôi muốn sau khi cố gắng hết sức, đơn giản là tuyệt vời!

“A Trăn, cậu nghĩ gì thế?”

Ở ghế bên cạnh, Kiều Phong nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Hứa Trăn, thì ngay lập tức mở miệng hỏi: “Trạng thái hiện tại như thế nào, có mệt hay không?”

Hôm nay, hắn đã thể hiện một trạng thái tinh thần vô cùng bùng nổ, cho nên theo lý thuyết hắn là sức cùng lực kiệt.

Tuy nhiên, trong tâm trạng vô cùng vui vẻ, Hứa Trăn lại lắc đầu, cười nói: “Một chút cũng không mệt, khi trở về tôi sẽ luyện tập cho cảnh quay tiếp theo.”

Kiều Phong hơi kinh ngạc mà nhìn hấn: “Cậu quên sao? Cảnh quay của cậu ở Hoành Châu đã đóng máy rồi.

“Bên đoàn phim cho cậu một tuần để nghỉ ngơi, sau đó chúng ta phải đi theo đoàn qua bên địa điểm khác để quay cảnh tiếp theo.”

“A...” Hứa Trăn sững sốt một hồi.

Lại có ngày nghỉ?

Chương 69: Hòa Thượng Chạy Không Khỏi Miếu

Lịch trình từ trước đến nay đều do Chu Hiểu Mạn giúp hấn quản lý, cho nên hấn cũng không mấy đề bụng. Hiện giờ nghỉ lại, mới phát hiện: Cảnh ở núi Nga Mi, Di Hoa cung, Địa Linh trang, sơn quần miếu...

Trong bất tri bất giác, mọi cảnh quay của Hoa Vô Khuyết ở Hoành Châu bên này đều đã quay xong.

Có một chút mất mát không thể giải thích được.

Bởi vì các cảnh quay của Tiểu Ngư Nhi nặng hơn, cho nên Hứa Trăn mới được đoàn phim cho một khoản thời gian nghỉ ngơi, để tập trung cho bên Tổng Úc.

Kiều Phong nói tiếp: “Cậu muốn tạm nghỉ ngơi trước hai ngày không?

“Anh định hẹn Thái tổng bên Đông Nhạc truyền hình điện ảnh, dù sao trước đó, người ta cũng đã giúp chúng ta xử lý một chuyện quan trọng như vậy, cho nên ít nhiều cũng phải thể hiện lòng thành, hơn nữa...”

Nói đến đây, Kiêu Phong vụng trộm nhìn sắc mặt của Hứa Trăn rồi mới nói tiếp: “Chuyện mà ông ta đã đề cập trước đây, hiện tại cũng đã đến lúc hồi đáp, chúng ta không thể để người ta chờ đợi mãi được.”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Quyết định rồi sao, việc muốn ký kết hợp đồng với bên Đông Nhạc truyền hình điện ảnh?

“Kiều ca, tôi muốn hỏi một chút,” Hấn do dự hỏi, “Trước đó anh đã nói, nếu như tôi ký kết hợp đồng với bên Đông Nhạc, vậy thì hợp đồng của Hứa Trí Viễn bên Tinh Quang phải xử lý như thế nào?”

Nghe xong lời này, Kiều Phong cười nói: “Cái này không cần cậu lo lắng, hợp đồng của Hứa Trí Viễn bên Tinh Quang chỉ là hợp đồng với người đại diện, chứ không phải là hợp đồng đầy đủ.

“Nói trắng ra, trước tiên cậu ta là nghệ sĩ của anh, sau đó mới tính là nghệ sĩ của Tinh Quang.”

Kiều Phong kiên nhẫn giải thích: “Hiện tại cậu ta đã mất tích hơn một tháng, tổn thất kinh tế gây ra cho tôi đã vượt quá giới hạn hợp đồng, cho nên tôi có quyền đơn phương hủy bỏ hợp đồng.

“Về phần Tinh Quang, chẳng qua là mất một ít tiền, nhưng số tiền này cũng không cần cậu bỏ.

“Bởi vì chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến cậu.”

Nghe Kiều Phong nói như vậy, Hứa Trăn hơi hơi cúi đầu.

Nói thật ra, là hấn có chút động tâm.

Diễn xuất là điều khiến hấn cảm thấy rất hạnh phúc và hấn cũng sẵn sàng tiếp tục con đường này.

Nhưng, nếu như hấn cứ ở bên ngoài diễn kịch, vậy thì ai sẽ ở bên cạnh chiếu cố cho sư phụ đây?

Hiện giờ, Đại sư bá đã được con gái đón về để chăm sóc tuổi già, Tam sư thúc thì hoàn tục xuống núi, cho nên, bên trong miếu cũng chỉ còn lại hai sư đồ bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.

Hứa Trăn một chút cũng không yên tâm để lão gia tử một mình ở trên núi.

“Kiều ca,” Hấn trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng nói, “Tôi muốn trở về nhà để nhìn xem một chút, có được không?”

Kiều Phong hỏi: “Trở về chỗ nào?”

Hứa Trăn nói: “Trở lại Cam Châu, huyện Phong Cốc, thôn Tượng Sơn, chùa Vân Kha.”

Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp: “Tôi đã xuống núi hơn một tháng, hiện tại cũng phải trở về để gặp lại sư phụ.”

Kiều Phong quay đầu nhìn hắn một hồi.

“Ừm, được, đương nhiên có thể,” Kiêu Phong nhoen miệng cười nói, “Để một mình cậu đi, anh cũng không yên tâm, cho nên lần này để anh đi với cậu.”

Bên ngoài miệng thì nói câu này nhưng trong lòng của Kiêu Phong lại ẩn ẩn xuất hiện một suy nghĩ kỳ quái.

Tốt nhất phải đi theo, miễn không để cậu ta chạy trốn.

Có câu nói rất hay, hòa thượng chạy không khỏi miếu!

Đúng vậy, mình nhất định phải biết ngôi chùa đó nằm ở đâu.

Mà cùng lúc đó.

Trên một trang web có tên là “Mộc Tây Mộc Tây”, chủ nhân “Tiêu Dao Kiếm Chủ” nổi tiếng của trang Web đã đăng một video mới.

Tiêu đề là: “Cảnh đánh võ được cắt ghép tiêu chuẩn nhất trong vòng ba năm qua! Toàn bộ quá trình đều giữ được năng lượng rất cao! !”

Rất nhanh, hàng chục nghìn cư dân mạng đã chú ý đến cập nhật này và bắt đầu dành một sự quan tâm lớn cho video.

Tiêu Dao Kiếm Chủ gần đây đã phối một khúc cổ phong, âm thanh sục sôi của âm nhạc cùng với những cảnh đánh nhau vụt qua nhanh chóng khiến vô số người xem nhiệt huyết sôi trào. Không đến 3 phút đồng hồ, video đã phát ra hoàn tất, rất nhiều người hâm mộ đã bắt đầu để lại hàng trăm bình luận bên dưới.

“A a a a a Kiếm Chủ đại thần, tôi vô cùng yêu ngài! !”

“Video này phải nói là đỉnh nhất trong năm nay.”

“Mấy cảnh võ thuật này rất quen nha, có Bách Phượng Sơn, Long Hành Thiên Hạ, Huyết Ảnh Tàn Dao, Yên Hoa Tam Nguyệt... Ai từ từ, ai có thể cho tôi biết vị hòa thượng trực đầu kia là ai không?”

“Cầu 1 phút 21 giây, xin tên phim của vị hòa thượng kia.”

“Ai u, vị tiểu sư phụ kia chính là gu của tôi nha, diễn viên này là ai vậy, sao tôi không có chút ấn tượng nào?”

“Cầu đại thần tung tên phim của các cảnh có bên trong video, mà quan trọng nhất chính là vị tiểu sư phụ mặc tăng bào màu xám kia nha!”

“...”

Trước màn hình, một cô bé cột tóc đuôi ngựa hơi nhếch nhếch khóe miệng, ngón tay mảnh khảnh nhảy nhanh trên bàn phím.

“Ai, các vị fan trung thành của võ hiệp, vậy mà không nhận ra sao!

“Mới trước đó, Ma Dụ còn đại chiến với Tiểu Tuyết Nhân một trận thật to, không lẽ không có ai ngồi ăn dưa hóng chuyện này!

“1 phút 21 giây chính là trailer của phim mới “Dạ Vũ Giang Hồ” do đạo diễn Ngô Khắc Minh chỉ đạo.

“Một cảnh quay ba mươi giây, tuyệt đối không hối hận khi chiêm ngưỡng!”

Đằng sau còn định kèm thêm một liên kết, chính là trailer mà Ngô Khắc Minh đã tuyên bố trước đó.

Chương 70: Về Núi

Mười giờ tối, sau khi trở về khách sạn, Chu Hiểu Mạn liền tắm rửa sạch sẽ, quấn khăn tắm trên đầu rồi ngồi xuống giường, sau đó cô cầm di động mở video của trang Blog “Mộc Tây Mộc Tây”.

Nhìn vào số liệu, video được phát trước khi cô đi tắm đã phá vỡ mười vạn, hiện tại số lượng tăng thêm cũng rất khả quan.

Đôi mắt của Chu Hiểu Mạn cong thành một đường trăng lưỡi liềm. Tài khoản “Tiêu Dao Kiếm Chủ” đã được cô đăng ký vào năm năm trước, lúc đó cô còn người theo đuổi ngôi sao, rất thích biên tập lại các video của thần tượng.

Bởi vì kỹ thuật tốt, số lượng lại lớn, cho nên nó dần dần có chút danh tiếng trong giới.

Đến hiện tại...

Cô cũng đã ngừng sự nghiệp theo đuổi thần tượng, việc biên tập video đơn giản cũng chuyển thành các loại cắt ghép kết hợp của nhiều bộ phim cổ trang.

Trước mắt, mức độ nổi tiếng của tài khoản không thể xưng là đại thần, nhưng cô tuyệt đối vẫn là một nhân vật lớn trong lĩnh vực này.

Chu Hiểu Mạn duyệt nhanh các bản tin và bình luận, sau đó nhấp vào một cuộc trò chuyện nhóm có tên là “Trạm số 1 mỹ nhân thịnh thế”.

Vừa mới đi tắm ra, nhưng bên trong đã có bảy tám người @ cô, đủ loại lời nói, khí thế đến ngất trời.

“Tiêu Dao đã tìm được tân sủng mới sao? Trong 1 phút 21 giây, toàn bộ câu của điệp khúc đầu tiên đã được dành riêng cho vị tiểu hòa thượng, quả nhiên là chân ái đích thật!”

“Người khác cô chỉ cần có ba giây, nhưng riêng phần tiểu hòa thượng, cô lại dành trọn vẹn 8 giây, quá thiên vị rồi nha!”

“Vị trí này, tiết tấu này, tôi xem hết video cũng không nhớ kỹ ai, nhưng chỉ nhớ duy nhất tên đầu trục này! Không hổ là kiếm chủ tâm cơ!”

“Lôi kéo quá rõ ràng rồi? Người khác đều là cảnh đánh võ, không có quay mặt, nhưng chỉ riêng tiểu hòa thượng là được quay cận cảnh...chỉ là, khuôn mặt này cũng đẹp trai quá đi, có thể cho xin quý danh không?”

“Quay xe, mau quay xe lại, đã nói sẽ phê phán tội phản bội tổ chức của Tiêu Dao đúng không?”

“Không phải, ai có thể đến phổ cập một chút thông tin về tiểu hòa thượng này được không?”

“Nào! Nào! Một kẻ phản đồ khác đã xuất hiện trong tổ chức !”

“...”

Cầm điện thoại trên tay, Chu Hiểu Mạn vừa cười to vừa đập giường một cách hăng hái.

Nhóm “Trạm số 1 mỹ nhân thịnh thế” này do cô và một vài người bạn lập ra, các thành viên trong nhóm về cơ bản đều là những cao nhân biên tập video trong giới. Đồng thời, họ đều là những “khối u ác tính” bị mọi người trong giới hâm mộ từ chối: Fan bác ái.

Ý nghĩa như tên, fan bác ái chính là những người không chung tình với bất kỳ nghệ sĩ nào, nhưng đồng thời họ lại hâm mộ nhiều người cùng một lúc. Chỉ cần người đó có giá trị nhan sắc cao, thì các cô liền hết mực yêu thích và biên tập lại video của bọn họ.

Đây có gọi là không có tiết tháo.

Chu Hiểu Mạn ban đầu thành lập nhóm này với mục đích trao đổi tài nguyên HD, đôi bên cùng có lợi.

Nhưng tới hôm nay, nhóm này đã dần dần đảm nhận vai trò trao đổi thông tin, tuyên bố treo thưởng các loại nhiệm vụ khác nhau.

Cô hắng giọng một cái, dùng giọng nói trả lời: “Cái gì mà phản bội tổ chức, dùng từ thiệt là khó nghe mà!

“Về phần tiểu hòa thượng mà các cô vừa nhắc tới, tôi đã gửi nguồn video độ nét cao vào blog, cũng đã được cấp phép biên tập lần thứ hai.

“Nhóm tiểu bối cũng không nên khách khí nha, cứ thoải mái lấy thứ cần thiết.

“Chỉ cần video cắt ghép của người nào đạt được ba mươi vạn trở lên, cứ gửi link qua cho tôi, nhất định sẽ có thưởng lớn!”

Sau khi tin nhắn được phát ra, thì ngay lập tức đã có một làn sóng phản hồi trong nhóm.

“Tôi biết ngay cô không có ý tốt mà, hằng ngày cứ lừa gạt bọn tôi làm lao công giá rẻ!”

“Kiếm chủ lòng dạ hiểm độc, nghiền ép sức lao động của đám người đáng thương chúng ta!”

“Cái gì mà thưởng lớn, cô lần trước cũng nói vậy, nhưng cuối cùng chỉ gửi cho tôi một tấm áp phích có chữ ký, lừa đảo! Đại lừa gạt!”

“...”

Chu Hiểu Mạn mỉm cười trước những câu trả lời đầy phần nộ này. Cô ngắt giao diện thoại, rời rời khỏi nhóm chat, sau đó bắt đầu đi vào blog.

Số lượt tải xuống của đoạn trailer “Dạ Vũ Giang Hồ” đang không ngừng tăng lên, từ bảy, tám, một chục, rồi đến hàng trăm... Chu Hiểu Mạn liếc mắt.

Ha ha, đúng là đám người khả ái, miệng thì nói không muốn, nhưng đầu ngón tay lại vô cùng thành thật.

Không cần đến một tuần, đoạn video của “Dạ Vũ Giang Hồ” này sẽ tiếp tục xuất hiện trên các trang video lớn như măng mọc sau cơn mưa.

Đây là bước đầu tiên để đưa Hứa Trăn trở thành “Tiểu vương tử”.

Nghĩ tới đây, trên mặt của Chu Hiểu Mạn càng lộ ra một nụ cười đắc ý.

Hai ngày sau.

Kiều Phong cùng Hứa Trăn lần đầu tiên đi máy bay đến tỉnh Cam Châu, sau đó thuê một chiếc xe việt dã và lái xe đến chùa Mây Kha, nơi ở của sư phụ Hứa Trăn.

Sự thật chứng minh rằng, Hứa Trí Viễn quả nhiên không hổ là một nghệ sĩ tuyến mười tám tiêu chuẩn. Hứa Trăn và hắn có khuôn mặt giống nhau, nhưng khi đi qua các nơi công cộng, không một người qua đường nào nhận ra hắn.

Nhiều nhất cũng chỉ có người quay đầu nhìn lại vì ngoại hình bắt mắt mà thôi.

Kiều Phong cảm thấy vô cùng uể oải khi nghĩ đến chuyện này.

Nhưng Hứa Trăn không quan tâm, hắn cũng không phải là một cái trống trống rỗng xuất hiện trên đời này.

Trong mười tám năm qua, hắn cũng có nhiều người quen ở Cam Châu, họ nhìn thấy hắn đi học, đi chợ hoặc đến bệnh viện, nhưng không một ai nói hắn trông giống với người nổi tiếng nào?

Hiện tại và trước kia thì có gì khác nhau sao?

Hắn chỉ làm thế thân cho Hứa Trí Viễn một tháng, làm khách mời đóng phim điện ảnh và phim truyền hình.

Mà bây giờ cả hai bộ phim đều chưa được công chiếu.

Tuy nhiên, suy nghĩ này của Hứa Trăn cũng có chút oan uổng cho Hứa Trí Viễn.

Hứa Trí Viễn thực sự đã khá nổi tiếng khi còn là một ngôi sao nhí, nhưng khi đó, sức khỏe của Hứa Trăn không tốt, dáng người cũng rất gầy, cho nên bộ dáng cũng không giống nhau lắm.

Khoảng 5 giờ chiều, cả hai lái xe đến ngôi làng trên núi nhỏ, nơi có ngôi chùa tên là Vân Kha.

Lúc này là cuối tháng hai, thời tiết vẫn chưa ấm lại.

Cam Châu, nằm ở phía tây bắc, cho nên không thể so với vùng sông nước Giang Nam hữu tình. Nơi này, chỉ toàn là núi đá khô héo, nhìn quanh cũng không thể tìm ra một màu xanh tươi tốt.

Kiều Phong đi sau Hứa Trăn, cả hai cùng nhau đi bộ lên núi.

Chưa đầy 10 phút sau, Kiêu Phong, người quanh năm không tập thể dục, đã kiệt sức đến nỗi thở không ra hơi.

Hắn nhìn không được dừng bước lại, quỵ đầu gối xuống: “A Trăn à... còn bao xa nữa mới tới vậy?”

Hứa Trăn dừng lại, sắc mặt như thường nói: “Tổng cộng phải vượt qua ba con dốc, hiện tại chỉ mới là con dốc thứ nhất, hay là anh ở dưới núi chờ tôi đi.”

Kiều Phong: “...”

Ngôi chùa này quả nhiên xứng với câu, miếu hoang thì hương hỏa không vượng!

Chương 71: Sự Phụ Của Hứa Trăn

Kiều Phong cắn môi, khóc không ra nước mắt, hắn vẫn đi sát phía sau, đợi đến khi tới gần đỉnh núi, cái mạng này của hắn rất nhanh chỉ còn nữa cái.

Hắn thở hổn hển, hít lấy hít để không khí khô hanh trên núi, vừa muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng mới ngẩng đầu một cái, đã thấy Hứa Trăn ngo ngắc đứng ở trên đỉnh núi, không hề nhúc nhích.

“A Trăn?” Kiều Phong thử thăm dò kêu một tiếng.

Hứa Trăn không có trả lời hắn, lại đột nhiên mở rộng bước chân, lao nhanh về phía trước!

“Ai, đừng chạy, cẩn thận té!”

Kiều Phong thấy thế, liền vội vàng đuổi theo, ai ngờ lúc chạy lên đỉnh núi, hắn cũng không nhận được ngạc nhiên mà dừng bước.

Cách đó không xa, ngay dốc sườn đồi là một ngôi chùa nhỏ cũ nát. Con đường đá phía trước chùa được quét dọn sạch sẽ, phía sau chùa là một vườn rau nhỏ, có hàng rào cao đến nửa người bao quanh, nhìn qua liền biết có dấu tích sinh hoạt của con người.

Nhưng mà...

Lúc này, gian nhà chính của ngôi chùa đã bị sập xuống!

Mái ngói xám đen sụp xéo xuống đất, nhìn từ xa toàn bộ ngôi chùa gần như tan hoang!

“Sư phụ! Sư phụ! !”

Hứa Trăn vội vã chạy đến trước chùa, hắn đẩy cánh cửa ra, chạy xung quanh trong sự hoảng loạn, tìm kiếm bóng dáng của sư phụ trong gian phòng chưa bị sập.

Nhưng, cái gì cũng không tìm được.

Hắn hoảng loạn nghĩ muốn mở cánh cửa của gian nhà chính đã bị sập, nhưng chỉ nghe một tiếng “cạch”, mái ngói vốn đã bị sập xuống không ít, thỉnh thoảng rơi xuống mấy viên ngói nhỏ, suýt nữa thì đập trúng hắn.

“Đừng đứng ở đây, mau ra ngoài trước đã.”

Một màn vừa rồi khiến cho Kiều Phong bị dọa đến hoảng sợ, hắn lao đảo chạy ra ngoài miếu, gào thét về phía Hứa Trăn: “A Trăn, cậu đừng có gấp, sư phụ của cậu nhất định không có ở nơi này!”

“Hãy nhìn dây treo bên ngoài xem, nó chắc đã bị sập trong quá trình xây dựng!”

“Sư phụ của cậu không có điện thoại sao? Trước tiên cứ liên hệ với ông ấy đã!”

Sư phụ có điện thoại.

Nhưng khi Hứa Trăn gọi điện cho ông ấy thì lại không có người đã tiếp.

Hai người đành phải vội vã xuống núi theo đường cũ, chạy đến ủy ban thôn của một làng gần đó để hỏi thăm thì mới biết:

Ngôi chùa đã bị sập gần nửa tháng.

Sư phụ của Hứa Trăn không có ảnh hưởng gì và cực kỳ an toàn, hiện giờ ông ấy đang tạm ở chùa Pháp Vân trên huyện.

Hứa Trăn: “...”

Chuyện quan trọng như vậy, tại sao lại không nói với hấn một tiếng?

Rõ ràng mỗi ngày hấn đều gửi tin nhắn báo bình an cho ông!

Trên đường đi lên huyện thành, hấn hữu khí vô lực, co quắp ngồi ở bên cạnh ghế tài xế, quay đầu nhìn ra cửa sổ bên ngoài.

Nhìn thấy dáng vẻ của hấn, Kiều Phong nói: “Tôn sư xưng hô như thế nào? Bao nhiêu tuổi? Thân thể còn khỏe mạnh không?”

Hứa Trăn đỡ đầu nói: “Pháp hiệu của sư phụ là “Liễu Nhiên”, năm nay 67 tuổi, thân thể còn khỏe, chỉ là đi đứng không quá linh hoạt, mắc một số bệnh về phong thất.”

Kiều Phong hỏi tiếp: “Ngoại trừ Liễu Nhiên đại sư thì trong chùa còn có ai không?”

Hứa Trăn lắc đầu đáp: “Không có, khi còn nhỏ, trong chùa còn một vị lão trụ trì, nhưng ông ấy đã viên tịch trước đó vài năm.

“Tam sư thúc mấy năm trước hoàn tục,

“Đại sư bá vì thân thể không tốt, cho nên con gái của ông ấy đã đưa ông xuống núi để trị bệnh.

“Hiện tại trên núi chỉ còn hai người chúng tôi.”

Nói xong, Hứa Trăn thở dài rồi mở miệng nói tiếp: “Lúc tôi đi, có khuyên sư phụ đến chùa Pháp Vân để ngủ tạm, nhưng ông ấy không chịu, lần này thì được rồi...”

Kiều Phong ngượng ngùng cười một tiếng, không có tiếp lời.

...

Ước chừng hơn một giờ sau, hai người lái xe về tới huyện thành.

Bởi vì thời gian quá muộn, cho nên Hứa Trăn cũng không thể không biết xấu hổ mà đến quấy rầy chùa của người ta.

Hai người tìm một nhà trọ bên trong huyện thành để ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau mới vội vã đến chùa Pháp Vân.

Kiều Phong đứng ở bên ngoài chùa nhìn sơ qua một lượt, vô cùng cảm khái.

Nhìn xem!

Ngôi chùa lớn của người ta hoàn toàn khác với tòa miếu nhỏ cũ nát trên núi!

Lung tựa Thương Sơn, tường cao, ngói vàng, có hàng chục bậc thang đá trắng phía trước ngôi chùa, hai bên cửa còn có hai con sư tử đá đứng thẳng uy phong lẫm lẫm, vừa nhìn liền thấy khí thế mười phần.

Hai người sau khi vào cửa, thì được mấy vị tăng nhân mặc áo bào màu vàng đứng ở cửa chính phát cháo, Kiêu Phong vừa vặn chưa ăn sáng, cho nên tiện tay nhận lấy một bát.

Trong lúc Kiêu Phong đang húp cháo sùm sụp, Hứa Trăn đã tìm được sư phụ của mình dưới sự giúp đỡ của các vị tăng nhân.

Lúc này, Liễu Nhiên hòa thượng đang đứng ở trong sân lớn, dẫn theo một đám hòa thượng trẻ tuổi, luyện đánh quyền.

Trời rất lạnh, lão nhân gia chỉ mặc một chiếc áo tăng bào bằng vải lanh, nhưng thần sắc lại khá tốt, trên khuôn mặt tràn đầy hồng quang, tràn đầy khí thế.

Hứa Trăn tận mắt nhìn thấy sư phụ bình an vô sự, lúc này mới yên tâm.

Hắn thấy mọi người đang đánh bài la hán quyền mà bình thường hắn hay luyện tập, thế là liền cởi áo khoác và đứng vào đội hình để luyện tập theo.

Sau mười mấy phút, một bộ quyền đã đánh xong.

Liễu Nhiên hòa thượng nhìn thấy đồ đệ ngốc nhà mình, liền cười cười, hướng về phía hắn, vẫy vẫy tay: “Thủ Chân, mau tới đây!”

Thủ Chân là pháp danh của Hứa Trăn.

Hứa Trăn hiện giờ chưa vào giới, cho nên danh tự này cũng không có ý nghĩa thực tế, chỉ là ngày thường vẫn hay gọi thế mà thôi.

Liễu Nhiên hòa thượng dẫn hắn đến một thiền phòng gần đó, quen cửa quen ngõ lấy ra hai Bô Đoàn (dụng cụ để Toạ thiền), sư đồ hai người mỗi người một cái.

Chương 72: Quá Khứ Của Sư Phụ

“Dầm và cột của chủ điện đều bị hư móng, lúc vị sư tìm người đến để sửa chữa thì không có biết, suýt nữa là xảy ra chuyện.”

Ngữ khí của Liễu Nhiên bình thản khi nói về nguyên nhân ngôi chùa vị sập: ” Rất may là các biện pháp an toàn của đội thi công đã được thực hiện tốt, không ai bị thương, nhưng mái nhà tạm thời không thể sửa chữa được.”

Hứa Trăn hỏi: “Vì không đủ tiền sao?”

Liễu Nhiên lắc đầu nói: “Tiền còn thừa rất nhiều, nhưng việc xây lại và sửa chữa hoàn toàn không giống nhau, phải đi đến các bộ phận liên quan để xin thủ tục, vô cùng phiền phức.”

Nói xong, ông quay đầu nhìn một lượt chung quanh, rồi nói tiếp: “Tuy nhiên, xây hay không xây cũng không quan trọng, vị sư ở chùa Pháp Vân cũng rất tốt.”

“Luận theo bối phận, trụ trì của nơi này là sư thúc tổ của con.

“Vị sư mỗi ngày đều luyện quyền, giảng kinh, cuộc sống cũng không khác gì ở chùa Mây Kha. Hơn nữa...”

Nói đến đây, ông nhẹ cười, nói tiếp: “Vi sư già rồi, sống ở đây, con cũng có thể an tâm.”

Nghe nói như thế, Hứa Trăn giật mình.

“Sư phụ, con...” Hấn há hốc mồm, do dự trong chốc lát, sau đó nói, “Đồ nhi có một chuyện muốn nghe sư phụ khuyên bảo.”

Dứt lời, hấn liền đem cuộc sống trong một tháng qua kể hết cho sư phụ nghe.

Bao gồm cả chuyện anh em sinh đôi là diễn viên, còn hấn thì đang bắt đầu dĩ trở thành thể thao, cùng với chuyện có một công ty giải trí đang nghĩ ý muốn ký kết hợp đồng của mình.

Để chứng minh, hấn còn mở đoạn trailer của « Dạ Vũ Giang Hồ » để cho sư phụ xem. Liễu Nhiên hòa thượng có chút hăng hái tiếp nhận điện thoại, ấn mở video, sau đó không khỏi cười nói: “Chà, công phu gần đây của Thủ Chân có tiến bộ nha.

“Nhìn cảnh điều hâu xoay người này, nửa năm trước con còn chưa làm được hoàn hảo như vậy, xem ra không có trộm lười biếng.”

Hứa Trăn nghe được sư phụ khích lệ, trên mặt lập tức nở nụ cười vô cùng mừng rỡ.

“Ừm... Xem ra, con rất thích diễn kịch?” Liễu Nhiên hòa thượng nhìn thần sắc Hứa Trăn, nói, “Thích thì làm đi, sao phải do dự?”

Hứa Trăn cúi thấp đầu, đáp lại: “Nhưng, con từ trước đến nay đều lấy con đường tu hành là mục đích...”

“Con đang lo lắng cho vì sư sao?” Liễu Nhiên hòa thượng ngắt lời.

Hứa Trăn sững sờ một chút, cúi đầu không nói.

Liễu Nhiên đáp: “Con không cần lo lắng cho vì sư, hiện tại ta đang sống rất tốt,

“Bây giờ ta hỏi con một vấn đề, vì sao con lại muốn xuất gia?”

Hứa Trăn do dự chốc lát, rồi mở miệng đáp: “Sống trong núi vô cùng thanh tịnh, không tranh quyền thế, con cũng rất yêu thích cuộc sống như vậy.”

Liễu Nhiên cười cười lắc đầu.

“Hôm nay, vì sư không tiện cùng con, mà là cùng con tâm sự về con đường xuất gia.”

Nói xong, Liễu Nhiên ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói: “Vị sư đã từng giết người.”

Hứa Trăn đột nhiên ngẩng đầu lên.

Liễu Nhiên nhìn ánh mắt kinh ngạc của hắn, cũng không có né tránh mà tiếp tục nói: “Lúc trước ta là giáo viên thể dục trung học, coi như có một gia đình mỹ mãn.

“Thẳng đến một ngày, ta đột nhiên phát hiện vợ của mình có người đàn ông khác ở bên ngoài, hơn nữa con trai cũng không phải của ta.

“Vốn dĩ hai bên đã thương lượng xong chuyện ly hôn. Kết quả có một ngày, ta uống quá nhiều rượu, không cẩn thận lại trở về nhà cũ.”

“Ta thấy cô ấy ra mở cửa, còn người đàn ông kia thì ngồi trên chiếc ghế Sofa mà ta vẫn hay ngồi, lúc đó ta nóng giận đến mất bình tĩnh cho nên đã dõn sức đánh cô ấy.

“Tên đàn ông kia nhìn thấy ta hung hãn như vậy liền không dám ngăn cản mà trực tiếp bỏ chạy.”

Nói đến đây, Liễu Nhiên thở dài một tiếng: “Ta đã đánh chết cô ấy, sau đó bị phán quyết mười lăm năm tù.

“Chờ lúc đi ra, cha mẹ đều đã qua đời, những thân thích khác tránh ta còn không kịp.

“Khi đó ta cảm thấy trên đời này đã không còn chuyện gì để mình lưu luyến.

“Cho nên ta lựa chọn xuất gia.”

Liễu Nhiên nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt của đồ đệ nhà mình: “Con còn trẻ, sao lại có chuyện khiến con phiền lòng?”

Sau khi nghe câu chuyện này, Hứa Trăn ngây ngẩn cả người. Hắn cho tới bây giờ cũng không biết sư phụ lại có một quá khứ như vậy.

Từ khi hấn bắt đầu biết chuyện, sư phụ đã là hòa thượng, hấn hứa bao giờ nghĩ về việc sư phụ là người như thế nào trước khi xuất gia.

Liễu Nhiên thấy hấn do dự, khẽ cười nói: “Hải tử, ta đã nuôi lớn con bởi vì ngã phật từ bi, chứ không phải muốn tìm truyền nhân cho ngôi chùa.

“Hiện giờ con đã trưởng thành, cho nên ta muốn con đi xuống núi để hưởng qua cuộc sống hồng trần thế tục.

“Thương tích đây mình cũng không sao, quang mang vạn tượng cũng được, con phải tận mắt nhìn ra thế giới này rồi hãy đưa ra quyết định có muốn xuất gia hay không?

“Nhập thế, chưa chắc không phải là một loại tu hành.”

Hôm đó, Hứa Trăn vẫn ở lại chùa Pháp Vân cho đến buổi chiều.

Tảo khóa, nghe kinh, lễ phật, ra toà...

Tất cả các loại công việc không khác gì lúc trước ở chùa Mây Kha, chỉ ngoại trừ ở đây có nhiều nhà sư hơn và đại sảnh đường cũng rộng rãi hơn.

Buổi chiều lúc gần đi, Kiều Phong cũng liên hệ với tăng nhân ở nơi này và quyên góp một số tiền hương hỏa.

Cụ thể bao nhiêu, Hứa Trăn cũng không rõ ràng, hấn chỉ biết lúc bọn họ rời đi, trụ trì của chùa Pháp Vân đã tự mình đi tiễn, thái độ vô cùng hòa ái thân cận, lời kéo một đồng thiền ngữ mà bọn họ nghe không hiểu.

Sư phụ ở bên cạnh cũng sắc mặt rạng rỡ, cảm vênh lên rất cao, khuôn mặt vô cùng tự hào.

Hứa Trăn hồ nghi nhìn thoáng qua Kiều Phong.

Nói cách khác, người đại diện có thể kiếm nhiều tiền như vậy sao?

Tiền thuê mình diễn « Dạ Vũ Giang Hồ », sống ở Hilden, lại quyên góp hương hỏa cho chùa miếu...

Hay họ có lý tưởng cao cả và không quan tâm đến tiền bạc?

Hứa Trăn không biết, cũng không có hỏi nhiều.

Dù sao người ta thích tiêu tiền, nhưng họ cũng không tiêu tiền của tôi.

Chương 73: Định Hướng Phát Triển

Lúc sắp chia tay, Liễu Nhiên hòa thượng kêu Hứa Trăn sang một bên, từ bên trong ngực lấy ra một chiếc túi màu vàng đất, sau đó thấp giọng nói: “Thủ Chân, vật này con nhất định phải giữ kỹ.”

Hứa Trăn nhìn bông sen được thêu tinh xảo trên túi, cùng với bốn chữ “Phật quang phổ chiếu”, thần sắc không khỏi run lên: “ Sư phụ, đây là cái gì?”

Chẳng lẽ lại là bí tịch thất truyền độc nhất?

Liễu Nhiên hòa thượng mở túi ra và nói: “Ta nghe nói, nữ chính của bộ phim con sắp đóng chính là Du Mi.”

Trong lúc nói, ông ấy lấy ra một chiếc hộp đẹp từ bên trong túi rồi nói tiếp: “Đây là album đầu tiên của Du Mi vừa phát hành khi mới ra mắt, đồng thời cũng phiên bản giới hạn, chỉ có 2.000 bản trên toàn thế giới.”

Liễu Nhiên trịnh trọng đem đĩa nhạc đưa cho Hứa Trăn, nói: “Sau khi gặp Du Mi, thì nhờ cô ấy ký tên lên đây, sau đó gửi trở về cho ta.

“Nhớ kỹ, con nhất định phải dùng chuyển phát nhanh Thuận Đạt, bảo hiểm đầy đủ, tuyệt đối không được làm hư của vi sư!”

Hứa Trăn: “...”

Sư phụ, sở thích của người cũng thật là phong phú.

Ngày hôm sau, Kiều Phong cùng Hứa Trăn bay từ Cam Châu đến Thủ Đô.

Hiện tại, hầu hết các bộ phim điện ảnh và truyền hình trong nước đều được quay tại thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu, nhưng trụ sở của các công ty giải trí lớn này hầu hết đều được đặt tại Bắc Kinh.

Ví dụ như ba ông lớn trong nước: Hoa ảnh truyền thông, Tinh Quang giải trí, cùng với công ty chế tác của “Tuyệt Đại Song

Kiều”: Đông Nhạc Điện Ảnh.

Chiều hôm đó, bọn họ hẹn gặp ở trụ sở của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh.

Trụ sở chính của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh nằm ở ngoại ô phía đông của Bắc Kinh và là một tòa nhà văn phòng độc lập. Diện tích tuy nhỏ nhưng hình dáng thiết kế có sự pha trộn giữa phong cách Trung Hoa và phong cách hiện đại, trông đơn giản và bình dị.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên, Hứa Trăn đi thang máy lên tầng 5. Tổng giám đốc Thái Thực Tiễn, tổng giám quản lý nghệ sĩ cũng những người khác đã đợi sẵn trong phòng họp.

Nhìn thấy Hứa Trăn vào cửa, Thái Thực Tiễn liền chủ động đứng lên chào hỏi, mỉm cười kéo hắn vào bàn hội nghị.

“Trước khi Kiều Phong liên lạc với tôi, thì có phải Tiểu Chân đã đưa ra quyết định?”

Hứa Trăn gật đầu và nói: “Vâng, rất cảm ơn sự đánh giá cao của Thái tổng. Tôi rất vinh dự khi trở thành nghệ sĩ của Đông Nhạc.”

Sau một thời gian nói chuyện với sự phụ, Hứa Trăn đã hạ quyết tâm: cố gắng trở thành một diễn viên. Không phải với tư cách chỗ đứng của Hứa Trí Viễn, mà với tư cách là “Hứa Trăn”, hắn đã sẵn sàng tiến thẳng vào làng giải trí.

Nghe câu trả lời của Hứa Trăn, Thái Thực Tiễn cười đến không khép miệng được.

“Chà, đó cũng là niềm vinh hạnh của chúng tôi và Đông Nhạc luôn luôn hoan nghênh cậu.” Nói xong, ông ta cầm lấy tập tài liệu trên bàn và đưa cho Hứa Trăn.

“Công ty đã soạn thảo hợp đồng kinh tế cho cậu, chia làm bốn sáu, thời hạn là sáu năm. Còn có những điều khoản chi tiết khác, cậu có thể xem qua rồi từ từ thảo luận với người đại diện.

“Nếu có gì không hài lòng, cứ trực tiếp nói với tôi.

“Còn về phía Tinh Quang, tôi đã liên hệ với bọn họ, cậu có thể chấm dứt hợp đồng theo quy trình bình thường, họ cũng sẽ không làm khó.”

Xong lời này, Thái Thực Tiễn chống tay lên bàn, rồi nói tiếp: “Ngoài những vấn đề kinh doanh hôm nay, tôi cũng muốn nói với cậu về con đường phát triển trong tương lai.

Thái thực tiễn nói: “Tôi rất coi trọng tiềm lực cá nhân của cậu, nhưng trước mắt, giá trị thương mại của cậu vô cùng thấp.

“Nói cách khác, nếu cậu đi vào thị trường với tư cách là một người tự do, cậu sẽ khó kiếm được cơ hội trong giai đoạn này.”

Hứa Trăn gật đầu tỏ ý tán thành.

Diễn viên khác với các ngành khác ở chỗ, giá trị của họ không bao giờ được xác định bằng thực lực.

Ví dụ như Hạ Tuấn Ninh cũng vậy, trước khi Lâm Huệ Mỹ đào hấn vào giới nghệ sĩ, thì lúc đó hấn cũng chỉ là một người mẫu nhỏ các show diễn thời trang ven đường.

Nhưng bây giờ hấn đã bạo hồng, mỗi một bộ phim đều được trả cát-xê hàng chục triệu, chênh lệch giữa trước và sau lên tới hàng vạn lần.

Thái thực tiễn nói tiếp: “Công ty có ba mục tiêu ngắn hạn về cách nâng cao giá trị của cậu, thứ nhất, thực lực của diễn viên phải dựa vào tác phẩm để nói chuyện. Trong hai năm, công ty sẽ sắp xếp cho cậu ít nhất 3 bộ phim truyền hình, với mức cát-xê hơn 10 triệu, không bao gồm “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

“Nam chính hiện tại sẽ không giao cho cậu, nhưng cậu có thể chọn những vai khác.”

Khi nghe thấy điều này, Hứa Trăn còn chưa có cảm giác gì, nhưng Kiều Phong ở một bên thì đã rơi vào trạng thái mơ hồ.

Ba bộ phim truyền hình lớn!

Phim do Đông Nhạc sản xuất chưa bao giờ quá tệ, 80% có thể được phát trên tất cả các kênh chính, ngoài ra còn có một số bộ phim truyền hình hot được phát đi phát lại trong nhiều đợt.

Điều mà diễn viên sợ nhất chính là không có phim truyền hình để quay, chỉ cần có thể quay phim và không ngừng xuất hiện trước mặt khán giả để chứng minh sự tồn tại của bản thân, thì trong tương lai tuyệt đối vẫn có khả năng phát hỏa.

Thái thực tiễn tiếp tục nói: “Điểm thứ hai, tôi đã kiểm tra thông tin của cậu. Năm nay vừa tròn 18. Công ty hy vọng cậu có thể vào học tại một trường đại học nghệ thuật, tốt nhất là một trong các trường Hý Kịch, Bắc ảnh và Thượng Hải.

“Công ty sẽ sắp xếp một gia sư đặc biệt cho cậu, để đảm bảo rằng cậu sẽ không ảnh hưởng đến việc học của mình trong khi quay phim.”

Hứa Trăn gật gật đầu

Chương 74: Tham Gia GameShow

Gần đây, hấn lẫn lộn trong đoạn phim “Tuyệt Đại Song Kiều” và nhận thấy rằng gần, một nửa số người trẻ xung quanh đều có xuất thân chính quy từ các trường nghệ thuật lớn.

Tổng Úc, Lâm Gia, Đinh Tuyết Tùng.....

Suốt ngày hấn phải hòa nhập với một đám sinh viên tới từ các trường nổi tiếng, do đó, trong lòng thật sự cũng không tránh khỏi có chút tự ti.

Hứa Trăn luôn cảm thấy mình thiếu rất nhiều thứ, cũng bởi vì không được đào tạo chính quy cho nên không có được kỹ năng diễn xuất một cách hệ thống. Loại cảm giác không chắc chắn này sẽ dần tích tụ trong lòng và cuối cùng ảnh hưởng đến sự tự tin của mình.

Nếu có thể, hấn cũng muốn vào những trường đại học này để học hành thật chăm chỉ.

“Điểm thứ ba,” Thái thực tiễn nói, “Tôi hy vọng cậu có thể nhận được một giải thưởng để chứng minh tài năng của mình.”

Nghe vậy, Hứa Trăn sửng sốt một chút, hỏi: “Ý của ngài là?”

Thái thực tiễn nghiêm mặt nói: “Có ba giải thưởng lớn trong lĩnh vực phim truyền hình trong nước, Giải Hải Đường, Giải Tinh Không và Giải Phi Ưng.

“Trong đó giải Phi Ưng có giá trị thấp nhất, thường dành cho các tân nhân xuất sắc trong năm.

“Tôi hy vọng, sau khi “Tuyệt Đại Song Kiều” phát sóng, cậu có thể bắt được giải thưởng này vào tay.”

Đối với ba mục tiêu mà Thái Thực Tiễn đề xuất, Hứa Trăn chỉ có thể nắm được chút ít.

Cho dù đó là đóng phim, đi học đại học hay giành được giải thưởng, khái niệm của hấn về những mục tiêu này chỉ giới hạn ở những gì hấn muốn làm, mà không xem xét nó sẽ ảnh hưởng đến hấn như thế nào.

Khi rời Đông Nhạc Điện Ảnh, trong lòng của Hứa Trăn lại vô cùng thấp thỏm.

Hắn lo lắng về tương lai tiền đồ của mình.

Thậm chí là bất an với sự lựa chọn trọng đại trong cuộc đời.

Sự lựa chọn này là định mệnh và sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống sau này của hắn, thậm chí còn quyết định trực tiếp đến vui buồn, đau khổ và hạnh phúc trong tương lai.

Từ Trăn không biết quyết định của mình có đúng hay không, hắn chỉ biết vào lúc này, hắn muốn đi tiếp con đường này.

Buổi tối, Kiều Phong cùng Hứa Trăn đi máy bay về tới lại thành phố Kim Ô.

Kỳ nghỉ một tuần sắp kết thúc, Hứa Trăn phải đi quay ngoại cảnh, tiếp tục kịch bản “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Nhưng mà, mới vừa xuống máy bay, hắn còn chưa kịp báo bình an với sư phụ, thì liền nhận được một cuộc điện thoại.

Vừa nhìn dãy số, hóa ra là Tống Úc.

“Uy?”

“Huynh đệ, cấp tốc!” Đầu bên kia điện thoại, Tống Úc ngao ngao kêu lên, “Cậu hiện tại đang ở đâu? Vừa rồi anh gọi cho cậu mà không thấy ai bắt máy?”

Hứa Trăn dừng bước, đáp lại: “Tôi mới vừa xuống máy bay, hiện tại đang ở sân bay Kim Ô, làm sao vậy?”

Tống Úc bã thờ dài: “Ai nha đừng nói nữa! Anh thật sự...”

Nói xong, hắn thờ dài mấy lần rồi mới nói: “Lâm Gia ở bên kia đang cần tìm một nam diễn viên để trợ diễn.

“Anh vốn dĩ đã đồng ý với cô ấy, kết quả, mới vừa rồi liền nghe, bên đó có đối thủ một mất một còn với anh.

“Anh không thể quay chung với hắn, đời này cũng không thể!”

“Có hắn không có anh, có anh không có hắn!”

Tống Úc khổ hê hê kêu lên: “Huynh đệ, cậu là huynh đệ với anh đúng không?”

“Cậu thay anh đi một chuyến thôi? Tổ quay phim đang ở thành phố Tiền Đường, một ngày liền có thể quay xong.

“Anh thực sự không tìm được người thích hợp vào lúc này, tuổi tác không thể sai biệt, kỹ năng diễn xuất tốt, hình tượng đẹp, mầu chốt là phải đặc biệt! Phải trắng!”

“Ngoại trừ cậu ra thì anh không thể nghĩ ra người nào thứ hai, chỉ có thể dựa vào mình cậu!”

Hứa Trăn nghe hần bô bô nói không ngừng, đầu óc có chút bắt không kịp.

“Cái này, ách...”

Hần chần chờ trong chốc lát, nói: “Bên ngoài gió lớn, tôi không nghe rõ lắm.

“Vừa rồi anh nói cái gì? Gameshow, kỹ năng diễn xuất tốt, đặc biệt phải trắng? Là như thế nào?”

Đầu bên kia điện thoại, Tống Úc lớn tiếng kêu lên: “Huynh đệ, anh đang khen cậu đó! Anh khen cậu diễn xuất tốt, hình tượng tốt, hơn nữa đặc biệt trắng! !”

Hứa Trăn: “...”

Cuộc điện thoại bỗng nhiên vị gián đoạn vì tín hiệu không tốt.

Bất đắc dĩ, Hứa Trăn phải nâng điện thoại di động, tìm một chỗ yên tĩnh sau đó mới nghe Tống Úc nói lại từ đầu đến cuối, lúc này hần mới hiểu được:

Hóa ra, Lâm Gia chính đang tham gia một chương trình gameshow, hơn nữa cần tìm một khách quý để trợ diễn. Mà chương trình bên đó, vừa lúc có người là đối thủ một mất một còn với Tống Úc.

Cho nên Tống Úc không muốn đi, nghĩ muốn để Hứa Trăn thay hần đi.

Kiều Phong đang đứng ở bên cạnh Hứa Trăn, nghe được Tống Úc nhắc lên cái tên gameshow, hai mắt đột nhiên phát sáng, điên cuồng dùng khẩu hình miệng để ra hiệu: “Đồng ý, đồng ý đi!”

Hứa Trăn nghi hoặc nhìn hần một cái.

Hứa Trăn rất cảm kích Tống Úc đã hỗ trợ hắn trong suốt thời gian qua, cho nên hắn đã đồng ý giúp đỡ chuyện này.

Sau khi cúp điện thoại, hắn gọi Kiều Phong lại để hỏi: “Chương trình “Ta Là Phái Diễn Xuất” rất nổi tiếng sao?”

Gameshow này tên là « Ta Là Phái Diễn Xuất».

Theo Tống Úc giới thiệu, đây là một chương trình với chủ đề so tài diễn xuất giữa các diễn viên, khá được yêu thích trong thời gian gần đây.

Một số diễn viên cạnh tranh trên cùng một sân khấu, để hoàn thành một vở kịch ngắn, khán giả và ban giám khảo sẽ đánh giá phần trình diễn của bọn họ, người có thành tích tốt sẽ chiến thắng và người có thành tích kém bị loại.

Nghe được lời giới thiệu này, Hứa Trăn không khỏi phát sinh hứng thú với buổi biểu diễn này.

Đấu trực tiếp, cạnh tranh trên cùng một sân khấu!

Hơn nữa, khán giả và giám khảo đang ngồi trên khán đài, còn kết quả là ngay lập tức!

Loại đấu trực diện này đúng như những gì Hứa Trăn nghĩ

Chương 75: Phái Diễn Xuất

Lúc quay « Tuyệt Đại Song Kiều », hắn dần dần phát hiện ra những đặc điểm kỳ lạ của chính mình:

Dưới áp lực, hắn có thể thể hiện tốt hơn bình thường.

Không biết là do tầm mắt của những người xung quanh thôi thúc hắn tập trung cao độ hay là do hắn có tiềm chất siêu chiến trong xương.

Nói tóm lại, Hứa Trăn rất thích đối đầu với người khác, một cách khó hiểu như vậy.

Nhất là quyết đấu trước mặt mọi người.

Dù trong lòng hắn biết rõ với thực lực hiện tại của mình, khẳng định không xứng với danh hiệu “Phái diễn xuất”.

Nhưng nghe ý tứ của Tống Úc, hình như những người thi đấu cùng sân khấu với hắn đều là những diễn viên trẻ cùng tuổi?

Đã như vậy, ai sẽ sợ ai?

Tôi đang muốn tìm cơ hội để cân đo cân lượng của mình!

“Ừm, động tác của Tống Úc rất nhanh, tổ bên kia đã gửi lịch trình qua điện thoại của anh rồi.”

Kiều Phong vừa cười vừa trả lời tin nhắn: “Tối nay chúng ta không về đoàn phim nữa, trước đi thành phố Tiền Đường.”

“Bên “Ta Là Phái Diễn Xuất” nói đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho chúng ta, buổi sáng ngày mai, chín giờ rưỡi bắt đầu quay.”

Hứa Trăn hỏi: “Có biết vở kịch tên gì không?”

Kiều Phong lắc đầu nói: “Cái này không biết, nghe nói là buổi sáng ngày mai sẽ bốc thăm tại chỗ.”

Hứa Trăn âm thầm nhẹ gật đầu.

Không biết cũng tốt.

Nếu không tôi đó mình lại đi tìm trước đáp án thì thiệt là nhảm chán.

...

Tám giờ sáng hôm sau.

Thành phố Tiền Đường, hậu trường trường quay « Ta Là Phái Diễn Xuất»

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang ngồi trước gương trang điểm, chuyên gia trang điểm do ê- kíp thuê vừa trang điểm cho hắn vừa khen: “Nước da của Cố tiên sinh thật là đáng ghen tị.

“Nó trắng hơn so với kem nền mà tôi đã chuẩn bị, thiết nghĩ cậu không cần trang điểm cũng đẹp.”

Thanh niên bất đắc dĩ cười cười, đáp: “Ai, chị không biết màu da của tôi phiền phức như thế nào.

“Nhất định phải tự chuẩn bị phấn lót, có đôi khi đạo diễn còn cố ý hóa trang đen cho tôi.

“Không có cách nào nha, làn da của các diễn viên cùng chung khung hình quá sâu. Khi đến thời điểm, ánh sáng chói lòa sẽ làm lộ hết các đường nét trên khuôn mặt tôi.

“Ai, phiền muốn chết.

Thợ trang điểm: “...”

Không biết vì sao, nhưng lại cảm thấy ngứa ngáy của hần là lạ.

Một lúc sau, nhân viên của tổ trang phục cầm một bộ quần áo đi vào, nói với thanh niên trẻ tuổi: “Cố tiên sinh, quần áo tôi đã chuẩn bị xong, làm phiền cậu thử bộ đồ này sau khi trang điểm xong nhé.”

Thanh niên liếc nhìn qua bộ đồ, bên trong lộ ra vẻ khinh bỉ.

Hắn chỉ tay vào bộ đồ trên người mình và nói: “Hoặc là tôi sẽ mặc bộ của mình, tất cả đều là vest, hơn nữa không có sự khác biệt giữa Soma và Hema.”

Khi nghe điều này, khuôn mặt của nhân viên trở nên cứng đờ.

Bộ đồ do nhóm e-kip cung cấp là một thương hiệu nổi tiếng ở thành phố Tiền Đường, tên là Soma, một bộ đồ như thế này có giá vài trăm nhân dân tệ.

Nhãn hiệu “Hema” mà thanh niên mới nhắc vừa rồi, chính là thời trang xa xỉ hàng đầu thế giới, một bộ quần áo đã có thể đạt hơn năm con số.

Nhân viên công tác vội trộm liếc nhìn âu phục của thanh niên trước mặt, mỉm cười nói: “Cậu đang mặc trang phục của nhãn hiệu Hema sao?”

“Mặc bộ này không tốt lắm đâu, một hồi lúc ghi hình, khả năng sẽ có một số động tác lớn, sợ sẽ làm bẩn quần áo của cậu?”

Thanh niên cười cười, khoát tay nói: “Cái này chỉ là tùy tiện mặc, không phải hàng cao cấp.

“Mặc dù là kiểu mới rất quý hiếm, nhưng màu sắc là do lão gia tử nhà tôi chọn, cho nên cũng không thích lắm.

“Nếu hỏng rồi thì vừa vện thay bộ khác thôi.”

Nhân viên công tác: “...”

Thợ trang điểm: "..."

Vương tử Versailles này ở đâu ra vậy? ?

Bên ngoài trường quay.

Hai cô gái trẻ trong trang phục đi làm đang phân loại đạo cụ bên ngoài phòng thay đồ. Một cô gái kín đáo nhìn chàng trai đang trang điểm bên trong qua cánh cửa rộng bằng hai ngón tay, ánh mắt long lanh.

"Na Na, tiểu ca ca bên trong là ai vậy?" Cô gái nhìn trộm nhỏ giọng hỏi.

Cô gái được gọi là "Nana" không thay đổi sắc mặt và nói khi thu dọn đồ đạc của mình: "Là ai? Người mặc đồ Hema?"

Cô gái gật đầu: "Đúng đúng, chính là người mặc đồ vest kia."

Na Na nhếch miệng, lẩm bẩm nói: "Hắn à..."

"Tên là Cố Thu Vũ, người đã bước ra từ một chương trình tài năng vài năm trước, bây giờ tôi nghe nói, hắn đã chuyển đổi thành một diễn viên."

"Cô có từng nghe qua "Nhân gian Hema chưa" ?"

Cô gái đối diện nghe vậy liền sửng sốt một chút, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Là gì vậy?"

Na Na nói: "Nhân gian Hema chính là nói, hắn mặc kệ tham gia chương trình hay sự kiện gì đều sẽ mặc Hema, đôi khi là một cái, cũng đôi khi là một thân."

Nói xong, cô vừa chỉ vào bên trong khe cửa và nói: "Ày, cô nhìn thứ hắn ta đang cầm trên tay xem, đó cũng chính là Hema."

Cô gái đối diện nhìn theo, không khỏi mở to hai mắt nhìn, đáp lại: "Xa xỉ như vậy, tiểu caca này là công tử nhà hào môn sao?"

Na Na liếc mắt, nói: "Hào môn cái rắm, nhà hắn mở cửa hàng Hema."

Cô gái đối diện: "..."

Ách, mở cửa hàng xa xỉ, cũng xem như người có tiền...

Chỉ là chưa đạt tới trình độ hào môn mà thôi.

Cô gái đối diện tiếp tục hé cửa, nhỏ giọng nói: “Nói thật, nhan sắc của tiểu ca này rất được nha, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, là kiểu mà tôi yêu thích!”

Na Na khẽ nói: “Dù thích hay không, nhưng tôi khuyên cô tốt nhất đừng đến gần.

“Cách hơn mười mét vẫn có thể nghe được mùi hoa nồng nặc trên người hần, nếu đến gần, không chừng còn bị viêm mũi!”

Nói xong, cô thản nhiên rút trong túi ra một chiếc khẩu trang, nghiêm mặt đeo lên: “Đừng nhìn, kiềm chế nước bọt, mau làm việc thôi!”

“A...” Cô gái kia lưu luyến không nỡ đem ánh mắt thu hồi lại, sau đó đành phải miễn cưỡng đẩy xe nhỏ đi giao đạo cụ

Chương 76: Vừa Béo Vừa Đen

Đồng thời, trong phòng thay đồ.

Cố Thu Vũ trong trang phục của nhãn hiệu Hema lấy điện thoại từ túi xách Hema và nhấp vào khung tìm kiếm.

“Hứa Chân...”

Hần gõ hai từ này vào thanh tìm kiếm và lật xem rất lâu, nhưng lại không tìm thấy nhiều thông tin hữu ích.

“Người mới sao...” Cố Thu Vũ nhìn giao diện bách khoa rộng tuếch, rơi vào trầm tư.

Tuy là người mới nhưng lại được đóng vai nam thứ trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”, có người năng đỡ sao?

Cố Thu Vũ có chút ghen tị.

Hần năm nay hai mươi tư tuổi, xuất đạo được ba năm.

Cuối năm ngoái, hần ký hợp đồng với Thịnh Đường truyền thông, chính thức quyết định chuyển hướng từ ca sĩ, vũ công sang diễn viên. Hiện tại, Cố Thu Vũ khá nổi tiếng với tư cách là một nghệ sĩ giải trí, nhưng với tư cách là một diễn viên thì hần chỉ mới bắt đầu.

Chương trình “Tôi là phái diễn xuất” chính là bước đệm đầu tiên để hần ra mắt công chúng với tư cách là diễn viên.

Cố Thu Vũ dĩ nhiên rất coi trọng.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi hơi nhếch khóe miệng lên.

Tính toán ra, hắn có thể chớp lấy cơ hội tham gia “Ta là phái diễn xuấ” cũng nhờ vị đối thủ hôm này, chính là Hứa Chân.

Tại sao nói như vậy?

Bởi vì Cố Thu Vũ vốn dĩ không phải là người mới được Thịnh Đường truyền thông tận lực ưu ái. Lúc hắn ký kết hợp đồng còn có một diễn viên phái thực lực khác: Đinh Tuyết Tùng.

Người ta xuất thân chính quy, còn mình thì chỉ một nữa.

Mặc dù mức độ nổi tiếng của Cố Thu Vũ có vẻ cao hơn Đinh Tuyết Tùng ở thời điểm hiện tại, nhưng khoảng cách về kỹ năng diễn xuất thì lại thấp hơn rất nhiều. Thịnh Đường truyền thông là một công ty điện ảnh và truyền hình, không phải là một xưởng sản xuất các ngôi sao. Cho nên nhìn trúng Đinh Tuyết Tùng hơn có là điều dĩ nhiên.

Kết quả, hai ngày trước, Đinh Tuyết Tùng tự mình tìm đường chết, một hai phút ra video để cộ nhiệt của người ta. Sau cùng, tự mình hại mình, khiến dân mạng dậy sóng.

Lãnh đạo của công ty vô cùng tức giận, trực tiếp lấy lại hơn phân nữa tài nguyên của Đinh Tuyết Tùng, tiện tay chia cho nhưng tân nhân khác.

Trong đó người thu lợi nhất chính là Cố Thu Vũ.

Người đang ngồi ở nhà thì đột nhiên có bánh mỳ ngon lành rơi xuống.

Cố Thu Vũ việc gì cũng không làm, nhưng không hiểu sao lại nhận được một lượng tài nguyên lớn như vậy, quả thực là mừng đến đêm khuya cũng phải khoác miệng cười.

“Cô tiên sinh, buổi ghi hình sắp bắt đầu rồi, phiền cậu giao lại điện thoại một lúc nhé.” Hắn đang cao hứng, thì chợt nghe thấy có người đang nói chuyện với mình.

Cố Thu Vũ ngẩng đầu lên, hóa ra là nhân viên của tổ ghi âm, hắn liền mỉm cười đưa điện thoại tới, sau đó nói: “Được rồi, phiền mọi người giữ kỹ.”

Nói xong, hắn quay đầu quan sát chung quanh, hiếu kỳ hỏi:
“Các diễn viên khác trong tổ của tôi đâu? Còn chưa tới à?”

Nhân viên công tác nói: “Không, các diễn viên đang trang điểm ở nơi khác. Mọi người sẽ chỉ gặp nhau lần đầu tiên khi buổi ghi hình chính thức bắt đầu.”

“Ồ, hóa ra là như vậy, ” Cố Thu Vũ nghe xong, thì từ trên ghế đứng lên, nói, “Tôi đi toilet một lát.” Sau đó liền rời khỏi phòng thay đồ.

Một lát sau, Cố Thu Vũ thông thả đi đến buồng vệ sinh và lấy ra một chiếc điện thoại di động khác mà hắn giấu trong túi áo khoác.

Ha ha, phòng ngừa chu đáo mới là bản tính của gia, xã hội hiện đại làm sao không có điện thoại di động được!

Sau khi mở khóa màn hình, hắn khéo léo bấm một dãy số.

“Tút TUT TUT...”

“Uy? Là ai đó?”

Một lúc sau, một giọng nói hơi mệt mỏi vang lên trong điện thoại.

“Tuyệt Tùng à, đang quay phim sao? Là Vũ ca của cậu đây.”
Cố Thu Vũ hí mắt cười nói.

Đinh Tuyệt Tùng rõ ràng là đang uất nghẹn ở đầu dây bên kia.

“Cái chuyện gì vậy Vũ ca?” Đinh Tuyệt Tùng cố nén sự khó chịu trong lòng.

Cố Thu Vũ nghe được ngữ khí bị đè nén bên trong giọng nói của đối phương, hắn liền nở một nụ cười ẩn ý: “Anh tính hỏi cậu một chuyện.

“Hiện tại, anh đang chuẩn bị ghi hình cho chương trình “Tôi là phái diễn xuất”, mà lát nữa, một trong những khách mời đến diễn với anh thì có một người tên là Hứa Chân, cậu có biết hắn không?”

Đinh Tuyệt Tùng: “...”

Mẹ nó có bị bệnh không!

Đã lấy tài nguyên của tôi, diễn kịch với oan gia của tôi, hiện tại còn muốn tìm tôi để hỏi thông tin!

Nhìn tôi như vậy, trong lòng anh rất vui vẻ đúng không?

Đinh Tuyết Tùng đè nén lửa giận sắp phun ra, miễn cưỡng duy trì một tia tôn nghiêm cuối cùng, sau đó mở miệng đáp: “Vũ ca muốn hỏi cái gì?”

Cố Thu Vũ cười nói: “A, không có gì, anh chỉ tùy tiện hỏi một chút.

“Anh không thể tìm thấy thông tin của hắc trên mạng, mà đoạn trailer của “Dạ Vũ Giang Hồ” cũng không rõ ràng cho lắm.

“Câu trước kia có từng quay phim truyền hình chung với hắc không?

“Bộ dáng thế nào? Cao thấp mập ốm? Kỹ năng diễn xuất có tốt không?”

Đầu bên kia điện thoại, Đinh Tuyết Tùng hung hăng cầm điện thoại di động, suýt nữa thì đem màn hình bóp nát.

Thật lâu sau, hắc hít sâu một hơi, hậm hậm nói: “Ừm... Hứa Chân người này...”

“Không tệ, trước kia hắc cũng chưa diễn qua nhiều kịch, hình như là người mới.

“Cao gần 1m7, vừa béo vừa đen, nhìn trên hình thì cũng được, nhưng thật ra vóc người rất xấu.

“Kỹ năng diễn xuất kém, tôi thấy cảnh quay của cậu ta lúc của NG, một cảnh phải quay đi quay lại chục lần, mỗi ngày đoàn phim đều vì hắc mà về rất muộn.

“Tính cách thì vụng về, ba cước chân cũng không phát nổi một tiếng rầm, nói chuyện còn lắp ba lắp bắp...”

Chương 77: Vừa Cao Vừa Gầy

Đinh Tuyết Tùng nói một hơi dài không nghỉ, sắp xếp hình tượng cho “Hứa Chân” một cách rõ ràng, mạch lạc, đem hết thấy ủy khuất bao ngày qua của mình đều trút hết vào.

Cuối cùng, hắn còn dùng ngữ khí cổ vũ đối với Cố Thu Vũ: “Anh yên tâm đi, người này đánh võ thì được, còn diễn thoại thì...hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

“Cứ yên tâm mạnh dạn mà diễn, phát huy thật tốt, đừng có ném mặt mũi của Thịnh Đường chúng ta!”

Dứt lời, Đinh Tuyết Tùng cúp điện thoại.

Trợ lý ở bên cạnh nghi hoặc nhìn hắn một cái, sau đó hỏi: “Đinh ca, người cậu mới nói là ai vậy?”

Hắn còn mơ hồ nghe đến cái tên “Hứa Chân”.

Đinh Tuyết Tùng trừng trợ lý một cái, đáp: “Là một tên đàn.”

Dứt lời, hắn ngay ngắn chỉnh lại bộ tóc giả, tiếp tục chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Ha ha, chỉ dựa vào chút tài năng như Cố Thu Vũ mà cũng muốn thay thế vị trí của tôi?

Cứ đi chết đi, tôi sẽ giúp anh một tay!

Cúp điện thoại, Cố Thu Vũ liền lâm vào trạng thái ngây ngốc.

Vừa thấp, vừa béo, lại xấu xí, diễn xuất còn không tốt...

Người như vậy cũng có thể trở thành diễn viên sao?

Đây rõ ràng là nói hươu nói vượn, tung tin hỏa mù...

Cố Thu Vũ nhếch miệng, xem ra không thể trông cậy vào thông tin của Đinh Tuyết Tùng. Dù sao đang rảnh rỗi không có việc gì, cho nên đi châm chọc cậu ta xem như giải trí cho bản thân vậy.

Nghĩ như thế, Cố Thu Vũ lại tiếp tục tìm thông tin của Hứa Chân trên giao diện bách khoa, một lần nữa xem lại thông tin cơ bản của đối phương.

Thân cao 178 cm, thể trọng 65kg.

Chiều cao thực tế của Cố Thu Vũ là 1m75, còn số liệu công khai là 1m80.

Nói chung, trong làng giải trí, những người cao trên 1m75 đều có thể khai 1m80 một cách vô cùng tự tin. Cho nên, nếu ở đây đối phương để cao 1m78, vậy xem ra chiều cao thật sự chưa tới 1m75,

Cố Thu Vũ yên lặng ngẫm nghĩ một chút.

Tốt, ít nhất về chiều cao, mình vẫn chiếm ưu thế,

Về phần tướng mạo... hẳn là mình cũng chiếm ưu thế.

Nhìn hình trên đoạn Trailer, lợi thế của Hứa Trăn chủ yếu là xương, còn làn da thì khá thô.

Ngoại hình của hắn phù hợp với màn ảnh rộng hơn, còn đối với những chương trình như chương trình thực tế như thế này, thì ngoại hình của mình hiển nhiên sẽ được yêu thích hơn.

Nghĩ như vậy, Cố Thu Vũ yên lặng động viên chính mình, củng cố lại sự tự tin.

Đừng sợ, hôm nay mình sẽ là một bình hoa trợ diễn, chỉ cần phụ trách soái là được rồi!

Diễn xuất hay gì đó, có lẽ là được rồi!

Một lúc sau, hắn rời khỏi toilet và được nhân viên dẫn đến trước cửa của một studio

“Cố tiên sinh, thợ quay phim bên trong đã vào chỗ,” Nhân viên công tác nhắc nhở, “Tiết mục sẽ chính thức bắt đầu khi cậu bước vào.”

Cố Thu Vũ gật gật đầu, đơn giản sửa lại âu phục đắt tiền của mình, sau đó đẩy cửa đi vào.

“Kẹt kẹt —— “

Một tiếng vang nhỏ, hắn thò đầu nhìn qua, bên trong đã có ba người, hai nữ một nam, xem ra mình là người đến cuối cùng.

“Thu Vũ!”

Một trong những cô gái nhìn thấy hắn, liền vui mừng đứng dậy khỏi ghế sofa và kêu lên: “Anh đến rồi, nhanh nhanh nhanh, chúng ta mau rút thăm!”

Nói xong, cô chạy đến bên cạnh Cố Thu Vũ, khoác tay hắn và giới thiệu với hai người còn lại: “Đây là cộng sự hôm nay của tôi, Cố Thu Vũ.

“Hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ nha.”

Cô gái này tên là Hoàng Thiển Thiển, tiểu hoa đán của Thịnh Đường truyền thông. Người của Thịnh Đường dĩ nhiên sẽ đem

Cố Thu Vũ nhét vào tiết mục này, mà Hoàng Thiên Thiển lại là thành viên chính thức của gameshow.

Cố Thu Vũ thuận thế cười một tiếng và cúi đầu chào hỏi hai người trong phòng.

Hắn vừa định tự giới thiệu hai câu, thì bỗng nhiên thần sắc cứng đờ.

Người trẻ tuổi đứng đối diện phía trước, nhìn qua khá quen, nhưng cũng có chút xa lạ...

Người này mặc một chiếc áo len trắng rất đơn giản, phần trên rộng thùng thình và không có chút thiết kế nào. Thân dưới thì mặc một chiếc quần đen, vừa nhìn liền biết hàng rẻ tiền.

Phía dưới chân đi một đôi giày da Bullock kiểu dáng màu đen, miễn cưỡng mới có thể xem đây là trang phục có nhãn hiệu duy nhất trên người, nhưng nhìn qua cũng cực kỳ đường phố.

Nhưng đây không phải vấn đề chính.

Trọng điểm là...

Người trẻ tuổi này vừa cao! Vừa gầy! Lại vừa thẳng tắp!

Tỷ lệ tuyệt vời khiến hắn trông cao hơn so với chiều cao thực của mình, đứng ở trước mặt đối phương, Cố Thu Vũ có thể cảm nhận rõ ràng bằng mắt thường, đó là làn da trắng nõn không tỳ vết, chỉ trong vòng bán kính hai mét, Cố Thu Vũ liền “Xoạt” một tiếng, lui về phía sau một bước.

Nguy hiểm!

Tuyệt đối không thể đứng quá gần người này!

Đình Tuyệt Tùng...

Biết ngay là tên nhóc nhà cậu không có ý tốt!

Mẹ nó, người như thế này mà nói chưa tới 1m7, vừa béo, vừa đen? ?

Là cậu bị mù hay do tai tôi có bệnh!

Lúc này, Hứa Trăn đang đứng ở phía đối diện đang định tiến lên để bắt tay với đối phương, nhưng ai ngờ, người ta lại đột ngột lui về phía sau một bước, hắn vừa vươn tay ra, đã phải vội thu hồi lại.

“A, thật ngại quá, ” Cố Thu Vũ ngượng ngùng cười một tiếng, nói, “Sáng nay tôi đã ăn bánh nhồi thịt lợn và hành lá, cho nên không biết có bốc mùi hay không nữa.”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Nghe xong câu này, một số người trong phòng không thể nhịn được cười.

Lâm Gia lấy từ trong túi ra một chiếc hộp sắt to bằng chiếc bát lửa và nói: “Ở đây tôi có kẹo cao su, anh lấy hai viên không? Kẹo bạc hà nhé.”

Cố Thu Vũ: “...”

Có cần phải chuẩn bị đầy đủ như vậy không?

Chương 78: Không Muốn Đứng Chung Khung Hình

Một bên Hoàng Thiển Thiển giật mình nói: “A, tôi đã biết...”

Nói xong, cô dùng cùi chỏ chạm vào người Lâm Gia, chế nhạo nói: “Cô chuẩn bị cái này cho cảnh hôn đúng không?”

Tác dụng của đạo cụ bị lộ ra trước đám đông, mặt Lâm Gia lập tức đỏ lên.

Sau một phen ồn ào, bốn người cũng xem đã quen biết lẫn nhau. Đạo diễn chương trình tiến lên và nói với mọi người: “Các vị, hiện tại ghi hình của chương trình đã chính thức bắt đầu, chuẩn bị đếm ngược ba giây.

“Trong thời gian này, mọi người cần phân công vai diễn của chính mình, cùng nhau diễn tập một vở kịch, ba tiếng sau sẽ biểu diễn trước sân khấu.

“Đội ngũ chương trình sẽ không can thiệp, mà chỉ chú ý tới kết quả cuối cùng.

“Nghe rõ chưa?”

Bốn người nhao nhao gật đầu.

Đội ngũ chương trình lấy ra bốn phần tài liệu và để lại trong phòng tập, sau đó rời đi, chỉ còn lại nhân viên của đội quay

phim và bốn diễn viên.

Hứa Trăn tùy tiện cầm lấy một phần văn kiện trong đó, vừa lật ra liền không khỏi nhú mày.

« Như Sương Như Mưa Lại Như Gió ».

Một bộ phim truyền hình đã từng gây tiếng vang lớn, nổi tiếng đến mức Hứa Trăn khi còn nhỏ đã từng vừa tụng kinh trong phòng thiền vừa lén xem nội dung đang phát sóng trên TV.

Hắn nhìn thoáng qua phân cảnh mà bọn họ sẽ tập luyện.

Nhìn một hồi, Hứa Trăn nhìn không được cười ra tiếng.

Cốt truyện này đã từng rất hấp dẫn vào năm đó, nhưng đến hiện tại lại vô cùng cầu huyết. Nam chính A Khôn là một tiểu tử nghèo, nữ chính Tâm Vũ thì lại là tiểu thư con nhà giàu.

Cha của Tâm Vũ muốn tổ chức một hôn lễ hoành tráng cho hai người, kết quả, chờ đến trời tối, giờ lành sớm đã đi qua, nhưng tân lang A Khôn vẫn không đến.

Đêm hôm đó, sau khi tất cả khách khứa đã về hết, Tâm Vũ vẫn như cũ đứng ở trước cửa ngáy ngốc chờ đợi, nghĩa tử của cha cô tên là A Lai vẫn luôn đứng ở bên cạnh.

Cảnh mà hôm nay bọn họ diễn, chính là kịch bản A Khôn nửa đêm canh ba rút cuộc chạy đến.

Có bốn nhân vật trên sân khấu: A Khôn, Tâm Vũ, người lưu luyện si mê Tâm Vũ, A Lai, cùng với Tử Di, người đã khiến A Khôn lỡ hẹn.

Bởi vì thời gian có hạn, bọn họ đã không kịp thảo luận về các vai diễn và quyết định chọn vai diễn một cách ngẫu nhiên: Hoàng Thiên Thiên vai diễn Tâm Vũ, Lâm Gia vai diễn Tử Di.

Về phần trợ diễn bên này, Cố Thu Vũ nói muốn “thử sức” với vai diễn A Lai, Hứa Trăn cũng liền thuận tay bắt được nam chính A Khôn trong kịch bản.

Chỉ là, lời thoại của nhân vật A Khôn rất ít, thậm chí A Lai còn có nhiều đất diễn hơn hắn, về cơ bản thì cũng chỉ là một vai trò mở màn.

Tuy nhiên, Hứa Trăn cũng không để ý.

Dù sao, mình chỉ là trợ diễn, còn phần trung tâm vẫn chủ yếu tập trung trên người của hai nữ chính.

Bốn người bắt đầu tập đi tập lại nhiều lần, đối diễn qua lại với nhau, không ngừng mài dũa phần biểu diễn của mình.

Về phần Hứa Trăn, trong tay của hắn đã có ít nhất một bài kiểm tra 95 điểm. Bởi vì, nam diễn viên đóng vai A Khôn là một vị minh tinh đang rất nổi tiếng và được nhiều người yêu thích. Hắn ta đã giành được nhiều giải thưởng trong những năm qua và kỹ năng diễn xuất của hắn cũng đã được công nhận rộng rãi trong nước và quốc tế.

Nhưng Hứa Trăn không có ý định trực tiếp diễn theo “Đáp án tiêu chuẩn”.

Dù sao, nếu làm như vậy sẽ bị nói là huyên tân đoạt chủ, đồng thời khiến kỹ năng diễn xuất của người khác trở nên quá tệ.

Đúng vậy, không thể không nói, kỹ năng diễn xuất của ba vị diễn viên ở đây chỉ có thể xem là tạm được. Đừng nói so với cấp bậc của Tống Úc, thậm chí với khả năng của mình cũng có thể nghiền ép bọn họ.

Nhất là Cố Thu Vũ.

Nhịp điệu, cách diễn đạt, chuyển động, tất cả đều rồi tinh rồi mù.

Trong khi hai diễn viên nữ đang hồi hộp chuẩn bị chờ biểu diễn, bạn học Hứa Trăn thì còn đang ngây ngốc, thì Cố Thu Vũ lại đứng ngồi không yên.

Hắn đang rất xoắn xuýt.

Bộ âu phục hôm nay của mình là màu xám tro, cho nên khiến làn da có chút nhợt nhạt.

Nếu là lúc bình thường thì không có vấn đề gì.

Nhưng hôm nay, hắn thật sự không muốn đứng chung khung hình với Hứa Trăn.

Nhất định phải để lực chú ý của khán giả tập trung lên người hắn!

Nghĩ như vậy, hắn liền viện cớ đi toilet, sau đó lấy ra điện thoại dự phòng gọi cho trợ lý.

“Uy, Khải thúc, ” Cố Thu Vũ đứng ở trong gian toilet nói nhỏ, “Chú đi lấy giúp tôi một bộ B-108a có sọc sẫm màu xám nhạt, sau đó gửi đến trường quay của đài truyền hình Tiền Đường.”

“Đúng vậy, hiện tại rất gấp, tôi chỉ có thể chờ tầm một giờ nữa thôi, nhanh nhanh nhanh!”

“Các vị diễn viên xin chuẩn bị kỹ lưỡng, 10 phút nữa chúng ta sẽ lên sân khấu.”

“Được, được, tới ngay, đợi tôi trang điểm lại một chút!”

“...”

Sau ba giờ chuẩn bị nghiêm túc, Hứa Trăn và những người khác đã sắp xếp xong tâm lý, sẵn sàng bước ra khỏi phòng tập và chuẩn bị cho khán giả xem kết quả cuối cùng của buổi diễn tập.

Hoàng Thiển Thiển đứng ở bên sân, luống cuống tay chân xìt phần nền dạng lỏng lên cổ, cánh tay và những vùng da hở khác.

Lâm Gia vội vã cuống cuống nắm chặt kịch bản, chớp lấy giây phút cuối cùng để đọc lại lời thoại của mình.

Một thân âu phục cao cấp, Cố Thu Vũ thì đang mở cúc áo sơ mi, lần thứ N xin đi nhà vệ sinh, khiến cho mọi người đều hoài nghi, bụng của hân có phải đang bị vấn đề gì hay không.

Duy chỉ có bạn học Hứa Trăn là đang nhàn rỗi muốn chết.

Buồn bực ngán ngán, hân chỉ đành đứng trước gương chỉnh chỉnh lại bộ tóc giả của mình.

Không có cách nào, thực sự không có gì để chuẩn bị.

A Khôn chỉ có tổng cộng bốn lời thoại: “Tâm Vũ”, “Ta đi giải thích với Đỗ tiên sinh”, “Người chính là con chó do Đỗ gia nuôi dưỡng”, “Được rồi, ta đã biết”.

Chỉ có bốn câu thoại như vậy, lặp đi lặp lại giày vò hết ba giờ, dù là kẻ ngu ngốc cũng có thể đọc thuộc lòng.

Chương 79: Nhân Khí Không tệ

Cùng lúc đó, ở phía trước sân khấu.

1.000 khán giả do nhóm chương trình tuyển chọn đều đã vào địa điểm. Những khán giả này về cơ bản đều là sinh viên đại học đến từ Tiền Đường và các thành phố xung quanh, bọn họ tràn đầy năng lượng và vô cùng tò mò về ngành giải trí.

Họ nhận được trà sữa và đồ ăn nhẹ từ nhóm chương trình, sau đó vừa ăn vừa vươn cổ nhìn về phía sân khấu trong sự phấn khích.

“Oa, người kia là Thẩm Đan Thanh đúng không? Mẹ của tôi siêu thích cô ấy!”

“Trời ạ, Đàm Dĩnh! Đáng người thiết là gầy, khuôn mặt cũng nhỏ xíu!”

“Thẩm Đan Thanh, Đàm Dĩnh, Lư n Hoa, còn ai nữa... Dương Trác đúng không? ”

“Hai ảnh để hai ảnh hậu, cái đội hình này! Ai, đáng tiếc điện thoại đều bị tịch thu, hơn nữa cũng không cho phép chụp hình...”

Chương trình còn chưa bắt đầu, nhưng lực chú ý của khán giả đã tập trung lên người của bốn vị trong ban hướng dẫn.

Quả nhiên, đội hình người hướng dẫn này đã đủ đốt cháy khung hình!

Thẩm Đan Thanh, diễn viên đứng đầu của Đoàn văn công nghệ thuật nhân dân Bắc Kinh, người từng đoạt giải Mai Lan về phim truyền hình.

Đàm Dĩnh, người đã có 15 cúp điện ảnh quốc tế và trong nước, là một ngôi sao hàng đầu rất xứng đáng trong ngành điện ảnh Trung Quốc.

Lư n Hoa, ảnh đế Tam Liêu, nam diễn viên tuyến đầu cực kỳ nổi tiếng.

Dương Trác, diễn viên hàng đầu trên các kênh phim truyền hình quốc gia, đã ba lần giành được giải thưởng Hải Đường thi đế.

Tất cả mọi người có mặt đều là một trong các siêu sao xuất sắc trong nước, hiện tại, bốn người tụ lại một chỗ, chương trình còn chưa bắt đầu, nhưng khán giả đã cảm thấy chuyến đi lần này thật sự không tệ.

“Ai, có ai biết diễn viên trong nhóm đầu tiên là ai không?”
Dưới đài có người hỏi.

Người bạn ở bên cạnh liền đáp lại: “Tổ thứ nhất hẳn là Hoàng Thiển Thiển cùng Lâm Gia, ha ha, hai cô gái xinh đẹp cùng xuất hiện, quả thật là cảnh đẹp vui mắt.”

Một người khác hưng phấn nói: “Có Lâm Gia sao? Tôi thấy cô ấy là một diễn viên vừa xinh đẹp lại vừa khí phách!”

“Đúng vậy, đúng vậy,” Người bên cạnh cũng bận bịu phụ họa theo, “Mới đây mọi người có xem trailer của « Dạ Vũ Giang Hồ » không, cô ấy đánh võ siêu siêu đẹp!”

Nghe thấy những lời này, một người đàn ông mập mạp đeo kính vôi vàng chạy tới nói: “Cái gì? « Dạ Vũ Giang Hồ » chiếu lên rồi?”

Hai người trước đó đang trò chuyện liền sững sốt một hồi, ngay lập tức trả lời: “Không phải, ý của tôi là đoạn trailer.”

“Ai, tôi đã nói rồi, ” Người đàn ông mập mạp kia nhẹ nhàng thở ra, “Tôi đã nói là chưa có chiếu.

“Tôi dự định khi nào công chiếu sẽ đi xem phim, vừa rồi nhìn thấy tiểu hòa thượng kia đánh võ quá đặc sắc, nghe nói, trong phim sẽ có một đoạn ông kính dài gần ba phút!”

Hai người bên cạnh cũng đồng thời nói: “A, đúng vậy, tiểu hòa thượng kia quá kinh diễm.

“Gần đây, tôi đã xem qua video biên tập trên “Mộc Tây Mộc Tây”.”

“...”

Lúc này, trợ lý Chu Hiểu Mạn của Hứa Trăn đang đứng ở một góc không khuất trên khán đài. Cô vừa thản nhiên uống trà sữa, ăn pudding, vừa lắng nghe bình luận của những người xung quanh.

Bởi vì Lâm Gia là một trong những thí sinh của chương trình, cho nên sẽ có người nhắc đến phim điện ảnh « Dạ Vũ Giang Hồ » sắp sửa được công chiếu. Mà mỗi khi nhắc đến đề tài này, Chu Hiểu Mạn sẽ không tự chủ được vênh tai lên hóng cái tên “Tiểu hòa thượng”.

Chà? Chắc chắc chắc.

Không tệ lắm, đã có một chút nhân khí!

Mặc dù không có người trực tiếp nhắc tới tên “Hứa Chân”, nhưng ít nhất cái đầu trọc trong, « Dạ Vũ Giang Hồ » cũng đã thể hiện được sự tồn tại nhất định trong giới trẻ.

Đây là một hiện tượng rất tốt!

Chu Hiểu Mạn không khỏi kiêu ngạo mà hát cảm lên.

Đó là thiếu niên sắp trưởng thành của nhà tôi đây.

Hiện tại các người còn chưa biết rõ hần, nhưng vài phút sau, hần sẽ xuất hiện trên sân khấu!

Đây là lần đầu tiên Hứa Chân xuất hiện trước công chúng với tư cách là một nghệ sĩ!

“Rắc a...”

Đúng lúc này, đèn trên khán đài đột nhiên tối sầm lại.

Ngay lập tức, một tràng nhạc sôi động vang lên trong sảnh trường quay và những tràng pháo tay bất ngờ vang lên từ bên lề.

Bắt đầu rồi!

Một lúc sau, hai người dẫn chương trình cùng nhau bước ra phía trước sân khấu, tươi cười chào khán giả, ban giám khảo và bốn người hướng dẫn.

“Hôm nay, mở màn chương trình của chúng ta chính là nhóm đầu tiên, với tác phẩm “Như Sương Như Mưa Lại Như Gió” của hai thí sinh Hoàng Thiên Thiên và Lâm Gia.

“Các diễn viên đã vào vị trí và màn trình diễn bắt đầu.”

Người dẫn chương trình vừa dứt lời liền bước ra khỏi sân khấu.

Ngay lập tức, bối cảnh của câu chuyện được giới thiệu ngắn gọn dưới hình thức lồng tiếng.

Sau khi đếm ngược kết thúc, đèn bật sáng, lúc này, một cô gái trong bộ váy màu đỏ lựu xuất hiện trên sân khấu.

Không ai khác, chính là Hoàng Thiên Thiên!

Hôm nay, Hoàng Thiển Thiển đã thay đổi hình ảnh thành một cô gái trong sáng và xinh đẹp ngày xưa, với kiểu tóc uốn sóng to và lớp trang điểm đậm tinh tế, thân hình nhỏ nhắn của cô trông thật lung linh và trang nhã dưới lớp váy dạ hội, tạo cảm giác khá giống với một mỹ nhân trong báo ảnh thời Trung Hoa Dân Quốc.

Khán giả bên dưới không khỏi trầm trồ và nhỏ giọng khen ngợi.

Không tệ lắm, tạo hình hóa trang này rất phù hợp với cô ấy!

Trong tương lai, Hoàng Thiển Thiển có thể cân nhắc tham gia một số bộ phim truyền hình Dân quốc, thật sự rất có hương vị!

Tuy nhiên, bức tranh đầy hương vị này chỉ tồn tại được vài giây trước khi bị phá hủy bởi một thân ảnh bất ngờ xuất hiện.

Chương 80: Vở Kịch Quý Di

“Đại tiểu thư, đừng đợi nữa,” Ở bên trái sân khấu, Cố Thu Vũ mặc một bộ vest màu xám nhạt bước ra khỏi bóng tối, trên mặt lộ vẻ lo lắng, “Cô đã đợi rất lâu rồi, trời ban đêm lạnh lắm, hay là cô cứ vào nghỉ ngơi đi!”

Bên dưới sân khấu, một trong những người cổ vấn là Thẩm Đan Thanh không khỏi nhú mày.

Cậu ta đang mặc cái gì vậy?

Một bộ âu phục hiện đại như vậy, toàn thân trên dưới đầy đủ các thiết kế nổi bậc của trào lưu trong những năm qua, vậy mà cậu ta dám đem bộ đồ này sân khấu, tính diễn phim xuyên không sao?

Nghĩ tới đây, cô nhện không được quay đầu nhìn chung quanh, thấp giọng nói với một nhân viên ở hàng ghế sau: “Quần áo của cậu ta là do tổ tiết mục chuẩn bị sao?”

Nhân viên cau mày nhìn Cố Thu Vũ trên sân khấu, sau đó lấy ra một cặp kính từ trong túi áo khoác đeo vào, lắc đầu nói: “Không, là cậu ta tự chuẩn bị.

“Nhưng, cái này...hình như không giống với bộ trước đó.”

Vừa rồi, rõ ràng mình nhìn thấy hấn mặc một bộ âu phục cổ điển màu xám đậm!

Vậy mà chỉ trong một cái nháy mắt... Lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Có phải do mặt của mình bị mờ không? ?

Lúc này, Cố Thu Vũ trên sân khấu cũng không biết các cổ vấn đánh giá mình như thế nào.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hấn mới kịp thay một bộ trang phục khác, sau khi ngắm thật kỹ bản thân trong gương, hấn mới có cảm giác hăng hái trở lại.

Giá của bộ đồ này cao hơn bộ trước gấp ba lần.

Phong cách uy nghiêm và đường cắt may tinh tế, đã trung hòa bớt cảm giác nữ tính trên người Cố Thu Vũ, khiến cho dáng người của hấn trông rất cao lớn.

“Oa...”

Sự thật chứng minh, ngay khi hấn xuất hiện trên sân khấu, khán giả đã vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào mạ vàng.

Ra tay độc ác đổi lại áo quần, quả nhiên vô cùng đáng giá!

Nhìn xem, ánh mắt của khán giả trong toàn bộ trường quay đều tập trung lên người hấn!

Cố Thu Vũ đắc ý hát cảm lên.

Nhưng mà thật đáng tiếc.

Sự chú ý dựa vào bộ trang phục này của hấn chỉ tồn tại chừng 10 giây, sau đó liền vô hiệu lực.

“Đát, đát... Cộc cộc cộc... Cộc cộc...”

Một hồi tiếng bước chân xóc xếch từ xa truyền đến.

Một lát sau, một thanh niên quần áo chật vật, phong trần mệt mỏi lao ra khỏi bóng tối và đi lên sân khấu.

Hứa Trăn ra sân.

Sau đó, biểu tình của hấn lại cấp tốc phai nhạt đi.

Cảm giác áy náy nồng đậm truyền lên não, Hứa Trăn thở hỗn hển, dừng ở cách đó mấy mét trước mặt Hoàng Thiển Thiển, kéo tay áo lau mồ hôi trên trán, lại đem lòng bàn tay đang đỏ đầy mồ hôi chà lên quần.

Chân tay luống cuống.

Qua một lúc, hắn mang theo giọng nói nghẹn ngào: “Tâm Vũ...”

Chỉ như vậy, Hứa Trăn đã đọc câu thoại đầu tiên của mình trên sân khấu này.

Hai chữ, Tâm Vũ.

Thẩm Đan Thanh ở dưới sân khấu, vô thức ngời thẳng người.

Người trẻ tuổi này không tệ!

Đồng thời, hơn một nửa số khán giả trên khán đài đều tập trung vào trên người Hứa Trăn. Không chỉ bởi vì hắn là nhân vật mới xuất hiện, mà còn do mọi người đều nắm bắt chính xác điểm cảm xúc của người này:

Áy náy, bất an, tự trách.

Người xem vô thức bị gọi lên hứng thú và muốn biết đến cùng hắn đã làm sai chuyện gì.

Một số khán giả chú ý tới Hứa Trăn thì nhin không được rĩ tai nói: “Người này trông rất quen. Gần đây cậu ấy có đóng bộ phim truyền hình nào không?”

Người bên cạnh lắc đầu, nghi hoặc nói: “Ta nhìn cũng khá quen, nhưng nhất thời không nhớ ra...”

“Trần Tử Khôn!”

Đúng lúc này, Cố Thu Vũ ở trên sân khấu nhìn thấy Hứa Trăn thì liền chạy nhanh về phía hắn, túm lấy cổ áo của hắn và rống lên: “Ngươi còn có mặt mũi tới đây sao? ! Ngươi có biết vì người mà đại tiểu thư đã chịu biết bao nhiêu ủy khuất? !”

Hứa Trăn quay mặt qua chỗ khác, giống như một cái xác không hồn bị nắm lấy, lộ ra thần sắc đờ đẫn.

“A Lai, ngươi mau buông hắn ra!” Hoàng Thiển Thiển đi ra phía trước, trừng Cố Thu Vũ, vừa ủy khuất lại thương tiếc nói:

“A Khôn ca ca, hôm nay anh đã ở đâu? Em làm thế nào cũng không tìm được anh.”

Hứa Trăn há to miệng, muốn nói lại thôi.

Lúc này, Lâm Gia vai diễn thanh mai trúc mã đứng ở bên cạnh, đang áy náy không chịu nổi nói: “Tâm Vũ, thật xin lỗi, đều là lỗi của ta.

“Cha của ta bị người đòi nợ tìm đến nhà, bọn họ nói lấy không được tiền, thì muốn bắt ta gán nợ.

“A Khôn là bởi vì ta...

“...”

Bên dưới sân khấu, Thẩm Đan Thanh và những người khác vẫn đang theo dõi chăm chú màn trình diễn của bọn họ. Thế nhưng càng xem, trên mặt lại càng lộ ra sự thất vọng.

Nói tóm lại, muốn khen cũng chẳng có gì mà khen.

Ngoại trừ tên nhóc diễn vai A Khôn ra, thì những người còn lại đều vô cùng sượng trân. Hai cô gái đọc lời thoại cũng xem như có cảm xúc no đủ, nhưng vừa đọc xong lại giống như biến thành diễn viên quần chúng, vô cùng mờ nhạt.

Còn trợ diễn Cố Thu Vũ khi đọc thoại thì không khác gì hét vào mặt người khác, cảm xúc lúc dứt lúc nổi, cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa, chỗ chết người nhất chính là: Phần trình diễn của bọn họ không hề có sự liên kết với nhau.

Nói ví dụ, Cố Thu Vũ vung lên nắm đấm muốn đánh Hứa Trăn, kết quả, nắm đấm của hắn lơ lửng giữa không trung liền ngừng lại, sau đó Hoàng Thiên Thiên mới gọi “Dừng tay”.

Điều này thật sự làm cho khung cảnh trông rất quỷ dị

Chương 81: Muốn Diễn Lại

Bạn cố vấn là những người có rất nhiều kinh nghiệm, cho nên có thể dễ dàng nhận thấy nguyên nhân gây nên tình huống này.

Rắc rối đến từ phim truyền hình dài tập

Lúc quay phim, xung quanh luôn có máy quay dõi theo, nếu như nhân vật không quan trọng thì ông kính cũng không cần quay cận cảnh. Do vậy, diễn viên chính rất ít khi làm bối cảnh cho người khác xuất hiện.

Nhưng một khi lên sân khấu, vấn đề này liền lộ ra nguyên hình.

“...Cha em đang rất tức giận.”

Trên sân khấu, Hoàng Thiển Thiển ủy khuất nói: “Hôm qua, toàn bộ khách khứa đều có mặt, nhưng chỉ có anh không tới.

“Cho nên cha đã rất mất mặt.”

Hứa Trăn cúi thấp đầu, thở dài, nói: “Anh đi giải thích với Đồ tiên sinh.”

Nói xong, hắn kéo tay Hoàng Thiển Thiển, đi về phía sân khấu bên ngoài.

“Dừng lại!”

Lúc này, Cố Thu Vũ vai diễn A Lai ngăn cản đường đi của hai người.

Ngay khi có thoại, hắn lại một lần nữa biến thành người cẩu kính và hét lên: “Người không thể vào.

“Lão gia nói với ta, trừ phi người thiếu cánh tay, thiếu chân, chết cha ruột mẹ ruột, bằng không, người vì lý do khác mà lỡ hẹn với nhà họ Đồ thì về sau không cần tới nhà chúng ta nữa!”

Hứa Trăn không nói một lời, cúi đầu tiếp tục xông vào công quán.

“Uy, ta kêu người dừng lại! Người nghe không hiểu tiếng người sao? !”

Cố Thu Vũ trợn mắt quát: “Nơi này là Đồ công quán! Không phải nơi người muốn đến là đến, muốn đi là đi!”

Trong lúc nói, hắn đột nhiên tiến về phía trước, nghĩ muốn đẩy ngã Hứa Trăn xuống đất.

Nhưng lúc này, một tai nạn đã xảy ra.

Theo kế hoạch trong buổi diễn tập, Cố Thu Vũ phải đẩy người về phía trước, còn Hứa Trăn thì loạng choạng lùi lại vài bước.

Kết quả không biết là Cố Thu Vũ nhớ làm hay là quá kích động, nhưng lực đẩy lại rất dùng sức.

Hứa Trăn lúc này đang định giả bộ lui về phía sau hai bước, lại không ngờ bị hấn ta đẩy mạnh như vậy, trọng tâm bất ổn, thân thể lập tức ngửa về sau.

Lâm Gia ở bên cạnh, vội vàng nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hấn.

Theo lý thuyết thì cũng không có chuyện gì lớn.

Nhưng điều xấu nhất lại xảy ra...

Lúc Hứa Trăn đứng thẳng người lại, hấn chợt phát hiện tóc mái đã hơi sụp xuống và che đi hai mắt của mình.

Hứa Trăn: "..."

Muốn mạng!

Tóc giả bị lệch rồi!

Hơn nữa không chỉ lệch một chút, mà đỉnh đầu gần như đã muốn chạm vào phần lông mày trên trán. Khán giả ngồi ở khoảng cách khá xa, cho nên vẫn tạm thời chưa phát hiện được tai nạn nhỏ này trên sân khấu.

Nhưng vài người khác trên sân, cũng như bốn người bên ban cố vấn, tất cả đều thấy rõ ràng một màn này.

Cố Thu Vũ: "..."

Mẹ nó, đây là tình huống gì vậy, Hứa Chân tại sao lại đội tóc giả? ?

Tuy nhiên, lúc này màn biểu diễn trên sân khấu vẫn chưa kết thúc. Buổi biểu diễn trực tiếp sẽ không dừng đột ngột chỉ vì bộ tóc giả của ai đó bị lệch.

Một giây sau.

Hứa Trăn cắn răng một cái, trực tiếp đem tóc giả lôi xuống, lộ ra cái đầu trọc chỉ vừa nhú ít tóc.

"Phốc..."

"Tôi đi..."

"Ha ha ha ha ha..."

Bên sân, khán giả nhìn thấy một màn này, trực tiếp ngay tại chỗ cười như điên.

Tình huống gì thế này!

Cố Thu Vũ cũng sửng sốt trước cảnh tượng đột ngột xảy ra trước mắt.

Hắn liếc mành nín cười, kìm nén đến mặt đỏ lên, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục diễn tiếp.

Hứa Trăn thở dài.

Hắn đem bộ tóc giả ném sang một bên, nâng tầm mắt đang rủ xuống.

“Người nghĩ mình là ai?”

Hắn nhìn chằm chằm Cố Thu Vũ, sau đó đứng thẳng người lên: “Người chỉ là một con chó do Đỗ gia nuôi dưỡng, cũng xứng để nói chuyện với ta sao?”

Hứa Trăn bỏ ngoài tai tiếng cười bên sân, cùng với khuôn mặt ghen đến đỏ bừng của Cố Thu Vũ, hắn đang muốn cứu màn biểu diễn này.

Nhưng mà, Cố Thu Vũ lại không thể diễn tiếp!

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt của Hứa Trăn na, hắn chỉ cảm thấy cổ họng bị một bàn tay to bóp nghẹt, thở không nổi.

Một cảm giác sợ hãi mạnh mẽ ngay lập tức ập vào bên trong đầu óc.

Hắn... Hắn muốn làm gì?

Hắn muốn đánh mình? !

Cố Thu Vũ mơ hồ đã thấy một nắm đấm sắp đập vào sống mũi, hắn muốn lùi lại, nhưng bản năng của cơ thể đã khiến hắn giữ nguyên vị trí của mình.

Hứa Trăn nhìn thấy phản ứng này, thì phi thường bất đắc dĩ.

Theo lý thuyết, trong kịch bản, nhân vật A Khôn ăn nói lỗ măng, sau đó A Lai nổi giận, hai người lập tức lao vào đánh nhau. Nhưng mới vừa rồi, Cố Thu Vũ hoàn toàn không nắm bắt được tiết tấu mà bạn diễn mở cho mình, hắn cứ như vậy, đứng tại chỗ ngẩn người.

“Người có mấy phần thật lòng với Đỗ gia?” Hứa Trăn thấy hần không nói lời nào, cho nên chỉ đành về thêm thoại, tùy cơ ứng biến, “Ta cùng Tâm Vũ thật lòng yêu nhau, nhưng người lần lượt đến cản trở chính là ai?”

“Người luôn miệng nói là vì “Đại tiểu thư”, nhưng ta thấy người chỉ đang làm vì bản thân mình.”

Cố Thu Vũ lão đảo lui về phía sau hai bước, căn bản tiếp không thể tiếp lời.

Hần không tiếp lời, câu chuyện xưa không thể tiếp tục, Hứa Trăn tức giận nắm lấy vạt áo của hắn và kêu lên: “Đỗ Lai Thanh! Nếu như người thấy ta không vừa mắt, thì cứ đánh nhau với ta một trận, đừng có dùng người khác để làm cái cớ!”

Còn thể nào nữa, tôi đã làm tới bước này rồi, cậu còn không đánh, mau làm đi!

Tuy nhiên, vẫn không được.

Cố Thu Vũ đừng nói là đánh, hần kinh ngạc nhìn Hứa Trăn, sắc mặt tái nhợt, thân thể hơi hơi run rẩy, ngay cả nói cũng không thể mở miệng.

Vài giây đồng hồ sau.

“Thật xin lỗi các vị lão sư...”

Cố Thu Vũ thất hồn lạc phách xoay người lại, hướng về phía ban cố vấn, tràn ngập áy náy nói: “Tôi, tôi có thể diễn lại được không?”

Hứa Trăn: “...”

Ban cố vấn hai mặt nhìn nhau.

Tình huống gì đây?

Đây là diễn trực tiếp, cậu lại muốn diễn lại.

Khi nghe đến đây, cả khán phòng như bùng nổ.

Chương 82: Đại Lão Thật Mạnh Mẽ

Cố Thu Vũ vừa nói ra lời này, bên trong trường quay vốn đang yên tĩnh liền lập tức bùng nổ.

Chương trình “Ta là phái diễn xuất” đã phát sóng được nhiều kỳ như vậy, có người diễn tốt cũng có người diễn kém, nhưng cho tới bây giờ, chưa từng có ai nói không thể tiếp tục diễn và liếm mặt nói mình muốn bắt đầu lại!

“Ba!”

Ở hậu trường, đạo diễn đem kịch bản trên tay hung hăng vút xuống đất, tức giận đến mức suýt nữa thì mắng cha gọi mẹ ngay tại chỗ.

Gặp phải tiêu thịt tươi quở quái!

Tôi rốt cục đã tạo phải nghiệt gì mà lại để những thứ này xuất hiện trong chương trình của mình? !

Trên sân khấu, cộng sự của Cố Thu Vũ là Hoàng Thiên Thiên cũng tái mặt.

Vất vả lắm mới được dự thi “Ta là phái diễn xuất”, lại đến cuối cùng mới chống đỡ đến vòng này!

Vốn dĩ ban đầu trợ diễn của mình là Đinh Tuyết Tùng, nhưng không ngờ...

Ban lãnh đạo nào đã đưa ra quyết định để Cố Thu Vũ tới?

Mình không từ chối việc dìu dắt hậu bối trong công ty, nhưng hắn cũng không thể chơi tôi một vỏ như vậy! !

Một khắc này, bản thân Cố Thu Vũ cũng biết mình đuối lý.

Từ lúc Hứa Chân lấy bộ tóc giả xuống, hắn biết mình phải tiếp tục diễn. Nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, từng bước dùng lời lẽ dữ dội kích thích hắn, Cố Thu Vũ chỉ cảm thấy sợ hãi trong lòng đã dâng lên như lửa đốt, không cách nào kiềm chế được.

Hắn biết, dựa theo kịch bản, lúc này mình phải nên nổi giận, sau đó đánh một quyền vào mũi Hứa Trăn.

Nhưng hắn không dám làm?

Người này nhìn thật là hung!

Đầu trục vốn đã dễ khiến người ta nhìn dữ dội lại thêm ánh mắt sắc bén như dao của Hứa Chân, Cố Thu Vũ nghe hắn chửi

mình nhưng phản ứng của bản năng lại không hề tức giận mà là túng quẫn.

Nói tới đây, Hứa Trăn thực sự có chút trách nhiệm chuyện này.

Vừa rồi khi hắn muốn cứu buổi biểu diễn, thì nhất thời trong tình thế cấp bách, hắn không dùng khẩu khí của tiểu tử nhà nghèo A Khôn mà là khẩu khí của Hoa Vô Khuyết.

Một tháng gần đây, Hứa Trăn đều chỉ diễn vai Hoa Vô Khuyết, đối với tâm lý nhân vật, lời nói cử chỉ lại quá quen thuộc, cho nên ít nhiều khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Hoa Vô Khuyết là ai?

Đó là một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp, trên tay nhiễm máu tươi, sát phạt quyết đoán, giang hồ hào hiệp.

Ngay cả Đinh Tuyết Tùng cũng không thể chống đỡ được sát khí của Hứa Trăn, huống chi là Cố Thu Vũ?

Tuy nhiên, ban cố vấn của chương trình không thể kiểm lý do để bào chữa cho hắn ta.

Đây là màn biểu diễn của cậu, bao gồm trách nhiệm mà cậu phải gánh chịu!

“Cái gì?... Muốn diễn lại?”

Ở bên dưới sân khấu, lão sư Thẩm Đan Thanh bị hắn chọc đến cười lên, sau đó tức giận nói: “Cậu nghĩ có được hay không?”

“Nếu bây giờ đang ở trên sân khấu của Trung tâm biểu diễn nghệ thuật quốc gia, cậu có thể xin khán giả cho mình diễn lại sao? !”

Cố Thu Vũ nhìn thấy đại lão tức giận, cuống quýt cúi người nói: “Thật xin lỗi, Thẩm lão sư, thật xin lỗi, tôi...”

“Sao cậu lại xin lỗi tôi?”

Thẩm Đan Thanh không hề khách khí mà ngắt lời: “Trên sân khấu có ba vị diễn viên, bên dưới có bốn vị lão sư, ba mươi giám khảo chuyên nghiệp và hơn một ngàn người đang xem!

“Ngoài ra còn có hàng trăm nhân viên bên trong hậu trường!”

Nói xong, cô trực tiếp đứng lên khỏi ghế và nói to: “Phá hỏng màn biểu diễn này, cậu nghĩ mình xứng sao? !”

Cố Thu Vũ bị mắng té tấp, hấn ngơ ngác đứng trên sân khấu, bị dọa đến cái rắm cũng không dám thả.

Bên dưới khán đài, những khán giả còn đang rất bất mãn với việc bỏ gánh giữa chừng của Cố Thu Vũ, nhưng khi nhìn thấy một màn này, bọn họ nhìn nhau, trong lòng vừa ngạc nhiên lại vừa thoải mái.

“Thẩm Đan Thanh thật mạnh mẽ...”

“Thật sự mắng à, hơn nữa mắng rất hung, mắng rất hay!”

“Không hổ là đại lão, muốn chửi thì chửi, không cần phải nề mặt ai.”

“Nên! Mặt hàng này đúng là khiếm khuyết của xã hội! đúng là đáng đánh, phải để cho hấn không dám ngông cuồng nữa!”

“...”

Các vị lão sư còn lại nhìn Thẩm Đan Thanh đang nổi trận lôi đình, vừa thoải mái lại vừa buồn cười.

Mất thấy Cố Thu Vũ ngơ ngác đứng trên sân khấu, không có phản ứng gì cả, Dương Trác ở bên cạnh liền hảo tâm nhắc nhở: “Thất thân làm cái gì, tiếp tục diễn đi!”

Cố Thu Vũ nhìn xung quanh với vẻ mặt ngơ ngác. Lúc này, bên dưới đều đông nghẹt khán giả, hàng trăm con mắt cùng với ánh đèn sân khấu đang chiếu lên người mình, thân thể của Cố Thu Vũ lung lay, giống như đứng không vững.

Diễn...

Diễn cái gì? Diễn như thế nào?

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Hấn đưa tay tóm lấy góc áo, muốn sống chết trốn đi.

“Đừng khản trương, anh chỉ còn ba lời thoại phía sau thôi.”

Lúc này, phía sau bỗng nhiên có người vỗ nhẹ bả vai hấn.

Cố Thu Vũ cứng đờ nghiêng đầu lại, liền đối mặt với một đôi mắt trang veo và thâm thúy.

Là Hứa Trăn.

Cố Thu Vũ thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Hắn? Hắn vừa nói cái gì?

Hứa Trăn đang đứng gần Cố Thu Vũ nhất, nhìn thấy tình hình dưới mắt, hắn đóng microphone của mình, chủ động tiến lên nói với Cố Thu Vũ: “Một hồi tôi sẽ bắt đầu trước.

“Tôi nói, “Người chỉ một con chó do Đỗ gia nuôi dưỡng” sau đó anh liền đưa tay đánh tôi.

“Tiếp theo, chờ Thiên tử nói xong lời thoại của cô ấy, anh liền nói, “Không có khả năng, ta nhất định phải chấp hành mệnh lệnh của lão gia.”.”

“...”

Hứa Trăn đơn giản nói lại ba lời thoại một cách ngắn gọn.

Giọng nói của hắn trầm thấp, mang theo từ tính, nghe vào làm người ta không khỏi an tâm.

Cố Thu Vũ yên lặng lắng nghe hắn nói, cảm thấy giọng nói và ngữ điệu của đối phương dường như có ma lực nào đó, linh hồn vừa rời khỏi cơ thể cũng từ từ trở lại bên trong.

“... Chính là như vậy, anh nhớ được không?” Một lát sau, Hứa Trăn đã nói lời thoại.

Cố Thu Vũ chân chờ nhẹ gật đầu.

Hứa Trăn thấy vậy liền lui hai bước, mở mic ra, buổi biểu diễn một lần nữa bắt đầu lại.

Chương 83: Diễn Vai Nữ Chính

Bất quá thật đáng tiếc.

Bởi vì sự cố vừa ra, cho nên trạng thái tâm lý của tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng. Toàn bộ quá trình, Hoàng Thiên Thiên đều duy trì vẻ mặt đen thui, thiên kim tiểu thư nhà phú hộ đều bị cô diễn thành một vai oán phụ chôn khuê phòng.

Lâm Gia thậm chí còn bị chệch hướng nghiêm trọng hơn, lúc diễn thoại đáng lẽ phải thể hiện ra cảm xúc vừa áy náy, vừa đau khổ, muốn khóc cũng khóc không được, thế nhưng trên sân khấu bây giờ cô chỉ có thể hét lên với khuôn mặt nhăn nhó rất khó chịu.

Hứa Trăn ngược lại không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng lúc này hẳn cũng biết thu liễm khẩu khí, tiếp tục vai diễn hiền lành chất phác.

Mấy phút đồng hồ sau, màn biểu diễn kết thúc.

Bốn vị diễn viên sóng vai đến trước sân khấu, cúi đầu chào hỏi khán giả.

Hiếm khi, toàn bộ khán giả không vỗ tay tán thưởng họ.

Quá kém.

Sau sự cố như vậy, mặc dù ba diễn viên còn lại rất vô tội, nhưng khán giả vẫn không muốn cổ vũ cho một màn trình diễn như vậy. Khán giả không phản hồi, ban cổ vũ cũng không nói chuyện, người dẫn chương trình chỉ có thể ngượng ngùng nói vài câu an ủi.

Ngay lập tức, hai trợ diễn chuẩn bị rời đi và giao lại sân khấu cho Hoàng Thiển Thiển và Lâm Gia đang thi đấu trong chương trình.

“Ai, chờ một chút!”

Tuy nhiên, vào lúc này, Thẩm Đan Thanh lại lên tiếng.

Cô vẫy tay về phía Hứa Trăn, nói: “Tiểu trợ đầu, khoan hãy đi, cậu tên là gì?”

Vừa nói xong, sắc mặt của Hoàng Thiển Thiển trên sân khấu liền tối sầm lại, lời nói đầu tiên của lão sư lại là hỏi về người trợ diễn!

Hứa Trăn cũng không ngờ rằng mình sẽ được xưng tên, hẳn nao nao, lễ phép đáp: “Chào Thẩm lão sư, tôi tên là Hứa Chân.”

“Hứa Chân...” Thẩm Đan Thanh nhìn hắn, rồi nói tiếp, “Sao cậu lại thuộc rõ ràng lời thoại của nhân vật A Lai như vậy?”

Lúc buổi biểu diễn bị gián đoạn, tất cả mọi người đều nghe thấy Hứa Trăn đang giúp Cố Thu Vũ đọc lại loại thoại, nghe được vấn đề này, tất cả đều trở nên quan tâm.

Đúng nha, chuyện là như thế nào vậy?

Chẳng lẽ hai người bọn họ đã tranh kịch bản sao?

“Ách...” Hứa Trăn do dự một chút sau đó liền ăn ngay nói thật, “Lời thoại của tôi tương đối ít, cho nên lúc rảnh rỗi có đi xem thử kịch bản của các nhân vật khác.”

“Phốc...”

Vừa nói xong, xung quanh đã phát ra những tiếng cười nhỏ.

Thẩm Đan Thanh cũng bị lời này của hắn chọc cười, cô nói: “Vậy lời thoại của hai nhân vật nữ, cậu cũng thuộc sao?”

Hứa Trăn thành thật gật gật đầu.

Thẩm Đan Thanh không thể nhịn được cười thành tiếng.

Lập tức cô nghĩ ra cái gì đó, rồi đột ngột nói: “Vậy cậu thử diễn phân đoạn của Tâm Vũ xem có được không?”

“Tôi muốn xem cậu tự mình diễn xuất thì sẽ có bộ dáng gì?”

Hứa Trăn: “...”

Hắn ngơ ngác nhìn Thẩm Đan Thanh, nửa ngày sau mới nói: “Thẩm lão sư, ngài nói là Đỗ Tâm Vũ? Nữ chính?”

“Ha ha ha...”

Thẩm Đan Thanh cười đến cực kỳ thoải mái, thần sắc giao hoạt nói: “Đúng nha, Đỗ Tâm Vũ.

“Như thế nào, cậu không đồng ý diễn sao?”

Cô hăng hái ngồi ngay ngắn lại, nói tiếp: “Sao cậu không thử sức với một vai diễn không phân biệt giới tính hay tuổi tác.”

Ngay khi lời này được phát ra, khán giả đã náo loạn.

Vô số người bên lề xem náo nhiệt cũng không chê chuyện lớn, bọn họ ngồi ngay ngắn, vẻ mặt vô cùng mong chờ.

“Diễn thử đi!”

“Diễn thử đi!”

“Diễn thử đi!”

“...”

Tiếng phụ họa dần dần khoa trương lên.

Khóe miệng của Hứa Trăn nhin không được hơi giật giật.

Hứa Trăn đương nhiên là không muốn.

Nam nhân bình thường, trừ phi là hát hí khúc, nếu không ai lại đồng ý đi diễn một vai nữ tính?

Hắn bắt lực quay đầu lại nhìn Thẩm Đan Thanh, người đã nảy ra ý tưởng tồi tệ này, trên mặt hắn lộ rõ vẻ đau khổ.

“Ha ha ha ha ha ha...”

Bên sân, khán giả nhìn thấy thần sắc này của hắn, tiếng cười liền vui vẻ náo nhiệt cùng với âm thanh ồn ào “Diễn thử đi” vang lên khắp trường quay.

Hứa Trăn thở dài.

Trên thực tế, trong thâm tâm hắn biết rằng đây là Thẩm Đan Thanh đang giúp mình.

Với tư cách là một trợ diễn, lẽ ra đã phải kết thúc từ lâu.

Nhưng bây giờ không chỉ ở trên sân khấu và giới thiệu bản thân, mà còn có thêm một cơ hội để biểu diễn.

Mặc dù nhân vật của màn trình diễn này khá đặc biệt...

“Cám ơn Thẩm lão sư, ” Hứa Trăn đầu tiên là cung cung kính kính khom người nói cảm tạ với Thẩm Đan Thanh, sau đó trịnh trọng nói, “Tôi muốn thử sức với vai diễn Tâm Vũ này!”

“Tốt! !”

Bên sân, một hồi âm thanh hưng phấn huyên náo lại bùng lên.

Có trò hay để xem!

Đường đường chính chính là “Trò hay” !

Khán giả dùng ánh mắt phấn khởi nhìn chăm chăm Hứa Trăn, ngay cả ban giám khảo chuyên nghiệp cũng vô cùng thích thú.

Đạo diễn ở hậu trường liền xoay xoay đổi giận thành vui, vội vàng dùng bộ đàm phân phó “Các tổ chuẩn bị đi!

“Chúng ta cần thêm một nhóm máy quay ở đây, nhanh lên!”

“Đèn và âm thanh đã sẵn sàng, đừng thư giãn!”

Nhiều năm kinh nghiệm làm đạo diễn cho các chương trình tạp kỹ đã nói với hắn rằng: cảnh quay này nhất định sẽ bạo lớn!

Không quan tâm hấn diễn như thế nào, mảnh lời thử thách đóng vai ngược ngay tại chỗ cũng đủ để thu hút sự chú ý.

Hơn nữa, nhân vật chính của sự việc này không phải là một ngôi sao xấu xí hay một diễn viên hài, mà là một nam diễn viên trẻ tuổi đẹp trai!

Những người như vậy khi tham gia đóng cảnh thể vai, sẽ thường có thể tạo ra hiệu ứng tốt cho chương trình tạp kỹ

Chương 84: Bị Đè Ép

Trên sân khấu, Hứa Trăn hít một hơi thật sâu và im lặng nhắm mắt.

Trong đầu dần dần xuất hiện nhưng đoạn video mà mình đã xem trước đây.

« Như Sương Như Mưa Lại Như Gió » đã được phát sóng cách đây 8 năm trước.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, diễn viên đóng vai Đỗ Tâm Vũ chính là vị ảnh hậu mà mình sắp hợp tác: Du Mi

Nếu nói kỹ năng của nam chính trong vở kịch này được chấm tới 95 điểm, tức là có độ tương thích cao với vai diễn.

Thì Du Mi lúc đó được chấm lên tới 120 điểm.

Kỹ năng diễn xuất thực sự bùng nổ.

Hứa Trăn cho tới bây giờ vẫn cho rằng, nếu để chọn một người có kỹ năng diễn xuất tốt nhất làng giải trí Hoa ngữ thì về nam diễn viên, hẳn không chắc, nhưng nếu nói nữ diễn viên thì nhất định là Du Mi.

Ánh mắt của cô ấy có thể khiến bạn đau lòng ngay lập tức.

Lúc đó, Du Mi chỉ mới ngoài đôi mươi khi tham gia “Như Sương Như Mưa Lại Như Gió”, thanh xuân tuổi trẻ, hồn nhiên ngây thơ.

Vai diễn Đỗ Tâm Vũ cũng có tính cách giống như cô, một vị tiểu tiểu thư nhà hắc bang lại đem lòng yêu chàng trai nghèo A Khôn.

Đồng thời, từ lúc cô rơi vào bể tình, cho dù xảy ra chuyện gì, cô cũng không có một lời oán giận đối A Khôn.

Lòng luôn hướng về hắn, sủng ái hắn, thay hắn cân nhắc, vì hắn chia sẻ mọi việc.

Thông minh như một thiên thần, nhưng lại hạ mình trong cát bụi.

Nhân vật này tuy viển vông nhưng đồng thời cũng là người bạn đời lý tưởng trong tâm trí của vô số đàn ông:

Mỹ mạo, nhiều tiền, đơn thuần, mà yêu là không giữ lại chút nào.

Thử hỏi ai mà không muốn có một người yêu như vậy?

“Vậy thì, Lâm Gia,” Thẩm Đan Thanh vươn tay ra, “Cô hợp tác với Hứa Chân trong cảnh này đi, diễn thử vai A Khôn.”

Nghe nói như thế, ánh mắt của Lâm Gia nhất thời phát sáng lên.

Hoàng Thiển Thiển ở bên cạnh vội vàng nói: “Thẩm lão sư, tôi, tôi cũng muốn thử sức với vai A Khôn!”

Thẩm Đan Thanh xua tay, nói: “Không được, đó là trợ diễn của người ta.”

Hoàng Thiển Thiển: “...”

Một lát sau, Hứa Trăn và Lâm Gia đã đứng vào chỗ, những người không liên quan khác được “mời” xuống.

Thẩm Đan Thanh cười hỏi: “Hứa Chân, cậu cần thêm đạo cụ không?”

“Đạo cụ gì?” Hứa Trăn hỏi.

Thẩm Đan Thanh nói: “Tóc giả, váy hay cái gì đó?”

Hứa Trăn: “...”

“Không cần,” Hắn ngượng ngùng nói, “Chủ yếu vẫn là xem biểu diễn.”

Bên sân lại vang lên một tràng tiếng cười không kiêng kỵ gì.

Hứa Trăn hắng giọng một cái, điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

“Bíp, bíp, bíp!”

Ngay lập tức, ba âm thanh nhắc nhở kết thúc và màn biểu diễn chính thức bắt đầu.

Hai người chỉ đóng đoạn cuối cùng trong kịch bản lần này.

A Lai không cho A Khôn vào Đỗ gia, cũng không cho Đỗ Tâm Vũ dẫn A Khôn đi, thậm chí còn rút súng ra tranh chấp.

Hứa Trăn mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Đỗ công quán, sau đó quay đầu nhìn xung quanh, cười khổ nói: “A Lai, người bỏ súng xuống đi, ta không đi nữa.

“A Khôn ca ca cũng không vào.”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Nghe được cụm từ “A Khôn ca ca”, khán giả trên khán đài gần như cười điên dại, bọn họ dậm chân, vỗ vào ghế, tình hình mất kiểm soát một lúc.

“Đừng cười, đừng cười!”

Bên sân, Thẩm Đan Thanh đứng lên, hướng về phía khán đài kêu lên: “Ảnh hưởng tới diễn viên đang biểu diễn!”

Nhưng mà nói thì nói như thế.

Trong miệng thì nói “Không cho cười”, nhưng bản thân thì cười đến mức khóe miệng kéo đến tận mạn tai.

Lúc này, Hứa Trăn đang đứng trên sân khấu lại là người bình tĩnh nhất, hắn giống như nghe thấy bất kỳ âm thanh cuồng tiếu gì bên dưới, mà tiếp tục phối hợp diễn xuất: “Chúng ta chỉ đứng ở đây chứ không đi đâu cả.”

Nói xong, hắn vụng trộm cầm tay của Lâm Gia tay, nói khẽ: “Em giúp anh.”

Đối diện, Lâm Gia cảm thấy tim mình đột nhiên thất lại.

Một cảm giác tội lỗi không thể diễn tả được dâng lên trong lòng và cô chợt thấy khó chịu, buồn vô cùng. Có cảm giác như bản thân đã phạm phải một sai lầm lớn nào đó, thực sự khiến cho người trước mặt chịu đựng ủy khuất.

Cô mở miệng, vừa định nói gì đó, nhưng nhìn thấy Hứa Trăn đã khe khẽ lắc đầu.

“Đừng nói nữa, em đều biết.”

Hứa Trăn nhìn cô, đôi mắt long lanh phân rõ đen trắng trong veo như nước suối trong núi. Nó không chứa bất kỳ tạp chất nào, hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân.

“Ca...” Khoảnh khắc tiếp theo, giọng anh đột nhiên trở nên khàn khàn.

Lâm Gia nhẹ nhàng “Ai” một tiếng rồi siết chặt tay hắn.

Đôi mắt của Hứa Trăn rủ xuống phía dưới.

Một lát sau, lông mi dài của hắn lại nhướng lên.

“Từ bây giờ, anh hãy đưa em đi bất cứ nơi đâu.” Giọng của Hứa Trăn rất nhẹ nhàng và mềm mại.

Một câu bình thường thoát đầu dường như không có âm điệu mạnh mẽ. Nhưng, khàn khàn trong giọng nói của hắn càng ngày càng nặng, đến cuối cùng mang theo một chút âm mũi.

Lâm Gia nhìn hắn, nhin không được nắm thật chặt tay.

“Em sẽ đi cùng anh,” Giọng nói của Hứa Trăn trong trẻo và rõ ràng, chỉ có một chút than thở, còn lại tràn đầy yêu thương, “Đừng bỏ em lại...”

Sau khi lời nói kết thúc, đột nhiên từ trong hốc mắt rơi ra mấy giọt nước mắt, trong như pha lê.

Lâm Gia nhìn hắn, như thể trái tim đã bị một vũ khí sắc bén đâm ra.

“Được, anh...”

Theo bản năng, cô muốn hoàn thành lời thoại cuối cùng.

Nhưng, đọc không được.

Không thể kiểm soát được cảm giác tội lỗi, đau lòng và tự trách bản thân tràn ngập tâm trí như một cơn sóng lớn.

Lâm Gia đột nhiên khóc.

“Anh, anh...”

Cô nắm lấy tay Hứa Trăn, nghẹn ngào, nước nở, khóc thút thít.

Lúc này, cô không thể biết mình đang diễn nhân vật gì, làm cái gì hay phạm sai lầm gì. Cô chỉ biết, mình đã khiến người trước

mặt chịu đựng tổn thương, đó là người hết mực yêu thương mình.

Quả thực đáng chết!

Lâm Gia lúc này thậm chí còn không nhận ra rằng mình đang bị đè ép.

Đối phương biểu diễn quá mức xuất sắc, khiến cảm xúc của người đối diện bị dao động quá nhiều và khó hoàn thành được phần trình diễn.

Đây chính ý nghĩa của từ bị đè ép!

Chương 85: Màn Trình Diễn Hoàn Hảo

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên Thiển, người đang đứng trên khán đài, cô hoàn toàn choáng váng khi xem màn trình diễn này.

Cô còn định hung hăng chê cười Hứa Chân một phen, nhưng hiện tại, cô đã không còn suy nghĩ này.

Một tên đàn ông, trong lúc vội vã cầm lên kịch bản nữ chính, nhưng lại thành công diễn một cách đau lòng như vậy.

So với màn trình diễn này, thì những gì cô đã làm vừa rồi lại không khác gì đồ chơi cứt chó?

Đây mới thật sự là diễn xuất!

Mặt của Hoàng Thiên Thiển đỏ bừng.

A, tôi rất muốn quay lại nửa giờ trước!

Tôi thà bỏ thi đấu, cũng không muốn cùng tên yêu nghiệt này trước sau biểu diễn chung một đoạn kịch như vậy! !

Dưới khán đài, tiếng cười của khán giả từ lúc nào đã kết thúc, bọn họ nhìn Hứa Trăn trên sân khấu, nước mắt yên lặng trượt xuống gương mặt, thậm chí quên đi mục đích ban đầu của mình.

Vốn dĩ khán giả còn định xem “Một màn trò hay”.

Màn trình diễn mà họ tưởng tượng phải là một người đàn ông xoay người và lắc lư trên sân khấu, làm bộ làm tịch, vênh đầu ngón tay hoa lan e ấp, ngại ngùng.

Nhưng mà, ngoài dự liệu, Hứa Trăn hoàn toàn không có làm như vậy.

Hắn dường như không quan tâm xem vai diễn Đỗ Tâm Vũ này là nam hay nữ, cũng không quan tâm Thẩm Đan Thanh muốn xem thực lực của hắn hay là vì hiệu quả của tiết mục mà trêu chọc hắn.

Hứa Trăn chỉ là dựa vào thái độ bình thường, nghiêm túc, toàn lực ứng phó biểu diễn võ kịch một cách hoàn hảo nhất. Lời thoại giản dị và cảm xúc mạnh mẽ đã trực tiếp đi sâu vào tâm hồn khán giả.

Cho đến khi kết thúc toàn bộ phần trình diễn, phần nhạc nền giạt gân được phát ra, khán giả vẫn còn chưa kịp lấy lại phản ứng.

“Bốp bốp bốp...”

Một lát sau, bên sân vang lên một hồi tiếng vỗ tay thừa thớt.

Ngồi ở ghế giám khảo chuyên môn ở góc đông nam, một số thành viên ban giám khảo trực tiếp từ ghế đứng dậy tán thưởng phần trình diễn vô cùng tài năng vừa rồi.

“Bốp bốp bốp...”

Dần dần, khán giả cũng theo đó vỗ tay, ngày càng nhiều người đứng dậy, những khán giả không có ý định đứng lên, cũng bắt đầu vỗ tay dưới bầu không khí như vậy.

“Màn trình diễn vừa rồi rất tuyệt!”

Bên sân, Đàm Dĩnh, một trong những lão sư cố vấn, nhắc micro lên và nhìn Hứa Trăn trên sân khấu với ánh mắt tán thưởng: “Tôi còn tưởng Thẩm Ty hồ nháo, trên chọc cậu,

“Kết quả không ngờ, cậu lại đem sự trêu chọc này tạo thành kinh điển, mang đến cho chúng tôi một màn trình diễn gần như hoàn hảo.”

Nói xong, cô vỗ tay theo khán giả, không tiếc lời ca ngợi:

“Tràng vỗ tay này chính là dành cho cậu!”

Nhìn thấy ảnh hậu đưa ra đánh giá cao như vậy, tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

Lúc này, Thẩm Đan Thanh ngồi bên cạnh Đàm Dĩnh liền mở miệng nói: “Ai nói tôi hồ nhào chứ?”

“Tôi thật sự muốn nhìn thấy thực lực của cậu ta!”

“Nếu hồ nhào thì tôi đã để cậu ấy mặc váy của Đỗ Tâm Vũ rồi biểu diễn rồi.”

“Ha ha ha ha ha ha ha...”

Bên sân người xem nhin không được lần nữa cười vang.

Lúc này, trên sân khấu, Hứa Trăn đã thu liễm lại cảm xúc, hần nghe lời kích lệ của Đàm Dĩnh thì vội vàng cúi đầu cảm ơn đối phương.

Sự khẳng định của đại lão, chính là hỗ trợ đắc lực cho tân nhân!

Đàm Dĩnh mỉm cười nhìn về phía Hứa Trăn, tiếp tục nói: “Hứa Chân, đúng không? Cậu có biết mình diễn tốt nhất ở đâu không?”

Hứa Trăn lắc đầu.

Đàm Dĩnh nói: “Theo cá nhân tôi thấy, ưu điểm lớn nhất của cậu, chính là hiểu rõ tâm tư của “Đỗ Tâm Vũ”.

“Chỉ trong một đoạn diễn như vậy, cậu đã khiến tôi rất thích cô gái Đỗ Tâm Vũ này.”

Đàm Dĩnh đưa tay chống cằm, nói tiếp: “Hiện tại xã hội này rất táo bạo, rất khéo léo.

“Tôi luôn nghe các đồng nghiệp nhấn mạnh cụm từ “phụ nữ độc lập” mỗi ngày, cường điệu sự quyến rũ và phẩm giá của người phụ nữ.

“Những việc đó tôi đều ủng hộ, cũng vô cùng đồng ý, nhưng nó không trở ngại việc tôi yêu thích Đỗ Tâm Vũ.”

“Đỗ Tâm Vũ là người như thế nào? Cô nặng tình và bất chấp mọi thứ.

“Một khi quyết định người nào đó, cô liền hận không thể dâng trái tim của mình lên cho hắn.

“Đây mới gọi là yêu, yêu một cách chân thật.”

Nói xong, cô nhìn về phía Hoàng Thiển Thiển đang ngồi ở khu ghế nghỉ ngơi, nói: “Mọi người thấy màn trình diễn vừa rồi của Hứa Chân như thế nào? Cậu ta có ủy khuất, nhưng là tự mình ủy khuất, chứ không nhằm vào A Khôn.

“Bên trong đôi mắt không có một tia oán trách, ngay cả tức giận cũng không có.

“Nhưng biểu hiện vừa rồi của Hoàng Thiển Thiển có chút không đúng.”

Nói xong Đàm Dĩnh hơi hơi nhú mày: “Cô cho tôi một cảm giác, nói như thế nào đây, giống như một oán phụ, ánh mắt cô nhìn A Khôn thực sự khó chịu, mà ánh mắt nhìn Tử Di càng khó chịu hơn, thậm chí còn mang theo sát khí.

“Một thiên kim tiểu thư được giáo dục tốt, vô tư vô lo sẽ không phải người như thế.

“Cho dù tức giận, cô cũng tuyệt đối không thể hiện ra ngoài, đây là vấn đề của sự giáo dục,”

“...”

Đàm Dĩnh một bên khen Hứa Trăn, một bên so sánh phê bình Hoàng Thiển Thiển.

Thẳng đến khi khiến Hoàng Thiển Thiển xấu hổ đến sục đổ, từ nước mắt chuyển sang tê dại.

Cô chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, mất đi khả năng phản ứng với thế giới bên ngoài.

Mẹ ơi.... rốt cục thì con đang trải qua cái gì đây? ?

Chương 86: Thắng Lợi Áp Đảo

Sau một hồi Đàm Dĩnh phê phán, cuối cùng cũng nhớ tới mặt mũi của Hoàng Thiển Thiển, cho nên liền nói: “Đoạn biểu diễn vừa rồi của Thiển Thiển, vấn đề lớn nhất chính là hiểu sai về nhân vật, còn về kỹ năng diễn xuất thì thật sự không tệ.

“Đồng thời, đây cũng là chỗ Hứa Chân thiếu sót.”

Dứt lời, cô bắt đầu đánh giá vấn đề tồn tại trên người Hứa Trăn, ví dụ như ngôn ngữ tay chân không đủ trôi chảy tự

nhiên, ánh mắt lúc quay đầu cũng không đúng chỗ.

Hứa Trăn lắng nghe, liên tục gật đầu.

Cuối cùng, Đàm Dĩnh dừng một chút, dùng ánh mắt khích lệ nhìn Hứa Chân, nói tiếp: “Tôi đề nghị cậu nên đi học một trường nghệ thuật chính quy, về phương diện diễn xuất, cậu rất có thiên phú, hoàn toàn thích hợp với nghề này.

“Tuy nhiên về căn bản, cậu cần một bước vững chắc hơn, do đó nên đi học thêm kiến thức về hệ thống thanh đài.”

Nghe xong lời này, Hứa Trăn cực kỳ thành khẩn cúi đầu cảm ơn Đàm Dĩnh, cảm ơn tiền bối đã dốc lòng chỉ đạo.

Nhưng mà, lúc này Thẩm Đan Thanh ở bên cạnh đột nhiên nhàn nhạt nói: “Tiểu Đàm à, có phải cô chưa xem bản gốc của « Như Sương Như Mưa Lại Như Gió » đúng không?”

Đàm Dĩnh sững sốt một chút, đáp: “Đúng vậy, tôi chưa xem, làm sao vậy?”

Thẩm Đan Thanh hỏi: “Cô biết Du Mi năm đó đã diễn cảnh này như thế nào không?”

Đàm Dĩnh trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia không ổn.

“Diễn như thế nào?” Cô hỏi.

Du Mi là đại lão phái diễn xuất được trong giới công nhận, danh xưng là thiên diện, diễn cái gì là y như cái đó.

Mặc dù vị trí hiện tại của Đàm Dĩnh cao hơn cô ấy một chút, nhưng về kỹ năng diễn xuất, cô lại không dám khiêu chiến khả năng của Du Mi. Cô nhìn ánh mắt giao hoạt của Thẩm Đan Thanh, trong lòng bỗng nhiên xiết chặt.

Như thế nào, phong cách diễn xuất của Du Mi rất khác so với hướng tôi vừa đề cập?

Không thể đi?

Ngay cả khi kỹ năng diễn xuất của tôi không tốt bằng cô ấy, nhưng ít nhất tầm nhìn của tôi vẫn rất ổn!

“Ừm, có hứng thú thì cô nên xem đi...”

Khi Thẩm Đan Thanh nói câu này, giống như đang nén cười rất vất vả, cô nói: “Đoạn Hứa Chân mới biểu diễn, thật sự

giống như đúc với đoạn Du Mi diễn trong nguyên tác.

“Thần thái, động tác, lời kịch, thậm chí cả lúc khóc, dù một chút khác biệt tôi cũng không nhìn ra.

“Có thể nói, cậu ta căn bản không diễn “Đỗ Tâm Vũ”, mà diễn “Du Mi trong vai Đỗ Tâm Vũ”, cô hiểu ý tôi không?”

Đàm Dĩnh: “...”

Không, tôi không hiểu...

Rốt cục là có ý gì?

Tại sao nói cậu ta diễn y hệt Du Mi? !

hầm Đan Thanh nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, thực sự nhìn không nổi, trực tiếp cười ra tiếng: “Tiểu Đàm, đánh giá vừa rồi của cô rất cặn kẽ nha.

“Cô nói không sai, Du Mi không giỏi kỹ năng cơ bản, bởi vì cô ấy không hề đi qua trường lớp chính quy nào.

“Tôi sẽ thay cô nói lại với cô ấy, ” Thẩm Đan Thanh cười ha ha, “Nói rằng cô đã nhắc nhở cô ấy rằng những khía cạnh cơ bản cần được củng cố thêm, có lẽ nên đi học thêm kiến thức về thanh đài.”

Đàm Dĩnh: “...”

Lão phù thủy, cô lừa ta!

Sau khi nói hai ba câu khiến cho Đàm Dĩnh bối rối, Thẩm Đan Thanh thừa cơ tiếp lời, một lần nữa khen ngợi Hứa Trăn.

Sau đó thuận thế hỏi thăm: “Cậu thích học trường Đại Học nào, thấy Bắc Ảnh của chúng ta đúng không?”

Hứa Trăn sững sờ, còn chưa kịp trả lời, Đàm Dĩnh ở bên cạnh đã vội vàng không cam lòng yếu thế nói: “Chọn trường học nhất định phải cẩn thận, lần này tôi tiến cử trường cũ của mình, Hý kịch.

“Diễn trên sân khấu để rèn luyện kỹ năng diễn xuất tốt hơn là đóng phim. Điều quan trọng nhất của các bạn trẻ là xây dựng nền tảng vững chắc và không được nóng vội”.

Thẩm Đan Thanh lườm cô một cái.

“Tôi sẽ không bình luận về việc một trong hai trường này tốt hơn” Thẩm Đan Thanh nói, “Nhưng tôi là giáo viên ở Bắc Ảnh, còn Đàm tử của cậu chỉ là cựu sinh viên.

“Cậu qua Bắc Ảnh còn có ta, nhưng nếu qua Hý kịch thì cũng không có cô ấy.”

Đàm Dĩnh: “...”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Bên sân, khán giả nhìn Đàm Dĩnh hết lần này đến lần khác bị Thẩm Đan Thanh miễu sát, một đám đều cười đến điên rồi.

Nhìn các đại lão tranh cãi quả thật là thú vui khó tìm.

Trên sân khấu, Hứa Trăn ngưng ngưng cười một tiếng, chỉ có thể tạm thời thành khẩn hòa theo.

Bắc Ảnh lại còn Hý Kịch, đây đều là những trường tôi muốn thi cũng khó vượt qua nha...

Hồi lâu, sau khi mấy vị lão sư động viên Hứa Trăn một phen, cuối cùng mới nhớ ra bên cạnh còn hai vị diễn viên khác.

Hoàng Thiển Thiển lúc này giống như bị hỏng, hoàn toàn không thể phản ứng với âm thanh của thế giới bên ngoài.

Lâm Gia thì triệt để biến thành quần chúng, cô ngồi ở bên ghế sofa dành cho khu vực nghỉ ngơi, thậm chí còn đang cắn hạt dưa.

Khi cả hai được người dẫn chương trình kéo lên sân khấu để nhận bình chọn, khán giả gần như đã quên mất họ đang diễn gì.

Cuối cùng, sau khi kết quả bình chọn được thống kê, Lâm Gia bất ngờ giành được gần 800 lượt bình chọn từ khán giả và giành suất thắng hạng nhờ lợi thế áp đảo.

Mà Hoàng Thiển Thiển thì lộ ra biểu tình một mặt đớp cút.

A, đáng chết!

Quy tắc bình chọn này là để đánh giá kỹ năng diễn xuất của hai chúng ta, chứ không phải để mọi người so sánh diễn xuất của trợ diễn hai bên!

Người xem: Liên quan cái rắm, tôi chỉ cần biết cô đã thua.

Chương 87: Công Ty Giải Trí Tìm Đến Cửa

Sau cuộc thi ngày hôm đó, đội của Lâm Gia đã liên lạc với Kiều Phong rất nhiệt tình, hy vọng có thể đãi Hứa Chân một bữa cơm rau dưa. Rốt cuộc, bất kể quá trình trung gian là như thế nào, mọi người vẫn giúp Lâm gia thắng cấp thành công, tình cảm này nhất định phải nắm bắt.

Bất quá thật đáng tiếc, ngày nghỉ của Hứa Trăn đã kết thúc đúng vào hôm nay.

Quá trình quay phim của Hoa Vô Khuyết sẽ bắt đầu lại vào sáng sớm ngày mai, hẳn phải gấp rút trở lại đoàn làm phim trước tối nay, bởi vậy chỉ đành phải cự tuyệt lời mời của đôi phương.

Trên đường trở về, vì để cho Hứa Trăn có thể nhiều nghỉ ngơi tốt, Kiều Phong đã mượn một chiếc xe thương mại 7 chỗ siêu khủng của một người bạn. Hứa Trăn sau khi lên xe liền trực tiếp ngã xuống ghế sau để ngủ, mượn cơ hội bổ sung lại năng lượng.

Mấy ngày qua, mặc dù Kiều Phong cũng bị chơi đùa quá sức, nhưng người gặp việc vui tinh thần liền thoải mái, do đó hẳn một chút cũng không cảm thất mệt.

Vừa rồi nhận được tin tức, đạo diễn của “Ta là phái diễn xuất” đặc biệt yêu thích cảnh quay của Hứa Trăn, cho nên ông ta không muốn cắt bất kỳ phân đoạn nào trong toàn buổi quay thô!

Hơn nữa, đạo diễn thậm chí còn có ý định viết riêng màn trình diễn thế vai của Hứa Chân trong tiêu đề của chương trình này.

Bây giờ, “Hứa Chân”, người mới còn non trẻ, ít được biết đến đã có một cơ hội tuyệt vời, dựa vào sự cố này, hẳn có thể phát hỏa!

Mặc dù đoạn biểu diễn này có chút hài hước, nhưng không đến nỗi “Trực diện”, ít nhất mang lại cảm giác khó lường trước cho người xem.

Có bao nhiêu minh tinh phát hỏa bởi vì bạo lực gia đình, vượt quá giới hạn, hay dùng thuốc độc...

Cho nên nói, việc diễn nữ nhân đã là một chuyện không khá tốt rồi.

Kiều Phong vui mừng nhướn mày, yên lặng lấy điện thoại ra, đếm số dư trong ngân khố nhỏ của mình. Tốt hơn hết là mình nên tự vận hành việc này và đừng để công ty làm việc đó.

Trước mắt, “Hứa Chân” đang trong quá trình chấp dứt hợp đồng với công ty cũ, và ký hợp đồng với công ty mới, trong thời điểm mấu chốt này tốt nhất không nên để người ta vướng tay vướng chân cản trở.

“Ong ong ong...”

Lúc này, điện thoại di động đã được chỉnh chế độ rung đột nhiên vang lên.

Kiều Phong vừa nhìn dây số, cũng không biết là ai, có lẽ liên hệ công tác, cho nên liền nhận: “Xin chào, cho hỏi ai vậy?”

“Xin chào, xin hỏi ngài là người đại diện của Hứa Chân, Kiều tiên sinh sao?”

Đầu bên kia điện thoại vô cùng khách khí nói: “Tôi là Triệu Tân Hoa đến từ Vạn Thịnh. Tôi đã xem màn biểu diễn của Hứa Chân tại hiện trường hôm nay và rất thích.

“Xin hỏi Hứa tiên sinh gần đây có thời gian rảnh, hơn nữa tôi có thể trực tiếp nói chuyện với các vị hay không?”

Kiều Phong nghe vậy liền nhíu mày.

Vạn Thịnh ảnh nghiệp?

Không quen lắm, hình như là công ty mới thành lập, ý của hấn là muốn đào người?

Kiều Phong quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn đang co người ngủ ở băng ghế, nhỏ giọng nói: “Triệu tiên sinh, đây là số liên lạc của anh đúng không?”

“Hứa Chân hiện tại không ở bên cạnh tôi, chờ tôi nói với cậu ấy một tiếng, sau đó sẽ trả lời anh, có được hay không?”

Hai người tiếp tục đơn giản hàn huyên vài câu, sau đó liền tự gác máy.

Kiều Phong mới vừa định đem chuyện này ghi chép lại, thì nghe thấy điện thoại di động rung một hồi “Ong ong ong”, không ngờ lại có một cuộc gọi khác gọi đến.

“Xin chào?”

“Kiều Phong, tôi là Tiết Bân, cậu không lưu số của tôi sao?”

“A, xin lỗi, gần đây tôi vừa đổi điện thoại... Tiết ca, có chuyện gì sao?”

“Ừm, là như vậy, hiện tại tôi đang ở bên Phong Hoa Thời Đại, lãnh đạo nghe nói tôi có quen biết cậu, cho nên kêu tôi đi nghe ngóng thử, Hứa Chân bây giờ đang có hợp đồng gì với bên Tinh Quang? Hơn nữa, cậu ta có ý kiến gì hay không?”

“...”

Kiều Phong sợ sẽ đánh thức Hứa Trăn, lại ngượng ngùng cúp điện thoại của người này, cho nên đành phải nhờ tài xế tìm khu dịch vụ gần đó để dừng xe, sau đó xuống xe tiếp tục nói chuyện.

Sau mười mấy phút, Kiều Phong cuối cùng cũng mời người rời đi, mới vừa tưởng tiếp tục lên đường, ai ngờ cuộc gọi thứ ba lại reo lên.

“Xin chào, tôi là Cao Tuyết, giám đốc bộ phận nghệ sĩ của Cửu Dịch truyền thông...”

“...”

Trong hơn một giờ tiếp theo, Kiều Phong đã trả lời 7 cuộc gọi liên tiếp, tất cả đều đến từ nhiều công ty giải trí khác nhau.

Từ một trong ba ông lớn như Hoàn Cầu giải trí, cho tới cái tên chưa từng nghe thấy như Cửu Dịch truyền thông, Hoa Hỏa truyền thông, những người này chỉ liên lạc tới Kiều Phong với cùng một mục đích: đó là hỏi Hứa Chân có muốn đi ăn mánh khác hay không.

Họ đều là thành viên ban giám khảo của chương trình « Ta là phái diễn xuất » hôm nay. Những người này có lẽ đã phát hiện ra tiềm năng tốt của Hứa Chân và làn sóng nhiệt tình sắp tới,

cho nên muốn tận dụng để thu nguồn tiềm năng của Hứa Chân về dưới trướng, trước khi chương trình được công chiếu.

Kiều Phong đáp lại từng người, đồng thời cảm thấy vô cùng đắc ý.

Nhìn thái độ của những người này, rõ ràng cho thấy sự thành công trong việc ghi hình chương trình tạp kỹ của Hứa Trăn!

Cũng may là Tổng Úc không đồng ý đứng chung sân khấu cùng với Cố Thu Vũ, cho nên mới có thể tạo cơ hội cho Hứa Trăn lộ diện ra ngoài công chúng.

Chờ đến khi về tổ quay phim bên kia, nhất định phải cảm ơn người ra thật chân thành!

Nghĩ như vậy, xe thương vụ một lần nữa lên đường.

Kiều Phong lấy sổ ghi chép của mình ra, ghi lại từng công ty đã liên hệ vừa rồi, tính toán đợi Hứa Trăn tỉnh ngủ, rồi sẽ thương lượng với cậu ta một phen.

Không nói những cái khác, chỉ riêng Hoàn Cầu giải trí đã có sức hấp dẫn rất lớn

Chương 88: Theo Đuổi Nam Nhân

Thành phố Tiên Đường, trong một khu dân cư cao cấp gần Tây Khê.

Lâm Gia nằm trên chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng ngủ, vừa nhắm nháp hạt dưa vừa xem phim truyền hình trên máy tính bảng.

Nhà cô ấy ở thành phố Tiên Đường, cho nên sau khi ghi hình xong “Ta là phái diễn xuất”, cô ấy không vội quay lại làm việc mà chuyển thẳng về nhà riêng của mình.

Trên máy tính bảng đang chiếu một bộ phim truyền hình hơn mười năm trước có tên là « Trường An Cổ Ý ».

Đúng lúc này, trên màn hình, một thiếu phụ mặc quần áo hán cổ, đang khóc quỳ trong sân băng giá lạnh giá, trong tay ôm chặt một cậu bé chừng bốn năm tuổi. Đứa bé nhìn thấy thiếu phụ khóc, liền vươn một đôi tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại

lau nước mắt cho nàng, nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu không khóc, mẫu hậu ngoan.”

“Được...”

Nhìn thấy một màn này, Lâm Gia cảm thấy trái tim mạnh đến sắp nổ, nhin không được đưa tay che miệng lại.

Cô, cô, cô, cô buông đứa nhỏ ra, để cho tôi tới!

“Bíp bíp...”

Đúng lúc này, một thông báo nhắc nhở vang lên.

Lâm Gia vừa cầm lên nhìn, chỉ thấy ảnh đại diện của người gửi là một cậu bé chuyển phát nhanh đi xe ba bánh, biệt danh gọi là “Tổng Hoạch tới cửa”.

Đối phương hỏi: “Như thế nào, tiết mục đi quay xong chưa?”

Lâm Gia nhin không được vênh vênh môi.

“Tổng Hoạch tới cửa” chính là Tổng Úc, sư huynh nhà cô.

Tuần trước, cô vốn dĩ đề nghị Tổng Úc đến làm trò diễn cho cô, không ngờ khi đang chuẩn bị đến giờ ghi hình, thằng nhãi này thế mà quay xe không chào hỏi, tự tung, tự tác mời Hứa Chân đến thay thế, làm cho Lâm Gia luống cuống tay chân một hồi lâu.

Được rồi, mặc dù biết sư huynh có lòng tốt, nhưng mà...

Tốt xấu cũng phải nói với tôi một tiếng có được không hả?

Ít nhất để mình còn kịp chuẩn bị tâm lý.

Cô ử rử cúi đầu ấn mở ra khung chat, gửi tới một biểu tình khóc chít chít, gõ chữ: “Đã quay xong, hoàn toàn bị nghiền ép đến chết?”

Một lát sau, Tổng Úc bên kia trả lời: “Nghiền ép? Ai? Hoàng Thiên Thiên?”

“Diễn xuất của Hoàng Thiên Thiên toàn rác, so với em đâu tốt hơn bao nhiêu, sao có thể nghiền ép em được?”

Lâm Gia: “...”

Sư huynh có ý gì đây?

Không lẽ em còn rác hơn rác sao?

Quá tức giận! Không thể tiếp tục mỉm cười!

Lâm Gia gửi một biểu tình che mặt khóc, hung hăng gõ chữ: “Không phải Hoàng Thiên Thiển, mà là bị Hứa Chân nghiền ép.

“Ừm, đúng vậy, em bị trợ diễn của mình nghiền ép... Cảm giác thật tuyệt!”

Tổng Úc ở bên kia màn hình khi nhìn thấy dòng tin nhắn này, liền lập tức nhắc máy gọi sang bên kia, hỏi thăm: “Có chuyện gì? Hấn nghiền ép người? ?”

Thế là, Lâm Gia lời ít mà ý nhiều, kể lại đầu đuôi buổi nghi hình cho đối phương nghe. Đợi nghe được Hứa Chân thế mà bị Thẩm Đan Thanh dẫn dụ diễn vai nữ chính, Tổng Úc ở bên kia đầu điện thoại, cười đến chảy nước mắt.

“Ha ha ha ha ha ha... Được rồi được rồi, nếu hấn đã không để ý, vậy em cứ tiếp tục bị nghiền ép đi.” Tổng Úc cạc cạc cười an ủi.

Lâm Gia: “...”

Không thêm chút cảm giác an ủi nào!

“Ai, tiếp theo em có tính toán gì không?” Tổng Úc hỏi.

Lâm Gia nghi ngờ nói: “Tính toán gì?”

Tổng Úc đáp: “Theo đuổi nam nhân nha, phần diễn của em bên « Tuyệt Đại Song Kiều » đã đóng máy, hơn nữa một trận đối diễn cũng không mò được; « Ta là phái diễn xuất » cũng đã quay xong, trực tiếp một giây bị đối phương bắn chết tại chỗ.

“Sau đó thì sao, dự định tiếp theo của em là gì?”

Vừa nghe đến mấy chữ “Theo đuổi nam nhân” này, Lâm Gia liền bật dậy khỏi ghế sofa, lắp bắp kêu lên: “Anh, anh anh nói cái gì đó! Em đây là theo đuổi ngôi sao!

“Anh có hiểu theo đuổi ngôi sao là gì không?”

Tổng Úc ở đầu dây bên kia tròn tròn mắt.

“Được thôi, em thích cái gì thì theo đuổi cái đó,” Tổng Úc một bên móc móc lỗ mũi, một bên khinh bỉ nói, “Anh chỉ muốn nói nếu như cần, thì trong tay anh đang có một nội tình độc nhất

vô nhị có thể chia sẻ với em, tuy nhiên, em ngàn vạn lần không thể nói cho người khác.”

Lâm Gia hỏi: “Nội tình gì?”

Tổng Úc thấp giọng, thần thần bí bí nói: “Hứa Chân chuẩn bị đến Đông Nhạc của chúng ta.”

Lâm Gia nghe vậy thì sững sờ, hỏi: “A? Hắn không phải người của Tinh Quang sao? Công ty lớn như vậy, tại sao còn muốn đến Đông Nhạc?”

“Lớn cái con khi,” Tổng Úc khẽ nói, “Hợp đồng của Hứa Chân ở Tinh Quang chỉ là tân nhân, ngay cả rác cũng không bằng, còn nếu hắn đến Đông Nhạc, thì ít nhất có thể ký hợp đồng cấp B, cho nên nói, chỉ có đồ đàn mới không chịu đến.”

Lâm Gia do dự một chút, đáp: “Anh nghe tin tức từ chỗ nào vậy? Có đáng tin không?”

Nói đến chỗ này, Tổng Úc ở bên đầu điện thoại, hắng giọng một cái, một mặt đắc ý nói: “Đương nhiên tin cậy, chính tổng giám đốc đã nói với anh.

“Lãnh đạo sợ anh không vui khi bọn họ ký hợp đồng với Hứa Chân, cho nên đặc biệt âm thầm tìm anh, bảo đảm tài nguyên đôi bên sẽ không chịu ảnh hưởng, tiện thể cũng nâng mức hợp đồng lên.”

Dứt lời, Tổng Úc nghiêm nghị nói: “Không phải trước đó em nói muốn tiếp tục hợp đồng với bên công ty hiện tại sao? Vậy nghĩ lại thử xem, có muốn đến Đông Nhạc hay không?

“Công ty của bọn anh người ít, hơn nữa đều là người trẻ tuổi, nếu em đến thì cũng tính là diễn viên thực lực, đãi ngộ chắc chắn sẽ không kém.

Nếu như em muốn tới, anh cũng có thể mở đường đi trước.”

Lâm Gia cảm di động, trong lòng hơi do dự.

Muốn đi Đông Nhạc sao?

Cùng công ty với Hứa Chân?

Vậy thì... tương lai sẽ có cơ hội diễn xuất chung?

Nghĩ tới đây, đôi mắt cô không khỏi phát sáng.

“Được rồi... em sẽ suy nghĩ thật kỹ...” Lâm Gia mím môi nói với Tống Úc, “Cảm ơn sư huynh, hai ngày nữa em sẽ trả lời, đến lúc đó có khả năng còn phải phiền sư huynh giúp em đáp cầu dất mối.”

Tống Úc cười nói: “Dễ rồi, để “Đông Nhạc lão đại” đây sẽ dất tuyến cho em, không cần đến phiền em từ tay dất mối.”

Chương 89: Nguyên Tắc Sống Của Hứa Trăn

Ngay tại lúc đó.

Trên đường cao tốc từ Tiền Đường đi hướng Nhạn Sơn, Hứa Trăn, người đang ngủ trên xe thương mại, đã thức dậy.

Hắn giương mắt nhìn lên, thấy ngoài cửa sổ xe đã đen kịt một màu, liền mở miệng hỏi: “Kiều ca, chúng ta tới đâu rồi?”

“Ách, còn chưa tới đâu,” Kiều Phong ngồi ở hàng ghế đầu nhìn vào định vị của điện thoại và nói: “Vẫn còn cách vị trí mà đoàn phim đưa ra là 37 km, tầm hơn một giờ nữa sẽ tới.”

Hứa Trăn mơ mơ màng màng đánh một cái ngáp, nói: “A, vậy em ngủ thêm một lát.”

“Ai, đừng ngủ, đừng ngủ,” Kiều Phong từ hàng ghế trước nhô đầu xuống nói, “Anh có chút việc gấp, muốn thương lượng với cậu đây này.”

Nói xong, hắn lật notebook của mình ra, dùng ngòi bút điểm lại nội dung phía trên rồi nói: “Lúc này cậu ngủ, thì đã có bảy công ty liên hệ tới chúng ta, tất cả đều hỏi cậu có muốn đi ăn máng khác hay không?”

Hứa Trăn sững sờ, hỏi: “A? Vì sao?”

Kiều Phong giải thích: “Vừa rồi cậu mới ghi hình cho chương trình “Ta là phái diễn xuất” và hơn 30 người giám khảo bên dưới đều là người đến từ các công ty giải trí lớn nhỏ trong nước.

“Có không ít người chọn trúng cậu, cho nên muốn đem người đào đi.”

Lúc nói chuyện, Kiều Phong hơi nhếch khóe môi lên, dương dương đắc ý nói: “Tiểu hỏa tử, cậu sắp bạo rồi đó,

“Sau khi tiết mục này phát sóng, danh tiếng của cậu nhất định sẽ tăng lên rất nhiều!”

Hứa Trăn trừng mắt nhìn, tâm tình tuy cao hứng nhưng vẫn xen lẫn một chút phức tạp.

Tại sao danh tiếng lại tăng lên?

Bởi vì cảnh thế vai?

Kiều Phong không để ý tới phản ứng hắn, mà nhìn xuống nội dung trong sổ, sau đó tiếp tục nói: “Đúng vậy, vừa rồi anh đã xem một sổ công ty.

“Vàng thau trộn lẫn, có lớn có nhỏ, trong đó nổi bật nhất chính là một trong ba ông lớn “Hoàn Cầu giải trí”.

“Cậu hiện tại có hai lựa chọn.”

“Một là liên hệ với Hoàn Cầu giải trí, nhìn bọn họ cho bằng giá như thế nào,

“Hai là, sử dụng các công ty này để đào thêm điều khoản với Tinh Quang, xem bọn họ có muốn thay đổi hợp đồng hay không.”

Kiều Phong cắn cắn nắp bút, nhíu mày nói: “Ừm... Nói như thế nào đây, hai lựa chọn này có lợi cũng có hại.

“Hoàn Cầu là công ty lớn có tuổi đời rất lâu, nhưng gần đây lại có dấu hiệu xuống dốc, về sau phát triển như thế nào cũng khó mà nói.

“Tinh Quang thì ngược lại, tên tuổi đang đà đi lên, nhưng đại minh tinh quá nhiều, chỉ sợ cũng không quá coi trọng cậu.”

“...”

Kiều Phong nói liên miên mãi nhai phân tích nửa ngày, sau đó quay đầu hỏi: “Bản thân cậu muốn đi Hoàn Cầu hay Tinh Quang.

“Việc này hơi gấp, “Ta là phái diễn xuất” sẽ được phát sóng vào tuần sau, mà hai ngày sau chúng ta phải hồi đáp lời mời của bọn họ.”

Hứa Trăn hơi nghi hoặc nhìn về phía Kiều Phong, mở miệng đáp: “Tại sao em phải cân nhắc hai công ty này, không phải chúng ta đã quyết định đi Đông Nhạc sao?”

Kiều Phong nghe xong thì nhất thời mắc nghẹn, tính tình nhẫn nại giải thích cho hắn: “Tình huống hiện tại cùng trước đó không giống nhau.

“Lúc trước không có ai để ý đến cậu, chỉ có duy nhất Đông Nhạc coi trọng.

“Hiện tại cậu dựa vào cổ gió đông “Ta là phái diễn xuất” này, nhất định có thể gây được sự chú ý, đương nhiên phải căn cứ tình huống hiện tại mà lựa chọn lại.”

Hứa Trăn trầm mặc nửa ngày, chống đỡ thân thể và chậm rãi ngồi thẳng dậy từ ghế sau, rồi mới nói: “Nhưng, em đã đáp ứng đi Đông Nhạc.”

Kiều Phong bất đắc dĩ nhếch miệng, tiếp tục khuyên nhủ: “Cậu không cần cố kỵ, chim khôn biết chọn cây mà đậu, đây đều là chuyện thường tình, Đông Nhạc cũng không vì chuyện này mà làm khó tiểu hài tử như cậu...”

“Kiều ca,” Hứa Trăn hiếm khi lên tiếng cắt ngang lời nói của Kiều Phong, “Em đã đồng ý với Đông Nhạc.”

“Đúng là cậu đồng ý nhưng hợp đồng vẫn chưa ký!”

Kiều Phong gãi gãi đầu, nói tiếp, “Cậu không cần cân nhắc đến chuyện này, anh sẽ thay cậu giải quyết, bảo đảm không đắc tội với bên Đông Nhạc.”

“Em không phải sợ đắc tội bọn họ,” Hứa Trăn ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói, “Em đã đồng ý với người ta, cho nên nhất định phải đi.

“Đây là nguyên tắc của em.

“Anh không cần phân tích thêm các công ty khác, em đều tự chối.”

Kiều Phong nhìn người thiếu niên có dáng vẻ nghiêm túc trước mặt, nhất thời ngẩn ra.

Lúc này, đã hơn một tháng kể từ lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Trong khoảng thời gian này, hai người chưa từng tách xa nhau một ngày, Kiều Phong thậm chí đã biết rõ về kích cỡ quần áo, thói quen làm việc và nghỉ ngơi, khẩu vị ăn uống... của Hứa Trăn.

Nhưng bây giờ khi nghĩ lại...

Có vẻ như, cho tới bây giờ hắn cũng không hiểu rõ Hứa Trăn là người như thế nào.

Hắn chỉ biết, Hứa Trăn trưởng thành từ bên trong chùa miếu, tính cách không màng danh lợi, không thích gây sự, nhưng thực chất bên trong lại quật cường bướng bỉnh, là một thiếu niên được người người yêu mến.

Nhưng cho tới hôm nay, Kiều Phong mới chân chính cảm giác được con người của Hứa Trăn.

Bởi vì đã đồng ý với Đông Nhạc, cho nên nhất định phải đi?

Người như thế nào mới có thể quyết định mà không hề do dự?

“... Ừm, cậu nói đúng,” Một hồi lâu, Kiều Phong cúi đầu, đóng nắp bút trong tay rồi nói, “Vì cậu đã đồng ý với Đông Nhạc trước, cho nên hãy đến Đông Nhạc.”

Nói xong, hắn dứt khoát xé trang giấy ghi lại nội dung vừa rồi ra khỏi sổ, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về Hứa Trăn, cười nói: “Thật xin lỗi, là anh sai.”

Kiều Phong không muốn nói cho Hứa Trăn biết về “Quy tắc sống của người trưởng thành” Nửa.

Bởi vì thiếu niên này còn quá sạch sẽ.

Sạch sẽ giống như một mảnh tuyết đọng trên đỉnh núi, trắng đến mức lóa mắt, Kiều Phong miễn cưỡng giẫm lên dấu chân bên dưới.

Tâm tính như vậy, ngày sau có lẽ sẽ mang đến cho hắn vô số phiền phức. Nhưng, Kiều Phong cũng hy vọng, Hứa Trăn có thể giữ mình trong sạch cả đời như thế.

So với những bạch nhãn lang ăn hoài không no, thì hắn may mắn biết bao khi gặp được một đối tác như thế này.

Chương 90: Muốn Tranh Người Của Tôi

“Cảm ơn Kiều ca đã tôn trọng ý kiến của em,” Hứa Trăn nhìn thấy Kiều Phong trình trọng xin lỗi như vậy, thì bản thân cũng có chút xấu hổ, cho nên lập tức thu liễm lại thái độ cường ngạnh vừa rồi, nói: “Cá nhân em cũng thích đi thêm Đông Nhạc hơn,

“Với lại, em cũng rất yêu thích kịch bản « Thiên Hạ Độ Nhất Dao ».

“Về phần đi đến đâu mới dễ hỏa... Nói thật, hỏa hay không hỏa, em cũng không để ý, em chỉ muốn thành thành thật thật tập trung quay phim.”

Kiều Phong gật đầu tán thành, đáp: “Như vậy cũng không sai, làm một diễn viên, cũng không thể lấy “Hỏa” để làm điểm xuất phát.

“Mấu chốt nhất vẫn là luyện tập kỹ năng, quay được tác phẩm tốt, hỏa hay không hỏa chỉ là ngẫu nhiên, cũng không thể cưỡng cầu.”

Này xong câu này, Kiều Phong bỗng nhiên cảm giác có chút buồn nôn.

A... Kiều Phong ơi Kiều Phong, tự nhìn lại mình đi, người là người như vậy sao?

Nói xong lời thoại này, lương tâm người không đau sao? ?

.....

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn đã đến Nhạn Sơn đi tiếp tục quay phim “Tuyệt Đại Song Kiều”. Lúc này, ban lãnh đạo cấp cao của Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc đã cùng nhau họp mặt và tổ chức một buổi hội thảo dưới sự chủ trì của Tổng giám đốc Thái Thực Tiễn.

Một cuộc họp về việc thành lập bộ phận thứ ba: Bộ phận kịch cổ trang.

“Tôi kiến nghị, tạm thời sẽ đề trưởng phòng kinh doanh, Lâm Huệ Mỹ phụ trách bộ phận mới thành lập này.”

Thái Thực Tiễn xem qua văn kiện trên tay, nói tiếp: “Còn phòng kinh doanh sẽ do Thái Chân Lý chịu trách nhiệm, tiếp tục triển khai các hạng mục khác nhau theo kế hoạch từ đầu năm.”

“Về phía nghệ sĩ, trong tháng này, nghệ sĩ ban đầu của Tinh Quang giải trí là Hứa Chân sẽ ký hợp đồng với công ty chúng ta. Cậu ta sẽ là nghệ sĩ đầu tiên trong bộ phận thứ ba này.”

Nói xong, ông ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Huệ Mỹ, nói: “Trưởng phòng Lâm, cô hãy nói sơ qua tiến độ quay phim trước mắt của “Tuyệt Đại Song Kiều”, cũng như tình huống dự trù của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.”

Trên bàn hội nghị, Lâm Huệ Mỹ hắng giọng một cái, vừa định bắt đầu báo cáo, bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại di động vang lên trong phòng họp.

Các giám đốc điều hành cấp cao còn lại đều căng thẳng, nhanh chóng nhìn xuống điện thoại di động.

“A, thật xin lỗi, là của tôi...” Một lát sau, Thái Thực Tiễn ngưng ngưng cười nói, “Mọi người cứ tiếp tục, tôi đi ra ngoài tiếp điện thoại một lát.”

Dứt lời, ông ta ngay lập tức rời khỏi phòng họp.

“Uy, lão Bạch?” Ra cửa sau, Thái Thực Tiễn mang vẻ mặt hơi nghi hoặc nói chuyện với đầu máy bên kia, “Cái gì chuyện vậy?”

Người được xưng “Lão Bạch” chính là một vị bạn học thời đại học của Thái Thực Tiễn, hiện giờ nhậm chức tại công ty giải trí Hoàn Cầu, đồng thời là chủ quản của bộ phận nghệ sĩ bên đó.

Thái Thực Tiễn năm đó có quan hệ không tệ với đối phương, hiện giờ hai người cũng làm việc chung một ngành, cho nên từ đầu đến cuối không hề cắt đứt liên lạc.

Đầu bên kia điện thoại, lão Bạch dùng giọng nói như vẹt đực để nói chuyện: “Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu sao? Hai chúng ta bao lâu rồi chưa gặp nhau, hôm nào đó, hẹn nhau đi uống rượu được không.”

Thái Thực Tiễn nhếch miệng, nói: “Có việc cứ nói, không có việc thì tôi cúp máy đây, hiện tại tôi đang họp!”

“Ai, cũng không có việc gì lớn,” Lão Bạch ở bên kia điện thoại nói tiếp, “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, bên cậu gần đây có

phải đã tiếp xúc với một nghệ sĩ trẻ tuổi bên Tỉnh Quang đúng không?”

Nghe xong lời này, Thái Thực Tiễn lập tức dừng bước.

Hắn nói chính là Hứa Chân?

Thật ra Thái Thực Tiễn không quá ngạc nhiên khi lão Bạch biết chuyện, vì dù sao giới này cũng rất lớn và về cơ bản, các giám đốc điều hành của công ty cũng không có bí mật gì.

Nhưng vấn đề là, tại sao lão Bạch lại muốn nói chuyện này?

Chẳng lẽ nói...

“A, xem ra là thật, mọi người cũng chọn trúng Hứa Chân sao?” Đầu bên kia điện thoại, lão Bạch hỏi.

Thái Thực Tiễn nghe xong lời này, lập tức nhíu mày, nói: “Cái gì mà “Cũng”, giữa Hoàn Cầu mấy cậu và Hứa Chân không có bất kỳ giao tình gì, không phải sao?”

“Nhưng mà có gặp nhau nha,” Giọng điệu của lão Bạch mang theo sự vui vẻ, “Thật xin lỗi, tôi phải nói với cậu trước.

“Chúng tôi đã nhìn trúng Hứa Chân, mà theo ý của lãnh đạo, không tiếc đại giới, nhất định phải có được.”

Nói xong, lão Bạch cười hắc hắc, nói: “Lấy giao tình của hai chúng ta, tôi cũng không muốn tranh cãi gì với cậu, cho nên tôi sẽ nói rõ ràng luôn: Hoàn Cầu chúng tôi đủ nguồn lực để ký hợp đồng với Hứa Chân.

“Do đó, Đông Nhạc mấy cậu căn bản tranh không nổi.”

Vừa nói, lão Bạch vừa giảm dần tiếng cười trong giọng điệu, “Công ty của cậu đã có nhiều cây giống tốt. Nói thật, Hứa Chân đối với cậu không có nhiều ý nghĩa.

“Một miếu dù lớn thế nào, nhưng để bồi dưỡng nhiều người cũng sẽ không đủ đất.

“Tuy nhiên, bên Hoàn Cầu không giống như vậy. Gần đây chúng tôi quá thiếu nguồn máu mới. Lãnh đạo luôn muốn tìm một người trẻ có kỹ năng diễn xuất tốt.

“Chúng tôi dự định coi cậu ta là trụ cột để bồi dưỡng.”

Lão Bạch nói một cách chân thành, “Hoàn Cầu và Đông Nhạc luôn là quan hệ đối tác. Du Mi nhà chúng tôi cũng đã ký hợp đồng quay phim mới ở bên cậu.

“Lãnh đạo của chúng tôi rất coi trọng tình bạn với Đông Nhạc, vì vậy bọn họ đã đặc biệt dặn dò tôi nói với cậu trước.

“Chúng ta âm thầm đàm phán với nhau. Đừng khiến ai khó chịu vì chuyện nhỏ nhặt này.

“Lần này người mới hãy nhường cho bọn tôi, sau này nếu có cơ hội, chúng tôi nhất định sẽ báo đáp.”

Chương 91: Quả Nhiên Không Nhìn Lâm Người

Thái Thực Tiễn cầm di động, trầm mặc không nói.

“Đã nói đến nước này...”

Hồi lâu, Thái Thực Tiễn bất đắc dĩ cười cười trả lời lại, “Tôi còn có thể nói cái gì sao?”

“Bên cậu đã bắt chấp đề ký hợp đồng với Hứa Chân, không lẽ tôi còn cố ý đi ngáng chân các người

Nói xong, hắn ta bất đắc dĩ thở dài rồi mới nói tiếp: “Được thôi, tôi đã hiểu ý của các cậu.

“Ừm, có rảnh chúng ta sẽ đi uống rượu.”

“...”

Một lát sau, Thái Thực Tiễn cúp điện thoại.

Hắn quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ hành lang, đột nhiên cảm giác được kiểu đình viện Trung Quốc bình thường vừa ý nhất lại trở nên tẻ nhạt vô vị.

Tại sao lại trở thành như vậy? Là tôi tới trước, rõ ràng là tôi tới trước...

Làm tổng giám đốc của một công ty nhỏ đúng là mẹ nó quá ủy khuất...

Thái Thực Tiễn nhin không được đẩy mở cửa sổ, cau mày, đốt một điếu thuốc.

Một lúc sau, Lâm Huệ Mỹ thấy hấn vẫn không trở về, cho nên tự mình đứng dậy ra bên ngoài để tìm.

Cô đi xung quanh bên ngoài phòng họp, cuối cùng nhìn thấy Thái Thực Tiễn đứng ở hành lang khói thuốc lượn lờ, thì kêu lên: “Thái tổng, chúng tôi đang chờ ngài ở cuộc họp!”

Thái Thực Tiễn lắc đầu, nói: “Hôm nay không cần họp nữa.”

Vốn dĩ cuộc họp này là để thảo luận về việc ký kết hợp đồng với Hứa Chân, nhưng bây giờ cậu ta không tới, vậy thì thảo luận cái rắm à!

“A?” Lâm Huệ Mỹ nghi hoặc nói, “Sao lại không họp, bên Hứa Chân còn đang hối thúc tôi đây này.”

“Thỏa thuận lần trước chúng ta đưa ra, bọn họ đề xuất sửa đổi một số. Nếu như ngài không lên tiếng, thì tôi làm sao có thể trả lời cho bọn họ?”

Nghe xong lời này, Thái Thực Tiễn không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Bên Hứa Chân hối thúc sao?” Hấn xoay đầu lại, mê mang nhìn Lâm Huệ Mỹ, “Bọn họ liên lạc tới lúc nào, sao tôi không biết?”

Lâm Huệ Mỹ nhìn thời gian trên điện thoại bên, nói: “Khoản năm phút trước, bọn họ mới gọi điện thoại tới.”

Thái Thực Tiễn nghe vậy, liền nghi ngờ nhìn về điện thoại của Lâm Huệ Mỹ, quả nhiên, số điện thoại của Kiều Phong được hiển thị trên nhật ký cuộc gọi gần đây nhất.

Chuyện như thế nào đây?

Bên phía Hoàn Cầu còn chưa liên hệ với bọn họ?

Nghĩ như vậy, Thái Thực Tiễn nhin không được có chút khó chịu.

Hấn dứt khoát dùng điện thoại của Lâm Huệ Mỹ trực tiếp gọi cho Kiều Phong, đợi điện thoại kết nối, liền vội vàng nói: “Tiểu Kiều, là Thái ca của cậu đây.”

Bên đầu điện thoại, Kiều Phong nghe thấy thanh âm của hấn, thì nghi ngờ nói: “Thái tổng? Sao ngài lại dùng điện thoại của Lâm tổng gọi đến vậy?”

“Tôi hỏi cậu...” Thái Thực Tiễn do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định ăn ngay nói thật, “Bên phía Hoàn Cầu có liên hệ với ngươi chưa?”

“Tin tức của Thái Tổng cũng rất nhanh nha,” Đầu bên kia điện thoại, Kiều Phong cười ha ha nói, “Đúng vậy, Hoàn Cầu và các công ty khác đều đã liên hệ với chúng tôi vào hôm qua.

“Tuy nhiên,” Nói xong, giọng của Kiều Phong hơi thay đổi, “A Chân nhà tôi nói, cậu ta đã đồng ý ký kết hợp đồng với bên Đông Nhạc, cho nên sẽ không quan tâm đến các công ty khác.”

Thái Thực Tiễn nghe xong, đầu tiên là kinh ngạc một hồi.

Chợt, một cảm giác hạnh phúc to lớn xông lên đầu, Thái Thực Tiễn kêu ngạo mà hất cằm lên, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên trở nên sáng ngời.

Quả nhiên, mình không có nhìn lầm người!

Đơn giản hàn huyên hai câu, hai người đồng thời cúp điện thoại.

Thái Thực Tiễn xem lại các điều khoản hợp đồng ban đầu từ Lâm Huệ Mỹ. Hắn nghĩ nghĩ, rồi nói: “Bản hợp đồng này, để đội pháp chế soạn ra một bản mới.

“Đề cập lại tất cả các điều kiện.”

Sau năm ngày quay phim tại Nhạn Sơn, Hứa Trăn lần đầu tiên xin phép đoàn phim nghỉ ngơi vài ngày. Hắn muốn đi ký hợp đồng chính thức với bên Đông Nhạc.

Bởi vì là vấn đề cá nhân, cho nên cần sự phê duyệt của bên đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Nhà sản xuất Lâm Huệ Mỹ tự mình chuẩn bị báo cáo cho hắn, đạo diễn Sở Kiều Hùng chủ động giúp hắn sửa lại kế hoạch quay phim, nhân viên của đoàn thậm chí còn chuẩn bị xong xuôi vé quay máy bay cho Hứa Trăn và cử người đưa hắn đến sân bay.

Có thể nói đây là một màn xin nghỉ công phu nhất trong lịch sử.

Đến thủ đô, bên phía Đông Nhạc đã cử giám đốc nghệ sĩ của bọn họ đến đón tại sân bay, xe đưa đón cũng là một chiếc Maybach thời thượng, có giá thị trường hơn ba trăm vạn.

Khi đến công ty, Hứa Trăn kinh ngạc phát hiện, Thái Thực Tiễn thế mà tự mình đứng trước tòa nhà, vừa thấy bọn hắn tới, thì lập tức nhiệt tình đi ra nghênh đón, vô cùng thân thiết dẫn hắn vào bên trong.

Nhìn một màn này, Hứa Trăn “Không thấy qua việc đời” cùng Kiều Phong “Nữ đời giả vờ làm kẻ đáng thương” đều bị hạ đến choáng váng đầu óc.

Mẹ ơi... Đây là quy cách dành cho thành tiên nào đây!

Sau khi bọn hắn đi vào tòa nhà, cũng không có trực tiếp đến phòng hội nghị ký kết hợp đồng, mà trước tiên lại đến văn phòng của Thái Thực Tiễn.

“Tới nếm thử, đây là trà Minh Tiên Long Tỉnh mới ra của năm nay.”

Thái Thực Tiễn cẩn thận từng li từng tí rót trà đổ nước, một bên cười nói: “Trà Minh Tiên Long Tỉnh bình thường phải cuối tháng ba mới lên tới thành phố, đây là số ít còn lại, đặc biệt đến từ núi Sư Phong, vô cùng hiếm.

“Cũng may tôi có bạn mở vườn trà, cho nên mới kiếm được một ít, hai người mau mau nếm thử đi.”

Chương 92: Tôi Là Hứa Trăn

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, hần đặt trước mặt hai người một chén trà sứ trắng, nước trà màu vàng nhạt rót vào chén, hương trà thơm mát lập tức tràn ngập khắp phòng.

Kiều Phong thấy thế, vội vàng đưa mắt nhìn qua phía Hứa Trăn, mang hần cùng đứng lên: “Thái tổng, không cần phiền phức như vậy, ngài quá khách khí rồi.”

Thái Thực Tiễn vẫy vẫy tay, cười nói: “Không phiền phức, không phiền phức.”

“Người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Đứa nhỏ Hứa Chân này, tôi đặc biệt yêu thích, cho nên muốn đối xử với cậu ấy thật tốt.”

Kiều Phong nghe xong lời này, tâm tình hết sức vui mừng, khóe miệng cũng nhếch lên.

Thái tổng đúng là một người không tệ!

Xem ra hần đã biết, Hứa Trăn ngay cả giá cũng không hỏi, một hai từ chối Hoàn Cầu giải trí.

Thái tổng cũng không có giả ngu, càng không vì chiếm được tiện nghi mà khoe mẽ, hần thẳng thắn chỉ ra vấn đề và thể hiện sự chân thành của mình.

Xét riêng từ góc độ này, Thái tổng xứng đáng trở thành một người bạn tâm giao.

“Sáng nay, tôi đã nhận được văn kiện từ bên phía Tinh Quang giải trí,” Thái Thực Tiễn rót trà cho hai người xong, thì cầm một bản Fax từ trên mặt bàn lên, nói, “Hứa Chân đã chính thức chấm dứt hợp đồng với bên kia?”

“Vừa rồi tôi chỉ lướt qua, còn chưa kịp xem cụ thể.”

“Ai,” Nói xong, hần có chút bất mãn, “Không phải tôi đã nói rồi sao? Phí bồi thường vi phạm hợp đồng sẽ do Đông Nhạc chúng tôi bỏ ra, vậy tại sao các cậu lại tự mình chi trả?”

“Như vậy đi, tổng cộng hết bao nhiêu cứ nói cho tôi, tôi sẽ cộng nó với bên trong hợp đồng với Hứa Chân.”

Nghe nói như thế, Hứa Trăn quay đầu nhìn thoáng qua Kiều Phong bên cạnh.

Đợi nhìn được ánh mắt khẳng định của đối phương, Hứa Trăn mới chủ động mở miệng nói: “Cảm tạ ý tốt của Thái tổng, nhưng là, khoản tiền này không hề liên quan với Đông Nhạc.”

“Sao có thể nói là không có quan hệ đâu, ” Thái Thực Tiễn cau mày nói, “Cậu kết thúc hợp đồng với Tinh Quang, không phải do Đông Nhạc chúng tôi sao?”

Hứa Trăn trầm mặc chốc lát, sau đó thần sắc trịnh trọng nói: “Thái tổng, xin cho phép ta một lần nữa tự giới thiệu với ngài.”

Nói xong, hắn từ trong túi móc ra căn cước chứng minh thân phận, hai tay đem qua, rồi nói tiếp: “Tôi tên là Hứa Trăn,

“Còn người chấm dứt hợp đồng với bên Tinh Quang là Hứa Trí Viễn, anh em song sinh với tôi.”

Lúc hắn nói ra những lời này, Thái Thực Tiễn đang ngồi ở phía ghế sofa đối diện, tự mình châm trà cho mình.

Hắn liếc qua thẻ căn cước trong tay Hứa Trăn, kinh ngạc cười nói: “Ồ, phát âm như nhau sao? (Ý nói từ Chân và Trăn đều phát âm giống nhau)

“Trùng hợp như vậy?”

“Ha ha, Ngô Khắc Minh còn nói với tôi “Hứa Chân” là nghệ danh ông ta đặt cho cậu, haha, ông ta...”

Nói được một nửa, Thái Thực Tiễn bỗng nhiên ngừng lại.

Hắn nhìn tấm thẻ căn cước, lại nhớ lại câu nói vừa rồi của đối phương.

Một hồi lâu sau.

Thái Thực Tiễn ngẩng đầu lên giống như con rối bị gỡ sắt, hai mắt nhìn Hứa Trăn, cứng đờ nói: “Vừa rồi cậu mới nói cái gì?

“Nghệ sĩ của Tinh Quang? Anh em sinh đôi? Rốt cục là có ý gì?”

“Là như vậy,” Hứa Trăn hắng giọng một cái, nghiêm túc giải thích, “Người chấm dứt hợp đồng với Tinh Quang và người

cùng quý công ty ký kết, không phải là một người.

“Chấm dứt hợp đồng với Tinh Quang là Hứa Trí Viễn, anh em sinh đôi của tôi.

“Còn tôi là Hứa Trăn, trước mắt trên người không có bất kỳ hợp đồng kinh tế nào.”

Thái Thực Tiễn: “...”

“Ào ào...”

Một lát sau, nước trong ấm trà không ngừng chảy ra, tràn ra khỏi chén trà, chảy đầy ra mặt bàn.

“Ồ...”

Lúc này, Thái Thực Tiễn mới lấy lại được tinh thần, hẩn vội vàng để bình trà xuống, luống cuống tay chân cầm khăn lau nước đọng trên bàn,

Hứa Trăn nhìn thấy bộ dáng lúng túng của đối phương, trong lòng không khỏi áy náy mà đứng dậy, cung kính nói: “Rất xin lỗi, trước đó không có nói rõ với ngài.

“Hiện tại lại gây rắc rối, tôi vô cùng xin lỗi.”

“A, không không không, cái kia...”

Thái Thực Tiễn há hốc mồm, tìm từ để nói: “Tôi hiện tại có chút mơ hồ...”

“Hỏi một chút,” Hẩn ngồi thẳng người, kinh ngạc nói, “Thân phận “Hứa Chân” này đã tham gia qua các loại công tác nào, hơn nữa, cái nào là tự cậu làm, cái nào là anh em của cậu làm?”

“Các hợp đồng được ký kết như thế nào?”

Trong lúc nói chuyện, Thái Thực Tiễn dần dần bình phục tâm tình, một mặt nghiêm túc nói: “Thật xin lỗi, chuyện này liên quan đến rủi ro kinh tế, tôi nhất định phải nghe được câu trả lời rõ ràng.

“Cũng hy vọng hai người có thể giải thích cụ thể cho tôi hiểu.”

Nghe nói như thế, Kiều Phong ở bên cạnh liền tiếp lời: “Thái tổng, cái này hiển nhiên.

“Hôm nay chúng tôi tới đây là để chính thức ký kết hợp đồng, cho nên đương nhiên cũng muốn thẳng thắn nói mọi chuyện

cho thật rõ ràng.”

Nói xong, Kiều Phong lấy ra một xấp tài liệu từ trong chiếc cặp ở bên cạnh, nói:

“Trước năm nay, tất cả công việc diễn xuất của Hứa Trí Viễn đều do cậu ta làm, các loại hợp đồng cũng đều do cậu ta ký, vấn đề này không có gì phải nghi vấn.

“Năm nay ngày 25 tháng 1, Hứa Trí Viễn đột nhiên mất liên lạc, cho đến nay tôi vẫn chưa thể liên lạc được.

“Bởi vậy, từ đó về sau, người sử dụng nghệ danh Hứa Chân đã làm tất cả phần việc sau đó, chính là Hứa Trăn, anh em song sinh của Hứa Trí Viễn.”

Nói xong, Kiều Phong bày ra mấy phần văn kiện sao chép, từng cái đếm kỹ: “Cụ thể bao quát phim điện ảnh « Dạ Vũ Giang Hồ » với vai diễn Tuyết Trúc, tổ quay phim của quý công ty « Tuyết Đại Song Kiều », vai diễn Hoa Vô Khuyết, cùng với gameshow « Ta là phái diễn xuất » bên trong đảm nhiệm vai trò khách quý đến trợ diễn.

“Tổng cộng ba phần hợp đồng, đều là do Hứa Trăn dùng thân phận của mình để ký tên, không có quan hệ gì với Hứa Trí Viễn.”

Chương 93: Ký Kết Hợp Đồng

Dứt lời, Kiều Phong đem văn kiện đã chỉnh sửa tốt, đưa cho Thái Thực Tiễn: “Mỗi tài liệu trên đều hợp pháp và đúng quy định, không có vấn đề tranh chấp kinh tế.

“Về việc chấm dứt hợp đồng với Tinh Quang giải trí, là tôi lấy tư cách người đại diện pháp lý của Hứa Trí Viễn để thông qua, sau đó đơn phương hủy bỏ hợp đồng. Dĩ nhiên, chuyện này không hề liên quan đến Hứa Trăn.

“Nhưng,” Nói đến đây, Kiều Phong dừng lại một chút, trong lòng áy náy nói, “Lúc trước, ký tên trong hợp đồng của « Tuyết Đại Song Kiều » chính là lấy thân phận Hứa Trăn ký kết, lúc đó chúng tôi không giải thích cụ thể cho bên ngài biết.

“Về việc này, tôi trình trọng xin lỗi.”

“Ách...”

Thái Thực Tiễn một hồi nghe xong, cuối cùng cũng hiểu được tình hình trước mắt.

Hắn nhìn không được dùng ánh mắt còn lại liếc qua Hứa Trăn đang khom người tạ lỗi với mình.

Cậu ta không phải là “Diễn viên nhí” trong truyền thuyết kia sao?

Cho nên nói, người có thể chính diện khiêu chiến với Tống Úc, có thể đánh bại Đinh Tuyệt Tùng, cũng có thể sử dụng diễn xuất để khuất phục Thẩm Đan Thanh, Đàm Dĩnh và một đám đại lão khác, lại là một tân nhân chỉ mới vào nghề được một tháng?

Tê...

Đợi nghĩ rõ ràng, Thái Thực Tiễn lập tức cảm thấy da đầu tê ran.

Cái này gọi là gì, kỳ tài ngút trời?

Chính mình chẳng lẽ đã nhận được bảo vật? ?

Hắn cũng bất giác đứng dậy khỏi ghế sô pha, nhẹ giọng nói: “Không cần thiết phải xin lỗi, có thể giải thích chuyện này trước khi ký hợp đồng, tôi cũng nhìn ra được sự chân thành của hai người.

“Huống chi...”

Nói xong, Thái Thực Tiễn dừng một chút, rồi mới tiếp tục nói: “Lâm Huệ Mỹ ký hợp đồng nhận vai Hoa Vô Khuyết là vì ngoại hình của cậu, còn công ty ký hợp đồng nghệ sĩ với cậu là do kỹ năng diễn xuất. Tất cả đều là điều kiện của riêng cậu, dĩ nhiên không có quan hệ gì với người anh sinh đôi kia.

“Hơn nữa,” Hắn nói xong thì cười ha ha một tiếng, “Tôi nói cậu không được dễ nghe cho lắm, nhưng thân phận “Ngôi sao nhí” này rất đáng giá sao?

“Ngược lại, tôi thích cậu là một tân nhân thuần khiết, sạch sẽ, như một tờ giấy trắng, mà con đường tương lai sẽ do tôi sắp xếp.”

Thái Thực Tiễn vỗ tay với hai người họ và nói: “Đừng đứng nữa, mau ngồi xuống.”

Nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của hắn, Hứa Trăn cùng Kiều Phong mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó ngồi xuống ghế sofa một lần nữa.

Bầu không khí vừa rồi hơi có vẻ nghiêm túc, nhưng lập tức liền hòa hoãn xuống.

“Vậy Hứa Trí Viễn ở đâu, hai người có biết không?” Thái Thực Tiễn hỏi.

Kiều Phong nói: “Hắn mất tích được 24 giờ thì tôi liền báo cảnh sát. Vốn dĩ cậu ta muốn đi Thái Lan, nhưng hải quan bên kia cũng không có tra được ghi chép xuất nhập cảnh.

“Tôi nghi ngờ cậu ta vẫn còn ở trong nước.”

Thái Thực Tiễn chỉ muốn hỏi một chút chuyện, về sau cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao người ký hợp đồng với mình cũng phải là Hứa Trí Viễn.

Thái Thực Tiễn nhìn Hứa Trăn kỹ hơn và mỉm cười: “Tôi đã đi xem một vài bộ phim truyền hình mà Hứa Trí Viễn đóng khi còn nhỏ.

“Lúc đó tôi đã nghĩ, tại sao đứa nhỏ này lớn lên lại khác so với hồi nhỏ như vậy?

“Khuôn mặt trông đẹp hơn trước. Tôi liền nghĩ có lẽ cậu đã đi phẫu thuật thẩm mỹ, giờ nghĩ lại thật là xấu hổ haha...”

Mấy người trong phòng đột nhiên bật cười.

“Ừm...về chuyện này, thật ra không phải là vấn đề nghiêm trọng,”

Thái Thực Tiễn bình tĩnh nói: “Ai quy định anh trai là nghệ sĩ thì em ruột không được ra mắt? Bên trong ngành giải trí này có rất nhiều anh em, chị em sinh đôi, tôi cũng có quen biết với ba cặp.

“Miễn là tất cả các thủ tục của chúng ta đều tuân thủ pháp luật và quy định, không có vấn đề danh tính giả khi ký kết hợp đồng với nhau, thì mọi thứ đều không có vấn đề gì cả.”

Thái Thực Tiễn vuốt vuốt văn kiện mà Kiều Phong vừa đưa cho mình, nói: “Theo ý của tôi, về sau mọi thông tin giới thiệu của cậu, cứ bắt đầu từ “Dạ Vũ Giang Hồ”.

“Về phần Hứa Trí Viễn, có người hỏi thì chúng ta cứ dựa theo tình hình thực tế mà nói, nếu không ai hỏi thì cũng không cần cố gắng đi làm sáng tỏ.

“Nói trắng ra là, lấy danh tiếng hiện tại của cậu, cũng không ai quan tâm cậu đến cùng là ai.”

Thái Thực Tiễn nói: “Sau này có danh tiếng lớn, làm thị đế, ảnh đế, bỗng nhiên có người phát hiện, hóa ra Hứa Chân không phải là ngôi sao nhỏ tuổi kia, mà hai người bọn họ chính là anh em sinh đôi!

“Đến lúc đó chúng ta phối hợp với truyền thông, khẳng định đó sẽ là tin tức vô cùng thú vị nha haha.”

Vừa nói Thái Thực Tiễn vừa đứng dậy và nở một nụ cười tự mãn.

Ở bên kia sofa, Kiều Phong cùng Hứa Trăn không khỏi nhìn nhau khi nghe xong những lời này.

Vừa mới ra mắt, ông chủ đã tính chuyện chôn chặt bí mật của mình rồi sao?

Ừm...ý thức quá nhiên rất cao cấp!

Sau khi ba người đã nói chuyện rõ ràng về mọi mặt, tất cả cùng đi vào phòng họp, chính thức bắt đầu ký kết hợp đồng kinh tế thuộc về Hứa Trăn.

Làm Hứa Trăn mở hợp đồng ra, hắn không khỏi choáng váng.

“Thái tổng, đây là...”

Hắn ngẩng đầu lên, vừa hoang mang lại kinh ngạc nói: “Bản này không giống với trước kia.”

Phí ký kết, tỷ lệ ăn chia, kế hoạch đào tạo và các phương pháp đãi ngộ khác nhau đều cao hơn nhiều so với trước đó!

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Thái Thực Tiễn mỉm cười và nói, “Tôi đã sửa đổi dựa trên bản hợp đồng tham khảo của Hoàn Cầu giải trí.

“Những gì họ có thể cho cậu, chúng tôi sẽ chỉ cho nhiều hơn, tuyệt đối sẽ không ủy khuất cậu.”

Nói xong, hắn chỉ chỉ vị trí ký tên, nói: “Ký đi, không sai đâu, đều là cho cậu.”

Nhìn ánh mắt mong chờ của Thái Thực Tiễn, Hứa Trăn bỗng nhiên có chút cảm động.

Ừm... cảm giác được người ta coi trọng, thật là tốt.

Hắn “soạt soạt” ký tên mình xuống bản hợp đồng, hoàn thành bước cuối cùng của buổi ký kết.

Chương 94: Nghệ Sĩ Của Đông Nhạc

“Bốp...bốp.. bốp...”

Bên trong phòng họp, Thái Thực Tiễn đứng dậy, mở đầu vỗ tay, nói: “Hoan nghênh cậu, Hứa Chân!

“Hoan nghênh cậu trở thành nghệ sĩ thứ 10 của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh!”

“Bốp...bốp.. bốp...”

Các nhân viên trong phòng họp cũng vỗ tay hưởng ứng, mặt mỉm cười nhìn về phía Hứa Trăn.

Hứa Trăn vội vàng để bút xuống, đứng dậy cúi người gửi lời cảm ơn. Hắn nhìn kỳ vọng cùng khích lệ của mọi người, trong lòng không còn thấp thỏm, đồng thời cũng mong đợi nhiều hơn.

Từ nay về sau, hắn chính là nghệ sĩ của Đông Nhạc truyền hình và điện ảnh.

Hắn không còn là thể thân của người nào, cũng không nhờ yếu tố bên ngoài để tiếp tục diễn xuất.

Hắn chính là hắn, sẽ tiếp tục làm việc chăm chỉ để trở thành một diễn viên xuất sắc với ý chí và bản sắc riêng của chính mình!

Sau khi ký hợp đồng, Hứa Trăn cũng không ở lại lâu hơn, mà trực tiếp trở về trường quay. Hắn chỉ xin nghỉ một ngày, buổi

sáng đến, buổi chiều liền phải đi, ngày mai còn có cảnh phải quay.

“Lấy những thứ này đi,” Thái Thực Tiễn lấy ra một cái valy 20 tác trước khi hấn rời đi, trịnh trọng đưa cho Hứa Trăn, “Thời gian eo hẹp, cho nên không thu thập hết mọi thứ, trước cứ cầm bấy nhiêu, nếu thiếu cái gì thì tôi sẽ gửi nó cho cậu vào ngày hôm sau.

“Thời gian này, cậu cứ xem qua trước.”

Hứa Trăn nghi ngờ tiếp nhận valy, vừa mở ra nhìn, trong nháy mắt liền ngẩn người

Năm năm thi đại học, ba năm mô phỏng, tài liệu giảng dạy lúc cao trung, đề thi điều tra nghiên cứu, Hoàng Cương mật quyền, 38 bộ Thiên Lợi...

A! Đây đều là cái gì quý! !

Thái Thực Tiễn nói: “Ngoài những thứ này, tôi cũng đã đặt một bộ khóa học trực tuyến cho cậu, thời gian học là hai giờ mỗi ngày.”

Nói xong, hấn dặn dò Kiều Phong: “Nhớ thu xếp thời gian thật tốt cho cậu ấy, nhất định phải học mỗi ngày, nhưng không thể trì hoãn việc quay phim của đoàn, cũng không thể trì hoãn việc nghỉ ngơi.

“Cậu trước tiên cứ tự học, đợi một thời gian nữa, tôi sẽ tìm một gia sư thật tốt cho cậu.”

Kiều Phong vỗ ngực bảo đảm nói: “Yên tâm đi, cứ giao cho tôi!”

Hứa Trăn: “...”

Không! Tôi không yên lòng!

Rốt cuộc tôi là ai trên trái đất này vậy...

...

Hai ngày sau, thứ bảy.

Tại phim trường ở Nhạn Sơn, quá trình quay phim của « Tuyệt Đại Song Kiều » đã đi vào quỹ đạo.

Tám giờ tối, ngay khi Hứa Trăn đang sút đầu mẽ trán nghiên cứu phương trình tiệm cận của hyperbol, thì tiết mục mới của “Ta là phái diễn xuất” đã bắt đầu phát sóng.

Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn đều đồng thời cầm điện thoại, dự định xem thử hiệu quả biên tập cuối cùng của chương trình.

Trên mạng, phản chính thức của chương trình vẫn còn chưa bắt đầu, nhưng số lượng người xem trực tiếp đã tăng vọt, rất nhanh vượt quá trăm vạn, đồng thời nó vẫn còn tiếp tục tăng.

“Cái tiêu đề quỷ gì vậy? “Hứa Chân thế vai, thách thức với vai diễn kinh điển của Du Mi.”?”

“Hứa Chân này là nam đúng không? Còn có người như vậy sao?”

“Hứa Chân là ai? Vòng trước không có diễn viên như vậy đúng không? Tạm thời được thêm vào?”

“A, tôi hoa mắt sao, người đàn ông mặc bộ đồ trắng ở đầu chương trình hình như là Cố Thu Vũ!”

“Thật sao? Ngay từ đầu cũng không hề có thông báo trước nào, mấy công ty quản lý bây giờ làm ăn như thế sao?”

“...”

Trên màn hình, bình luận đã khí thế ngút trời.

Ngay tại lúc đó, trong một căn hộ cao cấp ở thủ đô. Du Mi vừa mới tắm rửa xong, hiện tại còn đang ngồi sấy tóc.

Mái tóc đen dày xõa ngang lưng như rong biển, trên người cô mặc bộ đồ ngủ bằng lụa màu hồng nhạt, gió ẩm thổi qua làm cô lộ ra vẻ kiêu hãnh, vóc dáng 60,60,60...

Không, đây cũng không phải là con số đáng để tự hào.

“Mi tỷ, chị đoán xem lần này “Ta là phái diễn xuất” sẽ đóng phim của ai?” Trợ lý Tiểu Hồ cầm máy tính bảng, tràn đầy phấn khởi chạy tới, “Chính là « Như Sương Như Mưa Lại Như Gió », bọn họ muốn diễn nhân vật Tâm vũ!”

Hai mắt của Du Mi hơi híp lại, ngữ khí lãnh đạm nói: “Diễn thôi, chương trình người ta cũng đã trả tiền rồi, cho phép phục chế.”

“Nhưng, người diễn vai Tâm Vũ...” Trơ lý vụng trộm nhìn Du Mi một hồi rồi nói, “Là đàn ông.”

Nói xong, cô nhỏ giọng nói bổ sung: “Hơn nữa tôi có cảm giác diễn rất tốt...”

Du Mi buông máy sấy trên tay xuống, vẻ mặt hoang mang: “Đàn ông sao? Diễn vai Tâm Vũ á?”

Du Mi đưa tay về phía trơ lý, nói: “Mau, đưa tôi xem một chút!”

Du Mi từ trước đến nay vẫn luôn là một “Đóa hoa” trong ngành.

Năm nay cô 28 tuổi, xuất đạo được hai mươi năm, là một nữ diễn viên nổi tiếng trong thời kỳ đỉnh cao của mình, nhưng nếu nói cô ấy là siêu sao thì...vẫn có chút chưa tới.

Giá trị của Du Mi không cao, chỉ ở tuyến tiêu chuẩn bình thường, khi cô đóng chính trong các bộ phim truyền hình và điện ảnh thì không quá nổi bật dù được rất nhiều chuyên gia đánh giá cao, nhưng ngược lại đóng vai phụ thì lại thường xuyên tỏa sáng rực rỡ.

Thế nhưng, nếu nói cô ấy không phải là siêu sao...thì giải thưởng lớn nhỏ trong nước, Du Mi gần như đều nắm hết.

Nếu như giới văn nghệ sĩ cũng giống như giới tennis, chỉ cần dựa vào bảng xếp hạng, cũng như các giải thưởng lớn nhỏ, thì Du Mi đã lọt vào top mười diễn viên giỏi nhất cả nước.

Về tướng mạo của Du Mi, đây còn là một cuộc tranh luận lớn hơn.

Những người thích cô ấy cho rằng cô ấy quá xinh đẹp, tràn đầy cảm hứng, nhẹ nhàng như gió, như một thiên thần giáng thế chốn dân gian.

Còn người không thích cô thì cho rằng cô thấp bé, gầy gò, xương xẩu, thiếu nước, không có chút nữ tính, khiến người ta không có nổi nữa điểm hứng thú.

Tuy nhiên, chỉ một thứ duy nhất không ai dám tranh luận, đó chính là kỹ năng diễn xuất của cô.

Diễn xuất như một thứ tài sản khiến cô được mệnh danh là “Thiên diện nữ vương”. Từ công chúa triều đại đến cô gái tiệm làm tóc, Du Mi đều có thể thể hiện một cách sống động và có chiều sâu.

Vai diễn Đỗ Tâm Vũ là một trong những kiệt tác đầu đời của cô.

Mặc dù khi đó, Du Mi còn có vẻ ngây ngô, phương thức biểu đạt cũng còn hơi thô ráp. Tuy nhiên, đối với độ tuổi của cô ấy vào thời điểm đó, đây chắc chắn là một nhân vật khá kinh điển.

Chương 95: Bước Đi Đầu Tiên

Lúc này, Du Mi đang cầm máy tính bảng của trợ lý, yên lặng xem tiết mục tuần này của “Ta là phái diễn xuất”.

Vì buổi phát sóng trực tiếp đã kết thúc, cô kéo thanh tiến trình trực tiếp đến chỗ trợ lý nói, định xem cậu nhóc thế vai Đỗ Tâm Vũ của mình.

“Cảnh báo năng lượng cao phía trước ! !”

“Tôi nổi da gà trong khi xem phát sóng trực tiếp.”

“Đây chắc chắn là người thật đang diễn, không phải AI đang thay đổi diện mạo sao?”

“A, tôi mù! Tôi thực sự cảm thấy Du Mi đang đứng trước mắt mình!”

“Mi tỷ, đừng giả vờ, là chị, là chị! Chị cạo đầu và đeo mặt nạ da người đừng nghĩ là tôi không biết chị nhé ! !”

“ ... ”

Trước màn hình, Du Mi nhìn khung chat mà choáng ngợp, đầu óc cũng cảm thấy có chút choáng váng.

Những người này nói gì?

Cô tiện tay đem khung bình luận đóng lại, dự định xem thật kỹ đoạn biểu diễn này.

“A Lai, người bỏ súng xuống đi, ta không vào nữa.”

“A Khôn ca ca cũng không đi vào.”

Đúng lúc này, trên màn hình, một thanh niên với kiểu tóc tròn tria đang diễn lại lời thoại của Đỗ Tâm Vũ. Khán giả bật cười trước câu “A Khôn ca ca” của hắn, nhưng ngoài màn hình, Du Mi không khỏi nhướn mày.

A...

Ánh mắt của hắn?

“... Ca, từ nay dù có đi đâu, hãy dẫn em đi cùng.”

“Em sẽ đi cùng anh, đừng bỏ lại em.”

Một lát sau, màn biểu diễn ngẫu hứng này đã kết thúc.

Du Mi nâng máy tính bản, ngồi ngay ngắn, thần sắc có vẻ hơi kinh ngạc. Sau tám năm, cô đã không còn nhớ lời thoại của Đỗ Tâm Vũ. Nhưng, cô vẫn nhớ như in tính cách rất “Ôn hòa” cho vai diễn khi đó.

Đơn thuần, ngây thơ, không ranh thế sự và thông minh.

Đôi mắt của Đỗ Tâm Vũ thanh tao, sạch sẽ không tì vết, giống như một chú nai con vừa mới sinh ra.

Giống hết với ánh mắt của cậu thanh niên trên màn ảnh vừa rồi.

Không đơn giản, thế mà thoáng cái liền tóm được bản chất bên trong của Đỗ Tâm Vũ!

Du Mi nhìn hắn, hoảng hốt như thể nhìn thấy mình của tám năm trước.

“Đúng không, Mi tỷ, hắn diễn tốt đúng không?” Trợ lý Tiểu Hồ rất có tinh thần.

“Đúng vậy...”

Du Mi chặc chặc lưỡi, nói: “Người này tên là gì? Nghệ sĩ của công ty nào vậy?”

Tiểu Hồ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Công ty nào thì không biết, em chỉ biết hắn gọi là Hứa Chân, chị xem tiêu đề của tiết mục xem, “Hứa Chân thế vai, thách thực vai diễn kinh điển của Du Mi”.”

“Hứa Chân?”

Nghe thấy cái tên này, Du Mi sửng sốt một hồi, lập tức cầm lấy một tập tài liệu trên bàn góc bên cạnh, lật ra phía trước, thấy trên đó có ghi:

Đông Hải Nhất Dao, diễn viên dự kiến: Hứa Chân.

“Ồ, hóa ra là hần...” Nhìn đến đây, khóe miệng Du Mi hơi hơi nhếch lên.

Đó là diễn viên mới sắp hợp tác với cô!

Vốn dĩ cô cho rằng người mới nhảy đến đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” chính là “Con nhà tông” của tư bản.

Hiện tại nhìn lại, có vẻ như không giống.

Cậu thanh niên này đúng là một mầm mống tốt, nếu như hần chịu khó làm việc, thì cũng có thể miễn cưỡng đấu lại mình, Nhân Bằng Phi cùng Chung Đào so chiêu một chút.

Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng tôi sẵn sàng cho cậu một cơ hội để chiến đấu.

“Ha ha...”

Nghĩ tới đây, Du Mi nhin không được cười ra tiếng.

Trợ lý Tiểu Hồ ở bên cạnh liền cảm thấy kỳ lạ cho nên mở miệng hỏi: “Mi tỷ, làm sao vậy?”

Du Mi trừng mắt nhìn, đáp: “Ừm, Tiểu Hồ, tự tay nuôi nhưng đưa trẻ thiên phú như vậy, cô có thấy thú vị không?”

Tiểu Hồ: ? ?

...

“A Trăn, trước được viết nữa, mau lên xem V Blog (Weibo) đi?”

Ngay lúc đó, trong khách sạn bên cạnh trường quay Điện ảnh và Truyền hình Nhạn Sơn.

Kiều Phong cầm điện thoại di động, hào hứng nói: “Người theo dõi V-blog của cậu đã vượt quá 300.000 người!”

Nghe được câu này, Hứa Trăn lập tức ngừng bút.

Hần quay đầu nhìn vị trí ngón tay của Kiều Phong, không khỏi kinh ngạc nói: “Mới có mấy giờ mà sự chú ý đã tăng hơn

100.000 người? “Ta là phái diễn xuất” được nhiều người theo dõi như vậy sao?”

“Ách, cũng không phải, ” Kiều Phong ngượng ngùng nói, “Nguyên nhân chính là công ty đã mua cho cậu 100.000 người hâm mộ thầy ma để hợp tác với chương trình”.

Hứa Trăn: “...”

Vậy thì anh đang khoe khoang gì với tôi? ?

“Ai nha, cậu đừng dùng ánh mắt này nhìn anh,” Kiều Phong vẫy vẫy tay, nói, “Tốt xấu cũng hơn 20.000 lượt là sự thật, hơn nữa chỉ mới qua ba tiếng đồng hồ, tốc độ này khá nhanh đó.

“Người ta ước tính rằng dữ liệu 24 giờ có thể đạt ít nhất 100.000 và tốc độ gia tăng người hâm mộ này gần như có thể xếp hạng gần với top 10 của tháng này.”

Tuy nhiên, dù có giải thích thế nào thì sau lần “lừa dối” vừa rồi, Hứa Trăn đã không còn hứng thú với V Blog mà tiếp tục chiến đấu với cuốn Hùng Cường Mật Quyền của hắn.

“Dù sao thì, hiệu ứng của chương trình này cũng khá tốt,” Kiều Phong thấy hắn không để ý tới mình, cho nên đành phải phối hợp tiếp tục nói, “Ít nhất thì mức độ nổi tiếng của cậu cũng đã tăng lên rất nhiều.

“Vừa mới anh cũng đã liên lạc với công ty, bọn họ nói không giúp cậu mua hot search, nhưng là #Ta Phái Diễn Xuất #thế vai # đã lọt vào top 10 các search phổ biến.

“Đừng lo lắng, sau khi “Tuyệt Đại Song Kiều” được phát sóng, khá nhiều người từ những mối quan tâm này có thể trở thành khán giả của cậu và thậm chí là người hâm mộ.

“Đây là bước đầu tiên để cậu trở thành người của công chúng.”

Chương 96: Thiên Hạ Đệ Nhất Dao

Hứa Trăn cũng không ngẩng đầu lên, một bên cầm bút làm bài, một bên bình tĩnh nói: “Em không vội, dù sao quay phim vẫn chưa kết thúc. Cũng không có khả năng nó sẽ được phát sóng trong năm nay.”

Kiều Phong hỏi: “Tầm đến lúc nào thì đóng máy?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Hoa Vô Khuyết thì sắp tới, có thể sẽ xong trong tháng này.

“Những người còn lại sẽ đến Điền Châu và Ninh Châu để quay tiếp, nhưng không liên quan gì đến em.”

Kiều Phong nói: “Ngày mai cậu hỏi Sở đạo diễn xem, khi nào thì cậu hoàn thành xong tất cả các cảnh quay.

“Bên « Thiên Hạ Đệ Nhất Dao » cũng đã chuẩn bị gần xong công việc, lần trước anh có nghe Thái tổng nói công việc có thể định bắt đầu vào khoảng đầu tháng Tư.

“Chúng ta cũng không được chậm trễ.

“Nếu có thể, tốt nhất tầm khoảng nửa tháng, anh tìm lão sư huấn luyện hình thể cho cậu.”

“Ai da, cậu nói xem, cậu thích...”

Nghe Kiều Phong ở bên cạnh lải nhải liên miên không ngừng, Hứa Trăn nhin không được hít sâu một hơi, bỏ bút trong tay xuống.

“Kiều ca, anh còn việc gì khác sao?” Hấn quay đầu nhìn về Kiều Phong, cố gắng dùng giọng bình tĩnh để nói, “Nếu như không có, anh có thể im lặng cho em làm bài tập được không?”

“Còn khoản nữa tiếng nữa là 10h và em phải đi ngủ đúng giờ!”

Kiều Phong: “...”

Thật xin lỗi đã quấy rầy, anh lặn đây.

.....

Hai tuần sau, quá trình quay phim của đoàn “Tuyệt Đại Song Kiều” tại địa điểm Nhạn Sơn đã hoàn thành.

Sau đó, các nhân vật chính như Tiểu Ngư Nhi, Thiết Tâm Lan, và tiểu tiên nữ Trương Yinh sẽ di chuyển đến sa mạc Tây Bắc để tiếp tục quay những cảnh tiếp theo. Mà Hoa Vô Khuyết cũng một số nhân vật khác đã chính thức đóng máy.

Vào ban đêm, tổng đạo diễn Sở Kiều Hùng cố ý đại diện cho đoàn phim, mời tất cả các nhân viên đi ăn liên hoan. Mọi người ngày đêm ở cùng nhau, trải qua hơn hai tháng, ít nhiều

cũng có tình cảm. Bữa cơm chia tay có không ít người uống thêm vài ly, riêng Hứa Trăn thì chỉ uống hai ly rượu trắng.

Sau đó, hắn liền phát hiện, tử lượng của mọi người đều rất khác nhau. Không cần phải nói, đạo diễn Sở Kiều Hùng được mệnh danh là “tay cầm” rượu và “chân dẫm” bia.

Nhiều người say đến ngã trái ngã phải, Sở đạo diễn liền lập tức sắp xếp kê xe, đem từng người một trở về, khiến mọi người không khỏi thán phục “phong cách đại tướng” của vị đạo diễn này.

Đáng để mở rộng tầm mắt nhất chính là Tống Úc.

Thằng nhãi này...

Chỉ mới có hai ly xuống bụng đã lập tức không nhìn thấy phương hướng.

Hắn ôm Hứa Trăn khóc la om sòm: “Làm sao tôi có thể sống mà không có em?” Không những hát, hắn còn kê vai sát cánh với đạo diễn, rồi xưng huynh gọi đệ.

Sở đạo xấu hổ muốn chết, ngượng ngùng đẩy mạnh hắn ra. Cuối cùng, chính người đại diện của Tống Úc đã đập mạnh vào ót của hắn và cường ngạnh kéo đi.

Hứa Trăn sau đó đã âm thầm ghi sự việc vào một cuốn sổ nhỏ: Về sau nếu như không cần thiết, thì cố gắng đừng uống rượu với Tống Úc.

Trình độ phẩm rượu của người này không quá ngon!

.....

Sau khi kết thúc cảnh quay, Hứa Trăn chỉ nghỉ ngơi trong ba ngày trước khi chạy đến điểm đến tiếp theo:

Đoàn làm phim “Thiên hạ đệ nhất đao”.

Dựa theo kế hoạch của Đông Nhạc Điện Ảnh, phải đến tháng 4 mới bắt đầu khởi động máy, hiện giờ thời gian vẫn còn sớm.

Nhưng, trước khi khởi động, đoàn phim sẽ tập hợp trước tất cả các diễn viên chính để học tập khệp kín kéo dài trong vòng nửa tháng. Nội dung chính của việc học bao gồm đọc kịch bản, phân tích nhân vật, huấn luyện nghi thức, sử dụng các nhạc cụ và vũ khí tham gia vào bộ phim.

Hình thức đào tạo khép kín này là truyền thống của Đông Nhạc, về cơ bản mỗi bộ phim sẽ làm một lần.

Đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Kiều” cũng đã tham gia một đợt huấn luyện kín, nhưng Hứa Trăn đã bỏ lỡ vì tham gia vào nhóm quá muộn, hiện tại nghĩ lại, hắn vẫn còn cảm thấy rất tiếc nuối.

Địa điểm quay phim “Thiên hạ đệ nhất đao” nằm ở thành phố điện ảnh và truyền hình Giang Nam tỉnh Ngô Châu. Đoàn phim ở một khu nghỉ dưỡng suối nước nóng gần thành phố điện ảnh và truyền hình để các diễn viên sinh hoạt và học tập, nhìn chung điều kiện khá tốt.

Kiều Phong đã có những sắp xếp khác trong thời gian này, vì vậy Chu Hiểu Mạn là người duy nhất đi cùng với hắn trong lần này.

Hai người ngồi máy bay từ Nhạn Sơn tới thành phố Giang Nam, sau đó trực tiếp bắt xe ở ven đường. Tài xế taxi là một người đàn ông trung niên khoảng 40. Sau khi Hứa Trăn lên xe, hắn ta liên tục nhìn trộm thông qua gương lật ngược.

Đi tới chỗ tắc đường, cuối cùng tài xế cũng không kiềm chế được tò mò mà lên tiếng hỏi: “Cậu là Hứa Chân đúng không?”

Hứa Trăn sững sốt, gật đầu nói: “Đúng vậy, là tôi.”

“Ái chà, thật sự là cậu sao! !”

Tài xế nghe vậy thì lập tức mỉm cười vui vẻ: “Nhìn cậu đứng ở đó từ xa, tôi đã cảm thấy rất quen thuộc, không ngờ chính là cậu nha!”

Thái độ của tài xế đột nhiên trở nên rất nhiệt tình: “Tôi đã xem chương trình” Ta là phái diễn xuất”, cậu thật rất tuyệt, thực sự có thể diễn một vai nữ tốt như vậy!”

Hứa Trăn xấu hổ cười cười, không biết nên trả lời như thế nào.

Tài xế cũng không để ý tới hắn mà tiếp tục nói: “Cậu gầy quá, so với trên TV nhìn còn gầy hơn, chuyện này không tốt, tuổi của cậu là phải ăn nhiều một chút!

“Con trai của tôi cũng cao bằng cậu, nhưng cơ thể thì phải gấp hai...”

Tài xế vẫn nói không ngừng, nhiệt tình trò chuyện với Hứa Trăn trên xuống chặng đường. Nhân tiện còn giới thiệu cho hắn chỗ nào ăn ngon, chỗ nào chơi vui gần đó, thái độ vô cùng niềm nở và chu đáo.

Chương 97: Khu Nghỉ Dưỡng

Hứa Trăn yên lặng im lặng ngồi ở hàng phía sau, lâu lâu lại phụ họa hai câu, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp được người nhận ra mình. Một người tài xế lạ mặt như vậy, lại có thể kêu tên mình một cách quen thuộc, Hứa Trăn cảm thấy mười phần mới lạ.

Không lâu sau, chiếc taxi chở hắn đến khu nghỉ dưỡng của đoàn làm đã tới nơi.

Hai người xuống xe đi tới quầy lễ tân, Chu Hiểu Mạn cầm chứng minh thư của Hứa Trăn và thư mời do đoàn phim gửi đến, bắt đầu làm thủ tục cho cả hai.

“A, Hứa Chân?”

Thủ tục còn chưa có xong xuôi, thì bỗng nhiên Hứa Trăn nghe thấy có người kêu tên mình, hắn quay đầu nhìn lại nơi phát ra âm thanh, không ngờ lại phát hiện hóa ra là người quen:

Hoàng Thiển Thiển!

Đó là nữ diễn viên từng cạnh tranh với Lâm Gia trong “Ta là phái diễn xuất”.

Cách ăn mặc của Hoàng Thiển Thiển hôm nay cực kỳ đơn giản: áo khoác ngoài màu trắng, leggings màu đen, khăn choàng mềm mại, nhìn qua vô cùng sáng khoái.

“Thật là trùng hợp, cậu cũng tham gia “Thiên hạ đệ nhất đao” sao?”

Hoàng Thiển Thiển quen thuộc đến nói chuyện với hắn: “Cậu diễn nhân vật nào vậy?”

Hứa Trăn lễ phép cười cười đáp lại: “Tôi diễn vai Đông Hải Nhất Đao.”

“Oa.....” Vừa nghe xong, Hoàng Thiển Thiển tức khắc lộ ra đã biểu tình hâm mộ và ghen tị, “Tốt như vậy, lại là một trong

những nam chính.

“Ai, bản thân không có mệnh tốt như thế, tôi diễn Liễu Phiêu Tuyết, chưa tới mấy tập đã chết nghèo.”

Hứa Trăn cười nhạt.

Nói thật, hắn cùng Hoàng Thiển Thiển không thân, cũng không biết nên nói chuyện gì với cô ấy.

Hoàng Thiển Thiển hỏi: “Hiện tại cậu định đi đâu, về phòng trước hay là trực tiếp đến phòng họp?”

Hứa Trăn biết, dựa theo hành trình, 10 giờ sáng hôm nay, bọn họ sẽ tổ chức một cuộc họp vận động tập thể ở hội trường tầng một của khu nghỉ dưỡng.

Hắn nhìn nhìn thời gian, hiện tại là 9 giờ 15, sau một hồi suy nghĩ, hắn mới nói: “Tôi muốn vào phòng họp trước.”

Sau đó, Hứa Trăn nói với Chu Hiểu Mạn: “Chị giúp em đem hành lý vào phòng trước nhé, lát nữa chúng ta sẽ gặp lại.”

Chu Hiểu Mạn gật gù đầu, cầm hành lý rời đi.

Hoàng Thiển Thiển thấy thế thì nói tiếp: “Ai, vậy cũng tốt, tôi đi phòng họp cùng cậu.”

Dứt lời, cả hai đến phòng họp nằm ở góc đông nam của tầng một theo sự chỉ dẫn của bảng chỉ đường.

Lúc này trong phòng họp không có ai, Hứa Trăn thân nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó khéo từ trong ba lô lấy ra vài quyển tập, vội vàng làm bài.

Hoàng Thiển Thiển thấy thế, bật cười nói: “Năm nay cậu thi đại học sao?”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Sang năm mới thi.”

Kỳ thi nghệ thuật năm nay đã trôi qua, Hứa Trăn chỉ có thể thi vào năm sau nếu muốn vào một trường đại học nghệ thuật. Cũng may tuổi tác hiện tại của hắn không lớn lắm, kém một hai năm sau cũng không có vấn đề gì.

Hoàng Thiển Thiển thấy hắn nghiêm túc bắt đầu làm bài tập, thì có chút nhàm chán, do đó cô lấy kịch bản từ trong túi xách ra và bắt đầu nhẩm lời thoại.

Trong phòng hội nghị an tĩnh, hai người ngồi ở đó, thỉnh thoảng lại vang lên âm thanh lật sách.

“... Vừa rồi tôi nhìn thấy Hứa Chân ở quầy lễ tân, a, cậu ấy rất gầy, lại còn trắng nữa!”

“Tên thật của cậu ấy là gì nhỉ?”

“Tên là Hứa Trăn (zhen), chẳng qua, nghệ danh là Chân (zhen) trong chân thành, chân thật, tên thật và nghệ danh đều rất hoàn hảo.”

“Ồ, ha ha, thật sự rất thú vị, cách phát âm cũng giống hệt nhau.”

“...”

Đúng lúc này, ngoài phòng họp đột nhiên vang lên một hồi đối thoại từ xa truyền đến.

Hứa Trăn không kìm được mà đặt bút trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Là nhân viên công tác sao?

Có vẻ như chỉ có cô gái nhỏ ở quầy lễ tân mới có thể nhìn thấy giấy tờ tùy thân của tôi?

“Chuyện này không có gì đâu, cô có biết tên thật của Du Mi là gì không?” Người này nói một cách thần bí.

Người kia cũng vô cùng hứng thú, hỏi: “Gọi là gì?”

Người nọ nói: “Tên thật của cô ấy là Du Khởi (Khí) Hà, ha ha ha ha ha ha.....”

Cô gái cười rất thoải mái, nói tiếp: “Đây là tên của thời đại nào, nghe thiệt là thô.”

“Kẽo kẹt ——”

Vừa nói chuyện, cô gái vừa đẩy cánh cửa phòng họp ra.

Sau đó, vừa vặn nhìn thấy Hứa Trăn cùng Hoàng Thiên Thiên đang trở mặt nhìn ra.

“Tiểu muội” ở quầy lễ tân: “...”

A a a a a a!

Vừa rồi, mình đã nói cái gì? ?

Hứa Trăn cùng Hoàng Thiển Thiển không nói chuyện, vì vậy cô và cô gái kia chỉ còn cách cho rằng, không có chuyện gì xảy ra cả.

Trong tay hai người cầm ly cùng ấm nước, sau đó thập phần xấu hổ rót đầy trà vào cốc của Hứa Trăn.

Khi cô đặt cốc trà lên bàn, Hứa Trăn đột nhiên hỏi: “Có phải Khởi (Khi) trong xinh đẹp, Hà trong ánh bình minh đúng không?”

Tiểu muội ở quây lể tân nghe xong thì sửng sốt, sau đó gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, chính là hai chữ đó.”

Ngữ khí của Hứa Trăn rất nhu hòa, hần nói tiếp: “Dư hà tán thành khi, trùng giang tĩnh như luyện.

“Cái tên này rất đẹp.”

Ngay khi câu nói này được thốt ra, những người xung quanh đều đột nhiên sửng sốt. Hoàng Thiển Thiển ở bên cạnh lập tức cảm thấy lòng mình ấm áp.

Dư hà tán thành khi, trùng giang tĩnh như luyện.

Câu thơ này thực sự rất hay!

Nhưng điều tuyệt vời hơn nữa là đem nó gắn với tên của Du Mi.

Đúng lúc này, một bóng người gầy gò đang đứng trước cửa phòng họp. Đó là Du Mi, người vừa mới đến không lâu.

Cô đứng ngoài cửa, định vịn tay cầm rồi đi vào, nhưng không ngờ lại nghe thấy một đoạn nói chuyện như vậy. Du Mi suy nghĩ một lát, lại thả tay khỏi nắm cửa, quay người chậm rãi bước đi.

“Xin chào, là Ngụy tiên sinh đúng không?”

Sau khi đi bộ đủ xa, Du Mi bấm số của người phụ trách và nói, “Tôi là Du Mi, xin lỗi, vui lòng liên lạc với khu nghỉ mát ở đây. Cô gái phụ trách lễ tân sáng nay, từ đây về sau sẽ không cần đi làm nữa.

“Cô ấy đã truyền thông tin riêng tư của các nghệ sĩ ở khắp mọi nơi. Tôi không nghĩ một người như vậy lại thích hợp làm việc ở vị trí như thế này.”

Sau khi cúp điện thoại, Du Mi hơi nâng cằm lên.

Chà, tôi chính là một người nhỏ mọn như vậy đấy!

Chương 98: Cô Có Thể Ký Tên giúp Tôi ? ?

Lúc này Hứa Trăn cũng không biết Du Mi đứng ở ngoài cửa.

Gần đây, hắn đang đọc “Thơ cổ dành cho học sinh trung học”, cho nên vừa nghe đến cái tên “Du Khởi Hà” thì trong đầu lập tức xuất hiện câu thơ kia “Dư hà tán thành khí, trừng giang tĩnh như luyện”.

Đây chính là câu trọng điểm của kì thi ở trung tâm.

Mặc dù cả bài thì không nhớ, nhưng câu này tuyệt đối không thể quên.

Hắn không biết người khác nghĩ như thế nào về cái tên này, dù sao, kết hợp dụng ý của bài thơ, hắn thực sự cho rằng cái tên “Du Khởi Hà” rất đẹp.

Khoảng mười phút sau, mọi người lần lượt bắt đầu vào phòng họp. Đoàn làm phim “Thiên hạ đệ nhất đao” xứng đáng là tác phẩm lớn với kinh phí đầu tư 80 triệu NDT, dàn diễn viên có thể nói là những ngôi sao chói lọi. Trong số đó, có đến bảy hoặc tám diễn viên có thể trực tiếp đóng vai chính trong các đoàn phim khác.

Nam chính số một trong bộ phim này, là một vị tiểu sinh đang bạo hồng: Nhâm Bằng Phi.

Quán quân được yêu thích nhất của V Bolg, Giải thưởng Ngôi sao của năm, Giải thưởng Nam diễn viên được yêu thích nhất... Trong số tất cả các diễn viên nam ở Trung Quốc, hắn là một trong những người được yêu thích nhất.

Giống Hạ Tuấn Ninh thì được gọi là “Thần tượng lưu lượng”, hình tượng em trai trước mặt mọi người.

Ngồi với một nhóm người như vậy, Hứa Trăn cảm thấy mình giống như một con husky lẫn vào bầy sói. Ngay cả Hoàng Thiển Thiển cũng là một diễn viên nổi tiếng ở tuyến hai, là loại có thể trực tiếp đóng vai nữ chính trong một bộ phim

truyền hình kinh phí nhỏ. Nhưng kết quả, cô ấy chỉ có thể được coi là “nữ số 5” trong bộ phim này và xuất hiện không quá ba bốn tập, thậm chí còn chưa được ghi tên vào trang đầu danh sách diễn viên.

“Mi tỷ!”

“Mi tỷ tới rồi!”

“Mi tỷ, đã lâu không gặp!”

“...”

Không lâu sau, gần cửa có nhiều người đứng dậy, Hứa Trăn cũng nhìn lại và thấy nữ chính Du Mi đã tới.

Hôm nay không phải là dịp trang trọng, cho nên Du Mi chỉ mặc quần áo bình thường, áo dệt kim hở cổ cùng với áo khoác có mũ trùm đầu, quần jean và giày thể thao. Mái tóc dài được buộc đơn giản sau đầu. Trang điểm rất nhẹ và có phần hơi trung tính.

Hứa Trăn không khỏi ngạc nhiên khi lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy cô.

Vị ảnh hậu này... không khác gì khi đóng vai Đỗ Tâm Vũ vào thời điểm đó? Tám năm trong nháy mắt đã trôi qua, ở khoảng cách hơn mười mét, trên người cô hầu như không có một chút dấu vết nào của năm tháng. Nếu cô để tóc mái và trang điểm trẻ trung, thì e rằng cô ấy có đi đóng vai nữ sinh trung học cũng không thành vấn đề.

“Mi tỷ, bên này!”

Bên kia, Nhâm Bằng Phi, nam chính số một thấy cô đi tới, lập tức mở ra chỗ ngồi bên cạnh, cười nói: “Tôi đã dành vị trí cho chị!”

Du Mi cũng không từ chối, lập tức đi đến vị trí kia rồi ngồi xuống.

Đây là chỗ ngồi thuộc về người có tầm quan trọng nhất và cô cũng không muốn nhường cho ai.

Sau khi Du Mi ngồi xuống, cô mỉm cười và chào những người xung quanh. Cô biết hầu hết những người có mặt ở đây, mà đối với những người không quen biết, cô cũng rất lịch sự chào

hỏi. Khi ánh mắt của cô quét qua phía Hứa Trăn, Du Mi vô thức dừng lại vài giây.

À, Hoàng Thiển Thiển.

Hai người bọn họ quả nhiên ngồi với nhau.

Cô, Hứa Chân, Hoàng Thiển Thiển...đều là tiểu liên minh của “Đỗ Tâm Vũ”.

Du Mi nhin không được cong môi cười, nhớ lại một câu chuyện cười mà cô đã thấy trên mạng cách đây không lâu:

Một số diễn viên đóng cùng một vai. Do tiêu chuẩn khác nhau, một số là hàng chính hãng, một số là hàng nhái hạng A và một số là 9 tệ cộng với bao ship...

Nhưng mà, đúng lúc này, Hứa Trăn lại bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng lên. Du Mi cảm thấy rõ ràng rằng người bên kia đang nhìn cô.

Quả nhiên, sau khi Hứa Trăn rời khỏi chỗ ngồi, hắn đi thẳng về phía Du Mi và chào một cách kính trọng: “Du Mi lão sư, xin lỗi đã làm phiền.

“Tôi tên là Hứa Chân, đóng vai Đông Hải Nhất Dao.”

Du Mi quay đầu nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy, trong tay Hứa Trăn cầm một hộp đĩa nhạc, nói: “Chỉ có thể ký tên cho tôi được không?”

Du Mi nhìn về phía đĩa nhạc, hơi hơi sửng sốt.

“Phiêu”.

Đây là đĩa hát đầu tiên cô phát hành khi mới 19 tuổi. Vì những bài hát bên trong rất tệ, hơn nữa cô hát cũng không hay, cho nên chỉ có 2.000 bản được bán.

Trừ khi là một fan cứng của mình, còn không thì không ai có thể mua loại đồ đặc biệt này chỉ với mục đích “nghe hát”.

Du Mi đặt tay lên lưng ghế và mỉm cười một cách tự tin: “Đĩa nhạc này của cậu sao?”

“Khi đó cậu bao nhiêu tuổi? Lấy tiền mừng tuổi đi mua?”

Hứa Trăn ngượng ngùng cười nói: “Không phải, là người nhà nhờ tôi xin chữ ký của cô.”

Nhiệm vụ lần này của sư phụ, thật là thẹn mà!

Ông ấy vừa nghe mình vào đoàn phim, thì ngay lập tức thúc giục mình đem đĩa nhạc đi xin chữ ký.

Thật là, sư phụ không thể đợi con làm quen với người ta à?

Du Mi nghiêng đầu hỏi: ““Người nhà” sao? Là anh trai, chị gái hay ba mẹ của cậu?”

Hứa Trăn nhất thời ghen lời.

“Ách, là một vị trưởng bối.....” Hấn miễn cưỡng ậm ừ nói.

“Được rồi.....” Du Mi nhìn ánh mắt trốn tránh của hấn, cũng không tiếp tục hỏi, cô cười cười tiếp nhận đĩa nhạc và giúp hấn ký tên lên.

Nói là người nhà thì xem như người nhà đi, dù sao nam sinh tuổi này, da mặt đều rất mỏng.

Có thể diễn tron tru nhân vật trong bộ phim tôi từng đóng, hơn nữa không cần nghĩ ngợi lại có thể nói ra diễn cổ trong tên của mình, quan trọng là còn giữ gìn và trân quý abum đĩa nhạc đầu tiên của tôi....

Nếu không phải Fans của mình, thì có khả năng sao?

Du Mi nhìn hấn vô cùng cao hứng mà cảm album đã ký tên trở về chỗ ngồi, lau khô chữ ký cẩn thận, chụp ảnh rồi bọc một lớp xốp chống sốc bên ngoài rồi cho vào túi giấy.

Toàn bộ tập hợp động tác đều mượt mà và trôi chảy.

Sau đó, Du Mi lại thấy, khi những người mới khác bận rộn đi chào hỏi mọi người, thì chỉ có Hứa Chân, không nhìn những người khác mà lặng lẽ lật xem kịch bản trên ghế của mình.

Không biết vì cái gì, nhưng Du Mi bỗng nhiên có cảm giác đặc ý.

Giống như, người này không thèm để ý người khác, nhưng đối với cô thì vô cùng quan tâm và kính trọng.

Chương 99: Diễn Xuất Ngẫu Hứng

“Kéo kẹt ——”

Đến gần 10 giờ, cửa phòng họp lại bị đẩy ra.

Lần này, người đi vào không phải là một minh tinh hào hoa, phong nhã, mà là một ông lão hơi gầy lại lùn, mang mắt kính. Tuy nhiên, ngay khi nhìn thấy ông, tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy và kính cẩn chào ông.

“Đặng đạo!”

“Đặng lão!”

“Đặng lão sư!”

“.....”

Mỗi người nhìn về phía vị này ông với biểu tình đều cực kỳ cung kính, lúc này dường như không siêu sao, ảnh đế, ảnh hậu, mà chỉ là những văn bối khiêm nhường, lễ phép.

Lão nhân gia mỉm cười, chấp tay sau lưng đi tới chỗ ngồi chính của bàn hội nghị, chậm rãi ngồi xuống, vẫy tay với mọi người, “Tất cả ngồi, tất cả ngồi xuống đi.”

“Để mọi người đợi lâu.”

“Người đều đến đông đủ rồi đúng không? Vậy chúng ta bắt đầu họp thôi!”

Tổng đạo diễn của “Thiên hạ đệ nhất đao” tới rồi! !

“Ngồi ở đây đều là những gương mặt quen thuộc,” Ông cười cười nhìn về phía mọi người, rồi nói tiếp, “Tuy nhiên cũng có rất nhiều bạn mới.”

Ông hắng giọng và nghiêm nghị nói: “Đầu tiên tôi tự giới thiệu, tôi họ Đặng, tên là Đặng Đại Diễn.”

Khi nói ra câu này, ông ấy cố tình tháo kính ra và mở to mắt nhìn.

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Nghe ông lão không ngừng tự hạ mình, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi bật cười.

Đặng Đại Diễn lau nhẹ chiếc kính vừa tháo ra, cười nói: “Cái tên này nghe có vẻ hơi thô tục, nhưng thật ra, Đại Diễn không phải “Diễn” của “Đôi mắt”, mà là “diễn” của “Suy diễn”.

Vừa nói, ông vừa đeo chiếc kính đã lau: “Tên này là do ông nội đặt cho tôi. Nó khá có văn hóa đấy. Tuy nhiên, ông ấy lại không cân nhắc đến họ Đặng của tôi.”

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Mọi người lại tiếp tục cười một trận vui vẻ, chỉ với mấy câu nói đơn giản, nhưng lại khiến cho không khí trong phòng họp trở nên hoạt bát hơn.

Đạo diễn Đặng Đại Diễn này là “viện trợ từ bên ngoài” được Đông Nhạc Điện Ảnh hoa sổ thuê với số tiền lớn. Ông ấy lớn tuổi, địa vị cao, có năng lực và là đạo diễn phim võ thuật hạng nhất trong nước.

Có ông ấy ở đây, cả ê-kíp như có xương sống, hơn nữa, mọi người cũng không còn phải lo lắng về chất lượng của bộ phim.

“Tất cả đều đã đọc qua kịch bản rồi đúng không?”

Đặng Đại Diễn nâng tập tài liệu trên tay lên và nói: “Bộ phim này hơi khác so với những bộ phim võ thuật mà chúng ta từng xem trước đây.

“Mặc dù cũng có một bối cảnh thống nhất, nhưng ba nhân vật chính bao gồm Nhậm Thiên nhai, Trình Thị Phi, Đông Hải Nhất Dao, mỗi người đều có một mạch truyện hoàn chỉnh và không có nhiều sự trùng lặp giữa họ.

“Tiếp theo, cho dù chúng ta đang đọc kịch bản hay quay phim, thì tất cả đều sẽ chia làm ba nhóm, ứng với ba nhân vật chính.”

Vừa nghe lời này, hiện trường lập tức nổi lên một trận xôn xao.

Đặng đạo chỉ mang theo một nhóm!

Tại sao lại như vậy?

Lẽ ra, tổng đạo diễn sẽ mang theo hầu hết các vai chính, còn các đạo diễn phụ khác sẽ chịu trách nhiệm về những thứ vụn vặt!

Nhưng hiện tại, Đặng đạo tính sẽ mang theo nhóm nào?

Đặng Đại Diễn nhìn thấy sự lo lắng trong mắt của mọi người, ông ta cười nhẹ và nhìn một vòng xung quanh: “Ba nhân vật chính đều có mặt ở đây sao?”

“Nhậm Thiên nhai, Trình Thị Phi, Đông Hải Nhất Dao?”

Câu hỏi vừa dứt, Nhâm Bằng Phi, người đóng vai Nhậm Thiên nhai, Chung Đào, người đóng vai Trình Thị Phi và Hứa Trăn, người đang ngồi cách biệt trong phòng họp, đều đồng thanh nói “Có”.

Đặng Đại Diễn nhìn thấy Hứa Trăn, hơi hơi nhướng mày, cười nói: “Ái chà, Nhất Dao trẻ như vậy sao!”

Câu này cũng không phải là một câu hỏi và sau khi nói xong, ông ấy cũng không có ý định chờ Hứa Trăn trả lời.

Đặng Đại Diễn đưa mắt nhìn quanh ba người họ và nói, “Hôm nay vừa vặn mọi người đều ở chỗ này, vậy thì để công bằng, chúng ta hãy thử một đoạn đối thoại ngẫu nhiên nhé?”

Ông ta lật xem kịch bản trên tay rồi mở miệng nói tiếp: “Ba người sẽ chọn một tình tiết trong kịch bản và biểu diễn trực tiếp, tôi sẽ là giám khảo.”

“Ai diễn hợp với tôi nhất, tôi sẽ mang theo nhóm đó, các cậu cảm thấy như thế nào?”

Ngay sau khi những lời này được nói ra, tất cả mọi người có mặt lại một lần nữa náo động.

Trong kịch bản, ngoại trừ Du Mi, người có mặt ở hầu hết các phân cảnh, thì những người khác chỉ có thể đi theo một trong ba nhân vật chính, người có liên quan đến mình nhất.

Ví dụ như Hoàng Thiên Thiển, vai diễn Liễu Phiêu Tuyết của cô có liên quan đến nhân vật Nhậm Thiên Nhai.

Vừa nghe Đặng đạo nói như vậy, cô lập tức ném “tình bạn” với Hứa Trăn lên chín tầng mây, sau đó múa may, cổ vũ: “Bằng ca cố lên!

“Xử lý Đào ca! Xử lý Hứa Chân!”

Hứa Trăn: “.....”

Cùng lúc đó, các thành viên của “Đội Đông Hải Nhất Dao” như Phạm đại sư và thám tử Trương Kim Cửu lại lộ ra biểu tình tuyệt vọng, trong đầu cũng không có nổi ý muốn tranh đoạt.

Cứ đùa...

Đó là ai?

Đó là Chung Đào, anh để ba lần đoạt giải Ngôi sao và Nhâm Bằng Phi, tiểu sinh diễn xuất nổi tiếng hàng đầu trong nước!

Còn Hứa Chân? ?

Người mới này không biết xuất thân từ đâu, lại còn muốn so tài với người khác?

Hơn nữa đây còn là biểu diễn ngẫu hứng.

Chương 100: Bàn Tảng Không Muốn Đấu Với Ảnh Đế

Nghe được lời đề nghị này của Đặng đạo, bản thân Hứa Trăn cũng rất muốn thử, hẳn cảm thấy điều đó rất công bằng và hợp lý, không có gì sai cả.

Tuy nhiên, các nhân viên ở bên cạnh thì lại lo lắng đến liên tục chống đỡ trán.

Quả thực là một gánh nặng không thể chịu đựng của cuộc sống!

Đông Nhạc đã phí hết tâm huyết để mời được Đặng đạo với giá lớn, ngoài việc đảm bảo chất lượng của bộ phim, còn có một lý do rất quan trọng khác, chính là họ muốn nhân cơ hội này để Đặng Đại Diễn hỗ trợ Hứa Chân.

Tuy nhiên, với quy tắc hiện tại...thì Hứa Chân làm sao có thể nắm chắc phần thắng đây?

Nói trắng ra, nếu không có dịp này, hẳn thậm chí sẽ không có cơ hội để so tài với hai vị cao thủ.

Từ đầu, bọn họ đã quyết định sẽ không tranh giành vai diễn giống nhau, đối với các chương trình tạp kỹ như “Ta là phái diễn xuất”, căn bản cũng không phải bình hoa lưu lượng, hoặc ngôi sao lỗi thời muốn trở nên nổi tiếng.

Toàn bộ đều là người có diễn xuất thực thụ đi ra.

“Đặng đạo, so tài như thế nào đây?”

Ngay khi các diễn viên khác không thể phàn nàn gì thì Chung Đào, người đóng vai Trịnh Thị Phi, đã ngồi thẳng lưng dậy và nói: “Có yêu cầu gì đối với đoạn biểu diễn này không? Khi nào thì bắt đầu?”

Đặng Đại Diễn nhìn về phía hần, hơi mỉm cười và nói: “Không có yêu cầu, chỉ cần là một vai diễn trong kịch bản.”

Nói xong, ông ta nhìn hai người còn lại, “Ai chuẩn bị tốt thì cứ bắt đầu, không cần thời gian rõ ràng.”

Vừa nghe lời này xong, Nhâm Bằng Phi cùng Hứa Chân ngay lập tức bắt đầu lật lại kịch bản, tìm kiếm những đoạn phù hợp và dễ thực hiện.

Tuy nhiên, ngay khi cả hai đang xem lại kịch bản thì Chung Đào, người vừa đặt câu hỏi, đã xắn tay áo và kêu lên: “Vậy thì tôi sẽ đến trước!”

Hai người đồng thời ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Hoặc!”

Đặng đạo nói: “Quyết định nhanh như vậy? Diễn đoạn nào, lời kịch câu đều đã thuộc hết sao?”

Chung đào cười rồi nói: “Lời kịch thì không chắc nhớ hết, nhưng tôi có thể nắm đại khái ý tứ.

“Một bài thi nhỏ, dĩ nhiên phải bắt đầu ngay tại chỗ.” Vừa nói, hần ta vừa đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi đến không gian thoáng đãng bên cạnh.

“Bộp bộp bộp.....” Đặng đạo dẫn đầu vỗ tay xem như cổ vũ.

Chung Đào thản nhiên đứng đó và nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình.

Điều kiện ngoại hình của hần không tốt lắm, da ngăm đen và không cao, nhưng hần được công nhận là một diễn viên phái thực lực trong ngành.

Hơn nữa, con đường diễn xuất của hần rất rộng mở, có thể không chế được cả chính kịch lẫn hài kịch, đủ mọi nhân vật quái gở vào tay hần thường có thể biến hóa hết sức thần kỳ.

“Ta nói để người biết, con người ta không có gì lợi hại, nhưng chỉ riêng nguyên rửa là lợi hại nhất, hơn nữa còn rất linh

nghiệm.

“Người mà ta nguyên rửa ba đời đều chết hết! Trên lưng lở loét, lòng bàn chân chảy mủ, trên đầu có chí, trĩ phình ra...”

Rất nhanh, Chung Đào đã bắt đầu buổi biểu diễn của riêng mình.

Phân đoạn hấn chọn là cảnh bị bắt quả tang khi đang đánh bạc và bị đưa vào cung để thanh tẩy. Khi bị đưa đi, hấn không ngừng chửi rửa bọn nô tài đang nâng kiệu cho mình.

Mọi người dĩ nhiên làm bộ như không nghe thấy, cho nên hấn cứ như vậy lải nhải một mình, các loại từ ngữ quái gở xuất hiện ùn ùn không dứt..

Bản lĩnh cảm thối của Chung Đào rất tốt, dù chỉ diễn một mình nhưng khi nghe hấn tự lảm nhảm một hồi như vậy, rất nhiều người xung quanh cũng không nén được mà bật cười.

Còn Chung Đào, người đang biểu diễn hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, vẫn tự giác chửi bới như vậy, miệng lưỡi vô cùng sắc bén.

“Chà, không hô là cậu, haha.”

Sau khi biểu diễn xong, Đặng Đại Diễn lật xem kịch bản trong tay và cười nói: “Cách chửi mắng của cậu cũng không hoàn toàn giống trong kịch bản.”

“Ha ha ha ha.....” Bên sân lại vang lên một trận cười.

Chung Đào chẳng hề để ý mà vẩy vẩy tay, nói: “Ai, hiểu ngầm, đại khái chính là ý tứ này.”

Đặng Đại Diễn đương nhiên cũng không có định dây dưa về vấn đề lời kịch, ông gật gật đầu, nói: “Được rồi, tôi biết cậu có thể kiểm soát được nhân vật Trình Thị Phi này.

“Hiện tại nhìn lại, quả thật rất tốt.”

Đặng lão nói: “Màn biểu diễn vừa rồi hoàn thành rất tốt, đây chính là tính cách thật sự của nhân vật, một loại nhân cách đề tiện, cà lơ phất phơ.

“Cậu phải nhớ kỹ cảm giác này, về sau chúng ta sẽ quay như vậy.”

Dứt lời, ông quay đầu nhìn về phía hai người còn lại, nói:
“Còn lại hai người, Thiên Nhai, Nhất Dao, người nào trước?”

Nhâm Bằng Phi lật xem kịch bản trong tay, mỉm cười nói xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi vẫn cần chuẩn bị một lúc và tôi cần Liễu Phiên Tuyết giúp tôi dàn dựng vở kịch.”

Vừa nghe lời này, Hoàng Thiên Thiển lập tức từ trên sô pha đứng lên, hai mắt tràn đầy hưng phấn: “Được, tôi không thành vấn đề!”

Hứa Trăn nghe hắn nói như vậy, cũng không có lý do để trốn tránh. Dù sao, hắn đã ghi nhớ kịch bản từ lâu và bây giờ hắn chỉ cần chọn một đoạn trong đó để diễn mà thôi.

Hắn hít sâu một hơi, vừa định đi tới bên lề, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi: ” Hứa Chân, chờ một chút!”

Hứa Trăn nhìn lại, thì phát hiện, người mới nói chuyện với hắn, chính là Du Mi.

Du Mi thấy hắn nhìn lại đây, thì liền đứng dậy, vuốt tóc hai bên thái dương, nhoẻn miệng cười: “Cậu có muốn thử sức đóng với nhân vật Hải Đường hay không, tôi sẽ giúp cậu đối diễn?”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng họp đều đồng loạt nhìn phía Du Mi.

Nhâm Bằng Phi ở một bên vẻ mặt bị thương rồi ngạc nhiên nói: “Mi tỷ, chị làm như vậy là không công bằng đâu.

“Sao có thể để chị đối diễn với cậu ta? Em bên này sợ còn chưa có đủ tư cách đó!”

Du Mi hơi nhăn mặt.

“Tôi thích như thế, cậu không quản được.” Cô vô pháp vô tắc cười nói.

Chương 101: Đại Lão Ra Tay Tương Trợ

Du Mi lựa chọn Hứa Trăn cũng là có nguyên nhân.

Vai diễn của cô trong bộ phim lần này chính là nữ chính Bạch Hải Đường.

Mặc dù nhân vật này chạy qua ba đầu mối của toàn bộ bộ phim, nhưng vị trí của cô ấy trong mỗi câu chuyện đều rất khác nhau.

Bạch Hải Đường đã bị từ chối thẳng thừng khi tỏ tình với Nhậm Thiên Nhai, còn đối với Trịnh Thị Phi, cô không khác gì một công cụ của hắn. Nhưng chỉ duy nhất trước mặt Đông Hải Nhất Dao, cô mới chân chính nhận được tình yêu.

Nghĩ đến điều này, Du Mi nhìn không được mà phàn nàn về nhân vật Nhậm Thiên Nhai. Bạch Hải Đường trải qua mỗi tình đầu và đã vô tình thổ lộ những suy nghĩ của mình cho hắn ta biết.

Ai ngờ, Nhậm Thiên Nhai là một thằng nam sắt thép, hắn không đáp ứng cũng thôi đi, vậy mà còn dùng lời lẽ của mình để nói ra lý do tại sao không thể đáp ứng tình cảm của cô.

Vào lúc này, câu chuyện đã bị cắt khỏi phân cảnh chính và một đoạn ký ức nhỏ về Nhậm Thiên Nhai được đưa vào.

Khi hắn mười sáu tuổi, phụng lệnh của nghĩa phụ đi chu du ở khắp nơi, đồng thời học hỏi nhẫn thuật ở Đông Doanh, sau đó vô tình gặp một nữ nhân xinh đẹp, bla blabla...

Câu chuyện xưa phải nói là éo le, lâm li bi đát, rung động đến tâm can.

Theo kế hoạch, thì sẽ mất năm ngày để quay phân cảnh ngoại truyện này.

Nói cách khác, tổng cộng 40 tập phim truyền hình, Nhậm Thiên Nhai đã dành một phần tám thời lượng để từ chối lời tỏ tình của Bạch Hải Đường.

Du Mi có thể tưởng tượng ra cảnh Bạch Hải Đường liên tục bị Nhậm Thiên Nhai “vả mặt”, nào là “Ta không thể đến với cô” các kiểu câu nói như vậy không khác gì sét đánh ngang trời, mà khán giả ở bên ngoài màn hình ắt hẳn sẽ chửi rửa đến sung sướng.

Ha ha.

Du Mi nhìn ánh mắt ai oán của Nhâm Bằng Phi.

Muốn tôi giúp cậu sao?

Giúp cậu thắng, sau đó để cho Đặng đạo có thể đến quay cảnh
tổ tình hoành tráng bi thương của tôi à?

Nằm mơ!

Tôi chắc chắn sẽ tập trung sức lực của mình vào Nhất Dao, bởi
vì lão nương chỉ muốn quay cảnh yêu đương ngọt ngào!

Đúng vậy, không phải vì Hứa Chân là fan chân chính của tôi
đâu.

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn bỗng nhiên được Du Mi trợ giúp,
kinh hỉ đến bất ngờ. Ban đầu hần định đóng vai Đông Hải
Nhất Dao đào mộ cha mình vào lúc nửa đêm. Bởi vì đó là một
đoạn kịch một vai, không cần hợp tác cùng người khác.

Nóng vội, khó phối hợp ăn ý giữa mọi người nên một người là
lựa chọn an toàn hơn. Nhưng nếu diễn viên hợp tác là Du Mi,
thì khả năng phối hợp nhất định không có vấn đề. Chỉ cần cô
ấy đồng ý, thì hần diễn như thế nào, cô cũng có thể nắm bắt
được.

Thế nhưng, câu hỏi đặt ra là liệu cô ấy có sẵn sàng giúp đỡ hay
không.

Hứa Trăn không thể hình dung được tính khí của Du Mi hay
phong cách ứng biến của cô ấy sẽ như thế nào. Khi hần nghĩ
mình sắp được đóng vai với một trong các đại lão phái diễn
xuất hàng đầu ở Trung Quốc, hần cảm thấy nhịp tim đập
nhANH một cách khó hiểu.

“Nhất dao, muốn diễn đoạn này sao?”

Trên ghế chính của phòng họp, Đặng Đại Diễn lật xem kịch
bản trên tay và mỉm cười: “Trong cảnh thứ 313, Hải Đường
phát hiện trên người của cậu có cất giấu dây cột tóc của cô.”

Hứa Trăn trịnh trọng gật gật đầu, nói: “Muốn!”

Dứt lời, hần đứng dậy, quay đầu nhìn phía Du Mi ở bàn dài đối
diện, cung kính nói: “Cảm ơn Du Mi tiên bối, thỉnh chị chỉ
giáo!”

Bất kể hần có diễn xuất tốt hay không, hãy cố gắng hết sức để
diễn xuất trước, sau đó mới nói đến những thứ khác!

Du Mi cười gật gật đầu, sau đó đứng lên khỏi bàn.

Đặng Đại Diễn nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: “15 giây chuẩn bị thời gian, hiện tại bắt đầu tính giờ.”

“15,14,13.....”

Hứa Trăn vừa định đi tìm đạo cụ, bỗng nhiên nghe được đạo diễn đã bắt đầu đếm ngược, hấn lập tức bối rối.

Bắt đầu luôn sao?

Làm sao mà biểu diễn được, muốn “ngẫu hứng” ? ?

“.....8,7, 6.....”

Thấy đếm ngược đã sắp kết thúc, Hứa Trăn không thềm quan tâm nữa, vội vàng đi tới bàn trà ở phía đông phòng họp, trực tiếp nằm trên mặt đất.

“Phốc.....”

“Ha ha ha ha ha.....”

Nhìn thấy hấn không câu nệ tiểu tiết như thế, “Giải phóng thiên tính”, chung quanh không ít người đã cười thành tiếng.

Hứa Trăn nằm trên mặt đất giả chết cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Không nằm trên mặt đất thì muốn tôi làm gì bây giờ?

Câu chuyện của đoạn này bắt đầu từ việc Đông Hải tỉnh dậy sau cơn mê, hấn còn chút choáng váng nên chưa thể đứng thẳng người dậy.

Để có thể thấy rõ màn trình diễn của hấn, mọi người trong phòng họp đều đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tạo thành một vòng tròn xung quanh.

Cảnh này chẳng khác gì một bà dì ngất xỉu ở chợ rau, những người xung quanh muốn ứng cứu nhưng sợ bị vạ lây, cho nên họ chỉ đứng nhìn mà không ai dám đưa tay ra.

“Bang!”

Đặng đạo vỗ tay thật mạnh, làm bộ đang đánh bảg thông báo.

Màn biểu diễn ngẫu hứng thứ hai được bắt đầu.

Bối cảnh của câu chuyện này là: Hải Đường và Trình Thị Phi cùng những người bạn đồng hành khác bị bao vây và rơi vào ngõ cụt.

Lúc này, Nhất Dao đến kịp thời và cố gắng hết sức để đẩy lùi đối phương nhưng lại ngất xỉu do vết thương quá nặng sau trận đánh.

Sau khi tỉnh dậy, hắn thấy mình đang nằm trong một gian phòng do Hải Đường thuê, quần áo bị cởi ra để băng bó vết thương, tuy nhiên, một chiếc dây buộc tóc mà hắn giấu bên cạnh nhiều năm đã không còn.

Đó là dây cột tóc của Hải Đường.

Nếu chuyện này bị Hải Đường phát hiện, chẳng phải tâm tư của mình liền bị cô ấy nhìn thấu sao?

Nhất Dao thực hoảng loạn.

Chương 102: Kỹ Năng Diễn Xuất Chân Chính

Lúc này, màn biểu diễn đã bắt đầu, Hứa Trăn, người đang nằm trên mặt đất, khẽ nhúc nhích. Hắn ho nhẹ, lông mi rung động, hai mắt liền mở ra.

Hắn nhìn trần nhà trên đầu rồi từ từ chống khuỷu tay đem nửa người nâng lên, nhìn qua có chút mờ mịt.

Đôi mắt của Hứa Trăn đảo quanh một vòng, rồi lại chạm vào ngực mình, dường như đang nhớ lại những sự việc trước khi hôn mê.

Ngay sau đó, hắn dường như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt đột nhiên giật mình, động tác trên tay cũng tăng tốc. Hắn sờ soạng trên người, sau đó lật “chăn bông” và “gối ôm” xung quanh mình, nhưng hết lần này đến lần khác cũng không thấy thứ cần tìm, vẻ mặt cũng bắt đầu lo lắng.

Mọi người xung quanh hiểu rằng hắn đang tìm kiếm dây cột tóc được đề cập trong kịch bản.

Cách đó không xa, Đặng Đại Diễn nhìn thấy đoạn biểu diễn này, hơi hơi gật gật đầu.

Ồ, không tồi.

Sự thay đổi về nhịp điệu và những thay đổi trong cách diễn đạt đều đúng chỗ, hơn nữa còn có thể diễn xuất theo dòng chảy của cảm xúc. Đây thực sự là một hạt giống tốt.

Nhưng, đó chỉ là “hạt giống tốt” mà thôi.

Với trình độ này, đừng nói đến việc so sánh với các ảnh đế hay thị đế hiện nay, cho dù có học ở các trường như Điện ảnh Bắc Kinh và Kinh kịch Trung Quốc, e rằng cậu ta sẽ không đạt được vị trí đầu tiên trong kỳ thi cuối cấp.

Cùng lúc đó, Nhâm Bằng Phi ở cách đó không xa cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong tiềm thức đổi sang một tư thế đứng thoải mái hơn.

Mặc dù cậu ta còn trẻ nhưng lại được một công ty lớn bồi dưỡng, khiến cho hắn còn tưởng cậu ta là một yêu nghiệt giống Du Mi hồi đó,

Hiện tại nhìn qua, cũng chỉ bình thường mà thôi.

Nếu muốn khiêu chiến với mình, thì vẫn còn non tay lắm

Nghĩ như vậy, Nhâm Bằng Phi lại lần nữa đem lực chú ý dồn lên người Chung Đào. Xem ra, người có thể cạnh tranh với mình trong bộ phim này chỉ còn một mình lão Chung mà thôi.

Người trẻ tuổi trước mặt, tạm thời không có tính uy hiếp.

“Nhất Dao, người tỉnh?”

Đúng lúc này, Du Mi, người đã đợi sẵn ở một bên, xuất hiện trên sân khấu. Cô ấy đang cầm không khí trống rỗng trong tay, như thể đang cầm một cái khay.

“Người trước đừng lên, nằm nghỉ một lát đi,” Du Mi đặt “khay” sang một bên, quay đầu nhìn Hứa Trăn, ánh mắt quan tâm, “Người thấy thế nào? có chỗ nào không thoải mái sao?”

Hứa Trăn nhìn ánh mắt của nàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy một cỗ ám áp. Trạng thái căng cứng của hắn tự động thả lỏng, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một đường vòng cung khó nhận thấy.

“Ta không có việc gì, đã làm cho cô lo lắng.” Trên mặt Hứa Trăn không có nhiều biểu cảm, nhưng ánh mắt và giọng điệu lại vô cùng dịu dàng.

Khi những lời này được thốt ra, Nhâm Bằng Phi, người vừa mới thả lỏng, lại đứng thẳng dậy.

Cái gì? Tên tiểu tử này...

Tại sao đột nhiên lại tiến vào trạng thái?

Vào lúc này, Hứa Trăn cảm giác như bản thân nhận được một làn sóng vô tuyến từ thời gian và không gian khác. Hắn đột nhiên quên đi hiểu biết trước đó về nhân vật Đông Hải Nhất Dao, cũng quên đi những tiền giả định mà bản thân chuẩn bị cho cảnh quay.

Tiết tấu, diễn xuất, biểu đạt bằng hình thể...

Cảm xúc tự nhiên trào ra khỏi lồng ngực hắn, cuốn trôi tất cả những thứ này xuống như một ngọn núi.

Hắn nhìn vẻ lo lắng trong mắt Du Mi, cả người trong nháy mắt thu hồi vẻ sắc bén trên người, ánh mắt hung dữ lúc này cũng bị người xóa sạch.

“Nào, mau uống thuốc lúc còn nóng,” Du Mi từ bên cạnh cầm một cái bát bằng không khí, nhẹ nhàng thổi rồi đưa cho Hứa Trăn: “Thuốc này chỉ có thể ổn định nguyên khí, còn tác dụng chữa thương thì không tốt lắm.

“Chờ trở về kinh thành, chúng ta sẽ tìm một vị tiên sinh xem bệnh thật tốt cho ngươi. Tuổi còn trẻ, đừng để bản thân mắc phải bệnh gì.”

Hứa Trăn ngơ ngác nhìn về phía cô, ngoan ngoãn gật đầu, không có phản bác.

Thành thật mà nói, đối với kỹ năng diễn xuất, hắn còn chưa chân chính nhìn thấy. Người diễn xuất tốt nhất mà Hứa Trăn từng gặp trước đây là Tống Úc. Nhìn thấy diễn xuất của Tống Úc, Hứa Trăn có thể cảm nhận rõ ràng rằng “kỹ năng diễn xuất của hắn ta rất tốt.”, giơ tay nhắc chân đều rất hoàn hảo, khiến cho người xem có cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhưng mà, Du Mi lại không phải như thế. Các chuyển động của cô ấy rất ngẫu nhiên và không có quy trình nào để tuân theo.

Tuy nhiên, cảm xúc trong đôi mắt của cô ấy rất chân thành và khi mọi người nhìn vào nó, ảo giác ngay lập tức được tạo ra:

Cô ấy dường như thực sự quan tâm đến tôi.

Hứa Trăn không biết chuyện này làm như thế nào, chỉ vô thức duy trì hai ba điểm lý trí theo cảm xúc của cô.

“Quần áo của người ta đã giặt sạch, nhưng chúng còn chưa khô, người cứ tạm mặc bộ này đi,” Du Mi làm bộ từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo, vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Hứa Trăn, “May là ngày thường ta vẫn thương xuyên giả nam trang, nếu không lúc này, ta cũng không biết đi chỗ nào tìm quần áo cho người.”

“Hải Đường.....”

Hứa Trăn mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Sau một lúc lâu, hắn mới thấp giọng nói: “Trong quần áo của ta, cô có nhìn thấy.....”

“Ừm, ta đã thấy.” Du Mi ngắt lời hắn.

Hứa Trăn, người vẫn còn đang do dự lúc nãy, đột nhiên nhướng mắt lên.

Đôi mắt của hắn vô cùng kinh ngạc.

Du Mi hơi hơi cúi đầu, sau một lúc lâu trầm mặc, bỗng nhiên từ trong túi móc ra một tờ một trăm tệ, nói: “Người nói chính là cái này sao?”

“Phốc.....”

“Ha ha ha ha ha.....”

Nhìn thấy một màn bất thành linh trước mặt, không ít người ở đây phụt một tiếng liền bật cười.

Đạo cụ này! Cũng quá kịch tính đi!

Đáng lẽ cô đừng có móc ra cái gì hết!

Chương 103: Cảm Xúc Thăng Hạng

Tuy nhiên, hai người trong sân dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng cười của những người xung quanh, Du Mi cầm tờ tiền đỏ chói, nhìn chằm chằm vào mắt Hứa Trăn, vẻ mặt phức tạp: “Ta nhớ, đây là dây cột tóc của mình.”

Lúc này, Hứa Trăn nhìn vào đôi mắt long lanh của người kia, trong đầu chỉ cảm thấy một trận “ong ong”.

Hắn cúi đầu, hô hấp trong nháy mắt trở nên dồn dập, hai má trắng nõn ửng hồng, đến cả lỗ tai cũng đỏ bừng.

Bị phát hiện rồi!

Làm sao bây giờ? Muốn giải thích hay không?

Cô ấy... cô ấy sẽ nghĩ như thế nào?

Có thể nghĩ là do ta quá đường đột, hay... sẽ nghĩ tôi quá thô tục và phóng túng...

Hứa Trăn nhìn vào mắt Du Mi và dễ dàng thay thế tâm trạng của Đông Hải Nhất Dao

Hoảng loạn, bất an, ngại ngùng.

Giờ phút này, tên sát thủ mặt lạnh giết người không chớp mắt này dường như đã trở thành một chàng trai quê mùa bình thường. Tâm ý ái mộ của bản thân đã bị thiếu nữ trước mặt nhìn thấu, khiến hắn không thể trở tay.

Bên sân, ánh mắt Đặng Đại Diễn sáng rực.

Đây là sự tương phản!

Nếu hiệu ứng của cảnh này có thể được thực hiện trong bộ phim, thì nó sẽ trở thành chìa khóa thấp sáng cho nhân vật Đông Hải Nhất Dao!

“Ta nhớ rõ, năm ấy ngươi chỉ mới 12 tuổi,” Ở giữa sân, Du Mi nhìn Hứa Trăn, trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm, “Ta nói đầu tằm chín, muốn ăn, ngươi lập tức leo lên cây hái cho ta.

“Kết quả vừa lơ đãng, cánh tay liền bị cành cây cắt ra một vết máu dài.”

Nói tới đây, Du Mi cười khỏ một tiếng, rồi nói tiếp: “Ta cực kỳ sợ hãi, lập tức tháo dây cột tóc của mình, buộc lại vết thương cho ngươi, sau đó mới vội vàng đi tìm đại phu.

“Không nghĩ tới, dây cột tóc này, ngươi vẫn còn giữ cho đến bây giờ.”

Hứa Trăn nhìn về hoài niệm trong mắt của cô, trái tim cũng rung đáp, hắn đáp: “Là ta khi đó quá ngu ngốc, hại cô bị người

ta mắng.

“Hiện tại không sợ bị người ta đánh mắng nữa, nếu cô muốn ăn dâu tằm thì lúc nào ta cũng có thể hái cho cô ăn.”

Tình yêu của Đông Hải Nhất Dao quá hèn mọn.

Hắn cứ như vậy, cẩn thận giữ trái tim chân thành của mình, vì sợ rằng Hải Đường sẽ phải chịu ủy khuất.

Người nào giống cỏ cây, sao có thể vô tình.

Đôi mắt với một người trẻ tuổi hơn mình, nhưng lại yêu mình nhiều như vậy, Hải Đường lại chưa từng động tâm với hắn, đến giờ phút này, cô cảm thấy trái tim của mình thật sự không kìm nổi.

“Nhất Dao.....”

Du Mi đặt tay lên mu bàn tay của Hứa Trăn, ghen ngào nói: “Ta không đáng để người đối tốt như vậy.”

Khi giọng nói vang lên, một vài giọt nước mắt trong veo từ trong hốc mắt rơi xuống quần áo của cô.

Ý nghĩa của câu này ai cũng biết.

Những lời này hàm nghĩa, mọi người đều biết.

Đông Hải Nhất Dao cũng không phải là một kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được ý nghĩa của điều này.

Hi vọng trong mắt lập tức bị dập tắt, khuôn mặt ửng đỏ đến man tai cũng tan thành mây khói.

“Ta đã hiểu,” Một lát sau, Hứa Trăn thu hồi vẻ ôn nhu trên mặt, rũ mi mắt, ngữ khí bình tĩnh mà lại trầm thấp, “Xin lỗi, là ta khiến cô bối rối.”

Du Mi hơi hơi hé miệng, muốn nói cái gì, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói ra. Nước mắt lặng lẽ lăn dài từ hốc mắt, cô đưa tay lên lau nhẹ, không phát ra tiếng động, quay người rời khỏi Đông Hải Nhất Dao

“Cắt!”

Một lát sau, Đặng đạo diễn tuyên bố kết thúc màn biểu diễn.

“Ừm.....” Lão gia tử sờ sờ cằm, nhìn về phía Hứa Trăn đang từ trên mặt đất đứng lên, nói, “Tiểu tử Nhất Dao này, trước

đây cậu có từng yêu thâm ai sao?

“Nếu không tại sao cậu có thể nắm bắt chính xác cảm giác này như thế?”

“Ha ha ha...”

Những người xung quanh cười khúc khích.

Hứa Trăn mặc dù biết đây là một trò đùa, nhưng trong màn biểu diễn vừa rồi hắn vẫn im lặng, nhất thời không dứt ra được.

Ánh mắt của Du Mi... Thật đáng sợ!

Bản thân chỉ cần đi theo tiết tấu của cô, thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả!

Hơn nữa, loại kèm bạn diễn này của cô ấy, không hề mang theo tính uy hiếp, mà là nhằm kích thích ý thức tiềm ẩn của đối phương và khiến đối phương hoàn toàn tiếp vào kịch bản.

Cảm xúc quá mức cao cấp.

Đặng Đại Diễn nhìn Nhâm Bằng Phi ở bên lề với vẻ thích thú, sau đó mở miệng hỏi: “Diễn xuất của Nhất Dao rất hợp với vai diễn, còn cậu thì sao? Tính sẽ đóng đoạn nào?”

“Trong ấn tượng của tôi, Nhậm Thiên Nhai dường như không có bất kỳ cảm xúc đặc biệt mạnh mẽ nào.”

Nhâm Bằng Phi, người vừa được nhắc tên vẫn còn đang ngây người ở bên cạnh.

Đoạn biểu diễn vừa rồi Hứa Trăn... Trước sao giống như hai người khác nhau!

Sau khi Du Mi lên sân khấu, trình độ biểu diễn của cậu ta bắt đầu thăng hạng, trực tiếp từ học sinh vẽ xấu biến thành tác phẩm nghệ thuật

Tại sao lại như vậy?

Tại sao khi mình diễn với Du Mi, cũng chưa bao giờ có được loại thăng hạng này?

Sau màn biểu diễn ngẫu hứng kết thúc, Du Mi nhanh chóng rút lui khỏi cảm xúc ban nãy, lau nước mắt bằng một nụ cười.

Cô liếc mắt nhìn Hứa Trăn vẫn đang ngây ngốc, hồn phách thất lạc, như thể đang suy tư gì.

Người thanh niên này, thật giống với chính mình hồi đó.

Du Mi xuất đạo rất sớm, mới mười mấy tuổi đã bắt đầu đóng phim điện ảnh, lúc đó cô cũng không có thời gian để đi học bất kỳ trường điện ảnh hay trường kịch nghệ nào.

Là một thiếu nữ thời đại, không hiểu lý luận hí khúc, nhưng diễn xuất của cô hoàn toàn dựa vào cảm xúc và niềm đam mê. Khi đạt đến cảm xúc, bạn có thể diễn xuất tốt, nếu không có cảm xúc, bạn không thể diễn xuất tốt.

Cũng giống như người thanh niên trước mặt.

Chương 104: Có Duyên Với Phạt Môn

Tất nhiên Du Mi biết chính cô là chuyên gia kích thích phương diện cảm xúc của đối phương, còn Hứa Trăn chỉ đang đưa ra phản hồi mà thôi. Tuy nhiên, không phải ai cũng dễ dàng thể hiện cảm xúc phản hồi một cách phù hợp.

Du Mi đã đóng phim truyền hình rất nhiều năm, cũng đã chạm trán với nhiều kiểu cộng sự.

Có những người thờ ơ giống như gỗ, người thì hai mắt vô thần có mắt như mù, người ngoài hành tinh tự nói chuyện với chính mình và những kẻ thần kinh mất kiểm soát cảm xúc... Khi gặp phải những người như vậy, thì ông trời cũng không thể nào mang họ theo được.

Có một câu nói mà Du Mi luôn muốn nhấn nhủ: Diễn xuất là một phạm trù nghệ thuật, không phải ai cũng có thể làm được.

Những người có thiên phú, thì hãy làm việc chăm chỉ hơn, những người không có thiên phú, hãy thay đổi nghề nghiệp càng sớm càng tốt.

Đừng làm bản mặt khán giả.

Giống như Hứa Trăn, hẳn thuộc về loại cần phải cố gắng nỗ lực hơn nữa.

Cảm xúc của hắn rất nhạy và tràn đầy, đồng thời rất có sức cuốn hút, bây giờ hắn chỉ thiếu kinh nghiệm và không biết

làm thế nào để sử dụng tốt lưỡi dao sắc bén này.

Du Mi không ngại mang theo hấn trong đoạn thời gian này. Nghĩ đến đây, cô nhìn lên trần nhà một cách thản nhiên.

Đúng vậy, tục ngữ nói không sai, hoa đẹp rồi cũng tàn.

Dù hiện tại đang ở đỉnh cao phong độ nhưng một ngày nào đó mình vẫn sẽ hụt hơi. Chàng trai này vừa tài năng lại được công ty yêu mến, là cổ phiếu tiềm năng rất thích hợp để đầu tư.

Nếu hôm nay tạo được mối quan hệ tốt này, thì ngày sau không chừng có thể phụng dưỡng bản thân. Không có gì mất mát khi thuận tay trở thành một “nhà đầu tư thiên thần”.

Nghĩ đến đây, Du Mi hơi nâng cằm lên, không thể không khen ngợi tầm nhìn xa của chính mình.

Cùng lúc đó, nam chính Nhậm Bằng Phi đang đứng ở bên cạnh, cảm thấy có chút khó khăn khi từ trên lưng cọt leo xuống.

Biểu hiện vừa rồi của Hứa Trăn quá tốt.

Dù không thể nói là bùng nổ, là kinh điển, nhưng nó đủ hấp dẫn, nếu đặt nó vào phim truyền hình thì chắc chắn có thể gọi là một phân đoạn rất xuất sắc.

Hơn nữa điểm chết người chính là, diễn viên hợp tác với hấn lại là Du Mi.

Nhậm Bằng Phi nhìn thoáng qua Hoàng Thiên Thiển ở bên cạnh.

y, không được, tiểu tổ tông này...

Tuy rằng kỹ năng diễn xuất của Hoàng Thiên Thiển không tệ, nhưng nếu so với Du Mi thì đơn giản là... Quên đi, không có gì đâu, không thể so sánh được.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Năn nỉ Du Mi diễn với mình một đoạn?

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu cô ấy giả ngu đây...

Người có địa vị cao như vậy, chính mình cũng không thể cường ép.

“Được rồi, bài kiểm tra này kết thúc ở đây.”

Trong khi Nhâm Bằng Phi đang vô cùng bối rối, đạo diễn Đặng Đại Diễn đã đưa ra kết luận: “Tôi cảm thấy diễn xuất của Nhất Dao rất hợp ý mình, cho nên tôi quyết định sẽ mang theo nhóm của cậu ấy.”

Vừa nói, ông ta vừa vui vẻ nhìn Nhâm Bằng Phi: “Tiểu bằng, cậu đừng diễn, đỡ cho tôi sau khi xem xong lại không biết chọn bên nào?”

Nhâm Bằng Phi nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Này xem như..... Cho mình một cái bậc thang?

“Đặng đạo!” Chung Đào vừa nghe lời này thì không khỏi oán trách nói, “Tôi cứ như vậy mà bị loại sao?”

“Tôi cảm thấy mình diễn cũng rất được, ngài cũng nên xem xét tôi!”

Đặng Đại Diễn ha ha cười nói: “Cậu còn cần tôi chỉ đạo? Tôi căn bản không cần xem xét cậu!”

“Cổ tay bao lớn mà còn đi đoạt đạo diễn của người trẻ tuổi, đúng không biết hổ thẹn!”

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Phòng họp lại lần nữa vang lên một trận cười vang.

Hứa Trăn vừa xì nước mũi, vừa quan sát tình hình trong phòng họp.

Nói như thế, tôi thắng mà không còn chiến à?

Hay là Đặng đạo thực sự đã định mang hấn ngay từ đầu, còn việc “Kiểm tra” chỉ là một mảnh lời?

Hứa Trăn không thể hiểu hết.

Hấn chỉ biết, mình cái gì cũng chưa có làm, nhưng lại trở thành “thú cưng” của cả đoàn một cách không thể giải thích được.

Sau cuộc họp, tất cả các thành viên của “Đông Hải Nhất Dao” đều đến chào hấn, vỗ vai và khen ngợi, ánh mắt của bọn họ nhìn hấn giống như một đứa con trai của mình vừa mới đỗ vào một trường đại học danh tiếng.

Hứa Trăn thụ sủng nhược kinh, cười cười rồi nói lời cảm tạ với mọi người. Sau đó, hắn chợt phát hiện ra một điều kỳ lạ. Cái tổ diễn viên này, hình như đa phần đều dính dáng đến phật gia....

Mẫu thân của Đông Hải là ni cô, còn bạn thân của phụ thân hắn là hòa thượng.

Hơn nữa, những câu chuyện xung quanh Đông Hải chủ yếu đều phát sinh ở thiền viện Tung Sơn.

Một mình đột nhập vào mười tám vị la hán, một chọi một đánh bại đại sư, vị chủ nhân đầu tiên của viện Đạt Ma, về sau còn bài trừ tâm ma cho Trần phương trượng...

Hứa Trăn ngơ ngác nhìn các đồng đội chung tổ, đầu óc lâm vào trầm tư.

Nhân vật Đông Hải Nhất Dao này, quá nhiên có duyên với Đức Phật. Nếu như có thể kéo sư phụ mình tới, vừa lúc tạo thành tứ đại kim cương...

Mạch suy nghĩ của Hứa Trăn giống như con ngựa hoang thoát cương càng đi càng xa.

Sau cuộc họp, Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn đến căn phòng do đoàn làm phim sắp xếp. Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng này nằm ở ngoại ô thành phố Giang Nam, giá đất không cao, lại chiếm diện tích lớn nên quy cách chỗ ở hiển nhiên tốt hơn so với ở Hoàn Châu.

Kể cả Hứa Trăn, tất cả các diễn viên chính đều được sắp xếp phòng ở theo phong cách Trung Quốc. Hai người sống trong khu nhà riêng, trợ lý đi cùng cũng có thể ở phòng bên cạnh, sinh hoạt vô cùng tiện lợi.

Chương 105: Cậu Thành Thật! !

Cùng khu với Hứa Trăn là nam diễn viên tên là Quan Nhạc, người đóng vai “Ngoan đồng bất bại” Võ Tam Thông trong bộ phim.

Vị tiền bối này có thể được ví như nam thần thời thơ ấu của thế hệ Hứa Trăn và đã tạo nên vô số vai diễn kinh điển. Nghe

tin Hứa Trăn và người này được xếp chung phòng, Hoàng Thiển Thiển vô cùng ghen tị, cô liên tục kêu gào, cầu xin Hứa Trăn tìm Quan Nhạc để xin chữ ký.

Khi Hứa Trăn trở lại căn hộ, thì vừa thấy Quan Nhạc, còn chưa kịp chào hỏi, Quan Nhạc đã chủ động mỉm cười gật đầu với hắn: “Hứa Chân phải không? Lần đầu tiên gặp mặt.”

“Màn biểu diễn vừa rồi của cậu vô cùng tốt, tôi rất xem trọng.”

Hứa Trăn nghe vậy, vội vàng cung cung kính kính nói lời cảm tạ: “Cảm ơn tiền bối, còn mong được tiền bối chỉ giáo.”

“Ha ha ha.....” Quan nhạc cười nói, “Chỉ giáo thì chưa dám nói, bởi vì chúng ta không có cảnh quay cùng nhau.

“Tuy nhiên nếu nói về Giang Nam, tôi lại có thể chỉ cho cậu những nơi có đồ ăn ngon.”

Hứa Trăn cười thành tiếng.

Hai người thuận miệng hàn huyên vài câu, Quan Nhạc rất có hứng thú mà nhướn mày, nói: “Tôi nghe nói, trong tâm bản” Tuyệt Đại Song Kiêu”, cậu diễn Hoa Vô Khuyết?”

Hứa Trăn giật mình đáp lại: “Vâng, đúng vậy.”

Tin tức này vẫn chưa được công bố rộng rãi, nhưng với thân phận của Quan Nhạc, đã nghe qua chuyện này cũng là điều bình thường.

Quan nhạc cười hắc hắc, nói tiếp: “Không biết cậu đã xem chưa, nhưng thật ra ta cũng đã từng diễn phiên bản Tiểu Ngư Nhi.”

Vừa nói, hắn vừa lấy di động ra, hướng trợ lý bên cạnh vẫy vẫy tay: “Chụp ảnh cho chúng tôi đi.

“Kỷ niệm một chút “Tiểu Ngư Nhi” cùng “Hoa Vô Khuyết” ngẫu nhiên gặp được.”

Hứa Trăn sao có thể từ chối yêu cầu chụp ảnh của Quan Nhạc được chứ?

Vừa nghe xong lời này, hắn đã lập tức cao hứng chạy đến bên cạnh tiền bối, trưng ra một bộ mặt tươi cười như hoa. Trợ lý phối hợp mở máy ảnh, hướng về hai người, chụp vài tấm, sau đó mới đưa điện thoại lại cho Quan Nhạc xem.

Quan nhạc xem xét ảnh chụp, chọn một trong số chúng và đăng nó lên V Blog, bên dưới còn kèm theo câu phụ họa: “Thế nào, có phải Tiểu Ngư Nhi vẫn đẹp trai hơn đúng không?”

Hứa Trăn vừa thấy liền vô cùng vui vẻ.

Quan Nhạc nói như vậy, nhưng hắn vẫn chọn một tấm ảnh mà mình đứng phía trước, Hứa Trăn đứng ở phía sau, áp dụng bộ lọc ánh sáng dịu cho cả hai người, nhìn qua rất phúc hậu.

Hứa Trăn đã liên hệ với Kiều Phong, sau khi được khi cho phép, hắn mới chuyển tiếp bài đăng trên V Blog, bên dưới cũng kèm thêm chú thích: “Nhất định rồi! !”

Vài giây sau, một số tin nhắn xuất hiện ngay lập tức dưới blog V mà hắn chuyển tiếp.

“Oa, ảnh chụp với Quan Nhạc kìa! Không lẽ cậu ấy hợp tác với tiền bối trong bộ phim mới!”

“Là bộ phim nào đây? Nói nghe một chút đi, tôi vẫn sẽ tiếp tục hóng!”

“Ha ha ha, bạn học tiểu Hứa cười vui vẻ chưa kìa, xem ra là được nhìn thấy thân tượng đúng không?”

“.....”

Gần đây, do liên tiếp phát hành “Dạ Vũ Giang Hồ” và chương trình “Ta Là Phái Diễn Xuất”, tài khoản blog V của Hứa Trăn đã vượt quá 400.000 người theo dõi.

Tài khoản V Bog này không phải của Hứa Trí Viễn, mà là do Kiều Phong đăng ký lại sau khi Ngô Khắc Minh đặt nghệ danh cho Hứa Trăn. Không dễ dàng để Hứa Trăn tích lũy được mức độ chú ý cao như vậy trong một khoảng thời gian ngắn.

Hứa Trăn thực ra muốn giao lưu với cư dân mạng, nhưng công ty không cho phép nên hắn chỉ có thể háo hức xem.

Chỉ một lúc sau, thông báo nhắc nhở lại lần nữa vang lên.

Hắn cầm điện thoại lên xem qua, mới thấy Tống Úc lại tiếp tục chuyển tiếp bài đăng này. Thậm chí hắn ta còn thêm một tấm ảnh của chính mình, thân thể tráng kiện, mồ hôi ướt đẫm, sau đó bên dưới còn ghi thêm một dòng nghị chú: “Đương nhiên là

Tiểu Ngư Nhi đẹp trai hơn, Hoa Vô Khuyết mau mau tránh ra.”

Khóe miệng Hứa Trăn hơi hơi nhếch lên.

Hắn vốn định nhấn like bài post, nhưng suy nghĩ một hồi vẫn là nổi thành nick tiểu hào, rồi mới bấm like.

Đúng vậy, không thể để lại dấu vết, nhất định phải cẩn thận hồi thuyền ship!

.....

Cùng lúc đó, Tống Úc, người vừa đăng bài trên V Blog, đang ngồi trên một tảng đá lớn ở sa mạc phía tây bắc, trên đùi là một hộp cơm nhạt nhẽo, vẻ mặt thì tiêu điều.

A, mấy cảnh quay gần đây thật là chán quá đi.

Thiết Tâm Lan, tiểu tiên nữ, Mộ Dung Cửu, Cố Nhân Ngọc,
...

Một người để chiến đấu cũng không có!

Thật sự rất nhớ những ngày quay phim với tiểu tử Hứa Chân!

Nếu không có thể để Đinh Tuyết Tùng đến đây chơi với tôi cũng được nha.

Người ta đã đều đóng máy, trở về nhà, hiện tại lại chỉ còn mỗi mình mình, thật là nhàm chán quá đi.

“Linh linh linh.....”

Đúng lúc này, di động vang lên.

Tống Úc vừa thấy thì nhận ra ngay đây là người đại diện của mình, lập tức phản xạ có điều kiện mà run lập cập.

Sau khi điện thoại vang lên mấy lần, hắn mới miễn cưỡng cầm lên, chậm rãi nói: “Uy? Ca?”

“Tống! Nhị! !”

Tuy nhiên, những gì chào đón hắn từ bên kia điện thoại lại chính là một trận bão tố.

Tống Úc cau mày đem điện thoại đẩy ra xa một chút, lẩm bẩm nói: “Làm sao vậy sao, lại làm sao vậy sao.

“Em đang ở Tây Bắc thành thành thật thật đóng phim, không có làm gì hết, lão đại sao lại tức giận như thế?”

“Cậu thành thật? !” Người đại diện nhếch miệng cười rồi quát, “Nếu cậu thành thì đừng có đăng bài gì trên V Blog được hay không?”

“Cầu xin cậu, cậu là tổ tông của tôi! Tiểu tổ tông, mau xóa V Blog vừa rồi đi! Lập tức! Lập tức! Ngay và luôn!”

Chương 106: Tôi Không Quan Tâm

Tổng Úc nghe vậy liền nổi giận: “Đại ca, rõ ràng vừa rồi anh cho em đăng bài! Hiện tại lại nói do em!”

Người đại diện cũng hét lên: “Cậu đừng nói đứng đó nói nhảm nữa, mau đi xóa bài cho anh!”

“Anh kêu cậu đăng ảnh chụp, chứ không nói cậu đăng ảnh chụp của người khác! !”

Tổng Úc bĩu môi, lạnh lẽo đem bài đăng vừa rồi xóa đi, sau đó mới nói: “Xóa xong rồi, làm sao vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ảnh vừa rồi cũng không phải em chụp, hơn nữa Hứa Chân với Quan Nhạc đều đã đăng bài, cho nên em chỉ chuyển tiếp lại thì có gì đâu?”

Người đại diện thật sự không muốn nói chuyện.

Nhìn thấy tin tức vừa rồi đã bị xóa, hắn ta kiên nhẫn mà giải thích với Tổng Úc: “Có phải gần đây cậu không chú ý tin tức.

“Hạ Tuấn Ninh vừa chính thức công bố một bộ phim mới vào tuần trước, được gọi là “Nhất Giang Xuân Thủy”, là một bộ dân quốc.

“Nhưng trước đó cậu ta đã tuyên bố rõ ràng là sẽ đóng “Tuyệt Đại Song Kiều”, vậy tại sao cậu ta lại đổi kịch.

“Fans của cậu ta gần đây vẫn đang truy tìm người nào đã cướp vai diễn Hoa Vô Khuyết của Hạ Tuấn Ninh.

“Vậy mà rồi cậu lại đăng V Blog đó.”

Người đại diện nhìn trời rồi nói tiếp: “Vai Tiểu Ngư Nhi của cậu, đoàn phim đã công bố từ lâu, hiện tại gì mà “Hoa Vô

Khuyết mau tránh ra đi” ai là Hoa Vô Khuyết? Nhìn thoáng qua không phải biết liền sao?

“Tám hình đó Quan Nhạc có thể đăng, Hứa Chân cũng có thể, nhưng chỉ có duy nhất cậu không thể đăng, hiểu không hả?”

“A.....” Tống Úc nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Mẹ nó, hình như mình lại gây chuyện rồi.....

“Vậy, vậy bây giờ phải làm sao đây?” Hắc cũng hơi hoảng hốt.

Nếu chỉ liên quan đến bản thân, Tống Úc không quan tâm chút nào, dù sao thì hắc vẫn luôn tỏ ra cá tính trước công chúng. Tuy nhiên, nếu liên quan đến người khác, hắc lập tức đứng ngồi không yên.

Nếu danh tiếng của người khác bị tổn hại vì sự ngu ngốc của chính mình, thì bản thân hắc cũng không thể tha thứ cho mình!

Người đại diện thở dài, nói: “Trước tiên anh sẽ báo lên công ty, xem bên đó xử lý như thế nào?”

“Cậu cũng chưa phải là đại minh tinh gì, cho nên hy vọng chưa có ai kịp phát hiện.

“Thật sự không được, thì “Tuyệt Đại Song Kiêu” cũng đã chuẩn bị công tác tuyên truyền, dù sao sớm muộn cũng phải công khai mọi thứ.

“Chuyện đổi vai Hoa Vô Khuyết cũng không thể giấu mãi, bọn họ chỉ là đang tìm một cơ hội thích hợp để công bố ra mà thôi.”

Nghe được người đại diện nói như vậy, Tống Úc chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

Hô..... Còn tốt.

Nó không phải là một vấn đề lớn.

Bản thân chỉ có mấy trăm vạn lượt theo dõi, hắc sẽ không có đề ý tới...đúng không?

.....

Nhưng mà tục ngữ nói đâu có sai, sợ cái gì, cái đó sẽ xảy ra.

Hứa Trăn vừa đọc xong kịch bản, sau đó mở điện thoại di động lên, ngay lập tức phát hiện tấm ảnh mình mới đăng đã bị mắng toi tả.

Đủ mọi lời nói gay gắt, nhìn qua rất hùng hồn.

Tình huống gì đây?

Lại làm sao vậy...

Về mặt của Hứa Trăn dờ dẫm, lập tức gọi một cú điện thoại cho Kiều Phong, hỏi thăm: “Kiều ca, trên V Blog có chuyện gì vậy?”

“A, cái này...” Chuyện ngoài ý muốn là trong giọng nói của Kiều Phong không có một chút gì lo lắng hay nóng nảy, thái độ vô cùng bình tĩnh, “Cậu đem bài đăng trên Vblog gỡ xuống đi.”

Hứa Trăn: “.....”

Chuyện này nên gọi là gì đây, phiên bản hiện đại của thấy cây không thấy rừng (chỉ thấy bộ phận không thấy toàn cục) ?

Kiều Phong không nhanh không chậm nói: “Chuyện này cậu không cần phải lo, anh đang giải quyết.”

“Tối nay, có lẽ vẫn còn một số người mắng chửi, tuy nhiên không sao cả, cậu đừng nhìn là được, dù sao người lo lắng cũng không phải chúng ta.”

Hứa Trăn không quá hiểu ý của Kiều Phong, nhưng dù sao Kiều Phong đã nói không cần xen vào, vậy thì hẳn cũng không cần quản.

Vốn dĩ phân công lao động là phải phân chia tốt, mình chỉ chịu trách nhiệm quay phim, còn lại mọi việc đều do người đại diện lo liệu.

Hứa Trăn suy nghĩ một hồi, rồi gỡ bỏ bài đăng trên VBlog, sau đó bấm vào ứng dụng khóa học trực tuyến tiếp tục hoạt động học tập buổi tối.

Nhắm mắt làm ngơ.

Mấy người cứ thỏa sức mắng đi, tôi không thèm nhìn!

.....

“Cố ý, tuyệt đối là cố ý!”

Mặt khác, Hạ Tuấn Ninh, người ở xa thủ đô, tức giận khi chứng kiến những cuộc chiến mạng chửi đang dần lên men trên Internet.

“Tổng Úc cũng là người của Đông Nhạc, bọn họ chính là thông đồng để chinh tôi!” Hạ Tuấn Ninh nhảy dựng lên.

Người đại diện ngồi ở trước mặt cũng bất đắc dĩ đỡ trán.

Chuyện Hạ Tuấn Ninh bị đối vai là chuyện không ai muốn nhắc tới.

Cho dù là chuyện hóa trang không đẹp bằng tân nhân mà then quá bỏ gánh, hay là chuyện uy hiếp đoàn phim đối người nhưng không ngờ lại bị phản tác dụng, tất cả những thứ đó đều là một sự xấu hổ và là một trò cười trong ngành.

Không chỉ Đông Nhạc không muốn nhắc, mà Hạ Tuấn Ninh bên này càng không muốn nhắc đến. Cả hai bên đều hy vọng rằng vấn đề này sẽ trôi qua một cách nhẹ nhàng và cuối cùng không có gì xảy ra cả.

Nhưng mà thật đáng tiếc.

Bởi vì Tổng Úc đăng tám ảnh kia lên, tự nhiên đâm ngang, dẫn tới chuyện ngoài ý muốn trôi lên mặt nước, không có cách nào bỏ qua được.

Hạ Tuấn Ninh vô cùng bất đắc dĩ đứng lên ứng chiến.

“Hiện tại bọn họ nghĩ như thế nào đã không quan trọng,” Người đại diện thở dài, “Giải quyết vấn đề đi.

“Trước trấn an cảm xúc của Fans xuống, sau đó tuyên bố nguyên nhân bỏ vai diễn.”

Nhưng... điều này nói thì dễ còn trên thực tế làm được lại vô cùng khó

Chương 107: Đỉnh Chính

Fans của Hạ Tuấn Ninh rất lớn, trên weibo có tới hàng chục triệu người theo dõi và trong số đó, tỉ lệ Fan live rất cao.

Hơn nữa, dạng nghệ sĩ như thế nào thì sẽ có fans hâm mộ như thế đó, với tính cách như Hạ Tuấn Ninh, mọi người còn có thể mong đợi người hâm mộ của hắn là loại người có tố chất và EQ cao?

Đừng nằm mơ.

Ekíp của Hạ Tuấn Ninh bận rộn đến nửa đêm, liên lạc với câu lạc bộ hỗ trợ và liên lạc với nhóm trưởng của Fans hâm mộ, hy vọng mọi người có thể bình tĩnh, nhưng hiệu quả lại không đáng bao nhiêu.

Đặc biệt, khi một fans bự của Hạ Tuấn Ninh công khai gây chiến với Đông Nhạc vào lúc 11 giờ đêm, trận chiến này đã trực tiếp dâng lên đỉnh điểm.

“Đông Nhạc không tranh không đoạt, giả thuyết an tĩnh theo năm tháng này xem như hoàn toàn sụp rồi.”

Nick name của Fans bự gọi là “Ninh Ninh gia a miêu”, mà tài khoản của người này có hơn 80 vạn người theo dõi, thậm chí còn hot hơn Hứa Trăn.

Cô viết trên Weibo: “Tôi nói thẳng, Ninh Ninh tuy do phim của Đông Nhạc mới nổi lên, nhưng ai quy định diễn phim nhà người ta thì liền phải lấy thân báo đáp.

“Các vị đứng ở trên cao rồi chỉ trích đám anh hùng bàn phím, như vậy không đau eo sao?

“Trong nhiều năm qua, Ninh Ninh đã chịu đựng Đông Nhạc bao nhiêu lần rồi, tôi nghĩ mình không cần đếm kỹ, nhưng Đông Nhạc có lần nào đáp lại chưa?

“Các vị ngày đêm chọc vào sương sống của Ninh Ninh, rồi lần lượt bỏ đá xuống giếng, khoanh tay đứng nhìn?

“Lần này Đông Nhạc các vị ra phim cổ trang mới, Ninh Ninh cũng không so đo hiềm khích trước đây, giúp các vị ra sân, nhưng kết quả thì như thế nào?

“Bởi vì trước kia chịu ơn của các vị, cho nên muốn gọi là gọi, muốn đuổi là đuổi sao?

“Ninh Ninh bỏ cả trăm vạn đại ngôn chỉ để tham gia đợt huấn luyện kín của “Tuyệt Đại Song Kiêu”, kết quả vừa lâm trận, các vị lại vì phung phí nhân mà quyết định đổi người?

“Các vị gọi người ta tới khi cần, rồi đuổi đi khi không cần thiết?”

“Ninh Ninh nhà tôi là minh tinh đang nổi, vậy mà các người chỉ xem như chó con rồi đá đi?”

Bài đăng này ngay lập tức tạo thành cơn sóng lớn kết nối fans hâm mộ của Hạ Tuần Ninh.

Những người chửi mắng Đông Nhạc, chửi rửa Hứa Chân, vô số nhóm Fans bỗng chốc biến thành thùng thuốc súng và bắt đầu bắn phá khắp nơi.

“Xuy...”

Nhà làm phim “Tuyệt Đại Song Kiều” Lâm Huệ Mỹ vừa nhìn bài đăng trên Weibo thì nhin không được mà cười ra tiếng.

“Càng kích động càng tốt, tôi càng tưởng mình đang mưu mọn bọn họ tuyên truyền.” Cô nhìn Kiều Phong ở bên cạnh, miệng vừa nói vừa cười.

Kiều Phong buông tay, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tình huống lần này không giống với Đinh Tuyết Tùng trước đó. Lúc ấy là Đinh Tuyết Tùng vô không bơi lội, bản thân cũng không có cách xoay chuyển tình thế. Tuy nhiên, lần này không còn giống như vậy...

Hắn ta click vào chân dung của một người trên máy tính, sau đó gõ chữ: “Có đó không?”

Rất nhanh đối phương đã trả lời hắn bằng ba dấu chấm lửng.

Khóe miệng Kiều Phong hơi nhếch, lôi một tấm ảnh vào khung chat, nói: “Dù dùng cách gì đi nữa, hãy quan tâm đến người hâm mộ của mình, đừng để bọn họ đi khắp nơi cắn người nữa.”

Người đối diện vừa mở ra tin nhắn thì tức giận đến cắn chặt hàm răng.

Biết ngay mà!

Đông Nhạc mấy người không có gì tốt hết!

Kiều Phong nhìn lại tấm ảnh vừa mới gửi qua bên kia, đó lần ảnh của Hạ Tuần Ninh trong trang phục Hoa Vô Khuyết!

Xưa này chưa từng xấu như vậy! vừa xấu vừa béo!

Hơn nữa bởi vì đang tranh cãi với nhà tạo mẫu, nên vẻ mặt hần vô cùng phần nộ, nhìn gần rất dữ tợn.

Đối với Hạ Tuấn Ninh, người chỉ biết dựa vào mặt để ăn, việc lộ ảnh như vậy chắc chắn là một cú giáng mạnh vào sự nghiệp của hần ta.

Người bên kia trả lời lại: “Cho tôi một đêm, nhất định tôi sẽ giải quyết ổn thoả mọi thứ.”

Vẻ mặt của Kiều Phong lạnh nhạt hồi tin lại: “Một đêm là không thể, trước 12h đêm nay, tôi muốn thấy kết quả.”

Đối diện: “...”

Ekip của Hạ Tuấn Ninh đang lâm vào trạng thái bó tay.

Hần nhìn không được hung hăng trừng mắt Hạ Tuấn Ninh đang đứng ở bên cạnh.

Cho cậu cuồng! Cho cậu khoe khoang!

Cho cậu la lên hét xuống với bên Đông Nhạc!

Giờ thì hay rồi, chuyện này coi như cho cậu một bài học nhớ đời đi!

11 giờ 40 phút tối hôm đó, chỉ hơn nửa giờ sau khi bài đăng của “Ninh Ninh gia a miêu” được phát lên Weibo, người hâm mộ của Hạ Tuấn Ninh đã hoàn toàn chiếm được trang web chính thức của Đông Nhạc Điện Ảnh, đồng thời cũng đem từ khóa “Hạ Tuấn Ninh vừa lâm trận liền bị đổi vai” lên thẳng đầu bảng hot search.

Khi thấy sức mạnh của bản thân thực sự ảnh hưởng đến toàn bộ mạng lưới, các nhóm fans lớn của Hạ Tuấn Ninh đều spam hoan hô, tán thưởng “Sự gắn kết” và “Sức chiến đấu” của họ.

Tuy nhiên, chưa đầy hai phút sau khi bài đăng mới nhất đưa các bình luận đẩy lên tới đỉnh điểm, đột nhiên biến mất.

Các Fans nghĩ rằng họ đã bị lóa mắt, nhưng không, đây chính là đột nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, vô số người hâm mộ đã nhận được thông tin được đưa ra từ tài khoản chính thức của Hạ Tuấn Ninh: “Xét

thấy có rất nhiều người nghi ngờ về việc bị đổi vai trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”, cho nên chúng tôi xin đính chính như sau:

“Nhà làm phim Đông Nhạc Điện Ảnh xác thật từng mời Ninh Ninh đóng vai Hoa Vô Khuyết, sau khi đọc qua kịch bản, Ninh Ninh cũng rất yêu thích nhân vật này và đồng ý tham gia vào hoạt động chuẩn bị công tác.

“Tuy nhiên, trước khi chính thức mở máy, Ninh Ninh bởi vì khi còn trẻ bị thương ở eo, do đó khó có thể hoàn thành các cảnh quay võ thuật có độ khó cao.

“Sau khi thương lượng với đoàn phim, cuối cùng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ vai Hoa Vô Khuyết.”

“Ekip của Hạ Tuấn Ninh xin trình trọng đính chính: Việc thay đổi diễn viên là quyết định chung của Đông Nhạc Điện Ảnh sau khi tham khảo ý kiến của chúng tôi.

“Chúng tôi xin lỗi vì những rắc rối đã gây ra cho những người bạn và công chúng yêu mến Ninh Ninh.”

“Đồng thời, tôi cũng mong rằng mọi người sẽ xử lý sự việc này một cách hợp tình hợp lý và không vô tình làm tổn thương người khác vì lo lắng cho Ninh Ninh.”

“Thay mặt những người hâm mộ, Ekip của Hạ Tuấn Ninh chân thành xin lỗi Hứa Chân, diễn viên của Đông Nhạc Điện Ảnh, đóng vai Hoa Vô Khuyết.

“Cuối cùng, chúc đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu” quay phim thuận lợi, rating cầu vồng.”

Chương 108: A Chân Nhà Chúng Tôi

Một bài đăng không dài, tuy nhiên nó lại giống như một chậu nước lạnh tưới ở trên đầu các fans.

Bị chính chủ vả mặt.

Đối với thần tượng lưu lượng mà nói, đây chính là chuyện từ mình hại mình. Sau khi thông báo được phát ra, lượt theo dõi của Hạ Tuấn Ninh đã giảm gần như ở mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tự thoát Fans gần như trở thành một phong trào.

Phía trước màn hình, Hạ Tuấn Ninh và ekip đang trơ mắt nhìn làn sóng theo dõi rút đi, unfollow, Fans tuyên bố thoát tuyến, trong lòng chỉ cảm thấy tim mình đang nhỏ từng giọt máu.

Đã sớm biết sẽ như vậy!

Một khi bị thọc ra, bản thân liền đuối lý, cho dù xử lý như thế nào, cũng sẽ có kết thúc như vậy!

Điều này giống như việc một minh tinh kết hôn, khi mới có tin đồn, người hâm mộ mải miết đi “bác bỏ tin đồn”. Sau đó đợi chính chủ đăng tin xác nhận, tiếp theo chính là một số lượng lớn người tuyên bố thoát Fans.

Đây là chuyện khó có thể tránh khỏi.

Bị chính chủ vả mặt chính là một nhất trí mạng.

Nhưng sự thật nằm ở đó, bọn họ cũng không thể lật lại được. Nếu như bọn hấn ngậm miệng không nói, chẳng lẽ phải đợi Đông Nhạc bên kia tung hình ra?

Hạ Tuấn Ninh một đêm không ngủ, cả người đều phát run.

“Được rồi, coi như thanh tẩy Fans đi,” Người đại diện vô lực mà an ủi, “Cậu đến tuổi này rồi, cũng tới lúc bắt đầu chuyển đổi.”

Hạ Tuấn Ninh cúi đầu, không nói lời nào.

Chuyển đổi sao?

Nếu còn con đường khác để đi, thì liệu tôi có đi tới ngày hôm nay không? !

Đêm hôm đó, sự cố của Hạ Tuấn Ninh vẫn không ngừng lên men trên Weibo. Tuy nhiên sức ảnh hưởng của việc này cũng chỉ tập trung trong phạm vi của Fans hâm mộ.

Fans của Hạ Tuấn Ninh mắng sai người, kết quả lại bị chính thần tượng của mình vả mặt. Các Fans nhà khác đặc biệt thích hóng hớt, vừa nghe vừa cảm thấy thỏa mãn nhân tâm. Mặt khác, đối với các cư dân mạng bình thường thì chuyện này chưa đáng gọi là “Dưạ”.

Ví dụ như nhà tạo mẫu Mao Phụng Bình của “Tuyệt Đại Song Kiều” lúc này vừa nhìn tin tức, vừa thở dài.

“Ai, tuy rằng rất bất đắc dĩ, nhưng tôi vẫn cầu chúc cho cô một tương lai tươi sáng.”

Mao Phụng bình cười khổ nói: “Tiểu Cao, cô là học trò mà tôi dẫn theo mấy năm qua, rất có thiên phú, cũng là người chịu cố gắng.

“Tôi tin với tâm tính của cô, bất kể làm trong ngành nào cũng đều có thể làm tốt.

“Nếu có một ngày cô muốn trở về, lão sư lúc nào cũng hoan nghênh cô, cánh cửa ở nơi này vĩnh viễn mở rộng chào đón cô.”

Nhưng lời này của bà ta đều là lời nói chân thành.

Hôm nay, trong studio xảy ra việc gấp, Xiao Gao vốn định từ chức, nhưng cô vẫn giúp lão sư của mình đến tận nửa đêm.

Mãi đến 1 giờ sáng, khi mọi công việc đã hoàn thành, cô mới lấy đơn xin nghỉ việc đã chuẩn bị sẵn.

Cô thực sự là một cô gái tốt.

Người được gọi là “Tiểu Cao” là một cô gái trẻ hai mươi bốn tuổi, khi nghe Mao Phụng Bình nói lời này, cô không khỏi có chút cảm động, vội vàng cúi người kính cẩn nói lời cảm ơn.

Tiểu cao tên đầy đủ là Cao Văn Tĩnh, làm trợ lý tạo mẫu cho phòng làm việc của Mao Phụng Bình.

Cô ấy vào nghề mấy năm trước vì để theo đuổi ngôi sao, bây giờ đã vào nghề được vài năm, nhưng cô lại dần dần cảm thấy kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần và mất đi hứng thú. Những người nổi tiếng đã gặp rất nhiều, nhưng... sự phấn khích và rộn ràng trong trí tưởng tượng hoàn toàn không có.

Ngày nào cũng đi sớm về muộn, bốn ba mệt mỏi, suốt 24h không tắt điện thoại được.

Lại còn thường xuyên bị người quát mắng khi làm việc, không khác gì nha đầu bị người ta sai khiến. Tiểu Cao từ nhỏ đã được nuông chiều, thật sự khó có thể chịu được nỗi khổ này.

Vì vậy, dưới sự thuyết phục của bố mẹ và bạn bè, Cao Văn Tĩnh quyết định ra nước ngoài học thêm hai năm, lấy bằng nghiên cứu sinh rồi chuyển sang làm nghề khác.

Giới giải trí dường như không còn thích hợp với cô.

Vào nửa đêm, khi cô từ chức thành công và bước ra khỏi cửa studio của Mao Phượng Bình, Cao Văn Tĩnh cảm thấy như một con chim lao ra khỏi lồng, tự do đến mức cô gần như muốn bay lên trời.

Trên đường đến bãi đậu xe, cô nhàm chán lấy điện thoại di động ra, bấm vào Weibo, muốn xem tin mới của “thần tượng”.

Ồ, đúng vậy, gần đây Cao Văn Tĩnh đã tìm ra một mục tiêu mới, dự định quay lại nghề cũ, chính là theo đuổi ngôi sao của mình.

Vị thần tượng này không phải là minh tinh lưu lượng đang hot, mà là một diễn viên mới do chính cô khai quật ra.

Cách đây không lâu, khi tham gia đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song kiều”, lão sư Mao Phượng Bình của cô đã bị tên chó má Hạ Tuấn Ninh kia làm khó dễ, khiến cho cô cũng bị vạ lây, ăn chửi đến mức máu chó phun đầy đầu.

Mặt khác, nam diễn viên mà mình chịu trách nhiệm lại vô cùng hiền hòa, nhìn không ra vẻ gì, cực kỳ theo đạo Phật.

Cao Văn Tĩnh đã đi theo lão sư học nghề được hai năm và chưa bao giờ cô thấy một nghệ sĩ dễ nói chuyện như vậy.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là người ta lớn lên rất soái.

Kể từ đó, Tiểu Cao đã trở thành Fans hâm mộ của vị tiểu ca ca này.

“Mẹ nó...cái nhóm này bị điên rồi?!”

Tiểu Cao vừa mở Weibo ra liền phát hiện, dưới bài đăng mới nhất của Hứa Chân có hơn 999+ bình luận tiêu cực, chuyện này khiến cho cô trợn mắt há mồm.

Chỉ có mấy giờ chưa lên Weibo, mà đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu cao vội vã đi tìm mấy cái account marketing, đem ngọn nguồn sự tình giải thích rõ ràng, lúc này, đột nhiên cảm thấy

phối mình như muốn nổ tung.

Hạ Tuấn Ninh!

Đồ cầu vật không xấu hổ này!

Bản thân hóa trang khó coi, rồi còn tự mình bỏ gánh không làm, hiện tại còn đi nói lý?

Hơn nữa lại còn đi cổ động Fans nhà tới cắn người khác?

Gì mà “Trên eo có vết thương cũ”, mẹ nó, có thịt thừa thì đúng hơn!

Fans nhà anh khi dễ A Chân của chúng tôi đúng không!

Tiểu Cao tức giận đến mức cắn chặt kẽ răng, sau đó dùng dùng khởi động chiếc Martha MC20, nửa đêm đi lòng vòng trên phố, cuối cùng cũng tìm được một quán cà phê internet đẹp đẽ, nhanh chóng đậu xe rồi xách túi sách vọt vào.

Được rồi!

Đám Fans nào tàn nhà anh dám mắng A Chân của tôi!

Dù sao tỷ tỷ về sau cũng không tính toán lẫn lộn trong giới này nữa, cho nên hôm nay phải làm một trận thật to, không cần e dè gì!

Chương 109: Cậu Là Hoa Vô Khuyết ? ?

5 giờ sáng hôm sau, Hứa Trăn tự nhiên tỉnh dậy.

Hắn mở cửa sổ phòng ngủ, theo thường lệ đầu tiên là thấp giọng niệm tụng một đoạn kinh văn, rồi sau đó đổi sang quần áo thoải mái, tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài sân, đánh một bài quyền.

Hắn đã có một giấc ngủ ngon vào đêm qua, Kiều Phong nói đừng quan tâm những gì xảy ra trên Weibo và hắn cũng thật sự không quan.

Weibo...hắn luôn cảm giác nơi này chính là cái chợ thị phi, vừa mở ra là liền có chuyện không tốt.

Từ nay về sau, cứ trực tiếp giao cho Kiều Phong đi xử lý là được.

7 giờ 30 phút sáng, sau khi Hứa Trăn tập thể dục hàng ngày xong, hắn liền đến nhà hàng của khu nghỉ dưỡng để ăn sáng.

Lúc này trong nhà hàng có khá nhiều người, những người này nhìn thấy Hứa Trăn thì mỉm cười chào hỏi một cái, nhưng bởi vì bọn họ không quen lắm nên Hứa Trăn cũng không ngồi chung bàn với ai.

Sau khi chọn món xong, hắn tìm một chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ và ngồi xuống, vừa ăn vừa dùng điện thoại di động xem tin tức giải trí.

Đây là nhiệm vụ mới do Kiều Phong giao cho hắn, với tư cách là một nghệ sĩ, hắn cần phải quét tin tức giải trí mỗi ngày.

Do đó, dưới sự hướng dẫn của Chu Hiểu Mạn, Hứa Trăn đã tải xuống một ứng dụng có tên “QQ”, được cho là nền tảng tin tức chính thống nhất bây giờ. Tuy nhiên, sau khi lướt một hồi, một loạt tin tức không ngừng đập vào mặt hắn.

“Tạo hình của Hạ Tuấn Ninh ở phim trường vừa xấu, vừa béo.”

“Hot! Nguyên nhân Hạ Tuấn Ninh bị đổi vai đã được phơi bày ra ánh sáng!”

“Trên phim trường, Hạ Tuấn Ninh bị tân nhân hạ gục trong nháy mắt, bỏ diễn Hoa Vô Khuyết là do vết thương cũ hay là thịt thừa trên eo?”

“...”

Hứa Trăn dần dần dừng đĩa.

Mấy thứ này là gì vậy?

Hắn nhấp vào một trong các mục tin tức và đột nhiên, bức ảnh Hạ Tuấn Ninh đang tranh cãi với Mao Phượng Bình trong bộ trang phục cổ trang, nhìn qua thật chói mắt.

Hứa Trăn: “.....”

Đây là biện pháp giải quyết mà Kiều Phong nói?

Trực tiếp “Giết con tin” ?

Uy uy uy...làm như vậy, không phải kết thù với người ta rồi sao?

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp tra hỏi, Kiều Phong đã sớm gửi qua một tin nhắn: “Mau mở QQ, nhanh lên!”

Hứa Trăn nghi hoặc gõ gõ chữ hồi đáp: “Em đang mở này, làm sao vậy?”

Kiều Phong rất nhanh liền trả lời: “Đếm ngược 30 giây chuẩn bị.”

Cái gì mà đếm ngược 30 giây?

Hứa Trăn không kịp hỏi thêm câu nào, ngay sau đó, giao diện điện thoại di động của hắn đột nhiên chuyển sang màu xám, sau đó một giao diện đếm ngược chiếm nửa màn hình đột nhiên nhảy ra.

Đếm ngược, 10,9, 8,7.....

Lúc này, chính là lúc tám giờ sáng.

Vô số cư dân mạng đang đánh răng, ăn sáng, chen chúc trên tàu điện ngầm đều đồng loạt nhìn thấy giao diện đếm ngược này.

Nếu đếm ngược quá lâu, e rằng nhiều người sẽ lướt qua màn hình này. Nhưng, 10 giây, vừa vện kích thích sự tò mò của mọi người.

Đếm ngược, 3,2, 1.....

Lúc này, giao diện đếm ngược đột nhiên biến mất, trên giao diện APP xuất hiện một cửa sổ video pop-up.

Một tiếng sáo trúc du dương vang lên và một bức tranh thủy mặc xuất hiện trong video.

Thanh sơn, nước biếc, bè trúc.

Đứng trên bè tre là một thiếu niên bạch y.

Trong giây tiếp theo, một giọt mực nhỏ trên giấy Tuyên Thành, bức tranh thủy mặc ban đầu dần dần nhuộm màu sắc, từ họa biến thành ảnh chân thật.

Thiếu niên trên bè trúc quay đầu lại, nở một nụ cười nhẹ.

Hứa Trăn hoảng hốt trong chốc lát.

Đây là mình đúng không?

Không, không phải...

Đây là thiếu chủ của Di Hoa cung trong “Tuyệt Đại Song Kiều” Hoa Vô Khuyết!

Vào 29 tháng 3, ngày bình thường này sẽ trở thành ngày định mệnh được ghi nhớ bởi tất cả những người yêu mến Hứa Chân trong tương lai.

Lúc 8 giờ sáng, không hề báo trước, QQ bất ngờ phát trailer đầu tiên bộ phim phiên bản mới “Tuyệt Đại Song Kiều”. Bộ phim truyền hình này, lúc bắt đầu khởi đầu máy đã bí mật, đến khi vào quá trình quay cũng không hề lộ ra tin tức nào. Tuy nhiên phương thức ra mắt công chúng lại vô cùng hoành tráng.

Phong cảnh tráng lệ, hình ảnh tinh tế, hiệu ứng đặc biệt cao cấp rực rỡ và dàn diễn viên đều là những người tuyệt sắc...

Làm kinh ngạc vô số cư dân mạng đang theo dõi tin tức.

Đặc biệt là hình ảnh mở màn, chàng thiếu niên trong trang phục trắng tinh khôi, đứng lặng lẽ ở trên bè.

Hắn chỉ quay đầu trong nháy mắt, phong cảnh xung quanh liền bị lu mờ.

Đây có lẽ là trường hợp trong truyền thuyết “Chớp mắt đã vạn năm”.

Bên ngoài màn hình, Hứa Trăn ngơ ngẩn nhìn bức ảnh.

Hắn nhớ rõ cảnh quay này.

Đây là cảnh hắn quay ở Nhạn Sơn vào khoảng nửa tháng trước.

Tuy nhiên, so với hình ảnh gốc, hình ảnh này đã được chỉnh sửa, phân loại, bổ sung ánh sáng một cách hợp lý và kèm theo nhạc nền du dương, giản dị. Là một khán giả, Hứa Trăn có cảm giác người tên “Hoa Vô Khuyết” này, không phải là mình.

Hắn nhìn thiếu hiệp bạch y trong video, bỗng nhiên cảm thấy rất xa lạ.

Cùng lúc đó, trong nhà hàng của khu du lịch, vô số ánh mắt đồng thời nhìn về phía Hứa Trăn bên cửa sổ.

“Tiểu húa, là cậu đúng không?” Một diễn viên ngồi ở bàn bên cạnh giờ điện thoại lên cười, “Hoa Vô Khuyết?”

Hứa Trăn quay đầu nhìn Hứa Trăn, thấy mọi người hầu như đều đang nhìn mình, hắn cười dè dặt nói: “Là tôi.”

“Hahaha, bộ phim này nhìn không tồi nha,” Nam diễn viên trung niên cười vui vẻ, rồi nói tiếp, “Khi nào phát sóng, nhất định phải xem thử nha.”

Hứa Trăn lịch sử gửi lời cảm ơn đối phương

Chương 110: Lựa Chọn Mạo Hiểm

Ngày hôm sau, bất kể đi đâu, hẳn vẫn có thể nghe thấy xung quanh có người bàn tán về “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Trên thực tế, đoạn video mở đầu trước đó đã thu về hơn 30 triệu lượt theo dõi trong lần đầu tiên, trong đó gần 5 triệu người đã xem toàn bộ đoạn video dài 60 giây này.

Hơn nữa, có hơn 300 ngàn người lựa chọn phát lại từ đầu.

Đúng vậy, phát lại.

Bọn họ đã tiến hành phát lại đoạn quảng cáo mở đầu cho bộ phim.

Dữ dội, rầm rồ.

Một giờ sau, lượng phát lại video tích lũy đã vượt quá 10 triệu, trực tiếp phá vỡ kỷ lục phát lại video ngắn của tiêu đề trên QQ trong tháng và kỷ lục phát lại 1 giờ trong năm qua.

Đoạn Video đang rất hot, vô cùng hot.

Mặc dù mức độ nổi tiếng này không đủ để trực tiếp cải thiện vị trí của Hứa Trăn, nhưng nó đã khiến hàng triệu cư dân mạng nhớ kỹ về hắn vào thời điểm này, đồng thời một lượng Fans đầu tiên đã bắt đầu được hình thành.

Mặc dù đoạn trailer của “Dạ Vũ Giang Hồ” gần đây và “Ta Là Phái Diễn Xuất” cũng tăng cường sự chú ý của hắn, nhưng kỹ năng diễn xuất không thể chuyển sự chú ý đến người hâm mộ một cách hiệu quả.

Thứ có thể khiến người ta gục ngã ngay từ đầu luôn là giá trị nhan sắc.

Vào buổi trưa ngày hôm đó, trong Tieba (Baidu) của Hứa Chân, một người dùng có ID tên là “Cao Thiên Nguyên” đã đăng bài và diễn đàn hồ sơ thông tin đầu tiên của “Diễn viên Hứa Chân”.

Sau nửa giờ, giới hạn trên 2000 của diễn đàn đã được lấp đầy.

Đàn chủ bắt đầu dĩ, đành phải lập thêm hai diễn đàn khác, sau đó ở trong khoảng thời gian ngắn lại lần nữa chật ních chỗ.

.....

Mấy ngày kế tiếp, Hứa Trăn cũng không để ý đến chuyện bên ngoài, mỗi ngày ở làng du lịch tiến hành tập trung huấn luyện. Mặc dù nhận thấy rằng sự chú ý của mọi người xung quanh đã tăng lên rất nhiều nhưng hắn vẫn phải sống cuộc sống của mình.

Tụng kinh, đánh quyền, đọc sách buổi sáng, tập luyện.

Hứa Trăn luôn đi theo lối sống phật hệ.

Mãi cho đến một tuần sau, Kiều Phong, người đang ở thủ đô đã đột ngột gọi cho hắn một cú điện thoại, cho đến lúc đó, hắn mới cảm nhận được: Bản thân mình bây giờ và trước đây đã hoàn toàn khác nhau.

“Gần đây, có tổng cộng bảy đoàn phim đã gửi lời mời thử vai,” Kiều Phong nói trên điện thoại, “Anh đã xem xét một thời gian ngắn và thấy hai kịch bản rất hấp dẫn, cho nên đang tính hỏi ý kiến của cậu đây.

“Một trong số đó là đoàn phim “Thần Điêu”, mời cậu thử vai Gia Luật tề.

“Cậu biết Gia Luật Tề là ai không? Đệ tử của Châu Bá Thông, trưởng phu của Quách Phù, bang chủ Cái Bang đời tiếp theo.”

Hứa Trăn lắng nghe một cách bình tĩnh và gật đầu: “Ừm, em biết Gia Luật tề.”

Kiều Phong nói: “Đất diễn của nhân vật này không nhiều, giả thiết cũng không có gì để khen, nhưng dù sao cũng là đoàn phim “Thần Điêu”, đồng thời là cơ hội tốt để xoát độ nổi tiếng.

“Hơn nữa anh đã lợi dụng quan hệ cá nhân để hỏi thêm, đạo diễn bên đó rất thích cậu, cho nên khả năng bắt được vai diễn đó là khá cao.”

Dứt lời, Kiều Phong tựa hồ còn chút do dự: “Về phần cái kia, nói thật anh cảm thấy không khả thi lắm, nhưng anh vẫn nói để em biết rõ.

“Đoàn phim “Máu Đào Kiếm”, thử vai Xà lang quân Hạ Tuyệt Nghi.”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Hạ Tuyết Nghi?

“Kiều ca, em muốn diễn cái này!” Hứa Trăn thốt lên mà gần như không cần suy nghĩ.

Đây là nhân vật kinh điển nhất trong các tác phẩm đầu tay của Tra tiên sinh!

Đây là nhân vật hiệp khách vừa chính vừa tà, Hứa Trăn cũng không đọc nhiều sách thể loại kiếm hiệp, nhưng Hạ Tuyết Nghi lại là một trong số ít nhân vật hán yêu thích nhất.

Kiều Phong ở đầu bên kia cười bất lực, nói: “Cậu muốn diễn...thì cũng chưa chắc diễn được, ai mà không muốn diễn vai Hạ Tuyết Nghi? Du sao đây cũng là hình tượng nam chủ ản danh nha!

“Nhưng có quá nhiều người muốn thử vai diễn này, hơn nữa, anh còn biết đối thủ xung quanh vai diễn này đều là những diễn viên thực lực có tiếng.

“Bao gồm Chung Đào trong đoàn phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” của cậu, nghe nói hán cũng tính để thử vai Hạ Tuyết Nghi này.”

Vừa nghe lời này, Hứa Trăn tức khắc khản trương lên.

Thị đế Chung Đào...

Riêng về kỹ năng diễn xuất, thì hiện tại bản thân không phải là đối thủ của người ta.

Kiều Phong nói tiếp: “Ta đánh cái này điện thoại lại đây, kỳ thật chủ yếu chính là muốn hỏi người một vấn đề.”

“Thần Điêu cùng Máu Đào kiếm đều khởi động vào khoản cuối năm, cho nên lịch trình sẽ xung đột.

“Cậu chỉ có thể chọn một trong hai, riêng vai Gia Luật Tề là có khả năng dành được cao nhất.

“Còn Hạ Tuyết Nghi, hy vọng xa vời, chỉ có thể nói tận lực hết sức.”

Nói đến đoạn này, Kiêu Phong do dự, cũng không có thuyết phục cưỡi lừa tìm ngựa, mà là nói: “Cậu nghĩ như thế nào?

“Thật ra, anh cảm thấy hai vai diễn này đều rất khó kiếm, cậu muốn chọn một cái ổn định, hay là chọn thử mạo hiểm?”

Hứa Trần ở bên kia điện thoại không hề do dự, hắn nói: “Kiều ca, phiền anh giúp em từ chối đoàn “Thần Điêu” bên kia, em muốn thử mạo hiểm với vai Hạ Tuyết Nghi!”

“Em rất thích nhân vật này!”

Biết ngày mà....

Kiều Phong bất đắc dĩ mà bĩu môi, đáp: “Được rồi, anh đã biết.

“Vậy cậu cứ tiếp tục công việc của mình đi, đừng chậm trễ việc quay phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

“Đợi có tin tức, anh sẽ liên lạc lại.”

Hai người nói xong liền cúp máy.

Chương 111: Tuyển Đầu Thì Cũng Phải Thử Vai

“Anh thật sự để tiểu tử kia đến thử vai sao?”

Trong một tòa nhà văn phòng ở Hương Giang, hai người đàn ông trung niên đang xem cùng một tài liệu.

Trong số đó, người lên tiếng là Thang Kiện, trưởng nhóm trừ bị phim “Máu Đào kiếm” của Hương Giang ảnh nghiệp, người còn lại là đạo diễn Đỗ Thiên Sơn do đoàn phim mời.

Đỗ Thiên Sơn dùng đầu bút chỉ vào văn kiện trong tay, nói: “Chỉ là thử vai, sao lại không thể? Dù sao cậu ta cũng là người do Giang Duy đề cử.”

“Nhưng chuyện này cũng quá hoang đường...” Tổ trưởng Thang Kiện duỗi tay xoa xoa huyệt thái dương rồi nói tiếp: “Một đứa nhóc chưa tới 20 tuổi lại đi diễn vai Hạ Tuyết Nghi?”

“Cậu ta thậm chí còn nhỏ hơn Viên Thừa Chí!”

Đỗ thiên sơn ngẩng đầu lên, đáp lại: “Trong nguyên tác, Hạ Tuyết Nghi cũng chỉ tầm mười tám, mười chín đến 25 – 26 tuổi.

“Nếu nói về tuổi tác, thì tôi nghĩ những người 40 tuổi càng không thích hợp.”

Thang Kiện bĩu môi, nói: “Được rồi, nghe theo anh đó...”

“Vậy định sắp xếp thử vai như thế nào, anh có muốn xem toàn bộ quá trình không?”

Đỗ Thiên Sơn nghĩ nghĩ, đánh dấu vài tích vào danh sách, rồi nói: “Anh có thể sắp xếp những người mà tôi đang đánh dấu đều đưa lên buổi sáng, lúc đó, tôi sẽ tự mình đến xem, phần còn lại cứ giao cho nhóm trợ lý là được.”

Thang Kiện nhận lấy bản danh sách, vừa nhìn thấy cái tên “Hứa Chân” cũng được đánh dấu thì hơi thất thần, nhưng vẫn không nói gì.

“Linh linh linh...”

Trong lúc hai người nói chuyện thì bỗng nhiên một chuông điện thoại vang lên.

Thang Kiện thuận tay, tiếp điện thoại: “Xin chào, cho hỏi ai vậy?”

“Vâng, chào ngài.”

“Đúng vậy, đúng vậy, “Máu Đào Kiếm” bên này vẫn đang chiêu mộ diễn viên...”

“Cái gì? Trần tiên sinh?”

Tán gẫu một hồi, Thang Kiện bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, về mặt vô cùng kinh ngạc nhìn về phía đạo diễn Đỗ Thiên Sơn, nói: “Trần Chính Hào tiên sinh muốn đến thử vai Hạ Tuyết Nghi?”

Đỗ Thiên Sơn nhướng mày.

“Được, vâng, tôi đã biết, ngài chờ một lúc, tầm trưa hôm nay tôi sẽ trả lời ngài.”

Vừa cúp điện thoại, Thang Kiện ngồi bệt xuống ghế, về mặt hưng phấn nói: “Trần Chính Hào!”

“Trần Chính Hào của Hoa Ảnh, hẳn nói muốn diễn Hạ Tuyết Nghi!”

Đỗ Thiên Sơn cười gật gật đầu, nói: “Rất tốt.”

Vừa nói, hắn vừa chỉ chỉ vừa danh sách vừa rồi: “Anh đem tên của Trần Chính Hào liệt lên danh sách buổi sáng đi, tôi sẽ tự mình đi xem.”

Thang Kiện nghe vậy thì ngơ ngác.

“Còn phải thử vai sao?” Hắn hơi ngạc nhiên, “Trần Chính Hào đã đồng ý hạ mình diễn vai nam hai, anh còn muốn xem người ta thử vai diễn với các diễn viên khác?”

Trần Chính Hào là ai?

Đó là một trong số ít nam thần cổ trang của làng điện ảnh và phim truyền hình Trung Quốc, đồng thời là trụ cột của công ty truyền thông Hoa Ảnh!

Người ta muốn đóng vai Hạ Tuyết Nghi, mà mình lại còn sắp xếp hắn thử vai với mấy tiểu minh tinh hàng ba?

Nghĩ thoáng một chút đi, ít nhiều cũng phải chừa mặt mũi cho người ta chứ?

Đỗ Thiên Sơn không để ý tới ánh mắt của hắn mà tự nhiên nói: “Tại sao lại không thử vai? Bởi vì danh tiếng?”

“Nếu nói danh tiếng thì không phải có Hạ Tuấn Ninh sao, mới đầu hắn diễn vai Hoa Vô Khuyết nhưng đến cuối cũng vẫn bị lật xe?”

Canh kiện nhin không được mà tròn tròn mắt.

Về mặt Đỗ Thiên Sơn vẫn điềm đạm như cũ, hắn nói tiếp:

“Nếu đã tuyển người thì đều phải tổ chức thử vai, lúc này tôi có thể đem hắn đề lên hạng nhất, nhưng cả quá trình thì cũng phải xem qua.

“Biết đâu lại có chuyện kinh hi ngoài ý muốn.”

Thang Kiện lắc đầu bất lực, dùng bút viết tên Trần Chính Hào vào danh sách, rồi đánh dấu sao.

Không có biện pháp, tôi chỉ có thể giúp đến nơi đây.

.....

Lúc này, trong một biệt thự đơn lập ở ngoại ô phía Bắc thủ đô.

Trần Chính Hào, người vừa nộp đơn xin vào đoàn làm phim “Máu Kiếm Đào” mới ngủ dậy và đang ăn sáng trước khung

cửa sổ lớn kiểu Pháp trong căn nhà của mình.

Người đàn ông này trông khoảng 30 tuổi, không cao không lùn, dáng người cân đối. Các đường nét trên khuôn mặt của hắn ta không được tốt lắm khi tách rời nhau, nhưng chúng lại đẹp đến bất ngờ khi kết hợp lại. Bón cao ba thấp, rất phù hợp với thẩm mỹ cổ điển đặc biệt. Hơn nữa, điều hiếm thấy nhất là Trần Chính Hào lại mang một cảm giác rất quý tộc.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo phong trắng bình thường, ngồi ăn bánh mì và trứng gà cũng rất bình thường. Nhưng những điều này cộng với vẻ ngoài điềm đạm và cách cư xử tao nhã của hắn, thì chẳng khác gì một hoàng tử đang thưởng thức bữa ăn sang trọng.

“Hào ca, anh có muốn suy nghĩ lại không?” Bên kia bàn, người đại diện hết lòng thuyết phục hắn, “Hạ Tuyết Nghi là nam hai, không phải nam chính.

“Nam chính bên Hương Giang ảnh nghiệp là người mới mà bọn hắn đang phúng, nếu như anh diễn Hạ Tuyết Nghi, như vậy không phải đang giúp bọn họ phúng tân nhân sao?”

Trần Chính Hào chậm rãi nhai thức ăn trong miệng, sau khi nuốt xuống, hắn mới chậm rãi nói: “Không lẽ vai tôi diễn thì đều phải là nhân vật chính, còn nếu có người mới nào gánh được sự ưu ái của tôi thì cứ việc để hắn thử.”

Người đại diện: “.....”

Được rồi, Trần Chính Hào quả thật có tiếng đoạt ánh hào quang của người khác.

Mặc kệ nhân vật lớn hay nhỏ, hắn đề có thể lấy đi ánh đèn sân khấu của nhân vật chính bằng khí chất độc đáo và kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của mình.

Nhưng mà... đại ca ơi, hiện tại anh đang ở trên tuyến đầu, cho nên có cần cố ý cướp sân khấu của người khác không?

Nếu muốn, thì anh cứ trực tiếp cướp vai nam chính là được?

Chương 112: Đừng Xem Thường Người Mới

Người đại diện về mặt đầu khổ nói: “Hào ca, tuy nói như vậy, nhưng là...anh cũng phải cân nhắc việc ổn định sự nổi tiếng của mình.

“Trong cuộc bình chọn nhân vật của năm, anh đã đề thua Nhâm Bằng Phi hai năm liên tiếp.

“Cậu ta năm nay mới 26 tuổi, còn anh thì đã 32.

“Bây giờ cậu ta còn đang đóng vai nam chính trong bộ phim truyền hình hàng năm của Đông Nhạc. Nếu anh chọn một vai nam thứ vào thời điểm này...thì rất dễ mất điểm và cơ hội để đánh bại người khác!”

Trần Chính Hào không trả lời.

Sau khi bình tĩnh ăn xong bánh mì trong đĩa và uống thêm một ngụm sữa, hắn ta nhìn về phía người đại diện của mình và nói: “Tôi đã nói, tôi chỉ đóng những vai mà tôi thích.

“Nhân khí, vị trí không nằm trong phạm vi tôi cân nhắc, hiện tại tôi muốn diễn vai Hạ Tuyết Nghi và tôi phải làm được điều đó.

“Thấy được thì làm, không được thì đến phòng tài vụ của công ty giải quyết lương tháng này rồi nghỉ.”

Người đại diện: “...”

Thật là...bíp bíp! !!

“Ha ha ha...Hào ca thật biết nói đùa...” Người đại diện cười so với khóc còn khó coi hơn, nói, “Một khi đã như vậy, tôi sẽ đi hỏi thăm xem trong lần thử vai này còn có diễn viên nào nữa.

“Nhất định phải cẩn thận.”

Trần chính hào phát phát tay, không muốn nói nhảm với hắn.

.....

Bên kia, Hứa Trăn đã nhận được thời gian tham gia buổi thử vai của đoàn phim “Máu Đào Kiếm”: Chính là một tuần sau.

Địa điểm thử vai không được đặt ở Hương Giang mà ở Hoàn Châu, điều này giúp hắn tiết kiệm thời gian đi thuyền và ô tô.

Một ngày nọ khi ăn trưa, nam diễn viên Chung Đào nhìn thấy Hứa Trăn trong nhà hàng, đối phương mỉm cười ngồi xuống bàn với hắn và nói: “Haha, không ngờ hai chúng ta lại cạnh tranh sớm như vậy.

“Lần này, tôi nhất định không nhân nhượng chỉ vì cậu là người mới đầu, hãy sử dụng bản lĩnh của chúng ta và lấy thực lực nói chuyện!”

Hứa Trăn mỉm cười nói: “Vâng, Chung ca tôi đã biết, tôi sẽ toàn lực ủng hộ!”

Lúc này, cả hai người đều đã biết được những đối thủ chính của mình trong cuộc cạnh tranh cho vai diễn Xà lang quân.

Trần Chính Hào, Chung Đào, Quách Uy, Hàn Tam Tư...

Trước mắt đã có 30 diễn viên, nghe nói, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn tính toán tự mình phỏng vấn chín người trong đó, những người còn lại, xem như bị loại trừ trước tiên.

May mà, Hứa Chân cũng được nằm trong danh sách chín người kia.

Tuy nhiên, trong mắt những người khác, Hứa Chân, người có tuổi còn trẻ và tư lịch thấp, không thể được coi là một đối thủ cạnh tranh xứng tầm.

Làng du lịch thành phố điện ảnh Giang Nam.

Đợt tập huấn kín đã sắp kết thúc, võ đạo chỉ thuật của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” Trần Hiểu Đông chính thức gia nhập đoàn phim.

Võ sư này được biết đến là một trong tám võ sư của giới điện ảnh Trung Quốc, độ nổi tiếng không kém gì Đồng Kỳ Ngọc, chỉ đạo võ thuật của bộ phim “Dạ Vũ Giang Hồ” trước đó.

Tuy nhiên, điều thú vị là mặc dù thực lực của cả hai tương đương nhau nhưng Đồng Kỳ Ngọc lại có tính khí cực cần, nhân duyên cực kém, trong khi Trần Hiểu Đông lại là một người hoạt bát và tinh tế.

Đã có vài lần Đồng Kỳ Ngọc mâu thuẫn với đạo diễn, hất tay áo bỏ đi hoặc bị người ta cách mặt, sau đó chính Trần Hiểu Đông đã thay thế hắn ra tay giải cứu. Cũng bởi nguyên nhân

như thế, Trần Hiểu Đông dần dần có biệt danh trong ngành là “Lính cứu hỏa”.

“Đúng đúng, chính là như vậy, Tiểu Hứa lĩnh ngộ thật sự rất nhanh, mấu chốt chính là ra lực thì phải có quá trình tạm dừng...”

Vào ngày Trần Hiểu Đông gia nhập đoàn phim, hắn đã ngay lập tức triệu tập một số diễn viên chính để lập kế hoạch luyện tập cho vai diễn của chính họ.

Nhâm Bằng Phi, Chung Đào và những người khác đều có kinh nghiệm phong phú trong việc quay phim truyền hình cổ trang, cho nên rất thoải mái khi chỉ dạy bọn họ.

Về phần Hứa Trăn, đây thật sự là bất ngờ lớn dành cho hắn.

Ngay từ khi bắt đầu khởi động, Trần Hiểu Đông đã không ngớt lời khen ngợi Hứa Trăn, khen ngợi dáng người ngay thẳng, khen ngợi nền tảng vững chắc, khen ngợi hắn học nhanh, chăm ngoan, hoàn thành tốt, thậm chí còn đặc biệt tìm đạo diễn để hỏi xem có thể cho Hứa Trăn thêm vài cảnh đánh võ nữa.

Cũng vì sự nhiệt tình của Trần Hiểu Đông đã khiến cho bản thân Hứa Trăn có chút bối rối.

Tình huống gì đây?

Không lẽ bởi vì mình từng làm cho Đồng Kỷ Ngọc tức đến xì hơi, cho nên vị đại thúc này mới nhìn mình thêm thuận mắt?

Không thể biết.

Quên đi, người ta đã đồng ý chiếu cố, bản thân cũng đừng quá thắc mắc...

Nhìn thấy sự thiên vị đến mức lộ liễu của Trần Hiểu Đông dành cho Hứa Trăn, Nhâm Bằng Phi và Chung Đào đứng bên cạnh cũng cảm thấy chua muốn chết.

Đại thúc! Ngài cũng mau nhìn bọn tôi đi!

Tôi đánh võ cũng rất chuyên nghiệp!

Đặc biệt là Chung Đào.

Hắn vốn dĩ tưởng, “Tuyên chiến” với Hứa Chân về việc cạnh tranh vai diễn chỉ là một câu nói đùa. Dù sao bản thân cũng là một Thị đế, làm gì có chuyện bị người trẻ tuổi đánh bại. Đối thủ duy nhất chính là Trần Chính Hào, xú tiểu tử không biết xấu hổ đi giành vai diễn của các diễn viên tuyến dưới.

Nhưng hiện tại, Chung Đào bỗng nhiên phát hiện: Có vẻ bản thân hắn cũng chưa chắc thắng được Hứa Trăn.

Ít nhất, hình tượng của người ta đẹp hơn mình, hơn nữa đánh võ cũng mạnh hơn mình nha...

Bộ phim “Máu Đào Kiếm” là sản phẩm do công ty Hương Giang ảnh nghiệp của Chung Đào sản xuất.

Sử dụng đầu óc để diễn xuất, dung chân để thể hiện cốt truyện.

Kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn cũng được coi là khá, ít nhất không có bị loại ra khỏi danh sách diễn viên tiềm lực.

Cho nên, nói không chừng đã có một vị đạo diễn nào đó đã vô tình nhầm lẫn mới mạnh dạn sử dụng người mới cho bộ phim của mình?

Chương 113: Rắn Độc

Nghĩ như vậy, khí tức trên người Chung Đào không khỏi âm trầm xuống.

Được rồi, ba ngày sau thử vai, đây nhất định sẽ là một trận chiến ác liệt nhất...

Bản thân cũng cần chuẩn bị các ưu thế của chính mình.

Đối với nhân vật Hạ Tuyết Nghi, ưu thế của mình nằm ở đâu?

Đúng rồi, mình rất giỏi ôm các vai “Phản diện”.

Giữ cái suy nghĩ này trong đầu, khiến cho Nhâm Bằng Phi đang luyện công ở bên cạnh cũng không khỏi run cầm cập.

Hắn thu đao vào vỏ, nghi hoặc mà đánh giá Chung Đào ở bên cạnh.

Đào ca làm sao đó?

Tại sao mình lại cảm thấy một cỗ sát khí như vậy? ?

.....

Buổi tối hôm đó, sau khi kết thúc một ngày huấn luyện, Hứa Trăn đến một quầy sách nhỏ ở phía đông khu nghỉ mát, mượn một bộ “Máu Đào kiếm” như thường lệ, rồi tìm một chỗ ngồi yên lặng đọc.

Nhân vật “Kim xà lang quân” Hạ Tuyết Nghi này, đối với hắn hiện tại, chính là một thử thách rất lớn.

Vấn đề không phải là tuổi tác.

Dù sao hắn cũng không có một gương mặt trẻ con, đặc điểm tuổi tác trên người hắn khá mơ hồ, có thể dễ dàng điều chỉnh thông qua trang điểm.

Vấn đề chính nằm ở sự sắp đặt của các nhân vật.

Dù có giả biện hay tranh luận đến đâu thì cũng phải thừa nhận một điều: Hạ Tuyết Nghi chính là “Ác nhân”.

Nói không chừng hắn bị méo mó tâm lý vì thảm án diệt môn lúc nhỏ, hoặc là bị hận thù làm cho mù quáng không thể quay đầu lại, Hạ Tuyết Nghi quả thật là một ác nhân đáng đánh.

Người này có những nguyên tắc, xử sự riêng của mình, nhưng hắn ta lại không có điểm mấu chốt về đạo đức.

Điều này là một chút khó khăn.

Hứa Trăn có thể tự đắp mặt nạ độc ác cho mình bằng cách xem video và đọc tư liệu của các tiền bối. Tuy nhiên, hắn lại không thể bắt được linh hồn của người này.

Chưa chứng kiến nỗi đau của người khác thì đừng bao giờ khuyên họ làm người thiện.

Là một khán giả, Hứa Trăn rất thích Hạ Tuyết Nghi, nhưng hắn lại không hiểu con người của Hạ Tuyết Nghi.

“Ái chà, rảnh rồi như vậy, trốn đến đây xem tiểu thuyết?”

Lúc hắn đang rối rắm thì bỗng nhiên nghe được có người đến nói chuyện với mình, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy, là tiền bối Du Mi.

Du Mi ôm trong tay mấy quyển tạp chí, ngồi xuống phía đối diện hắn, hỏi: “Xem cái gì đó?”

Hứa Trăn đưa cuốn tiểu thuyết trong tay ra, chỉ vào bìa truyện, nói: “Máu Đào Kiếm.”

“Ồ...” Du Mi rất có hứng thú mà nhếch khóe miệng.

“Kim xà lang quân Hạ Tuyết Nghi, cậu tính đi thử vai thật à...” Cô cầm lấy cuốn tiểu thuyết từ phía Hứa Trăn, cười nói, “Chị nói một câu, cậu không thích thì vẫn cứ nghe, nhân vật này, cậu không lấy được.”

“Cạnh tranh với Trần Chính Hào và Chung Đào, thì cậu vẫn còn quá non.”

Hứa Trăn: “...”

Đúng là đau lòng!

Di Mi nhìn biểu tình “Tổn thương” của hắn, liền che miệng nở một nụ cười, sau đó nói tiếp: “Ai, không có việc gì, không lấy được thì không lấy được, cứ cố gắng hết mình thử vai, biết đâu lại thuận buồm xuôi gió?”

“Cậu phải dùng hết sức lực, cho dù không lấy được vai diễn, nhưng đến lúc đó cũng sẽ để lại ấn tượng tốt với người ta?”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn ngượng ngùng cười nói: “Mi tỷ, tôi có thể xin chỉ dẫn phương hướng nỗ lực từ chị được không?”

Du Mi nghĩ nghĩ, nói: “Bình thường mà nói, cậu nên dành ít nhất nửa tháng để nghiên cứu tiểu sử của nhân vật này đi, tự mình lý giải và trải nghiệm tâm lý của nhân vật.”

“Nhưng, thời gian mấy ngày sợ sẽ không kịp, cho nên tôi kiến nghị...”

Du Mi vuốt cằm, cười nói: “Chị sẽ chỉ cho cậu một mảnh.

“Kim xà lang quân, hắn chính là một con “Rắn độc”.

“Mấy ngày này, cậu đừng quan tâm gì hết, cứ tập trung tự hỏi bản thân nên diễn con con “Rắn độc” như thế nào.”

Nói xong, Du Mi cười nói: “Có một việc, tân nhân khả năng không hiểu lắm.”

“Khi chúng tôi đánh giá kỹ năng diễn xuất của một người, chúng tôi không đánh giá điểm trung bình của người đó, mà là

giá trị cao nhất.

“Một số người, trình độ chỉ ở mức trung trung, nhưng sẽ có một hoặc hai khoảnh khắc họ đánh trúng điểm của khán giả và một số người sẽ coi đây là bằng chứng rằng hần là người theo trường phái diễn xuất.

“Điều duy nhất cậu có thể làm ngay bây giờ chính là nắm bắt một khoảnh khắc như vậy.”

Hứa Trăn nghe xong thì hơi giật mình, giống như đang suy tư cái gì đó.

.....

Ba ngày sau.

Hứa Trăn đã tạm xin đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” để nghỉ một ngày và bắt đầu hành trình đi thử vai Kim xà lang quân Hạ Tuyết Nghi.

Chu Hiểu Mạn lén lén nhìn hần, dạo này cô luôn cảm thấy Hứa Trăn giống như người thất thần, hần thường xuyên ngồi mình ngơ ngác trước cửa sổ, mắt nhìn chăm chăm ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

“Linh linh linh...”

Trên đường đi Hoàn Châu, Kiều Phong đã gọi một cuộc video cho Hứa Trăn.

“Chuẩn bị như thế nào rồi?” Kiều Phong nhìn màn hình nói, “Sao anh thấy cậu có vẻ ỉu xìu vậy?”

Ánh mắt của Hứa Trăn hơi mờ lung, một hồi sau, hần mới nói: “Kiều ca, em cũng không biết chuẩn bị như thế nào, hay là anh giúp em xem một chút đi?”

Kiều Phong hỏi: “Xem cái gì?”

Hứa Trăn nói: “Xem em diễn Hạ Tuyết Nghi.”

Dứt lời, hần hơi hơi nhắm hai mắt lại.

Hít sâu mấy cái, rồi bỗng dung mở mắt ra.

“Lạch cạch!”

Một âm thanh giòn vang, video điện thoại đột ngột gián đoạn.

Hứa Trăn: “.....”

Gì vậy? ?

Mình còn chưa bắt đầu diễn mà.

Chương 114: Cuộc Sống Luôn Tràn Đầy Bất Ngờ

Cùng lúc đó, Kiều Phong, người đang nghe điện thoại ở đầu dây bên kia, đứng thất thần trong một trung tâm mua sắm, chiếc điện thoại trên tay đã vô tình rơi xuống đất.

“Tiên sinh, di động của ngài rớt kia.” Một nhân viên vệ sinh hảo tâm đến nhắc nhở.

Kiều Phong nghe được lời này, mới quay đầu, mắt hồn mắt vía mà ngồi xồm xuống nhặt di động trên mặt đất.

Ngọa tào...

Mời vừa rồi mình đã nhìn thấy cái gì? !

Ánh mắt của thằng nhóc này trong rất tà ác...thiếu chút nữa là dọa hấn phát bệnh tim! !

Thành phố Giang Nam chỉ cách Thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu 300 km, Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn khởi hành vào buổi tối và đến Hoàn Châu vào khoảng 9 giờ tối hôm đó.

Sau một đêm nghỉ ngơi, 8 giờ sáng hôm sau, Hứa Trăn đến địa điểm thử vai của đoàn làm phim “Máu Đào Kiếm”: Khách sạn quốc tế Vạn Thịnh.

Đây cũng là nơi đầu tiên Thái Thực Tiễn mời hấn ăn cơm, trở lại chỗ cũ, Hứa Trăn không khỏi cảm thấy quen thuộc.

Sau khi vào sảnh khách sạn, nhân viên dẫn hấn đến một phòng họp nhỏ, chờ đến lượt thử vai. Tuy nhiên, khi đi vào bên trong, Hứa Trăn đã vô cùng ngạc nhiên trước cảnh tượng bên trong.

Hấn thấy trong phòng họp nhỏ lúc này đã có mười mấy người, hơn một nửa trong số họ mặc trang phục cổ trang hoặc quần áo luyện võ, một số còn đội tóc giả. Mặc dù một số người khác ăn mặc bình thường nhưng lại trang điểm rất “tà mị”, kẻ mắt

dày và đánh bóng mắt đậm khiến người ta thoát nhìn không khỏi rùng mình.

Có một số khác, cầm dao, kiếm và các đạo cụ khác trên tay, một trong số chúng thực sự được phủ một lớp sơn vàng...

Đó là thứ gì, “Kim Xà Kiếm” ??

“Tiểu hứ, bên này!”

Có một số khác, với dao, kiếm và các đạo cụ khác trên tay, và một trong số chúng thực sự được phủ một lớp sơn vàng...

Đang lúc ngẩn người, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình, Hứa Trăn nhìn lại nơi phát ra tiếng kêu, liền thấy chính là Chung Đào.

Hôm nay Chung Đào mặc một chiếc áo khoác bình thường và không mặc cổ trang, dù có thoa một lớp kem nền dày trên mặt nhưng ít ra thì trông hấn ta vẫn rất bình thường.

Cuối cùng cũng vót được người quen, Hứa Trăn vội vàng bước đến chỗ đối phương.

“Đào ca, sớm a.”

“Ừm, sớm.”

Hai người tươi cười chào hỏi.

Khi Hứa Trăn đến gần, Chung Đào nhìn hấn từ trên xuống dưới, không khỏi hơi nhướng mày.

Đúng là không uổng phí tâm tư của nhà tạo mẫu.

Hứa Trăn trang điểm trông rất nhẹ nhàng, khi nhìn từ khoảng cách hơn 5 mét, nó gần giống như mặt mộc. Tuy nhiên với kinh nghiệm nhiều năm vào nghề của Chung Đào, sao có thể không biết đây gọi là lỏa trang.

So với bình thường, lông mày và khóe mắt của Hứa Trăn có vẻ anh khí hơn một chút, khuôn mặt và đôi môi cũng góc cạnh hơn. Một chút thay đổi tinh tế đã xóa đi nét trẻ con còn sót lại trên gương mặt không chút tỳ vết, khiến hấn trông trưởng thành hơn rất nhiều.

Bản thân Hứa Trăn rất hài lòng với cách trang điểm hôm nay.

Tuy nhiên, giá cả là...

Giá của bộ mỹ phẩm này tương đương với tiền vé máy bay khứ hồi cộng với tiền ăn ở cho hai người. Khi hắn nghĩ việc trang điểm cho mình còn đắt hơn là mạ vàng cho cơ thể của Đức Phật, Hứa Trăn cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu.

Nhưng không có biện pháp.

Để không làm hại da nhiều nhất có thể, tất cả mỹ phẩm và sản phẩm chăm sóc da mà hắn sử dụng bây giờ đều là hàng cao cấp được Kiều Phong nhờ người mua cho hắn.

Không phải theo đuổi nhãn hiệu, mà theo đuổi thành phần hóa học thấp.

“Kéo kẹt...”

Không lâu sau, trong phòng họp có một người khác đi vào, tất cả mọi người đều quay đầu lại, không khỏi bị người này hấp dẫn.

Trần Chính Hào!

Trụ cột của Hoa Ảnh truyền thông, diễn viên tuyến đầu Trần Chính Hào!

Hứa Trăn nhìn người này từ xa, hơi kinh ngạc, chỉ cảm thấy mặt thật so với trong hình cao hơn rất nhiều. Xét về đường nét khuôn mặt, Trần Chính Hào không bằng Nhâm Bằng Phi, người nổi tiếng ngang ngửa với hắn, thậm chí còn kém hơn Hạ Tuấn Ninh và các idol lưu lượng khác, nhưng hắn lại rất có mí lực, mang đến cho người nhìn một cảm giác hoài niệm.

Khách quan không đủ đẹp trai, nhưng chủ quan khiến người ta cảm thấy đẹp trai, cảm giác này rất độc đáo.

Sau khi Trần Chính Hào vào cửa, hắn ta nhìn xung quanh, cười gật đầu với Chung Đào, sau đó ngẫu nhiên tìm một chỗ trống gần cửa ngồi xuống.

Chung Đào cũng mỉm cười đáp lại, xả giao lịch sự của hai người đến đây là kết thúc. Cho đến giờ phút này, Hứa Trăn rốt cuộc cũng mới thấy một chút mùi thuốc súng trong căn phòng họp nhỏ này.

Cuộc cạnh tranh thực sự có lẽ đã diễn ra giữa hai người, mà những người khác chỉ là đồng hành cùng bọn họ trên con đường này.

Thế nhưng...

Hứa Trần nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Thử vai, chính là chuyện tràn ngập đầy bất ngờ.

Bạn có thấy không, những người giành chức vô địch lần lượt rời khỏi đường đua, và một người chơi kín đáo đã có được tiếng cười cuối cùng?

Chương 115: Buổi Thử Vai

“Đỗ đạo, bắt đầu chưa?”

Trong phòng thử vai, Thang Kiện, trưởng nhóm chuẩn bị cho “Máu Đào Kiếm” kiểm tra thời gian và nói: “Đã 9 giờ, tôi định gọi người vào?”

Đạo diễn Đỗ Thiên Sone xác nhận tình trạng camera phía sau, gật đầu nói: “Được rồi, bắt đầu đi.”

“Theo thứ tự của danh sách, tôi sẽ gọi số 1 Trần Chính Hào trước.”

Một lúc sau, nhân viên dẫn Trần Chính Hào đến phòng thử vai.

Ngồi ở phía ngoài cùng bên phải của bàn giám khảo, Thang Kiện chỉ vào xấp phong bì giấy kraft trên bàn và mỉm cười: “Chính Hào, chúng ta sẽ quay một đoạn bất kỳ trong kịch bản.

“Tổng cộng có 37 phong bì, tương ứng với 5 đoạn ngắn, cậu chọn được đoạn nào thì diễn đoạn đó.”

Trần Chính Hào gật đầu, ra hiệu đã rõ.

Hắn bước tới bàn, tiện tay lấy một phần, mở ra, đưa cho giám định xem: “Đoạn thứ tư, Hạ Tuyết Nghi ăn canh sen do Ôn Nghi đưa, phát hiện có độc.”

Đây là một câu chuyện xưa của Hạ Tuyết Nghi.

Phim kể về Kim xà lang quân vì trả thù gia đình Ôn gia nên đã bắt Ôn Nghi đi, nhưng không hiểu sao lại yêu cô gái con của kẻ thù và muốn cưới cô ấy làm vợ.

Nhà họ Ôn giả làm ngọc lụa tổ chức tiệc cưới cho hai người, nhưng vào đêm trước tiệc cưới, họ đã mượn tay của Ôn Nghi đưa cho Hạ Tuyết Nghi một bát canh sen độc.

Thang Kiện đặt tay lên đồng hồ và nói với Trần Chính Hào: “60 giây để chuẩn bị.”

Trần Chính Hào nhìn thoáng qua nội dung trên tờ giấy, đặt nó lại rồi đi đến trung tâm của phòng thử vai.

“Có gì mà sung sướng như vậy?” Hấn ngồi vô cùng thư thái trên ghế xoay trong phòng, miệng nụ cười nhẹ và nói: “Thợ may đã gửi áo cưới cho ta rồi à?”

Nữ trợ lý ở bên cạnh nói vọng vào: “Làm sao có thể có nhanh như vậy, ngày hôm qua chỉ mới đo kích thước.”

“Nào, uống canh sen đi.”

Hai người thân nhiên trò chuyện trong vài câu, nhưng đột nhiên, vẻ mặt của Trần Chính Hào tối sầm lại. Môi hấn khẽ run, hai tay nắm chặt thành ghế xoay, ngẩng đầu nói: “Ôn Nghi, nàng...”

Khi anh nói, sự dịu dàng trong mắt hấn dần phai nhạt, thay vào đó là sự chua xót và tuyệt vọng: “Ngay cả nàng cũng hại ta!”

“....”

Ngồi bên ngoài theo dõi, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn nhìn thấy cảnh này và âm thầm vẽ một hình tam giác nhỏ trước tên Trần Chính Hào trong danh sách.

Ừm, không tồi.

Dưới danh tiếng uy tín, kỹ năng diễn xuất của Trần Chính Hào thực sự tốt và rất lôi cuốn.

Một lúc sau, phân đoạn thử vai kết thúc, Đỗ Thiên Sơn hỏi ngắn gọn vài câu, chẳng hạn như hiểu vai diễn như thế nào, kịch bản cần những gì, ...rồi để hấn ta rời đi.

Người tiếp theo chính là Chung Đào.

Thật trùng hợp, cảnh hấn diễn cũng lại là phân đoạn uống canh sen. Tuy nhiên, một số giám khảo trong phòng không thể không nhìn nhau khi hấn thực hiện phân đoạn này.

Ừm, nên nói như thế nào đây...

Cảm xúc của Chung Đào rất trọn vẹn, lời thoại của cũng rất xuất sắc, hơn nữa sự chuyển đổi cảm xúc giữa một vài câu được xử lý rất đẹp. Nếu chỉ nhìn vào một mình hần, đây chắc chắn là một màn trình diễn rất tốt. Tuy nhiên, nếu so sánh với cảnh vừa rồi của Trần Chính Hào, sẽ khó tránh khỏi cảm thấy...

Trần Chính Hào bị người mình yêu lừa dối khiến người xem cảm thấy được sự đau khổ bên trong hần. Còn phiên bản của Chung Đào...

Ai, quả nhiên là một kẻ xấu xa.

Sau khi Chung Đào rời đi, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn đã trực tiếp vẽ một dấu thập lên tên của hần.

Các trợ lý đạo diễn khác không khỏi cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không có cách nào.

Vị trí, bề ngoài, độ tuổi, đều rất phù hợp với nhân vật...

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị hạ gục.

Không có chỗ để so sánh, vì vậy bọn họ chỉ có thể nhịn đau từ bỏ.

Diễn viên thứ ba tham gia thử vai là Quách Uy, một diễn viên tuyến ba trầm tính.

Tuy danh tiếng kém xa so với hai vị trước đó, nhưng hần lại là nam thần cổ trang nổi tiếng trong ngành, ảnh chế trên màn ảnh của hần rất được lòng các fan biên tập.

Quách Uy biết lợi thế của bản thân, vì vậy hần đã đến buổi thử vai hôm nay trong một bộ trang phục cổ trang đầy đủ.

Áo xanh lối lạc, tóc dài phiêu phiêu, một đôi mắt phượng mang theo ý cười.

Xét về ngoại hình, hần thực sự có thể được gọi là “Vị trọc thế phiêu phiêu giai công tử, nam nhân trong mộng.”

Ngay khi Quách Uy bước vào phòng thử vai, Đỗ Thiên Sơn và những người khác cảm thấy mắt mình sáng lên.

Khí chất này thật xuất chúng!

Trách không được, lúc trước Đông Nhạc Điện Ảnh thà rằng gánh vác nguy hiểm, cũng hy vọng có thể mời hắc tới diễn nhân vật Ngọc Lang Giang Phong.

Nếu như để hắc hóa trang thành Giang Phong, quả thật vô cùng hợp, đồng thời diễn Hạ Tuyết Nghi cũng không hề kém cạnh.

Quách Uy bỗng được phân cảnh số 1: Tán tỉnh Hà Hồng Dược ở Ngũ Độc giáo.

Hắc xuất thân từ đường phố, kỹ năng diễn xuất chỉ ở mức trung bình, nhưng tính khí phóng túng, lãng tử và tra nam đều được hắc nắm bắt rất rõ.

Sau màn biểu diễn, Đỗ Thiên Sơn hỏi hắc làm thế nào mà hiểu được tình cảm của Hạ Tuyết Nghi dành cho Ôn Nghi, nhưng ngược lại hắc luôn bội tình bạc nghĩa của Hà Hồng Dược.

Quách uy mỉm cười đáp: “Ừm...Tôi có thể lý giải lựa chọn của Hạ Tuyết Nghi.

“Hà Hồng Dược xuất thân trong môn phái ngũ độc, khiến người đời vừa nhắc đến đã sợ vỡ mật. Cô có võ công cao cường và sử dụng độc dược rất giỏi, trên tay cũng không biết đã dính qua bao nhiêu máu tươi.

“Hạ Tuyết Nghi để lại một nữ nhân như vậy mà không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, bởi vì cô là người mạnh mẽ, bá đạo, dù ai bỏ rơi ai, cô ấy đều có thể ngẩng cao đầu sống.

“Nhưng Ôn Nghi thì không giống vậy.

“Cô ấy là một cô gái khuê phongg không biết gì và không hiểu gì, bởi vì bị Hạ Tuyết Nghi bắt cóc mà bị người đời phỉ nhổ. Hạ Tuyết Nghi rất thương tiếc và yêu thích không buông, cho nên mới muốn chăm sóc cả đời cho cô ấy

“Do đó, tôi cảm thấy Hạ Tuyết Nghi thật ra là một người có nội tâm mềm mại.”

Chương 116: Bần Tăng Không Hề Rẻ! !

Đỗ Thiên Sơn gật gật đầu, nói: “Được rồi, cảm ơn màn trình diễn của cậu, chúng tôi sẽ thông báo cho cậu về kết quả thử

giọng trong vòng ba ngày làm việc.”

Quách uy nho nhã lễ độ nói lời cảm ơn mọi người, sau đó phất tay áo rời khỏi phòng thử vai.

“Phi, tra nam!” Đợi hần đi ra, một nữ đạo diễn trong phòng nhỏ tiếng trách móc.

“Ha ha ha.....”

Mấy Người còn lại đều nhìn không được mà cười thành tiếng.

Nữ đạo diễn nhìn về phía Đỗ Thiên Sơn, thấy hần ta vẽ một hình tam giác nhỏ phía trước tên của Quách Uy, cô ngạc nhiên: “Chuyện này còn cần phải xem xét nữa sao?”

“Diễn xuất của cậu ta kém ra Trần Chính Hào?”

Đỗ Thiên Sơn nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Nhưng nếu chọn hần thì chúng ta sẽ rất lời a.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Một số người trong phòng thử vai lại không thể nhịn được cười.

Nữ đạo diễn lẩm bẩm: “Hần mà lời, thì còn có một người lời hơn nhiều.

“Nói về giá cả, thì tôi cảm thấy tên nhóc Hứa Chân kia còn lời hơn!”

Đỗ Thiên Sơn buông tay nói: “Dĩ nhiên, nếu không cô nghĩ tại sao tôi lại muốn gặp trực tiếp người ta chứ?”

“Ha ha ha ha ha ha.....” Nghe được lời này, đám người Thanh Kiện cơ hồ là đám bàn cười to.

Đỗ Thiên Sơn nghiêm trang nói: “Hứa Chân thật sự là một món hời.

“Hần hiện đã có hai bộ phim truyền hình lớn là “Tuyệt Đại Song Kiêu” và “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” vẫn chưa ra mắt. Khi” Máu Đào Kiếm” của chúng ta được phát sóng, giá trị của cậu ta sẽ cao hơn rất nhiều so với hiện tại, cho nên nhất định người này thì chúng ta sẽ rất hời.”

Thanh Kiện ở bên vạnh đã cười đến chảy nước mắt.

Chà, đạo lý này dễ hiểu nha, không ngờ Đỗ đạo diễn nhìn giản dị như vậy lại có thể nói ra những lời này, đúng là chọc người khác cười hả hê.

Đỗ Thiên Sơn nhìn thấy mọi người cười đến vui vẻ như vậy, cũng mỉm cười theo, hắn nói tiếp: “Tôi chỉ tùy tiện nói mà thôi, các vị đừng quá để ý.

“Không phải thử vai sao, nhất định phải dùng thực lực để nói chuyện.

“Nếu diễn xuất của cậu ta quá chênh lệch với Trần Chính Hào, thì tôi cũng không có khả năng vì tiết kiệm giá cả mà chọn cậu ta.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Thang Kiện hỏi thăm: “Anh có thể hỏi các đội dự án khác trong công ty xem họ có nhân vật nào thích hợp với Hứa Chân không?

“Giá cả tiện nghi như vậy, chúng ta không ngại, thì không lẽ để người khác ngại.”

“Ha ha ha ha ha ha.....”

.....

Hứa được xếp hạng thứ tám trong buổi thử vai.

Khi hắn bước vào phòng thử vai, thời gian đã đến 11: 30 trưa.

“Chào các vị lão sư, tôi là Hứa Chân, năm nay 18 tuổi, đến từ Đông Nhạc Điện Ảnh.”

Sau khi bước vào cửa, hắn lịch sự chào hỏi những người trong ban giám khảo.

Đạo diễn Đỗ Thiên Sơn cũng không ngẩng đầu lên, hắn ta đang viết đánh giá thử vai của một vị diễn viên nào đó.

Như thường lệ, Thang Kiện, người đang ngồi cạnh cửa, lấy ra một xấp phong bì giấy kraft và nói: “Nào, lấy một cái. Bây giờ còn lại 30 phong bì, tương ứng với năm đoạn biểu diễn.”

Hứa Trần lấy từ đó ra một chiếc phong bì, mở ra và thấy đó là phân cảnh số 2: Hạ Tuyết Nghi đã tặng đầu của lão Lục cho Ôn lão gia như một món quà trong đại tiệc mừng thọ.

Hứa Trần hơi giật mình.

Đoạn biểu diễn này khác với mô tả trong nguyên tác.

Lão Lục của Ôn Gia chính là thủ phạm giết chết tỷ tỷ của Hạ Tuyết Nghi và đầu sỏ gây nên cuộc thảm sát Hạ gia. Trong nguyên tác, Hạ Tuyết Nghi lẽ ra thuận tiện giải cứu được một vãn bối của Ôn gia, sau đó đương cho hắn cho một chiếc rương, để hắn đem về Ôn gia.

Kết quả khi mọi người trong Ôn gia mở nó ra và thấy bên trong chính là thủ cấp của lão Lục và một bức thư của Hạ Tuyết Nghi được kèm theo, trong thư hắn nói, đây sẽ sẽ bước bắt đầu cho màn báo thù.

Tuy nhiên, trong phân đoạn mình nhặt được thì tình tiết đã thay đổi từ việc nhờ người khác sang tự mình đem đầu người đi tặng, lá thư trong quan tài cũng chuyển thành lời nói trong miệng mình.

Ừm... Sự thay đổi này hơi vi phạm tính cách thận trọng của Hạ Tuyết Nghi.

Nhưng mâu thuẫn xung đột càng mãnh liệt, cũng không thể nói cái nào tốt hơn cái nào xấu hơn,

“Hứa Chân, cậu bốc được đoạn nào?”

Nhìn thấy hắn tập trung tinh thần xem kịch bản, tổ trườn Thang Kiện liền lên tiếng hỏi thăm.

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, giơ một vật thể màu đen trong tay lên, hắn nói: “Lão sư, đây là loa Bluetooth, lát nữa thử vai, tôi có thể phát một đoạn BGM (bối cảnh âm nhạc) được không?”

Thang kiện nghe vậy thì không khỏi ngẩn ngơ.

Cái gì? Chơi lớn vậy à?

Cậu muốn phát một đoạn BGM? !

Đỗ Thiên Sơn đang viết lời bình cũng không khỏi ngạc nhiên mà ngẩng đầu lên.

“Phốc.....”

“Ha ha ha ha ha.....”

Một hồi sau, trong phòng thử vai vang lên một tràng cười thoải mái.

Đỗ Thiên Sơn dờ khóc dờ cười nói: “Được rồi, phát đi.

“Nhưng đừng phát to qua, làm ảnh hưởng đến lời thoại của cậu.”

Đúng là sống lâu mới thấy trường hợp này.

Đã từng làm giám khảo rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy ai đó đi thử vai còn cầm loa theo!

Sau khi Hứa Trăn cảm ơn Đỗ Thiên Sơn, hắn đặt loa vào một góc, điều chỉnh âm lượng và bắt đầu phần trình diễn của riêng mình.

Được rồi... Đoạn diễn này là điều mà trước đây hắn không nghĩ tới.

Tuy nhiên, vì đó vẫn là Hạ Tuyết Nghi, nên sẽ không có sự khác biệt cơ bản trong phương pháp suy luận.

Át chủ bài duy nhất mà hắn luyện trong khoảng thời gian này là hợp tác với BGM để đạt được hiệu quả cao nhất

Chương 117: Người Này Quá Ác

Sau 60 giây thời gian chuẩn bị, màn biểu diễn của Hứa Trăn chính thức bắt đầu.

Trong đoạn này, Hạ Tuyết Nghi một mình đến Ôn gia, trà trộn vào bữa tiệc mừng thọ của Ôn Phương Đạt, anh cả của Ôn gia, sau đó to gan lớn mật tặng đầu của lão Lục để mừng “thọ lễ”.

Theo trình tự thời gian, đây cũng là một câu chuyện xưa.

Tuy nhiên, vì câu chuyện của Hạ Tuyết Nghi được các thế hệ sau nhớ lại, chứ không phải là một sự xuất hiện tự nhiên, bởi vậy câu chuyện này là sự bộc lộ quan điểm đầu tiên của “Kim xà lang quân” trong bộ phim.

Diễn xuất của Hạ Tuyết Nghi trong cảnh này sẽ trực tiếp thiết lập ấn tượng cơ bản của khán giả về vai diễn này.

“Vị tiểu huynh đệ này, nhìn qua hơi lạ mặt, cho nên không biết quý danh là gì?” Một trợ lý đạo diễn đang ngồi ngay trước mặt Hứa Trăn, nhảm lại lời thoại của Ôn lão đại trong kịch bản.”

Hứa Trăn nghe vậy, thì đứng dậy khỏi ghế xoay, mỉm cười chấp tay nói: “Ta họ Hạ, Hạ Tuyết Nghi, người khác gọi ta là “Kim xà lang quân”.”

“Ha ha ha, Kim xà lang quân.....”

Những trợ lý khác ở bên cạnh cười vài tiếng, giả bộ sự khinh thường của những vị khách khác trong đại tiệc mừng thọ.

Trên miệng Hứa Trăn nở một nụ cười nhẹ, không có một chút khó chịu, mà là bình tĩnh lãnh đạm.

Hắn hiện đã trải qua quá trình quay phim “Tuyệt Đại Song Kiều” và khóa huấn luyện kín của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, cho nên cũng đã dần quen với cách cư xử và yêu cầu cần có của các bộ phim truyền hình.

Mặc dù cảnh này không được chuẩn bị trước, nhưng Hứa Trăn đã diễn nó một cách tự nhiên theo ý hiểu của mình, nhím sơ qua cũng rất tốt.

Trên băng ghế giám khảo, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn chống cằm, chăm chú theo dõi màn trình diễn của Hứa Trăn rồi lặng lẽ gật đầu.

Ừm, biết diễn.

Ánh mắt Đông Nhạc đúng là không tệ.

Tuổi tác của Hứa Trăn không lớn, nhưng phong thái và cách cư xử quả thật mang cảm giác của một giang hồ hiệp khách.

Nhưng thực đáng tiếc.

Thứ bọn họ tìm kiếm hôm nay là Hạ Tuyết Nghi, chứ không phải Hoa Vô Khuyết.

Trên người Hứa Trăn không có linh hồn tà ác của Hạ Tuyết Nghi, không phù hợp với hình ảnh “Kim xà lang quân” quái đản, cực đoan nhưng có phần chính trực trộn lẫn tà ác trong tâm trí hắn.

Người thạo nghề vừa ra tay, liền biết được hay không, Đỗ Thiên Sơn chỉ xem chưa đầy nửa phút, đã vội đánh giá Hứa Trăn:

65 điểm.

Kỹ năng diễn xuất tốt, hình ảnh đẹp nhưng độ ăn khớp với nhân vật lại chưa tốt.

Nếu đoàn phim thực sự nghèo đến điên rồi, họ cũng có thể miễn cưỡng dùng người này, nhưng đoàn làm phim “Máu Đào kiếm” rõ ràng không thiếu tiền.

“...”

“Hôm nay vừa vặn đuổi kịp tiệc mừng thọ của Ôn lão tiên sinh, tại hạ có chuẩn bị một chút quà mọn, hy vọng tiên sinh vui vẻ nhận.”

Giữa sân, Hứa Trăn vẫn đang tiếp tục diễn.

Hắn cầm loa Bluetooth ở bên cạnh, giả làm đầu của Ôn lão Lục, đưa cho trợ lý trước mặt.

Khóe miệng trợ lý giật giật, đặt loa trước băng ghế giám khảo, sau đó trợn mắt ngoác mồm, theo kịch bản hét lên: “Lão Lục! lão Lục!

“Người đâu, mau bắt hắn lại, mau bắt hắn lại cho ta!”

Trong cảnh quay thực tế, phân đoạn này sẽ có một đánh võ.

Đám người bên Ôn gia giờ nắm đấm lao tới, muốn bắt Hạ Tuyết Nghi, nhưng kết quả bị hắn đơn phương độc mã giết chết. Sau đó, Hạ Tuyết Nghi nhảy lên mái nhà, tuyên bố công khai báo thù, rồi bình thân bỏ đi, cảnh quay kết thúc tại đây.

Điều kiện hôm nay có hạn, cho nên không có cách nào để quay trọn vẹn phân đoạn này được.

Người bình thường có thể chỉ cần nhảy qua, nhưng Hứa Trăn dĩ nhiên không bỏ qua màn thể hiện lợi thế của mình, thay vào đó, hắn trở mình một cách khéo léo, lật người về phía sau và đứng vững trên chiếc ghế xoay giữa phòng.

Động tác uyển chuyển nhẹ nhàng như gió, vô cùng tiêu sái, hầu như không phát ra một tiếng động gì.

Thậm chí, chiếc ghế xoay cũng không hề di chuyển ngay cả khi hắn đặt chân lên.

“Oa.....”

Vài vị giám khảo nhìn thấy một màn này, liền tránh không khỏi ngạc nhiên.

Công phu thật lợi hại!

Sợ ngay cả các võ sư cũng không thể được trình độ này!

“Người, người rút cuộc là người nào!” Trọ diễn kêu lên.

Hứa Trăn rũ đầu, khoe miệng hơi hơi cong lên, trầm giọng nói: “Ta nói, ta tên là Hạ Tuyết Nghi, hiệu là “Kim xà lang quân”.”

Hắn đứng thẳng người trên chiếc ghế xoay, rút một chiếc quạt gấp từ trong ống tay áo ra và “phành phạch” một tiếng, mở ra.

Cùng lúc đó, Hứa Trăn chậm rãi ngược mắt lên.

“Đằng đằng!”

Đúng lúc này, chiếc loa Bluetooth vốn đã gần như bị bỏ quên bỗng nhiên phát ra âm thanh đột ngột.

Quạt gấp mở, mắt được vẽ và hiệu ứng âm thanh bắt đầu!

Trên băng ghế giám khảo, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn rung mình một cái.

Hắn ta ngơ ngác nhìn thiếu niên đang dùng ánh mắt bề ngễ từ trên cao nhìn chăm chăm xuống mình.

Giờ phút này, trên gương mặt tuần mỹ của đối phương không còn nữa điểm ý cười, cậu ta nhìn chăm chăm mình, tròn mắt không hề nhúc nhích.

Đồng tử của Đỗ Thiên Sơn đột nhiên co rút lại.

Lúc này, trong lòng hắn ta thực sợ hãi, giống như không phải đối mặt với nam diễn viên đến thử vai, mà là một kẻ giết người, một con rắn độc!

“Ôn gia, các người nghe kỹ.”

Khuôn mặt Hứa Trăn không có biểu hiện gì, nhưng giọng điệu lại vô cùng lạnh lùng: “Hôm nay ta đưa tới một khối thi thể của lệnh đệ Ôn Phương Lộc, mong các vị nhận cho.

“Người này năm đó đã làm ô uế tử tử ta, giết hại cha mẹ và huynh trưởng của ta.

“Huyết hải thâm thù, phải trả lại gấp mười lần, Hạ Tuyết Nghi ta từ nay trở đi, sẽ vui dập mười nữ nhân và giết chết năm mươi mạng nhà Ôn gia các ngươi.

“Nếu không đủ số này, ta thề không làm người!”

Kết thúc lời thoại cuối cùng, bên trong phòng thử vai liền im phăng phắt.

Chương 118: Gấp 13 Lần! !

Vài giây sau, Hứa Trăn bình phục cảm xúc của chính mình, hần nhẩy từ trên ghế xoay xuống đất, khom lưng nhìn về phía giám khảo: “Màn biểu diễn của tôi đến đây đã kết thúc cảm ơn các vị đã theo dõi.”

Lúc này, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn lẽ ra nên hỏi nam diễn viên một hai câu, nhưng mặc cho người khác nháy mắt với hắn ta như thế nào, Đỗ Thiên Sơn chỉ im lặng nhìn Hứa Trăn trước mặt mà không nói lời nào.

Thang Kiện ở bên cạnh đợi hơn mười giây, thấy hắn ta không có ý định nói, đành phải tự mình mở miệng: “Được rồi, Hứa Chân, cảm ơn màn biểu diễn của cậu. Chúng tôi sẽ gửi lại kết quả buổi thử vai cho cậu trong vòng ba ngày làm việc.”

Hứa Trăn nói lời cảm ơn Thang Kiện, xoay đó xách theo loa rời khỏi phòng thử vai.

.....

“Làm sao vậy, Đỗ đạo?”

Sau khi Hứa Trăn đi rồi, Thang Kiến ở bên cạnh không nhịn được liền hỏi: “Tại sao anh không hỏi cậu ta câu nào hết vậy?”

Đỗ thiên sơn nghĩ nghĩ, không đáp lại lập tức, mà đến một hồi sau mới mở miệng nói: “Các vị cảm thấy cậu ta diễn như thế nào?”

Các trợ lý đạo diễn bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, lúc này, người duy nhất mở miệng đầu tiên chính là cô gái ban nãy: “Cá nhân tôi rất thích màn biểu diễn vừa rồi của Hứa Chân.

“Hình ảnh của hắn là tốt nhất trong tất cả các diễn viên, hơn nữa kỹ năng diễn xuất cũng rất đáng thưởng thức.

“Tuy nhiên, thật đáng tiếc khi đối thủ của cậu ta lại Trần Chính Hào.

“Khách quan mà nói, thực sự có một khoảng cách lớn giữa Hứa Chân và Trần Chính Hào.”

Nghe cô ấy nói như vậy, các vị giám khảo còn lại trong phòng cũng sôi nổi gật đầu phụ họa.

Ánh mắt cuối cùng của Hứa Trần quả thật khiến người xem không khỏi hoảng sợ, nhưng nhìn chung, hắn vẫn mắc một số lỗi nhỏ, tiết tấu chuyển nhịp hơi nhanh và chưa đủ mượt mà.

Đỗ Thiên Sơn lắng nghe mọi người nghị luận, tay cầm bút nhẹ nhàng chạm vào chữ “Hứa Chân” trong bảng danh sách.

“Thế nhưng, trên thế giới làm gì có nhiều sự “khách quan” như vậy?”

Sau một lúc lâu, Đỗ Thiên Sơn ngẩng đầu lên, nói: “Tôi phải dùng Hứa Chân.

“Trực giác chủ quan của tôi, đây sẽ là một nhân vật kinh điển!”

Thang kiện vạn lần cũng không đoán được Đỗ Thiên Sơn sẽ nói ra những lời này.

Không phải là “Đứa nhỏ Hứa Chân này không tồi” hay “Tôi thật thích diễn xuất của Hứa Chân” mà lại là...

Tôi phải dùng Hứa Chân!

Buổi thử giọng vừa kết thúc, hắn liền trực tiếp đưa ra kết luận?

“Đỗ đạo...” Nữ đạo diễn bên cạnh không khỏi nhú mày, nói thêm, “Cho dù ngài thích Hứa Chân như thế nào thì quyết định cũng phải cần thảo luận kỹ lưỡng.

“Đây là Hạ Tuyết Nghi, chúng ta không thể chỉ dựa vào “chủ quan” !”

Đỗ Thiên Sơn tiếp tục cuối đầu viết lời bình trên giấy, trong miệng thì nói: “Cô muốn khách quan thì tôi cùng cô nói chuyện khác quan.”

Vừa nói, hắn vừa quay đầu nhìn về phía nữ đạo diễn: “Cô có biết lời đề nghị của Trần Chính Hoành khác Từ Trần bao nhiêu

lần không?”

Nói, hắn quay đầu nhìn về phía cái kia nữ đạo diễn, nói: “Cô có biết Trần Chính Hào báo giá bao nhiêu so với Hứa Chân không?”

Nữ đạo diễn sững sốt, nói: “Cái này...Cụ thể tôi cũng không tìm hiểu, có lẽ rất nhiều.”

Đỗ thiên sơn nói: “Gấp 13 lần.”

Lời này vừa nói ra, mọi người có mặt ở đây đều lộ ra biểu tình đáng sợ.

Mẹ nó, 13 lần á?

So ra chính là nhiều hơn một số không? !

Đỗ thiên sơn cúi đầu, nói: “Chu kỳ quay phim của Hạ Tuyết Nghi không dài, chỉ có 30 ngày.”

“Tôi đã lén lút tìm hiểu qua, bên Hứa Chân báo giá là 60 vạn, còn Trần Chính Hào chính là 700 vạn.

“Các vị có biết 700 vạn, chúng ta có thể làm được bao nhiêu thứ hay không?”

Đỗ Thiên Sơn duỗi ngón tay đếm từng cái một: “Trước hết, địa điểm quay có thể thay đổi từ Hương Giang đến thành Thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu.

“Thứ hai, về phần ngoại cảnh, có lẽ chúng ta phải di chuyển qua các nơi để lấy cảnh thật.”

“Lộc cộc...” Hắn mới vừa nói xong hai điều, tổ trưởng Thang kiện liền nhin không được nuốt một ngụm nước miếng.

Đỗ thiên sơn tiếp tục nói: “Thứ ba, chúng ta có thể tìm một nhóm chuyên thiết kế trang điểm, tóc và quần áo, thay vì mặc những thứ từ kho của công ty, các hiệu ứng đặc biệt cũng có thể được thực hiện bởi một nhóm giỏi hơn.”

Vừa nói, hắn vừa nhìn Thang Kiện với đôi mắt sáng ngời: “Hơn nữa, trưởng nhóm Thang không phải luôn nói mình hâm mộ quảng cáo giật gân trên màn hình của “Tuyệt Đại Song kiều” sao?”

Một lúc lâu sau, Thang Kiện mới mở miệng nói: “Chà... Như vậy, Hứa Chân quả thực khá thích hợp. Tuy Trần Chính Hạo so với cậu ta vẫn tốt hơn, nhưng nhìn qua cũng không chênh lệch quá nhiều.”

Một vị giám khảo khác nói: “Kỳ thật Hứa Chân diễn cũng khá tốt, đặc biệt là ánh mắt cuối cùng kia, thật sự khiến tôi sợ mất mặt.”

“Đúng vậy, hẳn có thể tự mình hoàn thành võ công, không cần tìm võ sư, tiết kiệm được rất nhiều thứ...”

Các giám khảo lần lượt bàn tán sôi nổi.

Không có biện pháp, tuy rằng muốn sử dụng tên tuổi lớn, nhưng dùng người mới cũng quá tiện nghi!

Giá cả chênh lệch tới 13 lần đó...

Khi trình độ nhìn qua không chênh lệch quá nhiều, thì chẳng phải sẽ tốt nếu tiết kiệm số tiền này và sử dụng nó ở những nơi khác?

Làm ơn, ngân sách không phải là vô hạn, chúng ta phải tìm ra phương án phân bổ tối ưu!

Đỗ Thiên Sơn thấy có vài người bắt đầu trầm mặc, liền đẩy kính trên sống mũi xuống, lộ ra một tia sáng suốt.

Chà, tôi đúng là một chủ quản có ý thức về ngân sách, siêng năng và tiết kiệm!

Nghĩ như vậy, hắn lại cúi đầu, tiếp tục viết lời bình cho phần của Hứa Trấn:

“Hình ảnh tốt, kỹ năng diễn xuất ở mức trung thượng, đặc biệt là võ thuật, đặc biệt có rất nhiều khả năng để cải thiện mức độ nổi tiếng trong tương lai.”

“Đánh giá toàn diện là 85 điểm, đề cử sử dụng.”

Chương 119: Muốn Làm Vợ Của Hắn

Ba ngày sau, tất cả các diễn viên cạnh tranh cho vai Hạ Tuyết Nghi đều được thông báo: ứng cử viên cuối cùng của đoàn phim là người mới đến từ Đông Nhạc, tên Hứa Chân.

Tin này giống như một hòn đá khuấy động ngàn con sóng.

Ngoài hai diễn viên tuyến một là Trần Chính Hào và Chung Đào, thì còn có ít nhất bảy hoặc tám diễn viên hạng hai và ba tham gia cuộc thi này.

Thế nhưng người thắng lợi cuối cùng lại là một diễn viên 18 tuổi mới vào nghề, Hứa Chân?

Hứa Chân là ai?

Vấn đề này bùng lên chỉ sau một đêm.

Nhiều diễn viên từng đóng chung với Hứa Chí Viễn đã nhận ra gương mặt của hắn. Sau đó mọi người bắt đầu tung búng trò chuyện về những điều xung quanh “Diễn viên nhí” năm đó.

Cũng có người dựa vào quan hệ cá nhân để lên lút hỏi Đông Nhạc Điện Ảnh, nhưng kết quả nhận được lại là: Đây là một vị tân binh.

Hai cách nói hoàn toàn khác nhau.

Lúc này, người kinh ngạc không ai khác chính là Trần Chính Hào.

Hắn mặc kệ Hứa Chân này là ai, nói ngắn gọn, hắn không tin một người chưa tới 20 tuổi lại có vượt qua kỹ năng diễn xuất của mình.

Vì thế, Trần Chính Hào đã yêu cầu đoàn phim “Máu Đào Kiếm” gửi đoạn thử vai của Hứa Trăn qua email của mình.

Trần Chính Hào nhấp chuột vào video, yên lặng xem toàn bộ cảnh quay này.

Ngay từ đầu còn không có cái gì.

Nhưng khi nhìn thấy Hứa Trăn ngẩng đầu lên cùng với âm thanh nền chói tai, hắn ta bất giác nắm chặt con chuột.

“Là như vậy sao.”

Sau một lúc lâu, Trần Chính Hào bình tâm mà khép lại laptop của mình.

Trợ lý ở bên vô cùng khó hiểu: “Hào ca, kỹ năng diễn xuất của tân binh này rõ ràng là kém hơn anh đúng không?”

Trần Chính Hào im lặng một lúc, mới nói: “Xét về thực lực tổng thể, cậu ta quả thực thua kém tôi, nhưng cậu ta vẫn có sự xuất chúng của mình.

“Loại trình độ này, không có biện pháp nào có thể tranh luận.”

Nói xong, hắn nói lỏng cà vạt, mở cúc cổ áo sơ mi và nói, “Giúp tôi hẹn với huấn luyện viên thể dục. Hôm nay tôi muốn đổ mồ hôi một chút.”

.....

Ngày 8/4, đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đã chính thức khởi động máy.

Tại buổi lễ khởi động, Kiều Phong vẫn không có mặt ở đó mà chỉ gửi cho Hứa Trấn một lời chúc “khởi đầu tốt đẹp”.

Hắn đang bận rộn với những việc khác ở trụ sở Đông Nhạc vào lúc này.

Bộ phận kịch cổ trang rốt cuộc cũng đã ký hợp đồng với nghệ sĩ thứ hai: Lâm Gia.

Kiều Phong vốn muốn tranh giành, hy vọng công ty có thể để hắn dẫn dắt Lâm Gia.

Tuy nhiên, các giám đốc điều hành của công ty đã cân nhắc nhiều lần, có lẽ họ đã xem xét “Tài liệu” của Kiều Phong với việc mang nghệ sĩ chạy trốn khỏi Tinh Quang, cho nên cuối cùng vẫn là đem Lâm Gia giao cho một người đại diện khác.

“Tôi là Diệp Thi Kiệt, lần đầu gặp mặt, từ nay về sau chúng ta chính là đối tác của nhau.”

Trong phòng họp của trụ sở Đông Nhạc, Lâm Gia nhìn người đại diện duyên dáng yêu kiều trước mặt, vội vàng đứng dậy bắt tay chào hỏi, nở một nụ cười rất có lễ độ.

Ai, vốn tưởng mình có thể trở thành đồng môn của Hứa Chân, kết quả đúng là trời tính không người tính...

Người đại diện Diệp Thi Kiệt lật xem thông tin của Lâm Gia và nói: “Năm nay cô đã diễn rất nhiều bộ phim truyền hình, trong đó có một bộ cổ trang, một bộ dân quốc, ồ...”

Diệp Thi Kiệt khẽ nhíu mày, nói tiếp: “Trước đó cô đã đi thử vai Ôn Nghi trong “Máu Đào Kiếm” sao?”

Lâm Gia gật đầu nói: “A, đúng vậy, nhưng kết quả còn chưa có, đoán chừng tầm hai ngày nữa sẽ có kết quả.”

Diệp Thi Kiệt bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Đầu tiên là 《Tuyệt Đại Song Kiều》 vai Hoa Nguyệt Nô, sau là 《máu đào kiếm》 vai Ôn Nghi...Chị nói thế này nhé, sau này em nên đóng những vai ít gây tranh cãi hơn?

“Thứ nhất đất diễn không nhiều, quan hệ của nhân vật không tốt, gần như không có lợi thế để thể hiện kỹ năng.

“Em hiện đang trong giai đoạn thăng hoa của sự nghiệp, cho nên vẫn phải lựa chọn vai diễn phù hợp với mình, để cho người xem hoàn toàn bị đem nhân vật đó áp lên mình, từ đó tạo ra điểm nhấn trong sự nghiệp”

Lâm Gia ngoan ngoãn gật gù đầu, nói: “Vâng, em đã biết.”

Được rồi...chờ thêm mấy năm nữa, đến khi Hứa Chân không còn diễn các vai phụ thì mình lúc đó cũng không cần...

Nghĩ như vậy, Lâm Gia bỗng nhiên ngẩn ra, rồi nhanh chóng xóa sạch ý tưởng khó giải thích này ra khỏi đầu.

Phi phi phi, cân nhắc cái gì, quan trọng nhất chính là sự nghiệp! !

Người quản được người ta thích vai chính là phụ sao? Trước tiên hãy quản lý bản thân người trước đã!

“Ong ong ong.....”

Đúng lúc này, chiếc điện thoại cô để trong túi đột nhiên rung lên.

Lâm Gia cầm điện thoại lên xem qua, phát hiện là đoàn phim “Máu Đào Kiếm”, cô vội vàng báo với người đại diện, sau đó tiếp điện thoại nói: “Uy, chào ngài?”

“Vâng, vâng.”

“Vâng, cảm ơn đạo diễn!”

“Cái gì? Nữ chính?”

Lâm Gia bật dậy khỏi ghế.

Cô cầm điện thoại, kinh ngạc nhìn người đại diện phía đối diện, nói: “Đoàn phim hy vọng em sẽ đóng vai nữ chính số một, Ôn Thanh Thanh?”

“Nhưng, em đến thử vai Ôn Nghi mà...”

Đầu dây bên kia, một thành viên của đoàn phim “Máu Đào Kiếm” nói: “Chính là cô Lâm.

“Buổi thử vai bên kia của Ôn Thanh Thanh thật sự không quá khả năng, cho nên đạo diễn đã cân nhắc qua và cho rằng cô rất phù hợp với yêu cầu của nhân vật này.

“Nó có phù hợp với lịch trình của cô không? Hay cô còn cần bàn bạc với bên phía ekip của mình?”

Lâm Gia sững sờ, Diệp Thi Kiệt, người đại diện bên cạnh cô, đã cầm điện thoại và nói: “Xin chào, đoàn làm phim “Máu Đào Kiếm” đúng không? Tôi là người đại diện của Lâm Gia.

“Tiểu Gia bên này không có vấn đề gì hết, chuyện kế tiếp ngài cứ trực tiếp nói chuyện với tôi đi, phiền ngài lưu lại thông tin liên lạc của tôi nhé.”

“...”

Vài phút sau, cuộc gọi kết thúc.

“Tuởng cái gì đâu?” Diệp Thi Kiệt kinh hỉ mà nhìn Lâm Gia, nói: “Chị nói nghe, đây chính là Ôn Thanh Thanh đó!”

“Vai nữ chính của “Máu Đào Kiếm”.”

“Việc này còn cần phải xem xét sao? Khẳng định là đồng ý! !”

Lâm Gia ngơ ngác ngẩng đầu lên hỏi: “Ôn Thanh Thanh...là con gái của Hạ Tuyết Nghi đúng không?”

Người đại diện Diệp Thi Kiệt đáp: “Lời này cũng không sai, nhưng phải nói Hạ Tuyết Nghi là cha của Ôn Thanh Thanh mới đúng!”

“Bởi vì Ôn Thanh Thanh là nữ chính.”

Lâm Gia: “.....”

Vì cái gì, lần này ta lại từ mẹ chuyển thành con gái của hắn? ?

Rõ ràng, người ta muốn làm tiểu tức phụ (thê tử) của hắn mà! !

Chương 120: Ngạo Mạn Sẽ Bị Vả Mặt

“Nghỉ hè? Nhanh như vậy?”

Vào cuối tháng 4, khi “Thiên Hạ Đế Nhất Dao” đang hùng hực khí thế khởi quay, thì người đại diện đã lâu không thấy mặt Kiều Phong cuối cùng cũng đến thành phố điện ảnh và truyền hình Giang Nam và mang theo một tin tức lớn:

“Tuyệt Đại Song Kiều” sẽ được phát sóng vào tháng 6 năm nay.

Hứa Trần nghe tin này thì vô cùng bất ngờ, hắn liền hỏi: “Không phải nói buổi công chiếu dự kiến vào khoảng kỳ nghỉ đông sao? Sao lại đến sớm như vậy?”

Kiều Phong nói: “Có hai nguyên nhân.

“Một là công ty đã lợi dụng chuyện fans của Hạ Tuấn Ninh đã mắng nhiếc cậu, sau đó phát sóng đoạn trailer ngắn.

“Nhiệt độ của tin tức là có hẹn, nếu năm nay không phát sóng, thì chẳng phải đã bỏ lỡ nhiệt độ này một cách lãng phí sao?”

“Còn nữa,” Kiều Phong lộ vẻ vui mừng nói: “Nhờ công của cậu, vì trước đó cậu đã thử vai Hạ Tuyết Nghi, cho nên công ty đã gửi một đoạn quay ngắn đã biên tập qua cho đoàn phim “Máu Đào Kiếm”.

“Lại có chính là,” Kiều Phong nhìn qua rõ ràng mà vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nói, “Thác phúc của ngươi, trước một thời gian vì cạnh tranh hạ tuyết nghi nhân vật này, công ty bên này dùng 《Tuyệt Đại Song Kiều》 màn ảnh giúp ngươi chế tác một đoạn cá nhân triển lãm chia 《máu đào kiếm》 đoàn phim.”

“Kết quả, người ta vừa xem xong, mặc dù không nhắc gì đến cậu, nhưng lại vô cùng hứng thú với kịch bản của bộ phim, cho nên dứt khoát mua nó và để cho Hương Giang bên kia phát sóng.”

Kiều Phong giải thích với hắn: “Cậu biết đó? Hương Giang ảnh nghiệp được hỗ trợ bởi đài truyền hình, bọn họ có thể quay các chương trình truyền hình và có nền tảng phát sóng riêng.

“Không giống như của chúng ta, sản xuất là sản xuất, mà phát sóng là phát sóng.”

Hứa Trăn nghe vậy thì bưng tỉnh.

Trước đây bản thân hắn không nhận ra điều đó với tư cách là một khán giả, nhưng bây giờ Kiều Phong đã nói rõ: Hóa ra việc sản xuất và phát hành phim điện ảnh và phim truyền hình trong nước là hai hệ thống khác biệt.

Ví dụ, Đông Nhạc Điện Ảnh, nơi hắn đang làm việc, là một công ty chuyên sản xuất phim điện ảnh và phim truyền hình.

Gây quỹ, thành lập dự án, thành lập đoàn, tuyển dụng, quay phim, thẩm duyệt...

Sau khi toàn bộ quá trình hoàn thành, bộ phim có thể được đưa ra thị trường như một loại hàng hóa để bán. Người mua sẽ là các đài truyền hình lớn và các nền tảng phát sóng mạng.

Hứa Trăn hỏi: “Vậy sau khi họ phát sóng thì sao?”

Kiều Phong lắc đầu nói: “Cái này cũng không biết rõ.

“Tôi đoán, công ty có thể sẽ tổ chức một buổi chiếu phim cùng lúc với việc phát sóng “Tuyệt Đại Song Kiêu” để tìm hiểu về ý định của các đài truyền hình khác nhau.

“Nếu rating của Hương Giang đặc biệt tốt, nhất định sẽ có rất nhiều người chớp lấy, về sau có khả năng phát sóng trên kênh truyền hình trong nước vào mùa hè năm sau.

“Nhưng nếu không lý tưởng thì rất khó nói.”

“Chuyện không thể lên được các kênh truyền hình trong nước cũng có khả năng.”

Khi nghe điều này, Hứa Trăn không khỏi cảm thấy hơi lo lắng.

Nếu nó không được phát sóng trên các kênh truyền hình, thì sẽ không mang lại nhiều ảnh hưởng trong phạm vi nước nhà, mà chất lượng của bộ phim cũng có thể bị giảm đi rất nhiều!

Kiều Phong thấy thế, liền nhìn hắn rồi xua xua tay, vẻ mặt thoải mái mà nói: “Câu yên tâm, sản phẩm của Đông Nhạc, tất cả đều thuộc thương hiệu vàng, danh tiếng của Đông Nhạc từ trước đến nay đều rất tốt.

“Ngoài ra, các công ty khác có rất nhiều phim truyền hình không bán được, nhưng Đông Nhạc thì chưa có.”

“Hơn nữa, chất lượng của “Tuyệt Đại Song Kiều” tốt đến mức Hương Giang ảnh nghiệp có thể nhìn trúng trong nháy mắt, cho nên không có lý do gì các đài truyền hình khác lại không nhìn trúng được.

“Vấn đề thật sự nằm ở chỗ thành tích tốt hay xấu.”

Hứa Trăn nghe hắn nói như vậy, trong lòng cũng an tâm không ít.

Hắn luôn cảm thấy những gì Kiều Phong nói có chút xấu xa, thực tế có bao nhiêu người bị hung hăng và mặt vì ngạo mạn chứ?

Cho nên, vẫn nên nhỏ giọng một chút, tốt nhất phải biết khim tốn.

.....

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Hứa Trăn hiển nhiên nhận thấy Đông Nhạc đã nỗ lực rất nhiều để quảng bá “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Hắn vẫn luôn theo dõi tin tức giải trí vào mỗi sáng, thậm chí hắn còn có thể đếm có bao nhiêu bài đang nâng độ nổi tiếng của bản thân.

Cái gì mà “Hiệp khách cổ trang” hay “Những thiếu niên bạch y trong các năm qua”... Khi đọc các dạng bài viết như vậy, Hứa Trăn vô cùng xấu hổ.

Thời gian cứ thế vội vã trôi qua trong quá trình quay phim khẩn trương. Trong nháy mắt, hơn một tháng trôi qua, thời gian đã đến tháng sáu.

Quá trình quay của Đông Hải Nhất Dao ở Thành phố Điện ảnh và Truyền hình Giang Nam sắp hoàn thành, còn Kiều Phong, người áp dụng biện pháp nuôi thả Hứa Trăn, một lần nữa tìm đến chỗ của hắn.

“Một tin tốt, một tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước?” Kiều Phong hỏi với một đôi mắt quàng thâm dày đặc.

Hứa Trăn nhìn Kiều Phong đang đứng trước mắt, hơi kinh ngạc.

Đã hơn một tháng không gặp, Kiều Phong rõ ràng là béo hơn và xuống sắc so với lần hắ ta đến lần trước, tuy nhiên cái đầu vượt ngược mang tính biểu tượng của hắ thì thay đổi hoàn toàn.

Mái tóc dài buông xuống trực tiếp che mất nửa con mắt của hắ, thần thái của hắ đang trông rất tệ.

Hứa Trăn thấp thỏm hỏi: “Tin tức xấu là cái gì?”

Kiều Phong buồn bã ỉu xiu nói: “Anh còn đang tính nói tin tốt cho cậu nghe đây này.

“Tin tức tốt là, “Dạ Vũ Giang Hồ” đã phát sóng. Doanh thu phòng vé đạt 10 triệu trong tuần đầu tiên, đứng đầu trong số các phim địa phương cùng thời điểm.”

Hai mắt Hứa Trăn đột nhiên sáng ngời.

Hắ biết buổi công chiếu bộ phim “Dạ Vũ Giang Hồ” đã công chiếu vào ngày 5 tháng 6, hắ cũng biết vì nữ chính của bộ phim này là người Mã Lai, cho nên địa điểm công chiếu đã được chọn ở quê nhà của cô ấy.

Tuy nhiên, hắ không ngờ rằng doanh thu phòng vé của bộ phim này lại tốt như vậy.

Có vẻ như người dân Mã Lai rất thích những bộ phim truyền hình võ thuật của Trung Quốc!

“Vậy thì, tin xấu là gì?” Hứa Trăn lại hỏi.

Kiều Phong thở dài.

Hắ đưa tay vuốt tóc mái, lộ ra đôi mắt, không vui nói: “Tối hôm qua, “Tuyệt Đại Song Kiều” đã được phát sóng trên Hương Giang.

“Xếp hạng phát sóng đầu tiên đứng thứ 8 trong các phim chiếu cùng thời gian.” Hứa Trăn đối với Hương Giang không quen lắm, nghe Kiều Phong nói như vậy, hắ tò mò hỏi: “Kết quả này là tốt hay xấu?”

Kiều Phong bĩu môi, nói: “Có 9 bộ phim truyền hình trong cùng một khung thời kỳ, cậu nghĩ thế nào?”

Hứa Trăn: “...”

Oa, thành tích này... ở một khía cạnh nào đó, nó cũng khá ấn tượng!

Chương 121: Phát Sóng Trực Tuyến

Nghe được “tin dữ” đột ngột này, hần nhất thời không thể tiếp nhận, hồi lâu sau mới nói: “Thảm như vậy sao?”

Kiều Phong không khỏi trợn to hai mắt, hữu khí vô lực nói: “y, còn không phải do mấy kẻ xấu xa kia không biết xấu hổ, hợp tác với nhau để bao vây Đông Nhạc của chúng ta!

“Trong số các bộ phim, ít nhất chỉ có hai đài là chất lượng nhất, không có gì để nói, còn mấy nhà đài khác thì cố tình điều chỉnh thời gian phát sóng của các bộ phim truyền hình đang hot bên họ, một hai nhất định phải cùng giờ với chúng ta.

“Ba nhà còn lại thì mẹ nó đúng là không biết xấu hổ, đột nhiên phát lại mấy bộ kinh điển! Chính là thể loại tâm lý gia đình mà các bậc phụ huynh thích xem nhất, cậu biết đúng không?

“Đều là những bộ phim truyền hình đạt giải quán quân hàng năm. Tất cả đều sẽ được phát lại vào thời điểm này!

“Đây mẹ nó, còn không phải cố ý áp chế chúng ta!”

Hứa Trăn bị những lời này làm cho bối rối.

“Tại sao bọn họ lại muốn bao vây Đông Nhạc?” Hần kinh ngạc hỏi.

Kiều Phong nén lửa giận nói: “Còn không phải bởi vì Đông Nhạc thu mua Càn nguyên điện ảnh!

“Mặc dù Càn Nguyên không thành công trong những năm gần đây, nhưng đây từng là một trong ba công ty sản xuất phim cổ trang lớn. Những người khác sợ rằng Đông Nhạc sẽ giữ lại thành viên nòng cốt của Nguyên Càn và có được chỗ đứng vững chắc trong làn phim cổ trang.

“Cho nên liền thừa dịp Đông Nhạc phát ra bộ phim cổ trang đầu tiên, một hai nhất định dim chết “Tuyệt Đại Song kiều” !”

Kiều Phong càng nói càng tức giận, không khỏi nhảy dựng lên chửi bới: “Trời sinh luân hồi, ông trời cũng sẽ không tha cho ai!

“Công ty nào tham gia bao vây, trấn áp lần này, tôi sẽ nhớ kỹ mấy người! Sau này nếu như có cơ hội, nhất định phải bắt mấy người trả gấp đôi.”

Hai tuần sau, 30 tập của “Tuyệt Đại Song Kiêu” được phát hành trên kênh của Hương Giang, rating cuối cùng cũng chót ở vị trí thứ 6 trong cùng khoảng thời gian.

Dù dựa vào chất lượng xuất sắc của mình, “Tuyệt Đại Song Kiêu” đã đập tắt thành công bộ phim đang nổi cùng với một bộ về tâm lý gia đình khác, thế nhưng từ khi kết thúc đến nay, rating vẫn vô cùng thảm.

Khi thành tích này lan rộng trong ngành, thì bộ phim cổ trang từng được mọi người xem trọng và được nhiều phương tiện truyền thông ưa chuộng, cũng như đã được nhiều đài truyền hình ngỏ ý muốn mua, đã ngay lập tức rơi vào cảnh gần như không ai quan tâm đến nó.

Suy cho cùng, mọi người tin vào thị trường hơn chính con mắt của họ.

Mặc dù mọi người trong giới đều biết rằng kết quả này là do ai đó cố tình quấy rối, nhưng làm sao bạn có thể đảm bảo rằng sẽ không có ai tiếp tục gây rắc rối khi nó được phát sóng trên các kênh truyền hình?

Ngày hôm sau, tại cuộc họp buổi sáng của Đông Nhạc Điện Ảnh, mọi giám đốc điều hành cấp cao đều nhận được dữ liệu xếp hạng vừa được công bố.

Không khí trong phòng họp vô cùng phiền muộn và căng thẳng.

“Thực xin lỗi, Thái tổng, thực xin lỗi, các vị.

“Lần này là lỗi của tôi, tôi nguyện ý nhận trừng phạt!”

Trước khi tổng giám đốc Thái Thực Tiển lên tiếng, Lâm Huệ Mỹ, nhà sản xuất của “Tuyệt Đại Song Kiêu”, đã đứng lên khỏi chỗ ngồi trước và cúi đầu xin lỗi mọi người.

Tóc mái đã lâu không được cắt tỉa che đi hốc mắt hơi ửng hồng của cô, nước mắt cứ thế đảo quanh trong hốc mắt.

Lâm Huệ Mỹ biết rằng lần này Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc gặp phải chuyện này, thì cô chính là tội nhân lớn nhất.

Trong toàn bộ vở kịch và 27 diễn viên chính, ngoại trừ Giang Duy xuất hiện với tư cách khách mời thân thiện, thì không ai trong số họ đang ở tuyến đầu.

Chính cô đã chọn một dàn diễn viên trẻ đẹp như vậy, cũng là chính cô đã gạt bỏ Hạ Tuấn Ninh một cách bảo thủ và sử dụng Hứa Chân, một người chưa có nhiều ảnh hưởng.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, thì bộ phim cũng không thể nằm bất động trên đường đua.

Các nghệ sĩ nổi tiếng mang lại lưu lượng của riêng họ, bất kể chất lượng của phim truyền hình như thế nào, sẽ luôn có người mua nó.

Tuy nhiên, “Tuyệt Đại Song Kiêu” đang gặp phải tình huống xấu hổ nhất chính là không ai mua.

“Tiểu Huệ, ngồi xuống trước đi. Còn chưa đến lúc thảo luận về tội lỗi đâu.”

Thái Thực Tiễn thở dài, vẫy tay với cô một cách bất lực, nói: “Chúng ta hãy thảo luận xem công ty nên làm gì tiếp theo.”

Vừa nói, ông ta không khỏi vươn tay xoa xoa lông mày: “Gần đây có đài truyền hình nào tới hỏi giá không?”

Lâm Huệ Mỹ ngồi trở lại chỗ của mình và nói với tâm trạng thấp thỏm: “Có người hỏi, nhưng tất cả đều là kênh địa phương và không có kênh truyền hình nào.”

“Hiện tại có hai lựa chọn cho “Tuyệt Đại Song Kiêu”. Một là phát sóng trên kênh địa phương trong nước. Nếu hiệu ứng tốt thì vẫn có cơ hội thay đổi danh tiếng, nhưng lại sợ sẽ có người đến bao vây chúng ta.

“Thứ hai là...phát sóng trực tuyến.”

Ngay khi điều này được nói ra, bầu không khí vốn đã buồn tẻ trong văn phòng bỗng trở nên trầm mặc hơn.

Phát sóng trực tuyến....

Hiện tại, chỉ vài năm sau khi nền tảng tính phí video trực tuyến ra đời, sự công nhận của công chúng vẫn chưa cao.

Nói chung, chỉ những bộ phim truyền hình không thể phát sóng trên đài truyền hình hoặc không có yêu cầu của đài truyền hình mới được phát trực tuyến.

Đối với công chúng, “Phát sóng trực tuyến” có nghĩa là chất lượng kém.

Hơn nữa, một khi đã chọn phát sóng trực tuyến thì khó có cơ hội lên các kênh truyền hình trong tương lai.

Tất nhiên, tổng giám đốc Thái thực Tiễn biết rất rõ sự thật này.

Ông ta do dự hồi lâu, mới nói: “Giá mà nền tảng trực tuyến đưa ra là bao nhiêu?”

Lâm Huệ Mỹ nhỏ giọng: “Các báo giá được đưa ra bởi một số nền tảng lớn là tương tự nhau.

“Hãy lấy QQ làm ví dụ. Họ đã cho “Tuyệt Đại Song Kiều” thứ hạng cao nhất, đồng thời bỏ ra 20 vạn để mua đứt, hoặc có thể lựa chọn giữ lại bản gốc.”

Nghe đến số tiền này, Thái Thực Tiễn lại chìm vào im lặng.

Kinh phí sản xuất cho “Tuyệt Đại Song Kiều” là 30 vạn.

Nói cách khác, nếu chọn mua đứt, bọn họ sẽ mất 10 vạn.

Không cam lòng!

Mình có được một bộ phim truyền hình chất lượng tốt như vậy, tốn nhiều công sức như vậy, tại sao lại phải nhận kết cục tiền mất tật mang

Chương 122: Đạt Kỷ Lục

Thái Thực Tiễn xem lại mô hình chia tách video mà Lâm Huệ Mỹ vừa bàn giao:

Mua đứt, giữ gốc, phân chia theo lượng truy cập...

Mức giữ gốc càng thấp, tỉ lệ phân chia càng cao...

“Bang!”

Đột nhiên, Thái Thực Tiễn đập đồng giấy tờ xuống bàn.

“Phát trực tuyến!”

Ông ta bật dậy khỏi ghế, đằng đằng sát khí hét lên: “Không cần biết đài nào hết, chúng ta phát sóng trực tuyến!”

“Không mua đứt, không giữ gốc, cứ phân chia, chia sẻ 100%!”

“Lão tử không tin, một bộ phim hay như vậy sẽ không có hai xem! !”

Những vị quản lý khác trong bàn họp bị động tác đột ngột của ông ta làm cho giật nảy mình, tất cả đều kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Chia sẻ 100%?

Lão Thái đây muốn đập nồi dìm thuyền sao?

Nếu như khâu quản bá không được tốt, thì giai đoạn trước đó không phải đều ném xuống sông xuống biển sao? ?

Lâm Huệ Mỹ cũng vô cùng đau khổ, nhưng khi thấy người lãnh đạo của mình đột nhiên đưa ra quyết định điên rồ nhất, thay vào đó, cô ấy đã bình tĩnh lại

“Thái tổng, mặc dù tôi cũng ủng hộ phát sóng trực tuyến, nhưng việc phân chia như vậy là không được.”

Lâm Huệ Mỹ cau mày nói: “Mặc dù tôi tin tưởng vào chất lượng của “Tuyệt Đại Song Kiều”: hơn ai hết, nhưng phát sóng trực tuyến không phụ thuộc vào chất lượng càng cao thì lượng truy cập cũng sẽ cao. Ngài đang lấy 30 vạn ra để đánh cược đó!”

“Miếu nhỏ Đông Nhạc của chúng ta, không thể chơi lớn như vậy được!”

Thái Thực Tiễn không có ngồi xuống, mà vẫn đứng ở chỗ ngồi của mình, nói: “Đông Nhạc không có khả năng chơi, nhưng tôi có khả năng.”

“Bộ phận pháp lý sẽ đưa ra một thỏa thuận cá cược cho tôi trong giây lát.”

Thái Thực Tiễn kêu lên: “Tôi cá rằng thu nhập cuối cùng của “Tuyệt Đại Song Kiều” có thể lên tới 30 vạn!”

“Thắng tính công ty, thua tính tôi!”

Lão tử mẹ nó không tin, tôi đã phát trực tuyến trên mạng, các người còn có thể bao vây lão tử!

.....

Không nhiều người biết về cuộc họp chấn động này của Đông Nhạc Điện Ảnh.

Mọi người chỉ biết rằng bắt đầu từ giữa tháng 6, trên QQ bắt ngờ tung quảng cáo màn hình nổi quy mô lớn nhằm quảng bá bộ phim truyền hình mới sắp đổ bộ trên nền tảng trực tuyến với thông số kỹ thuật cao nhất.

“Tuyệt Đại Song Kiều” !!

Poster của Tống Úc cùng Hứa Chân được phủ gần như toàn bộ giao diện của nền tảng trực tuyến QQ.

Trên tấm áp phích, Tiểu Ngư Nhi đầy sức sống và oai hùng, Hoa Vô Khuyết phong thần tuấn lãng, giá trị nhan sắc cao. Mọi thứ đều thiết kế theo tiêu chuẩn đôi mới đối với sự nhận biết web Drama của mọi người.

Ngay khi những nét chữ của đội ngũ sản xuất hàng đầu xuất hiện, nó đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người dùng website, đặc biệt là người dùng nữ.

“Phát sóng trực tuyến? ?”

Xa xa trong một căn hộ cao cấp ở Bắc Kinh, Hạ Tuấn Ninh vừa nhâm nhi ly cà phê đen giảm béo vừa lật xem tin tức giải trí hôm nay. Sự cố bị gạch tên cách đây không lâu đã giáng một đòn đau vào sự nổi tiếng của hắn.

May mắn thay, sau tất cả, Hạ Tuấn Ninh là một trong những nghệ sĩ kiếm được nhiều tiền nhất của Hoa Ảnh Truyền Thông, cho nên công ty cũng không thể buông bỏ hắn.

Các loại thủ đoạn quan hệ công chúng đều xuất ra, cuối cùng kịp thời ngăn chặn tổn thất, giúp hắn ổn định tình hình.

Tuy nhiên, mặc dù tình hình đã ổn định nhưng sự căm ghét của Hạ Tuấn Ninh đối với Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc, đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Kiều” cùng với Hứa Chân thì không hề giảm chút nào.

Nhìn thấy bộ phim không có mình tham gia đã bị lưu lạc đến mức chỉ còn có thể lựa chọn phát trên nền tảng trực tuyến. Hạ Tuấn Ninh liền cảm thấy khoản thời gian này không khác gì bản thân đang ăn tết vô cùng vui vẻ.

Ha ha, xem đi!

Không có tôi, các người cũng chỉ có đức hạnh như vậy thôi!

Bùn không thể đi trên tường! Đổ ra đường cho đến chết!

Đồng thời lúc đó, hàng vạn người trẻ tuổi hồi hộp đang canh màn hình, load giao diện QQ hết lần này đến lần khác.

Vào lúc 20h, tối 27/6,5 tập đầu tiên của “Tuyệt Đại Song Kiều” sẽ sớm được khởi chiếu!

Vào lúc 8 giờ tối hôm đó, sau khi kết thúc một ngày quay phim, Hứa Trăn, Kiều Phong và Chu Hiểu Mạn tìm một phòng chiếu nhỏ trong khu nghỉ dưỡng và xem bộ phim điện ảnh “Tuyệt Đại Song Kiều” thông qua màn hình lớn.

Mặc dù là người trong cuộc, đã có được tài nguyên video từ lâu, nhưng do thời gian gần đây tương đối bận rộn nên cả ba vẫn chưa xem được bản chỉnh sửa cuối cùng.

Chà, việc theo dõi bộ phim với tư cách là khán giả bình thường cũng như theo dõi phần đánh giá và phản hồi trên trang web cũng là một điều rất thú vị.

“Này, chuyện gì vậy, sao không vào được...”

Lúc 8 giờ, thời điểm chuẩn bị phát trực tuyến, Chu Hiểu Mạn lập tức bấm phát, nhưng không thể tải được. Ban đầu cô nghĩ là do mạng của khu nghỉ dưỡng không hoạt động, nhanh chóng chuyển sang dữ liệu di động nhưng vẫn không được.

Mãi cho đến khi lẫn lộn đủ 5 phút, vòng tròn nhỏ trên màn hình cuối cùng cũng kết thúc và tập đầu tiên chính thức bắt đầu phát.

Ba người trước màn hình nhanh chóng ngồi thẳng.

Nhưng màn đầu tiên họ xem không phải là quảng cáo, không phải bài hát mở đầu, không phải Giang Phong cùng Hoa Nguyệt Nô chạy trốn trong hẻm núi, mà là...

Khung bình luận trực tuyến!

Từng dòng, từng dòng bình luận choáng ngợp khung hình!

Hàng trăm bình luận cuộn cuộn như nước lũ phun trào mà đến, nhanh chóng phong tỏa toàn bộ màn hình lớn kín gió không kể hờ.

“A a a a tới tới tới! !”

“Tôi đã mong chờ rất lâu rồi, cuối cùng cũng chiếu lên mạng rồi, Hứa Chân, tôi tới đây!”

“Nước mắt chảy ròng, tôi rút cuộc cũng không cần ngày đêm ngắm nam thần trong trailer nữa!”

“Đã đến lúc đấu tranh cho tốc độ internet! 200M vẫn không hoạt động, tôi đã bị kẹt trong 3 phút!”

“.....”

Hứa Trăn nhìn xuống thời gian trên điện thoại: 8: 06.

Mới 6 phút trôi qua mà đã có rất nhiều người đăng đàn bình luận như vậy? Hơn nữa vừa nhìn lướt qua, cảm giác có nhiều người nhắc tới mình là như thế nào?

Chu Hiểu Mạn ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi há hốc mồm.

Ông trời ơi...Đây là muốn phát hỏa sao?

Chương 123: Bóp Chân Trước! !

Cô thường theo đuổi các bộ phim truyền hình trên các video của QQ, nhưng cô ấy chưa bao giờ thấy một bộ phim truyền hình nào có thể gây được nhiều tiếng vang như vậy ngay sau khi nó được phát sóng!

Mới vừa rồi không thể load video, chẳng lẽ là do có quá nhiều người xem cùng lúc nên hệ thống bị lỗi? ?

“Trước cứ đóng khung bình luận lại được không?” Hứa Trăn nói, “Nếu không chúng ta sẽ không nhìn được màn hình.”

Chu Hiểu Mạn gật gật đầu, tắt khung chat trên màn hình, sau đó lấy máy tính xách tay ra theo dõi bình luận trong thời gian chiếu trực tuyến.

Sau một phút rưỡi của khúc nhạc mở đầu, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là câu chuyện xưa của Ngọc Lang Giang Phong cùng Hoa Nguyệt Nô.

Thực ra không có câu chuyện nào về hai người trong nguyên tác, nhưng vì diễn viên của Giang Phong là thị đế Giang Duy, nên nhà biên kịch đã cố tình mở rộng kịch bản và thêm tình tiết cho họ.

Hứa Trăn chưa đọc qua đoạn này, cũng không biết bọn họ đã thêm vào cái gì, chỉ nghe nói Lâm Gia cười trên phim trường rất N lần, đến nỗi bị đạo diễn mắng to tởm.

“Leng keng.....”

Không quá vài phút, Hứa Trăn chỉ mới nhìn thấy Giang Phong đem tiền đến chuộc một cô nương trong thanh lâu, thì đột nhiên hắn nghe thấy âm thanh thông báo trong điện thoại.

Vừa cầm lên thì thấy chính là Tống Úc gửi tin nhắn vào nhóm nhỏ của đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu” và tag tên Lâm Gia: “Trước bóp chân, ha ha ha ha...đúng là cười chết tôi! !”

Hứa Trăn: ...Gì mà trước bóp chân?

Hắn ngừng đầu tiếp tục xem phim, chỉ thấy cô gái vừa được chuộc thân đã ngã trên người Giang Phong, nhất quyết một hai phải lấy thân báo đáp.

Giang Phong bắt đầu dĩ nói: “Cô nương, ta chuộc thân cho cô là vì ta tôn trọng nhân phẩm của lệnh tôn, không đành lòng nhìn hậu nhân của ông ấy phải chịu sỉ nhục, vừa mới ta đã nói được rất rõ ràng.”

Cô nương mắc cỡ đỏ mặt, đáp: “Nhưng, nhưng lòng ta đã thuộc về công tử, đời này ngoài huynh ra, ta không muốn gả cho ai!”

Giang Phong tròn tròn mắt, nói: “Phi ta không gả, ha ha...”

“Cô nương, có phải cô không biết ta là ai hay không?”

Thị đế đại nhân, người đóng vai Giang Phong nói với vẻ mặt kiêu ngạo: “Tại hạ bất tài, người đời gọi là “Ngọc Lang Giang Phong”

“Cô cũng có thể đi hỏi thăm, những cô nương coi trọng ta trên thế gian này không tới mười vạn thì cũng tám vạn, không lẽ ta đều cưới hết về nhà?”

“Phốc.....”

Hứa Trăn thiếu chút nữa là phun hết ly trà vừa mới uống.

Tự giới thiệu mình là “Ngọc Lang Giang Phong” !

Phiên bản Giang Phong của Thị đế có thực sự cần một thiết kế cá nhân như vậy không!

Rất nhanh sau đó, xú tiểu tử không biết xấu hổ Ngọc Lang Giang Phong đã bị vả vỡ mặt: Tiểu cô nương xấu hổ, giận dữ lập tức hạ độc hắc, lấy oán trả ơn, muốn độc chết cái đồ đệ tiện này!

Ngay khi hắc đang sùi bọt mép, trước mặt là đứng giữa sự sống và cái chết, hai vị bạch y nữ tử đột nhiên từ bên ngoài thanh lâu đi vào, muốn tìm cô nương được Giang Phong chuộc thân ban nãy.

Hứa Trăn ở trước màn hình nhanh chóng nhận ra hai người: Liên Tinh, Di Hoa Cung nhị cung chủ và Hoa Nguyệt Nô do Lâm Gia thủ vai.

Tú bà nôm nớp lo sợ dẫn hai người lên lầu, vừa đẩy cửa ra, lại thấy, một nam nhân xa lạ nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, bất tỉnh nhân sự. Còn cô nương vốn là đối tượng được giải cứu lại cầm một câu trâm trong tay, ánh mắt hung ác nhìn về phía nam nhân.

Hoa Nguyệt Nô do Lâm Gia thủ vai, vừa nhìn thấy cảnh này, liền nhanh chóng xông về phía trước, đẩy cô nương kia sang một bên.

“Nhị cung chủ, người này sắp không xong rồi!” Hoa Nguyệt Nô cúi đầu quan sát sắc mặt của Giang Phong, vẻ mặt cô cùng nôn nóng, “Ta cho hắc ăn một viên Tố Nữ Đan được không?”

Liên tinh thanh lãnh nói: “Tố Nữ Đan chính là bí dược giải độc của Di Hoa Cung, sao có thể dễ dàng cho một tên nam nhân không rõ lai lịch này...”

Đúng lúc này, khuôn mặt Giang Phong được chiếu cận cảnh trên màn hình:

Đôi mắt và lông mày đẹp, môi mỏng mím chặt, hàng mi dài khê rung lên, lộ ra vẻ thống khổ. Phải nói rằng ngoại hình của Giang Duy thực sự có thể chịu được thử thách quay cận cảnh của ống kính. Ở góc độ đẹp nhất do nhiếp ảnh gia đặc biệt lựa chọn, cận cảnh này thực sự khiến nhiều khán giả trước màn hình phải ngẩn ngơ.

Lúc này, Nhị cung chủ Liên Tinh trên màn ảnh cũng hơi giật mình, trên khuôn mặt lạnh như băng bỗng nhiên nổi lên một tia gợn sóng.

“Người muốn thì đi mà cứu, ta coi như chưa thấy gì.”

Liên Tinh quay đầu lại, khoanh tay hững hờ nhưng miệng thì nói: “Muốn dùng ‘Di Hoa Tiếp Ngọc’ để giải dược cho hần, ta cũng không biết.”

“Phốc ha ha ha ha ha..... Xuất hiện, cung chủ Liên Tinh ngạo kiều!”

“Liên tinh, người quá làm bản cung thất vọng rồi! Chưa từng nghĩ tới người là người như vậy!”

“Nhan không đã được kích hoạt! Chương trình giải độc tự động đang bật!”

“...”

Trên máy tính xách tay của Chu Hiểu Mạn, một luồng sóng lớn ập đánh tới, một lần nữa bao phủ kín mít màn hình.

Ngược lại, Hứa Trăn đang ngồi trên sô pha, dường như không hề dao động.

Hần hiện tại chỉ nghĩ hỏi: “Trước bóp chân” của Tống Úc là gì đây?

Cốt truyện này cũng đâu có cảnh mát xa nào!

Rồi ngay sau đó, cốt truyện đã cho hần câu trả lời:

Được sự đồng ý ngầm của nhị cung chủ, Hoa Nguyệt Nô lấy ra một viên thuốc nhỏ đút cho Giang Phong, sau đó lật người hần lại, đặt lòng bàn tay lên lưng hần, cố gắng dùng nội lực giúp hần hòa tan dược liệu.

Lúc này, Giang Phong đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên mở miệng, kinh ngạc nói: “Bóp chân cho ta

trước...”

Hoa Nguyệt Nô sững sốt một hồi rồi lập tức hỏi: “Cái gì?”

Giang Phong nói: “Trước bóp chân rồi mới xoa lưng...”

Hoa Nguyệt Nô: “.....”

Chương 124: Vượt Dự Đoán

Khi cảnh này phát ra, không chỉ Hứa Trăn, Chu Hiểu Mạn mà toàn bộ phần bình luận của “Tuyệt Đại Song Kiêu” đều cười điên cuồng.

“Phốc ha ha ha..... Giang Phong! Anh OOC rồi! Hình tượng này! !” (OCC: Không hợp với tính cách)

“Vốn dĩ cho rằng sẽ là một đoạn ngược luyện tình thâm..... Kết quả lại cho tôi xem cảnh này?”

“Ký ức sâu đậm như thế nào mới khiến cho hấn đang sắp chết tới nơi vẫn còn nhớ “Bóp chân trước” ?”

“Đoạn “Bóp chân trước” sắp thành trend rồi! !”

“...”

Trên ghế sofa, Hứa Trăn yên lặng đặt tách trà trở lại bàn cà phê.

Tại sao hấn lại có cảm giác, bộ phim bọn họ đang đóng hoàn toàn khác với bộ phim mình tham gia nhỉ?

Phong cách này thật sự vượt ngoài dự đoán của mọi người...

Tuy nhiên cười thì cười, sau 20 phút qua đi, Hứa Trăn về cơ bản đã an tâm về chất lượng của chương trình.

Hậu kỳ có ảnh hưởng không nhỏ đến một bộ phim truyền hình, hấn không biết phiên bản do Hương Giang phát sóng là gì, ít nhất phiên bản phát trực tuyến đang xem, cho dù là biên tập, nhạc phim hay hiệu ứng đặc biệt, đều ở mức rất cao.

Hơn nữa câu chuyện xưa diễn ra đơn giản và gọn gàng, không có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Trong phần sau, Giang Phong được đưa về biệt viện ở Di Hoa Cubg, nơi hấn ta được Hoa Nguyệt Nô chăm sóc cẩn thận.

Hắn thấy tỷ nữ nhà người ta lớn lên xinh đẹp, làm việc lại cần thận, cho nên rất là vừa ý.

Hắn cũng không biết lúc này mình đang ở trong Di Hoa Cung, mà chỉ nghĩ mình đang ở một thôn trang hoang dã nào đó, cho nên hắn to gan lớn mật trêu ghẹo Hoa Nguyệt Nô, khiến cô bị giam vào địa lao, chịu đủ khổ hình.

Đến cuối tập một, Giang Phong đi đến cửa sổ của địa lao, ánh mắt tự trách: “Thực xin lỗi, là to liên lụy đến nàng.”

Hoa Nguyệt Nô một thân đầy máu ngã ở trên đất, đôi mắt rũ xuống, âm thanh khàn khàn vô cùng dịu dàng nói: “Không trách công tử. Là ta, là ta si tâm vọng tưởng.....”

Nhìn thấy một màn này, hai mắt Hứa Trăn không khỏi sáng ngời.

Lâm Gia diễn đoạn này rất tốt!

Hắn đã từng đóng cặp với Lâm Gia hai lần trong phim điện ảnh “Dạ Vũ Gang Hồ” và sân khấu “Ta là phái diễn xuất”, nhưng dù là sát thủ Dạ Vũ hay Phương Tử Di, thì diễn xuất của đối phương cũng chỉ đạt ở trình độ tạm được.

Người đẹp, đánh võ cũng đẹp, nhưng về mặt lý giải tình cảm thì ngoài mặt ra, ngay cả Hứa Trăn mới vừa nhìn đã cảm thấy là đang diễn.

Tuy nhiên, cảnh mới vừa rồi đã khiến Hứa Trăn thay đổi một cái nhìn khác về Lâm Gia.

Tưởng rằng Hoa Nguyệt Nô chỉ là một diễn viên phụ thường đóng, nhưng không ngờ, do có sự tham gia của thị đế Giang Duy nên nhân vật này bất ngờ có mạch truyện. Hơn nữa, vì bản thân Lâm Gia rất hợp với vai diễn này, nên nhân vật Hoa Nguyệt Nô hiền lành, tốt bụng và đáng thương này đã được cô diễn vô cùng xuất sắc.

Hứa Trăn thậm chí cảm thấy mặc dù vai diễn này không nhiều đất diễn, nhưng xét về tiêu chuẩn thì nó cũng đủ được coi là kiệt tác tiêu biểu của Lâm Gia!

Cốt truyện tiếp theo giống như bản gốc.

Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô lợi dụng cung chủ bế quan, hia người đã âm thầm đi từ đường bí mật để trốn khỏi Di Hoa

Cung.

Cả hai cùng nhau trải qua hoạn nạn, rồi dần dần nảy sinh tình cảm tốt đẹp, trở thành vợ chồng nhưng cuối cùng lại chết một cách bi thảm do sự phản bội của thư đồng Giang Cầm. Hai người cũng chỉ để lại một đứa bé trai mới chào đời.

Ngay sau đó, nghĩa huynh của Giang Phong là Yên Nam Thiên nghe được tin, thì vội vàng mang theo đứa bé bị bỏ lại, đột nhập vào Ác Nhân Cốc để tìm Giang Cầm báo thù, nhưng không may bị kẻ ác lật đổ.

Chỉ trong hơn hai tập, câu chuyện xưa của những tiền bối đã kết thúc. Nhịp điệu chặt chẽ và quá trình sản xuất xuất sắc khiến nó trở nên rất tuyệt vời.

“Hôm nay cứ xem đến đây,” Hứa Trăn đứng dậy khỏi ghế sofa và nói với hai người họ, “Dù sao thì trong năm tập đầu tiên cũng không có cảnh của tôi, nên tôi sẽ làm bài tập trước.”

Kiều Phong gật gật đầu, cảm thấy rất hài lòng vì sự tự chủ của nghệ sĩ nhà mình.

Tuy nhiên, Hứa Trăn rời đi, không có nghĩa là các khán giả xem phim đều đi.

Thời gian trôi qua, trên nền của QQ Video, kỷ lục phát lại năm tập đầu tiên của “Tuyệt Đại Song kiều” đã tăng lên không ngừng. Thậm chí đến tận ba bốn giờ sáng, dữ liệu phát sóng vẫn tiếp tục tăng với tốc độ kinh hoàng.

.....

Tám giờ tối ngày hôm sau.

Thái Thực Tiễn, Lâm Huệ Mỹ và các giám đốc điều hành cấp cao khác của Đông Nhạc Điện Ảnh không hề tan tầm, tất cả họ đều tự giác ở lại trụ sở công ty, chờ QQ Video phản hồi về dữ liệu phát lại trong vòng 24 giờ.

Mặc dù dữ liệu này không đại diện cho kết quả cuối cùng, nhưng ý nghĩa lại rất quan trọng!

“Linh linh linh.....”

8 giờ 15, điện thoại di động vang lên, Lâm Huệ Mỹ nhìn dây số, từ chỗ ngồi đứng lên, trả lời điện thoại, nói: “Xin chào,

giám đốc Hàn?

“Không, không, vẫn ở trong đơn vị.”

“Ồ, thống kê ra chưa? Cảm ơn giám đốc Hàn, lần đầu tiên...”

Những người khác trong phòng họp nhìn chăm chăm Lâm Huệ Mỹ với vẻ mặt trông mong, họ sợ cô sẽ đột nhiên cau mày.

“Cái gì? !”

Tuy nhiên, ngay sau đó, Lâm Huệ Mỹ bất ngờ nâng cao âm điệu và khiến những người còn lại phải giật bắn mình.

“800 vạn?” Lâm Huệ Mỹ mở to hai mắt nhìn, kêu lên, “Cái này lag 800 vạn cho 1 tập hay là 5 tập?”

Nghe được con số 800 vạn này, phản ứng đầu tiên Thái thực tiễn không phải kinh hỉ, mà là khiếp sợ.

Chương 125: Phim Mới Của Hạ Tuấn Ninh

Trước đây, Đông Nhạc cũng từng phát sóng một bộ phim ngắn có kinh phí nhỏ trên nền tảng trực tuyến. Tuy nhiên, một bộ phim dài 20 tập, cho đến khi phát hết, lượng phát sóng cộng dồn cũng chỉ trên dưới 500 vạn.

Nhưng hiện tại, “Tuyệt Đại Song Kiều” mới chỉ lên mạng được 24 giờ mà đã đạt 800 vạn lượt xem?

Đây là muốn phát hỏa sao? !

Thái Thực Tiễn vội vàng mở máy tính của điện thoại lên, nhanh chóng tính toán số liệu:

800 chia cho 5 nhân 25 bằng... 4000!

Nói cách khác, nếu như con số của ngày đầu tiên phát sóng có thể duy trì đến cuối, thì nó có thể được đạt đến 4000 vạn?

Đây còn chưa tính tới là quảng cáo, nhấp chuột, DVD, nhạc phim gốc và các khoản thu nhập khác!

Sau khi trừ thuế và phí, chắc chắn thu nhập ròng sẽ hoàn vốn!

Thái Thực Tiễn hưng phấn đến hai tay phát run.

Ổn định a! Nhất định phải ổn định!

Nếu xu hướng này tiếp tục, biệt thự gia đình của lão tử ở ngoại ô phía bắc thủ đô sẽ không cần rao bán nữa! !

Tuy nhiên, ngay sau đó, câu nói tiếp theo của Lâm Huệ Mỹ đã trực tiếp đập vào đầu Thái Thực Tiễn.

“Một tập duy nhất là 800 vạn! ?” (1 vạn = 10.000,800 vạn = 8000.000)

Lâm Huệ Mỹ chớp lấy điện thoại di động và hét lên: “Một tập duy nhất có hơn 800 vạn (8 triệu) lượt xem... Vậy năm tập là 40 triệu? !”

Ở phía bên kia điện thoại, đối phương vội nói, “Không, Lâm tổng, số lượt xem tối đa cho một tập duy nhất đã vượt quá 8 triệu, mà tổng số lượt xem cộng dồn của năm tập là 28,52 triệu.”

Bên kia phần khích nói: “Dù chưa đạt 40 triệu nhưng số liệu này đã rất đáng kinh ngạc rồi!

“Xin chúc mừng, lượt phát sóng một tập và tích lũy trong ngày đầu tiên của “Tuyệt Đại Song kiều” đã phá vỡ kỷ lục cao nhất trên toàn bộ mạng lưới!

“Chúng tôi hiện đang đăng ký với công ty mẹ và dự định tung ra một chương trình quảng bá toàn kênh cho “Tuyệt Đại Song Kiều” bắt đầu từ 12 giờ trưa hôm nay!”

Thái Thực Tiễn: “.....”

Hắn bỗng nhiên cảm giác thấy hoa mắt, vội vàng duỗi tay túm chặt góc bàn, lúc này mới miễn cưỡng ngồi xuống.

Mặc dù bộ phim của nhà chúng tôi buộc phải đổi thành phát sóng trực tuyến, nhưng...

Nó đã phá kỷ lục của toàn nền tảng trực tuyến? !

Hắn theo bản năng mà duỗi tay xoa xoa đầu tóc mình.

Hắc, may mà mấy người bao vây đòi tiêu trừ tôi a!

Nếu không, tôi thậm chí không biết rằng “Tuyệt Đại Song Kiều” có thể đạt được kết quả tốt như vậy trên Internet!

Ngày 29 tháng 6, ngày thứ ba của “Tuyệt Đại Song Kiều” ra mắt.

Ngay sau bữa ăn tối, trước 7 giờ, Cao Văn Tĩnh, cựu chuyên gia trang điểm của đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiều” và là fanđ của Hứa Trăn, vô tư chiếm giữ chiếc TV màu cỡ lớn 70 inch trong phòng khách và chuẩn bị sữa chua, hạt dưa và đồ ăn nhẹ để vui vẻ đoán xem tập phim sắp chiếu.

Tập 8 và 9 của “Tuyệt Đại Song Kiều” sẽ được phát trực tuyến vào ngày hôm nay.

Thông qua đoạn giới thiệu ngày hôm qua, Cao Văn Tĩnh đã biết được: Hứa Chân sắp xuất hiện trong cốt truyện của tập 9!

Đây là bộ phim đầu tiên trong loạt phim truyền hình và điện ảnh trong nước của thần tượng tôi!

Hơn nữa cũng chính tay tôi đã trang điểm cho cậu ấy!

Ngẫm lại liền nghe tim của mình đập thành thịch, vô cùng hồi hộp.

Cao Văn Tĩnh lặng lẽ nép mình trên ghế sofa và gửi cùng một tin nhắn cho các nhóm với id là “Cao Thiên Nguyên”:

“Các chị em, đếm ngược một giờ, sẵn sàng chiến đấu!”

“Thành viên vàng của video QQ nhanh chóng mở ứng dụng di động, còn thành viên kim cương nhanh chóng mở ứng dụng TV!”

“Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, thành tích của bộ phim đầu tiên do Hứa Chân đóng sẽ có kết quả như thế nào, tất cả đều là tùy thuộc vào chúng ta!”

Chưa đầy hai giây sau khi tin nhắn được gửi đi, mỗi nhóm lập tức spam màn hình “sẵn sàng”.

Tốc độ nhanh đến mức vượt qua giới hạn đọc của mắt người.

“Mẹ, chị lại cướp TV của con rồi!”

Trong nhà ăn, Cao Văn Hinh, em gái của Cao Văn Tĩnh, kéo dép chạy đến chỗ mẹ phàn nàn: “Phim của chị rõ ràng là có thể xem trên điện thoại di động, nhưng chị nói nhất định phải dùng TV!”

“Bộ phim truyền hình cịn chờ đợi hơn nửa năm nay sẽ bắt đầu khởi chiếu, nhưng chị ấy lại ỷ lớn ăn hiếp nhỏ!”

Bà mẹ bắt lực liếc nhìn con gái lớn, vừa định nói, đã thấy Cao Văn Tĩnh vui vẻ rút máy tính bảng của mình ra, đưa về phía trước, nói: “Này, máy tính bảng đây, em cũng có thể xem phim trên đó.”

Em gái không vui mà kêu lên: “Màn hình nhỏ như vậy, sao có thể bằng TV được!”

Cao Văn Tĩnh bữu môi, gửi cho em gái một tin nhắn:

Bạn học Cao Văn Hình, ai là người đã ký tên vào bài thi toán học ngày hôm qua hả?

Nhìn thấy dòng tin nhắn này, đứa em gái mới bước vào cấp 2 liền rùng mình.

Em gái nhỏ với vẻ mặt ai oán nhìn về phía Cao Văn Tĩnh đang kiêu ngạo ngồi trên sôpha.

Chị gái! Chị chị chị...sao chị dám!

Chị làm như vậy là không phúc hậu.

Cao Văn Tĩnh khịt mũi đắc thắng, cũng không cần biết đứa trẻ đó đang nghĩ gì.

Cô uống nước trái cây, cắn hột dưa, liếc nhìn em gái đang khóc lóc chạy đến bên cạnh mình, rồi thản nhiên hỏi: “Em định xem phim truyền hình gì vậy?”

Em gái âm ức liếc nhìn cô, vẻ mặt ghen đến đỏ: “Tuần trước em đã nói với chị rồi!

“Một bộ phim dân quốc, tên Nương Tâm Như Sắc, nam chính chính là Ninh Ninh nhà em à.”

Cao Văn Tĩnh nhìn không được mà trợn tròn mắt.

Xui xẻo vậy sao, cứ nhiên đụng phải phim của Hạ Tuấn Ninh!

Cái mà Ninh Ninh nhà em...thiệt là buồn nôn...

Không nói về Idol, thì chúng ta sẽ luôn là bạn tốt!

Vì vậy hai chị em mỗi người tìm một góc trên ghế sô pha, người uống sữa chua, người uống nước trái cây, cùng nhau chờ đợi đến tám giờ tối.

Ngay sau đó, bộ phim truyền hình mới của Hạ Tuấn Ninh “Nương Tâm Như Sắc” đã được phát sóng trên kênh truyền hình Cà Chua.

Chương 126: Tiếp Tục Áp Đảo Nền Tảng Trực Tuyến

Cao Văn Hình năm nay 14 tuổi, một thiếu nữ hoạt bát lại cần rãng vì Idol nhà mình mà đi xem phim thời dân quốc theo kiểu tâm lý gia đình này.

Mở đầu truyện, nữ chính còn là một tiểu cô nương mồ côi cha, sau đó xém bị mẹ kế hãm hại bán vào thanh lâu. Tiểu ca ca hàng xóm rất tức giận khi biết chuyện này và định “bỏ trốn” với nhân vật nữ ngay trong đêm hôm đó. Cuối cùng, cậu bị người do mẹ kế phái tới bắt được, dưới sự lôi kéo, tiểu ca ca không may bị người hầu lỡ tay đánh chết...

Cao Văn Hình xem đến đây thì đầu không khỏi đau một trận.

Cô bé thực sự không thể hình dung ra được, kiểu nữ chính như thế này sẽ không bao giờ có được một nửa điều tốt đẹp trong đời, cô ấy sẽ luôn gặp rắc rối vì mọi thứ tốt với cô ấy. Nhưng tại sao, mọi người lại thích xem loại kịch bản này chứ?

Thích chịu ngược? ?

Vì nam diễn viên chính do Hạ Tuấn Ninh thủ vai vẫn còn chưa xuất hiện, Cao Văn Hình thực sự rất nhàm chán, cho nên cô mới liếc mắt nhìn “Tuyệt Đại Song Kiều” đang chiếu trên TV.

Tuy nhiên, khi nhìn vào màn hình, cô không khỏi ngây ngẩn cả người.

Ôi mẹ ơi, Tiểu Ngư Nhi do Tống Úc đóng sao? !

Cao Văn Hình đã theo đuổi bộ phim thanh xuân học đường của Tống Úc vào năm ngoái.

Mặc dù anh trai này không phù hợp với thẩm mỹ của cô bé, nhưng khuôn mặt này thực sự rất đẹp trai, hơn nữa tính cách của nam chính cũng rất dễ chịu. Khiến cho Cao Văn Hình rất cảm tình với diễn viên này.

Cô không khỏi cảm thấy mới lạ khi nhìn thấy nam thần học đường năm nào diện trang phục cổ trang.

Câu chuyện tình cờ vừa đến đoạn Tiểu Ngư Nhi bị Bích Xà Thần Quân bắt làm con tin, áp giải đến phía sau núi Nga Mi, để tìm kiếm kho báu hư ảo “Yên Nam Thiên”.

Tuy nhiên, giữa cuộc hành trình, Bích Xà Thần Quân đã chiến đấu với hai vị cao thủ khác, cuối cùng cả ba người đều đồng quy vu tận.

Tiểu Ngư Nhi nhìn con rắn độc đang trườn trên người mình, không biết phải làm thế nào, đột nhiên, từ phía sau núi lại xuất hiện một cao thủ khác.

Trước tình thế tuyệt vọng giữa sói và hổ, Tiểu Ngư Nhi liền nảy ra ý tưởng, dùng con rắn độc trên người mình, hắn nói dối mình là Chủ nhân của vạn rắn, Vạn Kiếm Tôn Sư...Đánh bại địch thủ của tam sơn ngũ nhạc, kinh động đến Diêm Vương!

Hắn chỉ vào ba thi thể dưới đất, nói rằng họ đều đã bị mình giết, điều này khiến cho vị cao thủ kia sợ đến choáng váng.

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm trang nhưng lại nhả ra mấy lời nói hươu nói vượn của Tiểu Ngư Nhi, Cao Văn Hình nhìn không được ngửa mặt cười to.

Cao Văn Tĩnh ở một bên ngạc nhiên liếc nhìn em gái mình.

“Em không định xem “Nương Tâm Như Sắt” sao?” Cao Văn Tĩnh hỏi.

Em gái: “...”

Nương Tâm Như Sắt! !

Nghe cái tên này thôi cũng thấy thẹn nữa!

Cao Văn Hình đơn giản ném máy tính bảng lên sô pha bên cạnh cô, trên mặt lộ ra vẻ bình tĩnh: “Tập này không có Ninh Ninh nhà em, cho nên em rảnh rồi xem mấy thứ khác.”

Khóe miệng Cao Văn Tĩnh hơi cong lên.

Cô lập tức “Không so đo hiềm khích trước đây” mà cùng em gái bàn tán sôi nổi về Tuyệt Đại Song Kiều, cô nói: “Em chưa

biết qua nội dung đúng không, để chị nói cho nghe...

“Đoạn này kể về một bản đồ kho báu của Yến Nam Thiên đột nhiên được lưu truyền trên giang hồ, mà em có biết Yến Nam Thiên là ai không...”

.....

Rất nhanh, tập 8 của “Tuyệt Đại Song Kiêu” đã kết thúc và tập 9 cũng sắp bắt đầu.

Mặc dù em gái biết rằng Hạ Tuấn Ninh sẽ sớm xuất hiện ở bên “Nương Tâm Như Sắt”, nhưng...cứ xem bản thân đui mù không thấy đi!

Tình tiết nối liền từ tập 8 sang tập tiếp theo, trong cuộc đối đầu giữa các trưởng bối của Nga Mi là Thần Tích đạo trưởng và những người có võ công cao đến sẵn bảo vật, ông ta sẽ sống chết bảo vệ đất tổ của Nga Mi. Tập 8 đã kết thúc này ở tình tiết vô cùng hấp dẫn này, khiến cho người xem không thể rời bỏ?

Xem một chút thôi, phải xem thử cảnh này sẽ kết thúc như thế nào...

Nghĩ thế vậy, thì tập 9 cũng đã bắt đầu, Tiểu Ngư Nhi cố gắng giải quyết mâu thuẫn giữa hai bên thì bị hai nhóm người vây giết.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua.

Mọi người tại hiện trường đều ngã ngửa ra sau như thể không thể kiểm soát được cơ thể, kiếm và các vũ khí khác trên tay họ lần lượt rơi xuống đất.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống, đáp giữa trung tâm đám đông.

Tập thứ chín 5 phút 22 giây.

Tất cả những khán giả đang xem trước màn hình đều đã nhìn thấy, thân ảnh kia quay đầu lại, nhẹ nhàng mỉm cười với Thần Tích đạo trưởng.

Rồi sau đó, Thần Tích đạo trưởng chưa kịp nghe lời phân trần của đối phương mà một kiếm đâm tới, thế nhưng lại bị thiếu niên bạch y dùng tay không đoạt kiếm.

“Tại hạ là đệ tử Di Hoa Cung, Hoa Vô Khuyết.” Thiếu niên tự giới thiệu.

“Ngô...”

Trên sô pha, Cao Văn Hình nhin không được duỗi tay bung kín miệng.

Cô bé ngơ ngác nhìn thần sắc lãnh đạm của “Hoa Vô Khuyết” trên màn hình.

Mẹ ơi...

Xin hãy cho con biết, thần tiên ca ca này đến từ đây vậy? !

Vào đêm ngày 29 tháng 6, ba điều kỳ lạ đã xảy ra:

Một là Hạ Tuấn Ninh phát hiện ra bản thân đang có bộ phim truyền hình mới ra mắt, nhưng lượng người theo dõi trên Weibo vẫn ngày càng giảm sút.

Thứ hai, Kiều Phong nhận thấy rằng mỗi khi hắn làm mới giao diện phát lại của “Tuyệt Đại Song Kiều”, mức độ phổ biến hiển thị ở góc dưới bên phải sẽ tăng lên rất nhiều.

Thứ ba là Hứa Trăn phát hiện ra, cứ bắt đầu từ khoảng 8 giờ 50 phút tối, mọi người trong nhiều nhóm khác nhau đang không ngừng tag tên mình, tăng bốc khen ngợi, trong đó bao gồm Đặng Đại Diễn, Sở Kiều Hùng và các đại lão khác.

Kết quả, hắn đành phải giao điện thoại cho Chu Hiểu Mạn, nhờ cô giúp hỗ trợ, sau đó liền trốn ở trong phòng để làm bài tập.

Sau đó, 8 giờ sáng hôm sau, tất cả các “điều kỳ lạ” đã được giải đáp.

Khi Hứa Trăn mở tiêu đề QQ như thường lệ để quét tin tức giải trí, một màn hình quảng cáo lớn đột nhiên nhảy ra.

Đó là một tấm áp phích hai người của Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết, hai người lưng đối lưng, một người ngẩng đầu, một người cúi đầu.

Ở giữa tấm áp phích, nó còn gắn thêm một loạt phong chữ: Xin chúc mừng tập mới nhất, trong vòng 12 giờ của “Tuyệt Đại Song Kiều”, một lần nữa đã phá vỡ kỷ lục trên toàn bộ nền tảng trực tuyến!

Chương 127: Diệu Tăng Vô Hoa

Hứa Trăn nhìn tấm poster, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hơn 10 triệu lượt xem trong 12 giờ?

Kỷ lục cuối cùng... hình như đã là 8 triệu trong 24 giờ, phải không?

Thời gian đã được rút ngắn gấp đôi ? ?

Dựa vào tâm tính của Hứa Trăn, hẳn vẫn cảm thấy bồi hồi khi chứng kiến toàn bộ thông tin trên.

Ông trời ơi... Đây là đang phát hỏa sao?

Chứng kiến công việc của mình được mọi người yêu thích, đến lúc này, Hứa Trăn mới thực sự nhận ra niềm vui khi trở thành một diễn viên.

Thật hạnh phúc khi được người khác công nhận!

.....

Buổi trưa hôm đó, trên phim trường “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

Tất cả cảnh quay cá nhân của ba nhân vật nam chính đã được quay xong, hiện họ đã bước vào giai đoạn hợp tác cuối cùng.

“Đặng đạo, cơm trưa của ngài!”

Một nhà biên kịch quen thuộc giúp Đặng Đại Diễn mang hộp cơm đến, nghiêng người ngồi xuống bên cạnh hắn, nói: “Ngài đang xem “Tuyệt Đại Song Kiều” sao?”

Đặng Đại Diễn cầm hộp cơm trưa, đẩy máy tính bảng về phía trước và cười nói: “Ừ, chúng ta phải ủng hộ bộ phim truyền hình do Tiểu Hứa đóng chủ.”

Vừa nghe xong, biên kịch không khỏi mỉm cười đáp: “Bộ phim này gần đây nổi đình nổi đám, vợ tôi cũng đang theo dõi, lại còn ồn ào kêu tôi đi xin chữ ký của Tiểu Hứa đây này.”

Trong hai ngày qua, mọi người trong đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đều tỏ ra vô cùng thân thiện với Hứa Trăn.

Không chỉ bởi sự nổi tiếng của bộ phim này, mà còn bởi vì: “Tuyệt Đại Song Kiêu” là một bộ phim truyền hình của Đông Nhạc Điện Ảnh.

Nó đang phát hỏa, thậm chí tên tuổi của Đông Nhạc trong khối phim cổ trang truyền kỳ còn vang dội hơn.

Điều này cũng mang lại lợi ích lớn cho đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

Đặng Đại Diễn để hai màn hình cùng lúc trên bàn cơm, trong đó máy tính bản chiếu “Tuyệt Đại Song Kiêu”, còn điện thoại thì chiếu “Dạ Vũ Giang Hồ”.

Nhìn một hồi, hắn quay đầu lại, đồng thời nở một nụ cười, nhìn về phía biên kịch ở bên cạnh: “Tiểu Triệu, anh hỏi cậu một câu.

“Cậu nói xem, Tuyệt Trúc cộng với Hoa Vô Khuyết sẽ ra cái gì?”

Biên kịch: ?? ?

Lão đại, tôi toán học không tốt, đề khó như vậy, tôi tính không ra!

Biên kịch ghen sau một lúc lâu, mới nói: “Ách, đầu trục Hoa Vô Khuyết?”

Đặng Đại Diễn lại nói: “Đầu trục Hoa Vô Khuyết sẽ là ai đây?”

Biên kịch thật muốn hộc máu.

Hắn còn đang định ăn trưa với Đặng Đại Diễn, nhưng thấy vị đại lão này nói mấy lời không phải để người nghe, thế là hắn vội lẳng lặng xách cơm hộp bỏ chạy.

Đặng Đại Diễn thấy không tìm được tri âm, cho nên đành tiếc nuôi lác đầu.

“Đặng đạo, ngài nói chính là Diệu Tăng Vô Hoa sai?” Đúng lúc này, một thanh khác âm bỗng nhiên vang lên từ bên cạnh.

Đặng Đại Diễn quay đầu thì thấy, hóa ra là Trịnh Thị Phi do Chung Đào đảm nhiệm.

Hai mắt Đặng đạo không khỏi sáng ngời, nói: “Cậu đã xem qua “Sở Lưu Hương” ?”

Chung đào xách theo cơm hộp của mình, ngồi xuống bên cạnh Đặng đạo, đáp: “Tôi vẫn chưa coi, nhưng đã từng đọc qua kịch bản.

“CCTV hiện đang chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh có tên “Sở Lưu Hương truyền kỳ” trong đó “Diệu Tăng Vô Hoa” là nhân vật phản diện lớn nhất.

“Phật môn danh sĩ, kinh tài tuyệt diệu, mở màn là bạn tốt của Sở Lưu Hương, nhưng cuối cùng phát hiện ra rằng hắn ta là người đứng đằng sau toàn bộ vụ việc, nhân vật này thật sự rất xuất sắc.”

Chung Đào bẻ chiếc đũa ra, cười nói: “Phim đài CCTV, thù lao không cao, nhưng sẽ phát đi phát lại trên kênh truyền hình số 6, đây là một cơ hội tốt để tăng nhiệt.

“Tôi cũng đang muốn thử cơ hội diễn vai Sở Lưu Hương đây.”

“Khiến cậu thất vọng rồi,” Đặng Đại Diễn cười nói, “Cậu không phải là Sở Lưu Hương trong lòng tôi.”

Chung Đào tức khắc ngừng đũa.

Một lúc sau, hắn ta cứng ngắc quay đầu lại, lúng túng cười: “Ngài là đạo diễn của bộ phim này sao?”

Đặng Đại Diễn gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, tôi đã đồng ý lời mời của nhà sản xuất vào tuần trước.”

Vẻ mặt tràn đầy sức sống của Chung Đào liền lặn xuống, hắn rầu rĩ nói: “Vậy Sở Lưu Hương trong lòng ngài là ai?”

Đặng đạo vừa ăn vừa nói: “Trước mặt tôi rất vừa ý với Trần Chính Hào.”

“Cạch...”

Chiếc đũa trên tay Chung Đào liền xuất hiện một khe nứt.

Lại là Trần Chính Hào...

Tâm lý của Chung Đào đã bị phá vỡ.

Bao nhiêu lần!

Nhưng vai diễn mình nhìn trúng đều bị hấn ta đoạt đi!

Vốn tưởng rằng vị trí hiện tại của mình không bằng hấn...

Haha, chuyện xưa qua nhiên thương tâm làm sao, mà bản thân cũng đã nghỉ ngơi một thời gian.

Kết quả! Xú tiểu tử này vẫn không biết xấu hổ mà giờ trò!

Chỗ nào cũng có hấn!

Chung Đào đột nhiên cảm thấy cơm trưa trên tay không thơm nữa.

Bất kể Chung Đào có buồn hay không, Đặng Đại Diễn vẫn tiếp tục một mình: “Nam chính dự kiến là Trần Chính Hào, nhưng trước mắt vẫn có mấy ứng cử viên thích hợp, tôi vẫn đang xem xét.

“Về phần Diêu Tăng Vô Hoa, thật sự rất khó tìm.”

Đặng đạo lắc đầu cau mày, “Một là bởi vì cần phải cạo đầu, hai là vì hấn làm nhân vật phản diện, khiến nhiều người không thích diễn.

“Hơn nữa hình tượng phải đẹp, kỹ năng diễn xuất tốt, có khí chất, vị trí không cần cao, thật sự rất khó.

“Hiện tại cũng có người gửi hồ sơ tới, nhưng tôi vẫn chưa vừa ý nên không tổ chức buổi thử vai được.”

Vừa nói, hấn vừa dùng đũa chỉ vào Hoa Vô Khuyết trên máy tính bảng, nói: “Cậu thấy Tiểu Hứa như thế nào?

“Tôi cảm thấy được tính tình của hấn khá là thích hợp với Vô Hoa. Chỉ sợ hiện tại đang phát hỏa, quy định trong tay quá nhiều, cũng sẽ không chịu cạo đầu.”

Chung Đào hữu khí vô lực mà cười cười, nói: “Hấn là không thể nào, Tiểu Hứa là người không quá chú ý đến kiểu tóc.

“Không bằng ngài hỏi hấn thử.”

Đặng Đại Diễn suy nghĩ một chút, đột nhiên hai mắt sáng lên, nói: “Này, cậu có thể nói cái này sẽ hiệu quả sao?

“Không phải sắp tới sẽ có một đoạn, Trần Đại sư đã thỉnh cầu Đông Hải đến bá kiến Phật tổ để nghe kinh Phật sao?”

“Tôi dứt khoát để cho hấn kết thúc hồng trần, cắt tóc làm tăng nhân, thấy sao?”

Đặng Đại Diễn mặt mày hớn hở nói: “Cứ như vậy, tiểu Hứa dù sao đã trọc sẵn rồi, khả năng cũng sẽ đồng ý tham gia thử vai Diệu Tăng Vô Hoa.”

Chung Đào: “.....”

Hấn ghen một lúc lâu, mới hỏi: “Đặng đạo, ngài nghiêm túc sao?”

Đặng Đại Diễn nhìn biểu tình của hấn, có chút chột dạ mà cười ngây ngô: “Ha ha ha, chỉ đùa một chút, sao có thể như thế được.....”

.....

Đồng thời trong một khách sạn ở Hoàn Châu.

Đinh Tuyết Tùng đang có một quyết định hết sức khó khăn.

Hai ngày trước, hấn nghe CCTV đang có kế hoạch chiêu mộ diễn viên Diệu Tăng Vô Hoa cho bộ phim “Sở Lưu Hương truyền kỳ”. Hấn không thương lượng với công ty, mà lên nộ lý lịch qua bên đó.

Hiện giờ công ty không cho mình tài nguyên tốt, vậy mình chỉ có thể tự bản thân đi kiếm lấy!

Nghĩ như vậy, Đinh Tuyết Tùng cầm dao cạo đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Nhìn đầu tóc mình vật vả nuôi dưỡng bấy lâu nay, hấn hung hấn nắm chặt dao cạo trong tay.

Đinh Tuyết Tùng quyết định phải đi thử vai Diệu Tăng Vô Hoa, cũng quyết định sẽ hy cạo trọc đầu!

Chương 128: Bị Việc Học Quán Chân

Lần trước khi cùng Hứa Chân cạnh tranh nhân vật Tuyết Trúc, người ta cũng bởi vì cái đầu trọc cho nên mới chiếm được ưu thế.

Cho nên, hôm nay, mình phải đập nổi dìm thuyền!

Nhất định không thể do dự, chỉ khi có nhà mới có được đồ thôi!

10 phút sau, sờ lên cái đầu trọc sáng bóng của mình, Đinh Tuyết Tùng chỉ cảm thấy tim đau đến thở không nổi.

Hô.....

Đừng khở sở, tóc cạo rồi vẫn có thể mọc, nhưng cơ hội tới cũng không dễ có lại lần hai.

“Linh linh linh...”

Lúc này, tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên.

Đinh Tuyết Tùng thoáng nhìn dãy số trên màn hình, lập tức “Đằng” từ tư thế nằm mà lập tức bật người đứng dậy, tiếp điện thoại, tinh thần tràn trề kêu lên: “Chào ngài, tôi là Đinh Tuyết Tùng!”

“Đúng đúng đúng, tôi đã gửi sơ yếu lý lịch của mình, muốn thử vai Diêu Tăng Vô Hoa.”

“Đúng vậy, đã ấn định thời gian thử vai chưa a?”

“Cái gì? Không thử vai? !”

Đinh Tuyết Tùng trừng mắt, vẻ mặt khó có thể tin.

“Tại sao?” Hắn run rẩy sờ soạng một phen cái đầu trọc của mình, nói, “Không phải trước đó nói muốn chiêu mộ vai Vô Hoa sao?”

Đầu bên kia điện thoại đáp lại: “Là như vậy, Đinh tiên sinh, đoàn phim bên này trước mắt đã tìm được người thích hợp, cho nên buổi thử vai ban đầu sẽ bị hủy bỏ.

“Thực xin lỗi, quý rầy ngài, hy vọng về sau có nhân vật thích hợp, ngài sẽ đến tham dự.”

“....”

Sau một lúc lâu, Đinh Tuyết Tùng tắt điện thoại, cả người chỉ cảm thấy giống như mất linh hồn.

Không thử vai...

Không thử...

.....

“Kẽo kẹt...”

Không biết qua bao lâu, cửa phòng khách sạn được mở ra.

“Tuyết tùng, bất ngờ không? Đường Ni lão sư lần trước cậu muốn gặp, tôi đã hẹn lịch cho cậu rồi, chừng nào thì cậu muốn đi làm tóc?”

Người đến là đại diện tiểu Hàn của Đinh Tuyết Tùng.

Cô vào cửa, không thấy ai, quay đi quay lại mấy lần, chỉ thấy một Đinh Tuyết Tùng uể oải giống như bãi bùn lầy ở trong góc phòng.

“Ui trời...Cậu, sao cậu lại cạo trọc rồi?” Tiểu Hàn nhìn đầu trọc của Đinh Tuyết Tùng, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Đinh Tuyết Tùng nhìn thấy cô, ngẩng đầu lên như một cái xác không hồn và nói: “Ồ, tóc..., thời tiết Giang Nam quá nóng, cho nên tôi liền cạo trọc cho mát.”

Tiểu Hàn ngạc nhiên nói: “Nóng thì bật điều hòa, mà sao cậu lại khóc?”

“Tôi khóc sao?” Đinh Tuyết Tùng lau nước mắt trên khuôn mặt không chút biểu cảm, bưng bình nói, “Không có, chị nhìn lầm rồi, đây là mồ hôi.”

Đúng vậy, nam tử hán đại trượng phu, đổ máu đổ mồ hôi, chớ đổ lệ!

Bên này, Đinh Tuyết Tùng vì không bắt được vai diễn Diệu Tăng Vô Hoa mà khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Còn bên kia, Hứa Trăn lại không muốn nhận vai diễn này chút nào.

Bởi vì không có người nào muốn cạo trọc sao?

Sao có thể.

Không bằng nói, hiện tại hẳn cơ bản chính là đầu trục.

Thời tiết Giang Nam dạo này quá nóng, khăn trùm đầu của phim cổ trang phải yêu cầu dùng keo nước để dính lên đầu. Do đó, Hứa Trăn lâu lâu lại lén lấy tông đơ ủi ủi mấy lần.

Cũng do vậy mà bị Kiều Phong than thử oán trách không ngừng.

Nhưng tại sao Hứa Trăn lại không muốn diễn “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” ?

Bởi vì, cuối tháng sáu năm nay hẳn phải tham gia kỳ thi nghệ thuật.

Kỳ thi tuyển sinh đại học bình thường là vào mùa hè mỗi năm, nhưng kỳ thi nghệ thuật sẽ bắt đầu vào cuối năm trước.

Mặc dù Hứa Trăn đã gấp rút nắm chặt thời gian để ôn tập, nhưng chung quy khó có thể theo kịp tiến độ của những học sinh trung học bình thường. Không nói đến bài kiểm tra nghệ thuật, ngoại trừ vài bộ sách tham khảo, hẳn căn bản không chuẩn bị nhiều.

Bây giờ hẳn đã quyết định thi vào đại học, Hứa Trăn dự định chuẩn bị cho kỳ thi một cách nghiêm túc, cho nên hẳn không thể nói một đằng rồi làm một nẻo.

Vì lý do này, Kiều Phong sầu đến bạc đầu.

Nghệ sĩ nhà mình cuối cùng đã đạt được một chút danh tiếng nhờ “Tuyệt Đại Song kiều”.

Kết quả, thiếu niên là người có chỉ tiến thủ, cuối cùng lại bị học tập vướng bước chân!

Nếu không tận dụng khả năng sẵn có của các bộ phim truyền hình và nhanh chóng chọn một bộ phim hay, thì không lẽ muốn đợi kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học mới dốc sức làm lại từ đầu?

Cơ hội là phù du, ai sẽ chờ đợi cậu?

Tuy nhiên, không có cách nào, Hứa Trăn đôi khi rất “Cứng đầu”.

Hơn nữa lý do của người ta cũng rất đầy đủ: Từ tháng 1 năm nay, hẳn đã đóng hai bộ phim truyền hình lớn là “Tuyệt Đại

Song Kiều” và “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, chưa kể đến vai diễn khách mời trong “Dạ Vũ Giang Hồ”.

Thời gian kế tiếp hấn còn phải chuẩn bị gia nhập tổ quay phim “Máu Đào Kiếm”.

Chỉ có một khoảng trống thời gian nhỏ ở giữa, Kiều Phong lại chuẩn bị một bộ phim mới cho hấn, như vậy hấn có thể đi thi được sao?

Không lẽ cứ đi quay phim mãi mà không học đại học?

Rồi cả đời làm kẻ “Thất học” ?

Kiều Phong ngẫm lại cũng cảm thấy có chút đạo lý.

Nhưng hấn không cam lòng, mà đem kịch bản “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” và nói một cách vụng trộm: “Anh sẽ không nói chuyện với cậu về bất cứ điều gì khác, mà cuối cùng chỉ nói về bộ phim này.

“Cậu biết nam chính của “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” là ai không? Nói ra cậu nhất định cảm thấy hứng thú.”

Hứa Trăn lặng lẽ viết nội dung chính về cuộc cải cách của Vương An Thạch trên tờ giấy nháp và đáp: “Là ai, em cũng không quen biết.

“Diễn viên đương bạo hồng thì em chỉ biết một người chính là Nhâm Bằng Phi, nhưng người diễn vai Sở Lưu Hương không thể là diễn viên tuyến hai được.”

Kiều Phong nói: “Là Trần Chính Hào.”

Lời này vừa nói ra, Hứa Trăn lập tức dừng bút.

Kiều Phong thấy thế, vội vàng rèn sắt khi còn nóng: “Đúng vậy, đó là Trần Chính Hào, người trước đó đã cạnh tranh vai Hạ Tuyệt Nghi với cậu a.

“Hấn tuy không tranh được, nhưng kỹ năng diễn xuất của người ta vẫn không hề thua cậu, điều này trong lòng cậu cũng rõ đúng không?”

Hứa Trăn gật gật đầu.

Hấn đương nhiên thừa nhận kỹ năng diễn xuất của mình không bằng Trần Chính Hào.

Chương 129: Tiệc Đóng Máy

Lúc trước khi diễn “Tuyệt Đại Song Kiều”, trong các video tư liệu mà Chu Hiểu Mạn cho hắn xem, có rất nhiều đoạn phim ngắn của Trần Chính Hạo.

Như thế tính ra, đối phương thậm chí có thể được gọi là một nửa “thầy” của hắn.

Đứng trước đối tượng mà mình học tập, hắn cảm thấy vô cùng mong chờ khó có thể giải được.

Hứa Trăn suy nghĩ một chút, đặt bút xuống, lướt qua kịch bản trên bàn.

“Chu kỳ quay của Diệu Tăng Vô Hoa là bao lâu?” Hắn hỏi.

Kiều Phong cười nói: “Hắc, thật đúng là tình cờ, vừa lúc từ cuối tháng chín đến giữa tháng mười, cũng không có xung đột với lịch quay của “Máu Kiếm Đào”.”

Dứt lời, Kiêu Phong liền rút ra một kịch bản khác, tranh thủ nói tiếp: “Nếu như cậu chịu lẫn lộn nửa tháng, thì vẫn còn chút ít thời gian để quay thêm một bộ mới là “Tam Thiểu Gia Kiếm”.”

Hứa Trăn: “.....”

Kiều ca, anh thật phiền phức!

Vừa rồi chỉ nói một bộ, kết quả lại lấy ra bộ thứ hai!

Tôi cũng không cần xem anh làm trò ảo thuật ở chỗ này đâu!

.....

Ngày 12/7, đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đã thuận lợi đóng máy.

Chỉ hai ngày trước, tập cuối của “Tuyệt Đại Song Kiều” cũng đã cập bến QQ Video, với lượng phát lại cuối cùng đã bị khóa ở mức 325 triệu.

Dữ liệu này không chỉ phá vỡ kỷ lục của web trực tuyến với lợi thế áp đảo, mà còn làm mới nhận thức của công chúng về “Phim phát sóng trực tuyến”.

Nó chứng minh rằng, trên mạng cũng có khả năng ra đời nhưng bộ phim có chất lượng tốt.

Tương tự như vậy, tất nhiên cũng sẽ có những bộ phim kém chất lượng được phát sóng trên các kênh truyền hình. Bất kể đó là mạng hay kênh truyền hình, nó chỉ là một nền tảng phát sóng thuần túy và nó không có thuộc tính tốt hay xấu.

Thành công rực rỡ của “Tuyệt Đại Song Kiêu” chắc chắn cung cấp thêm nhiều lựa chọn cho việc phát sóng các bộ phim điện ảnh và phim truyền hình khác trong tương lai.

Vào đêm ngày 12, Thái Thực Tiễn, tổng giám đốc của điện ảnh và truyền hình Đông Nhạc, đã từ Bắc Kinh đến thành phố Giang Nam và đích thân tổ chức tiệc đóng máy cho đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

Mặc dù có những tên tuổi lớn như Du Mi và Nhâm Bằng Phi trong đoàn, nhưng ai cũng biết Hứa Trăn mới thực sự là nhân vật chính của buổi tiệc đóng máy này.

Bộ phim cổ trang đầu tiên của Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc đã thắng lớn và Hứa Trăn chính là người có công lớn nhất!

Dù hẳn chỉ là nam thứ số 2 nhưng con số thống kê cho thấy rất rõ ràng: hể hẩn xuất hiện trên sân khấu thì lượng truy cập của tập đó sẽ tăng vùn vụt.

Điện hình nhất trong số này là cảnh Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi chia tay nhau ở bến đò, cùng với câu chuyện về Bạch Hồ Cư riêng biệt của Hoa Vô Khuyết. Ngoài ra, một tổ chức bí ẩn mang tên “Hoa Cá Đẳng” bắt đầu âm thầm trỗi dậy trên Internet.

Buổi tối hôm đó, Hứa Trăn hiếm khi uống thêm vài ly.

Một mặt, vì Thái Thực Tiễn quá cao húng, lãnh đạo nâng chén, phận nhân viên như hẩn sao dám không bồi.

Về phương diện khác, Hứa Trăn ngoài ý muốn phát hiện, nhóm “Thần Tảng” của Đông Hải Một Dao hóa ra đều là một đám tửu lượng khủng.

Mấy vị lão gia tử sau khi cởi bỏ tảng bào thì lập tức biến thành Lỗ Trí Thâm, tay không nhổ liễu.

Hứa Trăn thật sự không chịu nổi nên nửa đường phải lên ra ngoài, định trốn trong toilet một lát.

Khi đi trên hành lang, hắn cảm thấy cả cơ thể cứ lâng lâng, bước chân nhẹ như trên mây.

“Ai, Hứa Chân? Là cậu sao?”

Hứa Trăn đang súc miệng ở bồn rửa tay thì bỗng nhiên nghe được có người gọi tên mình.

Hắn quay đầu lại thì thoáng sững sốt vài giây, đến một hồi mới kịp phản ứng: “Ô đạo, đã lâu không gặp!”

Người này chính là Tô Văn Bản, đạo diễn của phim điện ảnh “Dạ Vũ Giang Hồ” !

Đúng là đã lâu không gặp, mới thoáng một cái đã qua liền nửa năm!

Tô Văn Bản nhìn thấy Hứa Chân, miệng lập tức nở nụ cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Ha ha, sao cậu lại ở chỗ này? Đi ăn với bạn sao?”

Hai người hàn huyên vài câu, Tô Văn Bản hăng hái nói: “Dạ Vũ Giang Hồ công chiếu ở Đại Mã, cậu biết đúng không? Doanh thu phòng vé cuối cùng là 230 triệu, mọi chi phí cũng đã thu hồi được.

“Đội nó được phát sóng trong nước vào cuối năm, doanh thu sẽ là lợi nhuận thuần túy.”

Hứa Trăn cũng đã từng nghe Kiều Phong nói qua chuyện này, bây giờ lại nghe chính chủ nói, hắn cũng không khỏi vui lây: “Ngài đã thắng trận đầu, chúc mừng Ô đạo!”

Hai người đều có bối phận khác nhau, hơn nữa cũng không có nhiều giao tình, cho nên hiện tại ngẫu nhiên gặp được, thì cũng chỉ đơn giản hàn huyên hai ba câu rồi liền tách ra.

Một lúc sau, Tô Văn Bản giải quyết xong chuyện cá nhân rồi trở về phòng riêng, một người bạn đi cùng hỏi: “Vừa rồi là ai vậy? Nhìn quen quen.”

Tô Văn Bản thấp giọng nói: “Một người bạn nhỏ đã làm việc với tôi trước đây.”

Người bạn ngồi bên kia làm bầm: “Lão Tô, chuyện vừa rồi tôi nói với anh, anh còn chưa trả lời tôi đâu?”

“MV ca khúc mới của tôi muốn tìm một diễn viên có ngoại hình đẹp trong trang phục cổ trang. Anh có thể giới thiệu cho tôi một người được không?”

Tô Văn Bản vỗ trán hét lên: “Ôi chao, ra ngoài chỉ muốn gọi điện thoại thôi, vậy mà lại quên chuyện này mất!

“Bài hát mới của cậu tên gì?”

Người bạn nói với vẻ mặt không vui: “Tôi vừa mới nói chuyện với anh 10 phút trước. Nó tên là “Nỗi buồn ly biệt”, là một bài hát theo phong cách dân tộc.

“Lúc này, tôi hỏi anh có quen biết với Quách Uy không? Nếu có thì giúp tôi mở đường!”

Chương 130: Rượu Vào Lời Ra

Tô Văn Bản đại khái đã uống quá nhiều, nếu không uống nhiều, hẳn ta sẽ biết rõ một chuyện:

Mặc dù người bạn này của mình được xưng là người cầm cờ của các ca khúc phong cách dân tộc, nhưng MV vẫn là MV, diễn viên nào đã có ít tiếng tăm cũng không nguyện ý nhận.

Hơn nữa, Quách uy năm đó được xưng là “MV tiểu vương tử”, vất vả tận hai năm mới có thể góc đầu dậy, cho nên thứ mà hẳn không muốn nghe nhất chính là người khác đến mời hẳn quay MV.

Ngoài ra, dân tình đang bàn tán xôn xao về “ông trùm phòng vé hơn 100 triệu” và “kiếm khách trong phim võ hiệp” thì hiện tại, tôi chỉ là một đạo diễn mới bước chân vào nghề, chứ không phải là đại lão trong cái giới này.

Kết quả, chỉ vì một chai rượu trắng xuống bụng.

Tô Văn Bản đã thực sự vỗ ngực của mình dưới sự xúi giục của một người bạn và nói, “Việc này cứ giao cho tôi!

“Không phải chỉ là diễn viên cổ trang đẹp mắt sao, đừng lo lắng, đừng nói một người, dù là mười tám người, tôi cũng tìm ra cho cậu!”

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại hai giờ trước, Tô Văn Bản nhất định sẽ tát thật mạnh hai cái vào miệng của mình, để cho cái đầu này trực tiếp nổ tung.

“Uy, tiểu Quách a?” Tô Văn Bản ở trên bàn cơm móc ra di động, bấm số của Quách Uy, say khướt mà cười nói, “Bản ca của cậu đây, tôi muốn hỏi cậu một chuyện.”

Hắn nhìn thoáng qua người bạn bên cạnh, nói: “Cậu đã nghe qua Chu Nhất Trác chưa? đúng đúng đúng, người đoạt giải Giai điệu vàng vào năm ngoái.

“Ha ha, cậu thích bài hát của hắn sao? Được rồi, tôi sẽ giúp cậu chuyển lời hahaha...”

“Tiểu Quách, Nhất Trác gần đây đang dự định quay một album ca nhạc mang phong cách dân tộc,” Tô Văn Bản nắc lên một cái, rồi nói tiếp, “Hắn muốn tìm một diễn viên có tạo hình cổ trang đẹp để quay MV, cho nên tôi liền nghĩ đến cậu đầu tiên.

“Gần đây cậu có thời gian rảnh hay không?”

Bên kia điện thoại, Quách Uy trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói: “Thật ngại quá, Tô đạo.

“Thời gian gần đây tôi có đi Tây Bắc để quay ngoại cảnh, khí hậu nơi đó không phù hợp với lại tôi còn ngâm trong nước quá lâu nên sợ thời gian tới không thể tham gia quay phim.

“Phiền toái ngài thay tôi nói một tiếng xin lỗi với Chu tiên sinh.

“Ngài xem như vậy có được không, tôi sẽ đề cử cho ngài mấy tân binh, công ty chúng tôi rất mạnh về mảng phim cổ trang, cho nên còn có nhiều diễn viên có thể đáp ứng yêu cầu của ngài.

Giọng của Quách Uy không quá lớn, hơn nữa điện thoại cũng không mở loa. Thế nhưng tất cả mọi người trên bàn thì đang nhìn chăm chăm vào nụ cười căng cứng trên khuôn mặt của Tô Bản.

Thật lâu sau, hắn mới giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ nói:

“Thôi, sức khỏe mới quan trọng. Tiểu Quách, nghỉ ngơi thật tốt, cũng không cần giới thiệu đâu, cảm ơn cậu đã quan tâm.”

Sau khi cúp điện thoại, Tô Văn Bản cảm thấy bầu không khí ồn ào trong phòng riêng đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều đang nhìn về phía hắn.

Tô Văn Bản chéch choáng trong men say liền lập tức thanh tỉnh hơn phân nửa, đầu óc bắt đầu vận chuyển một cách bình thường.

Ngọa tào, vừa rồi mình mới làm cái trò gì vậy?

Đây không phải là tự mình vả mặt để cho người khác xem sao? ?

Lúc này, những người khác có lẽ cũng còn chút tâm trạng để xem náo nhiệt, nhưng riêng Chu Nhất Trác thì sắc mặt lại không tự chủ được.

“A, cái kia, lão Tô.....” Chu Nhất Trác xấu hổ, giơ lên chén rượu, “Ai, là lỗi của, tôi, hôm nay chúng ta đi uống rượu mà tôi lại lòi chuyện công việc ra để nói!

“Tới tới tới, uống rượu uống rượu.....”

Tô Văn Bản rũ đầu, yên lặng giơ lên chén rượu, do dự một chút, lại thả xuống, cười nói: “Hôm nay không uống nữa.

“Tôi có nên thay rượu bằng trà không? Haha...”

Những người còn lại trong bàn nhìn nhau.

Những người này ít nhiều đều có quan hệ xa gần với Tô Văn Bản, một số người thân thiết thì thay hắn lảng sang chuyện khác, còn không thân cho lắm thì lại hã hê nhìn người ta gập hợa.

Hừ, cho ngươi nông cuồng!

Mới chỉ có chút ánh sáng đã nghĩ mình là mặt trời chói chang, mới quay được một điện ảnh đã tự cho mình là đại lão!

“Đang đang đang!”

Khi bầu không khí đang vô cùng xấu hổ, thì chợt một hồi âm thanh gõ cửa vang lên. Mọi người đều quay đầu lại và phát hiện bên ngoài là hai người, một cao, một thấp.

Người thấp tầm hơn 40 tuổi, dung mạo bình thường.

Người cao thì nhìn qua rất trẻ tuổi, bộ dáng hoàn toàn khác với những người qua đường thường thấy.

“Ai nha, ngượng ngùng quá rầy a!”

Người trung niên có dung mạo bình thường vừa đi vào cửa, tay phải cầm ly, tay trái xách theo bình rượu, miệng cười khanh khách: “Vừa rồi nghe tiểu Hứa nói Tô Đạo cũng ở bên này, cho nên tôi mới cố tình sang hỏi thăm.

“Ai u, đúng là trùng hợp, hôm nay chúng tôi cũng đang tổ chức một buổi tiệc nhỏ đóng máy cho phim truyền hình mới!”

Tô Văn Bản nhìn người đàn ông trước mặt, vội vàng chào hỏi: “Thái tổng, sao ngài cũng ở đây!”

Người tới đúng là Thái thực tiễn.

Hắn vừa mới nghe Hứa Chân nói ở toilet gặp được Tô Văn Bản, thì liền vội vàng xách theo rượu, mang theo tiểu Hứa qua thăm người ta.

Chương 131: Quay MV

Tuy không phải là một tên tuổi lớn nhưng Tô Văn Bản đã từng hợp tác với tiểu Hứa nhà mình.

Hơn nữa, lúc trước khi Đinh Tuyết Tùng gây chuyện với Hứa Chân, chính Tô Văn Bản đã tặng ca thêm giờ, kêu đội chế tác biên tập một video trailer của riêng nhân vật Tuyết Trúc.

Về tình về lý, hắn là nên mang tiểu hài tử nhà mình qua kính người ta một chén rượu.

Tô Văn Bản lúc này không có tinh thần phấn chấn, nhưng hắn vẫn giữ tinh thần vui vẻ, rót đầy ly rượu rồi cười nói: “Thái tổng quá khách khí rồi.

“Nếu sớm biết ngài ở đây thì tôi phải là người qua đó kính rượu ngài.”

Trong khi nói chuyện, Hứa Trăn người đứng sau Thái Thực Tiễn cũng đi theo vào phòng riêng.

“Ai, vị này không phải là “Hoa Vô Khuyết” sao?”

Ai ngờ hấn mới vừa vào cửa, mấy người trong phòng riêng đã nhận ra ngay lập tức.

Hứa Trăn quay đầu lại nhưng không nhận ra những người này, hấn lễ phép gật đầu với bọn họ rồi nói: “Đúng vậy, là tôi.”

Sau khi nói xong, hấn nhìn Tô Văn Bân và muốn chờ lời giới thiệu của đối phương.

Tuy nhiên, Tô Văn Bân còn chưa kịp nói thì một trong số họ đã bất ngờ lên tiếng: “Này, Nhất Trác, không phải anh vừa nói muốn tìm một diễn viên mặc trang phục cổ trang để quay MV sao?”

“Này, không phải ở ngay trước mặt đây sao?”

“Vị này chính là mỹ nam cổ trang nổi tiếng nhất trên mạng trong thời gian gần đây nha!”

Tô Văn Bân: “..... “

Ngọa tào các người đang chơi tôi đúng không!

Rõ ràng cũng biết người ta đã nổi tiếng rần rần trên mạng?

Ngay cả Quách Uy cũng không đồng ý vậy mà kêu tôi đi tìm Hứa Chân?

Đây là chê cái tát vả mặt vừa rồi của tôi nhẹ quá sao?

Tô Văn Bân sắc mặt tái xanh tại chỗ, đang định biện hộ thì Chu Nhất Trác ở một bên nói: “Hahaha, lão Mạnh, đừng trêu chọc hài tử của người ta.

“Chỉ một cái MV mà còn cần Hoa Vô Khuyết ra trận sao?”

“Này không phải giết gà dùng dao mổ trâu à?”

Tô Văn Bân tức khắc nhẹ nhàng thở ra.

Hấn không khỏi dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía Chu Nhất Trác.

Quả nhiên, tìm huynh đệ vẫn nên tìm người như lão Chu đây này!

“Tô đạo, vị này là bạn của ngài sao?” Một bên, Hứa Trăn nhìn về phía Chu Nhất Trác để hỏi thăm.

Trong giới âm nhạc, Chu Nhất Trác rất có tiếng, nhưng ngày thường lại rất ít lộ mặt trước công chúng, cho nên Hứa Trăn cũng không nhận ra được.

Tô Văn Bân vui mừng nói: “Đúng vậy, đây là anh em thân thiết của tôi.”

“VẬY MV KIA, TÔI SẼ QUAY.” HỨA TRĂN NÓI.

Tô Văn Bân: “.....”

Hắn sững sốt một lúc lâu, sau đó nhin không được hỏi: “Quay cái gì?”

Hứa Trăn nói: “Quay MV.”

Tô Văn Bân ngậy người hồi lâu, một hồi vẫn mở miệng giải thích: “Không phải...MV này, cậu cũng biết, thù lao không được cao lắm...”

Hứa Trăn nói: “Không có việc gì, vị này không phải bạn của ngài sao.”

Tô Văn Bân: “.....”

Giờ khắc này, hắn mới chân chính cảm nhận được, bản thân đã uống quá nhiều rượu. Cho nên đầu có chút choáng, hai mắt cũng hơi hơi mờ, nhìn không được rõ lắm...

.....

Cuối tháng 7, cái nóng ở thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ánh sáng bị biến dạng nhẹ do nhiệt độ cao, mặt đường có mùi nhựa đường, mà những người đi đế dày mỏng thậm chí có thể cảm thấy bàn chân của mình bị bỏng nếu đi chậm trên đường.

“A... trời là vung, đất là lò, ta là bánh bao nhỏ...”

Dưới một gian nhà rợp bóng ở thành phố điện ảnh và truyền hình, Chu Hiểu Mạn cầm một chiếc quạt nhỏ màu hồng thổi “woo woo woo” vào mặt, cả người nóng như khoai lang nướng.

Trên phim trường trước mặt cô không xa, Hứa Trăn đang đội tóc giả và mặc bộ đồ màu đen, vung thanh kiếm trong tay dưới

ánh mặt trời và “chiến đấu” quyết liệt với những diễn viên quần chúng xung quanh.

Đúng vậy, Hứa Trăn cuối cùng vẫn tham gia MV “Nỗi Buồn Ly Biệt”.

Mặc dù MV này không giúp ích gì nhiều cho hắn trong sự nghiệp diễn xuất nhưng ít nhất nó cũng không gây tổn hại gì. Xét cho cùng, đây chỉ là một đoạn phim ngắn chưa đầy 4 phút, có thể hoàn thành trong vòng chưa đầy một tuần.

“Ai.....”

Bên trong mái hiên, Kiều Phong thở dài, tiếp tục lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán, đồng thời lên lút điều chỉnh góc độ để kén chút gió quạt của Chu Hiểu Mạn.

Hắn cũng không có ý kiến gì với việc Hứa Trăn tham gia đóng MV này.

Tô Văn Bân là một đạo diễn rất có năng lực và nhạy bén. Cơ hội vừa lúc thích hợp, lại không có hại gì khi thể hiện thiện chí đối với người ta.

Nhưng vấn đề là.....

“A Trăn, cậu thật không định suy nghĩ thêm về “Tam Thiếu Gia Kiếm” sao?”

Trong lúc tạm nghỉ ngơi, Kiều Phong tận tình khuyên bảo lại cầm theo tập kịch bản đã chuẩn bị sẵn rồi nói, “Đoàn phim nói rằng họ có thể điều chỉnh kế hoạch quay cho cậu, rút ngắn chu kỳ xuống dưới hai tháng.”

Hứa Trăn cầm bình nước trong bóng râm, uống hai ngụm, lắc đầu nói: “Kiều ca, em thật sự không thể tiếp nổi nữa, sáu tháng cuối năm nào là “Sở Lưu Hương” lại thêm “Máu Kiếm Đào”, đây đã là cực hạn của em rồi.

“Hơn nữa, kịch bản này đã thay đổi quá nhiều so với nguyên tác, từ một bộ phim võ thuật chuyển sang câu chuyện của một nhóm nữ nhân đi tranh sủng khắp nơi.

“Loại kịch bản sửa đổi nguyên tác này, em không thích.”

Kiều Phong thở dài, rút cuộc nhận mệnh mà từ bỏ giấy giụa.

Được rồi, mặc dù đầu tư cho bộ phim này rất cao và đội ngũ cũng rất tốt, nhưng nghệ sĩ nhà tôi không thích đâu.

Bạn học tiểu Hứa vốn là một chiến sĩ thi đua, cho nên cuộc “ép giá” năm nay sẽ kết thúc tại đây.

Chương 132: Bắt Đầu Kỳ Nghỉ

Mặt khác, Chu Nhất Trác và Tô Văn Bản cũng đích thân đến địa điểm quay MV.

Tô Văn Bản là chủ động xin ra trận và làm đạo diễn cho bộ phim ngắn này, đồng thời đưa đầy đủ đội ngũ nhiếp ảnh gia, kỹ sư ánh sáng và các đội khác về dưới quyền.

Rốt cuộc Hứa Chân quay MV là vì lợi ích của mình, sao có thể đối xử tệ bạc với người ta được?

Mà Chu Nhất Trác là một chủ nhân quyết đoán.

Hắn phát hiện bên này có nam chính giỏi, đạo diễn giỏi, bài hát làm át chủ bài cho album, vậy tại sao hắn không dứt khoát thu thập đủ bảy con rồng...

Khụ khụ, gom đủ các loại nguyên tố, trực tiếp triệu hồi ra một album kinh điển!

Tận dụng thời cơ, không để bỏ lỡ!

Kết quả là, chi phí sản xuất của album này đột ngột tăng vọt.

Chưa kể những khoản tiền nhỏ như trang điểm, làm tóc và tạo kiểu tóc, Chu Nhất Trác thậm chí còn sử dụng mối quan hệ bậc cha chú của mình để đặt lịch hẹn với Lý Văn m, nhà sản xuất hàng đầu trong ngành.

Vì vậy, khi Hứa Trăn quay MV, hắn phần nào cảm thấy những thông tin tìm thấy trên mạng là sai lệch.

Ai nói MV phải kém chất lượng?

Đoàn làm phim “Nỗi Buồn Ly Biệt” rất tốt, không tệ chút nào so với các quy cách làm phim của điện ảnh và truyền hình.

Quả nhiên, mọi việc đều là tai nghe thì ảo, mắt thấy thì thật!

Ngày hôm sau, nữ chính của MV gia nhập tổ.

Nữ diễn viên tên là Á Y Mộ, quê ở phía bắc Tân Cương, ngoại hình sáng sủa, xinh đẹp, mang ba phần nét lai. Hứa Trăn ngay khi nhìn thấy cô gái này đã cảm thấy quen thuộc, suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng nhớ lại:

Ồ, đây là khi các trường cao đẳng nghệ thuật lớn tổ chức kỳ thi vào đầu năm nay, giải “Thí sinh nghệ thuật đẹp nhất” do các phóng viên chụp ảnh và đưa lên trang chủ tin tức.

Khi đó Hứa Trăn vừa vào đoàn làm phim “Thiên Hạ Đẹp Nhất Dao” và cũng không ít lần thấy cô xuất hiện trên các bản tin giải trí.

Nói như thế, cô gái này tương lai rất có khả năng sẽ là học tỷ của mình a!

Ngay sau đó, những người còn lại trong đoàn cũng nhận ra Á Y Mộ, bọn họ sôi nổi cầm đề tài này đến bắt chuyện với cô. Chỉ là cô gái này không biết là sống nội tâm hay sao, trông cô ấy hơi nhút nhát và không muốn nói sâu về chủ đề này.

“Á Y Mộ, cuối cùng thì cô đã nộp hồ sơ vào trường nào, Kinh Kịch hay là Trung Ương?” Tô Văn Bản cười tùm tùm hỏi.

Tiểu cô nương mặt đỏ lên, hổ thẹn nói: “Tô đạo, tôi làm hỏng bài thi văn hóa, cho nên thi rớt.”

Tô Văn Bản: “.....”

Thí sinh nghệ thuật đẹp nhất lại thi rớt khóa văn hóa...

A, thật sự không biết nói như thế nào!

Bối cảnh quay của MV rất đơn giản, không có cốt truyện phức tạp, cũng không đòi hỏi nhiều kỹ năng diễn xuất.

Đại khái câu chuyện như sau: Nam chính và nữ chính là người yêu của nhau, nhưng nữ chính lại bị một vương gia mê mị sắc đẹp của nàng nhìn trúng, sau đó trở thành vũ nữ của hắn.

Để chuộc nữ chính, nam chủ đã chủ động cống hiến cho vương gia và trở thành sát thủ đắc lực nhất dưới tay đối phương.

Nhiều năm qua núi đao biển lửa, giết người như ma.

Một ngày nọ, vương gia bất ngờ hứa với nam chủ rằng chỉ cần hắn hoàn thành nhiệm vụ được giao thì sẽ tặng nữ chính cho

hắn xem như một phần thưởng.

Nam chủ mừng rỡ như điên, liều mạng mà hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng mà, khi hắn mang một thân đầy máu trở về vương phủ, chờ đợi hắn lại là vô số đao phủ, thủ phủ sớm mai phục sẵn ở đây.

Cuối cùng, nữ chính thoát khỏi gông cùm của vương gia, muốn sống chết có nhau với nam chủ nhưng nam chủ đã ôm nữ chính vào lòng và quay lưng với nhát dao cuối cùng.

Về cơ bản không có logic nào cả.

Đối với loại kịch tính đơn giản và thô bạo này, Hứa Trăn hiện tại đã quen thuộc, không cần bất kỳ khuôn mẫu nào cũng có thể tham khảo.

Đạo diễn Tô Văn Bản đứng trước màn hình, nhìn hình ảnh trên màn hình, không khỏi thán kinh ngạc: Chỉ trong nửa năm, sự tiến bộ của tiểu Hứa gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Đặc biệt là ánh mắt cuối cùng đầy cuốn hút trước khi chết, làm lay chuyển tâm can của người xem.

Kỹ năng này hoàn toàn không có khi quay “Dạ Vũ Giang Hồ”!

Khi Hứa Trăn đứng trước màn hình và xem đoạn phát lại này, hắn cũng cảm thấy rất hài lòng.

A...Quả nhiên, giống như lời Mi tỷ nói, tất cả sức cuốn hút đều nằm ở đôi mắt.

Một khi tìm đúng cảm giác cho đôi mắt, thì toàn bộ khung cảnh như có linh hồn ngay lập tức!

“Kiếm đã ra khỏi vỏ, ân oán đã qua, hôm nay ta chỉ muốn ôm nàng vào lòng...”

Hứa Trăn đang xem đến nhập thần, thì chợt nghe thấy bên cạnh có người ca hát.

Quay đầu liền thấy, đó là “Nguyên xướng” Chu Nhất Trác đang hát đệm cho cảnh quay trên màn ảnh.

Chu Nhất Trác thấy mọi người đều đang nhìn mình, hấn gãi gãi đầu cười nói: “Ta chỉ tìm cảm giác, xem hiểu quả cuối cùng là như thế nào.”

“Ồ, hai người diễn xuất thật tốt, đây chính là cảm giác tôi muốn!”

“Ai, phiền toái mọi người phát lại đoạn vừa rồi, tôi sẽ hát lại một lần nữa.”

Hứa Trăn: “.....”

Không biết tại sao, nhưng cảnh này quen thuộc đến không thể giải thích được.

Giống như một người nào đó cũng thích “Nhạc đệm” cho cảnh quay của mình.

Năm ngày sau, quá trình quay MV cho “Nỗi Buồn Ly Biệt” kết thúc, Hứa Trăn cuối cùng cũng mở ra “kỳ nghỉ dài” đầu tiên của mình.

Chà, cũng không quá dài...

Bây giờ đã là cuối tháng Bảy, mà “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” sẽ bắt đầu tiến tổ vào tháng chín, tính toán đâu ra đấy cũng chính là hơn một tháng.

Bất quá sao, ít nhất trong khoảng thời gian này hấn cũng không ở lại đây.

Chương 133: Tiến Tổ “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”

Việc đầu tiên là Hứa Trăn đi một chuyến đến Cam Châu để thăm sư phụ, sau đó sẽ đi đến thủ đô. Đông Nhạc đã thuê cho Hứa Trăn một căn hộ gần trụ sở công ty, diện tích không lớn nhưng các biện pháp an ninh rất tốt, có thể đảm bảo quyền riêng tư của nghệ sĩ một cách hữu hiệu.

Đúng vậy, hiện tại hấn đã là một nghệ sĩ nổi tiếng.

Khi Hứa Trăn làm thủ tục kiểm tra an ninh tại sân bay, Hứa Trăn lập tức bị nhiều người nhận ra ngay khi vừa tháo khẩu trang.

May mắn thay, không có nhiều cô gái trẻ xung quanh, cho nên cũng không gây quá nhiều sự unction.

Khi đến căn hộ ở thủ đô, Hứa Trăn mới nhận ra nửa năm bay, hành lý của mình đã thay đổi từ chiếc ba lô khi mới xuống núi thành năm chiếc xe đẩy lớn như hiện nay.

Cái đầu tiên chứa một số quần áo mới mua và một số bộ tóc giả.

Cái thứ hai chứa trọn bộ sách giáo khoa dành cho cấp trung học phổ thông,

Cái thứ ba, thứ tư, thứ năm là rất nhiều sách tham khảo và sách bài tập khác nhau...

A, thật sự quá đau đầu!

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Hứa Trăn đã học đến sức đầu mẻ trán.

Gia khoa + các khóa học online + tự học, mặc dù có trí nhớ rất tốt nhưng chỉ ở mức bình thường về tư duy logic, cho nên học toán, ngoại ngữ và các môn khác thì Hứa Trăn hoàn toàn mù tịt.

Vào đầu tháng 9, khi hắn nghe nói, cuối cùng mình cũng được tham gia vào tổ quay phim, Hứa Trăn lại có một ảo giác “Trở về nhà” không thể giải thích được.

“Nếu đã như vậy, không bằng cứ dứt khoát mua căn hộ ở Hoàn Châu là được.”

Quay trở lại thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu quen thuộc, Chu Hiểu Mạn ôm chiếc quạt nhỏ của mình và phàn nàn khi đang bước đi: “Chúng ta đã dành gần 80% thời gian ở đây trong năm nay!”

Hứa Trăn hơi hơi mỉm cười, không tỏ ý kiến.

Sau khi nhận phòng khách sạn, Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn buông hành lý và đến đoàn làm phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” để báo danh.

Đến thời điểm này, việc quay phim đã bắt đầu được hơn nửa tháng.

Tuy nhiên, vì vai diễn của Diệu Tăng Vô Hoa không có xuyên suốt toàn bộ phim, nên cho đến thời điểm này hắn mới được vào nhóm.

Khi Hứa Trăn đến phim trường, đoàn làm phim đang phối hợp cảnh quay giữa Sở Lưu Hương cùng Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Người đóng vai Sở Lưu Hương quả nhiên là Trần Chính Hào, Hứa Trăn cũng từng giáp mặt đôi phương khi đi tham gia thử vai Hạ Tuyết Nghi.

Mà nam diễn viên đóng vai Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng thì rất lạ mắt, Hứa Trăn thậm chí còn chưa từng nghe qua, chứ đừng nói là gặp mặt.

“Ồ, tiểu Hứa đến rồi.”

Bên lề, đạo diễn Đặng Đại Diễn nhìn thấy hắn, liền cười vẫy tay chào hỏi: “Nào, đến xem phần này, thật sự rất thú vị.”

Hứa Trăn nghiêng mình về phía trước, mắt vừa thấy, đó là cảnh hai người đang diễn một đoạn đánh võ trên nóc nhà.

Trần Chính Hào có kinh nghiệm rất phong phú, cảm giác giữ thăng bằng trên dây cáp cũng rất tốt, hơn nữa các động tác của hắn ta trông vô cùng đẹp mắt.

Nam diễn viên đóng vai Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng còn dữ dằn hơn, đi trên mái nhà dựng đứng như bậc tam cấp, dây cáp gần như chỉ là sợi dây an toàn của hắn.

Hứa Trăn đứng ở bên cạnh nhìn một hồi, cảm thán nói: “Người đóng vai Nhất Điểm Hồng có công phu rất tốt.”

Đặng Đại Diễn nghiêng đầu nhìn hắn một cái, cười nói: “Đúng vậy, tiểu Hứa rất có mắt nhìn, người này là diễn viên đóng thế của đoàn chúng ta.”

Hứa Trăn khẽ giật mình, đáp: “Trần Chính Hào tự mình đóng với diễn viên đóng thế sao?”

Siêu sao nào tên tuổi lớn như vậy, lại dám để diễn viên đóng thế phối diễn với Trần Chính Hào?

Đặng Đại Diễn bình thản ung dung mà đẩy đẩy mắt kính, nói: “Ừm, diễn viên đóng vai Nhất Điểm Hồng có việc nên đã xin

phép vắng, đến ngày 8/10, hấn mới có thể quay lại đoàn.

“Mà tôi thấy diễn viên thể thân này đóng khá tốt, cho nên dứt khoát để hấn diễn cũng được.

“Cậu cứ kiếm chỗ nào mát mẻ mà ngồi chờ đi!”

Hứa Trăn: “.....”

Oa, Đặng đạo, là kẻ tàn nhẫn!

Vài phút sau, cảnh quay hoàn thành xuất sắc, một lần liên thông qua. Tiếp theo đó là một cảnh quay đối thoại.

Hứa Trăn lật xem kịch bản và phát hiện câu chuyện này tình cờ là cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng cùng Sở Lưu Hương. Trong quá trình tra án, Sở Lưu Hương vô tình chạm trán với Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng đang chấp hành nhiệm vụ ám sát. Mặc dù cả hai không quen biết nhau, nhưng họ đã nhận ra thân phận của nhau thông qua cách chiến đấu.

Sau đó, Sở Lưu Hương tiếp tục điều tra vụ án, nhưng Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng cứ liên tục vờn xung quanh hấn, một hai nhất quyết phân rõ cao thấp.

Không có gì lạ trong phân đoạn này, nhưng điều kỳ quái lại là...

Cuộc nói chuyện giữa hai người này quá nhàm chán, không phải sao?

Sở Lưu Hương cùng Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, đều là hai đại hiệp giang hồ. Mỗi lần gặp nhau, câu chuyện giữa hai người chỉ xoay quanh vấn đề “Tại sao ngươi muốn giết ta?”, “Ta chính là muốn giết ngươi.”, thú thật, vô cùng nhàm chán.

Nó chỉ đơn giản là một tác phẩm văn học mạng tiêu biểu mà Hùng Tiên Sinh liêu mạng để kiếm nhuận bút!

Hứa Trăn nhìn lời thoại trong kịch bản, thật sự có chút nói không nên lời.

“Tại sao ngươi cứ đi theo ta?

“Không lẽ chỉ vì muốn kiếm trên tay ta đâm về phía yết hầu của ngươi!”

Lúc này, hai người trong sân đã bắt đầu cảnh quay của mình.

Giọng điệu, cử chỉ, ánh mắt và các biểu cảm của Trần Chính Hào đều rất đúng chỗ, trong khi lời thoại của Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng hoàn toàn là học sinh tiểu học đọc văn bản và phương ngữ vẫn còn nặng nề.

Đặng Đại Diễn bất đắc dĩ mà bĩu môi.

Quên đi, đến hậu kỳ cứ sử dụng lồng tiếng để phối âm lại, về phần hình ảnh có thể xem là được.

Chương 134: Thực Lực Của Trần Chính Hào

May mắn thay, Nhất Điểm Hồng vốn là một người nghiêm khắc, cho nên khuôn mặt vô cảm của hắn rất thích hợp khi nói chuyện.

Trong sân, Trần Chính Hào mỉm cười và lắc đầu.

Hắn chấp hai tay sau lưng, tư thái thông dong tự nhiên nói: “Thật sự xin lỗi, ta hoàn toàn không có hứng thú giao đấu với người.”

Nhất Điểm Hồng nói một cách khô khan: “Người không động thủ cũng phải động thủ!”

Nói, hắn cầm trường kiếm đâm tới.

Dựa theo kịch bản, Sở Lưu Hương lúc này hắn nên đứng tại chỗ, không thèm để ý đến Nhất Điểm Hồng.

Nhưng mà, lúc này Trần Chính Hào lại di chuyển.

Sau khi mũi kiếm của đối phương dừng ở cổ họng, hắn mới chậm rãi tiến lên một bước. Nam diễn viên đóng thế Nhất Điểm Hồng hơi sững sốt một chút, trong tiềm thức nhanh chóng lui về phía sau một bước.

“Người cho rằng ta không dám giết người?” Nhất Điểm Hồng kêu lên.

Trần Chính Hào mỉm cười không đáp, lại lần nữa tiến lên một bước.

Nhất Điểm Hồng buộc phải tiếp tục đi lùi.

Trần Chính Hào nhìn hấn, thản nhiên cười nói: “Người giết đi.”

Ngoài sân, Hứa Trăn thoáng giật mình.

Sửa lời kịch!

Hơn nữa, động tác cũng sửa lại!

Sự bất động ban đầu đã được thay đổi thành cách tiếp cận từng bước, lời thoại trên kịch bản từ, “Người dám nhưng không muốn”, “Nếu giết ta như vậy thì còn gì vui”...tất cả đều chuyển thành ba từ:

Người giết đi.

Hứa Trăn có chút không hiểu.

Hứa Trăn không thể biết liệu sự thay đổi đó là tốt hay xấu.

Từ góc độ hiệu ứng, kịch tính của cảnh phim dường như mạnh hơn và sự tự tin mạnh mẽ của nhân vật Sở Lưu Hương cũng nổi bật hơn.

Nhưng...

Hấn ta đột nhiên thay đổi lớn như vậy khi mới vừa lâm trận, giả sử tôi là diễn viên hợp tác với hấn, nhất định sẽ bị choáng váng!

“Cắt!”

Quả nhiên, người đóng vai Nhất Điểm Hồng choáng váng đến mức đơ người tại chỗ, một câu cũng không thể nói.

“Chính Hào, đoạn diễn này của cậu không giống trong kịch bản?” Đặng Đại Diễn hỏi.

Trần Chính Hào đang tự sửa lại cổ áo, thông thả ung dung nói: “Xin lỗi, tôi không quá thói quen máy móc theo sách vở.

“Cảm xúc đến đâu thì tôi diễn như vậy thôi.”

Đạo diễn bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Được rồi, chúng ta làm lại một lần nữa.

“Nhất Điểm Hồng làm quen với kịch bản chút nhé.”

Nam diễn viên đóng vai Nhất Điểm Hồng có chút không rõ mà quay đầu, rồi vội vàng gật gật đầu, nhân cơ hội đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Cùng lúc đó, không chỉ có Nhất Điểm Hồng, mà Hứa Trăn ở bên ngoài cũng cảm nhận được một cỗ áp lực không nhỏ.

Hắn không khỏi nhướng mắt nhìn Trần Chính Hạo ở cách đó không xa.

Người này..... Không chỉ có kỹ năng diễn xuất tốt, mà còn thích sửa đổi kịch bản theo cảm xúc của mình!

Đối mặt với đối thủ như vậy, mình phải sao để ứng đối đây?

Hôm nay, Hứa Trăn không có quay nào, cho nên hắn liền thành thành thật thật ngồi ở một bên xem người khác quay hình. Bởi vì người đóng thế Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng không quá biết diễn thoại, nên hắn chủ yếu chỉ xem Trần Chính Hạo. Thời điểm đi cạnh tranh vai diễn Hạ Tuyết Nghi, Hứa Trăn cũng từng cố ý tra tư liệu của người này:

Trần Chính Hạo, 32 tuổi, hiện là một trong những diễn viên tiêu biểu nhất trên thị trường phim truyền hình trong nước. Người này rất có tiếng trong nghề, không chỉ có kỹ năng diễn xuất xuất sắc mà còn vô cùng tận tâm, chịu khó, có trách nhiệm với vai diễn của mình và là một diễn viên rất có năng lực.

Đối với những đánh giá trên, Hứa Trăn hiện tại về cơ bản đồng ý.

Ví dụ bây giờ.

Trần Chính Hạo là một ngôi sao hạng nhất làng hoàng, bên cạnh chỉ có một trợ lý nhỏ, người này dùng chuyên gia trang điểm của đoàn phim và uống nước đóng chai của đoàn phim. Khi một nhân viên đang điều phối các vấn đề quay phim với hắn ta, mặc dù hơi khách khí khi nói chuyện, nhưng nhìn chung rất lịch sự và không có nhãn nhó hay tự cao tự đại nào.

Còn về thể thân, một người Hứa Trăn cũng không thấy.

Nếu phải nói Trần Chính Hạo có chỗ nào không tốt...thì chính là, não của người này có đôi khi bị gián đoạn trong chốc lát. Khoảng 80% thời gian, hắn diễn theo kịch bản, nhưng đôi khi

sẽ xuất ra một vài chiêu trò đa dạng nhưng không hề báo trước.

Vì hành vi của Trần Chính Hào không đi lệch khỏi định vị của nhân vật và nhu cầu của câu chuyện, nên đạo diễn Đặng Đại Diễn đã không đưa ra quá nhiều phản đối.

Tuy nhiên, cách diễn này đã khiến Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, người đang đóng vai trái ngược, hoàn toàn bị ăn quả đắng.

Vị anh trai kia chỉ là diễn viên võ thuật thể thân, lại bất ngờ bị bắt chó đi cày, bắt đắc dĩ trở thành diễn viên tiền cảnh. Hơn nữa, vừa bắt đầu đã va phải chế độ địa ngục: Trực tiếp đối diễn với Trần Chính Hào. Hứa Trăn thậm chí có thể ngửi thấy mùi đau khổ trên người hắn ta từ khoảng cách 10 mét.

Mặc dù bây giờ đã là đầu tháng 9, thời tiết không còn nóng nực khó chịu như hồi trước nữa, nhưng không biết là do áp lực quá lớn hay sao mà bạn học Nhất Điểm Hồng vẫn đổ mồ hôi không ngừng.

Phía sau lưng đã hoàn toàn bị mồ hôi ướt sũng, mồ hôi trên trán cũng theo cằm, chớp mũi, tí tách mà rơi trên mặt đất.

Nếu không phải vì bộ phim này theo đuổi hiện thực mà căn bản không trang điểm nhiều, thì e rằng lúc này khuôn mặt của đối phương sẽ càng thêm lấm lem.

Trong lúc tạm dừng, Hứa Trăn bắt lực nhìn Nhất Điểm Hồng đang kéo từng chiếc khăn giấy trên bàn, gần như không ngừng nghỉ trong giây lát, trực tiếp kéo một gói 200 chiếc khăn giấy xuống đáy.

Điều này khiến Hứa Trăn hơi lo lắng:

Trán của người này... liệu có bị tróc da hay không đây?

Chương 135: Lớp Trẻ Đang Đi Lên

Cùng lúc đó.

Hứa Trăn đang xem màn trình diễn của Trần Chính Hào, mà đồng thời Trần Chính Hào cũng đang âm thầm quan sát hắn.

Hứa Trăn ở phía trước không trang điểm theo kiểu trưởng thành, thay vào đó là áo phong trắng và đội mũ lưỡi trai, so với diện mạo trong video thử vai lúc trước, hấn trông trẻ trung và có tinh thần tươi mới hơn.

Hứa Trăn đã đoạt được nhân vật Hạ Tuyết Nghi này, đối với Trần Chính Hào mà nói, hấn không bận tâm thì chính là giả.

Một “đàn em” như vậy, trạc tuổi cháu mình, kết quả không biết bằng cách nào lại trở thành đối thủ của mình và thậm chí còn chiến thắng mình.

Chuyện này khiến trong lòng của Trần chính hào khó tránh một chút cảm xúc tiêu cực.

Chán ghét? Không thể gọi là vậy được

Khó chịu? Có một chút.

Tuy nhiên, điều khó chịu này không phải vì Hứa Trăn mà vì sự nghiệp diễn xuất của hấn đang dần tiến vào bình cảnh.

Trần Chính Hào hiện tại nhìn qua thì đúng là đang rất nổi tiếng, nhưng hấn vẫn thiếu cúp vàng cho ngôi vị ảnh đế và thị đế, càng không thể bước vào hàng ngũ của các diễn viên lão làng.

Hơn nữa, gần đây hấn cũng cảm thấy rõ ràng rằng một số lượng lớn các nghệ sĩ trẻ ở độ tuổi 20 hoặc thậm chí dưới 20 tuổi đang bắt đầu nổi lên. Những người này đang điên cuồng giành giật tài nguyên phim, truyền hình chất lượng cao trên thị trường, bóp chết dần không gian sống của thế hệ mình.

“Máu Đào Kiếm” chính là một trường hợp như vậy.

Sau khi sự việc này lan rộng trong ngành cách đây ít lâu, nhiều người đã có những suy nghĩ khác nhau. Bản thân Trần Chính Hào không quá bi quan, nhưng hấn cũng cảm nhận được cái gì gọi là hậu sinh khả úy.

Trước có hổ, sau có sói.

Rõ ràng hấn đang ở trên đỉnh cao của sự nghiệp, nhưng hấn lại cảm thấy áp lực không thể giải thích được.

Trần Chính Hào nghiêng đầu nhìn thoáng Hứa Trăn ở qua cách đó không xa.

Thật trùng hợp, người bên kia cũng tình cờ đang nhìn hấn.

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời giật mình, nhưng lại không hề lảng tảng mà quay đi nơi khác. Hứa Trăn mỉm cười và gật đầu lịch sự với đối phương, trong khi Trần Chính Hào cũng khẽ gật đầu đáp lại.

Tôi không quan tâm năm nay cậu bao nhiêu tuổi, đã vào vòng này thì phải tùy theo bản lĩnh của mình mà nói!

“Giúp tôi xem xét kế hoạch quay, lúc nào thì đến cảnh đối diễn với Vô Hoa?” Trần Chính Hào hỏi.

Trợ lý lật xem tài liệu trong tay nói: “Bắt đầu từ trưa ngày mốt, buổi đầu tiên là phần đánh đàn dưới ánh trăng.”

“Ồ, ở đó sao...” Trần Chính Hào giống như đang suy nghĩ ai.

Cảnh này...thật sự không dễ diễn.

Hấn biết Hứa Trăn gần đây đã trở nên nổi tiếng nhờ vào vai Hoa Vô Khuyết trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”, nhưng nếu ai đó thực sự cho rằng Vô Hoa là Hoa Vô Khuyết đã cạo đầu, thì hấn nhất định sẽ vô cùng đau khổ.

Trần Chính Hào có thể hiểu tại sao Hứa Trăn lại thành công với vai diễn Hoa Vô Khuyết, bởi gì nhân vật này thật sự rất hợp với con người của Hứa Trăn.

Hứa Trăn còn quá trẻ, với tài nguyên tốt như vậy, kỹ năng diễn xuất tốt và ngoại hình đáng ngưỡng mộ, hấn gần như là một Hoa Vô Khuyết sống sờ sờ ngoài hiện thực.

Nhập vai vào người có bản sắc giống mình là chuyện vô cùng dễ dàng.

Nhưng Vô Hoa là ai?

Đó là một hòa thượng.

Hơn nữa, hấn ta còn là thất tuyệt diệu tăng có bí ẩn vô cùng lớn, tài năng tuyệt đỉnh cùng võ công xuất chúng. Một nhân vật phức tạp như vậy, làm sao là một chàng trai còn non kinh nghiệm lại có thể đảm đương tốt được.

Trần Chính Hào cũng biết Hứa Trăn đã từng đóng vai nhà sư trong một bộ phim nào đó, nhưng làm thế nào mà một vai

khách mời dài hai hoặc ba phút lại có thể giống với nhân vật phản diện cuối cùng của cả bộ phim?

Ngày mốt, màn phối hợp đầu tiên giữa Sở Lưu Hương và Vô Hoa sắp sửa bắt đầu. Trần chính Hào thiết tình hy vọng rằng Hứa Trăn sẽ không để bản thân mình thất vọng. Nhất định phải để cho mình cảm nhận được cân lượng của thanh niên này đi.

Nếu cậu không cho tôi một bài thi đạt tiêu chuẩn, thì tôi nhất định sẽ khiến cho cậu một bài học nhớ đời, để cậu biết thế nào mới là diễn kịch chân chính!

Sáng hai ngày sau.

Hứa Trăn trang điểm xong và thay trang phục, xem kịch bản bên lề trong khi chờ đến phần của mình.

Diệu Tăng Vô Hoa ngồi trên một con thuyền trong đêm, đánh đàn dưới ánh trăng. Hứa Trăn vốn tưởng đoạn diễn này sẽ phải quay buổi tối. Nhưng không ngờ, phải quay vào buổi sáng, hơn thế còn chọn ngay ban trưa.

Theo nhân viên công tác nói, đây được gọi là “Ánh nắng cảnh đêm”, nhằm tạo hiệu ứng quay quay rõ ràng hơn. Còn về sáng sáng thì giao cho người quay phim cũng với hậu kỳ chỉnh sửa.

“Bạn học tiểu Hứa, cậu có muốn xem tư liệu tôi đã chuẩn bị cho cậu thêm một lần nữa không?” Chu Hiểu Mạn cầm theo máy tính bản lại gần.

Hứa Trăn lắc lắc đầu, nói: “Ngày hôm qua tôi đã xem xong, nhưng diễn xuất của những người đó không tốt lắm.

“Vì sợ ảnh hưởng nên tôi sẽ không xem lại nữa.”

Chu Hiểu Mạn sững sốt một hồi.

Diễn xuất của bọn họ không tốt?

Nếu vậy thì cậu tính toán diễn cái gì đây? ?

Chương 136: Hứa Trăn Và Trần Chính Hào

12 giờ trưa.

Trong hồ nhân tạo của thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu, một chiếc thuyền có mái che dài 56 mét bỗng bồng trôi trong hồ.

Hứa Trăn mặc một bộ tăng y màu trắng như tuyết, ngồi xếp bằng trên thuyền, phía trên chiếc bàn nhỏ trước mặt là một cây đàn huyền cầm có tạo hình cổ xưa.

Cảnh núi non sông hồ đẹp đẽ và một chiếc thuyền con bằng phẳng, vị hòa thượng mặc tăng y trắng đang đánh đàn thông thả trên thuyền dưới trăng.

Không thể không nói, màn ra sân của Vô Hoa đã lập tức mang lại hiệu ứng vô cùng tốt.

“Oa, thật sự cạo hết, không phải đội da giả!”

Ở mép nước, cô gái đóng vai Tống Diễm Nhi, Lý Hồng Tụ và các nhân vật khác đang túm tụm lại, ngắm nhìn Hứa Trăn trên hồ từ xa.

Trong đó một người tâm tắc thở dài: “Hắn thật sự làm được, nói cạo liền cạo!”

Một người khác vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, nghe nói lúc trước diễn Tuyết Trúc, hắn cũng đã cạo một lần, hiện tại lại vì nhân vật này mà tiếp tục hy sinh, quả nhiên là đứa trẻ ngoan.”

Người trước đó cũng nói theo: “Nhưng không sao, cái đầu trọc cũng rất đẹp trai. Nhìn da mỏng thịt non, môi đỏ và răng trắng...Ai ô ô...”

“Bah!”

Người bạn bên cạnh lập tức đập mạnh vào người cô và hét lên: “Yêu tinh, mau ăn một gậy của lão tôn!”

Mấy cô gái nhỏ sau đó bắt đầu vui cười và đùa giỡn, khiến những người phụ trách bên cạnh họ không khỏi ghen tị.

Mà lúc này Hứa Trăn ở trong sân cũng không cao quý, xuất trần như những người khác tưởng tượng. Hắn chỉ vừa mới học được vài ngón đàn cổ từ người hướng dẫn diễn xuất sáng nay và trước mặt hắn cũng đang nắm chặt thời gian để luyện tập.

Tuy nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên chính là về phương tiện phối nhạc ở hậu kỳ, cũng với sự phối hợp vơi tình tiết “Chia

dây” trong cốt truyện. Dây đũa trên đàn cổ này không phải dây đàn cũng không phải dây theo mà là mấy sợi dây bông.

Nói cách khác, Hứa Trăn hiện tại đang chơi bông.

Diệu Tăng Vô Hoa chơi bông dưới ánh trăng...Chà, không biết tại sao, nhưng đột nhiên phong cách này lại bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Cảnh quay vào trưa hôm nay xảy ra ngay sau cuộc chiến giữa Sở Lưu Hương cùng Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng. Nhất Điểm Hồng khẳng khái đòi đấu với Sở Lưu Hương, nhưng Sở Lưu Hương vẫn kiên quyết từ chối. Lúc cả hai đang bế tắc thì bỗng từ xa vọng lại một âm thanh buồn bã và lạnh lẽo của tiếng đàn.

Nhất Điểm Hồng vì tiếng đàn làm nhiễu loạn tâm tính, không quan tâm mà điên cuồng tiến công, Sở Lưu Hương rơi vào đường cùng, chỉ phải kéo hẫc nhảy vào trong hồ, lợi dụng bản thân biết bơi mà chế phục đối phương.

Sau đó, Sở Lưu Hương đem Nhất Điểm Hồng đang hôn mê ném lên bờ hồ, rồi bơi theo nơi phát ra tiếng đàn, tìm được Vô Hoa.

“Bang!”

Sau khi các diễn viên chuẩn bị xong, người ghi hình bắt đầu cảnh quay trên một chiếc thuyền khác cách đó không xa, thông báo bắt đầu phân đoạn quay phim.

“Rầm...”

Trần Chính Hào sớm đã ngâm mình dưới làn nước, đến lúc này thì đột ngột nhô đầu lên, tay bám chặt lấy mép thuyền nhỏ. Hẫc rũ sạch nước trên tóc, rồi cười nói: “Tiếng đàn của đại sư sao lại bị thương thế, không lẽ trong lòng có nỗi buồn khổ gì?”

Trên thuyền nhỏ, Hứa Trăn, người đóng vai Vô Hoa, dừng việc gảy dây và liếc nhìn sang phía đối phương.

“Ta tưởng là ai,” Sau một lúc lâu, hẫc lại đem ánh mắt di chuyển trở về, tay tiếp tục đánh đàn, khuôn mặt bình tĩnh mở miệng nói chuyện, “Hóa ra là Sở thí chủ.”

Sở Lưu Hương do Trần Chính Hào đóng, lật người nhảy lên thuyền, ngậm nga nói: “Ai là Sở thí chủ?”

Vô Hoa ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục chơi đàn: “Trên thiên hạ ngoại trừ Sở thí chủ, thì còn có ai có thể vô tình lên thuyền của bản tăng.”

Nhìn đến đây, đạo diễn Đặng Đại Diễn âm thầm gật gật đầu.

Ồ, không tồi.

Cả hai đều thể hiện tốt trong ngày hôm nay.

Trần Chính Hào thì không cần phải nói, hần diễn cái gì thì y như cái đó. Bản thân hần rõ ràng cũng là một người thông thả ung dung, tính khí lãnh đạm, nhưng khi diễn Sở Lưu Hương, hần vẫn có lộ tả nhân vật như đúc.

Nhìn vẻ ngoài hoạt bát và nhanh nhẹn của hần bây giờ, thì thật khó tưởng tượng ngày thường hần cao lãnh như thế nào.

Trong phim ngoài đời khác nhau như hai người, đây mới gọi là diễn viên chân chính.

Về phần Hứa Trăn...Đặng Đại Diễn có chút ngoài ý muốn.

Đặng đạo diễn trước đó đã hợp tác với Hứa Trăn thông qua “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, ông ta cảm thấy đây là một người trẻ tuổi vô cùng tài năng, trên cơ bản cũng biết rất nhiều kỹ năng diễn xuất.

Tuy nhiên, dù sao thì cậu ấy vẫn còn quá trẻ, dù là hiểu về vai diễn hay nắm bắt được những chi tiết nhỏ khác nhau, thì chắc chắn vẫn có một số điều chưa đúng chỗ.

Nhưng mà hôm nay Hứa Trăn...

Đặng Đại Diễn vuốt ve cằm của mình.

Nói như thế nào đây, giống như đang ở một trạng thái mà trước đây chưa từng có.

Hần đứng chung một khung hình với Trần Chính Hào, nhưng chỉ ít tới bây giờ vẫn không hề xấu hổ hay mất tự nhiên chút nào. Xét theo đoạn ngắn này, trình độ diễn xuất của cả hai gần như có thể nói là tương đương.

Đặng Đại Diễn tháo kính trên sống mũi xuống và lau cẩn thận. Ông ta biế, điểm yếu hiện tại của Hứa Trăn là chưa nắm chắc được tiết tấu. Mà kế tiếp đoạn này, là tiết tấu chuyển nhịp giữa Sở Lưu Hương và Vô Hoa.

Hắn dự định sẽ diễn như thế nào đây?

Nếu hắn thể hiện sự rụt rè ở đây, thì sau đó, tiết tấu của toàn bộ cảnh sẽ bị đổi thủ lấy mất!

Đặng Đại Diễn cảm thấy nhẹ nhõm với Trần Chính Hào, nhưng không phải với Hứa Trăn.

Ông ta hy vọng đứa trẻ này sẽ diễn tốt, bởi vì chỉ khi diễn tốt thì chất lượng của toàn cảnh mới có thể được cải thiện!

Chương 137: Người Xuất Gia Rất Thích Từ Tôn

“Mặt nạ tinh xảo như thế, Sở thí chủ vì có gì lại muốn vứt bỏ.”

Trong cảnh này, Vô Hoa đã vạch trần danh tính của Sở Lưu Hương, mà Sở Lưu Hương cũng đã vứt bỏ chiếc mặt nạ da người trên mặt mình xuống.

Trần Chính Hào đóng vai Sở Lưu Hương lắc lắc đầu, cười nói: “Cái mặt nạ này đã bị ba người nhìn qua, vậy ta còn giữ nó làm chi?”

Hứa Trăn đóng vai Vô Hoa hơi hơi mỉm cười, nói: “Bản tăng nhận ra người tới, cũng không phải vì nhìn thấy thuật dịch dung của người.”

“Không cần biết lý do là gì, dù sao cũng đã nhận ra.” Sở Lưu Hương tùy tiện mà ngồi ở trên thuyền nhỏ, chống một chân, tư thế tiêu sái tùy ý, hoàn toàn trái ngược với Vô Hoa đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn.

“Không biết hai vị khác là ai?” Vô Hoa hỏi.

Sở Lưu Hương nói: “Người đầu tiên chính là kẻ giết người không chớp mắt, Nhất Điểm Hồng.”

Nói xong lời này, Trần Chính Hào hơi dừng lại, chờ Hứa Trăn phản ứng.

Theo sự sắp đặt của kịch bản, tiếp theo, Vô Hoa nên tức giận không vui sau khi nghe thấy cái tên Nhất Điểm Hồng, rồi chặt đứt dây đàn trong tay, nói cái tên đó đã làm ô uế linh tính của đàn.

Trần Chính Hào đã từng tưởng tượng, nếu như để mình diễn, hẳn sẽ rút ngắn chút thời gian cắt đứt dây đàn trong cảnh này.

Nói cách khác, hẳn sẽ không đợi đối phương nói xong ba chữ “Nhất Điểm Hồng” này, đại khái là ở ngay chữ “Điểm”, liền trực tiếp bấm đứt dây đàn.

Tuy nhiên, lúc này, cho đến khi nói hết câu, bên kia vẫn chưa có phản ứng gì.

Trần Chính Hào không khỏi cảm thấy hơi thất vọng.

Quả nhiên a, vẫn là người trẻ tuổi...

Ban đầu, lời thoại của Hứa Trăn trong phân đoạn này rất xuất sắc, nhưng Trần Chính Hào chỉ mới đánh giá hắn cao lên một bậc. Kết quả, lời thoại vừa dứt đối phương đã đông cứng.

Nếu tiết tấu nơi này không thay đổi, thì không có cách nào nâng cao điểm cảm xúc lên trên, chi tiết “Đứt dây đàn” được cho là điểm bùng nổ bỗng nhiên trở nên hết sức tầm thường.

Hắn đang nghĩ như vậy thì đột nhiên nhận ra cho tới bây giờ Hứa Trăn vẫn không có phản ứng gì.

Đã qua bao lâu rồi?

3 giây trở lên đi?

Sao lại thế này, quên từ?

Trong lòng Trần Chính Hào tràn đầy nghi hoặc.

Tuy khó hiểu, nhưng hắn cũng không có từ bỏ một màn này, phẩm chất diễn viên chuyên nghiệp khiến hắn tiếp tục nói: “Kẻ thứ hai...”

“Tranh!”

Thẳng đến lúc này, âm thanh đứt dây đàn rốt cuộc mới truyền đến, Trần Chính Hào ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn bên cạnh.

Hắn không phải đang diễn mà là bị thời gian đột ngột này làm cho bất ngờ.

Lấy lui làm tiến!

Sử dụng thời gian trễ để làm gián đoạn nhịp điệu!

Trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên cảm thấy hổ thẹn vì suy nghĩ mới nảy của chính mình. Sự chậm trễ ba giây này thực sự rất hợp với khí chất nhà sư lãnh đạm, cao ngạo và lạnh nhạt của Vô Hoa!

Hơn nữa, xét trên góc độ tổng thể, cả điểm nhấn của “Đứt dây đàn” và sự nổi bật của nhân vật Vô Hoa đều được xử lý cực kỳ tốt.

“Mới vừa rồi, ngươi còn hỏi ta tại sao lại ném mặt nạ, còn bây giờ người lại tự cắt đứt dây đàn của mình?” Trần Chính Hào âm thầm tán thưởng cho cách xử lý của Hứa Trăn, nhưng cũng không quên tiếp tục lời kích của Sở Lưu Hương.

Vô Hoa từ bên cạnh bàn đứng dậy, đặt tay vào hồ nước, thờ ơ nói: “Ngươi ở chỗ này nhắc đến tên của người kia, huyền cảm đã dính phải huyết khí, sao có thể phát ra những âm thanh trong trẻo nữa.”

Sở Lưu Hương nói: “Ngươi cho rằng này hồ nước này sạch sẽ sao? Nói không chừng bên trong có...” Hắn nói đến đây thì dừng lại.

Tuy nhiên, đến thời điểm này, Vô Hoa vẫn như cũ không rút tay lên.

Hắn ung dung thong dong mà từ trong tay áo ra một cái khăn lụa màu trắng, xoa xoa tay, rũ mắt nhìn về phía mặt hồ, chậm rãi nói: “Ngươi có thể làm nước bẩn, nhưng nước không thể làm dơ người. Chảy tới chảy lui, không thể nhiễm bụi trần.”

Giọng nói trầm thấp mà ôn nhuận, không mang theo chút ngạo mạn nào, một câu này từ bên trong miệng hắn nói ra, không khác gì tiếng chuông đang gõ nhẹ bên tai.

Một câu chuyện vốn dĩ có chút giả tạo, nhưng qua diễn xuất của Hứa Trăn, lại có vẻ vô cùng cao quý và trong sáng, không có một chút giả bộ nào.

Ngoài sân, Đặng Đại Diễn cảm thấy đây là một bất ngờ lớn.

Sau hai lần tạm dừng, nhân vật Vô Hoa đứng im không nói tiếng nào, tiết tấu hoàn toàn nằm trong tay Vô Hoa.

Tiểu tử này, đúng là có chút bản lĩnh đấy!

Là mọi người đã đánh giá thấp hắn!

Hứa Trăn có thể nắm bắt được tinh thần của nhân vật đến mức độ này, thì kỹ năng diễn xuất thực ra đã không còn quan trọng nữa.

.....

Lúc này Hứa Trăn vẫn đang cảm thấy cực kỳ thoải mái trong cảnh quay của mình. Nếu như diễn kịch đều có thể không nhanh không chậm như vậy, thì thật sự quá thoải mái rồi.

Tiết tấu? Kiểm soát hiện trường?

Hắn không có nhiều suy nghĩ như vậy.

Còn tại sao lại chậm ba giây đồng hồ mới cắt đứt dây đàn... Người xuất gia mà, lúc nói chuyện có vẻ cao thâm một chút thì liền muốn chậm đi nửa nhịp, không phải sao?

Trừ bỏ điểm này, để có thể diễn hành động tinh túy hơn, thì: Khi nói chuyện, nhất định không được nhìn đối phương.

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, không thể kết nối cùng đường dây của người khác. Cho dù được kết nối, người cũng không thể hiểu hắn đang nói cái gì.

Đó mới gọi là cao tăng đắc đạo.

Đáng tiếc, kịch bản không cho phép, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng dùng chậm nửa nhịp để ứng biến.

Chương 138: Lão Nương Rất Đáng Sợ

Vào giữa tháng 9, khi quá trình quay phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” đang được tiến hành, thì album của người đoạt giải Giai điệu vàng năm ngoái, Chu Nhất Trác cũng đã hoàn thành và dự kiến sẽ phát hành trước cuối năm nay.

Hứa Trăn bên này cũng đã nhận được MV do Tô Văn Bản gửi qua, Kiều Phong nhìn một hồi thì cảm thấy không tệ lắm, cho nên cũng không còn để ý tới nó nữa.

Mà bản thân Hứa Trăn thậm chí còn chưa xem qua.

Thời gian gần đây hắn thực sự rất bận, vừa phải quay phim vừa chuẩn bị cho các kỳ thi nghệ thuật, mỗi ngày đều như một con quay không ngừng xoay tròn.

Tuy nhiên, bản thân Chu Nhất Trác thì lại rất hào hứng.

Mv này quả thật rất thú vị!

Ngựa khỏe đi bằng yên tốt, bài hay đi bằng gạch vàng...

Không đúng, đội chế tác quả nhiên xứng được huy chương vàng, mà chất lượng của MV này thật sự rất xứng đáng với tài hoa của tôi!

Hắn mang theo đĩa CD cùng với MV, đầu tiên là gọi trợ lý của mình xem qua một lần, sau khi nhận được một loạt câu vâng, hắn lại mang nó đến công ty và phát lại cho các nhà lãnh đạo, tiếp tục thu hoạch được rất nhiều lời khen.

Hắn còn ngại không đủ, lại chạy đến một cái group chat @ mọi người, đánh chữ nói: “Này, mau tập trung lại, tôi sắp ra album mới rồi đây

Group chat này tên là “Đi thôi, xuống lầu thôi”, thành viên tuy không đông, nhưng đều là người cũng sinh sống chung thành phố với Chu Nhất Trác, bên trong cũng không thiếu nhóm bạn rượu thường xuyên đi chung với nhau.

Vì chưa phát hành album nên chỉ có thể xem offline, do đó cả nhóm bàn tán rôm rả, cuối cùng quyết định đến biệt thự view hồ lớn của mà mẹ lão Trác mua.

Nguyên nhân chính là Chu Nhất Trác, với tư cách là một lão đàn ông sống một mình, trong nhà không có bảo mẫu, mà căn hộ riêng của hắn thì không thể đặt chân đến.

Vào lúc 5 giờ chiều, những người này xách theo bia rượu, rượu ngoại và các món ăn nhẹ, tập trung ở bên ngoài tiểu khu.

“Wow, Chu lão bản, biệt thự này của anh cũng quá kiêu ngạo đi!”

Một vài người bắt đầu bước vào sân, âm thanh tán thưởng liên tục vang lên gặp nhà.

“Nhìn con đường này xem, cái cây xanh này nữa!”

Một người bạn thốt lên: “Biệt thự này, nếu trang hoàng xong có khi còn mắc hơn giá nhà đấy?”

Chu Nhất Trác tự hào nói: “Tôi không biết, tôi không quan tâm đến việc trang trí, tất cả đều là sự sắp xếp của mẹ tôi.”

Vừa mở khóa cửa bằng đầu vân tay, hắn vừa thở dài, “Ai, mẹ của tôi là người không thích nghe lời khuyên bảo của ai.

“Lúc trước tôi đã nói bà ấy không nên mua nhà biệt thự, mà nên mua một căn nhà gỗ ở phía Tây.

“Chân của bà đã khắp khiễng, vậy mà còn muốn mua biệt thự? Mua một căn nhà rộng lớn như vậy thì có gì tốt? Đến lúc đó chẳng may trượt chân ngã ở cầu thang...”

Chu Nhất Trác vừa nói, cánh cửa cũng đồng thời được mở ra.

Hắn ném giày ra ngoài hành lang và đi chân trần trên sàn gỗ, vừa định chào hỏi những người bạn phía sau, thì chợt nhìn lên và phát hiện có một người đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Đó là một vị phu nhân lớn tuổi.

Bà không quá xinh đẹp, nhưng khí chất lại mang theo vẻ trí tuệ và tao nhã, mái tóc dài buộc nửa, mặc một chiếc váy đen được cắt may khéo léo, thoát nhìn, bà là một người phụ nữ mạnh mẽ rất có năng lực.

Vừa nhìn thấy vị phu nhân này, đám người trong nháy mắt liền biến thành pho tượng.

Lão nương của Chu Nhất Trác, Hoàng Hạc!

Đại ca ơi!

Trước khi dẫn chúng ta tới đây thì có thể kiểm tra trước lịch trình của lão nương nhà mình được hay không? !

Chu Nhất Trác hiện tại giống như bị đông cứng, sét đánh đến cả người khét lẹt.

Hắn từ trước đến nay kiêu căng ngạo mạn không sợ ai, nhưng người duy nhất trên đời mà hắn sợ chính là lão phu nhân nhà mình.

Cha hắn mất sớm, mẹ một tay nuôi hắn khôn lớn, từ nhỏ đến lớn, hắn đứng trước mặt người nào cũng đều là dáng vẻ oai phong lẫm liệt, thế nhưng hễ đứng trước mặt lão nương nhà mình thì không khác gì một con chuột nhắt nhìn thấy mèo.

“Ha ha, cầm nhiều đồ ăn ngon như vậy,” Hoàng Hạc nhìn về phía nhóm người, từ trên sofa đứng lên, cười nói, “Hôm nay

là sinh nhật của ai sao? Là ta quấy rầy các cậu?”

“Không có không có, là chúng con làm phiền dì...”

“A, tôi quên mất, lát nữa phải về công ty tặng ca, lão Chu, tôi để lại rượu cho cậu nhé.”

“Đúng đúng đúng, xe tôi hỏng rồi, vừa lúc hôm nay có hẹn đi sửa xe...”

“Thật ngại quá, tiểu Mễ nhà tôi tiêu chảy, tôi phải mang nó đi xem bác sĩ.....”

Một đám nam nhân hơn 30 tuổi đứng trước mặt Hoàng Hạc lại giống như biến thành một đám học sinh tiểu học, vội vàng tìm đủ mọi cớ, ôm mạng thoát thân.

Vài phút sau, biệt thự cũng chỉ dư lại hai mẹ con Chu Nhất và Hoàng Hạc.

Chu Nhất Trác nhìn trong phòng khách chất đầy rượu, chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

.....

Khi đám người đi ra ngoài, một người trong số họ trộm hỏi: “Mẹ của lão Chu rất lợi hại sao? Sao mấy người ai cũng sợ bà ấy thế?”

Người bên cạnh trợn to hai mắt mà nói, “Ôi mẹ ơi, Hoàng Hạc, cậu không biết sao? Cậu chơi với lão Chu lâu như vậy, còn không biết mẹ của hắn là ai?”

“Cậu chưa xem “Chủ Nhật May Mắn” sao? Ngay cả “Thơ Vịnh Hoa Hạ” cũng không biết?”

“Dù không xem thì ít nhất cũng phải theo dõi Gala hội xuân chứ?”

Người đó sững sốt một lúc rồi mới nói: “Bà ấy cũng tham gia Gala hội xuân sao?”

“Tham gia cái rắm,” Người bên cạnh nói, “Người ta là tổng đạo diễn của Gala hội xuân, tận ba lần rồi!”

“A.....”

Một vài người ở xung quanh đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chương 139: Ta Chỉ Cần Hình Ảnh

Lúc này, tại phòng khách của căn biệt thự, Hoàng Hạc chưa hết tức giận vì con trai dám bạn đến nhà uống rượu.

Bà ngồi ở trên ghế sofa, nhắc chân lên và nói, “Bọn họ đến đây có chuyện gì sao?”

Chu Nhất Trác ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẹ, trong tay xách lên một túi giấy, ngượng ngùng cười nói: “Ha ha, album của con sắp ra mắt, cho nên định gọi bọn tôi thưởng thức và cho nhận xét.”

Hoàng Hạc chỉ vào dàn âm thanh trong phòng khách, vô cùng thích thú nói: “Bọn họ đi rồi, mẹ sẽ giúp con thưởng thức và nhận xét.”

Chu Nhất Trác đột nhiên cảm thấy trên trán có chút mồ hôi.

Mặc dù hắn rất tự tin vào album của mình, nhưng...5 trong số 12 bài đều là rap, còn lại về cơ bản toàn là quẻ khóc sùi gào, lão nương mình nghe xong mà thích thì mới là lạ!

Hắn do dự mà đem tay vói vào trong túi, nghĩ một hồi, vẫn quyết định lấy ra đĩa MV “Nỗi Buồn Ly Biệt”, nói: “Đây là MV ca khúc chủ đề, mẹ trước cứ xem cái này đã.”

Chỉ có cái này là ổn thỏa nhất!

Nói xong, Chu Nhất Trác đặt đĩa vào đầu thu trong phòng khách, đồng thời bật máy chiếu ở nhà lên.

Hoàng Hạc nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của con trai thì không khỏi mỉm cười, rồi ngồi thẳng lưng dậy.

Ngay sau đó, cảnh mở đầu của MV xuất hiện trên màn hình, cảnh núi non xanh biếc, nước sông chảy xiết, khúc dạo đầu du dương của điệu cổ trang cũng vang lên.

“Chà, khúc nhạc dạo đầu này không tồi đâu.” Hoàng hạc nói.

Chu Nhất Trác miễn cưỡng giật giật khóe miệng nói: “Khúc nhạc dạo đầu là do biên khúc làm, không phải con viết.”

Ngay lập tức, màn hình đi vào cảnh chi tiết, Á Y Mộ, người đóng vai nữ chính, xuất hiện. Những bức tường trắng và ngói

xanh, một cây hoa đào và Á Y Mộ đang gảy đàn cổ nhân nhã dưới gốc cây.

“Ừm, dựng cảnh không tồi, đạo diễn cũng rất lợi hại.” Hoàng Hạc thuận miệng nói lời bình.

Chu Nhất Trác đáp: “Vâng, đạo diễn là lão Tô, bạn học của con, người ta hiện tại cũng là đại đạo diễn.”

Cùng với tiến độ của MV, Hoàng Hạc nhận xét khắp nơi, nói rằng giai điệu hay, kịch bản phân cảnh ở mức bậc thầy và người đệm hát ở trình độ cao.

Mất thấy nửa phút trôi qua, Chu Nhất Trác nhận được rất nhiều lời khen ngợi, nhưng không có cái nào hướng về hắn.

Đúng là tâm tình phức tạp.

Thẳng đến giây thứ 30, một người mặc cổ phục đen tuyền bỗng nhiên xuất hiện trong ống kính. Hắn bước vào trong một đình viện lộn xộn, nhìn chiếc huyền cầm bị chặt đứt dưới gốc cây đào, thân hình liên diên cuồng tìm kiếm khắp nơi trong đình viện.

Hứa Trăn ra sân.

Chu Nhất Trác lúc này đã quen với việc mẹ mình khen ngợi người khác, vì vậy hắn đơn giản chủ động giới thiệu: “Ồ, đây là nam chính MV của con, một vị tân binh mới nổi, nghe nói diễn cảnh đánh võ siêu lợi hại...”

Lúc hắn đang nói, thì khuôn mặt chính diện của Hứa Trăn đã được phóng to trên màn hình.

Hắn tìm thấy một lá thư từ căn phòng ngủ lộn xộn, cả thân thể cúi xuống, mày hơi cau lại, gắt gao nắm chặt lá thư trong tay.

Đôi mắt tràn đầy thống khổ giống như nội tâm đang bị dao cứa lầy.

Lúc này, Hoàng Hạc ngồi trên sofa bỗng nhiên chỉ vào MV, bà chăm chú nhìn vào màn hình, nói: “đây là người nào?”

“Người này gọi là Hứa Chân, một diễn viên từng hợp tác với lão Tô...”

Nghe được câu trả lời của con trai, Hoàng Hạc gật đầu, thay đổi dáng ngồi thoải mái hơn. Hình ảnh kế tiếp chính là nam

chính do Hứa Trăn đóng đã chủ động xin ra trận, làm môn hạ của vương phủ, trở thành thích khách trong tay Vương gia.

Khi câu chuyện tiếp tục tiến triển, có kiếm, ánh sáng, bóng tối, quyền cước tung hoành, kỹ xảo đánh nhau vừa khí thế vừa tinh tế, thực sự rất đẹp mắt.

Khoảng 2 phút sau, câu chuyện bị cắt ra khỏi MV, lúc này Chu Nhất Trác tự mình đứng dưới gốc cây hoa đào tạo tư thế biểu diễn thâm tình.

Bên ngoài màn hình, Chu Nhất Trác không nhìn được ngòi thẳng.

Hắn đã bỏ rất nhiều tiền để làm bộ trang điểm và kiểu tóc này, diện mạo quá đỉnh!

Cảm giác rất soái đúng không!

Hắn vừa định tự giễu nhạo báng chính mình, lúc này đây, lão phu nhân đã lâu không nói chuyện đột nhiên mở miệng.

“Sao tự dung con lại nhảy vào MV vậy?”

Hoàng Hạc mày nhíu lại, nói: “Mọi người nghe con hát chứ có xem con biểu diễn đâu.

“Con vừa xuất hiện, tiểu tấu MV liền bị con quấy rầy!”

Chu Nhất Trác: “...”

Lão nương!

Ngài là mẹ ruột của con sao!

Chu Nhất Trác dùng vẻ mặt thất lạc tiếp tục coi MV, MV này vốn là điều tự hào nhất của hắn, nhưng tới giây phút này thì bỗng dung trở nên đần độn vô vị.

Sau 4 phút, toàn bộ MV đã phát xong.

Hoàng Hạc lập tức cầm lấy bộ điều khiển từ xa, một lần nữa xem lại MV, trọng tâm chính là cảnh đánh võ vừa rồi.

Một lát sau, bà hỏi: “Đĩa CD này, cho ta được không?”

Chu Nhất Trác ngập ngừng, đáp: “Mẹ tính mang đi đâu?”

Hoàng Hạc trả lời: “Đem đến đơn vị của mẹ.”

Nghe vậy, Chu Nhất Trác lập tức lắc đầu nói: “Như vậy không được, album của con còn chưa phát hành.”

Hoàng Hạc: “Mẹ không cần bài hát của con, mẹ chỉ cần hình ảnh của MV này, cứ xóa âm thanh là được.”

Chu Nhất Trác: “...”

Một lần nữa lại chịu đã kịch gấp vạ lần của lão nương nhà mình!

“Mẹ muốn làm gì nha...” Chu Nhất Trác khóc không ra nước mắt, “Nếu nó hữu ích, vậy có thể đến công ty ký thêm một hiệp ước bảo mật.”

Hoàng Hạc đáp: “Hữu dụng, đơn vị của chúng ta gần đây đang chuẩn bị cho một chương trình võ thuật, cũng cần thêm mấy minh tinh.

“Bọn họ đã giới thiệu vài người cho ta, tuy có danh khí lớn nhưng về kỹ năng đánh võ lẫn hình tượng, ta đều cảm giác không bằng đứa trẻ kia.

“Cho mẹ đoạn MV này, mẹ mang cho các đồng nghiệp xem, sau đó hỏi thêm ý kiến cho bọn họ.”

Chu Nhất Trác nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Đơn vị của lão nương nhà mình?

Uy...Đó không phải là CCTV à?

Hâm mộ! Ghen ghét!

Bỏn thiếu gia cũng chưa lên sân khấu của CCTV đây này

Chương 140: Người Trẻ Tuổi

Chu Nhất Trác tuy vô cùng cảm khái, nhưng cũng không đến mức tổn hại lợi ích của hắn.

Bởi vì hắn có ấn tượng rất tốt đối với Hứa Trăn, suy nghĩ một hồi, hắn mới chợt nhớ đến đoạn trailer của “Dạ Vũ Giang Hồ”. Hắn nhanh chóng lấy điện thoại ra, rồi đưa cho Hoàng Hạc: “Mẹ, ngài mau xem cái này đi.

“Đây là bộ điện ảnh mà Hứa Chân hợp tác với lão Tô, cảnh võ thuật này thậm chí còn hay hơn MV của con.

“Còn nếu muốn xem hình tượng, thì hóa trang của cậu ta trong “Tuyệt Đại Song Kiêu” cũng không tồi, mẹ có thể xem các đoạn cắt nối biên tập trên mạng...”

“...”

Bạn học Chu Nhất Trác không ngừng giới thiệu Hứa Trăn cho lão nương nhà mình, cuối cùng còn đệm thêm một câu đánh giá chủ quan: “Hứa Chân thật sự là một người rất tốt.

“Đạo gần đây, cậu ta đã bắt đầu có danh tiếng, hợp đồng quay phim một đồng, nhưng cậu ấy vẫn nể mặt lão Tô để dành chút thời gian tham gia MV của con.

“Con cảm giác cậu ấy là một người thích hợp để thường xuyên hợp tác.”

Hoàng Hạc nghe xong lời này, giống như nghĩ đến cái gì mà gật gật đầu.

“Được rồi, ta đã biết, con bận thì đi đi,” Bà vừa nói vừa thu dọn chiếc túi nhỏ trong tay, “Quay lại và hỏi công ty của con về những thủ tục cần làm nếu ta muốn đoạn hình ảnh của MV này.”

Dứt lời, hoàng Hạc lại bổ sung nói: “Ta chỉ muốn hình ảnh, không cần bài hát của con.”

Chu Nhất Trác: “...”

Cáu bản!

Mẹ có biết ý nghĩa của việc lấy tráp, bỏ ngọc là gì không? !

(Câu thành ngữ này ý chỉ những người thiên cận, không biết nhìn xa trông rộng)

Mẹ muốn MV?

Ha ha, con không thích, con sẽ gửi MV lẫn bài hát của con cho mẹ!

....

“Này, lão Phùng,” Ra khỏi biệt thự, Hoàng Hạc liền gọi cho một dãy số, nói, “Tiết mục “Giang Sơn Như Hoa” mà lần

trước chúng ta bàn, tôi đã tìm được một diễn viên thích hợp.

“Cậu ta gọi là Hứa Chân, đứa trẻ này lớn lên rất sáng sủa, đánh võ cũng rất đẹp, lát nữa tôi sẽ gửi cho anh mấy đoạn video để anh xem qua.”

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của một nam nhân trung niên vang lên: “Còn Quách Uy thì sao?”

Hoàng Hạc suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngoại hình và võ thuật của cậu ta mạnh hơn Quách Uy, danh tiếng có thể kém hơn một chút, nhưng làm vị trí thì không thành vấn đề.”

Người đàn ông trung niên đáp: “Vậy được rồi, hiện tại tôi sẽ không liên lạc cho bên phía Quách Uy.”

“Suy cho cùng, đã là chương trình được chọn để tổ chức Gala Hội xuân thì chất lượng phải đặt lên hàng đầu”.

.....

Lúc này, tại khu vực quay phim nằm ở phía bắc thủ đô, đoàn phim “Tam Thiếu Gia Kiếm” đang tiến hành quay ngoại cảnh.

Sau vài tháng chưa giải quyết được ứng cử viên cho nam chính Tạ Hiểu Phong, thì nam thần cổ trang nổi tiếng của ngành, Quách Uy cuối cùng đã được chốt.

Quách Uy năm nay 25 tuổi, mặc dù vị trí trong ngành không cao nhưng lại được nhiều người hâm mộ trên mạng, thuộc hàng nam diễn viên “bình dân nhưng không nổi tiếng”.

Nói cách khác, hắn thực sự đã có sẵn những điều kiện cần thiết để trở thành một diễn viên xuất sắc, nhưng do không may mắn, cho nên vẫn chưa gặp phải một bộ phim truyền hình nào có thể xoay chuyển mình.

Quách Uy thực tế không phải là ứng cử viên được yêu thích nhất của đoàn làm phim “Tam Thiếu Gia Kiếm”. Lựa chọn đầu tiên của họ là Hứa Trăn, nhưng dù cố gắng thế nào, người ta vẫn không chấp nhận, cho nên không còn cách nào khác, mà phải lựa chọn ứng cử viên thứ hai.

Quách Uy cũng biết về quá trình này.

Hắn không bận tâm đến việc đoàn làm phim xếp mình ở vị trí thứ hai, cũng không ngại nhất “đồ ăn thừa” mà Hứa Trăn để

lại.

Số mệnh không tốt, không giống như những người vừa mới xuất đạo đã có thể nhận vai Hoa Vô Khuyết, cho nên cũng không có quyền phàn nàn ai.

“Ha ha ha, tiểu Quách, lại đây tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện cười.”

Giữa giờ nghỉ trưa, người đại diện của Quách Uy chạy đến nói: “Cậu có nhớ đêm hôm trước, Tô Văn Bản gọi điện tới mời cậu đi diễn MV kia không?”

Vẻ mặt bình tĩnh của Quách Uy lập tức chùng xuống, nói: “Nhớ.”

Thành thật mà nói, Chu Nhất Trác là một ca sĩ khá nổi tiếng, mà MV của hắn thực ra cũng không phải là một món hời đặc biệt.

Hắn ta cũng từng đóng vai chính trong các MV album trước của mình, thậm chí còn có hoa hậu tham gia, đồng thời tạo bước đẩy cho nhiều tân binh. Về khâu lựa chọn diễn viên, hắn cũng rất kỹ lưỡng chứ không hề tùy tiện như chọn chó, chọn mèo.

Nếu thù lao phù hợp, thì với thân phận hiện tại của Quách Uy, không phải là không thể tiếp nhận.

Nhưng là...

Quách Uy rất tức giận.

Ai mà không biết hồi đó mình bắt đầu lập nghiệp bằng việc quay MV?

Bao nhiêu người đã chế giễu tôi là “KTV ảnh đế”, hai năm qua tôi cũng xoay xở được một chút nhưng sao hắn lại kêu tôi đi quay MV?

Chờ tôi bị chế giễu nữa sao? !

Người đại diện thân bí hề hề nói: “Cậu đoán xem, bọn họ cuối cùng tìm ai?”

Quách Uy cầm cây quạt, lạnh nhạt nói: “Sao tôi biết, không chừng là một diễn viên trẻ tuyển 18 từ chỗ nào đó nhảy ra.”

Người đại diện đáp: “Ha ha...Cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được, người cuối cùng nhận MV này, chính là Hứa Chân!”

Quách Uy sững sốt một lúc.

“Hứa Chân?” Hắc kinh ngạc nói, “Cậu ta không nhận “Tam Thiếu Gia Kiếm”, mà đi nhận MV này sao?”

Người đại diện nhướn mày nói: “Đúng vậy, thú vị không? Nghe nói Chu Nhất Trác đã đầu tư rất nhiều tiền, có lẽ bọn họ muốn dùng MV này để thu lại vốn.”

Quách Uy có chút kinh ngạc mà cười thành tiếng.

Tại sao? Vì bảng giá mà Chu Nhất Trác đưa ra sao?

Hắc chưa từng gặp Hứa Chân, cho nên cũng không biết tên tiểu tử này là dạng người gì?

Nhưng, Quách Uy nhìn không được mà nắm chặt kịch bản trong tay.

Cơ hội cậu không cần thì tôi lấy được.

Vậy mà, thứ tôi khinh thường, cậu lại đi nhặt.

A, đúng là người trẻ tuổi...

Ai nói với cậu đi đúng bước đầu tiên thì cậu có thể đi trước mọi bước trên con đường?

Cơ hội luôn dành cho những ai chuẩn bị sẵn sàng!

Tôi muốn nhìn xem cậu sẽ như thế nào khi tôi đứng ở tuyến đầu trong một vài năm nữa!

Chương 141: Khảo Sát Địa Hình

Vào ngày 15 tháng 10, đoàn làm phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” đã kết thúc quá trình quay phim tại Thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu và đi đến khu vực quy phim Vân Sơn ở Dự Châu.

Cảnh quay ở đây trong kịch bản là “Ni Sơn”. Mặc dù không có nhiều cảnh quay nhưng nó liên quan đến cảnh đánh nhau quan trọng nhất trong cả bộ phim:

Sở Lưu Hương đại chiến “Thiên Phong Thập Tứ Lang”.

Trong nguyên tác, Ni Sơn là nơi ẩn cư của góa phụ bang chủ tiềm nhiệm Cái Bang. Sở Lưu Hương đã biết được một loạt các sự việc cách đây không lâu, bốn vị cao thủ nổi tiếng trong võ lâm đồng thời nhận được một lá thư cầu cứu từ Thu Linh Tố, về sau cũng chết thảm ở đây.

Bởi vậy, vị phu nhân bang chủ Cái Bang này nhất định có liên quan đến những vụ án mạng trên.

Để tìm ra sự thật của vụ việc, Sở Lưu Hương đã đến Ni Sơn để tìm Thu Linh Tố, nhưng không ngờ lại gặp phải một vị cao thủ chặn đường.

Người này tự xưng là Đông Doanh Y Hạ, Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Hai người vì tranh đường đi mà động thủ.

Đứng trên xà đá, “Thiên Phong Thập Tứ Lang” do Vô Hoa cải trang, đã tung ra đòn tấn công kinh tâm động phách nhắm vào Sở Lưu Hương. Mặc dù cuối cùng hắn không giết được Sở Lưu Hương, nhưng một đao này cũng gây ra chấn động cho đối phương và người đọc nguyên tác.

Chính vì nguyên nhân đó, trận chiến này đã trở thành một trong những trận quyết đấu được nhắc đến nhiều nhất dưới ngòi bút của Hùng Tiên Sinh.

Buổi trưa ngày hôm đó, sau khi đoàn phim đã ổn định ở khu vực quay phim Vân Sơn, một số vị diễn viên đóng thế võ thuật (võ thế) của đội hành động dẫn đầu lên núi để khảo sát hiện trường. Do cảnh này có độ nguy hiểm cao và khó nên cần phải hợp tác với các võ thế để có thể hoàn thành một số hành động. Tuy nhiên, khi một số võ thế tận mắt nhìn thấy địa điểm quay theo lịch trình, họ đã phải sững sờ trước khung cảnh trước mắt.

Chỉ thấy, vách đá dựng đứng hình như bị rìu sắc cắt ngang, dòng thác ào ạt đổ xuống chênh lệch độ cao hơn 20 mét rơi xuống hồ nước xanh biếc sâu không thấy đáy.

Mà phía trên thác có một xà đá rộng 1m.

Nói là “Thạch xà”, nhưng thật ra là một khối đá dài tự nhiên, giống như xà của một tòa nhà cổ, nên mới gọi là xà đá.

“Cái này...thật sự không được, đây là liều mạng a!”

Một số vị võ thể đứng trên mép vách đá và cau mày khi họ nhìn thác nước đang đổ xuống dưới chân mình.

“Đội trưởng, anh em chúng ta tuy là diễn viên đóng thế võ thuật, nhưng cũng phải là kẻ chết thay!” Trong đó một người kêu lên, “Chỉ là tảng đá hẹp trượt không lọt tay, lại còn phải đứng trên đó nhào lộn đánh nhau? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như chúng ta không cẩn thận mà ngã xuống?”

Mấy người khác cũng lập tức phụ họa thêm vài câu.

Đội trưởng nhóm võ thể cũng có chút bất đắc dĩ.

Hệ số khó của nhóm hành động lần này quả thực là hơi cao, mà nhưng vị võ thể có võ thuật thông thường khó có thể tự đảm nhiệm.

Ban đầu có một võ thể cấp đặc biệt trong nhóm của họ, nhưng...

Thằng nhóc đó lúc trước đập trúng vận cứt chó, được đạo diễn nhìn trúng nên phải chạy đến diễn vai Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Hiện giờ, Nhất Điểm Hồng đang quay tiền cảnh với một tổ phim khác, mà bản thân hắn cũng không thể để mọi người coi thường công việc nghiêm túc của mình, cho nên liền chạy đến đó đóng cái vai thể thân đi?

Kia cũng thật quá đáng.

Tổ trưởng nghĩ nghĩ, rồi thuyết phục: “Cái này nói khó cũng không phải quá khó, chủ yếu là do chương ngại về tâm lý mà thôi.

“Nhìn xem, vừa rồi tôi đã hỏi qua, chỗ hẹp nhất của xà đá này cũng là 1,2 mét. Nếu như lộn nhào trên mặt đất bằng phẳng, thì có thể nhảy ra khỏi phạm vi 1,2 mét sao?”

“Cho dù thật sự không cẩn thận mà ngã xuống, cũng có dây an toàn, nhiều nhất chỉ là một tiếng va chạm kéo căng, hơn nữa mức bảo hiểm trên người cũng rất cao...”

Ngay sau khi hắn nói điều này, một số võ thể xung quanh ngay lập tức bỏ cuộc.

“Bảo hiểm thì có công dụng gì? Bảo hiểm chỉ có trách nhiệm bồi thường sau biến cố, nếu như tôi ngã xuống đó thì còn có thể dùng sao?”

“Đúng vậy, chẳng qua là không xem chúng ta là người!”

“Còn dám đặt bối cảnh ở nơi quỷ quái này, rõ ràng là muốn võ thể làm người thay thế. Diễn viên người ta quá quý giá, cho nên tìm đại một tên chó má vào thế thân, có như vậy bọn họ mới không quản chúng ta sống hay chết!”

“...”

Một số người ồn ào chỉ trích đoàn làm phim “Sở Lưu Hương”, tổ trưởng cũng rất bất đắc dĩ và đang suy nghĩ xem nên đi đâu để mượn thêm nhân lực.

Ngay khi anh lấy điện thoại di động ra định liên lạc với những đại võ thể mà mình quen biết, thì đám huynh đệ đang làm âm ỉ ban này đột nhiên im bật.

Đội trưởng nghi ngờ quay đầu lại, thì nhìn thấy hai thanh niên một nam một nữ đang chậm rãi đi về phía bên này trên sườn núi cách đó không xa. Trong đó, người thanh niên cao gầy, mặc một bộ đồ thể thao và đội mũ lưỡi trai trên đầu, trông rất quen mắt.

A, không là diễn viên đóng vai Vô Hoa sao?

Cậu ta cũng đến khảo sát hiện trường?

Nhưng, diễn viên chỉ nên đứng trên xà đá và tạo dáng vài tư thế thôi, không lẽ chỉ nhiều đó mà cũng cần phải đến đây xem trước địa hình sao?

Hắn còn đang nghĩ ngợi thì một nam một nữ kia đã đi đến trước mặt họ.

Hai người này dĩ nhiên là Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn.

Chương 142: Mua Gói Bảo Hiểm Cao Hơn

Hứa Trăn chưa từng sử dụng diễn viên đóng thế, cho nên cũng không quá quen biết nhóm người này.

Hắn thấy họ đội chiếc mũ bóng chày đen được phân phát đồng đều cho cả đoàn, cho nên còn tưởng đó là nhân viên công tác, phụ trách mấy chuyện linh tinh. Lúc đến gần, hắn mỉm cười và gật đầu với họ.

“Ôi trời, cao quá!”

Chu Hiểu Mạn đứng trên mép vực, chỉ liếc mắt nhìn xuống, liền không khỏi lấy tay che mắt, hét lớn: “Làm sao có thể quay phim trên này, hơn nữa còn phải thực hiện động tác võ thuật, trời ạ!”

Lá gan của Hứa Trăn lớn hơn cô rất nhiều, hắn giật mạnh sợi dây an toàn treo trên đỉnh đầu, sau khi xác nhận đã chắc chắn rồi, hắn đeo thắt lưng vào và hỏi nhân viên phụ trách: “Tôi là diễn viên trong đoàn phim “Sở Lưu Hương”, bây giờ tôi muốn thử cái này chút được không?”

Các nhân viên kiểm tra thẻ diễn viên và dây an toàn của hắn, sau đó mở lan can và để hắn lên xà đá. Hứa Trăn thăm dò đập đập chân lên đá, rồi đi lên vài bước, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên hai cái.

Chà, vẫn được, không quá khó khăn, xà đá này tương đối bằng phẳng và cảm giác khá chắc.

Ngay sau đó, hắn đi đi lại lại trên dầm đá, còn cố ý nhìn xuống thác nước và hồ sâu dưới chân.

Không có cảm giác khó chịu, vì vậy sẽ không có vấn đề gì.

“Hiểu Mạn tỷ, chị đi nói với đoàn làm phim bên kia,” Hứa Trăn rời khỏi xà đá, nói, “Cảnh này tôi sẽ tự đóng, không cần thế thân.”

Vừa nghe lời này, mấy võ thế vừa mới tranh luận không thôi liền giật mình mà ngược nhìn hắn.

Cái gì? Không cần thế thân?

Vậy chúng ta vừa tranh luận về điều gì thế? ?

Chu Hiểu Mạn ở bên cạnh cũng là sửng sốt: “Cậu thật sự muốn tự mình diễn sao? Đừng a! Nếu ngày mai vô tình có gió lớn,

không cẩn thận thôi cậu rơi xuống thì phải làm thế nào?

“Va trái, va phải, thật sự quá nguy hiểm!”

Khi Hứa Trăn đang tháo dây an toàn trên người, thì bình tĩnh đáp: “Tôi gặp nguy hiểm, vậy thì người thay thế tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ai mà không phải cha sinh mẹ dưỡng chứ.

“Tôi có năng lực diễn đoạn này, cho nên không cần người khác phải chịu nguy hiểm thay tôi.

“Miễn là các biện pháp an toàn được áp dụng.”

Trong lúc nói chuyện, cả hai đã rời khỏi mép vực và xuống núi theo con đường ban đầu.

“Ai, đúng rồi, lúc nãy chị nói với tôi là tối nay chúng ta sẽ có một buổi luyện tập đúng không? Giờ nào vậy, địa điểm ở đâu...”

Vài phút sau, hai người đi càng lúc càng xa.

Đội trưởng nhìn bóng lưng Hứa Trăn rời đi, ánh mắt dần dần nhu hòa xuống.

Ai, mặc dù là đoạt công việc làm ăn của người ta, haha... Nhưng đoàn làm phim có diễn viên như vậy, đúng là làm cho người ta bớt lo.

Lúc này, một cơn gió núi thổi qua, truyền đến vài câu nói chuyện phiếm của hai người dưới núi.

“À mà này, Mạn tử, tôi vẫn có chút không yên tâm, chị có thể nói đoàn phim mua gói bảo hiểm lớn hơn chút được không.”

Tổ trưởng: “.....? ??”

Chiều cùng ngày, Trần Chính Họa, nam chính của “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” cũng đã đến căn cứ quay phim Vân Sơn và hoàn tất thủ tục nhận phòng khách sạn của đoàn làm phim.

Vì không có nhiệm vụ quay phim vào ngày hôm đó, sau khi ăn trưa, hắn trở về phòng ngủ của mình và đọc kịch bản trên ghế sofa cạnh cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn.

“Hào ca, đoàn làm phim vừa mới gọi qua đây,” Trợ lý của Trần Chính Họa hỏi, “Cảnh quay trên xà đá, anh có muốn sử dụng thế thân không?”

Trần Chính Hào cũng không ngẩng đầu lên, như cũ không nhanh không chậm mà xem kịch bản trên tay, đáp: “Hứa Chân dùng thế thân sao?”

Trợ lý nói: “Bọn họ nói không cần.”

Bàn tay đang lật trang giấy của Trần Chính Hào hơi dừng lại, rồi nói: “Vậy thì tôi cũng không cần.”

Trợ lý bất đắc dĩ mà cúi thấp đầu xuống.

Biết ngay hẳn sẽ nói như vậy mà!

“Hào ca, anh cũng đừng so đo với người ta,” Trợ lý khuyên nhủ, “Cậu ta có công phu thật, hơn nữa cũng chỉ mới 18 tuổi.

“Cảnh này thực sự rất khó và không có gì phải xấu hổ khi sử dụng thế thân. Anh nói xem, nếu có sự cố xảy ra khi đang quay, anh sẽ quay cảnh tiếp theo như thế nào? Đây không phải là đang làm chậm tiến độ quay của đoàn phim sao?”

Trần Chính Hào thấp giọng nói: “Cậu nói là nếu như.

“Hơn nữa, mặc dù tôi không giỏi võ thuật, nhưng cũng không vì sợ tai nạn ngoài ý muốn mà trốn tránh.”

Trợ lý: “.....”

Được rồi, không thêm thuyết phục nữa!

Ngài thích làm gì thì làm, dù sao tôi cũng không quản được đại gia như ngài!

.....

5: 30 chiều tối hôm đó.

Đoàn phim “Sở Lưu Hương Truyền kỳ” đã thuê một phòng thể hình trong khách sạn làm phòng tập, chỉ đạo võ thuật Viên Vũ Anh và một trợ lý đã đợi sẵn ở đây, lên kế hoạch hướng dẫn Trần Chính Hào và Hứa Trăn trong trận đánh tiếp theo.

“Ồ, đang hỏi tiểu Hứa của đoàn chúng tôi sao,” Thời gian còn chưa tới buổi tập, Viên Vũ Anh lúc này lại đột nhiên nhận được một cú điện thoại: “Tiểu tử này rất tốt, cậu muốn hỏi cái gì?”

Đầu bên kia điện thoại nói: “Đúng vậy, tiết mục “Giang Sơn Như Họa” mà chúng ta đã thảo luận trước đó, Hoàng tử có nói

với tôi là cảm thấy Hứa Chân rất phù hợp.

“Không phải, này lúc cậu ta đang làm việc với cậu, cho nên chúng tôi mới hỏi cậu, xem đứa trẻ này như thế nào.

“Cậu cứ dựa vào yêu cầu của Gala Hội Xuân vừa qua, chất lượng động tác, hình ảnh, nhân phẩm, mọi mặt.”

Khi Viên Vũ Anh nghe thấy yêu cầu của đối phương, thì lập tức cười nói: “Được rồi, không thành vấn đề, nhưng chuyện này có tính tôi là gián điệp của CCTV không?”

“Ha ha ha, gián điệp, từ này rất hay...”

Chương 143: Luyện Tập Võ Thuật

Viên Vũ Anh không thuộc CCTV, hẳn là phó quán chủ của võ quán Thập Kiều Võ Dự Châu.

Trong những năm qua, hẳn đã đưa các đệ tử của mình đến Gala hội mùa xuân không dưới 10 lần, lần này là buổi biểu diễn của Hoàng Hạc và những người khác chuẩn bị, đồng thời do võ quán của họ dẫn dắt, nhưng ứng cử viên chính thì chưa được xác định.

Vào lúc 6 giờ tối, Trần Chính Hào và Hứa Trăn đều đến phòng tập để học các chiêu thức võ thuật trong cảnh quay đánh nhau của Sở Lưu Hương và Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Vì Hứa Trăn vừa hoàn thành bộ phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, nên hẳn đã rất quen thuộc với kiếm thuật kiểu Đông Phong và học nó rất dễ dàng.

Nhưng Trần Chính Hào lại gặp phải khó khăn không nhỏ.

Theo kịch bản, sau khi Thiên Phong Thập Tứ Lang sử dụng kỹ năng giữ nhà của mình để “Một đao trăm chém gió”, thì Sở Lưu Hương phải lách mình trên xà đá, eo lập tức hạ xuống một góc độ, sau đó bắn người lên, tiếp tục động thủ phản kích lại đối phương.

Một bộ động tác này đối với diễn viên đóng thế đã có khó khăn, huống chi là Trần Chính Hào, người vốn dĩ không có khả năng võ thuật.

Hắn cố gắng hết lần này đến lần khác, có thể hạ eo xuống nhưng lại không thể đứng dậy, hắn cứ luôn không tìm được điểm gắng sức phù hợp.

Mặc dù là vừa khéo đứng dậy được, thì cũng không thể đứng vững tại chỗ mà luôn loạng choạng về phía trước vài bước mới có thể ổn định cơ thể.

Trần Chính Hào không tin vào ma quỷ, hắn đã luyện tập hàng chục lần liên tục nhưng vẫn không được.

“Được rồi, Chính Hào, động tác này tạm thời bỏ đi.” Viên Vũ Anh nhìn hắn luyện không được nên chỉ có thể nói, “Tôi sẽ thiết kế một động tác đơn giản hơn cho cậu.”

Nghe vậy, Trần Chính Hào khẽ cau mày, đáp: “Viên chi đạo, tôi muốn dùng động tác này!”

Viên Vũ Anh bất đắc dĩ mà cười nói: “Cậu muốn dùng cũng không có biện pháp nha, nếu trên mặt đất bằng phẳng cậu đã không làm được, thì đứng trên xà đá sao có thể diễn đây?”

“Nếu nói không cần diễn viên đóng thế, nên tôi sẽ thiết kế một bộ động tác phù hợp nhất với cậu.”

Dứt lời, hắn lại tiếp tục nghĩ ra một bộ động tác khác.

Trần Chính Hào không cam lòng, vẫn còn muốn luyện tập động tác vừa rồi, nhưng động tác quá khó, cho nên hắn chỉ đành phải từ bỏ.

Qua một lúc, đến 8 giờ tối, Hứa Trăn đã luyện kỹ động tác, vì vậy hắn liền rời đi trước. Sau một lúc trở lại phòng ngủ, hắn còn phải tham gia lớp học trực tuyến hôm nay.

Mà Trần Chính Hào tỏ vẻ còn muốn luyện tập thêm chốc lát, cho nên hắn đã ở lại phòng tập và tập luyện một cách độc lập. Viên Vũ Anh cũng bồi hắn đến tận 10h tối, người già quả thật không chịu được phong cách làm việc và nghỉ ngơi như thế này, cho nên đành phải bỏ đi trước.

Cuối cùng chỉ còn lại Trần Chính Hào vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại những động tác vừa học được trong phòng tập.

“Hào ca, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi...”

Đến hơn 12 giờ đêm, trợ lý của Trần Chính Hào đã buồn ngủ đến mi mắt cũng không nhắc lên nổi. Hắn vừa dùng điện thoại để ghi lại hình ảnh luyện tập võ thuật của Trần Chính Hào, nói: “Anh xem, động tác này không phải khá tốt sao? Em cảm thấy ổn hơn rồi.”

Trần Chính Hào cầm khăn lông khô lau mồ hôi trên mặt, nói: “Cậu cứ đi về trước đi, tôi định luyện tập thêm chút nữa.”

Trợ lý nhìn không được mà trợn trắng mắt.

Vị đại ca này! Ngài cũng quá thích cạnh tranh cao thấp với bản thân mình đi!

Ngài không có chút tự giác nào của một lão nam nhân 30 tuổi sao? Hay nghĩ mình còn 18 tuổi?

Thế nhưng, không có biện pháp, khuyên cũng khuyên không được, chỉ có thể tiếp tục bồi thôi.

Vì vậy hai người tiếp tục ở lại luyện tập, đến hơn 3 giờ, Trần Chính Hào mới miễn cưỡng kết thúc nghỉ việc. Sau khi tắm rửa và đơn giản ăn một vài miếng, cả hai cuối cùng rời khỏi phòng tập.

Trời tháng 10, thời tiết đã vào đông, sương mù lượn lờ bên ngoài không khí, sau khi hai người rời khỏi phòng luyện tập và đi đến khu nhà ở gần khách sạn, xuyên qua lớp sương mù hơi mỏng, một bóng người mờ ảo xuất hiện trước mắt bọn họ.

Đi đến gần, liền thấy đó là một thanh niên đầu trọc, trên người mặc một bộ trang phục luyện công, đứng ở trong sân nhỏ, chậm rãi đánh một bài trường quyền.

Người đó không phải Hứa Trăn thì là ai?

Tuy nhiên, có hơi kỳ lạ là, hắn vừa đánh quyền, đồng thời vừa mở loa đi động và để ngay bên cạnh mình. Thanh phát ra không phải tiếng đàn cổ nhạc, cũng không phải loại âm thanh bình thường, mà là...

Ngoại ngữ.

Nghe kỹ thì có vẻ là nội dung của sách khái niệm mới tập 2.

Tên tiểu tử đầu trọc này vừa đánh quyền lại vừa học ngoại ngữ vào lúc sáng sớm...

Hình ảnh đẹp đến mức Trần Chính Hào không khỏi giật giật khóe miệng.

“Hào ca?” Hứa Trăn nhìn thấy hai người bọn họ đi tới, thì ngừng động tác, kinh ngạc hỏi, “Hai người cũng dậy sớm như vậy à?”

Trần Chính Hào cười nhạt, đáp: “Sớm a, mỗi ngày cậu đều dậy sớm như vậy để luyện công sao?”

Hứa Trăn nói: “Trước đây cũng không sớm như vậy, nhưng sang năm tôi phải thi đại học, cho nên gần đây đã thay đổi từ thức dậy lúc 5 giờ sang 4 giờ, dành ra một giờ để nghe ngoại ngữ.”

Hai người đơn giản hàn huyên hai câu, sau đó liền tạm biệt nhau.

Đại chiến giữa Sở Lưu Hương và Thiên Phong Thập Tứ Lang cũng sẽ bắt đầu vào buổi trưa hôm đó!

Chương 144: Phân Cao thấp

Sáng hôm đó, Trần Chính Hào ngủ đến hơn 10 giờ mới dậy. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hắn uống một tách cà phê đen, ăn một chút gì đó, rồi đứng bên cửa sổ hóng gió một lúc lâu, mãi sau hắn anh mới tỉnh táo lại. Hai năm trở lại đây, hắn hiển nhiên cảm thấy được khí lực của mình không bằng những năm trước.

Không thể thức khuya, không chịu được mệt mỏi, tóc rụng ngày càng nhiều khiến Trần Chính Hào, người luôn tự xưng là “Trẻ tuổi” lại vô cùng uể oải.

Đó là lý do tại sao, khi một diễn viên đạt đến vị trí hiện tại, họ đã phải làm việc chăm chỉ ở giai đoạn đầu và tận hưởng lương hưu ở giai đoạn sau. Mỗi năm, lựa chọn quay một hoặc hai bộ phim điện ảnh và truyền hình, sau đó quay các chương trình tạp kỹ và quảng cáo, lúc đó, tiền cát xê nhận được sẽ giống như tuyết trắng rơi vào túi áo hắn.

Nhưng mà Trần Chính Hào đã không làm như vậy.

Cho đến năm nay, hắn vẫn dành 80% thời gian cho việc đóng phim, mỗi năm hắn tham gia ít nhất là 3 bộ phim điện ảnh và phim truyền hình, thậm chí có khi là 5 hoặc 6 bộ.

Hắn thích đóng phim.

Mỗi khi chọn kịch bản, tâm trạng của Trần Chính Hào vẫn như 10 năm trước, đầy háo hức và mong đợi.

Con người tôi là thế, dù bao nhiêu tuổi thì chàng trai sống trong trái tim mình vẫn là chàng trai ấy.

.....

Vào lúc 1 giờ 50 chiều, việc quay phim chuẩn bị bắt đầu.

Đoàn phim và nhân viên ngoại cảnh liên tục xác nhận tình trạng của dây cáp thép và dây an toàn trước khi tháo lan can bảo vệ an toàn bên ngoài.

Hứa Trăn là người đầu tiên đi trên xà đá.

Hôm nay, hắn không mặc tăng bào, đầu mang theo tóc giả, trên thân là một y phục đen tuyền.

Bởi vì Vô Hoa của ngày hôm nay không còn là “Thất tuyệt diệu tăng” ngày thường nữa, mà đã cải trang thành một nhân giả (Ninja) Đông Doanh tên là “Thiên Phong Thập Tứ Lang”.

Theo nguyên tác, Vô Hoa lúc này lẽ ra phải được nguy trang bằng mặt nạ da người. Tuy nhiên, để giảm bớt khó hiểu cho khán giả, bộ phim đã thay đổi phần hóa trang thành mặt nạ.

Lúc này, khuôn mặt của Hứa Trăn được che bởi một tấm vải đen, trên trán còn thắt một dây vải đen. Hắn nhìn vào gương trước khi ra sân, trong đầu không hiểu sao nhớ tới Kakashi.

Thấy Hứa Trăn và Trần Chính Hào đã có mặt, đạo diễn Đặng Đại Diễn cầm lấy bộ đàm, trầm giọng nói: “Tất cả các máy quay xin trả lời, cảnh quay đầu tiên của chương 28 sắp bắt đầu.”

“Máy số 1, sẵn sàng chưa?”

“Máy số 1 đã sẵn sàng, trả lời xong.”

“Máy số 2, sẵn sàng chưa?”

“Máy số 2 đã sẵn sàng, trả lời xong.”

“.....”

Trong cảnh này, đoàn phim đã dựng tổng cộng 6 máy quay xung quanh vách đá, cộng với một máy quay không người lái ở trên không, đây có thể nói là một góc cũng không bỏ sót.

Tất nhiên cái gọi là “vốn gốc” thực ra cũng chẳng có bao nhiêu, dù sao thì đây cũng là một đoàn phim nghèo với vốn đầu tư vồn vện 20 triệu....

“Bang!”

Hai giờ chiều, việc quay phim chính thức bắt đầu.

Sở Lưu Hương, do Trần Chính Hào thủ vai, và Nam Cung Linh bang chủ cái bang, là người mới lần đầu tiến tổ.

Hai người đứng trên vách núi, nhìn về phía một hắc y nhân đang ngồi khoan chân trên xà đá.

“Vị đạo hữu này, tại sao lại không cho nhường đường cho tại hạ?” Sở Lưu Hương cất cao giọng nói.

Một lúc lâu sau, “Thiên Phong Thập Tứ Lang” do Hứa Trăn đóng mới chậm rãi mở mắt ra nói: “Thiên hạ to lớn, nơi nào mà không đi được, tại sao phải lựa chọn con đường này?”

Sở Lưu Hương tiến lên hai bước, chấp tay nói: “Xin hỏi các hạ cao danh quý tánh?”

“.....”

Đoạn hội thoại của hai người trước khi đánh nhau khá dài, nội dung liên quan đến lai lịch của Thiên Phong Thập Tứ Lang, tin đồn của hắn trên giang hồ, mối quan hệ của hắn với Thu Linh Tổ... Tổng cộng 26 câu, 500 từ.

Bởi vì gió trên núi quá mạnh, nên đoạn đối thoại này, dự định sẽ được lồng tiếng trong khâu biên tập, còn hiện tại chỉ chủ yếu quay khẩu hình mà thôi.

Hơn nữa Hứa Trăn còn che mặt, cho nên ngay cả khẩu hình cũng không cần quay.

Nhưng bất chấp điều này, cả hai vẫn thành thật ghi nhớ tất cả lời thoại để nắm bắt được cảm xúc.

Hơn nửa tháng nay, đoàn làm phim “Sở Lưu Hương truyền kỳ” đã xảy ra một chuyện vô cùng thú vị, đó chính là chuyện Trần Chính Hạo và Hứa Trăn vẫn luôn “Phân cao thấp”.

Hứa Trăn xem Trần Chính Hạo là một đại minh tinh, người ta đã nghiêm túc làm việc như vậy, bản thân hắn cũng không thể không biết xấu hổ mà lười biếng.

Còn Trần Chính Hạo thì nhìn Hứa Trăn với tư cách là một người mới, làm sao có thể diễn tốt như vậy được, mà bản thân mình cũng nhất định không được chịu thua.

Vì thế, hai người cứ luôn trộm nhìn đối phương, một người nghiêm khắc, một người liều mạng, khiến cho cho nhóm nhân viên công tác ai cũng không khỏi lo lắng, sợ bản thân sơ ý làm phát sinh vấn đề ngoài ý muốn cho cảnh quay.

Về vấn đề này, tổng đạo diễn Đặng Đại Diễn đương nhiên rất vui vẻ.

Ai mà không muốn diễn viên của mình cố gắng để tạo ra những cảnh quay tốt nhất.

Lúc này, đằng sau ống kính, Sở Lưu Hương đã đi lên xà đá, một trận giao chiến đã chính thức bắt đầu.

Mở đầu, cả hai đều không sử dụng binh khí, mà chỉ dùng quyền cước để phân tranh cao thấp. Qua mười mấy chiêu, Hứa Trăn không khỏi lau mặt mà nhìn Trần Chính Hạo: Rõ ràng tối hôm qua, lúc hai người luyện tập, hắn vẫn còn loạng choạng và không thể giữ vững thăng bằng.

Nhưng hiện tại đã hoàn toàn khác trước đó, Trần Chính Hạo hoàn toàn đuổi được tiểu tẩu của mình, hơn nữa, động tác cực kỳ trôi chảy, không có một chút nào trúc trắc.

Đây chính là khổ luyện thành tài sao?

Quả nhiên, người ta có thể đi đến vị trí hiện tại cũng là có đạo lý!

Chương 145: Làm Được Rồi! !

Mà cùng lúc đó, động tác của Hứa Trăn cũng rất nhẹ nhàng, Trần Chính Hạo liền tập trung tinh thần cao độ, tim đập cực

nhANH, vì sợ rằng cảnh quay sẽ NG do lỗi của chính hẮn.

Đương nhiên, từ trước đến giờ mỗi khi hẮn quay cảnh võ thuật thì chỉ có đối phương mới là người bị NG, còn bản thân thì chưa từng phạm lỗi!

Mặc dù Hứa Trăn là người am hiểu võ thuật nhưng hẮn tuyệt đối không thể nhận thua một cách dễ dàng như vậy được!

“Máy bay không người lại theo sát vào, giảm độ cao xuống!”

Nửa phút sau, Đặng Đại Diễn cầm lấy bộ đàm trong tay, phân phó nói: “Tổ đạo cụ chuẩn bị, đếm ngược 10 giây!”

“10,9, 8,7.....”

Một lúc sau, màn đếm ngược kết thúc, một đàn chim sẻ bắt ngờ bay lên không trung ở vị trí cách xà đá chưa đầy 10 mét.

Hai diễn viên trong sân cũng nhận được tín hiệu này, Sở Lưu Hương nghiêng đầu lại, hơi mất tập trung. Cùng lúc đó, hẮc y nhân đưa tay đặt lên chuôi đao ở thắt lưng.

Muốn rút đao!

Sở Lưu Hương nhìn thấy một màn này, đồng tử đột nhiên co rút lại, hai chân đạp trên mặt đất, nhanh chóng nhảy lùi về phía sau.

Tuy nhiên, hẮc y nhân lại không hề rút đao, mà là trực tiếp liền mang đao còn võ đâm về phía sườn trái của đối phương. Sắc mặt của Sở Lưu Hương trầm xuống, thân thể một lần nữa tránh thoát.

Tuy nhiên, vừa quay người lại, hẮc y nhân đột nhiên dừng động tác vung đao, “phốc” một tiếng, hẮn rút đao ra khỏi vỏ, đồng thời giờ thanh đao sắc bén của võ sĩ lên cao bằng cả hai tay!

Thay đổi bất ngờ, đây mới chiêu sát y cuối cùng!

Một đao trăm gió!

Giữa sân, Hứa Trăn thay đổi chiêu thức quá nhanh, động tác sạch sẽ lưu loát không hề loạn choạng. Một chiêu rút đao chỉ trong nháy mắt, dư ảnh lại gần như bị kéo ra khỏi ống kính của máy quay.

Xinh đẹp!

Đặng Đại Diễn đang theo dõi trước màn ảnh không khỏi muốn đứng dậy mà trầm trồ khen ngợi.

Giờ khắc này, những người khác cũng kích động không thôi, ngay cả bản Trần Chính Hào cũng hưng phấn đến run rẩy. Nhìn thấy Hứa trấn thực hiện động tác rút đao một cách tiêu chuẩn, hần gần như ngay lập tức ngẩng đầu lên.

Động tác của đôi phương xinh đẹp như vậy, không lẽ đến ta lại chỉ hời hợt tùy tiện đối phó thôi sao?

Thiếu găm chặt vải thô? (ẩn dụ của việc so sánh phẩm chất không tương xứng)

Không được! Mình nhất định phải diễn được phân cảnh này!

Động tác hạ thất lưng sau đó trở người đứng dậy, tuy là chưa thể luyện tập tốt vào tối hôm qua...nhưng hần tin chắc mình sẽ có cơ hội làm được!

Nhất định phải thử một phen!

Cơ thể của Trần Chính Hào ngửa về phía sau gần như không kiểm soát được, lúc này hần đã quyết định lựa chọn phiên bản đầu tiên.

“A ——! !”

Nhìn thấy một màn này, chỉ đạo động tác nhịn không được mà hô lên một tiếng.

Cái này!

Tôi đã nói là động tác không phù hợp nhưng cậu vẫn dám làm!

Cậu cậu cậu...

Đúng là không thể nói lý!

Chỉ trong nháy mắt, dù là chỉ đạo động tác hay chính bản thân Trần Chính Hào cũng vô cùng căng thẳng.

Thành công! Nhất định phải thành công! !

Giây tiếp theo.

Trần Chính Hào cảm giác cơ thể của mình bỗng nhiên trở nên uyển chuyển nhẹ nhàng chưa từng có, cả người giống như có

thần nâng đỡ, bật dậy một cách dễ dàng.

Sau đó, hắn đứng tại chỗ một cách vững vàng.

Lưỡi đao lướt qua bên cạnh hắn, Trần Chính Hào nghiêng người né tránh giống như một phản xạ tự nhiên, hơn nữa những động tác kế tiếp cũng vô cùng trơn tru.

Thẳng đến khi cảnh quay hoàn toàn kết thúc.

“Cắt!” Đạo diễn đứng ở cách đó không xa, hô lên.

Một lát sau, Đặng Đại Diễn lấy lại video của tất cả các máy quay và nói với một nụ cười, “Được rồi, rất tốt!”

“Ngoại trừ ống kính của máy quay số 4 không dùng được, những thứ khác đều rất hoàn hảo, cảnh này thông qua!”

Trần Chính Hào đứng trên xà đá, từng ngậm từng ngậm mà thở hổn hển.

Qua?

Mình làm được rồi? !

Sắc mặt của hắn không khỏi hơi phỉm hồng, nét mặt đậm mạc ngày thường cũng xuất hiện một tia kích động.

Mình quả nhiên làm được!

Động tác võ thuật khó như vậy, ngay cả võ thế cũng chùn bước nhưng mình lại có thể hoàn thành trong một lần!

Một cảm giác tự hào không thể kiểm soát nổi hiện lên.

Chẳng qua, lúc này hắn lại có chút nghi hoặc.

Vừa rồi, lúc hắn muốn đứng dậy, lại có cảm giác bên hông giống như có một lực đẩy lên. Nếu không có lực này thì hắn cũng không có khả năng tiếp đất một cách vững vàng như vậy được.

Nguyên nhân là cái gì? Hay là do dây an toàn vừa đến đúng lúc?

Một tuần sau, quá trình quay phim của đoàn phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” ở Ni Sơn đã cơ bản hoàn thành, mà toàn bộ quá trình quay trước của bộ phim cũng đã kết thúc.

Sau đó Đặng Đại Diễn sắp xếp cho nhân viên tổng hợp tài liệu và bắt đầu cắt thô phim để xác định những cảnh nào cần quay lại. Để không phải đợi đến lúc các diễn viên đã rời đoàn, thì phải gọi mọi người quay lại.

Trần Chính Hào vừa nghe về các đoạn cắt thô thì rất thích thú, vì vậy hắn đã dành thời gian đến phòng cắt để quan sát. Khi biên tập phim thấy nam chính đi tới, thì không dám chậm trễ, mà lập tức lấy các phân đã cắt hoàn chỉnh, mở ra cho Trần Chính Hào xem.

Trần Chính Hào nhìn một lượt thì vô cùng hài lòng.

Đặc biệt là đoạn một đao trăm gió kia, những động tác của hắn được khảo nghiệm trên màn ảnh, nhìn qua khá đẹp mắt.

“Tại sao trong phân này chỉ có cảnh quay cận cảnh và trên không, nhưng lại không có cảnh quay trung cảnh?”

Trong quá trình xem các phân đoạn đã cắt, Trần Chính Hào chỉ vào hình ảnh mà hắn đang thực hiện động tác hạ thấp eo xuống: “Tôi nhớ mình đã thấy một máy quay ở trước mặt.

“Ngay vị trí phía sau lưng của Hứa Chân, hắn là có một máy quay ở góc này?”

Khi nhân viên biên tập nghe được thắc mắc của hắn, thì sắc mặt có chút cổ quái rồi nói: “Ồ, cái mà anh nói là máy quay số 4.”

“Cảnh quay tại máy số 4 không thể dùng được.”

Trần Chính Hào hơi hơi nhíu mày, hỏi: “Vì sao không dùng được?”

“Ách...” Biên tập phim do dự một chút, nói, “Tôi miêu tả không tốt lắm, nếu không tôi mở cho anh xem qua một chút.”

Chương 146: Phải Biết Nghĩ Cho Mình

Nói xong, người biên tập phim lấy cảnh quay từ camera 4 ra, tìm vị trí của phân cảnh một đao trăm gió, chỉ vào màn hình và nói: “Nhìn nơi này, động tác của chân Hứa Trăn không quá tự nhiên. Đặng Đạo diễn nói rằng cảnh này không cần thiết.”

Trần Chính Hào nhìn về phía màn ảnh trước mắt, không khỏi sững sờ. Từ góc độ này, có thể nhìn rõ ràng:

Ngay khi hấn hạ thất lưng xuống, Hứa Trăn, người đang dùng đao chém xuống, đột nhiên tiến lên một bước. Hấn khéo léo dùng mũi bàn chân trái, móc sợi dây cáp treo ngang hông rồi giẫm lên bất ngờ.

“A...”

Trần Chính Hào ngơ ngẩn nhìn hình ảnh trước mắt, nhận không được mà phát đi phát lại mấy lần.

Cho nên nói...

Lực mà mình cảm nhận lúc đó, hóa ra là do Hứa Chân đã móc vào sợi dây của mình?

Bởi vì có lực này xuất hiện ngay đúng chỗ ngựa, cho nên hấn mới có thể dễ dàng thực hiện động tác kia?

Nghĩ như vậy, sự tự tin vừa mới nở rộ của Trần Chính Hào liền sụp đổ ngay lập tức.

Ai, quả nhiên, với khả năng của bản thân, hấn thực sự không thể làm được hành động này.

Hứa Trăn không hồ là người luyện võ, tuy thực hiện những động tác võ thuật phức tạp như vậy nhưng hấn vẫn còn tinh lực để bận tâm đến mình.

Sự chênh lệch này, lớn hơn rất nhiều so với hấn tưởng.

Nhiều thứ thực sự không phải là thứ bạn có thể bù đắp bằng cách tạm thời nghiêng răng và thức trắng vài đêm...

Nghĩ đến đây, Trần Chính Hào không khỏi tự giễu bản thân. Quên đi, ai cũng có sở trường, sở đoản riêng, cho nên không cần quá khắt khe với bản thân. Điều quan trọng nhất là không nên so sánh mình với người khác, mà phải tự ý thức và không thể tùy hứng làm càn như vậy.

.....

Sau buổi quay phim vào trưa hôm đó, Hứa Trăn lần cuối đến nhận hộp cơm trưa từ đoàn làm phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” và ăn một cách vui vẻ.

Toàn bộ phân cảnh của Vô Hoa đều đã được quay xong.

Nếu sau khi cắt thô xong mà không phát hiện vấn đề gì, thì hẳn có thể hoàn thành đóng máy và ra đi vào ngày mai, đây quả nhiên là chuyện vô cùng vui sướng.

Hứa Trăn chán ghét đóng phim sao?

Không, đương nhiên không chán ghét, mà phải nói là khá thích.

Nhưng là...

Mỗi buổi sáng vào lúc 4 giờ, hắn dậy để luyện công, sau đó luyện nghe tiếng anh, học thuộc các bài thơ cổ, sau đó là quay phim một ngày, buổi tối trở về học thêm một lớp học trực tuyến hai giờ và làm 4 bộ bài thi...

Những ngày như thế này thực sự rất khó chịu!

Hứa Trăn vừa nhận được thông báo từ đoàn làm phim “Máu Đào Kiếm” cách đây không lâu, bọn họ nói với hắn là lễ khai máy dự kiến vào ngày 5 tháng 11.

Nói cách khác, hắn có thể có khoảng hai tuần và hắn chỉ cần học mỗi ngày là được.

Ha ha...

Từ khi nào, chỉ cần học tập cũng trở thành một việc rất vui vẻ.

“Lạch cạch.”

Hắn đang ăn trưa một cách nhàm chán thì đột nhiên nghe thấy âm thanh nhỏ phát ra trên bàn. Ngược mắt lên, thì liền thấy Trần Chính Hào đang đứng đối diện, đặt hộp cơm lên bàn nơi hắn đang ăn.

Có ý gì? Muốn ngồi chung bàn sao?

Hứa Trăn vô cùng nghi hoặc.

Nói thật, hắn và Trần Chính Hào cũng không có quá nhiều giao tình. Đúng hơn, trong đoàn phim “Sở Lưu Hương”, ngoài đạo diễn Đặng Đại Diễn ra, thì trên cơ bản cũng rất ít ai cùng Trần Chính Hào nói chuyện.

Hôm này là vì lý do gì đây?

Không lẽ hấn biết mình sắp đóng máy, cho nên mới cố tình đến đây “ăn cơm tạm biệt” với mình?

“Cảnh quay trên xà đá, tôi đã xem qua,” Khi hấn còn đang hoang mang thì Trần Chính Hào đã mở miệng, nói, “Là cậu giúp tôi kéo dây an toàn.”

Hứa Trăn không dự đoán được đối phương sẽ nhắc đến chuyện này, cho nên chỉ ngượng ngùng cười, nói: “Không phải “kéo”, tôi lúc ấy tay với không tới, nên đã dùng chân đạp lên nó.”

Trần Chính Hào nói: “Tại sao cậu lại đạp lên nó?”

Hứa Trăn đáp: “Tôi sợ anh ngã xuống.”

Trần Chính Hào nghe được đáp án mà mình đã đoán trước được, mi mắt hơi ỉu rũ xuống.

Sau một lúc lâu, hấn âm trầm, nói: “Tôi rõ ràng không làm được động tác đó, nhưng vẫn cố chấp làm, đó là do tôi không biết lượng sức.

“Đáng lẽ cậu không nên đạp dây an toàn giúp tôi, cứ để mặc tôi ngã xuống!”

Hứa Trăn: “.....”

Đại ca, lời này tôi khôn thể tiếp được!

Cái gì mà “Cứ để mặc tôi ngã xuống” ?

Hứa Trăn không biết nhiều về Trần Chính Hào, cho nên không hiểu ý của đối phương là đang muốn nói gì, vì vậy trong nhất thời cũng không biết phải đáp như thế nào mới tốt.

Cũng may, Trần Chính Hào cũng không có ý đợi hấn trả lời.

Trần Chính Hào im lặng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hứa Trăn, mở hộp cơm ra, nghiêm nghị nói: “Trên đời này không có mấy người biết cái gì tốt cái gì xấu.

“Nhiều lúc cậu phải nghĩ cho mình, chứ không thể luôn nghĩ cho người khác.”

Giọng điệu của Trần Chính Hào khi nói điều này vẫn rất thẳng thừng so với người bình thường. Tuy nhiên, dựa trên kinh nghiệm ở chung một tháng với nhau, Hứa Trăn biết đây là câu nói dịu dàng và thân thiện nhất mà Trần Chính Hào đã nói.

Hứa Trăn thật sự có chút kinh ngạc.

Lúc đó, hắn đập lên sợi dây cáp, hoàn toàn là làm theo bản năng, chứ không có ý định để bất cứ ai cảm kích mình.

Hơn nữa, bởi vì hành động này tương đối ẩn nấp, không có nhiều người nhìn thấy, cũng không có ai nhắc tới, đương nhiên hắn cũng sẽ không chủ động nhắc tới.

Tuy nhiên, Trần Chính Hào đã đến và nói điều này với hắn.

Vị đại ca này... dường như không khó chịu như thế giới bên ngoài nói.

Hứa Chân nhếch miệng cười, nói: “Ừm, Hào ca nói rất đúng, tôi đã biết.

“Tôi sẽ nghĩ cho bản thân.”

Đối diện bàn ăn, Chen Zhenghao nhẹ gật đầu.

Bàn ăn đối diện, Trần Chính Hào nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Lúc này, các nhân viên khác trong đoàn nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc đến nỗi không tin vào tai mình.

“Ôi trời, tôi không nhìn lầm đúng không, thật sự Trần Chính Hào chủ động nhắc đến chuyện đó sao?”

“Hôm nay hắn lại chủ động tìm người khác ăn cơm cùng? Đây là do trận gió nào thổi tới sao?”

“Đúng là không nhìn ta, quan hệ giữa hắn và A Chân cũng thật tốt?”

“....”

Chương 147: Ăn Tết? ?

Tối hôm đó, Hứa Trăn được đoàn phim thông báo rằng tất cả các cảnh quay của Vô Hoa đã hoàn thành và không có cảnh nào cần phải quay lại. Vậy là quá trình quay phim của hắn trong “Sở Lưu Hương truyền kỳ” đã chính thức đóng máy.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn liền thu thập hành lý, rời khỏi Vân Sơn và lên đường về nhà.

Chỉ đạo động tác Viên Vũ Anh cũng trùng hợp rời đi, do đó hai người liền đi chung xe đến sân bay.

“Tiểu hứa, cậu là người ở đây?”

Trên đường đến sân bay, Viên Vũ Anh không quên thân phận là “điệp viên của Gala Lễ hội mùa xuân”, mà tiếp tục bắt lấy cơ hội để nói chuyện với Hứa Trăn.

Hứa Trăn đáp: “Tôi là người Cam Châu.”

Viên Vũ Anh nghe vậy liền hỏi tiếp: “Cam Châu a, rất xa, vậy tết này cậu có dự định về quê không?”

Hứa Trăn cảm thấy hơi kỳ lạ, bây giờ chỉ mới tháng 10, mà đối phương lại hỏi hắn về tết nguyên đán?

Nhưng vì người ta đã hỏi, hắn cũng phải thành thật trả lời: “Tôi sẽ về Cam Châu một chuyến để ăn tết, nhưng thời gian không nhiều, bởi vì tôi phải chuẩn bị cho kỳ thi nghệ thuật năm nay, kỳ thi sẽ bắt đầu vào đầu năm mới.”

Hứa Trăn vốn nghĩ Viên Vũ Anh sẽ hỏi hắn về chuyện tham gia kỳ thi nghệ thuật. Nhưng ngoài dự đoán, Viên đại thúc thế nhưng vẫn kiên quyết nắm lấy đề tài ăn tết này.

“Lúc tết đến, cậu có hay xem Gala hội xuân không?” Viên Vũ Anh hỏi.

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, nói: “Khi còn nhỏ mỗi năm đều xem, hai năm trở lại đây, tôi cảm thấy chương trình Gala hội xuân càng ngày càng kém.”

Viên Vũ Anh nghe xong thì hơi ngẩn ngơ, hỏi: “Sao lại kém? Không có tiết mục cậu yêu thích sao? Bình thường thì cậu

thích xem tiết mục nào?”

Hứa Trăn nói: “Không liên quan đến loại hình tiết mục, chủ yếu chính là mấy năm nay, mỗi năm đều tìm một đồng minh tinh đến diễn tiết mục, diễn tiểu phẩm nhằm chán, mà ca hát cũng rất đồng đều, không có gì nổi bật.

“Dù sao tôi cũng đây phải Fans bọn họ, cho nên không có hứng thú cho lắm.”

Viên Vũ Anh: “...”

Nếu đã như vậy, thì hiện tại sao có thể tiếp tục đề tài Gala hội xuân đây, mình phải làm sao bây giờ!

Hắn ta nghĩ một hồi rồi lại nói: “Nếu không xem Gala hội xuân thì cậu xem cái gì?”

Hứa Trăn liền trả lời: “Cũng không phải là không xem, tôi cứ mở TV ra rồi để đó, còn mình thì cứ đi làm việc thôi.

“Chương trình Gala Lễ hội mùa xuân sôi động và náo nhiệt, nếu làm nhạc nền thì có thể coi như mang một chút không khí Tết đến.”

Viên Vũ Anh: “...”

Thôi, mình không thể mặt dày nhắc lên cái đề tài này nữa!

Một lúc sau, mấy người xuống xe ở sân bay.

Bọn họ không đi cùng máy bay, Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn đi trước, còn Viên Vũ Anh và những người khác ở chờ chuyển sau.

Nhàm chán không có việc gì làm, Viên Vũ Anh đơn giản móc điện thoại ra, gọi một cú điện thoại.

“Uy, lão Viên đây.

“Lần trước không phải cậu hỏi tôi về Hứa Trăn sao? Được rồi, để tôi kể cậu nghe một số chuyện mà tôi tìm hiểu được.

“Về phương diện võ thuật khẳng định không thể chê, tôi đã hỏi qua, người ta lúc 4 tuổi đã bắt đầu luyện công, đến nay vẫn chưa dừng. Trong quá trình quay phim, tôi luôn nhìn thấy cậu ấy dậy sớm để tập thể dục vào buổi sáng, tiềm lực rất vững chắc, không phải dạng khoa chân múa tay.

“Đứa trẻ có tính cách rất tốt, với ai cũng khách khách khí khí, không hề nóng nảy, cũng không có mấy tật xấu giống như các diễn viên khác.”

“...”

Vài phút sau, Viên Vũ Anh đem tất cả những lời có thể khen được, đều khen từ đầu đến chân.

Bao gồm việc hấn thực hiện những cảnh quay nguy hiểm mà không cần thế thân và cả chuyện hấn đạp dây cáp an toàn để hỗ trợ bạn diễn.

Còn về những lời phàn nàn của Hứa Trăn về Gala lễ hội mùa xuân...

Quên đi, mấy người không cần biết đâu.

Chiều ngày 22 tháng 10, Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn trở về thủ đô từ căn cứ quay phim Vân Sơn. Sau một đêm nghỉ ngơi ngắn ngủi, Hứa Trăn lôi ra một bộ đề thi tuyển sinh đại học thật được hấn giữ gìn cẩn thận và làm theo đúng thời gian quy định.

Chu Hiểu Mạn sẽ dựa trên nguyên tắc chuẩn của đáp án để chấm điểm. Nếu tính phần thành phần là 40 điểm thì bộ đề này có lẽ đáp án được khoảng 480 điểm.

Không cao lắm, nhưng đủ với một sinh viên nghệ thuật.

Điều này khiến Hứa Trăn, người luôn thấp thỏm không yên phải thở phào nhẹ nhõm.

Không sao, dù sao hấn cũng chỉ muốn vào một trường đại học diễn xuất.

Trong khoảng thời gian tới, hấn sẽ tiếp tục từng bước học tập, phấn đấu để an tâm hơn trong bài thi, nhưng nhìn chung không cần quá lo lắng.

Từ ngày hôm sau, thói quen của hấn đã được điều chỉnh từ 4 giờ sáng đến 5 giờ sáng, mỗi ngày ăn cơm sáng, hấn còn có thể chừa ra một giờ để theo dõi tin tức giải trí.

Mặc dù Hứa Trăn không quan tâm lắm đến những câu chuyện phiếm trong làng giải trí, nhưng vẫn cần phải kiên trì theo dõi

mỗi ngày để tránh tình trạng xấu hổ khi người khác biết mình nhưng mình lại không biết người khác.

“Có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào?”

Một buổi sáng nọ, khi Hứa Trăn vừa trở về sau bài tập thể dục buổi sáng ở công viên tập thể, thì Kiều Phong đột nhiên chạy về căn hộ của hắn, vừa mở miệng thì chính là vấn đề này.

Hứa Trăn luôn cảm giác câu này hình như có chút quen tai.

“Tin xấu là gì?” Hứa Trăn hỏi trước.

Kiều Phong cảm thấy hơi tiếc nuối và nói: “Giải thưởng Phi Ưng đang thu thập các đề cử cho các hạng mục khác nhau. Anh e rằng cậu sẽ không thể tham gia vào hạng mục “Người mới xuất sắc nhất” năm nay.”

Chương 148: Thao Tác Ngược

Vừa nói, hắn vừa tìm hiểu các quy tắc lựa chọn của Giải thưởng Phi Ưng và đọc lên: “Yêu cầu là phải dưới 30 tuổi; bạn chưa được lọt vào danh sách lựa chọn của giải thưởng này trước đây; Có hơn 12 tập phim được phát sóng trên một kênh truyền hình vệ tinh trong năm; Vị trí từ nam ba trở lên.

“Cậu chỉ đáp ứng đủ các tiêu chí 1,2 và 4, nhưng đáng tiếc là “Tuyệt Đại Song Kiều” lại chưa được phát sóng trên kênh truyền hình vệ tinh nên không thể lọt vào danh sách bình chọn.”

“A...” Vừa nghe lời này, Hứa Trăn cũng cảm thấy hơi đáng tiếc.

Nói cách khác, hắn đã đóng phim không ngừng trong một năm qua, nhưng tính đến thời điểm hiện tại, chỉ có một bộ phim truyền hình được phát sóng, mà bộ phim đó vẫn chưa được phát hành.

Bởi vậy, thật sự rất tiếc khi hắn không thể tham gia giải “Người mới xuất sắc nhất” của năm.

Điều này cũng có nghĩa là ít nhất trong cả năm tới, hắn sẽ tiếp tục hòa mình trong giới với tư cách là một “người mới”. Hơn

nữa, có lẽ hẳn sẽ không thể nhận được bất kỳ tài nguyên cấp cao nào trong một khoảng thời gian ngắn.

Là một diễn viên, sự chậm trễ này thật sự có ảnh hưởng rất lớn.

“Kiều ca, “Thiên hạ đệ nhất đao” khi nào chiếu?” Hứa Trăn hỏi.

Vừa nghe lời này, Kiều Phong không khỏi hơi hơi mỉm cười, nói: “Tin tức tốt chính là cái này.

““Thiên hạ đệ nhất đao” dự tính sẽ ở phát sóng vào kỳ nghỉ đông. Hiện tại, một số kênh chính thống của truyền hình vệ tinh đã đến hỏi về bản quyền công chiếu.

“Thái tổng nói, tuần sau sẽ tổ chức một buổi lễ truyền thông ở thủ đô,

“Đến lúc đó sẽ có một buổi thương lượng chính thức. Nếu không có chuyện gì xảy ra, thì chắc chắn đây sẽ là hồ sơ vàng vào đài Mango.”

Hứa Trăn bây giờ mới hiểu hết ý của Kiều Phong: Đây là một trong kênh truyền hình lớn hàng đầu, hơn nữa thời gian phát sóng cũng vô cùng tốt.

Bộ phim truyền hình nào có thể phát sóng trong khoảng thời gian này, thì bộ phim đó chính là “Đại kịch khai năm” của năm nay!

Kiều Phong nghiêm túc phân tích: “Đối thủ lớn nhất bây giờ là “Tam Thiếu Gia kiếm” của Hoa Ảnh truyền thông.

“Ai, đã nói rồi, nếu như lúc trước chịu nghe lời anh, tiếp bộ phim này đi, như vậy chúng ta cũng không có gì gọi là đối thủ cạnh tranh.”

Hứa Trăn không thể nề hà mà buông tay.

“Ha ha ha ha ha ha..... Ai u mẹ ời.....”

Cả hai đang trò chuyện về việc ra mắt “Thiên Hạ Đệ Nhất Đao” thì nghe thấy một tràng cười vang lên từ bên cạnh.

Quay đầu vừa thấy, lại là Chu Hiểu Mạn.

Nhìn thấy hai người đều đồng thời nhìn về phía mình, cô cũng có chút ngưng ngừng mà nhấp nhấp miệng, nói: “Thật xin lỗi, tôi đang xem một video ngắn của Quách Uy.

“Để tôi gửi cho hai người, thật sự hài chết tôi, hahahah...”

Hứa Trăn nghi hoặc mà lấy ra di động, click mở video mà Chu Hiểu Mạn vừa gửi qua, phát hiện đề mục gọi là: Tuyển tập những khoảnh khắc hài hước của Quách Uy.

Quách Uy?

Hứa Trăn tự hỏi một lát, bỗng nhiên nghĩ tới.

Ồ, người này hắn biết.

Khi tổ phim “Máu Đào Kiếm” tuyển diễn viên, Quách Uy đã từng thử vai Hạ Tuyết Nghi cùng hắn. Hứa Trăn nhớ rất rõ ràng, lúc ấy đối phương mặc trọn bộ cổ trang, sau đó còn đeo tóc giả, ở trong đám người giống như hạc trong bầy gà.

Hắn click vào đoạn video thì thấy, phát hiện đây là một tuyển tập gameshow.

Chương trình tạp kỹ này là một chương trình thực tế ngoài trời, khá nổi tiếng gần đây, nó có tên là “Go, Go, Go”, Quách Uy là một trong những khách mời cố định của chương trình này.

Hứa Trăn nhìn thấy cảnh đầu tiên trong đoạn video ngắn, nhân viên cầm ba viên xúc xắc và nói với khách mời rằng ai lăn được nhiều điểm nhất sẽ được ưu tiên chọn nhiệm vụ.

Sau đó Quách Uy bước lên phía trước và dẫn đầu tạo ra ba bức ảnh, mà những hình ảnh này khiến người khác vừa nhìn liền cười chảy nước mắt.

Sau đó, màn hình chuyển sang cảnh tiếp theo.

Hai nhóm khách đang chơi bóng chuyền trong sân vận động, sau khi một trong những đồng đội của Quách Uy giao bóng, hắn ta đã đánh bóng chuyền vào sau óc của Quách Uy một cách chính xác.

Tiếp đó, trong màn thứ ba, bốn người bị trói dưới một cái xô và bị trừng phạt vì trả lời sai câu hỏi.

Những người khác bị trừng phạt thì đều là một chút xiu nước, chỉ có Quách Uy là người rõ ràng trả lời đúng, nhưng vòi đột nhiên bị hỏng, nước như thác đổ lên người hắn trong hơn nửa phút.

Trong video biên tập này có 10 trường hợp tương tự như thế.

Hứa Trăn càng xem càng ngạc nhiên.

Nói cách khác, chương trình này dường như mới bắt đầu mùa đầu tiên và tổng cộng chỉ có mười mấy tập, nhưng ở một tập, Quách Uy đều có một câu chuyện gây cười của riêng mình? ?

“Có phải tổ chương trình cố ý thiết kế không?” Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía Chu Hiểu Mạn, hỏi.

Chu Hiểu Mạn lúc này đã cười đến nước mắt chảy ra.

Cô lau nước mắt trên khóe mắt rồi nói: “Ừm, tuy rằng lý trí nói cho tôi biết đây là cố ý, nhưng khi xem qua vẫn không thể nhìn cười được.

“Nó cùng giống như một phân đoạn hài hước trong bộ phim, khi xem vẫn tạo được cảm giác buồn cười cho người khác.”

Hứa Trăn nhìn Quách Uy đang bị dày vò bởi hàng loạt sự cố trong video mà không khỏi dở khóc dở cười.

Hắn nhìn không được nói: “Quách Uy có vẻ điển trai nhất trong đám khách mời, nhưng sao chương trình lại chọn hắn đảm đương vai gây cười này?”

Chu Hiểu Mạn lắc lắc ngón tay, vẻ mặt cao thâm khó đoán nói: “Chuyện này cậu không hiểu sao? Cái này gọi là thao tác ngược.

“Nếu hỏi một người đã đóng nhiều vai tuyệt thế mỹ nam, khán giả sẽ nghĩ rằng người này không được ưa nhìn cho lắm.

“Nhưng cũng là người đó, nếu để hắn đi diễn vai tên ngốc, cậu sẽ liền cảm thấy, trời ạ, người này lớn lên thật đẹp!”

Hứa Trăn nghe vậy thì bưng tỉnh, tức khắc cảm giác lại học được không ít.

Không hổ là gameshow, kịch bản cũng thật cao thâm a!

Chương 149: Thần Xui Xẻo

Cùng lúc đó.

Quách Uy cũng đang tự mình xem lại tuyển tập nhưng pha hài hước phổ biến trên mạng, trong lòng không khỏi cảm thấy chưa xốt.

Khán giả cho rằng đây là nhân vật mà ê-kíp thiết kế riêng cho hắn...

Nhưng chỉ chính Quách Uy biết rõ trong lòng, thật sự không phải đâu! !

Trước khi tham gia show này, hắn đã nghĩ rằng mình sẽ chịu trách nhiệm về mục nhan sắc của chương trình, nhưng không ngờ lại...

Mấy kỳ đã trôi qua, mỹ nam sống sờ sờ lại bị hắn biến thành nhân vật bị thần xui xẻo bám lấy.

Bất cứ ai có thể cho tôi biết làm thế nào để thoát khỏi nhân vật này không? ?

Thoát khỏi là không có khả năng thoát khỏi, đời này đều không thể thoát khỏi.

Sau khi đội ngũ chương trình phát hiện “nhân vật bị thần xui xẻo bám lấy” bỗng nhiên phát hỏa, chẳng khác gì ruồi thấy trứng thối, lập tức bắt đầu chủ động đào lỗ để Quách Uy bày ra trò đùa.

Chân ghế què, ô che mưa không mở được, ô tô hết xăng giữa chừng...

Kết quả là, với việc phát sóng mùa thứ hai, hắn đã hoàn toàn ổn định trong nhóm chương trình “GO GO GO”.

Tốt hơn là nói nó ổn định trên toàn bộ mạng.

Quách Uy khóc không ra nước mắt.

Trên thực tế, hắn luôn ý thức được thuộc tính tiềm ẩn này trong bản thân. Từ nhỏ đến lớn, bất cứ khi nào cần phải lựa chọn, chín lần mười lần, hắn sẽ không chọn đúng.

Ví dụ, khi còn học tiểu học, bố mẹ bán nhà ở quê và đi làm thuê ở tỉnh lỵ, kết quả là nhà vừa dọn đi không tới mấy năm, cả làng người người bỗng chốc trở thành triệu phú.

Ví dụ khác, khi vừa mới tốt nghiệp, hấn đã sử dụng các kỹ năng võ thuật của mình để trở thành huấn luyện viên trong một phòng tập võ thuật, sau đó hấn đã phải liên tiếp chuyển đến 3 phòng tập võ thuật.

Một ví dụ khác là sau khi hấn lần sân sang con đường trở thành diễn viên, phim truyền hình đầu tiên hấn đóng vẫn chưa bán được hàng cho đến tận hôm nay do chất lượng kém, phim truyền hình thứ hai bị bỏ dở giữa chừng vì nam chính bị tung tin tiêu cực, biến thành một bộ phim truyền hình dở dang hoành tráng.

Mấy người bạn thân quen hay trêu hấn rằng: Sau này muốn đóng phim truyền hình gì thì nhớ nói với bọn tôi trước, để bọn tôi biết đường mà tránh.

Quách Uy: “.....”

Tâm đau đến mức không thở được.

Tuy nhiên, điều mà hấn không bao giờ ngờ tới là chính sự kém may mắn của bản thân cuối cùng đã khiến hấn phát hỏa.

Với sự nổi tiếng của “GO GO GO”, độ nổi tiếng của Quách Uy đã tăng vọt như tên lửa và số lượng người hâm mộ tăng lên trong ba tháng qua thậm chí còn vượt xa tổng số trong 6 năm qua của hấn.

Tâm trạng của Quách Uy hiện tại rất phức tạp.

Mẹ nó, nếu tôi biết mấy người muốn xem chương trường này, thì tôi đã biến cuộc đời mình thấy một Gameshow cho mấy người xem!

Như vậy, lão tử đã sớm phát hỏa!

Tuy nói thế, nhưng kỳ thật trong lòng hấn vẫn là có chút âm thầm vui sướng.

Kể từ khi ra mắt “GO GO GO”, hấn cảm thấy cuộc sống của mình như được khai sáng trở lại, kịch bản quay phim không ngừng mà đại ngôn cũng đến tay không ít.

Nói đến đây, Quách Uy cũng cảm ơn Hạ Tuấn Ninh, vì nhờ hắn mình mới có thể nhận được lời mời tham gia chương trình tạp kỹ này.

Hắn và Hạ Tuấn Ninh đều là nghệ sĩ của Hoa Ảnh truyền thông, mà chẳng qua, người ta là cây rặng ra tiền của công ty, còn mình thì chỉ tùy tiện là chó nuôi thả.

Vào đầu năm nay, Quách Uy thông qua các loại thủ đoạn bắt được vai nam chính của bộ “Một Giang Xuân Thủy” do công ty sản xuất. Cũng do đó, hắn còn phải nhịn đau cự tuyệt nhân vật Giang Phong trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Nhưng mà, Hạ Tuấn Ninh tên hỗn đản này...

Bỗng nhiên tuyên bố bỏ diễn “Tuyệt Đại Song Kiêu”, sau đó công ty liền quay đầu đưa “Một Giang Xuân Thủy” cho hắn.

Quách Uy khóc không ra nước mắt, cũng không có biện pháp xoay chuyển, mà đành lựa chọn một chương trình tạp kỹ để duy trì nhiệt độ và kiếm sống.

Thật sự là quá nghèo, cho nên không thể để cho bản thân mình rảnh rỗi được.

Nói đi thì phải nói lại, hắn là một diễn viên cũng từng đóng không ít bộ, độ nổi tiếng cũng không quá thấp, nhưng tại sao vẫn nghèo?

Ha ha.....

Còn không phải vì ba năm trước hắn đã mua một căn nhà ở ngoại ô Bắc Kinh dưới sự khuyên nhủ của bố mẹ. Khoản tiền trả trước cho căn nhà đã lấy hết số tiền tiết kiệm trong nhiều năm, mà hắn cũng phải trả một khoản vay kéch xù hàng tháng.

Tuy nhiên, chủ đầu tư bất động sản của căn nhà đó đã bị nghi ngờ do có tranh chấp kinh tế, cho nên căn nhà vẫn chỉ là một bản thiết kế.

Đúng vậy, nhà còn chưa ở, nhưng mỗi tháng đã phải trả một khoản vay lớn...

Quách Uy đã từng thật sự có tâm muốn chết.

“Ding Ding...”

Đúng lúc này, âm thanh điện thoại di động vang lên.

Quách Uy xem kỹ thì phát hiện ra đó là một tin nhắn do một vị phó chủ tịch công ty gửi cho hắn, có nội dung “Hãy đến văn phòng của tôi”.

Hôm nay hắn cũng tình cờ có việc đến công ty để họp, cho nên khi vừa ra khỏi cửa, hắn liền nhanh chóng đến phòng của vị phó giám đốc kia.

“Tiểu Quách a, ngồi đi.”

Phó chủ tịch chỉ vào chiếc ghế sofa đối diện bàn làm việc của mình nói: “Tam Thiếu Gia Kiếm đã định thời gian phát sóng, cậu cũng biết rồi đúng không?”

Quách Uy nghe được lời này, khuôn mặt liền hưng phấn mà gật đầu, nói: “Ừm, tôi biết.”

Đây chính là bộ phim truyền hình đầu tiên, hắn được đóng nam chính!

Chương 150: Giải Diễn Viên Mới Xuất Sắc

Hắn hỏi: “Đã quyết định kênh nào phát sóng chưa?”

Phó chủ tịch lấy vài tập tài liệu trong tay, đưa cho Quách Uy, nói: “Cậu nhìn xem, có mấy kênh truyền hình vệ tinh đã liên hệ với chúng ta, nhưng điều kiện đưa ra khá khác nhau.”

Quách Uy xem qua tài liệu và thấy dòng chữ “Đài truyền hình Mango”.

Trái tim đột nhiên căng thẳng trong chốc lát.

“Đài Mango cũng đến hỏi sao? Có phải là thời điểm vàng không?” Quách Uy hỏi.

Phó tổng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, thời điểm vàng, đây cũng là chuyện mà tôi muốn nói với cậu.”

Khi nói chuyện, phó tổng nhìn qua có chút do dự, nói: “Chắc cậu cũng nghe nói về bộ “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” sẽ được phát sóng trong kỳ nghỉ đông.

“Tôi không biết bên kia nói thế nào, nhưng cũng có lén lút hỏi thăm qua, các truyền hình lớn đều ưu tiên lựa chọn “Thiên Hạ

Đệ Nhất Dao”, đài Mango cũng không ngoại lệ.”

Nói xong, hắn chỉ chỉ văn kiện trong tay: “Nếu chúng ta muốn chiến đấu với họ, cơ hội duy nhất là hạ thấp các điều kiện.”

“Nhìn xem, đây là những gì đài Mango đề cập với chúng ta.”

Quách Uy nhìn xuống văn kiện trong tay, thì hơi sững sờ.

Cái này...cũng quá hà khắc rồi?

Thứ nhất là nó phải được phát sóng một mình, mà việc không được công chiếu chung với các đài khác là điều dễ hiểu.

Loại thứ hai là quảng cáo, đòi hỏi một số diễn viên chính trong bộ phim phải mặc trang phục để triển khai một số quảng cáo, điều này miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Quá đáng nhất là mục thứ ba: Mango TV yêu cầu họ mở rộng 40 tập gốc của “Tam Thiểu Gia Kiếm” lên 65 tập và họ cũng có quyền cắt nối biên tập.

Quách Uy biết đại Mango sẽ mở rộng tất cả các phim truyền hình dài tập.

Nhưng từ 40 đến 65 tập, cái này cũng thật quá đáng.

Mỗi điều kiện trên chắc chắn là một tác hại rất lớn đối với phim truyền hình. Nếu có một sự lựa chọn, hắn tất nhiên là không muốn chọn cái nào.

Nhưng...đó là đài Mango!

Lượng khán giả thậm chí còn lớn hơn cả hai chương trình phát sóng của truyền hình vệ tinh thông thường. Ai có thể cưỡng lại sự cám dỗ này?

Hơn nữa, nếu có thể bắt được chuyện này, hắn từ nay về sau sẽ là một diễn khai kịch cho năm mới.

Thân phận lập tức không giống nhau!

Phó chủ tịch nhìn Quách Uy trên ghế sofa nói: “Bởi vì liên quan đến quảng cáo, tôi cũng phải hỏi ý kiến của cậu.tiểu Quách, cậu nghĩ thế nào?”

Quách Uy cầm văn kiện trong tay, ngẩng đầu nói: “Tôi không có ý kiến gì, mọi chuyện đều tùy theo sự sắp xếp của công ty.”

Phó chủ tịch nghe được lời này, khẽ cười nói: “Tiểu Quách luôn luôn thành thật như vậy, nếu tất cả nghệ sĩ đều như cậu, ngoan ngoãn và có năng lực thì tốt rồi.”

Quách Uy phụ họa cười một chút.

Phó tổng nói: “Một khi đã như vậy, tôi sẽ tổ chức một cuộc họp báo.

“Cậu yên tâm, chúng ta nhất định đoạt được giải vàng này!”

Phó chủ tịch đứng dậy, đi tới chỗ Quách Uy, vỗ vai hắn nói: “Hiện tại sự nổi tiếng của cậu đang bùng nổ, công ty sẽ không đối xử tệ với cậu.

“Chúng tôi đã quyết định qua. Với sự giúp đỡ của “GO GO GO” và “Tam thiếu gia kiếm”, công ty nhất định sẽ giúp cậu giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất năm nay!”

Nghe vậy, Quách Uy không khỏi tròn to hai mắt, nói: “Nhưng “Tam Thiếu Gia Kiếm” mãi đến năm sau mới ra mắt. Làm sao có thể tham gia giải Diễn viên mới xuất sắc nhất năm nay?”

Phó chủ tịch tỏ vẻ cao thâm mà cười nói: “Cậu còn chưa nghiên cứu quy tắc đánh giá diễn viên mới xuất sắc nhất năm sao?

“Chỉ cần năm nay cậu có phim truyền hình đóng vai nam ba trở lên và được phát sóng trên kênh truyền hình là có thể tham gia bình chọn.

“Trong “Nương Tâm Như Sắt”, không phải cậu vừa vẹn đóng vai nam ba sao?”

Quách Uy: “.....”

Nghe được cái tên “Nương Tâm Như Sắt”, hắn lại đột nhiên cảm thấy tâm lý vô cùng không khỏe.

Làm ơn!

Đây có phải là một bộ phim dở tệ với điểm số 2,7 trên mạng!

Ngài hỏi tôi lấy bộ phim truyền hình này để tham gia giải Diễn viên mới xuất sắc nhất?

Lại muốn biến tôi trở thành trò cười trong giới? ?

Phó tổng nhìn thấy ánh mắt suy sụp của hắn, cười an ủi: “Ai, cậu không cần để ý.

“Ai thành công mà không vượt qua các cuộc tranh cãi?

“Nghĩ thoáng chút, chỉ cần có thể vào danh sách là được.

“Đến khi đó, bình chọn sẽ dựa trên mức độ nổi tiếng, còn đánh giá bộ phim thì không quan trọng?

“Chỉ cần cậu giành được giải thưởng này, thì ít nhất sẽ đảm bảo được vị trí tuyến hai.”

“Trong vòng hai năm, bất kể thế nào công ty sẽ phụng cậu lên tuyến đầu!

“Khi đó, mọi người sẽ chỉ nhớ rằng cậu là diễn viên mới xuất sắc của năm. Ai sẽ quan tâm đến việc cậu đã nhận được giải thưởng này như thế nào?”

Quách Uy rũ x mi mắt xuống, nặng nề gật đầu.

Trời đã cho hắn số mệnh này, nhất định phải làm hắn chịu nỗi khổ về tâm chí.

Đồng chí Quách Uy, không cần e lệ!

Chỉ cần người không biết xấu hổ, thế giới này còn không phải là biển rộng tùy cá lợi, trời cao mặc chim bay sao?

Tôi thề, mặt mũi mà mình đã vứt bỏ trong quá khứ, từ bây giờ tôi sẽ kiếm lại nó gấp mười, gấp trăm lần!

Nhất định sẽ làm được!

Chương 151: Tham Gia Tranh Giải

Mặt khác, tại trụ sở chính của Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc, Thái Thực Tiễn cũng đang triệu tập một số giám đốc điều hành cấp cao của công ty để thảo luận về việc công chiếu bộ phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

“Điều kiện của đài Mango, mọi người cũng đã biết hết đúng không?” Thái Thực Tiễn hỏi.

Lâm Huệ Mỹ nhíu mày nói: “Tôi đã đọc qua, thiệt sự là rất quá đáng.

“Nếu 42 tập phải mở rộng thành 50 tập, vậy thì chẳng khác gì thịt heo pha nước.”

Thái Thực Tiễn đáp: “50 tập không được, nhiều nhất là 45 tập, không thể hơn nữa.

“Cô cứ trả lời cho bọn họ như vậy đi.”

Lâm Huệ Mỹ gật gật đầu, cầm di động đi ra phòng họp.

Vài phút sau, cô quay trở lại với vẻ mặt hết sức kỳ lạ.

“Làm sao vậy, liên hệ bên kia sao?” Thái Thực Tiễn hỏi, “Bọn họ khi nào gọi người lại đây nói chuyện?”

Lâm Huệ Mỹ lắc lắc đầu, nói: “Đài Mango không đồng ý, bọn họ nói 45 tập thì không cần nói chuyện nữa.”

Thái Thực Tiễn nghe vậy liền sửng sốt, đáp: “Cứng như vậy sao? Không muốn nói chuyện trực tiếp? Xem ra bọn họ đã có một lựa chọn khác tốt hơn?”

Nói xong, hắn không khỏi bật cười: “Được rồi, bọn họ không nói thì tôi cũng chẳng muốn nói với bọn họ.”

Thái Thực Tiễn vuốt ve tập tài liệu trong tay, rồi nói với mọi người trong phòng họp: “Nếu đã như vậy thì “Thiên Hạ Đế Nhất Dao” sẽ đồng loạt được phát sóng.”

“Chọn một kênh phù hợp, đồng thời nói chuyện với nhà đài khác, nhìn xem ai có điều kiện tốt hơn.”

Mọi người đều sôi nổi nhớ kỹ yêu cầu của lãnh đạo, ngay sau đó, cuộc họp đơn giản liền kết thúc.

.....

Vài ngày sau.

Sau một hồi thương lượng, cuối cùng kênh chính chiếu bộ phim “Thiên Hạ Đế Nhất Dao” đã được chọn là Blueberry Channel.

Kế hoạch ban đầu để cùng công chiếu với nó là Kim Thành đài, nhưng vào lúc này, một con ngựa đen bất ngờ lọt vào tầm ngắm của Đông Nhạc Điện Ảnh.

Bạo Phong đài, kênh truyền hình vệ tinh đứng thứ hai trong bảng xếp hạng.

Bạo Phong truyền hình đã trực tiếp cử một phó giám đốc đài của họ dẫn đoàn đi đàm phán, đồng thời đưa ra một điều kiện mà Đông Nhạc không bao giờ dám nghĩ đến:

Nếu Đông Nhạc sẵn sàng trao cho họ bản quyền phát sóng của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, thì bọn họ sẵn sàng phát sóng lại “Tuyệt Đại Song Kiêu” vào khung giờ nửa đêm, từ ngày 1 tháng 11 năm nay.

Điều đó có nghĩa là, bộ phim trực tuyến “Tuyệt Đại Song Kiêu” sẽ được lên kên truyền hình vệ tinh!

Nếu vấn đề này được thương lượng thành công, “Tuyệt Đại Song Kiêu” sẽ là bộ phim phát sóng trực tuyến đầu tiên được chiếu trên kênh truyền hình vệ tinh!

Quá bá!

Khi Thái Thực Tiễn nghe được điều kiện này thì cả người gàn như chết lặng.

Ông trời ơi! !

Nếu “Tuyệt Đại Song Kiêu” có thể được lên kên truyền hình vệ tinh, vậy thì tiểu Hứa nhà chúng ta không phải sẽ được tham gia giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất sao? !

“Đồng ý, nhất định đồng ý!”

Thái Thực Tiễn không chút do dự, lập tức đưa ra quyết định: “Cứ như vậy đi, kỳ nghỉ đông năm nay, “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” sẽ cùng Blueberry TV và Bạo Phong đài đồng thời công chiếu!”

Sự khác biệt giữa Bạo Phong đài và Kim Thành đài lớn đến mức nào, điều đó không quan trọng, quan trọng là phải đi phúng nghệ sĩ nhà mình!

Hơn nữa, sau khi bán bản quyền công chiếu của “Tuyệt Đại Song Kiêu”, bộ phim này đã lọt vào giới phim truyền hình vệ tinh, ngoài ra còn có quyền phát sóng lần thứ hai, quyền phát sóng lần thứ ba và quyền phát sóng ở nước ngoài... Con cháu đời đời có đều có thể hưởng!

Hơn nữa, lợi nhuận thu về là bao nhiêu? ?

Chúng ta cần phải cảm ơn đài truyền hình Mango vì đã từ chối nói chuyện trực tiếp! !

.....

Vào ngày 1 tháng 11, Hoa Ảnh truyền thông chính thức thông báo rằng bộ phim cổ trang “Tam thiếu gia kiếm” do tám công ty bao gồm Hoa Ảnh, Hoàn Ngu và Hoa Hỏa hợp tác sản xuất, sẽ được phát hành trên Mango TV vào kỳ nghỉ đông.

Với việc phát đi tin tức này, weibo chính thức của Hoa Ảnh cũng đã phát hành trailer chính thức của bộ phim.

Một số diễn viên chính trong đoạn trailer đều là nam thanh nữ tú, ngay lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người xem.

“Ha ha, bộ phim truyền hình mới của nam thần xui xẻo sắp được công chiếu, rất mong chờ!”

“Tôi đã chuẩn bị bàn phím tốt để nghe một câu chuyện cười.”

“Còn tôi đã chuẩn bị tốt khăn giấy để lau nước mắt khi cười.”

“...”

Quách Uy không nói nên lời khi nhìn bình luận của những người đang ăn dưa trên mạng.

Những người này là ai?

Làm ơn, chỉ khi ở “Go Go Go”, tôi mới là nam thần xui xẻo?

Cũng không phải tôi nỏ, nhưng Tạ Hiểu Phong trong “Tam thiếu gia kiếm” sẽ soái chết mấy người!

Đương nhiên, nói là nói như vậy, Quách Uy vẫn vô cùng hài lòng khi thấy nhiệt độ tăng cao của tin tức.

Đây chính là tiết tấu của bạo hòa, đúng không? ?

Nghĩ đến đây, hần nhin không được móc di động ra, nhìn vào giao diện bình chọn vòng đầu tiên cho hạng mục Diễn viên mới xuất sắc nhất tại giải Phi Ưng. Tên của hần đứng đầu danh sách một cách ấn tượng, hơn một nửa so với người đứng thứ hai.

Ha ha, không có đối thủ, không cần lo lắng.

Đợi đến lúc bắt được giải thưởng này, cũng không quá vui vẻ mà chính là nhàm chán.

Quách Uy kiêu ngạo mà phàn nàn về nhóm đối thủ của mình.

Kỳ thật, hắn cũng có chút chột dạ.

Bởi vì, bất kể tốc độ phát triển của năm nay hay chất lượng tác phẩm, thì vẫn có một người có thể ngăn chặn mình.

Hắn không muốn nói tới tên của người kia.

Bản thân đã từng tranh vai Hạ Tuyết Nghi với người ta, hơn nữa vai chính trong “Tam thiếu gia kiếm” cũng là nhặt được từ tay hắn ta.

Dù đã cố gắng chịu trận sĩ nhục này, nhưng trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

Chương 152: Đài Truyền Hình Trung Ương CCTV! !

Nghĩ đến đây, Quách Uy không khỏi tự hào ngẩng đầu lên.

Không có biện pháp a, ai bảo nhân khí của cậu cao như thế, khiến “Tuyệt Đại Song Kiều” trở thành web drama.

Cậu không có tư cách tham gia bình chọn, cho nên chỉ có thể ngồi đó xem!

Thời gian và cuộc sống, đôi khi chính là như vậy. Một sai lệch nhỏ thường có thể thay đổi vận mệnh của một người.

Quách Uy không hề hoài nghi, Hứa Chân sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày có thể bắt được cái giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất.

Nhưng, năm nay cậu chỉ cần làm người xem thôi.

Chậm hơn tôi một bước, ngay sau cũng khó mà đuổi kịp!

Nghĩ như vậy, Quách Uy vui vẻ đi tắm rửa, lau khô tóc, sau đó vô cùng cao hứng mà đi ngủ.

Chà, hôm nay là ngày của thần may mắn.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, tất cả mọi người sẽ dần quên mất thân phận xui xẻo của tôi, mà chỉ còn nhớ đến đại minh tinh nổi tiếng Quách Uy.

Giải thưởng Diễn viên xuất sắc nhất này sẽ là bước ngoặt đầu tiên trên con đường làm siêu sao hạng nhất!

Sáng sớm hôm sau.

Quách Uy bị đồng hồ báo thức gọi dậy vào lúc 4 giờ 30 phút. Hôm nay hắn sẽ quay một tập mới của “GO GO GO”, vì vậy không thể ngủ nướng được.

Hắn vừa mở mắt, trước khi đứng dậy xuống giường thì cầm điện thoại di động lên, muốn xem lại số liệu của mình một lần.

Haha, vị trí thứ hai thua mình rất nhiều, nhưng phải càng nhiều càng tốt, ai mà không thích ngược đồ ăn đâu.

Quách Uy nở một nụ cười nhạt trên khóe môi, cầm lấy di động, vừa bật lên liền nhìn thấy gương mặt tràn đầy soái khí của mình trên màn hình. Ngay sau đó, hắn bấm vào trang bình chọn cho giải Diễn viên mới xuất sắc nhất.

Nhưng mà giây tiếp theo.

“! !!”

Quách Uy trượt tay, chiếc điện thoại di động màn hình lớn 6,6 inch đột nhiên rơi thẳng xuống mặt hắn. Quách Uy hét thảm một tiếng, không quan tâm đau đớn liền nhanh chóng lấy điện thoại trên mặt, vội vàng nhìn giao diện vừa rồi.

Hắn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó có thể tin.

Vì cái gì?

Tại sao ngày hôm qua, mình còn giữ vị trí đầu bảng với lượt bình chọn rất lớn, nhưng chỉ trong một đêm đã rớt thứ hạng thành người đứng thứ hai? ?

Quách Uy nhìn chăm chăm vào cái tên đã thay thế vị trí của mình.

Hứa...Chân? ?

Hắn hắn hắn..... Vì cái gì? ?

Tại sao hắn lại có thể xuất hiện trong bảng danh sách này? !! !

.....

Vào ngày 2 tháng 11, Hứa Trăn, Kiều Phong và Chu Hiểu Mạn đã thu dọn hành lý và đến sân bay thủ đô.

Đoàn phim “Máu Đào Kiếm” sẽ được khởi động máy vào ngày 5/11. Ban đầu Hứa Trăn nghĩ rằng bộ phim này do Hương Giang Ảnh Nghiệp đầu tư, cho nên sẽ được quay ở Hương Giang.

Không nghĩ tới, địa điểm quay cuối cùng vẫn được đặt tại thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu.

Điều này đã tiết kiệm cho Hứa Trăn rất nhiều thứ.

Ha ha, cách nửa tháng, bản thân lại quay về Hoàn Châu, cảm giác không khác gì việc quay về nhà của mình. Cách đây không lâu Chu Hiểu Mạn đã nói với hắn: Không bằng cứ mua một căn nhà ở nơi này. Đương nhiên không nhất thiết phải mua nhà, mỗi đoàn phim đều đặt khách sạn, còn mình chỉ việc dọn vô ở, cọ ăn, cọ uống, không phải tốt hơn sao?

8 giờ sáng, khi ba người đang chờ chuyển bay, Kiều Phong đột nhiên nhận được một cuộc gọi.

“Uy, Viên chỉ đạo? Xin chào, xin chào.

“Vâng, tôi đang ở thủ đô. A Chân? Cậu ấy đang ở ngay bên cạnh tôi.

“Hiện tại sao? Hiện tại chỉ sợ... Cái gì?”

Đang nói, Kiều Phong đột nhiên từ trên ghế đứng lên, kinh ngạc nhìn Hứa Trăn bên cạnh rồi hét lên: “Được rồi, không sao, tôi sẽ nói cho cậu ấy biết ngay bây giờ!

“Tốt tốt, chúng tôi sẽ xuất phát ngay, một giờ bảo đảm có mặt!”

Một lúc sau, Kiều Phong cúp điện thoại, lập tức cầm vali trong tay lên, nhìn Hứa Trăn nói: “Đi thôi, nhanh lên, nhanh lên!”

Chu Hiểu Mạn ngạc nhiên hỏi: “Đi chỗ nào? Một lát nữa máy bay sẽ cất cánh!”

Kiều Phong đáp: “Chúng ta hôm nay sẽ không đi Hoàn Châu, cô đem vé đi hoàn lại đi.”

Chu Hiểu Mạn nhìn thời gian, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Ca, không tới nửa giờ nữa chúng ta sẽ cất cánh, hiện tại không thể quay lại!”

Chu Hiểu Mạn nhìn nhìn thời gian, vẻ mặt mộng bức nói: “Ca, không đến nửa giờ liền phải bay lên, hiện tại không trả vé được!”

“Trả không được thì bỏ!” Kiều Phong xua tay, vẻ mặt vô cùng nôn nóng, “Có thể liên hệ với đoàn “Máu Đào Kiếm”, chúng ta hôm nay không tới được, thay vào đó sẽ đáp chuyến bay vào sáng mai!”

Ngay khi những lời này nói ra, Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn bên cạnh đều sững sờ.

Thật sự phải đi?

Ngay cả vé máy bay cũng không cần? Chuyến đi này tiêu tốn vài ngàn đó!

Nhìn thấy cả hai đều đang nhìn mình chằm chằm, Kiều Phong không có ý định giải thích, hắn nắm lấy cánh tay Hứa Trăn, mạnh mẽ kéo đi: “Ai nha, chuyện này rất quan trọng, anh sẽ giải thích cho cậu sau!”

“Ở đây nhiều người quá, không thể nói, cậu có thể anh hay không?”

Hứa Trăn đương nhiên là tin tưởng Kiều Phong.

Kết quả là, hắn tuy rằng còn thắc mắc, nhưng vẫn đi theo Kiều Phong ra khỏi sảnh chờ.

Sau khi đợi xe, chỉ có ba người, Hứa Trăn mới hỏi: “Kiều ca, chúng ta đi đâu vậy?”

Kiều Phong cười hắc hắc, không giấu được sự phấn khích: “Đến CCTV Studio số 1.”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Hôm nay, hắn không còn là con báo vừa từ quê lên nữa, khi nghe vị trí của trường quay số 1 CCTV, hắn lập tức phản ứng lại và kêu lên: “Gala lễ hội mùa xuân!”

Kiều Phong búng tay một cái, cười nói: “Đúng vậy, là Gala lễ hội mùa xuân.

“Ban tổ chức chương trình Gala lễ hội mùa xuân đã gửi lời mời, kêu chúng ta qua đó một chuyến!”

“A.....”

Chương 153: Tiết Mục Võ Thuật

Hứa Trăn nhin không được mà hô nhỏ một tiếng.

Gala lễ hội mùa xuân!

Trời ạ, Gala lễ hội mùa xuân thật sự mời mình sao!

Trách không được Kiều ca vừa rồi nói, chuyện này còn quan trọng hơn so với việc đi Hoành Châu.

Đây không chỉ là chương trình văn nghệ được yêu thích nhất cả nước mà còn là lời khẳng định rất lớn từ phía chính phủ!

Đối với các nghệ sĩ trẻ, những thứ quan trọng hơn Gala lễ hội mùa xuân chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

Lúc này, đầu óc của Hứa Trăn nhất thời hơi quay một chút, hấn nhin không được mà âm thầm nghĩ: Cho mình đi tham dự Gala lễ hội mùa xuân, là định để mình biểu diễn tiết mục gì?

Tôi không biết ca hát, tiểu phẩm? Tiểu phẩm có lẽ thử xem...

Mà lúc này, Chu Hiểu Mạn ở bên cạnh mở miệng hỏi ngay vấn đề mà Hứa Trăn đang thắc mắc: “Kiều ca, bọn họ mời a Trăn đến diễn tiết mục gì vậy?”

Kiều Phong nói: “Tiết mục gì thì chưa nói, nhưng anh đoán chừng là tiết mục võ thuật.

“Bởi vì vừa rồi người gọi điện tới là Viên Vũ Anh.”

Vừa nói, hấn vừa quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn: “Viên Vũ Anh chính là chỉ đạo võ thuật của đoàn phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”, cậu vẫn còn ấn tượng đúng không?”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Viên chỉ đạo?

Hóa ra là vị đại thúc này?

Trách không được, lúc trước đi chung xe với hấn, Viên Chỉ đại liên tiếp hỏi mấy vấn đề liên quan đến Gala lễ hội mùa xuân.

Hóa là tính toán muốn mời mình tham gia Gala lễ hội mùa xuân!

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn bỗng nhiên cảm giác trên trán có chút đồ mồ hôi.

Ách, nhân tiên, lúc trước mình đã nói cái gì nhỉ?

Có vẻ như không có gì tốt để nói...

Không không không.....

Hứa Trăn lắc lắc đầu.

Đáng lẽ lúc đó mình phải nói Gala Lễ hội mùa xuân rất sôi động, đặc biệt là bầu không khí.

Vâng, vâng, tôi đang khen Gala Lễ hội mùa xuân!

Hứa Trăn lừa mình dối người mà thâm nghĩ.

Một giờ sau, một số người trở lại căn hộ gần trụ sở Đông Nhạc.

Kiều Phong không có trực tiếp đưa Hứa Trăn đi đến trường quay số 1 của CCTV.

Vì công tác chuẩn bị cho Gala lễ hội mùa xuân được giữ bí mật nên không ai được phép có mặt ngoại trừ chính các diễn viên.

Một lúc sau, ê-kíp chương trình đã cử xe chuyên dụng đến đón Hứa Trăn. Người lái xe là một đại ca khoảng 30 tuổi tự xưng họ Nguu, vì vậy Hứa Trăn gọi hắn là Nguu ca.

Trên đường đến trường quay, Hứa Trăn trộm hỏi: “Nguu ca, hôm nay mời tôi đến trường quay làm gì vậy? Phỏng vấn hay tập luyện?”

Nguu ca nghĩ nghĩ, nói: “Xem như phỏng vấn nhỏ đi.”

Nói xong, hắn khẽ quay đầu lại cười với Hứa Trăn: “Cậu đừng quá căng thẳng, đừng lo lắng, buổi phỏng vấn nhỏ này khác với buổi thử vai khi cậu đóng phim điện ảnh hoặc truyền hình.

“Chương trình đã mời cậu thì chính lựa chọn cậu.

“Lát nữa lãnh đạo nói cậu làm cái gì thì cậu cứ làm cái đó là được.

Hứa Trăn nghe được lời này, nhẹ nhàng gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn như cũ, hơi hơi khẩn trương.

Cảm giác như một người nhà quê sắp vào thành phố, dáng vẻ chưa từng hiểu chuyện trên đời.

Khoảng nửa giờ sau, cả hai đã đến đài truyền hình CCTV số 1 trong lời đồn. Sau khi xuống xe, Hứa Trăn từ xa nhìn về phía bên ngoài đài truyền hình. Nó là một tòa nhà hình tròn khá khiêm tốn với phong cách rất rõ ràng của thế kỷ trước.

Tường bên ngoài được lát gạch, sân lát xi măng, trước cổng có logo CCTV màu vàng kim, trông thời trang và tinh tế hơn nhiều so với trụ sở của các công ty lớn gần đó.

Sau khi bước vào lối vào chính của đài, điều đầu tiên đập vào mắt là một hành lang uốn cong.

Hứa Trăn nhìn nơi này thì không khỏi bật cười,

Nơi này quá quen thuộc!

Mỗi năm trước khi phát sóng Gala Lễ hội mùa xuân, các phóng viên đều có mặt ở hành lang này để phỏng vấn các diễn viên đang chờ đợi.

Trước màn hình TV, Hứa Trăn đã nhìn thấy rất nhiều nghệ sĩ lão làng nổi tiếng trang điểm, chờ đợi trên sân khấu và đọc lời thoại ở hành lang này.

Nhìn vào bây giờ, không có đèn trang trí, hành lang này trông xám xịt, chật hẹp và cũ kỹ, hoàn toàn mất đi ánh hào quang bí ẩn trong ống kính.

Hứa Trăn đi hết một vòng, tò mò nhìn quanh một lượt rồi so sánh khung cảnh trong trí nhớ với cảnh thật trước mắt, cảm thấy vô cùng mới lạ.

Đây là sảnh trường quay của Gala Lễ hội mùa xuân mà CCTV đã sử dụng hơn 10 năm!

Mà hiện giờ, tôi thực sự có cơ hội đến nơi này!

Mãi cho đến khoảnh khắc này, Hứa Trăn mới hoàn toàn nhận ra rằng mình thực sự là một nghệ sĩ.

Không còn là đứa trẻ chỉ biết nhìn chăm chăm vào thế giới hào nhoáng này trước TV!

“Cái gì? Thật là quá đáng!”

“Vừa rồi còn nói tốt, kết quả quay đầu liền nói đổi người, tại sao không thay hết chúng ta luôn đi?”

“.....”

Trong khi Hứa Trăn đang vô cùng thích thú chiêm ngưỡng hành lang của trường quay Gala Lễ hội mùa xuân, thì trong trường quay, một vài cô gái nhỏ mặc đồng phục võ thuật đang túm tụm lại với nhau, thì thầm với vẻ mặt không hài lòng.

Trước mặt các nàng, một lão nhân tóc hoa râm duỗi tay đè xuống, trầm giọng nói: “Đừng nói nhảm.

“Không sợ đạo diễn cắt tiết mục của chúng ta sao?”

Một trong những cô gái bĩu môi và lẩm bẩm: “Cắt thì cắt, ai quan tâm? Dù sao cũng không có quay trực diễn khuôn mặt.”

Miệng thì nói như vậy, nhưng giọng lại nhỏ như muỗi kêu, vì sợ rằng lời phàn nàn này sẽ bị một người nào đó nghe thấy.

Lúc này, trên sân khấu có ba mươi bốn mươi diễn viên võ thuật đang đứng, có nam có nữ, già trẻ lớn bé.

Những người này là diễn viên chính của chương trình võ thuật “Giang Sơn Như Họa”, đến từ trung tâm võ thuật Kiều Thập Dự Châu.

Chương 154: Thay Người

Vào đầu tháng 9 năm nay, CCTV đã gửi lời mời đến trung tâm võ thuật Kiều Thập Dự Châu, mời họ diễn tập một chương trình võ thuật cho sân khấu Gala Lễ hội mùa xuân.

Sau khi liên lạc với CCTV, họ cuối cùng đã hoàn thành “Giang Sơn Như Họa”, kết hợp nhiều yếu tố khác nhau như Thái Cực quyền, bát cực quyền, đàn cổ, hoa mai....

Hôm nay là buổi diễn tập đầu tiên của các diễn viên này trên sân khấu CCTV, sau khi xem xong, người phụ trách nhóm chương trình rất hài lòng với hiệu quả tổng thể của võ thuật, nhưng vẫn đưa ra một số đề xuất sửa đổi.

Trong đó, bao gồm việc thay đổi lão gia tử đánh thái cực quyền trên cọc hoa mai.

Một mặt xem xét sự an toàn của ông lão, mặt khác xét đến hiệu quả sân khấu, mong rằng lão nhân có thể đứng trên mặt đất mà biểu diễn thái cực quyền, từ bỏ vị trí ban đầu trên cọc hoa mai và để một nghệ sĩ trẻ được ê-kíp chương trình đặc biệt mời đến thay thế.

Chỉ đạo võ thuật Viên Vũ Anh cảm thấy không có vấn đề, cho nên đã mở miệng đáp ứng. Nhưng một vài diễn viên trẻ lại có một chút không vui, đặc biệt là mấy cô gái nhỏ.

Ông lão này tên là Mã Tuấn, trên danh nghĩa là phó quán trưởng của võ quán Kiều Thập, đồng thời ông cũng là một diễn viên võ thuật chưa quá nổi danh.

Các cô gái nhỏ nhìn ông lão luyện tập lâu như vậy, đột nhiên chuyển từ vị trí dễ thấy nhất đi nơi khác, trong lòng cảm thấy vô cùng oan ức.

Bản thân Mã Tuấn nhìn qua vẫn giữ được bộ dáng vân đạm phong khinh.

“Quên đi, tổ đạo diễn nói đúng, dù sao chương trình này cũng là vì khán giả.”

Mã phó quán trưởng vẫy vẫy tay, nói: “Ở vị trí dễ thấy như vậy, nên đặt một anh

Các cô gái nhỏ vẫn đang muốn tranh cãi, nhưng Mã Tuấn đã mạnh mẽ ngừng câu chuyện này lại.

“Không sao đâu, đừng nói lung tung, người ta cũng sắp đến rồi.” Mã Tuấn thấp giọng nói.

Sau khi an ủi những học sinh thiếu hiểu biết này, ông quay lại nhìn giàn giáo phía sau.

Chiếc bàn này không phải là cọc hoa mai thông thường, mà là một “cọc lưng ghế” được làm từ hơn 30 chiếc ghế. Dựa vào lưng ghế đánh quyền, tuy bản thân đã luyện tập nhiều năm như vậy, nhưng cũng phải mất hơn một tháng mới có thể thực hiện động tác võ thuật tốt.

Để một minh tinh điện ảnh đến đánh võ?

Mã Tuấn khinh thường mà bấu môi.

Ông cũng đã gia nhập làng giải trí mấy chục năm, cái gọi là “Minh tinh” đó có bao nhiêu bản lĩnh, ông còn không biết sao?

10% trong số đó là công phu thực sự, mặt khác 90% còn lại là mảnh lời quảng cáo.

Mấy năm nay, thực sự có ai dám mới diễn viên đến quay võ thuật chân thật, đúng là không biết lấy dũng khí từ đâu.

Nghe quán trưởng Viên Vũ Anh nói, lần này tổ tiết mục đã tìm được một người trẻ tuổi đang trên đà nổi tiếng.

Ồ, trong giới này lại có mấy người trẻ tuổi có thể đánh võ được trên cọc hoa mai?

“Đạo diễn, tôi đã mang người đến!”

Một số người trên sân khấu đang lảm bảm bàn tán thì đột nhiên nhìn thấy hai người bước vào trường quay, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Người đi tới chính là Hứa Trăn và tài xế Nguu ca.

Nhìn thấy Hứa Trăn, Viên Vũ Anh chủ động ra đón, vỗ vai cười nói: “Haha, tiểu Hứa, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm như vậy!”

Nói xong, hắn dẫn Hứa Trăn đến mép sân khấu và nói với Hoàng Hạc, người mới vừa đứng lên, “Hoàng đạo, đây là Hứa Chân mà tôi đã nói với ngài trước đây.”

Sau đó, Viên Vũ Anh quay lại nói với Hứa Trăn: “Đây là đạo diễn chính của Gala Lễ hội mùa xuân năm nay, cô Hoàng Hạc.”

Nói xong, hắn lặng lẽ đặt mình vào vị trí của người giới thiệu và khéo léo khen ngợi Hứa Trăn.

Hoàng Hạc hơi hơi mỉm cười, cũng không chọc phá, duỗi tay về phía Hứa Trăn, nói: “Xin chào, cứ gọi tôi là dì Hoàng là được.”

Hứa Trăn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang dang rộng của Hoàng Hạc và chào bà một cách kính trọng.

Hoàng Hạc cười nói: “Thời gian của chúng ta có hạn, cho nên tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn.”

Nói rồi bà chỉ tay lên sân khấu: “Chương trình mời em vào đây là hy vọng em tham gia tiết mục biểu diễn võ thuật mà chúng ta đang diễn tập mang tên “Giang Sơn Như Họa.

“Buổi biểu diễn này đã được tập lại toàn bộ. Suy nghĩ ban đầu của tôi là hy vọng em có thể thay thế thầy Mã Tuấn và thực hiện các động tác trên cọc hoa mai.

“Dù gì thì Mã lão sư cũng già rồi, không an toàn lắm khi biểu diễn quyền pháp ở độ cao hơn 5 mét.”

Hoàng Hạc dừng một chút, rồi nói tiếp: “Nhưng tôi không biết em đã từng luyện qua cọc qua hoa mai chưa, nếu không được thì cứ nói với tôi, chúng ta sẽ suy xét phương án khác.”

Hứa Trăn nhìn lên giàn giáo cách đó không xa, vừa định nói chuyện chuyện luyện cọc qua hoa mai không có vấn đề gì, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ở gần khu vực giàn giáo có người mình quen biết.

Đó là một ông lão tầm hơn 60 tuổi.

Dáng vóc không cao, dung mạo bình thường và trông ông ấy không có gì nổi bật trong đám đông.

Trong khi Hứa Trăn nhìn ông lão, thì ông lão cũng đang nhìn về phía hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Thần Tích đạo trưởng?” Hứa Trăn mở miệng nói.

Vị lão gia tử này, chính là diễn viên trong đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu” !

Hứa Trăn nhớ rất rõ rằng ông ấy đã đóng vai “Thần Tích đạo trưởng”, người đứng đầu phái Nga Mi, đồng thời cũng là người diễn cảnh võ thuật đầu tiên của hắn trong phim.

Hắn còn nhớ lúc đó, sau khi Hoa Vô Khuyết tay không cướp kiếm của Thần Tích đạo trưởng, vị tiền bối đã nghiêng đầu lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc và sửng sờ.

Máy quay còn cố tình cắt cận cảnh khuôn mặt của ông ấy.

Với sự nổi tiếng của “Tuyệt Đại Song Kiêu”, không ít người xem đã khen ngợi ánh mắt đúng chỗ và hình ảnh vô cùng rõ ràng này. Chính vì vậy, bức ảnh chụp màn hình cảnh này đã được cư dân mạng chế thành nhiều biểu tượng cảm xúc khác nhau và lan truyền rộng rãi.

Mà vị diễn viên tiền bối này đương nhiên là Mã Tuấn.

Chương 155: Người Quen

Cùng lúc đó, Mã Tuấn thậm chí còn bị sốc hơn Hứa Trăn.

Náo loạn nửa ngày, hóa ra diễn viên trẻ tuổi mà chương trình mời đến lại chính là Hứa Chân? !

Lão Viên thật là...

Vậy mà còn cố ý che giấu với mình, nói cái gì mà người trẻ tuổi vừa mới vào giới, có nói ông cũng không quen biết đâu.

Ha ha, tôi không quen biết hẳn?

Còn không biết tại sao lão tử gần đây lại có biệt danh là “Mộng bức gia gia” à?

Vẫn nên nói là, mộng bức đạo trưởng...Phi! (Mộng bức: sững sờ, ngạc nhiên, ngây ngẩn)

Nhân vật Thần Tích đạo trưởng ở “Tuyệt Đại Song Kiêu” chỉ là vai diễn nhỏ, cậu cũng không cần chú ý đến ta đâu?

Mã Lão sư lúc này liền cảm thấy trong lòng đang ngổn ngang cảm xúc.

Nhưng không có cách nào, bạn nhỏ đã nhận ra mình trước rồi, mình còn giả bộ không quen biết sao?

Kết quả, Mã Tuấn lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, tươi cười chào hỏi Hứa Trăn, ân cần nói: “Vô Khuyết? Đã lâu không gặp, càng ngày càng đẹp trai a!

“Không ngờ chưa đầy một năm, hai chúng ta lại có cơ hội hợp tác, haha!”

Khi còn tham gia đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu”, các diễn viên đều gọi tên nhân vật của nhau nên cả hai vẫn gọi nhau như vậy.

Thấy vậy, Viên Vũ Anh nhướn mày hỏi: “Ồ, lão Mã, anh biết tiêu Hứa sao?”

Mã Tuấn vô cùng tự nhiên vỗ vỗ lưng Hứa Trăn, nói: “Đầu năm nay, hai chúng ta vừa cùng nhau làm việc trong đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

“Ha ha, trùng hợp vậy sao,” Viên Vũ Anh vỗ tay cười nói, “Giới phim võ thuật nhỏ như vậy, mấy năm quay phim căn bản đều là mọi người đều quen thuộc.”

Mã Tuấn cười vô cùng miễn cưỡng.

Trên thực tế, lúc nhìn thấy Hứa Trăn, thì ông ta cũng đã hết hy vọng được diễn trên cọc hoa mai rồi.

Các diễn viên trẻ khác có thể bị mất lựa chọn vì họ không thể đóng tốt cảnh này, nhưng với Hứa Trăn...

Thực lực của người ta như thế nào, Mã Tuấn còn không rõ sao?

Hơn nữa, bản thân là một lão nhân 65 tuổi, liệu có thể đánh quyền tốt hơn một thanh niên 18 tuổi?

Quên đi, cứ để cảnh này cho hắn, còn mình sẽ tận tâm chỉ dạy động tác cho cậu ta một cách thành thật.

Hắn hẳn có thể đánh quyền tốt và đẹp hơn tôi.

Chẳng qua thật đáng tiếc, mấy cái đứa học sinh vừa rồi còn ủng hộ tôi hết mình, hiện tại đã quy đầu và bày ra dáng vẻ của Fans trung thành, ai...

“A a a a... Ông trời ơi, tôi có phải đang nằm mơ hay không, là, là Hứa Chân sao? !”

“Anh ơi, em là Fans của anh á!”

“Ôi trời, quả thật là Hứa Chân!”

“Tôi, tôi, tôi, tôi đã xem “Tuyệt Đại Song Kiêu”, thật sự rất thích Vô Khuyết a!”

“...”

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên tiếng la hét chói tai của mấy cô gái trẻ tuổi. Mã Tuấn quay đầu lại nhìn, liền thấy mấy cô gái nhỏ vừa rồi còn đang bắt bình cho mình, hiện tại

đã lộ ra ánh mắt lấp lánh như sao, một hai chén chúc vây lấy Hứa Trăn.

Nhìn tư thế này gần như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Mã tuần: “.....”

Trục xuất khỏi sư môn!

Nhất định phải trục xuất khỏi sư môn!

Ta không có học trò nào như mấy người cả! !

Sáng nay Hứa Trăn không tham gia đầy đủ buổi tổng duyệt của tiết mục “Giang Sơn Như Họa”. Hắn chỉ đứng trên cộc hoa mai và tập thử, đảm bảo rằng các kỹ năng của hắn đều ổn, sau đó hắn học quyền pháp với Mã lão sư trên mặt đất bằng phẳng, rồi nhanh chóng trở về.

Tiết mục này tổng cộng chưa đầy 5 phút, trong đó phần Hứa Trăn cũng chỉ hơn một phút. Hắn học qua hai lần ở trường quay, sau đó đã có thể đánh ra hình ra dáng, khiến mọi người tấm tắc khen ngợi.

Chỉ đạo võ thuật Viên Vũ Anh đã hẹn Hứa Trăn sau khi bàn bạc xong: Sau một tháng sẽ kiểm tra tiến độ luyện tập của cậu.

Nói cho cùng, giao thừa năm nay tương đối muộn, đến ngày 18 tháng hai mới tới giao thừa, cho nên còn rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hứa Chân, Kiều Phong, Chu Hiểu Mạn đáp máy bay đến thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu, sẵn sàng tham gia quay phim “Máu Đào Kiềm”.

Trước khi bắt đầu, đoàn phim đã sắp xếp một cuộc họp báo ra mắt. Khi đó, một số phóng viên báo đài sẽ được gọi đến phỏng vấn buổi họp báo, đây cũng là một phần trong quá trình quảng bá sớm cho bộ phim.

Hứa Trăn chắc chắn không phản đối việc tham gia vào loại hoạt động này.

Tuy nhiên, ngay đêm trước buổi họp báo ra mắt, không biết vì gần đây hắn quá mệt hay sao mà tự nhiên lại phát sốt. Vào

đêm mùng 4, Hứa Trăn đã cảm thấy hơi khó chịu khi đang làm bài thi thử.

Lúc đầu, hắn còn nghĩ do đề bài đường conic cùng đạo hàm làm bản thân khó chịu. Đến khi, Chu Hiểu Mạn nhìn hai má đỏ bừng của hắn và khẳng định muốn đo nhiệt độ thì mới phát hiện ra nhiệt độ đã lên tới 38,5 độ C.

Kiều Phong không dám chậm trễ, quay đầu đưa cậu đến bệnh viện địa phương.

May mắn thay, kết quả kiểm tra cho thấy cơn sốt của Hứa Trăn chỉ là do nhiễm vi khuẩn thông thường. Bác sĩ kê cho hắn một số loại thuốc, uống xong thì nằm nghỉ một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy về cơ bản cơn sốt đã hạ xuống.

Tuy nhiên, dù nhiệt độ đã hạ xuống nhưng vẫn không thể ra ngoài với bộ trang phục mỏng manh được. Kiều Phong ban đầu dự định để Hứa Trăn mặc một chiếc áo sơ mi mùa thu mới do thương hiệu cung cấp cho hắn. Đúng vậy, một số thương hiệu gần đây đã bắt đầu liên hệ với họ.

Nhờ sự nổi tiếng của “Tuyệt Đại Song Kiều”, nam diễn viên tân binh Hứa Trăn dần lọt vào tầm ngắm của giới thời trang điện tử.

Tuy nhiên, đến tháng 11, Hoàng Châu bắt đầu chuyển lạnh, Hứa Trăn tuy đã hạ sốt nhưng cơ thể vẫn không được tốt lắm.

Lúc này mà để hắn mặc áo mỏng đi ra ngoài thì đúng là đi tìm đường chết.

Chương 156: Họa Báo

Ngay khi Kiều Phong nhìn thấy tình huống này, hắn thà đắc tội với thương hiệu thời trang còn hơn để nghệ sĩ của mình lạnh chết.

Vì vậy, hắn đã nhanh chóng liên hệ với nhãn hàng cung cấp chiếc áo đó, giải thích lý do và nói rằng Hứa Trăn không thể mặc chiếc áo này nữa, hòng hắn cũng vô cùng xin lỗi.

Chủ thương hiệu cũng rất sáng khoái, nghe được tình huống, thì sáng sớm liền sai người giao thêm vài cái áo len.

Nếu đối phương đã nhân nhượng đến mức này, Kiều Phong cũng không có lý do từ chối.

Kiều Phong chọn chiếc áo len dày nhất trong số những chiếc áo len này để mặc cho Hứa Trăn, sau đó chọn bộ tóc giả dày nhất cho hắn.

Kết quả là, Hứa Trăn cứ như vậy ăn mặc một thân thời trang không quá tương xứng với mùa, để đi tham gia cuộc họp báo.

Nhìn qua cảm giác như hơn người ta một mùa.

8h15 sáng, Hứa Trăn và nhóm của hắn đã đến khách sạn nơi tổ chức cuộc họp báo ra mắt.

Buổi họp báo sẽ bắt đầu vào lúc 9h, do đến sớm nên hắn vào phòng chờ đợi. Vừa bước vào phòng, hắn cũng đã nhìn có người đến trước đang ngồi trong đó.

Có một cục bông co người trên chiếc ghế sofa trong góc, toàn thân được phủ một chiếc áo khoác nhung, cho nên cũng không biết là ai.

Bên cạnh cục bông đó, là một chị gái xinh đẹp với gương mặt trang điểm tinh tế và đôi môi đỏ mọng.

Kiều Phong nghĩ rằng đó là một diễn viên, nhưng sau khi nhìn kỹ hơn, hắn phát hiện ra đó là đồng nghiệp của mình.

Diệp Thi Kiệt của Đông Nhạc Điện Ảnh!

“Diệp tỷ, sao chị cũng ở chỗ này?”

Kiều Phong nhìn thấy Diệp Thi Kiệt, kinh ngạc mở miệng hỏi.

Diệp Thi Kiệt hiện là đại diện chính của Đông Nhạc, cô ấy có tổng cộng 5 nghệ sĩ, bao gồm Tống Úc và nghệ sĩ thứ hai của bộ phận dự án phim truyền hình cổ trang, Lâm Gia.

Diệp Thi Kiệt nhìn thấy bọn họ thì đứng dậy khỏi sofa mà mỉm cười. Cô chỉ vào cục bông trong góc sofa, nói “Tôi mang tiểu Gia đến tham gia họp báo ra mắt của bộ phim,”

Kiều Phong nghe vậy thì bưng tỉnh.

Sau một thời gian dài như vậy, nếu Diệp Thi Kiệt không nhắc thì hắn cũng xem quên mất.

Trước đó hẳn đã nghe nói Lâm Gia, một nghệ sĩ từ công ty, ban đầu đã phỏng vấn cho vai Ôn Nghi trong “Máu Đào Kiềm”. Kết quả không nghĩ tới, cô lại ngoài ý muốn được tổ đạo diễn nhìn trúng, sau cùng nhận được vai nữ chính Ôn Thanh Thanh.

Khi đó, đồng nghiệp trong công ty còn khá xúc động nói: “Con người a, chỉ là không tranh chấp với số phận của mình được”.

Mệnh tốt, ông trời sẽ chủ động đưa cơm cho người ăn.

Diệp Thi Kiệt nhẹ nhàng đẩy cục bông bên cạnh, nói: “Tiểu Gia, đừng ngủ nữa, Hứa Chân tới rồi.”

Nghe xong lời này, cục bông kia lập ren lên một cái.

Lúc sau, một cái đầu nhỏ lộ đầu ra khỏi áo khoác nhưng, mơ mơ màng màng nói: “Hứa Chân? Hứa Chân ở đâu?”

Hứa Trăn thấy cô đã tỉnh, thì vội cười cười chào hỏi, nói: “Tôi ở chỗ đây.”

Lâm Gia quay đầu, nhìn thấy Hứa Trăn, trên mặt lập tức nở nụ cười tươi như hoa.

Hứa Trăn hỏi: “Mọi người tới đây từ khi nào? Sớm vậy hả?”

Lâm Gia dụi mắt nói: “Sáng nay, chúng tôi ngồi đến đỏ mắt trên máy bay, đến 6 giờ có mặt ở khách sạn này, cho nên ngủ chưa đủ giấc.”

Hứa Trăn nhìn nhìn thời gian, đáp: “Còn hơn 40 phút nữa mới đến buổi họp báo, nếu không có thể đặt phòng rồi lên phòng trên lầu ngủ một lát.”

Lâm Gia liên tục lắc đầu: “Không được không được, tôi còn phải trang điểm nữa.”

Cô ngáp một cái, buồn ngủ nói: “Ai, thời tiết gần đây đặc biệt buồn ngủ.”

Hứa Trăn cười nói: “Xuân vui, thu mệt, hạ ngủ gật, đông ngủ ba tháng không tỉnh.”

Hắn muốn nói câu tiếp theo, buồn ngủ không liên quan gì đến mùa, cái chính là cô ngủ quá ít.

Nhưng mà, câu này còn chưa kịp nói ra, Lâm Gia lập tức gật đầu phụ họa: “Đúng, đúng vậy, mùa đông chính là ba tháng ngủ không tỉnh.”

Hứa Trăn: “.....”

Quên nó đi, cô ấy thực sự còn chưa tỉnh ngủ, vì vậy hẳn không nên quanh co lòng vòng khi nói chuyện với cô hôm nay.

Sau một vài cuộc trò chuyện đơn giản, cả hai bắt đầu trang điểm. Từ khoảng 8h40, các diễn viên khác của đoàn phim cũng bắt đầu đến nơi. Lần này không có nhiều diễn viên, chỉ có bốn nam, bốn nữ và tám vị quản lý.

Trong số đó, các nữ diễn viên bao gồm Ôn Thanh Thanh, A Cửu, Thiết Thủ và An Tiểu Huệ.

Nam diễn viên bên này là Viên Thừa chí, Hạ Tuyết Nghi, Sùng Trinh cùng Lý Nham.

Điều làm cho Hứa Trăn có chút ngoài ý muốn chính là, Lâm Gia không phải là người duy nhất hẳn quen biết ở đây.

Huynh đệ kết nghĩa với Viên Thừa Chí là Lý Nham lại do Cố Thu Vũ đảm nhiệm.

Vị này chính là “Nhân gian hách mã” trong truyền thuyết.
(thương hiệu Hách mã)

Nghe nói chàng trai này mặc đồ của Hách Mã từ đầu đến chân dù tham dự sự kiện nào, giờ gặp lại hẳn lần này cũng không ngoại lệ.

Hôm nay anh ấy mặc một bộ âu phục trắng, cả người trông rất sạch sẽ và gọn gàng.

Hứa Trăn đã từng hợp tác với Cố Thu Vũ trên sân khấu “Ta Là Phái Diễn Xuất”, hẳn muốn chào hỏi đối phương, nhưng Cố Thu Vũ chỉ gật đầu với hắn, sau đó lập tức cúi người đi theo nam chính Viên Thừa Chí.

Diễn viên đóng vai Viên Thừa Chí là Hàn Thanh Phong, một diễn viên mới được Hương Giang ảnh nghiệp tích cực lăng xê trong thời gian gần đây.

Chương 157: Hứa Trăn Lại Chiếm Sóng

Hương Giang ảnh nghiệp tuy là một công ty giải trí lâu đời có thực lực mạnh mẽ, nhưng mấy năm gần đây, nghệ sĩ lão hoá nghiêm trọng, cho dù là trụ cột Giang Duy hay thị đế Chung Đào, tất cả đều đã gần 40 tuổi. Cũng vì lý do này mà có rất nhiều bộ phim, bọn họ cũng không cách nào tham gia nữa.

Bởi vậy, Hàn Thanh Phong chính là đối tượng mà bọn họ mới tìm ra và không ngừng kiểm tài nguyên để nâng đỡ đối phương.

Hàn Thanh Phong nhìn thấy Cố Thu Vũ thì thấy phiền muộn chết.

Y (Hàn Thanh Phong) vốn là kiểu kiểu diễn viên có làn da tương đối tối màu, nhưng Cố Thu Vũ lại còn cố ý đánh phấn nền rất trắng, nhìn thấy hấn đến gần thì biểu tình trên khuôn mặt của Hàn Thanh Phong không khác gì màu gan heo.

Y thậm chí có thể đoán được rằng khi cuộc họp báo kết thúc, e kíp của Cố Thu Vũ sẽ phải đi xung quanh để mua thông cáo báo chí.

Về phần Hứa Trăn, hấn hoàn toàn không có ý giành lấy ánh đèn sân khấu với họ.

Điều hòa nhiệt độ ở địa điểm quá mạnh, mặc dù chiếc áo len to sụ trên người hấn đủ dày nhưng cũng không chịu được gió. Vì vậy, Hứa Trăn đã bí mật nhét mép áo len vào trong quần mà không bị ai phát hiện.

Chà, thiệt là ấm áp.

Lúc này, cuộc họp báo vẫn chưa bắt đầu, nhưng các phóng viên truyền thông đã lần lượt bắt đầu tiến vào địa điểm.

Sau khi hầu hết mọi người bước vào hội trường, họ liền đem ống kính dán vào nam chính Hàn Thanh Phong.

Tuy nhiên, cũng có không ít người chú ý tới Hứa Trăn đang đứng ở bên cạnh và tranh thủ đi theo để chụp hình.

Thế nhưng, điều vô cùng bất ngờ là ngay ngày thứ hai, tin tức ra mắt của đoàn phim “Máu Đào Kiếm” đã không thể lọt vào danh sách hot search, mà tin tức về một số nam diễn viên chính cũng không thể tranh giành vị trí trên bảng tìm kiếm.

Nhưng, người duy nhất lên hot search lại là: Vòng eo của Hứa Chân.

Thằng nhãi này...cứ nhiên đem vạt áo len nhét vào lưng quần của mình.

Mà điều thần kỳ sau đó, là mọi người đều có thể nhìn thấy vòng eo của hắn.

Điều này khiến Hàn Thanh Phong và Cố Thu Vũ, những người đang muốn giành lấy ánh đèn sân khấu, không khỏi rơi vào tình huống chết lặng.

Mẹ nó, tại sao lại có loại chuyện này trên hot search?

Dựa vào cái gì?

Là tôi trang điểm quá xấu, hay âu phục hách mã của tôi đã lỗi thời? ?

Sau cuộc họp báo, đoàn phim “Máu Đào kiếm vẫn chưa lập tức khởi động máy.

Mặc dù Hương Giang ảnh nghiệp không có trại huấn luyện khép kín như Đông Nhạc Điện Ảnh, nhưng bọn họ cũng phải mất 5 ngày để tập trung học tập.

Trọng tâm là đọc kịch bản và học các động tác võ thuật.

Mặc dù Hàn Thanh Phong, nam chính của bộ phim, trông có vẻ hơi già, nhưng thực tế năm nay y chỉ mới vừa 22 tuổi.

Đoàn phim “Máu Đào Kiếm” chính là bộ phim truyền hình thứ ba mà y tham gia. Kinh nghiệm quay phim của Hàn Thanh Phong có thể được miêu tả là những bước ngoặt bất ngờ.

Năm ngoái, sau khi tốt nghiệp đại học, y đã tham gia lớp đào tạo diễn viên của Hương Giang ảnh nghiệp để theo đuổi ước mơ làm diễn viên.

Tuy nhiên, kinh nghiệm trong lớp đào tạo không thể đưa y trở thành diễn viên ngay lập tức mà ngược lại, y được chọn làm phóng viên giải trí cho đài truyền hình Hương Giang vì khả năng nói tiếng phổ thông tốt.

Cuộc sống của một phóng viên khá vất vả, suốt ngày hồi hải ngược xui, dãi nắng dầm mưa, thời gian không đến một năm, Hàn Thanh Phong vốn mang dáng vẻ thư sinh nho nhã lại trở

thành thanh niên cường tráng với màu da hơi đen, ánh mắt càng ngày càng xa với ước mơ làm diễn viên.

Nhưng điều mà y không ngờ rằng, chính vì màu da đen mà khi Hàn Thanh Phong đang thực hiện một cuộc phỏng vấn đã bị đạo diễn phim truyền hình tự chế kịch phát hiện và đề nghị y đóng vai “Chàng trai ánh mặt trời” trong phim truyền hình. Cũng chính một lần tình cờ này, y đã thực hiện được ước mơ trở thành diễn viên của mình.

Đường đời thật là khúc khuỷu, khúc khuỷu đến khó toan tính.

Vào chiều ngày 6, các diễn viên tham gia võ thuật lần đầu tiên tập trung và họ được hướng dẫn bởi chỉ đạo võ thuật Ngô Trung Tín.

Hàn Thanh Phong rất coi trọng chuyện này.

Bởi vì y hiểu rất rõ công ty của mình, cho dù y là nam chính, nhưng đạo diễn sẽ không bao giờ cho y ánh sáng tuyệt đối, chỉ vì lý do y là nam chính số một.

Chỉ cần thể hiện xuất sắc, đặc biệt là phim võ thuật, bất kể là nam thứ, nam thứ ba hay bất cứ vai phụ nào, đều có khả năng trở thành con cưng của đạo diễn.

Cho nên, bản thân phải chơi với tinh thần 120 điểm.

“Tôi xin giới thiệu với mọi người một chút.”

Trong phòng tập rộng rãi, chỉ đạo võ thuật Ngô Trung Tín nói với mọi người: “Tôi tên là Ngô Trung Tín, là chỉ đạo võ thuật của đoàn phim “Máu Đào Kiếm”.

“Mọi người có thể gọi tôi là Lão Ngô, Ngô ca, Ngô thúc đều được.”

Nói xong, ông ta nhìn một vòng xung quanh đám đông và tiếp tục lên tiếng: “Ở đây có tổng cộng hơn 30 nhiều, một mình tôi khó có thể đảm nhận hết, cho nên đã cố tình màn theo người đến giúp đỡ.

“Chúng ta sẽ chia đợt luyện tập này thành ba nhóm.

“Đầu tiên là nhóm 1, những ai chưa từng tham gia đóng phim võ thuật? Xin mời giơ tay lên.”

Ngay khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều thất thần nhìn nhau.

Một lúc sau, một vài nữ diễn viên có chút ngượng ngùng mà giơ lên tay.

Ngô Trung Tín gật đầu với những người này, quay đầu nhìn trợ lý bên cạnh, nói: “Tiểu Triệu, dẫn mấy người bọn họ đi chơi đây cấp đi.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Vài người giơ tay lên lập tức đỏ bừng vì xấu hổ, trong khi những người còn lại thì cười rất vui vẻ.

Sau khi những người này rời đi, Ngô Trung Tín lại hỏi tiếp: “Những người còn lại đều đã tham gia qua phim võ thuật rồi đúng không?”

“Vậy tôi hỏi thêm một vấn đề nữa, trong số các vị, ai đã từng thật sự luyện qua võ thuật?”

Chương 158: Một Thân Công Phu Không Thể Nói Rõ

Vừa nói, ánh mắt của ông ta liền liếc qua Lâm Gia đang đứng trong đám người, khuôn mặt nở nụ cười tươi rói: “Tôi biết Tiểu Gia trước kia đã luyện qua võ thuật.

“Nghe nói, cô còn lấy được một giải quán quân cả nước, là hạng mục gì nhỉ?”

Lâm Gia có chút thẹn thùng khi bị điểm tên, cô nhỏ giọng nói: “A, là Thái cực kiếm.”

Ngô Trung Tín lại hỏi: “Đó là kiểu thi đấu gì?”

Lâm gia đáp: “Giải vô địch võ thuật toàn quốc.”

Lời này vừa nói ra, chung quanh tức khắc vang lên một trận tán thưởng thanh.

Cuộc thi này không phải là cuộc thi đấu nhỏ lẻ, tầm thường, mà là cuộc thi chính thức do hiệp hội võ thuật bên phía chính phủ tổ chức.

Người có thể giành chức vô địch trong cuộc thi kiểu này thường là một vận động viên quốc gia cấp kiện tướng!

Ngay cả Hứa Trăn khi nghe xong câu này, cũng không khỏi thập phần kinh ngạc cảm thán.

Hắn đã từng hợp tác với Lâm gia trong quá trình quay phim “Dạ Vũ Giang Hồ”, cho nên cũng biết tiêu tử tử này đánh võ rất tốt, nhất định đã luyện qua công phu.

Thế nhưng, bởi vì sau đó hai người không còn cơ hội hợp tác sâu hơn, nên Hứa Trăn cũng không biết Lâm Gia luyện qua công phu gì.

Thẳng đến hôm nay mới biết được, hóa ra Lâm Gia lại luyện Thái Cực kiếm a!

Trách không được, đoàn phim “Dạ Vũ Giang Hồ lại lựa chọn cô đóng vai Dạ Vũ, đây quả nhiên là thừa sức có năng lực để đảm nhận.

Đứng ở trước mặt, Ngô Trung Tín vẫy vẫy tay với Lâm Gia, cười nói: “Tiểu Gia, cô mau qua đây đứng.”

Lâm gia ngoan ngoãn gật gật đầu, rời khỏi đội ngũ, đi tới bên cạnh Ngô Trung Tín.

Ngô trung tín lại lần nữa nhìn chung quanh mọi người một vòng, rồi nói: “Còn có ai đã luyện qua công phu hay không?

“Không cần phải giống như Tiểu Gia, chỉ cần là người đã luyện ba năm hay năm năm công phu là được.”

Vốn dĩ có rất nhiều người có nền tảng công phu, nhưng bởi vì Lâm Gia “châu ngọc” ở phía trước nên những người khác không dám lộ ra vẻ xấu xí của mình.

Hứa Trăn suy nghĩ một hồi, vừa định vung tay lên, thì đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một người tiến lên một bước nói: “Ngô chỉ đạo, tôi từng tập taekwondo, có tính hay không?”

Hắn nhìn theo nơi phát ra âm thanh, phát hiện người vừa lên tiếng là nam chính Hàn Thanh Phong.

Đối với việc Hàn Thanh Phong từng luyện qua công phu, Hứa Trăn cũng không thấy kỳ quái, dù sao nam chính của “Máu

Đào Kiếm” cũng không thể không có bản lĩnh được.

Nhưng chuyện khiến hắn ngạc nhiên là, người này luyện qua taekwondo.

Ngô Trung Tín nói: “Nói đúng ra thì không nên tính, nhưng nếu có cấp bậc cao thì có thể.”

Hàn Thanh Phong kiêu ngạo mà nâng cằm, nói: “Chắc là không có vấn đề, dù sao tôi cũng là đai đen nhị đẳng.”

“Hảo gia hỏa!”

Ngô Trung Tín không khỏi nhướn mày, kinh ngạc nở nụ cười: “Thật sự ngoài muốn, không ngờ cậu lại đạt được đai đen nhị đẳng?”

“Là giấy chứng nhận của liên đoàn các quốc gia, hay liên đoàn thế giới?”

Hàn Thanh Phong đáp: “Liên đoàn thế giới?”

“Tốt, tốt, tốt!”

Ngô Trung Tín nói liên tiếp ba từ “tốt” và vô cùng mãn nguyện với niềm vui bất ngờ này.

Ban đầu, ông ta nghe nói nam chính của “Máu Đào Kiếm” là một “tay săn ảnh” cách đây một năm, cho nên ít nhiều vẫn có chút ý kiến.

Người này vừa đen vừa cường tráng, cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm diễn xuất, ngũ quan tuy rất được, nhưng vẫn chưa đủ để được chọn là nam chính?

Đến hiện tại, ông ta mới biết được, hóa ra người ta còn có một thân công phu hiển hách a!

Quả nhiên, công ty lựa chọn Hàn Thanh Phong diễn vai Viên Thừa Chí cũng có lý do chính đáng.

Ngô Trung Tín vẫy vẫy tay về phía y, nói: “A Phong, vậy cậu cũng mau qua đây đứng đi!”

Hàn Thanh Phong mỉm cười dè dặt, bước đến bên cạnh Ngô Trung Tín trước sự cảm thán của đám đông.

Sau nam chính và nữ chính của bộ phim, cũng có mấy người đứng lên khỏi đội, trong số đó, có người học đánh quyền, có

người dùng kiếm, có người đặt được một số giải thưởng liên quan đến võ thuật.

Hứa Trăn nghe được lai lịch của những này thì không khỏi suy nghĩ nửa ngày, hắn bỗng nhiên phát hiện hai tay mình trống không, cái gì cũng không có.

Có vẻ như không có cách nào để chứng minh rằng hắn là người tập võ.

Khi mọi người giới thiệu về mình, hoặc anh ta đã giành được bất kỳ giải thưởng nào, hoặc anh ta đã học được từ người đại sư hoặc huynh đệ của mình.

Hoặc giống như Hàn Thanh Phong, có đẳng cấp, có giấy chứng nhận, ngay cả thực lực cũng được tổ chức chính phủ công nhận.

Hứa Trăn đề tay lên ngực tự hỏi nửa ngày.

Một thân công phu của hắn đều là do sư phụ hòa thượng của mình dạy bảo. Về phần công phu của sư phụ đến từ đâu, Hứa Trăn cũng chưa từng hỏi qua.

Hắn chỉ thông quá mấy câu trò chuyện hằng ngày, biết được khi còn nhỏ, sư phụ học nghệ ở núi Tung Sơn, sau đó đến mười mấy tuổi thì học tại trường võ thuật Sát Hải được một thời gian.

Công phu của ông ấy có lẽ được tích lũy từ từ trong khoảng thời gian này.

Võ công của sư phụ rất phức tạp, ông ấy cũng đã từng luyện bát cực quyền và bát quái chương, ngoài ra cũng luyện qua thái cực quyền, nhưng chỉ đạt ở trình độ cơ bản.

Nói ngắn gọn lại, Hứa Trăn luyện mười bốn năm công phu, lại không có bất luận cái gì có thể lấy làm bằng chứng, cho nên hắn hoàn toàn không biết giới thiệu bản thân như thế nào.

Chương 159: Lão Đại “Hung Ác”

Nhìn thấy những người tự nhận mình có bản lĩnh võ thuật đang lần lượt bước ra ngoài, hắn do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định trầm mặc không đứng dậy.

Dù sao cũng chỉ là phân nhóm mà thôi, dù là nhóm ưu tú hay nhóm “bình dân”, thì không cần luyện tập động tác sao?

Một lúc sau, Ngô Trung Tín nhìn xung quanh, thấy không có người nào nữa đứng lên, liền vỗ tay nói với trợ lý khác của mình: “Tiểu Chu, trước tiên cậu để những người còn, luyện tập lại làm nóng cơ thể.”

Dứt lời, ông ta lại quay đầu nhìn về phía Lâm Gia, Hàn Thanh Phong và những người khác, nói: “Các vị vừa rồi mới bước ra khỏi hàng, đi theo tôi, tôi đưa mọi người đi gặp vị lão đại “đặc biệt”.”

“Lão đại?” Nhóm người không khỏi lộ ra vẻ mặt tò mò.

Người có thể được Ngô Trung Tín gọi là đại lão, sẽ như thế nào đây?

Bản thân Ngô chỉ đạo cũng đã là một cao thủ võ thuật nổi tiếng rồi!

Hàn Thanh Phong mở miệng hỏi: “Ngô chỉ đạo, là vị lão đại nào vậy?”

Ngô Trung Tín thần bí mà cười, nói: “Lát nữa cậu sẽ biết, vị này là lão đại đứng đầu trong ngành mà tôi thông qua quan hệ cá nhân mới mời được.

“Chỉ trong ba ngày, hấn không dạy cụ thể bất cứ điều gì, nhưng hấn sẽ giúp mọi người thiết kế phong cách võ thuật của riêng mình dựa trên điều kiện của từng người và các nhân vật trong bộ phim.

“Thời gian có hạn, cơ hội rất hiếm, mọi người nhất định phải trân trọng!”

Nghe hấn nói như vậy, một số người trong nhóm ưu tú cũng có chút tò mò xen lẫn với kiêu ngạo.

Đặc biệt là nam chính Hàn Thanh Phong.

Y nhìn Hứa Trăn không bước ra khỏi hàng, liền tức khắc tự tin lên gấp bội.

Vốn dĩ, điều mà Hàn Thanh Phong lo lắng nhất là Hứa Trăn, người đóng vai Hạ Tuyết nghi, sẽ cạnh tranh với y.

Trong nguyên tác, nhân vật Hạ Tuyết Nghi này được thiết lập rất xuất sắc, nếu vừa đánh hay lại diễn tốt thì chính là nhân vật át chủ bài, nắm giữ tiết tấu.

Lúc trước nghe nói Trần Chính Hào muốn tới thử vai Hạ Tuyết Nghi, lúc đó Hàn Thanh Phong lo lắng đến mất ngủ mấy đêm. Cũng may, cuối cùng công ty đã chọn một nam diễn viên trẻ tuổi vừa mới nổi tiếng.

Nếu không, để Trần Chính Hào đóng vai Hạ Tuyết Nghi, y sẽ có thể sẽ trở thành nhân vật nam chính, đồng thời là một hướng dẫn viên du lịch.

Nhìn nguyên tác của “Máu Đào Kiếm” !

Viên Thừa Chí mỗi lần đi đến chỗ nào đều tự giác giới thiệu với mọi người, ở nơi này “Kim Xà Lang Quân”, đã từng lập chiến công vĩ đại gì?

Mẹ nó, đây còn không phải hướng dẫn viên du lịch thì là gì?

Nếu diễn viên không đủ xuất sắc để thể hiện nhân vật, thì người kia chỉ có thể là họa áo diêm rỗng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hàn Thanh Phong đặc chí mà thâm nghĩ, ở bộ phim võ thuật này, y nằm trong nhóm ưu tú, mà Hứa Trăn chỉ có thể vào nhóm bình thường.

Đến lúc đó, động tác của hắn không đẹp bằng mình, vậy đạo diễn sẽ ưu tiên tập trung quay nhiều cho ai?

Không nói thì ai cũng biết.

Nghĩ vậy, y vui vẻ đi theo chỉ đạo Ngô Trung Tín ra khỏi cửa, rẽ vài góc, đến một phòng tập khác trong cùng tòa nhà.

Phòng tập này không lớn như trước, chỉ vền vện chưa đầy 100 mét vuông. Nhưng đối với sáu, bảy người bọn họ, chỉ bấy nhiêu là vừa đủ dùng.

Hàn Thanh Phong nhìn về phía trước và thấy, trước tấm gương lớn ở phía tây phòng tập, một người đàn ông trung niên mặc đồ thể thao đang chậm rãi đánh quyền.

Tóc của người đàn ông này khá mỏng và đang có xu hướng hói nặng, nhưng độ dài vừa chạm đến mang tai, nhìn qua lại

mang cảm giác của một nghệ thuật gia phóng dăng.

Nhưng mà lúc này, Hàn Thanh Phong không có ý định suy luận tính cách của người này dựa trên kiểu tóc của đối phương.

Bởi vì vị lão đại, y quen biết.

Không bằng nói, hầu hết những người ở đâu đều quen biết ông ta.

“A.....”

Khoảnh khắc Hàn Thanh Phong nhìn thấy “Đại lão thần bí” này, sau lưng y lập tức vang lên những tiếng trầm thấp.

Liền ở Hàn thanh phong nhìn đến vị này “Thần bí đại lão” trong nháy mắt, phía sau truyền đến từng tiếng kinh hô to nhỏ.

Lâm Gia nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên đang đánh quyền, không khỏi trợn to hai mắt và kêu lên: “Đồng Kỳ Ngọc lão sư!”

Đúng vậy, vị “Nghệ thuật gia” hói đầu, tóc dài này chính là Đồng Kỳ Ngọc, chỉ đạo động tác của đoàn phim “Dạ Vũ Giang Hồ”.

Đồng thời cũng là lão đại “Hung ác” có tiếng trong nghề.

Vừa nhìn thấy Đồng Kỳ Ngọc, đám người ngạo mạn vừa rồi giống như bị dội một chậu nước đá lớn lên đầu, toàn thân không rét mà run cầm cập.

Trời xanh a!

Tại sai lại xui xẻo như vậy, nhất định phải để ta đụng phải vị này!

Lão đại thực sự đúng là lão đại, nhưng mà...

Bọn tôi còn đang mồi mửa để chờ bị “Chỉ đạo”, nhưng kết quả không nghĩ tới, “Chỉ đạo” này hoàn toàn đúng với nghĩa đen?

Bây giờ tôi quay lại thì còn kịp không? !

Ngô Trung Tín nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mấy người này, cũng không khỏi đắc ý cười nói: “Thế nào? Bất ngờ lắm đúng không?”

“Tôi đã mất hơn nửa ngày mới có thuyết phục Đồng lão sư đến đây đó, các vị nhất định phải trân trọng cơ hội hiếm có này!”

Mọi người lần lượt quay đầu lại, ánh mắt nhìn Ngô Trung Tín giống như đang thấy một cương thi.

Ai cần ông đi cầu người ta?

Hiện tại, bọn tôi có thể cầu xin ông mau thỉnh cái người này rời đi được không?

Vài phút sau, Ngô Trung Tín giao 6 người này cho Đồng Kỳ Ngọc, sau đó liền tức tốc quay về phòng luyện tập vừa rồi, mang theo những người còn lại, tranh thủ luyện tập động tác.

Chương 160: Cái Vả Mặt Hơi Đau

Hứa Trăn không có ý phô trương kỹ năng của mình, vì vậy hắn đã luyện tập một cách thành thật với mọi người.

Những người này được chọn để quay “Máu Đào Kiếm”, cho nên về cơ bản họ đều là những diễn viên có kinh nghiệm phong phú về võ thuật. Ngay cả khi động tác không tốt như Hứa Trăn, nhưng mỗi người trong số họ vẫn có thể thực hiện các động tác ra hình ra dáng trước sự chỉ đạo của Ngô Trung Tín.

Tuy nhiên, nhóm “phổ thông” của bọn họ đang từng bước yên lặng tập luyện, thì sáu người vừa mới bị mang đi vừa rồi lại không hề yên tĩnh như vậy.

Một lúc sau, mọi người trong phòng tập đều có thể nghe thấy tiếng cãi cọ lớn xuyên qua sàn nhà truyền tới.

“Cậu hỏi tôi “nghỉ bước” là gì? Cậu không biết “nghỉ bước” sao? Tôi, mẹ nó còn phải dạy từng bước cơ bản cho cậu sao? !

“Cậu không biết các động tác này, vậy thì cậu biết cái gì hả?”

“....”

Do hai phòng luyện tập không ở cạnh nhau nên không thể nghe rõ nội dung chửi mắng cụ thể. Nhưng nghe âm lượng này, chắc chắn không phải lời hay ý đẹp gì rồi.

Ngô Trung Tín nhin không được đi đến cạnh cửa, lặng lẽ mở ra một cái khe hở. Ngay lập tức, một âm thanh chửi mắng bén nhọn lập tức lọt qua khe cửa, trực tiếp lọt vào trong phòng.

“Ồ, cậu muốn dùng dây cáp ở nơi này sao?”

“Chỉ một tư thế điều hâu xoay người, cậu còn muốn dùng dây cáp? !

“Cậu, con mẹ nó, đứng trên ghế cũng cần dây cáp sao, a, a? !!”

Tiếng mắng chửi đánh thép và gay gắt, âm thanh này thật sự có cường độ rất cao.

Ngô Trung Tín nhin không được duỗi tay bung kín mắt.

Ai, cái lão Đồng này...

Tôi đã nói ông phải khống chế tình tính của mình lại, cái tính cách này của ông thật sự tức chết tôi!

Ngô Trung Tín đưa tay xoa xoa lông mày, nói với các diễn viên trong phòng tập: “Các cậu tập trước đi, tôi ra ngoài xem một chút.”

Mọi người đều mai mắt nhìn nhau.

Nhìn thấy Ngô Trung Tín đã rời đi, một nam diễn viên trung niên đang luyện tập với Hứa Trăn liền dừng động tác, nói nhỏ: “Nghe giọng này, hình như là chỉ đạo Đồng?”

Hứa Trăn chớp chớp mắt, nói: “Hình như là vậy.”

Hắn vẫn còn nhớ lúc trước, khi mình còn trong đoàn phim “Dạ Vũ Giang Hồ”, bởi vì ở khách sạn quá xa cho nên không đến kịp thời gian của quay phim của đoàn, sau đó cũng bị Đồng Kỳ Ngọc chửi mắng gay gắt.

Bây giờ nghe lại tiếng mắng chửi này, Hứa Trăn vừa cảm thấy “Thân thiết” lại vừa cảm thấy thập phần may mắn.

Haha, hóa ra vị “Lão đại thần bí” mà Ngô chỉ đạo nói lại là Đồng kỳ Ngọc.

Như vậy, sáu vị tráng sĩ vừa rồi, các người nhất định phải đứng vững nha!

Hắn còn đang suy nghĩ đến vui vẻ, thì cửa phòng luyện tập lại một lần nữa bị đẩy ra.

Ngô Trung Tín, người vừa đi qua kiểm tra tình hình, đã trở lại, hơn nữa còn mang theo một tiêu đáng thương trở về.

Là Hàn Thanh Phong, người đóng vai Viên Thừa Chí.

Hàn Thanh Phong vừa rồi tự mãn rời đi, nhưng bây giờ lại ủ rũ cụp đuôi trở về.

Nhìn dáng vẻ uể oải lúc này của y, có vẻ như vừa rồi y chính là người bị Đồng Kỳ Ngọc chỉ trích.

Một số người trong phòng tập vui mừng khi người gặp họa, một số thì thầm khinh bỉ, nói chung tâm trạng của bọn họ rất đa dạng.

Ngô Trung Tín, người mới đi lãnh y trở về, lúc này cũng có chút buồn bực.

Bản thân vừa rồi còn mở miệng khích lệ người ta, vậy mà chưa đến 10 phút đã bị trả trở về, hơn nữa người này còn là nam chính của toàn kịch.

Lão Đồng này thật là...

Ai, nhưng việc này cũng không thể hoàn toàn trách được Đồng Kỳ Ngọc.

Mặc dù Hàn Thanh Phong là đai đen nhị đẳng của Taekwondo, thể nhưng các động tác của Taekwondo rất khác so với võ thuật truyền thống Trung Hoa.

Mà có rất nhiều hành động Đồng Kỳ Ngọc yêu cầu, y thậm chí còn chưa bao giờ nghe nói đến, huống chi là thực hiện.

Ngô Trung Tín dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Hứa Trăn trong đám người, vẫy tay nói: “Tiểu Hứa, cậu qua đây một chút.”

Hứa Trăn ngơ ngác đi qua.

Ngô Trung Tín cũng không có ý định che giấu, vừa rồi tiếng mắng chửi của Đồng Kỳ Ngọc quá lớn, cả tòa nhà đều có thể nghe thấy được, ông ta chỉ đơn giản nói hai câu: “Cậu đi với tôi, Đồng chỉ đạo bên kia muốn cậu qua bên đó.”

“Hoặc.....”

Lời này vừa ra, mọi người trong phòng luyện tập liền náo nhiệt hẳn lên.

Đồng Kỳ Ngọc trả Hàn Thanh Phong trở về, nhưng lại kêu Hứa Trăn đi qua?

Cái vả mặt có phải quá độc ác rồi hay không?

Lúc này, Hàn Thanh Phong sắc mặt vốn đã đen, nay lại càng đen như đáy nồi.

Tạo nghiệt a!

Mới vừa rồi, tại sao mình lại muốn đứng ra?

Đáng lẽ mình phải giống như Hứa Trăn, nói bản thân là tuyển thủ taekwondo “phổ thông” !

Cái gì dai đen nhị đẳng, phải nói là mặt đen nhị đẳng mới đúng! !

.....

Thành thật mà nói, Hứa Trăn được Đồng Kỳ Ngọc gọi qua, khiến tâm tình của hắn cũng rất hỗn loạn.

Lão đại đã để mắt đến mình.

Thế nhưng, việc giao tiếp với Đồng chỉ đạo không phải là một chuyện khiến tâm trạng vui sướng.

Chỉ chốc lát sau, Ngô Trung Tín đã dẫn Hứa Trăn đi tới một khác gian phòng luyện tập khác, vừa muốn mở miệng, bên trong Đồng Kỳ Ngọc đã nhìn thấy mặt Hứa Trăn.

“Hứa Trăn, cậu có ý gì?” Đôi mắt bò của Đồng Kỳ Ngọc lập tức trừng qua đây, ông ta kêu lên: “Tại sao không muốn qua đây?”

“Cậu có ý kiến với con người tôi sao, hay cậu cảm thấy công phu của mình đã lợi hại cho nên không cần tôi chỉ điểm nữa?”

Ở bên cạnh, Ngô trung tín vội vàng xua xua tay, giải thích: “Lão đồng, anh trách oan cho tiểu Hứa rồi.

“Tôi chỉ nói có một vị “lão đại thần bí” đến chỉ dẫn, chứ không hề nhắc đến tên anh.”

Nghe như vậy, thần sắc của Đồng Kỳ Ngọc mới dịu đi một chút.

Ông ta hừ lạnh một tiếng rồi nói với Hứa Trăn: “Thất thần làm cái gì? Mau lại đây, động tác của Kim Xà Lang Quân không dễ thiết kế, trọng tâm hôm này, tôi sẽ tập trung vào cậu!”

Hứa Trăn: “...”

Không biết tại sao, nhưng đột nhiên hắn cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Chương 161: Tam Quốc Diễn Nghĩa

Buổi sáng cùng ngày, Đồng Kỳ Ngọc tự mình mang theo sáu người, cùng nhau nghiên cứu phong cách võ thuật phù hợp với từng nhân vật trong bộ phim.

Vì kỹ năng của những người này thực sự không tệ, cho nên việc dạy dỗ của Đồng Kỳ Ngọc cũng khá khả quan, về sau cũng không hùng hungg hổ hổ tiếp tục chửi bới.

Tuy nhiên, hầu hết các động tác do ông ta thiết kế đều theo phong cách hoa lệ và phức tạp, độ khó khăn tương đối lớn, ngay cả Hứa Trăn cũng cảm thấy hơi mất sức khi tập luyện.

Hơn nữa, vũ khí chính của Hạ Tuyết Nghi chính là Kim Xà Kiếm.

Mặc dù Hứa Trăn cũng luyện kiếm, nhưng “Kim Xà Kiếm” do đoàn làm phim tùy biến là một thanh kiếm mềm cong, khá khó học. Ngược lại, Lâm Gia mới là người am hiểu sử dụng loại vũ khí này hơn, do đó trong quá trình luyện tập, cô cũng đã hỗ trợ Hứa Trăn không ít.

12h trưa, buổi tập huấn võ thuật đầu tiên của đoàn phim “Máu Đào Kiếm” kết thúc.

Sáu thành viên của nhóm huấn luyện đặc biệt đã thở phào nhẹ nhõm khi nghe Đồng Kỳ Ngọc nói: “Hôm nay luyện đến đây.”

Hứa Trăn cũng mệt chết đi được. Hắn rời khỏi phòng tập và thậm chí không muốn ăn cơm, mà chỉ muốn đi tắm và chợp mắt trong phòng ngủ để đảm bảo rằng hắn vẫn sẽ tràn đầy năng lượng khi đọc kịch bản vào buổi chiều.

Thật không may, khi vừa bước vào toilet, hắn đã đụng phải Đồng Kỳ Ngọc. Hai người nhìn nhau, bầu không khí đột nhiên

trở nên khó xử.

Hứa Trăn vốn định chào hỏi và nhanh chóng rời đi, nhưng Đồng Kỳ Ngọc lại gọi hắn lại và nói: “Hứa Trăn, cậu qua đây một chút.”

Hứa Trăn đi tới trước mặt ông ta, chỉ nghe Đồng Kỳ Ngọc thấp giọng nói: “Dự án “Tam Quốc” đã bắt đầu được duyệt, cậu có biết không?”

Hứa Trăn nghe vậy thì sửng sốt, hỏi: “Tam Quốc chính là?”

Đồng Kỳ Ngọc bữu môi, giải thích: “Tam Quốc, phim truyền hình, “Tam Quốc Diễn Nghĩa” muốn quay một phiên bản mới, cậu không biết sao?”

Hứa Trăn ngạc nhiên lắc lắc đầu.

Chưa nghe qua, “Tam Quốc Diễn Nghĩa” thật sự muốn quay phiên bản mới?

Trời ạ!

Phiên bản cũ của “Tam Quốc Diễn Nghĩa” là bộ phim truyền hình yêu thích của hắn khi còn nhỏ, cho nên hắn cũng rất muốn chen chân vào!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, Đồng Kỳ Ngọc trầm giọng nói: “Hiện tại không có nhiều người biết tin tức. Thông minh thì đừng truyền tin lung tung.

“Năm sau, đoàn phim sẽ bắt đầu chiêu mộ diễn viên, buổi thử vai diễn ra trong cả nước, mà vai chính dự kiến sẽ là một dàn diễn viên toàn siêu sao.”

Vừa nói, ông ta vừa rút hai chiếc khăn giấy, lau vết nước trên tay rồi tiếp tục: “Với danh tiếng hiện tại, cậu nhất định không đủ tư cách.

“Trở về nói với công ty của cậu, tranh thủ lúc này tìm cách nâng đỡ, nhận thêm đại ngôn (quảng cáo), lấy một ít giải thưởng để cải thiện vị trí.

“Bốn bộ tiểu thuyết nổi tiếng không giống như những bộ phim truyền hình bình thường. Có thể đóng một nhân vật nổi tiếng và có tên tuổi thì sẽ rất có lợi cho sự phát triển sau này của cậu.”

Nói xong, Đồng Kỳ Ngọc hung hăng đánh vào cánh tay Hứa Trăn và kêu lên: “Phải biết tiến bộ, không được thoái thác bất cứ điều gì, đừng có suốt ngày cười hi hi ha ha!”

Dứt lời hắn ném chiếc khăn giấy trên tay vào thùng rác và rời khỏi phòng vệ sinh mà không thèm quay đầu lại.

Nghe được tin tức về dự án “Tam Quốc Diễn Nghĩa” sắp quay bản mới, Hứa Trăn bỗng trở nên phấn khích.

Kết nghĩa đào viên, nấu rượu luận anh hùng!

Rượu ẩm trầm Hoa Hùng, cười ngựa đi ngàn dặm!

“Tam Quốc Diễn Nghĩa”, đây chính là ký ức tuổi thơ chân chính!

Hắn vẫn còn nhớ khi ở chùa Vân Kha, lúc mới vào tiểu học, trước mặt mình là cuốn Kinh Phật, bên dưới lót một cuốn truyện tranh “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, vừa học tập vừa lén đọc truyện. Có một lần không cẩn thận, hắn còn đem “Kinh Kim Cương” niệm thành “Cần bỏ đề! Ngô nãi thường sơn Triệu Tử Long!”

Sau đó, sư phụ liền cho hắn ăn ngay một cái cốc đầu rõ đau.

Bây giờ, bản thân lại bước vào nghề với tư cách là một diễn viên, vừa lúc “Tam Quốc” có ý định quay phiên bản mới, nói cái gì thì nói, hắn nhất định nghĩ cách kiếm được một vai diễn bên trong!

Nghĩ như vậy, hắn vội vàng trở lại khách sạn, tìm được Kiều Phong, hỏi hắn có biết “Tam Quốc” đã được duyệt hay không.

Kiều Phong nghe xong tin tức này, cũng là sững sốt vài giây.

“Tam Quốc Diễn Nghĩa” muốn quay bản mới?

Đây là một vấn đề lớn đối với giới nghệ sĩ nha!

Phim truyền hình cấp độ này không còn là vấn đề lưu lượng nữa, đây là một tác phẩm kinh điển được lưu truyền và sẽ được lặp đi lặp lại trong ít nhất mười năm tới!

Không cần phải nói, khi các công ty lớn biết được tin này, họ chắc hẳn sẽ ra tay hết mức có thể và giành lấy một suất cho nghệ sĩ của mình.

Cảm ơn tin tức của Đồng chỉ đạo!

Bước đầu tiên là phải nắm bắt cơ hội, ít nhất là tận dụng được “thị trường” chưa chật chội hiện nay, chớp lấy một vài cơ hội để cho nghệ sĩ nhà mình gia tăng mức độ nổi tiếng!

Kiều Phong cân nhắc một hồi, nói: “Chuyện này cậu cứ giao cho anh.

“Anh sẽ đi xác nhận chuyện này. Nếu “Tam Quốc” thực sự sắp được khởi quay trong thời gian tới, anh sẽ tìm cách cho cậu. Dù thế nào thì “Tam Quốc” lần này, chúng ta nhất định phải tham gia!”

Nói xong, hắn nhìn về phía Hứa Trăn: “Không cần phải lo lắng, đang là việc của anh.

“Hiện tại, việc cậu cần làm là xem xét thật kỹ các bộ phim và nghiêm túc quay cho tốt, thứ nhất có thể gia tăng thực lực, kinh nghiệm mà quan trọng là danh tiếng của chính mình.

“Đối với một bộ phim truyền hình như “Tam Quốc”, việc casting nhất định được thực hiện một cách cẩn thận.

“Anh sẽ cố gắng hết sức để giành cơ hội cho cậu tham gia, nhưng cậu cũng phải cố gắng nắm bắt cơ hội này!”

Hứa Trăn nặng nề mà gật gật đầu.

Để nâng cao thực lực, đây là công việc của riêng hắn với tư cách là một diễn viên.

Chương 162: Vai Diễn Mang Tính Thử Thách

Trong năm qua, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được sự cải thiện về kỹ năng diễn xuất của mình, nhưng hắn luôn cảm thấy mình thiếu cơ hội để thay đổi về chất.

Hoa Vô Khuyết trong “Tuyệt Đại Song Kiều” và Đông Hải Nhất Dao trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, hai vai này không khó để diễn. Đối với Trung Diệu Tăng Vô Hoa trong “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”, cũng là loại hình mà mình tương đối am hiểu.

Xét cho cùng, mặc dù hiện tại hân đã đóng một số phim điện ảnh và phim truyền hình, nhưng về cơ bản mỗi nhân vật mà hân đóng đều có nét tương đồng với nhau, hơn nữa, nó cũng không chân chính yêu cầu tính khiêu chiến của kỹ năng diễn xuất.

Mà hiện tại.....

Hứa Trăn nhìn thoáng qua kịch bản “Máu Đào Kiếm” hơi nhàu nát đang để trên bàn.

Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi.

Nhân vật này chính là vai diễn đầu tiên có tính khiêu chiến nhất từ trước tới giờ của hân!

Hân đã chuẩn bị rất nhiều cho nhân vật lần này, nhưng liệu có thể làm tốt vai diễn cũng như lột xác được kỹ năng diễn xuất của mình hay không. Điều này thật sự phụ thuộc vào khả năng thể hiện tiếp theo của mình!

.....

Chiều cùng ngày, buổi đọc kịch bản đầu tiên của đoàn phim “Máu Đào Kiếm” đã bắt đầu.

Bộ phim này không được chia thành ba đầu mối rõ ràng như nguyên tác “Thiên Hạ Đế Nhất Dao”.

Mặc dù câu chuyện của “Kim Xà Lang Quân” Hạ Tuyết Nghi ương đối độc lập, nhưng hân lại gắn bó chặt chẽ với các nhân vật chính trong bộ phim đến mức khó có thể tách họ ra một cách rõ ràng.

Do đó, lần đọc kịch bản này, còn có sự tham gia của rất nhiều nhân viên. Bao gồm, 15 vị diễn viên chính trong kịch bản, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn, cùng với thành viên của đoàn biên kịch.

Lần đọc kịch bản này cũng rất đơn giản, chính là nghĩa trên mặt chữ “Vây đọc”.

Các diễn viên ngồi vào chỗ của mình, đọc lời thoại của họ theo thứ tự trong kịch bản, đồng thời có thể làm ra các động tác tương ứng để biểu diễn.

Nếu có điều gì mà đạo diễn và các diễn viên cảm thấy không phù hợp, họ có thể đề xuất sửa đổi ở giai đoạn này.

Sau khi quá trình thảo luận được thông qua, đội biên kịch sẽ ngay lập tức thực hiện những thay đổi tương ứng đối với những nội dung này.

Quá trình này giúp tránh một cách hiệu quả, tất cả các loại sự cố có thể xảy ra trong lúc quay phim và được xem như bỏ công mài dao chẻ củi.

Hứa Trăn đóng vai nam chính thứ hai trong bộ phim, vì vậy hắn được xếp vào bàn hội nghị đối diện với đạo diễn theo đường chéo, bên cạnh nam chính Hàn Thanh Phong.

Ngồi bên cạnh chính là “Phu nhân” của hắn: Ôn Nghi.

Còn Lâm Gia, người đóng vai Ôn Thanh Thanh thì ngồi xuống bên cạnh Hàn Thanh Phong.

Cô liếc nhìn qua vị trí của Ôn Nghi, đáy mắt hiện lên tia đau thương cùng thờ dài.

Lượt diễn của Hạ Tuyết nghi tương đối trẻ.

Ban đầu, Hứa Trăn ngồi yên lặng tại chỗ, lắng nghe những người khác đọc lời thoại của mình.

Tuy nhiên, điều khiến hắn bất ngờ là các diễn viên trong ê-kíp lần này đều có trình độ chuyên môn rất cao, hầu như ai cũng có thể gọi là diễn xuất điêu luyện. Hơn một nửa số diễn viên chính của “Máu Đào Kiếm” đều là nghệ sĩ của Hương Giang Ảnh Nghiệp

Những người này về cơ bản đều đến từ lớp đào tạo diễn xuất của công ty, bọn họ coi diễn xuất như một công việc và quanh năm suốt tháng không bao giờ nhàn rỗi. Công việc cường độ cao đã tôi luyện kỹ năng diễn xuất của những người này, khiến nền tảng của họ trở nên khá vững chắc.

Lời kịch, động tác, biểu tình, hạ bút thành văn, mọi thứ đều vô cùng hài hòa.

Điều này khiến Hứa Trăn vừa khâm phục vừa có chút bất an.

Hắn dĩ nhiên rất rõ kỹ năng diễn xuất của mình.

Ở lứa tuổi trẻ thì có thể hay, nhưng nếu đem xếp vào lứa diễn viên trưởng thành thì quả là tầm thường.

Chưa đầy một giờ sau, kịch bản rút cuộc lần đầu tiên đề cập đến Hạ Tuyết Nghi. Đồng thời, đây là phân đoạn mà Hứa Trăn đã diễn thử trong buổi thử vai trước đó:

Trong đại tiệc mừng thọ của lão đại Ôn gia, Hạ Tuyết nghi đã đem đầu của lão lục đến làm quà mừng thọ.

Đây cũng là lần xuất hiện đầu tiên của “Kim Xà Lang quân” trong kịch bản.

Nam diễn viên đóng vai Ôn lão đại liếc nhìn Hứa Trăn và nói: “Vị tiểu huynh đệ này, nhìn qua không quen cho lắm, không biết là nên xưng hô như thế nào?”

Lúc này Hứa Trăn đã thuộc lòng lời thoại nên không cần nhìn kịch bản, mà trực tiếp mỉm cười chấp tay nói, “Ta họ Hạ, tên đầy đủ là Hạ Tuyết Nghi, người trên giang hồ gọi ta là “Kim Xà Lang Quân”.”

“Dừng lại!”

Vừa dứt câu đầu tiên, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn đã yêu cầu dừng lại.

“Ngữ khí vừa rồi của tiểu Hứa không đúng lắm,” Đỗ Thiên Sơn nói, “Mặc dù lúc này Kim Xà Lang Quân đang giả làm một vị khách bình thường, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, lúc nói chuyện hẳn vẫn mang theo ba phần hàn khí.

“Cố gắng thả tốc độ chậm lại một chút, tìm cảm giác mà tôi vừa miêu tả xong.”

Hứa Trăn gật gật đầu, lại lần nữa đọc lại lời thoại vừa rồi.

Có lẽ là đạo diễn yêu cầu quá cao đối với nhân vật Hạ Tuyết Nghi, hoặc cũng có lẽ là phong cách biểu diễn của Hứa Trăn quá khác với các diễn viên đến từ Hương Giang Ảnh Nghiệp. Cả một buổi chiều, Hứa Trăn tổng cộng đọc ba mươi mấy câu thoại, ước chừng bị kêu ngừng lại mười mấy câu.

Xác xuất bị kêu dừng cao hơn so với những người khác.

Lúc này, trên trán của Hứa Trăn đã thấm đẫm mồ hôi.

Chương 163: Phải Hiểu Rõ Nhân Vật

Buổi đọc kịch bản ngày đầu tiên tiếp tục kéo dài đến hơn 8 giờ tối mới kết thúc.

Bởi vì không cần diễn các phân cảnh đánh võ, đi dạo, ...cho nên tốc độ vây đọc diễn ra khá nhanh, từ đầu đọc cho đến khi Hạ Tuyết Nghi bị người nhà Ôn gia nghĩ kế hạ được, cuối cùng bị đánh gãy gân tay gân chân ở nơi này.

Ôn nghi do nữ diễn viên Hà Tĩnh đóng vai, cô cũng là một mỹ nhân cổ trang rất có danh tiếng.

Hứa Trăn vừa nhìn thấy cô, thì ngay lập tức nghĩ đến “Tam Quốc”.

Bởi vì, vị tỷ tỷ này từng đóng vai tiểu Kiều trong phiên bản cũ của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Chỉ là khi đó Hà Tĩnh chỉ là một thiếu nữ 13,14 tuổi, bây giờ đã hơn mười năm trôi qua, cô bé ngày đó đã lớn thành một mỹ nhân xinh đẹp. Hơn nữa, diễn xuất của mỹ nhân này cũng rất tốt.

Rõ ràng là chỉ đang đọc kịch bản, nhưng khi diễn biến câu chuyện đến cảnh Hạ Tuyết Nghi bị năm trưởng lão Ôn gia bao vây, Hà Tĩnh ở bên tai Hứa Chân nức nở kêu lên: “Tuyết Nghi, huynh đi đi, đời này ta nhất định không phụ huynh!”

Không hề khàn giọng hay rơi lệ, nhưng giọng điệu thương tiếc lại uyển chuyển của cô khiến hẳn không khỏi động tâm.

Đây là màn biểu diễn có sức hút chân chính.

Vị diễn viên này quả nhiên xứng với danh xưng “Tiểu hí cốt” (Diễn viên nhí có thực lực)

Nếu để Hứa Trăn đánh giá, kỹ năng diễn xuất của cô ở mức dù là đối mặt với nữ chính “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” Du Mi, thì cũng không e sợ hay rụt rè.

Hơn nữa, điểm nổi bật của Du Mi chủ yếu tập trung ở đôi mắt, nếu chỉ xét về kỹ năng đường nét thì Hà Tĩnh thực sự mạnh còn mạnh hơn Du Mi...

Thực xin lỗi mm tỷ, tôi thực sự không phàn nàn gì về giọng nói khó chịu của chị...

.....

Sau khi buổi đọc kịch bản trong ngày kết thúc, mọi người thu dọn đồ đạc và chuẩn bị về lại chỗ ở của mình. Trước khi đi, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn còn cố ý gọi Hứa Trăn ở lại, một mình dặn dò: “Tiểu Hứa, đừng quá áp lực.

“Biểu hiện hôm nay của cậu kỳ thật không tồi, mặc dù tôi có kêu ca với cậu, nhưng chỉ là hy vọng cậu có thể biểu diễn tốt hơn một ít.

“Đoàn phim kỳ vọng rất cao về cậu, cũng hy vọng nhân vật Hạ Tuyết Nghi này có thể trở thành một điểm sáng lớn của bộ phim “Máu Đào Kiếm” chúng ta.”

Nghe thấy đạo diễn đích thân nói với mình, Hứa Trăn có chút cảm động, chân thành gật đầu nói, “Cảm ơn Đỗ đạo đã hướng dẫn.

“Tôi đã viết ra tất cả những gợi ý mà ngài đã đưa ra cho tôi ngày hôm nay, về sau tôi nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập theo hướng này.”

Đỗ Thiên Sơn gật đầu.

Mới vừa rồi, ông ta có nhìn thấy kịch bản gần như nhàu nát của Hứa Trăn, cho nên cũng khá hài lòng với thái độ của thanh niên trẻ tuổi này.

Đỗ Thiên Sơn suy tư một hồi, sau đó nói: “Kỳ thực xét về bề ngoài, cậu đã thể hiện rất tốt rồi.

“Nhưng tôi luôn cảm thấy cậu còn chưa đủ hiểu rõ về nhân vật Hạ Tuyết Nghi này.

“Cậu có viết tiểu sử của nhân vật này chưa?”

Hứa Trăn gật gù, nói: “Đã viết qua, nhưng khi viết xong, lại cảm giác không thu hoạch được nhiều cho lắm.”

Nói xong, hắn lấy trong ba lô ra một tập tài liệu in trên khổ giấy A4 và đưa cho Đỗ Thiên Sơn.

Lúc trước, khi chuẩn bị đến thử vai Hạ Tuyết Nghi, Du Mi đã từng kiến nghị cho hắn: Nhất định phải viết tiểu sử nhân vật truyện, để có thể hiểu rõ hơn về đặc điểm tính cách của nhân vật.

Vì lý do này, Hứa Trăn đã đọc nhiều lần phần liên quan đến Hạ Tuyết Nghi trong nguyên tác Máu Đào Kiếm và kịch bản cũng được hần ghi nhớ rất kỹ.

Đầu tiên, hần sử dụng một tờ giấy trắng lớn để liệt kê cuộc đời của Hạ Tuyết Nghi theo thứ tự thời gian.

Sau đó bắt đầu viết tiểu sử từ khi sinh ra cho đến khi chết.

Lợi ích của điều này là: Hứa Trăn thực sự đã hiểu sâu hơn về vai diễn này, cảm thấy hình ảnh của Hạ Tuyết Nghi trong trái tim mình đã trở nên tươi mới hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, hần vẫn không thể đem mình nhập vào nhân vật Hạ Tuyết Nghi.

Điều này có thể là do khoảng cách quá lớn về tính cách và kinh nghiệm giữa hai người.

Tuy nhiên, làm sao một diễn viên giỏi sao có thể chỉ đóng những nhân vật thân thuộc với mình cả đời?

Hãy nhìn Sở Lưu Hương do Trần Chính Hào thủ vai.

Đó rõ ràng là một nhân vật hoàn toàn khác, nhưng đối phương vẫn có thể diễn nó một cách cô cùng sống động.

Thứ mà Hứa Trăn hiện tại thiếu chính là một khả năng như vậy.

Đỗ Thiên Sơn lật qua tiểu sử mà hần mới đưa qua, trên khuôn mặt không khỏi nở nụ cười: “Không tồi, xem ra đã suy nghĩ rất nhiều.

“Chà, về cơ bản đó nó khá chính xác, phần này cứ đưa cho tôi đi, khi nào rảnh tôi sẽ xem tiếp, cậu cứ trở về đánh lại một bản mới.”

Hứa Trăn nói lời cảm ơn với Đỗ đạo diễn, sau đó, hai người liền đi thang máy trở về phòng mình.

.....

Sau khi vào phòng, Hứa Trăn đặt ba lô xuống, định đi tắm thì đột nhiên phát hiện trên điện thoại di động có cuộc gọi chờ.

Vừa thấy dãy số, thế nhưng lại là Trần Chính Hào gọi tới..

Đại ca này tìm mình có việc gì sao?

Hứa Trăn nhìn thời gian còn sớm cho nên bấm số gọi lại cho đối phương.

“Đô đô đô.....”

“Uy, Hào ca?”

Một lúc sau, cuộc gọi được kết nối, Hứa Trăn nói, “Xin lỗi, vừa rồi tôi đang đọc kịch bản, cho nên đã chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.”

Trần Chính Hào nói một cách thờ ơ: “Dù có để chế độ im lặng thì cũng phải thỉnh thoảng nhìn đến, nếu không, cậu bỏ lỡ mất một thông tin quan trọng thì phải làm sao?”

Hứa Trăn: “.....”

Chà, lại nhận được giáo huấn của tiền bối.

Chương 164: Thật Cảm Động

Trần Chính Hào hoàn toàn không có ý định hỏi han mà đi thẳng vào vấn đề: “Tam Quốc Diễn Nghĩa sắp được quay lại, cậu đã nghe chưa?”

“A...”

Hứa Trăn không ngờ đối phương lại thực sự đến nói với mình chuyện này, trong lòng không khỏi ảm áp, nói: “Tôi chỉ mới nghe thoáng qua, nhưng chưa thể xác định được.”

“Là sự thật,” Trần Chính Hào nói một cách chắc chắn, “Tôi đã nhận được thư mời của tổ chuẩn bị của “Tam Quốc”.”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Nhanh như vậy?

Đồng chỉ đạo nói việc tuyển chọn diễn viên có thể sẽ bắt đầu sau năm nay, nhưng hiện tại, Trần Chính Hào đã được gửi thư mời.

Không hổ là đại minh tinh!

Hứa Trăn hỏi: “Hào ca, anh định nhận nhân vật nào?”

Trần Chính Hào ở đầu bên kia điện thoại nói: “Hiện tại mới chỉ là ý định sơ bộ, chưa xác định được vai trò nhân vật cụ thể.”

“Cá nhân tôi thích Triệu Vân hơn, nhưng công ty muốn tôi đóng vai Gia Cát Lượng.

“Coi như dự định đi.”

Nghe mấy câu trả lời đơn giản này, Hứa Trăn cảm khái vạn phần.

Chà, ai kêu người ta là thần tiên đại lão?

Chọn một nhân vật bên trong Tam Quốc, cũng phải nhất định lựa chọn một nhân vật chính!

Nếu như Gia Cát Lượng nghe được giọng điệu ghét bỏ của Trần Chính Hào, thì có khi cũng phải bật nắp quan tài dậy để chửi mắng!

Mà Trần Chính Hào cũng không cảm thấy câu vừa rồi của mình có vấn đề gì, hắn chỉ nghiêm túc nói: “Cơ hội tham gia “Tam Quốc”, nếu có thể tranh giành thì nên cố gắng hết sức.”

“Tôi nghe nói, lần này sẽ có một buổi thử vai công khai, cậu để người đại diện của mình đi tìm hiểu một chút, xem cách nào có thể tham gia.”

Hứa Trăn nghe được những lời này thì vô cùng cảm kích. Hắn rất chân thành nói lời cảm ơn của Trần Chính Hào, vì đã cố ý tới nhắc nhở mình.

Trần Chính Hào yên tâm tiếp nhận, lập tức hỏi: “Cậu vừa rồi nói đang làm đọc kịch bản, là đoàn phim gì? “Máu Đào Kiếm” sao?”

Hứa Trăn đáp “Đúng vậy”.

Cả hai vẫn chưa quên thân phận đã từng là đối thủ cạnh tranh của nhau. Nhưng bây giờ cảnh vật đã thay đổi, khi nói về vấn đề này thì hai bên vẫn rất thản nhiên.

Một bộ phim mà thôi, dù sao cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ trong cuộc đời mình.

Trần Chính Hào hỏi: “Buổi đọc kịch bản có thuận lợi không? Có vấn đề gì về phương diện biểu diễn?”

Hứa Trăn nghe đối phương hỏi như vậy thì thành thật trả lời: “Đạo diễn cảm thấy cách hiểu nhân vật của tôi có khả năng hơi lệch lạc, cho nên đưa ra một số ý kiến.”

Nói xong, hắn kể lại những ý kiến mà Đỗ Thiên Sơn mới nói vừa rồi.

Trần Chính Hào: “Người đã viết tiểu sử về nhân vật chưa?”

Hứa Trăn nói: “Viết, nhưng vẫn cảm giác không gói trọn chỗ ngửa.”

Đầu bên kia điện thoại, Trần Chính Hào trầm mặc một lát, rồi nói: “Chờ một chút, tôi đi tìm cho cậu.”

Nói xong câu này, thì đầu bên kia điện thoại liền lâm vào yên lặng.

Ước chừng nửa phút sau, Hứa Trăn mới nghe được một âm thanh thông báo của di động, bấm vào thì thấy là Trần Chính Hào đã gửi qua một văn bản word thông qua phần mềm trò chuyện.

Tiêu đề của tài liệu có tên: Tiểu sử nhân vật Hạ Tuyết Nghi.

Hứa Trăn thấy thế thì ngẩn ngơ.

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, Trần Chính Hào ở đầu bên kia của điện thoại đã nói, “Đây là những gì tôi viết trước khi thử vai Hạ Tuyết Nghi.

“Thời gian gấp gáp, viết không được chi tiết lắm, cậu có thể tham khảo.”

Giờ khắc này, Hứa Trăn thật sự rất cảm động.

Rõ ràng đã từng là đối thủ cạnh tranh, nhưng kết quả, Trần Chính Hào vẫn sẵn sàng giúp mình vào những thời điểm khó khăn nhất!

“Hào ca, cái kia...”

Hứa Trăn trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Mà Trần Chính Hào giống như không muốn nghe cái gì, mà trực tiếp cắt ngang lời nói: “Đừng hiểu lầm, “Máu Đào Kiếm” là bộ kịch tôi vô cùng thích, mặc dù tôi không thể tham gia nhưng có thể đón xem.

“Tôi hy vọng cậu có thể đáp nặn cho nhân Hạ Tuyết Nghi này thật tốt, có như vậy tôi xem mới thoải mái hơn.”

Hứa Trăn: “...”

Hào ca, anh có thể lấy một lý do khác có lẽ hơn không không!
Khóe miệng hơi nhếch lên, hắn nói: “Được rồi, cảm ơn Hào ca.

“Tôi sẽ nỗ lực diễn vai Hạ Tuyết Nghi này thật tốt!”

Ở đầu bên kia của điện thoại, Trần Chính Hào “ừm” một tiếng.

Hai người đều không phải loại người rất hay tán gẫu, thuận miệng hàn huyên hai câu, mỗi người đều tự cúp điện thoại của mình.

Về phía Trần Chính Hào, người đại diện nhìn vị đại minh tinh đặt điện thoại xuống và ngồi trên ghế sofa cạnh cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn để đọc kịch bản, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Ca! Anh đúng là anh trai tốt của tôi!

Làm sao anh có thể thản nhiên kể cho người khác nghe về “Tam Quốc”, rồi lại thản nhiên gửi bản file tiểu sử nhân vật mà anh đã dày công nghiên cứu cho người khác?

Vị trí của Hứa Trăn dù có thấp đến đâu, nhưng hắn vẫn là người trong ngành nha!

Anh có thể anh ý thức được một chút sự cạnh tranh hay không? ?

Người đại diện vừa định mở miệng, Trần Chính Hào đã phóng một ánh mắt sắc bén qua bên này, khiến hắn ta lập tức lại ngoan ngoãn ngậm miệng.

Quên đi, ngài vui vẻ thì tốt, ta cái gì cũng không dám nói.

Chương 165: Nhìn ở Góc Độ Ngôi Thứ Nhất

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Trăn lập tức tải tiểu sử nhân vật mà Trần Chính Hào gửi cho hắn vào máy tính. Tuy nhiên, khi mở ra xem, hắn thấy nội dung của “tiểu sử nhân vật” này khác xa với những gì mình tưởng tượng:

“Vào ngày mồng tám tháng chín năm Tân Dậu, nhà Tôn đại nương bên cạnh có một cháu trai to béo, cha liền mang theo

đại ca đi uống rượu mừng.”

“Tôn đại nương nói, tiểu oa nhi muốn mặc quần áo cũ mới dễ nuôi, cho nên đã xin cái yếm khi còn nhỏ của ta.”

“Nhưng ta rất không vui, cái yếm đỏ đó là của ta, dựa vào đâu lại đem cho tên nhóc đó?”

“Con búp bê béo mập ngủ trên lá chuối là do mẫu thân ta thêu lên yếm, vô cùng xinh đẹp, nhưng mà đẹp như vậy mới không cần cho hài từ nhà khác mặc đâu!”

“.....”

“Vào ngày mười ba tháng mười năm Tân Dậu, đại ca trên đường đi học trở về đã mang cho ta một con ngựa gỗ nhỏ.”

“Đại ca thật khéo tay, có thể gọt ra ngựa gỗ, tiểu cầu mộc (chó gỗ), còn có búp bê gỗ!”

“Hi hi, ngày mai ta sẽ mang nó ra khoe với bọn Hồ Tử.”

“.....”

“Vào ngày 22 tháng mười hai âm lịch của năm Tân Dậu, sắp đến Tết Nguyên Đán, tỷ tỷ có vẻ không được vui cho lắm.”

“Tỷ tỷ đã hát cho ta nghe một bài hát, “Một đàn nhạn từ phương nam đến, một số đi theo cặp và một số cô đơn. Đôi nhạn vui vẻ và kêu vang lảnh lót, còn những con cô đơn ở phía sau thì không muốn bay”.”

“Ta hỏi tỷ tỷ là tỷ đã hát cái gì, tỷ nói mình đang hát về một đôi tình nhân.”

“Ta không hiểu “tình nhân” là gì.”

“.....”

Hứa Trăn lật xem từng trang một, càng xem càng ngạc nhiên.

Phản tiểu sử nhân vật này lại dùng ngôi thứ nhất để viết ra!

Trần Chính Hào không đánh giá ưu khuyết điểm của Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi dưới góc nhìn của một người ngoài cuộc, mà lại sử dụng hình thức giống như nhật ký để trực tiếp kể lại câu chuyện đã xảy ra với mình bằng giọng văn của “Hạ Tuyết Nghi”.

Chỉ trong vài nghìn từ, Hứa Trăn đã nhanh chóng đọc xong nó.

Trần Chính Hào là một diễn viên, không phải nhà văn, kỹ năng viết của hắn đương nhiên không tốt.

Tuy nhiên, chính cách thể hiện không phô trương này lại làm nổi bật nội dung của cuốn “nhật ký”, nội dung hết sức chân thật, càng nhìn càng ghê người.

Hắn viết, vào ngày Tết Trung thu, khi đó bởi vì hắn bị sốt, cho nên không thể đi thả đèn ở ven sông, cũng không được ăn các loại thức ăn ngon, chỉ có mẫu thân ở trong nhà và cho hắn uống canh đậu sen.

Nửa đêm hôm đó, trong viện bỗng nhiên bốc cháy, cha và ca ca đều chạy ra ngoài dập lửa, nhưng qua rất lâu, vẫn không có ai trở về.

Mẫu thân vừa nghe thấy âm thanh la hét ầm ĩ bên ngoài thì hoảng hốt đem hắn giấu ở trong giỏ tre, sau đó còn bao lớp vải lên trên.

Hắn xuyên thấu qua khe hở của giỏ tre, trơ mắt thấy một tên hung thần ác sát á vãng cửa phòng, nắm đầu mẫu thân, từng chút đánh vào trên tường, sau đó lại một đao cắm vào ngực mẫu thân

Nhìn đến nơi này, Hứa Trăn nhin không được nhắm hai mắt lại.

Nội dung trong “Nhật ký” quá mức thảm thiết, một chữ một nước mắt, không đành lòng đọc hết.

Biết rõ những việc này đều là giả dối hư ảo, nhưng đọc lên vẫn khiến người khác đau đớn không nguôi.

Loại cảm giác này là thứ mà hắn chưa từng có trước đây khi tìm hiểu cuộc đời của Hạ Tuyết Nghi.

Hứa Trăn thậm chí không dám tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu những điều này xảy ra trên người mình.

Bởi vì thời gian gấp rút, tài liệu của Trần Chính Hào viết vẫn chưa đầy đủ, nhiều chỗ còn bỏ trống, dòng thời gian không được viết đến cuối cùng.

Nhưng, những ý tưởng viết tiểu sử của Trần Chính Hào đã mang lại cho Hứa Trăn một nguồn cảm hứng lớn.

Đúng vậy!

Ý nghĩa của việc viết tiểu sự nhân vật là giúp mình có thể quen thuộc với nhân vật, chỉ cần làm được điểm này, thì hà tất gì phải cố định cách thức viết?

“Nhật ký” có thể, “Kể chuyện xưa” có thể, tiểu thuyết cũng tương tự đều có thể!

Viết như thế nào để bản thân có thể nhập vào linh hồn của nhân vật, chỉ cần tìm ra hướng thì hãy viết theo cách đó!

Nghĩ thông suốt điểm này, Hứa Trăn cảm giác bản thân giống như vừa đả thông huyết mạch thứ hai, suy nghĩ trong nháy mắt lập tức sáng tỏ.

Nói làm liền làm!

Hắn ngay lập tức tạo một tài liệu từ mới trên notebook của mình, sau một lúc suy nghĩ, hắn bắt đầu viết lại tiểu sự của nhân vật Hạ Tuyết Nghi.

Lúc này, hắn cũng sẽ lựa chọn góc ở nhìn ngôi thứ nhất.

Hắn phải dùng thân phận “Hạ Tuyết Nghi” để viết một phần “Tự truyện” cho chính mình.

.....

Mấy ngày kế tiếp, theo sự sắp xếp của đoàn phim “Máu Đào Kiềm”, Hứa Trăn buổi sáng luyện võ và đọc kịch bản vào buổi chiều như thường lệ.

Hắn tạm thời giảm cường độ luyện công và học tập, để dành thời gian mỗi ngày cho việc viết tiểu sự nhân vật.

Dần dần, cuốn “tự truyện” của Hạ Tuyết Nghi đã viết được hơn 30.000 chữ, nội dung vô cùng phong phú, vượt xa phạm vi của nguyên tác và kịch bản.

Bởi vì mấy ngày nay tâm trí của Hứa Trăn đều tràn ngập Hạ Tuyết Nghi, cho nên ban đêm nằm mơ cũng mơ thấy câu chuyện trong vở kịch.

Thậm chí có một lần, hắn trực tiếp mơ thấy Hạ gia bị Ôn Lục lão đến diệt môn vào đêm hôm đó.

Trong mơ, hắn trốn vào một góc, mơ hồ nhìn thấy ngọn lửa bên ngoài, một đống hỗn độn.

Một người phụ nữ gầy guộc đứng trước mặt hắn, dùng cơ thể của mình để che chắn cái nhìn lạnh đến thấu xương của ác nhân...

Hứa Trăn đột nhiên tỉnh dậy sau cơn ác mộng.

Mồ hôi ướt sũng cả áo ngủ của hắn, cả người gần như hư thoát.

Chương 166: Chính Thức Khởi Quay

Hắn mở to mắt, nhìn trần nhà khách sạn, ngây ngốc hồi lâu mới phản ứng được: Oa, cuối cùng ta cũng an toàn.

Sau đó, tâm trạng của Hứa Trăn giảm sút một cách khó hiểu.

Bất kể là tin tức hay sự kiện gì, đều không thể khiến hắn hưng phấn từ tận đáy lòng.

Ngay cả khi Kiều Phong hào hứng nói với hắn rằng, hắn có lợi thế tuyệt đối trong cuộc bình chọn diễn viên xuất sắc nhất của giải thưởng Phi Ưng và hắn có khả năng sẽ giành được giải thưởng này. Nghe đến đây, hắn cũng chỉ nhếch khóe miệng một chút.

Trạng thái có chút không xong.

Nhưng Hứa Trăn tạm thời không muốn đánh vỡ trạng thái này.

Không thể giải thích được, hắn cảm thấy việc nhập vai Hạ Tuyết Nghi trong tình trạng hiện tại, có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

.....

Chẳng mấy chốc, buổi đọc kịch bản kéo dài một tuần đã kết thúc, đoàn phim “Máu Đào Kiếm” đã chuẩn bị khởi động quay.

Tối hôm đó, Hứa Trăn thay quần áo thể thao và dự định chạy hai vòng quanh sân khách sạn vào ban đêm. Nhưng, sau khi chạy đến chỗ sáng sủa thì hắn thấy hai người trung niên đang chơi cầu lông ở bồn hoa gần đó.

Hứa Trăn nhận ra rằng hai người là diễn viên đóng vai Ôn lão tam và Ôn lão ngũ, và họ đều là diễn viên của Hương Giang Ảnh Nghiệp.

Hắn không quen với hai người này, cho nên đã định quay đầu chạy đi nơi khác, giả vờ như không nhìn thấy họ.

Tuy nhiên vào lúc này, một cơn gió đêm thổi qua, thế nhưng truyền đến nội dung trò chuyện của hai người vào tai Hứa Trăn.

“Tiểu tử diễn vai Hạ Tuyết Nghi kia, cảm giác không được tốt lắm, hần luôn bị đạo diễn kêu dừng,” Ôn lão tam nói, “Trong vòng một tuần, nhưng mỗi ngày đều có số lần kêu dừng nhiều nhất.

“Không phải hần đã giành được vai này từ Trần Chính Hào sao? Bản lĩnh chỉ có nhiều đó?”

Ôn lão ngũ nói: “Ai, ông không biết à?

“Hần thắng Trần Chính Hào, không phải vì thực lực, mà là dựa vào giá trị con người để giành được vai diễn này.

“Đoàn phim lựa chọn hần vì giá cả tiện nghi

“Chỉ là một thanh niên 20 tuổi, làm sao có thể diễn xuất tốt hơn Trần Chính Hào?”

Ôn lão tam nghe được lời này thì không khỏi bật cười thành tiếng, nói “Ai, còn có lý do này à?

“Trách không được, tôi còn nói, đầu óc của đoàn phim có lẽ bị lừa đá trúng đi.

“Trần Chính Hào không cần, lại đi lựa chọn một người mới toanh, cái này cũng quá khôi hài.”

Hứa Trăn dừng bước chân, ẩn thân vào trong bóng đêm, sắc mặt nhợt nhạt không được mà trầm xuống.

Theo tính cách của bản thân, lúc này, lẽ ra hần nên lẳng lặng chuồn đi, như thể chưa từng đến đây bao giờ.

Tuy nhiên, vào lúc này, không biết một thế lực nào đó thúc đẩy, Hứa Trăn lại đột nhiên bước ra khỏi bóng tối và đứng trước mặt hai người họ một cách quang minh chính đại.

“Hai vị nói đúng, bởi giá trị con người của tôi thấp, cho nên đoàn phim mới lựa chọn tôi,” Khóe miệng hần treo lên một nụ cười, giọng nói vô cùng bình tĩnh, “Nếu so sánh với tiền bối Trần Chính Hào, kỹ năng diễn xuất của tôi thật sự không đáng nhắc tới.”

Hai người đang đánh cầu lông nghe thấy có người nói chuyện, liền quay đầu lại nhìn, trong lòng đột nhiên ‘Lộp bộp’ một tiếng, động tác trên tay không khỏi ngừng ra.

Hứa Trăn không để ý về xấu hổ trong mắt họ, ánh mắt quét qua gương mặt Ôn lão tam và Ôn lão lục, nói: “Hai vị tiên bối đều là những diễn viên gạo cội, có kỹ năng diễn xuất điêu luyện, tôi hẳn là phải theo hai vị học tập thêm.

“Mong rằng trong quá trình quay phim tiếp theo, hai vị có thể chỉ bảo nhiều cho vãn bối.”

Nói xong lời này, hắn hơi hơi mỉm cười, gật đầu chào hai người rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

“Lộc cộc.....”

Một lúc lâu sau, nhìn thấy bóng lưng của Hứa Trăn đã đi xa, Ôn lão tam giống như trút được gánh nặng mà nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ thở một hơi thật dài.

Ông ta quay đầu nhìn về phía Ôn lão ngũ ở đối diện, phát hiện đối phương lúc này cũng có biểu tình giống y hệt mình.

Tôi...Mẹ nó...

Người thanh niên này, thật đáng sợ!

“Vừa rồi hắn nhìn tôi, tôi cảm giác như bị một con rắn độc theo dõi.....” Ôn lão tam lẩm bẩm.

Vừa nghe xong lời này, Ôn lão ngũ vội gật đầu không ngừng phụ họa.

Thật sự không dám nghĩ tới a...

Một đứa trẻ bình thường có vẻ ngoài ôn hòa, nhưng bên trong lại là kiểu người đáng sợ như vậy? !

Tương lai về sau nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn không thể đắc tội hắn!

Ngày 12/11, đoàn phim “Máu Đào Kiếm” chính thức khởi quay tại thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu.

Do đoàn phim đã tổ chức buổi họp báo ra mắt cách đây một tuần, cho nên nghi thức khởi động máy lần này diễn ra khá đơn giản, không mời giới truyền thông tham dự.

Nhiệm vụ ngày quay đầu tiên tương đối lỏng lẻo, chủ yếu dùng để tìm trạng thái cho diễn viên.

Bối cảnh quay được thực hiện tại Ôn gia.

Đích thân đạo diễn Đỗ Thiên Sơn chủ trì tình hình chung, các nhân vật chính như nam Viên Thừa Chí và Hạ Tuyết Nghi đều có một cảnh quay ngắn.

Hứa Trăn đã xem sơ qua về kế hoạch quay ngày hôm nay.

Cảnh quay hôm nay của Viên Thừa Chí là cảnh hắn cùng hai mẹ con Ôn nghị à Ôn Thanh Thanh nhớ lại hồi ức của khi cùng Hạ Tuyết Nghi sống trên ngôi nhà dưới chân núi.

Còn cảnh của Hạ Tuyết Nghi, chính là đoạn Ôn Nghi mang bát chè sen có độc đến cho hắn.

Chương 167: Hồi Ức Của Ôn Nghi

Trong cảnh quay đầu tiên, chính là phân đoạn của nam chính Viên Thừa Chí. Hứa Trăn và các diễn viên khác đứng quan sát xung quanh, lại vô tình gây rất nhiều áp lực cho các diễn viên có mặt.

“Bang!”

Âm thanh thông báo vang lên, cảnh quay đầu tiên chính thức bắt đầu.

Viên Thừa Chí do Hàn Thanh Phong đóng vai đã đứng sau ống kính, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Thanh Thanh ở tiểu đình cách đó không quá mấy bước chân, ánh mắt có chút ngây ra.

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Ôn Thanh Thanh trong trang phục nữ nhân. Thật sự không thể ngờ tới, người mà mình từng cúi đầu chào hỏi trước đây lại là một cô nương, cảm giác thật sự có chút hỗn loạn.

Mà Lâm Gia đóng vai Ôn Thanh Thanh thì nghịch ngợm cười, nói: “Tiểu muội thật ra là nữ nhân, trước đây vẫn luôn gặt đại ca, cho nên xin huynh đừng trách.”

Nhìn đến đây, người đứng bên ngoài vây xem cũng gật gật đầu.

Không tồi.

Diễn xuất của hai bạn trẻ đều rất được, cũng không hề gượng ép.

Mà Ôn Nghi, người kể lại phần hồi ức xa xưa, đã mang đến cho cả đoàn phim một bất ngờ lớn.

Diễn viên Hà Tĩnh, người đóng vai Ôn Nghi, thực ra năm nay chưa đến 30 tuổi, nhưng cô ấy lại đóng vai mẹ của Ôn Thanh Thanh trong vở kịch, cho nên cũng phải trải qua một số hóa trang xử lý đặc biệt.

Hà Tĩnh nhìn rất đoan trang, nhã nhặn trước ống kính, không những không có vẻ già dặn, ngược lại còn mang đến cho người ta cảm giác chững chạc vững vàng, khí chất thập phần đúng chỗ.

Trong phần biểu diễn tiếp theo, cô kể câu chuyện của năm xưa một cách không nhanh không chậm, ngữ khí vô cùng bình thản.

Nói về những năm tháng xanh tươi thì vô cùng hoài niệm, nói về người yêu thì mắt trong như nước mùa thu, nói đến cảnh hãi hùng thì giống như còn sợ hãi, lại nói về năm đó, Ôn gia nghĩ kẻ hãm hại Hạ Tuyết Nghi, trong mắt ngậm nước, cảm lòng không được, cảm xác một lần mắt không chế.

Một màn này, nam nữ chính có thể không khiến người xem nhớ kỹ, nhưng Hà Tĩnh, người đóng vai Ôn Nghi lại để cho người xem một ấn tượng sâu sắc.

Nhìn Hà Tĩnh diễn xuất, Lâm Gia ở bên cạnh nhìn không được có chút chột dạ.

A, vị tỷ tỷ này diễn xuất quá tốt, mình không thể đo lại với cô ấy!

Vốn nghĩ đoàn phim lựa chọn cô đến đóng vai Ôn Thanh Thanh là vì khẳng định khả năng của mình, nhưng bây giờ mới phát hiện, có thể bản thân cô không đảm nhận nổi vai diễn Ôn Nghi này.

So với phiên bản của Hà Tĩnh, thì phần thử vai trước đó của mình thật sự quá có lệ!

9h40 sáng, quá trình quay phân đoạn này kết thúc.

Hà Tĩnh vào hậu trường để thay quần áo và trang điểm lại, trong khi Hứa Trấn túc trực bên lề, chuẩn bị quay cảnh đầu tiên của cô trong “Máu Đào Kiếm”.

Hứa Trăn cảm thấy cảnh Hạ Tuyết Nghi uống canh hạt sen có độc là rất bình thường, cho ên đoàn phim có lẽ chỉ tùy tiện lựa chọn một cách ngẫu nhiên.

Nhưng trên thực tế, tất cả các thành viên trong tổ đạo diễn, bao gồm cả Đỗ Thiên Sơn, đều biết rằng:

Cảnh này chính xác là cảnh mà Trần Chính Hào thực hiện khi đến thử vai Hạ Tuyết Nghi vào lần trước đó.

Đoàn phim đã cố tình chọn cảnh này để kiểm tra trình độ của Hứa Trăn và xem hẳn cách Trần Chính Hào bao xa.

Trong số đó, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn là người phải chịu áp lực lớn nhất.

Bởi vì ông ta là người đã bắt chấp mọi ý kiến và quyết định sử dụng Hứa Trăn đóng vai Hạ Tuyết Nghi. Nếu Hứa Trăn thể hiện không tốt, Đỗ Thiên Sơn sẽ trực tiếp chịu trách nhiệm.

Chính xác là để tránh điều này xảy ra, Đỗ Thiên Sơn đã không ngừng cải thiện và hướng dẫn rất nhiều cho Hứa Trăn khi hẳn đọc kịch bản trong vài ngày qua.

Tuy nhiên, Hứa Trăn có thể thực hiện được bao xa còn tùy thuộc vào nhận thức của chính hẳn.

.....

Khoảng mười phút sau, Hà Tĩnh, người đóng vai Ôn Nghi, đã cởi bỏ bộ quần áo cũ kỹ và trở lại với một chiếc váy màu hồng nhạt nữ tính.

Khi mọi người nhìn thấy cô, mắt bọn họ không khỏi sáng lên.

Không tồi a!

Trang điểm này, trang phục này, cùng với hóa trang này đã kém nhau cả một thế hệ!

Trên mặt tràn đầy nét thanh xuân, mầu chót là tinh thần cũng vô cùng thoải mái, không có lấy một chút gì mệt mỏi. Tốc độ thay đổi cực nhanh không khỏi khiến người khác khâm phục.

Nhìn thấy đối phương lợi hại như vậy, Hứa Trăn không khỏi thâm hừng hực khí thế chiến đấu.

Tuy nhiên, trước khi vào sân, Kiều Phong lại dặn dò hần: “A Trăn, cậu nhất định phải tự tin vào bản thân mình.

“Tuy kỹ năng diễn xuất của Hà Tĩnh rất tốt, nhưng có sở trường thì cũng có sở đoản, lợi thế của cậu chủ yếu là ở về mặt võ học, ở đây chỉ cần phong độ ổn định thôi, không cần phải so tài với cô ấy.”

Hứa Trăn có chút không nói nên lời khi nghe những lời này.

Em thậm chí còn chưa ra sân, mà anh lại bắt đầu rút lui có trật tự?

Hần bất đắc dĩ mà cười cười, lắc đầu nói: “Kiều ca, điều này em hiểu rõ.

“Anh yên tâm đi, trận này em có thể diễn tốt.”

Nói rồi, Hứa Trăn khẽ nhắm mắt lại, nhớ tới cảm xúc mà hần thu được khi viết tiểu sử cho nhân vật trước đây:

Lần này hần đã hiểu rõ, tại sao bản tahan không thể nhập vai vào nhân vật Hạ Tuyết Nghi.

Hóa ra trước đó hần đã vướng vào một sự hiểu lầm.

Hứa Trăn từ trước luôn nghĩ, Hạ Tuyết Nghi có tuổi tác lớn hơn mình, cho nên mới cố ý dùng điểm này, để tạo ra cảm giác “Người trưởng thành”. Nhưng trên thực tế, nếu nhìn tuổi tác của tâm lý, Hạ Tuyết Nghi khả năng còn không bằng mình.

Đây là hoàn toàn ngược lại.

Chương 168: Không Có Lòng Tin

Hứa Trăn nếu muốn diễn tốt nhân vật Hạ Tuyết Nghi, thì không những không thể nhịn được mà còn phải cố gắng thư giãn hết mức có thể, tìm cảm giác trong sáng thuần khiết đó!

Hứa Trăn tràn đầy tự tin và muốn làm một công việc lớn trên phim trường.

Tuy nhiên, điều hần không thể biết, là vào lúc này, không một ai, dù là tổ đạo diễn, biên tập kịch bản hay ngay cả Kiều Phong, cũng đều không tin hần có thể xử lý tốt nhân vật này.

Những người này về cơ bản đều có thiện chí với hần.

Hoặc là tin rằng tương lai hẳn đầy hứa hẹn, hoặc là y cảm thấy hiện tại hẳn nên tập trung vào các cảnh võ thuật, hoặc là sợ hẳn không tìm được trạng thái của nhân vật Hạ Tuyết Nghi, khiến cho buổi quay phim hôm nay sụp đổ.

Mặt khác, Hứa Trăn ở trong sân hoàn toàn không để ý đến sự lo lắng của những người xung quanh.

Nhìn đạo diễn thông báo cảnh sắp bắt đầu, hắn hít một hơi thật sâu, cởi áo khoác, bước vào trung tâm cảnh quay, bình tĩnh đối mặt với những ánh mắt thăm dò hay tò mò của mọi người xung quanh.

Hãy để máy quay kiểm tra kết quả từ những nỗ lực gần đây của tôi.

Hãy xem một “Kim Xà Lang Quân” thông qua suy diễn của tôi và đánh giá được bao nhiêu điểm!

Cảnh quay hôm nay của Hứa Trăn là nội cảnh, được quay trong không gian của một căn phòng tương đối hẹp.

Ngoài hai diễn viên Hứa Trăn và Hà Tĩnh, thì chỉ có thể đủ chỗ cho một số nhân

Vì vậy, những người khác muốn xem biểu diễn chỉ có thể vây quanh đạo diễn Đỗ Thiên Sơn và xem hình ảnh được truyền từ máy quay lên màn hình nhỏ.

Ngồi trước màn hình, Đỗ Thiên Sơn dùng bộ đàm nói với hai diễn viên trên phim trường: “Tĩnh Tĩnh và tiểu Hứa, hai người không cần quá căng thẳng.”

“Cảnh này không dễ, chúng tôi cũng không yêu cầu một lần thông qua, cho nên có thể quay lại nhiều lần rồi chọn một cái tốt nhất.

“Hôm nay chúng ta có nhiều thời gian, chỉ cần quay xong cảnh này vào buổi sáng, thì mọi người có thể đi nhận cơm trưa.”

“Ha ha ha ha.....” Những người xung quanh nghe thấy đạo diễn nói câu này, liền không khỏi phá lên cười.

Đồng thời, một số người có tâm nghe những lời này, nhưng họ lại nhận ra những ý nghĩa khác.

Những lời của Đỗ Thiên Sơn nghe như đang an ủi các diễn viên, nhưng trên thực tế, mọi người đều nghĩ thấy dấu vết của sự ngờ vực từ những lời này.

Về phần người mà ông ta không tin tưởng...

Hiện trường chỉ có hai diễn viên, Hà Tĩnh vừa quay một cảnh, lúc đó đạo diễn cũng không hề dặn dò cô cái gì cả.

Rõ ràng là vừa rồi ông đang an ủi ai đó, không nói thì mọi người cũng biết.

Bản thân Đỗ Thiên Sơn thật ra cũng không nghĩ nhiều như vậy. Lý do ông ta nói điều này đơn giản là để giảm bớt áp lực cho Hứa Trăn, mong rằng hắn có thể nhẹ nhàng ra trận, phát huy thật tốt.

Đỗ Thiên Sơn thừa nhận mình không phải là người theo đuổi nghệ thuật đỉnh cao. Dù làm phim điện ảnh hay phim truyền hình, ông ta đều theo đuổi mục tiêu cuối cùng là kiếm tiền.

Hơn nữa sự thật chứng minh, lúc trước ông ta lựa chọn Hứa Trăn cho nhân vật Hạ Tuyết Nghi này, cũng một phần là do vấn đề giá cả.

Sau “Tuyệt Đại Song Kiều”, giá trị của người thanh niên này đã tăng hơn gấp đôi.

Hơn nữa, trước mắt Hứa Trăn là một trong những nghệ sĩ có nhân khí cao trong giới trẻ.

Chính vì vậy, quyết định của Đỗ Thiên Sơn cũng được người trong cuộc ví von như một trường hợp điển hình của việc “Làm việc lớn mà ít tiền”.

Bản thân Đỗ Thiên Sơn không quá tự hào về điều đó.

Bởi vì, mọi thứ đều phụ thuộc vào tiền đề là Hứa Trăn có thể nhập vai tốt vào nhân vật Hạ Tuyết Nghi này.

Nếu bộ phim truyền hình được phát sóng vào lúc nào đó, mà màn trình diễn của hắn không đạt yêu cầu, thì vấn đề này sẽ trở thành trò cười sau mỗi bữa tối của mọi người.

Đỗ Thiên Sơn đẩy kính trên sống mũi, nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi, chỉ cảm thấy áp suất không khí xung quanh dường như hơi thấp, hô hấp có chút khó khăn.

Ông ta từ khoe mắt liếc nhìn những cái đầu đen nghìn nghịt xung quanh, sốt ruột xua tay, nói: “Mọi người có thể xem, nhưng làm ơn hãy lui ra xa xa một chút, đừng có đứng gần như vậy.”

Khi những người xung quanh nghe thấy câu này, họ nhanh chóng lùi lại một vài lần bước.

Tuy nhiên, ở vị trí gần Đỗ Thiên Sơn nhất, một lão già cao gầy vẫn đứng đó, không hề có ý định lui ra ngoài.

Đỗ Thiên Sơn nhìn không được mà quay đầu lại, muốn nhìn xem ai mà không biết điều như vậy.

Ông ta vừa quay đầu lại, vừa vịn đón được ánh mắt của đôi phương.

Lão gia tử đã kéo khẩu trang xuống, nhếch miệng cười, để lộ ra một hàm răng giả bóng lờng.

Đỗ Thiên Sơn sửng sốt, chợt từ trên ghế đứng lên, vừa định muốn mở miệng, lão gia tử lại đã khoa tay múa chân thủ thế với ông ta, ý bảo không cần gọi tên ông.

Đỗ Thiên Sơn do dự một chút, liền từ bên cạnh kéo ra một cái ghế, để cho lão nhân ngồi xuống.

“Ngài đến từ khi nào vậy, sao không gọi một tiếng để tôi kêu người ra đón?” Ông thấp giọng nói nhỏ.

Lão gia tử cách một lớp khẩu trang, nói chuyện: “Tôi tình cờ có một sự kiện ở Tiền Đường. Nghe nói ông đang quay phim ở đây cho nên mới cố ý qua thăm.”

Chương 169: Lãnh Đạo Đến Thăm

Lúc này, lão nhân gia mang mũ len cùng khẩu trang, cho nên những người không quen thuộc với ông ta có thể không nhận ra.

Nhưng nếu ông ta cởi bỏ lớp ngụy trang của mình, thì có ít nhất mười người xung quanh có thể gọi tên ông ngay lập tức.

Chủ tịch đương nhiệm của Hương Giang ảnh nghiệp, Thiệu Nhân Hợp!

Cũng chính là, người cầm quyền thực tế của toàn bộ công ty điện ảnh và tất cả các đài truyền hình của nó!

Nhìn thấy cảnh quay còn chưa bắt đầu, Thiệu Nhân Hợp thân nhiên cười: “Thật hiếm thấy, Tiểu Đỗ, ông lại có thể bằng lòng đến Hoàn Châu để quay phim.

“Vừa rồi tôi đến tận nơi, nhìn thấy thiết bị và đạo cụ được sử dụng đều rất tốt, xem ra cũng không thiếu tiền tiêu.

“Ông có dự định gửi “Máu Đào Kiếm” cho đài khánh kịch vào năm sau không?”

Tháng 11 hàng năm là tháng kỷ niệm của Hương Giang ảnh nghiệp, phim truyền hình phát sóng trong tháng này còn được gọi là “Đài khánh kịch”.

Nói chung, những loại phim truyền hình năm đó có chất lượng tương đối cao và đầu tư tương đối lớn, nhiều quán quân rating hàng năm cũng đều sinh ra từ đài khánh kịch.

“Ách.....”

Đỗ Thiên Sơn nghe đến đây thì có chút chột dạ nói: “Đây cũng là một ý tưởng.”

Thiệu chủ tịch mấy năm nay không quan tâm đến chuyện cụ thể của công ty nên không biết chuyện “Máu Đào Kiếm” rốt cuộc đã xài bao nhiêu tiền.

Thực tế số tiền thực nhận là: 2500 vạn.

2500 vạn cho 40 tập...

Với mức giá này, các công ty sản xuất phim truyền hình khác về cơ bản chỉ quay được phim tâm lý gia đình.

Nhưng Đỗ Thiên Sơn, người cẩn thận và kỹ tính, thực sự đã sử dụng số tiền này để đầu tư cho một bộ phim cổ trang võ hiệp quy mô gánh hát, sau đó lại còn bị lãnh đạo hỏi: “Ông có dự định tiến cử cho đài khánh kịch không?”

Phải nói, đó cũng là một nhân tài.

Về việc tại sao đoàn phim “Máu Đào Kiếm” lại tiết kiệm được nhiều tiền như vậy...

Tất nhiên, nguyên nhân không phải chỉ một mình Hứa Trăn.

Tất cả các diễn viên đều tiết kiệm tiền.

Đầu tiên, nam diễn viên Hàn Thanh Phong là người mới được công ty lãng xê gần đây.

Cái gọi là “Lực phủng” dùng để chỉ loại người bị công ty bạo gan đổ vào “súp gà độc” mà vẫn há mồm ngậm miệng: “Tuổi trẻ quan trọng nhất chính là cơ hội, không nên chỉ nghĩ đến kiếm tiền.”

Hàn Thanh Phong lần đầu tiên đóng vai chính, cao hứng đến mức trợn mắt nhìn sao vàng, bị công ty lừa đến mức suýt mất tiền, thù lao căn bản không đáng kể.

Nữ chính Lâm Gia, một diễn viên trẻ tuyển ba còn đang học đại học, đáng giá bao nhiêu?

Không cần phải nói, nam số 2 Hứa Trăn, 60 vạn liền nhẹ nhàng bắt lấy.

Còn các vai phụ còn lại, hơn một nửa là nhân viên của Hương Giang ảnh nghiệp, được trả lương hàng tháng.

Thù lao đóng phim? Cái gì gọi là thù lao đóng phim?

Căn bản không có thứ gọi là thù lao đóng phim vừa nói.

Các đoàn phim khác, thù lao của diễn viên là khoản đắt nhất. Nhưng khi đến tay của Đỗ Thiên Sơn, bọn họ liền mơ màng bị lừa dối.

Chủ tịch Thiệu Nhân Hợp không quan tâm đến hoạt động cụ thể, ông ta chỉ nhìn vào màn hình theo dõi với vẻ thích thú và nói: “Ồ, người thanh niên này diễn vai Hạ Tuyết Nghi đúng không?”

“Không tồi, hình tượng khá tốt, nhưng không biết diễn xuất thế nào?”

Đỗ thiên sơn ngượng ngùng cười, không dám bình luận.

Hắn nhìn chằm chằm Hứa Trăn trên màn hình, trong lòng thầm cầu nguyện: Đồng chí tiểu Hứa, cậu phải sống đúng với mong đợi của tôi!

Hôm nay lãnh đạo ra sân, cậu nhất định đừng làm tôi mất mặt!

.....

Mà lúc này, Hứa Trăn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài. Toàn thân hắn đều đang đắm chìm vào bên trong cốt truyện, căn bản không có thời gian để quan tâm những việc khác.

“Bang!”

Một lát sau, âm thanh thông báo vang lên, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Trong cảnh quay, Hạ Tuyết Nghi do Hứa Trăn thủ vai, đứng chấp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn bức thư pháp và những bức tranh treo trên tường.

Khuôn mặt hắn trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thân thể lại hơi căng chặt.

Đó không phải là do bản thân nam diễn viên căng thẳng. Mà là vì, Hạ Tuyết Nghi đang ở Ôn gia, nơi có kẻ thù ở khắp mọi nơi.

Mặc dù Ôn gia tuyên bố muốn gả con gái cho hắn, hai bên cũng do vậy mà dừng tay, nhưng Hạ Tuyết Nghi vẫn chưa thể an tâm, trước sau luôn đề phòng chung quanh.

“Kéo kẹt.”

Vài giây sau, tiếng kéo cửa vang lên, Ôn Nghi do Hà Tĩnh thủ vai, nghiêng người bước vào màn ảnh.

Hai tay cầm chiếc bát sứ trắng, cô ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết Nghi, cười tươi như hoa. Mà khoảnh khắc Hạ Tuyết Nghi nhìn thấy Ôn Nghi, cảm giác căng thẳng vừa rồi đã được giải tỏa ba điểm, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn.

Trước màn hình theo dõi, Đỗ Thiên Sơn quan sát biểu hiện của Hứa Trăn, âm thầm gật gật đầu.

Tốt, một khởi đầu không tồi.

Hứa Trăn không nói lời nào, ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi nhiều lắm, chỉ dựa vào vài động tác tinh tế và ánh mắt của hắn để diễn tả cảm xúc của nhân vật, màn biểu diễn này thật sự rất cao cấp.

Khi đọc kịch bản, mọi người chỉ đọc phần có lời thoại, nhưng họ lại không thể chứng kiến được các cảnh quay không thoại

của hần, quả nhiên diễn xuất rất tốt, đúng là một chuyện kinh hỉ ngoài ý muốn.

Chương 170: Canh Sen Có Độc

Cảnh tiếp theo là Hạ Tuyết Nghi uống canh hạt sen do Ôn Nghi mang đến, hai người cũng thuận miệng ngồi trò chuyện với nhau.

Hứa Trăn biểu diễn rất thoải mái và tự nhiên.

Khi đang uống canh hạt sen, hần nhấp một ngụm, liếc nhìn Ôn Nghi, trên mặt tràn đầy yêu thương từ tận đáy lòng.

Đoạn này không quá khó.

Đỗ Thiên Sơn trước đó đã tin rằng Hứa Trăn có thể diễn tốt, cho nên đến thời điểm này, không có gì ngạc nhiên khi thấy rằng màn biểu diễn rất suôn sẻ.

Nhưng vấn đề là mặt sau.

Kế tiếp, Hạ Tuyết Nghi sẽ phát hiện mình trúng độc.

Hần làm tưởng rằng Ôn Nghi đã cầu kết với người của Ôn gia để hạ độc mình, bởi vậy trong nháy mắt liền hắc hóa.

Cảm xúc ở đoạn này thật sự rất khó khăn.

Đỗ Thiên Sơn còn nhớ lúc thử vai, “Thị đế” Chung Đào cũng đã diễn một đoạn này.

Lúc đó, hần ta ngay lập tức hắc hóa, chính là trực tiếp hắc hóa hoàn toàn. Đôi mắt sắc lạnh khiến tất cả những người phỏng vấn có mặt ở đó đều phải hoảng sợ.

Thêm một điểm thì quá nhiều, thiếu một điểm thì quá ít, nếu muốn có sự cuốn hút, khiến người xem cảm nhận được oán hận trên người Hạ Tuyết Nghi, nhưng đồng thời cũng không thể diễn quá mức, đẩy người xem trực tiếp nhìn thấy mặt đối lập. Đây thật sự là một cảnh quay có độ khó cao.

Đỗ Thiên Sơn nhìn chăm chú vào màn hình, định xem Hứa Trăn thể hiện kết quả như thế nào.

Liệu hần có định sử dụng ánh mắt như rắn độc lúc trước?

Nhưng, nếu như dùng ánh mắt đó vào cảnh quay này thì thật sự không phù hợp?

Giây phút tiếp theo, màn trình diễn cuối cùng cũng đến phần quan trọng.

Hạ Tuyết Nghi uống xong canh hạt sen liền muốn từ trên ghế đứng lên. Tuy nhiên, cơ thể hần đột nhiên lão đảo, vừa đứng dậy liền một lần nữa ngã xuống ghế.

Thấy vậy, Ôn Nghi vội vàng tiến lên hỏi: “Tuyết Nghi, huynh làm sao vậy?”

Hạ Tuyết Nghi không đáp.

Hần gắt gao nắm chặt thành ghế, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

“Ôn Nghi.....”

Một lúc lâu sau, Hạ Tuyết Nghi cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng giọng hần lại khàn khàn đến đáng sợ.

Hần hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Ôn Nghi, nói: “Ngay cả muội cũng muốn hại ta?”

Hà Tĩnh, người đóng vai Ôn Nghi đang đứng trước mặt hần, môi đỏ khê mở ra.

Cô nhìn vào ánh mắt của Hạ Tuyết Nghi, lồng ngực đột nhiên cảm thấy đau nhói, giống như bị người nào đó hung hăng đâm một nhát dao.

Ánh mắt kia không phải phẫn nộ, không phải oán hận, không phải uy hiếp.

Thậm chí còn không mang theo một chút ác ý nào.

Trong mắt của Hạ Tuyết Nghi chỉ còn một loại cảm xúc duy nhất: Chính là tuyệt vọng, tràn ngập tuyệt vọng.

“Tí tách, tí tách.....”

Lúc này, những giọt nước mắt đã bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt của Hà Tĩnh.

Cô rõ ràng biết lúc này mình không có thời gian để điều chỉnh cảm xúc, những giọt nước mắt này cũng không tự chủ mà chảy ra.

Trước mặt cô, người đàn ông trẻ hơn mình gần 10 tuổi này đang mang cô chạy theo cảm xúc của hắn!

Thậm chí, cảm xúc mà hắn mang lại đã bắt đầy lấy niềm cho những người xung quanh!

Vào lúc này, tất cả những ai đang xem màn biểu diễn, đều có thể thấy rõ ràng rằng người không chế tiết tấu của cảnh quay chính là Hứa Trăn!

May mắn thay, diễn viên đối diễn với hắn lúc này lại chính Hà Tĩnh.

Kinh nghiệm diễn xuất của Hà Tĩnh rất phong phú, tuy hiện tại cô đang bị đối phương nắm giữ tiết tấu, nhưng cô cũng không có chút nào bị áp đảo.

Cô để nước mắt chảy dài trên má, cố gắng bắt lấy cảm xúc này, chân tay luống cuống nói: “Ta, ta không có! Tuyệt Nghi, Tuyệt Nghi huynh làm sao vậy?”

Ánh mắt Hạ Tuyệt Nghi càng lúc càng lạnh.

Bờ môi của hắn nhẹ nhàng phát run. Giọng nói khàn khàn: “Muội giúp đỡ bọn họ, hạ độc ta!”

Ôn Nghi nghe xong lời này thì lập tức nhìn về phía bát canh hạt sen, ánh mắt tuyệt vọng, khó có thể tin được. Cô khóc, nước mắt như mưa, trong miệng cũng không thể nói thành câu.

“Rắc rắc! !”

Vừa lúc Hạ Tuyệt Nghi phát hiện mình bị trúng độc, Ôn Nghi còn chưa kịp phản ứng, thì cửa phòng đột nhiên bị người bên ngoài đá văng ra.

Năm sáu người đàn ông mạnh mẽ, trên tay cầm theo đủ loại đao kiếm, hung hãn vọt vào, đem hai người bao quanh vây quanh.

Cùng lúc đó, năm vị trưởng lão của Ôn gia cũng bước vào phòng, lọt vào ống kính của một máy quay khác.

Trong số đó, Ôn lão tam, phụ thân của Ôn Nghi vội kêu lớn: “A Nghi, con mau ra đây.”

Ôn Nghi ngày thường vẫn luôn nhẹ nhàng, hiện dụ, nhưng hôm nay, khi nghe được câu này, cô lại giống như cừ non bị

kích thích, lớn tiếng hét ra bên ngoài: “Ta không đi, các người cũng giết ta luôn đi!”

Lúc này, Hạ Tuyết Nghi rõ ràng đang rơi vào tình thế nguy hiểm, lại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Một tia hy vọng nhen nhóm trong đôi mắt như tro tàn của hần, hần nhìn Ôn Nghi nói: “Muội không biết canh hạt sen có độc?”

Ôn Nghi nhìn đôi mắt mong đợi này, vừa ủy khuất lại đau lòng, cô mở miệng muốn nói, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, đơn giản bưng bát canh hạt sen còn đang uống dở trên bàn ngẩng đầu đổ vào miệng.

“Lách cách!”

Hạ Tuyết Nghi vung tay muốn làm đổ bát, biểu tình tuy chua xót, nhưng trong mắt lại một lần nữa lộ ra vẻ tươi cười.

Chương 171: Cậu Ấy Là Một Diễn Viên

Hần cái gì cũng chưa nói, chỉ là chống thân thể từ trên ghế đứng lên, nắm lấy tay Ôn Nghi.

Lập tức, hần quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lớn tiếng nói với người bên ngoài: “Các người dùng biện pháp đe hèn như hạ độc, đúng là không sợ xấu hổ!”

Ôn lão tam đứng ngoài cửa, ngoài mạnh trong yếu nói: “Ai hạ độc? Người ngậm máu phun người!”

“Hạ Tuyết Nghi, người không phải tự cho bản lĩnh mình cao cường sao? Mau ra đây, quang minh chính đại đấu với ta một trận!”

Hạ Tuyết Nghi nhếch miệng và ngẩng cao đầu bước ra ngoài.

Vài giây sau, hần bước ra sân và lọt vào góc quay của một chiếc máy quay khác. Lúc hần bước ra, mọi người trên phim trường đều nhìn chăm chăm về phía hần.

Nhưng mà, vào lúc này, bất luận kẻ nào nhìn thấy màn hình theo dõi vừa rồi, thì hiện tại liền bị sự vững chắc của Hạ Tuyết Nghi làm cho hoảng sợ.

Rõ ràng, trên mặt hắn đang mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo như đao, không có chút ý cười.

Hắn đang đứng trên bậc thềm ngoài phòng, thân ảnh cao ngất, ánh mắt quét qua khuôn mặt của năm vị trưởng lão của Ôn gia trong sân, giống như một con rắn độc đang chọn mục tiêu nào để vô trước.

“Được rồi, ta e rằng các người không thành công!”

Hạ Tuyết Nghi nhìn năm người trong sân và chế nhạo: “Trước hạ độc, sau bao vây, Ôn gia các người thật đúng là anh hùng hảo hán!”

“Cắt!”

Vài giây sau, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn kết thúc cảnh quay này.

Tuy nhiên, vì cảm xúc của các diễn viên trên phim trường quá trọn vẹn nên dù đã kết thúc cảnh quay, nhưng cảm xúc vẫn chưa thể rút ngay khỏi trạng thái tâm lý vừa rồi.

Trong sân, năm vị trưởng lão Ôn gia vẫn giữ vẻ ngoài miệng cộp gan thỏ, nơm nớp lo sợ.

Mà Hứa Trăn đã hạ đôi mắt xuống, trước sau không nói một lời.

Bên sân.

Thiệu Nhân Hợp, chủ tịch của Hương Giang ảnh nghiệp đang nhìn Hứa Trăn trên sân,, kinh ngạc nói: “Ông tìm đâu ra tên nhóc này vậy?”

“Hắn rất giống Hạ Tuyết Nghi, quả thực chính là “Kim Xà Lang Quân” bước từ trong sách ra!”

Đỗ Thiên Sơn nghe vậy thì giật mình.

Hứa Trăn giống Hạ Tuyết Nghi?

Người ngoài cuộc có thực sự nghĩ như vậy không?

Một lúc lâu sau, ông ta cười lắc đầu, trầm giọng nói với Thiệu Nhân Hợp: “Ngài nói sai rồi, cậu ấy không giống Kim Xà Lang Quân.”

Đỗ Thiên Sơn đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, nói: “Cậu ấy là một diễn viên.”

Thiệu Nhân Hợp hơi nhướng mày khi nghe Đỗ Thiên Sơn đánh giá Hứa Trăn.

“Hắn là một diễn viên”, cậu này nghe không khác gì một lời giới thiệu chúc nghiệp thông thường.

Nhưng trên thực tế, còn có một ý nghĩa khác ẩn chứa trong lời giới thiệu này:

Hứa Trăn người này, xứng đáng với thân phận là “diễn viên”.

Nói cho cùng, trong thời buổi này, ai cũng dám đứng trước ống kính, “Đã đóng phim” và “là một diễn viên” không phải là khái niệm giống nhau.

Khá khen cho một đạo diễn khi đánh giá như vậy cho các diễn viên cấp dưới của mình.

“Khà...” Thiệu Nhân Hợp nhoẻn miệng cười, nói, “Xem ra tiêu Đỗ rất xem trọng cậu ta.

“Mà đứa nhỏ này nhìn hơi lạ mặt, trước kia có từng đóng qua phim nào không?”

Đỗ Thiên Sơn nói: “Lúc trước tôi chú ý tới cậu ấy là nhờ trailer của một bộ phim truyền hình, ngài còn biết bộ “Tuyệt Đại Song Kiều” không?

“Nó được phát sóng trên Kênh 8 của chúng ta vào nửa đầu năm nay, cậu ấy vào vai Hoa Vô Khuyết.

“Tuy cuối cùng rating không quá lý tưởng, nhưng danh tiếng không tồi, hơn nữa số liệu trên trang Web trực tuyến cũng khá tốt.”

Thiệu Nhân Hợp vừa nghe xong lời này thì hơi bất ngờ, nói: “Cậu ta diễn Hoa Vô Khuyết? Phù hợp sao? Tôi cảm thấy khí chất của cậu ta không quá phù hợp?”

Đỗ Thiên Sơn nghe được lời này thì vô cùng vui vẻ.

Ông ta thực sự không thể ngờ rằng Hứa Trăn lại có thể giữ được khí chất cổ chấp cùng tà khí và đưa cảm xúc của Hạ Tuyết Nghi vào đúng chỗ như vậy. Nó xuất sắc đến mức những người lần đầu nhìn thấy, đều lầm tưởng hắn là một người như vậy.

Đỗ Thiên Sơn vừa cười vừa lắc đầu, lôi ra một đoạn video từ điện thoại di động, đưa cho Thiệu lão gia tử, nói: “Ngài xem đoạn này đi, thật ra tôi cảm thấy nhân vật Hạ Tuyết Nghi chỉ là cậu ấy diễn xuất tới, còn Hoa Vô Khuyết mới chính là nhân vật thực sự.”

Thiệu Nhân Hợp cầm điện thoại di động, tháo mắt kính xuống và xem qua đoạn trailer có thời lượng nửa phút.

Sau một lúc lâu, lão gia tử xoa xoa mắt kính, lại lần nữa mang lên.

“Người này,” Thiệu Nhân Hợp nói, “Nếu ông không nói, có lẽ tôi đã không nhận ra đó là cùng một người.”

“Ha ha ha ha...” Đỗ Thiên Sơn phì hợp mà phá lên cười.

Thiệu đồng nói như vậy đương nhiên là đang cất nhắc Hứa Trăn.

Mặc dù Hoa Vô Khuyết và Hạ Tuyết Nghi có ngoại hình và khí chất rất khác nhau, nhưng dù sao thì vẫn cùng một khuôn mặt, làm sao có thể không nhìn ra được.

Đỗ Thiên Sơn nhìn Hứa Trăn đang đứng lặng lẽ ở sân cách đó không xa, cười nói: “Thanh niên này không tồi. Thái độ nghiêm túc, thiên phú lại tốt, chỉ cần tài nguyên đầy đủ thì ngày bao hồng cũng không còn bao xa.

“Về sau nếu có nhân vật hợp, tôi sẽ cân nhắc đến cậu ấy.”

Thiệu Nhân Hợp nghe xong, cũng gật đầu ra vẻ suy tư.

Chương 172: 20 Vạn? ?

Thiệu đồng chỉ gây người ở đoàn phim “Máu Đào Kiếm” tầm hai ba tiếng rồi rời đi. Ngoại trừ đạo diễn Đỗ Thiên Sơn, thì chỉ có một số người trong đoàn phim biết rằng ông đã đến đó.

Những diễn viên như Hứa Trăn thì chỉ đang bận rộn quay phim, họ thậm chí còn không biết có một tình tiết nhỏ như vậy đã diễn ra trên phim trường.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Hứa Trăn tiếp tục quay cốt truyện ở Ôn gia. Kể từ khi đổi ý viết tiểu sử của Hạ Tuyết

Nghi, hẳn liền cảm thấy ý thức thay thế nhân vật này của mình rõ ràng đã được cải thiện lên một mức độ cao hơn.

Chỉ trong vài ngày bấm máy, Hứa Trăn rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của mình. Hiệu suất không còn cần phải cố tình mà làm, miễn là trạng thái phù hợp, thì có thể thực hiện tốt và tự nhiên.

Tuy nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên là hắn vốn thuộc tổ B trong đoàn, nhưng đạo diễn phụ trách vẫn là đạo diễn Đỗ Thiên Sơn.

Về phần nam chính Viên Thừa Chí, Đỗ Thiên Sơn đã cử một trợ lý đạo diễn đến để phụ trách tình hình. Nam diễn viên Hàn Thanh Phong lúc này muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Rốt cuộc ai mới là nam chính của bộ phim này? Ai có thể lại đây giải thích cho tôi một chút hay không? ?

.....

Một đêm nọ, Hứa Trăn trở về khách sạn sau khi quay phim, nhưng trước khi vào phòng, Kiều Phong đã gọi hắn ra ngoài ban công một cách thần bí, nói có chuyện quan trọng cần nói với hắn.

“Bữa tối từ thiện của Ngân Sao, cậu đã nghe nói về nó chưa?”
Kiều Phong nói với đôi mắt sáng ngời.

Hứa Trăn suy nghĩ một chút rồi nói: “Em đã xem qua tin tức. Hình như có một bữa tiệc được tổ chức vào mỗi cuối năm ở Hương Giang, hơn nữa còn có rất nhiều đại minh tinh được mời tham gia.”

Kiều Phong nhếch miệng cười, nói: “Cậu nói đúng một nửa.

“Một nửa số người tham gia bữa tiệc này là những ngôi sao lớn được ban tổ chức mời, nửa còn lại là những ngôi sao nhỏ chưa nhận được lời mời nhưng muốn nổi tiếng.

“Ăn ngay nói thật, hiện tại cậu thậm chí còn chưa tính là tiểu minh tinh, nó chỉ vừa dừng ở mức độ diễn viên mới nổi tiếng mà thôi.

“Anh vốn chỉ muốn đi xem một chút, cũng không nghĩ sẽ lấy được, nhưng thật sự không ngờ...”

“Đang đang đang đang!”

Nói đến đây, Kiều Phong đột nhiên từ phía sau lấy ra một lá thư mời mạ vàng, vui vẻ ra mặt: “Ban tổ chức thực sự đã duyệt! Bất ngờ đúng không!”

Hứa Trăn đưa tay cầm lấy thư mời, mở ra xem, nhưng vẫn chưa hiểu hết nội dung cho nên liền hỏi: “Bữa tiệc này có mục đích gì?”

Kiều Phong mỉm cười rồi vội đáp: “Không làm gì cả, chỉ góp một ít tiền, ăn một bữa cơm, làm quen với những người trong giới và thiết lập một hình ảnh tích cực bằng cách này.

“Câu hiểu thế nào là các mối quan hệ hay không?”

“Một nửa số ngôi sao tuyến đầu trong làng giải trí sẽ tham dự bữa tiệc này. Nếu cậu xuất hiện cùng một khung hình với bọn họ, nó cũng giống như việc cậu đã nâng cao vị trí của mình, có hiểu không?”

Kiều Phong nói những lời này, Hứa Trăn thật ra có thể hiểu.

Tuy nhiên, hắn chỉ cảm thấy mấy chữ “Quyên góp một số tiền” nghe có vẻ hơi chói tai.

Hứa Trăn do dự một lát, rồi hỏi: “Quyên góp một số tiền, đại khái là quyên góp bao nhiêu?”

Kiều Phong xua xua tay, nói: “Không nhiều.

“Căn cứ vào giá trị con người, những người trẻ tuổi mới vào nghề như cậu, đại khái mấy chục vạn là đủ rồi.”

Hứa Trăn: “.....”

Mấy chục...vạn?

Cái này mà là không bao nhiêu á?

Đại ca, sao bây giờ anh không đi kiểm tra số dư trong tài khoản của em, trừ phần phải giao nộp lại cho công ty, rồi nộp thuế, anh xem có đủ cho bữa cơm này không?

Nhìn thấy gương mặt như bị sét đánh của Hứa Trăn, Kiều Phong lập tức vẫy vẫy tay trước mặt hắn, bắt lực nói: “Về mặt này của cậu là gì đây?

“Biết bao nhiêu người muốn còn không được!

“Thư mời này thậm chí còn có thể bán ra ngoài, người khác cũng sẵn sàng bỏ ra hơn năm con số để mua nó?”

Hứa Trăn: “.....”

Tôi hiểu đạo lý này, nhưng tâm tôi đang thật sự rất đau đây này!

.....

Bữa tối từ thiện Ánh Sao được tổ chức vào cuối tháng 11 hàng năm, nhưng Hứa Trăn cũng không vội vàng chuẩn bị cho việc này.

Tuy nhiên, khi thức dậy vào sáng hôm sau, hắn có một chút đau thương khi thấy tin nhắn cho 20 vạn của mình đã được chuyển từ tài khoản cá nhân sang tài khoản công khai của bữa tiệc Ánh Sao.

Đến 6h30 sáng, các diễn viên bắt đầu lục đục đón xe từ khách sạn đến phim trường.

Sau khi Lâm Gia lên xe, cô nhìn thấy Hứa Trăn đang ngồi ở ghế bên cạnh cửa sổ của hàng đầu, đang nhìn xuống kịch bản với vẻ mặt buồn man mác, vô cùng bất thường.

Lâm Gia nhìn dáng vẻ này của hắn, vừa bối phục lại có chút đau lòng.

A, có phải là bởi vì gần đây quay cảnh Hạ Tuyết Nghi bị trưởng lão Ôn gia tra tấn hay không?

Mấy ngày nay cô nghe mọi người nói Hứa Trăn diễn xuất đặc biệt tốt, có lẽ là vì hắn đã hết lòng vì vai diễn nên đã nhập tâm vào nhân vật?

Bản thân là bằng hữu của hắn...Không không không, gạch bỏ, mình là đồng nghiệp của hắn, cho nên cần phải khuyên nhủ một chút đúng không?

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn dường như nhận thấy có người đứng gần chỗ ngồi của mình rất lâu, cho nên liền ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy là Lâm Gia, hắn xách ba lô rời khỏi chỗ ngồi bên cạnh, tỏ ý cô có thể ngồi ở chỗ này.

Lâm Gia thấy thế, vội vàng thuận thế ngồi xuống, nói: “Sớm a.”

Hứa Trăn cũng cười cười đáp lại cô.

Hai người thuận miệng hàn huyên hai câu về tình huống quay phim gần đây, sau đó cả hai liền lập tức im lặng, không ai biết nói gì.

Chương 173: Hội Chứng Stockholm

Lâm Gia cân nhắc nửa ngày, nên cắt đề tài từ góc độ nào để đi vào vấn đề, đúng lúc này, một người phụ nữ tóc ngắn, thân hình hơi mập, trang điểm tinh tế tình cờ bước lên xe buýt và nhìn thấy Lâm Gia cùng Hứa Trăn đang ngồi ở một hàng ghế, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“A Chân, tiểu Gia, sớm a!” Người phụ nữ tóc ngắn chào hai người họ.

Khi hai diễn viên trẻ nhìn người thấy đó là cô, họ nhanh chóng đứng dậy và hành lễ.

Đại tỷ này cũng là một trong số ít “ông lớn” trong ê-kíp, chuyên gia trang điểm chính của đoàn phim “Máu Đào Kiếm”.

Nếu diễn viên nào muốn phân hóa trang của mình có thể nổi bậc lên 20%, thì tốt nhất là nên giữ vẻ mặt ôn hòa với vị đại tỷ này. Ánh mắt của đại tỷ nhìn đi nhìn lại trên khuôn mặt của hai người, khiến cho Lâm Gia có mấy phần không được tự nhiên, hai má cũng hơi phỉm hồng.

Cô nhin không được mở miệng hỏi: “Na tỷ, có chuyện gì vậy?”

Đại tỷ chuyên viên trang điểm nói: “Chà, hôm này không phải tiểu Gia định quay cảnh giả nam trang sao? Tôi đang suy nghĩ xem, làm cách nào để hóa trang cô giống với A Chân một tý.”

Khi nói chuyện, nàng cười nói: “Rốt cuộc cũng tính là cha con, cho nên ít nhiều phải giống nhau đôi chút.”

Lâm Gia: “.....”

Đậu móa!

Chị mau biến đi!

Chị không phải là tỷ tỷ tốt của tôi! !

Vì Hứa Tĩnh, người đóng vai Ôn Nghi, chỉ có lịch trình quay trong hai tuần, cho nên Hứa Trăn sẽ luôn tập trung quay phim với Hà Tĩnh trong khoảng thời gian sau.

Trong nguyên tác, tuyến tình cảm giữa Ôn Nghi và Hạ Tuyết Nghi có lẽ dài chưa đến nửa chương.

Tuy nhiên, trong bộ phim truyền hình Máu Đào Kiếm, câu chuyện này đã được kéo dài thành ba tập, để hình thành một mạch truyện xưa khá hoàn chỉnh.

Nói ra cũng có chút thần kỳ.

Mối quan hệ tình cảm giữa hai người thực sự là có một chút bệnh trạng.

Trong vòng hai năm sau khi Hạ Tuyết Nghi trả thù Ôn gia, hắn đã giết tổng cộng 40 thành viên của Ôn gia và bán hai nữ nhân đến thanh lâu ở Dương Châu.

Mà Ôn Nghi chính là nữ nhân thứ ba bị hắn bắt cóc.

Một ngày nọ, khi cô đang chơi đánh đu trong sân, thì Hạ Tuyết Nghi không biết từ đâu tới, đột nhiên băng qua tường, bắt cô từ trên bàn đu dây, sau đó đưa cô đến một hang động trong vách núi.

Ôn Nghi lo lắng bản thân cũng bị bán vào thanh lâu, cho nên tìm cách đâm đầu vào vách đá để bảo vệ trinh tiết.

Hạ Tuyết Nghi nhìn cô kiên trinh bất khuất như vậy, thì lại nhớ tới tỷ tỷ của mình cũng đã từng trải qua một trải nghiệm tương tự.

Trái tim không khỏi mềm nhũn, cho nên không tiếp tục ép buộc cô, ngược lại còn giúp Ôn Nghi trị thương và chăm sóc cô bằng mọi cách có thể.

Lúc này tâm tình của Ôn Nghi tương đối phức tạp.

Mặc dù Hạ Tuyết Nghi là kẻ sát nhân đã giết chết 40 người trong gia đình cô, nhưng không ai trong số 40 thành viên đó có cha hay mẹ của mình.

Ôn Nghi chỉ sợ hãi, chứ cũng không hận hắn.

Mặt khác, cô có phần đồng tình với hoàn cảnh của Hạ Tuyết Nghi, lại có một phần biết ơn vì hắn đã chiếu cố mình cẩn

thận. Do đó, dưới loại cảm xúc này, cô lại phát sinh tâm thế ý lại vào việc bản thân đang hẳn bị cầm tù.

Hà Tĩnh nói tâm lý của Ôn Nghi thực ra được gọi là “Hội chứng Stockholm”, tức là sự phụ thuộc của nạn nhân vào hung thủ.

Về lý thuyết, đây thực chất là một căn bệnh tâm thần.

Tuy nhiên, Hứa Trăn không quan tâm đến loại vấn đề tâm lý này cho lắm.

Hắn ta chỉ biết rằng theo kịch bản, Ôn Nghi dần dần yêu nhân vật phản diện bi thảm này trong quá trình kết thân với Hạ Tuyết Nghi, hơn nữa bản thân cô còn tỏ ra quan tâm trong quá trình cha cô giao đấu với hắn.

Đồng thời, chính vì sự quan tâm này mà Hạ Tuyết Nghi đã chuyển lòng thương hại cô thành tình yêu và thực sự yêu cô gái này.

Ngày 15/11, quá trình quay cảnh tình cảm phát sinh thay đổi giữa hai người, sắp chính thức bắt đầu.

Bối cảnh của vở diễn này là: Tết Trung thu trùng với ngày giỗ của năm người Hạ gia. Hạ Tuyết Nghi để Ôn Nghi ở trong sơn động, còn bản thân thì xuống núi giết một người của Ôn gia.

Hắn đi ra ngoài vào buổi sáng, thẳng đến lúc chạng vạng vẫn còn chưa trở về. Lúc này, Ôn Nghi không hề lo lắng cho Ôn gia mà ngược lại là lo lắng cho an nguy của Hạ Tuyết Nghi.

Quả nhiên, đó là một bệnh tật điển hình về tâm lý.

“Tiểu Hứa đã chuẩn bị xong chưa?”

Xung quanh trường quay, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn hô to về phía Hứa Trăn.

Hứa Trăn làm một cử chỉ OK với máy quay, trợ lý trường quay bắt đầu gõ bảng báo hiệu và quá trình quay chính thức bắt đầu.

Phân đoạn mở màn đầu tiên là Hạ Tuyết Nghi do Hứa Trăn thủ vai, chiến đấu quyết liệt với Ôn lão tam và hai hảo thủ khác.

4 người thực hiện đúng động tác do chỉ đạo võ thuật hướng dẫn, cảnh đánh võ này được quay tương đối suôn sẻ.

Hạ Tuyết Nghi đấu cùng lúc với bốn người nhưng không hề rơi vào thế hạ phong, hơn nữa cũng đã giải quyết được hai đối thủ hỗ trợ cho Ôn lão tam.

Ngay khi hấn chuẩn bị tấn công Ôn lão tam, Ôn Nghi vốn trốn trong sơn động lại đột nhiên vọt ra từ lúc nào, cô vội vàng kêu lên: “Dừng tay, dừng tay, xin huynh đừng giết cha tôi.”

Hạ Tuyết Nghi hơi ngừng lại, nhìn về phía Ôn Nghi, hỏi: “Ông ta là cha muội?”

Ôn Nghi gật đầu không ngừng nói: “Đúng vậy, hấn là cha ta, cầu huynh đừng giết ông ấy.”

Hạ Tuyết Nghi nghe được lời này, liền rơi vào trầm mặc.

Lập tức, hấn hung hăng trừng mắt nhìn Ôn lão tam, xoay người khoát tay áo nói: “Đi đi, lần này tha cho người một mạng!”

Chương 174: Chuẩn Bị Cho Kỳ Thi Nghệ Thuật

Ôn lão tam nghe xong những lời này, liền giống như được đại xá, vội vàng bỏ lại khuê nữ vừa mới cứu mạng mình, xoay người bỏ chạy.

Ôn Nghi vì tâm tình dao động quá mức, cho nên chân tay mềm nhũn, ngã quỵ xuống dưới đất.

Hạ Tuyết Nghi thấy thế, thì vội vàng tiến lên đỡ cô.

Nhưng mà giây tiếp theo, Ôn Nghi nhìn về phía sau lưng hấn, Ôn lão tam đã trở lại, trên khuôn mặt hung hấn tràn đầy sát khí.

Cô hoảng sợ kêu lên: “Cẩn thận!”

Hạ Tuyết Nghi nghe thấy tiếng cảnh báo liền muốn né tránh nhưng đã quá muộn, gậy của Ôn lão tam đã nặng nề đập vào lưng hấn. Về mặt Hạ Tuyết Nghi đánh lại, hấn xoay người kẹp lấy cây gậy, nhấc chân đạp bay Ôn lão tam ra phía xa.

Chiêu đánh lén từ phía sau của mình đã bị người ta đập tan, trong lòng cũng biết tiếp theo sẽ là cái chết đang chờ đợi. Ông

ta nằm trên mặt đất thậm chí còn không có dũng khí phản kháng. Nhưng ông ta đợi rất lâu, mà Hạ Tuyết Nghi cũng không có ý định ra tay.

Ôn lão tam trộm mở to mắt, lại phát hiện đối phương đã đứng cách mình không xa, phát tay áo thở dài: “Người đi mau, miễn cho ta thay đổi chủ ý!”

Ôn lão tam lão đảo từ trên mặt đất bò lên, cũng không quay đầu lại mà liền xoay người liền chạy.

Thẳng đến thấy thân ảnh hoàn toàn biến mất, Hạ Tuyết Nghi mới rút cuộc không thể nhẫn nhịn được nữa, hấn lắc lư thân thể, phun ra một ngụm máu tươi.

Ôn Nghi hoảng sợ đỡ lấy hấn, mặt đầy lo lắng: “Huynh, huynh bị thương nặng sao?”

Lời còn chưa dứt, người đã vội vàng khóc lên.

Hạ Tuyết Nghi chậm rãi ngồi xuống, nhìn thấy Ôn Nghi sốt ruột như vậy, đáng vẻ tuy mệt mỏi, nhưng trên mặt lại mang theo ý cười, hấn hỏi: “Muội khóc cái gì?”

Nhìn vẻ mặt này của hấn, Ôn Nghi càng khóc hung hơn: “Ta lo lắng cho huynh!”

Hạ Tuyết Nghi nhìn cô nương đang khóc thút thít trước mặt, trong lòng vô cùng ấm áp, hấn cười nhưng lại có chút buồn buồn: “Từ khi cả nhà ta mất, không có ai quan tâm đến ta cả, muội chính là người đầu tiên.”

Dứt lời, hấn chậm rãi cúi đầu xuống, thần sắc dần dần ảm đạm.

Giọng của Hạ Tuyết Nghi có chút hụt hơi vì vết thương, hấn thấp giọng nói tiếp: “Ta đã giết hơn 40 người trong gia đình muội, thậm chí phải giết đủ 50 người.

“Nhưng hôm nay, xem ra ta không thể tiếp tục nữa, có lẽ đã đến lúc ngừng tay.”

Nghe được những lời này, Ôn Nghi thoáng ngừng khóc.

Hạ Tuyết Nghi nở một nụ cười dịu dàng chưa từng có trước đây.

Hắn duỗi tay sờ sờ đầu tóc Ôn Nghi, thấp giọng nói: “Chờ vết thương của ta tốt lên, ta sẽ đưa muội về nhà.”

“Cắt!”

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, cảnh quay kết thúc.

Theo trình tự của cốt truyện, sau câu chuyện này, Ôn Nghi sẽ trở lại Ôn gia. Mặc dù bản thân cô trong sạch, nhưng chính vì cô đã sống với Hạ Tuyết Nghi một khoản thời gian dài như vậy, cho nên người nhà Ôn gia vẫn vô cùng xem thường cô.

Mà bên phía Hạ Tuyết Nghi, thì càng ngày càng nhớ nhung cô nương ấy.

Cuối cùng vào một ngày nọ, hắn trèo qua tường, trong đêm lên vào Ôn gia để tìm gặp Ôn Nghi. Hai người gặp lại nhau sau một thời gian dài, cầm lòng không đậu, từ đây liền có Ôn Thanh Thanh.

Chẳng qua cảnh này về cơ bản đã được quay từ trước, do đó, cảnh quay của Hà Tĩnh cũng chính thức đóng máy tại đây.

Trước khi đi, Hà Tĩnh đã cho Hứa Trăn một cái ôm thật chặt và nói với một nụ cười, “Tôi hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác trong tương lai.

“Chẳng qua, đóng vai người yêu của nhau thì có chút miễn cưỡng. Hy vọng về sau có cơ hội, thì để tôi diễn vai trưởng bối của cậu, ít nhất là chị dâu cũng không có vấn đề gì.”

Hứa Trăn cười nói: “Tình tỷ, ý chỉ nói là Tôn Đại Thánh cùng Thiết Phiến công chúa sao?”

Mọi người nhin không được mà cười vang một trận.

.....

Sau khi Hà Tĩnh kết thúc và rời đoàn, Hứa Trăn tiếp tục ở lại quay một số cốt truyện như Ngũ Độc giáo và các phân cảnh khác trong kịch bản, đến đầu tháng 12 mới xem như chính thức kết thúc.

Tại thời điểm này, các nhiệm vụ quay phim của hắn trong năm nay, toàn bộ đã kết thúc.

Trong thời gian tới, Hứa Trăn rảnh rỗi sẽ đến Võ quán Cầu Tháp để tham gia tổng duyệt chương trình Gala lễ hội mùa

xuân, sau đó sẽ chuẩn bị cho kỳ thi nghệ thuật vào đầu tháng Giêng.

Sau đó, là kỳ nghỉ đông.

“Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” cũng chuẩn bị khởi chiếu.

Cuộc cạnh tranh ngôi vị quán quân rating của nhiều bộ phim truyền hình lớn đầu năm sắp sửa diễn ra!

Vào tháng 12, sau buổi tổng duyệt đầu tiên của chương trình Gala Lễ hội mùa xuân và tiết mục “Giang sơn như họa”, Hứa Trăn đã nghênh đón một khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi.

Đương nhiên, cái gọi là “Nhàn rỗi” không phải là không có việc gì để làm, mà là không có kịch bản quay phim.

Sau tất cả, hai ngọn núi là kỳ thi nghệ thuật và kỳ thi tuyển sinh đại học vẫn đang chờ đợi hẩn phía trước.

May mắn thay, hộ khẩu của Hứa Trăn là ở Cam Châu, mà kỳ thi tuyển sinh nghệ thuật ở Cam Châu không lấy môn “biểu diễn” làm môn thi, vì vậy, hẩn thi ít hơn thí sinh ở hầu hết các tỉnh một môn.

Điều này, dù tốt hơn hay tệ hơn, thì ít nhất cũng tiết kiệm được một ít thời gian.

Sau khi quay xong Máu Đào Kiếm, Kiều Phong đã thuê một gia sư dạy Hứa Trăn những kiến thức liên quan đến bài thi nghệ thuật

Lão sư này nghe nói là “sếp lớn” trong nghề, công ty phải qua mấy lớp quan hệ mới có thể mời được ông ta.

Người này cũng không quá già, ăn mặc lịch sự, mắt đeo kính, trên đầu trơn bóng, một cọng tóc cũng không có, vừa nhìn liền thấy bộ dáng cường tráng.

Đôi mắt với “Sếp lớn”, thái độ của Hứa Trăn rất đúng mực, hẩn hoàn toàn không coi thường kiến thức cơ bản chỉ vì bản thân đã vào nghề.

Sự thật chứng minh, vị lão sư này quả là một người tài đức vẹn toàn dưới danh tiếng của ông ta.

Chương 175: Hướng Đi Của Kiều Phong

Nội dung cơ bản nhất mà ông ta giảng dạy chính là “âm thanh, sân khấu, hành động và ngoại hình”, nhưng tư duy lại rất rõ ràng và xuyên suốt, sau khi nghe ông ta phân loại, Hứa Trăn lập tức phát hiện ra nhiều vấn đề trong cách diễn xuất thường ngày của chính hắn.

Mặc dù nó không có nhiều tiến bộ ngay lập tức, nhưng ít nhất nó cũng cho phép hắn tìm thấy hướng nỗ lực của mình trong tương lai.

Trong khoảng thời gian này, khi Hứa Trăn không quay phim, Kiều Phong đã cho Chu Hiểu Mạn đi nghỉ ngơi và yêu cầu cô nhân cơ hội trở về thăm quê nhà.

Bản thân Kiều Phong đã thuê một căn hộ nhỏ gần nơi ở của Hứa Trăn và tạm thời làm trợ lý cho hắn. Nhưng thành thật mà nói, Hứa Trăn không cần chăm sóc nhiều trong sinh hoạt thường ngày.

Khi Kiều Phong thức dậy vào mỗi buổi sáng, người ta đã bắt đầu tụng kinh, tập thể dục buổi sáng, đọc sách, có đôi khi còn thuận tay nấu một nồi cháo, khiến Kiều Phong thường ngày đến đây cọ một phần cháo, cũng vô cùng chột dạ.

Nửa tháng trôi qua nhanh chóng.

Vào ngày 1 tháng 1, ngày đầu năm mới, vòng bầu chọn đầu tiên cho giải thưởng “Diễn viên mới xuất sắc nhất của năm” tại lễ trao giải Phi Ưng đã kết thúc, Hứa Trăn thành công đứng đầu bảng danh sách.

Tuy nhiên, điều khiến Kiều Phong hơi không hài lòng đó là Hứa Trăn và Quách Uy dù đứng ở vị trí thứ hai nhưng lại không thể tạo ra khoảng cách lớn.

Vào thời điểm ở đầu tháng 11, khi các cuộc bầu chọn bắt đầu, khoảng cách giữa hai người đã tăng gần gấp đôi.

Bởi vì thời điểm đó “Tuyệt Đại Song Kiều” đang được phát sóng lại trên truyền hình vệ tinh, lại trùng với hợp báo ra mắt của “Máu Đào Kiếm”, Hứa Trăn đã trở thành đối tượng được tìm kiếm nóng hổi vì kiểu nhét áo len vào trong cặp quần, nhiệt độ lúc đó thật sự rất bùng nổ.

Tuy nhiên, đã hơn một tháng trôi qua, Hứa Trăn không phát hành bộ phim truyền hình mới nào, thứ hai cũng không có

thông báo hay chương trình tạp kỹ nào, dù có cao đến đâu thì độ nổi tiếng cũng dần giảm sút.

Tuy Kiều Phong rất khó chịu, nhưng hắn không muốn Hứa Trăn lãng phí thời gian quý báu của mình vào việc duy trì sức nóng.

Không tính “Dạ Vũ Giang Hồ” với tư cách là diễn viên khách mời, thì hắn vẫn còn ba tác phẩm chưa công chiếu là “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” và “Máu Đào Kiếm”, tiếp theo là Gala lễ hội mùa xuân.

Hứa Trăn có thiếu nhiệt không?

Rõ ràng là không thiếu.

Diễn viên muốn đi đường dài thì vẫn phải dựa vào những tác phẩm của mình mới nói được.

Nếu không có sự nổi tiếng của các tác phẩm, nó chỉ là một lưu lượng bột biển, mà một chút tranh cãi cũng có thể dễ dàng làm vỡ tất cả những bong bóng này.

Kiều Phong ngồi trên ghế sofa, nhìn Hứa Trăn đang luyện tập thân hình trước gương, không khỏi nở nụ cười.

Hôm nay, cuối cùng hắn có thể đưa ra kết luận về quyết định của Hứa Trăn nửa năm trước:

Ký hợp đồng với Đông Nhạc Điện Ảnh thực sự là một quyết định đúng đắn.

Đông Nhạc thực sự tốt với Hứa Trăn.

Lấy Quách Uy, đối thủ cạnh tranh của “Giải diễn viên mới xuất sắc nhất” làm ví dụ. Trong hai tháng qua, Quách Uy đã tận dụng sự nổi tiếng của chương trình tạp kỹ “GO GO GO” và đã nhận được hơn mười quảng cáo, liên quan đến thiết bị di động như điện thoại, đồ ăn nhẹ, dầu gội đầu, diày thể thao, trò chơi, phần mềm diệt vi rút và các lĩnh vực khác

Có vô số các buổi biểu diễn thương mại và chương trình tạp kỹ, lịch trình hàng ngày không thể chờ đợi mà đi từ 5 giờ sáng đến 2 giờ sáng.

Ngay cả khi Quách Uy bị điện thoại rơi trúng mũi khiến mũi bị sưng nhẹ, công ty cũng không cho hắn nghỉ một ngày nào.

Thậm chí còn tăng cường nhiệt độ của hần một cách vô nhân đạo trong giai đoạn này, cố gắng sử dụng triệt để hình ảnh “Thần xui xẻo” của hần để gia tăng nhiệt độ và Fan hâm mộ.

Điều này khiến Kiều Phong cảm thấy có chút thương cảm cho đối phương.

Con người, thật đúng là đồng hành bất đồng mệnh

Vì lý do tại sao Hứa Trăn không tiếp nhận quảng cáo...

Đó là bởi vì, Kiều Phong đang giúp hần hợp tác với mấy nhãn hiệu xa xỉ. Hiện tại, đã có một số công ty có ý định, nhưng cấp bậc của họ không cao, hoặc họ là bạn thân nhãn hiệu, hoặc chỉ là sản phẩm đơn lẻ.

Kiều Phong đang chờ ngày phát hành “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” để xem giá trị của Hứa Trăn có thể tăng lên bao nhiêu vào lúc đó.

Hần không muốn các nghệ sĩ nhà mình để lại bất kỳ lịch sử đen tối nào về phần đại diện quảng cáo, ngay khi họ ra mắt lần đầu tiên.

.....

Vào ngày 15 tháng 1, khi Hứa Trăn đang ăn sáng, hần bấm vào tiêu đề QQ để đọc tin tức giải trí như thường lệ, sau đó bất ngờ nhìn thấy một đoạn video mở đầu:

Trailer của “Tam Thiếu Gia Kiếm”.

Phương thức tuyên truyền của bộ phim này giống hệt như “Tuyệt Đại Song Kiều” lúc trước.

Hứa Trăn click mở ra thì thấy, quả nhiên, rất nhiều người đều đang phàn nàn về chuyện này.

“Đoàn phim đầu tiên sử dụng pop-up đếm ngược thì chính là thiên tài, còn đoàn thứ hai thì chính là đồ ngu, đúng vậy, tôi là đang nói về “Tam Thiếu Gia Kiếm” các người đấy.

“Màn hình xám, cửa sổ đếm ngược và cửa sổ bật lên theo giờ, loại quảng cáo này một khi xem lần đầu thì thấy tuyệt vời, nhưng đến lần thứ hai thì thực sự rất khó chịu.”

“Ngay cả những bức ảnh đã chỉnh sửa cũng tương tự, cảnh của Quách Uy đứng trên cầu nhìn lại, quả thật quá giống với phiên

bản của Hoa Vô Khuyết.”

“ ”

Chương 176: Tam Thiếu Gia Kiểm Phát Sóng

Hứa Trăn không có nghiên cứu qua tâm lý học, cho nên cũng không quá rõ ràng phản ứng của người xem trailer này.

Tự chung lại, đêm hôm đó, việc quảng cáo pop-up của “Tam thiếu gia kiểm” là đạo nhái quảng cáo của “Tuyệt Đại Song Kiều” đã trực tiếp bị mắng lên đến hot search.

Nhưng sự bắt chước này cũng gãi đúng chỗ ngứa, bọn họ chỉ sử dụng cùng một phương pháp quảng bá và một vài bức ảnh giống nhau, nhưng hoàn toàn không liên quan đến nội dung, cho nên không thể nói là sao chép.

“Trào lưu marketing chơi thật vui!” Kiều Phong nhìn không được cảm khái.

Hứa Trăn lật xem tin tức và hỏi, “Thiên Hạ Đế Nhất Dao đã định ngày phát sóng chưa? Em nhớ nó đã được lên lịch dự kiến vào ngày 21.”

Kiều Phong nói: “Định rồi, một ngày trước đó, ngày 20 sẽ được phát sóng, muộn hơn 3 ngày so với “Tam Thiếu Gia Kiểm”

“Nhưng không quan trọng, ăn cơm ngon không sợ muộn.”

Nói xong hắn liền nhìn xuống vòng thứ hai của lượt bình chọn của “Giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất” rồi nói tiếp:

“Vòng bình chọn thứ hai kết thúc vào ngày 1 tháng 3, đây sẽ là một trận quyết chiến!”

Hứa Trăn gật gật đầu.

Hiện tại, hắn cũng có quá nhiều áp lực.

Trước thời hạn bình chọn, mà mình vẫn còn rất nhiều át chủ bài chưa tung ra.

Thậm chí vì nền tảng phát sóng, rating của “Thiên Hạ Đế Nhất Dao” có thể không cạnh tranh được với “Tam Thiếu Gia

Kiểm”, thì khả năng hấn vẫn có thể tranh được giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất”.

Tuy nhiên...

Hứa Trăn nhìn đoạn trailer trên màn hình di động.

Mọi người đều có tâm cạnh tranh.

“Thiên Hạ Đế Nhất Dao” là bộ phim truyền hình đầu tiên của hấn được phát sóng vào khung giờ vàng, cho nên hấn vẫn hy vọng sẽ có một khởi đầu thuận lợi.

Đây cũng là nền tảng quan trọng giúp hấn có khả năng “gánh rating” trong tương lai hay không!

Vào lúc 19h35 tối ngày 17/1, bộ phim võ thuật cổ trang “Tam Thiếu Gia Kiếm” do Quách Uy và Dương Diễm đóng chính đã chính thức ra mắt.

Hứa Trăn còn cố ý cho chính mình nghỉ một tiếng để xem chất lượng của bộ phim này như thế nào.

Hấn đã đọc kịch bản của “Tam Thiếu Gia Kiếm” và biết được hướng đi chung của câu chuyện.

Tuyến chính là câu chuyện tình yêu của nam chính Tạ Hiểu Phong và nữ chính Mộ Dung thu, vượt qua hận thù gia tộc, nói trắng ra thì đó là hình mẫu của Romeo và Juliet.

Tuyến thứ hai là nam chính cùng nữ số 2 vượt qua tình yên danh phận...

Là một Pan của nguyên tác “Tam Thiếu Gia Kiếm”, Hứa Trăn thật sự muốn quăng luôn kịch bản xuống bàn.

Thậm chí là phải hung hấn vút xuống đất rồi dẫm chân lên cho bỏ ghét.

Hứa Trăn nghĩ mình đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ, nhưng khi phim truyền hình bắt đầu, hấn vẫn choáng váng đến trợn mắt há hốc mồm trước cảnh đầu tiên của phần mở đầu.

Chỉ thấy, Tạ Hiểu Phong do Quách Uy thủ vai cũng Yên Thập Tam đang giằng co trên sa mạc, mà ở sau lưng hai người là một tác phẩm Đại Phật điêu khắc bằng cát cao hàng chục mét.

Hứa Trăn không có nói thô tục. (Tác giả dùng từ “sa điêu” nghĩa là điêu khắc bằng cát, nhưng theo ngôn ngữ mang, nó có nghĩa khác là đồ ngu, ngu ngốc)

Dù có bối rối đến đâu, hấn cũng không dám bất kính với Phật Tổ.

Đó thật sự là “Sa điêu”, dùng hạt cát làm pho tượng, sa điêu đại Phật.

Tạ Hiểu Phong cùng Yên Thập Tam ở trước tượng Phật, đánh đến trời đất u ám, bởi vì đại Phật làm bằng hạt cát, cho nên rất nhanh bị trấn chiến làm cho hư hỏng một phần ba.

Nhìn thấy một màn này, Hứa Trăn chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

“Tất cả hình tượng đều là huyễn, nếu thấy hình tượng mà không phải hình tượng thì thấy...”

Phải niệm một đoạn Kinh Kim Cương để trấn an tâm trạng của mình vào lúc này!

Tội lỗi a!

Tại sao phải dùng tượng Phật điêu khắc bằng cát để diễn tả sự khốc liệt của trận chiến?

Không lẽ hấn sẽ bớt oai phong lẫm liệt nếu mấy người làm cảnh hoa rơi rụng rờ sao?

Không thể hiểu nổi!

Thật đáng tiếc TV phát sóng trực tiếp nên không có bình luận trực tuyến, bằng không, Hứa Trăn một hai nhất định sẽ đi phun tào một vòng, hùa theo các cư dân mạng.

Cốt truyện tiếp theo giống như kịch bản mà hấn đã xem, đầu tiên là giải thích về mối quan hệ bất bình và ân oán giữa Danh Kiếm sơn trang nơi ở của Mộ Dung thế gia và Tạ Hiểu Phong.

Sau đó, hai người trẻ tuổi xuất thân từ gia tộc có thù hận truyền kiếp, lại ngoài ý muốn kết bạn, rồi nhanh chóng rơi vào bể tình.

Trong nguyên tác, kẻ thù cũ của Tạ Hiểu Phong, Yên Thập Tam, một kẻ điên cuồng trong kiếm đạo đã bị biến thành thuộc

hạ của Mộ Dung thế gia, hơn nữa còn yêu thầm nữ chính Mộ Dung Thu, do đó mà cực kỳ căm hận Tạ Hiểu Phong...

Hứa Trăn nhìn không được.

Hắn nhặt một bản sao của “Cuốn sách bí mật Hoàng Cung” trên bàn trà và bắt đầu một bài toán với âm thanh nền của TV
“Hô —— hô ——”

Tuy nhiên, hắn chỉ vừa làm được 5 câu trắc nghiệm thì nghe thấy tiếng ngáy o o từ bên cạnh. Quay đầu nhìn, liền thấy Kiều Phong đã ngủ say trên sofa.

Hứa Trăn: “.....”

Quên đi, đáp cho anh ấy cái thảm lông.

Trong một giờ tiếp theo, Hứa Trăn vừa giải quyết các câu hỏi trong khi thỉnh thoảng nhìn vào TV

Câu chuyện tiếp theo thì... phải nói thế đây, nếu như gạt bỏ thành kiến của mình sang một bên thì tình tiết bộ phim này cũng không quá tệ.

Lời thoại chính thực sự có một chút cổ điển, mà nó về cơ bản không liên quan gì đến nguyên tác. Tuy nhiên, ít nhất hình ảnh và kỹ năng diễn xuất của các nhân vật trong vở đều rất tốt và logic của câu chuyện cũng rõ ràng.

Ngoài nhịp điệu hơi chậm, thì đây có thể miễn cưỡng là một bộ phim truyền hình trên mức tiêu chuẩn.

Rất nhanh, hai tập kết thúc, Hứa Trăn tắt TV.

Trong lòng hắn thậm chí so sánh “Tam Thiếu Gia Kiếm” và “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

Kết luận là: Không thể so.

“Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” thắng tuyệt đối.

Nếu khoảng cách về chất lượng quá rõ ràng nhưng xếp hạng vẫn không thể thắng, điều đó chỉ có thể cho thấy đài Mango là một ông trùm thực sự.

Chương 177: Cuộc Chiến Ratings

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn đang đọc tin tức giải trí, liền nhìn thấy báo cáo nhanh về rating của “Tam Thiếu Gia Kiếm” ở vị trí rất dễ thấy:

Một phát ăn đứt thứ hai, đồng thời hạng nhất!

Đánh giá trung bình là 2,32%.

Nghe có vẻ không cao nhưng thực ra đó là một kết quả rất tốt.

Nếu dữ liệu này được đưa vào năm ngoái, nó có thể sẽ đứng trong top 10 của năm.

Hứa Trăn không mấy ngạc nhiên vì điều này.

Mặc dù “Tam Thiếu Gia Kiếm” không được đẹp mắt cho lắm, nhưng có một số bộ phim còn tệ hơn nó.

Nói ví dụ như “Nương Tâm Như Sắc” ...

Chất lượng thế nào, không thể chỉ nhìn vào bản thân mình, mà phải dựa vào các đồng nghiệp cùng hỗ trợ.

Ngay khi Hứa Trăn bình tĩnh đón nhận sự khởi đầu khá thuận lợi của đối thủ thì ekip của “Tam Thiếu Gia Kiếm” lại không hài lòng với kết quả này.

Mặc dù truyền miệng trên mạng là hai cực phân hoá, tranh cãi cũng có nghĩa là nhiệt độ.

Bởi vì bộ phim này là bộ phim mở đầu của Mango TV và có rất nhiều người xem nên sẽ sinh ra đủ loại góc nhìn khác nhau.

Trong hai ngày tiếp theo, “Tam Thiếu Gia Kiếm” vẫn duy trì rating của ngày đầu tiên, đồng thời cũng có dấu hiệu tăng nhẹ.

Sau đó, vào ngày 20 tháng 1, sự chú ý của ngành giải trí:

Bộ phim cổ trang “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” với sự tham gia của Du Mi, Nhâm Băng Phi, Chung Đào và những diễn viên tuyến đầu nổi tiếng khác sắp bắt đầu phát sóng.

Đêm đó, nhóm sáng tạo chính bao gồm Thái Thực Tiễn, Lâm Huệ Mỹ... đều thức trắng đêm không ngủ.

Rating của ngày đầu tiên rất quan trọng!

Kết quả của hầu hết các bộ phim truyền hình đều tỷ lệ thuận với xếp hạng trong ngày đầu tiên, những người có mở màn cao xuống thấp, nhưng còn vấn đề từ thấp lên cao thì lại rất hiếm.

Tối hôm đó, ngay cả Hứa Trăn, người luôn có lịch trình đều đặn, cố ý đi ngủ sớm hơn hai tiếng, sau đó đặt đồng hồ báo thức vào lúc ba giờ sáng.

Đúng vậy, thức đêm đối với thân thể không tốt, nhưng hắn vẫn có thể dậy sớm.

Khi đồng hồ báo thức vang lên vào sáng hôm sau, Hứa Trăn đi ra khỏi cửa phòng ngủ và nhìn thấy Kiều Phong đang ngồi xồm trên ghế sofa quần chần với đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm phía trước.

A, đại ca, đây là một đêm không ngủ sao?

Kiều Phong vừa nhìn thấy Hứa Trăn, lập tức lộ ra một nụ cười ngây ngô, giống như tiểu hài tử ngốc nghếch.

“Báo cáo nhanh đã được gửi đi,” Hắn nhảy khỏi ghế sofa và phấn khích thốt lên, “Xếp hạng trung bình của Blueberry TV là 2,51%, và Bạo Phong TV là 1,19%!”

“Phát đạt, phát đạt!”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Kết quả này... hơi kinh ngạc!

Thiên Hạ Độ Nhất Dao là bộ phim phát sóng đồng thời nhiều đài, chứ không phải độc bá (phát sóng một kênh duy nhất).

Hơn nữa, hai kênh của này không cơ bản như Mango TV.

Trong trường hợp hai kênh bị tách ra, nhưng rating của kênh chính thực sự đã vượt qua “Tam Thiếu Gia Kiếm”, đây chính nghiền ép!

Quả nhiên, con mắt của quần chúng nhân dân thật sắc bén!

Hứa Trăn nhoẻn miệng cười.

Vâng, tuy nói mình không phải diễn viên chính của Thiên Hạ Độ Nhất Dao, nhưng phim truyền hình có thành tích tốt, thì bản thân vẫn có một chút vinh dự,

.....

Mấy ngày kế tiếp, rating của “Thiên Hạ Độ Nhất Dao” tiếp tục tăng chóng mặt, dẫn đầu bảng xếp hạng chính của 20 TV vệ tinh trong một tuần liên tiếp.

Quách Uy nhìn dữ liệu của đợt bầu chọn “Diễn viên mới xuất sắc nhất” lần thứ hai, Hứa Chân vốn đã nguội lạnh, lại tiếp tục hồi sinh, tro tàn lại cháy một đường lên cao, lán át bản thân mình và quay trở lại đầu danh sách khiến y hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Dựa vào cái gì!

Sự nổi tiếng của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” không phải vì Hứa Chân!

Tính đến 14 tập phim, Hứa Chân chỉ xuất hiện tổng cộng chưa đầy 20 phút, mà lần nào hắn cũng đến với khuôn mặt lạnh lùng, chém một đao rồi bỏ đi, chuyện này thì có cái gì khó khăn!

Tại sao mấy người đã bình chọn không thể đối xử hợp lý với hai bộ phim truyền hình này? !

Quách Uy vô cùng bất mãn.

Bởi vì, xét theo cốt truyện hiện tại của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, nam chính đầu tiên là Nhâm Bằng Phi, còn Hứa Chân chỉ là vai phụ với ít đất diễn.

Nhưng Quách Uy lại là nam chính tuyệt đối của “Tam Thiếu Gia Kiếm”.

Y tin rằng thật không công bằng nếu chỉ đánh đồng thắng thua của hai bộ phim truyền hình với thắng và thua giữa y và Hứa Chân.

Tuy nhiên, cư dân mạng không mấy quan tâm đến điều đó.

Trên thực tế, “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” chưa lấy cốt truyện của Đông Hải Nhất Dao, cho nên Hứa Trấn vẫn chưa thu hút được nhiều người hâm mộ qua bộ phim truyền hình này.

Lượng bình chọn tăng vọt chủ yếu là do bộ phim đã kích hoạt lượng fan có phần trầm lắng của hắn trong thời gian gần đây.

Vì vậy, về bản chất, vẫn là fan của Hoa Vô Khuyết bỏ phiếu cho hắn, chứ không phải fan của Đông Hải Nhất Dao.

.....

Với sự phổ biến của một số bộ phim truyền hình trong kỳ nghỉ đông, một số nhà hạnh phúc nhưng cũng có một nhà buồn sầu.

Đặc biệt, Hoa Ảnh Truyền Thông, công ty sản xuất của “Tam Thiếu Gia Kiếm” đang lo đến trắng đầu.

Khoản đầu tư cho bộ phim truyền hình này không nhỏ hơn “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, nhưng họ đã chịu ủy khuất một lần khi bán nó cho Mango TV. Rất tiếc, không ngờ rằng xếp hạng cuối cùng vẫn bị người khác đánh bại, điều này khiến quản lý cấp cao của Hoa Ảnh Truyền Thông thập phần bất mãn.

Từ Vượng Đạt, phó tổng phụ trách phát sóng phim điện ảnh và phim truyền hình, đưa tay gõ bàn với vẻ mặt buồn bã.

“Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đã ảnh hưởng quá nhiều đến “Tam Thiếu Gia Kiếm”.

Cùng một loại, đồng thời, chất lượng của bên kia tốt hơn, cho nên nhất định phải phân chia một lượng lớn khán giả về phía mình.

Thực tế đã chứng minh rằng kể từ khi “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” ra mắt, rating của “Tam Thiếu Gia Kiếm” đã giảm liên tục và xuống dưới 2% so với mức 2,23% ban đầu.

Không thể tiếp tục như thế này!

Phải làm gì đó để cứu vãn ratings của bộ phim này!

Chương 178: Nam Chính Bị Phốt

“Dangdangdang!”

Ngay khi Phó Tổng Từ Vượng Đạt đang vắt óc suy nghĩ xem làm cách nào để tăng độ nổi tiếng của “Tam Thiếu Gia Kiếm”, thì bất chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào!”

“Két két...”

Từ Vượng Đạt nhìn lên, liền thấy người tới là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng.

Vừa nhìn thấy người này, hắn đã cảm thấy nhức óc:

Bộ phận quan hệ công chúng, công việc chính là giúp nghệ sĩ lau mờ khi nào của họ đến thời kỳ co giật. Nói chung, họ được gọi là “bộ phận giấy vệ sinh” trong công ty.

Nhìn thấy giám đốc bộ phận quan hệ công chúng đích thân tìm tới cửa, đây còn không phải là có nghệ sĩ nào lại làm càn nữa sao?

Sau khi giám đốc bước vào, anh ta cẩn thận đóng cửa văn phòng và đi đến bàn của Từ Vượng Đạt.

“Từ tổng, ngài mau xem thứ này một chút.”

Giám đốc đặt một túi giấy kraft trên tay lên bàn, nói: “Thông tin độc quyền mà tôi vừa mua, anh xem nó có thể có ích lợi gì không.”

Từ Vượng Đạt nghi hoặc mà mở ra túi giấu ra, kết quả phát hiện, đó là một số bức ảnh đã được rửa ra. Hắn xem xét những bức ảnh trong một thời gian dài, cuối cùng đã tìm ra manh mối từ một trong số chúng.

“A.....”

Hắn chỉ vào người đàn ông trong bức ảnh và nói một cách kinh ngạc: “Nhâm Bằng Phi?”

Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng gật đầu, cho biết: “Hắn đi nghỉ phép ở đảo Hồ Tang vào tháng trước, tình cờ bị người ta chụp được.”

“Đây hẳn là tình yêu đích thật a...”

“Một tay săn ảnh quen thuộc trực tiếp đến tìm tôi và tôi lập tức mua ngay thông tin đầu tay.”

Từ Vượng Đạt nhìn đồng ảnh trải trên bàn, có chút do dự.

Nam chính của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” hên hò bí mật sao?

Nếu mình công bố việc này, liệu có thể ngược lại giúp người ta xào nhiệt độ hay không?

Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng nhìn ra nghi ngờ trong lòng hắn ta, vì vậy anh ta chỉ vào người phụ nữ bên cạnh đang che đến kín mít, nói: “Anh có nhìn thấy người này không? Là Hạ Lâm Lâm.”

Từ Vượng Đạt bỗng dừng ngẩng đầu lên.

Ca sĩ hạng A Hạ Lâm Lâm?

Cho nên, đây là ngoại tình sao? !

Nhâm Bằng Phi, nam chính của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, là một tiểu sinh đang trên đà nổi tiếng.

Hắn ta đã giành được quán quân nổi tiếng hàng năm của Đêm Weibo trong hai năm liên tiếp. Năm ngoái, hắn giành được ba giải thưởng nổi tiếng, đó là giải Phi Ưng, giải Ngôi Sao và Đêm Weibo

Hiện giờ Nhâm Bằng Phi vừa nổi tiếng toàn quốc vừa có lượng fan hùng hậu, có thể nói hắn là nam diễn viên hot nhất làng giải trí trong nước.

Đó là giới hạn của những gì một nghệ sĩ trẻ tuổi có thể hy vọng.

Hắn ban đầu nghĩ rằng mình sẽ nổi tiếng cho đến khi 30 tuổi, sau đó hắn sẽ giành được một số giải thưởng như thị đế, ảnh đế và sau tuổi 40, hắn sẽ trở thành một đàn anh trong làng giải trí với “đức tính và nghệ thuật”, cuộc sống như vậy mới xem như viên mãn.

Nhưng mà sự thật chứng minh, trên đời này nào có nhiều sự đẹp lòng vừa ý như vậy.

Vào ngày 28 tháng 1, ngay khi “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” được phát sóng, tất cả số liệu đều đang chứng minh đây là bộ phim vô cùng hot. Thì đột nhiên, một tin tức như sét đánh giữa trời quang, bất ngờ ập đến với Nhâm Bằng Phi.

“Nhâm Bằng Phi bí mật hẹn hò với nghệ sĩ đã kết hôn, thực hư chuyện chen chân vào hôn nhân của người khác.”

Chỉ trong vòng nửa giờ sau khi tin tức xuất hiện, mức độ nổi tiếng tăng vọt, nó nhanh chóng lọt vào top tìm kiếm nóng danh sách các trang web lớn.

Vào lúc ba giờ sáng, sau khi Nhâm Bằng Phi nghe được tin tức này thì lập tức ngốc ra.

Thật vậy, hắn vừa trở về sau kỳ nghỉ trên đảo Hồ Tang cùng bạn gái.

Tuy nhiên, nó không phải là điểm thu hút khách du lịch cũng như không phải là điểm check in của những người nổi tiếng mới trên Internet.

Nhâm Bằng Phi ở đó hơn hai tuần, thậm chí hầu như không nhìn thấy một khuôn mặt người Hoa nào.

Hơn nữa, nếu những thứ như thế này bị các tay săn ảnh chụp được, lựa chọn đầu tiên của họ thường là bán nó cho bên có liên quan, bởi vì thứ này có thể được bán ra với giá cao nhất.

Trừ khi hắn ta đang ở trên tàu chiến của đối phương.

Phá đồ bản thân để tối đa hóa lợi ích của họ.

“Bây giờ cậu không cần giải thích gì với anh, anh chỉ hỏi cậu một câu.” Nửa đêm, người đại diện chạy đến chỗ ở của Nhâm Bằng Phi, chất vấn hắn, “Chuyện này là đúng hay sai?”

Nhâm Bằng Phi há miệng thở dốc, do dự một hồi, vẫn là gật đầu.

Người đại diện đỡ trán.

“Cậu, cậu, đúng là tức chết tôi!”

Người đại diện sợ cuộc nói chuyện giữa hai người sẽ bị người khác nghe thấy nên đề nặng giọng nói mà quát nhỏ: “Anh đã nói với cậu rất lâu rồi, mọi việc đều phải báo cáo với công ty, vậy mà kết quả chuyện quan trọng như vậy, cậu lại không nói!”

“Hiện tại, việc đã lộ ra, công ty bên kia cũng chưa có chuẩn bị, cậu nói xem, chúng ta phải xử lý như thế nào đây? !”

Nhâm Bằng Phi căng da đầu nói: “Sao lại không xử lý được?”

“Tôi không có chen chân vào hôn nhân của người khác, Lâm Lâm hai năm trước đã ly hôn, chẳng qua chưa có công khai, lúc tôi quan biết cô ấy thì cô ấy vẫn đang độc thân.

“Tôi không then với lương tâm!”

Nhìn thấy đến lúc này mà thằng nhãi kia vẫn cứng đầu như vậy, người đại diện quả thực muốn tức đến bể phổi.

Kết quả là sáng sớm hôm sau, khi Hứa Trăn đang đọc tin tức giải trí, hắn phát hiện trên màn hình tiêu đề của QQ đều chỉ có một tin: Tình yêu của Nhâm Bằng Phi.

Hơn nữa nhà gái, ca sĩ Hạ Lâm Lâm, lớn hơn 6 tuổi so với hắn ta, thậm chí còn đã kết hôn.

Chương 179: Không Thay Đổi

Mặc dù hai bên đã lên tiếng thanh minh rằng Hạ Lâm Lâm đã đồng ý ly hôn từ cuối năm trước và không có chuyện trục trặc trong cuộc hôn nhân, nhưng sự việc này vẫn như một quả bom nổ dưới nước, gây xôn xao dư luận trên toàn bộ Internet.

“Không thể tin..... Là ai không tốt, vì cái gì lại là Hạ Lâm Lâm? Mắt mù có thể đi trị!”

“Nhâm Bằng Phi ta **, lão nương ghê tởm! Tái kiến!”

“Tôi đã tỉnh dậy vào buổi sáng và khóc cho đến khi bị tụt huyết áp, tôi vẫn nằm trên giường, tay run run khi đăng Weibo... Tại sao tình yêu của các fan dành cho hấn lại rẻ mạt và vô giá trị vậy? Vì cái gì mà đối xử với tâm của chúng ta như thế?!”

“Nhiều năm qua thiệt tình tất cả đều là uy cầu! Nhâm Bằng Phi người không chết tử tế được!”

“.....”

Hứa Trăn lướt tin tức từ trên xuống dưới, động tác ăn com cũng dần dần dừng lại.

Này.....Tình huống gì đây?

Không phải chỉ là quan hệ yêu đương sao, tại sao lại bị mắng chửi thế này?

Hứa Trăn bị sốc bởi đủ loại lời chửi rửa hoa mỹ trong vòng chưa đầy 10 phút.

Nếu tin tức buổi sáng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm trong hoang mang của con người, thì trong vài ngày tới, Hứa Trăn đã thực sự nhìn ra sức mạnh bạo tàn của bạo lực mạng.

Những vết đen “bị thương” đó đã bắt đầu ăn sâu vào các thông tin quá khứ của Nhâm Bằng Phi, bao gồm đánh nhau với người khác khi hấn ta còn đi học, hút thuốc, say rượu, tai nạn giao thông, rồi hấn ta từng có bao nhiêu bạn gái cũ và bạn gái tin đồn, ... Tất cả hợp lại thành một.

Một phần là antifan, mà những người từng là fan, nay quay lưng lại, sức chiến đấu càng kinh người hơn.

Thiên Hạ Đệ Nhất Dao, ban đầu được đánh giá là 8,6 trên mạng, đã nhận được hàng chục nghìn đánh giá tiêu cực một sao chỉ trong ba ngày và điểm số giảm trực tiếp xuống còn 2,2.

Khi mở bản chiếu trên Web trực tuyến, những bình luận nổi trên màn hình đều đang chửi bới Nhâm Bằng Phi, đến nỗi những người muốn xem chương trình đều cảm thấy ghê tởm và phải đóng cửa sổ lại.

Tệ hơn nữa, bắt đầu từ ngày 30, cốt truyện của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đã kết thúc câu chuyện của Trịnh Thị Phi và sắp chuyển sang phần của Nhậm Thiên Nhai.

không biết liệu các antifan có ảnh hưởng đến danh tiếng của Nhâm Bằng Phi hay không, hay liệu bên kia đã mua dữ liệu để tấn công họ, xếp hạng vốn đang tăng đều đặn bắt đầu giảm xuống.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng việc rơi xuống vị trí thứ nhất chỉ là vấn đề thời gian.

“A Trăn, đến, anh hỏi một câu.”

Trưa ngày 31, Kiều Phong hỏi Hứa Trăn, “Bây giờ cậu cũng đã thấy tình hình của Nhâm Bằng Phi rồi. Lâm tổng hôm qua hỏi anh có muốn điều chỉnh lại một số xuất diễn của các diễn viên chính hay không.

“Bọn họ dự định sẽ rút ngắn câu chuyện của Nhâm Bằng Phi.

“Nhưng sau đó số tập sẽ không đủ. Tập của Chung Đào đã phát sóng rồi, chúng ta không thể dời tập nữa nên chỉ có thể kéo dài tập của cậu.”

Hứa Trăn đang làm bài tập thì nghe được lời này, hắn quay đầu nhìn về Kiều Phong, chờ anh ta tiếp tục nói.

Kiều Phong chần chờ nói tiếp: “Vấn đề này có ưu và nhược điểm. Ưu điểm là vai diễn của cậu được tăng lên, chuyển vai từ nam chính số 3 thành nam chính số 1.

“Nhưng nhược điểm chính là việc chúng ta hấp tấp cắt suất diễn, khả năng không đạt hiệu quả cao hơn so với phiên bản cũ, mà còn tạo ra hiềm nghi việc chúng ta nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, sau đó sẽ tung tin xấu về cậu.”

“Cậu có ý kiến gì về việc này không?”

Hứa Trăn nghe xong lời này, quay đầu lại, một bên tiếp tục làm bài, một bên ngữ khí bình tĩnh nói: “Cuối cùng quyết định đương nhiên là nghe công ty, nhưng nếu hỏi em, ý kiến của em chính là không thay đổi.

“Tất nhiên có người chán ghét Nhâm Bằng Phi, nhưng vẫn có nhiều người thích bộ phim này hơn.

“Tại sao việc ảnh hưởng đến chất lượng của cả bộ phim lại chỉ vì những người đó cho rằng Nhâm Bằng Phi chướng mắt?

“Về việc là nam thứ nhất hay nam thứ ba thì em thấy không quan trọng. Điều quan trọng nhất là các câu chuyện đều được quay rất tốt.

“Không duyên cớ đem suất diễn của em kéo dài ra, dẫn tới cốt truyện bị biến kéo dài, kia chẳng phải là mất nhiều hơn được.”

Kiều Phong nghe thế, vui mừng mà cười.

“Được rồi, anh đã biết,” Anh ta gật gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng Hứa Trăn, nói, “Vậy cậu cứ tiếp tục làm bài, anh sẽ trả lời cho phía công ty.”

Vào lúc 19h35 tối ngày 31/01, “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” vẫn được phát sóng như thường lệ, phiên bản đã chỉnh sửa trước đó vẫn được sử dụng mà không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhà sản xuất cùng với Du Mi, Chung Đào và một số diễn viên chính khác đã ủng hộ bộ phim được phát sóng như thường lệ, đặc biệt, ngay cả Hứa Trăn, người trực tiếp hưởng lợi cũng ủng hộ việc không cắt lại, điều này đã khiến Nhâm Bằng Phi, người bị vướng vào vũng lầy của dư luận trong thời gian gần đây, cảm động không thôi.

Tuyên bố của đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất” tuy không ủng hộ nhiều cho Nhâm Bằng Phi nhưng nó cũng giúp hắn ta ổn định tình hình ở một mức độ nhất định.

Rốt cuộc, phim truyền hình vẫn được phát sóng như bình thường, điều này ít nhất cho thấy nghệ sĩ không hề hoang mang.

Sau khi nhiệt độ trong vài ngày đầu dần dần rút đi, danh tiếng của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” bắt đầu dần ấm trở lại, điểm số trên mạng cũng từ từ leo trở lại khoảng 3,5 từ hơn 2 giờ.

Tuy nhiên, điều đáng tiếc là những bình luận không hay dành cho Nhâm Bằng Phi vẫn ảnh hưởng đến rating của bộ phim này.

Chương 180: Rớt Khỏi Vị Trí Đầu Tiên

Vào ngày 2 tháng 2, “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” phát sóng đến phần câu chuyện của Nhậm Thiên Nhai xuống núi để học nghệ và ngẫu nhiên chạm trán với Liễu Phiêu Tuyết, thiếu nữ trong một võ đường.

Kết quả là vào cùng ngày, tỷ suất người xem chính của Blueberry TV lần đầu tiên rớt khỏi vị trí dẫn đầu và bị Mango TV với bộ phim “Tam Thiếu Gia Kiếm” vượt qua.

Khi Hứa Trăn biết tin, hắn đang diễn tập chương trình trong trường quay số 1 của CCTV.

Nhìn số liệu rating đã giảm xuống còn 1,91%, hắn không khỏi thở dài.

Ai, có những trường hợp trời mưa gió thất thường, người có sớm tối họa phúc.

Hoàn cảnh ban đầu đã bị giảm sút rất nhiều do các yếu tố bên ngoài thị trường, điều này khiến Hứa Trăn vừa tiếc nuối vừa không cam lòng.

Lúc này, Hoa Ảnh truyền thông, đối thủ cạnh tranh trực tiếp thì vui mừng đến muốn rách cả miệng.

Mục đích ban đầu của họ chỉ là khôi phục rating ngày càng giảm sút của “Tam Thiếu Gia Kiếm”, nhưng họ không ngờ rằng mình lại lôi phải một dây dưa lớn, kinh thiên động địa như chuyện của Nhâm Bằng Phi và Hạ Lâm Lâm.

Sau khi sự việc này được phanh phui, không chỉ “Tam Thiếu Gia Kiếm” nhanh chóng trở lại vị trí đầu bảng xếp hạng mà về độ nổi tiếng bình chọn trên Weibo, Trần Chính Hào cũng ngay lập tức vượt qua Nhâm Bằng Phi và đã trở thành quán quân có độ nhân khí lớn nhất hiện nay.

Đây quả nhiên là một làn sóng đẫm máu.

Điều duy nhất khiến các giám đốc điều hành của Hoa Ảnh có phần không hài lòng là Trần Chính Hào dường như không mấy cảm kích về điều đó.

Không chỉ không cảm kích, mà ngay cả khi một phóng viên truyền thông phỏng vấn và hỏi anh cảm thấy thế nào về chuyện của Nhâm Bằng Phi, lúc đó anh ta đã nói: “Bản chất con người là kết hôn và sinh con, vì vậy không có gì để chỉ trích. Tôi hy vọng truyền thông sẽ chú ý đến công việc của diễn viên hơn là đời sống tình cảm của một diễn viên. “

Bất ngờ chiều mộ được một làn sóng người qua đường cho mình, phải nói anh ta cũng là một nhân tài.

Sau khi cuộc phỏng vấn này nổ ra, sắc mặt của các giám đốc điều hành của Hoa Ảnh đều trở nên xanh mét.

Đích thân giám đốc bộ phận nghệ sĩ gọi điện cho Trần Chính Hào, mong rằng sắp tới anh sẽ chú ý đến lời nói và việc làm của mình, không tùy tiện bày tỏ ý kiến về chuyện của người khác

Sau đó, Trần Chính Hào trả lời một cách thản nhiên và thẳng thắn: “Hợp đồng của tôi hết hạn vào tháng 6 năm nay.

“Tôi không hài lòng với bản gia hạn hợp đồng mà bên các công ty đã gửi cho tôi lần trước. Tôi đã nói điều kiện rồi, quý vị xem xét lại một lần đi” Nói xong liền cúp điện thoại.

Giám đốc bộ phận nghệ sĩ tức giận đến dậm chân.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà từ trong ngăn kéo rút ra một phần văn kiện tới, “Bang” một tiếng, đập mạnh lên bàn, nói với trợ lý bên cạnh: “Cậu đem này phần hợp đồng này đưa cho Trần Chính Hào!

“Nói cho hắn ta biết, đây là bản cuối cùng, không cần đến thương lượng!

“Ký thì ký, không ký thì lăn! !”

Trợ lý nơm nớp lo sợ mà cầm lấy phần văn kiện, đơn giản nhìn qua một lần.

Ngay sau đó, y có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía lãnh đạo nhà mình.

Chia là 2/8, công ty 2, Trần Chính Hào 8.

Gia hạn hợp đồng một năm, tiền vi phạm hợp đồng chỉ có chuồn chuồn lướt nước mấy chục vạn.....

Các điều kiện trong hợp đồng này đã được hạ thấp đến mức mất chủ quyền, làm nhục đất nước.

Đã như vậy mà lúc này ngài còn có thể kiên cường nói “Ký thì ký, không ký thì lăn! !” ?

Không hổ danh là giám đốc a.

Bản thân mình phải học được sự “khoan dung” này.

.....

Vài ngày sau, bảng xếp hạng “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” ổn định ở vị trí thứ hai, không tiếp tục tụt dốc, nhưng cũng không tiếp tục thần thoại như lúc ban đầu. Bộ phim truyền hình mở màn năm nay vốn từng được vô số người yêu thích, nhiều khả năng sẽ kết thúc với một kết cục tầm thường và ảm đạm như vậy.

Do đó, giá quyền phát lại của nó cũng có thể bị ảnh hưởng rất nhiều.

Vào tối ngày 8, nữ chính Du Mi cố tình tag Nhâm Bằng Phi trong một nhóm nhỏ gồm một số diễn viên chính, tạo một biểu tượng cảm xúc chống nạnh và gõ: “Nhìn này, nhìn này!

“Là cậu cự tuyệt Diệp Hải Đường! Cho nên tôi mới không thể xuất hiện tiếp, khiến rating giảm xuống!”

Vài giây sau, Nhâm Bằng Phi đã gửi đi một biểu tình khóc xiu ở WC.

Sau đó thực mau, Chung Đào cũng bổ sung nói: “Có một nói một, đoạn chuyện xưa này xác thật rất không thú vị.

“Vợ của tôi cũng phàn nàn nói nó khó coi, làm lãng phí đoạn mở đầu của tôi.”

Nhâm Bằng Phi lại lần nữa khóc đến ngất xiu ở WC.

Du Mi ngay sau đó lại tag Hứa Trăn, người còn chưa lên tiếng, nói: “Tiểu Hứa cậu không cần lo lắng, Bằng ca của cậu đã rời khỏi kịch bản.

“Chờ thêm hai ngày nữa, chính là câu chuyện của Đông Hải Nhất Dao, ratings lập tức sẽ lại đi lên.”

Hứa Trăn cầm di động, rất biết điều mà nói: “n ân, ngồi chờ Mi tỷ một lần nữa online.”

Hắn đương nhiên minh bạch, Du Mi mặt ngoài là ở phun tào cốt truyện khó coi, nhưng trên thực tế là khuyên Nhậm Bằng Phi:

Nguyên nhân khiến rating của phân đoạn này sụt giảm có một phần là do bản thân phim truyền hình, cho nên cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn do hắn ta.

Tuy nhiên, Hứa Trăn trên thực tế lén lút cảm thấy: Câu chuyện của Đông Hải Nhất Dao thực sự kịch tính hơn phân đoạn của Nhậm Thiên Nhai.

Thứ nhất là vì nhân vật nữ chính của phần này là Diệp Hải Đường do Du Mi thủ vai.

Thứ hai là vì Diệp Hải Đường bị Nhậm Thiên Nhai từ chối, nhưng khi ở bên Đông Hải Nhất Dao, cô lại được sủng đến không giới hạn, chính sự chênh lệch này đã kéo một điểm rất lớn.

Thứ ba...

Điểm này thì người ngoài hơi khó hiểu:

Câu chuyện của Đông Hải Nhất Dao, là do chính tay tổng đạo diễn Đặng Đại Diễn tự mình dẫn dắt.

Một đạo diễn giỏi thường có thể đóng một vai trò nào đó trong việc biến hủ bại thành ma thuật.

Cùng một câu chuyện, bố cục tốt, phản chiếu tốt và sơ đồ ghép ống kính tốt sẽ có tác động định tính đến trải nghiệm xem phim truyền hình và điện ảnh.

Do đó, Hứa Trăn cảm thấy rằng xếp hạng có thể thực sự tăng lên sau khi phần câu chuyện của mình được công chiếu.

Chương 181: Đông Hải Nhất Dao Ra Sân

Với sự mong đợi như vậy, vào tối ngày 8, Hứa Trăn lại một lần nữa cho bản thân nghỉ một tiếng rưỡi, dự định sẽ xem “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” hôm nay, dưới góc nhìn của khán giả.

Tập phim hôm nay đến phân đoạn Hải Đường và Trình Thi Phi bị người khác bao vây, ngay thời điểm quan trọng, Đông Hải Nhất Dao đã đến kịp thời và dùng hết toàn lực để cứu hai người ra.

Sau đó, Đông Hải bị thương và hôn mê, được Hải Đường chuyển đến một căn phòng an toàn, nhưng khi tỉnh dậy, hắn phát hiện chiếc dây buộc tóc mà mình luôn mang theo đã mất tích.

Hải Đường lấy ra dây cột tóc tới chất vắn hắn, hai người cứ như vậy mà hiểu rõ tâm ý lẫn nhau.

Phân đoạn này, vừa vặn là nội dung lúc trước đoàn phim Thiên Hạ Đệ Nhất Dao lựa chọn để tập huấn.

Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên Đông Hải Nhất Dao xuất hiện với tư cách là một nhân vật chính trong bộ phim.

Hứa Trăn ngồi ở trên sofa, xem đến thập phần chuyên chú.

Cảnh đánh võ mở đầu thật sự rất đẹp, chỉnh sửa và hiệu ứng âm thanh đều rất vừa phải.

Phong cách của hắn trong bộ phim này rất khác so với trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”: hắn mặc đồ đen, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, trang điểm sắc bén và lạnh lùng, rất phù hợp với bối cảnh “mặt lạnh sát thủ”.

Sau đó, đến đoạn Hải Đường cầm dây cột tóc đến chất vắn hắn.

Hứa Trăn nhớ rất rõ ràng, cảnh quay này ở hiện trường đã NG vài lần.

May mắn thay, phiên bản thông qua cuối cùng không tệ, nó chỉ thể hiện sự hoảng sợ và nhút nhát của những người trẻ tuổi khi tâm trí của họ bị xuyên thủng, tạo thành một sự tương phản rất lớn với hình tượng sát thủ trước đó.

Dù trong cùng khung hình với nữ diễn viên Du Mi, thì nó vẫn hoàn toàn không có một chút gượng gạo nào.

Hứa Trăn miễn cưỡng tư cho mình 75 điểm.

Bộ phim này đã quay hơn nửa năm trước, bây giờ nhìn màn trình diễn của mình lúc đó, hẳn đã có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Tiết tấu không đủ mượt mà, ánh mắt quá phiêu, tình cảm biến hóa cũng khuyết thiếu chút ít cảm xúc.

Tuy nhiên, vì hẳn có thể nhìn ra vấn đề, nghĩa là hẳn đã có tiến bộ, mà Hứa Trăn vẫn có chút tự hào về điều này.

n, mặc kệ nói như thế nào, bởi vì hẳn đã cố gắng hết sức để thực hiện bộ phim, nên diễn xuất của hẳn đã thực sự được cải thiện rất nhiều.

Hai tập phim lên sóng nhanh chóng.

Câu chuyện cứ thế tiến triển cho đến khi Đông Hải Nhất Dao tìm thấy đao phổ do cha mình để lại và ngoài ý muốn phát hiện phụ thân năm đó là bị người khác giết hại.

Hắn vì điều tra chân tướng, cho nên uy thác thần thám Trương Kim Chín đi điều tra việc này, cũng thành công tìm được tiêu nhị liên quan đến việc năm đó.

Hứa Trăn biết diễn biến tiếp theo, bởi vậy hẳn cũng không cảm thấy phim truyền hình dừng ở khúc cao trào thì có bao nhiêu khó chịu.

Ở góc độ khán giả, hẳn cảm thấy chất lượng của hai tập phim này không tệ, chắc có thể khôi phục được một chút lượng rating sụt giảm gần đây.

Nhưng mà, điều hẳn không nghĩ tới chính là.....

Ngày hôm sau, bản báo cáo ratings được công bố.

Xếp hạng của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” trên Blueberry TV đạt 2,27%, và một lần nữa leo lên danh sách xếp hạng hàng đầu của kênh truyền hình vệ tinh với mức tăng khủng khiếp.

Khi Hứa Trăn nhìn thấy số liệu này, hẳn đã vui mừng đến mức ném hết kem đánh răng vừa bôi vào bàn chải đánh răng của mình.

Không có chiêu thức bên ngoài, càng không có yếu tố nào để thúc đẩy.

Mà Thiên Hạ Độ Nhất Dao cứ như vậy mà lợi ngược dòng thành công nhờ chất lượng tuyệt vời của nó.

Hôm nay, Hứa Chân, người trước đây chưa từng lọt vào mắt người trong ngành, nhưng đến lúc này, hắn đã xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ.

Người trẻ tuổi có thứ hạng thấp nhất trong cả bộ phim này vừa đưa ra bảng trả lời xếp hạng đầu tiên của mình với tư cách là nhân vật chính của bộ phim truyền hình.

Tuy nhiên, điều họ không biết là cuộc phản công của “Thiên Hạ Độ Nhất Dao” chỉ vừa mới bắt đầu.

Phiên bản truyền hình của “Thiên Hạ Độ Nhất Dao” có tổng cộng 42 tập.

Nó được công chiếu vào ngày 20 tháng 1, thường là hai tập một ngày.

Tuy nhiên, trước Tết âm Lịch, các đài truyền hình sẽ sử dụng khung giờ vàng để phát sóng các bữa tiệc, lễ trao giải khác nhau... Vì vậy, bộ phim sẽ được phát sóng đến ngày 14 tháng 2, tức là ngày lễ tình nhân.

Tính đến ngày 7/2, tỷ suất người xem trung bình của “Thiên Hạ Độ Nhất Dao” chỉ đạt 1,98%, thấp hơn hẳn so với 2,21% của “Tam Thiếu Gia Kiếm” được phát sóng cùng khung giờ.

Chưa kể tác động đến bảng xếp hạng rating trong ba năm qua, tác động đến mười xếp hạng khung giờ vàng của Blueberry TV...

Từ ngày 8/2 đến 14/2, là khoảng thời gian bảy ngày của Đông Hải Nhất Dao, với 12 tập cốt truyện.

Chỉ trong một tuần có thể cứu vãn được bao nhiêu tình huống, tất cả mọi người cũng không dám hy vọng nhiều trong lòng.

Vào sáng ngày 9 tháng 2, khi mức rating 2,27% của ngày hôm trước được công bố, Thái Thực Tiễn, Lâm Huệ Mỹ và những người khác đều cảm thấy nhẹ nhõm, đồng thời cũng lâm vào một lo lắng mới.

Chương 182: Sinh Hoạt Của Chu Hiểu Mạn

Mặc dù vẫn còn một khoảng cách nhất định, nhưng theo tình hình tốt khi mới phát sóng trong tuần đầu tiên, thì ít nhất phim đã lọt vào tầm ngắm của bộ phim truyền hình “hỏa kịch” tiêu chuẩn.

Đám người Thái Thực Tiễn đều rất rõ ràng trong lòng: đánh giá của khán giả thực sự có một chút yếu tố “xem trả thù” trong đó.

Bởi vì, gần đây, nhiều khán giả đã bỏ bộ phim vì Nhâm Bằng Phi, lúc này, khi nghe tin hần offline, họ liền bắt đầu tò mò xem phần tiếp theo của bộ phim sẽ như thế nào. Còn về việc bao nhiêu người trong số này có thể ở lại, điều đó phụ thuộc vào chất lượng của chính bộ phim truyền hình đó.

Dù rất tin tưởng vào cốt truyện tiếp theo của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” nhưng người trong nghề thấy hay cũng không đồng nghĩa với việc khán giả sẽ nhất định thích.

Cuối cùng, thành tích như thế nào, vẫn phải do thị trường kiểm nghiệm mới được.

.....

Đang lúc các ông chủ của Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc và Đài truyền hình vệ tinh Blueberry đang lo lắng về rating của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, thì trợ lý của Hứa Trăn là Chu Hiểu Mạn thì đang ăn vạ trong nhà của chính mình, mỗi ngày đều không phân biệt sáng hay tối, ăn cơm no nê xong liền lăn ra ngủ, thoải mái sinh hoạt vui sướng.

Bởi vì Hứa Trăn không có lịch đóng phim gần đây, cho nên Kiều Phong đã cho Chu Hiểu Mạn một kỳ nghỉ dài có lương từ giữa tháng 12 và yêu cầu cô quay lại sau năm mới.

Chu Hiểu Mạn không có việc gì làm, ngoài việc cùng cha mẹ ra ngoài thăm họ hàng mỗi ngày, thì cô chỉ ở nhà xem phim truyền hình và biên tập video.

Là một lão bạch có thâm niên trong làng phim cổ trang, Chu Hiểu Mạn có thể nói một cách có trách nhiệm rằng: “Thiên Hạ

Đệ Nhất Dao” rất chất lượng.

Mặc dù chưa đủ để đạt đến mức độ hot của hiện tượng, nhưng việc hạ gục 80% phim truyền hình cùng thể loại chỉ trong vài giây là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sự phổ biến và đánh giá hiện tại thực sự có một chút ủy khuất trong đó.

Để làm một chút việc cho các nghệ sĩ của mình, thói quen hàng ngày của Chu Hiểu Mạn là biên tập lại các nguồn video độ nét cao, xóa hình mờ, xóa chữ cái, sau đó thêm nhạc nền thích hợp để tạo các video clip khác nhau.

Hôm nay cộ nhiệt độ của tiểu thuyết đứng đầu, ngày mai lại cộ ca khúc đang hot, và ngày kia, cô sẽ là một bản cắt ghép hỗn hợp, phá vỡ vách tường ngăn cách giữa truyện tranh và phim truyền hình truyền thống.

Không biết “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” có trở nên nổi tiếng hay không, nhưng bản thân Chu Hiểu Mạn đã kiếm được không ít phần thưởng cho mình...

“Còn chơi máy tính! Ma lưu, thay quần áo! Con không nhớ hôm nay chúng ta sẽ đi thăm nhà ông ngoại à!”

Chu Hiểu Mạn đang cắt clip thì đột nhiên nghe thấy có người hét lên, quay đầu nhìn lại thì thấy mẹ mình đã ăn mặc chỉnh tề đứng sau lưng

Chu Hiểu Mạn rùng mình một cái, hậm hực bỏ đoạn video vừa cắt dở, sau đó mặc áo khoác định đi ra ngoài cửa.

“Con định ra ngoài thế này à? Không rửa mặt sao?”

Lão mẹ xoa eo kêu lên: “Đã là đại cô nương, con nhìn con đi, mặt cũng không tẩy, còn không thềm trang điểm, tóc cũng không chải!

“Con không biết mặt mặt, nhưng ta lại xấu hổ dùm con!”

Chu Hiểu Mạn nhỏ giọng thầm nói: “Ai nha, chỉ đi gặp thân thích mà thôi, cũng không phải hẹn hò gặp mặt...”

Nói là nói như vậy, nhưng cô vẫn lê giày trở lại trong phòng, đơn giản sửa soạn lại bản thân một chút.

Nhà của ông ngoại ở cùng thôn bọn họ, Chu Hiểu Mạn và mẹ, hai người mang theo quà tết, chỉ đi bộ vài phút là tới nơi.

Lão mẹ cởi giày rồi lên trên nhà nói chuyện với các vị trưởng bối, còn Chu Hiểu Mạn thì lên ra căn phòng nhỏ phía bắc để chơi cùng cô cháu gái mới bắt đầu học tiểu học.

Đúng vậy, Chu Hiểu Mạn là người Đông Bắc.

Cô cao chưa tới 1 mét sáu, lớn lên trắng nõn sạch sẽ, lịch sự văn nhã, hơn nữa từ khi học đại học, cô liền sử dụng ngôn ngữ miền Nam tiêu chuẩn, cho nên thường xuyên có người hiểu lầm cô là người Giang Nam.

Khi đứa cháu gái nhìn thấy cô, nó liền rút rè gọi một tiếng “Dì nhỏ”, sau đó cầm điều khiển từ xa, không mục tiêu mà đổi kênh qua lại.

Chu Hiểu Mạn kiểm tra thời gian, đã là 7 giờ 20 tối, vì vậy cô liền lấy điều khiển từ xa từ tay cháu gái, nhanh chóng chuyển sang kênh Blueberry TV.

Đứa cháu gái ngơ ngác nhìn cô, nói: “Dì nhỏ, con muốn xem phim hoạt hình.”

Chu Hiểu Mạn mặt không đổi sắc nói: “Kênh này lát nữa sẽ chiếu phim hoạt hình.”

Đúng vậy, nam thần nhà tôi còn được xưng là “tử họa đi ra”, chính là phim hoạt hình, không có tật xấu.

Chỉ chốc lát sau, bài hát mở đầu của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” được phát ra, cô cháu gái nhỏ nhìn các vị đại nhân đang chém giết loạn xạ trên TV, đôi mắt đằng sau cặp kính nhỏ lộ ra vẻ bối rối vô cùng.

Phim hoạt hình đâu?

Nhìn thấy tiểu bằng hữu nhếch miệng muốn khóc, Chu Tiểu Manh không còn cách nào khác, lấy ra phong bao đỏ nói: “Lại đây, dì mừng tuổi cho con. Con cùng dì xem ti vi một lát được không?”

Cô cháu gái lập tức giơ bao lì xì lên, khóe miệng cũng tức khắc thu trở về.

Cô bé cầm hồng bao, néo néo độ dày, rất là vừa lòng mà chạy đi ra ngoài, kêu lên: “Mụ mụ! Dì nhỏ mới mừng tuổi cho con, mẹ mau giúp con cất đi!”

Nghe thấy tiếng bước chân của cô bé đang chạy đi, Chu Hiểu Mạn đẩy cặp kính trên sống mũi lên, lộ ra nụ cười “Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát”.

Chương 183: Số Liệu Bùng Nổ

Hôm nay, “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” sẽ đi vào trung tâm của cốt truyện, cho nên nhất định phải theo dõi.

Vài ngày trước, câu chuyện kể rằng: Đông Hải Nhất Dao đã tìm thấy nhân chứng chủ chốt, tiểu nhị của khách điểm và biết được rằng phụ thân hắn đã có một cuộc gặp bí mật với ba vị cao thủ trong khách điểm, trước khi ông qua đời.

Nhất Dao đã xác định được cái chết của cha mình có liên quan đến 3 người này nên đã thách đấu từng người một và đánh bại hai cao thủ là Kinh Phong và Kỳ Lân Tử.

Tuy nhiên, hai người họ không bao giờ nhắc đến chuyện đã xảy ra trong quá khứ, chỉ thuyết phục Nhất Dao dừng luyện kiếm thuật độc tài mà cha mình để lại, rồi sau đó lần lượt tự sát.

Không có biện pháp, vì tìm tòi nghiên cứu chân tướng, Nhất Dao lại đi vào Tung Sơn tìm kiếm vị cao thủ thứ ba: Không đại sư.

Hắn một mình đột nhập vào Thập Bát La Hán của Thiệu Lâm Tự, đả thương Đạt Ma viện thủ tọa phạm thiên sư, nhưng cuối cùng vẫn thua trong tay của vị Không đại sư.

Tuy nhiên, người bên kia cũng không hại đến tính mạng của hắn, cũng không bằng lòng nói ra sự thật năm nào, mà chỉ thuyết phục hắn đến gặp Phật để nghe kinh Phật và giải trừ cơn giận trong lòng.

Dĩ nhiên, Nhất Dao không cam lòng để chuyện này kết thúc qua loa như vậy.

Vốn dĩ hắn định quay về luyện tập đao phổ mà cha mình để lại, sau khi luyện xong võ công sẽ tiếp tục lên núi thách đấu

Không đại sự, nhưng điều hấn không ngờ là: dưới chân núi có vô số cao thủ võ lâm do người nhà của Kinh Phong và Kỳ Lân Tử mời đến, tất cả bọn họ đều đang chờ đợi hấn.

Bọn họ tin rằng chính Nhất Dao đã hại chết thân nhân của mình, cho nên nhất định phải đòi hấn nợ máu trả bằng máu.

Trước TV, Chu Hiểu Mạn nhìn Hứa Trăn ăn mặc một thân hắc y, biểu tình lạnh lùng đầy sát ý, nhìn hấn cầm đao đứng ở trong đám người, trong lòng cô vô cùng kích động.

Hoa Vô Khuyết ôn nhuận như ngọc, phong thần tuấn lãng, còn Đông Hải Nhất Dao thì nghiêm nghị, nhưng cũng anh khí bức người.

Cùng một khuôn mặt nhưng lại soái với phong cách hoàn toàn khác, A Trăn nhà mình quá nhiên xuất sắc!

“Dì nhỏ, diễn viên này là ai vậy?”

Không biết khi nào, đứa cháu gái vừa đi giao tiền mừng tuổi cho mẹ, đã trở lại trước TV, hai mắt sáng ngời, tò mò hỏi: “Là anh áo đen này nè!”

Chu Hiểu Mạn kiêu ngạo mà nhếch lên khóe miệng, nói: “Ồ, con không quen biết cũng bình thường, đây là một vị tân nhân diễn viên, gọi là Hứa Chân.”

Cô lấy điện thoại di động ra, mở ra một bức ảnh của cô và Hứa Trăn khi họ quay “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, sau đó đưa cho cô cháu gái nhỏ: “Nhìn đi, đây là dì nhỏ của con.”

Cô cháu gái cầm điện thoại, nhìn anh chàng đẹp trai trên màn hình TV, rồi nhìn dì nhỏ nhà mình, ánh mắt đột nhiên tràn đầy ngưỡng mộ, sau đó hét lên, “Dì nhỏ, dì thật lợi hại!”

Chu Hiểu Mạn kiêu ngạo mà gờ cằm lên, eo đĩnh đến thẳng tắp.

Thực mau, nhóm người trên TV đã bắt đầu lao vào đánh nhau.

Ngay từ đầu, những người này hoàn toàn không phải là đối thủ của Đông Hải Nhất Dao, cho nên đều bị đao pháp của hấn bức cho thối lui.

Nhưng mà, những người này chính diện đánh không lại, liền bắt đầu sau lưng chơi ám chiêu.

Thấy tình hình không ổn, một lão nhân của Hằng Sơn phái, đột nhiên lấy ra một ám khí độc, đánh về phía Diệp Hải Đường ở bên cạnh.

Hải Đường vô ý bị ám khí đánh trúng, Đông Hải Nhất Dao lo lắng đến tâm cũng đau, lập tức bế nàng lên, liều mạng bị thương, cũng không quan tâm đến bản thân mà mạnh mẽ lao ra ngoài.

Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện, Hải Đường trúng phải phi tiêu có độc, mà hắn lại không biết loại độc này nên giải như thế nào.

Mất thấy Hải Đường trúng độc mà lâm vào hôn mê, hơi thở càng ngày càng suy nhược, Nhất Dao vội công nàng đi đến phái Hằng Sơn, quỳ gối trước sơn môn của đối phương, hy vọng đối phương giúp Hải Đường giải độc.

Còn bản thân thì tùy ý đối phương xử trí.

“A.....”

“A.....”

Đúng lúc này, bài hát kết thúc vang lên, hai cô gái trước TV một lớn một nhỏ đồng thời kêu lên.

Sao lại có thể kết thúc ở chỗ này!

Đoàn làm phim cũng ác quá đi! !

“Dì nhỏ, dì nhỏ, dì mau nói cho con biết nội dung phía sau đi!” Cô cháu gái vội vàng cọt tới, túm lấy cánh tay của Chu Hiểu Mạn, năn nỉ ỉ ôi: “Dì khẳng định biết tình tiết tiếp theo, đúng không?”

Chu Hiểu Mạn vừa định mở miệng, thì bỗng nhiên đảo tròn mắt một cái, nghiêm trang nói: “Dì nhỏ cũng không biết.

“Muốn biết, thì đợi đến ngày mai rồi xem tiếp.”

Đúng vậy, khán giả cũng phải từ oa oa mà nắm lên.

Cố tình Spoil thì không phải là đứa trẻ ngoan!

Đứa cháu gái đột nhiên lộ ra vẻ thất vọng, vẻ mặt héo héo mà ngồi xuống ghế sofa.

.....

Ngày hôm sau, Chu Hiểu Mạn cũng không thể ngủ ngon, buổi sáng hơn 5 giờ liền tỉnh, cô vô cùng háo hức muốn biết ratings của ngày hôm qua như thế nào.

Cô lấy điện thoại di động ra, còn chưa kịp kiểm tra thì phát hiện nửa đêm Hứa Trăn đã gửi cho mình một tin nhắn.

“Hiểu mạn tử, ratings của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đã phá 3!”

“3.02%! !”

Chu Hiểu Mạn ngơ ngác mà nhìn màn hình di động.

Phá 3?

Ôi mẹ nó...

Đây chính là, tiết tấu của nhiệt độ bùng nổ hàng năm! !

Xếp hạng chính cho mỗi kênh Video đều được đăng trực tuyến hàng ngày.

Nếu muốn kiểm tra, ngay cả những nhân sĩ bên ngoài giới cũng có thể dễ dàng nhìn thấy nó.

Nhưng trừ khi đó là loại số liệu cực đoan, nếu không sẽ có rất ít người bình thường chú ý đến điều này.

Chương 184: Ngôi Sao Sáng

Lúc này, vào ngày 10 tháng 2, một số liệu đánh giá đã lặng lẽ lọt vào danh sách tìm kiếm nóng:

Ratings của Thiên Hạ Đệ Nhất Dao đạt tới 3.02%.

Chỉ trong ba ngày, rating đã tăng chóng mặt, hiện tượng này không phải chưa từng xảy ra, nhưng cũng cực kỳ hiếm gặp.

Đặc biệt, tỷ suất người xem cho một tập duy nhất đã phá vỡ 3%, đây là một điều bất ngờ lớn.

Trong ba năm qua, chỉ có 16 bộ phim truyền hình dài tập có thể chạm đến ngưỡng con số 3% này, mà mỗi bộ phim đều là một tác phẩm ăn khách hàng năm.

Sở dĩ có hiện tượng này không chỉ do chất lượng của tập phim mà còn do sự cố Nhâm Bạng Phi đứng giữa khiến rating sụt

giảm bất thường, mãi đến tập này mới trở lại, khiến cho con số trở về quỹ đạo.

Theo sự xếp chồng của cả hai, kết quả cuối cùng là khi Hứa Trăn trở thành nhân vật chính của bộ phim, ratings đã có một sự tăng vọt đáng kinh ngạc, khiến cho người người phải ghen hòng nhìn trần trời.

Khi đoàn làm phim lâm vào tình thế quẫn bách, Hứa Trăn với tư cách là nhân vật chính, đã dẫn bộ phim đi ngược chiều gió, trở thành bộ phim truyền hình ăn khách hàng năm.

Kỷ lục này chắc chắn đã viết nên một nét bút đậm rực rỡ trong sự nghiệp của hắn.

Nếu nói quần chúng ăn dưa say sưa nói về hot search này, thì Đông Nhạc Điện Ảnh, nhà sản xuất của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” quả thật, nửa đêm cũng phải bật dậy ngồi cười.

Ba ngày rating đổi chiều gió, đã đem lại cho bọn họ một trải nghiệm trực quan nhất:

Bản quyền phát lại của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, giá cả nhất định sẽ không thấp.

Với quyền phát sóng lần đầu tiên, quyền phát sóng đồng thời trên web và phát sóng lại vòng thứ hai này, Đông Nhạc Điện Ảnh không chỉ thu hồi hoàn toàn chi phí sản xuất của bộ phim mà còn kiếm được rất nhiều tiền.

Điều này khiến Thái Thực Tiễn không khỏi xúc động: Hứa Trăn thực sự là một ngôi sao may mắn của công ty!

Hai bộ phim truyền hình hắn tham gia phát sóng từ trước đến nay đều mang lại lợi ích không nhỏ cho công ty, có thể nói chính hắn đã góp phần không nhỏ vào hai bộ phim truyền hình này.

Điều này khiến Hứa Trăn ngày càng thuận mắt hơn trong mắt Thái Thực Tiễn

Ai, mình sao có thể sáng suốt như vậy?

Cũng may củ cải vàng này đã được mình sớm khai quật!

Tục ngữ nói quả nhiên không sai, thiên lý mã thường có, mà Bá Nhạc không thường có. (Bắt nguồn từ câu Bá Nhạc tìm

ngựa)

Đông Nhạc Điện Ảnh có thể đi một bước càng đi càng ổn, xét đến cùng vẫn là do ánh mắt mình tốt, ha ha!

Thái Thực Tiễn đắc ý dào dạt mà loát xoa xoa đầu tóc thừa thớt của mình.

.....

Là một trong những người tham gia bộ phim này, Chu Hiểu Mạn đã sớm biết về việc “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” sắp được phát sóng lại.

Blueberry TV sẽ phát sóng lại bộ phim truyền hình này trong kịch cổ điển buổi sáng từ ngày 12 tháng 2, điều này khiến những khán giả chưa xem phần đầu đã vô cùng hứng thú.

Sáng ngày 12, Chu Hiểu Mạn khó có dịp dậy thật sớm, từ 8h30 đã ngồi xồm trước TV, chuẩn bị xem phát lại của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

Mẹ Chu nhìn hành vi này của cô thì cảm thấy vô cùng khó nói.

“Con đã xem bộ phim này rồi, tại sao bây giờ còn muốn xem lại?” Lão mẹ hận sắt không thành thép mà kêu lên, “Nếu có thời gian, con có thể đi làm chuyện khác có ích hơn?”

Chu Hiểu Mạn một bên ăn sủi cảo chiên, một bên mơ hồ không rõ nói: “Ai nha, con lại xem một lần.

“Đây là phim của nghệ sĩ nhà con, cho nên con nhất định phải ủng hộ.”

“Nghệ sĩ nhà con?” Lão mẹ khinh thường mà bĩu môi, nói, “Con đừng tưởng mẹ không có văn hóa, cái gì cũng không hiểu.

“Mẹ đã sớm tra trên mạng trợ lý nghệ sĩ là làm cái gì, còn không phải đi bung trà đổ nước cho người ta sao?”

Nói xong, mẹ Chu vừa lau nhà vừa nói: “Con cũng không còn nhỏ nữa, cả ngày cứ lảng vảng bên ngoài cũng không phải là chuyện tốt.

“Hôm qua mẹ đã hỏi ông ngoại của con, nhà máy cô chú bên đó đến năm sau sẽ tuyển thêm công nhân nữ.

“Để mẹ nói, năm sau dứt khoát đừng đi nữa, vào nhà máy an an ổn ổn làm việc, sau đó, tìm đối tượng, đây mới là chuyện đúng đắn.”

Chu Hiểu Mạn giống như nghe được một hồi ngôn ngữ ngoài hành tinh.

Khi cô ở thế giới bên ngoài, cô luôn cảm giác mình rất tốt.

Trang điểm, chỉnh sửa, trợ lý đều có thể làm ổn thỏa, tổng thu nhập hàng tháng cao hơn nhiều so với lao động chân tay bình thường.

Tuy nhiên, trong mắt những người lớn tuổi ở quê, tình trạng của cô thuộc vào tầng cuối cùng của nhóm hàng khinh thường trong chợ phiên mù mịt.

Vóc dáng lùn, không có công ăn việc làm (nếu không có đồng có sắt thì không có việc làm), cầm tinh cũng không tốt.

Mấy cô di chú bác xung quanh lúc nào cũng thích thở dài lo lắng cho mình rồi giới thiệu mấy “đại ca” cho mình, không ngoại lệ, bọn họ đều là loại dân làng nhàn rỗi không làm ăn, chơi bời lêu lổng, lưu manh trong thôn.

Điều này khiến Chu Hiểu Mạn tức giận đến mức chỉ có thể nhịn xuống.

Chương 185: Đến Chúc Tết

Lúc này cô không lên tiếng, nhưng mẹ Chu vẫn lải nhải không ngừng: “...con có nghe lời nói của ta không đó? Lấy CMND sao lại hai bản, làm một phần sơ yếu lý lịch để ta đưa cho cậu của con...”

“Mẹ, con không muốn đổi công việc,” Chu Hiểu Mạn buồn bực nói, “Con cũng là nhân viên bình thường ký hợp đồng ở, có năm bảo hiểm và quỹ nhà.”

Mẹ chu nói: “Chỉ là nhân viên bình thường, con đúng là lấy bản thân mình đi so với cộng hành.

“Người ngoài hỏi ta, con gái làm nghề gì, ta còn ngại ngần để nói với họ đây.

“Con nói xem, cha mẹ nuôi con lớn như vậy, cái gì cũng không dám để con làm, kết quả thì sao, con lại đi xách giỏ, xách giày cho người ta, việc này có khác gì đi làm người hầu, nha hoàn cho mấy gia đình giàu có?”

“Cha mẹ cho con học đại học, con lại đi hầu hạ cho người ta?”

Chu Hiểu Mạn bị lời nói của mẹ Chu làm tức giận để đầu thiếu chút nữa bốc khói.

Cô muốn phản bác, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Cô còn đang lo lắng tìm một cái cớ để trở về thủ đô, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc ô tô thương vụ màu đen đậu ngoài cổng sân nhỏ nhà mình.

Vốn nghĩ rằng đó là một người họ hàng nào đến nhà để chúc tết, còn cô thì đang cố gắng chuyển hướng sự chú ý của mẹ mình.

Tuy nhiên, vào lúc này, Chu Hiểu Mạn đột nhiên nhìn thấy một bóng người gầy gò, mặc áo khoác dài và đội mũ dệt kim bước xuống từ phía sau xe thương vụ.

Người này đứng ở cửa nhìn nhìn, sau đó hỏi ba Chu đang hút thuốc ngoài sân: “Chào thúc, xin hỏi đây có phải là nhà của Chu Hiểu Mạn không?”

Chu Hiểu Mạn “Đăng” một tiếng, từ trên sofa nhảy dựng lên.

Mình hoa mắt sao?

Thân hình này, âm thanh này...

Uy uy uy..... Nơi này là Đông Bắc a!

Người này, tại sao lại ở đây? ?

Cha của Chu Hiểu Mạn nghi ngờ nhìn người thanh niên trước mặt, nói: “Tìm Hiểu Mạn? Cậu là ai?”

Người trẻ tuổi thái độ kính cẩn nói: “Thúc thúc, con là đồng nghiệp của Hiểu Mạn tỷ, xin hỏi đây có phải là nhà của cô ấy không?”

Ba Chu vừa muốn trả lời, Chu Hiểu Mạn đã ba bước nhập thành hai bước mà từ trong phòng vọt ra, kêu lên: “Tôi ở đây,

tôi ở đây.

“A Trăn, sao cậu lại ở đây? Bên ngoài lạnh lẽo, mau mau mau, vào nhà đợi!”

Lúc này, Chu Hiểu Mạn đã khiếp sợ đến khó có thể nói thành lời.

Trước giờ chỉ có nghe nói, trợ lý kết hôn, nghệ sĩ tới sân ga, nhưng chưa từng nghe, nghệ sĩ đích thân đến nhà trợ lý để chúc tết bao giờ!

Người tới đúng là Hứa Trăn.

Hắn vừa kết thúc Gala lễ hội mùa xuân vào hai ngày trước, Kiều Phong nói, hắn nên tranh thủ hai ngày này đi ra ngoài hóng gió một chút.

Vì vậy, Hứa Trăn đã về Cam Châu, mang một số quà tết đến cho sư phụ, và tặng một số tiền hương khói cho Pháp Vân Tự.

Sau đó lại nghĩ, Chu Hiểu Mạn vẫn còn đang ở quê, cho nên dự định sẽ đến chúc tết, hắn cũng phải cảm ơn tỷ tỷ vì đã quan tâm đến bản thân mình trong năm qua.

Không phải hắn chưa từng thấy trợ lý nhà người khác, mà là hắn chưa từng thấy trợ lý nào nghiêm túc, có trách nhiệm và có năng lực như Chu Hiểu Mạn.

Hứa Trăn thật ra muốn đưa cho Chu Hiểu Mạn một cái phong bì lớn màu đỏ từ lâu, lúc đầu không có tiền, nhưng về sau, cô ấy lại không cần.

Hiện tại, tết đến rồi, cho nên...có thể chấp nhận rồi đúng không?

Thật là một vấn đề lớn.

Mẹ Chu nghe thấy đoạn đối thoại này thì cũng thập phần tò mò mà đi ra sân.

Cô nương nhà mình lại có đồng nghiệp đến chúc tết?

Không lẽ là lên tìm bạn trai ở bên ngoài đi?

Ôm suy nghĩ như vậy, bà không khỏi nhìn Hứa Trăn kỹ hơn.

Hứa Trăn lúc này đã mở cốp xe ra, đi theo tài xế cùng nhau đem quà tết mang vào trong sân.

Ngay từ đầu, bà vô cùng ngạc nhiên, cảm giác tên tiểu tử này lớn lên thật anh tuấn. Nhưng sau khi nhìn một hồi, bà bỗng nhiên cảm thấy người này có chút quen mắt.

Chà, đã gặp người này ở đâu rồi...

Nghĩ như vậy, Chu Hiểu Mạn đã dẫn Hứa Trăn đi vào trong phòng, dẫn dò hắt nhanh cởi áo khoác ra, miễn cho khí lạnh xâm nhập vào cơ thể.

Sau đó, lại kiểm tra nhiệt độ trong phòng có nóng hay không, rồi lại đi thêm vài khối than đá vào trong bếp lò.

Mẹ Chu lúc này cũng đi theo vào trong phòng, trong lúc vô ý thoáng nhìn qua Tv trong nhà.

Trên màn ảnh đang chiếu lại “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” từ đầu tập đầu tiên là cảnh Tào Chính Thuần cầm đầu Đông Xưởng hãm hại Trung Lương, dẫn đến toàn bộ gia tộc Lại Bộ thượng thư Dương đại nhân bị đầy ải.

Khi Hộ Long Sơn nghe được chuyện này, hắt đã bí mật cử hai mật thám đến giải cứu gia quyến của Dương đại nhân.

Trong đó, người mặc hắc y “Địa tự Nhất hào” mật thám Đông Hải Nhất Dao, đầu đội mũ trùm, vừa ra tay liền sạch sẽ lưu loát mà tiêu diệt vài tên Đông Xưởng Cẩm Y Vệ, thân thủ thật là tiêu sái.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là.....

Vì cái gì vị Đông Hải Nhất Dao kia sẽ lại từ trong TV nhảy ra, ngồi chiếm chệ trên ghế sofa trong phòng khách.

Giữa trưa cùng ngày, ba mẹ Chu một mực giữ Hứa Trăn và tài xế ở lại nhà mình ăn cơm trưa.

Bất quá thật đáng tiếc, bởi vì nguyên nhân hành trình, Hứa Trăn cuối cùng vẫn phải uyển chuyển từ chối lời mời của hai người.

Chương 186: Dạ Tiệc “Triệu Ánh Sao”

Nhà của Chu Hiểu Mạn nằm ở vùng ngoại ô phía bắc của Thịnh Kinh (Thẩm Dương) và phải mất hơn 8 giờ lái xe để trở về thủ đô. Nếu buổi trưa hai người lên đường sau khi ăn cơm xong thì phải đến nửa đêm mới về đến thủ đô.

Ngày hôm sau, Hứa Trăn còn phải tham gia bữa tối từ thiện “Triệu Ánh Sao” nên đã thời gian thực sự quá eo hẹp, sợ sẽ không kịp.

Ba mẹ Chu gia tỏ vẻ vô cùng yếu đuối. Lúc gần đi hai vợ chồng già đã liệu mạng mà nhét đầy đặc sản quê nhà lên cốp xe của Hứa Trăn, nào là Lạp xưởng, tương ngấm, hột vịt muối, cùng với dưa chua vừa mới vớt từ trong lu ra.

Nói ngắn lại, tất cả đều tràn đầy thành ý, Hứa Trăn cũng ngượng ngùng cự tuyệt.

Trên đường trở về, hán và tài xế đều bị nhốt bịt kín ở trong xe với một đóng đặc sản quê nhà suốt 8 giờ đồng hồ, các loài mùi vị hỗn tạp của đồ vật huân đến nổi, hai người đều mơ mơ hồ hồ.

Buổi chiều trở lại thủ đô, Hứa Trăn kéo theo rương hành lý về đến chung cư của mình. Khi vừa đến gần khu chung cư, thì Kiều Phong, người đang ở cách ba tầng lầu, đã có thể ngửi một loại mùi vị lạ từ dưới bay lên.

Anh ta nhanh chóng đóng cửa sổ lại, nhưng vài phút sau, chuông cửa vang lên, Kiều Phong bước ra mở cửa và phát hiện ra nguồn gốc của mùi lạ thực sự là do A Trăn nhà mình mang đến.

Hai người hai mặt nhìn nhau, nhìn nhau nhưng lại không nói gì.

Hứa Trăn: “.....”

Bảo bảo trong lòng khô, nhưng mà bảo bảo không nói.

.....

Từ ngày 13 tháng 2, thời gian giải trí ngắn ngủi của Hứa Trăn cuối cùng cũng kết thúc. Khoảng thời gian tiếp theo của lịch

trình gần như có thể nói là một chế độ địa ngục.

Tối ngày 13, tham dự dạ tiệc từ thiện “Triệu Ánh Sao”.

Vào ngày 14, tham gia vào tổng duyệt thứ 4 của Gala Lễ hội mùa xuân

Ngày 16, tham gia tổng duyệt vòng thứ năm của Gala Lễ hội mùa xuân.

Ngày 18, chính thức tham gia biểu diễn Gala Lễ hội mùa xuân.

Bắt đầu từ ngày 28, hẳn sẽ bắt đầu tham gia kỳ thi tuyển sinh hệ cao đẳng, đại học ngành nghệ thuật trên cả nước.

Chỉ nhìn vào lịch trình, Hứa Trăn đã cảm thấy vô cùng đau đầu.

Ah, tôi thực sự ước mình có thể chỉ đóng phim và không làm bất cứ điều gì khác!

Kiều Phong cũng có chút đau lòng cho nghệ sĩ nhà mình, vì vậy anh ta liền ngập ngừng hỏi: “Cậu vẫn muốn tham gia vào dạ tiệc “Triệu Ánh Sao” đúng không?”

“Thật ra, chỉ cần tiền tới là được, còn ở hội trường thì cứ tùy tiện phóng VCR (Màn hình chiếu) cũng không có vấn đề gì, bản thân nghệ sĩ không nhất thiết phải trình diễn.”

Hứa Trăn vội vàng lắc đầu nói: “Không được, em đã tiêu hết 20 vạn rồi, cho nên nhất định phải đi.”

Kiều Phong: “.....”

Ha ha, nói giống như cậu có thể đem 20 vạn này trở về nếu đi đến đó.

“Triệu Ánh Sao” là dạ tiệc từ thiện do Hương Giang Ảnh Nghiệp cùng với tạp chí thời trang “Phong Cách” đồng tài trợ. Mỗi năm, dạ tiệc đều tổ chức ở những địa điểm khác nhau và đến năm nay, thì Tiền Đường là địa điểm được chọn.

Hứa Trăn cảm thấy Tiền Đường không xa thủ đô, điều này đã tiết kiệm cho mình rất nhiều thời gian, mà hẳn cũng rất hài lòng. Nhưng Kiều Phong lại cảm thấy rất đáng tiếc.

Lúc trước khi quay Máu Đào Kiếm, anh ta đã không có cơ hội đi Hương Giang, lần này dạ tiệc lại không thể tổ chức bên đó,

cho nên luôn cảm thấy mình và Hương Giang dường như không có duyên gặp mặt.

.....

Vào lúc 7 giờ tối ngày 13, Hứa Trăn đến hội trường chính của buổi dạ tiệc từ thiện.

Tại bữa tối hôm này, Kiều Phong đã chọn cho hắn một bộ âu phục do nhãn hàng tài trợ. Đây là thương hiệu hạng nhẹ có mức độ nhận biết tương đối cao tại Trung Quốc, chủ yếu nhắm đến thị trường trẻ.

Lần trước khi tham gia họp báo ra mắt đoàn phim “Máu Đào Kiềm”, Hứa Trăn cũng mặc quần áo của họ, phản ứng sau đó rất tốt. Doanh số của chiếc áo len trắng đó cũng đã tăng lên rất nhiều. Cả hai bên đều khá hài lòng với sự hợp tác của mình.

Thương hiệu này cũng là một trong những thương hiệu yêu thích của Kiều Phong trong thời gian gần đây.

Nếu có khả năng, anh ta hy vọng Hứa Trăn có thể tiếp được một hợp đồng quảng cáo có tiêu chuẩn cao hơn chút. Ngay cả khi đó chỉ là quảng cáo sản phẩm đơn lẻ cho một thương hiệu cao cấp, thì nó cũng tốt hơn nhiều so với quảng cáo chung cho một sản phẩm kém danh tiếng..

.....

Đây là lần ra mắt thảm đỏ đầu tiên của Hứa Trăn, Kiều Phong đã đặc biệt yêu cầu các nhà thiết kế hàng đầu trong ngành cho hắn một tạo hình tốt nhất. Kết quả cuối cùng là thực sự phi thường.

Kiều Phong nhìn vào màn hình trực tiếp trên điện thoại di động của mình. Nhìn thấy Hứa Trăn, xuống xe thương vụ. Bước lên thảm đỏ và lọt vào tầm ngắm của vô số phóng viên báo đài. Anh ta cũng không rõ là do đứa trẻ nhà mình đặc biệt ăn ảnh hay là do nguyên nhân khác quan khác mà khi nhìn thấy Hứa Trăn đứng trên thảm đỏ với bộ âu phục màu đen, cảm giác thật sự vô cùng soái.

Nội bậc toàn hội trường, không có gì sánh nổi.

Vào lúc này, trên đài truyền hình trực tiếp cũng có một làn sóng cầu vồng vui mắt. Tin đồn thú nhận liếm màn hình nhiều

vô kể. Là người đại diện của Hứa Trăn, Kiều Phong cảm thấy rất vinh dự.

Nhìn vào những lời khen ngợi, giống như bản thân mình cũng đẹp trai lên không ít.

Mà giờ này khắc này. Hứa Trăn đứng trên thảm đỏ, miệng mỉm cười đến muốn cùng đời.

Hắn không biết làm cách nào mà những nghệ sĩ khác xung quanh có thể dán mắt vào những màn ảnh nhấp nháy đó mà không hề chớp mắt, sau đó vẫn có thể mang theo một bộ mặt mỉm cười.

Ánh đèn flash liên tục nhấp nháy không ngừng, Hứa Trăn cả giác hai mắt mình giống như sắp bị mù đến nơi.

Chương 187: Chủ Tịch Của Hương Giang Ảnh Nghiệp

Hắn dựa theo chỉ dẫn trước đó, đứng lại trước khu vực có may quay nhiều nhất. Sau đó, liền trốic hết chạy khỏi thảm đỏ, tiến vào hội trường chính của dạ tiệc từ thiện.

Ở bên phải lối vào của địa điểm chính có một tấm biển lớn với sơ đồ chỗ ngồi cho bữa tối tối nay. Phần giới thiệu danh tính cũng được viết ngắn gọn bên dưới tên của mỗi người.

Sau đó Hứa Trăn phát hiện ra rằng không chỉ có diễn viên, ca sĩ và những nhân vật của công chúng khác, mà còn có rất nhiều người bình thường tham dự bữa tiệc tối nay. Ví dụ như mấy vị đại lão ở phía sau màn, bao gồm đạo diễn nổi tiếng, nhà thiết kế trang phục, biên tập viên tạp chí thời trang và những người nổi tiếng từ mọi tầng lớp của xã hội.

Hứa Trăn tìm chỗ ngồi của mình dưới sự hướng dẫn của các nhân viên công tác.

May mắn thay, bởi vị vị thế trong ngành, mà chỗ ngồi của hắn được đặt ở một góc cực kỳ kín đáo của hội trường. Trong khi, các phóng viên đều bận rộn phỏng vấn những tên tuổi lớn từ mọi tầng lớp xã hội thì Hứa Trăn lại ẩn mình trong bóng tối, cảm giác vô cùng thanh nhàn tự tại.

Lúc này, bữa tối từ thiện vẫn chưa bắt đầu. Những người cùng bàn với hắn vẫn chưa đến.

Trong số những người đã đến, có một người nhuộm tóc màu xanh, một nam ca sĩ trang điểm đậm... Một nữ người mẫu xinh đẹp... Ngoài ra còn có một diễn viên trung tuổi quen mặt vẫn chưa biết rõ tên.

Về phần những người khác thì có người dung mạo bình thường, có độ nhận diện cao. Hứa Trăn hoàn toàn không quen biết, có lẽ bọn họ là nhân viên công tác ở phía sau hậu trường.

Những người này đã được chỉ định vào vị trí này, đại khái có thể là nhân viên phụ trách cho các nhân vật lớn mà Kiều Phong đã nói trước đây.

Hứa Trăn hoàn toàn không biết mình nên thuộc về nơi nào.

Nói đến vị trí, hắn khẳng định không đủ tư cách. Vừa rồi, hắn đã nhìn sơ qua danh sách, về phía diễn viên, ngoài trừ của Hương Gianh Ảnh Nghiệp và mình thì người nhận được thư mời, đa phần đều là các nhân vật có vị trí cao. Nếu so mình với người ta, thì thật sự đã bị bỏ lại không biết nhiều con phố.

Còn nếu nói về nhân vật lớn, Hứa Trăn tuy đổi 20 vạn để ăn một bữa cơm là chuyện hết sức đau lòng, thế nhưng trên thực tế, 20 vạn mà mình bỏ ra cũng không đáng giá để nhắc đến trong buổi tiệc có cấp bậc cao này.

Trên bàn, hắn không quen bất cứ người nào.

Hắn đang ăn những món ăn nhẹ trên bàn một cách bình tĩnh, thì đột nhiên nhìn thấy có một người đi về phía bàn của bọn họ.

Nhìn qua thì là một vị nhân gia lớn tuổi, trong tay ông ta cầm theo một ly rượu, phía sau có nhân viên hỗ trợ đi theo. Ông ta hình như không phải đến ngồi bàn này mà chỉ là đến đây để kính rượu.

Hứa Trăn nhìn thấy những khác lập tức đứng lên khi ông lão tiến lại gần, cho nên hắn cũng theo đó, đứng thẳng người dậy.

Nam diễn viên trung niên cùng bàn đi đầu chào hỏi, cười nói: “Lục thúc, lâu không gặp, ngài càng ngày càng trẻ ra, haha!”

Những người còn lại đều có chút rụt rè không dám tiến lên, chỉ nói nhỏ: “Thiệu đồng, xin chào!”

Lúc này, lão nhân gia từ trong bóng tối bước ra ánh sáng, Hứa Trăn mới nhìn rõ mặt và không khỏi hơi giật mình.

Chủ tịch của Hương Giang Ảnh Nghiệp, Thiệu Nhân Hợp?

Sự thật chứng minh, Thiệu đồng chỉ là tình cờ đi ngang qua bàn bọn họ mà thôi. Với tư cách là chủ tịch của một trong ban tổ chức, ghế của Thiệu Nhân Hợp đương nhiên là ở phía trước.

Nam diễn viên trung niên ngồi cùng bàn với Hứa Trăn dường như có chút quan hệ cá nhân với Thiệu đồng, hân nhiệt tình đứng lên thăm hỏi lão gia tử vài câu.

Còn lại loại người như Hứa Trăn, chỉ là đứng ở phía xa xa, nâng ly trong tay lên, mỉm cười lễ phép với trưởng bối.

Không biết có phải ảo giác hay không, Hứa Trăn cảm thấy ánh mắt Thiệu đồng giống như cố ý vô tình mà thường xuyên liếc về phía mình.

Tuy nhiên, mình và Thiệu đồng một câu cũng không thể nói.

Thấy những người khác đang vội vã chào hỏi những câu không có ý nghĩa với vị trưởng bối, Hứa Trăn phật hệ lại âm thầm lui về phía sau, giấu mình trong đám đông, vờ bản thân là một đứa trẻ.

Bữa tối từ thiện chính thức bắt đầu vào lúc 8 giờ tối ngày hôm đó.

Người dẫn chương trình bước vào hội trường, sau lời phát biểu khai mạc ngắn gọn và trang trọng, ánh đèn mờ đi, một đoạn video phóng sự về trận động đất Tây Nam năm ngoái được phát trên màn hình lớn.

Mục đích của việc phát động bữa tiệc “Triệu Ánh Sao” là nhằm kêu gọi các nhân vật của công chúng thực hiện các trách nhiệm xã hội và đóng góp cho các hoạt động từ thiện

Bữa tối có chủ đề hàng năm, và chủ đề năm nay là hỗ trợ tái thiết các khu vực bị ảnh hưởng bởi động đất ở Tây Nam Trung Quốc.

Hứa Trăn ngồi tại chỗ xem cảnh tượng hoang tàn trong video, trẻ em đứng trong đồng đồ nát khóc lóc thảm thiết, cụ già tóc bạc trắng mất con, cán bộ, chiến sĩ trẻ lao vào ứng cứu trong cảnh nguy hiểm, trong lòng hắn không ngừng co thắt lại.

Ai, nếu khoản quyên góp của mình có thể đóng một vai trò nhỏ trong công việc cứu trợ, thì hắn thực sự không cảm thấy đau lòng về số tiền đã bỏ ra.

Có câu nói cửa miệng rằng, khi bạn nghèo, bạn chỉ có thể lo cho bản thân, nhưng khi bạn thành công, bạn có thể làm việc có ích cho thiên hạ.

Chương 188: Múa Kiếm

Dù không phải là “Cao nhân” nhưng ít ra hắn còn trẻ và khỏe, có khả năng tự nuôi sống bản thân và rất sẵn lòng làm từ thiện nào đó trong khả năng của mình.

Sau khi video được phát xong, đại diện ban tổ chức lên sân khấu phát biểu sáng kiến, tiếp theo là chương trình khởi động do một số ngôi sao trên sân khấu mang đến và lễ trao giải thường niên của “Triệu Ánh Sao”.

Những mục này, hoàn toàn không có liên quan gì đến Hứa Trăn.

Hắn nhàn đến nhàm, chỉ có thể bỏ qua thời gian bằng cách ăn hết đồ ăn vặt trên bàn.

Cách đó không xa, một số phóng viên nhìn thấy màn này, thì lập tức trộm chỉnh đèn flash đến thấp nhất, sau đó “Tanh tách” chụp lại vài khoảnh khắc hài hước này.

Xong khi xong việc, bọn họ lập tức gửi ảnh trở lại trụ sở tạp chí theo thời gian thực và viết thêm một đoạn:

“Trong khi những người khác đang xem chương trình một cách nghiêm túc, thì bạn học Nhất Dao lại đang say sưa gặm điểm tâm.”

Vào khoảng 9 giờ 30 phút buổi tối, bữa tiệc bắt đầu tiến vô tiết mục chính, đó chính là: Phiên chợ từ thiện.

Trong phiên chợ này, một số nghệ sĩ sẽ lấy một số vật phẩm của riêng họ để bán đấu giá và tất cả số tiền quyền góp được từ cuộc đấu giá sẽ được quyền tặng, đây là một nguồn quỹ quan trọng buổi gây quỹ tối nay.

Dưới sự bày mưu đặt kế của tổ phim “Máu Đào Kiếm”, Hứa Trăn đã lấy “Kim xà kiếm” của Kim Xà Lang quân để bán đấu giá, đây có thể coi là sự quảng bá trước cho sức lan tỏa của bộ phim về sau.

Tất nhiên, để làm được việc quảng bá này, đoàn làm phim đã đồng ý giúp hắn với tư cách là “người được ủy thác”, sau đó mua thanh kiếm với giá cao để để cáp mặt mũi cho Hứa Trăn.

Rốt cuộc, nếu bán không được, thì đây sẽ chuyện vô cùng mất mặt dành cho hắn.

“Người tiếp theo đem ra đấu giá là nam diễn viên trẻ Hứa Chân.” Người dẫn chương trình cười nói, “Khi nhắc đến tên nam diễn viên này, một số người có mặt ở đây có lẽ không quá quen thuộc.

“Nhưng, nếu nói về mặt thám “Địa tự nhất hào”, Đông Hải Nhất Dao của bộ phim truyền hình “Thiên Hạ Nhất Dao” đang làm mưa làm gió trong thời gian qua, có lẽ mọi người sẽ biết khá nhiều.”

Lời này vừa ra, dưới đài đã vang lên một trận âm thanh bùng nổ.

Hứa Trăn lúc này đang đợi ở dưới đài và chuẩn bị lên sân khấu, máy quay cũng vừa lúc lia đến chỗ hắn, Hứa Trăn lập tức phối hợp, nhướn miệng ra cười.

Người chủ trì mời hắn lên sân khấu và nói: “Hứa Chân, cậu có thể giới thiệu cho mọi người biết về món đồ đấu giá mà cậu mang đến hôm nay không?”

Nói xong, y nhìn nhìn vật được che trong lớp vải, ở trước ngực Hứa Trăn, nói: “Đây là “đao” của cậu đúng không?”

“Ha ha ha ha.....”

Hội trường lập tức vang lên trận cười nhẹ nhàng, thoải mái.

Hứa Trăn cởi tấm vải che, bên trong để lộ thanh kiếm mềm màu vàng độc nhất vô nhị, nói: “Thật không may, không phải,

vật tôi mang đến là một thanh kiếm.”

Người chủ trì thuận miệng hỏi: “VẬY “đao” của cậu đâu?”

Hứa Trăn đáp: ““Đao” của tôi là đao cụ do công ty thuê tới, nó đã được trả lại sau khi đóng máy và để các đoàn làm phim sau có thể sử dụng lại nó.”

“Ha ha ha ha ha ha ha.....”

Mấy người ngồi gần, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Trăn thì nhin không được cười vang một trận.

Người chủ trì cũng bị biểu tình này của hắn, chọc đến vui vẻ, chờ tiếng cười xung quanh bình ổn xuống, y mới tiếp tục nói: “Đúng vậy, còn nguồn gốc của thanh kiếm này đến từ đâu? Đây cũng là đao cụ của đoàn làm phim nào sao?”

Hứa Trăn gật gật đầu, đem kim xà kiếm từ trong vỏ rút ra, nói: “Thanh kiếm này gọi là kim xà kiếm, là đao cụ của đoàn làm phim “Máu Đào Kiếm” ...”

Người chủ trì trước đó đã nhận được thù lao, lúc này rất phối hợp mà dẫn đường cho vấn đề, bất động thanh sắc mà tuyên truyền một chút cho “Máu Đào Kiếm”.

Chờ giới thiệu xong, người chủ trì đã yêu cầu Hứa Trăn dùng thanh kiếm, múa một đường võ cho mọi người rửa mắt.

Biểu diễn ngẫu hứng thường có tác động trực quan đến mọi người hơn là một bộ phim hoàn chỉnh.

Nhìn thấy hai ba chiêu thức của Hứa Trăn, đường kiếm vừa sang chảnh, vừa tiêu sái, khiến không ít người lộ ra biểu tình tán thưởng.

Tuy nhiên, ngay khi biểu diễn vừa bắt đầu, người phối nhạc tại hội trường đã vung tay lên và chơi cho hắn một bản kèn xô na “Kim xà vũ điệu” vô cùng náo nhiệt.

Hứa Trăn sững sốt một hồi, sau đó đơn giản giẫm lên nhạc nền “Kim xà vũ điệu, phong cách của hắn lúc này, lập tức lệch lạc.

“Ha ha ha ha ha ha ha....”

Tổng đạo diễn Đỗ Thiên Sơn của “Máu Đào Kiếm” cũng đang ngồi dưới hội trường, nhìn một màn biểu diễn tiêu sái kết hợp

với vẻ ngây ngốc của Hứa Trăn, ông ta ôm bụng cười đến mức không thể giữ được hình tượng ôn tồn, lễ độ ngày thường.

.....

Mà cùng lúc đó, ở bên kia sân khấu.

Hai người đàn ông trung niên kín đáo ngồi ở hàng ghế sau nhìn Hứa Trăn đang múa kiếm trên sân khấu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, cảm thán.

“Chà, đứa trẻ này khá tốt đó,” Một người nghiêng người thì thầm với người bạn đồng hành của mình, “Múa kiếm rất đẹp!”

Một người khác gật gật đầu, nói: “Tôi đã từng nghe Viên Võ Anh nhắc tới người này, nghe nói là có công phu thật.”

Người lúc trước lập tức đáp: “Hiện tại, trong kịch bản của ông có bao nhiêu nhân vật sử dụng kiếm?”

Người kia nói: “Ài u, quá nhiều, Triệu Vân, Chu Du, Tào Phi, mã siêu, Tôn Quyền, Tư Mã Ý.....

“Tuy nhiên, tôi cảm giác, cậu ta không chỉ biết dùng kiếm.”

Chương 189: Đấu Giá

Người nọ duỗi tay chống cằm, trầm ngâm một lát, nói: “Tiểu tử này nhìn qua thật sự không tồi, thế nhưng danh khí lại hơi kém một chút.”

“Hiện tại “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đã phát xong, nhìn qua cũng là một gương mặt dần quen thuộc, tuy nhiên tên tuổi vẫn chưa lên tới.”

Người kia nói tiếp: “Trước cứ nhớ kỹ, để tôi xem xét kỹ, nếu không thể đảm nhận được một nhân vật nào, thì tôi vẫn muốn cho cậu ta một cơ hội, để hắn có thể tham gia buổi thử vai đúng quy cách.”

Người bên cạnh tán đồng gật gật đầu.

Sau khi màn múa kiếm của Hứa Trăn kết thúc, buổi đấu giá tìm kiếm kiếm chính thức bắt đầu.

Giá khởi điểm là 1 vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 5000.

Hứa Trăn cầm thanh kiếm đứng trên sân khấu, do dự nhìn về phía thẻ bài bên dưới, trong lòng lại khôn đủ tự tin.

Trước khi đến, hắn đã tra trên mạng, phiên chợ từ thiện đã được tổ chức hơn mười phiên, giá giao dịch của các mặt hàng dao động từ mấy vạn đến mấy trăm vạn.

Không giống như các cuộc đấu giá thông thường, mỗi thứ có thể được bán với giá bao nhiêu, cuối cùng không liên quan gì đến bản thân món đồ đó, mà chủ yếu phụ thuộc vào vị trí của chủ nhân.

Ví dụ, hai năm trước, Giang Duy, “đệ nhất” của Hương Giang Ảnh Nghiệp, đã từng tay không bước lên sân khấu, sau đó rất vội vàng cởi cả vạt trên cổ ra đấu giá.

Nhưng cuối cùng, chiếc cà vạt chính thức được bán với giá chưa đến 2000 tệ này đã được bán với giá cao ngất trời là 3,5 triệu tệ.

Ví dụ khác, nữ minh tinh lên sân khấu trước Hứa Trăn đã mang theo một chiếc đồng hồ được đặt làm riêng.

Tuy nhiên, điều đáng xấu hổ là khán giả chỉ có ba hoặc hai chú mèo con đấu giá, nếu không nhờ ban tổ chức cử “Kẻ lừa gạt” ra tay, thì e rằng chiếc đồng hồ này thậm chí còn không bán được giá nào.

Khi Hứa Trăn vừa đi lên, hắn đã có thể thấy khuôn mặt của nữ minh tinh đơ ra khi cô cười.

“Số 63 ra giá 2 vạn,” Người chủ trì nhìn xung quanh khán giả và mỉm cười, “Số 22,3 vạn, hiện tại giá cao nhất là 3 vạn.”

“Số 55,4 vạn, ó ai khác ra giá không? ồ, vị tiên sinh bên kia, số 17, ra giá 6 vạn, đúng không?”

Hứa Trăn ngạc nhiên nhìn sang đó và phát hiện ra người cầm thẻ bài cứ nhiên là Chung Đào, người đóng vai Trịnh Thị Phi trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Chung Đào âm ừ với hắn hai lần thông qua không khí, khiến mọi người quanh đó đều bật cười.

Khi Hứa Trăn nhìn thấy Chung Đào đang nháy mắt với mình dưới sân khấu, hắn lập tức hiểu ngay: Ồ, hóa ra anh ấy là “Kẻ

lừa gạt” được đoàn phim cử đến đây.

Chà, quả nhiên là một sự sắp xếp vô cùng thông minh.

Chung Đào gần đây có hai việc quan hệ với hắn: Một là đóng chung với nhau trong bộ phim nổi tiếng gần đây “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, hai là từng cùng nhau cạnh tranh nhân vật Hạ Tuyết Nghi trong “Máu Đào Kiếm”.

Đoàn phim để Chung Đào tới đấu giá, một phương diện là có thể cạ chút nhiệt độ cho “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, mà phương diện khác là tạo đề tài cho “Máu Đào Kiếm”.

“Chung Đào đã bỏ ra một số tiền không nhỏ để bán đấu giá kiếm xà kiếm, đây có thể xem là một cố chấp khó quên dành cho nhân vật Hạ Tuyết Nghi.”

Khi đến thời điểm, hãy mua một hot search và sau đó tìm một vài tài khoản tiếp thị để quảng cáo nó, đó là một tin đồn khá hay cho bữa tối.

Gừng càng già càng cay a, kịch bản cũng thật thâm!

Chẳng qua đáng thương cho Chung Đào, đường đường là thi đế đại nhân, cư nhiên trở thành công cụ tuyên truyền cho đoàn phim, Hương Giang ảnh nghiệp vì xào nhiệt độ thật đúng là ra tay vô cùng tàn nhẫn.

“Số 89,8 vạn?”

Ngay khi Hứa Trăn nghĩ rằng cuộc đấu giá sắp kết thúc, một người nào đó ở hội trường đã bất ngờ cho một cái giá cao hơn.

Mọi người lập tức nhìn lại, thì phát hiện người cầm thẻ bài lại là một cô gái chỉ tầm hai mươi tuổi.

Cô ấy mặc một chiếc váy đen được cắt may khéo léo, mái tóc ngắn kiểu cổ điển, đôi môi đỏ mọng và cặp lông mày tiêu sai, nhìn qua vừa gợi cảm, lại vừa ưu nhã.

Gương mặt này rất xa lạ, Hứa Trăn không biết cô ấy, chắc không phải là diễn viên, ca sĩ hay nghệ sĩ nào khác.

Chung Đào hiển nhiên cũng không biết người này, thấy có người ra giá thì bấu môi, lại phải tiếp tục tăng giá, gơ thẻ bài nói: “9 vạn.”

“Hai mươi vạn.” Cô gái mang thẻ bài 89 không chút do dự mà tiếp tục nâng giá.

Chung Đào: “.....”

Đại tỷ!

Sau 9 vạn không phải là 10 vạn sao! !!

Tự nhiên lại đi gấp đôi lên, cô có ý gì đây! !

Không có biện pháp, đoàn phim cấp dự toán không đủ, Chung thị để chỉ có thể cứ như vậy hậm hực thu bình.

Hắn nhìn người chung quanh hoặc chế nhạo hoặc trêu chọc, hận không thể tự xuất tiền túi để đại chiến với cô ta một lần.

Trời giết đoàn phim “Máu Đào Kiềm” !

Đã không cho tôi diễn vai Hạ Tuyết Nghi, lại còn kêu ta đi đấu giá kim xà kiếm, kết quả cuối cùng, cũng không thể ra giá nổi!
!

Được rồi, tôi hiểu, tôi đã hiểu, công ty đây là đang dự định cho tôi một vai trò mới, tỷ như diễn viên hài đúng không?

Như vậy, về sau tôi có cần chuyển màn hình để đi diễn tiểu phẩm?

Mức giá 20 vạn đã chốt, cuối cùng Kim Xà Kiềm cũng được cô gái tóc ngắn thành công, chụp đến tay.

Cô bước lên sân khấu một cách duyên dáng, cầm một tấm bảng xấp lớn có in dòng chữ “20 vạn” cùng với Hứa Trăn và quyền góp tiền cho quỹ từ thiện mang tên họ.

Vào thời điểm ký hợp đồng, Hứa Trăn mới phát hiện ra cô gái đó tên là Ivy, cô ấy là tổng biên tập của tạp chí thời trang “Phong Cách”.

Chương 190: Bản Lĩnh Thật Lớn

Cô gái khen ngợi diễn xuất của Hứa Trăn trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” và “Tuyệt Đại Song Kiêu”, đồng thời khẳng định mình là fan của hai bộ phim truyền hình này.

Nhưng mà thực đáng tiếc, Hứa Trăn không hiểu gì về lĩnh vực thời trang, nên chỉ có thể nói vài câu khách sáo, tránh nặng tìm nhẹ mà nói, cũng không có cách nào trao đổi hiệu quả thương nghiệp với cô.

.....

Đêm hôm đó, dạ tiệc Ánh Sao đã đẩy ra tổng cộng 25 kiện phẩm, cuối cùng quyên góp được 22,3 triệu nhân dân tệ.

Sau bữa tối, Hứa Trăn nghỉ ngơi một đêm ở Tiền Đường, sáng hôm sau lập tức trở về thủ đô bằng chuyến bay đầu tiên vào buổi sáng.

Còn chưa đầy một tuần nữa Gala Lễ hội mùa xuân sẽ chính thức bắt đầu, theo sắp xếp mà ê-kíp chương trình đưa ra, tất cả các diễn viên sẽ phải trải qua thêm hai vòng tổng duyệt nữa.

Mặc dù Hứa Trăn đã luyện tập rất thuần thục các màn biểu diễn của mình, nhưng khi đến gần sân khấu, hắn vẫn tạm thời gác lại việc đang làm và tăng cường độ luyện tập lên một chút.

Màn biểu diễn ngắn ngủi của Hứa Trăn là đứng trên “Cọc hoa mai” được tạo thành bởi lưng ghế và tập Thái Cực Quyền.

Để đạt được điều này, hắn đã đặc biệt đặt mua hơn 40 chiếc ghế và tập luyện mỗi ngày trong phòng khách của mình, khiến Kiều Phong ở bên nhìn cũng phải khiếp sợ và sẵn sàng lao lên làm lá chắn bằng thịt.

Trong khi Hứa Trăn và những người khác đang tích cực tập dượt cho buổi biểu diễn, thì Hoàng Hạc, đạo diễn chính của Gala Lễ hội mùa xuân, đã phải chịu áp lực rất lớn từ mọi phía.

Những năm gần đây, cái đầu đề đầu tiên trong ngày đầu năm mới luôn bị chi phối bởi một điều tương tự, đó là: Gala Hội Xuân càng ngày càng khó coi.

Có vẻ như không cần biết Gala có người xem hay không, nhưng chỉ cần khán giả phàn nàn về buổi Gala Hội Xuân khó coi, thì bọn họ sẽ thu hoạch được một làn sóng chỉ trích.

Hoàng Hạc từng ba lần là trưởng ban tổ chức Gala Lễ hội mùa xuân, vào thời điểm đó, Gala Lễ hội mùa xuân vẫn là một trong những điểm nhấn được mong đợi nhất hàng năm.

Nhưng những năm gần đây, danh tiếng của chương trình ngày càng giảm sút và nó gần như trở thành trò cười của công chúng.

Vì lý do này, các lãnh đạo của nhà đài đã đặc biệt tìm Hoàng Hạc, người sắp nghỉ hưu và cầu xin bà ấy trở lại để giúp Gala Lễ hội mùa xuân đảo ngược sự suy tàn này.

Không còn cách nào khác, Hoàng Hạc không đành lòng phụ lòng tin tưởng của lãnh đạo bao nhiêu năm, đành phải chấp nhận nhiệm vụ nguy hiểm, tiếp cái công việc tốn công vô ích này.

Bà gần như có thể dự kiến được kết cục bi thảm khi cư dân mạng không ngừng phun tào bà, cho rằng tài năng của bà đã cạn kiệt.

Hoàng Hạc đã dành hết tâm sức cho buổi biểu diễn này, bà đã dốc hết mọi chiêu trò để làm cho buổi biểu diễn trở nên hấp dẫn.

Không cần biết người này là ngôi sao tên tuổi hay thần tượng, chỉ cần thể hiện tốt, bà sẽ dám sử dụng.

Một trong những tiêu biểu nhất là tiết mục biểu diễn võ thuật “Giang sơn như họa”.

Ban đầu, yêu cầu của sân khấu là tìm hai “siêu sao võ thuật” để hỗ trợ cảnh quay, nhưng sau nhiều lần cân nhắc, cuối cùng Hoàng Hạc đã chọn được hai nghệ sĩ không quá nổi tiếng.

Một trong số đó là thanh niên diễn viên Ngô chấn.

Nam diễn viên này đã từng làm việc với vô số đạo diễn tên tuổi, nhưng anh ấy chưa bao giờ giành được giải thưởng nào với nội dung cao, cũng như chưa đóng phim bom tấn thương mại bán chạy tại phòng vé. Tài năng của anh ấy xuất sắc nhưng độ nổi tiếng lại kém, là một “thanh niên văn nghệ” tiêu biểu.

Người còn lại là Hứa Chân, nam diễn viên trẻ được “nhặt” ra từ MV của con trai.

Nghe nói gần đây hắn có xuất hiện trong một bộ phim truyền hình nổi tiếng, nhưng Hoàng Hạc chỉ nghĩ đơn giản rằng đưa

trẻ này đẹp trai và có kỹ năng, cho nên bà cũng không hề coi trọng vấn đề danh tính.

Đối với một đêm Gala thiếu đi siêu sao hàng đầu như vậy, danh tiếng cuối cùng sẽ như thế nào, chính bản thân Hoàng Hạc cũng không rõ.

Thấy trên mạng không ngừng đánh giá Gala lễ hội mùa xuân, đồng nghiệp trong sân khấu cũng đặt nghi vấn bà quá táo bạo, sử dụng quá nhiều người mới, Hoàng Hạc chỉ cảm thấy mình quả thật là Trư Bát Giới.

Nhưng hiện tại có thể làm gì nữa?

Tất cả những gì bà có thể làm là chịu đựng áp lực và tiếp tục làm việc, nỗ lực làm tất cả công việc khó khăn của mình.

Về phần kết quả cuối cùng, chỉ có thể để cho khán giả ngồi trước TV phán đoán!

Ngày 17/2, tức đêm giao thừa, danh sách chương trình của Gala Hội xuân đã chính thức được công bố.

Vì tất cả các nhân sự có liên quan đã ký một thỏa thuận nghiêm ngặt không tiết lộ thông tin, nên không ai biết được bộ mặt thật của Gala Lễ hội mùa xuân năm nay sẽ như thế nào trước thời điểm này.

Trong một đêm, các cuộc thảo luận khác nhau về chương trình Gala Lễ hội mùa xuân đã thu hút được các trang mạng xã hội lớn.

Lúc này, có một nhóm chị em khác cha khác mẹ, khi nhìn thấy danh sách chương trình Gala Lễ hội mùa xuân, thì lập tức tiến vào trạng thái ăn tết điên cuồng.

“A a a a mau mau mau ai tới giải thích cho ta một chút! !! Người biểu diễn tiết mục “Giang sơn như họa” là Hứa Chân của chúng ta đúng không? ?”

“Không hổ là con trai ta! Quả nhiên đã có thể đến Gala lễ hội mùa xuân, đúng là bản lĩnh thật lớn!”

“Nhìn xem cái gì mới là bộ mặt chân chính! Buồn cười mấy ngày hôm trước còn có đài địa phương đi khinh bỉ A Chân nhà ta, ha ha, đây đúng là một cái tát đủ vang dội!”

“.....”

Chương 191: Sự Nghi Ngờ Của Công Chúng

Buổi tối hôm đó, các diễn đàn Fans của Hứa Trăn, Weibo, Tieba và những nơi liên quan khác đều rơi vào trạng thái điên cuồng.

Mặc dù danh tiếng của Gala Lễ hội mùa xuân đã giảm trong những năm gần đây, nhưng nó vẫn là một “nguồn tài nguyên quảng bá” hàng đầu cho những người mới đến.

Bởi vì Gala Lễ hội mùa xuân không chỉ có cơ sở quần chúng không gì sánh kịp, mà còn biểu thị cho chính phủ chính thức biểu quyết.

Đây là một nghệ sĩ chính thống.

Đại khái chính là ý tứ đó.

Khi danh sách chương trình Gala Lễ hội mùa xuân được công bố, Quách Uy, một “Suy ca” (Ý chỉ, người luôn xui xẻo) đang được chú ý trên ánh đèn sân khấu gần đây. Hiện tại y đang đọc lại lời kịch của mình trong hậu trường của chương trình mới.

Đang bận bịu thì đột nhiên y phát hiện hơn phân nửa người ở hậu trường đều đang nhìn về phía mình.

Làm sao vậy?

Quách Uy vẽ mặt mòng bức.

Mãi đến mười phút sau, một trợ lý trang điểm tốt bụng mới nhắc nhở: vừa rồi, danh sách chương trình Gala lễ hội mùa xuân của đài CCTV được công bố, Hứa Chân cũng có tên trong danh sách diễn viên.

“Kéo kệt kéo kệt.....”

Quách Uy hung hăng mà siết chặt kịch bản trong tay.

Sở dĩ những người này nhìn y là bởi vì Quách Uy vừa mới có một lần lộn nhào trước mặt Hứa vào Trăn hai ngày trước.

Cả hai đều đang đóng chính trong bộ phim truyền hình ăn khách gần đây và cũng là đối thủ cạnh tranh cho giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất” tại Lễ trao giải Phi Ưng.

Cách đây không lâu, Hứa Trăn và Quách Uy lọt vào vòng bình chọn thứ hai cho giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất”, y đã vô cùng lo lắng.

Tuy nhiên, khi cốt truyện “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” tiến vào phần câu chuyện của Đông Hải Nhất Dao, số phiếu bầu giữa hai người bắt đầu kéo ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Fans của Quách Uy còn tưởng rằng đoàn đội của Hứa Trăn đã xoát phiếu bầu.

Vì thế, nhóm người này liền bắt đầu viết thư, gọi điện thoại, đến official website khiếu nại, mãnh liệt yêu cầu ban tổ chức tẩy phiếu.

Trước sức ép của dư luận, các lãnh đạo của giải thưởng Phi Ưng đã dùng các biện pháp kỹ thuật để dọn sạch cuộc bình chọn.

Sau đó, những người ăn dưa trên mạng đều nhìn thấy một màn cảnh tượng này:

Số phiếu của Hứa Trăn hầu như không thay đổi, trong khi bên Quách Uy lại bị giảm đi một phần ba.

Các fans của Quách Uy lập tức trợn tròn mắt.

Về phần bản thân Quách Uy...

Bọn họ là do ai phái đến đây để nằm vùng đúng không, tôi có thể xé xác bọn họ sao? ?

Sau khi im hơi lặng tiếng vài ngày, các Fans của Quách Uy lại bắt đầu lợi dụng tài nguyên tới Versailles, nói đau lòng ca ca nhà mình, muốn để y đến các buổi lễ của bốn nhà đài, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Không giống như một số nghệ sĩ, không có gì là dễ dàng.

Sau đó, tên của Hứa Trăn xuất hiện trong danh sách chương trình Gala Lễ hội mùa xuân của CCTV

Huyền thoại “Khi ai đó đánh bạn vào má phải, ngay cả má trái cũng bị anh ta quay lại và đánh” bắt đầu được yêu thích trở lại.

Tuy nhiên, thông tin Hứa Trăn sắp xuất hiện trên sân khấu Gala Lễ hội mùa xuân đương nhiên là một điều tuyệt vời đối với hắn, nhưng đối với ê- kíp chương trình Gala Lễ hội mùa xuân, điều đó không tránh khỏi gây tranh cãi.

“Lại là Gala Hội Xuân mì tục khác?”

Chưa đầy 24 giờ sau khi tiết mục đơn được công bố, một bài bình luận như thế này đã được hàng triệu lượt chuyển tiếp.

Bài viết lần đầu tiên điểm lại những kỷ niệm của Gala Lễ hội mùa xuân và mức độ phổ biến của Gala đã từng bước giảm xuống đáy trong những năm gần đây.

Sau đó, lại tỉ mỉ đếm các đặc điểm của mì tục (dùng diễn viên, idol trẻ có nhan sắc lên để câu khách) trong Gala Lễ hội mùa xuân và trích dẫn “Giang sơn như họa” trong danh sách chương trình làm ví dụ.

Rõ ràng là một tiết mục biểu diễn võ thuật, nhưng “Ngô Chấn, Hứa Chân” đều xuất hiện trong danh sách.

Hai người này là ai?

Diễn viên điện ảnh.

Đặc biệt là Hứa Chân, chàng trai này chỉ mới ra mắt công chúng gần đây với bộ phim truyền hình ăn khách “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, một nghệ sĩ lưu lượng mới như vậy, ê- kíp chương trình Gala Lễ hội mùa xuân đã vội vàng vươn tay với cánh ô liu.

Đây là muốn làm gì, mượn lưu lượng để gia tăng nhiệt độ cho chương trình?

Tuy nhiên, với thời gian tổng duyệt ngắn như vậy, liệu chất lượng của chương trình có được đảm bảo?

Hay là hắn ta thực sự chỉ chịu trách nhiệm hát (không cần mở micro), còn những người “chờ đợi” khác trong nhóm mới chịu trách nhiệm biểu diễn võ thuật?

Ngay cả những đạo diễn thuộc thế hệ cũ như Hoàng Hạc cũng không tránh khỏi bị ép buộc và đồng hóa bởi dòng chảy thời

đại và dần khuất phục trước dòng chảy lưu lượng hiện tại.

Có thể nói bài viết với hàng nghìn chữ đã phát huy hết tác dụng đến mức nhuần nhuyễn.

Trên mạng có vô số bài báo như thế này, đạo diễn Hoàng Hạc cũng nhận hàng ngàn thắc mắc, nghi ngờ, ùn ùn không dứt, nhưng bà chỉ có thể bỏ qua, tập trung chuẩn bị chương trình.

Về phần Hứa Trăn, nguyên tắc “Nhắm mắt làm ngơ” đã được chủ nhân của nó thực hiện triệt để.

Weibo của hần vẫn chưa được cài đặt vì nó đã được gỡ cài đặt vào năm ngoái, đối với Gala Lễ hội mùa xuân, hần thậm chí còn không mang theo điện thoại di động của mình.

Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn nhận vé do tổ chương trình phát ra ngồi xuống dưới sân khấu, thấy Gala sắp bắt đầu, bọn họ đều vô cùng lo lắng.

Chỉ mong hết thấy thuận lợi a!

Mặc dù A Trăn nói rằng một vài buổi tập đã được thực hiện đúng cách và không có vấn đề gì xảy ra, nhưng những động tác hần thường tập khiến mọi người cảm thấy sợ hãi khi nhìn chúng!

Chẳng mấy chốc, thời gian đã đến 8 giờ, tiết mục đầu tiên là vũ điệu khai mạc sôi động như thường lệ mở màn cho đêm Gala tối nay.

Chương 192: Phong Thái Điềm Dạm

Dưới sân khấu, hơn một nửa trong số mười mấy minh tinh đều là đồng nghiệp trước đây của Kiêu Phong, khi còn ở Tỉnh Quang Giải Trí. Lấy góc nhìn của anh, đây không chỉ là một đêm Gala lồng lẫ, mà còn có cảm giác quen thuộc quê cha đất tổ “Công ty hợp tác thường niên”.

Ngay sau đó, tiết mục thứ hai là một ca khúc có giai điệu chính, ca từ và nhạc ổn, ca sĩ cũng là một vài nghệ sĩ chất lượng cao, ít tranh cãi, nắm giữ tình hình tương đối ổn định.

Tiết mục thứ ba là một tiểu phẩm, vài vị diễn viên trong đó đều là khách thường xuyên đến dự Gala Lễ hội mùa xuân, mà

phong độ của bọn họ cũng khá ổn định...

Kiều Phong cứ như vậy xem hết ba tiết mục, anh cảm thấy Gala Hội Xuân năm nay, nhìn chung “Ổn”, kịch bản ổn, diễn viên cũng ổn, chất lượng của mỗi tiết mục đều trên tiêu chuẩn cơ bản.

Tuy nhiên nếu đề nói nó có bao nhiêu xuất sắc, thì thật sự khó nói lên được.

Tiết mục của Hứa Trăn được xếp ở vị trí thứ 15, đây là một vị trí nằm giữa.

Khi tiết mục thứ 14 sắp kết thúc, Kiều Phong theo bản năng mà ngồi ngay ngắn lại.

Lúc này là khoảng 10 giờ 30. Ưu điểm của khoảng thời gian này là lượng khán giả đông nhất và quần chúng tương đối rộng.

Thế nhưng, nhược điểm là thời gian này đúng là lúc khán giả đang lưỡng lự không biết có nên đón giao thừa hay là đi ngủ, nếu tiết mục không đủ xuất sắc, bọn họ sẽ trực tiếp tắt TV, bỏ của chạy lấy người.

Mà rating trong khoảng thời gian này lại tụt dốc không phanh, điều đó trực tiếp cho thấy khán giả của chương trình này không thích xem tiết mục, về điểm này sẽ khiến những người liên quan trực tiếp có chút mất mặt, trong đó dĩ nhiên có Hứa Trăn.

Rất nhanh, tiết mục kết thúc, người chủ trì lên đài.

Trên màn hình lớn của hội trường, một đoạn phim ngoài lề của tiết mục “Giang Sơn Như Họa” lần đầu tiên được phát sóng.

Trước ống kính, một nhóm nam nữ chỉ với độ tuổi trung bình 12 đang chăm chỉ tập luyện dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên. Từ mùa hè thiêu đốt đến mùa đông đầy tuyết, các động tác của các em cũng ngày một thuần thục hơn theo các đoạn thời gian.

Các phóng viên có mặt tại hiện trường giới thiệu sơ qua về những đứa trẻ này: chúng đều là con của võ quán Thập Kiêu và không có ngoại lệ, chúng đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi.

Đối diện với máy quay, những đứa trẻ choai choai này không ngừng cười nói, rằng tập võ thuật không biết mệt, võ thuật đã dạy chúng trở nên mạnh mẽ, có thể bảo vệ gia đình trong tương lai, hơn nữa còn đặc biệt ngẫu.

Sau khi phát xong đoạn phim ngoài lề, những đứa trẻ trong video bước ra sân khấu và chuẩn bị bắt đầu phần trình diễn của mình.

Trong hội trường lúc này lập tức vang lên tràng pháo tay khích lệ.

Nhìn thấy cảnh này, Kiều Phong ở dưới sân khấu cũng âm thầm gật gật đầu.

Được rồi, không tồi, đạo diễn cũng rất biết dẫn dắt.

Dù một màn trình diễn hay hay dở, thì thường vẫn là ba điểm trên khán đài và bảy điểm ở hậu cảnh.

Cùng một buổi biểu diễn võ thuật, nếu bạn để một nhóm trẻ con tả xung hữu đột đánh nhau, sẽ thú vị hơn là để một nhóm tinh hoa từ các trường học quý tộc đánh nhau.

Bọn nhỏ vui sướng, tự tin, cùng với tinh thần võ giả, đây là tất cả những điều đáng xem.

Mở màn, dẫn đầu lên sân khấu biểu diễn chính là khách quý Ngô chân.

Đầu tiên y ngồi khoanh chân, đàn tấu một cổ khúc, trong khi một số bé gái biểu diễn Thái Cực kiếm cùng với âm nhạc của y.

Sau đó, trên sân khấu ngày càng có nhiều diễn viên, nhưng do được tổng duyệt kỹ càng nên họ không hề tỏ ra hỗn loạn, thay vào đó, họ trông có trật tự và phân tán, thể hiện kỹ năng điều hành cực kỳ cao.

Kiều Phong không biết võ, nhưng anh cảm thấy những đứa trẻ này ra tay rất gọn gàng, tương đối đẹp mắt. Bất quá, anh không muốn xem màn biểu diễn vào lúc này, anh chỉ muốn xem Hứa Trăn xuất hiện khi nào.

Màn biểu diễn võ thuật của các em nhỏ kéo dài hơn hai phút, hết đợt này đến đợt khác, không ngừng đẩy bầu không khí của khán đài lên cao, khán giả không ít lần vỗ tay tán thưởng.

Tuy nhiên, ngay khi bầu không khí lên đến đỉnh điểm, đèn trên sân khấu đột nhiên mờ đi.

Cùng lúc đó, bối cảnh âm nhạc cũng theo đó dịu xuống.

Một vị lão gia tử râu tóc hoa râm đi lên trước, chậm rãi đánh bài Thái Cực quyền.

Một lúc sau, bộ giàn giáo ở trung tâm sân khấu từ từ dâng lên, kèm theo sương mù tràn ra, trên sân khấu xuất hiện một bóng người màu trắng.

Kiều Phong chỉ cảm thấy một trái tim đột nhiên dâng lên trong cổ họng.

Hứa Trăn!

Hứa Trăn lên sân khấu!

Trong một giây tiếp theo, các lớp sương mù tan biến, một chùm ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu vào bộ giàn giáo, xung quanh bộ giàn giáo, những cô bé mặc đồng phục tập thể dục màu hồng tỏa ra xung quanh theo điệu nhạc, giống như một đóa sen hé nở với những cánh hoa đang tràn ra.

Ở hậu trường, đạo diễn Hoàng Hạc lập tức cầm bộ đàm lên và cắt cận cảnh tâm sân khấu.

Đó là một thanh niên trong bộ đồ luyện công trắng tinh.

Tóc ngắn, vô cùng thoải mái, ngũ quan tuấn tú, dáng người ngạo nghễ đứng thẳng tựa như cây tùng, ngọn trúc.

Hứa Trăn đứng trên bục nâng cao 5 mét, ngay khi xuất hiện, hắn đã cho khán giả nhìn thấy phong thái điềm tĩnh, ung dung và giành được nhiều tràng pháo tay.

Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn cũng theo mọi người vỗ tay, hưng phấn trong mắt đều che không được.

Sự xuất hiện này, quả thực đã con mắt!

Lúc này, ánh sáng và bóng tối trên sân khấu đã thay đổi, bản nhạc cổ du dương, hào hùng cũng trở nên cao vút.

Chương 193: Lên Đỉnh! !

Trên đài, Hứa Trăn cầm một cây bút lông to, vừa lỏng ghép thư pháp, hội họa vào võ thuật, vừa bình tĩnh múa “kiếm bút”.

Hắn giẫm lên cọc hoa mai làm bằng lưng ghế, nhưng động tác tao nhã và bình tĩnh, giống như đi trên mặt đất.

Mỗi khi hắn vẽ một nét, ánh sáng và bóng tối trên sân khấu ngưng tụ thành một tia sáng, như thể đang phun mực vào phong cảnh khi hắn bút tẩu long xà, từng nét, từng nét, vẽ ra sơn hà cầm tú.

“Bốp, bốp, bốp, bốp.....”

Những tiếng cảm thán kèm theo những tràng pháo tay vang dội khắp khán đài.

Hiệu ứng đặc biệt này!

Quả nhiên là hảo công phu!

Đây mới gọi là màn biểu diễn võ thuật “đội tuyển quốc gia” chân chính!

Tuy nhiên, những lời cảm thán kèm theo tiếng vỗ tay vang dội của khán giả còn lâu mới kết thúc.

Khi nhạc nền được kéo dài lên, giàn giáo dần dần hạ xuống.

Ngay khi bệ năng sắp bằng với sân khấu, Hứa Trăn đang đứng trên cọc hoa mai, lập tức thực hiện động tác lộn cú mèo từ trên ghế nhảy xuống, vững vàng tiếp đất. Phong cách đột ngột này đã khiến cho động tác phiêu dật của Thái Cực Quyền trở nên sắc bén, mạnh mẽ.

Lúc này, Ngô Chấn vừa rời sân khấu, cũng lên sân khấu lần nữa, trên tay cầm một cây bút lớn, cùng với Hứa Trăn, mỗi người múa bút vẩy mực cực nhanh.

Ánh sáng và bóng tối trên sân khấu đung đưa, tiết tấu càng lúc càng nhanh, dần dần bổ sung cho cảnh vật trên nền sân khấu, ngưng tụ thành một bức tranh tráng lệ và khí thế của giang sơn thịnh thế.

Giang sơn như họa, tráng lệ non sông.

Lúc này, tất cả khán giả trong hội trường đều không khỏi đứng dậy vỗ tay tán thưởng cho màn trình diễn mãn nhãn trước mặt.

“Ratings như thế nào? Có trượt xuống hay không?” Hậu trường, tổng đạo diễn Hoàng Hạc háo hức hỏi khi xem màn trình diễn gần như hoàn hảo trên sân khấu.

Các nhân viên nhìn chăm chăm vào vòng cung nhô cao bất thường trước mặt họ, và sững sờ trong vài giây trước khi cuối cùng thốt lên: “Lên đỉnh!”

“Ratings chạm đỉnh cao nhất từ khi đêm Gala bắt đầu!”

Sau khi biểu diễn xong “Giang Sơn Như Họa” Hứa Trăn, Ngô Chân và những người khác cũng không nán lại trên sân khấu quá lâu.

Chương trình phát sóng trực tiếp khác với chương trình phát sóng đã ghi hình, mà cách sắp xếp của chương trình cũng rất chặt chẽ.

Sau khi tất cả các nghệ sĩ biểu diễn xuất hiện theo kế hoạch trước, họ lập tức rời sân khấu.

Hứa Trăn đi vào hậu trường, sớm có nhân viên công tác chuẩn bị áo khoác phủ thêm cho hắn.

Sau đó, một phóng viên của CCTV đến và phỏng vấn ngắn gọn với hắn trên hành lang quen thuộc.

Cuộc phỏng vấn này sẽ không có trong chương trình truyền hình trực tiếp của Gala Lễ hội mùa xuân, nhưng nó sẽ được sử dụng như một mẫu tin hậu trường và được cắt thành phóng sự đặc biệt của Gala Lễ hội mùa xuân vào sáng hôm sau.

“Hứa Chân, xin chào!”

Một nữ phóng viên hào hứng giơ micro về phía Hứa Trăn và nói: “Màn trình diễn vừa rồi thực sự rất tuyệt vời, cảm ơn vì đã mang đến cho khán giả cả nước một buổi biểu diễn như thế này, quả nhiên là một đêm Gala lộng lẫy!”

“Bạn có muốn gì với khán giả đang xem chương trình hay không?”

Hứa Trăn vừa mới biểu diễn cường độ cao, cho nên hơi thở có chút gấp gáp.

Hắn đơn giản điều chỉnh một chút, sau đó mỉm cười nói: “Đầu tiên chúc mọi người năm mới vui vẻ!”

“Ngoài ra, tôi muốn nhắc nhở tất cả những người yêu thích võ thuật và các bạn rằng không nên bắt chước các động tác nguy hiểm

“Ghế trên sân khấu vừa rồi được làm rất đặc biệt, nó đủ ổn định, và có nhiều biện pháp an toàn được bố trí xung quanh.

“Mọi người không nên dùng ghế để luyện cọc hoa mai trong nhà của mình.”

“Ha ha ha.....” Nữ phóng viên cười đến thập phần thoải mái, ngay sau đó lại hỏi, “Có thể giới thiệu cho chúng ta một chút, câu đã mất bao lâu để luyện tập cho tiết mục này?”

“Vì chương trình Gala Hội xuân yêu cầu tuyệt đối bảo mật nên không có chuyện tiết lộ thông tin liên quan. Tôi đoán rất nhiều bạn có thể tò mò về điều này.”

Hứa Trăn nhớ lại một chút và nói: “Tôi chính thức nhận được lời mời vào đầu tháng 11 năm ngoái, khi tôi đến trường quay số 1 của CCTV lần đầu tiên.

“Sau đó, tôi dựa theo sự sắp xếp của tổ tiết mục, liên tục qua lại ba lần với võ quan Thập Kiều, tập luyện cùng các diễn viên khác.

“Thời gian tập luyện chung không dài, tổng cộng có lẽ không quá 20 ngày, nhưng đội chương trình đã sắp xếp kế hoạch tập luyện cho tôi và thời gian tập luyện độc lập là hơn ba tháng. “

“...”

Sau một cuộc phỏng vấn ngắn, Hứa Trăn rời trường quay và trở về căn hộ thuê dưới sự hộ tống của tài xế.

Theo yêu cầu của đạo diễn, hắn không cần tham gia xuất hiện trong phần đếm ngược cuối cùng và có thể tự mình rời đi sau khi biểu diễn.

Nhiều diễn viên lớn tuổi thường yêu cầu tổ chương trình sắp xếp tiết mục của mình lên trước, chính là để sớm diễn xong rồi rút lui về nhà.

Tuy nhiên, Hứa Trăn bên này tiêu tiêu sái sái mà chạy lấy người, nhưng cuộc thảo luận trực tuyến về “Giang Sơn Như Hoa” lại sắp nổ tung mất rồi.

Số lượng các cuộc thảo luận trong thời gian thực tăng nhanh chóng và mức độ phổ biến của Internet nhanh chóng leo lên mức cao nhất kể từ khi đêm Gala bắt đầu.

“Quá ngẫu, soái đến phát khóc!”

“Vài phút trước, tôi còn tự hào về việc a Chân nhà tôi có mặt trong Gala Lễ hội mùa xuân, nhưng bây giờ có vẻ như Gala Lễ hội mùa xuân nên tự hào vì có thể mời A Trăn của chúng tôi! !”

“Hứa Chân đã lấy bản thân để kéo giá trị của Gala Lễ hội mùa xuân! !”

“Hiện tôi đang du học ở nước ngoài và một số người bạn địa phương nghe nói rằng hôm nay là Tết Nguyên đán nên tất cả đều đến ăn sủi cảo và xem Gala Lễ hội mùa xuân với chúng tôi. Ban đầu, một nửa số sủi cảo chúng tôi làm đã bị nấu chín quá mức và chúng tôi đang bị đám đông chế giễu. May mắn thay, Gala Lễ hội mùa xuân đã giúp chúng tôi kiếm lại được thể diện của mình! “

“Tiết mục “Giang Sơn Như Họa” thật sự tuyệt vời! Thậm chí nó còn làm đám bạn của tôi phải ngây ngẩn một thời gian, đúng là quá nở mày nở mặt, hahaha!”

“.....”

Các bình luận về “Giang Sơn Như Họa” trên mạng hầu hết đều tích cực. Không ai còn nói về những nhận xét bất hòa như “lưu lượng” hay “mị tặc” nữa.

Nếu màn trình diễn đã quá tuyệt vời, mà bạn còn nói rằng đây là vì đội biểu diễn đã đầu hàng phương tiện lưu lượng để thu hút sự chú ý, thì bạn thực sự quá mù quáng.

Ngay khi vụ “đánh rắm” chệch bại, nghi ngờ tràn lan trước đó trên mạng, dần dà cũng có những bình luận trên Weibo không thể gọi là khen nhưng nó đã phá vòng vây và thu về lượng chuyển tiếp kinh khủng.

Chương 194: Lưu Thủ Nhi Đồng

Weibo chính thức của diễn viên Tống Úc đăng bài, nội dung là:

“Tôi đang ở quê nhà và xem Gala Lễ hội mùa xuân cùng với các trưởng bối.

“Cô của tôi có hỏi, đây là tiết mục của “Lưu thủ nhi đồng” sao? Đúng là không dễ dàng gì.

“Tiểu hài tử đứng trên giàn giáo kia cũng là lưu thủ nhi đồng à? Xem hấn gầy như vậy, nếu là ở trong thôn chúng ta, thì ta nhất định sẽ nấu những món ngon cho hấn ăn.”

Dưới bài đăng còn kèm theo một hình ảnh phụ họa, đó là Hứa Trăn khi đang biểu diễn tiết mục “Giang Sơn Như Họa”.

Chưa đầy nửa tiếng sau khi Weibo này được đăng tải, lượt bình luận tích lũy sau đó đã lên đến hàng chục nghìn.

“Ha ha ha ha ha lưu thủ nhi đồng... Tết này đúng là cười đến ngất mất!”

“#Lưu thủ nhi đồng Hứa Chân#, nhất định sẽ lên hot search.”

“Hứa Chân, cô nãi kêu cậu về thôn ăn cơm!”

“Nhìn cậu ấy gầy không khác gì mấy đứa trẻ đó! Mau mau tag tên công ty quản lý của Hứa Chân, để bọn họ tăng lương cho A Chân nhà chúng ta!”

“Phải nói một điều là mấy đứa trẻ bị bỏ rơi ở nhà còn béo hơn Hứa Chân cả một vòng.”

“...”

Mà cùng lúc đó, xa xa ở Cam Châu, hòa thượng Liễu Nhiên cũng đang xem Gala Hội Xuân.

Ông cầm chiếc điện thoại di động mà Hứa Trăn đã đưa cho mình vào lần trước, nhìn thấy bài đăng của Tống Úc vừa phát lên, khóe miệng nhin không được hơi hơi nhếch lên.

Làm gì có cái gọi là “Lưu Thủ nhi đồng”, bần tăng cũng chưa bao giờ xuống núi đi hoá duyên.

Ngược lại, đồ đệ phải thường xuyên ra ngoài kiếm tiền, còn sư phụ như mình lại ở lại trên núi, làm lưu thủ hòa thượng.

(Lưu thủ nhi đồng: “Đứa trẻ bị bỏ rơi”, đây là những đứa trẻ nông thôn có cha mẹ phải kiếm sống bằng nghề lao động nhập

cư ở các vùng đô thị xa xôi và không đủ khả năng để ở nhà với chúng.)

....

“Giang Sơn Như Họa” đã được đón nhận nồng nhiệt, để nói ai là người hạnh phúc nhất, e rằng không phải Hứa Trăn, cũng không phải Ngô Chấn, mà là Hoàng Hạc, tổng đạo diễn của Gala Lễ hội mùa xuân.

Hoàng Hạc năm nay đã 59 tuổi, khó có được một hôm lại thức khuya để soát số liệu thời gian thực của Gala Hội Xuân, vui mừng đến mức miệng không khép lại được.

Thông thường, đường cong ratings thời gian của Gala Lễ hội mùa xuân phải là một hình parabol. Nó bắt đầu tăng dần từ 8h00, cao nhất vào lúc 9h30-10h00, sau đó giảm dần từ 10h30.

Nhưng kết quả năm nay, vào lúc 10: 40 tối, đường cong ratings, vốn đã bắt đầu giảm, đột nhiên tăng ngược lại xu hướng, tăng hơn 5 điểm phần trăm trong vòng vài phút và ratings tức thời đã đạt đến con số đáng kinh ngạc là 42,23%.

Mà trong khoảng thời gian này, vừa lúc chính là tiết mục biểu diễn võ thuật “Giang Sơn Như Họa”.

Tỷ lệ người xem mới được thêm vào trong mỗi khoảng thời gian là tương đương nhau, tức là số người chỉ bật TV trong khoảng thời gian này hoặc chỉ chuyển kênh sang Gala Lễ hội mùa xuân cũng tương tự.

Tuy nhiên, vì tiết mục tốt và tỷ lệ giữ chân khán giả cao nên rating sẽ xuất hiện tình huống tăng cao.

Vào sáng sớm hôm sau, xếp hạng tổng thể của khán giả Gala Lễ hội mùa xuân này đã được công bố và dữ liệu 35,23% đã thiết lập mức cao mới trong sáu năm qua.

Mà kỷ lục vào 6 năm trước cũng do chính Hoàng Hạc từ mình tạo ra.

Hoàng hạc làm tổng đạo diễn, bà nhận được sự chú ý của mọi người ở bất cứ nơi nào mà bà đến vào ngày hôm nay, giống như một nữ hoàng vừa được đăng quang.

Hoàng đạo yên tâm thoải mái mà tiếp nhận ca tụng của mọi người.

Thật sự, số liệu này chính là tâm huyết mà bà đã dày công vun đắp.

Dù là sắp xếp tiết mục, quy cách sân khấu hay tuyển chọn, tuyển dụng nhân sự, tất cả đều do bản thân bà hết sức thúc đẩy.

Tái xuất đấu trường sau sáu năm, bản thân Hoàng Hạc cũng cảm thấy mình là huyền thoại khi lật ngược tình thế và tiếp tục huy hoàng khi Gala Lễ hội mùa xuân vương phủ phải tranh cãi gay gắt.

Bà đã kết thúc bức màn một cách rực rỡ huy hoàng và vẽ nên một cái kết viên mãn cho sự nghiệp của mình.

Còn về việc liệu Gala Hội Xuân trong tương lai có thể tiếp tục vinh quang của năm nay hay không...

Xin lỗi, chuyện này tôi không quản được.

Tôi, đã nghỉ hưu!

Chỉ qua một đêm, “Giang Sơn Như Họa” đã nhanh chóng càn quét toàn bộ Internet và trở thành một chương trình phổ biến ở cấp độ hiện tượng.

Nhưng mà, Hứa Trăn, một trong các đương sự chính lại chưa ý thức được bản thân mình đang phát hỏa.

Vào đêm giao thừa, hấn đi ngủ trước 12 giờ và dậy vào lúc 5 giờ sáng hôm sau như thường lệ, sau khi thấp giọng niệm một đoạn kinh trong phòng ngủ, hấn mặc quần áo thể thao và đi xuống cầu thang để tập thể dục buổi sáng.

Căn hộ mà công ty thuê cho hấn tuy không lớn nhưng cộng đồng ở nơi đó là một cộng đồng dân cư cao cấp. Có một hồ nước nhân tạo lớn trong tiểu khu và có một con đường ván gỗ dài bên cạnh hồ.

Thói quen của Hứa Trăn vào mỗi buổi sáng là chạy quanh lối đi bộ lát ván để khởi động, sau đó tìm một góc vắng vẻ bên hồ để từ từ luyện tập công phu của mình.

Ưu điểm của khu dân cư này là cư dân đa phần lớn tuổi, cho nên rất ít người có thể nhận ra hấn.

Tuy nhiên, sáng nay, khi hấn đang tập thể dục buổi sáng ở tầng dưới, hấn đã gặp một số cô chú và cô bác đã chào đón mình rất

thân tình.

Nghe thấy những người xa lạ gọi tên mình một cách quen thuộc, Hứa Trăn thật sự rất ngạc nhiên.

Gala Hội Xuân lợi hại như vậy sao?

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, độ nổi tiếng của mình đã tăng lên cao như vậy?

Chương 195: Thư Mời Thử Vai

Bất quá cũng may, nhóm bác trai bác gái này không phải đội truy tinh, bọn họ tiếp xúc với Hứa Trăn cũng chỉ giới hạn trong chào hỏi một cái mà thôi, không hề muốn quấy nhiễu sinh hoạt của hắn.

Ngược lại, có một lão gia gia ngày thường cũng xem như quen biết, đã cố ý chạy đến nhớ Hứa Trăn chỉ mình đánh Thái cực quyền.

Tất nhiên Hứa Trăn sẽ không từ chối yêu cầu như vậy.

Chỉ là hắn nhìn cái vạch trắng mà lão gia gia dùng phấn vẽ trên mặt đất, có chút khó hiểu.

Ông lão nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của cậu liền cười “Cái cọc hoa mai của cậu nguy hiểm quá, lão già ta không dám đánh đâu.

“Ta chỉ vẽ đại khái mấy đường, xem như lưng ghế, haha.”

Hứa Trăn: “.....”

Không biết vì cái gì, hắn tự dưng nhớ tới một trò chơi khi còn nhỏ đã từng chơi qua, gọi là “Nhảy ô”.

....

Buổi sáng hôm đó, Kiều Phong, vì kích động đến mức nửa đêm không ngủ được, sáng sớm liền mang theo đôi mắt gấu trúc đến tìm Hứa Trăn.

Sau khi vào cửa, anh khéo léo đi vào bếp chuẩn bị cho mình một bát cháo, sau đó hớn hờ nói: “Có một tin vui, hơn nữa còn có một tin cực tốt hơn, cậu muốn nghe cái nào trước?”

Hứa Trăn: “..... Tin tức tốt đi.”

Kiều Phong hắc hắc cười nói: “Tin tức tốt là, ratings của Gala Lễ hội mùa xuân đã được tính và “Giang Sơn Như Họa” đã giành được rating cao nhất toàn chương trình.”

Hứa Trăn hơi hơi nhướn mày.

Lợi hại như vậy sao?

Hắn tiếp tục hỏi: “Vậy tin cực tốt là gì?”

Một nụ cười bí ẩn xuất hiện trên khóe miệng của Kiều Phong.

Anh mở một email trong điện thoại di động, đưa cho Hứa Trăn và nói: “Vừa rồi tổ dự trù của “Tam Quốc” đã gửi cho chúng ta một lời mời thử vai!”

Hứa Trăn vừa nghe xong lời này, thì hai mắt tức khắc sáng lên.
“Tam Quốc” !

Mình quả nhiên đã bắt được cơ hội này!

Trời à, bản thân thích nhiều nhân vật như vậy, mình nên lựa chọn diễn ai đây?

Kiều Phong tiếp tục giải thích: “Anh mới tìm người xác nhận qua. Lời mời mà chúng ta nhận được thuộc bậc thứ hai, đây là một lựa chọn khá tốt.

“Ở bậc thứ nhất, chính là “mời diễn”, chỉ cần đồng ý thì liền có nhân vật, khác ở chỗ là diễn nhân vật nào thôi.

“Về phần bậc thứ hai, những diễn được được đội dự trù yêu thích, thì có thể cạnh tranh thông qua buổi thử vai.

“Còn bậc thứ ba, hoàn toàn là lựa chọn ngẫu nhiên, có được chọn hay không, còn phải xem mệnh của mỗi người.”

Sau khi nói xong, Kiều Phong thập phần cảm khái mà lắc lắc đầu, nói: “Anh vốn dĩ còn nghĩ đủ biện pháp để tranh vé bậc thứ ba, nhưng không ngờ, nghệ sĩ nhà chúng ta thật sự có khả năng như vậy.

“Không cần anh vất óc tìm mưu kế, tìm phương pháp, mà người ta đã chủ động phát thư mời cho chúng ta.

“Có một câu nói, “Nếu người nở rộ, thanh phong tự đến”.

“Có một số chuyện, người khác đoạt không được thì cậu cũng đoạt không được.”

Hứa Trăn hỏi: “Khi nào thì thử vai? Gần đây em còn phải chuẩn bị cho kỳ thi nghệ thuật, liệu thời gian có bị xung đột hay không?”

Kiều Phong nói: “Khả năng là không. Thời gian chuẩn bị cho ê-kíp lớn ít nhất là nửa năm. Bọn họ chỉ mới lập dự án cách đây không lâu, buổi thử vai sẽ phải bắt đầu sau mùa xuân.

“Cậu nên chuẩn bị thật tốt ngay từ bây giờ, lúc rảnh có thể xem lại nguyên tác và phiên bản cũ của “Tam Quốc Diễn Nghĩa” một lần, sau khi xem xong, anh sẽ đi mua thêm sách và đĩa cho cậu tham khảo.”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Kiều ca, anh nghĩ em nên diễn nhân vật nào đây?”

Kiều Phong nói: “Cậu chuẩn bị nhân vật nào cũng được.

“Buổi thử vai chỉ để xem xét kỹ thuật diễn xuất của cậu mà thôi, còn tổ đạo diễn sẽ quyết định nhân vật cuối cùng, cậu muốn cũng không được tính.”

Nói xong, anh không thể nhịn được cười và nói: “Cậu đã nghe qua sự hỗn loạn các vai diễn trong phiên bản cũ của “Tam Quốc” chưa? Diễn viên đóng Lưu Bị, thật ra lúc thử vai là Tào Tháo, còn người diễn Gia Cát Lượng, thì thử vai Chu Du.

“Còn có đoàn phim “Hồng Lâu” hơn 90% các diễn viên nữ đều đến thử vai Đại Ngọc và Bảo Thoa, nhưng cuối cùng họ đều được chọn thành các nhân vật khác nhau.”

Hứa Trăn: “.....”

Oa, loại đoàn phim thần tiên này, nghe tới thật đáng sợ!

Kiều Phong nghĩ nghĩ, nói: “Theo ý của anh, cậu nên lựa chọn nhân vật ở tuyến trung tâm.

“Lưu Quan Trương cùng Tào tặc, cậu không thích hợp. Mà trong số các nhân vật còn lại Gia Cát Lượng, Tôn Quyền, Chu Du, Triệu Vân, Tư Mã Ý, cậu cứ tùy ý chọn một người đi.”

Hứa Trăn không cần nghĩ ngợi liền nói: “Em chọn Triệu Vân!”

Kiều Phong gật đầu nói: “Có thể. Bất quá cậu cũng không cần quá để bụng, buổi thử vai này hầu như không liên quan gì đến kết quả cuối cùng.”

“Cậu muốn thử vai nhân vật Triệu Vân, nhưng cuối cùng đạo diễn lại đưa kiếm, kêu cậu diễn Hạ Hầu n.”

Hứa Trăn: “.....”

Nếu thật là như vậy, tôi có thể cự tuyệt vai diễn được không! !

Từng ngày qua đi.

Chẳng bao lâu, kỳ nghỉ Tết âm lịch đã kết thúc, thời gian đã đến ngày 28 tháng 2, tức ngày 10 tháng Giêng âm lịch. Lúc này, các trường đại học nghệ thuật đã lục đục chuẩn bị cho kỳ thi.

Hứa Trăn chỉ nộp đơn vào ba trường: Trung Ương, Bắc Ảnh và Thượng Hải, lịch trình hiện tại của hắn khá lỏng lẻo.

Trường đầu tiên hắn tham gia chính là Hý kịch Trung Ương, trường cũ của Tống Úc và Lâm Gia.

Vào buổi sáng của ngày thi đầu tiên, Kiêu Phong đưa Hứa Trăn đến khu vực lân cận của trường và để hắn tự mình đi bộ đến đó.

Tuy nhiên, ánh mắt của các phóng viên đang ngồi xôm ở đây rất hung ác, cho dù Hứa Trăn đội mũ và đeo khẩu trang, nhưng nhìn thoáng qua cũng bị họ nhận ra, sau đó nhanh chóng vây quanh hắn.

Có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng thi nghệ thuật cùng năm với hắn, nhưng về danh tiếng, ai có thể so sánh với Hứa Trăn, người đang được chú ý trong những ngày này?

Chương 196: Áp Lực Không Nhỏ

Dọc đường đi xếp hàng, đánh dấu, vào bàn, gần như có thể nói là toàn bộ hành trình đều bị phát sóng trực tiếp.

Bất quá cũng may, dù sao cũng là đại khảo trước mặt, các phóng viên cũng có vẻ chuyên nghiệp hơn so ngày thường, ít nhất không ngăn cản Hứa Trăn, khiến hắn không kịp giờ đi vào.

Nội dung của ngày thi đầu tiên rất đơn giản, đó là một phần tự giới thiệu và đọc diễn cảm một đoạn thơ hiện đại.

Có rất nhiều người, cho nên tiến độ rất nhanh, Hứa Trăn còn chưa kịp cảm thấy căng thẳng đã bị nhân viên công tác đuổi ra khỏi phòng thi.

Hắn thập phần hoài nghi vừa rồi đến tột cùng mình đã phát huy như thế nào.

Tất cả đều diễn ra quá đột ngột khiến hắn hầu như không ấn tượng về màn trình diễn của mình.

Cũng may, đầu tháng 3, ba trường đại học liên tiếp công bố danh sách thí sinh lọt vào vòng thứ hai, Hứa Trăn may mắn mà thông qua toàn bộ.

Không trúng tuyển ngoại lệ, không bị mất tên, số phiếu dự thi của hắn lại xuất hiện trong danh sách vòng thứ hai của ba trường một cách bình thường, không có gì đặc biệt.

Điều này khiến tâm trí của Hứa Trăn thư giãn không ít.

Rất tốt, quả không hổ là các trường đại nghệ thuật lâu đời.

Một diễn viên trẻ như bản thân, chỉ mới đóng vài phim truyền hình thì đơn giản là không đủ cho người ta xem.

Không cần quá lo lắng, cứ thi bình thường, không có sự khác biệt giữa mình và các thí sinh khác.

Nhưng mà, vào ngày thi vòng thứ hai ở Bắc Ảnh, một chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh.

Nội dung thi của vòng thứ hai là đọc diễn cảm thơ, cùng với một đoạn thể hiện tài năng.

Hứa Trăn vốn tính toán đánh một bài quyền dài, nhưng mà vài vị giám khảo nghe được hắn muốn đánh quyền, thì một đám lại lộ ra biểu tình thất vọng.

Một trong những giáo viên nữ trẻ tuổi nhìn hắn với ánh mắt háo hức và hỏi: “Bạn học Hứa Trăn, chúng ta có thể xem “Giang Sơn Như Họa” không?”

Hứa Trăn: “.....”

Vị lão sư này!

Tại sao cô còn nhắc đến tiết mục đêm đó?

Tôi đến đây để đi thi, hay vẫn là đến để biểu diễn nghệ thuật?
?

Nếu là cái sau, vậy phiền toái cho tôi ít phí lên sân khấu đi!

Hàng năm, sẽ có rất nhiều thí sinh là minh tinh đến tham gia kỳ thi nghệ thuật, trong đó còn có người nổi tiếng hơn Hứa Trăn.

Các giám khảo từ lâu đã miễn nhiệm với những người nổi tiếng, họ sẽ không bao giờ nể mặt với một người nào đó chỉ vì hấn ta đã ra mắt.

Bất quá, Hứa Trăn có hơi khác so với các “thí sinh minh tinh”.

Ấn tượng của hấn trong tâm trí giám khảo không phải là một “ngôi sao”, mà là một người biểu diễn võ thuật xuất sắc.

Lúc này, vị giám khảo cố tình nhắc đến “Giang Sơn Như Họa”, thực chất đây chỉ là lời động viên, công nhận trách nhiệm dành cho hấn.

Tất nhiên, nó không loại trừ một số người thực sự muốn xem nó.

Hứa Trăn phun tào lại phun tào, nhưng vẫn thành thành thật thật mà đánh một đoạn võ thuật ngắn trong “Giang Sơn Như Họa”.

Chẳng qua uyển chuyển mà cự tuyệt lời đề nghị dùng chổi để thay thế bút lông của ban giám khảo.

.....

Ba ngày sau, vòng thi thứ hai ở Hý Kịch Trung Ương bắt đầu.

Năm nay, Hý Kịch Trung Ương không có ba vòng thi, mà ngay vòng thứ hai sẽ trực tiếp quyết định sinh tử của thí sinh.

Vì vậy, áp lực của kỳ thi này bỗng trở nên nhiều hơn so với các năm trước đây.

Có hơn 8.000 người báo danh cho vòng thi đầu tiên của Hý Kịch Trung Ương, nhưng số lượng người vượt qua vòng thứ hai giảm mạnh xuống còn hơn 300 người. Khi Hứa Trăn kiểm

tra tài liệu ở cửa, hắn đột nhiên cảm thấy lo lắng bất đồng so với vòng thi thứ nhất.

“Xin chào bạn học, vui lòng cầm theo giấy chứng nhận, dựa theo bảng hướng dẫn đến nơi quy định để chờ thi.”

Nhân viên công tác kiểm tra giấy chứng nhận xong, thì đem giấy trả lại cho hắn.

Hứa Trăn tiếp nhận giấy chứng nhận, vừa định nói một tiếng cảm ơn, nhưng bỗng nhiên phát hiện “Nhân viên công tác” trước mắt nhìn qua có chút quen mắt.

Lâm Gia?

Sao cô lại ngồi ở chỗ này?

Hứa Trăn sững sốt một hồi, sau đó lập tức phản ứng lại: Chà, nghe nói Lâm Gia hiện tại vẫn là sinh viên năm ba của Hý Kịch Trung Ương.

Có lẽ là vì cô ấy không có gì để làm trong kỳ nghỉ đông, cho nên mới tới trường để làm tình nguyện viên?

Lúc này, Lâm Gia đang ngồi sau chiếc bàn dài ở cửa nhìn thấy Hứa Trăn còn đang nhìn chằm chằm mình, hai mắt giống như trắng rằm, mang theo ý cười.

Đúng vậy, tôi sẽ không nói mình đã lấy có hợp gia đình để từ chối công ty hợp thường niên, rồi lại dùng công ty hợp thường niên để lấy có từ chối hợp gia đình và cuối cùng là có mặt ở đây đâu.

Vì các thí sinh ở phía sau vẫn đang xếp hàng chờ vào địa điểm, nên Hứa Trăn cũng không thể dừng lại ở đây để trò chuyện với Lâm Gia, hắn mỉm cười vẫy tay với cô rồi đi thẳng vào khuôn viên trường.

Lâm Gia nhìn bóng dáng Hứa Trăn dần dần đi xa, tiếc nuối mà thở dài.

Ai, không thể hóa thân thành cầu đá a!

Vì cầu đá sẽ không thể di chuyển!

.....

Ngay sau đó, Hứa Trăn đã tìm thấy tòa nhà đặt phòng thi dưới sự chỉ dẫn của bảng hướng dẫn.

Bởi vì đã tiến hành xác nhập vòng hai và vòng ba, cho nên nội dung thi của vòng hai sẽ không nhanh gọn lẹ như vòng một.

Bước vào tòa nhà dạy học, nơi đặt phòng thi và nhìn những thí sinh khác nhau trên hành lang, Hứa Trăn cảm nhận được cỗ áp lực không nhỏ.

Chỉ tiêu tuyển sinh của Hý Kịch Trung Ương năm nay là 50 người.

Nói cách khác, chưa đến 1/6 trong số hơn 300 người đã vào vòng hai, có thể ở lại cho đến khi kết thúc.

Chương 197: Không Quen Biết

Dù có một số lợi thế hơn những người khác về kinh nghiệm đóng phim nhưng Hứa Trăn lại có phần thiếu tự tin khi chuẩn bị cho kỳ thi nghệ thuật.

Cuộc thi vòng thứ hai này không phải là cuộc thi tuyển phim điện ảnh và phim truyền hình, nội dung bao gồm nhiều khía cạnh khác nhau như âm thanh, sân khấu, đường nét, nội dung...

Đặc biệt chú trọng việc kiểm tra các kỹ năng cơ bản.

Nhiều thí sinh đã bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi nghệ thuật từ nửa cuối học kỳ hai của trường trung học, hoặc thậm chí sớm hơn, mà Hứa Trăn thực sự chỉ dành hơn hai tháng để chuẩn bị cho kỳ thi quan trọng này.

Dù đã làm mọi cách trong khoảng thời gian có thể kiểm soát được nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút chột dạ.

“A, Hứa Trăn? Cậu cũng ở đây sao?”

Hứa Trăn đang đứng bên cửa sổ trên hành lang và tập trung vào nội dung của kỳ thi tiếp theo, thì đột nhiên có người vỗ vào phía sau lưng hắn.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau là một nam sinh lạ mặt.

Người này có vóc dáng cao, lông mày rậm và mắt một mí, không tính là quá đẹp trai nhưng lại rất “cao cấp”, với khuôn mặt ấn tượng rất dễ nhận biết.

Hứa Trăn chắc chắn rằng hắn không biết người này.

Nhưng nếu đối phương đã chào hỏi với hắn, hắn vẫn phải lễ phép mỉm cười lại và đáp: “Đúng vậy, ta ở phòng thi số ba.”

Kể từ sau Gala Hội Xuân, Hứa Trăn đã trở nên rất quen với việc có người lạ trò chuyện với mình.

Tuy người này nhìn qua có chút quen thuộc, nhưng hắn cũng không thấy có cái gì kỳ lạ.

Người nọ dựa vào cửa sổ, đứng gần Hứa Trăn, chống hai tay lên bệ cửa sổ, cảm khái mà cười nói: “Đã bao lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau, không ngờ hiện tại cậu đã trở thành một đại minh tinh!”

“Một đường đi tới đây, nơi nào tôi cũng nghe thấy có người bàn luận về cậu.”

Hứa Trăn: “...”

Lâu rồi không gặp nhau?

Trước kia tôi có gặp cậu sao?

Hắn kinh ngạc nhìn về phía nam sinh trước mắt, ngẩn ngơ sau một lúc lâu, vẫn là nhịn không được nói: “Bạn học, thực xin lỗi tôi không có ấn tượng, không biết nên xưng hô với cậu như thế nào?”

Người nọ vừa nghe lời này, miệng khẽ nhếch, kinh ngạc nói: “Cậu không nhớ tôi?”

Hứa Trăn bị những lời này của đối phương làm cho bối rối.

.... Tôi nên nhớ rõ sao?

Nhưng thực sự không có một chút ấn tượng nào!

“Mẹ nó, đúng là vô tình!” Người nọ nhìn thấy biểu tình của Hứa Trăn, vẻ mặt giống như vô cùng đau lòng, nói, “Nói tốt cầu phú quý, chó tương quen, thế nhưng cậu một hơi leo lên cao như vậy, quay đầu đã quên mất các huynh đệ ở quê nhà?”

“Đường đất ở cửa thôn vẫn còn đang chờ trải nhựa đây này!”

Hứa Trăn: “.....”

Đại ca!

Cậu rót cuộc là vị nào? Có thể cho tôi một lời giải thích hay không!

“A, lão sư hảo.....”

“Lão sư buổi sáng hảo!”

“Uông lão sư hảo.....”

“”

Khi cả hai còn đang lâm vào tình huống giằng co, thì chợt nghe chung quanh truyền đến âm thanh chào hỏi.

Hứa Trăn quay đầu liền thấy, cách đó không xa, một nam nhân trung niên vóc dáng thấp đang bung ly nước trong tay, chậm rãi đi về phía đám người.

Người này trạc 50 tuổi, đường nét rắn rỏi và bộ dáng nghiêm nghị, ít nói cười.

Vì Hứa Trăn đã chuẩn bị từ trước nên chỉ cần nhìn thoáng qua là hắn đã nhận ra người này: Uông Bác Vũ, một trong những giáo sư của Khoa biểu diễn Hý Kịch Trung Ương.

Nếu ông ta xuất hiện ở chỗ này, vậy xem ra đây là một trong các vị giám khảo của vòng thi này.

Giáo sư Uông mang theo vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu với đám đông.

Ánh mắt của ông ta nhìn qua các thí sinh xung quanh, tuy nhiên, sau khi nhìn thấy nam sinh quen thuộc đang đứng bên cạnh Hứa Trăn thì biểu cảm lại có chút thay đổi.

“Nhất Phàm, cậu cũng tham gia kỳ thi năm nay sao?” Uông Bác Vũ dừng bước chân, lập tức hỏi nam sinh kia.

Thái độ của nam sinh vô cùng cung kính: “Đúng vậy, Uông lão sư, năm trước đoàn kịch của chúng tôi vừa đi lưu diễn ở Cao Lư, cho nên không kịp tham gia kỳ thi năm đó.”

Uông Bác Vũ gật gật đầu, không nói gì thêm, mà tiếp tục cầm ly nước của mình rồi đi về phía trước.

Thẳng đến khi bóng dáng ông ta biến mất ở cuối hành lang, các vị thí sinh mới lại lần nữa khe khẽ nói nhỏ lên.

Lúc này, Hứa Trăn lại lần nữa nhìn về phía nam sinh có chút quen thuộc kia, nói: “Xin lỗi, xin hỏi nên xưng hô với cậu như thế nào? Tôi thật sự không có ấn tượng.”

Nhưng mà lúc này, biểu tình còn phong phú vừa rồi của nam sinh lại bỗng nhiên thay đổi thành một gương mặt khác.

Vẻ mặt của bình tĩnh, nhìn về phía Hứa Trăn, hơi hơi nâng cằm lên, nói: “Ồ, cậu không có ấn tượng cũng đúng, bởi vì chúng ta thật sự không có quen biết.”

Hứa Trăn: ?? ?

Nam sinh quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, khuôn mặt bình tĩnh hoàn toàn khác với vẻ hoạt bát vừa rồi, nhìn qua không khác gì hai người, đáp: “Giới thiệu một chút, tôi là Mạnh Nhất Phàm, xin lỗi vì đã quấy rầy cậu, vừa rồi tôi chỉ tùy ý tìm trạng thái để diễn xuất.”

Lúc này, y móc từ trên túi áo lông vũ ra một thanh Chocolate được đóng gói xinh đẹp, nói: “Cái này là tôi mua khi đi Cao Lư vào lần trước, cậu ném thử xem.”

Nói xong, y đem chocolate nhét vào trong tay Hứa Trăn, xoay người liền đi.

Để lại một mình Hứa Trăn hỗn độn trong gió.

Thí sinh nghệ thuật...đều có cá tính như vậy sao?

Hay là tôi đã vô tình gặp phải một kẻ lập dị? ?

Số báo danh của Hứa Trăn tương đối muộn, còn lâu mới đến lượt.

Cầm miếng chocolate trong tay, vẻ mặt khó mà nói nên lời, tạm thời hẳn phải quên khúc nhạc đệm này đi và tiếp tục ôn luyện cho vòng thi tiếp theo.

“A? Hứa Trăn? Cậu cũng ở đây sao?”

Nhưng mà không quá vài phút, một lời thoại quen thuộc lại lần nữa vang lên sau lưng hắn.

Chương 198: Bắt Chước Sẽ Chết

Hứa Trăn vô cùng bất đắc dĩ mà quay đầu, muốn nhìn xem có phải lại là diễn viên nào muốn trêu chọc mình hay không, nhưng mà cũng may, lần này thật sự là người quen.

Cô gái từng quay chung MV với Hứa Trăn trước đây, A Y Mộ.

Hứa Trăn nhìn thấy cô mới bừng tỉnh nhớ ra: Đúng rồi, trước đó có nghe nói cô ấy học văn hóa không tốt cho nên xui xẻo thi rớt, xem ra năm nay cô lấy lại dốc sức chiến đấu từ đầu.

Nhìn thấy người quen, A Y Mộ tươi cười vẫy vẫy tay với hắn, vừa định nói gì, thì bỗng nhiên nhìn thấy socola trên tay hắn, không nhìn được mà cảm thán: “à, cậu cũng bị Mạnh Nhất Phàm chơi một vỏ sao?”

Hứa Trăn nghe vậy thì sùng sốt, nói: “Mạnh Nhất Phàm là ai?”

A Y Mộ móc một thanh chocolate y đúc từ trong túi ra chu môi nói: “Là người vừa mới đưa chocolate cho cậu.”

“à, tên Mạnh Nhất Phàm này đúng là phiền muốn chết !”

“Vừa nãy y nhìn thấy tôi thì tức giận nói tôi giành bạn trai của y, thật sự làm tôi căng thẳng đến toát mồ hôi !”

“Kết quả não loạn hồi lâu lại là đang diễn kịch, tức chết tôi mà !”

“Hừ, y cứ đùa như vậy sau này còn ai tin lời của y nữa chứ? Không lẽ y chưa từng nghe chuyện ‘Cậu bé chẵn cừ’ sao ?”

Hứa Trăn nghe cô ta lải nhải một đồng oán giận, hồi lâu vẫn chưa kịp load hết.

A Y Mộ giành bạn trai của hắn ?

Mối quan hệ này có phải là hơi rối ròi không ?

Sau khi nghe A Y Mộ thuyết minh một hồi, cuối cùng thì Hứa Trăn cũng có thể hiểu được lai lịch của vị diễn viên kia.

Mạnh Nhất Phàm, diễn viên của đoàn kịch Hải Đường thủ đô.

Y đã diễn rất nhiều vai chính trong các bộ phim thanh xuân, hơn nữa còn nhiều lần được phía Kịch Viện Quốc Gia mời biểu diễn các nhân vật quan trọng.

Nghe nói cậu em này sinh ra trong gia đình nghệ thuật, trưởng bối trong nhà đều là diễn viên kịch có tiếng trong nghề, gia cảnh rất sâu.

Hứa Trăn vô cùng ngạc nhiên với lý lịch thâm sâu này của y.

Hắn cũng không hề thần thánh hóa diễn viên kịch nói, chỉ là, đoàn kịch nói Hải Đường mà Mạnh Nhất Phàm ở này hắn cũng xem như có hiểu biết.

Bởi vì trước khi Tống Úc ký hợp đồng với Đông Nhạc Ảnh Thị thì là diễn viên của đoàn kịch này.

Nói như vậy, vị huynh đệ phiên phức này cũng xem như sư đệ đồng môn của Tống Úc rồi sao?

Đối với kỹ thuật diễn của Tống Úc, từ trước đến giờ Hứa Trăn vẫn luôn bội phục.

Lúc đầu khi hai người cùng quay [Tuyệt Đại Song Kiều], Hứa Trăn đã cảm thấy mình học được rất nhiều từ y.

Cho dù đã là hơn một năm rồi, hắn cảm thấy kỹ thuật diễn của mình đã có tiến bộ không nhỏ vậy mà Tống Úc vẫn có thể chỉ bảo cho hắn ở rất nhiều phương diện.

Sau khi Hứa Trăn nói chuyện với A Y Mộ mấy câu thì không nói nữa, mỗi người đều chuẩn bị nội dung thi nghệ thuật tiếp theo.

Chắc khoảng đến 9: 30 thì giám thị mới gọi đến tên Hứa Trăn.

Vòng hai của Trung Hí (Hý kịch Trung Ương) là 5 người một tổ, cùng vào phòng thi.

Nhưng oan gia ngõ hẹp, Hứa Trăn không khéo lại gặp phải Mạnh Nhất Phàm vừa mới đùa bỡn mình một phen.

Hai người hai mặt nhìn nhau, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Nhân lúc tổ trước vẫn chưa ra, Mạnh Nhất Phàm tiến đến lại gần Hứa Trăn, thấp giọng nói: “Thật ra tôi có một câu hỏi vẫn luôn muốn hỏi cậu.”

Hứa Trăn hỏi: “Câu gì?”

Mạnh Nhất Phàm nói: “Lúc trước tôi xem ‘Tuyệt Đại Song Kiêu’ mà cậu diễn, cái đoạn cậu cướp kiếm của Thần Túc đạo trưởng ấy, có phải là bắt chước lại thầy Lăng Vân trong ‘Cô Tinh Kiếm’ không?”

Hứa Trăn nghe đến sững sờ, hắn còn chưa kịp trả lời thì Mạnh Nhất Phàm lại nói: “Đoạn Ám Dạ Thiết Tâm đi ám át Giang Biệt Hạc, cậu ra tay ngăn cản hắn, có phải là bắt chước thầy Phương Tĩnh Vũ trong ‘Tam Hiệp Ngũ Nghĩa’ không?”

“Còn có, đoạn cậu giao thủ với Yên Nam Thiên bên bờ sông, có phải là bắt chước thầy Trần Chính Hào trong ‘Thần Châu Kỳ Hiệp’ không?”

Nghe được lời này, Hứa Trăn ngạc nhiên.

Không sai chút nào.

Lúc đó khi diễn “Tuyệt Đại Song Kiêu”, Hứa Trăn vẫn là một người nghiệp dư hoàn toàn, không có chút khái niệm nào về diễn xuất.

Trợ lý Chu Hiểu Mạn vì để tiện cho hắn quay đã tìm vài đoạn mô phỏng mỗi cảnh diễn cho Hoa Vô Khuyết, để hắn có nghiền ngẫm ra cảm giác của Hoa Vô Khuyết thông qua nhãn pháp của các vị tiền bối.

Hứa Trăn cho rằng, những chuyện mà Chu Hiểu Mạn làm này, dường như không ai làm được.

Không ngờ được là, vị bạn học diễn tinh này lại có thể nói chuẩn đến như thế.

Mạnh Nhất Phàm nhìn biểu cảm kinh ngạc của Hứa Trăn, biết được mình đã đoán đúng rồi.

Y không khỏi mỉm cười, nói: “Trên mạng có rất nhiều người khen kỹ thuật diễn của cậu giỏi, nói thật tôi thấy cũng hơi buồn cười, có thể là do bọn họ ít xem phim đi.”

“Bản chất của kỹ thuật diễn là một loại sáng tạo nghệ thuật chứ không phải là bắt chước.”

“Nếu như anh cứ mãi bắt chước biểu diễn của người khác, thì sẽ không thể nào hình thành phong cách của riêng mình, chỉ có thể là bắt chước bừa thôi.”

“Bắt chước chắc chắn sẽ chết.”

Chương 199: Con Rể Tới Nhà

Hứa Trăn nghe lời giáo huấn ở tư thế cao cao tại thượng của y, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Đây chính là kiêu căng của diễn dịch thế gia sao?

Nếu như là hơn nửa năm trước, khi hắn vừa mới quay xong “Tuyệt Đại Song Kiêu”, nghe xong những lời này sợ là thật sự cảm thấy mồ hôi đầm đìa.

Bởi vì khi đó, hắn thật sự chỉ là bắt chước một cách thuần túy, không hề biết diễn.

Nhưng bây giờ đã là gần một năm qua rồi, ai có thể là cùi bắp mãi chứ?

Hứa Trăn quay đầu nhìn y một cái, bình tĩnh mà nói: “Cậu nói với tôi nhiều như vậy, là sợ lát nữa thi không qua tôi sao?”

Mạnh Nhất Phàm bật cười nói: “Xin lỗi, cậu vẫn không nằm trong phạm vi tranh đua của tôi.”

Hứa Trăn nói: “Xin lỗi, tôi cũng đúng là không quen biết cậu.”

“Phì....”

Nghe được đối thoại của hai người, một thí sinh đứng bên cạnh không nhịn được bật cười thành tiếng.

Sắc mặt Mạnh Nhất Phàm lập tức trùng xuống.

Được, được lắm, cậu không biết tôi.

Bây giờ hắn lại là “Thiên hạ này không ai là không biết quân”, giỏi rồi, ghê gớm rồi!

Thế thì cũng không còn gì để nói nữa rồi, dùng thực lực để nói đi!

Y cũng muốn xem mình tinh như hắn có thể làm được bài thi gì cho công chúng!

....

Mấy phút sau, phần biểu diễn của tổ trước kết thúc, mấy người Hứa Trăn, Mạnh Nhất Phàm bị gọi vào phòng thi.

Sau khi 5 người giới thiệu sơ qua về mình với giám khảo, thì nhanh chóng đến phần thi đọc diễn cảm thơ và thanh nhạc.

Bởi vì phần thi thanh nhạc không phải là kỹ thuật cao siêu gì cho nên, mỗi người đều chuẩn bị một ca khúc dân tộc đơn giản tự nhiên.

Giọng của Hứa Trăn không tồi, nhưng vì ít luyện tập, cho nên điệu hát dân gian chỉ hát tròn trịa mà thôi.

Sau đó là đến phần thi quan trọng của vòng thi thứ hai: tiêu phẩm tập thể.

Một người trong số 5 người đại diện lên rút phiếu, đề thi là “Con rể tới nhà”.

Sau thời gian 10 phút chuẩn bị, biểu diễn bắt đầu.

5 người trong tổ xúm lại, cũng không quan tâm đến ai là nhân vật của công chúng, ai là diễn viên có kinh nghiệm, mọi người đều thảo luận sôi nổi, cố gắng dành vai diễn tốt hơn cho mình.

Lúc này thì Hứa Trăn lại bình tĩnh hơn những người khác một chút.

Cũng không phải là hắn không quan tâm đến bài thi của mình.

Mà là trong lòng hắn rõ ràng, cho dù là giành được vai diễn nào, thì kết quả cuối cùng vẫn đều phải xem mình diễn như nào.

Sau hai ba phút, phân công nhân vật của đã được xác định: Mạnh Nhất Phàm diễn con rể, ba thí sinh khác diễn con gái, ba vợ, mẹ vợ.

Còn về Hứa Trăn, thì diễn ông nội của nhà gái.

Những người khác ít nhiều đều cảm thấy hơi chột dạ, cảm thấy như mình mồm năm miệng người đẩy Hứa Trăn lên vị trí này, giống như có chút bất nạt người khác vậy.

Nhưng Hứa Trăn lại khá là thích nhân vật này.

Ông nội cũng có thể rất đẹp trai mà!

Ví dụ như ông nội của Tiểu Hoàn Tử, khi con trẻ cũng là nhân trung long phượng, rất đẹp trai!

Mấy phút tiếp theo, mọi người ríu rít thảo luận hướng đi của kịch bản.

Bởi vì thời gian có hạn, cũng không thể hi vọng tiểu phẩm này đặc sắc bao nhiêu, đại khái là thiết kế mâu thuẫn giữa những người trẻ và trưởng bối, sau đó dùng quan điểm yêu đương và hôn nhân phổ biến mấy năm gần đây làm tư tưởng, phân chuẩn bị trước cũng đã hoàn thành.

Giám khảo trong phòng thi nhìn thời gian, nói: “Thời gian đếm ngược 5 phút, bắt đầu.”

Giám khảo chính giáo sư Uông Bác Vũ vừa uống trà trong ly vừa chú ý quan sát biểu diễn của mấy người.

Ông ta khá quan tâm phần thi của tổ này.

Trong 5 thí sinh, không chỉ có một thí sinh là minh tinh nổi tiếng nhất khóa này Hứa Trăn, đồng thời còn có con trai của một người bạn cũ của ông, bây giờ đã là một diễn viên kịch nói được công nhận rộng rãi - Mạnh Nhất Phàm.

Diễn viên có kinh nghiệm, muốn diễn tốt màn biểu diễn ngẫu hứng như thế này thật ra không hề khó.

Quan trọng là ở việc tìm đúng vị trí của nhân vật, diễn ra được nội dung tác phẩm.

Uông Bác Vũ tin tưởng, dựa vào thực lực của Mạnh Nhất Phàm, diễn tiểu phẩm ngẫu hứng như này, căn bản là việc nhỏ như con thỏ.

Rất nhanh, phần biểu diễn trong hiện trường bắt đầu.

Khởi động đầu tiên là ba mẹ của cô gái, hai người anh một câu, tôi một câu, bày tỏ sự lo lắng của mình đối với hôn nhân đại sự của con gái.

Sau mười mấy giây đối thoại kết thúc, Uông Bác Vũ đơn giản xác định phần biểu diễn của bọn họ.

Mẹ vợ đại khái được 70 điểm, mà ba vợ thì không đạt chuẩn.

Năng lực đọc lời thoại không được, ngôn ngữ hình thể quá gượng ép, lại còn thường cản trở bạn diễn của mình.

Này là một tấm chiếu mới vừa không có kinh nghiệm biểu diễn, vừa không có thiên phú.

Đúng lúc này, Hứa Trăn lên sân.

Hắn không hề tiến về phía hai người ba mẹ vợ, mà đứng ở một bên sân khấu phía xa xa, tay từ từ đánh Thái Cực Quyền.

Hắn nghe lời tranh luận của hai người trong sân khấu, chậm rãi nói: “Con cháu tự có phúc của con cháu, không nhọc cha mẹ lo lắng mù quáng.”

“Nếu như Tiểu Thiển đã dẫn người về nhà, vậy thì chắc chắn là thật sự thích. Hai đứa chúng bay ấy à, đừng có dùng ánh mắt xoi mói nhìn con nhà người ta, phải nhìn điểm tốt nhiều hơn!”

Bên sân, Uông Bác Vũ hơi sững sốt.

Diễn viên nhỏ này, cảm được cảm giác của một người già!

Cậu ta đặc biệt đi quan sát ngôn từ hành động của người già sao?

Chương 200: Quá Chối Mắt

Hứa Trăn lên sân khấu không đến 10 giây, giám khảo chính Uông Bác Vũ đã âm thầm tăng cao sự đánh giá của mình về hắn.

Chỉ nhìn mỗi màn biểu diễn vừa rồi, ít đã được trên 85 điểm rồi.

Không phải là nói kỹ thuật diễn của hắn tốt bao nhiêu, mà là, động tác, thần thái, ngữ khí đều rất rất giống với trạng thái của một người già thực thụ.

Bước chân nặng nề, lưng hơi gù, nói chuyện như là trong rương kéo gió, thở hỗn hển.

Thậm chí, Uông Bác Vũ có thể tưởng tượng ra từ trong dáng đi của hắn: Người này dường như chân không quá linh hoạt, giống như bị phong thấp, đĩa thắt lưng cũng có chút vấn đề....

Có thể đơn giản thông qua ngôn ngữ cơ thể diễn một nhân vật giả thiết đến mức độ này, có thể nói là rất cao cấp.

Trong kế hoạch bồi dưỡng sinh viên chính quy của Trung Hí cũng có chương trình dạy như này, nhưng là, cho dù những sinh viên đã từng học qua môn này, cũng có rất ít người có thể đạt được trình độ như Hứa Trăn.

Chênh lệch thiên phú, có đôi khi rất khó thông qua sự cố gắng sau này để bù đắp lại được.

Uông Bác Vũ cúi đầu, âm thầm viết câu nhận xét đầu tiên về Hứa Trăn vào tờ bảng điểm: Trước khi thi đã tiến hành quan sát nhân vật một cách chuyên nghiệp, có thiên phú khá cao trong việc mô phỏng.

Viết xong câu này, Uông Bác Vũ ngẩng đầu, tiếp tục xem.

Sau đó, nhân vật con rể mà Mạnh Nhất Phàm và “con gái” do một thí sinh khác diễn lên sân.

Hai người nói chuyện mấy câu đơn giản ở cửa nhà trước, người con rể bày tỏ tâm tình căng thẳng của mình hiện tại, con gái thì an ủi qua loa, sau đó, hai người gõ gõ cửa.

Ba vợ đến mở cửa cho hai người vào, mẹ vợ thì vắt chân ngồi trên ghế salon, dùng ánh mắt soi mói nhìn về phía con rể.

Vai ông nội mà Hứa Trăn diễn nói mấy câu khách sáo không đau không ngứa.

Tính đến bây giờ, mấy người đều diễn rất quy củ.

Ngoại trừ kỹ năng cơ bản của ba vợ hơi kém một chút, kỹ năng biểu diễn của bốn người còn lại đều trên mức độ đạt chuẩn.

Lúc trước Uông Bác Vũ đã quan sát phân bản luận đầu của 5 người, biết bọn họ đều tiến hành định vị đại khái cho mỗi nhân vật:

Nhân vật chính con rể là Phượng Hoàng nam xuất thân từ nông thôn, đặc điểm tính cách là vừa tự ti lại tự phụ;

Con gái là cô gái mềm mại gia cảnh tốt, chưa từng trải qua nỗi khổ của củi gạo dầu muối, ôm ảo tưởng không thực tế về cuộc sống;

Ba mẹ vợ không hài lòng lắm về người sắp làm con rể này, hai người một người phụ trách hát mặt đỏ, một người phụ trách

hát mặt trắng, chen ép tất cả các phương diện của phượng hoàng nam này.

Ông nội thì phụ trách ba phải, cho dù người khác nói thế nào, ông đều bày tỏ sự cung chiều vô điều kiện đối với cháu gái rườ.

Giả thiết nhân vật này Uông Bác Vũ cơ bản là tán thành, xem như là tổ thí sinh thực tế nhất trong số các tổ thí sáng nay.

Nhưng mà, tiêu phẩm cứ diễn diễn mãi, Uông Bác Vũ lại phát hiện ra, hiệu quả cuối cùng thể hiện ra lại có chút khác với tưởng tượng trước đó.

-- Mạnh Nhất Phàm quá chói mắt rồi.

Là một diễn viên thành thực có kinh nghiệm lên sân diễn hàng trăm lần, y đứng trong đám người, mỗi hành vi lời nói, nhất cử nhất động, đều mang theo khí chất diễn vô cùng nổi bật, cảm giác biểu diễn tinh tế làm cho mấy thí sinh thường ở xung quanh tạo nên cảm giác thua kém.

Y ngồi trước mặt ba mẹ vợ, thái độ thành khẩn, không kiêu ngạo không tự ti, mặc dù ngoài miệng nói trong nhà điều kiện không được tốt, nhưng trên mặt lại không có chút tự ti, giống như không phải đang bị làm khó dễ, mà là đang kiêu ngạo giảng giải về trải nghiệm cuộc sống đầy phấn đấu của mình.

Rõ ràng ở trong giả thiết là nhân vật bị khinh bỉ nhất trong sân khấu, Mạnh Nhất Phàm lại dùng thực lực, khí chất của mình diễn giải ra cái gì gọi là “chỉ có diễn viên nhỏ, không có nhân vật nhỏ”.

Lại thêm, Mạnh Nhất Phàm tự như có chút khinh thường biểu diễn của những người khác, luôn vô tình mà cố ý ngắt câu thoại tiếp theo của người khác, điều này làm cho cục diện nhìn qua càng nghiêng về một bên.

Không đến hai phút trôi qua, trong sân khấu cho dù là người diễn vai phản diện, người diễn vai hiền từ, đều biến thành xanh mặt.

Không diễn nổi nữa!

Đừng nói là tiếp tục gây khó dễ, thậm chí là một rót cho y một chén trà!

“Ha ha, Tiểu Mạnh là người nông thôn, thế thì ba mẹ cháu vốn làm nghề gì? Có bảo hiểm xã hội không, có tiền trợ cấp tuổi già không?” Thí sinh diễn vai mẹ vợ căng da đầu hỏi.

Mạnh Nhất Phàm nói: “Thưa dì, cháu không giấu dì, ba mẹ cháu đều là nông dân chính gốc, trong nhà thuê mấy mẫu đất, từ trước đến giờ là trồng rau, mấy năm gần đây chuyển sang trồng cây ăn quả, nhưng mấy năm nay hoa quả bán không được giá, cơ bản cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.”

“Còn về bảo hiểm xã hội, năm đó sức khỏe ông bà cháu không tốt, cháu và em trai lại đang đi học, thật sự không có tiền mua cái này, ba mẹ cháu cũng không có tiền dưỡng lão.”

Mạnh Nhất Phàm thái độ thành khẩn nói: “Dì, tình hình nhà cháu như thế nào cháu đều ăn ngay nói thật cho dì, không hề lừa dối. Bây giờ mỗi tháng cháu đều gửi về nhà 2000 tệ, về sau số tiền này cũng sẽ không ngừng.”

“Cháu là con trưởng, không có khả năng trơ mắt nhìn ba mẹ tuổi già không nơi nương tựa.”

“Khi dì suy xét về điều kiện của cháu, có thể trực tiếp giảm thu nhập của cháu xuống 2000,3000 tệ, cháu sẽ tiếp tục cố gắng từ xuất phát điểm này.”

Một phen lời nói trực tiếp chặn họng lại lời thoại phía sau của ba mẹ vợ luôn rồi.

Hai người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không nói tiếp được.

Chương 201: Trông Cậy Vào Hứa Trăn

Lúc này Hứa Trăn chỉ có thể tiếp tục làm nhân vật ba phải, hẩn chậm rãi bước qua, chấp tay sau lưng, cười ha ha nói: “Đứa nhỏ Tiểu Mạnh này tốt, hiếu thuận.”

“Giống như năm đó Mỹ Quyên đôi xử với ông bà thông gia vậy. Nay gọi là gì nhỉ, không phải người một nhà, không vào chung một cửa, ha ha.”

Nữ sinh diễn vai mẹ vợ được Hứa Trăn thức tỉnh, vội vàng tiếp tục thuận theo những gì đã chuẩn bị trước mà nói: “Không giống, con không so được với người ta.”

“Năm đó khi ba mẹ con nằm viện, con chỉ giúp sức, tiền viện tiền thuốc đều là của hai ông bà tự mình trả, con không cho được đồng nào đâu.”

“Mà ông bà ngoại con bé cũng đều là cán bộ, tiền bảo hiểm y tế của người ta cao lắm, ở viện tốt nhất, uống thuốc tốt nhất, nhưng lại không hết bao nhiêu tiền.”

“Hơn nữa, năm đó mẹ con lại cho con căn nhà cũ của cả nhà, hai ông bà chưa từng bạc đãi con bao giờ.”

Nói đến đây, thí sinh diễn vai con gái vội vàng nói: “Mẹ, sao mẹ lại nói lời này chứ.”

“Người ta đâu có thể chọn được xuất thân của mình.”

Mẹ vợ vừa định nói, “Không thể chọn được xuất thân, nhưng con rể thì có thể chọn.”

Nhưng lúc này Mạnh Nhất Phàm lại giành lời trước, nói:

“Cháu vừa nhìn thấy dì thì đã cảm thấy có lẽ xuất thân của dì vô cùng tốt, từ nhỏ đã được sự giáo dục tốt nhất, cung chiều nhất mà lớn lên.”

“Tuy rằng ba mẹ cháu chỉ là nông dân bình thường, nhưng đã giành cho cháu những gì tốt nhất rồi, lòng biết ơn của cháu đối với họ cũng giống như tình cảm của dì đối với ông bà ngoại vậy.”

“Cháu tin rằng, năm đó dì cố gắng hết sức để chăm sóc ông bà, chắc chắn cũng là vì bọn họ là ba mẹ của dì, mà không phải là vì thân phận cán bộ của họ.”

“Cho dù không có bảo hiểm y tế thì dì cũng sẽ đối xử với họ như vậy.”

Mẹ vợ: “.....”

Hay rồi, lời thoại tiếp theo lại bị đẩy ngược lại rồi!

Tiếp theo nên diễn kiểu gì đây? Vừa rồi chưa nghĩ đến!

Có điều rất rõ ràng, Mạnh Nhất Phàm cũng không định để người khác suy nghĩ.

Y nhanh chóng tiếp lời qua, đứng lên đi đến giữa sân khấu, tiến hành một phen bộc bạch chính mình của phượng hoàng nam nông thôn.

Chân thành tha thiết, cảm động lòng người, trong lúc cấp bách cũng có thể tổ chức được ngôn ngữ đến bậc này, không thể không nói, thật sự làm cho người ta vô cùng kính phục.

Nhưng mà, lúc này giám khảo chính Uông Bác Vũ lại không nhận được hơi cau mày.

Tiểu phẩm có thể nói là vở diễn của một mình Mạnh Nhất Phàm mất rồi.

Ngoại trừ Hứa Trăn với mấy câu ba phải, ba mẹ vợ nói hai câu khó dễ không có lực sát thương, hai người khác trên căn bản là thùng rỗng kêu to.

Nếu như là đi thử vai của phim điện ảnh, các người không giành được lời thoại là các người đáng đời.

Mặc dù nói mấy người khác căn bản không cùng một đẳng cấp với Mạnh Nhất Phàm, nhưng không thể vì vậy mà một mình độc chiếm tiểu phẩm, trực tiếp xóa bỏ tư cách biểu diễn của thí sinh khác chứ.

Bị Mạnh Nhất Phàm ép kịch nghiêm trọng, cùng với thi rớt Trung Hí là hai khái niệm khác nhau.

Cục diện này sao phá vỡ được?

Ông suy nghĩ một chút, chỉ đành cho Hứa Trăn đang trên sân khấu một ánh mắt.

Bây giờ chỉ có cậu là diễn viên có kinh nghiệm thôi.

Nghĩ cách cứu cục diện đi, tôi sẽ tăng điểm bên ngoài cho cậu!

Ánh mắt của Hứa Trăn không hề nhìn về phía ban giám thị, nhưng vì diện tích của phòng học không rộng, hắn vẫn liếc nhìn thấy chỉ thị của Uông Bác Vũ.

Hứa Trăn hiểu ý rồi.

Thế là, hắn liền chấp tay sau lưng, lão đảo đi về phía Mạnh Nhất Phàm đang cảm xúc dâng trào diễn thuyết.

Nhìn thấy cảnh này, Uông Bác Vũ ở bên sân khấu buông chén trà giữ nhiệt trong tay xuống, hơi tập trung tinh thần.

Ông muốn biết Hứa Trăn sẽ dùng cách nào để phá vỡ cục diện.

Uông Bác Vũ giả tưởng, nếu như bây giờ ông đang ở trong sân khấu, ông sẽ trách móc Mạnh Nhất Phàm mấy câu, đè ép khí thế của y; sau đó ném đề cho người khác, dần dần xoay chuyển cục diện một chiều trở lại.

Có điều ấy à, Hứa Trăn chắc là sẽ không làm như vậy.

Một mặt, hắn cũng là một thí sinh, nếu như hắn có thể cướp được kịch từ Mạnh Nhất Phàm, rất có thể sẽ tiếp tục diễn chứ không phải là hùng hồn đá cho người khác.

Mặt khác, hắn là một diễn viên điện ảnh, vốn đã có lợi thế ở trong biểu diễn ngẫu hứng, hắn không hấn có thể áp được khí chất của Mạnh Nhất Phàm.

Hơn nữa, cách đè ép cũng vô cùng thử thách người.

Nhân vật bây giờ của Hứa Trăn là ông nội ba phải, nếu như hắn diễn quá dữ dội, không cẩn thận thì sẽ sụp đổ hình tượng; nhưng nếu như quá ôn tồn, lại không giành được tiết tấu.

Tình hình bây giờ đối với người có thực lực kém một chút mà nói, quả thật chính là câu hỏi chí mạng.

Cùng lúc đó, thí sinh khác trong sân khấu cũng nhìn thấy Hứa Trăn đi về phía Mạnh Nhất Phàm, trong lòng không khỏi dấy lên một tia kỳ vọng.

Tuy rằng Hứa Trăn cũng đối thủ cạnh tranh của bọn họ, nhưng trong phần diễn hơn hai phút vừa rồi, người khác đều có thể cảm nhận được rõ ràng: Hứa Trăn sẽ suy nghĩ đến hiệu quả tổng thể của cả tiểu phẩm, sẽ dành phần diễn thích hợp cho người khác, chứ không chỉ lo cho biểu hiện chính mình như Mạnh Nhất Phàm.

Chỉ là, bị giới hạn bởi nhân vật, ông nội cũng không có cách giữ quyền chủ động trong sân khấu.

Này làm cho những người còn lại không khỏi có chút hối hận.

Sớm biết như này, nên phân cho Hứa Trăn nhân vật đối lập với Mạnh Nhất Phàm.

Ba mẹ vợ, thậm chí con gái, đều có phạm vi hành động rộng hơn nhân vật ông nội này!

Chương 202: Kịch Trong Kịch

Trong sân khấu, Hứa Trăn đi rất chậm, nhưng cũng hơi gấp, loại cảm giác quái dị này nhìn qua có chút buồn cười.

Mãi đến tận bảy, tám giây sau, Hứa Trăn “đi đứng bất tiện” cuối cùng cũng đi đến bên cạnh Mạnh Nhất Phàm.

Khi mọi người ở đây đều đang mong đợi hắn sẽ mở lời như nào, Hứa Trăn lại bỗng nhiên không nói một lời mà giơ cánh tay lên.

“Tét!”

Một tiếng vang giòn, Hứa Trăn đánh một cái tát mạnh vào ót Mạnh Nhất Phàm.

Mọi người: “....”

Tình huống gì vậy?

Ông nội này là muốn làm gì?

Mà Mạnh Nhất Phàm vừa mới bị đánh một cái thì quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hứa Trăn ở bên cạnh, cả người đều ngây ngẩn.

“Dừng!”

Một giây sau, khi tất cả mọi người ở hiện trường nghĩ mãi không ra, Hứa Trăn đột nhiên mở miệng, quay về hướng góc tường không một bóng người hô lên: “Tạm dừng quay phim!”

Nói xong, hắn quay đầu lại, dờ eo, háng giọng giận dữ nói: “Mạnh Nhất Phàm, vừa rồi cậu diễn cái gì vậy?”

“Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, không được thay đổi kịch bản, không được thay đổi kịch bản! Nào cậu cho chó ăn rồi à? !”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong hiện trường đều bừng tỉnh đại ngộ.

À!

Thì ra, Hứa Trăn là đang thêm một giả định nữa cho màn biểu diễn này: Tình cảnh bây giờ không phải thật sự là “Con rể đến nhà”, mà là một đoàn phim đang quay cảnh con rể đến nhà!

Phim trong phim!

Xuất sắc!

Tạm ngừng vật lý, trực tiếp hô cắt!

Lúc này, Mạnh Nhất Phàm trong sân khấu đương nhìn cũng nhìn ra được tình hình hiện tại.

Tuy rằng y tức giận phần bộc bạch thâm tình của mình bị ngắt quãng, nhưng còn đang thi, y chỉ có thể tức giận mà thuận theo hướng đi này tiếp tục diễn.

“Xin lỗi đạo diễn, vừa rồi tôi có chút cảm xúc dâng trào...”

Mạnh Nhất Phàm không tiếp tục sự hăng hái vừa rồi, mà là trở nên hơi khúm núm.

Mà Hứa Trăn thì lại không hề khách khí mà hừ lạnh hai tiếng, nói: “Cảm xúc dâng trào? Một cảnh, hai cảnh là cảm xúc dâng trào, lần nào cậu cũng lấy lý do này với tôi, cậu nhiều tình cảm đến nỗi không có chỗ chứa rồi sao hả?”

“Tự cho mình thông minh dạy người khác diễn kịch, mở miệng khép miệng đều là lý luận! Còn tự cho mình là kỹ thuật diễn tốt bao nhiêu, cậu trực tiếp vũ nhục mấy chữ ‘kỹ thuật diễn’ này luôn rồi!”

Lời này, rõ ràng là ở trong kịch, Mạnh Nhất Phàm lại cảm thấy như là đầu gối mình mạnh mẽ trúng hai mũi tên, nhất thời á khẩu không thể trả lời được.

Hứa Trăn nhìn thấy bộ dáng trợn mắt há mồm của y này, hừ lạnh nói: “Tôi hỏi lại cậu một lần cuối cùng, rốt cuộc có thể diễn hay không?”

“Có thể diễn thì diễn, không thể diễn thì rút!”

Đoạn thoại này, cảm xúc của Hứa Trăn hoàn toàn đầy ắp.

Mạnh Nhất Phàm chỉ cảm giác như trước mình không phải là một thí sinh tuổi tác tương đồng, mà là một vị bạo quân phim trường thực thụ.

Lòng bàn tay của y không khỏi rịn mồ hôi, theo bản năng mà cúi đầu khom lưng nói: “Có thể diễn, có thể diễn! Xin đạo diễn cho tôi thêm một cơ hội nữa!”

Hứa Trăn hung dữ trừng mắt nhìn y một cái, sau đó quay người nhìn xung quanh sân khấu một vòng, lên giọng hô: “Các tổ chuẩn bị! Cảnh vừa rồi diễn lại!”

Hắn vỗ vỗ tay, dùng giọng nói như tiếng chuông vỗ nói: “Tất cả mọi người, nâng cao tinh thần, tranh thủ quay một lần là qua!”

“Bắt đầu!”

Theo tiếng ra lệnh của Hứa Trăn, màn tiểu phẩm này lại một lần nữa quay lại điểm xuất phát.

Hai người ba mẹ vợ ở nhà lo lắng việc hôn nhân đại sự của con gái, con gái và con rể thì ở ngoài cửa căng thẳng, chần chừ không dám vào.

Lần này, Mạnh Nhất Phàm rõ ràng thu lại khí chất trên người, mạch câu chuyện cũng quay lại tiết tấu tốt nhất đã bàn bạc lúc ban đầu.

Trong không khí khá bình tĩnh này, ba thí sinh còn lại đều tiếp tục tìm được trạng thái diễn.

Đặc biệt là nữ sinh đóng vai mẹ vợ kia, phát huy có thể nói là rất xuất sắc.

Giám thị chính Uông Bác Vũ nhìn màn biểu diễn dưới sự dẫn dắt của Hứa Trăn mà quay lại ban đầu, vui mừng gật gật đầu.

Kịch trong kịch, đây không tính là sáng tạo rất kinh diễm gì, nhưng vận dụng ở đây lại vô cùng đúng đắn.

Bởi vì, trước khi Hứa Trăn ra tay cứu cục diện, vừa vận là lúc màn biểu diễn này đã thật sự toang rồi.

Ngoại trừ Mạnh Nhất Phàm và Hứa Trăn, ba thí sinh khác đều hoàn toàn nằm ở ngoài tình huống, ánh mắt dao động, vẻ mặt nóng nùng, từng người bởi vì không giành được đất diễn mà gấp đến độ nhảy lên.

Mà bỗng nhiên cái “Kịch trong kịch” này của Hứa Trăn xoay ngược tình huống, như là rút củi đáy nồi, biểu hiện vừa rồi của mấy người lại có lời giải thích thỏa đáng.

– Tổ phim trong biểu diễn rất có thể là một gánh hát rong, có người diễn không tốt, có người giành đất diễn, thậm chí ngay

cả đạo diễn cũng còn phải kiêm làm diễn viên trong kịch.

Đám người như này sẽ vì giành đất diễn mà làm tiểu phẩm bị hỏng, hợp tình hợp lý.

Mang theo giả thiết này để xem, những biểu hiện sứt sẹo vừa rồi nháy mắt đều biến thành cố ý diễn bộ dáng khó coi, đẳng cấp trong chốc lát đã tăng lên không biết bao nhiêu.

Việc xoay chuyển bất ngờ này, vừa hợp tình hợp lý, lại dường như chỉ có thể là cứu trận khuôn mẫu trong sách giáo khoa.

Có điều, ngoại trừ sự sáng tạo linh hoạt này, Uông Bác Vũ vẫn còn chú ý đến một chuyện khác.

Đó chính là, Hứa Trăn ở trong tiểu phẩm này trên thực tế diễn hai nhân vật: Ông nội ba phải và đạo diễn nóng tính.

Tính cách của hai nhân vật này khác biệt, nhưng đồng thời lại đều là một ông già.

Hứa Trăn đều diễn hai ông già này rất sống động.

Chương 203: Mô Phỏng Thực Tế

Điều này làm cho Uông Bác Vũ không khỏi rất thán phục: Hứa Trăn không chỉ từng luyện tập quan sát người già, mà còn quan sát không chỉ một người già?

Bên cạnh hẳn lại có nhiều ông già như vậy sao? Lẽ nào hẳn từng làm từ thiện ở viện dưỡng lão sao?

Nghĩ như vậy, Uông Bác Vũ khẽ mỉm cười, nhắc bút viết câu nhận xét thứ hai vào ô vuông dưới tên của Hứa Trăn:

Cảm giác sân khấu rất tốt, nắm bắt chính xác nhân vật, có thiên phú dị bẩm trong việc mô phỏng nhân vật.

Uông Bác Vũ hơi do dự một chút, lại nhắc bút vẽ một vòng tròn lên tên của Hứa Trăn.

Ông quyết định giành điểm tuyệt đối duy nhất của khóa thi nghệ thuật này cho Hứa Trăn.

Học sinh này có lẽ không phải là người có kỹ thuật diễn tốt nhất trong đám thí sinh, nhưng hẳn lại là người mà Uông Bác Vũ muốn nhận làm đồ đệ nhất.

Đây là một miếng ngọc thô chưa mài dũa, nếu như điêu khắc tốt, sau này không hẳn là không có cơ hội trở thành diễn viên cấp thần điện.

Bây giờ Uông Bác Vũ suy nghĩ đã không phải là chuyện Hứa Trăn có tư cách vào học Trung Hí hay không nữa rồi, mà là đang nghĩ, nên làm thế nào mới có thể giành hân từ trong tay của Kinh Ảnh.

Xin học bổng?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Uông Bác Vũ liền lập tức cười khổ lắc lắc đầu.

Làm ơn, bây giờ người ta đã là minh tinh rồi, mỗi năm kiếm lời hàng đồng tiền, còn để ý chút tiền học bổng nhỏ này sao?

Đừng có làm trò cười.

....

Hai ba phút sau, tiểu phẩm kết thúc.

Giám thị ra hiệu bọn họ có thể rời đi, thế là, mấy người cúi người cảm ơn ban giám khảo, cầm đồ vật tư nhân của mình rời khỏi trường thi.

Nữ sinh diễn vai mẹ vợ kia phát hiện khăn quàng cổ của Hứa Trăn rơi trên ghế, vội vã cầm khăn quàng cổ lên, gọi về phía hân: “Ba, khăn quàng cổ của ba!”

“Phì ha ha ha ha....”

Xung quanh nhất thời vang lên một trận cười vang.

Nữ sinh kia cũng vẹo một cái đỏ mặt lên, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, nhìn tay mình luống cuống.

Hứa Trăn khẽ mỉm cười, không nói gì thêm, xoay người đi về phía nữ sinh này nói cảm ơn, thuận lợi nhận lấy khăn quàng cổ của mình.

Sau đó, mấy người dưới sự chỉ dẫn của cán bộ coi thi, từ cửa khác ra khỏi phòng thi, không chạm mặt với những người chưa thi kia.

Sau khi Hứa Trăn ra khỏi tòa nhà lớn, nhìn bầu trời mùa đông trong xanh, tâm tình vô cùng sung sướng.

Hắn vừa đi vừa phân tích biểu diễn vừa rồi, cảm giác thu hoạch rất lớn.

Trong tiểu phẩm vừa rồi, nguyên mẫu của “ông nội ba phải” là sư phụ Liễu Nhiên nhà mình, đồng thời tham khảo mấy vị đại gia gặp được khi luyện tập buổi sáng.

“Đạo diễn nóng nảy” thì tham khảo mấy vị tiền bối trong giới lúc trước đã từng tiếp xúc qua như là Đặng Đại Diễn, Đồng Kỳ Ngọc, trong lúc gấp gáp, cũng không biết rốt cuộc diễn như thế nào.

Sở dĩ Hứa Trăn hưng phấn như vậy, không phải là vui vẻ vì vừa rồi phát huy tốt như nào, mà là bởi vì, bỗng nhiên hắn phản ứng lại một chuyện:

Hắn am hiểu bắt chước, không chỉ có thể bắt chước nhân vật trong phim, còn có thể trực tiếp bắt chước nhân vật ngoài đời.

Người già, trẻ nhỏ, bệnh nhân, ăn mày, bảo vệ môi trường, cảnh sát, anh chàng shipper, di múa hát ở quảng trường....

Những người này đều là đối tượng hắn mô phỏng.

Lúc trước mô phỏng theo trong phim, là bởi vì hắn không hiểu biểu diễn, không có năng lực gia công nghệ thuật với những hoàn cảnh bên ngoài đời sống.

Mà bây giờ, theo kinh nghiệm diễn ngày càng phong phú, hắn cũng đã có chút hiểu biết về biểu diễn, hoàn toàn có thể dứt bỏ biểu diễn của người khác, trực tiếp mô phỏng cuộc sống nguyên chất.

Trực tiếp là đèn giữa đêm đen mà!

Tại sao lúc trước vẫn luôn không nghĩ ra điểm này nhỉ?

Sau khi nghĩ ra điểm này, Hứa Trăn cảm giác mình giống như là tìm được con đường rộng lớn để nâng cao kỹ thuật diễn vậy, bước chân nhất thời cũng nhẹ nhàng hơn.

Cả người đều vì khát khao nâng cao tương lai mà hăng hái hơn.

“Sao? Thi xong rồi?”

Ra công trường, lên xe, Kiều Phong nhìn bộ dáng phấn chấn của Hứa Trăn, cười nói: “Nhìn vẻ mặt của cậu, chắc là thi khá

tốt nhỉ?”

Hứa Trăn cười, nói: “Thi thế nào thì em không biết, nhưng em cảm thấy hình như mình có thể phát lên rồi.”

Kiều Phong: ? ? ?

Gì vậy, tôi nghe có chút không hiểu.

Phần thi nghệ thuật vẫn luôn kéo dài đến giữa tháng ba mới hoàn toàn kết thúc.

Sau khi kết thúc ba kỳ thi diễn phim, Hứa Trăn quay lại Bắc Thành, ngốc mình trong phòng tối nhỏ, bắt đầu yên tĩnh đóng cửa luyện đề.

Kỳ thi đại học sẽ bắt đầu vào đầu tháng 6, có vết xe đổ của A Y Mộ lúc trước, tất cả thí sinh đã xuất đạo đều rất coi trọng kỳ thi văn hóa này.

Nhờ đâu đến lúc đó ai thi đỗ phần nghệ thuật rồi nhưng lại rớt phần thi văn hóa, vậy thì nhất định sẽ bị đóng đinh trên cọc mà sỉ nhục một năm.

Trong thời gian này Hứa Trăn cũng không nhận phim mới nữa.

Bởi vì nhiệt độ do Xuân Văn mang đến cho nên có không ít tổ phim gửi lời mời thử vai cho hắn.

Nhưng hắn dành thời gian đọc mấy bộ kịch bản, không có bộ nào quá vừa ý, thế nên lại đành tạm thời bỏ qua.

Dù sao hắn cũng không sâu vì không có phim diễn.

Rốt cuộc, Đông Nhạc Ảnh Thị vốn là công ty chế tác phim ảnh.

Hứa Trăn là nam nghệ sĩ duy nhất của bộ phận phim cổ đại của Đông Nhạc, chỉ cần hắn muốn quay lúc nào cũng có thể vào đoàn.

Ngoài ra, Kiều Phong còn tiết lộ cho hắn một tin tức: Công ty gần đây đang xem xét kịch bản, định sản xuất cho Hứa Trăn một bộ phim, để hắn diễn vai nam chính.

Còn về cụ thể là kịch bản gì, hiện giờ tạm thời vẫn chưa xác định, có điều Hứa Trăn cũng không quá quan tâm.

Chương 204: Thành Tích Thi Nghệ Thuật

Tinh lực chủ yếu của hắn trong khoảng thời gian này đều đang tập trung vào việc đối phó với kỳ thi đại học, đồng thời chờ đợi thông báo thử vai của đoàn phim “Tam Quốc”.

Nhưng mà, còn chưa đợi được thông báo thử vai, hắn lại chờ được điểm thi nghệ thuật của mình trước.

Ngày 08/04, kết quả của kỳ thi nghệ thuật của Thượng Hí ra lò, Hứa Trăn đứng vị trí thứ 19 của chuyên ngành kịch truyền hình với thành tích 8485 điểm.

Xếp thứ 19 trong 25 danh sách thí sinh trúng tuyển, không khỏi bị anh hùng bàn phím lôi ra cười nhạo một phen.

Nhưng nói thật, bản thân Hứa Trăn cũng khá vừa lòng với thành tích này.

Bởi vì, thí sinh báo danh cùng thi một chuyên ngành với hắn có hơn 5000 người, mà khi Hứa Trăn thi nghệ thuật cũng không phát huy quá lý tưởng.

Khi thi vòng ba, Thượng Hí cũng đưa ra phần thi biểu diễn tiểu phẩm tập thể, đề bài mà tổ của Hứa Trăn bốc phải là “Xuân Vận”.

Giám thị không cho bọn họ thời gian chuẩn bị, bốc thăm xong cái liền trực tiếp gọi bọn họ vào biểu diễn.

Đám thí sinh cùng tổ lúc đó hoàn toàn mông lung rồi.

Mất thấy những thí sinh khác từng người đều căng thẳng đến nói không nên lời, đầu Hứa Trăn đau lên, mở miệng liền hô một câu “Bia rượu, nước ngọt, nước suối, đậu phộng, hạt dưa, cháo Bát Bảo đây”.

Giám khảo xem chút phun nước suối vào mặt hắn ngay tại hiện trường.

Thế là, trong phần biểu diễn sau đó, thí sinh trong tổ có người biểu diễn nông dân, có người diễn sinh viên đại học, có người diễn người phụ nữ nông thôn dẫn con về quê.

Mà Hứa Trăn, thì chỉ có thể khom lưng, đẩy một cái xe nhỏ không tồn tại, đi đi lại lại trong đám người, thỉnh thoảng lại hô lên “Thu chân lại, thu chân lại”.

Ban giám khảo nhìn cười đến nổi mặt giật giật.

Cũng may, những “người hành khách” lương thiện cũng mua không ít đồ ăn vặt từ hắc, mới cho Hứa Trăn mấy cơ hội biểu diễn không thực tế, miễn cưỡng xem như không uống công.

Sau khi Thượng Hí công bố thành tích không đến một tiếng, trên mạng rất nhanh đã có một làn sóng bài viết dẫm Hứa Trăn xuất hiện.

Có nghệ sĩ nhỏ cùng khóa với hắc xếp hạng cao hơn, cũng có đàn anh đàn chị khóa trước phát huy xuất sắc.

Hứa Trăn lướt qua qua, không ngoài dự đoán mà phát hiện, “thánh cộ nhiệt” Đinh Tuyết Tùng quả nhiên không bỏ lỡ cơ hội cộ nhiệt độ này.

Hiện nay Đinh Tuyết Tùng đang học năm hai ở Thượng Hí, năm đó đổ vào trường với thành đứng thứ ba môn chuyên ngành và thủ khoa môn văn hóa.

Kịch bản dẫm đạp này của y cũng xem như là cao cấp, từ đầu đến cuối không hề nhắc đến Hứa Trăn một từ nào, chỉ đơn giản là nhớ lại lịch sử từ khi xuất đạo đến nay của y, bất động thanh sắc mà quét một lượt hình tượng “chàng trai bảo tàng” âm thầm cố gắng, không tranh với đời, cuối cùng lại tuyên truyền bộ phim sắp lên sóng của y.

Sau khi bản thảo được đăng lên, đạo diễn của bộ phim kia lập tức chia sẻ trạng thái này, khen ngợi Đinh Tuyết Tùng vững vàng, kính nghiệp, dũng cảm hi sinh vì nhân vật, là một diễn viên xuất sắc.

Đạo diễn bày tỏ, khi quay bộ Tam Phục Thiên hồi năm ngoái, nam hai của bộ phim đó bởi vì một số nguyên nhân mà lâm thời bỏ phim, ông ta bèn phải đi tìm Đinh Tuyết Tùng đến cứu trận.

Bởi vì là phim thời Thanh, cần diễn viên phải cạo đầu, đạo diễn vốn cũng lo lắng Đinh Tuyết Tuyền không đồng ý, không ngờ đợi người đến vừa mới nhìn, phát hiện ra y đã cạo đầu trước rồi.

Đạo diễn cảm động không thôi, lập tức quyết định Đinh Tuyết Tùng diễn nhân vật này.

Cuối cùng Đinh Tuyết Tùng cũng không phụ sự trông mong của mọi người, diễn nhân vật này vô cùng hoàn mỹ, xin mọi người hãy kính cẩn mong chờ.

Sau khi bài viết này được đăng lên, không cần Đinh Tuyết Tùng nói, fan “người tuyết nhỏ” của nhà bọn họ đã tự thuận theo làn sóng mà đi, chê cười Hứa Trăn.

Idol nhà ta năm đó đứng thứ 3, mà chủ tử của các người chỉ đứng thứ 19.

Ai mạnh ai yếu, không cần nói cũng biết.

Đối với hành động cãi nhau ấu trĩ này, Kiều Phong biểu thị khịt mũi coi thường, chỉ liên hệ với mấy đại fan, bảo họ quản lý kỹ fans nhà mình, chuyện khác không cần làm.

Nhưng rất nhanh sau đó, buổi sáng ngày 10/04, thành tích của Bắc Ảnh ra lò.

Hứa Trăn đứng vị trí thứ ba chuyên ngành biểu diễn với số điểm 9022, “người tuyết nhỏ” vừa mới nhảy nhót không đến hai ngày lập tức hơi yên lặng.

Xế chiều hôm đó, thành tích của Trung Hí công bố, Hứa Trăn với số điểm tổng hợp là 9552, đứng đầu chuyên ngành biểu diễn phim ảnh cả nước.

Lúc này mới mượn sức của mấy account marketing, dùng nhân mạch của mình đào ra bảng thành tích của Đinh Tuyết Tùng: Bắc Ảnh rớt vòng ba, Trung Hí rớt vòng hai, đều chưa thông qua.

Hờ hờ.

Một làn trợ công vui tai vui mắt này, làm cho từ khóa “Hứa Trăn đứng đầu Trung Hí” đứng trên bảng hotsearch hai ngày liền.

Fans của Hứa Trăn thì từng người đều là “mẫu bằng tử quý”, sống lưng ưỡn đến thẳng tắp.

Đồng thời, đám thí sinh tham gia kỳ thi nghệ thuật cùng khóa cũng đều chú ý đến thành tích kinh ngạc mà Hứa Trăn giành

được trong kỳ thi nghệ thuật ở Trung Hí này.

Rất nhiều quần chúng ăn dưa đại khái cũng là khen một câu “Lợi hại”, mà có người lại có nghi vấn với thành tích này.

Ví dụ như các fan của Mạnh Nhất Phàm, Mạnh Tường Đông.

Mạnh Tường Đông là giáo viên trong Trung Hí, đồng thời cũng là một vị diễn viên cấp quốc gia.

Ông rất hiểu thực lực của cháu trai mình.

Chương 205: Triệu Vân

Mặc dù Mạnh Nhất Phàm tính cách có rất nhiều vấn đề, nhưng thực lực trên phương diện biểu diễn lại không thể nghi ngờ.

Mạnh Nhất Phàm từ nhỏ đã lớn lên trong đoàn kịch, từ khi nói chưa sõi đã học đòi bộ dáng diễn kịch của người lớn.

Nếu như nói có người cùng đồng trang lứa có thể đè ép biểu diễn của hắn, nói thật, Mạnh Tường Đông rất khó để tin.

Thế là, ông liền tìm đồng nghiệp lấy phần ghi hình khi thi nghệ thuật, dẫn cả cháu trai gốc nhà mình qua, định đối chiếu với video mà chỉ dạy từng chút thẳng cháu trai mình.

Nội tâm Mạnh Nhất Phàm là cự tuyệt, nhưng không từ chối được trưởng bối, bất đắc dĩ, chỉ đành rất không tình nguyện mà đi đến phòng làm việc của bác cả.

Mạnh Tường Đông chỉnh màn chiếu, xem video lúc đó cùng cháu trai.

Vừa mới bắt đầu, hai thí sinh thường diễn ba mẹ vợ lên sân, Mạnh Tường Đông vừa xem vừa xoi mói, lột hai người không còn chút da;

Sau đó là đến Hứa Trăn lên sân, Mạnh Tường Đông chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, do dự chốc lát, vẫn chỉ ra vài chỗ cần sửa đổi.

Xem đến đây, thật ra ông cũng đã ần ần hiểu được tại sao giám khảo lại đưa vị trí số một cho Hứa Trăn rồi.

— Bởi vì đứa nhỏ này biểu diễn có linh khí.

Linh khí thể hiện qua rất nhiều phương diện, ánh mắt, biểu tình, ngôn ngữ tay chân,...

Vấn đề trên người Hứa Trăn tuy nhiều, nhưng đều là mấy vấn đề cơ bản quen tay hay việc, còn phần linh khí này không phải là sau này cố gắng luyện tập là ra được.

Không bao lâu, Mạnh Nhất Phàm lên sân.

Phát huy ổn định như thường, biểu diễn mượt mà hài hòa, vô cùng thành thực.

Mạnh Tường Đông vốn còn định khen cháu trai hai câu, nhưng chưa xem được hai phút, lại phát hiện ra bệnh thích diễn của Mạnh Nhất Phàm lại hiện ra rồi:

Hình tượng nhân vật càng cụ thể, càng phức tạp, một phượng hoàng nam đơn giản bị y tầng tầng lớp lớp chuyển đi, khí chất càng đầy càng cao.

Mấy thí sinh xung quanh bị y ép đến không tiếp được lời, gấp đến độ vò đầu bứt tai.

“Tét!”

Mạnh Tường Đông càng xem càng tức, nhin không được vồ một cái thật mạnh vào ót cháu trai, tức giận nói: “Mạnh Nhất Phàm! Xem xem mày diễn ra cái gì này?”

“Ta đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, đừng có thay đổi kịch bản! Đừng thay đổi hình tượng nhân vật! Nào mày đi đâu rồi?!”

Mà ở bên cạnh ông, Mạnh Nhất Phàm vừa bị một bạt tai thì há miệng, mắt chữ o miệng chữ ô nhìn bác cả nhà mình.

Mạnh Tường Đông bị y nhìn làm cho càng tức hơn, nói: “Nhìn gì mà nhìn! Mày không biết mày...”

Câu này của ông còn chưa nói xong, chỉ nghe “Tét” một tiếng, âm lượng của phòng làm việc cũng truyền đến một tiếng vang giòn.

Mạnh Tường Đông sửng sốt một chút, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trong màn hình chiếu, Hứa Trăn cũng vồ một cái vào ót của Mạnh Nhất Phàm, sau đó quát: “Mạnh Nhất Phàm! Vừa rồi cậu diễn cái gì vậy?”

“....”

Mấy câu nói đó, dường như hoàn toàn giống với mấy câu Mạnh Tường Đông vừa nói.

Mạnh Tường Đông không nhin được vò vò đầu.

Đây là tình huống gì?

Chí hướng lớn gặp nhau, mọi người đều muốn đánh cháu trai hần?

Ngày 25/04, thời gian thử vai “Tam Quốc” cuối cùng cũng quyết định, là ba ngày sau, 28/04.

Cùng lúc đó, đoàn phim “Tam Quốc” cũng công bố danh sách nhóm diễn viên đã quyết định đầu tiên.

Trong đó bao gồm 6 vị diễn viên chính là Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền, Gia Cát Lượng, Trương Phi, Quan Vũ.

Hứa Trăn nhìn danh sách này, nhin không được có chút thôn thức.

Trần Chính Hào vốn tự xưng muốn diễn Triệu Vân cuối cùng cũng không chịu được áp lực nhân đôi của công ty và đoàn phim, chấp nhận vai diễn Gia Cát Lượng.

Ngoài ra, Kiều Phong còn âm thầm thăm dò: Không riêng gì Trần Chính Hào bị đổi nhân vật, nhân vật của đa số người cũng đều bị thay đổi.

Vị diễn viên diễn Lưu Bị thật ra mục tiêu ban đầu là Chu Du;

Mục tiêu của Gia Cát Lượng là Triệu Vân;

Mục tiêu của Tôn Quyền là Tào Phi;

Mà Trương Phi là họ hàng của đạo diễn...

Nói cách khác, ngoại trừ Tào Tháo vẫn là Tào Tháo, năm diễn viên khác đều là nhân vật bị điều khiển chủ quan bởi đạo diễn.

Này làm cho Hứa Trăn vốn định thử vai Triệu Vân rất lo lắng.

Hay là... Hấn trực tiếp làm một loạt hành động ngược lại, lạt mềm buộc chặt mà thử diễn vai khác?

Hứa Trăn bỗng nhiên có chút động lòng.

Có điều suy nghĩ này cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Theo lời của Kiều Phong, hấn đi thử một vai diễn, một phần là vì thể hiện kỹ thuật diễn của mình, một mặt là để cho đạo diễn thấy được điều kiện về ngoại hình và khí chất của hấn.

Còn về tổ đạo diễn cuối cùng có nhìn trúng hấn không, định để hấn diễn vai nào, không liên quan gì đến vai diễn ban đầu hấn muốn diễn.

Dù sao cũng không đến nỗi thật sự có cái gì gọi là “Lời nguyên chọn vai”.

Thế là, cuối cùng Hứa Trăn vẫn báo vai diễn Triệu Vân với đoàn phim “Tam Quốc”.

Trưa hôm đó, Kiều Phong nhận được một phần kịch bản đơn giản do bên đoàn phim gửi đến cho hắn, đề Hứa Trăn làm quen trước, đồng thời chọn một đoạn để diễn thử từ trong đó.

Hứa Trăn dùng thời gian buổi chiều, đọc tỉ mỉ từ đầu đến cuối kịch bản này một lần, cũng có được cái nhìn tổng quát về nhân vật Triệu Vân mà đoàn phim “Tam Quốc” định xây dựng.

Nói chung, Triệu Vân trong kịch bản này cơ bản chính là Triệu Vân trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Một số phân đoạn kinh điển, ví dụ như là “trận Bàn Hà”, “Mượn Triệu Vân”, “Dốc Trường Bản”, “Lấy Quế Dương”... đều được giữ lại, chỉ có thay đổi một chút ở vài tình tiết cụ thể.

Hứa Trăn suy tư một phen, không chọn đoạn “Dốc Trường Bản một mình cưỡi ngựa cứu chủ” mà mọi người đều quen thuộc, mà lựa chọn đoạn “Mượn Triệu Vân” trong kịch bản.

Chương 206: Hình Tượng Chu Du

Thời gian xảy ra đoạn chuyện này ở phần đầu.

Lúc đó, Lưu Bị còn chưa phải là hùng chủ sở hữu một phương, mà là một bình nguyên lệnh nhỏ nhỏ dưới trướng của Công Tôn Toản.

Triệu Vân cũng không phải là một mãnh tướng dưới trướng hắn, mà là một tiểu tướng không được trọng dụng dưới trướng Công Tôn Toản.

Lúc Tào Tháo phát binh Từ Châu, Từ Châu Mục Đào Khiêm cầu viện Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản cân nhắc thiệt hơn, không muốn nhúng tay vào.

Mà Lưu Bị niệm tình sự trung nghĩa hiển minh của Đoàn Khiêm, không tự lượng sức mình mà muốn dẫn theo số binh lính ít ỏi của mình đến Từ Châu giúp đỡ.

Lúc gần đi, Lưu Bị mượn binh của Công Tôn Toản.

Công Tôn Toàn cho hấn 3000 tinh binh, nhưng lưu bị lại nói không cần 3000 tinh binh này, chỉ cần một mình Triệu Vân.

Triệu Vân nghe thấy lời nói này của hấn, vừa kính phục lại cảm động, vui vẻ đi theo.

Sở dĩ Hứa Trăn chọn đoạn này để thử vai, một mặt là vì Triệu Vân của đoạn này còn trẻ, mức độ phù hợp với hấn hiện giờ càng cao hơn;

Một mặt, thì bởi vì Triệu Vân thấy Lưu Bị cao cả, thì muốn tôn hấn làm chủ, không hề để tâm đến thân phận lúc đó của Lưu Bị, đây là sức mạnh thuần túy, thẳng thắn làm cho Hứa Trăn cảm thấy vô cùng thân thiết.

Ngày 28 hôm ấy, Chu Hiểu Mạn vẽ cho Hứa Trăn một bộ mày kiếm, lại dùng sắc trắng thích hợp để tăng cường cảm giác góc cạnh cho khuôn mặt của hấn.

Hứa Trăn nhìn về gương thay đổi vẻ mặt và ánh mắt của mình một chút, cố gắng thể hiện ra khí thế trung thành kiên nghị, hữu dũng hữu mưu của Triệu Tử Long.

Bốn giờ chiều, Kiều Phong tự mình lái xe dẫn hấn đến một khách sạn xa hoa ở Kinh Thành.

Lần thử vai này cũng không phải là buổi thử vai công khai.

Mà là gặp mặt âm thầm.

Kiều Phong dẫn Hứa Trăn đi gặp mặt mấy người bên tổ đạo diễn, hai bên cùng ăn một bữa cơm, nói chuyện về sự hiểu biết của mình với nhân vật, sau đó đơn giản biểu diễn một đoạn ngắn, thử vai cũng kết thúc.

Tổ đạo diễn sẽ căn cứ vào biểu hiện tổng hợp của người đó, phán đoán xem anh ta có phù hợp với bộ phim “Tam Quốc” hay không, cùng với rốt cuộc thì hợp với vai diễn nào.

Nghe nói, quá trình chọn vai diễn của những vai chính khác cũng đại khái giống vậy.

Tuyển chọn những nhân vật quan trọng đều không mở buổi thử vai, mà là dùng cách trong hoàn cảnh khá thoải mái mà tìm hiểu toàn diện về diễn viên.

Hứa Trăn không tiện nói đoàn phim “Tam Quốc” rốt cuộc có “Chuyên nghiệp” hay không.

Nói tóm lại, nếu như người ta đã đặt ra quy định, mình tuân thủ là được rồi.

Đi đến khách sạn, thời gian còn sớm, địa điểm thử vai ở một khách sạn xa hoa của Kinh Thành, Hứa Trăn đến sớm hơn 1 tiếng.

Hắn dùng thời gian này, nhàn nhã nằm trên sofa nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

“Cộc, cộc, cộc...”

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, Kiều Phong và Hứa Trăn nháy mắt xốc lại tinh thần, đứng dậy khỏi ghế sofa.

“Kẹt, kẹt –”

Đúng lúc này, cửa vang lên, một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, mặt vuông chữ điền bước vào trong phòng, ông ta nhìn thấy Hứa Trăn, nhất thời sáng bừng mắt lên.

“Đợi lâu, đợi lâu rồi.” Người đàn ông trung niên đi về phía Hứa Trăn, cười nói, “Chào hai vị, tôi là Cao Chấn, là tổng đạo diễn của đoàn phim Tam Quốc.”

Kiều Phong đã từng gặp ông ta ở những buổi hoạt động lớn, riêng thì lại không có giao tình gì, vì thế liền giới thiệu như một người xa lạ: “Chào Cao đạo, tôi là Kiều Phong, là người đại diện của Hứa Trăn.”

Cao đạo hơi mỉm cười bắt tay Kiều Phong, trên dưới đánh giá Hứa Trăn một phen, cười nói: “Ồ, vị này chính là diễn viên đã biểu diễn võ thuật trong chương trình Xuân Vãn (Gala Lễ Hội Mùa Xuân) ? Ngưỡng mộ đã lâu.”

Mấy người vừa nói vừa đi về phía bên bàn, Cao Chấn tỉ mỉ đánh giá Hứa Trăn, nhìn không được chà chà khen ngợi nói: “Điều kiện ngoại hình này của Tiểu Hứa thật sự quá tốt.”

“Chỉ nhìn vẻ bề ngoài, tôi liền cảm thấy cậu vô cùng phù hợp với hình tượng ‘Mỹ Chu Lang’ trong lòng tôi.”

“Chu Du nên là như vậy, phong độ tao nhã, diện mạo bất phàm.”

“Tam Quốc bản cũ là cho tài đức cho Chu Du quá nhỏ hẹp, viết một nhân vật quan trọng như vậy như công cụ, tôi cảm thấy là không đúng.”

“Mặc dù chúng ta cần phải tôn trọng nguyên tác, nhưng nguyên tác cũng không cần phải bám sát quá mức, cần phải chú ý đến tác dụng làm Định Hải Thần Châm của Đông Ngô Chu Du.”

Nghe lời này, Hứa Trăn lập tức sững sờ.

“Cao đạo...” Hứa Trăn nhìn không được nói, “Nhân vật tôi muốn thử diễn không phải là Chu Du, là Triệu Vân.”

“Hả... ?” Cao Chân nghe lời này, nhất thời miệng chữ A, mắt chữ O.

“Là Triệu Vân hả?” Ông ta quay đầu nhìn trợ lý ở bên cạnh, nói, “Cậu mau mở ghi chép, Hứa Trăn thử là Triệu Vân à?”

Trợ lý cầm cuốn sổ ra, lật mấy trang, gật đầu nói: “Đạo diễn, quả thật là Triệu Vân.”

Cao Chân nhận cuốn sổ nhìn một chút, rồi lại đối chiếu với Hứa Trăn.

“Cái này, xin lỗi nhé, gần đây thử vai hơi nhiều chút, tôi nhớ lộn.”

Cao Chân lộ ra nụ cười ngại ngùng, sau đó lại nói: “Nhưng mà, sao cậu lại định thử diễn Triệu Vân?”

“Rõ ràng cậu nên tự đề cử vào Chu Du mới đúng chứ!”

Cao Chân duỗi tay khoa khoa về phía Hứa Trăn một hồi, nói: “Đây chính là Chu Công Cẩn trong lòng tôi!”

Hứa Trăn: “....”

Vì thế, ông bảo tôi chọn nhân vật để diễn thử rốt cuộc là có ý gì chứ?

Trong lòng ông....

Lời nói này, nói đến Hứa Trăn và Kiều Phong không còn gì để nói.

“Cao đạo, cái này, lời thoại của Chu Du chúng tôi bên này chưa chuẩn bị...”

Chương 207: Mượn Binh

Kiều Phong ở bên cạnh xoa xoa tay, có chút khó xử nói: “Hứa Trăn từ đầu đến cuối đều chuẩn bị cho Triệu Vân, ngài xem, buổi thử vai hôm nay thế nào?”

Cao Chân vỗ đầu, cười khổ nói: “Tôi nhớ ra rồi, trách tôi!”

“Đoạn trước tôi nhầm Hứa Trăn với một diễn viên khác, cậu ta cũng diễn Triệu Vân, sau đó tôi bảo cậu ta chuẩn bị Chu Du.”

“Ài, chuyện này...”

Cao Chân lắc đầu bất đắc dĩ, nói: “Cứ như vậy trước đi, đến đã đến rồi, Tiểu Hứa cậu diễn một đoạn của Triệu Vân cho chúng tôi xem trước đi, tôi hiểu đại khái phong cách diễn của cậu đã.”

Nói rồi, ông ta hơi lấy lại tinh thần, nói: “Nói rõ trước đỡ mất lòng sau.”

“Mặc dù khí chất hình tượng của cậu tôi rất tán thành, nhưng có dùng được hay không thì phải xem cậu diễn thế nào.”

“Nhân vật quan trọng như Chu Du này, tôi sẽ không thể giao cho một bình hoa di động đâu.”

Hứa Trăn gật đầu nói vâng, rất tán thành lời nói này của Cao đạo.

Vào nghề hơn một năm nay, Hứa Trăn đã có nhận định đại khái về thực lực của mình.

– Trong đám diễn viên đồng trang lứa thì nhận được một tiếng khen ngợi, cho dù không nói đến tuổi tác, cũng có thể xem như trên mức trung bình.

Hắn không dám tự xưng là phái thực lực, nhưng ít nhất thì cũng xem như một diễn viên xứng chức.

Một đường đi tới, hắn hiểu được cái gì là kỹ vận từ trên người Tống Úc, từ chỗ của Du Mi thì ý thức được sự cuốn hút của tâm tình, lại từ chỗ của Trần Chính Hào cảm ngộ ra được làm

thể nào để nhập vai tốt hơn, lại học được rất nhiều thứ từ trong những phân cảnh đặc sắc của những diễn viên ưu tú.

Hứa Trăn bây giờ, có lòng tin với thực lực của mình.

Đối mặt với buổi thử diễn của đoàn phim đỉnh cấp như Tam Quốc này, mặc dù hẳn không có niềm tin tất thắng, nhưng cũng không có chút sợ hãi nào.

Cao Cận lấy laptop từ trong túi văn kiện bên tay ra, hỏi Hứa Trăn: “Cậu định thử đoạn nào?”

Hứa Trăn: “Cảnh 118 quyển 1, đoạn Lưu Bị mượn Triệu Vân từ Công Tôn Toản.”

Cao Cận gật gật đầu, cầm laptop ngồi xuống sô pha trong phòng bao, nói: “Cậu chuẩn bị trước chút đi, một lúc nữa trực tiếp bắt đầu từ đoạn sau khi Lưu Bị ra khỏi trường của Công Tôn Toản, tôi sẽ bảo Ngô đạo tiếp diễn cậu.”

Hứa Trăn gật gật đầu, âm thầm điều chỉnh tâm tình của mình.

Vị trí này mà Cao đạo nói, là Lưu Bị vui vẻ dẫn Triệu Vân quay về, cũng thăm dò hẳn có muốn đi theo chính mình hay không.

Vừa mới mượn liền bắt đầu đào góc tường, Lưu Hoàng Thúc cũng là người rất tâm cơ.

Có điều, chuyện này trên thực tế cũng không tính vô liêm sỉ bao nhiêu, dù sao người như Lưu Bị này...

Mọi người đều biết, “ông cụ vô sỉ nổi danh Tam Quốc”.

Ông ta mượn binh mã của Tào Tháo, mượn Triệu Vân của Công Tôn Toản, mượn qua Kinh Châu với Giang Đông....

Sau đó có trả cái nào đâu?

Cái nào cũng không trả.

– Khi mượn thì chính là ôm suy nghĩ mượn rồi không trả, có thể nói là cảnh giới tối cao của vô sỉ.

Lần này ông ta mượn Triệu Vân từ tay Công Tôn Toản, đương nhiên cũng không có ý muốn trả lại.

Có điều, dù sao Triệu Vân cũng là người thật bằng da bằng thịt, người ta có chịu để mình dùng hay không, trong lòng Lưu

Bị không chắc.

Kết quả là, ông ta liền dựa vào cơ hội nói chuyện phiếm, tiến hành thăm dò với Triệu Vân.

Nhưng mà lại không nghĩ đến, thử một chút, Lưu Bị phát hiện vị thiếu niên thanh danh vang dội nhờ trận Bàn Hà lại chính là “fan” của mình.

Triệu Vân nghe thấy lời thăm dò của Lưu Bị, không chút quanh co vòng vò, nói thẳng Lưu Bị lòng mang thiên hạ, chính là minh chủ đương thế, lẽ ra nên gánh vác sứ mệnh khôi phục lại Hán thất.

Lời này nói đến Lưu Bị như là mở cò trong bụng.

Hai người một hồi khen ngợi lẫn nhau, cả hai cùng vui vẻ.

Lần hợp tác này cũng là nét bút từ nay về sau Triệu Vân sẽ ở dưới trướng của Lưu Bị.

2,3 phút sau, Cao Chẩn nói: “Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong thì chúng ta sẽ bắt đầu.”

Hứa Trăn gật đầu, đứng dậy đi về phía khoảng trống giữ bàn ăn và ghé xô pha.

Trợ lý đạo diễn lão Ngô ở bên cạnh cầm laptop.

Đọc lời thoại của Lưu Bị trước: “Nghe danh tướng quân đã lâu, hôm nay rốt cuộc được diện kiến, may mắn biết bao.”

Hứa Trăn đóng vai Triệu Vân hơi khom người, chấp tay nói: “Vân có tài cán gì, dám phiền đến sứ quân tán thưởng.”

Lão Ngô nói: “Triệu tướng quân khiêm tốn rồi. Dưới trướng Công Tôn tướng quân mặc dù có hàng vạn tướng sĩ, nhưng anh hùng chân chính chỉ có mình Triệu tướng quân.”

“Thế nhân đều khen Lữ Bố dũng nhất thiên hạ, lại không biết sự vũ dũng của Triệu tướng quân hơn xa thất phu Lữ Bố.”

Lời nói này vừa ra, Triệu Vân hơi sững sờ.

Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhưng mắt lại không dám nhìn thẳng vào Lưu Bị, chỉ hơi tiến lên nửa bước, cúi đầu nói: “Nhận được sự yêu thích của Lưu quân sư, mặt tướng không dám nhận.”

Xem đến đây, Cao Chấn trên sô pha hơi cong cong khoe môi.

Đứa nhỏ này không tồi!

Lời kịch ổn, tư thế thắng thần, biểu tình lại không có quá nhiều thay đổi, nhưng rõ ràng từ trong những chi tiết nhỏ này có thể cảm nhận được sự mừng rỡ sau khi được thán thành.

Rất tốt!

Bên kia, thử vai vẫn đang tiếp tục.

Lưu Bị nói: “Bị có một chuyện muốn hỏi tướng quân.”

“Người Ký Châu hơn nửa dựa vào Viên Thiệu, vì sao tướng quân lại chọn Công Tôn Toản?”

Triệu Vân thấp giọng nói: “Thiên hạ đại loạn, không biết ai hơn, dân còn đang khó khăn. Lúc đó Công Tôn tướng quân ở ngoài diệt Ô Hoàn, trong phật Trương Giác, bảo đảm Ký Châu một phương thái bình, Vân đây nguyên giúp sức cho Công Tôn tướng quân.”

Lưu Bị nói: “Chim khôn chọn cây mà đậu, tướng quân là nhìn trúng Công Tôn Toản có thể đạt được một phen bá nghiệp đế vương?”

Nghe được lời này, Triệu Vân không chút do dự lắc đầu, nói: “Chủ công của ta mặc dù thiện chiến, nhưng thích đao to búa lớn, không nghe lời trung thành, sợ nặng khó mà chinh đồn lại cơ nghiệp Hán thất.”

Lưu Bị nói: “Vậy tướng quân cho rằng, người nào có thể đảm nhận trọng trách này?”

Triệu Vân im lặng trong chốc lát, sau đó từ từ ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Lưu Bị, biểu hiện trịnh trọng nói: “Thiên hạ địa loạn, đầu tiên là vì lòng người loạn lạc tan tác. Muốn trị thời loạn lạc, cần chữa tâm người trước.”

“Người sau này có được thiên hạ, nhất định phải là quân tử nhân nghĩa như Lưu Sứ Quân!”

Lời nói này chân tình tha thiết, trợ lý đạo diễn lão Ngô nhìn ánh mắt kiên nghị của Hứa Trăn, chỉ cảm thấy ngây ngất, tựa như tin chính mình thật sự có bản lĩnh này.

– A, lời khen đến từ “người thành thật” như này quả nhiên lực sát thương tăng gấp đôi!

Chương 208: Năm Chắc Vai Diễn

“Triệu tướng quân quá khen rồi,” Lão Ngô khẽ ho hai tiếng, hơi có chút nhập vai, lời thoại cũng không tự giác mang theo chút cảm tình, “Bây giờ ta binh không quá 2000, tướng không qua Quan, Trương, nào dám vọng ngôn thiên hạ.”

Hứa Trăn đóng vai Triệu Vân khẽ lắc đầu, nói: “Lưu quân sư chỉ là Giao Long bị vây ở hồ sâu, mãnh hổ rơi vào đầm lầy mà thôi.”

“Vân nguyện kính hiến sức mọn này cho Sứ Quân.”

“Từ nay về sau, chỉ cần Sứ Quân ra lệnh, cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng, Vân cũng không chối từ!”

Lời này nói xong, cả căn phòng yên tĩnh.

Kiều Phong ở một bên không nhịn được siết chặt nắm đấm, kiêu ngạo mà hất hàm lên.

Hắn là một người ngoài nghề cũng có thể nhìn ra được, biểu hiện lần này của Hứa Trăn cực kỳ xuất sắc.

Triệu Vân rõ ràng là một người không có cảm xúc dao động quá lớn, nhưng Hứa Trăn lại mở ra một lối đi riêng, từ chi tiết bắt đầu, diễn nhân vật này trần trụi.

Triệu Tử Long tôn kính trung nghĩa, một thân xích đảm đường như sóng lại trước mặt.

“Được, tốt vô cùng!”

Cao Chân đứng dậy khỏi sô pha, vui vẻ khen ngợi: “Không nghĩ đến Tiểu Hứa tuổi còn trẻ, kỹ thuật diễn lại vững chắc như thế!”

Ông khẽ mỉm cười nói: “Tôi vốn cho rằng cậu tuổi còn trẻ, khả năng khó nắm được nhân vật quá phức tạp.”

“Bây giờ nhìn thấy cậu có thể diễn nhân vật nhợt nhạt như Triệu Vân thành sinh động như thế, vậy thì diễn Chu Du càng chắc chắn hơn!”

Hứa Trăn: “....”

Cao đạo, đường sóng nã của ông tôi theo không kịp!

Hứa Trăn bị mạch logic này của Cao Chấn làm cho hoảng hốt.

Hắn cũng không phải là ghét bỏ gì Chu Du.

Tuy rằng nhân vật này ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa bị miêu tả đến cao ngạo tự phụ, đồ kị người tài, nhưng vẫn có thể xem là một đại danh tướng, là nhân vật rất có mị lực.

Nếu nhất định phải nói thì, nếu như để Hứa Trăn viết danh sách nhân vật muốn diễn nhất trong Tam Quốc ra, Chu Du ít nhất cũng có thể xếp ở 5 vị trí đầu.

Còn mấy nhân vật mà hắn yêu thích khác thì là Khương Duy, Lục Tồn và Bàng Thống.

– Đúng, Hứa Trăn rất thích Bàng Thống.

Chỉ có điều, điều kiện có hạn, đoàn phim đại khái sẽ không cho hắn diễn nhân vật này.

Cao Chấn thì lại hoàn toàn không cảm giác được mình nói có chỗ nào không đúng.

Lúc này ông dặn dò trợ lý đưa cho Kiều Phong một phần kịch bản của Chu Du, nói: “Nhóm diễn viên thứ hai sắp tới chúng tôi sẽ xác định, cậu chuẩn bị Chu Du trước, quay về đợi tin của tôi.”

“Diễn viên diễn thử Chu Du có rất nhiều, tôi phải xem xong hết mới có thể suy nghĩ một cái tổng hợp.”

“Có điều, tôi có thể đảm bảo với các cậu, cho dù Chu Du không được, tôi cũng sẽ để lại một nhân vật quan trọng cho Tiểu Hứa, phiên vị ít nhất cũng trong vòng 15.”

Kiều Phong và Hứa Trăn nghe xong lời này lập tức thở phào.

Trước mặt bao nhiêu người, Cao đạo nói như chém đinh chặt sắt vậy, chuyện này đại khái là xác định rồi.

Phiên vị 15 đại khái là khái niệm gì chứ?

Nếu như ở phim bình thường, nam số 15 đã ở ngoài ngoài cùng rồi, dường như tên cũng không nhất định sẽ có.

Nhưng Tam Quốc lại khác.

Tính đến hiện giờ, tổ kịch Tam Quốc đã công bố danh sách sáu diễn viên vòng đầu tiên, Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền, Gia Cát Lượng, Quan Vũ, Trương Phi.

Đếm xuống chút, còn lại là Triệu Vân, Chu Du, Lữ Bố, Tỳ Mã Ý, Viên Thiệu, Đồng Trác, Lục Tốn...

Không có chỗ nào mà không phải là nhân vật nổi danh.

Loại bỏ một số nhân vật cho dù thế nào thì Hứa Trăn cũng không diễn được, lựa chọn còn lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Phàm là có thể nhận được bất kỳ nhân vật nào, đều làm cho người ta vừa lòng.

Sau khi thử vai kết thúc, mấy người lại ăn một bữa trong phòng bao, đồng thời nói chuyện đơn giản về sự hiểu biết của mình với nhân vật Chu Du.

Cách nói của Cao Chấn là, kịch bản tổng thể tôn trọng nguyên tác Tam Quốc Diễn Nghĩa, cho dù là kết cấu tình tiết hay là hình tượng nhân vật trên cơ bản đều không thay đổi.

Có điều bộ phận nhắc đến Chu Du trong Tam Quốc Diễn Nghĩa chỉ có từ hồi 43 đến hồi 56, tầm mấy vạn chữ, chỗ trống có thể khai quật vô cùng lớn.

Cao đạo hi vọng Hứa Trăn có thể dựa trên kịch bản hiện có, cố gắng khai thác mị lực của nhân vật Chu Du, đắp nặn hình tượng nhân vật này, sinh động hơn chút.

Hứa Trăn tự nhiên đồng ý.

Trong phạm vi quy định của kịch bản, cố gắng nâng cao mị lực và cảm xúc của nhân vật, đây là công việc người diễn viên nên làm.

Xem ra gần đây lại phải viết truyện về nhân vật, không biết lần này dùng tài liệu gì để viết đây.

...

Bữa cơm của Cao đạo cùng Hứa Trăn này ăn đến khoảng 7h30, sau đó vội vàng rời đi, đi đến “hiện trường thứ hai”.

Hôm nay bọn họ còn hẹn một diễn viên khác thử vai, địa điểm hẹn cách chỗ này khoảng một trà lâu không xa.

Cao Chấn nhớ đến trước khi ra cửa thì xem ghi chép, diễn viên thử vai tiếp theo tên là Đường Dật, cũng thử vai Triệu Vân.

Cao đạo vô cùng không hiểu cái này.

Đám diễn viên này sao một vừa hai phải cứ muốn diễn Triệu Vân chứ?

Trần Chính Hào, Hứa Trăn, Đường Dật vẫn vậy.

Cao Chấn cảm thấy, nếu như ông là diễn viên, nhân vật ông muốn diễn nhất không thể nghi ngờ chính là Quan nhị gia.

Hâm rượi chém hoa hùng, một mình cưỡi ngựa ngàn dặm, róc xương trị độc, chỉ diễn tích liên quan đến ông đã có hơn 10 cái, này mới là con ruột của Tam Quốc Diễn Nghĩa!

Kết quả thì sao, ai cũng không muốn diễn Quan Vũ, Quan Vũ cuối cùng định ra lại là từ bên tổ Trương Phi cưỡng chế kéo qua, hơn nữa cuối cùng người ta còn rất không tình nguyện.

Tức chết đạo diễn mà.

Chương 209: Gửi Nhầm? ?

Nghĩ như thế, Cao Chấn đến quán trà đã hẹn.

Đẩy cửa vào, Đường Dật đến thử vai đã đợi ở đó rồi.

Đây là một chàng trai hơn hai mươi tuổi, cao to anh tuấn, rất có phong thái của võ tướng.

Chỉ có điều, bởi vì hai năm trước Đường Dật vừa diễn một bộ phim cổ trang hài kịch, vai diễn người hầu bàn Bạch Triển Đường của Đường Dật trong bộ phim đó gây ấn tượng quá lớn, cho nên Cao Chấn vừa nhìn thấy hắn là muốn cười.

Cũng may, 90% cảnh diễn của Triệu Vân đều là cảnh võ, chắc là... Không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?

Sau khi hai bên nói chuyện đơn giản mấy câu, Cao Chấn nói: “Thời gian không còn sớm nữa, cái khác lát nữa chúng ta nói, tranh thủ thời gian thử vai trước. Cậu chuẩn bị đoạn nào?”

Đường Dật lấy kịch bản đã được in từ trong túi ra, đưa cho Cao Chấn nói: “Đạo diễn, tôi chuẩn bị đoạn trước trận Xích

Bích, Chu Du đốc sức chủ chiến, khuyên Tôn Quyền ứng chiến với Tào Tháo.”

Cao Chấn nghe vậy sững sờ, nói: “Đoàn này có Triệu Vân sao?”

Đường Dật ngạc nhiên nói: “Không có, tôi diễn thử là Chu Du.”

“Trước đó không phải ngài nói bảo tôi đổi thành Chu Du sao?”

Cao Chấn: “....”

Cho nên là, trước đó ông vốn định để Hứa Trăn chuyển từ Triệu Vân sang Chu Du, kết quả không cẩn thận gửi tin nhầm cho người khác, mà người khác đó chính là Đường Dật?

Để Bạch Triển Đường diễn Chu Du...

Suy nghĩ này vừa hiện lên, Cao Chấn liền run lấy bầy.

Đường Dật nhiều biểu cảm kỳ lạ của đạo diễn, vô cùng khó hiểu.

Rõ ràng trước đó đoàn phim Tam Quốc gửi thông báo cho hắn, nói hắn bề ngoài anh tuấn, khí chất nho nhã, cực kỳ phù hợp với hình tượng Chu Lang.

Sao bây giờ giống như đạo diễn đã quên cái này rồi?

Cao Chấn và mấy vị trợ lý đạo diễn hai mặt nhìn nhau, không tiện nói là gửi nhầm người, chỉ đành nói: “À, ngại quá, gần đây quá bận, nhớ nhầm.”

“Vậy cậu diễn đi, ta xem chút kỹ thuật diễn của cậu thế nào.”

Thế là, Đường Dật gật gật đầu, dựa theo kịch bản bắt đầu diễn đoạn của mình.

“....”

“Cổ hủ!” Đường Dật phát tay áo, quay đầu tức giận nhìn trợ lý đạo diễn diễn cùng mình, quát lên, “Cơ nghiệp ba đời Giang Đông, sao có thể bỏ đi?”

“Tào Tháo nổi danh là Hán tương, thực chất là Hán tặc! Chủ công kế thừa sự nghiệp của cha huynh, nên vì nước trừ bạo, sao có thể đầu hàng kẻ tặc?”

“Phì ha ha ha ha ha...”

Kết quả, Đường Dật còn chưa nói xong mấy câu, người tổ đạo diễn ở trước mặt đã không nhịn được, từng người cười đến ngã nghiêng.

Cậu cãi nhau với họ cái gì? Trực tiếp làm quỳ hoa điểm huyết thủ đi!

Đường Dật một mặt mông lung dùng buổi diễn của mình.

Cười cái gì? Có cái gì buồn cười à?

Không phải mọi người bảo tôi diễn Chu Du sao?

....

Khi Hứa Trăn đang cầm kịch bản vừa lấy được, bắt đầu khắc khổ nghiên cứu nhân vật Chu Du, Lâm Gia cũng tranh được cơ hội thử vai.

Chỉ có điều, bởi vì nhân vật nữ trong Tam Quốc không nhiều, ngoại trừ Điêu Thuyền, những diễn viên khác đều do đạo diễn chọn vai phụ trách, tổng đạo diễn như Cao Chấn không tham gia.

Người đại diện của Lâm Gia Diệp Thi Kiệt dặn dò: “Tôi đã âm thầm thăm dò ý tứ, bên tổ đạo diễn có ý để cô diễn Tôn tiểu muội, mấy ngày nay cô cố gắng, đọc kịch bản nhiều hơn mấy lần, có thời gian tốt nhất nên học kịch bản.”

“Ừ, được...” Lâm Gia đồng ý có chút mất tập trung.

Nàng biết gần đây Hứa Trăn cũng đi thử vai Tam Quốc, nhân vật chọn là Triệu Vân.

Nhưng.... Triệu Vân có thê tử không?

Chắc là có, nhưng trong kịch bản hình như không diễn.

Khi nàng vắt hết suy nghĩ về Triệu Vân, bỗng nhiên, một đạo linh quang từ trên trời giáng xuống đầu của nàng, Lâm Gia bỗng nhiên sáng mắt lên.

Nghĩ Triệu Vân cái gì chứ?

Tổ đạo diễn trong Tam Quốc trước giờ vẫn nổi danh là tự theo ý mình, Hứa Trăn đi thử vai Triệu Vân thì nhất định sẽ được chọn chắc?

Khả năng bị đổi vai diễn lên đến 90%!

Vậy thì, có nhân vật nào trong Tam Quốc thích hợp với hẳn nhất?

– Chu Du!

Lâm Gia chỉ cảm thấy trí thông minh của mình tăng lên hơn bao giờ hết, cả người hưng phấn.

Đúng! Chu Du! Độ khả thi của nhân vật này cao hơn Triệu Vân nhiều.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Gia thông suốt đứng dậy khỏi ghế, quay đầu nhìn về phía người đại diện Diệp Thi Kiệt, mắt sáng long lanh nói: “Kiệt ca, em có một suy nghĩ lớn mật.”

“Em muốn thử vai Tiểu Kiều.”

Diệp Thi Kiệt nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, có chút khó hiểu, không hiểu Tiểu Kiều có gì mà kích động.

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Cũng được, thật ra tôi thấy điều kiện ngoại hình bên ngoài của em cũng không tồi, chẳng qua vẫn chưa từng nhận nhân vật mỹ nhân thôi.”

“Thử Tiểu Kiều cũng được, xoát hình tượng mỹ nhân, cũng có lợi với việc mở rộng con đường diễn xuất của em.”

“Tuy rằng cảnh diễn của Tôn Tiểu Muội nhiều hơn chút, nhưng cũng không có quá nhiều trợ giúp với em.”

Diệp Thi Kiệt nói xong lời này, nhìn về phía Lâm Gia, âm thầm thở phào.

Thật ra cô ta mơ hồ cảm giác được Lâm Gia rất để ý Hứa Trấn.

Lần này nghe nói Hứa Trấn thử vai Triệu Vân, Diệp Thi Kiệt còn lo lắng Lâm Gia muốn đi thử mấy nhân vật quân chủng như kiểu Mi Phu Nhân gì gì đó.

Cũng may nàng không ngốc, còn có chút trái tim sự nghiệp.

Vậy thì mình cũng không cần thiết phải quản nàng quá chặt.

“Nếu là Tiểu Kiều, vậy thì đoạn thời gian này có rất nhiều chuyện phải làm”, Diệp Thi Kiệt nói, “Tôi sẽ tìm cho em giáo

viên dạy lễ nghi, lại tìm giáo viên dạy cổ cầm, chủ yếu là phương diện khí chất, em phải luyện tập nhiều hơn.”

Lâm Gia vội vàng gật đầu nói phải.

Cố lên Gia Gia! Đánh cược một lần!

Liên một phen, xe đạp biến thành xe máy!

Chương 210: Không Có Vấn Đề

Đầu tháng năm, vòng thử vai thứ hai của Tam Quốc kết thúc, tổ đạo diễn chọn tới chọn lưu, cuối cùng xác định được danh sách 15 người vòng thứ hai.

Trong đó Triệu Vân do tiểu sinh đang hot Trình Viễn đảm nhận, ứng cử viên của Chu Du thì là diễn viên trẻ Hứa Trăn đang hot.

Không biết tại sao lại biến “hài tinh” Đường Dật thành diễn “Tiểu bá vương” Tôn Sách.

Ngoài ra, Giang Đông mỹ nhân Đại Kiều, Tiểu Kiều cũng được xác định.

Tổ đạo diễn nhìn mấy vị mỹ nhân vào danh sách cuối cùng, chọn tới chọn lui, để lại hai nữ diễn viên là Lâm Gia và Lưu Tề Nguyệt.

“Ai là Đại Kiều, ai là Tiểu Kiều?” Một người trong đó hỏi.

Người khác nhìn tài liệu trong tay, nói: “Đều giống nhau, vậy thì tuổi lớn hơn là Đại Kiều, người nhỏ tuổi hơn là Tiểu Kiều đi.”

Người nói đến trước gật gật đầu, nói: “Được, vậy Lâm Gia Đại Kiều, Lưu Tề Nguyệt Tiểu Kiều đi.”

Giữa tháng 5, Hứa Trăn ký hợp đồng diễn xuất với đoàn phim “Tam Quốc” và chính thức quyết định đóng vai Chu Du.

Kinh phí sản xuất ước tính của siêu phẩm vĩ đại này là 95 vạn, mà lý do chính khiến đoàn làm phim có thể giữ mức giá thấp như vậy là do thù lao của diễn viên.

Sức ảnh hưởng của “Tam Quốc Diễn Nghĩa” lớn đến mức các diễn viên sẵn sàng hạ giá.

Bởi vậy, đoàn phim đơn giản liền không biết xấu hổ, đem thù lao của các diễn viên hạ thấp đến mức giá củ cải trắng, Tào Tháo, Gia Cát Lượng 5 vạn một tập, Lưu Bị 100 vạn đóng gói mang đi.

Mức giá này về cơ bản chỉ bằng khoảng 1/4 đến 1/5 giá thị trường của các diễn viên này mà thôi.

Chu Du tuy phiên vị cao (Vị trí sắp xếp nhân vật) nhưng vai diễn không quá nặng, cuối cùng hai bên đã đạt được thỏa thuận, 3 vạn một tập.

Kiều Phong cảm thấy có thể chấp nhận được.

Bởi vì mức giá này tuy thấp, nhưng nếu so sánh ngang, tương đương với việc nâng giá thị trường của Hứa Trăn lên ngang với các tiểu sinh nhị tuyến tiêu chuẩn.

Một ví dụ rất rõ ràng là: Lúc trước khi còn diễn “Máu Đào Kiếm”, giá trị của Hứa Trăn kém mười mấy lần so với Trần Chính Hào, nhưng hiện tại, nó chỉ còn kém không đến gấp đôi.

Hứa Trăn thâm mặc niệm trong lòng “Tài sắc với người giống như lưỡi dao có mật”, nói chung là chấp nhận cái giá này.

Chẳng qua, bởi vì nửa năm gần đây vẫn tiêu tiền đều đặn, trước sau chưa kiếm lại tiền, cho nên trong lòng cũng lo lắng cho tiểu kim khố nhà mình, do đó bỗng nhiên dâng lên dục vọng khởi công mãnh liệt.

.....

Đầu tháng 6, kỳ thi đại học chính thức bắt đầu.

Hứa Trăn quay về Cam Châu để tham gia khảo thí, cũng không biết có phải do thường ngày hắn luyện qua quá nhiều các đề thi mô phỏng hay không, thế nhưng đến khi thi, hắn lại phát hiện đề thi dường như đơn giản hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Trong phòng thi, không ngoài dự kiến, Hứa Trăn lại tiếp tục trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường.

Chủ giám thi là một lão gia tử sắp về hưu, ông không chỉ phải nhắc đi nhắc lại kỷ luật phòng thi và cảnh cáo các thí sinh khác không được nhìn trộm Hứa Trăn, mà còn phải nhắc nhở cho hai vị phó giám thị trẻ tuổi, không cần thường xuyên qua bên Hứa Trăn để kiểm tra, cảm giác vô cùng mệt tâm.

Cuối cùng, sau khi ngày thi kết thúc, Hứa Trăn cố tìm đi tìm chủ giám thị để biểu đạt xin lỗi. Lão gia tử vui tươi hơn hờ mà vẫy vẫy tay, tỏ vẻ không sao, sau đó còn đưa cho hắn một cây bút thủy tinh cùng một xấp bút tích để xin chữ ký, nhìn chung rất chuyên nghiệp.

Hứa Trăn: “.....”

Hắn cảm thấy, mình có lẽ nên giới thiệu sự phụ cho ông ấy nhận thức một chút, hai người hắn có thể trò chuyện rất dễ dàng.

...

Sau khi rời khỏi trường thi, Hứa Trăn dùng mũ lưỡi trai và khẩu trang y tế để ngụy trang, đi ra khỏi địa điểm thi và đến một con hẻm vắng vẻ cách đó khoảng hai km.

Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn sớm đã lái xe chờ ở bên này.

“Bài thi như thế nào? Có muốn so đáp án đúng hay không?”

Kiều Phong thấy hắn ngồi trên xe, rất có hứng thú hỏi.

Hứa Trăn nghe vậy liền sững sốt, nói: “Sớm như vậy liền có thể so đáp án?”

Kiều Phong nói: “Không phải đáp án tiêu chuẩn, đây là phần do một số cơ sở giáo dục sắp xếp lại, cũng có thể là đại khái.”

Hứa Trăn nhìn giao diện di động mà Kiều Phong đưa qua, lắc lắc đầu, nói: “Không cần đâu, em nghĩ thông qua cũng không thành vấn đề.”

Kiều Phong nhướn mày, cười nói: “Tự tin như vậy? Đề trúng tủ sao?”

Hứa Trăn nói: “Không phải trúng tủ, là điểm xét tuyển của khoa biểu diễn vốn dĩ không cao.

“Những năm gần đây, điểm trúng tuyển của Kinh Ảnh ở Cam Châu là hơn 300 điểm. Mà đề thi mô phỏng gần nhất, em làm được 500 điểm, cho nên bài thi thực tế không có khả năng thấp hơn con số này được.

“Trước đó em cũng đã cố gắng hết sức để chuẩn bị cho kỳ thi, nhưng em chỉ sợ xảy ra một số tình huống bất ngờ như sốt và tiêu chảy, nếu không gặp vấn đề này thì mọi thứ hẳn là ổn.”

Kiều Phong nghe được hắn nói như vậy, cũng không kiên trì kêu hắn đi đối chiếu đáp án.

Anh hiểu rõ tính cách của Hứa Trăn, mọi việc đều sẽ lưu lại đường sống, chỉ cần sáu bảy điểm đã nói là mười điểm.

Hắn đã nói chắc chắn như vậy, thì khẳng định thật sự không thành vấn đề.

Chương 211: Liên Hoan Phim Kỹ Thuật Số

“Kỳ thi đại học đã kết thúc, chúng ta cũng phải bắt đầu làm việc,” Kiêu Phong vừa nói vừa lật xem lịch trình trên tay, “Đại ngôn và tạp chí trước đó anh chưa xác nhận, hiện tại hệ này cậu phải làm hết.

“Lễ trao giải Phi Ưng, cậu cũng không cần đi, giải “Tân nhân xuất sắc nhất” đã có Tống Úc thế cậu đi nhận giúp, nhưng tiệc ăn mừng thì cậu nhất định phải đến.

“Ngoài ra, “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” dự kiến sẽ được phát sóng trên kênh 6 vào đầu tháng 7, sắp tới, cậu phải đến CCTV để ghi hình một chương trình phỏng vấn.

“Còn có, lần trước anh đã nói với cậu, công ty tính toán sản xuất một bộ phim điện ảnh cho cậu, hiện tại đã được duyệt, giữa tháng 6 sẽ bắt đầu khởi động máy, về vấn đề cụ thể hơn, chờ chúng ta quay về Bắc Thành rồi nói tiếp.”

“....”

Chu Hiểu Mạn ở phía trước một đường lái xe, còn Kiêu Phong ngồi ở phía sau, cầm một cuốn sổ nhỏ, một đường liên tục nhắc nhở Hứa Trăn.

Bạn học tiểu Hứa, người vừa kết thúc kỳ thi đại học, lại không thể cảm nhận được cảm giác vui sướng, bay nhảy trên không giống như bao thi sinh khác. Ngược lại, lại có cảm giác giống như từ mười tám tầng địa ngục té xuống tầng thứ 19.

A! Tại sao cuộc sống sinh hoạt của nghệ sĩ lại phức tạp chứ vậy!

Ta cũng chỉ muốn phụ trách đóng phim, còn tất cả chuyện khác đều không thể giao cho đoàn đội xử lý được sao?

Nhiều tuyển tác nghiệp như vậy, sẽ khiến người ta mệt chết mất!

Đương nhiên, mấy câu than vãn này cũng chỉ có thể tự mình ngâm trong lòng mà thôi.

Người trên giang hồ, thân bất do kỷ, Hứa Trăn đã bước vào giới nghệ sĩ, cho nên cần phải tuân thủ vòng sinh hoạt tiêu chuẩn này và cũng chỉ có thể đưa ra những lựa chọn nhất định trong một phạm vi giới hạn.

.....

Ngày 6 tháng 9, sau khi trở lại Bắc Thành, Hứa Trăn vừa xuống máy bay còn chưa kịp trở về nhà, đã phải trực tiếp đến tổng bộ của Đông Nhạc Điện Ảnh để tham gia cuộc họp.

Theo Kiều Phong, cuộc họp này lẽ ra phải được tổ chức từ một tuần trước, nhưng lúc đó Hứa Trăn đang chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh đại học, Thái Thực Tiễn không muốn làm phiền hắn, cho nên cuộc họp đã được hoãn lại đến hôm nay.

Điều này làm Hứa Trăn vô cùng tò mò.

Chuyện gì quan trọng như vậy? Nhất định phải đợi mình tham gia?

Ta chỉ là một diễn viên, cũng không phải là tầng quyết định của công ty.

10 giờ 30 phút sáng, Hứa Trăn đến phòng họp nhỏ trên lầu 12 của trụ sở theo yêu cầu của thông báo.

Đẩy cửa bước vào, hắn rất ngạc nhiên khi thấy hôm nay mặc dù không có nhiều người tham gia nhưng mỗi người đều là những thành viên nòng cốt trong công ty.

Bao gồm chủ tịch kiêm tổng giám đốc Thái Thực Tiễn, giám đốc bộ phận kịch cổ trang Lâm Huệ Mỹ, trưởng biên kịch Tưởng Mạn Linh, đạo diễn Sở Kiều Hùng, các nghệ sĩ ký hợp đồng như Tống Úc, Lâm Gia và người từ sân bay chạy vội đến đây, chính là mình.

Rốt cuộc có chuyện gì mà yêu cầu nhiều người như vậy tụ lại một chỗ?

Gần đây nhất chỉ có một bộ kịch mới đã được duyệt? Nhưng nhìn qua cũng không đơn giản như vậy!

“Tiểu Hứa tới rồi, mau mau, mọi người đều đang chờ cậu!” Thái Thực Tiên nhìn thấy Hứa Trăn, thì nhiệt tình mà hướng hân vẫy vẫy tay.

Tổng Úc vỗ vỗ vào ghế bên cạnh mình, Hứa Trăn lập tức cười tươi roi rói, tiến tới ngồi xuống.

Thái Thực Tiên nhìn chung quanh một vòng, nói: “Mọi người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu họp thôi.

“Hầu hết mọi người đều đã biết nội dung của cuộc họp hôm nay, nhưng để thuận tiện cho việc thảo luận, chúng ta hãy giải thích ngắn gọn một vài câu trước.”

Nói xong, hân đưa tay ra và ra hiệu cho Lâm Huệ Mỹ, rồi nói tiếp: “Lâm tổng, cô hãy nói cho mọi người biết.”

Lâm Huệ Mỹ nghe vậy, cầm lấy văn kiện trong tay, nói: “Chủ đề cuộc họp của chúng ta hôm nay là về việc chuẩn bị tham gia Liên hoan phim kỹ thuật số đầu tiên.”

“Hôm nay chúng ta hội nghị chủ đề là, về việc tham dự các hạng mục của liên hoan phim kỹ thuật số lần thứ nhất.

“Đầu năm nay, Tổng cục đã ban hành chính sách mới về phim kỹ thuật số hiện nay, đặc biệt là phim chiếu mạng, một số phim kém chất lượng, nội dung quá tệ đã bị xóa vĩnh viễn.

“Vào cuối tháng 5, Đặng Tấn Ảnh Thị đã chủ trì tổ chức diễn đàn phim kỹ thuật số đầu tiên kết hợp với các bộ phận liên quan và đề xuất sáng kiến sản xuất phim kỹ thuật số chất lượng cao và hướng dẫn chuyển đổi phim kỹ thuật số từ “Vàng thau lẫn lộn trong cát”.

“Đây là bối cảnh và nguồn gốc của Liên Hoan Phim Kỹ Thuật Số lần đầu tiên mà chúng ta đang nói đến ngày hôm nay.”

Nói xong, Lâm Huệ Mỹ ngẩng đầu lên, nhìn một vòng chung quanh mọi người, nói: “Năm nay chủ đề là “võ hiệp”, Đông Nhạc Điện Ảnh chúng ta cũng có kế hoạch sản xuất các tác phẩm đặc biệt để tham gia.

“Liên hoan phim này có thể là tùy chọn đối với các công ty lớn khác, nhưng nó rất quan trọng đối với Đông Nhạc.

“Bởi vì, chiến thắng tại liên hoan phim này không chỉ thể hiện thế mạnh của công ty chúng ta trong lĩnh vực phim truyền hình võ hiệp, mà còn đồng nghĩa với một đơn hàng lớn trị giá hơn 1 tỷ đồng.

“Đặng Tấn Ảnh Thị đã hứa hẹn, công ty sản xuất đoạt giải nhất của liên hoan phim này sẽ trở thành đối tác lâu dài của bọn họ.”

Lâm Huệ Mỹ quay đầu nhìn Hứa Trăn đang ngồi ở phía đối diện bàn dài, nói tiếp, “Hứa Trăn, công ty dự định để cậu tiếp vai nam chính của bộ phim lần này, cậu có lòng tin vào mình hay không?”

Hứa Trăn bị chiếc bánh kem thật lớn này nghẹn đến tim đập thình thịch.

Hắn nhìn ánh mắt Lâm Huệ Mỹ, lập tức đáp lại: “Tôi có lòng tin!”

Chương 212: Cậu Chết Quá Thảm

Tại buổi làm việc, Lâm Huệ Mỹ đã mô tả ngắn gọn hiện trạng phim kỹ thuật số ở trong nước, Hứa Trăn lắng nghe một cách cẩn thận, cảm giác bản thân đã học được rất kiến thức mà trước đó mình còn không biết.

Phim kỹ thuật số, như tên gọi, là phim được hoàn thiện bằng công nghệ kỹ thuật số thay vì phim nhựa.

Ở nước ngoài, công nghệ này đã khá phát triển và nhiều bộ phim bom tấn của Hollywood mà mọi người đã quen thuộc như “Công viên kỷ Jura”, “Ngày độc lập”... đều là phim điện ảnh kỹ thuật số;

Nhưng ở trong nước, công nghệ này chỉ mới khởi bước.

Vài năm trước, CCTV đã quay bộ phim tài liệu kỹ thuật số có độ nét cao đầu tiên trong nước “Trà Mã Cổ Đạo” và chọn chiếu trên CCTV.

Tương tự, các bộ phim kỹ thuật số trong nước khác hầu hết được phát trên các nền tảng TV và trực tuyến chứ không phải trên màn ảnh rộng.

Sự non nớt trong lĩnh vực này là cơ hội rất lớn cho Đông Nhạc Điện Ảnh.

Đông Nhạc là một công ty sản xuất phim truyền hình ưu tú, nhưng trước mắt vẫn chưa có kế hoạch quay tác phẩm điện ảnh độc lập.

Lao vào ngành có tỷ lệ bị ném đá ngoài đường cao, chính vì vậy, những năm gần đây, Đông Nhạc bắt đầu có ý định với những bộ phim kinh phí nhỏ và dần thâm nhập vào lĩnh vực này.

Liên hoan phim kỹ thuật số lần này là một cơ hội tuyệt vời.

Nếu chúng ta có được thứ hạng tốt trong cuộc cạnh tranh của liên hoan phim này, nó sẽ không chỉ mở ra chiến trường thứ hai cho Đông Nhạc Điện Ảnh, mà còn đạt được một điểm tăng trưởng lợi nhuận mới của phim kỹ thuật số;

Đồng thời, nó cũng có thể tích lũy kinh nghiệm sản xuất phim, đào tạo đội ngũ, tạo dựng danh tiếng, đặt nền móng cho việc lấn sân sang màn ảnh rộng trong tương lai, có thể nói là phục vụ cho nhiều mục đích.

Sau khi Lâm Huệ Mỹ báo cáo tình hình cơ bản, Thái Thực Tiễn tiếp tục cuộc trò chuyện và nói, “Liên hoan phim kỹ thuật số này nhắm đến toàn bộ thị trường trong nước, các công ty sản xuất phim truyền hình đều sẽ tham gia.

“Chúng ta đã lén lút thông qua chút quan hệ cá nhân, trước mắt biết được có khoản 20 công ty sản xuất phim truyền hình quan tâm tới vấn đề này. Giải nhất thì chỉ có một, cho nên độ khó khăn tương đối lớn, nếu muốn giành chiến thắng.”

Nói đến nơi này, Thái Thực Tiễn hơi hơi mỉm cười, lấy biểu tình tương đối nhẹ nhàng nói tiếp: “Bất quá không sao, mọi người cũng không cần quá hoảng loạn, chúng ta cũng có ưu thế của riêng mình.

“Một mặt, liên hoan phim lần này đã đặt ra giới hạn đối với kinh phí sản xuất của các bộ phim tham gia, yêu cầu phải không chế dưới 10 triệu.

“Cho nên, những công ty lớn có quá nhiều tài nguyên, khiến họ không thể không chế được.

“Về phương diện khác, các tác phẩm kinh phí thấp chủ yếu tập trung vào cốt truyện.”

Nói xong, Thái Thực Tiễn quay sang nhìn một vị phu nhân đang ngồi bên cạnh, khéo miệng mỉm cười: “Biên kịch võ hiệp, kim bài của nhà chúng ta đang ngồi ở đây, vậy về phần cốt truyện, ai còn sợ ai!”

Lời này vừa nói ra, trong phòng họp tức khắc vang lên một tràng cười thoải mái.

Hứa Trăn nghiêng đầu nhìn về phía phu nhân mà Thái Thực Tiễn mới vừa điểm mặt.

Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng hần từ lâu đã nghe được danh tiếng như sấm bên tai của người này, ánh mắt cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Cô Thiệu Mạn Linh, biên kịch kim bài của Nguyên Càn Duyên Điện Ảnh.

Từ sau khi Càn Duyên Điện Ảnh bị Đông Nhạc thu mua, Thiệu Mạn Linh liền trở thành một thành viên của Đông Nhạc Điện Ảnh.

Năm đó, khi còn ở Càn Duyên Điện Ảnh, Thiệu Mạn Linh đã từng đảm nhiệm hai bộ kịch là “Võ Lâm Ngoại Sử”, “Tiêu Thập Nhất Lang” và nhiều kịch bản xuất sắc khác.

Nghe nói kịch bản của bộ điện ảnh lần này cũng do Thiệu Mạn Linh chấp bút, do đó mà sự kỳ vọng của Hứa Trăn đối với bộ điện ảnh này liền lập tức cao lên một bậc.

“Thái tổng, xin ngài đừng phủng tôi như thế.” Thiệu Mạn Linh xua tay, miệng cũng cười không ngừng, “Tôi nói trước, kịch bản lần này hơi nhạt nhẽo, những ai muốn xem cốt truyện hấp dẫn có thể sẽ thất vọng.

“Tôi chọn kịch bản này cho bộ phim chủ yếu vì chủ đề của liên hoan phim này là “Võ Hiệp”.

“Kịch bản này, nói thế nào nhỉ, rất có hương vị của giang hồ.

“Thành thực và chân thật, sinh tử cùng đạo nghĩa, vui vẻ hận thù cùng thân bất do kỷ, đây là tất cả những điều tôi muốn bày tỏ.

“Đó là cho cốt truyện. Về việc làm thế nào để làm cho cốt truyện đơn giản trở nên tuyệt vời, nó phụ thuộc vào kỹ năng của tất cả mọi người ở đây.”

Mọi người trò chuyện và cười đùa, đồng thời trao đổi ngắn gọn về một số kinh nghiệm mà mình tâm đắc.

Bởi vì Hứa Trăn còn chưa đọc kịch bản nên không thể tham gia thảo luận, vì vậy hắn chỉ có thể thành thật lắng nghe và im lặng ghi lại những lý giải và yêu cầu của biên kịch cũng như đạo diễn đối với nhân vật.

....

Sau cuộc họp, Hứa Trăn, Tống Úc cùng Lâm Gia thành lập một phân đội cạo cơm và ở lại căng tin của trụ sở công ty để ăn trưa.

Tống Úc bung mâm đồ ăn ngồi xuống bên cạnh Hứa Trăn, vênh váo tự đắc nói: “Nói đi, cậu định cảm ơn anh như thế nào?”

“Đường đường là người có vị trí cao nhất Đông Nhạc lại đến hỗ trợ diễn xuất cho cậu, cậu nghĩ xem, có nên bao anh một tháng ăn cơm trưa hay không?”

Hứa Trăn tuy rằng rất muốn phun tào, tiểu công ty của bọn họ không vị trí “Nhất ca” này, nhưng sau cùng vẫn là cười nói: “Bao, nhất định bao, chờ sau khi khởi động máy, mỗi ngày tôi đều sẽ đi lấy cơm hộp cho anh.”

Tống Úc vừa lòng mà hừ hừ hai tiếng, nói: “Cậu cảm thấy kịch bản như thế nào?”

Hứa Trăn nói: “Kiều ca nói đã nhận được kịch bản, nhưng tôi còn chưa kịp xem, nó như thế nào, anh thấy kịch bản có được không?”

Tống Úc một bên ăn cơm, một bên thôn thức nói: “Quay về thì xem liền đi, anh nhất định không phá hư kịch đâu.

“Chỉ có thể nói, không hổ là biên kịch kim bài a, viết quá tốt!”

“Lần đầu tiên đọc qua, anh đã thiếu chút nữa khóc đến ngất, cậu chết thật sự quá thảm!”

Hứa Trăn: “.....”

Không biết vì cái gì, nhưng Hứa Trăn cảm thấy nó lạ lắm.

Chương 213: Chuyện Xưa Nhặt Nhèo

Hắn quay đầu nhìn về phía Lâm Gia, hỏi thăm: “Sư tỷ, chị diễn nhân vật gì?”

Lâm Gia đang yên lặng lừa cơm thì nghe thấy vấn đề này, chiếc đũa trên tay cũng thoáng dừng lại.

Nàng trầm mặc một lát, dờ dẫm nói: “À, tôi diễn nhân vật Tiểu Thúy, là một ca nữ, lúc cậu bị vai phản diện vây giết, tôi đã xướng một khúc nhạc nhỏ cho cậu nghe.”

Hứa Trăn hỏi: “Rồi sau đó?”

Lâm Gia cúi đầu, nói: “Sau đó liền không có sau đó.”

Hứa Trăn: “.....”

Chà, đây là một trò đùa đúng không.

Lâm Gia ngẩng đầu lên, không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt có chút mê ly nói: “Đúng vậy, đây là lần đầu diễn tôi diễn vai nữ tử thanh lâu, tuy rằng suất diễn không nhiều lắm, nhưng cũng xem như có chút khiêu chiến đi.”

“Thời gian trước vì để diễn vai Tiểu...Đại kiều, tôi đã học đàn cổ một thời gian ngắn, không biết có thể dùng được hay không.”

khóe môi Lâm Gia treo lên một nụ cười, nói: “Quả nhiên a, bất kỳ nỗ lực nào cũng sẽ không vô ích. Cậu xem tôi học đàn cổ, tưởng là phế vật nhưng không ngờ cũng được dùng tới, hahahaha...”

Hứa Trăn nghe nàng nói một hồi câu từ khó hiểu, cảm giác có điểm khiếp người.

Bộ dáng của Lâm sư tỷ giống như đã chịu phải đả kích gì đó?

Quên đi, cứ coi như không nhìn thấy, tốt nhất đừng đi đụng vào nỗi đau của người khác.

....

Buổi chiều, Hứa Trăn trở lại căn hộ, sau đó bắt đầu lôi kịch bản mới ra, chuẩn bị đọc qua.

Bộ kịch bản này tên là “Ôn Lương Châu”, dự kiến quay khoảng 90 phút.

Nội dung không nhiều lắm, Hứa Trăn rất nhanh đã đọc hết.

Nhưng mà hần cầm kịch bản này phát ngốc nửa ngày, nhìn không được mà lật lại từ đầu và đọc lại lần thứ hai.

Ngay sau đó lại nhìn lần thứ ba.....

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủn vào buổi chiều, Hứa Trăn đã đọc kịch bản từ đầu đến cuối chừng năm lần.

Cuối cùng hần khép lại tập giấy, tâm tình vẫn không thể bình tĩnh.

Đây có phải là “Chuyện xưa nhạt nhẽo” mà Thiệu Mạn Linh nói?

Vậy cái gọi là chuyện xưa nhạt nhẽo rốt cuộc có dạng gì? ?

Bộ điện ảnh này xác thật là ít nhân vật, tình tiết đơn giản.

Nhưng đơn giản cũng không có ý nghĩa là nhạt nhẽo.

Mở đầu câu chuyện, Cửu vương gia giành được một bảo vật của Phiên Bang tên là Ôn Lương Châu.

Theo truyền thuyết, những người ngậm hạt này sẽ chữa được mọi bệnh tật và không bị các loại chất độc xâm nhập.

Nhưng mà, Cửu vương gia còn chưa kịp dùng, thì Ôn Lương Châu đã bị người đánh cắp.

Trong cơn thịnh nộ, hần ta đã tập hợp một đội trọng binh, tàn sát tất cả các giang hồ hảo thủ trong thành, những người có khả năng đánh cắp Ôn Lương Châu.

Nhưng sau khi xét nhà, viên châu này vẫn không thể tìm ra, từ đó tung tích của Ôn Lương Châu trở thành một vụ án treo chưa được giải quyết trong chốn giang hồ.

Mười năm sau, một cao thủ trẻ tuổi tên là Liễu Diễm Dương xuất thế.

Hắn tự nhận mình chính là người may mắn sống sót trong cuộc thảm sát năm đó, vì để báo thù cho cha mẹ, cho nên hắn không ngừng khởi xướng ám sát Vương gia.

Đã trải qua mấy mươi lần thất bại, Liễu Diễm Dương càng thua càng đánh, công phu cũng càng ngày càng cao.

Cửu vương gia vì bảo vệ mạng sống, mà không trường bố trí phòng ngự nghiêm ngặt cùng cơ quan mật thất bên trong. Hoàn toàn mất đi sự tự do của thân thể.

Trong quá trình này, Liễu Diễm Dương đã gặp một người sống sót khác trong cuộc thảm sát năm đó: Triệu Tiêu Đầu.

Chỉ là những năm qua, trong mắt Liễu Diễm Dương không có gì khác ngoài việc trả thù;

Còn Triệu Tiêu Đầu hiện đã lập gia, lập nghiệp, đồng thời chịu trách nhiệm kiếm sống cho hàng chục người trên dưới tiêu cục.

Mâu thuẫn của hai người chính là bởi vậy mà sinh ra.

Ngày nọ, Cửu vương gia vì muốn được tự do, cho nên đã bỏ ra một số tiền lớn để Triệu Tiêu Đầu hộ tống mình cưỡi ngựa về Kinh Giao.

Triệu Tiêu Đầu vì mười vạn lượng hoàng kim kén xù, mà lựa chọn tạm thời buông mối thù giết cha, hộ tống vương qua đi chuyến này.

Nhưng mà chuyện này lại bị Liễu Diễm Dương phát hiện.

Trên đường đến Kinh Giao, Liễu Diễm Dương không chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, hắn thề sống chết phải giết được Cửu vương gia.

Mà Triệu Tiêu Đầu vì tiền tài, gia quyến, cùng với danh dự của tiêu cục, cho nên bị bắt phải đứng ở thế đối lập với Liễu Diễm Dương.

Trong quá trình hai người giao thủ, Triệu Tiêu Đầu đã đánh trúng ngực của Liễu Diễm Dương, khiến hắn phun ra một hạt

châu, đây chính là Ôn Lương Châu mà Cửu vương gia cực khó tìm trong mấy năm qua.

Thẳng đến giờ khắc này, hắn mới hiểu được: Hóa ra cuộc thảm sát mười năm trước chính là bởi vì phụ thân muốn trị ho lao cho hắn, nên đã ăn trộm viên Ôn Lương Châu này.

Niềm tin nhiều năm vào sự trả thù đã sụp đổ trong tức khắc.

Liễu Diễm Dương mất đi sự chống đỡ của lòng thù hận, đồng thời lại tự trách chính mình làm liên lụy nhiều người phải bỏ mạng, sau cùng không chịu dùng Ôn Lương Châu, để bản thân bị thương nặng mà chết.

Còn Triệu Tiêu Đầu, sau cuộc chiến này, thanh danh truyền xa, từ đây sống an nhàn giàu có, sinh hoạt sung túc.

Châm chọc sao?

Không đơn thuần chỉ là châm chọc, mà còn bất lực nhiều hơn.

Vai diễn mà Hứa Trăn sẽ đảm nhận là Liễu Diễm Dương, một người giang hồ thuần túy và đồng thời cũng là một hài tử không chịu trưởng thành.

Trong cuộc đời hai mươi năm ngắn ngủi của hắn, cùng chỉ có bệnh tật và lòng hận thù.

Ngoại trừ lần uống rượu khi tình cờ gặp được Triệu Tiêu Đầu, thì hầu như hắn không có một ngày vui vẻ nào trong đời.

Chương 214: Cạnh Tranh Khốc Liệt

Hứa Trăn lập đi lập lại lật xem kịch bản, bỗng nhiên có điểm không dám viết tự truyện của Liễu Diễm Dương, ngay cả ngủ cũng không dám.

Hắn sợ mình sẽ nằm mơ thấy Liễu Diễm Dương.

Nhưng đồng thời, hắn cũng muốn mơ thấy người thanh niên này.

Vì để quay tốt vai diễn, cùng vì để cho nhiều người nhìn thấy câu chuyện này hơn.

Hắn nguyện ý trở thành Liễu Diễm Dương trong hai tháng.

Trong khi Hứa Trăn mỗi ngày đều chuyên tâm nghiên cứu kịch bản “Ôn Lương châu”, thì giới điện ảnh Hoa Hạ lại bởi vì liên hoan phim kỹ thuật số lần này mà nổi lên sóng gió.

Đối với diễn viên, đó bất quá chỉ là một phim điện ảnh có kinh phí nhỏ.

Nhưng đối với các công ty điện ảnh và truyền hình, thì đây là một cơ hội rất lớn.

Tóm lại, các tác phẩm dự thi của liên hoan phim giới hạn chủ đề, chi phí và thời gian sản xuất, đồng thời hạn chế đến mức thấp nhất các loại yếu tố phụ. Kết quả cuối cùng phản ánh trực tiếp thực lực chân chính của mỗi công ty;

Nhìn chung, xu hướng phát triển chung trong tương lai là phim điện ảnh kỹ thuật số sẽ thay thế phim điện ảnh nhựa, nếu ai có thể đứng đầu trong cuộc thi này thì họ sẽ bước được những bước đầu tiên trong tương lai và nhất định có thể có chỗ đứng vững chắc trong thị trường cạnh tranh phim điện ảnh kỹ thuật số.

Nếu nói sức ảnh hưởng của một hãng điện ảnh, truyền hình là khoảng 5% thì sức ảnh hưởng của các tác phẩm tham gia liên hoan phim lần này ít nhất phải là 15%.

Đây là nước đi quan trọng trong trò chơi cờ vua.

Không chỉ Đông Nhạc Điện Ảnh coi trọng liên hoan phim lần này, mà ngay cả những đầu sỏ như Hoa Ảnh, Tinh Quang, Hoàn Ngu cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Vào giữa tháng 6, đợt đăng ký tham gia liên hoan phim kỹ thuật số đầu tiên đã kết thúc, số lượng tác phẩm vượt qua vòng xét duyệt và tham gia tranh giải nhiều nhất lên tới 144 bộ, điều này khiến giới chuyên môn phải sửng sốt.

Tất nhiên, nhiều người trong số họ là những gánh hát rong vô danh, nhưng ít nhất 1/3 trong số đó là những thành viên tổ chức phái thực lực.

Sự cạnh tranh rất khốc liệt, hơn rất nhiều so với tính toán trước đó.

....

Đoàn làm phim “Ôn Lương Châu” không yêu cầu nhiều diễn viên, cho nên người cũng đã nhanh chóng gom đủ.

Tuy nhiên, xét về các ứng cử viên đạo diễn, Đông Nhạc Điện Ảnh lại khó có thể lựa chọn.

Đông Nhạc không thiếu đạo, Sở Kiều Hùng, tổng đạo diễn của “Tuyệt Đại Song Kiều”, là một trong những đạo diễn phim võ thuật nổi tiếng nhất trong ngành.

Cơ hội để quay phim điện ảnh kỹ thuật số là rất hiếm, nếu có thể, Đông Nhạc cũng muốn nhân cơ hội để đào tạo đoàn đội của mình.

Tuy nhiên, Sở đạo diễn mấy năm gần đây đều làm phim truyền hình, nhiều năm không tiếp xúc với điện ảnh nên có chút thiếu tự tin khi phụ trách một bộ phim quan trọng như vậy.

Khi Lâm Huệ Mỹ giao cho ông cuốn kịch bản cuối cùng của “Ôn Lương Châu” vào đầu tháng 6, cô đã nói với ông rằng thời gian rất eo hẹp, tốt nhất là nên hoàn thành việc quay trước trong vòng hai tháng và hỏi ông ấy có bất kỳ vấn đề gì hay không.

Sở Kiều Hùng cầm kịch bản nhìn nửa ngày, vẻ mặt khó xử nói: “Này chỉ sợ rất khó.”

Lâm Huệ Mỹ tiếc nuối mà thở dài, an ủi nói: “Nếu hai tháng quá gấp, vậy thì kéo dài một chút, 70 ngày có đủ hay không?”

“Hạn cuối để gửi cho nhóm đánh giá là ngày 1 tháng 10. Dù sao thì chúng ta cũng phải quay trước một tháng để làm hậu kỳ.”

Sở Kiều Hùng lắc lắc đầu, nói: “Tôi không phải ý này, tôi là muốn nói.....”

Ông ta vỗ vỗ sấp kịch bản mỏng téch trên tay, nói: “Loại kịch bản này, chỉ cần mất một tuần là quay xong, tại sao phải quay đến hai tháng?”

Lâm Huệ Mỹ: “.....”

Đại ca đây là điện ảnh a!

Ngài làm việc nhanh nhẹn như vậy, thật sự rất khó cho tôi đấy, ngài biết không?

Sở Kiều Hùng đương nhiên cũng biết như vậy là không đúng.

Ông ta đem chính mình khóa ở trong phòng tối, phi thường nỗ lực mà chuẩn bị kế hoạch, nhưng dù dự trù như thế nào thì ông đều cảm thấy bộ phim này quay trong 10 ngày là có thể hoàn thành.

Ông không khỏi thắc mắc, những đại lão đó làm như thế nào mà có thể quay một bộ điện ảnh, lặn lội đến tận nửa năm? ?

....

Mặt khác Hứa Trăn cùng Tống Úc gần đây đều dành mỗi ngày ngâm mình ở tổng bộ Đông Nhạc, dưới sự dẫn dắt của biên kịch Thiệu Mạn Linh, tiến hành vòng đọc kịch bản lần thứ nhất.

Thời gian diễn ra liên hoan phim rất eo hẹp, mà kịch bản của Thiệu Mạn Linh lại không có thời gian trau chuốt kỹ lưỡng nên bà chỉ theo sát hai diễn viên chính để điều chỉnh các chi tiết khác nhau như lời thoại và động tác chi tiết.

Trong lúc giải lao, Tống Úc phát hiện có cuộc gọi nhỡ trên điện thoại di động của mình, sau khi nhìn thấy số, anh nhanh chóng chạy ra ngoài phòng họp và bấm số cho đầu dây bên kia.

Tuy nhiên, vì giọng nói của anh thật sự rất xuyên thấu, nên Hứa Trăn ngồi trong phòng vẫn nghe rõ nội dung cuộc gọi của đối phương.

“Đúng vậy, không lừa ngài, Đông Nhạc chúng tôi cũng tham gia.”

“Đúng vậy, tôi là nghệ sĩ của Đông Nhạc, công ty đang dốc sức dùng người, cho nên tôi phải là người dẫn đầu.”

“Hahaha, cảm ơn tình cảm của Triệu đạo.”

“Thật sự xin lỗi, tôi đã đáp ứng với công ty bên này, hy vọng về sau có cơ hội hợp tác với ngài.”

“n ân, cảm ơn ngài, đến lúc đó sẽ liên lạc.”

Chương 215: Tô Đạo Muốn Đến

Chỉ chốc lát sau, Tống Úc cắt đứt điện thoại trở lại phòng họp, về mặt xuân phong đặc ý nói: “Ai, chuyện này cũng thật là nháo.

“Mới có một tuần, mà đã có ba đoàn phim liên lạc với tôi, mời tôi qua bên đó đóng phim điện ảnh.

“Tất cả đều là kịch bản hay, nếu như ngày thường tôi đã tiếp, nhưng thật sự không có biện pháp a, hết thấy đều theo cùng một lịch trình, cho nên chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ mình yêu thích.”

Hứa Trăn nghe vậy gật gật đầu.

Thời gian gần đây, hần ở bên này cũng nhận được không ít lời mời.

Đạo diễn Đỗ Thiên Sơn, người trước đây đã từng hợp tác với “Máu Đào Kiếm”, đạo diễn Đặng Đại Diên, người đã từng hợp tác trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” và “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”, đã gửi lời mời cho hần, tất cả đều liên quan đến Liên hoan phim điện ảnh kỹ thuật số.

Thời gian eo hẹp, lại có nhiều đối thủ, mọi người đều vội vàng tổ chức trận đấu.

Chưa nói đến diễn viên bây giờ, ngay cả đạo cụ, phục trang cũng không dễ thuê.

Nghe nói một số ê-kíp nhỏ không tìm được nhà thiết kế trang phục để may trang phục cho họ nên họ chỉ quần vải trực tiếp quanh người diễn viên, phải nói là họ rất tàn nhẫn.

Đông Nhạc có đạo cụ của công ty hỗ trợ, nhưng thật ra không đề cập đến vấn đề này.

Hiện tại, công ty vẫn thiếu thợ quay phim giỏi, thợ ánh sáng, thợ trang điểm và các đội ngũ khác, khắp nơi đều tìm không thấy người.

Đối với những lời mời này, một mặt Hứa Trăn rất tiếc nuối vì không còn cơ hội tiếp tục làm việc với hai đạo diễn xuất sắc.

Mặt khác, hần cũng cảm thấy rất nhiều áp lực, nếu hần không tham gia vào phim của họ thì họ chính là đối thủ của mình, thế nhưng đây đều là những cường địch đáng gờm a!

“A Trăn, điện thoại của cậu!”

Đúng lúc hắn suy nghĩ, trợ lý Chu Tiểu Manh gõ cửa đi vào phòng họp, cầm điện thoại di động lên nói: “Là đạo diễn Tô Văn Bản gọi tới!”

Hứa Trăn vừa nghe lời này, trong lòng liền lộp bộp một tiếng.

Đạo diễn “Dạ Vũ Giang Hồ” Tô Văn Bản?

Người này cũng muốn tham gia liên hoan phim lần này sao? Vậy là công ty nhà mình lại thêm một cường địch?

“Uy, Tiểu hứa?”

Hứa Trăn tiếp nhận điện thoại, chỉ nghe Tô Văn Bản ở đầu bên kia điện thoại nói:

“Nghe nói Đông Nhạc cũng tham gia Liên hoan phim điện ảnh kỹ thuật số này, cậu có tham gia không?”

Hứa Trăn nghe được quả nhiên là vấn đề này, cảm giác tiếc nuối, nói: “Tô đạo, tôi có tham gia.”

Tô Văn Bản hỏi: “Cậu là nam chính sao?”

Hứa Trăn nói: “Đúng vậy, tôi là nam chủ.”

Tô Văn Bản cười hắc hắc, nói: “Quá tốt, quá tốt, công ty các cậu gần đây hỏi tôi có thời gian đảm nhiệm ghế đạo diễn của bộ phim điện ảnh này không, nếu vai chính là cậu, thì mọi chuyện coi như đã định rồi.

“23 tới tiến tổ đúng không? Vậy hẹn gặp cậu vào tuần sau!”

Hứa Trăn nghe vậy liền ngẩn ngơ.

Tô Văn Bản quả nhiên không phải tới đào góc tường, mà là chính mình muốn làm góc tường tiến vào đúng không?

Quả thực không thể hoan nghênh hơn!

Thực lực của Tô Văn Bản, thì những người nghề đã rất rõ ràng!

Hứa Trăn mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Thật tốt quá, rất chờ mong được hợp tác với Tô đạo.”

Hai người dứt lời liền từng người cắt đứt điện thoại.

Hứa Trăn vừa định chia sẻ tin tức này với Tống Úc, nhưng lại phát hiện ra rằng Thiệu Mạn Linh và Tống Úc trong phòng họp đều đang kinh ngạc nhìn mình.

Tống Úc vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Uy, người huynh đệ, cậu không phải muốn làm phản đồ đúng không?”

“Tô Văn Bản đúng là lợi hại, nhưng cậu cũng không thể ngay thời điểm mấu chốt mà cắn đứt dây xích như vậy a! Anh thậm chí còn không nhận lời mời từ Trung tâm văn hóa Bắc Thành đây này!”

Hứa Trăn sững sốt sau một lúc lâu, lúc này mới phản ứng lại đây là anh ta hiểu lầm mình, cho nên vội vàng xoa tay nói: “Không đúng không đúng, không phải tôi đi, mà là Tô đạo muốn tới.”

“Đạo diễn Tô Văn Bản của “Dạ Vũ Giang Hồ” muốn qua bên này? Không lẽ hắn muốn tới chỉ đạo cho “Ôn Lương Châu” !”

Tống Úc vừa nghe lời này, thì các loại chất vấn trong miệng ngay lập tức phải nuốt trở lại.

Tô Văn Bản đã gọi điện trước cho Hứa Trăn chỉ để hỏi xem hắn có phải là nam chính hay không?

Chẳng lẽ vì mặt mũi của hắn cho nên đối phương mới tiếp bộ điện ảnh này sao?

Chà, không ngờ sư đệ nhà mình lại có mặt mũi lớn như vậy? ?

Vào ngày 23 tháng 6, sau một phen nhấp nhô, cuối cùng đoàn làm phim “Ôn Lương Châu” đã tập hợp được toàn bộ nhân viên sáng tạo chính và chính thức đến thành phố điện ảnh Hoàn Châu để bắt đầu khởi quay.

Tổng đạo diễn cuối cùng xác định chính là Tô Văn Bản, mà Sở Kiều Hùng cũng không hề e ngại khi chấp nhận làm phó đạo diễn cho người nhỏ hơn mình mười tuổi, thậm chí còn chủ động ở lại đoàn phim với tư cách là đạo diễn tổ B.

Suy cho cùng, học không có tuổi, người thành công là người đi trước.

Lão Sở mới 45 tuổi, đã cảm thấy sự nghiệp đang trong thời kỳ thăng hoa, cho nên phải nắm bắt mọi cơ hội để nạp năng lượng cho bản thân bất cứ lúc nào.

Trước sự ngạc nhiên của Hứa Trăn, Tô Văn Bản không chỉ đến một mình, mà lần này còn dẫn theo một đạo diễn hình ảnh, đúng chuẩn chương trình “Mua một tặng một”.

Vị đạo diễn quay hình ảnh này tên là Lương Vệ Đông, nghe nói là đồng học của Tô Văn Bản, mấy năm nay vẫn luôn công tác ở nước ngoài.

Nếu hẳn là đồng học của Tô Văn Bản, thì theo lý thuyết tuổi tác phải xấp xỉ mới đúng.

Nhưng mà người này nhỏ nhỏ gầy gầy, hơn nữa trời sinh một gương mặt thư sinh, nhìn qua chỉ mới hơn hai mươi tuổi, thậm chí nếu nói hẳn là nghiên cứu sinh thì cũng có người tin.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Lương Vệ Đông đã giới thiệu ngắn gọn về những tác phẩm điện ảnh mà hẳn đã quay chụp trong những năm qua, những tác phẩm này đã có không ngớt lời khen ngợi từ những người xung quanh.

Hứa Trăn không biết nhiều về những bộ phim mà hẳn ta đang nói đến.

Nhưng nếu Lâm Huệ Mỹ, Sở Kiều Hùng bọn họ đều cảm thấy lợi hại, vậy hẳn là thật sự rất lợi hại đi.

Chương 216: Quá Nghèo Nàn

Mà cùng lúc đó, người khác không nhận biết Lương Vệ Đông, mà Lương Vệ Đông cũng không nhận biết nhóm người này.

Hắn mấy năm nay vẫn luôn ở nước ngoài, ở đây cho dù là Hứa Trăn, Tống Úc, hay Lâm Gia, tất cả đều là nghệ sĩ trẻ tuổi mới nổi lên trong mấy năm qua, hiện giờ vừa nhìn tới, ngay cả một khuôn mặt quen thuộc cũng không có.

Bởi vậy, Lương Vệ Đông rất dễ dàng mà hạ kết luận cho đoàn phim: Gánh hát rong.

Sau nghi thức khởi động máy vào buổi sáng, các nhân viên chủ sang chính của đoàn đã dùng bữa nhẹ trên phim trường và buổi quay phim sẽ chính thức bắt đầu vào buổi chiều.

Lương Vệ Đông cầm phân cơm hộp của mình, chạy đến chỗ bên cạnh Tô Văn Bản ngồi xuống, về mặt thần thức nói: “Ai,

hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, chỉ vì ăn bữa cơm mà mặt mũi của tôi thật sự đã mất hết.”

Tô Văn Bản ở dưới bàn, dùng chân đạp hấn một phát, “Mau ăn cơm của cậu đi.

“Tuần trước là ai nói với tôi, có việc liền tiếp, 20 đồng cho ba đoạn quay chụp?”

Lương Vệ Đông ngẩng đầu nhìn trời, than thở nói: “Không phải là do không có gì ăn sao? Nhìn cơm của tôi xem, này có khác gì cơm của ăn xin đâu?”

Nói xong, hấn vể mặt khinh thường mà nhìn thoáng qua máy quay phim trong tầm tay, “Nhìn thiết bị ở đây, tôi liền biết đây là một đoàn phim nghèo nàn.

“Kinh phí sản xuất là 1000 vạn đúng không? Không thể, nhiều nhất là 800, không thể nhiều hơn được?”

Tô Văn Bản mắt trợn trắng, nói: “Thiết bị ở Hollywood tốt, cậu muốn cứ đi, cũng không có ai kêu cậu quay về.”

Lương Vệ Đông bĩu môi, nói: “Tôi trở về, còn không phải do bản thân quá ưu tú, cho nên vẫn luôn có người khen tôi sao.”

Tô Văn Bản quay đầu lại, hừ lạnh nói: “Người khác khen cậu, cậu liền từ chức? Đây là logic gì?”

Lương Vệ Đông hăng giọng đáp lại: “Cậu phải chính tai tận mắt nghe bọn họ khen tôi như thế nào...”

Nói đến đây, hấn hạ thấp giọng điều, vờ như là người đang khen hấn: “Nga, anh bạn, tôi luôn nghĩ người Hoa Hạ không thể hiểu được cái gì gọi là thẩm mỹ, thứ mà bọn họ quay ra không khác gì củ khoai tây mà mấy Susan đại thẩm đào từ bờ ruộng.

“Tôi quả thực không thể tin được, lãnh thổ như Hoa Hạ lại có thể sinh ra một nghệ thuật gia như cậu!

“Cậu quả thực là người phương Tây bị bệnh ngoài da, là thiên sứ mà thượng đế phái tới cho chúng ta!”

Tô Văn Bản: Ha ha, tôi thấy cậu chính là cứu binh do phải con khi cử tới.

Lương Vệ Đông đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, không tự chủ được tâm trạng, một lúc sau mới nói: “Cậu cảm thấy đó là tiếng người sao? Muốn khen thì cứ khen, việc gì phải kéo nơ tôi ở ra để đắm đuối.”

“Lão tử là nam nhân Hoa Hạ, nghe được chuyện ma quỷ này? Sao có thể không tức giận được mức muốn đánh nhau.”

Tô Văn Bản kinh ngạc nói: “Cậu đánh bọn họ thiệt à?”

Lương Vệ Đông nghiêm mặt nói: “Sao có thể, tôi đang hình dung ra tâm tình của mình, là phép tu từ, phép tu từ đó, cậu có hiểu không?”

Tô Văn Bản: “.....”

Nói chuyện với kiểu người này, thật sự quá lao lực rồi!

Sau một lúc lâu, Tô Văn Bản hỏi: “Sau đó thì sao, cuối cùng cậu lấy cớ này để từ chức?”

Lương Vệ Đông vẻ mặt thản nhiên nói: “Tôi nói mấy năm qua làm việc quá nhiều với ống kính, khiến mắt tôi bị bệnh quáng gà.”

Tô Văn Bản: “.....”

Ha hả, cậu đúng là một đứa bé lanh lợi.

Chỉ chốc lát sau, Lương Vệ Đông hai ba ngụm liền giải quyết xong phần cơm hộp của mình.

Hắn một bên xỉa răng, một bên nhìn chung quanh đám người tới tới lui lui khuôn vác thiết bị trong phim trường, nói: “Tôi nói lão Tô, không phải gần đây, cậu luôn khoe khoang mình đang rất nổi danh trong nước sao?”

“Như này? Một xưởng phim nhỏ?”

“Thật sự là 20 đồng cho ba cảnh quay đi, đúng không?”

Nói xong, Lương Vệ Đông bắt đầu đếm qua thiết bị, từ camera đến màn ảnh, từ thiết bị chiếu sáng đến máy theo dõi, nói ngắn gọn lại, cứ có liên quan đến hình ảnh, đều sẽ bị chê bai đến thương tích đầy mình.

Tô Văn Bản ở bên cạnh vút chiếc đĩa trong tay, quát: “Tôi gọi cậu tới để làm đương đại gia đúng không?”

Lương Vệ Đông rụt rụt cổ, lẩm bẩm nói: “Cũng không cần như thế đâu, chỉ cần gọi tiểu gia là được rồi.”

Tô Văn Bản bị hấn chọc tức giận đến mức ăn cơm không vô.

Hắn nhìn không được nhìn thoáng qua Hứa Trăn bên cạnh, trong lòng yên lặng thầm nghĩ: Tiểu tử, cậu nhất định phải thể hiện thật tốt, để cho ca ca lấy lại mặt mũi!

Lát nữa, cậu cũng đừng có diễn kiểu trình độ “Xưởng nhỏ”, như vậy, mặt mũi của ca ca cậu, khẳng định phải vút đi!

...

Cuộc trò chuyện lải nhải của bọn họ đều bị mọi người chung quanh nghe hết, nhưng dù sao Lương Vệ Đông cũng không có quan hệ thân thiết, cho nên liền tùy ý bọn họ tranh chấp lời vô nghĩa, mà không ai tiến đến để tiếp lời.

Lúc này, Hứa Trăn đã sớm ăn cơm trưa xong, hóa trang cũng xong, trang phục cũng tươm tất, hiện tại chỉ dừng chờ để chuẩn bị vào sân quay phim.

Hắn là nam chính của “Ôn Lương Châu”, do đó, trận mở màn cũng là hắn đảm nhiệm.

Đây là lần đầu tiên Hứa Trăn nhận vai nam chính, quả nhiên, cảm nhận được một nỗi áp lực rõ ràng đang đè nén bản thân.

Cách đó không xa, Lâm Gia nhìn Hứa Trăn ngồi ở trên ghế phát ngọc, vẻ mặt bình tĩnh đi tới, nói: “Này, cuộc đối thoại còn khá dài, hai ta có muốn thử đối thoại một lần nữa hay không?”

Hứa Trăn gật gật đầu, chống tay lên lưng ghế, lười biếng nói: “Được rồi, đúng vậy.”

Lâm Gia thấy thế hơi hơi sửng sốt.

Giọng điệu này, phong thái này... Hoàn toàn không phải là Hứa Trăn ngày thường.

Từ trước đến nay, Hứa Trăn vẫn luôn là kiểu thần thái sáng láng, đỉnh bạt hiên ngang, cho tới bây giờ cũng không có lười nhác như vậy.

Trạng thái hiện tại cộng với bộ tóc giả, trang phục và cách trang điểm, khiến Lâm Gia cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

Phảng phất như người ngồi trước mắt không phải là sự đê mà mình quen biết, mà giống như một hiệp khách giang trong lần đầu gặp mặt.

Chương 217: Mỉm Cười Nâng Chén Rượu, Giết Người Giữa Đám Đông

“Ai.....”

Nàng còn đang suy nghĩ, thì Hứa Trăn đã khe khẽ thở dài, lắc đầu nói: “Muốn nghe một khúc đàn, sao lại khó khăn như vậy.”

Nói xong, hẩn liếc mắt nhìn Lâm Gia đang đứng ở phía đối diện, rồi sau đó lại cúi đầu xuống, giơ tay làm bộ chính mình làm đồ ly trà, chậm rãi nói: “Người tên gì, tại sao lại không đi?”

Lâm Gia không tự giác mà co quắp lên, nói: “Ta gọi là Tiểu Thúy, ta chỉ vừa mới tới đây.”

“...”

Hai người người một lời, ta một ngữ, đơn giản đọc lại lời kịch một lần nữa, kết quả càng nhìn, Lâm Gia càng phát hiện: Kỹ năng câu thoại của Hứa Trăn đã tốt đến không ngờ.

Đây nhịp điệu, nặng nhẹ nhanh chậm, đều được dẫn đo đạc đến thỏa đáng, cộng với thanh âm trầm thấp của hẩn, nghe vào tai cô cùng thoải mái, cực kỳ có từ tính.

Lần cuối cùng cả hai đứng chung sân khấu “Ta Là Phái Diễn Xuất” đã là từ khi nào? Lúc Hứa Trăn vẫn diễn xuất rất nhiệt tình, tuy rằng tràn đầy cảm xúc, nhưng lại không có chút kỹ xảo nào.

Mà hiện giờ nhìn thấy, tộc độ tiến bộ đã có thể nói thấy được bằng mắt thường.

Cái này thật sự làm cho học tử Lâm Gia cảm thấy áp lực gấp bội.

Ai, đây có phải là người trong truyền thuyết sinh ra để ăn bát cơm của người khác đúng không?

Nghĩ như vậy, Lâm Gia yên lặng nắm chặt tay nhỏ của mình.

n hừ, cậu nỗ lực, nhưng tôi cũng không có nhân rồi đâu!

Tôi luôn biết rằng tài năng diễn xuất của mình chỉ ở mức trung bình, nhưng nói về phương diện nỗ lực, tôi sẽ không thừa nhận thua cuộc!

“A Trăn, Tiểu Gia, mau chuẩn bị đi!”

Một nhân viên đoàn kịch chạy tới chỗ hai người nói: “Đạo diễn nói 10 phút sau sẽ bắt đầu, chúng ta mau vào thôi!”

Hai người vì thế liền đứng dậy, theo nhân viên đi tới khu vực quay phim ngày hôm nay.

Cảnh này là cảnh quan trọng nhất trong giai đoạn đầu:

Nhiều lần hành thích Cửu Vương Gia, nhưng Liễu Diễm Dương không hề có ý định che giấu hành tung của mình. Hắn không coi ai ra gì, một mình xuyên qua nơi náo nhiệt, tiến vào một tửu lâu đang sinh ý thịnh vượng.

Một vị khách phát sinh tranh cãi với hắn, Liễu Diễm Dương nghi ngờ đối phương là sát thủ bên Cửu Vương Gia phái tới, cho nên liền một chân đá gã rơi xuống lầu.

Đầu của gã không khéo đập phải tảng đá, cuối cùng lăn quay ra chết tại chỗ, khách ở tửu lâu nhìn thấy nơi này xảy ra án mạng liền lập tức tan tác như ong vỡ tổ, phút chốc biến mất không còn tăm tích.

Liễu Diễm Dương nói muốn nghe một khúc đàn nhỏ nhưng các cô nương ở tửu lâu đều bị hắn dọa sợ, không ai dám tiến lên.

Cuối cùng, cô nương Tiểu thúy là người mới tới, chủ động tiến lên, xướng cho hắn một khúc đàn nông thôn.

Liễu Diễm Dương phải đối mặt với một số lượng lớn quân bao vây do Cửu vương gia phái tới, hắn vừa nghe đàn, vừa uống rượu lại vừa giết người.

Mỉm cười nâng chén rượu, giết người giữa đám đông.

Người trong giang hồ tiêu sái, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Lương Vệ Đông, với tư cách là đạo diễn hình ảnh của đoàn phim, đã đích thân thực hiện cảnh quay và đi đầu trong việc vác máy quay số 1.

Hứa Trăn trong vai Liễu Diễm Dương ngồi xuống bên một bàn sát cửa sổ, biểu tình lười nhác, trên miệng lại trên một nụ cười hờ hững như có như không.

Lương Vệ Đông nhìn Hứa Trăn ở đằng sau máy quay, nhin không được kinh diễm một trận.

Mẹ nó, đúng là trời sinh khuôn mặt điện ảnh!

Tùy tiện chụp, 360 độ không hề có một góc chết!

Người quay phim không cần bởi vì cố kỵ giá trị nhan sắc của diễn viên mà cố ý di chuyển góc độ.

“Toàn thể nhân viên, chuẩn bị sẵn sàng!”

Bên sân, Tô Văn Bản không có giống như thường ngày mà lui tới đằng sau máy theo dõi, mà trực tiếp đứng ở bên cạnh Lương Vệ Đông, nhìn trộm vào máy quay để theo dõi các diễn viên trong sân.

Hắn vỗ vỗ tay, cất cao giọng nói: “Buổi quay phim hôm nay chuẩn bị bắt đầu, các vị năng cao tinh thần lên nào!”

“Bang!”

Âm thanh đánh bảg vang lên, đoàn làm phim “Ôn Lương Châu” chính thức bắt đầu khởi quay. Ngày đầu tiên khai máy, kế hoạch quay cũng chỉ có cảnh Liễu Diễm Dương nghe Khúc Nhân giết người.

Tổ đạo diễn B Sở Kiều Hùng trong lúc rảnh rỗi thì dẫn đoàn quay phim của mình ngồi canh giữ ở trường quay, đến quan sát Tô Văn Bản và Lương Vệ Đông quay phim.

Lúc trước Tô Văn Bản đã từng chào hỏi với ông ta, quả thật là một đạo diễn tiên tiến, rất chuyên nghiệp trong phương diện điều phối ống kính.

Còn về Lương Vệ Đông, thì là một người quay phim có chút sắc thái truyền kỳ. Những năm này gã vẫn luôn ở bên Hollywood, trong tay không có tác phẩm tiêu biểu, thế nhưng

lại có danh xưng là “nhánh cỏ cứu mạng bộ phim nát cấp độ sử thi”, “pháp sư biến sh... t thành vàng”.

Lương Vệ Đông từng vô số lần, dùng sức của mình, mạnh mẽ làm bộ phim có nội dung nát bét trở thành bộ phim có cấp độ điện ảnh trở nên.

Đến mức rất nhiều người sau khi xem phim xong, không có gì để nói về cốt truyện, nhưng lại rất nhiều người khen ngợi một câu từ tận trong đáy lòng: hình ảnh rất đẹp.

Thế là, kết quả quái dị liên xảy ra:

Khi người quay phim khác giới thiệu chính mình, đều sẽ lấy những tác phẩm tốt nhất mà nói, lấy đó để nâng cao giá trị bản thân;

Mà Lương Vệ Đông thì lại luôn đi đường ngược lại, thích nhưng nhặt những bộ phim nát bét để nói, từ đó để chứng minh — nhìn xem, bộ phim nát như thế vào tay tôi còn có thể xoay chuyển càn khôn, đạt được doanh thu bán vé coi như không tệ, xem tôi giỏi thế nào!

Cũng vì như thế, khi Lương Vệ Đông vừa vào đoàn phim tự giới thiệu, mấy người có thâm niên trong nghề như Lâm Huệ Mỹ, Sở Kiều Hùng đều vô cùng tán phục, mà Hứa Trăn lại không hề biết gì về những bộ phim mà hắn nói.

Dù sao, người bình thường ai mà rảnh đến nỗi xem mấy bộ phim náy chứ, tìm ngược à.

Chương 218: Tên Diên Ngây Thơ

Sau khi dựng xong, chính thức quay phim, máy quay một lúc đầu ở phía sau Hứa Trăn.

Cận cảnh trong màn hình là sau gáy Hứa Trăn, viễn cảnh thì là một đám cô nương thanh lâu Lâm Gia.

Liễu Liễm Dương mà Hứa Trăn đóng lúc này vừa giết lầm một người, bởi vậy, đám cô nương này cũng không dám đến gần hắn, lại không dám làm con chim đầu đàn quay người bỏ chạy, cười hổ khó xuống.

Một đám người chỉ đành tụ lại ở trước cửa phòng bao, cúi đầu run rẩy.

Sau ba đến năm giây sau, hư thực xoay chuyển, Lương Vê Đông chuyển tiêu điểm ống kính từ các cô nương lên đến ót của Liễu Diễm Dương.

Sau đó ông lợi dụng đường ray trên mặt đất, vững vàng di chuyển máy quay.

Lương Vê Đông vừa rồi còn nói điều kiện ngoại hình của Hứa Trăn là 360 độ không góc chết, lúc này lập tức cho hắn một ống kính chuyển động vòng cung 180 độ, từ sau ót quay đến chính mặt.

Ống kính đảo qua hàm dưới góc cạnh của hắn, đường gò má tuyệt hảo, cùng với hốc mắt thâm thúy, nếu đổi thành “người phương đông dưới ánh mắt của người phương tây”, sợ là bị ống kính này làm cho xấu đến phát khóc.

Liễu Diễm Dương ngồi trên giường La Hán bên cửa sổ, một chân đạp lên sườn tháp, cả người khá thả lỏng.

Hắn cúi đầu, đùa nghịch ly rượu sử men xanh trong tay, thanh âm lười biếng nói: “Ta muốn nghe một khúc, khó khăn như vậy sao?”

Khi nói chuyện, hắn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn đám cô nương trước mặt, hỏi: “Có phải các người sợ hãi vì đã chết một người không?”

Khoảng khắc mà hắn ngẩng đầu lên ấy, Lương Vê Đông “roẹt” cái kéo ống kính lại gần, hình ảnh lập tức từ toàn cảnh biến thành cận cảnh.

Ánh mắt của Hứa Trăn không thể nói là có nhiều sắc bén, nhưng động tác ngẩng đầu cùng với ống kính kéo gần, lại làm cho người xem cảm nhận được kích thích thị giác khá mạnh.

Đây là hình ảnh lên sàn đầu tiên của Liễu Diễm Dương trong phim.

Phương thức xử lý ngắn gọn mạnh mẽ như thế, làm Sở Kiều Hùng ở một bên vậy xem không khỏi âm thầm khen một tiếng hay.

Một màn này xứng đáng được khen ngợi không chỉ có điều hành ống kính, còn có ánh sáng của hiện trường.

Sở Kiều Hùng là người trong studio, có thể nhìn rõ ràng: Cách bố trí ánh sáng của Lương Vệ Đông lúc này là “hình thức kinh dị”.

Hứa Trăn quay lưng về nguồn sáng chính, bên trái có một đèn phụ trợ, cái này làm cho nửa bên mặt trái của hắn được chiếu rõ ràng, bên phải lại hơi mờ ảo.

Dưới ánh sáng như vậy, khuôn mặt tuần tú của Hứa Trăn lại ngoài ý muốn hiện ra một cảm giác âm trầm.

Lại phối hợp với việc thu gần ống kính vừa rồi, cùng với thân phận “tội phạm” của hắn, hình ảnh nháy mắt làm cho người xem không rét mà run.

Ngắn ngủi không đến nửa phút, Lương Vệ Đông dùng kỹ xảo thành thạo của chính mình đoàn phim “Ôn Lương Châu”, làm mọi người công nhận thực lực của vị nhiếp ảnh gia này.

— Không hổ là người Tô Văn Bản đề cử, quả nhiên có chút bản lĩnh.

Lúc này Lương Vệ Đông đang chuyên chú quay phim, không rảnh quan tâm đến phản ứng của người xung quanh.

Có điều, gã không cần nhìn cũng biết, ống kính này mình vừa xử lý coi như không tệ.

Chuyển động, thị giác, vận động, bố trí ánh sáng, kết cấu...

Không thể nói có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng lại vừa đủ.

Lương Vệ Đông đặc ý hắt cằm, thầm nghĩ: Nhìn kỹ đi, lát nữa tôi còn có kỹ xảo cao cấp hơn lộ ra đây, cẩn thận mù mắt đoàn phim các người!

Có điều, một màn này quay như nào, người khác đều có thể nhìn thấy, duy chỉ có Hứa Trăn ở trước ống kính là không.

Lúc này hắn đang chuyên tâm vào diễn xuất, hoàn toàn không quan tâm người quay phim điều chỉnh ống kính như nào.

Đó cũng không phải là công việc của hắn.

– Diễn thật tốt mới là việc hắn nên làm.

Vì diễn tốt nhân vật Liễu Diễm Dương này, Hứa Trăn nghiêm túc viết tiểu truyện nhân vật hai tuần, đồng thời trao đổi với biên kịch Thiệu Mạn Linh nữ sĩ.

Hứa Trăn vốn cho rằng Liễu Diễm Dương và Hạ Tuyết Nghi hơi đồng loại, hai người đều là khi còn nhỏ tuổi gặp phải thảm án diệt môn, đến mức trong lòng vẩn vơ.

Nhưng thông qua viết tiểu truyện nhân vật, hắn mới phát hiện, hai nhân vật này thật ra khác biệt khá lớn.

Chỗ bản chất nhất là: Khi còn nhỏ Hạ Tuyết Nghi sống khá hạnh phúc, vì thế, khi tất cả bị Ôn lão lục phá hủy, hắn mới trở nên cực đoan như thế.

Nhưng Liễu Diễm Dương....

Từ nhỏ đã mắc ho lao, cho đến bây giờ đều chưa từng hạnh phúc.

Cửu vương gia giết cha mẹ hắn, chỉ là đẩy hắn từ địa ngục đau khổ giãy giụa xuống càng sâu hơn.

Liễu Diễm Dương tùy tâm sở dục, tùy tiện làm bậy, coi nhẹ sống chết, tín niệm duy nhất là phải báo thù.

Nếu như thế giới nội tâm Hạ Tuyết Nghi vẩn vơ, vậy thì thế giới của Liễu Diễm Dương trực tiếp là sụp đổ.

Hắn làm rất nhiều chuyện làm cho người ta không có cách nào hiểu được.

Cố ý tiết lộ hành tung của mình cho Cửu vương gia, cố ý dẫn dụ thủ hạ của hắn đến vây giết chính mình.

Tựa như chém giết chẳng qua chỉ là đang “tìm thú vui” mà thôi.

Đây là một tên điên vừa ngây thơ vừa thần kinh.

Trước ống kính, Liễu Diễm Dương rót cho mình chén trà, hỏi: “Ai người đứng đầu của các người?”

Một cô nương nơm nớp lo sợ từ bên trong đám người đi ra, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta, là ta.”

Liễu Diễm Dương liếc nhìn nàng ta một chút, lại cúi đầu, lắc đầu nói: “Run cái gì, ta chỉ muốn nghe hát, cũng không muốn

giết người.”

“Bộ dáng này của người cũng có thể làm người đứng đầu được?”

Nói rồi, cả người hắn thả lỏng dựa vào phía sau, phát phát tay, nói: “Thôi, đi đi, đi hết đi.”

Lời này vừa nói ra, đám cô nương ở ngoài cửa như được đại xá, từng người chạy vội.

Chỉ có một cô nương mặc váy lụa xanh nhạt không đi.

– Người này chính là Tiểu Thúy do Lâm Gia dẫn.

Chương 219: Không Thể Dời Ống Kính

Liễu Diễm Dương nhìn thấy nàng, có chút hưng phấn hỏi: “Người tên là gì, tại sao lại không đi?”

Tiểu Thúy nói: “Ta là Tiểu Thúy, là người mới đến, ta có thể hát cho công tử nghe.”

Nói ngời, nàng ta đi đến trước mặt Liễu Diễm Dương, rót cho hắn một chén trà, hỏi: “Công tử muốn nghe cái gì?”

Liễu Diễm Dương hơi ngẩng đầu, nhìn nàng ta hơi có vẻ co quắp, nhưng cũng không phải là bộ dáng rất sợ hãi, cười một tiếng.

“Tùy tiện đi, người biết hát cái gì thì hát cái đó.” Hắn cười nói.

Tiểu Thúy liền ngồi đối diện Liễu Diễm Dương, thân thể rõ ràng cứng đờ, nói: “Vậy ta sẽ hát.”

“Hát không hay, xin công tử đừng trách.”

Dứt lời, nàng thanh thanh giọng, ngâm nga: “Đứa nhỏ yêu khóc muốn ngủ, hoa màu dù nhiều cũng chẳng hoa cỏ...”

Tay vừa mới vươn đến ly rượu của Liễu Diễm Dương lập tức dừng lại.

Đây chính là... bài hát lúc trước nương từng hát khi dỗ hắn ngủ?

Hắn ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn về phía nữ hài đối diện sập la hán, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

....

Lúc này, Lương Vệ Đông đang quay ở bên hiện trường vốn định phô bày kỹ thuật dùng kéo đẩy thay đổi tiêu điểm đến tăng cường sức hút của hình ảnh.

Nhưng khi diễn xuất trong hiện trường thật sự đến giờ phút này, Lương Vệ Đông lại hơi do dự.

– Phải thay đổi tiêu điểm sao?

Hình ảnh này vốn đã rất hoàn mỹ rồi!

Tiếng ca vừa cất lên, Liễu Diễm Dương vốn lười nhác thanh thản vô thức cứng đờ người, mà Tiểu Thúy vừa rời tay chân luống cuống lại trở nên không còn căng thẳng nữa.

Một căng thẳng, một thả lỏng, một nắm, một buông, tiết tấu nắm đến vừa đúng, hình ảnh hấp dẫn mười phần.

Lúc này nếu như lại thay đổi tiêu điểm, có phải là rõ ràng là vẽ rắn thêm chân?

Chỉ giây phút do dự vậy, Lương Vệ Đông đã bỏ qua thời gian tốt nhất, muốn thay đổi tiêu điểm cũng không thể được nữa rồi, chỉ đành tạm thời thôi.

.....

“Bang...”

Mấy giây sau, bên ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh bàn ghế bị đập đổ, nghe tựa như có rất nhiều người đang đi đến bên này.

Tiểu Thúy kinh ngạc, theo bản năng ngừng hát.

Liễu Diễm Dương đang chuyên tâm nghe hát trong mắt hiện lên chút tiếc nuối, nói: “Sao lại không hát?”

Tiểu Thúy chỉ chỉ bên ngoài, ngạc nhiên nghi ngờ: “Bên ngoài...”

Liễu Diễm Dương lắc đầu, nói: “Người bên ngoài không cần quan tâm.”

Nói xong, hẩn tiện tay vớ khăn vuông màu đỏ bên trên giường, trùm lên đầu Tiểu Thúy, dịu dàng nói: “Như vậy thì không sợ nữa đi? Ngươi tiếp tục hát.”

Khoảnh khắc này, Lương Vệ Đông vốn định giơ máy quay lên, quay một cảnh đặc tả góc cao ngừng động tác trên tay.

A.....

Màn chen khăn này, đẹp quá!

Động tác này của Liễu Diễm Dương rõ ràng là tốn tâm tư luyện tập qua, hai tay bắt lấy một góc, cổ tay hơi run, trùm lên trên đầu Tiểu Thúy, động tác vừa nhu hòa lại ưu nhã;

Mà khi bốn góc khăn đỏ bông bênh nhẹ nhàng rơi xuống, Tiểu Thúy kinh ngạc ngẩng đầu lên, mặt nháy mắt then thùng mà đỏ ửng.

Một màn này có thể bỏ lỡ sao?

Tuyệt đối không thể!

Thà rằng sau đó lại đi quay bổ sung góc cao, cũng không thể thay đổi máy quay lúc này!

“Đứa nhỏ thích khóc sắp ngủ, hoa màu nhiều hơn nữa cũng không qua cỡ...”

Một lát sau, tiếng ca lại vang lên lần nữa dưới khăn.

Trên mặt Liễu Diễm Dương lại lộ ra nụ cười.

Hắn rất thả lỏng mà nghiêng về phía sau, trên tay vôn vôn một hạt lạc.

Sau đó, “cạch” một cái, dùng tác bắn hạt lạc ra ngoài.

Lương Vệ Đông vốn định quay đặc tả cho hạt lạc, nhưng mà, biểu tình lúc này của Liễu Diễm Dương lại khá đặc sắc.

Vẻ lăm liệt trong mắt hắn lại theo bấm tay mà nghiêm lại lại theo hạt lạc bắn ra mà giãn ra.

Nhưng sau nháy mắt này, thần sắc lập tức khôi phục lại bình tĩnh, phảng phất như người dùng hạt lạc vừa mới cướp đi một mạng người này không phải là hắn vậy.

Ngoài cửa sổ, một hạt lạc, một mạng người;

Trong cửa sổ, công tử tuần tú bình yên ngồi trên người, nữ tử che kín khăn đỏ đang uyển chuyển ca hát bên cạnh hắn.

Sau khi ba hạt lạc bắn ra, Lương Vệ Đông vốn định một lần nữa tìm cơ hội quay cảnh đặc tả tay, nhưng mà lúc này, ông lại phát hiện, khóe mắt Liễu Diễm Dương chảy ra dòng lệ óng ánh.

Biểu tình trên mặt hắn vẫn là lười biếng thanh thản như cũ, khóe miệng vẫn là nụ cười thản nhiên.

Nhưng mà, trong tiếng hát của Tiểu Thúy, nước mắt của hắn lại âm thầm rơi xuống, thần sắc trong mắt cũng dần mê man, tựa như nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Lương Vệ Đông hoàn toàn không rời mắt kính đi.

....

Lúc này, bên hiện trường.

Sở Kiều Hùng và người quay phim đi cùng ông đang nhìn hình ảnh bên trên máy giám sát.

Người quay phim nhìn thấy hình ảnh hồi lâu không động, nhìn không được nhỏ giọng lầm bầm: “Không phải là đại sư điều khiển ống kính sao?”

“Ngoại trừ vừa mở đầu, tiêu điểm của ông ta chưa từng điều chỉnh.”

“Này có khác gì khi chúng ta quay bình thường đâu, không phải đều có cố định vị trí trên mặt sao?”

Sở Kiều Hùng thấp giọng nói: “Cậu hiểu cái gì, người ta gọi cái này là quay lại nguyên trạng.”

“Chưa nghe câu này sao? Nguyên liệu nấu ăn cao cấp thường thường chỉ cần cách nấu ăn đơn giản nhất, hiểu không?”

Người quay phim nghi hoặc nói: “Hả, là ý này sao?”

Chương 220: Năng Lực Của Diễn Viên

Tổng đạo diễn Tô Văn Bản lúc này đang đứng bên cạnh Lương Vệ Đông.

Hắn biết, hình ảnh của máy quay số 1 đã có mấy phút không di động, nhưng vẫn không có chỉ thị gì.

Được rồi, cho dù quay như này, có chuyện gì thì để đến hậu kỳ xử lý.

Bây giờ thì ống kính này thật sự không cần điều chỉnh.

Tô Văn Bản nhìn Hứa Trăn trong cảnh bỗng nhiên hơi xúc động.

Đây là lần thứ ba hai người hợp tác.

Lần đầu tiên là “Dạ Vũ Giang Hồ”, lần thứ hai là MV “Nhất Trăn Hồng Trăn”, lần thứ ba chính là bộ “Ôn Lương Châu” này.

Mỗi lần hợp tác cách nhau nửa năm, mà trong thời gian này, phương diện kỹ thuật diễn của Hứa Trăn tiến bộ cơ hồ mắt trần cũng có thể thấy được, Tô Văn Bản có thể nói là tận mắt nhìn thấy hắn từng bước đi từ ngây ngô đến thành thục.

Chỉ nói ví dụ như bây giờ.

Một đoạn biểu diễn hồng bút thường tỏ ra mơ mơ hồ hồ, vờ va vớ vẩn, nghĩ đến cái gì thì diễn cái đó, làm cho người xem không phân rõ được cảm xúc và trạng thái của nhân vật.

Mà biểu diễn cao cấp thì có thể có một manh mối rõ ràng.

Hoặc là dần dần chuyển biến, hoặc là tầng tầng tiến lên.

Người xem biểu diễn của hắn, có thể cảm nhận được rõ ràng dao động cảm xúc của nhân vật, theo sát tiết tấu câu chuyện mà thay đổi cảm xúc của mình, theo đó cảm nhận được vui vẻ đau thương của nhân vật này.

Cái này gọi là lay động lòng người.

Đoạn biểu diễn vừa rồi của Hứa Trăn, đã đạt đến tiêu chuẩn “lay động lòng người”.

Hình ảnh khi vừa mới bắt đầu, Liễu Diễm Dương ngồi trên tửu lầu, buồn chán ngán ngẩm cho người của Cửu vương gia đến giết hắn, đây là cái đầu tiên.

Đoạn hát mà Tiểu Thúy hát kia gọi đến hồi ức lúc còn nhỏ của hắn, đây là cái quan trọng thứ hai.

Về sau, khi truy binh tăng dưới vây đến đây, Liễu Diễm Dương dùng một mảnh vải đỏ che lên đầu Tiểu Thúy, vừa

nghe hát vừa giết người.

Trong hoàn cảnh gần như cô độc, cảm xúc của hắn dần mất khống chế, cho nên lệ rơi đầy mặt, đây là cái quan trọng thứ ba.

Tầng tầng lớp lớp tăng lên, rõ rõ ràng ràng, tầng tầng lớp lớp đánh tan phòng tuyến tâm lý của người xem.

Tô Văn Bản không chút nghi ngờ, đợi một thời gian nữa, Hứa Trăn tất nhiên có cơ hội trở thành một đại sư diễn xuất, sẽ công hiến những biểu diễn bùng nổ thật sự cho thế giới.

Trong lúc Tô Văn Bản còn đang cảm thán về Hứa Trăn, biểu diễn trong trường quay vẫn tiếp tục.

Sau khi Liễu Diễm Dương liên tục dùng lực đánh chết hơn mười người, nhóm sát thủ tầng dưới rốt cuộc không còn dám tùy tiện xông lên lâu nữa rồi.

Tiểu Thúy nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh, lén xóc một góc khăn lên, thấy được Liễu Diễm Dương đang ngồi trên giường đối diện.

“Sao ngươi lại khóc?” Tiểu Thúy kinh ngạc hỏi.

Liễu Diễm Dương ngồi co trên giường, nhìn về phía Tiểu Thúy, ánh mắt bỗng nhiên nhu hòa hơn, nói: “Ngươi hát rất hay.”

Tiểu Thúy do dự một chút, vẫn tiến về phía Liễu Diễm Dương. Hơi khom người về phía trước, dùng khăn tay trong tay áo lau nước mắt cho hắn.

Liễu Diễm Dương nao nao, nhưng cũng không né tránh. Tùy ý để nàng lau khô nước mắt trên mặt mình.

Nhìn một màn này, Lương Vệ Đông quay phim bên ngoài tựa như đã chết lặng.

Đám diễn viên thật sự có tài năng!

Tự mình hoàn thành được kết cấu, chả có việc gì của tôi cả, còn cần tôi làm gì?

Có điều ấy à, dùng thì vẫn có chút.

Khi Hứa Trăn quay người đi mở cửa sổ, Lương Vệ Đông là chỉ đạo quay phim, lập tức dẫn dò nhân viên ánh sáng bỏ nguồn sáng vừa rồi tập trung ở trong phòng đi, tập trung ánh sáng ở ngoài cửa sổ.

– Đúng vậy, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào không phải ánh sáng tự nhiên, mà là ánh đèn của đoàn phim.

Hứa Trăn đứng dậy khỏi sập, đi đến bên cửa sổ, cả người chìm trong ánh sáng màu ấm, khí chất u ám vừa rồi nháy mắt quét sạch.

Tiểu Thúy thấy hấn nắm lấy khung cửa sổ, tựa như muốn vượt cửa sổ mà đi, vội vàng nói: “Người muốn đi đâu?”

Hứa Trăn quay đầu lại, thần sắc bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Ta muốn đi giết một người.”

Nói đến chỗ này, trên mặt hấn bỗng nhiên hiện chút thần sắc hi vọng, nói: “Đợi ta quay lại, người có nguyện ý đi theo ta không?”

Tiểu Thúy nghe được câu hỏi này, hơi sững sờ, chột nặng nề gật đầu, một mặt vui vẻ nói: “Nguyện ý!”

Nghe được câu trả lời này, Hứa Trăn bên cửa sổ nhoẻn miệng cười.

Ánh sáng ấm áp bên ngoài cửa sổ tạo một vàng sáng trên người hấn, Hứa Trăn đứng trong biển sáng, cười như một đứa trẻ tự do tự tại, được cha mẹ cưng ái.

“Cắt!”

Mấy giây sau, bên sân, đạo diễn Tô Văn Bản kết thúc đoạn diễn này.

“Bộp, bộp, bộp...”

Hấn dẫn đầu vỗ tay cổ vũ cho đoạn biểu diễn vừa rồi, tán dương từ đáy lòng: “Rất tốt!”

“Tiểu Hứa cho tôi một bất ngờ to lớn, Tiểu Gia phối hợp cũng vô cùng hoàn mỹ!”

“Hai diễn viên chính đã mở đầu hoàn hảo cho đoàn phim chúng ta rồi!”

Bên cạnh hẳn, Lương Vệ Đông và những nhân viên công tác cũng đồng thời lộ ra thần sắc tán thưởng, khen ngợi biểu diễn vượt qua tiêu chuẩn của hai vị diễn viên.

Sau đó, bọn họ lại quay một vài chi tiết đặc tả cho cảnh này, cùng với ống kính từng góc độ.

Khoảng chừng chưa đến hai giờ, tổ quay phim này đã hoàn toàn quay xong.

Tô Văn Bản nhìn thời gian, còn chưa đến 4h chiều.

Hắn dứt khoát cho quay cảnh Liễu Diễm Dương nhảy từ trên lầu xuống, chém giết cùng sát thủ Cửu vương gia phái tới.

Ai, tiến độ quay phim của nhân vật chính quá nhanh, kế hoạch lâm thời thay đổi, đây thật là phiền não ngọt ngào mà!

Chương 221: Kết Quả Ra Lò

Lúc này, người quay phim Lương Vệ Đông thì một mặt mờ mịt xách máy quay, nhìn về phía Tô Văn Bản hỏi: “Bây giờ bọn nhỏ trong nước đều đã giỏi như này rồi sao?”

“Đứa nhỏ vừa diễn Liễu Diễm Dương kia là địa vị gì, có phải là diễn viên trẻ khá giỏi trong nước không?”

Tô Văn Bản vừa định nói “ừ”, thảng trước người ta vừa mới nhận được giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất.

Nhưng ông lại nghĩ lại, cười gian xảo mà lắc đầu, nói: “Nào có cái gì mà địa vị? Chúng ta chính là ‘gánh hát rong’.”

Lương Vệ Đông liên tục xua tay, không còn sự khinh thường lúc trước khi quay, nói: “Ông đừng giấu cợt tôi, gánh hát rong là tôi thuận miệng nói bừa thôi.”

Tô Văn Bản cũng nghiêm túc nói: “Nào có, tôi cũng không lừa cậu, thật sự là gánh hát rong.”

Ông chỉ chỉ vào Hứa Trăn trong trường quay, nói: “Năm ngoái tôi còn quay MV với đứa nhỏ diễn Liễu Diễm Dương cơ, cậu nói xem nó có thể có bao nhiêu địa vị chứ?”

Nghe xong lời này, Lương Vệ Đông lập tức mông lung.

Năm trước còn đang quay MV, vậy thật sự là không có địa vị gì!

Tô Văn Bản tiếp tục nói: “Vậy cậu thấy nữ diễn viên diễn thế nào?”

Lương Vệ Đông liếc mắt nhìn Lâm Gia bên ngoài trường quay, gật đầu nói: “Cũng không tệ, biểu diễn tinh tế, là một diễn viên có bản lĩnh thực lực vững chắc.”

Tô Văn Bản nói: “À, thật ra con bé là một vận động viên.”

“Kiện tướng vận động cấp quốc gia, rất lợi hại nhỉ.”

Lương Vệ Đông: “....”

Một diễn viên diễn MV, một vận động viên? Thế mà lại có thể biết diễn như thế?

Không khí biểu diễn trong nước đến nồng đậm đến mức độ này rồi sao?

Lương Vệ Đông rơi vào hoài nghi sâu sắc.

Cho nên ta nói đây là quá lâu không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, dẫn đến thời đại thay đổi rồi, ta còn không biết.

Tùy tiện bên trong một đoàn phim nghèo cũng có thể có diễn viên trẻ chất lượng như này, vòng điện ảnh Hoa Hạ là muốn quật khởi rồi sao? ?? ?

Ngay sau khi quay xong cảnh “Nghe nhạc giết người”, Liễu Diễm Dương lập tức nhảy xuống tửu lầu, bắt đầu chém giết đám thủ hạ của Cửu Vương Gia trên đường phở dài.

Liễu Diễm Dương lẻ loi một mình, côi cút giữa mấy trăm người, cả người hắc thẩm đầm máu tươi, càng chiến càng dũng cảm, đánh từ hoàng hôn cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây.

Tiểu Thúy đứng trên hàng lang tửu lầu, ngơ ngẩn mà nhìn thân ảnh tiêu sái đang chém giết địch trên phố, trong lòng vô cùng chấn động.

Cuối cùng, Liễu Diễm Dương gần như sắp kiệt sức, chỉ có thể miễn cưỡng chiến đấu như một con thú hoang bị mắc kẹt. Đột nhiên, một hắc ý từ đầu lao đến, trợ giúp hắc giết người, đám

tàn binh bại tướng còn lại trong đám người lập tức lao ra ngoài, chạy thoát thân.

Hắc y này chính là nam chủ số 2 của bộ điện ảnh: Triệu Tiêu Đầu do Tống Úc thủ vai.

Đây là cảnh đánh nhau quan trọng nhất trong giai đoạn đầu của phim và cũng là cảnh hoành tráng nhất của toàn bộ.

Cảnh này cũng không thể quay xong trong một sớm một chiều.

Tô Văn Bản ước tính một cách bảo thủ rằng sẽ mất ít nhất 5 đến 7 ngày để quay.

Bởi vậy, ngày đầu tiên, hắn chỉ dựa theo phân chia dự kiến mà quay thô một lần, và làm mịn ảnh một cách đại khái;

Tiếp theo, hắn sẽ so sánh các cảnh quay thô, điều chỉnh một chút và chọn ra các chi tiết, sau đó cố gắng cải thiện kết cấu và vẻ đẹp của hình ảnh.

Thẳng đến lúc này, Sở Kiều Hùng đang đứng quan sát ở bên cạnh liền hiểu ra, rõ ràng một tuần là có thể quay xong, nhưng rốt cuộc các đạo diễn nổi danh đó lại đam thời gian và tiền bạc đổ vào nơi nào.

Ông ta lấy ra một cuốn sổ nhỏ trên tay mà mình đã chuẩn bị từ lâu, sau đó viết lại những gì ông học được trong ngày hôm nay: Quay phim thì cũng có thể chuẩn bị bản thảo.

Yêu cầu chú ý chính là: Đừng để diễn viên phát hiện thứ mình đang quay chỉ là bản nháp.

.....

Tối ngày 23, sau khi kết thúc cảnh quay, Hứa Trăn lật xem kịch bản cho ngày hôm sau, rõ ràng là đang có chút thất thần.

Mấy giờ nữa, thành tích thi đại học sẽ được thông báo.

Mặc dù lúc trước hắn đã ước lượng điểm dựa trên đáp án tiêu chuẩn và có khái niệm tổng quát về điểm của mình, nhưng một ngày chưa công bố kết quả, thì chuyện này vẫn chưa thể giải quyết xong, mà trong lòng hắn thì luôn cảm thấy bất an.

Buổi tối 10 giờ, Chu Hiểu Mạn rốt cục làm mới trang truy cứu sau vô số lần làm mới, khiến Từ Trăn không khỏi khản trương theo.

Cũng không biết ở Hoàn Châu có phải có quá nhiều người đang sử dụng hệ thống truy cứu cùng lúc hay không, nhưng trang Web đã bị mắc kẹt khoảng chừng 3 phút, sau đó mới có thể xoát ra kết quả.

“Ngữ văn 105, toán học 132, ngoại ngữ 131, văn tổng 233, tổng điểm.....”

Trước màn hình máy tính, Chu Hiểu Mạn mở to hai mắt nhìn, nhin không được duỗi tay bưng kín miệng.

“601!”

Cô quay đầu nhìn Hứa Trăn ở bên cạnh và hét đến chói tai, “Chúa ơi, trên 600 điểm! !

“A Trăn, cậu quá xuất sắc! Tôi thật sự rất tự hào về cậu! !”

Hứa Trăn nhìn thành tích trên trang truy cứu, sau một lúc lâu vẫn chưa thể nói ra lời nào.

Cao như vậy sao?

Nếu tính theo điểm hai năm trước của Cam Châu, thì chưa nói đến Trung Diễn và Kinh Ảnh, chỉ riêng điểm số lửa phân này cũng đủ đạt 211 loại giỏi!

Giờ phút này, Hứa Trăn chỉ cảm thấy tim đập cực kỳ nhanh, hận không thể chờ đợi được mà lập tức lấy ra năm bảo vật, sách giáo khoa bài giải hoàn chỉnh, cùng với Hoàng Cương mật cuộn đem đốt để tế trời.

Để khắp nơi đều được tận hưởng niềm vui!

Chương 222: Mỹ Nhân Ngốc Nghếch

Trong tương lai, cuối cùng hắn sẽ không còn phải sống những ngày quay phim ban ngày, học dầm mưa dãi nắng vào ban đêm nữa!

Lúc này, hắn mới thực sự cảm nhận được, cái gọi là “Không khép miệng được” theo nghĩa đen là như thế nào.

Sau khi đọc mấy lần giao diện thông báo kết quả, Hứa Trăn lấy điện thoại di động ra, vội vàng báo tin vui với sư phụ.

“Sư phụ, kết quả thi đại học đã có, tổng điểm là 601!”

Ngay sau đó, hắn lại theo thứ tự đem thành tích báo cho đám người Kiều Phong, Lâm Huệ Mỹ, Thái thực tiễn, bởi vì bọn họ trước đó đều dặn dò hắn, nếu Hứa Trăn có kết quả thì lập tức đem thành tích báo cho bọn họ biết ngay lập tức.

Sau một hồi lẩn lộn, Hứa Trăn cuối cùng cũng nhận được lời hồi đáp của sư phụ từ đầu dây bên kia: “Thiện tai.”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn yên lặng soát lại lịch sử trò chuyện trước đây của hai người: “Sư phụ, con đã ký hợp đồng với đoàn phim “Tam Quốc”, bắt được nhân vật Chu Du!”

“Thiện tai.”

“Sư phụ, thành tích thi nghệ thuật của con đã có, Trung Diễn, Kinh Ảnh đều đủ tư cách đạt được!”

“Thiện tai.”

“Sư phụ, danh sách chương trình Xuân Vãn đã được chốt, tiết mục con tham gia là “Giang Sơn Như Họa”, xếp thứ 15!”

“Thiện tai.”

“....”

Hứa Trăn nhin không được có chút vò đầu.

Lần sau về Cam Châu, hắn có nên dạy cho sư phụ một khóa luyện tập đánh chữ?

Trừ bỏ “Thiện tai”, con vẫn muốn nghe một số lời chỉ bảo khác!

.....

Ngay khi Hứa Trăn cùng Chu Hiểu Mạn đang phấn khích vì kết quả thi vào đại học cao hơn mong đợi, thì cư dân mạng cũng bùng nổ vì thành tích thi đại học mới được tung ra lò.

Đặc biệt, không ít thí sinh minh tinh tham dự kỳ thi tuyển sinh đại học năm nay, kết quả của nhân vật công chúng lúc nào cũng được người ta chú ý nhiều hơn.

“@Hứa Chân, A Y Mộ, Thẩm Đường, Chu Vũ Đồng, Lưu Tề Nguyệt, không cần thẹn thùng, thành tích đâu mau phơi ra đây, mọi người còn đang chờ xem đây này!”

“@ Hứa Chân, lâu lắm không nghe được tin tức của A Chân nhà ta, mọi người đều sắp trồng nấm rồi!”

“@A Y Mô, “Thí sinh nghệ thuật đẹp nhất” trong khóa văn hóa năm trước, năm nay đã có chiến tích gì? Tôi cược 5 đồng là không qua!”

“...”

Đủ loại ngôn luận khác nhau đã quét toàn bộ mạng khi thời gian thông báo đến gần.

Vì thời gian công bố điểm thi đại học ở các tỉnh là khác nhau nên bài đăng đầu tiên cuối cùng đã được ra lò vào lúc 8: 30 tối”

Tân tiểu hoa đán A Y Mô đã đăng ảnh chụp màn hình phiếu điểm của mình, tổng 477 điểm, cao hơn gần hai phần trăm so với điểm năm ngoái của cô ấy.

Nhất thời, đủ loại kịch bản tung bay, fan từ trời nam đất bắc gửi tin nhắn chúc mừng, chúc mừng cho danh vị “mỹ nhân ngọc ngà” của cô cuối cùng cũng sụp đổ.

Tất nhiên, 477 điểm không phải là cao, nhưng nó cao hơn ít nhất khoảng 100 điểm so với điểm của các trường đại học khác nhau. Xem như không cần chờ điểm xét tuyển thì nó cũng đã nằm trong vị trí an toàn.

Bản thân A Y Mô khi nhìn thấy kết quả này, cô đã phấn khích đến mức muốn đốt pháo hoa ăn mừng.

Có trời mới biết cô ấy đã phải chịu đựng sự chế giễu của oàn dân mạng trong năm nay như thế nào!

Trước mắt cuối cùng tôi cũng có thể đuổi thẳng eo của mình và cài đặt lại V Bác (Weibo, dùng từ sát theo bản CV) mà mình đã gỡ trong một năm.

Đúng vậy, tôi phải xem người khác khen mình như thế nào!

Sau đó, chỉ sau vài phút cô tải xuống phiên bản V Bác mới và đăng nhập vào tài khoản của mình cùng sự cảm khái vạn phần, cô ấy đã được chào đón bởi một loạt bình luận như thế này:

“@A Y Mô, có thể xóa hình vừa đăng không? Chu Vũ Đồng cách vách chỉ ghi 542 điểm.”

“@A Y Mộ, đã từng học đệ, tương lai cũng sẽ là đồng học, Thầm Đường đã gửi tới một tin nhắn chúc mừng, tôi chỉ đạt 565 điểm, không khác biệt lắm so với học tử!”

“@A Y Mộ, tôi biết cô đã tiến bộ rất nhiều so với bản thân. Nhưng liệu chúng ta có thể ngừng đăng 477 điểm với giọng điệu đầy tự hào và quyết tâm như vậy không? Lưu Tề người ta ở bên Versailles với số điểm 583 và nói đề năm nay còn hơi khó...”

Môi của A Y Mộ hơi hé mở, chỉ cảm thấy những bánh xe lớn liên tục nghiền ép trên mặt mình.

Mẹ nó, đám súc vật này!

Tại sao năm nay ai cũng có kết quả tốt như vậy! !

Ngay khi cô đang loay hoay rằng đã quá muộn để rút ảnh chụp xuống và thay đổi dòng chữ. Thì một tin tức không hề báo trước, giống như một thiên thạch khổng lồ khác đã đập thẳng vào mặt cô.

Hứa Trăn, tổng điểm 601.

Bên dưới bài đăng này, A Y Mộ thấy rõ có rất nhiều người đã nhắc đến tên của cô ấy.

Danh xưng “Mỹ nhân ngọc ngà” quả nhiên vẫn vững như núi Thái Sơn.

A Y Mộ trực tiếp tháo V Bác mới cài chưa đầy nửa tiếng một cách đơn giản và gọn gàng.

Tôi đã biết, tôi sẽ tự mình lặn.

.....

Chẳng mấy chốc, thời gian đã bước sang tháng bảy.

Tháng 7 ở Hoàn Châu ẩm ướt và oi bức, nếu muốn đi quay ngoại cảnh, cơ thể rất dễ bị đổ một thân mồ hôi.

Bất quá cũng may, những cảnh quay đầm máu đều đã được quay xong, mà Tô Văn Bản cũng rất hài lòng với hiệu quả cuối cùng.

Hứa Trăn nhìn vào lịch trình tiếp theo, liền phát hiện mình chỉ còn lại một cảnh quay trong nhà ở Hoàn Châu, đây quả thực

là một điều khá bất ngờ.

Chương 223: Phóng Viên Muốn Đến

Nói Liễu Diễm Dương là nam chính, nhưng dù sao hần cũng chỉ là nam chính của một bộ phim điện ảnh dài 90 phút, mà số cảnh quay chỉ có hơn 40 phút.

Ngoài hai cảnh “Nghe hát giết người” và “Con phò đâm máu” đã được quay, thì những cảnh phức tạp hơn chỉ là còn phân đoạn ám sát Cửu Vương Gia ở trại nuôi ngựa ngoài Kinh Giao.

Hơn nữa, địa điểm quay cảnh đó được đặt tại Căn cứ nhiếp ảnh Nhu Vân ở ngoại ô phía Bắc thành, chứ không phải ở Hoàn Châu.

Hứa Trăn không có việc gì phải làm, mà khi không có nhiệm vụ quay phim, hần lại đi xem biểu diễn của các diễn viên khác.

Trong đoàn phim có ba diễn viên chưa đầy 10 tuổi, bọn trẻ đóng các vai Liễu Diễm Dương, Triệu Tiêu Đầu cùng với lão bà của Triệu Tiêu Đầu thời thơ ấu.

Điều thú vị chính là Tống Úc, người này khi không có việc gì làm, lại luôn thích đi chọc ghẹo bọn trẻ, cầm đồ ăn vặt và đồ chơi, hướng dẫn chúng diễn kịch, thế nhưng bọn trẻ lại tỏ ra không mấy quan tâm.

Ngược lại, là Hứa Trăn, ngay khi hần vừa xuất hiện, mấy tiểu bằng hữu này sẽ lập tức vây quanh, tán gẫu với hần về đủ thứ chủ đề bổ dưỡng, hơn nữa còn cầm đồ ăn vặt mà Tống Úc cho để đến lấy lòng Hứa Trăn. Việc này khiến Tống Úc nhìn thấy liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyên nhân là do bọn trẻ cho rằng Hứa Trăn bận đóng phim mà vẫn có thể tiếp tục bảo trì kết quả học tập tốt, cho nên liền chạy đến hỏi hần có bí quyết gì...

Điều này khiến Hứa Trăn rất xúc động, bọn trẻ bây giờ thực sự rất có động lực, quả thực khiến hần muốn mua cho mỗi đứa một bộ sách luyện tập.

Mua cái gì tốt nhất? Hoàng cương mật cuốn có phiên bản tiểu học, hay “Ngũ Tam” cũng có phiên bản trung học cơ sở, thậm

chỉ là đề thi mô phỏng trong vòng 3 năm...

Các bạn nhỏ nhìn chăm chăm vào ánh mắt “Hiền từ” của Hứa Trăn, không hiểu tại sao trong ngày nóng bức như vậy lại chột rùng mình một cái.

.....

Hôm nay là ngày 8 tháng 7, Hứa Trăn vừa hoàn thành xong cảnh quay buổi sáng và đang dự định chạy đi xem màn biểu diễn của những người khác, thì đột nhiên, đạo diễn Tô Văn Bản gọi hấn lại.

“Tiểu Hứa, chiều nay tôi sẽ điều chỉnh lại một chút kế hoạch quay phim,” Biểu tình của Tô Văn Bản rất nghiêm túc, nói: “Chúng ta sẽ quay cảnh 17, chính là cảnh sau khi Triệu Tiêu Đầu cứu cậu khỏi cuộc chém giết đẫm máu trên đường phố.

“Trong phân đoạn này có rất nhiều lời kịch, cậu đã chuẩn bị nó từ trước chưa?”

Hứa Trăn nói: “Tôi đã ghi nhớ tất cả các lời thoại và có thể quay bất cứ lúc nào.”

Tô Văn Bản nghe hấn nói như vậy, liền vừa lòng gật gật đầu, nói: “Chiều nay, bên phía Đằng Tấn Ảnh Thị muốn tới phim trường để thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền, tôi đang cân nhắc tận lực nên tìm một cảnh tương đối an toàn để người ngoài xem.”

Hứa Trăn gật gật đầu.

Tô Văn Bản nói cảnh quay này tương đối an toàn.

Bởi vì, phân đoạn này chỉ có hai nhân vật: Hứa Trăn đóng vai Liễu Diễm Dương và Tống Úc đóng vai Triệu Tiêu Đầu.

Thời gian vừa vặn sau cảnh chém giết đẫm máu trên đường phố.

Triệu Tiêu Đầu sau khi cứu Liễu Diễm Dương ra thì tạm thời đưa hấn về thiên viện riêng ở nhà mình

Trong lúc trò chuyện, cả hai tình cờ phát hiện ra mình đều là những người sống sót trong “Vụ huyết án Ôn Lương Châu” 10 năm trước.

Cả hai nói chuyện thâu đêm, chỉ hận gặp nhau quá muộn, nhưng Liễu Diễm Dương trong lúc vô tình đã giết chết một trong những thủ hạ của Triệu Tiêu Đầu, Triệu Tiêu Đầu bị buộc vào thế phải giết chết hắn, bồi thường cho người nhà của đối phương, huynh đệ trong tiêu cục cùng người trong giang hồ là hai chuyện khó có thể quyết định.

Bởi vì y là tiêu đầu, thứ mà người làm việc áp tải phụ thuộc vào chính là thanh danh của bản thân.

Nếu người đi trò chuyện vui vẻ với người đã giết chết huynh đệ của mình, điều này truyền ra ngoài sẽ làm rét lạnh trái tim của những huynh đệ khác, về sau ai sẽ dám trở thành thủ hạ làm việc cho người?

Mâu thuẫn của người trưởng thành chính là ở chỗ này, mà xung đột đầu tiên của Liễu Diễm Dương và Triệu Tiêu Đầu cũng bởi vậy mà sinh ra.

Buổi trưa ngày hôm đó, khi đến phim trường, Hứa Trăn phát hiện Tống Úc đến rất sớm và cũng đã hóa trang xong phân tạo hình hôm nay.

Bộ trang phục y mặc hôm nay rất khác so với ngày thường.

Để thể hiện cảm giác hào phóng và cứng rắn của tiêu cục, nước da của Tống Úc đã bị chuyên gia trang điểm làm tối đi, nhìn qua trông có vẻ góc cạnh rõ ràng.

Ngoài ra, còn có một ít râu quanh miệng y, làm tăng thêm cảm giác thẳng thắn.

Trải qua một phen giả dạng như vậy, khoảng cách tuổi tác giữa y và Hứa Trăn vốn không hề rõ ràng trước đó bỗng chốc được làm rõ.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của y, Hứa Trăn nhin không được muốn bật cười.

Tống Úc dứt khoát ngăn hẳn lại, giả vờ tức giận nói: “Không cho cười! Nghẹn trở về!”

“Ca ca cậu đang nghiêm túc đóng phim thì có cái gì mà buồn cười!”

Trưa hôm đó, phóng viên bên phía Đằng Tấn Ảnh Thị đã đến đúng giờ hẹn.

Họ đang lên kế hoạch thực hiện một chương trình đặc biệt về việc quay phim của liên hoan phim điện ảnh kỹ thuật số lần đầu. Hầu hết các đoàn tham gia đều đang ở Hoàn Châu vào thời điểm này, điều này tạo điều kiện thuận lợi cho các cuộc phỏng vấn của họ.

Chương 224: Diễn Xuất Thành Thục

Hứa Trăn thực sự không bận tâm nếu có ai đó đến phỏng vấn.

Rốt cuộc, tất cả đều là máy quay, cho nên nếu thêm một hoặc hai màn hình thì cũng không có gì khác nhau.

Hơn nữa cho dù bọn họ không tới, thì mỗi một cảnh quay, Hứa Trăn đều sẽ dành toàn lực để thực hiện.

“..... Bang!”

Bản phân cảnh báo hiệu, cảnh quay chính thức khởi máy.

Liễu Diễm Dương ngồi ở trên bàn ăn và đang ngấu nghiến nhai nuốt bánh bao.

Tổng Úc đóng vai Triệu Tiêu Đầu ôm cánh tay đứng ở cách đó không xa, hỏi: “Bánh bao này ăn ngon vậy sao?”

Liễu Diễm Dương còn đang ăn dở bánh bao, nghe y hỏi vậy thì ngẩng đầu lên đáp: “Đương nhiên, nếu không ngon thì ta ăn nhiều như vậy sao?”

“Đúng rồi, bánh bao mua chỗ nào vậy?”

Triệu Tiêu Đầu nói: “Không phải mua, là tức phụ ta làm.”

Liễu Diễm Dương hơi ngừng động tác, sau đó vội giãn cơ mặt ra, cười nói: “Thật tốt, ta còn chưa có tức phụ đây.”

Trạng thái lúc này của hắn đang thả lỏng, bởi vì Triệu Tiêu Đầu vừa rồi mới cứu hắn, cho nên Liễu Diễm Dương theo bản năng nghĩ người này là bạn không phải địch, do đó hắn mới thu liễm sát ý của bản thân.

Triệu Tiêu Đầu nhìn hắn ăn bánh bao hấp tại nhà mình mà có một không chút ái ngại, y đi tới bên cạnh bàn, rót cho hắn một ly trà, nói: “Không vội, ăn từ từ. Sau bữa ăn này, ta sẽ đưa ngươi lên đường.”

Liễu Diễm Dương hỏi: “Đi chỗ nào?”

Triệu Tiêu Đầu nói: “Đi Tây Thiên.”

Liễu Diễm Dương lập tức ngừng động tác ăn bánh bao.

Bên sân, Tô Văn Bản rõ ràng thấy được khí chất trên người của hai vị diễn viên đã biến đổi.

Rõ ràng bọn họ cái gì cũng chưa nói, giữa sân cũng không có ánh đèn, nhạc nền và các công cụ khác để hỗ trợ bầu không khí, nhưng cơ thể của hai người ngay lập tức chuyển từ trạng thái buông thả sang căng thẳng, như thể một cây cung được kéo đầy dây.

Tô Văn Bản vô cùng vừa lòng gật gật đầu.

Phi thường hảo.

Tuy hai diễn viên còn rất trẻ nhưng kỹ năng diễn xuất của họ đã trưởng thành đến không ngờ, càng thay đổi những tình tiết như vậy thì người ta mới thấy được bản lĩnh của một diễn viên.

“Người là người của Cửu vương gia?” Liễu Diễm Dương buông bánh bao trên tay xuống, hỏi.

Hắn bất động thanh sắc mà dùng khăn xoa xoa tay, nụ cười trên mặt cũng nguội lạnh đi một chút khi lời nói ra khỏi miệng.

Triệu Tiêu Đầu lắc lắc đầu, nói: “Không phải.”

Liễu Diễm Dương hỏi: “Vậy người vì sao phải giết ta?”

Triệu Tiêu Đầu không e dè mà nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, nói: “Chiều nay, ta có một huynh đệ đi đến Túy Hương Lâu uống rượu, nhưng đã bị người một chân từ trên lầu đạp xuống, ngã chết.”

Liễu Diễm Dương hơi giật mình, trạng thái căng thẳng vừa rồi trong nháy mắt lại biến mất xuống ba phần.

“Ồ, ta biết hắn a,” Hắn dựa thân thể về phía sau, cười khỏ nói, “Ta vốn không muốn giết hắn, nhưng ai biết hắn lại chết như vậy.”

“Hóa ra hắn không phải là người của Cửu vương gia.”

Triệu Tiêu Đầu nói: “Ta đã xem xét thi thể hắn, lực đá của người không lớn, hắn chết là do lúc rơi không cẩn thận để gáy va vào tảng đá.”

“Nhưng ta đâu thể đi tìm tảng đá kia để tính sổ, làm vậy cũng không thể đòi lại công đạo cho người nhà hắn.”

Liều Diễm Dương bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, thở dài: “Ai, người không tìm lầm người, hẳn xác thật là bởi vì ta mà chết.”

Tổng Úc đóng vai Triệu Tiêu Đầu chậm rãi ngồi ở đối diện bàn tròn.

Hắn nhìn Hứa Trăn hai lần chuyển biến cảm xúc, âm thầm có chút ngạc nhiên.

Hôm nay, bản thân y không hề mang theo Hứa Trăn diễn xuất.

Toàn bộ chuyển biến tiết tấu đều do Hứa Trăn tự mình nắm giữ.

Diễn xuất này thành thực hơn rất nhiều so với khi cả hai đóng chung “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Trên phim trường, đạo diễn Tô Văn Bản ngồi trước màn hình, thỉnh thoảng liếc nhìn một nam một nữ cách đó không xa qua khóe mắt.

Hai người là phóng viên giải trí do bên phía Đảng Tấn Ảnh Thị cử đến để phỏng vấn.

Thông thường, những phóng viên này không được phép vào địa điểm quay, mà chỉ có thể thực hiện các cuộc phỏng vấn ngắn với những nhân viên chủ sang chính bên ngoài địa điểm.

Nhưng khi cả hai đến vào buổi sáng, họ cố tình thảo luận với Tô Văn Bản về việc liệu họ có thể vào và quay một đoạn ngắn hay không.

Sau một hồi suy nghĩ, Tô Văn Bản đồng ý, nhưng đưa ra hai điều kiện bổ sung:

Một là chỉ được mang một DV cầm tay vào, hai là đoàn làm phim phải xét duyệt cùng cắt nối biên tập phần video đã quay của họ.

Hai vị phóng viên tự nhiên là vui vẻ đồng ý.

Tô Văn Bản sở dĩ sẽ rộng lượng như vậy, 80% là vì gương mặt của nữ phóng viên kia.

Người này tên là Dương Lập Tịnh, là một trong những phóng viên giải trí giỏi nhất trong Đảng Tấn Ảnh Thị.

Chỉ số thông minh rất cao, lại còn dí dỏm hài hước, chọc trúng nỗi đau của kỹ nữ, đối khẩu dẫn đường đầy thiện ý cho người hướng nội, nhìn chung, tiếng tăm trong ngành của đôi phương khá tốt.

Đằng Tân Ảnh Thị cử cô đến phỏng vấn đoàn làm phim “Ôn Lương Châu”, xem như đã cho bọn họ mặt mũi lớn, Tô Văn Bản đương nhiên muốn đối xử thích đáng với người ta một chút.

Đúng vậy, Tô Văn Bản đã thâm cam chịu, mặt mũi này chính là cho hắn.

Bởi vì trong số các tuyển thủ của liên hoan phim điện ảnh kỹ thuật số này, đoàn phim của “Ôn Lương Châu” thực sự không có thứ hạng nào.

Chương 225: Fans CP Dậy Sóng

Đông Nhạc Điện Ảnh là một công ty nhỏ mới thành lập được vài năm, lại chưa từng sản xuất phim điện ảnh, mà hai vị diễn viên chính Hứa Trăn và Tống Úc đều không phải là những nhân vật đặc biệt lợi hại.

Nếu muốn nói người có thể ra tay trong đoàn phim bây giờ, không ai khác mà chính là đạo diễn Tô Văn Bản.

Trong khoảng thời gian quay phim, Tô Văn Bản thấy Dương Lập Tịnh đang nhìn chăm chăm vào phim trường, đôi mắt cô ấy sáng rực rỡ, khiến hắn không khỏi đặc ý mà nhếch nhếch khóe miệng.

Ai, qua loa qua loa.

Đúng là tới không khéo, nếu là hai ngày trước thì hai người đã có thể chứng kiến một màn chém giết đẫm máu trên phố, còn phân cảnh bây giờ chỉ là tầm thường mà thôi.

Không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới.

.....

Mà cùng lúc đó, phóng viên giải trí Dương Lập Tịnh đã vững vàng cầm DV lên, nhìn chăm chăm vào màn biểu diễn của hai

diễn viên trong sân mà không chớp mắt, khóe miệng nở một nụ cười đắc ý điệu nghệ.

Lần này tới quả nhiên đáng giá!

Vốn tưởng rằng chính mình chỉ phỏng vấn một buổi sáng, nhiều nhất chỉ có thể nhìn được một vị diễn viên chính, không nghĩ tới lại vừa khéo bắt được khung hình của hai người, quả thực là muốn mạng của lão nương a!

Đúng vậy, Dương Lập Tịnh là thành viên đáng tin cậy của “Hoa Cá Đẳng” (Tên Fan của cp Tổng Úc, Hứa Trăn)

Bắt đầu từ “Tuyệt Đại Song Kiều”, cô đã leo lên chiến hạm CP này, nhưng đáng tiếc là sau lần đó, Hứa Trăn và Tổng Úc đã không còn cơ hội hợp tác với nhau, khiến Fanpage gần như giải thể, một số tỷ muội bên người cũng rời đi không ít, cái này khiến Dương Lập Tịnh vô cùng đau lòng.

Hai ngày trước, công ty phái cô đi làm phỏng vấn độc quyền cho “Liên hoan phim điện ảnh kỹ thuật số lần thứ nhất”, Dương phóng viên đã tình cờ phát hiện diễn viên đóng chính của bộ điện ảnh “Ôn Lương Châu” cứ nhiên lại là Hứa Trăn và Tổng Úc. Tin tức này gần như khiến cô hưng phấn đến mức muốn mọc cánh bay lên.

Xong rồi xong rồi xong rồi, ta chết cũng đáng!

Cái gì mà Đặng Đại Diễn, cái gì mà Đỗ Thiên Sơn, cái gì mà Lâm Thu Bạch, tất cả đều cắt hết cho ta!

Ai cũng không thể ngăn cản quyết tâm đến phỏng vấn đoàn phim “Ôn Lương Châu” của ta! !

Về phần nhiệt độ tin tức trong tay, nếu độ nổi tiếng không cao, tiền thưởng hàng tháng sẽ ít hơn những người khác...Làm ơn, ta thiếu chút tiền này sao?

Ta chỉ coi đó là chi phí thăm ban, có được hay không?

Hơn nữa, những người hâm mộ giống nhau đến thăm ban chỉ có thể nhìn lướt qua ngoại vi, nhưng tôi đã trực tiếp lao vào phim trường và nhìn bằng mắt thường Hứa Trăn cùng Tổng Úc quay phim trước mặt tôi!

Đãi ngộ này!

Chỉ đáng mấy ngàn đồng tiền lẻ của kẻ hèn mọn là có thể đổi được sao?

Từ khoảng cách quay phim, Dương Lập Tịnh dào dạt đắc ý mà móc ra di động, soạn ra một group chat tên là “Ta và những tiểu hủ nữ”, tay chân nhanh nhẹn tag chủ nhóm “Tiêu Dao Kiếm Chủ”, gõ chữ: “Thăm ban đoàn phim “Ôn Lương Châu”, hai vị tiểu ca ca thịnh thế mỹ nhân!”

Vài giây sau, “Tiêu dao kiếm chủ” không chút khách khí mà đáp lại nói: “Há mồm liền nói hươu nói vượn, đoàn phim “Ôn Lương Châu” không cho phép thăm ban.”

Dương Lập Tịnh thấy thế thì sừng sốt, vội gõ chữ trả lời: “Tiêu Dao cô cũng tới Hoàn Châu thăm ban?”

Chỉ cách Dương Lập Tịnh chưa đầy 5 mét,” “Tiêu dao kiếm chủ” Chu Hiểu Mạn nhìn vào câu hỏi được gửi bởi nhóm bạn, trong ngực thì đang ôm hộp đựng đồ trang điểm của Hứa Trăn, nhin không được gãi gãi đầu.

Thăm ban?

Không thể nào, không lẽ đại tỷ cũng đang ở đây.

Cô suy nghĩ một hồi cũng không muốn nói dối, chỉ có thể mơ hồ nói: “Tôi đúng là đang ở Hoàn Châu.”

Dương Lập Tịnh gõ: “Trùng hợp như vậy? Đêm nay có rảnh không? Chúng ta họp mặt? ?”

Kết quả là, hai cô nương gằn trong gang tấc cứ như vậy bàn tán xôn xao về việc sẽ đi ăn xiên que ở đâu.

....

Trên phim trường.

Cảnh quay hiện tại đã kéo dài gần 10 phút.

Trong bản chính sửa chính thức về sau, cảnh này không phải là một đoạn hội thoại dài dòng mà xen vào đó là câu chuyện của hai nhân vật chính khi còn nhỏ qua lời kể của cả hai, nhìn chung khá thú vị.

Nhưng hình ảnh xen kẽ là phần của khâu hậu kỳ cắt nối biên tập tự lắp vào, còn thời điểm quay thì không thể hiện ra được.

Những gì có thể thấy trong camera lúc này là hai diễn viên chính đang trò chuyện tán gẫu với nhau.

Lời kịch nhiều, đối với điện ảnh mà nói quả thực là phát rồ.

Tô Văn Bản cầm kịch bản trên tay, so sánh lời thoại thực tế được hai diễn viên chính đọc, trong đầu cũng khó tránh khỏi bội phục.

Lời thoại của Hứa Trăn trước sau đều giống hệt trong kịch bản, một chữ cũng không kém, trí nhớ này thật sự quá kinh người.

Mà phần thoại của Tống Úc chỉ có một vài câu mở đầu trong kịch bản, còn lại đều so hậu kỳ chỉnh sửa, tuy nhiên, thần kỳ ở chỗ là y đều có thể dễ dàng ứng đối với Hứa Trăn.

Theo lý mà nói, khả năng này của Tống Úc còn lợi hại hơn rất nhiều so với Hứa Trăn.

Tô Văn Bản lần này cư xử rất tốt, hắn đặc biệt lắp thêm một máy quay cố định để chụp cận cảnh hai diễn viên, để không bỏ lỡ bất kỳ cảnh tuyệt vời nào;

Trong khi chỉ đạo quay phim Lương Vệ Đông tiếp tục sử dụng chuyên môn lên cảnh quay của mình và mặc hắn tự do phát huy.

Cứ như vậy, mọi người đều sử dụng tốt nhất tài năng và vật liệu của mình, để việc quay phim diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Chương 226: Nhân Vật Bi Kịch

“Ta khi đó là bá chủ Thành Nam.”

Trong trường quay, Liễu Diễm Dương cho Hứa Trăn diễn nói về chuyện hồi nhỏ trước, thông thả cười: “Lúc ấy mọi người đều nói, ‘Tên của Liễu Diễm Dương có thể dọa trẻ con không khóc đêm’, sao ngươi chưa từng nghe thấy tên ta?”

Triệu tiêu đầu do Tống Úc diễn tựa đầu vào khung cửa, lắc đầu nói: “Khi đó ta là tên tranh tử thủ, một năm 12 tháng thì có đến 11 tháng rưỡi áp tải ở bên ngoài, nào có sức lực để ý đến lời đồn đại ở phố phường?”

Liều Diễm Dương hỏi: “Nói đến, sao ngươi lại vào được tiêu cục? Là thông qua thân thích hay là cố nhân của phụ mẫu?”

Triệu tiêu đầu lắc lắc đầu, nói: “Đều không phải, ta là gặp được quý nhân.”

Nói rồi, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt hoài niệm nói: “Khi đó ấy à, ta không có chỗ đi, mỗi ngày đều đi bộ trên đường phố.”

“Ta thấy trên đường có người bán tài nghệ cũng có thể kiếm tiền, ta cũng nghĩ ra một cách.”

“Ta biết nín thở, hay là ta biểu diễn nín thở để kiếm tiền.”

Triệu tiêu đầu cười khỏ: “Lúc đó ta nghĩ, thời gian ta nín thở càng dài, tiền bọn họ cho sẽ càng nhiều, thế là ta ra sức nín thở.”

“Cho đến khi ta thật sự không nín thở được nữa rồi, ngẩng đầu lên, phát hiện người xung quanh đều đã đi hết rồi.”

“Ha ha ha ha...” Liều Diễm Dương ở bên cạnh nghe hắc hắc, cười đến đập bàn, hồi lâu sau mới nói, “Vậy thì có liên quan gì đến việc ngươi vào tiêu cục?”

Triệu tiêu đầu nói: “Lúc đó đợi người xem gánh xiếc đều đi hết rồi, ngõ nhỏ bên cạnh lại có một tiểu nữ hài đi đến, khen ta nín thở lợi hại, nói cha nàng muốn gặp ta.”

Khi nói chuyện, khuôn mặt cứng rắn của Triệu tiêu đầu lộ ra tia dịu dàng, nói: “Lại về sau, phụ thân của tiểu nữ hài thành nhạc phụ của ta, hẳn chính là tông tiêu đầu của tiêu cục này.”

Trong kịch bản “Ôn Lương Châu”, hình tượng nhân vật Liều Diễm Dương và Triệu tiêu đầu có bản chất khác biệt nhất định.

Tính tình Liều Diễm Dương ngây thơ hoạt bát, nhưng từ đầu đến cuối đều là nhân vật bị kịch;

Mà Triệu tiêu đầu tính tình lão luyện thành thực, mà trong bộ phim lại gánh trách nhiệm là hài kịch.

Bi kịch trời sinh chấn động nhân tâm hơn hài kịch.

Cho nên, khi hai người cùng khung hình, lực chú ý của người xem không hề nghi ngờ là sẽ ở trên người Liều Diễm Dương.

Cái này không liên quan gì đến kỹ thuật diễn của diễn viên, đơn thuần là vấn đề hình tượng nhân vật.

Tổng Úc tôn trọng kịch bản, nguyên diễn vai phụ, nhưng lại không muốn biến thành cảnh làm nền đơn thuần.

Hắn cho rằng, hai diễn viên chính nhất định phải thực lực ngang nhanh, mới có thể làm cho mâu thuẫn câu chuyện càng thêm mãnh liệt, càng làm cho người xem say mê.

Nói cách khác, ‘hài kịch’ nhân sinh của Triệu tiêu đầu nhất định phải đủ làm người say mê, đủ để người cực kỳ hâm mộ, mới có thể nổi bật được rung động của bi kịch của Liễu Diễm Dương.

– Ủ, nói tóm lại, Tổng Úc một lòng muốn diễn cảnh bão tới dùng lý do này thành công thuyết phục chính mình.

Mặc dù hắn thấy được biểu diễn của Hứa Trăn đến hiện giờ cũng đều không tệ, nhưng này vẫn không phải là kết thúc.

Điểm bùng nổ còn chưa bắt đầu đâu.

Lực cảm nhiễm cảm xúc như nào, luôn phải cao; bộ phận cao trào mới có thể thấy được rõ ràng.

Tổng Úc có dự liệu đối với cảnh biểu diễn này của mình: Đầu tiên không chế cảm xúc, diễn khiêm tốn; sai đó theo diễn biến câu chuyện, lại từng chút thả Liễu Diễm Dương không bỏ.

Đồng thời, Tổng úc có lòng tin cuối cùng sẽ hòa một ván.

– Bởi vì dựa theo kịch bản, điểm bùng nổ của Liễu Diễm Dương nằm ở màn đếm ngược thứ hai.

Mà điểm bùng nổ của Triệu tiêu đầu nằm ở cuối cùng màn một.

Thường nói, tiên cơ tất bại, đạo lý này sao hắn có thể không hiểu chứ?

....

Lúc này trong studio, Liễu Diễm Dương đã hoàn toàn bỏ cảnh giác đối với Triệu tiêu đầu.

Hắn nghiêng đầu, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhõm, hỏi: “Huynh đệ, có rượu không?”

Triệu tiêu đầu do Tống Úc diễn nhoẻn miệng cười, thần thái sáng láng nói: “Có huynh đệ liền có rượu.”

Nói, hắn lập tức đứng dậy mang đến mười vò rượu, phát tay liền mở giấy bọc của một vò, đưa cho Liễu Diễm Dương.

Liễu Diễm Dương nhìn rượu đầy một bàn, kinh ngạc nói: “Tối như này, người lấy đâu ra nhiều rượu vậy? Trong nhà ử sao?”

Triệu tiêu đầu nghe đến câu này, thần bí cười, thấp giọng nói: “Túc phụ của ta có tin vui.”

“Lúc trước ta mới mua 50 vò để trong hầm, xem như trạng nguyên hồng.”

“Kết quả người vừa đến, con trai ta sợ là không thi được trạng nguyên rồi.”

“Ha ha ha...” Liễu Diễm Dương cười đến ngả nghiêng, trong mắt lóe lên vẻ hâm mộ rồi lại biến mất, nói, “Đáng tiếc, không thi đậu trạng nguyên, đành phải đi làm đại hiệp, ài.”

Triệu tiêu đầu cười lắc đầu nói: “Còn không phải sao?”

Hai người dứt lời liền sảng khoái nâng ly, Liễu Diễm Dương nói đến quá khứ những năm này đến ám sát Cửu Vương gia.

Mà Triệu tiêu đầu lại bị rượu ảnh hưởng, đầu óc nóng lên, lại nói ra một bí mật kinh thiên:

Thì ra, Cửu vương gia nói mình bị ám sát 36 lần, mà Liễu Diễm Dương lại công bố mình chỉ ám sát 33 lần, nguyên nhân là ở chỗ Triệu tiêu đầu.

— Bởi vì, Triệu tiêu đầu cũng từng đi ám sát Cửu vương gia 3 lần, chỉ có điều, số nợ này cuối cùng lại tính lên đầu Liễu Diễm Dương.

Sự trùng điệp của quá khứ hai nhân vật đến đây đã là điểm cao nhất.

Bí mật vốn dễ dàng rút ngắn khoảng cách giữa người với người, huống chi, hai người còn có trải nghiệm giống nhau, cùng chung kẻ địch.

Chương 227: Tôi Có Còn Là Nam Phản Diện Số 2 Không? ?

Một khắc này, Liễu Diễm Dương và Triệu tiêu đầu đường như xem nhau là huynh đệ khác cha khác mẹ.

Hai người không hẹn mà cùng giờ chén rượu lên, không hề có kỳ thoải mái uống.

“A, hết rồi?”

Một lát sau, Liễu Diễm Dương nhắc vò rượu cuối cùng đổ ra ngoài, phát hiện chỉ đổ được một chén.

Triệu tiêu đầu vội vàng đứng lên, kêu lên, “Chờ ta lấy thêm vài vò!”

Liễu Diễm Dương đuổi tay nắm cánh tay hắn lại, nói: “Đừng đi, uống không ít rồi.”

Triệu tiêu đầu cau mày nói: “Làm gì, chê rượu ta không ngon?”

Liễu Diễm Dương lắc đầu, nói: “Rượu ngon, huynh đệ tốt hơn.”

Nói như vậy, hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó phát tay đập vỡ chén rượu trong tay.

“Cạch!”

Một tiếng vang giòn, chén rượu chạm đất, lập tức vỡ năm xẻ bảy.

Triệu tiêu đầu bị động tác này của hắn làm giật nảy mình, đang muốn mở miệng dò hỏi, đã thấy hai mắt vừa mới có mê mê mang mang của Liễu Diễm Dương đã tỉnh táo lại.

Hắn ngồi ngay ngắn, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Triệu tiêu đầu, nghiêm mặt nói: “Nên ta chết rồi sao?”

Triệu tiêu đầu há miệng, hồi lâu không nói nên lời.

Một khắc này, đạo diễn Tô Văn Bản ở bên sân lập tức thần sắc hưng phấn, từ màn hình giám sát của camera dò đầu ra ngoài, dùng mắt thường nhìn Hứa Trăn bên trong cảnh diễn, lập tức

nói với bộ đàm: “Máy số 1, quay đặc tả khuôn mặt Liễu Diễm Dương.”

“Máy số 2 ở yên.”

“Máy số 3, cắt toàn cảnh Liễu Diễm Dương.”

“Máy số 4....”

Một phen sắp xếp, năm cái máy quay trong studio dường như cùng nhắm vào Hứa Trăn.

Một màn biểu diễn này của hắn hoàn toàn đúng chỗ.

Cảm xúc chuyển hóa kịch liệt mà không đột ngột, thân thể vừa rồi thả lỏng lại lần nữa quay lại căng cứng.

Thần sắc Liễu Diễm Dương nhìn như bình tĩnh, nhưng tuyệt quyết thấy chết không sờn trong mắt hắn lại làm cho người rung động.

– Đây là một người coi thường sống chết chân chính.

không riêng coi thường sinh mệnh người khác, càng coi thường sinh mệnh của chính mình.

“Trước khi chết có thể có một hảo huynh đệ uống cùng ta một bữa rượu ngon, lên đài cũng xem như không bạc đãi ta.”

Liễu Diễm Dương bật cười lớn, nói: “Chỉ có điều, mệnh của Cửu Vương gia, phải nhờ huynh lấy cho ta rồi.”

Đối diện hắn, Triệu tiêu đầu hồi lâu không trả lời.

Biểu diễn của Hứa Trăn còn tốt hơn trong dự đoán của hắn.

Có điều Tổng Úc hoàn toàn không có ý nhụt chí, bởi vì Hứa Trăn phát huy tốt, mới càng làm cho hắn có thời cơ áp ủ cảm xúc từ cơ sở này.

“Huynh đệ...”

Một tiếng huynh đệ này của Triệu tiêu đầu khi nói ra, giọng nói gần như nghẹn ngào, nói: “Ta không muốn người chết.”

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Người chờ, ta đi nghĩ cách bảo vệ người!”

“Tiền Báo chết không phải do lỗi của người, chỉ cần người nhà người chết chịu bỏ qua, chuyện này tóm lại là còn có thể

khoan nhượng!”

Liễu Diễm Dương do Hứa Trăn diễn cười khổ lắc đầu, vừa muốn mở miệng, chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu lên: “Triệu tiêu đầu, có người muốn áp tiêu, muốn tìm ngài nói chuyện.”

Triệu tiêu đầu nghe vậy, không kiên nhẫn nhú mày.

Hắn khẽ vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, nói: “Chờ ta quay lại.”

Dứt lời liền nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng.

“Cắt!”

Lúc này, Tô Văn Bản bên ngoài mới hô lên tiếng Cut, mọi người vây quanh xem lập tức cùng thở hắt ra.

Cảnh này cuối cùng đã quay xong!

Rốt cuộc cũng không cần thót tim mà xem phim bên trong trường quay!

Lúc này Hứa Trăn còn đang điều chỉnh lại cảm xúc của mình, mà Tống Úc đã vội vã chạy ra ngoài, muốn xem hiệu quả quay vừa rồi như nào.

Tống Úc vô cùng xác định, cảm xúc của chính mình tại điểm cuối cùng của màn này xử lý cực kỳ tốt, hẳn cũng được xem như một cảnh quay không tệ.

Nhưng mà, khi hắn tiến lên trước camera, nhìn thấy là đặc tả của Hứa Trăn.

Tống Úc: “.....”

Hắn nhìn màn hình, lại nhìn đạo diễn Tô Văn Bản, rốt cuộc vẫn không nhìn được, ngạc nhiên nói: “Đạo diễn, tại sao trong hình lại không có tôi!”

Tô Văn Bản nói: “Không phải, năm máy quay cơ mày, chỉ là chỗ này không có thôi.”

Nói rồi, ông lấy một chút cảnh quay của các máy quay, máy số 3, quay toàn cảnh Hứa Trăn;

Máy số 4, đặc tả mắt Hứa Trăn;

Máy số 5, đặc tả nghiêng người của Hứa Trăn....

Tô Văn Bản tìm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được Tổng Úc ở máy số 2, nói: “Ày, ở chỗ này này!”

Tổng Úc ngơ ngác nhìn bóng lưng của chính mình bên trong.

– Náo loạn hồi lâu, cảm xúc tôi ập ủ hồi lâu, ông chỉ quay cho tôi sau lưng!

Này, đại ca! Đến cùng tôi có phải là “vai phản diện” nam 2 không vậy? ?? ?

Tô Văn Bản đương nhiên không có ý nhằm vào Tổng Úc.

Tổng Úc là nghệ sĩ đương gia của bên sản xuất Đông Nhạc Ảnh Thị, kỹ thuật diễn tốt, thái độ đoan chính, không có ai sẽ chán ghét người trẻ tuổi như thế.

Chỉ có điều, “Ôn Lương Châu” tổng cộng 90 phút, mỗi một ống kính đều phải tính toán tỉ mỉ.

Bởi vậy, cảnh diễn vừa rồi Tô Văn Bản căn bản không có ý định quay cảnh đặc tả phần mặt cho Triệu tiêu đầu.

Tổng Úc đương nhiên không đồng tình với cái này.

Hắn rất hiếm thấy mà đưa ra nghi vấn tại chỗ, có nề có nếp mà phản bác với đạo diễn hồi lâu.

Tô Văn Bản cũng không phải là người khur khur cố chấp, ông nghe Tổng Úc phân tích có lý, sau khi hơi suy nghĩ một chút, liền đồng ý cho hắn quay bù một cảnh đặc tả khuôn mặt.

Chỉ có điều, Hứa Trăn sau đó còn phải có nhiệm vụ quay khác, không thể ở lại tiếp tục diễn cùng hắn.

Chương 228: Sinh Viên Đại Học Hứa Trăn

Tổ phim vì giúp Tổng Úc xác định điểm rơi ánh mắt, liền thả một con gấu teddy cao lớn trên chỗ ngồi của Hứa Trăn.

Kết quả là, mấy phút sau, trong trường quay liền xuất hiện một cảnh này:

Tổng Úc diễn Triệu tiêu đầu đối diện với con gấu bông đồ chơi đáng yêu, vành mắt ửng hồng, ngữ điệu mang theo ghen

ngào: “Huynh đệ, ta không muốn người chết...”

Teddy trừng đôi mắt nhỏ đen lánh, một bộ không có lòng xấu.

“Khụ, khụ, khụ...”

Bên ngoài sân, phóng viên Đặng Tấn Ảnh Thị Dương Lập Tịnh che miệng, sắc mặt vắn vẹo, tiêu hao hết tố dưỡng nghề nghiệp 27 năm của mình mới không cười thành tiếng ngay tại chỗ.

Chỉ có điều, Dương nữ sĩ vốn dáng ngọc yêu kiều đã khom người, nhin cười thành một con tôm chín.

Ba ngày sau, phỏng vấn riêng của tác phẩm dự thi “Liên hoan phim kỹ thuật số lần đầu tiên” được đăng trên mạng.

Vì tạo nhiệt độ trước, không ít đoàn phim đều dùng không ít tâm tư cho cảnh hậu trường, thao tác rối loạn lung tung đủ kiểu đủ loại.

Có ăn mặc kỳ lạ: Một đám nam nữ mặc đồ cổ trang giờ điện thoại, ngồi ở góc tường âm mưu đen tối;

Có xây dựng hình tượng ‘kính nghiệp’: Diễn viên nào đó sốt cao 38 độ vẫn kiên trì quay phim, truyền dịch xong liền chạy đến trường quay phim;

Có hình ảnh hắc hồng đáng yêu: Diễn viên lão luyện diễn vai gian thần trong đoàn phim trong hiện thực là đại hán móc chân lồi thoi lếch thếch....

Nhưng mà, những thao tác rối loạn này cho dù là chân thật hay là cố ý, đều bị hậu trường của đoàn phim “Ôn Lương Châu” treo đánh.

Kỹ thuật diễn điều luyện của Tống Úc phối với gấu Teddy trên ghế đối diện, hiệu quả tương phản cứng rắn tạo được quả thực mãn điểm.

Chủ đề # Tống Úc gấu Teddy tình thâm# còn vì vậy mà lên hotsearch.

Tống Úc nhìn chủ đề hotsearch không hiểu ra sao này, vô cùng cạn lời.

Cái gì gọi là “người gấu tình thâm”....

Cái này gọi là tố dưỡng của nghề diễn viên có được không?

Đừng nói là gấu Teddy, cho dù các người để có gói đầu, một quả bí đao, ta vẫn có thể dựa vào não bổ diễn được hết.

Từng người đều là chưa từng va chạm xã hội.

Cuối tháng 8, bộ phim điện ảnh số “Ôn Lương Châu” kết thúc giai đoạn hai tháng quay phim, chính thức đóng máy.

Hứa Trăn kéo vali của mình, cuối cùng nhìn thoáng qua căn cứ quay chụp ở phía sau, chỉ cảm thấy rất không nỡ.

Nửa tháng sau, các trường đại học sắp khai giảng.

Trải qua hai lần tẩy não của Tống Úc và Lâm Gia, cuối cùng hắn cũng lựa chọn Trung Hí trong ba trường về nghệ thuật.

Mặc dù Hứa Trăn rất mong chờ cuộc sống đại học của mình, nhưng trong trường học, nhất là trong năm nhất, ngoại trừ những bộ phim đỉnh cấp chế tác như Tam Quốc, bằng không hắn cơ bản sẽ không nhận phim.

Nhiều lắm cũng chỉ là nghỉ đông và nghỉ hè sẽ quay một bộ phim truyền hình, ngày nghỉ lễ nhận một ít đại ngôn, tổng nghệ, thời gian còn lại tất cả sẽ dùng để học tập tại trường.

Đã lựa chọn đi học, vậy thì phải thật sự chuyên tâm học chút ít, mà không phải là đơn thuần đi xây dựng hình tượng “xuất thân chính quy”.

Lấy trạng thái phát triển hiện tại bây giờ của Hứa Trăn, hắn cũng không cần cái này.

....

Ngày 12 tháng 9, Trung Hí sẽ nghênh đón tân sinh viên đến báo danh trong ngày này.

Hứa Trăn vốn định bắt chước những học sinh mình tinh khóa trước, mặt mộc khiêm tốn ra trận, nhưng Kiều Phong lại khịt mũi coi thường với ý tưởng ngây thơ này của hắn.

Cuối cùng, hắn vẫn nghe theo đề nghị của Kiều Phong, tùy ý để Chu Hiểu Mạn trang điểm cho mình hơn 2 tiếng, cuối cùng đạt được hiệu quả nhìn tựa như mặt mộc, hiệu quả nhọc lòng hiện ra.

Quả nhiên, khi Hứa Trăn xuất hiện ở trước cổng khu vực Bình Xương của Trung Hí, nhưng phóng viên đã sớm chuẩn bị từng người đều vô cùng háng hái tán thưởng hẳn “mặt mộc xuất hiện trước ống kính”, “rất có khí chất thanh xuân”.

Sau đó, Hứa Trăn rút cuộc cũng hiểu ra, cái gọi là “mặt mộc” rút cuộc là ý nghĩ gì.

10h sáng cùng ngày, lễ khai giảng chính thức bắt đầu.

Hứa Trăn mặc áo trước ngực có in chữ “Trung Hí”, trong hội trường nhỏ làm đại diện cho tân sinh viên đứng lên phát biểu.

Là thí sinh thủ khoa cả văn hóa và nghệ thuật của Trung Hí cùng với là diễn viên trẻ có danh tiếng, Hứa Trăn làm đại biểu tân sinh viên có thể nói là hoàn toàn xứng đáng.

Sau lễ khai giảng, tránh không được lại là một phen phỏng vấn của giới truyền thông.

Chỉ có điều, những nhà báo đó đều là nhận được lời mời của Trung Hí mà đến, khá là chính quy.

Hứa Trăn không bị vấn đề xảo trá tai quái, chỉ dựa vào đáp án lúc trước đã chuẩn bị, nói mấy lời xã giao như là “Trung Hí là thánh điện trong lòng tôi”, “Học đức trước học nghệ, học làm người trước học diễn”.

Sau khi khai giảng xong, Hứa Trăn không rời trường học mà trực tiếp về ký túc xá.

Năm nhất đại học, ít nhất là nửa học kỳ đầu của năm nhất, Hứa Trăn định ở trong ký túc.

Một mặt là để thuận tiện đi học bình thường, mặt khác là để ngăn chặn mọi người nói ra nói vào, miễn cho có người nói hẳn là người mới nổi đã đòi đãi ngộ đặc biệt.

Đối với việc sinh hoạt tập thể, đương nhiên Hứa Trăn không có bất kỳ vấn đề gì.

Không nói đến năm đó hẳn ở Vân Kha tự chuyện gì cũng tự mình làm, chỉ nói đến sống trong ký túc, năm đó khi hẳn ở trong Pháp Vân tự học trung họ, cũng đã từng có hai năm ở ký túc tập thể.

Chỉ có điều, giường của ký túc giả viện Phật học đều là giường chung lớn, 8 người một phòng, điều kiện khá là gian khổ.

Chương 229: Phòng Ký Túc Xá 216

Mà khu Bình Xương của Trung Hí là hai năm trước mới xây xong, phòng bốn người, trên là giường dưới là bàn, điều kiện phần cứng tốt có thể so với khách sạn cao cấp.

Hứa Trăn được phân đến phòng 216, ký túc xá B.

Buổi sáng khi đến, ba người bạn cùng phòng của hắn có thể là đi hoạt động tập thể, hắn không gặp ai cả.

Đến lúc này, bốn người cùng phòng bọn họ mới lần đầu tề tựu.

Làm Hứa Trăn ngạc nhiên là, trong bạn cùng phòng của hắn có một người như hắn, là nghệ sĩ đã xuất đạo.

Người này tên là Thẩm Đường, là một nam thần phim vườn trường nhân khí khá cao.

Nghe nói hắn giống A Y Mộ, đều là học sinh của trường trung học trực thuộc Bắc Vũ, chỉ có điều A Y Mộ hơn hắn một khóa, hiện giờ vì thi lại mà biến thành bạn học cùng khóa.

Hai người còn lại là người mới chưa xuất đạo.

Hai bạn cùng phòng mới kia nhìn thấy Hứa Trăn rõ ràng hơi căng thẳng, lại có chút tự tin, dùng mấy từ kính trọng loạn xạ.

Mà Thẩm Đường rõ ràng lão luyện hơn bọn họ rất nhiều, đã không còn quý liêm, cũng không giả bộ, chỉ là mỉm cười với Hứa Trăn, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ đến hai ta lại là bạn cùng phòng.”

“Gần đây luôn nghe tên cậu, xin chỉ bảo nhiều hơn.”

Hứa Trăn lễ phép mỉm cười đáp lại hắn.

Thẩm Đường như nhớ ra cái gì đó, xoay người cầm mấy tờ giấy tuyên truyền trên bàn, nói: “Vừa rồi bọn tôi đi ngang qua bên quảng trường văn hóa, có rất nhiều câu lạc bộ đều dựng lều tuyển thành viên mới bên đó.”

Nói xong, hắn dùng tay chỉ chỉ vào người bạn cùng phòng không tính quá cao ở bên cạnh, nói: “Đại Bằng muốn tham gia

câu lạc bộ phối âm, hai bọn tôi tham gia câu lạc bộ kịch nói.”

“Bạn có muốn tham gia không? Nếu có lát nữa chúng ta cùng đi xem xem.”

Hứa Trăn nhận tờ tuyên truyền trên tay hắn, đơn giản lật lật, nhưng nhanh chóng khóa ánh mắt vào tờ truyền đơn của câu lạc bộ kịch nói.

Từ ngữ tuyên truyền của câu lạc bộ này khá là bá khí, “Bạn câu lạc bộ của người không chỉ là người giành được giải thưởng Mai Lan kịch nói tương lai, diễn viên cấp 1 quốc gia, càng là tiểu sinh đang hot, nghệ sĩ phái thực lực.”

Hứa Trăn đối với cái này biểu thị hờ hờ.

Người cũng không nhìn đây là chỗ là, đây là Trung Hí có được không.

Thật sự gây chú ý cho hắn là, bối cảnh của tờ truyền đơn này là ảnh một vị diễn viên lên đài biểu diễn.

Bởi vì ánh đèn sân khấu, ngũ quan người này có chút mơ hồ không rõ.

Nhưng Hứa Trăn vừa kết thúc quay Ôn Lương Châu vừa nhìn là nhận ra – Đây không phải là Tống Úc thì còn là ai?

Tổng sư ca ghê vậy luôn?

Tốt nghiệp hai năm, ảnh chụp của hắn vẫn được dùng làm bối cảnh đơn tuyên truyền? ??

Hứa Trăn vừa có chút ngạc nhiên lại có chút lo lắng: Poster này, lượng phát hành này, chất liệu này, hắn là sẽ bị dùng cho rất nhiều mục đích khác đi.

Ví dụ như, lót com hộp, lau kính, khi gấp gấp còn có thể giải quyết vấn đề cá nhân....

Chỉ tưởng tượng thôi đã làm cho người ta không rét mà run!

Sau khi Hứa Trăn nhìn thấy poster này, không nói lời lập tức lấy điện thoại ra chụp cho Tống Úc.

Ừ, đồ này mặc dù là đơn tuyên truyền trong nội bộ trường, nhưng liệu có liên quan đến vấn đề bản quyền hình tượng không?

Mấy giây đồng hồ sau, Tống Úc lập tức trả lời lại: “Móa, đám trẻ trâu này! Lại lấy bức ảnh này trên đùa, xem tôi có chơi chết bọn họ không!”

Hứa Trăn thấy phản ứng này của hắn, hỏi: “Tấm ảnh này có vấn đề gì sao?”

Tống Úc bên kia im lặng hồi lâu, mới gửi tin nhắn qua: “... Cậu không cần biết.”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, cũng không hỏi nhiều nữa.

Tấm hình này đã được câu lạc bộ của Trung Hí lấy ra dùng, vậy bọn họ chắc chắn cái này từ đâu ra, mình cũng không cần một vừa hai phải nín lấy khổ chủ hỏi không ngừng.

Dù sao sớm muộn gì cũng biết.

Bốn người trong ký túc xá thương lượng đơn giản xong, liền xuất phát đến quảng trường văn hóa.

Hứa Trăn cũng càng có hứng thú với câu lạc bộ kịch nói hơn, thế là bốn người chia làm hai tổ: Hứa Trăn, Thẩm Đường và một nam sinh cao khác đến bên câu lạc bộ kịch nói xin tư vấn, một bạn cùng phòng thấp thấp thì một mình đi đến câu lạc bộ phối âm.

Thông qua nói chuyện phiếm, Hứa Trăn biết được, người bạn cùng phòng cùng đường với Thẩm Đường kia là Ngô Tuấn, là người Thục trung.

Một anh chàng cao 1m86, tướng mạo không thể xưng là anh tuấn nhưng lại một thân chính khí, nhìn qua rất có phong phạm chính kịch.

Sau khi ba người đến quảng trường văn hóa, rất nhanh liền nhìn thấy lều của câu lạc bộ kịch nói ở vị trí bắt mắt nhất.

Hứa Trăn vừa xuất hiện trong đám người lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt của người xung quanh.

Cũng may, người của Trung Hí không mấy kinh ngạc mới minh tinh, đều khá là có tổ chất, nhiều lắm là có người từ phía xa xa cầm điện thoại chụp trộm, không có người nào làm cho Hứa Trăn có bối rối quá lớn.

Bây giờ đã gần đến thời gian ăn trưa, bên câu lạc bộ kịch nói chỉ có để lại hai sinh viên một nam một nữ trông lều.

Hai người này nhìn thấy mấy người Hứa Trăn đến, lập tức nhiệt tình tiến lên đón, cũng đưa mấy tờ giấy đơn xin gia nhập.

Mấy người nhìn nhau, Thẩm Đường hỏi: “Đàn anh, chúng tôi muốn xem ngày nào có cơ hội, đi quan sát hoạt động của câu lạc bộ trước có được không?”

“Trước kia chúng tôi đều chưa từng diễn kịch nói, không rõ lắm câu lạc bộ này bình thường cụ thể làm những gì, hi vọng có thể có cái hiểu đại khái trước.”

“Bao gồm hoạt động bình thường có những gì, sau khi gia nhập thì cần phải thực hiện những nghĩa vụ nào.”

Hai sinh viên cũ phụ trách chiêu sinh nghĩ nghĩ, nam sinh trong đó nói: “Hoạt động bình thường ấy à, chủ yếu là tập luyện các loại vở kịch, định kỳ sẽ có biểu diễn.”

“Về phần nghĩa vụ, khá là thoải mái, cũng không có quy định gì không thể thay đổi.”

Hắn nhìn đồng hồ, nói: “Bây giờ đã là giờ này rồi, đoàn kịch chúng ta bây giờ vừa hay có người đang diễn tập tiết mục, vừa rồi phó câu lạc bộ của chúng ta vừa dẫn một đợt tân sinh viên đến.”

“Các cậu muốn đi không? Muốn đi bây giờ tôi sẽ dẫn các cậu đi.”

Mấy người Hứa Trăn tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Chương 230: Vạn Gia Đăng Hỏa

Nam sinh kia vừa định đứng dậy dẫn đường, nữ sinh bên cạnh đã giành đứng dậy trước, nói: “Đàn anh ở lại đây trông lều đi, em dẫn bọn họ qua.”

“Chuyện chiêu sinh có rất nhiều điều em không giải thích được, em ở lại chỗ này cũng không làm được cái gì.”

Nam sinh nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có chút đạo lý, thế là đồng ý, để nữ sinh dẫn ba người đến bên chỗ câu lạc bộ kịch nói xem diễn tập, mình thì ở lại trông lều.

Nữ sinh kia vô cùng vui vẻ từ trong lều nhỏ đi ra, làm người dẫn đường, dẫn theo ba vị đàn em đến tòa nhà Biểu Đạo (biểu diễn và đạo diễn) cách đó không xa.

Cùng lúc đó, cô ta lấy điện thoại trong túi ra, nhân lúc mọi người không chú ý, vô cùng nhanh nhẹn nhắn tin.

“Tọa độ lầu 3 khu vực Biểu Đạo, phòng tập luyện số 6.”

“Hứa Trần lập tức đến nơi, muốn nhìn thì mau đến.”

.....

“Dừng!”

“Phạm Oánh Oánh vừa rồi diễn còn không đúng.”

Ngay lúc đó, tại phòng tập luyện số 6.

Một người trung niên hơn năm mươi tuổi ôm cánh tay đứng dưới sân khấu, lắc đầu nói với một cô gái trẻ trên sân khấu:

“Em không cần hét lên, đoạn kịch này không phải là so hòng ai to hơn.”

“Em muốn tình cảm tràn đầy, đầu tiên phải phỏng đoán tâm cảnh của nhân vật này, không phải dắt cuống hòng nên nói là xong việc.”

Trên sân khấu, cô gái vừa mới bị điểm danh xấu hổ cúi người nói: “Xin lỗi Mạnh lão sư, em, em làm lại một lần nữa.”

Người trung niên thấy thái độ của cô ta đoan chính như vậy, cũng không nói gì thêm, chỉ chỉ ra mấy chỗ quan trọng, bảo bọn tiếp tục luyện tập.

Người đàn ông trung niên này tên là Mạnh Tường Đông, giáo viên chỉ đạo của “câu lạc bộ kịch nói Đan Tâm” của Trung Hí.

Hai năm trước ông nhận công việc này từ tay đồng nghiệp, vốn cho rằng chỉ là chỉ dẫn câu lạc bộ học sinh mà thôi, chẳng qua chỉ là chuyện treo danh nghĩa.

Kết quả không nghĩ đến, câu lạc bộ nhỏ này từng ngày từng ngày chuyện lại nhiều như thế, câu lạc bộ “Đan Tâm” sắp biến thành câu lạc bộ “Thao tâm” (Lo lắng) mất rồi.

Đoạn diễn mà trên sân khấu đang luyện tập tên là “Vạn Gia Đăng Hỏa”, phục chế từ vở kịch kinh điển của Kinh Đô Nhân

Nghệ.

Nhân Nghệ và Trung Hí hợp tác rất nhiều, bọn họ nghe nói câu lại bộ kịch nói của Trung Hí muốn diễn đoạn này, không nói hai lời liền trao quyền, không thu bất kỳ phí nào, chỉ có điều bọn họ yêu cầu không thể dùng với mục đích thương nghiệp.

Mấy học sinh trên sân khấu diễn tập một lúc, không có quá nhiều tiến triển, Mạnh Tường Đông nhìn thời gian, vẫy tay cho mọi người nghỉ ngơi một lát, mười phút sau lại tiếp tục.

Ông thì đi xuống sân khấu, ngồi trên ghế khán đài bên sân khấu, khẽ thở phào một hơi.

Ài, quá khó khăn.

Kịch nói này, thật sự không phải muốn diễn là diễn, có người không có thiên phú trên phương diện này, cho dù dạy như thế nào cũng không đạt được tiêu chuẩn quá cao.

“Yo, ông cũng thoải mái ghê, lên trên này tránh để nhàn rồi?”

Kết quả, ông còn chưa ngồi vững, liền nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ của một người phụ nữ.

Mạnh Tường Đông quay đầu nhìn, phát hiện ra người nói là một người phụ nữ trung niên tầm tuổi ông.

Người phụ nữ này đầu tóc ngắn gọn gàng, mang kính râm, nhìn qua là một bộ đại tỷ.

-- Thẩm Đan Thanh.

Vị đại tỷ này rất ghê gớm.

Mặc dù bà và Mạnh Tường Đông đều là giáo viên của Trung Hí, nhưng mà, người ta không chỉ là một trong những người sáng tạo ra câu lạc bộ kịch nói Đan Tâm, đồng thời còn là nữ chính nguyên bản của vở kịch “Vạn Gia Đăng Hỏa” bọn họ đang luyện tập này.

Trong tình cảnh này, Mạnh Tường Đông cũng không dám lỗ mãng trước mặt người ta.

“Ngọn gió nào đưa chị Đan Thanh đến đây?” Mạnh Tường Đông cười nói, “Mấy đứa học trò ở chỗ này của chúng tôi chỉ

là vui đùa diễn bừa, mọi người đều không có kinh nghiệm gì, đừng chê bai.”

“Không, tôi không chê bai.” Thẩm Đan Thanh nói, “Tôi nghe nói học sinh của chúng ta đang diễn tập Vạn Gia Đăng Hỏa, tò mò lên qua xem một cái.”

Nói rồi, bà tháo kính râm trên mặt xuống, lộ ra đôi mắt to tròn rất có lực tương tác, nói: “Tuòng Đông, tôi nghe nói cháu trai ông hình như cũng đến trường chúng ta?”

“Nó không đến câu lạc bộ kịch nói à?”

Nói đến cháu trai nhà mình, Mạnh Tuòng Đông mất tự nhiên cười cười, xua tay nói: “Haizzz, nó đến đây làm gì?”

“Câu lạc bộ kịch nói của trường học mục đích chủ yếu là dạy học sinh kiến thức cơ bản, đồng thời cho bọn họ cơ hội được lên sân khấu biểu diễn.”

“Mạnh Nhất Phàm cho dù là kiến thức cơ bản hay là cơ hội biểu diễn đều không thiếu. Nó thiếu chính là cơ hội để tiến thêm bước nữa thôi...”

Lời này còn chưa nói xong, Mạnh Tuòng Đông liền thấy một đám người như chúng tinh phúng nguyệt một người đi vào.

Nhìn khí thế này, Mạnh Tuòng Đông cẩn thận suy đoán, không phải là tiểu minh tinh trong khóa này đến hay sao?

Tên là gì nhỉ, Hứa Trăn?

Mạnh Tuòng Đông dò đầu nhìn về phía cửa, nhưng mà, khi ông nhìn thấy một bóng hình quen thuộc trong đám người, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mạnh Nhất Phàm....

Móa thằng bác nhà mày....

À nhầm! Mẹ cô hai ông ngoại nhà mày!

Bác ruột Mạnh Nhất Phàm – Mạnh Tuòng Đông nhìn thấy cháu trai ngốc nhà mình vênh váo tự đắc mà đi vào phòng tập luyện, một bộ lãnh đạo cấp trên đến chỉ đạo, quả thật giận không có chỗ trút.

Ông dạy mày diễn kịch, không phải để mày khoe khoang với người ngoài nghề!

Mày còn như vậy, có tin tao “phế bỏ võ công”, trục xuất mày ra khỏi sư môn không!

Chương 231: Cùng Chung Kẻ Địch

Khu Bình Xương của Trung Hý cũng không tính là quá lớn, khoảng chừng ba tới năm trăm mẫu.

Nhưng ngày hè nắng chói chang, bọn người Hứa Trăn đi bộ từ quảng trường đến tòa biểu đạo cũng đổ một thân mồ hôi.

Tòa biểu đạo, xem tên đoán nghĩa, đây là tòa nhà giảng dạy của khoa đạo diễn và khoa diễn xuất.

Hứa Trăn đã làm thủ tục ở tòa nhà này khi hấn đến báo danh sáng nay, vì vậy hấn cũng không xa lạ gì với con đường này.

Học trưởng phụ trách chiêu sinh đã dẫn bọn họ lên tầng 3, sau đó rẽ trái, rồi lại rẽ phải, cuối cùng đẩy một cánh cửa đang khép hờ ra.

Hứa Trăn vừa đi vào thì nhìn thấy, bên trong không phải là không gian lớp học mà mình tưởng tượng, mà là một sân khấu nhỏ.

Sân khấu này có diện tích không lớn, tương tự như giảng đường dành cho những lớp đông người, tối đa chỉ có thể chứa hai ba trăm người.

Trong đó, sân khấu chiếm hơn một phần ba diện tích, dưới sân khấu có bảy tám hàng ghế bọc mềm màu đỏ sẫm, bài trí rất nhỏ gọn.

Loại hình sân khấu này hơi giống sân khấu nông thôn lớn, gần như không có khoảng cách giữa diễn viên và khán giả.

Khi diễn viên biểu diễn trên sân khấu, họ gần như có thể cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ khán giả và có thể hiểu được áp lực tâm lý là rất lớn.

“Mạnh lão sư, em mang theo mấy sinh viên năm nhất đến đây!”

Sau khi bước vào cửa, vị học hường dẫn đường cho bọn họ đã lên tiếng về phía một người đàn ông trung niên trên sân khấu, “Họ nói họ muốn xem buổi diễn tập của chúng ta, vậy có được không?”

Hứa Trăn nhìn theo ánh mắt của học trưởng thì phát hiện, vị “Mạnh lão sư” này là một nam nhân trung niên có vóc dáng không cao, đầu hói, tướng mạo có điểm hung dữ, một bộ dáng không nên chọc tới.

Ngay khi những lời này nói ra, Mạnh lão sư quay đầu lại, nhìn thấy đám người Hứa Trăn thì gật đầu nói: “Có thể xem, hôm này cũng chỉ là bài diễn thô mà thôi.

“Chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, không được chụp ảnh, không được quay phim.

“Trong lúc diễn tập không được phát ra âm thanh, tự mình đi tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Đám người Hứa Trăn được cho phép thì lập tức lấy điện thoại ra, toàn bộ đều tắt tiếng. Sau đó, nhanh chóng di chuyển đến một chỗ trống dưới sân khấu.

Không biết có phải ảo giác hay không, mà Hứa Trăn luôn cảm giác Mạnh lão sư kia lúc nào cũng nhìn mình chằm chằm.

Tuy nhiên, gần đây hắn đã có ý thức trở thành người của công chúng và dần dần quen với việc bị người lạ nhìn chằm chằm nên không thấy gì kỳ quái.

Trong sân khấu nhỏ không có nhiều người lắm, cho nên dưới đài cũng còn rất nhiều chỗ trống.

Hứa Trăn và hai người đi cùng im lặng đi dọc theo lối đi, kết quả không ngờ lại chạm mặt một vị người quen.

—Mạnh Nhất Phàm.

Ánh mắt hai người va chạm, đồng thời sững sốt, sau đó nhanh chóng nhìn về nơi khác, không ai để ý tới đối phương.

Giữa hai người cũng không có thù hận gì, chỉ bất quá là một lần trêu chọc và một cái tát vào mặt mà thôi.

Nhưng lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều, hông cần thiết phải liên quan đến những người mình ghét.

Chỉ chốc lát sau, đám người chung phòng của Hứa Trăn đã tìm được chỗ ngồi ở vị trí phía sau.

Thấy không có ai ở gần đó, Thẩm Đường thì thầm với Hứa Trăn, “Cậu biết Mạnh Nhất Phàm sao?”

Mạnh Nhất Phàm lúc này đang ngồi ở hàng ghế đầu, Hứa Trăn nhìn thoáng qua bóng lưng quen thuộc, nói: “Không quen, tôi chỉ tình cờ được xếp chung nhóm với cậu ta trong kỳ thi nghệ thuật.”

Thẩm Đường tấm tắc thở dài: “Ai u, hai người các cậu cùng một nhóm a, kia cũng thật xui xẻo.”

Hứa Trăn thầm nghĩ, xác thật, cùng một nhóm với tôi, hẳn quả nhiên vô cùng xui xẻo.

Thẩm Đường vẽ mặt thốn thức mà lắc lắc đầu, nói: “Ai, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

“Tôi từng sống trong một khu nhà với cậu ta khi còn nhỏ. Chỉ trong vài năm ngắn ngủn, tôi gần như bị cậu ta bức đến thiếu chút nữa phát điên.”

Ngay lập tức, y nói ngắn gọn về việc Mạnh Nhất Phàm thờ ơ như thế nào, cái gì mà mèo kêu không nghe, chó sủa không để ý. Về phần Hứa Trăn, hẳn cũng chia sẻ câu chuyện mình và A Y Mộ đã bị cậu ta xe như vai diễn mà trên chộc trong kỳ thi nghệ thuật.

Cả hai chỉ mới biết nhau chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, nhưng họ đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều vì có chung “kẻ địch”, chính là Mạnh Nhất Phàm.

Không thể không nói, mặc dù là phiền nhân như Mạnh Nhất Phàm, cũng là phế vật có giá trị lợi dụng.

.....

Trên sân khấu, khoảng thời gian tạm nghỉ ngắn ngủi nhanh chóng kết thúc, và một vòng tổng duyệt mới lại bắt đầu.

Ngay khi Hứa Trăn nghe thấy hai chữ đầu, hẳn đã phát hiện ra vở kịch đang được xếp trên sân khấu chính là vở kịch kinh điển “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” của Kinh Thành Nhân Nghệ.

Mấy năm nay, hắn đã xem vô số bộ phim điện ảnh, nhưng kịch nói thì lại không nhiều lắm, ước chừng chỉ có mấy bộ, mà “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” cũng là một trong số đó.

Lý do Hứa Trăn xem bộ kịch này, cũng không phải vì “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” có thành tựu nghệ thuật rất cao, hay có danh tiếng lớn cỡ nào trong nghề, mà là bởi vì, nữ chính của vở kịch này chính là Thẩm Đan Thanh.

Mùa xuân năm trước, hắn từng tham gia một chương trình tạp kỹ trên Blueberry TV, “Tôi Là Phái Diễn Xuất” với tư cách là trợ lý của Lâm Gia.

Đó là lần đầu tiên và duy nhất mà hắn được tiếp xúc với sân khấu biểu diễn cho đến nay.

Chương 232: Kịch Nói “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu”

Vào thời điểm đó, Thẩm Đan Thanh, với tư cách là giám khảo của chương trình, đã yêu cầu Hứa Trăn thử vai nữ chính Đỗ Tâm Vũ trong “Như Sương, Như Vũ, Lại Như Phong”.

Thời gian hấp tấp, Hứa Trăn không có thời gian chuẩn bị, liền trực tiếp phục chế đoạn biểu diễn năm đó của Du Mi.

Thẩm Đan Thanh ánh mắt thật gian xảo, trong nháy mắt đã có thể nhìn ra manh mối.

Tuy nhiên, cô không những không chế giễu Hứa Trăn đầu cơ trục lợi mà còn ngược lại, cô còn đánh giá cao khả năng bắt chước của hắn, đồng thời đề nghị hắn bắt chước thêm các vở kịch cổ điển, đồng thời giới thiệu một số tác phẩm nửa khôi hài nửa nghiêm túc cho hắn tham khảo.

Hứa Trăn rất dễ bụng chuyện này.

Sau khi hoàn thành tiết mục, hắn liền lập tức đi tìm những vở kịch kia, có vở đã được biên tập lại, có vở thì trực tiếp ghi hình, trong số những vở kịch đó, bao gồm “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” đang được biểu diễn trên sân khấu.

Hứa Trăn cảm thấy mình còn lâu mới có “khả năng đánh giá và thưởng thức nghệ thuật”, đối với các ưu điểm của vở kịch,

đặc biệt là kịch ở giai đoạn tiên phong, hẳn thật sự phẩm không ra.

Nhưng ưu điểm có thể không có, còn khuyết điểm thì nhìn một lát liền ra.

Ví dụ như bây giờ, trên sân khấu, một cô bé trạc tuổi mình đóng vai bà già 80 tuổi khiến người xem vô cùng khó chịu.

Nguyên nhân rất nhiều.

Ví dụ như cử động cơ thể của cô ấy rất méo mó, lưng khom, chân đi khắp khiễng và tay run dữ dội, Hứa Trăn biết rằng có lẽ cô ấy nghĩ mình đang hành động kiểu “Tuổi già sức yếu”, nhưng thực tế thì cô ấy khác nào một người máy bị quăng ngã hỏng.

Lại nói ví dụ, tiểu cô nương than thở khóc lóc mà gào rống “Ta đã thủ 40 năm”, nhìn qua trông thực sự rất thương tâm.

Nhưng nỗi thương tâm của cô ấy không giống như một bà già đã chịu mọi đau đớn trên đời, mà giống như một đứa trẻ thơ chưa ăn no bỗng phát hiện ra bình sữa đã cạn đáy.

Hứa Trăn còn đang suy nghĩ như vậy, thì màn biểu diễn trên sân khấu đã bị kêu dừng lại.

“Vẫn không đúng,” Lão sư chỉ đạo Mạnh Tường Đông nhìn về phía nữ sinh trên sân khấu, nhíu mày nói, “Em khóc kiểu đó, thật sự quá ngây thơ.

“Tìm cảm đủ dư đủ thừa, nhưng mùi vị không đúng.”

Trong khi nói, ông ta lén lút liếc nhìn Thẩm Đan Thanh đang ngồi trong góc, bình tĩnh nói: “Nhớ lại phiên bản của Thẩm lão sư, tiếng khóc này vô cùng ủy khuất, chua xót và cay đắng.”

“Trọng phụ của bà đã mất 40 năm, nhưng thứ bà khóc không phải là chồng của mình, mà chính là những gì bà đã trải qua trong 40 năm.

“Em khóc như vậy, thật sự không có chút trình tự cảm xúc nào.

“Em hiểu ý của tôi không?”

Trên đài, nữ sinh đóng vai lão thái thái lau lau nước mắt, ngây thơ mờ mịt gật gật đầu.

Mà dưới đài, Hứa Trăn lại như suy tư gì.

Hắn vừa rồi còn đang suy nghĩ, đồng dạng là khóc, nhưng rốt cuộc nữ sinh này khóc không đúng chỗ nào.

Nghe Mạnh lão sư nói như vậy, hắn mới nghĩ kỹ, hóa ra là khóc không có chút trình tự cảm xúc nào.

Cảm xúc của cô gái này giống như mở cửa lữ và giải tỏa tất cả cảm xúc cùng một lúc, nhưng diễn xuất của Thẩm Đan Thanh trong giai đoạn đó có quá trình suy sụp dần dần, phá vỡ tâm lý phòng vệ của mọi người từng chút một.

Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía vị Mạnh lão sư kia.

Vị tiên sinh này, có mạch não rất giống mình nha!

Khi nào trở về, tôi sẽ tra xem đây là vị lão sư nào, sau đó đến nghe giảng ở các khóa của ông ấy.

Nói về điểm mấu chốt của vở kịch với những người hiểu biết và kể chi tiết cho những người đang hồ đồ.

Mạnh Tường Đông hiện đang là mấu chốt của vấn đề, nắm bắt các tình tiết và nói hết thấy mọi thứ đang có trong đầu, nhưng cô gái đóng vai lão thái thái lại nghe không hiểu bất cứ cái gì.

Mạnh Tường Đông bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Thật sự không khéo, nhóm kịch nòng cốt của đoàn lại vừa vện tốt nghiệp một mớ, cho nên chỉ có thể tìm kiếm diễn viên từ những người mới.

Yêu cầu lúc đó của Mạnh Tường Đông là: Lời kịch tốt, có thể khóc thì càng tốt.

Mà nữ sinh được lựa chọn hiện tại thật ra rất phù hợp với hai yêu cầu này, lời kịch nặng nhẹ nhanh chậm, nhịp điệu rơi thả đúng chỗ, khóc cũng rất lợi hại, vừa nói khóc là nước mắt đã óng ánh rơi xuống.

Thế nhưng, khả năng nắm bắt thực sự kém.

Năm đó Thẩm Đan Thanh diễn đến này đoạn này, vô số người dưới đài đều bị cảm nhiễm, rơi lệ lã chã, mà cùng một cảnh

diễn, nhưng cách diễn xuất của nữ sinh này thật sự khiến người xem vô cùng bức bối, hận không thể hét lớn với cô, đừng có khóc, cô khóc cái gì.

Cứ như vậy thì thật sự không xong.

Mạnh Tường Đông sửa đi sửa lại mấy lần, nhưng thấy nữ sinh kia không thể nắm bắt được những điều cần thiết, ông ta tự hỏi liệu mình có nên làm mẫu cho cô xem hay không.

Lúc này, khoe mắt ông thoáng nhìn về phía Mạnh Nhất Phàm đang trò chuyện với mọi người ở hàng ghế đầu, Mạnh Tường Đông nảy ra ý tưởng và vẫy vẫy tay với cháu trai, nói: “Mạnh Nhất Phàm, em lên đây!”

Mạnh Nhất Phàm nghe thấy đại bá kêu mình thì sững sốt một hồi, rồi từ trên chỗ ngồi đứng lên, hỏi: “Có chuyện gì sao? Cái kia...ách, Mạnh lão sư?”

Mạnh Tường Đông đáp: “Đoạn diễn vừa rồi, em thử diễn lại một lần xem.”

Mạnh Nhất Phàm nghe vậy thì ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới nói: “Là kêu em diễn lão thái thái sao?”

Mạnh Tường Đông đáp: “Đương nhiên là diễn vai lão thái thái, thế nào, em còn tưởng mình diễn lão công trên trời của bà ấy sao?”

“Ha ha ha ha ha ha.....” Chung quanh tức khắc vang lên một trận cười.

Chương 233: Phong Cách Diễn Xuất? ?

Khi nói lời này, Mạnh Tường Đông lại trộm nhìn về phía Thẩm Đan Thanh đang ngồi trong một góc.

Ông để cháu trai mình diễn đoạn này, cũng không phải vì bản thân lười biếng.

Nguyên nhân chính là do bản chính “Lão thái thái” còn đang ngồi dưới đài, ông ta muốn nhân cơ hội này để thăng cháu nhà mình thể hiện một chút bản lĩnh, xem có được sự chỉ dẫn của Thẩm Đan Thanh hay không.

Mặc dù cô ta không nói gì, nhưng việc này xong cũng xem như lễ ra mắt với Thẩm Đan Thanh, về sau nhất định có cơ hội hỏi thăm.

Sự nghiệp diễn xuất của Mạnh gia tuy đông đúc, nhưng chưa có người nào đạt được cấp bậc giống như Thẩm Đan Thanh.

Có đôi khi, đại sư một hai câu chỉ điểm là đã có thể khai sáng đầu óc, giải quyết bế tắc, thắng qua người thường mười năm khổ học, đây cũng không phải chỉ là nói suông.

Bản thân Mạnh Nhất Phàm hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy.

Cậu ta không biết Thẩm Đan Thanh đang ở dưới đài, mà chỉ nghe đại bá gọi mình lên diễn, vậy thì cứ diễn thôi.

Mới nãy còn dưới sân khấu, Mạnh Nhất Phàm thật sự rất ngửa mắt, cậu cảm thấy diễn xuất của cô gái này quá gà, nếu để mình diễn, vậy thì mình sẽ diễn như thế này, như thế kia.

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã có cơ hội rồi.

Xuất hiện trước mọi người luôn là niềm vui của cậu, không hiểu sao lúc này rất nhiều người đến tiểu kịch trường, hơn 200 chỗ ngồi phía dưới sân khấu gần như đã kín chỗ, rất thích hợp để lên đài thể hiện bản lĩnh.

“Ba của bọn họ rất thích sạch sẽ.”

“Bọn họ ba ba người này nột, đặc hảo sạch sẽ.”

Mạnh Nhất Phàm đứng lên khỏi ghế khán giả, chậm rãi đi về phía sân khấu và nói: “Từ cửa viện đến cửa sổ, người hãy lấy khăn lau sạch bụi bám bên trên, từ thấp lên cao, lau tới lau lui, lau ở cả chỗ kia nữa...”

Cậu ta vừa mở miệng, khán giả dưới đài còn chưa kịp cảm nhận cái gì, nhưng đám diễn viên trên sân khấu thì đã bị chấn động không nhẹ.

Quả nhiên, “Người thạo nghề vừa ra tay, liền biết có được hay không”, Mạnh Nhất Phàm chỉ mới mở miệng nói, đám học sinh đã quen xem đoàn viên nhà mình biểu diễn, liền tức khắc cảm thấy như uống nước suối nguồn, cả người nhẹ nhàng thoải mái.

Đặc biệt là nữ sinh mới diễn vai lão thái thái kia, mặt mũi đều đỏ ửng lên vì xấu hổ.

Phần trình diễn của Mạnh Nhất Phàm không thể nói là xuất sắc, nhưng nó khiến mọi người cảm thấy hài hòa và có bài bản.

Cậu ta cả người đứng ở chỗ đó, không cần ánh đèn sân khấu, chỉ bằng danh xưng “Phàm Nhi” là đã có thể hấp dẫn ánh mắt của người xem.

Hơn nữa, kết hợp với chất giọng cổ điển khá chân thực của cậu ta, thì so với màn trình diễn của nữ sinh vừa rồi thì quả là một sự khác biệt, trực tiếp hạ gục đối phương.

“...Khi ta 39 tuổi, ba của hấn đã đi.”

Một lát sau, Mạnh Nhất Phàm đã diễn đến phân cảnh mà nữ sinh bị mắc kẹt vừa rồi.

Trên mặt cậu ta không có biểu tình khoa trương, nhưng môi mỏng lại nhẹ nhàng run rẩy, thanh âm khàn khàn nói: “Ta đã thủ 40 năm!”

Mấy người trên sân khấu thấy thế thì sửng sốt.

Cách diễn này...hình như hơi nhạt nhòa đúng không?

Mạnh Nhất Phàm không hề gào rống, cũng không khóc, cậu ta dùng thái độ cực kỳ ẩn nhẫn mà nói lên những lời này, nhưng ủy khuất trong lời nói đều được biểu đạt đến rành mạch.

Mạnh Tường Đông ở bên cạnh nhìn thấy một màn này thì hơi nhíu mày.

Chắc, thằng nhóc xấu xa này, lại tự ý thay đổi kịch bản!

Mặc dù màn trình diễn của cậu ta tinh tế và rất tinh xảo, nhưng ở phương diện sức cuốn hút thì lại không đủ.

Diễn xuất trên sân khấu khác với phim điện ảnh và phim truyền hình, không có việc lên lịch trước ống kính, chỉnh sửa hậu kỳ cũng như các hiệu ứng ánh sáng và bóng tối đặc biệt. Mọi thứ phụ thuộc vào chính thực lực của diễn viên.

Vì tăng cường sức cuốn hút, cần phải phóng đại cảm xúc một cách thích hợp.

May mắn là, sân khấu hiện tại khá nhỏ, mà loại ẩn nhẫn đảo ngược này gần như có thể miễn cưỡng cho qua. Nhưng nếu sân khấu lớn hơn, thì trông nó sẽ có vẻ suy sụp và khó lòng giữ nổi.

Mạnh Tường Đông quay đầu nhìn xung quanh, thấy những người còn lại đều rất chăm chú quan sát, Thẩm Đan Thanh đang ngồi trong góc cũng không có biểu hiện bất mãn, cũng không nói thêm gì nữa.

Vài phút sau, đoạn biểu diễn này kết thúc.

Mạnh Nhất Phàm cúi đầu chào khán giả, trái ngược với màn biểu diễn kém cỏi của nữ sinh vừa rồi, mọi người dưới đài đều nhiệt tình cho cậu ta một tràng vỗ tay cổ vũ.

Cậu ta đặc ý dào dạt hưởng thụ khen ngợi của khán giả, nhếch lên khóe miệng, vừa định muốn xuống đài, lại thấy một người đứng lên từ trên chỗ ngồi ở hàng phía sau, nói: “Cậu diễn như vậy thật sự không thích hợp?”

“Phía trước trải chẵn nhiều như vậy, kết quả mặt sau hoàn toàn không có điểm bùng nổ, đây không phải là uổng phí hay sao?”

Mạnh Nhất Phàm nghe được lời này, lập tức nhú mày.

Cậu ta quay đầu nhìn về phía người đang nói chuyện, hơi hơi sửng sốt, chợt cười lạnh ba tiếng.

Được rồi, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là tên hỗn cầu Thẩm Đường!

Oan gia ngõ hẹp a, nhiều năm đi qua như vậy, hắn vẫn còn giữ cái đức hạnh này, mở miệng liền phải đâm chọt mình!

“Mỗi người đều có một phong cách của mình,” Mạnh Nhất Phàm trầm mặt nói, “Khả năng của cậu là thích gào thét, mà tôi lại thấy cách diễn này không vừa mắt chút nào.”

“Tôi tôn trọng ý kiến của cậu, nhưng cậu cũng phải công nhận phong cách diễn xuất của tôi.”

Thẩm Đường bữu môi, lạnh lùng nói: “Phong cách? Cậu thì có phong cách gì? 20 tuổi liền há mồm ngậm miệng nói chuyện phong cách, không cần khôi hài như vậy.”

“Cậu có muốn xem Thảm Đan Thanh lão sư đã biểu diễn phân đoạn này như thế nào không?”

“Chưa xem thì trở về hảo hảo xem, đừng có ở chỗ này ếch ngồi đáy giếng, rồi còn tự cho mình là đúng.”

Chương 234: Không Hổ Là Thủ Khoa

Mạnh Nhất Phàm bị mấy lời này của hắn chọc đến cười to, nói: “Ếch ngồi đáy giếng? Phiên bản cũ của “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu, tôi chưa xem sao?”

“Đó là một vở kịch cách đây hơn mười năm, mà phương pháp diễn xuất của năm đó đến hiện tại đã sớm không thực hiện được.

“Tôi khuyên cậu vẫn nên xem thêm nhiều phim mới trong mấy năm nay, đừng cứ giữ khư khư đóng vở quýt khô và hạt kê thời đó mà nghĩ rằng mình hiểu được bao nhiêu việc!”

Mạnh Nhất Phàm này đang trong cơn tức giận, cậu buột miệng nói ra suy nghĩ của mình, cậu chỉ muốn trấn áp sự kiêu ngạo của Thảm Đường, không nghĩ nhiều đến những chuyện khác.

Vừa nói ra những lời này, cậu liền nhìn thấy Thảm Đường dưới khán đài biến sắc mặt, nhất thời không nói nên lời, cảm thấy mình đã thắng đối phương, trong lòng ầm ầm có chút ám sáng.

Tuy nhiên, trong một giây tiếp theo, sân khấu ban nãy vẫn còn đang sột soạt bỗng trở nên yên ắng.

Mạnh Nhất Phàm cảm thấy những ánh nhìn kỳ lạ của khán giả, đột nhiên nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Ngọa tào...

Lời vừa rồi của mình, giống như có điểm không quá thích hợp!

Điều mà hai chúng ta đang tranh cãi không phải là Thơ Đường và Thơ Tống, thơ nào lợi hại nhất, mà hiện tại “Thơ Đường” vẫn chưa chết đâu!

Không chỉ không chết, các diễn viên của phiên bản cũ “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu”, bao gồm Thảm Đan Thanh, Dương Lập

Tâm, Bạc Tồn Hân...đây đều là những vị đại lão đứng đầu trong giới kịch nói!

Mạnh Nhất Phàm nhìn hai ba trăm cái đầu đen kịt dưới khán đài, mồ hôi nhất thời lấm tẩm trên trán.

Nếu tên nào không có mắt, đem lời này của mình truyền tới tai của đại lão, vậy thì chết chắc rồi? ?

Giờ khắc này, chức nghiệp tu dưỡng của diễn viên kịch nói liền online trong nháy mắt, Mạnh Nhất Phàm vội vàng nói: “Thời điểm phát sóng “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” năm đó, bối cảnh thời đại, thẩm mỹ đại chúng, giá trị hướng đèn đều khác so với hiện tại.

“Phong cách biểu diễn của kịch nói cũng khác nhau. Nên điều chỉnh khi thời thế thay đổi

“Cuối cùng, ý nghĩa của biểu diễn kịch là gì? Đó là thể hiện những gì mọi người thích xem...”

Ngay khi Mạnh Nhất Phàm đang tuyệt vọng tìm cách khắc phục cho bản thân, thì ở dưới sân khấu, Mạnh Tường Đông đã cầm tập kịch bản trên tay lên, nhắm vào sau đầu, nhìn chăm chăm vào cậu ta và đi về phía sân khấu.

Thằng cháu trời đánh này!

Mày muốn để lão tử tức chết đúng không! !

Tao tạo cơ hội để mày đi ôm đùi Thẩm Đan Thanh, kết quả, mày lại để tao xem một màn này! !

Nếu không phải nãi nãi mày liên tục dặn dò và ra lệnh để tao chăm sóc cho mày, thì thật sự tao hận không thể xé xác mày ngay lập tức, đồ ngu này! !

Mạnh Tường Đông biết rõ trong lòng, nếu bây giờ ông đánh Mạnh Nhất Phàm một trận, đến lúc đó không tránh được bị người ta xử phạt.

Tuy nhiên, lúc này đây, ông ta đang muốn nhà trường trừng phạt chính mình!

Xử phạt càng nặng càng tốt, tốt nhất làm cho mọi người đều biết!

Bằng không, chỉ bằng hai câu mà Mạnh Nhất Phàm vừa nói, tiền đồ sau này của ông ta, thậm chí bao gồm danh tiếng của Mạnh gia đều sẽ bị tên nhóc này hủy hoại!

Nhưng mà, Mạnh Tường Đông còn chưa kịp lên sân khấu, thì một người khác đã đứng lên trực tiếp giành lời nói đầu với Mạnh Nhất Phàm.

“Cho tôi ngắt lời một chút,” Bên cạnh Thẩm Đường, một nam sinh thon gầy trong chiếc áo sơ mi trắng đứng lên khỏi chỗ ngồi, nhìn thẳng vào Mạnh Nhất Phàm trên sân khấu và nói, “Đánh giá vừa rồi của cậu đối với nguyên bản “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu”, xin lỗi vì tôi không thể đồng tình.”

Xôn xao!

Lời này nói ra, ánh mắt của mọi người có mặt lập tức chuyển từ sân khấu xuống dưới khán đài.

Hứa Trăn!

Tân sinh minh tinh nổi tiếng nhất năm nay!

Khán giả vốn đang khó chịu vì lời nhận xét thô lỗ của Mạnh Nhất Phàm vừa rồi, bỗng chốc trở nên phấn khích, giống như cá mập ngửi thấy máu.

Hứa Trăn đây là muốn thay bằng hữu đứng lên phản đối, hợp lực để bắn phá Mạnh Nhất Phàm sao?

Có trò hay để xem a!

Trên sân khấu, Mạnh Nhất Phàm còn đang tìm cách khắc phục lương tâm chột dạ, lại nghe Hứa Trăn chặn họng như vậy, khiến cậu ta càng thêm bức bối.

Cậu ta nghĩ thầm muốn đổi hai câu, nhưng lại sợ chính mình lại khoan khoái cái miệng, sau khi do dự như vậy, Hứa Trăn đã tiếp tục nói: “Phong cách không có gì nổi trội, nhưng biểu diễn có ưu khuyết.

“Tôi thật sự đã gặp các vị đại lão có thể sử dụng khả năng biểu diễn tinh tế vô cùng cảm động, nhưng còn tùy thuộc vào loại tình huống mà nó được sử dụng trong tình huống đó.”

Nói đến đây, nét mặt của Hứa Trăn đông cứng lại, nghiêm nghị nói: “Một màn biểu diễn vừa rồi của cậu, chính là sử

dụng phong cách bừa bãi bất kể trường hợp nào, ngay cả sợi tóc của Thâm Đan Thanh lão sư cũng không bằng!”

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Mạnh Nhất Phàm sững sờ nhìn Hứa Trăn dưới sân khấu, mặc cho hấn mắng một phen rưng rời.

“Bốp bốp bốp...”

Một lát sau, giữa sân cứ nhiên còn thừa thớt mà vang lên một trận vỗ tay tán đồng.

Cùng lúc đó, Thâm Đường, người vừa mới phun tào một trận với Mạnh Nhất Phàm, cũng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn bạn cùng phòng của mình.

Ai u uy, đồng minh đắc lực này ở đâu ra đây?

Đại ca mắng như không mắng! Không hô là người đứng đầu Trung Diễn, bản lĩnh lời kịch còn đỉnh hơn tôi!

Nói xong, Hứa Trăn đưa chìa khóa, điện thoại di động và những vật dụng khác trong tay cho Thâm Đường đang đứng ở bên cạnh, rồi quay lại nhìn Mạnh Tường Đông, người đang làm bộ muốn cầm kịch bản đi đánh người, cất cao giọng nói: “Mạnh lão sư, em là Hứa Trăn, khoa biểu diễn hệ chính quy, em muốn mượn sân khấu dùng một chút được không?”

Mạnh Tường Đông vừa nghe xong đã sững sờ, lặng lẽ cầm kịch bản trong tay, vòng ra sau lưng, hỏi: “Dùng làm gì?”

Hứa Trăn nói: “Em muốn dùng phong cách của Thâm lão sư, thể hiện lại đoạn biểu diễn vừa rồi của Mạnh Nhất Phàm.”

Chương 235: Trò Hay Sắp Bắt Đầu

Khi nói chuyện, hấn nhìn một vòng chung quanh mọi người ở đây, nói: “Hôm nay vừa vặn có nhiều đồng học như vậy, thỉnh cầu các vị bình phán một chút, đến tột cùng là phong cách “Sáng tạo” của Mạnh Nhất Phàm tốt, hay vẫn là phong cách nguyên bản của Thâm lão sư tốt.”

Lời này vừa nói ra, Mạnh Tường Đông còn chưa kịp trả lời, thì đám người dưới khán đài đã hưng phấn cả lên.

Có trò hay để xem!

Trên mặt là chữ “Trò hay” !

Tân sinh đại biểu ở tiểu kịch trường giận dữ mà nói lời ngông cuồng với các đồng học, lại muốn biểu diễn ngay tại chỗ, hôm nay sẽ có vở kịch nào hay hơn đây?

Còn có “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” ...

Vở kịch này đã được dàn dựng cách đây hơn mười năm, không phải là vở kinh điển như “Giông tố”, “Phòng trà”, hầu hết các khán giả là học sinh chưa từng xem qua.

Ngay cả khi đã từng xem qua, nó cũng chỉ là một “điểm tri thức”, không có nữa điểm tâm tư thưởng thức.

Hơn nữa, Hứa Trăn nói hấn muốn sử dụng “phong cách của Thẩm Đan Thanh”, liệu hấn có thực sự biết cách sử dụng nó không? Hay chỉ là treo đầu dê bán thịt chó?

Ngay cả khi có, thì làm thế nào có thể cùng một phong cách và cấp độ giống nhau?

Cho nên, đối với bản thân vở diễn, trên thực tế, hầu hết khán giả đều không có bất kỳ kỳ vọng nào.

Trừ bỏ hai người.

Đại bá của Mạnh Nhất Phàm, Mạnh Tường Đông, cùng với bản thân Thẩm Đan Thanh.

Mạnh Tường Đông đã từng xem Hứa Trăn đóng vai ông già trong video của kỳ thi nghệ thuật ở Trung Diễn, thực sự ông công nhận hấn diễn xuất rất tốt.

Thẩm Đan Thanh lại đóng vai lão thái thái 80 tuổi trong “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu”, cùng chi cùng lý, hấn có thể diễn xuất tốt.

Về phần Thẩm Đan Thanh, cô đã từng chứng kiến Hứa Trăn phục dựng màn biểu diễn của Du Mi trên sân khấu “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.

Vào thời điểm đó, mức độ phục dựng của Hứa Trăn gần như đạt 80 đến 90%, Thẩm Đan Thanh đã thật sự bị sốc bởi màn trình diễn chuyển giới của hắn.

Ở một góc khuất dưới sân khấu, Thẩm Đan Thanh âm thầm điều chỉnh tư thế ngồi sao cho thoải mái hơn.

Hàng ghế dưới đài chật cứng, mà chân đang bắt chéo của cô đã vô tình làm đụng phải một cô gái bên cạnh.

Nữ sinh kia có chút bất mãn, vừa định muốn oán giận hai câu, thì chợt nhìn thấy khuôn mặt người bên cạnh ẩn hiện trong ánh đèn mờ ảo.

“Thẩm.....”

“Suyt!” Thẩm Đan Thanh kịp thời ngăn nữ sinh lại, cười bí hiểm nói: “Đừng lên tiếng, trò hay sắp bắt đầu rồi.”

Nữ sinh nhìn nhìn trên đài, lại nhìn nhìn Thẩm Đan Thanh, theo bản năng mà bưng kín miệng.

Trời đất ơi...

Mấy cái vỏ dưa này đang chơi đùa trên sân khấu, có khi nào biết nguyên bản của “Lão thái thái” đang ngồi dưới sân khấu hay không? ?

Hứa Trăn thực sự tức giận khi nghe những lời nói ầu nói tả của Mạnh Nhất Phàm trên sân khấu, cậu ta cho rằng màn biểu diễn của Thẩm Đan Thanh đã bị lỗi thời.

Hắn thậm chí tức giận hơn cả lúc mình bị trên cột khi đang chuẩn bị cho kỳ thi nghệ thuật trước đó.

Hứa Trăn chưa xem nhiều kịch nói, cho nên cũng không dám nói mình am hiểu bao nhiêu.

Tuy nhiên, hắn nhớ rõ khi mình xem “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” lần đầu tiên, hắn đã xúc động đến phát khóc ngay tại chỗ trước màn độc thoại của lão thái thái.

Những năm tháng gian khổ, tiếng khóc bộc bạch thô lộ, những cảm xúc trào dâng cao hơn cả sóng biển, tất cả đều đánh thẳng vào tâm hồn con người.

Màn biểu diễn mạnh mẽ trên sân khấu ngày đó, đã để lại trong mắt Hứa Trăn non trẻ, đơn giản chính là một tác phẩm nghệ

thuật.

Chỉ tiếc vì Thẩm Đan Thanh không có nhiều phim điện ảnh truyền hình, hầu như đều là phim truyền hình về đạo đức gia đình nên có thể sẽ không có cơ hội hợp tác với cô ấy.

Mà Mạnh Nhất Phàm...

A, biểu diễn sút sẹo, lại cuồng vọng đến làm người ghê tởm.

Loại người này, một cái tát vào sau đầu là chưa đủ, cần thiết nên cho cậu ta một quyền hung hăng vào mặt.

“Được rồi, cậu muốn diễn thì cứ lên diễn đi.” Mạnh Tường Đông tâm trạng phức tạp nói.

Hứa Trăn nói lời cảm tạ, sau đó rời chỗ ngồi, từng bước không nhanh không chậm mà đi lên sân khấu, đồng thời vừa điều chỉnh cảm xúc đang nổi lên của mình.

Lần này, hắn không định làm “đổi mới” bất cứ cái gì, mà chỉ là khôi phục 100% phong độ năm đó của Thẩm Đan Thanh.

Bởi vì hắn không muốn cạnh tranh với Mạnh Nhất Phàm, mà muốn dùng màn trình diễn để phản bác lại những lý lẽ vô lý của cậu ta.

—Hãy để khán giả đánh giá xem, phong cách nào phù hợp với tiết mục này hơn!

Bên sân, Mạnh Tường Đông kéo cổ áo của Mạnh Nhất Phàm, đem cậu ta từ trên đài túm xuống dưới, nhường sân khấu lại cho Hứa Trăn.

Mạnh Tường Đông nhìn dáng người cao thẳng tắp của Hứa Trăn bước lên bậc thang dẫn lên sân khấu, mà không khỏi khẽ giật mình.

Một bước, hai bước, ba bước.....

Mỗi khi tiến lên một bước, cơ thể hắn lại có chút suy sụp, tinh thần và nghị lực dường như dần dần suy yếu.

Trong những bước cuối cùng, bước đi của hắn nặng nhọc và khó khăn, bả vai một cao một thấp, hơi có khuynh hướng nghiêng về phía trước.

Mạnh Tường Đông gần như hoảng hốt.

Chỉ trong vòng mười giây, ông ta cứ như vậy tro mắt mà nhìn một nam sinh trẻ tuổi đang già đi theo từng bước chân.

Một bước mười năm.

Người đứng trên sân khấu, đã là một nửa thanh xuân chôn xuống đáy mồ.

Chương 236: Phong Cách Của Thẩm Đan Thanh

“Ba của bọn trẻ rất thích sạch sẽ.”

Hứa Trăn đứng ở giữa sân khấu, miệng mỉm cười, đọc ra lời thoại đầu tiên của mình, nói: “Từ cửa viện đến cửa sổ, liền lấy giẻ lau, lau sạch bụi bẩn, lau từ trên xuống dưới, phui tới, phui lui.

“Lau ở đằng kia!”

Nói xong câu này, kẻ hèn hai mươi giây, Mạnh Tường Đông liền nhận thua cho thằng cháu trai nhà mình.

“Hứa Trăn” đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, giờ này khắc này, đứng ở trước mặt mọi người chính là một lão thái sống sờ sờ.

Lúc này, “Lão thái thái” mới nói về người chồng của mình nhưng trên gương mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào như người trẻ tuổi mà ánh mắt lại chứa đầy nỗi nhớ vô hạn về những năm tháng đã qua

Một người trẻ tuổi đang diễn vai người già.

Mà người già lại đang diễn vai người trẻ tuổi.

Sự đảo lộn và cảm giác chân thật về tuổi tác này khiến Mạnh Tường Đông mở rộng tầm mắt, hồ thẹn không ngừng.

—Màn biểu diễn này, càng tốt hơn nhiều so với tiết mục mà Hứa Trăn tham gia lúc tuyển sinh kỳ thi nghệ thuật!

Quả nhiên, đây chính sự khác biệt giữa một học sinh cao trung và nghiên cứu sinh!

“...Khi ta 39 tuổi, ông ấy đã đi rồi,”

Chỉ trong một thời gian ngắn, Hứa Trăn đã đi đến đoạn phát sinh tranh cãi với Mạnh Nhất Phàm.

Mạnh Tường Đông vội vàng nhìn chăm chú nhìn về phía sân khấu.

Mà lúc này, không giống như sự ần ần nội liễm của Mạnh Nhất Phàm vừa rồi, biểu hiện của Hứa Trăn không hề kìm chế chút nào.

Hắn cau mày, nhấp chặt miệng, cơ bắp trên mặt nhăn nhó run rẩy vì khổ sở, lệ quang trong mắt lập loè.

Hứa Trăn duỗi ra bốn ngón tay, lắc lắc cánh tay, hơi thở hỗn độn mà nói giọng khàn khàn: “Ta đã 40 năm làm quả phụ!”

Những lời này, âm thanh hơi gào lên, đến chữ “Quả phụ” thì âm thanh gần như vỡ ra.

Chỉ trong nháy mắt, Mạnh Tường Đông chỉ cảm thấy trái tim mình như bị một nhát búa nặng nề đập vào.

Cái gì gọi là sức cuốn hút của biểu diễn?

Chính là nó!

Cùng một câu, Mạnh Nhất Phàm chỉ khiến mọi người cảm thấy kỹ năng diễn xuất của cậu ta tốt và xử lý thực sự đẹp mắt, nhưng trong diễn xuất của Hứa Trăn, có thể khiến người ta quên mất sự tồn tại của nam diễn viên, và hoàn toàn bị lây nhiễm bởi diễn xuất của hắn!

Trên sân khấu, nước mắt Hứa Trăn ào ào rơi xuống như hạt châu vỡ, nhưng hắn lại không sa vào ủy khuất bên trong.

Hắn một bên rơi lệ, một bên nhíu mày nói: “Khó chịu nhất chính là lúc cha bọn hắn vừa đi, ngay trước khi chết còn để lại dằn dò, nhất định phải đưa hài cốt của ông về tới quê nhà!”

Hứa Trăn buông tay, trong ánh mắt tràn đầy nỗi mất mát: “Làm sao có thể dễ dàng như vậy?”

“Nam nhân của người đã chết, nhà cửa rách nát để lại một quả phụ lay lắt với đám hài tử.”

Nói đến chỗ này, giọng nói của hắn đột nhiên cất cao lên, gần như gào ra: “Con người đều những kẻ ham danh lợi!”

“Ô ô ô.....”

Giờ khắc này, Mạnh Tường Đông rõ ràng nghe được, bên dưới khán đài đã vang một số âm thanh nức nở.

Đã có một số khán giả bắt đầu khóc.

Trên sân khấu, Hứa Trăn không lau nước mắt, chỉ khịt khịt mũi, nhìn vào khoảng không xa xăm, nhàn nhạt nói: “Cho dù khó khăn đến đâu, ta cũng sẽ đem ông trở về.

“Chờ ta tới chỗ của ông, nhưng ta lại không thể gây phiền toái cho mấy đứa nhỏ.”

“Lão thái thái” vỗ ngực của mình, giọng khàn khàn nói: “Tông Kỳ, ta không làm Hà gia các ông thất vọng, nhiều hài tử như vậy, ta đều đã nuôi lớn.

“Một mình ta!”

“Nuôi bọn chúng trưởng thành!”

Trong không gian nhỏ đều bị bao trùm bởi tiếng gào rống này, làm rung chuyển màng nhĩ của tất cả mọi người có mặt.

Dưới sân khấu, Mạnh Tường Đông theo dõi màn biểu diễn chưa đầy ba phút, trong lòng cảm thấy bàng hoàng không thể tả.

Tất nhiên, ông ta đã từng xem phiên bản gốc của “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu”.

Đoạn biểu diễn vừa rồi của Hứa Trăn, chỉ dùng phong cách của Thẩm Đan Thanh hay sao?

— Hay là bị Thẩm Đan Thanh nhập vào người!

Nếu không so sánh, Mạnh Tường Đông không thể thấy bất kỳ sự khác biệt nào giữa màn trình diễn này và bản gốc.

Hơn nữa, ông còn nhớ rõ khi đến rạp hát xem “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu”, ông ta đã nhìn những người xung quanh khóc sau cảnh này, nhưng bản thân ông đã quá quen với Thẩm Đan Thanh và cũng quá quen thuộc với phong cách diễn xuất của cô, cho nên cũng thờ ơ với đoạn diễn này.

Nhưng mà, khi màn trình diễn này được đặt trên một người khác, ông ta mới nhận ra Thẩm Đan Thanh tuyệt vời như thế

nào.

Khoa trương sao?

Đúng vậy, vô luận là ngôn ngữ cơ thể hay nét mặt đều thực khoa trương.

Rít gào sao?

Đúng vậy, ngắt ngứn hai ba phút, lão thái thái trước sau rít gào ba lần.

Nhưng biểu diễn như vậy thì có gì không tốt?

Đây là sự bùng nổ tập trung cảm xúc trong toàn bộ vở kịch, và là thời khắc nổi bật của nhân vật “Lão thái thái”.

Cốt truyện phía trước đã đặt đủ nền móng rồi, phần này giống như một trận lũ quét đã tìm ra lối thoát phù hợp nhất cho những cảm xúc tích tụ.

Sau khi Mạnh Tường Đông xem đoạn diễn này, ông không cảm thấy nhàm chán như sau khi xem màn trình diễn của Mạnh Nhất Phàm, mà cảm thấy vô cùng vui sướng.

Đây mới là cách phù hợp nhất để thể hiện yêu cầu của cốt truyện!

Đoạn biểu diễn này không chỉ đủ xuất sắc, mà còn phù hợp với nhịp điệu và logic vốn có của vở kịch.

Không cần bàn cãi, cách diễn đạt này hoàn toàn phù hợp và không cần tranh luận!

Chương 237: Lợi Hại

“Phanh!” Mạnh Tường Đông đá vào thằng cháu trai bên cạnh và giận dữ nói: “Bây giờ, lập tức đi lên xin lỗi, nói bản thân tự mình cuồng vọng vô tri, có nghe thấy không!”

Tuy nhiên, đợi vài giây, thằng cháu trai nhà mình lại không hề phản ứng.

Ông nhìn không được quay đầu nhìn thoáng về phía cậu ta, không ngờ lại thấy, Mạnh Nhất Phàm đang ngồi ở ghế bên cạnh, thút tha thút thít bật khóc.

--Đây là bị cảm động trước màn biểu diễn của đối thủ? ?

Mày, mày, đúng là “Lợi hại” !!

Lúc này Mạnh Nhất Phàm nhìn thấy đại bá đang nhìn mình chăm chăm, vội vàng lau nước mắt, ánh mắt nhìn qua có chút thất thần.

Thảm Đan Thanh lão sư diễn đoạn này, thật sự cảm động như vậy sao?

Nhưng tại sao khi tôi xem bản gốc, lại không cảm thấy xúc động lớn như vậy?

.....

mà lúc này, dưới sân khấu, Mạnh Nhất Phàm không phải là người duy nhất khóc vì màn trình diễn này.

Thảm Đan Thanh đang ngồi ở trong góc tháo kính, lau khóe mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Ồ, bây giờ có vẻ như vở kịch này vẫn còn có thể chịu được sự soi mói, và nó vẫn chưa hết thời.

Cảm giác năm đó của mình, dường như đang sống lại!

Nghĩ như vậy, cô quay lại nhìn Hứa Trăn đang đứng ở giữa sân khấu, nhận được tràng pháo tay như sấm của mọi người, trong lòng không khỏi có chút xúc động.

Tiểu tử này, so với trong tưởng tượng của mình thì lợi hại hơn nhiều!

Ngay cả khi cô muốn đi lên diễn lại một lần nữa, cũng chưa chắc có thể diễn bằng hẳn.

Nếu ghép màn biểu diễn của hai người lại với nhau thì sẽ khiến màn biểu diễn của tôi giống “hàng nhái” hơn, haha.

Cái này nên gọi là gì đây?

Thấy mọi người đều đang chú ý trên sân khấu, không có ai chú ý tới phía mình, cô lặng lẽ đứng dậy rời sân khấu nhỏ thông qua cửa hông.

Chà, hôm nay tôi quả nhiên đã được chiêm ngưỡng một “Trò hay”, chuyến đi này xem ra rất đáng giá.

.....

Đêm đó, Hứa Trăn đã biểu diễn “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” một cách hoàn hảo trong sân khấu nhỏ của tòa nhà Biểu Đạo, mà cuộc huyết ngược đẫm máu của bạn học Mạnh Nhất Phàm đã lan truyền khắp Trung Diễn.

Đến nổi ngoại giới, chỉ cần nhắc lại đoạn biểu diễn “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” của Hứa Trăn, thì cũng không quên kéo theo Mạnh Nhất Phàm.

Tuy nhiên, dân chúng trên mạng không để ý đến Mạnh Nhất Phàm, nhưng không có nghĩa là người khác không chú ý đến cậu ta.

Sáng sớm hôm sau, Đoàn kịch nói Hải Đường đưa ra thông báo, tuyên bố nghệ sĩ Mạnh Nhất Phàm của đoàn xã, đã bị đình chỉ mọi hoạt động biểu diễn nghệ thuật, bao gồm cả một vở kịch quy mô lớn dự kiến lưu diễn bờ biển Baltic vào tháng 10, vì lý do “Không kính trọng lão sư, thiếu lễ đức”.

Cùng với kịch nói “Bữa tối” có sự tham gia của cậu ta, sắp sửa đi tuần diễn ở biển Aegean.

Mà một tuần sau, các sinh viên Khoa biểu diễn của Trung Diễn cũng phát hiện Mạnh Nhất Phàm hình như đã biến mất.

Lén lút dò hỏi, mới phát hiện thằng nhãi này bị đại bá Mạnh Tường Đông cưỡng chế tạm nghỉ học một năm, để cậu ta đi làm những công việc lặt vặt trong đoàn kịch và làm cu li.

Học nghệ thuật trước học đạo đức, làm người trước khi đi diễn kịch.

Mạnh Tường Đông đặt mọi thái độ của mình ở mức tối thiểu, hy vọng có thể dập tắt cơn tức giận của Thẩm Đan Thanh và các đại lão khác.

Mạnh Tường Đông cực kỳ mệt tâm mà thở dài.

Quên đi, thay vì dạy cậu ta diễn kịch, tốt hơn hết là nên dành nhiều thời gian để dạy cậu ta cách làm người.

Con đường tiếp theo đi tiếp như thế nào vẫn phụ thuộc vào tâm tính và vận số của chính người ấy.

Đại bá của con chỉ có thể giúp con đến đây.

“Năm ta 39 tuổi, ông ấy đi rồi... mà ta đã 40 năm làm quả phụ!”

Trong một căn hộ ở ngoại ô phía tây nam kinh thành, Kiều Phong đang xem đoạn video hơi rung nhẹ, nhưng vẫn khá rõ nét trên điện thoại của mình, nghe tiếng gào thét từ trong loa điện thoại phát ra, có chút dở khóc dở cười mà đỡ cái trán.

Rốt cuộc, đoạn video mà Hứa Trăn đóng vai lão thái thái trong rạp hát nhỏ của Trung Diễn vẫn bị truyền ra ngoài.

Mặc dù nhà trường đã nhiều lần nhấn mạnh không được phép quay video khi diễn tập nhưng dù sao trường cũng là cơ sở dạy học, mà nào có kịch trường thương nghiệp hóa nghiêm khắc như vậy.

Lúc đó, có hơn hai ba trăm người đến xem, cho nên cũng không thể tránh khỏi việc bị người ta trộm ghi hình lại.

Nhiều đoạn video khác cũng được lưu truyền rất nhiều trên mạng, bao gồm nhiều phiên bản khác nhau.

Kiều Phong nhìn không được có chút cảm khái, ai, nghệ sĩ nhà mình thật đúng là có khả năng.

Công ty cũng không cần cố tình hoạt động, mà chính hắn lại có thể tạo hot search cho mình.

Mặc dù phong cách của video này có chút khó nói... Nhưng suy cho cùng, những gì Hứa Trăn đang diễn là một màn kịch nói, cho nên bức cách vẫn phải có.

Khi cư dân mạng xem đoạn video này, họ không chế giễu mà còn khen ngợi kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của hắn, hơn nữa còn ca ngợi rằng, đoạn biểu diễn này có thể xem là vở kịch thành công sau vai diễn lúc tham gia “Tôi là phái diễn xuất”.

Hứa Trăn không phải là người trên giang hồ, nhưng trong chốn giang hồ vẫn lưu lại truyền thuyết của hắn.

Không thể không nói, đây là một bằng chứng tuyệt vời cho thấy sự nổi tiếng của Hứa Trăn đang tiếp tục tăng lên.

Nghĩ đến đây, Kiều Phong mở bảng biểu trong tay ra, khá là nhẹ nhõm.

Thời gian trước, Hứa Trăn bận bịu chuẩn bị thi đại học, nên không có nhiều tác phẩm.

Tuy nhiên, do thành tích ở cấp độ chiến sĩ thi đua của hắn vào năm ngoái, mà Hứa Trăn tiếp tục có các tác phẩm được phát hành trong khoảng thời gian này, cho nên cũng không thiếu nhiệt độ để hắn dần dà phát triển.

Chương 238: Lịch Trình Dày Đặc

Trước hết, vào đầu tháng 9, bộ phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” do Trần Chính Hào đóng vai chính đã được phát sóng trên kênh CCTV 6, trong đó Hứa Trăn đóng vai phản diện, Vô Hoa hòa thượng.

Nhân vật này tuy rằng suất diễn không nhiều lắm, nhưng lại cực kỳ xuất sắc.

Đặc biệt, hai tập phim “Diệu tăng dưới ánh trăng đánh đàn” và “Đón gió một đao trăm” được cư dân mạng và các nhà phê bình phim truyền hình đánh giá rất cao.

Thậm chí có người cho rằng diễn xuất của Hứa Trăn trong phim này có thể so sánh với Trần Chính Hào.

Loại phán đoán suy luận này tất nhiên là được nhìn thấy bằng ống kính thần tượng, nói tới nói lui cũng là thói phong quá mức mà thôi.

Tuy nhiên, Kiều Phong cũng thầm cảm thấy do thực lực của Hứa Trăn đã được cải thiện và mức độ phù hợp cao với vai diễn, nên diễn xuất của hắn trong “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” đã thực sự tốt hơn rất nhiều so với thời Hoa Vô Khuyết và Đông Hải Nhất Đao.

Sau đó, chính là “Máu Đào Kiếm”.

Bộ phim võ thuật cổ trang “Máu Đào Kiếm” do Hương Giang ảnh nghiệp cùng CCTV quốc tế ảnh nghiệp hợp tác sản xuất sẽ chính thức ra khỏi chiếu vào tháng 11. Đồng thời được CCTV phát sóng trong khung giờ hoàng kim.

Tháng 11 là thời gian Hương Giang ảnh nghiệp kỷ niệm ngày thành lập “Đài khánh nguyệt”. Mà “Máu Đào Kiếm” được phát sóng vào thời điểm này, có nghĩa là phim được chọn là

Phim truyền hình kỷ niệm năm nay, thường được gọi là “Niên độ đại kịch”, các nỗ lực quảng bá đương nhiên khác sẽ với các bộ phim khác.

Công việc quảng bá sơ bộ của bộ phim này đã thực sự bắt đầu, nhưng Kiều Phong có thể thúc đẩy nó hết mức có thể, cố gắng không để Hứa Trăn xin nghỉ thường xuyên ngay khi mới bắt đầu nhập học

Ngoài việc quảng bá ở khu vực thủ đô, Kiều Phong cũng chỉ để lại cho hần tham gia một buổi ghi hình của chương trình tạp kỹ “GOGOGO”, mà thời gian ghi hình được chọn trong kỳ nghỉ dài tháng 11, để không làm trễ nãi giờ học của Hứa Trăn.

Sau khi làm rõ lịch trình gần đây của Hứa Trăn, Kiều Phong nhìn thời gian và gọi điện thoại cho Hứa Trăn.

“Đô đô đô.....”

“Uy, Kiều ca?”

Nghe thấy âm thanh bên kia của Hứa Trăn, Kiều Phong nói: “Bài tập thể dục vào buổi sáng đã kết thúc rồi đi, còn bữa sáng thì thế nào?”

Đầu dây bên kia, Hứa Trăn cầm điện thoại và bước chậm đi trên sân tập thể dục, hần đáp: “Còn chưa xong, em đang đi bộ về phòng ngủ, chốc lát nữa tắm xong thì mới đi ăn sáng.”

Vừa đi, hần vừa nhìn những gương mặt trẻ tuổi ra vào sân tập, xúc động nói: “Mọi người ở Trung Diễn thật sự rất nỗ lực, ngày thường ở tiểu khu, 5 giờ sáng em đã rời giường, nhưng căn bản lại không thấy nhiều người ra ngoài vào lúc đó.

“Còn hiện tại, nếu 5 giờ sáng em còn chưa rời giường thì không thể nào tìm được vị trí tốt trong sân tập.

“Các bạn học đều tập bài “Thần Công” vào buổi sáng, quả nhiên bầu không khí nơi này thật sự rất tuyệt vời.”

Kiều Phong hỏi: “Cái gì “Thần Công” ?”

Hứa Trăn giải thích: “Chính là buổi sáng thức dậy để mở giọng và luyện lời thoại. Mỗi sáng đều thức dậy để luyện khẩu hình, luyện thở, luyện thanh và uốn lưỡi trong một giờ. Đây cũng giống như cách luyện công thường ngày của em, tích lũy tháng ngày, công phu liền trở nên lợi hại.”

Kiều Phong cười nói: “Đây không phải là vấn đề giống như cậu nói, cậu có phải dứt khoát đưa tụng kinh cùng luyện thần công thành một thứ đúng không?”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn trầm mặc một lát, nói: “Hai ngày trước em đã thử qua.

“Nhưng niệm kinh khi luyện giọng thật sự rất quái lạ, em còn cảm giác được, người bên cạnh đang cười nhạo em.”

Bên kia điện thoại, Kiều Phong liền nào bỏ ra cảnh tượng này, ngay lập tức liền cảm thấy vô cùng hài hước.

“Ai..., Không đùa với cậu nữa,” Kiều Phong cười nói, “Nói chính sự, ngày mai cậu sẽ bắt đầu kỳ huấn luyện quân sự đúng không? Cậu phải dùng bộ chống nắng mà anh đã mua cho cậu, không cho phép ngượng ngùng, không thể lười biếng, cứ hai giờ lại phun một lần, có nghe thấy không?”

“Còn có, anh đã gửi cho cậu lịch trình quảng bá “Máu Đào Kiềm”, hãy sắp xếp thời gian trước, bản này đã được tối giản hết sức có thể, không thể tiếp tục bôi xóa nữa.

“Thời gian tới không thể đi ra ngoài chơi với các bạn học, buổi ghi hình cho “GoGoGo” sắp sửa bắt đầu rồi, đến lúc đó, anh sẽ liên lạc với cậu.”

“...”

Hứa Trăn nghe Kiều Phong đọc lịch trình gần đây từ đầu đến cuối, đầu óc nhin không được mà muốn đại ra.

Cũng bởi vì lịch trình dày đặc này, mà hắn không thể tham gia Câu lạc bộ kịch nói của trường.

Rốt cuộc, hắn đầu tiên là một nghệ sĩ, tiếp theo mới là một học sinh.

Cơ hội biểu diễn trên sân khấu rất quan trọng, nhưng một tay không thể nắm cả hai, mà bắt buộc phải có sự lựa chọn.

Vào ngày 12 tháng 9, một ngày trước đợt huấn luyện quân sự, lớp biểu diễn ban 2 của Hứa Trăn đã tổ chức buổi họp lớp đầu tiên.

Giáo viên chủ nhiệm lớp của họ tên là Lưu Vũ Trùng, một cựu nghiên cứu sinh đã tốt nghiệp Trung Diễn và ở lại trường dạy

học.

Lưu Vũ Trùng năm này còn chưa đến 30 tuổi, thanh xuân chính thịnh, khí phách hăng hái.

Nghe bạn cùng phòng Thẩm Đường nói, lớp của chủ nhiệm đại nhân năm đó là lớp có nhiều minh tinh nổi nhất trong mấy năm qua, mà hiện tại nữ diễn viên đương nổi tiếng Chung Lê Á là bạn học của thầy ấy.

Hứa Trăn nghe vậy thì vô cùng cảm khái: Không hổ là Trung Diễn, nghệ sĩ nổi tiếng nhiều không đếm xuể.

Chương 239: Lão Nam Hải

Sau khi buổi họp lớp bắt đầu, Lưu Vũ Trùng nhìn các học sinh xung quanh và tự giới thiệu mình với một nụ cười: “Xin chào các bạn.

“Tôi họ Lưu, tên đầy đủ là Lưu Vũ Trùng, Vũ Trùng trong “Qua cơn mưa trời lại sáng”

“Tuổi tác của tôi cũng không lớn hơn các bạn bao nhiêu, lúc đi học có thể gọi lão sư, ngày thường thì có thể tùy ý một chút, gọi sư ca, Lão Lưu, Vũ ca cũng không có vấn đề gì.”

Nói xong, nét mặt của Lưu Vũ Trùng bỗng nhiên trịnh trọng, cường điệu nói: “Nhưng là “Trùng ca” tuyệt đối không được, các bạn hiểu.”

“Ha ha ha ha ha ha ha.....”

Lời này vừa nói ra, bên dưới lập tức nổ ra một trận cười vang.

Chủ nhiệm lớp Lưu Vũ Trùng cũng nở nụ cười, chờ tiếng cười ngừng lại, y tiếp tục tiến hành động viên, khích lệ các bạn học sinh như thường lệ, đồng thời đưa ra một số yêu cầu cụ thể cho thời gian học tập tiếp theo.

Nói xong, Lưu Vũ Trùng rút trong ba lô ra một ít tài liệu, nói: “Hôm nay, tôi đã gọi mọi người đến đây, một mặt là họp vận động tân sinh viên nhập học, mặt khác, có một việc cần phải sắp xếp trước với mọi người.”

Lưu Vũ Trùng đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, nói: “Giải phim ngắn dành cho sinh viên đại học thì ai cũng biết rồi đúng

không?”

“Sớm nhất là do Kinh Ảnh và Trung Truyền đồng tổ chức, nhưng từ năm nay, lãnh đạo trường đã có ý kiến để Trung Diễn cùng tham gia.

“Tuy nói là học viện hí kịch, nhưng thứ chúng ta chuyên nhất lại là “phương hướng hí kịch điện ảnh”, mà quay phim điện ảnh cũng là một trong những hướng rèn luyện quan trọng để trau dồi.”

Sau khi phát biểu xong, y giơ tài liệu trên tay và nói, “Tôi có một vài kịch bản phim ngắn, hiện tại cho mọi người xem qua, đợi hai ngày nữa, chúng ta sẽ tiến hành bầu phiếu lựa chọn.

“Kịch bản nào có phiếu cao nhất, thì chúng ta sẽ dùng cái đó.”

Dứt lời, Lưu Vũ Trùng liền đem kịch bản phân phát đi xuống, để mọi người truyền tay nhau đọc.

Hứa Trăn không tiếp xúc nhiều với thể loại phim ngắn, nhưng hắn cũng đã tham gia một số bộ phim điện ảnh, cho nên nghĩ cũng không có quá nhiều điểm khác biệt.

Chờ kịch bản được chuyển cho hắn, Hứa Trăn đơn giản lật ra xem, và một trong những bản phác thảo ngay lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

“Câu thấy bản nào được?” Thẩm Đường ở bên cạnh hỏi.

Hứa Trăn nhìn kịch bản trong tay, nói: “Ta cảm giác cái này rất hảo.”

Nói xong, hắn đem bìa mặt kịch bản đưa cho Thẩm Đường xem.

Bên trên viết ba chữ: Lão nam hài.

“Thật sao? Nó nói về cái gì vậy?”

Nghe Hứa Trăn đánh giá cao như vậy, Thẩm Đường vội vàng nghiêng người nhìn qua, cùng người anh em xem thử kịch bản.

Phim ngắn này có tên là “Lão Nam Hài, tác giả là Tiểu Dạng.

Hai người hỏi qua, mới phát hiện không biết người này, xem ra là vị biên kịch mới vào nghề.

Thời lượng cho một bộ phim ngắn là từ 30 đến 60 phút, nên kịch bản này không dài lắm.

Chủ đề cũng rất đơn giản, đại khái kể về câu chuyện của hai ông chú trung niên sống dưới đáy xã hội, tìm lại ước mơ tuổi trẻ và tham gia thi tài cùng một nhóm nam thanh niên.

Kịch bản chia làm hai phần, phần đầu là thời đi học ngỗ ngược của hai ông chú.

Một trong những nhân vật chính, Lão Tiểu, thích âm nhạc và chăm chỉ luyện tập guitar mỗi ngày; trong khi người nhân vật khác khác, Lão Vương, bị ám ảnh bởi Michael Jackson và thường thể hiện những bước nhảy của mình trước các bạn cùng lớp.

Cả hai vì cố gắng hết sức để theo đuổi hoa khôi của trường, nhưng họ lại lần lượt bị hoa khôi từ chối, thay vào đó, cả hai trở thành bạn tốt của nhau một cách rất tình cờ.

Lão Tiểu và Lão Vương thường trao đổi “kinh nghiệm nghệ thuật” với nhau, và tạo thành một cặp tham gia các buổi biểu diễn sân khấu của trường, rất được các bạn học săn đón.

Phần thứ hai là khoảng thời gian trưởng thành của hai “Lão nam hài”.

Đảo mắt nhiều năm qua đi, hình dáng khuôn viên trước kia giờ cũng trở nên bình thường, Lão Tiểu là người tổ chức đám cưới, còn Lão Vương điều hành một tiệm cắt tóc nhỏ, nghề nghiệp của hai người đều không liên quan đến nhau.

Lúc này, tin tức về cái chết của Jackson được truyền trên TV, Lão Tiểu và Lão Vương đột nhiên cảm thấy những kỷ ức tuổi trẻ của họ đã kết thúc, họ rất hụt hẫng và buồn bã.

Tình cờ, Lão Tiểu bỗng đưa ra một chủ ý, lôi kéo Lão Vương đi tham gia cuộc thi tài năng.

Hai lão nam nhân trung niên một lần nhen nhóm niềm đam mê trước đây và thi đấu cùng một nhóm thanh niên trẻ trên cùng một sân khấu, được khán giả vô cùng yêu mến nhờ phong cách độc đáo và tính đề tài mạnh mẽ.

Tuy nhiên, nhà sản xuất của chương trình này lại là bạn học cấp ba của hai người.

Hồi đó hẳn ta rất nhát gan, chất phác, thường xuyên bị Lão Tiểu bắt nạt, cũng biết Lão Vương đã từng theo đuổi người vợ hiện tại của mình, cũng chính là hoa khôi năm đó, cho nên đối với hai người này ghi hận trong lòng.

Nhà sản xuất nói với các giám khảo rằng chương trình cần những thần tượng trẻ tuổi chứ không phải những đại thúc, ngụ ý rằng không nên quảng bá cho hai người họ.

Trong phần thi chung kết, Lão Tiểu và Lão Vương vốn được ban giám khảo ưu ái bất ngờ bị ban giám khảo chất vấn tuổi tác và năng lực bằng những lời lẽ gay gắt, hai người cùng tuổi đứng trên sân khấu bị buộc hỏi đến chân tay luống cuống, xấu hổ không thôi.

Chương 240: Giải Phim Ngắn

Trên sân khấu cuối cùng, Lão Tiểu và Lão Vương đã hát bài “Lão Nam Hải”, lời bài hát chứa đầy sự theo đuổi ước mơ và ký ức của tuổi trẻ.

Rốt cuộc, cả hai đều không thành công, nhưng ca khúc “Lão Nam Hải” của họ đã khiến vô số khán giả từ trời nam biển bắc vô cùng xúc động.

Nhiều bạn học năm nào nhìn thấy cảnh này đã bật khóc trước cuộc sống sinh hoạt đời thường của mình.

Sau khi đọc xong kịch bản này, Hứa Trăn cùng Thẩm Đường cuộn trang giấy lại, nhưng nét mặt thì tràn đầy cảm xúc.

Hai người đều là thanh niên trên dưới 20 tuổi, đã thành danh từ nhỏ, tương lai đầy hứa hẹn, chưa từng trải qua tình huống của Lão Tiểu và Lão Vương trong kịch bản.

Nhưng cảm xúc của con người vốn là cái chung, mà loại cốt lõi tinh thần nơi cuộc sống im lặng và những giấc mơ không bao giờ tắt thực sự đang chuyển động.

Đặc biệt là ca khúc “Lão Nam Hải” ở phần cuối kịch bản, nội dung lời bài hát tương ứng với kinh nghiệm sống của nhân vật chính của câu chuyện, đơn giản thanh thoát, thẳng đánh nhân tâm:

Thanh xuân giống như nước sông chảy xiết, một đi không trở lại chẳng kịp nói lời từ biệt.

(Mọi người tìm bài Lão Nam Hải nghe thử nha, dịch tới đây, mình đang ngồi khóc huhu)

Chỉ là nhìn văn tự, không có nghe được giai điệu, nhưng vẫn khiến người ta thập phần xúc động.

“Hai người các cậu xem được bộ nào rồi?”

Hứa Trăn cùng Thẩm Đường đã giao lưu cảm xúc trước kịch bản “Lão Nam Hải”, vừa quay đầu lại thì phát hiện chủ nhiệm lớp Lưu Vũ Trùng đã đi đến bên cạnh hai người.

Hứa Trăn giơ lên kịch bản trong tay lên, nói: “Chúng em đang xem “Lão Nam Hải”.”

Thấy vậy, Lưu Vũ Trùng không khỏi nhướn mày nói: “Cái này? Tôi thật sự không ngờ hai người trẻ tuổi như vậy lại thích xem cái này?”

“Tôi thấy những người khác đều đang thảo luận kịch bản “Nhật Ký Môi Tình Đầu Của Tôi.”

Thẩm Đường lắc đầu, tấm tắc nói: “Kịch bản đó không được, quá cầu huyết, lại thêm kiểu bệnh nan y mất trí nhớ, nào có hay bằng “Lão Nam Hải”.”

Hứa Trăn cũng tán đồng nói: “Kịch bản hay là chẳng phân biệt tuổi tác, chẳng phân biệt thời đại. Huống hồ, mặc dù chúng ta có thể không phải là khán giả, nhưng về phần giám khảo thì sao—— giám khảo của giải phim ngắn lần này đều ở độ tuổi trung niên đúng không?”

“Ha ha ha.....” Lưu Vũ Trùng tức khắc bị đầu óc cơ trí của Hứa Trăn chọc cho vui vẻ.

Y nghĩ nghĩ, hỏi: “Được rồi, tôi trước tiên sec hỏi một chút, phim ngắn của lớp chúng ta, hai người sẽ tham gia đúng không?”

“Nhà trường không có khả năng chi trả cho phim. Lãnh đạo nói rằng chi phí sản xuất là 10 vạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể quản lý bữa cơm.”

Hứa Trăn cùng Thẩm Đường nhìn nhau liếc mắt một cái, từng người gật gật đầu, tỏ vẻ nguyện ý tham gia.

Đây dù sao cũng là một phần trong kế hoạch giảng dạy của trường, mà chu kỳ quay phim ngắn thường rất ngắn, khoảng mười ngày hoặc lâu hơn, có thể kéo dài một vài ngày cuối tuần.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ hai người, Lưu Vũ Trừng ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Mặc dù liên hoan phim ngắn áp dụng phương thức bình thẩm của giới chuyên gia, có thể không xem xét vấn đề nổi tiếng, nhưng thực lực của các nghệ sĩ nổi tiếng cũng là một lực đẩy rất lớn cho quá trình quay phim.

Sinh viên của tôi chỉ là sinh viên năm nhất, đối mặt với màn ảnh, tôi sợ rằng một số người thậm chí không thể hiểu được chân nào nên thực hiện trước.

Nếu trực tiếp lôi một nhóm người như vậy ra để làm phim, thì hiệu quả tuyệt đối thậm chí không nở nhìn.

Nếu có một “Định Hải Thần Châm” như Hứa Trăn trong đội, vậy việc quay phim sẽ suôn sẻ hơn rất nhiều.

Sáng hôm đó, sau cuộc họp lớp, giáo viên chủ nhiệm Lưu Vũ Trừng đã khởi xướng một cuộc bỏ phiếu trong nhóm lớp.

Cuối cùng, “Lão Nam Hải” vượt mặt “Nhật Ký Mối Tình Đầu Của Tôi” một cách sít sao, và trở thành kịch bản để bọn Hứa Trăn tham gia giải phim ngắn.

....

Vào ngày 13 tháng 9, cuộc huấn luyện quân sự kéo dài nửa tháng của Trung Diễn chính thức bắt đầu.

Các huấn luyện viên, không cần biết bạn là ngôi sao lớn trong tương lai hay tiểu thịt tươi hiện tại, tất cả đều bị kéo đến dưới ánh mặt trời, trong tư thế nghiêm trang.

Trong vòng chưa đầy một tuần, các sinh viên đều biến từ những chiếc bánh hoa quế thơm lừng thành những chú lừa lẩn lốc.

Mặc dù Hứa Trăn cũng bị rám nắng đi một chút, nhưng hắc vẫn đẹp hơn nhiều so với những người khác.

Có không ít đồng học lại đây tìm hắc lấy kinh nghiệm, hỏi hắc dùng cái gì chống nắng.

Hứa Trăn lấy chai chống nắng phun sương trong túi ra, cũng ngượng ngùng không dám che giấu, vì thế liền nói cho bọn họ biết.

Nhóm người này cảm di động tra một hồi, đến khi đếm từng con số ở phần giá cả, một đám liền hít một hơi khí lạnh.

Tuy nhiên, nhiều người theo học diễn xuất đều xuất thân từ gia đình tốt, những người này dù cảm thấy rất đau lòng nhưng khuôn mặt là tiền vốn, cho nên vẫn nghiêng răng nghiêng lợi mà mua.

Thế nhưng Hứa Trăn thật ra rất muốn nói với bọn họ...

Hắc không dễ bị nắng phơi đen là do thể chất đặc thù của mình, da hắc rất dễ bắt nắng chứ không dễ bị rám nắng.

Đây thực ra không phải là chuyện tốt, nhưng cũng không thể khẳng định đó là Versailles. (Tiếng lóng, nghĩa là sự khoe khoang khiếm tốn, hay còn gọi là tự sướng)

Quên đi, mấy người muốn mua thì cứ mua, dù sao thì ít nhất nó cũng có thể phòng ngừa da bị cháy nắng.....

Chương 241: Đều Là Đám Sinh Viên Năm Nhất

“Ông chủ Tiêu, gần đây bận rộn gì sao?”

“Không dám, không dám, vẫn như cũ, quay quảng cáo, quay MV, miễn cưỡng kiếm miếng cơm. Thầy Lưu mới ngày càng tốt nha, nghe nói đã bắt đầu dẫn dắt khóa chính quy rồi?”

“...”

Thành nam thủ đô, trong một quán sủi cỏ không chút thu hút nào, hai “lão nam hài” một gầy một béo đang ngồi đối diện nhau.

Người đàn ông gầy trong đó tướng mạo đoan chính, mang kính mắt viền vàng, chính là giáo viên chủ nhiệm của Hứa Trăn – Lưu Vũ Trùng;

Mà người đàn ông béo mảy rậm mắt nhỏ, một đầu xoắn xoắn kiểu tra nam là tác giả của kịch bản “Lão Nam Hải” Tiêu Dạng.

Lưu Vũ Trùng gấp một miếng sủi cỏ cho Tiêu Dạng, cười nói: “Lão Tiêu, rõ ràng cậu tốt nghiệp Kinh Ảnh, sao lại đưa kịch bản đến Trung Hí bọn tôi vậy? Không sợ bên trường học nói cậu là “đầu hàng địch” sao?”

“Đầu hàng địch cái quỷ, ” Tiêu Dạng trợn mắt, nói, “Tôi có gì là nói thẳng, là bên Kinh ảnh không cần tôi mới liên hệ cậu, không nghĩ tới lão ca cậu còn khá là nể tình.”

Lưu Vũ Trùng nghe vậy, nhú mảy, nói: “Bọn họ bên kia kịch bản rất lợi hại phải không? Đề tài gì, cậu có biết không?”

Tiêu Dạng lắc đầu nói: “Kịch bản là cái gì tôi không biết, nhưng là tuyệt đối rất lợi hại.”

Nói xong, hấn ngẩng đầu lên, bữu môi nói: “Người biết nam chính bên Kinh Ảnh họ là ai không?”

“Trương Sam! Chính là minh tinh trẻ tuổi rất nổi tiếng kia, nam diễn viên có danh khí nhất trong nam diễn viên trẻ tuổi là phải tính cậu ta rồi.”

“Bộ vi điện ảnh này là dự định làm tác phẩm tốt nghiệp của Trương Sam, bên công ty của cậu ta cũng ra sức, kịch bản, chế tác dự toán đều không thấp.”

Khi nói chuyện, Tiêu Dạng gấp cái sủi cỏ đưa vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Mặc dù kịch bản này tôi ai cũng không sợ hãi, nhưng dự tính của các cậu căn bản không cùng một cấp bậc với dự toán của người ta.”

“Muốn tôi nói, cậu cũng đi thương lượng cùng lãnh đạo trường cậu một chút đi, có thể cho thêm ít tiền nữa. Trung Hí lần đầu tiên tham gia thi đấu Giải phim ngắn, chớ để cho Kinh Ảnh dè không góc dậy được chứ...”

Hấn đang nói, phòng cửa bị người mở ra, một vị đại tỷ đáng người đẩy đà, nhìn rất phúc hậu đi đến, đặt hai đĩa sủi cỏ trên

tay xuống bàn, nói: “Một đĩa nhân tam tiên, một đĩa nhân thịt heo hành tây, đầy đủ.”

Nói xong, béo tỷ thoáng nhìn kịch bản trong tay Tiêu Dạng, trêu chọc nói: “Làm gì, Tiêu đại đạo diễn lại muốn quay phim?”

Tiêu Dạng bình thường luôn đến cửa tiệm này ăn sủi cảo, rất quen thuộc với béo tỷ.

Nghe nói như thế, hắn cười hắc hắc nói: “Chị Mạt Lị cảm thấy hứng thú hả?”

“Vừa vặn trong bộ phim này của tôi có nhân vật rất thích hợp với chị, có muốn cân nhắc một chút không?”

Người phụ nữ được gọi là “Chị Mạt Lị” biết hắn là quay quảng cáo, nhếch miệng, nói: “Đừng, tôi không có hứng thú với bán bột giặt, bán nước khoáng, có thời gian đó không bằng tôi nấu thêm hai nồi sủi cảo.”

Nói xong, cô ta cầm hóa đơn nhỏ trên bàn rời đi, trước khi đi tiện tay đóng cửa phòng lại.

Thấy cô ta đi xa, Tiêu Dạng tiếp tục nói: “Bên Trung Hí các cậu đã chọn xong diễn chưa? Diễn viên chính định là mấy người?”

Nói xong, hắn hơi có vẻ hưng phấn xoa xoa bàn tay, nói: ” Nhân vật hoa khôi trường này, tôi cảm giác Lâm Gia rất thích hợp, đủ thanh thuần, đủ xinh đẹp.”

“Hai cái nam nhân vật chính này, Tần Tuấn và Đồng Hiểu Dương thế nào? Tôi đã xem phim truyền hình hai người họ quay hai năm này, diễn kỹ cũng xem như có thể.”

Tiêu Dạng cười nói: “Tuy rằng học sinh của Trung Hí bây giờ không có đại minh tinh như Trương Sam, nhưng đội hình cũng coi như ổn, cũng chiến được một trận.”

“Về phần nhân vật khác, năm nay không phải các cậu có mấy tân sinh viên.....”

“Ngừng ngừng ngừng, cậu chờ một chút!”

Lưu Vũ Trường nghe Tiêu Dạng càng nói càng hăng say, liền vội vàng ngắt lời hắn, nói, “Lão Tiêu, mấy người cậu vừa nói

đều là sinh viên năm ba năm bốn, không phải là lớp của tôi.”

“Lớp các cậu?” Tiêu Dạng nghe vậy ngẩn ngơ.

Một lát sau, hần đột nhiên cất cao âm điệu nói: “Không phải Trung Hí muốn quay phim ngắn sao, là lớp các cậu muốn quay? !”

Lưu Vũ Trường gật đầu nói: “Đúng thế, không phải tôi đã nói với cậu sao? Tôi là giáo viên chủ nhiệm của lớp hai năm nhất đại học.

“Tôi sao có thể là đại biểu Trung Hí được?”

Lưu Vũ Trường nghiêm trang nói: “Trung Hí lần này tham gia giải phim ngắn, là mỗi lớp quay một bộ điện ảnh ngắn, không phải toàn bộ trường học cùng quay một bộ.”

Lời này vừa nói, Tiêu Dạng vừa mới còn lải nhải lắm bậm nói không yên thoáng cái ngậm miệng.

“Tôi nói lão Lưu...”

Hồi lâu, Tiêu Dạng giật giật khoe miệng, trầm mặt ôm kịch bản trên mặt vào ngực, nói: “Phần kịch bản này là tâm huyết tôi, cậu cứ lấy ra đùa giỡn như vậy à?”

“Tôi xem cậu là anh em, cậu lại không xem tôi ra gì?”

Lưu Vũ Trường thấy bộ dáng tủi thân này của hần ta, chấp hai tay lại, nói: “Tôi nào không xem cậu ra gì, lớp của chúng tôi cũng được được không?”

“Đại minh tinh cấp bậc như Trương Sam không có, nhưng là...”

“Keng keng keng!”

Hai người đang tranh luận, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng gõ cửa.

Lưu Vũ Trường bất đắc dĩ cười với hần một cái, cất cao giọng nói: “Mời vào!”

“Kẹt kẹt —— “

Một tiếng cửa phòng mở, mấy người trẻ tuổi dáng người thon từ ngoài cửa đi vào trong phòng.

Sau khi vào phòng, mấy người kia lần lượt tháo mũ lưỡi trai và khẩu trang xuống chào Lưu Vũ Trùng: “Chào thầy Lưu!”

Tiêu Dạng nhìn thấy có người đến, nhìn lại, nhin không được dụi dụi con mắt.

A?

Nữ sinh này thật xinh đẹp a! Là nữ hai của bộ phim tiên hiệp đang nổi gần đây đi, tên là gì nhỉ, A Y Mộ?

Người thanh niên bên cạnh cô cũng nhìn quen mắt, họ Thẩm, tên là Thẩm gì nhỉ?

Người ở phía sau cùng gần cửa kia...

Đợi kia người quay đầu lại, Tiêu Dạng nháy mắt mở to hai mắt nhìn.

Hứa Trăn? ?

Móa....

Đám người này, tất cả đều cùng một lớp? !

Chương 242: Tổ Kịch Thực Chiến

Tiêu Dạng ngu ngơ nửa ngày, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Lưu Vũ Trùng đang bình tĩnh ăn sủi cỏ.

Đại ca, cái lớp này của cậu, bù đắp được nửa cái Trung Hí đi? ?

“Chớ đứng nha, ngồi đi, ngồi đi, ” Lưu Vũ Trùng thần thái tự nhiên mà phát phát tay với đám học sinh nhà mình, nói, “Uống miếng nước, mau ăn, lát nữa sủi cỏ sẽ nguội mất.”

Nói xong, hấn vung tay chỉ về Tiêu Dạng, nói: “Giới thiệu cho các em một chút, Tiêu Dạng, tác giả « Lão Nam Hải ».”

“Hấn không phải học sinh Trung Hí, các em gọi sư huynh không thích hợp, gọi Tiêu đạo đi.”

Đám người Hứa Trăn nghe vậy, nhao nhao chào hấn: “Tiêu đạo!”

Tiêu Dạng nghe này đám người cung cung kính kính gọi chính mình “Tiêu đạo”, cảm giác quả thực muốn lên trời.

Hắn vội vàng cười híp mắt phân phát kịch bản trong ngực cho ba người, nói: “Nghe chủ nhiệm của các cậu nói định dùng kịch bản của tôi, mấy ngày này tôi đã tranh thủ chia cảnh của kịch bản rồi.”

“Các cậu xem trước một chút, mới vừa xong, khả năng còn có rất nhiều chỗ phải sửa lại.”

Lưu Vũ Trùng ở bên cạnh: Ha ha....

Mấy người ở trong quán sủi cỏ vừa ăn vừa thảo luận, đại khái quyết định kế hoạch quay chụp tiếp theo.

Kinh phí chế tác chỉ có mười vạn, hết thấy đều phải giản lược.

Lưu Vũ Trùng là nhà sản xuất, Tiêu Dạng là tổng đạo diễn, nhân viên công tác khác đều là học sinh lớp hai năm nhất hệ chính quy của Trung Hí (Diễn).

Về phần diễn viên, do Hứa Trăn diễn “Lão Vương” yêu thích Michael • Jackson, Thẩm Đường diễn “Lão Tiêu” thích gảy đàn guitar, A Y Mộ vai diễn hoa khôi trường.

Vì để tận dụng hết cơ hội thể nghiệm toàn bộ quá trình chế tác điện ảnh, Hứa Trăn cũng tham dự vào các giai đoạn chuẩn bị như dựng cảnh, thuê thiết bị trước.

Hai tuần lễ sau, giai đoạn chuẩn bị trước cơ bản kết thúc.

Cuối tuần đầu tiên sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, quay chụp bộ phim vi điện ảnh « Lão Nam Hải » chính thức khởi động.

Cuối tháng 9, thủ đô đầu thu vẫn khô nóng khó chịu như cũ.

Tại quảng trường phía đông trước nhà ga thủ đô, ba thanh niên che kín kẽ ngồi bên ụ đá dưới chân cầu vượt, trên đầu gối mỗi người đều có một cuốn sổ ghi chép, làm bộ đang vẽ cây vẽ cỏ.

Ba người này chính là Hứa Trăn, Thẩm Đường và chủ nhiệm lớp hắn Lưu Vũ Trùng.

Hôm nay bọn họ đến bên này, là đến luyện tập quan sát nhân vật.

Trong kịch bản Lão Nam Hải có hơn phân nửa nội dung đều xảy ra ở giai đoạn hai nhân vật chính ở tuổi trung niên, Lưu

Vũ Trường sợ họ diễn không tốt, bởi vậy cố ý mang họ đến đây “nạp điện”.

Từ cuối tuần trước, đoàn phim điện ảnh “Lão Nam Hải” xem như chính thức khai máy.

Bởi vì toàn phim chỉ dài hơn 40 phút, vì thế, mỗi cuối tuần bọn họ chỉ quay hai ngày, mỗi lần quay một cảnh vài phút, dự tính hoàn thành trong vòng hai tháng.

Lưu Vũ Trường sợ mình không quan tâm được hết, còn cố ý kéo một giáo viên dạy biểu diễn trẻ vào tổ.

Kết quả là, trong đoàn phim liền xuất hiện một hiện tượng khá là khác thường: Bình thường diễn viên bị NG, đều là bởi vì biểu diễn có chỗ nào không đúng chỗ, sau đó đạo diễn sẽ đến giảng giải hiệu quả mình muốn như nào với hắn.

Nhưng tổ kịch « Lão Nam Hải » không giống vậy.

Diễn viên nhóm bị kêu dừng, thường thường sẽ có một hai giáo viên vây đến, thay nhau cho hắn (nàng) giảng giải nguyên lý biểu diễn cơ bản hoặc là kỹ năng đọc lời thoại cơ bản.

Hứa Trăn rất muốn nói, tôi chưa bao giờ thấy tổ kịch hiệu suất thấp như này bao giờ.

Có điều như vậy quay chụp ngược lại cũng có chút chỗ tốt.

Thường nói, “Sách đến lúc dùng mới thấy ít”, mà nhóm diễn viên của tổ kịch « Lão Nam Hải » chính là khi dùng diễn kỹ, hai cuốn “sách” to lớn liền đứng ở bên cạnh tùy thời chờ lệnh.

Lòng ham học hỏi của nhóm học sinh này khẳng định mạnh hơn rất nhiều so với học sinh khóa trên, bộ điện ảnh này quay chụp cũng là xác thực làm mục đích “Dạy học thực chiến”.

“Hứa Trăn, em nhìn người cao cao ở dưới tầng cây bên kia, ” Lưu Vũ Trường dùng cầm ra hiệu về hướng ba giờ phía trước, nói, “Trạng thái của người đó rất giống với ‘Thợ cắt tóc’ trong kịch bản.”

“Em quan sát kỹ một chút, sau ba phút bắt chước thử xem.”

Hứa Trăn ngưng thần nhìn về phía bên kia, phát hiện người Lưu Vũ Trường nói chính là một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi.

So với những mấy ông chú công tử “Phân u-rê” mà nói, này người quần áo coi như tươm tất, tối thiểu trên chính thể là sạch sẽ.

Nhưng là, người này cho dù là thân thể còn thần thái, đều hiện ra loại trạng thái mệt mỏi cực độ, khom người, cúi đầu, lông mày hơi nhíu, ánh mắt đục ngầu chết lặng.

Hứa Trăn nhìn một lúc lâu, mới đứng dậy điều chỉnh trạng thái, chỉnh dáng người và thần thái thành bộ dáng của ông chú kia.

Lưu Vũ Trường sờ lên cằm, nhìn Hứa Trăn bắt chước, nói: “Đại khái cũng không tệ lắm, tương tự, nhưng thần thái thiếu chút chút.”

Hắn nghĩ nghĩ, dẫn dắt hỏi: “Em biết trạng thái mệt mỏi này của ông ấy là bởi vì cái gì không?”

Hứa Trăn đáp: “Bởi vì mỗi ngày bề bộn nhiều việc, nghỉ ngơi không đủ, thân thể mệt nhọc tích lũy?”

Lưu Vũ Trường lại nói: “Vì sao ông ấy mỗi ngày bề bộn nhiều việc, lại không nghỉ ngơi?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, chần chờ nói: “Bởi vì thiếu tiền?”

“Ha ha ha...” Lưu Vũ Trường cười nói, “Thiếu tiền cũng thật sự là rất thiếu tiền, quần bách của người trung niên có 80% đều đến từ áp lực thiếu tiền.”

“Lớn tuổi, trên có già dưới có trẻ, sợ mất việc, sợ thu nhập hạ xuống, sợ bị bệnh, sợ người nhà có việc, sợ không trả hết tiền nhà... Áp lực hữu hình, vô hình treo trên lưng quá nhiều, mỗi ngày đều ở biên giới của sụp đổ.”

“Hơn nữa nhất mấu chốt chính là, tương lai đường một chút liền có thể nhìn thấy đầu, chỉ có đường xuống dốc có thể đi, ngay cả cơ hội nằm mộng cũng đều không có.”

“Cuộc sống không có chờ mong, không còn muốn sống.”

Chương 243: Khảo Sát Hình Tượng Thực Tế

Hứa Trăn nghe được lời nói này, lập tức có chút hiểu ra.

Cảm giác mong chờ với cuộc sống...

Cái này khả năng chính là khác nhau bản chất giữa người trung niên và người thiếu niên.

Mà chủ đề của bộ điện ảnh « Lão Nam Hải » này, trên thực tế chính là người trung niên lấy lại giấc mơ như thế nào, lần nữa mong chờ cuộc sống.

Lưu Vũ Trường nhìn Hứa Trăn như có điều suy nghĩ thần, nói: “Em từ từ suy nghĩ, không nóng nảy.”

“Thời học sinh chúng ta tối thiểu phải quay ba tuần, kế tiếp còn có thời gian để em điều chỉnh trạng thái.”

“Phương diện ngoại hình có thể dùng kỹ xảo trang điểm để bù đắp, nhưng là khí chất nhất định phải chính em đi nắm chắc.”

“Đặc thù tuổi tác của người trung niên không tính quá rõ ràng, muốn diễn tốt, còn khó hơn là diễn người già, em nhất định không được phớt lờ.”

Hứa Trăn cực kỳ nghiêm túc gật đầu nói vâng.

Lưu Vũ Trường nhìn đồng hồ, nói: “Lúc này em cứ tiếp tục quan sát ông chú kia nữa đi, mang theo ý tôi vừa nói cho em để quan sát.”

Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Đường ở một bên, nói: “Tôi mới vừa nói để em quan sát dì chào hàng sản phẩm chăm sóc sức khỏe kia, em quan sát thế nào rồi? Bắt chước một chút?”

Thẩm Đường nghe vậy ngẩn ngơ, hoảng loạn mở ra bản kí họa trong tay.

Lưu Vũ Trường trầm mặt, lấy bản ký họa từ trong ngực hắn ra, lật đến trang vừa rồi của hắn, đã thấy, trong vở vẽ một mỹ nữ.

Mỹ nữ trong vở mặc đồ giống như di bán sản phẩm chăm sóc sức khỏe, chải cùng kiểu tóc, nhưng lại bị sửa thành gương mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ.

Lưu Vũ Trùng: ...

Ở ngay trước mặt tôi còn dám vẽ loại tranh này! Điểm thi cuối kỳ có còn muốn hay không! !...

Cuối tháng 10, điểm quay phim Huỳnh Hỏa ở đông nam thủ đô.

Bên ngoài gian phòng nghỉ ngơi, sinh viên năm nhất hệ biểu diễn của Kinh Ảnh - Lưu Tế Nguyệt mặc đồ hóa trang, hứng thú bưng bưng đẩy cánh cửa khép hờ, vừa gọi một tiếng “Trương sư huynh”, liền bỗng nhiên nghe được một tiếng gào thét:

“Tôi đã thủ quả bốn mươi năm!”

Lưu Tế Nguyệt: “...”

Là một cô gái ưu nhã, có phải tôi nên xem như là chưa xảy ra cái gì, lát nữa lại quay lại không?

Nhưng mà thật đáng tiếc, người trong phòng đã nhìn thấy cô ta.

Người trẻ tuổi được gọi là “Trương sư huynh” như không có việc gì thu chính mình thần thông, nói: “A, Tế Nguyệt hả, có chuyện gì sao?”

Người này tên là Trương Sam, năm nay là sinh viên năm tư Kinh Ảnh, đang quay tác phẩm dự thi lễ Vi Điện Ảnh ở trường quay Huỳnh Hỏa.

Lưu Tế Nguyệt cườ ngại ngùng, nói: “Trương sư huynh, vừa rồi nghe anh quay phim bên ngoài nói, Trung Hí bên kia cũng có người tới quay phim, ngay tại bên Đông Nhai, nghe nói là tổ kịch « Lão Nam Hải ».”

Trương Sam nói: “Trung Hí bên kia là một lớp một bộ vi điện ảnh, « Lão Nam Hải » là khóa mấy? Diễn viên chính là ai?”

Lưu Tế Nguyệt nói: “Đại nhất, là khóa của bọn em, diễn viên chính là Hứa Trăn cùng Thẩm Đường.”

Khi cô ta nói lời này hơi có chút hưng phấn.

Hứa Trăn hần không biết, nhưng lại cửu ngưỡng đại danh, như sấm bên tai.

Nhất là, Lưu Tể Nguyệt lúc trước vừa mới nhận được hợp đồng tham gia đoàn phim « Tam Quốc », vai diễn là Tiểu Kiều, mà người diễn Chu Du trong đó chính là Hứa Trăn.

« Tam Quốc » sau đầu tháng 9 đã khai máy, nhưng là hai người trước mắt đều còn chưa có vào tổ.

Nghe nói cuối năm nay liền quay kịch bản ở đoạn Giang Đông, Lưu Tể Nguyệt không hiểu mười phần mong đợi.

“A, lớp của Hứa Trăn...”

Trương Sam nhếch miệng cười một tiếng, cầm điện thoại của mình lên.

Trong màn hình lúc này đang phát một đoạn video, Hứa Trăn đứng trên sân khấu tiểu kịch trường, dùng ngôn ngữ tay chân khoa trương cùng động tác biểu diễn Hà lão thái trong « Vạn Gia Đăng Hỏa ».

Trương Sam vuốt cằm, nói: “Đàn em này có chút lợi hại, vừa rồi tôi bắt chước nửa ngày, sao cũng diễn không ra ý vị này của cậu ta.”

Hần ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Tể Nguyệt, hỏi: “Bọn họ đang ở đâu, đã đến trường quay bên này sao?”

Lưu Tể Nguyệt gật đầu nói: “Vâng, nghe nói là buổi sáng hôm nay vừa tới, lúc này đang ở bên Đông Nhai dựng cảnh đó.”

“Trường học bọn họ không cho nghỉ, mỗi cuối tuần tới quay hai ngày.”

Trương Sam cúi đầu nhìn đồng hồ, nói: “Vừa vặn lúc này có rảnh, hai ta đi xem xem?”

Trương Sam thương lượng với Lưu Tể Nguyệt xong, liền khởi hành đi đến Đông Nhai.

Trường quay Huỳnh Hỏa là một trường quay chuyên dùng để quay chụp phim thanh xuân vườn trường, trong đó Tây Nhai mang phong cách hiện đại, còn Đông Nhai thì mang phong cách hoài cổ.

Trương Sam nghĩ thầm, bọn Hứa Trăn lấy cảnh ở Đông Nhai, đề mục lại gọi « Lão Nam Hải », xem ra, phim điện ảnh bọn họ nói hẳn là chuyện về đời cha mẹ.

n, cái đề tài này cũng coi là mở ra lối riêng.

Hai người xuất phát từ Tây Nhai, không đến mười phút đồng hồ liền đi đến Đông Nhai.

Trương Sam vốn cho rằng, một tổ kịch nhiều thiết bị như vậy, rất dễ dàng liền có thể nhìn thấy, không nghĩ tới hai người lượn mấy vòng ở Đông Nhai, vẫn luôn không nhìn thấy bóng dáng tổ kịch « Lão Nam Hải ».

“Em có số của Thẩm Đường không?” Trương Sam quay đầu nhìn Lưu Tế Nguyệt ở bên cạnh, nói, “Hình như tôi không lưu.”

Lưu Tế Nguyệt lấy điện thoại di động ra, nói: “Em có, nửa năm trước em có quay một bộ phim truyền hình cùng cậu ta, số điện thoại vẫn còn nóng hổi đây...”

Nói xong, cô ta tìm tên Thẩm Đường trong danh bạ, gửi tin nhắn qua cho hắn.

Nhưng mà rất nhanh, trên giao diện điện thoại hiện lên một dòng thông báo như sau:

Thẩm Đường cài đặt kiểm chứng bạn bè, bạn còn không phải bạn của hắn (nàng).

Lưu Tế Nguyệt: “...”

Cậu cậu cậu...

Cậu vô tình! Vô nghĩa! Cố tình gây sự! !

Chương 244: Lão Ca Dầu Mỡ

Trương Sam thấy thế, khóe miệng giật một cái, miễn cưỡng an ủi: “Ài u, cái người này! !”

“Cậu không muốn gặp bọn tôi, chúng ta còn không thèm gặp cậu đâu!”

“Đi, ca mang người ăn kem.”

Hai người hứng thú mà đến, mất hứng mà về, một mặt hăm hực đến đường buôn bán phía nam trường quay truyền hình điện ảnh mua kem...

Trường quay Huỳnh Hỏa xây dựng vào hơn mười năm trước.

Ngay từ đầu, đường buôn bán phía nam còn dựa vào trường quay điện ảnh, buôn bá tương đương thịnh vượng.

Nhưng hiện giờ trường quay truyền hình điện ảnh làm ăn càng ngày càng tệ, cửa hàng bên đường buôn bán cũng đóng cửa đến gần hết.

Hiện giờ, cả con đường cửa hàng bên trong cũng chỉ còn 7,8 nhà vẫn mở, nhìn qua xơ xác tiêu điều.

Trương Sam mua một bịch kem ở một quán tạp hóa nhỏ, ngoại trừ hần cùng Lưu Tế Nguyệt mỗi người một cái, còn lại chuẩn bị mang về chia cho những người khác trong tổ kịch.

“Tranh tranh tranh...”

Đi đi, Trương Sam chợt nghe thấy tiếng ghita truyền đến, nghe khúc nhạc dạo, tựa hồ là đoạn “Ca dao ban đầu” của Nghê Hồng Quốc.

Nhưng mà chờ khúc nhạc dạo kết thúc, tiếng ngườ vang lên, hát lên lại là tiếng Trung.

“Đó là người tôi ngày đêm thương nhớ, yêu thật đậm sâu...”

“Đến cùng tôi nên bày tỏ như nào, cô ấy sẽ chấp nhận tôi chứ...”

Trương Sam nháy mắt hứng thú.

Hắn xách theo bịch kem, tìm dọc theo ven đường, rất nhanh liền tìm thấy chủ nhân của âm thanh trong một quán cắt tóc nhỏ.

Trương Sam dừng bước cách đó không xa, xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đường nhìn vào bên trong, nhìn sườn mặt, cảm giác người đang hát đại khái là một lão ca chừng ba mươi tuổi.

Hắn ôm ghita, khom hông ngồi trên ghế sofa gần cửa sổ quán cắt tóc, ngửa mặt lên, rung chân, vừa đánh đàn vừa hát.

Lão ca ăn mặc vô cùng chăm chút, tóc vuốt ngược, áo tây trang nhỏ lỗ tay, dày gia trên chân dưới ánh mặt trời dưới bóng loáng sáng loáng.

Nhưng là, cho dù hấn ta để kiểu tóc gì, không chỗ nào không lộ ra một cảm giác rở tiền nông đậm.

Làm cho người ta không nói được lời nào nhất chính là, lão ca rõ ràng giọng hát cũng không tệ lắm, lại vẫn cứ yêu thích “Tú xướng công”.

Diên cuồng chuyển âm, căn chữ không rõ, nhấn âm lung tung, “Mê chi kỹ xảo” này không những không có thể tôn lên ca khúc, ngược lại còn làm cho ca khúc có vẻ như vẽ chân cho rần.

“... Cuộc sống như một con dao điêu khắc vô hình, thay đổi đáng vẻ của chúng ta;”

“Chưa từng nở rộ đã muốn khô héo sao, tôi có quá nhiều giấc mơ muốn làm...”

Trương Sam nhếch miệng, cảm giác dầu trên người lão ca này tróc xuống quả thực có thể nấu một nồi tôm hùm chua cay.

Hấn vừa định cầm kem rời đi, đột nhiên, ca khúc tiến vào phần điệp khúc.

Lão ca kia đôi tư thế ngồi, eo thẳng tắp.

Ngay tại lúc đó, thanh âm của hấn cũng nâng ao, âm cao trong suốt như là hoa sen vươn lên từ bùn đất, dầu mỡ mất hết, đột nhiên trở nên thuần túy trong suốt.

“Thanh xuân như là sông dài chảy xiết, một đi không trở lại không kịp từ biệt;”

“Chỉ còn lại tôi chết lặng, không còn nhiệt huyết năm đó...”

Trương Sam đứng bên ngoài cửa kính, nghe đoạn cao âm này, chỉ cảm thấy lão ca trong tiệm cắt tóc nháy mắt bên trong như là trẻ mười tuổi.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu trên người hấn, lão ca thần thái sáng láng, trên người thậm chí toả ra hào quang đặc thù của thiếu niên.... A?

Trương Sam trừng mắt nhìn.

Người thiếu niên? ?

Bởi vì “Lão ca” vừa mới đổi tư thế ngồi, Trương Sam thấy rõ chính diện mặt hắn.

Mắt nhỏ, mắt một mí, khoe mắt hơi hơi rủ xuống, đường cong rõ ràng trôi chảy.

Khuôn mặt này không thể xưng là đẹp trai cỡ nào, nhưng lại có một cảm giác thanh tú vô hại.

“A... Trời, Thẩm Đường? !”

Trương Sam còn chưa kịp mở miệng, Lưu Tề Nguyệt ở một bên đã kêu lên sợ hãi.

—— “Lão ca đầu mỡ” này lại là một trong những diễn viên chính của « Lão Nam Hải » - Thẩm Đường!

Thẩm Đường nghe được có người kêu tên mình, buông xuống ghita, nghi hoặc xoay đầu lại.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Trương Sam cùng Lưu Tề Nguyệt.

“Sam ca, Tiểu Nguyệt?” Hắn kinh ngạc kêu lên.

Thẩm Đường vừa rồi mới vừa trang điểm “Trung niên trang”, đang tìm cảm giác đầu mỡ, không nghĩ tới thế mà đụng phải người quen.

“Hai người các ngươi sao lại đến đây, cũng là đến bên này lấy cảnh?” Thẩm Đường hỏi.

Trương Sam thấy chính mình trộm nghe người ta ca hát bị phát hiện, cười xấu hổ, dứt khoát trực tiếp đẩy cửa vào.

“A, đúng vậy a, tổ kịch của chúng tôi cũng lấy cảnh ở chỗ này.” Trương Sam nói.

Hắn quay đầu nhìn một vòng, phát hiện bên trong quán cắt tóc nhỏ này trang hoàng rất là khó coi.

Đèn treo, quạt trần, góc tường còn treo tivi kiểu cũ.

Mặt tường xám xịt, gạch bản thủ, ghế sofa, ghế xoay đều có tróc da các mức độ, nhìn qua ít nhất phải có mười năm không tu sửa.

Thợ cắt tóc bên trong cửa tiệm cũng không cool ngầu thời thượng giống những người cắt tóc ở trong thành phố, người này vóc dáng rất cao, nhưng là hơi gù lưng, tóc đen ngắn, áo thun đen, còn sơ vin vào trong quần ta, bên ngoài đeo dây lưng hình đầu lâu màu nâu, nhìn qua rất quê mùa.

Chương 245: Thợ Cắt Tóc

Trường quay Huỳnh Hỏa vốn là trường quay lỗi thời, cửa hàng bên này hầu như đều là cấp bậc này, Trương Sam cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

Hắn đặt mông ngồi bên cạnh Thẩm Đường, cười nói: “Sao cậu không vào studio, lại chạy quán cắt tóc này?”

Thẩm Đường nghe được cái câu hỏi này, liếc qua nhìn thợ cắt tóc đưa lưng về phía mình, nói: “Kịch bản yêu cầu, ta tới làm cái kiểu tóc.”

Dứt lời, hắn chỉ chỉ chính mình đầu vuốt vuốt, thấp giọng nói: “Vừa vặn trong trường quay có quán cắt tóc thích hợp, này không phải tiết kiệm tiền sao, ha ha.”

Nghe nói như thế, Trương Sam cùng Lưu Tử Nguyệt hiểu ý cười một tiếng.

Hai người nhìn kiểu tóc cay mắt của Thẩm Đường, ai vẫn không rõ ý tứ trong lời hắn nói.

—— xem ra, vai diễn trong kịch bản của Thẩm Đường chính là người đàn ông trung niên nghèo kiệt lạc hậu.

Hắn cố ý làm kiểu tóc giá rẻ như vậy, chính là vì phối hợp với hình tượng nhân vật trong kịch bản.

Nghĩ như vậy, Trương Sam nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua thợ cắt tóc phía sau, trên mặt nín cười

Không biết, người thợ cắt tóc này biết kiểu tóc chính mình nghiêm túc làm tốt bị người trở thành đạo cụ phản diện, sẽ là tâm tình gì?

Dù sao chắc chắn sẽ không vui vẻ.

Trương Sam vò cái đầu đỉnh của mình, nhỏ giọng nói: “Ai, nói đến, tóc này của tôi cũng có chút không hợp cách.”

“Đây là buổi sáng trợ lý cầm tông đơ cắt cho tôi, không cạo sạch sẽ, kỳ thật hẳn là đầu thợ mới đúng.”

Thẩm Đường trừng mắt nhìn, hất cằm ra hiệu thợ cắt tóc, nói: “Vậy anh bảo sư phụ cắt cho anh đi.”

“Đầu thợ mà thôi, chỗ nào cạo đều như nhau, chỗ này còn rẻ.”

Trương Sam ngẫm lại cũng thế.

Hơn nữa chính mình tại ngôi như này trong tiệm người ta cũng rất ngượng ngùng, liền hỏi: “Sư phụ, cạo thợ bao nhiêu tiền?”

Cách đó không xa sư phụ cạo đầu nghiêng đầu liếc mắt nhìn hẳn, nói: “Năm tệ.”

Trương Sam nghe vậy ngẩn ngơ.

Ta đi, đây chính là giá cắt tóc ở quê sao? Lờn như vậy? ?

“Sư phụ, vậy chờ anh kia cạo xong, chú cạo cho tôi cái đầu đi.” Nói xong, hẳn trực tiếp lấy ra tờ năm tệ đặt lên quầy hàng, một mặt tài đại khí thô.

Sư phụ cạo đầu không nói gì, chỉ tay chân lanh lẹ xử lý xong khách hàng trong tay, sau đó đơn giản lướt qua tóc trên mặt đất, mời Trương Sam đến trên ghế xoay.

Trương Sam ngồi vào trước gương, nhìn Thẩm Đường đang ngồi trên sofa ở trong gương, tiếp tục cùng hẳn nói chuyện phiếm nói: “Ai, cậu diễn người trung niên rất tốt a, vừa rồi nếu là không nhìn thẳng mặt, kém chút tôi liền cho rằng cậu thật là một ông chú.”

Thẩm Đường nhếch miệng cười một tiếng, chấp tay nói: “Quá khen quá khen.”

“Người trung niên đúng là không dễ diễn lắm, ngay từ đầu tôi luôn diễn không tốt, về sau bắt lấy một cái từ mấu chốt: ‘Dầu mỡ’.”

“Dù sao như thế nào dầu mỡ làm sao tới, thoáng cái liền ok.”

Trương Sam nói: “Hứa Trăn cũng là lớp các cậu đi, cậu ta diễn nhân vật gì? Cũng là trung niên sao?”

Thẩm Đường trừng mắt nhìn, cười nói: “Cậu ta không diễn trung niên, cậu ta diễn con trai tôi.”

Nghe xong này lời, Trương Sam lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, nói: “A, đáng tiếc.”

“Ta hai ngày trước mới vừa nhìn thấy hắc tại tiểu kịch trường diễn Hà lão thái, cảm giác hắc còn rất am hiểu diễn lão nhân.”

Lúc nói chuyện, sư phụ cạo đầu cấp phun thuốc thuốc bóng nhảy lên đầu Trương Sam, sau đó nghiêng dao cạo, nhanh nhẹn cạo từ bên dưới lên.

Lưỡi dao lướt qua, gốc tóc bị cạo đến sạch sẽ, mà không chút xước da đầu, quả thực là đầu bếp róc thịt trâu, thành thạo điêu luyện.

Trương Sam bị hắc cạo đến da đầu hơi ngứa, vô cùng thoải mái.

Ngay tại khi hắc vừa cạo đầu, vừa cùng Thẩm Đường nói chuyện phiếm, tivi treo trên góc tường bỗng nhiên vang lên thanh âm.

“Siêu sao ca nhạc Mỹ Michael • Jackson, ngày 25 bởi vì bệnh tim phát tác, qua đời ở trung tâm chữ bệnh đại học Los Angeles California, hưởng thọ 50 tuổi.”

“Rất nhiều fans hâm mộ đang đến bệnh viện Jackson ở...”

Trương Sam nghi hoặc nhìn về phía màn hình tivi.

Tình huống gì?

Jackson đã qua đời bao lâu rồi, này là mở “tin tức” năm nào vậy?

Nhưng mà, đúng lúc này, dao cạo vừa mới lưu loát cạo trên đầu hắc chợt dừng lại.

Thông qua tấm gương, Trương Sam nhìn thấy thợ cắt tóc phía sau mình giờ dao cạo, ngửa đầu nhìn về phía tivi ở góc tường, ánh mắt dần dần ngưng kết.

Thợ cắt tóc không chớp mắt xem “tin tức” trong tivi, môi run rẩy, nửa ngày, cuối cùng vẫn là một câu nói cũng không nói.

Trương Sam nhìn cái bóng qua gương, rõ ràng xem đến:

Này một khắc, trên khuôn mặt chết đại của thợ cắt tóc như là rút đi tia sinh cơ cuối cùng, ánh sáng trong mắt nhẹ nhàng lóe

một cái, chột triệt để dập tắt.

Chỉ còn một phiến tro tàn xám xịt.

Nhìn thấy này một màn, Trương Sam chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng.

Bị thợ cắt tóc cảm xúc lây nhiễm chỉ là phụ, mấu chốt là...

Này khuôn mặt, nhìn sao lại quen mắt thế? !!

Trương Sam đột nhiên nghiêng đầu lại, trừng to mắt nhìn về phía “thợ cắt tóc trung niên” phía sau “.

Nửa ngày, hắn liềm liềm đôi môi khô khốc, một mặt mộng bức nói: “Cậu là... Hứa Trăn?”

Nghe nói như thế, “Thợ cắt tóc trung niên” buông dao cạo trong tay xuống, mỉm cười, nói: “Đúng vậy, chào đàn anh, lần đầu gặp gỡ.”

Hắn vừa cười, vừa rồi phong trần cùng sa sút tinh thần vừa rồi còn bám trên người hắn nháy mắt bên trong tan biến, trong mắt một lần nữa lộ ra thần thái của người thiếu niên.

Chương 246: Sức Lao Động Của Sinh Viên

Cứ cho là bởi vì trang dung, làn da Hứa Trăn nhìn qua hơi có vẻ thô ráp, lông mày hơi rũ xuống dưới, đường mép tóc lui về phía sau, khóe mắt, khóe miệng có rất nhiều nếp nhăn.

Nhưng là, hào quang trong mắt hắn lại hoàn toàn không che giấu được, cảm giác thanh xuân nồng đậm hiện lên.

Trương Sam cảm giác cơ hồ bị hắn làm cho lác mắt.

Chính mình vào cái này gian phòng tối thiểu đến bảy tám phút, kem trên tay cũng sắp chảy nước hết.

Hứa Trăn vẫn luôn đứng trước mặt hắn, không mang khẩu trang, không đeo kính râm, không hề che giấu chút gì, Trương Sam lại sững sờ không nhận ra được.

Có lẽ là bởi vì hắn từ đầu đến cuối quay lưng với chính mình, có lẽ là bởi vì hai người trước đó chưa từng chạm qua mặt,

cũng có lẽ là bởi vì lực chú ý của chính mình vẫn luôn tập trung trên người Thẩm Đường...

Nhưng Trương Sam trong lòng rõ ràng, này đó đều là mượn cớ.

Nguyên nhân căn bản nhất là:

Khí chất ông chú suy sụp trên người Hứa Trăn này, quá phù hợp với tiệm cắt tóc cũ nát này, đến mức cơ hồ làm được “Người, tiệm hợp nhất”, bị Trương Sam trực tiếp xem như một bộ phận của tiệm cắt tóc.

Càng quá đáng chính là, thằng nhãi Hứa Trăn này thế mà lại còn biết cạo đầu.

Thủ pháp này, chuyên nghiệp như là một sư phụ cắt tóc mất chục năm, cạo đến nổi hẳn cảm giác như thăng thiên.

Ngoan ngoãn, thằng nhãi này chẳng lẽ chính là diễn viên “thể nghiệm phái” trong truyền thuyết?

Mỗi khi quay một bộ phim, liền muốn học một kỹ năng mới?

“Học trưởng, còn một chút, tôi cạo nốt cho anh nhé?” Hứa Trăn giờ dao cạo, hỏi.

Trương Sam ngu ngơ nửa ngày, lại yên lặng ngồi lại trên ghế xoay, chê cười nói: “Được được được, tới đi, tiếp tục.”

“Đầu này cậu cạo không tệ nha, chuyên môn luyện qua?”

Hứa Trăn: “...”

Tôi đúng là chuyên môn luyện qua, nhưng luyện không phải cạo đầu, mà là quy y.

Bất quá cái này anh không cần phải biết, thí chủ còn tiếp tục du tẩu trong hồng trần.

Nói xong, hai người liền đơn giản hàn huyên hai ba câu về lấy cảnh.

Trương Sam nói bên Kinh ảnh quay chính là một bộ điện ảnh đề tài huyền nghi, mà Hứa Trăn cùng Thẩm Đường cũng nói thẳng, bộ « Lão Nam Hải » này của bọn họ chủ đề là người trung niên hồi tưởng và tạm biệt tuổi thanh xuân.

Một lát sau, Trương Sam sờ sờ đầu trọc của mình, tán thưởng một chút tay nghề của Hứa Trăn, liền cáo từ rời đi.

Thuận tay còn để lại mấy hộp kem ly làm an ủi phẩm.

“Chờ đợi tác phẩm của các cậu, ” Trương Sam cười nói, “Có điều đợi đi, bộ điện ảnh này của bọn tôi cũng không tệ.”

“Chờ khi nghỉ đông, nhìn xem chúng ta bên nào có thể thắng được, đến lúc đó phe thua phải mời khách!”

Hứa Trăn cùng Thẩm Đường cười tiếp nhận chiến thư của Trương Sam.

Cuối cùng, Trương Sam đã định đẩy cửa đi ra, do dự quay lại, hỏi: “Ai, Hứa Trăn, người khi còn nhỏ có phải đã từng quay phim không? Tôi luôn cảm giác giống như đã gặp cậu ở đâu.”

Hứa Trăn nao nao.

Đây là lần đầu có người ở ngay trước mặt hắn hỏi vấn đề này.

Hắn không phải có ý che giấu, lắc đầu nói: “Khi còn nhỏ tôi chưa từng quay phim.”

“Anh thấy đại khái là anh trai sinh đôi thất lạc nhiều năm của tôi.”

“Ha ha ha ha ha...” Trương Sam cười đến vỡ bụng, nói, “Ai u, người này mày rậm mắt to, thật là biết đùa, còn nói đến chứng chạc đàng hoàng như vậy.”

Hứa Trăn: “...”

Ai đùa, ta nói nghiêm chỉnh mà. ...

Trương Sam cùng Lưu Tế Nguyệt đến thăm cũng không làm xáo trộn kế hoạch quay chụp của tổ kịch « Lão Nam Hải ».

Ngược lại, bởi vì biểu hiện chấn kinh của hai bọn họ, lại cấp cho Hứa Trăn cùng Thẩm Đường thêm lòng tin.

—— Ánh mắt chấn kinh kia của Trương Sam hẳn không phải là diễn đâu nhỉ?

Này là không phải nói rõ, hai ta diễn người trung niên xác thực cũng không tệ lắm?

Hơn một tháng cố gắng mới gặp hiệu quả, Hứa Trăn cảm thấy vui mừng.

Liên quan tới diễn người trung niên như thế nào, Hứa Trăn cùng Thẩm Đường dưới sự chỉ dẫn của mấy vị giáo viên tìm tòi mấy tuần lễ, cuối cùng rốt cuộc thảo luận ra một phương án tất cả mọi người tương đối tán thành:

Thẩm Đường từ mẫu chốt là “Dầu mỡ”; mà Hứa Trăn từ mẫu chốt là “Suy sụp”.

Hai chữ mẫu chốt này, không chỉ có là đặc thù của người trung niên, đồng thời cũng vô cùng phù hợp với tính cách hai nhân vật.

“Hứa tiêu soái” mà Hứa Trăn diễn tại thời học sinh chính là người an tĩnh hướng nội, rất ít nói chuyện, chỉ có khi nhảy múa mới có thể thể hiện ra mặt điên cuồng;

Bởi vậy, sau khi hấn trưởng thành đã mở một quán cắt tóc nhỏ, vẫn như cũ là lặng yên ở trong một góc, thành thật cạo đầu, rất ít giao lưu với người khác, sắc điệu chủ yếu trong tính cách là âm u suy sụp.

Mà “Thẩm đại bảo” do Thẩm Đường diễn thì hoàn toàn khác biệt, khi hấn đi học điều võ giương oai, kiêu ngạo ương ngạnh, là “bá chủ một phương” của trường học;

Sau khi lớn lên vẫn là tính tình khéo đưa đẩy lối đời, làm MC đám cưới, làm việc cho người già, tâm tư vô cùng linh hoạt.

Chính là cơ sở tính cách hoàn toàn tương phản như vậy, quyết định bọn họ sau khi vào trung niên, mặc dù cùng giẫy dụa dưới tầng chót nhất của xã hội, nhưng cách sống lại một trời một vực.

Hơn nữa sự thật chứng minh, này loại biểu diễn này cuối cùng hiện ra tới hiệu quả cũng xác thực rất không tệ.

So với diễn “già” không đầu không đuôi, bắt lấy đặc thù tính cách rõ ràng nhất lại càng dễ đem nhân vật diễn dịch đến tươi sống sinh động.

Lần này kinh nghiệm diễn người trung niên cũng làm cho Hứa Trăn cảm giác thu hoạch tương đối khá. ...

Cửa hàng cạo đầu này là cảnh quan trọng bên trong kịch bản, hết thấy liên quan đến ba cảnh diễn, lần lượt là:

Hứa tiêu soái khi cắt tóc biết được tin tức Jackson qua đời;

Thẩm đại bảo tới khuyên hẳn đi tham gia Hoan Nhạc Nam Thanh;

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, không ít người đứng xếp hàng tới thăm quan cửa hàng nhỏ mới hot trên mạng này của hẳn.

Này muốn là dựa theo tốc độ quay trung bình của bạn học Hứa Trăn, tối thiểu phải quay hai tuần lễ.

Bất quá Hứa Trăn hôm nay đã sớm không phải người mới, kinh nghiệm quay phim phong phú hơn người khác rất nhiều.

Ba đoạn diễn đơn giản, hẳn không đến hai giờ liền chụp xong, thậm chí còn có thể dành thời gian đến đóng phó đạo diễn, chỉ đạo một chút bạn học khác nên đứng như nào, nên tìm máy quay như nào.

Xế chiều hôm đó, Hứa Trăn cùng Thẩm Đường trực tiếp dẹp đường hồi phủ, trở về trường học tiếp tục quay chụp phân kịch bản liên quan đến “Hoan Nhạc Nam Sinh”.

Vì tiết kiệm kinh phí, Hứa Trăn bọn họ trực tiếp ở trường học bên trong xin một phòng tiểu kịch trường làm sân khấu tuyển chọn “Hoan Nhạc Nam Sinh”, bố cảnh còn lại là tìm sinh viên khoa múa để làm diễn viên quần chúng, thù lao là một bữa nướng, một bữa hải sản ở quán ăn khuya, cộng thêm hai két bia.

Cái này khiến cho Hứa Trăn bình thường quen nhìn tổ kịch đốt tiền thôn thức không thôi, sức lao động của sinh viên a, quả thực liên không giống như dùng tiền.

Chương 247: Quảng Bá “Máu Đào Kiếm”

Cảnh diễn bọn họ quay buổi chiều là cao triều nhất toàn phim:

Hứa tiêu soái cùng Thẩm đại bảo đứng trên sân khấu thăng cấp, bị ban giám khảo thay nhau chụp.

Hỏi mục đích dự thi của bọn họ là cái gì, đánh giá thế nào về thực lực của chính mình, cảm thấy chính mình về sau có tiền đồ hay không....

Hai người trung niên quần bách đứng trên sân khấu, chân tay luống cuống.

Cuối cùng khi ánh đèn sáng lên, thái độ hai người khác thường, không còn tiếp tục bắt chước Jackson giống như mấy vòng trước nữa.

Thẩm đại bảo đàn hát một bài dân dao, mà Hứa tiểu soái thì cùng với hần âm nhạc, nhảy một đoạn điệu nhảy dân tộc.

Theo biểu diễn tiến hành, hai người dưới ánh đèn từng chút mất đi dầu mỡ và suy sụp của mình, giọng hát của Thẩm đại bảo càng hát càng là sạch sẽ trong suốt, vũ đạo của Hứa tiểu soái càng nhảy càng là tinh thần phấn chấn.

Trên mặt hai người vẫn là trang điểm trung niên, nhưng thực chất bên trong lại không có chút cảm giác người trung niên.

Ông kính kéo xa, trên đài thân ảnh hai ông chú truy đuổi mộng tưởng, cùng với hai người thời học sinh không khác chút nào.

Dưới đài, biên kịch Tiêu Dạng nhìn hai người biểu diễn, hốc mắt nháy mắt ẩm ướt.

Chỗ này sở dĩ hần muốn để Hứa tiểu soái nhảy điệu nhảy dân tộc, kỳ thật ở phía trước kịch bản bên trong liền đã chôn xuống phục bút.

Lúc trước, kì tốt nghiệp trung học, Hứa tiểu soái ý chí chiến đấu sục sôi đi tham gia thi văn nghệ.

Kết quả mặt khác thí sinh nhảy đều là điệu nhảy dân tộc, chỉ có hần, đột ngột nhảy một đoạn bước đi trên mặt trăng của Jackson.

Giám khảo thưởng thức không được Jackson, Hứa tiểu soái bất hạnh thi rớt.

Từ đó về sau, hần liền vẫn luôn khổ luyện điệu nhảy dân tộc, cho đến giờ phút này mới rốt cục có đất dụng võ.

Hứa tiểu soái người đã trung niên một lần nữa leo lên sân khấu tha thiết ước mơ, ở trên sân khấu bùng cháy lên ánh sáng chói lóa nhất cuộc đời hần.

Chưa từng nở rộ liền muốn khô héo sao?

Nhưng ít nhất, ta từng có mộng tưởng.

“Ba ba ba ba ba...”

Mấy phút đồng hồ sau, biểu diễn kết thúc, người xem ổng tiểu kịch trường toàn thể đứng dậy, vì bọn họ tặng những tràng vỗ tay nhiệt liệt nhất.

Vì Hứa tiểu soái cùng Thẩm đại bảo trong kịch bản, cũng vì Thẩm Đường và Hứa Trăn bên ngoài kịch bản kính dâng đoạn biểu diễn đặc sắc này.

Hứa Trăn nhìn từng gương mặt trẻ tuổi sau đài, vô cùng may mắn chính mình có thể trở thành một thành viên trong đó.

Mặc dù chính mình khả năng không có quá nhiều thời gian tới hưởng thụ cuộc sống đại học, nhưng là, đoạn ký ức này vô cùng trân quý cho cuộc sống tương lai của hắn, đáng giá dùng một đời để quay trở lại.

“Hứa Trăn, Thẩm Đường, hai em đoạn thời gian này thật là vất vả.”

Ban chủ nhiệm Lưu Vũ Trùng vỗ vỗ bả vai của hai người, nói: “Hiện tại cảnh quay của hai em đều đã quay xong, về sau cuối tuần nên làm gì làm cái đó thôi, không thể vẫn luôn chậm trễ các em kiếm tiền như vậy.”

Hai người cười cười, ai cũng không nói gì.

Đã tới đi học, đã chuẩn bị tốt lấy hay bỏ, sao có thể cái gì đồ vật cũng muốn.

Hứa Trăn cảm thấy vô cùng tiếc hận với việc đã quay xong “Lão Nam Hải”.

Hắn nhớ lại lịch trình của mình.

Bên Tam Quốc đợi tháng 1 năm sau mới có thể vào đoàn, hai tháng tiếp sau, mình hoặc là đi tiếp đại ngôn, hoặc là quay tổng nghệ...

A, phiền quá!

Chỉ muốn quay phim, không muốn làm cái khác!

Học kỳ đầu tiên đại học của Hứa Trăn đã trôi qua vội vã giữa chuyện học tập và công tác cường độ cao.

Đầu tháng 11, quá trình quay phim điện ảnh “Lão nam hài” đã hoàn thành, thời gian cuối tuần lại lần nữa quay trở lại công việc hàng ngày.

Ngoài việc quảng bá trước cho “Máu Đào Kiềm”, Kiều Phong còn sắp xếp một loạt hoạt động cho hắn, chẳng hạn như chụp ảnh cho các tạp chí thời trang, phỏng vấn độc quyền, ghi hình cho các chương trình tạp kỹ, tiệc tối trung thu, lịch trình gần như đầy ắp.

Lần này, Hứa Trăn cảm thấy may mắn vì bản thân đã lựa chọn học ở Trung Hý thay vì Thượng Hý hay Nam Kịch.

Bởi vì hơn một nửa số địa điểm tổ chức các hoạt động như vậy đều nằm ở thủ đô.

Ngay cả Tiệc tối trung thu của một số đài địa phương cũng được ghi hình tại thủ đô, điều này trực tiếp làm mới nhận thức vốn có của Hứa Trăn.

Vào ngày 20 tháng 11, “Máu Đào Kiềm” đã khởi chiếu trên kênh Phỉ Thúy.

Phim truyền hình này là phim truyền hình kỷ niệm đài khánh kịc của Hương Giang ảnh nghiệp, dưới cấp độ tuyên truyền đạt đến đỉnh cấp, ngay khi phát sóng đã trực tiếp đoạt quán quân cùng kỳ với lợi thế đè bẹp, đồng thời phá vỡ kỷ lục rating trong ba năm qua của phim truyền hình đề tài võ hiệp.

Ngay sau khi tin tức được đưa ra, nó lập tức gây ra rất nhiều dư âm trên Internet.

Vào ngày 27 tháng 12, bộ phim truyền hình hợp tác giữa hai đài sắp sửa đổ bộ vào đài truyền hình CCTV – trong danh sách 8 bộ đương hoàng kim, vô số cư dân mạng mới chỉ nghe nói mà chưa xem đã háo hức mong chờ.

Là nam chính thứ 2 của “Máu Đào Kiềm” với vai diễn Kim Xà Lang quân, bản thân Hứa Trăn cũng rất kỳ vọng vào bộ phim truyền hình này.

Tất nhiên, thứ hắn mong chờ không phải là cốt truyện mà là hiệu quả hưởng ứng sau bộ phim được phát sóng.

Nói cho cùng, Hứa Trăn đã có một đoạn thời gian rất dài chưa có “Lên TV”.

Chương 248: Rất Dễ Bị Lãng Quên

“Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” được phát sóng trong kỳ nghỉ đông, mà Xuân Vân thì được phát sóng vào giữa tháng hai, như vậy cũng đã gần một năm đi qua.

Mặc dù bộ phim truyền hình “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” đã được khởi chiếu vào tháng 9, nhưng cảnh quay của Hứa Trăn lại quá ít, chỉ có 20 phút, điều này thực sự không làm dịu cơn khát của công chúng.

Mà trong khoảng thời gian này, hần cũng xuất hiện trong mắt công chúng nhiều lần vì kỳ thi tuyển sinh đại học, biểu diễn kịch và các sự kiện khác, nhưng sự nổi tiếng do những sự kiện này mang lại là tạm thời, nó sẽ trôi qua và nó sẽ không mang lại cho hần nhân khí tiền lãi liên tục.

Là một nghệ sĩ trẻ chỉ đương hồng một nữa, nếu như bản thân không có tác phẩm được công chiếu, thì sẽ rất nhanh bị đại chúng quên lãng.

Đi ngược dòng nước, không tiến thì chính là lùi.

Giới giải trí trước nay đều là chốn dễ bị lãng quên, phim truyền hình dù có ăn khách đến đâu cũng không thể khiến người ta ăn được cả đời.

Lấy ví dụ đơn giản nhất.

Ban đầu, Thẩm Đường, người không nổi tiếng như Hứa Trăn vào thời điểm nhập học, đã bùng nổ danh tiếng do bộ phim tình cảm học đường được phát sóng trong ngày quốc khánh, và mức độ nổi tiếng của y cũng tăng vọt nhanh chóng.

Chỉ số của Thẩm Đường trên các trang mạng hiện tại đều muốn cao hơn Hứa Trăn.

Tất nhiên, số liệu chỉ là tạm thời, điều này không có nghĩa là Thẩm Đường nổi tiếng hơn Hứa Trăn.

Thế nhưng nếu Hứa Trăn không tung ra bộ phim hot tiếp theo, thì sớm muộn gì hần cũng bị hàng loạt đồng nghiệp vượt mặt.

Bạn có giỏi diễn xuất không? Bạn trông ưa nhìn chứ?

Rất tiếc, những điều này sẽ vô giá trị nếu chúng không được phản ánh trong một bộ phim truyền hình và điện ảnh chất lượng cao.

Ngày 27 tháng 12, chính là ngày phát sóng “Máu Đào Kiềm”, Hứa Trăn lại bỗng dưng có tâm trạng rất bất an.

Lúc trước, lần đầu tiên phát sóng của “Tuyệt Đại Song Kiều” không được khả quan, hẳn vẫn còn có tâm trạng dè dặt kể ngữ đi an ủi Kiều Phong.

Khi xếp hạng của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” giảm mạnh do chuyện tình cảm của Nhâm Bằng Phi bị phanh phui, hẳn cũng có thể chọn không chỉnh sửa lại cốt truyện một cách bình tĩnh và để nó thuận theo tự nhiên.

Nhưng lúc này Hứa Trăn, trước nay chưa từng lại đang rất chờ mong vào thành tích rating của “Máu Đào Kiềm”.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Không có nhiệt độ, về sau sẽ không thể tiếp được kịch bản tốt.

Trong năm qua, Hứa Trăn bận rộn với kỳ thi tuyển sinh đại học, khiến cường độ quay phim cũng giảm đáng kể so với năm ngoái.

Ngoài “Máu Đào Kiềm”, thì các bộ phim truyền hình duy nhất được phát sóng trong tay hắn hiện giờ là điện ảnh kỹ thuật số “Ôn Lương Châu” và phim ngắn “Lão Nam Hải”.

Sau “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, hẳn thậm chí còn không có hẹn phim thứ hai để chờ phía sau, điều này cực kỳ nguy hiểm đối với một người mới vừa nổi tiếng.

Không có đoàn phim tới tìm Hứa Trăn đóng phim sao?

Đương nhiên là có, có rất nhiều.

Xa không nói, công ty Đông Nhạc Điện Ảnh nhà mình cũng đang tùy thời hoan nghênh hắn tiến tổ.

Nhưng bây giờ Lâm Huệ Mỹ đã được chuyển trở lại phim truyền hình đô thị một lần nữa, người đứng đầu bộ phận phim truyền hình cổ trang mới được bổ nhiệm cực kỳ ám ảnh với phim truyền hình cung đấu. Hai bộ phim truyền hình mới được phê duyệt gần đây cũng đều xoay quanh chủ đề này.

“Đại nữ chủ”, lục đục với nhau, Hứa Trăn lật xem kịch bản, xem đến đâu óc quay cuồng.

Trong trường hợp được lựa chọn, Hứa Trăn thà đóng vai nam thứ 3 trong một bộ phim võ hiệp hơn là đóng vai nam chính trong một bộ phim cung đấu.

Không nghĩ tiếp kịch của công ty, hắn liền đi ra ngoài thử vai, sau đó thật đáng tiếc mà liên tiếp thất bại hai lần.

Một là bộ phim võ thuật cổ trang “Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm” chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Hùng tiên sinh. Còn một bộ khác là “Quái Hiệp Nhất Chi Mai” của Thịnh Đường truyền thông.

Đây cũng không phải đoàn phim chương mắt hắn.

Đạo diễn của hai bộ phim truyền hình đã nhiều lần liên lạc với Kiều Phong từ nhiều vòng liên hệ, bày tỏ sự ngưỡng mộ và yêu mến Hứa Trăn,

Nhưng là Hứa Trăn hiện tại mới vừa học năm nhất, thời gian không quá dư dả.

Nếu đoàn phim dùng hắn, nhất định phải muốn điều chỉnh kế hoạch quay chụp, để tất cả các cảnh quay liên quan đến hắn đều được quay cùng một lúc.

Mặc dù đoàn làm phim của hai bộ phim này đều thích Hứa Trăn, nhưng họ không thích đến mức trình độ này.

Các hình thức xử lý đãi ngộ như thế này thường chỉ dành cho các diễn viên tuyến một hoặc nghệ sĩ có lưu lượng đang bạo hồng.

Hứa Trăn hiện đều không đủ trình độ lạc vào hai loại trên, bởi vậy chỉ có thể nhịn đau từ bỏ.

Ngược lại, Lâm Gia, người đi cùng hắn đến buổi thử vai, với khả năng diễn xuất tuyệt vời của mình, đã xuất sắc giành được vai nữ chính của “Quái Hiệp Nhất Chi Mai”.

Điều này khiến Hứa Trăn hâm mộ đồng thời lại thập phần kinh ngạc: Hóa ra chuyện “Đi bồi phỏng vấn với người khác lại được chọn” hoàn toàn là chuyện có thật!

Nó cũng không phải là một chuyện cười được lưu hành trên đường phố!

Từ đây trở về sau, thần thoại về việc thử vai của bạn học Lâm Gia lại một lần nữa nổi lên ở Đông Nhạc Điện Ảnh.

Mệnh tốt thì như thế nào?

Vốn chỉ đóng vai rác Hoa Nguyệt Nô trong “Tuyệt Đại Song Kiều”, nhưng kết quả ngoài ý muốn lại nhận được cơ hội đối diễn với thị đế Giang Duy, từ đó những cảnh đơn bạc ban đầu được mở rộng thành một mạch truyện độc lập.

Chương 249: Hậu Sinh Khả Úy

Đi đến đoàn phim “Máu Đào Kiếm” để thử vai nữ số 18 Ôn Nghi, nhưng kết quả lại trực tiếp bắt được vai nữ chính.

Cùng Hứa Trăn đi thử vai “Quái Hiệp Nhất Chi Mai”, cuối cùng Hứa Trăn không thành công, mà nàng ngược lại lại được đoàn phim nhìn trúng...

Các đồng nghiệp trong công ty đều đang thảo luận riêng: Những nữ diễn viên khác không biết họ phải trả bao nhiêu để có được một vai diễn;

Lại nhìn Lâm Gia người ta, không tranh không đoạt, tùy tâm sở dục, nhưng kịch bản tốt đều thần nhiên chạm đến tay, trực tiếp bắt tới.

Chờ “Máu Đào Kiếm” được phát sóng, nếu hưởng ứng không tồi, thì Lâm Gia với tư cách là nữ chính, danh tiếng nhất định sẽ một đường nhanh chóng đi lên.

Quả nhiên có thứ gọi là khí vận chi tử?

Không ai khác chính là nàng.

Trước một ngày phát sóng “Máu Đào Kiếm”, Đông Nhạc Điện Ảnh trực tiếp dứt khoát treo hai tấm poster to lớn của Lâm Gia ở trước cổng lớn của công ty nhà mình, một bên trái và một bên phải, để tạo cảm giác u khí cho các nhân viên.

Hứa Trăn cũng theo xu hướng này và dán một tấm áp phích của Lâm Gia vào bên trong cửa nhà của mình như một “thần

giữ cửa”, và nhân tiện niệm tụng một đoạn kinh ngắn, điều này đã mang lại ánh sáng cho tấm áp phích.

Đúng vậy, Lâm Gia sư tử, ratings của “Máu Đào Kiếm” đều phải dựa vào tử!

Lần này u khí ngàn vạn đừng làm người ta thất vọng a, thế nào cũng phải cho tôi một số liệu tốt trong lần đầu tiên phát sóng!

Bên ngoài một nhà hàng thịt nướng nhỏ ở phía bắc thủ đô.

Sau 7 giờ tối, giáo viên chủ nhiệm của lớp Hứa Trăn là Lưu Vũ Trùng vội vàng chạy tới, vừa vào cửa liền nhìn thấy một vài bạn học cũ đã ngồi ở một góc, vì vậy liền nhanh chóng đi về phía bọn họ.

Bảy tám người tầm 30 tuổi, có cả nam lẫn nữ ngồi xung quanh một chiếc bàn, nhiều người trong số bọn họ đều có thể xưng là tuấn nam mỹ nữ.

Lưu Vũ Trùng đi đến gần, cởi áo khoác ra, thấp giọng cười nói: “Tôi nói này Tử Tuyên, cậu cứ như vậy ngồi ở đây tám chuyện với bọn tôi sao? Không sợ bị người ta nhận ra à?”

Người được gọi là “Tử Tuyên” chính là cô gái tóc dài tầm 30 tuổi, tên đầy đủ là Vương Tử Tuyên, bạn đại học của Lưu Vũ Trùng.

“Tôi còn đang mong người ta nhận ra mình đây.”

Vương Tử Tuyên lắc đầu, thở dài nói, “Tôi vào đây hơn mười phút rồi. Thứ nhất, tôi không đeo kính râm, thứ hai, tôi không đeo khẩu trang, cậu xem, có ai nhận ra tôi sao?”

“Lớp chúng ta bây giờ đang làm tốt thì cũng chỉ có Chung Lệ Á, còn những người khác hầu như vẫn thiếu một chút. Giống như tôi, tôi đã làm việc chăm chỉ để đóng phim truyền hình trong mười năm. Nhưng kết quả, ngay cả khi ra ngoài ăn cơm, đi dạo phố cũng đều không cần phải đeo khẩu trang, ai...”

Một cô gái ngồi bên cạnh nói: “Cậu đừng có nói như vậy, có được bao nhiêu diễn viên nữ cùng tuổi vừa có giá trị nhan sắc, lại vừa biết công phu như cậu không?”

“Chỉ bằng điểm này, cậu đã sớm có một chỗ đứng trong giới, mà sớm muộn gì cũng có thể hỏa.”

Vương Tử Tuyên vừa nghe lời này, vội vàng vẫy vẫy tay, nói: “Ai, đừng nói nữa.

“Đúng là thế hệ này của chúng ta không có nhiều lắm, nhưng là hậu sinh khả ứ a!”

Cô ai thán nói: “Hai ngày trước, tôi có đi thử vai cho đoàn “Quái Hiệp Nhất Chi Mai”, các cậu đoán xem, người cuối cùng được chọn là ai?”

Khi nói chuyện, cô theo bản năng mà nhìn nhìn về phía Lưu Vũ Trùng ngồi ở đối diện mình, nói: “Người được chọn chính là Lâm Gia!

“Người ta hiện tại còn chưa tốt nghiệp đâu, nhưng cũng đã có chút danh tiếng.

“Hai ngày trước, Máu Đào Kiếm mới được phát sóng trên CCTV, cô ấy chính là nữ chính, mà hiện tại “Quái hiệp” cô ấy vẫn là nữ chính.

“Cô nương này tuổi còn trẻ hơn tôi, cũng xinh đẹp hơn tôi, thậm chí đánh võ cũng tốt hơn, trong tương lai nếu tôi còn dự định đi con đường này, chỉ sợ sẽ phải đi nhạt lại thức ăn thừa của người ta.”

Nói xong, Vương Tử Tuyên cười khỏ lắc lắc đầu, “Năm đó lúc còn đi học, diễn viên càng già càng đáng giá, nếu muốn đóng một vai tốt, thì chỉ có thể lấy thâm niên;

“Bây giờ tốt hơn rồi. Càng trẻ càng có giá trị. Thế hệ của chúng ta đã lạc hậu rồi, ai, thật sự là không hợp lý.”

Những lời này vừa nói ra, một đám người cùng bàn đột nhiên thồn thức một trận.

Những sinh viên tốt nghiệp Trung Diễn được mấy năm như bọn họ, quả thật rất gian nan, trên có diễn viên gạo cội áp trận, dưới lại có tiểu thít tươi đánh sâu vào.

Cùng với việc vốn tư bản can thiệp vào làng giải trí đã thu phục được một lượng lớn thần tượng lưu lượng khiến tình hình càng khó khăn hơn đối với những diễn viên đã tốt nghiệp chuyên ngành này.

“Ai, đừng nói về tôi nữa,” Vương Tử Tuyên cười khỏ vẫy vẫy tay, nhìn về phía Lưu Vũ Trùng ngồi ở đối diện, nói, “Lão Lưu

hiện tại đã bắt đầu mang lớp khoa chính quy?

“Thế nào, nghe nói Hứa Trăn cùng Thẩm Đường đều ở trong lớp của cậu?”

Lưu Vũ Trùng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, đều ở lớp của tôi.

“Hai đứa nhóc này rất tốt, ở trường cũng không tỏ ra bản thân có gì đặc biệt, rất thành thành thật thật mà đến lớp.”

Nói xong, hần thập phần cảm khái nói: “Đặc biệt là Hứa Trăn, người ta trên cơ bản mỗi ngày thức dậy vào lúc bốn giờ rưỡi sáng, sau đó tập thể dục, luyện thần công, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

“Cậu ta có tốc độ luyện đọc thần công tốt nhất trong lớp chúng tôi, các cậu tin không?”

Một vài người khác bên cạnh thở dài: “Chắc chắn, không ai thành công một cách tình cờ. Người ta xuất phát điểm cao khi mới vào trường, rồi chăm chỉ làm việc, một người như vậy sao có thể không nổi tiếng?”

Những người xung quanh nghe xong những lời này đều tràn đầy xúc động, đồng thời trong lòng hiện lên một ý nghĩ: Thật sự là hậu sinh khả ứ.

Chương 250: Học Sinh Nhà Tôi Đó! !

Chỉ chốc lát sau, món nướng trên bàn của họ đã sắp xong, mọi người liền bắt đầu một bên ăn thịt, một bên uống bia.

Khoảng 7 giờ 30 phút, một cô gái trẻ bước đến quầy bar không xa sau họ và nói với nhân viên, “Anh đẹp trai, anh có thể đổi đài cho tôi được không? Tôi muốn xem kênh số 8 của đài CCTV.”

Nghe vậy, nhân viên liếc nhìn màn hình lớn trên bức tường phía tây và do dự: “Nhưng phim mới chiếu được nửa chừng...”

Anh ta chưa kịp nói xong thì cô gái trẻ đã mở thực đơn trên quầy bar và chỉ vào món ăn lớn ở trang cuối: “Thêm chân dê nướng cho bàn số 12.”

Dứt lời, cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt khẩn cầu nói: “Soái ca giúp đỡ, giúp tôi chuyển kênh được có không?”

Mỹ nữ dùng chân dẫm khẩn cầu, thì làm sao có thể cự tuyệt?

Nhân viên cửa hàng lập tức giãn mặt ra cười nói: “Mỹ nữ chờ một lát, tôi sẽ đổi kênh cho cô.”

Nghe câu trả lời khẳng định, cô gái hài lòng rời đi, và cũng không quên gọi thêm một chục cốc bia trước khi rời đi.

Chờ nữ sinh kia đi xa, bọn Lưu Vũ Trường mới thấp giọng nói chuyện: “Kênh số 8 hiện tại đang chiếu bộ phim truyền hình nào vậy?”

Vương Tử Tuyên nói: “Chính là bộ tôi mới nói xong, “Máu Đào Kiếm”, Lâm Gia trong đó đóng nữ chính Ôn Thanh Thanh.”

Lưu Vũ Trường vừa định bổ sung, rằng học sinh nhà mình, Hứa Trăn cũng đóng vai nam chính số 2 Kim Xà Lang Quân, thì lúc này, tập phim trên TV đã bắt đầu phát sóng rồi.

Xuất phát từ sự tò mò đối với Lâm Gia, những người này đã điều chỉnh vị trí ngồi và quay mặt về phía màn hình lớn ở phía tây.

“Máu Đào Kiếm” đã phát sóng được ba ngày, hai tập 7 và 8 hôm nay sẽ được phát sóng.

Hai ngày nay Lưu Vũ Trường vẫn luôn theo đuổi bộ phim truyền hình này, trong nhóm lớp cũng đăng tin nhắn phát sóng, kêu gọi mọi người ủng hộ tác phẩm mới của Hứa Trăn.

Bất quá nói thật, mấy tập mở đầu, Lưu Vũ Trường đều cảm giác có chút chung chung.

Một mặt, là lý do nguyên tác của “Máu Đào Kiếm”, vì cuốn tiểu thuyết này là tác phẩm thời trẻ của Tra Tiên Sinh, đối với các bộ tiểu thuyết nổi danh như “Thiên Long Bát Bộ”, “Tiểu Ngạo Giang Hồ” mà nói, chất lượng không tính là quá cao.

Về phương diện khác, nam chính của “Máu Đào Kiếm” là một người mới đến từ Hương Giang, thiếu cả về hình ảnh lẫn kỹ năng diễn xuất, những cảnh đánh nhau cũng thường, mà dường như cậu ta không có cảm giác nhập tâm.

Nói tóm lại, cũng chính là miễn cưỡng có thể xem, dùng để giải trí cho những lúc cảm thấy buồn chán.

Lưu Vũ Trường cầm một xiên thịt bò, vừa ăn vừa xem.

Tập hôm nay, Ôn Thanh Thanh cởi bỏ y phục nam nhân, lấy thân phận nữ nhân để gặp mặt Viên Thừa Chí, hai người hóng gió ở trong đình, phía sau núi, nghe Ôn Nghi kể lại câu chuyện xưa.

Lúc này, bản phim truyền hình không đơn thuần để Ôn Nghi sai khiến mà là cắt ghép hình ảnh ra khỏi dòng thời gian thực, xen vào câu chuyện của Hạ Tuyết Nghi, Kim Xà Lang Quân.

Kể từ khi Viên Thừa Chí có được di vật của Kim Xà Lang Quân trong sơn động, cùng với sự việc của Ôn Gia Bảo, khiến người xem tự nhiên trở nên tò mò về nhân vật “Kim Xà Lang Quân” này.

Lúc này, mạch phim cắt ra một câu chuyện nhỏ, chẳng những không có cảm giác đột ngột, ngược lại làm cho người ta cảm thấy rất mong đợi.

Lưu Vũ Trường vô cùng thích thú xem, trên màn ảnh đang phát sóng khung cảnh đại thọ 60 tuổi của Ôn gia lão đại, cảnh tượng khắp nơi đều tràn ngập không khí vui vẻ.

Các khách nhân nói nói cười cười, từ đại môn nối đuôi nhau đi vào yến hội, nhưng mà lúc này, có một vị khách nhân đáng người đỉnh bật thon gầy, cầm theo một cái hộp hình vuông, đứng trước cửa lớn, hồi lâu vẫn chưa đi vào.

Ngay sau đó, màn ảnh từ bóng dáng hắt cắt tới cận khuôn mặt, khuôn mặt người này tuấn mỹ, khí chất bất phàm, trên mặt không có quá nhiều biểu tình, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo tức sát.

Hắn ăn mặc một kiện y phục lụa màu xanh lam tông lạnh, đứng ở trong đám người, giống như một lưỡi dao sắc bén, cực kỳ không phù hợp trong bầu không khí tươi vui xung quanh.

Đó chính Hứa Trăn trong vai Hạ Tuyết Nghi.

“Oa.....”

Chỉ với vẻ ngoài này, Lưu Vũ Trường đã nghe thấy âm thanh của không ít thực khách xung quanh trầm trồ tán thưởng.

Khác không nói, chỉ nhìn hoá trang một cách đơn thuần này, đã tuyệt đối có thể hạ gục nam chính Viên Thừa Chí trong nháy mắt.

“Đây là phim truyền hình gì vậy?”

“Để tôi nhìn xem.... Máu Đào Kiếm, người này có điểm quen mắt a, có phải là Đông Hải Nhất Dao trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đúng không?”

“A, tôi biết, tôi biết, đây là diễn viên tôi siêu thích!”

“Người này chính là tiểu tử đánh Thái Cực Quyền trên cọc hoa mai trong Xuân Vãn?”

“.....”

Nghe được người chung quanh không ngừng nghị luận, Lưu Vũ Trường dựng thẳng lỗ tai, cảm giác có chút vinh dự.

Hắc, đây là học sinh nhà ta đó!

Chỉ hy vọng cốt truyện tiếp theo có sức mạnh, ít nhất là xứng đáng với sự xuất hiện này!

Chương 251: Khả Năng Nhập Vai

Tiếng người ồn ào trong quán đồ nướng, loạn một trận, nếu không phải nói lớn trong lúc nói chuyện phiếm, thì người cùng bàn căn bản không thể nghe rõ đối phương đang nói gì.

May mà, bọn Lưu Vũ Trường lựa chọn ngồi ở trong góc, gần quầy bar, bên cạnh vừa vặn có một cái loa, cho nên mới có thể nghe được âm thanh rành mạch từ TV truyền tới.

Lưu Vũ Trường ăn xiên nướng, đưa lưng về phía bàn, biểu tình chuyên chú mà nhìn về phía “Máu Đào Kiếm” trên TV.

Một tập này, chính là lần đầu tiên Hạ Tuyết Nghi xuất hiện.

Ngoại viện “Thọ tinh công” của Ôn Phương Đạt, treo đèn lồng màu đỏ lụa, khách khứa tấp nập, kẻ đến người đi.

Hạ Tuyết Nghi ngửa đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bảng hiệu Ôn gia treo trước đại môn.

Từ bên ngoài quan sát một lát lâu, hắn mới tùy ý trộm một tầm thiệp mời của vị khách nào đó, thuận lợi lẫn vào trong tiệc mừng thọ, về mặt tự nhiên tìm một góc ngồi xuống.

Trong khi những người khác đang uống rượu, khoe khoang và lời kéo làm quen với nhau, thì ngoài khóe mắt của Hạ Tuyết Nghi lại đang lặng lẽ nhìn ra khung cảnh xung quanh, như thể đang lên kế hoạch thoát thân trước.

Sự bình tĩnh quý dị này khiến Lưu Vũ Trùng cảm thấy kinh hãi không thể giải thích được.

Dường như người ngồi trước mặt không phải là một vị khách trẻ tuổi, mà là một con rắn độc đang chực chờ thời cơ, không biết từ lúc nào sẽ bất ngờ bùng phát cắn xé cổ họng người ta.

Do duyên cớ quay chụp “Lão Nam Hải” trong thời gian trước, mà mối quan hệ giữa Lưu Vũ Trùng và Hứa Trăn tương đối không tệ.

Nhưng mà lúc này, hắn nhìn “Hạ tuyết nghi” trong màn hình, lại chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh, hoàn toàn không có biện pháp so sánh với hình ảnh ngày thường khiêm tốn, lễ độ, tình tính hiền hòa của Hứa Trăn.

Thậm chí, bởi vì hóa trang, khí chất khuôn mặt, mà Hạ Tuyết Nghi và Hứa Trăn gần như không quá giống nhau.

Lưu Vũ Trùng là sinh viên tốt nghiệp Trung Diễn, có quá nhiều diễn viên vây quanh hắn, nhưng đây là lần đầu tiên hắn trải nghiệm cảm giác giống một người ngoài đời và trong phim khác nhau như thế nào.

Kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn tốt hơn bọn họ sao?

Khẳng định không phải.

Nhưng Lưu Vũ Trùng chính là cảm giác, Hứa Trăn đã nhập vai rất tốt với nhân vật Hạ Tuyết Nghi này, nếu không phải hắn biết Hứa Trăn ngoài đời thực thì có lẽ đã nghĩ đó chính là bản sắc thật sự của đối phương.

Trên màn hình lớn, cốt truyện vẫn đang tiếp tục.

Sau khi yến hội bắt đầu, Ôn lão đại của “Thọ Tinh Công” giao chén rượu lên, mặt mày hồng hào đi đến từng bàn để kính

rượu, quản gia đi phía sau ông ta cũng không ngừng thấp giọng giới thiệu thân phận của các khách mới.

Đến khi đi đến bàn của Hứa Trăn, hai người nghi hoặc mà liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không biết lai lịch của người này.

Ôn lão đại vì thế liền mở miệng hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này nhìn hơi lạ mặt a, không biết phải xưng hô như thế nào đây?”

Hạ Tuyết Nghi cúi đầu cười, sau đó lại thông thả ung dung từ chỗ ngồi đứng lên.

Vóc dáng của hắn cao hơn Ôn lão đại chừng nửa cái đầu, thế nhưng lại không có một chút ý tứ khom lưng nhân nhượng nào, cứ như vậy mà từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống đối phương, âm thanh băng lãnh nói: “Ta họ Hạ, Hạ Tuyết Nghi, nhân sĩ Dương Châu, người trên giang hồ gọi là “Kim Xà Lang Quân.”.”

“Ha ha ha ha.....”

Chung quanh vang lên một trận tiếng cười trầm thấp.

Các vị tân khách mới vừa rồi đều chỉ báo danh cho nhau.

Chẳng qua, hoặc là quản gia giới thiệu, hoặc là người báo ta, ta báo người, hoa hoa cỗ kiệu người nâng người, thối phòng lẫn nhau mà thôi.

Kết quả, thằng nhãi này không ai mở lời giới thiệu, cư nhiên không biết xấu hổ tự báo gia môn, mặt mũi này thật đúng là đủ lớn.

Nghe thấy tiếng cười mỉa mai của mọi người, vẻ mặt Hạ Tuyết Nghi vẫn bình tĩnh như thường, không có một chút bất mãn.

Nhưng mà, khóe mắt của hắn nhẹ nhàng quét qua những người xung quanh, khóe miệng lộ ra một ý cười nhàn nhạt.

Lưu Vũ Trùng nhìn cận cảnh đặc tả khuôn mặt của Hạ Tuyết Nghi trên màn ảnh, cảm thấy da đầu tê dại từng trận.

Cái “đặc tả” chết tiệt này đã bộc lộ rõ Hạ Tuyết Nghi là con người như thế nào, nhìn nụ cười lúc này của hắn, Lưu Vũ Trùng theo bản năng mà náo loạn nội tâm hiện tại của Hạ Tuyết Nghi, liền thoáng cảm thấy trong nháy mắt, hình như có một luồng gió lạnh ảm đạm từ bên cạnh thổi tới.

Trong màn hình, Hạ Tuyết Nghi xách chiếc hộp vuông trong tay, thần sắc thông dong nói: “Tiệc mừng thọ của Ôn lão tiên sinh, tại hạ chỉ chuẩn bị một chút quà mọn, thỉnh tiên sinh vui lòng nhận cho.”

Nói xong, hắn đặt chiếc hộp trên bàn bàn dài, duỗi tay ý bảo: “Vật trong hộp là ta cố ý mang đến cho Ôn lão tiên sinh.

“Trong lúc còn tươi, thỉnh Ôn lão tiên sinh liền mở ra xem, miễn đến lát nữa sẽ bị hỏng mất.”

Khi nói chuyện, Hạ Tuyết Nghi bất động thanh sắc lui về sau một vài bước, đứng ở một vị trí tương đối rộng rãi.

Ôn lão đại bị lời này của hắn nói mà nổi lên lòng hiếu kỳ, tiến đến mở hộp quà ra, cười nói: “Thứ gì mà còn cần phải tươi mới?

“Chẳng lẽ là thịt linh chi, vật chờ Thái Tế?”

Khi nói chuyện, ông ta cầm lấy năm hộp gấm, người chung quanh cũng không khỏi tò mò mà nhìn chăm chăm về hướng bên này.

Nhưng ngay sau đó, trong đám người bỗng nhiên đột ngột vang lên một tiếng hét làm cho người ta sợ hãi.

“A..... A a a a !”

Trong nháy mắt, khóe mắt của Ôn lão đại gần như muốn nứt ra, toàn thân run rẩy kịch liệt.

“Lão lục..... Lão lục, lão lục !”

Chương 252: Diễn Xuất Tốt Như Vậy! !

Ôn lão đại đứng thẳng không xong, vô ý đem hộp gấm kéo xuống mặt đất, một thứ hình cầu “ục ục” lăn ra từ hộp gấm.

Mọi người tập trung nhìn vào, lại thấy, thứ đồ vật kia cứ nhiên là một đầu người máu chảy đầm đìa!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến mọi người không khỏi kinh động.

“Người đâu, mau tới đây! !”

Ôn lão đại giữ chặt ngực của chính mình, khoé mắt muốn nứt ra mà kêu lên: “Mau, mau đem người này bắt lấy cho ta! !”

Một đám thủ hạ của Ôn gia tràn ra từ tám phương bốn hướng, muốn bắt Hạ Tuyết Nghi, thế nhưng còn kịp sao?”

Hạ Tuyết Nghi sớm đã tìm ra đường lui, chuẩn bị một phương hướng chạy trốn.

Hắn phi thân nhảy lên, ba lượng hạ đá văng mấy tên thuộc hạ chặn đường, rồi ngay lập tức đập vào hòn non bộ phía tây bắc đình viện, rồi nhảy lên nóc nhà cánh tây một cách nhẹ nhàng và điêu luyện.

Mà đám thuộc hạ trông nhà đó lại không có khinh công siêu phàm như hắn, bọn họ vung về mà bỏ lên tường, nhưng ngay cả góc áo của người ta cũng không thể sờ tới được.

Hạ Tuyết Nghi đứng trên nóc nhà, ngược với ánh sáng, tạo thành một hình bóng ngạo nghễ trong ánh hoàng hôn.

Tóc và tay áo của hắn nhẹ nhàng đung đưa trong gió hoàng hôn, như thể hắn chính là một kẻ bất tử bị đẩy vào ải cô lập.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là người nào! !”

Dưới mái hiên, Ôn lão đại tức muốn hộc máu mà kêu lên.

Hạ Tuyết Nghi quay đầu, thanh âm thanh lãnh nói: “Ta đã nói, ta là Hạ Tuyết Nghi, tên hiệu là “Kim Xà Lang Quân”.

“Ngươi hôm nay không biết ta, không quan trọng, về sau sẽ nhận ra ta.”

Nói đến đây, thần sắc của hắn lạnh nhạt mà nhìn về phía đầu của Ôn lão lục, lạnh giọng nói: “Ôn gia các người, nghe cho rõ.

“Người này năm đó đã ô nhục tỷ tỷ của ta, giết hại một nhà năm người, cha mẹ, huynh trưởng của ta.

“Huyết hải thâm thù, phải trả lại gấp mười lần.”

“Hạ Tuyết Nghi ta từ hôm nay trở đi, sẽ làm ôn nhục mười nữ nhân của Ôn gia, giết chết 50 người trong nhà các người.

“Không đủ nơi này, thế không làm người!”

“.....”

Giờ này khắc này, ở ngoài màn hình, Lưu Vũ Trùng nhìn vào đôi mắt sắc bén như đao của Hạ Tuyết Nghi, trong lòng không ngừng rung mình.

Hắn há miệng thở dốc, vừa định khen ngợi kỹ năng diễn xuất của học trò để giảm bớt tâm trạng, nhưng đột nhiên phát hiện xung quanh mình có mấy người đã ngừng uống rượu, tất cả đều nhìn chăm chăm vào màn hình lớn.

Lưu Vũ Trùng quay đầu nhìn một vòng, bỗng nhiên phát hiện, nhà hàng đồ nướng ồn ào vừa rồi đã yên tĩnh như đang trong rạp chiếu phim.

Trong nháy mắt, ít nhất một phần ba số người nhìn vào bộ phim truyền hình đang chiếu trên TV.

Bầu không khí im ắng một cách kỳ lạ.

.....

“Hai tập mới của “Máu Đào Kiềm” thật sự rất tốt! Diễn xuất cũng không kém!”

Lúc thời gian điểm đến 9h tối, sau khi tập 8 của “Máu Đào Kiềm” vừa phát sóng xong, Hứa Trăn đã nhận được lời khen khích lệ từ thầy chủ nhiệm Lưu Vũ Trùng.

Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng ấm áp, còn lập tức gửi lời cảm ơn đến chủ nhiệm lớp.

Lúc này, Hứa Trăn cũng vừa xem xong tập 7 và tập 8.

Đêm nay, hắn xin phép bên trường học nghỉ một ngày, sau đó vội trở về căn chung cư của mình, cùng Kiều Phong và Chu Hiểu Mạn “Truy kịch”.

6 tập trước đó của “Máu Đào Kiềm” hắn còn chưa xem, bởi vì trong khoảng thời gian này, hắn thật sự rất bận.

Hiện giờ đã gần cuối năm, kỳ cuối kỳ lại sắp tới gần, hơn nữa đoàn phim “Tam Quốc” bên kia cũng gửi thông tin tới, kêu Hứa Trăn đến 15 tháng sau phải lập tức tiến tổ.

Vừa rồi, lúc xem kịch bản, trong đầu không ngừng chạy lời kịch của Chu Du.

Hắn vốn tưởng rằng chính mình sẽ tập trung vào lời thoại, thỉnh thoảng mới liếc nhìn lên TV.

Nhưng mà vạn nhất không nghĩ tới, hấn không thể thoáng rời mắt như vậy mà đã trực tiếp xem toàn bộ hai tập phim.

Sau đó Hứa Trăn phát hiện, chất lượng của bộ phim này ngoài ý muốn lại rất tốt.

Thời điểm quay “Máu Đào Kiếm” là một năm trước.

Theo lý thuyết, kỹ năng diễn xuất của hấn vào thời điểm đó so với hiện tại có sự chênh lệch rất lớn.

Khác không nói, đơn giản là cách đọc lời kịch, Hứa Trăn liền dám nói hiện tại chính mình có thể nghiền áp trình độ của thời kỳ Hạ Tuyết Nghi.

Nhưng mà, một hơi xem hết hai tập phim, hấn không những không cảm thấy màn biểu diễn lúc đó khó coi, mà còn cảm thấy có chút khó tin...

Bản thân mình lúc đó có thể diễn xuất tốt như vậy sao? ?

— Có phải vì hấn đã dành một tháng để viết tiểu sử của nhân vật, cho nên mới có thể hiểu rõ nhân vật Hạ Tuyết Nghi đến như vậy?

Có lẽ đi.

Hứa Trăn vẫn còn nhớ khi vừa quay xong “Máu Đào Kiếm”, hấn đã không thể hồi phục trong một thời gian dài, mà tâm trạng của hấn lại xuống thấp không thể giải thích được.

Thẳng đến hơn nửa tháng về sau, sinh hoạt một lần nữa trở về quỹ đạo, hấn lúc này mới dần dần phai nhạt nhân vật Hạ Tuyết Nghi này.

Giờ này khắc này, Hứa Trăn đang dùng thị giác của người xem để xem lại diễn xuất một năm trước của mình. Hấn chỉ cảm thấy đối phương vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, giống như lão hữu lâu ngày gặp lại, thân thiết nhưng lại có chút ngăn cách.

“Kiều ca.....” Sau khi tập 8 được phát sóng, Hứa Trăn thấy Kiều Phong cùng Chu Hiều Mạn đều không có mở miệng đánh giá, cho nên liền dò hỏi, “Như thế nào? Em cảm thấy nó rất ổn nha.”

Hứa Trăn đồng ý mà tự khen chính mình một phen.

Đúng vậy, hẳn xác thật cảm thấy rất ổn, xưa nay chưa từng ổn như vậy!

Chương 253: Khả Năng Kéo Ratings Của Hứa Trăn

“Còn ổn?”

Sau một lúc lâu, Kiều Phong mới hồi phục tinh thần lại, lầm bầm: “Cậu cảm thấy như vậy là ổn sao?”

Hứa Trăn nghe vậy thì sửng sốt, nói: “Như thế nào, không được?”

“Ngọa tào, cái này quả thực là rất tốt đó!” Kiều Phong kích động đến mức phun lời thô tục, “Cậu phát hỏa rồi, cậu tuyệt đối sẽ phát hỏa!”

“Chỉ trong một đoạn thời gian ngắn mà anh đã nhận cùng lúc 20 tin tức, tất cả đều là khen ngợi cậu!”

“Nhà phê bình điện ảnh! Truyền thông! Đại V! Người trong giới!”

“Có 4 cuộc hẹn phỏng vấn với cậu...À không, là 5!”

“Vậy mà cậu lại chỉ cảm thấy ổn thôi sao? ?”

Nhìn Kiều Phong quơ tay múa chân nói lời khen ngợi mình, Hứa Trăn gần như phát ngốc.

Tốt như vậy sao?

Hắn quay đầu nhìn về phía Chu Hiểu Mạn, hy vọng sẽ nhận được một chút đánh giá đúng trọng tâm hơn.

Nhưng mà, chỉ thấy Chu Hiểu Mạn ngày thường thanh tú, đoan trang, lúc này lại không ngừng xoắn xuýt trên sofa, trong miệng phát ra những âm thanh “Ngô ngô” vô nghĩa, nhìn qua trông giống như một con sâu bấp cãi bị tằm độc.

“Hiểu mạn tử?” Hắn chờ đợi nói, “Không phải tử nói lát nữa sẽ đi phát video gốc lên diễn đàn sao? Hiện tại còn chưa đi?”

Chu Hiểu Mạn xua xua tay, nói: “A Trăn, trước cậu đừng có nói chuyện!”

“Để tôi chìm đắm trong nhan sắc thịnh thế mỹ nam của Hạ Tuyết Nghi một lát, người thật như cậu sẽ phá hư cảm giác này!”

Hứa Trăn: “.....”

Không biết vì cái gì, cảm giác chính mình giống như bị ghét bỏ.

“Leng keng!”

Lúc này, âm thanh tin nhắn trong điện thoại báo tới, Hứa Trăn vội cầm lấy, liền phát hiện người gửi hóa ra là sư phụ nhà mình:

“Hạ thí chủ lệ khí quá nặng, sớm muộn gì cũng cần kinh văn của Phật gia, giải trừ ác nghiệp.”

Sau tin nhắn này, sư phụ còn gửi thêm một đường liên kết “Phổ Môn Quan Thế âm Bồ Tát”.

Hứa Trăn rất vui mừng vì cuối cùng sư phụ cũng có thể gõ được nhiều chữ như vậy, nhưng đồng thời cũng im lặng khi thấy sư phụ hình như đã nhập tâm quá sâu vào bộ phim.

Hắn vừa định có lệ hai câu, thì sư phụ lại gửi một đoạn tin nhắn tới:

“Có đoạn phim nào sau tập 8 không? Có thì gửi tới cho ta.”

Hứa Trăn: “.....”

Được rồi, là tôi suy nghĩ nhiều, người ta là cao tăng đắc đạo sao có thể bị nhập tâm.

Vài phút kế tiếp, Hứa Trăn lại nhận được không ít tin nhắn chúc mừng từ những người quen biết.

Không cần phải nói, đạo diễn Đỗ Thiên Sơn và bạn diễn Hà Tĩnh của “Máu Đào Kiếm”, cũng như Du Mi, Nhâm Bằng Phi, Chung Đào, những người đã từng hợp tác trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” trước đây, Tô Văn Bản và đám người Tiểu Dạng vừa hợp tác gần đây cũng đã sôi nổi khích lệ diễn xuất của Hứa Trăn trong “Máu Đào Kiếm”.

Ngoài dự đoán nhất chính là tổng đạo diễn Hoàng Hạc của Xuân Văn năm trước, cũng đã nhắn tin tới, trực tiếp dứt khoát chúc mừng một tập đầu tiên đột phá rating 4%.

Thật sự đột phá 4%?

Hứa Trăn khó có thể tin.

Thông tin từ miệng của các giám đốc nội bộ của CCTV chắc chắn không sai.

Nhưng... Tính đến tập thứ sáu, tỷ suất người xem trung bình của bộ phim này chỉ là 3,27% mà thôi.

Đúng vậy, 3,27% “Mà thôi”, là con số thực ra không hề thấp.

Mặc dù là được phát sóng trên tám bộ đương hoàng kim của CCTV, nhưng số liệu này cũng tuyệt đối không tính là khó coi.

Thế nhưng, ratings bình quân của một tập đã có thể phá vỡ 4%, đây hoàn toàn là một khái niệm khác!

Nói một cách đơn giản và thô bạo, trong suốt thời một năm, mới chỉ có ba bộ phim truyền hình đạt được con số này.

Ngay cả quán quân đương rating “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” trong kỳ nghỉ đông đầu năm cũng không đạt được thành tích này.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn đã nhận được số liệu chính xác về rating của “Máu Đào Kiếm”: 3,62% cho tập bảy và 4,03% cho tập tám.

Dù đã biết trước thông tin này, nhưng Hứa Trăn vẫn không khỏi mừng rỡ như điên.

Cùng lúc đó, Hàn Thanh Phong, nhân vật chính của “Máu Đào Kiếm”, hay còn gọi là nam diễn viên Viên Thừa Chí, cũng đã thông qua một ít con đường mà biết được, bộ phim truyền hình này đã rất ăn khách ở đại lục.

Hắn hứng thú bưng bưng hỏi người đại diện: “Thế nào, bên phía đại lục phản ứng về tôi như thế nào?”

Người đại diện nghĩ nghĩ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nói gì đây?

Nói người ta cảm thấy cậu vừa xấu lại vừa đen, bị Hứa Trăn đóng vai Kim Xà Lang Quân hạ gục trong nháy mắt?

Hay là nói, một số tài khoản công khai vô đạo đức đã bắt đầu viết những bài báo điên rồ như “Hứa Trăn là diễn viên chính

của “Máu Đào Kiếm” ...? ?”

Suy nghĩ một hồi, tốt nhất là không nên nói.

Việc nam chính bị nam phụ hạ gục trong nháy mắt cũng thường xuyên xảy ra, cậu về sau va chạm nhiều cũng sẽ thành thói quen.

Tốt xấu gì thì chúng ta cũng có nhiều xuất diễn.

....

Mặc dù Hạ Tuyết Nghi là nam chính số 2, nhưng trên thực tế, “Nam hai” này xét về tầm quan trọng mà nói, thì suất diễn của hắn không nhiều lắm.

Từ tập 7 đến tập 12, câu chuyện của Hạ Tuyết Nghi về cơ bản đã kết thúc.

Mặt sau chỉ còn sót lại một số cảnh quay lẻ tẻ.

Sau ba ngày cuồng hoan, ratings từ 3% lại nhiều lần tiếp cận đến gần 5%, cuối cùng dừng bước với 4.89%.

Sau đó, Hạ Tuyết Nghi offline và câu chuyện trở lại mạnh mẽ của Viên Thừa Chí, ratings tùy theo nhanh chóng hạ xuống, rất nhanh trở lại khoảng trên dưới 3%.

Kể từ đó, Hứa Trăn chính là người có tác động cao nhất trong việc kéo ratings của toàn bộ bộ phim.

Chương 254: Đi Quan Đông

Vài ngày sau, Hứa Trăn đã hoàn thành kỳ thi cuối cùng của học kỳ 1 năm thứ nhất và sẵn sàng chuẩn bị vào đoàn phim “Tam Quốc”.

Cùng lúc đó, trong một tòa nhà văn phòng ở thủ đô, hai người đàn ông trung niên đang tranh cãi về thông tin của Hứa Trăn.

“Máu Đào Kiếm có thể có nhân vật giả thiết trong đó, nhưng còn “Thiên Hạ Nhất Dao” thì sao?”

Trong đó một nam nhân trung niên nói: “Bộ “Thiên Hạ Nhất Dao” vào một năm trước, cũng ngay câu chuyện đơn của Hứa Trăn, ratings liền có tốc độ tăng cao.

“Nếu đây vẫn là vận khí thì tiết mục “Giang Sơn Như Họa” trong Xuân Vãn thì sao?”

“Không thể phủ nhận một số diễn viên sinh ra đã được khán giả ưu ái. Ngay khi hần xuất hiện, khán giả liền thích xem. Đây được gọi là “Có duyên với khán giả”.

“Ông không sợ bộ kịch của chúng ta sẽ không duyên với khán giả sao? Vậy dùng Hứa Trăn! Tôi cảm thấy không có vấn đề gì cả!”

Một người đàn ông trung niên khác dùng đầu bút chỉ vào tài liệu trong tay, cau mày: “Chỉ nhìn vào mối quan hệ với khán giả thôi thì chưa đủ, còn phải xem xét vai diễn có phù hợp hay không.

“Tôi thừa nhận, Hứa Trăn quả thực là một diễn viên rất tốt, có hình tượng, kỹ năng diễn xuất tốt, quan hệ với khán giả cũng tốt

“Nhưng cậu ta và Nhị thiếu gia khí chất chênh lệch quá lớn, hơn nữa tuổi tác cũng chênh lệch. Nếu để cậu ta đóng lão tam, thì cũng không kém nhiều lắm.

“Nhưng tôi đoán, cậu ta sẽ không muốn diễn lão tam.”

Người trước đó nói: “Ai nha, sao ông cứ nhắc quá vậy!”

“Trước cứ mời cậu ta thử vai lão nhị, sau khi xem qua thì mới biết có thích hợp hay không.

“Nếu cậu ta có thể diễn tốt thì không nói gì, còn nếu không được, ông cứ lấy vai lão tam ra lừa gạt cậu ta.

“Dù sao tới cũng tới rồi, mà bộ kịch này của chúng ta, cộng với đội hình, cậu ta diễn ai cũng đều không lỗi.”

Vừa nghe lời này, đôi phương lập tức sáng mắt lên.

Đúng rồi, tại sao tôi lại nghĩ tới nhỉ?

Thật là, làm người quá phúc hậu, thì nhất định không thể so với mấy lão cáo già gian thương kia!

.....

“A Trăn, chờ một chút, có kịch bản cho cậu đọc.”

Vào ngày 5 tháng 1, khi Hứa Trăn đang đọc lại lời thoại của Chu Du, thì Kiều Phong cầm theo một kịch bản mới vội vàng chạy tới và nói: “Hôm qua, đoàn làm phim đến mời cậu để thử vai. Anh đại khái đã xem qua kịch bản này vào buổi sáng, cảm thấy nó khá hay, cậu có thể thử xem.

“Hơn nữa, anh đã nhờ người hỏi qua, nhà tư sản đầu tư cho bộ phim này đã có nền tảng chính thức, “Căn chính miêu hồng”, chúng ta chỉ cần quay phim tốt, còn chuyện tương lai, khẳng định có thể lấy thưởng.”

(@ Căn Hồng Miêu Chính: chỉ những người có xuất thân gia đình tốt, là một cách nói trong thời kỳ cách mạng văn hóa. Đây là một từ ngữ chính trị thường thấy trong thời Mao Trạch Đông, cũng là cách nhấn mạnh xuất thân gia đình “đỏ hay không đỏ”, “chính hay không chính” trong thời kỳ chính sách cực tả hưng thịnh)

Hứa Trăn hỏi: “Là kịch bản có đề tài gì, cổ trang hay là hiện đại?”

Nghe thấy vấn đề này, Kiều Phong do dự một chút rồi nói: “Đều không phải, là kịch niên đại.

“Khoảng thời gian có lẽ là từ cuối triều đại nhà Thanh đến biến cố ngày 18 tháng 9, cậu có đề ý khi làm một bộ phim truyền hình niên đại hay không?”

Hứa Trăn tùy tay tiếp nhận kịch bản mà Kiều Phong đưa qua, lật đầu nói: “Đương nhiên không ngại, chỉ cần kịch hay, thì niên đại nào cũng được?

“Trước đây, em chỉ đóng kịch cổ trang, là vì không có nhà sản xuất nào đến mời em đóng các loại kịch đề tài khác mà thôi.

“Đương nhiên, chủ yếu cũng là do năng lực cá nhân của em có hạn, các loại kịch đề tài khác mới không tán thành em.”

Nói xong, hắn mở bìa mặt kịch bản ra.

Trên trang đầu tiên, một dòng chữ cái lớn, được in đậm, ngay lập tức đập vào mi mắt:

Đi Quan Đông.

Đi Quan Đông?

Nhìn thấy tiêu đề bộ kịch, Hứa Trăn có chút kinh ngạc.

Quan Đông, chính là phía đông của Sơn Hải Quan, thường dùng để chỉ vùng đất rộng lớn và màu mỡ ở phía đông bắc.

Mà “Đi Quan Đông”, đề cập đến một phong trào di cư lớn ở Đồng bằng Trung Nguyên, đặc biệt là ở Sơn Đông, nơi bị ảnh hưởng bởi thảm họa tự nhiên và nhân tạo vào đầu thế kỷ trước.

Chỉ đơn thuần nhìn vào tên của bộ kịch, Hứa Trăn đã cảm thấy bộ phim truyền hình này có lẽ sẽ là một kiệt tác sử thi kể về những sự kiện tiêu biểu trong một giai đoạn lịch sử cụ thể.

Tuy nhiên, kịch bản mà Kiều Phong vừa giao cho hắn không dày lắm, chỉ khoảng ba bốn trăm trang, không bằng kịch bản của một bộ phim truyền hình ngắn 30 tập như “Máu Đào Kiềm” hay “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Chẳng lẽ đây là kịch bản của một nhân vật nào đó?

Nghĩ như vậy, hắn mở “kịch bản” trong tay ra, sững sờ phát hiện nội dung của ba bốn trăm trang này chỉ là phần giới thiệu lý lịch và phân sơ lược của câu chuyện, mà nội dung chính văn thì một chữ cũng không có.

Hứa Trăn: “.....”

Thật đúng là “Sử thi” a, chỉ với bối cảnh giới thiệu đã dài như vậy! ?

Hứa Trăn ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Phong, hỏi: “Kiều ca, kịch bản bọn họ không gửi đến đây sao?”

Kiều Phong nói: “Không gửi, nói là kịch bản quá dài, có gửi cũng không có thời gian xem, cho nên chúng ta cứ nhìn qua bối cảnh rồi chuẩn bị sẵn sàng là được.

“Đến lúc đó bọn họ sẽ xuất ra một cảnh ngay tại hiện trường.”

Hứa Trăn hỏi: “Đoàn phim mời em thử vai nhân vật nào vậy?”

Kiều Phong chỉ chỉ vào một vị trí trong kịch bản, nói: “Con trai thứ hai của Lão Chu, Chu Truyền Võ.”

Chương 255: Mở Rộng Đề Tài

Nói xong, anh hơi do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Anh đã lén lút thăm hỏi qua, vai lão nhi này, căn bản bọn họ đã liên hệ với một số diễn viên khác, chẳng qua chỉ là chưa có quyết định cuối cùng.

“Lần này, đoàn phim kêu cậu qua, rất có thể không phải muốn để cậu diễn vai lão nhi, mà chỉ lấy cớ để lừa cậu đi diễn nhân vật khác.”

Hứa Trăn hơi giật mình nói: “Em còn chưa đọc kịch bản, lão nhi của Chu gia là nam chính sao?”

Kiều Phong lắc đầu nói: “Không phải, nam chính là lão gia tử Chu gia.”

“Nhưng lão nhi Chu Truyền Võ, có ba con trai, mà nhân vật này cũng có nhiều cảnh nhất trong bộ phim hơn nữa giả thiết nhân vật cũng rất xuất sắc.

“Cụ thể anh không nói nhiều, lát nữa cậu cứ xem rồi biết.

“Theo ý kiến cá nhân của anh, chúng ta sẽ cố gắng hết sức để thử bộ phim này, đồng thời có thể giành được nhân vật Chu Truyền Võ. Vai diễn này là tốt nhất, nếu tranh thủ không được...vậy cứ mặt dày mày dạn đi tranh.”

“Ha ha ha.....” Hứa Trăn không nhịn được cười khi nghe xong bước chuyện này.

Kiều Phong cũng bất đắc dĩ mà cười cười, buông tay nói: “Ai, không có biện pháp nha, lão đại của Chu gia là kẻ bất lực, lão tam là con cưng của gia tộc, đều không phải nhân vật xuất sắc gì, thật sự không hợp với cậu.

“Thế nhưng anh cũng không muốn bỏ lỡ bộ phim này, thiệt sự là rồi rắm...cậu có biết diễn viên nào đóng vai lão gia tử Chu gia không?”

Hứa Trăn hỏi: “Vị nào?”

Kiều Phong đáp: “Là Lý Vĩnh Bân lão sư!”

“A.....” Nghe thấy cái tên này, Hứa Trăn nhịn không được kinh hô một tiếng.

Pháo Ý của lão tử!

(@ ý chỉ phàn nàn về điều gì đó không thể dung thứ được)

Bảo bối, chúng ta thật sự có thể đóng vai phụ tử với Lý Vân Long sao? ?

Thật sự muốn diễn tốt!

Quả nhiên chính là tranh thủ không được, thì phải mặt dày đi tranh thủ!

Kiều Phong nói: “Hiện tại, cậu đóng rất nhiều phim truyền hình, nhưng các thể loại tương đối tập trung, đều là phim cổ trang, bối cảnh nhân vật cũng thiên về bối cảnh nam tử quý tộc, mỹ nam cổ trang.

“Cá nhân anh cảm thấy, thời gian xuất đạo của cậu cũng không còn dài, đã đến lúc chúng ta phải mở rộng loại hình đề tài, có như vậy mới lựa chọn được nhiều con đường sống trong tương lai.

“Bộ kịch “Đi Quan Đông” chính là một cơ hội tốt, kịch bản hoàn mỹ, bối cảnh thâm hậu, hơn nữa còn nhân cơ hội để học hỏi một số kiến thức từ Lý Vân Long...phi! Kỹ thuật diễn xuất của Lý Vĩnh Bân lão sư.

“Trước mắt, “Đi Quan Đông” có thể không mang lại lợi nhuận cao nhất, nhưng bộ phim này chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho sự phát triển sự nghiệp của cậu.”

Hứa Trăn gật gù đầu, biểu tình tán đồng với lời nói của kiêu Phong.

Gần đây, trước sự nổi tiếng của “Máu Đào Kiếm”, Hứa Trăn bất ngờ nhận được số lượng lớn các cuộc hẹn đóng phim truyền hình.

Hơn 90% trong số đó là phim cổ trang, thậm chí nhiều phim còn trực tiếp giao vai nam chính.

Hứa Trăn không muốn đóng vai nam chính sao?

Chắc chắn là muốn.

Nhân vật nam chính là cốt lõi của một bộ kịch, tất cả các tình tiết đều phục vụ cho nhân vật nam chính, hễ không cần lo lắng rằng diễn xuất của mình sẽ lắt át người khác và ảnh hưởng đến nhịp điệu của toàn bộ vở kịch.

Tuy nhiên, với vị trí hiện tại của Hứa Trăn, hẳn vẫn chưa đủ khả năng để đóng vai chính trong một ê-kíp sản xuất quy mô lớn, hợp đồng đóng nam chính mà hẳn có thể nhận là phim kinh phí nhỏ hoặc vai nam chính của đại nữ chủ kịch.

Hai loại vai này không phải là không thể nhận, nhưng Kiều Phong đã lật lại kịch bản từ đầu đến cuối, không có cái nào đạt trên tiêu chuẩn.

Anh biết rất rõ rằng Hứa Trăn hiện đang trong giai đoạn thăng hoa của sự nghiệp, mà đóng phim thì thiếu chứ không được ầu.

Thành tích của mỗi bộ phim mà Hứa Trăn đang tham gia sẽ có tác động rất lớn đến sự phát triển của hắn trong tương lai.

Vì vậy, mặc dù gần đây có tới năm sáu đoàn tiếp xúc với Kiều Phong, đến cuối cùng anh cũng chỉ chọn ra một bộ “Đi Quan Đông” để cho Hứa Trăn xem.

Mặt khác năm bộ kia trực tiếp bị người đại diện loại từ vòng gửi xe.

“Buổi thử vai là ngày 12 tháng này, cậu chỉ có thời gian một tuần để chuẩn bị.”

Kiều Phong cổ vũ nói: “Đừng tạo áp lực quá lớn, về cơ bản tất cả những diễn viên cạnh tranh với cậu đều còn trẻ, mà kỹ năng diễn xuất thì cậu tuyệt đối chiếm ưu thế.”

“Điều duy nhất gần như vô nghĩa là bối cảnh của nhân vật Chu Truyền Võ này hoàn toàn khác với khí chất và hình tượng của cậu.”

“Nhưng về việc điều chỉnh khí chất, anh tin cậu cũng đã có một số kinh nghiệm.”

Sau khi giải thích điều này, Kiều Phong nhếch miệng cười, nói, “Trong phân tích cuối cùng, hãy cố gắng hết sức và nghe theo số phận.”

“Dù sao cậu chỉ cần nỗ lực chuẩn bị cho buổi thử vai là được, những thứ khác cứ giao cho anh.”

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, từng người đi làm công việc chuẩn bị trong phạm vi trách nhiệm của mình.

....

Hứa Trăn đã mất một buổi chiều để đọc tài liệu của câu chuyện “Đi Quan Đông”. Đọc xong lần thứ nhất, hấn lại xem lần thứ 2. Đồng thời, lấy ra một vài tờ giấy lớn và ghi lại những manh mối logic của câu chuyện xưa.

Mãi đến hơn chín giờ tối, cuối cùng hấn mới thông suốt được những tuyến logic của “Đi Quan Đông”.

Hứa Trăn khép lại kịch bản, hồi tưởng lại câu chuyện vừa xem, trong lòng liên tràn đầy cảm xúc.

Chương 256: Giới Kịch Niên Đại

“Đi Quan Đông” quả thực là một kiệt tác sử thi, thời gian kéo dài như cả nửa thế kỷ, bối cảnh liên quan đến vùng đất rộng lớn từ đồng bằng Trung Nguyên đến Quan Đông g khiến người xem phải choáng váng. Các nhân vật, sự kiện điển hình để làm người xem có ấn tượng sâu sắc, từng màn nhân gian bi hài kịch kinh tâm động phách, rung động đến tâm can.

Đặc biệt là nhân vật lão nhị Chu Gia, Chu Truyền Võ.

Lần đầu tiên Hứa Trăn nhìn thấy rõ “Hồ quang của nhân vật” trên người các nhân vật trong phim truyền hình.

Từ lần xuất hiện ban đầu cho đến lần hạ màn cuối cùng, nhân vật Chu Truyền Võ đã có sự chuyển mình rõ rệt.

Làm thế nào để diễn giải sự thay đổi này là một thách thức mà Hứa Trăn chưa từng gặp phải trước đây.

Có một khái niệm trong lĩnh vực làm kịch được gọi là “Hồ quang nhân vật”.

Vậy “Hồ quang” là gì?

Nói một cách đơn giản, một nhân vật sẽ có một quỹ đạo thay đổi rõ ràng khi câu chuyện phát triển.

Mà Chu gia lão nhị, Chu Truyền Võ, chính là một nhân vật có hồ quang phi thường rõ ràng.

Hứa Trăn khẽ cau mày khi nhìn vào những manh mối logic mà hấn vừa kết luận trên tờ giấy.

Nhân vật Chu Truyền Võ này khi mới lên sân khấu thì có tính cách rất tệ, có thể nói là vừa ngốc vừa xấu.

Hắn cùng đệ đệ Chu Truyền Kiệt cùng học việc trong cửa hàng của Hạ gia, đệ đệ bung trà đổ nước, cái gì cũng đều làm, mà Chu Truyền Võ cả ngày dùng thủ đoạn gian dối, không hề nghiêm túc.

Hạ chương quây dùng tiền đồng thử nhân phẩm của hai huynh đệ, Chu Truyền Kiệt nhặt được tiền đồng, không chút do dự nộp lên cho chương quây, mà Chu Truyền Võ nhìn thấy tiền đồng, lại không chút do dự cất làm của riêng.

Chuyện này vẫn chưa tính xong, trong lúc thu thập đồ đạc, hắn nhìn thấy nhân sâm lâu năm của chương quây, sau đó trực tiếp lấy ăn như quả vật, dẫn đến hắn bị mất việc học nghề.

Mụ mụ của hắn vô cùng tức giận mà đánh hắn một trận, khiến Chu Truyền Võ ảo não, thế nhưng phản ứng của hắn không phải là thành thành thật thật làm người, mà là rời nhà trốn đi, lang bạt thiên địa.

Khi Hứa Trăn đọc đến chỗ này, thì hắn lập tức khó hiểu tại sao Kiều Phong lại muốn mình diễn vai Chu Truyền Võ.

Nếu hắn ta mà là con trai của mình, thì tám cây chổi một ngày cũng không đủ để đánh thẳng nhãi này.

Tuy nhiên, mạch truyện tiếp theo của Chu Truyền Võ đã vượt quá mong đợi của Hứa Trăn.

Cơ duyên vừa đến, hắn gia nhập quân đội.

Đầu tiên hắn liều mình để cứu tiểu đội trưởng, sau đó trung đội của họ đã bảo vệ toàn bộ trung đoàn sơ tán an toàn, có đóng góp to lớn về mặt quân sự.

Sau đó, do giỏi công phu và lòng trung thành, Chu Truyền Võ được Quách Tùng Linh đánh giá cao và trở thành đội phó đội cận vệ của mình, sau đó lại trở thành đội trưởng trung đoàn hộ vệ của vị thống soái trẻ tuổi.

Chu Truyền Võ đi vào quân đội, đã tìm thấy con đường đúng đắn để mở ra cuộc đời mình, một đường nhẹ nhàng lên mây, thăng chức rất nhanh.

Điểm thăng hoa tốt bậc của nhân vật này là: Khi quân đội Đông Bắc từng bước thất thủ và quân chủ lực từ bỏ chống cự, thì Chu Truyền Võ tự mình lãnh đạo trung đoàn độc lập, bất tuân mệnh lệnh của cấp trên, kiên trì đánh quân thù, thà chết còn hơn là làm nô lệ vong quốc.

Quá trình từng bước trưởng thành này khiến Hứa Trăn vừa sửng sốt vừa cảm động.

Trong cuộc đời của mình, Chu Truyền Võ đã tránh được con đường buông bỏ bản thân, tự học việc, tự đồn cây, đánh quỷ tử, bảo vệ quốc gia.

Đủ mọi khó khăn gian khổ đã dần xóa bỏ tính bướng bỉnh và nổi loạn trong hắn, “con thú sống” không đáng tin cậy này cũng dần được tái sinh và trưởng thành thành một đấng nam nhi cứng cáp.

Một nhân vật như vậy chắc chắn không dễ diễn xuất, hơn nữa viết tiểu sử nhân vật cũng có thể không đem lại hiệu quả cao.

Nhưng là vô luận như thế nào, thì đây cũng là một vai diễn đáng giá để thử sức.

Như Kiều Phong đã nói, phải cố gắng hết sức và nghe theo số phận, tất cả những gì Hứa Trăn có thể làm bây giờ là làm tất cả những gì có thể để chuẩn bị sẵn sàng với buổi thử vai và bày ra khía cạnh tốt nhất của mình.

.....

Vào sáng ngày 12, Hứa Trăn được thông báo và đến đoàn phim “Đi Quan Đông” để tiến hành thử vai.

Địa điểm thử vai mà đoàn phim thuê tạm thời nằm gần cửa phía đông ở thủ đô, chỉ cách căn hộ nơi Hứa Trăn thuê hai ngã tư, cho nên hắn liền trực tiếp đi bộ qua.

Khi Hứa Trăn đến nơi, thời gian vẫn chưa đến tám giờ rưỡi, còn hơn nửa tiếng nữa mới đến thời gian đã định.

Chỉ có ba người ngồi trong phòng chờ không lồ, hai nam một nữ, có vẻ như buổi thử vai hôm nay không chỉ có mỗi mình nhân vật Chu Truyền Võ.

Khi Hứa Trăn bước vào, cả ba cùng nhìn về phía hắn, có lẽ đã nhận ra hắn là ai, cho nên từng người đều gật đầu với hắn một

cái.

Hứa Trăn mỉm cười đáp lại, sau đó tìm một góc ngồi xuống, thản nhiên lật xem tiểu sử mà mình đã viết trong mấy ngày qua.

Chừng mười phút sau, lượng người trong phòng dần dần tăng lên, có người quen biết nhau nên thấp giọng nói chuyện phiếm, trong phòng chờ cũng dần dần vang lên tiếng nói chuyện thì thầm.

Hứa Trăn quay đầu nhìn một vòng, phát hiện mình hình như không quen biết ai.

Ban đầu hắn hơi khó hiểu, nhưng sau đó hắn liền hiểu ra: Trước giờ hắn vẫn luôn ở trong vòng kịch cổ trang, cho nên lúc nào cũng có thể gặp gỡ người quen.

Mà lần này đến thử vai của đoàn phim “Đi Quan Đông”, coi như lọt vào vòng quay của phim truyền hình niên đại, tất nhiên, sẽ không quen với những người trong giới này.

Chương 257: Hình Tượng Nhân Vật

“Kèo kẹt ——”

Một lúc sau, cửa phòng chờ lại bị đẩy ra, Hứa Trăn vô thức nhìn lên và phát hiện lần này lại có một người quen biết đến.

—— Đinh Tuyết Tùng!

Hứa Trăn nhướng mày.

Từ khi tạm biệt nhau trong đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu”, thì vị tiểu ca này đúng là rất lâu rồi không thấy mặt!

Nghe nói trước đây cậu ta tham gia vào một bộ phim truyền hình nhà Thanh, ratings không tồi, nhân khí cũng cao lên không ít, thế nhưng không nghĩ tới hôm nay lại gặp cậu ta ở chỗ này.

Đinh Tuyết Tùng cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức đem ánh mắt dời đi chỗ khác, làm bộ là không nhìn thấy hắn.

Nhưng mà hắn cúi đầu mới vừa đi ra ngoài không vài bước, nhú nhú mày, xoay người lại đi rồi trở về, biểu tình quật cường mà nhìn Hứa Trăn, thấp giọng nói: “Bên cạnh có người sao?”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Không có người.”

Đinh Tuyết Tùng vì thế liền làm bộ mặt hững hờ mà ngồi xuống bên cạnh Hứa Trăn.

Hứa Trăn thấy thế, nhoen miệng cười, tiếp tục cúi đầu xem tiểu truyện của mình, chứ cũng không nói chuyện với cậu ta “Cậu đến thử vai nhân vật nào, Truyền Kiệt sao?” Một lúc lâu, Đinh Tuyết Tùng mới chủ động mở miệng hỏi thăm.

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Không phải, vai tôi thử là Truyền Võ?”

Đinh Tuyết Tùng nhú mày nói: “Truyền võ không phải đã định rồi sao?”

Hứa Trăn nghe vậy thì sửng sốt, nói: “Chuyện khi nào? Định ai?”

Đinh Tuyết Tùng nhìn một vòng xung quanh, thấp giọng nói: “Tề Khôi, mới tốt nghiệp Kinh Anh, có quen biết không?”

Hứa Trăn lắc lắc đầu.

Hắn đã nghe Kiều Phong nói rằng đoàn làm phim “Đi Quan Đông” đã có một ứng cử viên yêu thích cho nhân vật Truyền Võ, nhưng hắn lại chưa bao giờ nghe rằng nó đã được quyết định.

Điều này làm cho hắn không khỏi có lo lắng sốt ruột.

Vậy khi mình đến đây lần này, có phải thật sự là bị đoàn phim lừa không? Trên thực tế, đạo diễn muốn hắn đóng vai lão tam Truyền Kiệt?

Mà lúc này, Đinh Tuyết Tùng cũng là thập phần lo lắng.

Chẳng lẽ Hứa Trăn là cố ý nói Truyền Võ, nhưng trên thực tế hắn cũng là tới thử vai Truyền Kiệt?

Lại đụng vào hắn?

Ai! Chỗ nào cũng có hắn, đúng là dây dưa không xong!

“Ong ong ong.....”

Hai người mới vừa hàn huyên không tới hai câu, thì di động trong túi của Hứa Trăn rung lên.

Hắn lấy nhìn xem, liền phát hiện người gọi tới lại là Nhâm Bằng Phi.

Y tìm tôi có chuyện gì?

Từ sau thời kỳ “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, Nhâm Bằng Phi bị phanh phui chuyện tình cảm cá nhân, cho nên vị đại ca này đã rất lâu không xuất hiện trong tầm nhìn của công chúng.

Cũng có nghe nói y tự kinh doanh và thành lập công ty, nhưng công việc cụ thể thì hắn cũng không biết là gì.

Hứa Trăn cầm lấy điện thoại di động, đi ra khỏi phòng chờ, trên hành lang kết nối điện thoại.

“Uy, bằng ca?”

“A Trăn, anh đoán cậu lúc này đã thức dậy rồi, đang bận sao?”

“.....”

Sau một phen thăm hỏi đơn giản, Nhâm Bằng Phi đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói gần đây, đoàn phim “Đi Quan Đông” đã liên lạc với cậu?”

Hứa Trăn nghe vậy liền ngẩn ra, nhìn nhìn chung quanh đám người đang lui tới, thấp giọng nói: “Không thể nói là liên lạc, chỉ là mời tôi đi thử vai mà thôi.

“Làm sao Bằng ca biết chuyện này?”

Nhâm Bằng Phi ha ha cười, nói: “Đạo diễn Trương Tân Kiệt đã từng làm việc với anh trước đây, người ta vừa rồi có gọi đến để hỏi thăm tình hình của cậu.

“Anh đoán là hắn muốn tìm diễn viên cho bộ phim “Đi Quan Đông”.”

Hứa Trăn nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Nhâm Bằng Phi phát ra từ loa điện thoại, thì liền vội vàng hạ thấp giọng âm thanh của điện thoại xuống, trầm giọng hỏi: “Trương đạo nói như thế nào?”

Nhâm Bằng Phi đáp: “Nghe ý tứ của hắn thì hắn là muốn dùng cậu, nhưng lại chưa quyết định được sẽ cậu nhân vật nào.

“Có lẽ là muốn gặp mặt để xem xét rồi mới quyết định.”

“Khả năng yêu cầu gặp mặt nhìn xem mắt duyên lại làm quyết định đi.”

Hứa Trăn vừa nghe xong lời này, tức khắc trong lòng hiểu rõ: Trương đạo đại khái là đang do dự lão nhị cùng lão tam đây mà.

Nói cách khác, diễn viên cho lão nhị Chu Truyền Võ hiện tại còn chưa định xong, chính mình còn có cơ hội tranh thủ!

Nhâm Bằng Phi nói: “Anh chưa xem kịch bản của “Đi Quan Đông” cho nên không biết hẳn đang phải vật lộn với những nhân vật nào.

“Anh chỉ đơn giản là chia sẻ với cậu kinh nghiệm của mình trong buổi thử vai.”

Hứa Trăn nói: “Bằng ca cứ nói.”

Đầu bên kia điện thoại, Nhâm Bằng Phi cười có chút ngượng ngùng: “Để ca ca cậu thổi vài lời trước.

“Anh có thể đi đến ngày hôm nay, mọi người đều biết, trên cơ bản chính là dựa vào sự thành công của các bộ truyền hình liên tiếp.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, làm sao anh có thể bắt được các nhân vật đó?

“Luận về kỹ năng diễn xuất, thực lực như thế nào tự mình hiểu rõ, đồng thời anh cũng chưa thể xếp ngang hàng với các diễn viên cùng thời của mình.”

Nói tới đây, Nhâm Bằng Phi hơi hơi tạm dừng vài giây, rồi lại nói: “Nhưng, cậu phải biết rằng một chuyện: Thử vai kỳ thật không xem kỹ năng diễn xuất.”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ngơ, nói: “Vậy thì nhìn cái gì?”

Nhâm Bằng Phi nói: “Xem cậu có giống với hình tượng nhân vật hay không.”

Lời này vừa ra, Hứa Trăn tức khắc ngây ngẩn cả người.

Hắn nắm di động, suy nghĩ về những lời Nhâm Bằng Phi vừa mới nói, chỉ cảm thấy lớp giấy cửa sổ trước đó che mắt hắn

đường như đã bị chọc thủng một lỗ, phản phát có ánh sáng chiếu qua lỗ thủng đến trước mặt hắn.

Chương 258: Máu Chốt Của Buổi Thử Vai

Sự thật mà Nhâm Bằng Phi nói nghe rất đơn giản.

Tuy nhiên, nếu không được ai nhắc đến, nhiều bạn trẻ mới vào nghề sẽ không hiểu.

Hứa Trăn mấy ngày nay chuẩn bị cho “Đi Quan Đông”, mặc dù vừa viết tiểu sử nhân vật, vừa cố gắng tìm hiểu cảm xúc của Chu Truyền Võ, nhưng phương hướng chuẩn bị của hắn vẫn là dựa vào thực lực mà thể hiện...trong lòng vẫn nghĩ, làm thế nào tận dụng thời gian để có thể phơi bày hết thực lực của bản thân ra.

Bây giờ, sau khi Nhâm Bằng Phi đề cập đến một điểm như vậy, hắn mới nhận ra rằng tâm lý này đã đi chệch hướng.

Đầu bên kia điện thoại, Nhâm Bằng Phi tiếp tục nói: “Ví dụ, cậu đã nghe câu chuyện về buổi thử vai của Quan Nhị Gia hay chưa?”

Hứa Trăn nói: “Chưa nghe nói qua, đó là câu chuyện gì?”

Nhâm Bằng Phi chỉ đơn giản là thuật lại: “Phiên bản cũ của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, sau khi Lục tiên bối hóa trang thành Quan Công, hắn bước đến phòng thử vai, không nói một lời, mà trực tiếp chấp tay nói một câu “Quan mỗ đến muộn” !

“Khí thế này, phong cách này, lập tức khiến các đạo diễn đều phải sửng sốt, ngay lập tức quyết định chọn hắn.”

Nói đến đây, Nhâm Bằng Phi nhẹ nhàng cười: “Cậu nói xem, một câu “Quan mỗ tới muộn” có thể bày ra kỹ thuật diễn xuất gì à?

“Đạo diễn đồng ý dùng hắn, chính là bởi vì nhìn thấy Lục tiên bối quá giống Quan Công.

“Tất nhiên, sự thật chứng minh, đây là một lần tuyển diễn viên phi thường thành công, khản giả đều vô cùng tán thành phiên bản Quan Nhị Gia này.

“Hơn nữa, lý do để mọi người công nhận không phải vì kỹ năng diễn xuất của hắn mà đều giống nhau, chính là việc hắn quá giống “Quan Công”.”

Hứa Trăn trầm ngâm gật đầu và đồng ý.

Nhâm Bằng Phi tiếp tục nói: “Kỹ thuật diễn xuất tự nhiên không thể thiếu, nhưng càng mấu chốt hơn chính là diễn viên có “Độ phù hợp” với nhân vật.

“Cậu giống nhân vật hay không, đạo diễn có thể cảm nhận được mức độ phù hợp với hình tượng nhân vật hay không, điều này còn quan trọng hơn diễn xuất của cậu, thậm chí là rất quan trọng.

“Nếu muốn nhận được một vai diễn, cậu nên tập trung vào việc làm sao để nắm bắt được đặc điểm của nhân vật, chứ không phải làm thế nào để nhập vai.

“Cậu hiểu tôi nói chứ?”

Hứa Trăn nghe xong thì liên tục gật đầu, nói: “Bằng ca, tôi hiểu được.”

Nói xong lời này, Nhâm Bằng Phi ngược lại cười nói: “Anh nói như vậy cũng không phải để cậu học mấy thứ xấu xa.

“Kỹ năng diễn xuất là nền tảng của cuộc đời một diễn viên, không có nghi ngờ gì về điều này.

“Nhưng, cậu phải hiểu những gì cậu đang làm và tìm ra mấu chốt của vấn đề, để có thể kê đơn thuốc phù hợp.

“Chỉ bằng diễn xuất mà đi tranh nhân vật, việc này không khác gì treo cây tìm cá.

“Thành thật mà nói, theo anh, kỹ năng diễn xuất hiện tại của cậu đã đủ dùng trong giới phim truyền hình.

“Nếu nhân vật dưới 30 tuổi mà cậu vẫn không bắt được, tin anh đi, đây tuyệt đối không phải do kỹ năng diễn của cậu không tốt.”

“....”

Hai người nói ngắn gọn về chủ đề này một hồi, sau đó liền cúp điện thoại.

Hứa Trăn nhìn thời gian, còn chưa tới 10 phút nữa là 9 giờ, vì vậy hắn vội vàng vào toilet, sau đó mười quay lại khu vực đợi ban này.

Ngồi vào chỗ của mình, Hứa Trăn suy nghĩ về những gì Nhâm Bằng Phi vừa nói, cảm giác giống như vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ.

Hắn nhớ lại kỷ niệm đi thử vai của mình trong hai năm qua.

“Lão Nam Hải” thì không cần phải nói, vì lúc đó mình và Thẩm Đường là hai diễn viên đã xuất đạo duy nhất trong lớp.

“Ôn Lương Châu” và “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” càng không cần phải nói, dù sao mình cũng là “Con trai ruột” của nhà chế tác.

“Máu Đào Kiếm” là nhờ vào giá cả thị trường mà chiến thắng, chuyện này hiện giờ đã trở thành trò cười nổi danh trong nghề...

Hứa Trăn nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện, chính mình cứ nhiên không có bất luận nhân vật nào là giành được bằng thuần kỹ năng diễn xuất

Khi dàn diễn viên “Tam quốc diễn nghĩa” phân vai, rõ ràng hắn đã thử vai Triệu Vân, nhưng lại bị đạo diễn chọn vào vai Chu Du một cách vô tình, nguyên nhân vì hắn giống Chu Du;

Lâm Huệ Mỹ chỉ gặp hắn một lần trong dàn diễn viên của “Tuyệt Đại Song Kiều”, và căn bản không cần thử vai, liền trực tiếp để hắn diễn Ngọc Lang Giang Phong.

Về sau, trong buổi chụp ảnh tạo hình, Hứa Trăn lại có dịp đụng hàng với Hạ Tuấn Ninh, mà hình tượng so với hắn ta càng phù hợp hơn, vì thế mới có cơ hội đoạt nhân vật Hoa Vô Khuyết từ trong tay của Hạ Tuấn Ninh.

Diễn hình nhất, chính là “Dạ Vũ Giang Hồ”.

Vào thời điểm đó, Hứa Trăn và Đinh Tuyết Tùng đã thử vai ngay trước mặt mọi người, lúc đó Hứa Trăn hoàn toàn không thể diễn xuất được nên đã trực tiếp sao chép phần trình diễn của Đinh Tuyết Tùng.

Cuối cùng, Hứa Trăn đã đánh bại Đinh Tuyết Tùng và giành được thành công vai Tuyết Trúc, đó có phải là do kỹ năng diễn

xuất của hắn hay không?

Rõ ràng là không.

Đó là do hắn quá giống hòa thượng bên kia.

Cho nên nói, cuộc điện thoại mà Nhâm Bằng Phi gọi cho chính mình vừa rồi thực sự đã tiết lộ sự thật của buổi thử vai:

Trong trường hợp không có thao tác hộp đen, chìa khóa để gây ấn tượng với đạo diễn chính là vai diễn “phù hợp với nhân vật”.

“Tổ Chu Truyền Võ, số 1, mời theo tôi đến phòng thử vai!”

Hứa Trăn đang ở trên chỗ ngồi cân nhắc, bỗng nhiên nghe thấy có nhân viên công tác gọi tên, hóa ra, buổi thử vai đã chính thức bắt đầu.

Mọi người quay đầu lại tìm, một lúc sau liền nhìn thấy một thanh niên rắn chắc đầu đội mũ nồi đứng dậy đi về phía cửa.

Chương 259: Sạch Sẽ

Hứa Trăn lắng nghe những lời bàn tán của những người xung quanh thì biết người này chính là Tề Khôi, người mà Đinh Tuyệt Tùng vừa nói là được “nội bộ điều động” để biểu diễn võ thuật.

Hắn ngồi ở trong một góc, đại khái đánh giá người này một phen.

Làm sinh viên tốt nghiệp Kinh Ảnh, diện mạo của Tề Khôi chỉ có thể tính là đoan chính, chứ không quá xuất sắc.

Mắt nhỏ, mũi tẹt, mặt hình chữ điền, khoảng cách giữa hai mắt hơi rộng tạo cảm giác chân thật, giản dị.

— Người này xác thật có phần giống Chu Truyền Võ.

Chính xác mà nói, hắn ta rất giống với những người trẻ tuổi “Đi Quan Đông” trong bối cảnh thời đại đó.

Hứa Trăn lấy ra di động, dùng màn hình chụp lại khuôn mặt của mình, cảm giác có chút chột dạ.

Năm nay, hấn vẫn cố tình trang điểm kiểu “Con người cứng rắn” góc cạnh rõ ràng, và kiểu tóc cạo tròn.

Nhưng hoá trang không phải dịch dung, Hứa Trăn tự mình hiểu lấy: Chính mình cùng “Chu truyền võ” được miêu tả trong kịch bản, đích xác tồn tại chênh lệch nhất định.

Liệu khoảng cách này có thể được bù đắp bằng kỹ năng diễn xuất hay không, hấn không thể biết được, chỉ có thể do đạo diễn đánh giá.

Cảm giác “chưa được tin tưởng” về nhân vật này khiến Hứa Trăn rất bất an.

“Tổ Chu Truyền Võ, số 2, tới rồi sao?”

Chỉ chốc lát sau, nhân viên công tác một lần nữa đi ra, kêu số thứ tự tiếp theo.

Hứa Trăn hít sâu một hơi, đứng dậy, lại lần nữa hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

Hấn thực may mắn khi bản thân được xếp ở vị trí số 2, điều này ít nhất cho thấy đoàn làm phim lạc quan hơn về hấn.

Người phụ trách gọi số thứ tự là một cô gái có vẻ ngoài trẻ trung, nhìn qua tuổi không quá lớn.

Trên đường đến phòng thử vai, cô gái lén lút liếc nhìn Hứa Trăn phía sau, đi chậm lại một chút, nói nhỏ: “Khi vào phòng, cậu sẽ thấy người đàn ông mập mập đang ngồi ở giữa, chính là Vương Giản Xuyên, là đạo diễn casting.

“Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt ngồi ở vị trí trong cùng.

“Nếu lát nước Vương đạo nghi ngờ cậu thì cũng đừng hoảng hốt, lời của ông ta nói không tính.

“Trương đạo mới là người cuối cùng quyết định.”

Nghe được lời này, Hứa Trăn sững sốt, vội vàng cảm tạ đối phương.

Cô nương hơi hơi mỉm cười, tăng tốc độ, một lần nữa kéo rộng khoảng cách giữa cô và Hứa Trăn.

9h20 sáng, buổi thử vai đầu tiên của tổ Chu Truyền Võ đã kết thúc.

Đạo diễn tuyển chọn (Casting) Vương Giản Xuyên ngồi ở vị trí giám khảo chính, nhìn xuống lý lịch trên tay của Tề Khôi, nói: “Hình ảnh rất vừa vặn, kỹ năng diễn xuất của hắn cũng rất xuất sắc, tôi cảm thấy cậu thanh niên này không tồi.”

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt ngồi ở ghế trong cùng, sau một lúc suy nghĩ, mới nói: “Nhìn kỹ rồi hắn quyết định, biết đâu sẽ có bất ngờ.”

Vương Giản Xuyên không tỏ ý kiến, đặt sơ yếu lý lịch của Tề Khôi sang một bên, và cầm thông tin của nam diễn viên thứ hai.

“Hứa Trăn.....”

Vương Giản Xuyên bĩu môi.

Ban đầu lúc ông ta sàng lọc diễn viên, cũng không quá suy xét nhiều đến Hứa Trăn, đều là do tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt một hai phải ngành nhét vào.

Mặc dù sự nổi tiếng gần đây của “Máu Đào Kiếm” đã khiến thanh niên này trở nên nổi tiếng, nhưng Vương Giản Xuyên cho rằng khí chất và hình tượng của Hứa Trăn quá xa so với chủ đề của “Đi Quan Đông”, mà nếu cố chấp sử dụng đối phương, nhìn qua sẽ không được nhất quán.

Nếu phải nói, ông ta cảm thấy Hứa Trăn có thể đóng vai nguyên soái trẻ tuổi hoặc Quy Điền Nhất Lang.

Nhưng hai vai diễn này quá mức phụ, người ta khẳng định không muốn diễn.

Về phần lão tam Chu Truyền Kiệt...

Ăn ngay nói thật, nếu Vương Giản Xuyên có đủ sức để quyết định, thì ngay cả Truyền Kiệt, ông ta cũng không giao cho Hứa Trăn.

—Nếu để Hứa Trăn diễn Truyền Kiệt, vậy sẽ quá dìm hàng nhan sắc của Truyền Võ và Truyền Văn.

Không có biện pháp, cái đẹp và cái xấu của con người đều sinh ra ở hai mặt đối lập.

Ông ta không thể tưởng tượng được, sẽ như thế nào nếu phong cách của Hạ Tuyết Nghi hay Hoa Vô Khuyết bị trộn lẫn vào

đội hình “Đi Quan Đông”.

“Đang đang đang!”

Đúng lúc ông ta đang suy nghĩ thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

“Mời vào!”

Vương Giản Xuyên xoa xoa thái dương, ngồi ngay ngắn lại.

Một lúc sau, một thanh niên dáng người cao gầy đĩnh bạt từ ngoài bước vào.

Hắn xoay người đem cửa đóng lại, bình tĩnh mà đi đến không gian trống ở giữa phòng, hơi hơi khom người nói: “Các vị lão sư hảo, tôi là Hứa Trăn, năm nay 20 tuổi, đến thử vai Chu Truyền Võ.”

Nghe thấy loạt lời giới thiệu này, Vương Giản Xuyên hơi giật mình.

Ông ta ta ngẩng đầu nhìn người thanh niên trước mặt, sau đó nhìn ảnh chụp sơ yếu lý lịch trên tay, không khỏi nheo mắt lại.

Ái chà?

Có vẻ như nó khác xa với những gì ông ta tưởng tượng?

Vương Giản Xuyên chống cằm, nghiêm túc đánh giá cậu thanh niên trước mặt:

Đầu tóc tròn trịa, đường nét khuôn mặt rõ ràng, đôi mắt sâu và trong veo, trên mặt nở nụ cười sang sảng.

Nước da của hắn rất trắng, nhưng không có một chút bột son phấn, rất tự nhiên và tươi mát.

“Sạch sẽ” - đây là ấn tượng đầu tiên của Vương Giản Xuyên đối với Hứa Trăn.

Mặc dù vẫn có một khoảng cách nhất định giữa hình tượng của hắn và Chu Truyền Võ trong bộ kịch, nhưng ít nhất hắn đã chuyển từ thời cổ đại sang thời hiện đại một cách thành công, từ gươm giáo chuyển sang đồng ruộng.

Nếu mặc trang phục và trang điểm phù hợp, xét về khí chất, Hứa Trăn có thể đóng phim thể loại niên đại.

Ít nhất thì cũng không sao khi đóng vai một thanh niên có học thức hay gì đó.

Chương 260: Nhất Định Phải Là Chu Truyền Võ

Sau khi nhìn thấy người thật, ấn tượng của Vương Giản Xuyên đối với Hứa Trăn tốt hơn một chút, ông ta cũng không còn phản kháng như trước nữa.

Ông ta chớp chớp mắt, từ trên bàn cầm một sấp giấy mỏng, đi phía trước một bước, nói: “Đây là kịch bản của cậu, mau xem đi, chúng ta cho cậu 3 phút để chuẩn bị.”

Hứa Trăn tiến lên tiếp nhận sấp giấy mỏng, chỉ thấy, phân đoạn ngắn thử vai hôm nay là một đoạn nhỏ trong câu chuyện xưa”

Mụ mụ mang theo Chu Truyền Võ và Chu Truyền Kiệt đi đến chỗ Hạ chương quây, để mong ông ta có thể nhận hai đứa nhỏ làm học trò.

Hạ chương quây yêu cầu hai người bọn họ viết một bức tự, dựa theo nét chữ mà nhận khách lệ của mọi người. Chữ của Chu Truyền Võ rất xấu, còn bị Hạ chương quây cười nhạo một phen.

Lời kịch không nhiều lắm, Hứa Trăn nhìn lướt qua liền có thể nhớ kỹ.

Hắn thả sấp giấy trên bàn rồi nói: “Đạo diễn, có thể bắt đầu rồi.”

Vương Giản Xuyên nhướng mày.

Nhanh như vậy?

Liếc mắt một cái đã có thể nắm bắt được?

Vương Giản Xuyên nhìn hắn thật sâu, cũng không muốn hỏi gì thêm mà chỉ nói: “Được rồi, bắt đầu đi, tôi sẽ hỗ trợ cậu.”

Dứt lời, ông ta hắng giọng, đọc lời thoại trên kịch bản:

“Truyền Võ à, người thân là ca ca, nhưng nét chữ này này của người, ta thật sự không dám tán thưởng.”

Ở phía đối diện, Hứa Trăn bủ môi, lẩm bẩm nói: “Hạ chương quây, ngài thu học trò cũng không thể chỉ xem mỗi nét chữ được a.

“Chuyện viết chữ, tôi xác thực không bằng Truyền Kiệt, nhưng về quyền cước, tôi lại rất am hiểu!”

Khi nói lời này, cảm xúc trên mặt nhanh chóng từ tự ti chuyển sang tự phụ, vô cùng tự tin mà hất cằm nói: “Luận về quyền cước, thì nguyên trấn này không ai có thể bằng tôi đâu!”

Nhắc tới quyền cước, đôi mắt Hứa Trăn bỗng nhiên liên sáng lên, hấn hưng phấn mà nói: “Chờ, tôi sẽ thể hiện một chút cho ngài thấy.”

Nói xong, hấn liền hào hứng đi tìm chỗ để đánh quyền.

“Ai ai ai, hảo hảo hảo.....” Vương Giản Xuyên mắt nhìn hấn nhất định phải đánh quyền, thì vội vàng chặn lại nói, “Tiểu tử, không cần, không cần.”

Hứa Trăn thấy ông ta ngăn mình lại, sắc mặt liền nôn nóng nói: “Hạ chương quây, ngài nhìn xem đi, ta đánh quyền rất tốt, lại có thể đấu vật, còn có thể dùng đại đao!”

Vương Giản Xuyên dở khóc dở cười nói: “Cửa hàng nhỏ của ta không cần dùng đại đao.”

Hứa Trăn hút hút cái mũi, nghiêm trang nói: “Vậy ngài có yêu cầu không? Ngài có muốn dùng tôi như một con trâu không, tôi thật sự có sức lực rất tốt đó!”

“Phốc.....”

Cách đó không xa, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt nhìn một màn này, nhin không được cười lên tiếng.

Đoạn biểu diễn của Hứa Trăn...nói như nào đây, rất có cảm giác hài hước.

Hấn rõ ràng là một người thanh niên có học thức và hiền lành, nhưng một khi mở miệng, lại một kẻ cộc lốc.

So với đôi mắt xanh biếc bề ngoài kia, thì cảm giác tương phản bất ngờ này càng khiến người xem không nhin được cười.

Rất nhanh, đoạn biểu diễn đã kết thúc.

Vương Giản Xuyên vừa muốn mở miệng, thì Trương Tân Kiệt ở bên cạnh lại giành trước lời trước, hỏi: “Hứa Trăn, phía trước chia người kịch bản đại cương người xem qua sao?”

Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía Trương Tân Kiệt, gật đầu nói: “Xem qua.”

Trương Tân Kiệt hỏi: “Cậu cảm thấy kịch bản “Đi Quan Đông” như thế nào?”

Hứa Trăn thái độ thành khẩn nói: “Tôi phi thường thích, chính bởi vì thích, cho nên tôi mới đến đoàn phim “Đi Quan Đông” để thử vai.”

Trương Tân Kiệt lại hỏi: “Vậy giữ hai nhân vật Chu Truyền Võ và Chu Truyền Kiệt, cậu thích nhân vật nào hơn?”

Nghe được lời này, Hứa Trăn ần ần cảm giác có chút không ổn.

Chính mình rõ ràng đã lựa chọn Truyền Võ, đạo diễn còn hỏi như vậy, xem ra, đoạn biểu diễn vừa rồi cũng không có thể khiến ông ta tán thành!

“Tôi.....”

Hứa Trăn do dự một lát, cắn răng một cái, không có lựa chọn hạ thấp tư thế, mà là nói thẳng: “Tôi lần này tới, chính là vì nhân vật Truyền Võ, còn những nhân vật khác không có suy xét quá.”

Trương Tân Kiệt nghe hắn nói như vậy, khe khẽ thở dài, cười nói: “Hảo, tôi đã hiểu ý của cậu.

“Như vậy, cậu đi về chờ trước, kế tiếp có chuyện gì tôi sẽ thông báo với người đại diện của cậu, được không?”

Nghe được lời này, Hứa Trăn trong mắt hiện lên một tia tiếc nuối.

Hắn lễ phép mà cười, cúi đầu chào các giám khảo có mặt và rời khỏi phòng thử vai.

....

Khi Hứa Trăn đã đi xa, các giám khảo trong phòng thử vai lập tức bắt đầu thảo luận.

“Diễn xuất thực sự rất tốt, tốt hơn cả Tề Khôi nữa,” Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt dẫn lời đầu tiên nói, “Một loạt những thay đổi trong biểu cảm vừa rồi rất thú vị. Ít có diễn viên nào cùng thể hệ với hần có được linh tính như vậy.”

Đạo diễn tuyển chọn Vương Giản Xuyên lắc lắc đầu, nói: “Nhưng vẫn không giống.

“Nếu hần có thể chấp nhận việc xấu xí, tôi nghĩ lão tam, Chu Truyền Kiệt, miễn cưỡng có thể.

“Còn nữa, có thể chấp nhận xấu xí...” Trương Tân Kiệt cười gượng nói, “Ông không nghe ý tứ của hần sao? Dù ông không cho hần giả xấu, hần cũng không muốn diễn vai Chu Truyền Kiệt.

“Hần chính là vì Chu Truyền Võ nên mới tới đây.”

Trương Tân Kiệt dùng đầu bút gõ vào tờ giấy, lắc đầu bất lực và nói:” Chúng ta hãy thảo luận trước, không thể thay đổi kịch bản và điều chỉnh vai diễn của Chu Truyền Kiệt?

“Hay bồi thường thêm thù lao đóng phim?

“Tính toán, chúng ta cứ tiếp tục thảo luận, còn hiện tại cứ tiếp tục xem đã.”

Chương 261: Lại Là Cậu? ?

Ra khỏi phòng thử vai, Hứa Trăn càng nghĩ càng cảm thấy hụt hẫng.

Phân đoạn vừa rồi là giai đoạn đầu Chu Truyền Võ vừa ra sân.

Nếu là ở giai đoạn sau, sau khi Chu Truyền Võ được quân đội mài giũa và dần trưởng thành, thì Hứa Trăn tự tin có thể diễn xuất tốt hơn.

Ai, nhưng chuyện này sao có thể xảy ra được....

Tìm một môi quan hệ riêng tư và thử một cảnh khác?

Hay lát nữa, hần đi chặn cửa của tổ đạo diễn”

Hứa Trăn thật sự không giỏi lắm những mảnh khoe phụ này, nhất thời không nghĩ ra biện pháp gì để gây chú ý.

Có lẽ nên hỏi Kiều ca, xem anh ấy có biện pháp gì tốt hay không.

Nghĩ như vậy, hấn móc di động ra, và đi loanh quanh khách sạn nơi hấn vừa thử vai.

Tuy nhiên, trước khi cuộc gọi được kết nối, hấn đã thấy một thanh niên hơi bụ bẫm trong bộ quân phục màu xanh xám bước ra khỏi khách sạn, vừa đi vừa lớn giọng mà kêu lên: “Này, không được, căn bản không thể được, hoàn toàn không thể trộn lẫn vào.

“Bạn có biết cùng nhóm thử vai với tôi là ai không?

“Tề khô, Hứa Trăn!”

“Một người là chuyên gia kịch niên đại, một người là minh tinh đang nổi tiếng!

“Người ta có lai lịch gì, mà tôi có lai lịch gì?

“Đạo diễn nào có tâm tình mà xem tôi biểu diễn a.”

Vừa nói, người nọ vừa thở dài: “Đúng vậy, tên tôn tử Triệu Lỗi này, làm thế nào cũng bắt tôi phải mặc quân trang của Đông Bắc tới, kết quả thì sao, đây là đi thử vai chứ không phải đi tòng quân.

“Đúng là quá xấu hổ, tôi đi đến chỗ nào cũng có người cười nhạo tôi, trời ơi, xấu hổ chết mất...”

Nam nhân đang nói, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một người đang nhìn chăm chăm mình.

Chính xác mà nói, là hấn đang nhìn chăm chăm vào quần áo của mình.

Y theo bản năng mà dừng bước chân, quay đầu vừa thấy, phát hiện người nọ cư nhiên là Hứa Trăn.

Y yếu ớt mà buông di động xuống, cắt đứt trò chuyện, cười mỉm nói: “Cái kia, chào.....”

Nhớ lại mấy lời vừa rồi mình nói, giống như không có gì là phun tào Hứa Trăn, hấn là không tính sau lưng khua môi múa mép sau đó bị bắt tại trận đi.

Đúng vậy, không được hoảng hốt.....

Hứa Trăn thấy y nhìn mình, thì lập tức đi qua bên đó, nói: “Xin chào, có thể làm phiền cậu cho tôi mượn bộ quần áo này dùng một lát được không?”

Người nọ nghe vậy thì sửng sốt, nói: “Cái này, không tốt lắm, hai ta tốt xấu gì cũng là đối thủ cạnh tranh.....”

Hứa Trăn nói: “Tiền thuê bao nhiêu, tôi trả cho cậu.”

Người nọ ngượng ngùng cười nói: “Không phải, đây không phải là vấn đề tiền thuê.....”

Hứa Trăn nghe câu nói như thế, theo bản năng mà vang lên thủ đoạn quen thuộc của Kiều Phong.

Vậy thì, thêm tiền?

Về phía đoàn làm phim “Đi Quan Đông” vẫn đang tiếp tục diễn ra buổi thử vai.

Ngoại trừ Tề Khôi lúc đầu, thì thời gian thử vai của các diễn viên còn lại đều rất ngắn.

Trong vòng chưa đầy hai giờ, tổ đạo diễn đã gặp tổng cộng 12 người.

Sau khi người thứ 12 rời đi, đạo diễn tuyển chọn Vương Giản Xuyên cáo tội nói: “Ngại ngừng quá, tôi đi vệ sinh một chút.”

Dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Thấy ông ta rời đi, hai vị giám khảo khác cũng nhân cơ hội đi vào toilet, còn những người khác ở trong phòng thảo luận về tình hình của buổi thử vai vừa rồi.

“Lão tôn, ông thấy thế nào?”

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt cầm cuộn ghi hồ sơ trên bàn, quay sang nhìn một người đàn ông trung niên mắt nhỏ bên cạnh, nói: “Kịch bản là ông viết, cho nên ông cảm thấy vị diễn viên nào trong số vừa rồi hợp với mắt nhìn của ông nhất?”

Người đàn ông trung niên này tên là Tôn Mãn Đường, biên kịch của “Đi Quan Đông”

Tôn Mãn Đường nghe đạo diễn hỏi ý kiến của mình thì nhún nhún vai, nói: “Tôi thì có mắt nhìn gì?”

“Trước đó tôi đã nói, nhân vật Chu Truyền Võ là dựa trên nguyên hình của “Chuyện cũ của Quan Trung”. Nhưng chúng ta cũng đã liên hệ với nam diễn viên đóng vai Quan Trung trước đây, mà người ra cũng không muốn tiếp đây thôi.

“Vào trước là chủ, còn những khác, tôi đều nhìn không ra vị.”

Nghe được ông ta nói như vậy, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Đã qua liền không nói nữa. Ông cảm thấy Tề Khôi và Hứa Trăn, ai tốt nhất?”

Biên kịch Tôn Mãn Đường lắc đầu nói: “Ông đừng hỏi tôi, chính là người nào cũng không tốt.”

Trương Tân Kiệt nhin không được mắt trợn trắng.

Ai, những người tay cầm cán bút này, thật là khó chịu, tâm khí người này còn cao ngạo hơn người kia.

Đây là tuyển diễn viên, lại không phải tuyển tức phụ, chỗ nào cũng không thất tốt?

Làm ra vẻ.

Mắt thấy biên kịch không thể trông cậy vào, Trương Tân Kiệt chỉ có thể chính mình cân nhắc.

Ông ta tháo mắt kính xuống, từ tư liệu diễn viên rút ra ảnh chụp của Tề Khôi cùng Hứa Trăn, đặt ở cùng nhau để so sánh.

Nam diễn viên Tề Khôi cùng với nhân vật của biên kịch Tôn Mãn Đường, lớn lên có điểm giống nhau, thế nhưng diễn xuất lại không quá không. Hứa Trăn lại vừa vặn tương phản, diễn rất giống, nhưng bề ngoài lại không giống.

Nếu anh phải chọn một trong hai, đó sẽ là Tề Khôi...

Ông ta đang nghĩ thì vài người đi vệ sinh vừa rồi lần lượt trở lại, vì vậy buổi thử vai được bắt đầu trở lại.

Một lúc sau, nhân viên công tác dẫn diễn viên thử vai thứ 13 vào phòng.

Trương Tân Kiệt ngồi ở trong một góc, xa xa thoáng nhìn, không khỏi nhoẻn miệng cười.

—— hoặc, lại mặc quân phục Đông Bắc đến thử vai.

Những người trẻ tuổi này, suốt ngày không nghĩ làm thế nào để diễn xuất tốt, mà chỉ luôn dùng mấy mảnh khoe xoay vòng này.

Người thanh niên mặc quân phục vừa rồi dù đứng hay ngồi đều giương cổ nhìn dáo dác, tìm tòi.

Cậu có công phu làm quần áo, nhưng tại sao lại không dành tâm tư để tạo nét cư xử của mình trước tiên?

Nghĩ như vậy, Trương Tân Kiệt nhìn về phía người mới tới này, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Di, tên tiểu tử này nhìn rất giống! !

Dáng người thẳng, nện bước vững vàng, thời điểm đi đường nửa người trên đoan đoan chính chính, rất có phong phạm quân nhân.

Vài giây sau, người này nện bước vững vàng mà đi tới trước mặt giám khảo, thân mình vừa chuyển, “Bang” một tiếng dậm chân, đoan đoan chính chính mà kính chào theo quân lễ, cất cao giọng nói: “Đạo diễn hảo!”

Trương Tân Kiệt trước mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Ông ta chỉ cảm thấy này người trẻ tuổi đứng ở trong phòng, giống như lao thẳng, ngạo nghễ hiên ngang, thẳng tắp lên trời.

hình thấy cảnh này, trong đầu Trương Tân Kiệt lập tức hiện lên hình bóng của Chu Truyền Võ khi hắn thề quyết chiến với quân thù cho đến chết.

Cảm giác này rất đúng!

Tề Khôi là hàm hậu thuần phác, rất giống niên đại của hán tử Lỗ Châu; nhưng là, hắn chỉ thỏa mãn hình tượng giai đoạn trước của Truyền Võ, còn giai đoạn sau thì có thể không diễn tới.

Nếu rèn luyện nhiều hơn, Tề Khôi có thể nổi bật với cảm giác của người trước mặt này không?

Trương Tân Kiệt thập phần hoài nghi.

Nghĩ như vậy, ông ta một lần nữa mang mắt kính lên, tính toán hảo hảo nhìn vị diễn viên này.

Nhưng mà, còn không có kịp cẩn thận xem, thì đạo diễn
Vương Giác Xuyên cách đó không xa cũng đã kêu lên tiếng.
“Hứa Trăn? Cậu như thế nào lại tới nữa?” Vương Giác Xuyên
kinh ngạc kêu lên.

Chương 262: Thêm Một Cơ Hội

Trương Tân Kiệt nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Ai? Người này là Hứa Trăn? ?

Ông ta vội vàng đem mắt kính đeo lên, định nhìn kỹ nam diễn viên.

—— Thật là Hứa Trăn này.

Tuy nhiên, sự khác biệt giữa Hứa Trăn lúc này và cảm giác khi mới đến đây là vô cùng lớn.

Trước đó, lúc hấn vào đây, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, tinh thần phấn chấn bông bột. mà hiện giờ lại lù lù như núi, toàn thân lộ ra thà gãy chứ không chịu cong bất khuất cùng không sợ.

Nếu không xem mặt, chỉ nhìn một cách đơn thuần dáng người bước chân, quả thực là khác nhau như hai người.

Hứa Trăn lúc này cũng không có xem vẻ mặt của các giáo khảm, mà là cảm khê nhếch, nhìn thẳng phía trước, biểu tình kiên nghị lạnh lùng.

Nghe được câu hỏi của Vương Giản Xuyên, hấn cất cao giọng nói: “Đạo diễn, thỉnh ngài lại cho tôi một lần cơ hội, tôi muốn thử phân đoạn của Truyền Võ sau khi tòng quân!”

Vương Giản Xuyên kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi trước mắt, nghi hoặc mà nhìn lý lịch trong tay, nói: “Vị diễn viên thứ 13 đâu?”

Hứa Trăn ngẩng đầu, trung khí mười phần nói: “Báo cáo đạo diễn! Vừa rồi trong lúc đình chỉ kêu tên, vị diễn viên kia cho rằng người được chọn đã định, cho nên từ bỏ thử vai mà về trước rồi!”

“Phốc.....” Vương Giản Xuyên nghe câu chữ rõ ràng mà hấn hô lên, không khỏi dờ khóc dờ cười.

Ông ta do dự mà nhìn về phía một bên tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt, đợi đến khi đối phương khẳng định mới hồi đáp sau,

ông ta gật đầu nói: “Được rồi, vậy cho cậu một lần cơ hội đi, tôi sẽ chọn cho cậu một phân đoạn khác.”

Hứa Trăn nhận được sự đồng ý, thì trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Hắn vừa nhìn thấy người mặc quân phục của quân đội Đông Bắc đến thử vai, thì lập tức nghĩ tới lời Nhâm Bằng Phi nói qua điện thoại, vừa vào cửa đã nói điện cổ: “Quan Mỗ đến muộn.”

Hứa Trăn vừa mới tham gia khóa huấn luyện quân sự học kỳ này, cho nên cũng đã có một số kinh nghiệm với việc đứng trong tư thế quân đội.

Hắn liền nghĩ, có thể hay không noi theo Lục tiên bối, đem khí thế bày ra trong buổi thử vai.

Vì thế Hứa Trăn phát động năng lực đồng tiền của mình để mượn trang phục, dự định đợi giờ nghỉ trưa sẽ tìm đạo diễn hỏi xem có thể diễn thêm một lần nữa hay không.

Kết quả, hiện trường có không ít người bỏ diễn, hắn đơn giản trực tiếp cầm số báo danh của một người mà đi vào.

Giờ khắc này, Hứa Trăn thoáng có chút chột dạ.

Ai, thật đúng học chuyện xấu của người ta, Kiều ca đây là lây cho ta mà...

Một lát sau, đạo diễn tuyển chọn Vương Giản Xuyên đã chọn một trang của kịch bản, đưa cho Hứa Trăn và nói, “Nào, hãy thử cái này xem, vẫn là tôi sẽ hỗ trợ cậu.”

Hứa Trăn nhìn lướt qua nội dung kịch bản và thấy đó là giai đoạn bùng nổ sau biến cố “18 tháng 9”, lúc này Chu Truyền Võ đang gọi điện cho thiếu soái để bàn về chuyện đánh tiếp hay không.

Sau khi xem nó khoảng nửa phút, Hứa Trăn gật đầu và nói: “Ngài bắt đầu đi.”

Vương Giản Xuyên đã trải qua một lần hỗ trợ, cho nên lần này ông ta cũng không ngạc nhiên với tốc độ đọc lời thoại của Hứa Trăn, vì vậy ông bắt đầu hắng giọng và nói, “Truyền Võ, ngươi có biết chuyện gì xảy ra Phụng Thiên và Trường Xuân không?”

“Đã biết.”

Hứa Trăn mày nhú lại, cầm trong tay chiếc micro không tồn tại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiếu soái, hạ lệnh khai chiến đi!”

Vương Giản Xuyên lắc lắc đầu, niệm lời kịch nói: “Khai chiến với người Nghê Hồng, tuyệt đối nằm ngoài khả năng ứng đối của quân Đông Bắc chúng ta.

“Chúng ta phải tuân theo lệnh của chỉ huy trung ương và tranh thủ để liên minh quốc tế đứng ra làm trung gian.”

Nghe xong mấy lời này, Hứa Trăn há miệng thở dốc, cấp bách nói: “Thiếu soái, những kẻ bên liên minh quốc tế không thể tin!

“Bao nhiêu lần rồi, bọn họ có lần nào giúp Hoa Hạ chúng ta chưa?”

Khi nói chuyện, hô hấp của hắn trở nên càng ngày càng dồn dập.

Hứa Trăn hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, khẩn cầu nói: “Thiếu soái, ta đánh đi!”

“Nếu ngài thực sự muốn nghe lời Trung ương, ba tỉnh Đông Bắc sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay bọn người Nghê Hồng!

“Ta...”

Bờ môi của hắn run nhè nhẹ, thanh âm khàn khàn nói: “Ta không thể trơ mắt nhìn nhóm hương thân phụ lão n Đông Bắc trở thành nô lệ vong quốc!”

Phía đông bàn dài, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt nghe lời kịch thế này, chỉ cảm thấy trong lòng chấn động.

—Bản lĩnh đôi kịch này thật sự quá lời hại!

Vô luận là trọng âm, tiết tấu, hay là hơi thở, tất cả đều xử lý đến gãi đúng chỗ ngứa, hoàn toàn đạt tới chuyên nghiệp cấp tiêu chuẩn.

Theo tư liệu thì có thể thấy Hứa Trăn năm nay mới bước vào đại học năm nhất, nhưng trình độ của thanh niên này tốt hơn hầu hết những người đã tốt nghiệp từ các học viện điện ảnh và truyền hình.

Công phu này mạnh hơn Tề Khôi quá nhiều!

Lúc này, Vương Giản Xuyên đã đọc xong lời thoại của vị thiếu soái, ông ta dứt khoát từ chối yêu cầu bắt đầu cuộc chiến của Chu Truyền Võ, và ra lệnh cho hắn không được chống lại sự khiêu khích của lính Nghê Hồng, tịch thu vũ khí trong nhà kho.

Hứa Trăn cắt đứt điện thoại, trong mắt tràn ngập mê mang cùng bất lực.

Hắn ở trong phòng chậm rãi đi từng bước, mỗi bước chân, mê mang trong mắt liền ít đi một phần, kiên định liền thêm một trọng.

Sau khi đi được khoảng mười bước, Hứa Trăn quay đầu lại, nghiêm mặt nhìn về phía Vương Giản Xuyên, nói: “Các huynh đệ...”

Đạo diễn Vương Giản Xuyên vừa rồi nhập vai thiếu soái, hiện tại đã biến thành tướng sĩ thủ hạ của Chu Truyền Võ, nói: “Yên tâm đi, các huynh đệ đều nghe người!”

“Hảo!” nghe thấy những lời này, sự mê mang trong mắt Hứa Trăn bị quét sạch.

Hắn một lần nữa ngẩng đầu lên, thần sắc nghiêm nghị nói: “Ta thà chết trận còn hơn làm nô lệ cho vong quốc!”

Chương 263: Tranh Cãi

“Phần biểu diễn của tôi đã kết thúc, cảm ơn các vị lão sư.”

Chỉ chốc lát sau, buổi thử vai của Hứa Trăn đã kết thúc.

Màn biểu diễn vừa rồi của hắn đã gây chấn động không nhỏ cho nhóm người phỏng vấn có mặt ở đây.

Bộ lộ quan điểm xuất sắc, bản lĩnh thử thách biểu diễn xuất sắc, khí chất khác biệt so với lần đầu biểu diễn, tất cả đều để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người.

Đạo diễn Trương Tân Kiệt nhìn bóng lưng cao thẳng của Hứa Trăn, càng nhìn càng cảm thấy vừa mắt, thanh niên trước mặt dần dần trùng với hình ảnh Chu Truyền Võ ở trong đầu.

“Hứa Trăn, cậu đi ra bên ngoài chờ một lát đi,” Trương Tân Kiệt chủ động mở miệng nói, “Lát nữa tôi sẽ liên lạc với cậu sau.”

Hứa Trăn sắc mặt vui vẻ, vội vàng khom mình hành lễ với Trương Tân Kiệt, sau đó xoay người rời khỏi phòng thử vai.

.....

“Hứa Trăn có phải cũng khá tốt hay không?” Đợi hẵn đi xa sau, Trương Tân Kiệt hỏi, “Rốt cuộc, sau này Truyền Võ tông quân mới là đoạn nổi bật của bộ phim, còn cốt truyện phía trước chẳng qua chỉ là trải chẵn cho sau này.

“Đoạn biểu diễn vừa rồi của Hứa Trăn cảm giác rất đúng vị!”

Lời này vừa ra, hai vị phó đạo diễn khác cũng vội vàng gật đầu phụ họa, biểu đạt tán thành đối với Hứa Trăn.

Ở giữa bàn dài, đạo diễn tuyển chọn Vương Giản Xuyên nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, nói: “Thế nhưng, ngoại hình của Hứa Trăn không được nhất quán với giả thiết của Chu Truyền Võ cho lắm?”

Trương Tân Kiệt không để bụng nói: “Tiểu tử lớn lên có tinh thần, thì cái gì mà không tốt?”

Wương Giản Xuyên lắc đầu nói: “Đối với nhân vật Chu Truyền Võ, tôi cảm thấy việc trưởng thành với ngoại hình đẹp hơn là không cần thiết, cũng không thêm chút phân lượng nào...”

“Không phải thêm phân lượng chẳng lẽ còn có thể là giảm phân lượng?” Trương Tân Kiệt tiếp lấy lời nói của đối phương, nhíu mày nói, “Tại sao diễn viên tốt thì không thể đẹp trai, ông đây là phát bệnh dị ứng với nhan không đúng không?”

Wương Giản Xuyên kinh ngạc nói: “Trương đạo, ngày hôm qua không phải ông luôn miệng nói muốn chống lại lưu lượng (minh tinh có lưu lượng cao) xâm lấn à.....”

Trương Tân Kiệt nói: “Tôi chống lại chính là lưu lượng sao? Thứ tôi chống lại không phải là xem xét thực lực của diễn viên, mà chỉ đơn giản là lấy lưu lượng để làm người, tẩy chay

sản xuất phim truyền hình để cúi đầu khom lưng trước kinh tế người hâm mộ!

“Hứa Trăn là tình huống này sao?”

Ông ta vỗ vỗ xấp tài liệu trên tay, quay đầu nhìn về phía Vương Giản Xuyên, nói: “Ông thử hỏi lương tâm mình xem, trong mấy người đến thử vai hôm nay, có phải Hứa Trăn là người có kỹ năng diễn xuất tốt nhất đúng không?”

Vương Giản Xuyên không tỏ ra ý kiến đối với vấn đề này, nhưng vẫn cố chấp nói: “Trương đạo, rõ ràng tôi qua ông còn nói, kỹ năng diễn xuất không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là phù hợp với hình tượng nhân vật...”

Trương Tân Kiệt nghe như vậy thì ghen một hồi.

Trương tân kiệt nghe vậy một ghen.

Lão già cứng đầu này...

Cái hay không nói, chỉ toàn nói cái dở!

Ông không biết phân tích vấn đề cụ thể nằm ở đâu à?

Trong lúc hai người đang giằng co, thì bên cạnh, biên kịch Tôn Mãn Đường lại chậm rãi mở miệng nói: “Không phải, chuyện này thì có gì hay mà tranh luận?”

Ông ta cầm kịch bản trong tay, thông dong nói: “Nếu các người cảm thấy Hứa Trăn không phù hợp với giả thiết của nhân vật Chu Truyền Võ, thì để tôi sửa lại kịch bản là được rồi.

“Màu da ngăm đen đổi thành da mặt trắng nõn, mày rậm mắt to đổi thành mi thanh mục tú, dáng người chắc nịch đổi thành cao gầy đỉnh bạt.....

“Giả thiết lúc trước là trong ngoài cộc lốc, mà nếu để Hứa Trăn diễn thì đoạn mở đầu cứ đổi thành nhìn qua tuần tú lịch sự nhưng thật ra là kẻ có văn hóa thấp.”

Tôn Mãn Đường vừa nói vừa sửa, tùy tay bôi đen lên kịch bản.

Một lát sau, ông ta thấy trong phòng đột nhiên không có âm thanh, ngẩng đầu nhìn một vòng, phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm mình.

Tôn Mãn Đường bữu môi, nói: “Không phải, các người nhìn tôi như vậy để làm gì, tôi có tật xấu sao?”

“Kịch bản “Đi Quan Đông” là do chính tôi viết, cũng không phải phục chế danh tác, muốn sửa thì sửa thôi.

“Sửa bề ngoài chứ không phải sửa tính cách.”

Nhìn thấy ông ta nói một cách tự tin như vậy, những người khác nhất thời không khỏi cứng họng.

Nhanh như vậy liền phản chiến?

Cột sống của vân nhân đâu? Linh hồn bắt khuất đâu? ?

Những người khác còn chưa kịp nói gì, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt đã lập tức đồng ý: “Tôi nghĩ sự thay đổi này rất hợp lý.

“Mọi người nghĩ xem, toàn bộ trên dưới Chu Gia đều từ Lỗ Châu chạy nạn tới đây, trên đường thiếu chút nữa là chết đói, vậy Truyền Võ sẽ có khả năng giữ được dáng người cường tráng sao? Hắn hẳn là gầy đến da bọc xương mới đúng!

“Còn có, đoạn Truyền Võ đi đón củi, sau đó đánh nhau với người ta.

“Phía trước vẫn luôn nói trong ba nhi tử của Chu gia chỉ có hắn kế thừa công phu khai sơn, mặt sau lại nói hắn vung đao ra trận giết địch. Kết quả, hắn đi đón củi lại bị một đám lưu manh đánh đến hộc máu? Vì sao lại như vậy?

“Giải thích duy nhất chỉ có thể là hắn ăn không đủ no, không có sức lực, cho nên không thể đánh lại người ta.”

Trương Tân Kiệt một bên nói một bên chỉ vào kịch bản, nói: “Còn có, nhân vật Tú Nhi này, tại sao ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Chu Truyền Võ liền yêu hắn, trở thành con dâu của Chu gia sau này, thà rằng thủ tiết mười năm?

“Mà nam nhân này lại có diện mạo bình thường, dáng người cao lớn thô kệch như báo? Mọi người không cảm thấy như vậy là thiếu khuyết phục hay sao?”

Chương 264: Một Người Hai Vai

Lúc ông ta đang nói, cô nương phụ trách hiện trường tiến đến, cầm theo phích nước nóng rót đầy nước ấm vào ly của mỗi người, nhỏ giọng nói: “Đạo diễn, tôi tiếp tục kêu số thứ tự nữa hay sao?”

Trương Tân Kiệt nhìn cô nương trước mặt, đột nhiên nói: “Tiểu Đậu, tới đây, cô xem, đây là hai con trai của Chu lão gia.”

Vừa nói, ông ta vừa cầm lấy ảnh chụp của Tề Khôi cùng Hứa Trăn, đặt song song cùng nhau, rồi hỏi: “Tôi hỏi cô, nếu cô là Tú Nhi, cô sẽ nhất kiến chung tình với ai?”

Cô nương được gọi là Tiểu Đậu nghe vậy thì ngẩn ngơ, cười lắc đầu nói: “Trương đạo, ngài đừng hỏi tôi nha, tôi.....”

“Không, tôi nhất định phải hỏi cô,” Trương Tân Kiệt nói, “Ở đây đều là mấy ông lão tẻ nhạt, chỉ có một mình cô là cô gái trẻ.”

“Cô muốn gả cho người nào đây?”

Tiểu Đậu buông phích nước nóng trên tay, chân tay luống cuống mà cười ngây ngô hai tiếng.

Chợt, cô cúi đầu nhìn về phía hai bức ảnh trên bàn, hai má dần dần phỉm hồng, e lệ ngượng ngùng mà đem ảnh chụp Hứa Trăn đẩy về phía trước, âm thanh như ruồi muỗi nói: “Nhưng tùy cha mẹ làm chủ.”

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Nhìn thấy một màn này, lúc trước vô luận là ủng hộ Hứa Trăn, hay là ủng hộ Tề Khôi, tất cả đều không khỏi cười thành tiếng.

Diễn khá tốt a, cô nương!

Co cũng là học biểu diễn?

Trong phòng tranh luận đến tận đây liền hạ màn.

Tiếp theo, bọn họ lần lượt phỏng vấn một vài diễn viên đến thử vai, nhưng bởi vì Hứa Trăn ở phía trước, khiến miệng của tổ đạo diễn đột nhiên trở nên kén chọn, càng nhìn người khác càng không vừa mắt.

Khoảng 12h, buổi thử vai buổi sáng kết thúc vội vàng, Trương Tân Kiệt gọi Hứa Trăn lại và hỏi hần một vài câu hỏi.

Lần này lại đến, Hứa Trăn rõ ràng cảm thấy thái độ của tổ đạo diễn đối với chính mình đã có biến chuyển.

Hấp dẫn!

Hắn có thể hiểu ra điều này, thành thành thật thật mà trả lời mấy vấn đề mình biết, sau đó lại cung cung kính kính mà cáo từ rời đi.

Tất cả những cố gắng có thể đã được thực hiện, và bước tiếp theo là xem sự lựa chọn của đội ngũ đạo diễn!

.....

Vài ngày sau, khi hắn đang gấp rút đến thành phố Điện ảnh Giang Nam bằng máy bay và đến căn cứ quay phim của đoàn phim “Tam quốc”, thì Kiều Phong cuối cùng cũng nhận được thông báo từ đoàn phim “Đi Tam Quan” gửi đến.

Hứa Trăn đã được xác định là diễn viên của Chu Truyền Võ trong bộ phim!

Để không làm phiền việc quay phim “Tam Quốc” của Hứa Trăn, Kiều Phong chỉ báo tin vui cho hắn mà không để hắn xem kịch bản trong thời điểm hiện tại.

Kiều Phong tự mình vui vẻ in kịch bản do đoàn làm phim “Đi Tam Quan” gửi tới, muốn xem tình tiết có liên quan đến Hứa Trăn là gì, so với thời kỳ phác thảo, vai trò của nhân vật được tăng lên hay là giảm xuống.

Tuy nhiên, trước khi có thời gian để đọc chính văn ở phía sau, anh lại không khỏi bối rối khi nhìn vào giả thiết nhân vật ở phía trước.

Chu Truyền Võ, con trai thứ hai của Chu Khai Sơn, nhìn qua cao cao gầy gầy, tuần tú lịch sự, nhưng kỳ thật quái đản quật cường, rất thích tranh đấu, là “Thú sống”, “Hùng hài tử” trong miệng mẫu thân, còn trong miệng của thôn trưởng lại là phiền toái tinh...

Gì đây?

Kiều Phong gãi gãi đầu.

Phản giả thiết của Chu Truyền Võ lần này, hình như không giống với lúc đầu? ?

....

Vào giữa tháng 1, buổi thử vai của đoàn phim “Đi Quan Đông” đã kết thúc, mà các bài kiểm tra cuối cùng của học kỳ 1 năm thứ nhất khoa biểu diễn của Trung Hý cũng kết thúc.

Vì vậy, ngày 15, Hứa Trăn đã đến thành phố điện ảnh Giang Nam, tỉnh Ngô Châu theo thông báo của đoàn phim “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Thành phố điện ảnh này được xây dựng từ những năm 1990. Đây không chỉ là địa điểm quay chính của “Tam Quốc Diễn Nghĩa” phiên bản cũ mà hầu hết các bối cảnh của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” cũng đều được quay tại đây.

Về thăm lại chốn cũ, Hứa Trăn lại cảm giác vô cùng thân thiết.

Đoàn làm phim “Tam Quốc” bắt đầu khởi động máy từ đầu tháng 9 năm ngoái, khởi quay đầu tiên chính là cốt truyện trước trận Quan Độ.

Bây giờ đã hơn bốn tháng trôi qua, các diễn viên chính như Đồng Trác, Lữ Bố, Viên Thiệu đều đã đã đóng máy về nhà, mà cốt truyện bên Giang Đông mới bắt đầu khởi quay.

Nói đến nơi này, Hứa Trăn nhin không được nhớ tới một sự kiện thú vị:

Trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa” phiên bản cũ, nam diễn viên đóng vai Chu Du không chỉ đóng Chu Du mà còn đóng cả Viên Thiệu.

—— đúng vậy, Chu Du cùng Viên Thiệu là cùng một diễn viên, người dám tin?

Hơn nữa, tình trạng “một người đóng hai vai” này không phải trường hợp duy nhất trong Tam Quốc Diễn Nghĩa mà nó lại khá phổ biến.

Nói ví dụ diễn Công Tôn Toản sau lại diễn Triệu Vân thời trung niên, hai cha con Tôn Kiên cùng Tôn Quyền là cùng một diễn viên, Kỷ Linh cùng Hoàng Trung cũng cùng một người,

....

Quyết liệt nhất là có một diễn viên từng đóng các vai Hứa Chử của Tào Ngụy, Liêu Hóa của Thục Hán, Thái Sử Từ của Đông Ngô, và Bào Tín của mười tám lộ chư hầu.

Mỗi người đều là một vai nặng ký.

Hứa Trăn nảo bỏ một chút, loại tình huống này nếu đặt ở hiện tại, chính mình trước đi diễn Viên Thiệu, sau đó lại bắt đầu quay Chu Du.....

Nghĩ tới đây, hấn nhin không được mà run rẩy lập cập.

Chương 265: Mâu Thuẫn Nội Bộ

Vào tối ngày 15, máy bay của Hứa Trăn đến thành phố Giang Nam, mà Kiều phong, người đi trước hấn một bước, đã đợi sẵn ở sân bay.

Thứ làm Hứa Trăn ngoài ý muốn nhất chính là, không chỉ Kiều Phong và tài xế của công ty đến đón mà còn có một người quen khác: đạo diễn của Đông Nhạc điện ảnh, Sở Kiều Hùng,

Hứa Trăn đã hai lần hợp tác với Sở đạo diễn, một lần trong “Tuyệt Đại Song Kiều” và một lần trong “Ôn Lương Châu”.

Sở đạo diễn quay phim dứt khoát lưu loát, Hứa Trăn cũng thập phần làm người bớt lo, hai người hợp tác đến phi thường vui sướng, quan hệ cá nhân xem như không tồi.

Hứa Trăn kéo rương hành lý ra tới, lại phát hiện Sở Kiều Hùng cùng Kiều Phong đứng chung một chỗ, kinh ngạc nói: “Hùng đạo!”

Nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, hấn liền phát hiện chính mình hình như lỡ miệng.

Hai chữ “Hùng Đạo” này...

Nhân gia họ Sở, không phải họ Hùng!

“Ha ha ha ha ha.....” Sở Kiều Hùng nghe được lời này, cười đến ngửa tới ngửa lui, trên mặt thịt run đến vô cùng có tiết tấu.

Ông ta đương nhiên bị biết người sau lưng đều gọi mình là “Tiểu Hùng đạo diễn”.

Nhưng Sở Kiều Hùng không chỉ không cảm thấy tức giận, ngược lại còn cảm giác xung hô nay rất mạnh.

“Tới, Hùng đạo cho cậu một cái Hùng ôm nhé (ôm gấu).”

Sở Kiều Hùng đi lên phía trước, cười vỗ vỗ phía sau lưng Hứa Trăn, rồi dẫn hắn lên xe bảo mẫu.

Hai người ngồi trên hai ghế dựa trong xe bảo mẫu, Hứa Trăn hỏi: “Sở đạo, ngài như thế nào lại ở chỗ này? Cũng là tới Giang Nam bên này để quay phim sao?”

Sở Kiều Hùng nhướn mày, thần bí mà cười, nói: “Đúng vậy, ta cũng ở bên này quay phim.”

Hứa Trăn nói: “Ngài quay bộ nào vậy?”

Nghe thấy vấn đề này, Sở Kiều Hùng tức khắc nhíu mày, nói: “Tam Quốc a.

“Tôi là phó đạo diễn số 1 của “Tam Quốc”, chủ yếu phụ trách cốt truyện bên Giang Đông.”

Ông ta nhìn Hứa Trăn kinh ngạc há to miệng, ha ha cười nói: “Hai tháng kể tiếp, cậu chủ yếu đi theo tôi.

“Yên tâm đi, có lão ca cậu ở chỗ này tọa trấn, nhất định sẽ khiến Chu Lang vừa oai hùng, vừa soái khí!”

Hứa Trăn trong mắt tức khắc lộ ra biểu tình kinh hãi.

——Tổ trợ lý đạo diễn Giang Đông cư nhiên lại là Sở Kiều Hùng, này thật đúng là kinh hỷ ngoài ý muốn!

Người khác đi cửa sau đều là “Mang vốn vào đoàn”, mình nhưng lợi hại, trực tiếp mang theo đạo diễn!

Hứa Trăn nói: “Sở đạo, tôi nhớ dự án mới của công ty chúng ta cũng do ngài chỉ đạo, không phải thời gian này giữa hai bên sẽ có xung đột sao?”

Nghe được lời này, Sở Kiều Hùng sắc mặt tức khắc trầm xuống, nói: “Nga, cậu là nói “Hậu Cung Bí Sử” đúng không, bộ kịch đó không phải do tôi phụ trách.”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Không phải Sở đạo diễn là đạo diễn chính của các bộ kịch cổ trang tại Đông Nhạc sao?

“Hậu Cung Bí Sử” không thể so với “Ôn Lương Châu”, đây là một bộ phim truyền hình bình thường, nhưng tại sao lại đột ngột thay đổi đạo diễn?

Nhắc tới chuyện này, Sở Kiều Hùng rõ ràng tức giận, nói: “Cậu đã đọc kịch bản của “Hậu Cung Bí Sử” chưa? Tôi nhớ lúc đầu công ty định để cậu đóng vai chính.”

Hứa Trăn nói: “Đúng vậy, tôi cùng Kiều ca đều không phải đặc biệt thích bộ phim đó, cho nên không tiếp?”

Sở Kiều Hùng bữu môi nói: “Tôi cũng nói bộ phim đó không được, sau đó giám đốc phụ trách bên đó liền mắng tôi một trận, nói tôi đã lạc hậu, lỗi thời, kém thẩm mỹ, không theo kịp thời đại.

“Vốn dĩ nửa năm sau, tôi dự định sẽ quay “Trường Sinh Kiếm”, Mạn Linh đã viết xong kịch bản, kết quả người kia tới, làm thế nào cũng nhất quyết đổi thành kịch cung đấu.”

Sở Kiều Hùng càng nói càng tức giận, nói: “Hắn nói phải theo kịp thời đại, nhìn Hương Giang người ta bên kia vừa quay được được bộ cung đấu phát hỏa, thì liền vội vàng đuổi theo loại kịch bản này.

“Thời gian cũng không kịp, nhân viên cũng gom không đủ, hơn nữa nhân viên công ty chúng ta trước nay tất cả đều là quay kịch võ hiệp, cho nên không dễ dàng đồng ý với hắn ta.”

“.....”

Sở Kiều Hùng có thể nói là một thời gian này ghen hổng rồi, lòng tràn đầy ủy khuất không chỗ nói, lúc này thấy Hứa Trăn, nhin không được phun tào một trận.

Vì sự việc này liên quan đến mâu thuẫn trong nội bộ công ty, mặc dù Hứa Trăn đồng ý với quan điểm của Sở Kiều Hùng, nhưng cũng không thể liều lĩnh phụ họa theo.

Hắn chỉ là một tên hậu bối mới gia nhập công ty chưa được hai năm, không thể so với một người kỳ cựu như Sở Kiều Hùng, cho nên không thể chỉ trích ở sau lưng lãnh đạo.

Người vừa đến tiếp quản bộ phận kịch cổ trang của Đông Nhạc họ Trâu, tên là Trâu Khánh Xuân.

Hứa Trăn cũng từng gặp qua người này được hai lần, hắn ta một bên khen Hứa Trăn mấy năm này phát triển không nhỏ, bên khác thì ần ần gở Hứa Trăn một hồi. Ý tứ trong ngoài trách cứ Hứa Trăn không chịu nỗ lực kiếm tiền cho công ty.

Hứa Trăn thành thật nghe, làm bộ nghe không hiểu ý tứ của đối phương.

Về kiểm tiền, nói thật, Hứa Trăn tương đương nắm chắc.

Bản quyền phát sóng của “Tuyệt Đại Song Kiều” và “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đã bán được mấy vòng, số tiền kiếm được còn gấp mấy lần chi phí bỏ ra.

Là một trong những diễn viên chính của hai bộ phim truyền hình này, Hứa Trăn đã đóng một vai trò quan trọng trong ngoài rõ như ban ngày trong công ty.

Chương 266: Hành Tử Lệnh

Ngoài ra, công ty vì muốn cướp chiếc bánh ngọt trong lĩnh vực phim điện ảnh kỹ thuật số mà quay “Ôn Lương Châu”, Hứa Trăn cũng là nam chính của bộ phim này, mà để giảm chi phí, thù lao của hắn gần như không đáng kể.

Càng không cần phải nói, bởi vì Hứa Trăn mấy năm nay phát triển không tồi, khiến công ty mượn danh mà ký hợp đồng thành công với một số nghệ sĩ tiềm năng.

Có thể nói, đối với tòa miếu nhỏ như Đông Nhạc, Hứa Trăn là một trụ cột rất to, một người đã tạo ra ít nhất 30% lợi nhuận.

Nếu phải chỉ trích, chỉ có thể nói rằng hắn nhận không nhiều đại ngôn, hơn nữa không tiếp bộ “Hậu Cung Bí Sử” kia, cho nên không thể vì công ty “Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi”.

Bất quá cũng may, chủ tịch Thái Thực Tiến vẫn là hướng về hắn, người đại diện Kiều Phong cũng không hề nghi ngờ mà đứng ở bên Hứa Trăn.

Mà giám đốc mới tới Trâu Khánh Xuân bị kẹp ở giữa, dù nhảy nhót tung bừng cũng không thể nở hoa.

Hứa Trăn đơn giản coi như hắn ta không tồn tại, có cái vấn đề gì, thì giao cho Kiều Phong đi xử lý tốt.

.....

Tối hôm đó, đoàn phim “Tam Quốc” tổ chức tiệc chiêu đãi Hứa Trăn và các diễn viên mới khác.

Địa điểm là trong một quán rượu trang trí kiểu cổ xưa.

Trong sảnh, thực khách đang ngồi trên nệm hương bồ xếp thành hai hàng, trước mặt mỗi người có một chiếc bàn nhỏ, mang cảm giác như một bữa tiệc thịnh soạn thời Tam Quốc.

Tuy nhiên, điều làm hỏng bầu không khí một chút: đó là có một chiếc bàn dài hạng nhất bên cạnh bức tường cao trong sảnh, trên đó đặt đủ loại thức ăn nóng và lạnh.

—— Đúng vậy, đây thực sự là một bữa tiệc đứng.

Hứa Trăn nhìn thấy sau này các diễn viên sắp đóng vai Tôn Quyền, Lỗ Túc, Trương Chiêu...bung khay lên bàn lấy rượu thịt, chỉ cảm thấy phong cách này vô cùng kỳ quái.

Tối hôm đó, sau khi tất cả những người tham dự tiệc chiêu đãi đã đến, Hứa Trăn chỉ cần nhìn xung quanh đã thấy dàn diễn viên bên Giang Đông khá đơn giản so với dàn sao chói lọi bên Thục Hán.

Cao Bác đóng vai Tôn Quyền, Hoắc Đạt đóng vai Lỗ Túc, tất cả bọn họ đều là học trưởng tốt nghiệp từ Trung Hý.

Hiện tại, Cao Bác chủ yếu hoạt động trong lĩnh vực phim truyền hình, trong khi Hoắc Đạt chủ yếu tham gia phim truyền hình niên đại, tất cả đều không quá nổi tiếng.

Các diễn viên còn lại, chẳng hạn như Trương Chiêu, Cố Ung và các quan văn khác, cũng như Trình Phở, Hoàng Cái và các quan võ khác, cũng chủ yếu do các diễn viên kịch nói, và diễn viên phụ trong ngành điện ảnh.

Vốn là sinh viên của Trung Hý, Hứa Trăn đương nhiên quen thuộc với tên của những người này, nhưng đối với khán giả bình thường, thì các diễn viên này có phần “vô danh”.

Tuy nhiên, vô danh cũng có ưu điểm của vô danh.

Đó chính là, Hứa Trăn cùng mấy người này quây với nhau, cũng không có quá nhiều áp lực.

Mọi người sẽ nói chuyện với người nếu họ muốn, và họ sẽ không tỏ ra kiêu căng nếu họ không muốn nói chuyện với ai. Họ sẽ không cảm thấy xấu hổ trước những phóng viên giải trí có mặt khắp nơi.

Diễn xuất chỉ là một công việc dành cho những người này, mà không phải là một sự trói buộc.

Điều thú vị là Tôn Quyền chính là lão đại của Giang Đông, nếu đám người này đang mở tiệc trong vở kịch thì hẳn phải là người ngồi trên chủ vị.

Nhưng Cao Báp, người đóng vai Tôn Quyền, là một thanh niên mới ngoài hai mươi, ăn cơm với mấy vị tiền bối này, làm sao dám to gan lớn mật, vì vậy chỉ ngoan ngoãn tìm một cái bàn nhỏ cạnh cửa ngồi xuống.

Khi nhìn thấy Hứa Trăn đến, y đã vỗ nhẹ vào vị trí xấu hơn bên cạnh và hét lên: “Công Cẩn, đến đây, ngồi đi!”

Điều này khiến mọi người cười vang một trận.

Kết quả là, Giang Đông chỉ chủ cùng Giang Đông đại đô đốc cứ như vậy ngồi bên cạnh nhau, thành thành thật thật mà nhìn nhóm thủ hạ ban văn thân võ tướng ở trong bữa tiệc chỉ điểm giang sơn, thái độ thập phần đoan chính.

Thực mau, mọi người liên bởi vì tuổi tác, bối cảnh mà chia làm mấy vòng, từng người bắt chuyện với nhau.

Rượu quá ba chén, không khí trong bữa tiệc dần dần thân thiện lên.

Trò chuyện trò chuyện, liền có người đề nghị muốn “Hành tử lệnh” tới trợ hứng, người thua phạt rượu, ở đây vô luận già trẻ, đều vô cùng tán thành với lời đề nghị này.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng, cái gọi là “Hành tử lệnh” không có khả năng giống nhóm cổ nhân ngâm thơ câu đối như vậy, đại khái cũng chính là đếm số, ném xúc xắc, nhiều nhất cùng với chơi nổi thành ngữ cũng không khác lắm.

Kết quả không nghĩ tới.....

Nhóm diễn viên này, cuối cùng quyết định ra phương thức chiến đấu cứ nhiên là đối lời thoại.

—— Đạo diễn Sở Kiều Hùng chọn một phân đoạn, các diễn viên tham gia lần lượt đọc thuộc lòng lời thoại, nếu ai không thuộc hoặc ghi nhớ sai sẽ bị phạt một ly rượu.

Nếu liên tiếp năm lần đều không sai sót một chữ, vậy thì Sở Kiều Hùng sẽ tự phạt mình một chén.

Hứa Trăn thật không nghĩ tới, cách chơi điên rồ như vậy, lại được khá nhiều người đồng ý như vậy.

Tuy rằng cũng có vài vị kêu rên không ngừng, tỏ vẻ không bằng trực tiếp phạt rượu, nhưng ít ra có một phần ba người trở lên đều lộ ra biểu tình nắm chắc thắng lợi, nguyện ý tham gia trong đó.

Cao Bác một bên nhìn Hứa Trăn còn đang làm bộ mặt kinh ngạc, hài hước nói: “Như thế nào, cậu không thể ghi nhớ lời thoại à?”

Hứa Trăn quay đầu nhìn y, há miệng thở dốc, còn không kịp trả lời, liền thấy Cao Bác vỗ đùi cười nói: “Đạo diễn, tôi báo cáo!”

“Nơi này có người không thuộc lời thoại!”

Hứa Trăn thề thốt phủ nhận: “Không có, tôi thuộc.”

“Ha ha ha ha ha.....” Bởi vì thời cơ không đúng, lời này của hắn giống như không phải đang giải thích, mà giống như xướng kẻ không thành, lập tức khiến mọi người chung quanh cười vang một trận.

Chương 267: Tổng Đạo Diễn Đến

Sở Kiều Hùng thật ra biết Hứa Trăn làm người thành thật, hắn nói thuộc, vậy nhất định là thật sự thuộc.

Ông ta nhìn về phía Hứa Trăn, thấy trong mắt đối phương không có nửa điểm hoảng hốt, vì thế liền ha hả cười nói: “Được rồi, vậy trò chơi hành tửu rượu hôm nay sẽ bắt đầu từ Công Cẩn rồi.”

Vừa nói, Sở Kiều Hùng trong tay lấy ra một cái máy tính bảng, lật xem nhanh chóng, nhanh chóng tìm được đoạn văn mình muốn, nói: “Từ trước Chiến Thần Xích Bích, các văn thần và tướng lĩnh của Giang Đông đều đến phụ đệ của Chu Du để tham quan nơi này.”

Hứa Trăn nghe vậy, bất đắc dĩ mà cười cười, gật đầu đáp ứng.

Hắn mơ hồ hồi ức lại tình tiết bối cảnh của đoạn này.

Đại quân của Tào Tháo đang đến gần, Gia Cát Lượng một mình đi Giang Đông, chủ trương liên minh Tôn, Lưu, để chống lại Tào quân.

Nhưng thái độ của Tôn Quyền lại dao động không chừng, không biết nên chiến hay là nên hàng.

Tất cả mọi người ở Giang Đông đều biết rằng Tôn Quyền rất coi trọng Chu Du, vì vậy, trước khi Chu Du gặp Tôn Quyền, văn thần võ tướng liên lan đều đến phủ đệ của Chu Du vào ban đêm để bày tỏ ý kiến của họ, mong rằng hắn có thể cân nhắc.

Nhưng thẳng thắn Chu Du này lại thấy người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, dăm ba câu đều đối gạt đám người này.

Cốt truyện đoạn này, cũng là lần đầu tiên thể hiện rõ tích cách của Chu Du trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

—— thái độ thượng ôn hòa nho nhã, nhưng trong xương cốt lại không coi ai ra gì.

Diễn viên đóng vai Trương Chiêu dẫn đầu mở miệng nói: “Sở đạo, nếu là đoạn này, vậy ta nói trước?”

Sở Kiêu Hùng gật gật đầu, cười nói: “Ngài bắt đầu đi.”

Trương Chiêu vì thế liền ngồi ngay ngắn, quay đầu nhìn về phía vị trí Hứa Trăn đang ngồi cạnh cửa.

Buổi tiệc lúc đầu có chút ồn ào liền tức khắc an tĩnh xuống.

Trương Chiêu nói: “Đô đốc cũng biết tình hình hiện tại của Giang Đông?”

Hứa Trăn dựa theo lời kịch của Chu Du, lắc đầu nói: “Không biết.”

Trương Chiêu nói: “Tào Tháo ủng binh trăm vạn, đóng quân phía trên sông lớn. Hôm qua hịch văn truyền đến tận đây, dục thỉnh chủ công cùng đi săn ở Giang Hạ. Tuy có ý nuốt chừng nhưng tạm thời chưa lộ ra, ta muốn khuyên chủ công tạm thời đầu hàng để tránh tai họa cho Giang Đông.

“Nhưng không ngờ Lỗ Tử Kính lại có thể mang quân sư của Lưu Bị là Gia Cát Lượng từ Giang Hạ về đây...”

Diễn viên đóng vai Trương Chiêu vừa mở miệng chính là một đoạn lời thoại dài hơn trăm chữ, chi, hồ, giả, dã, tương đương khó đọc.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của Hứa Trăn, tiền bối này không chỉ đọc thuộc lòng nội dung lời thoại một cách hoàn hảo mà còn xử lý nhịp điệu của giọng điệu một cách tinh tế đến mức gần như có thể trực tiếp sử dụng nó để quay phim.

Sau khi người này đọc xong, chung quanh lập tức vang lên một trận âm thanh tán thưởng tự đáy lòng.

Hứa Trăn thấy thế, cũng liền nỗ lực điều động cảm xúc, nghiêm túc ngâm nga lời kịch của Chu Du: “Ta cũng muốn hàng từ lâu, đợi ngày mai chủ công trở về mới có thể quyết định.”

Ngay sau đó, Trình Phô, Hoàng Cái, Gia Cát Cẩn, Lã Mông, đám người này thay phiên tiến lên, tỏ rõ chủ trương của mình.

Những người này tuy không lợi hại như lời thoại của Trương Chiêu, nhưng tất cả đều thuộc lòng nội dung.

Trình Phô, Gia Cát Cẩn, mỗi người nói sai mấy chữ, liền bị phạt một chén rượu.

Hứa Trăn thuật lại lời thoại của Chu Du từ đầu đến cuối, miễn cho bị phạt.

Rất nhanh, đoạn trò chuyện dài dòng này cũng đã kết thúc, hiệu quả cũng tương đối tốt.

Sở Kiều Hùng ngay sau đó lại rút ra một đoạn khác, đám người Tôn Quyền, Lỗ Túc lần lượt xuất hiện, có thắng có bại.

Sau mấy vòng chơi, tất cả mọi người đang có mặt đều đã đọc ít nhất một vòng lời thoại, có người cực kỳ nổi bật, cũng có người nét mặt khổ sở uống thêm vài ly rượu.

Hứa Trăn ngồi ở một bên lắng lắng nghe, bản lĩnh đọc lời thoại của những người này có cao có thấp, mà trình độ ngâm nga thuần thục cũng khác biệt vô cùng.

Có người đọc đến lưu loát trôi chảy, cũng có người đọc vấp vấp, gập ghềnh.

Nhưng có thể thấy, trước khi đến đây, về cơ bản tất cả mọi người đều dành thời gian để đọc thuộc lòng lời thoại, ít nhất họ cũng có hiểu biết chung về nội dung.

Hai diễn viên đóng vai Lô Túc và Trương Chiêu là một trong những người xuất sắc nhất.

Chỉ chớp mắt, hành tửu lệnh tiến hành gần nửa giờ, nhưng hai người này vẫn luôn trước sau đọc lời thoại, một chữ cũng không sót.

Ngay khi hai vị diễn viên vẫn đang một chọi một, thì ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Hứa Trấn ngồi gần cửa nhất, cho nên đi ra mở cửa, tuy nhiên lại nhìn thấy hai vị đứng ngoài cửa thế mà là người quen.

— Tổng đạo diễn đoàn phim “Tam Quốc”, Cao Chấn và diễn viên đóng vai Gia Cát Lượng, Trần Chính Hào!

Nhìn thấy hai người bọn họ tới, mọi người trong phòng đang chơi đến phần chẵn liền tức khắc im như ve sâu vào đông.

“Yo, các vị đang chơi trò gì vậy?” Cao Chấn mỉm cười liếc nhìn mọi người, liếc nhìn chén đĩa lộn xộn trên bàn rồi lại nói: “Vừa rồi tôi nghe nói các vị đang thi đọc thuộc lòng thoại, người nào thua thì bị phạt rượu đúng không?”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Chính Hào đang đứng bên cạnh, nói: “Thật đúng lúc, Gia Cát Khổng Minh tới!”

Cao Chấn ha hả cười nói: “Vừa vện có thể tham gia!”

Chương 268: Săn Sóc Bá Tánh

Ngay khi Cao Chấn nói những lời này, biểu cảm của những người có mặt lập tức thay đổi.

Vốn dĩ, bọn họ chỉ lấy lời thoại để chơi hành tửu lệnh mà thôi.

Dàn đội hình diễn viên bên phía Giang Đông tương đối “xập xệ”, dù là phó đạo diễn Sở Kiêu Hùng hay các diễn viên đều không có lấy một vị minh tinh tai to mặt lớn.

Hai người duy nhất có mặt ở đây có thể được gọi là nhân vật của công chúng, chính là Đường Dật, người đóng vai Tôn Sách, và Hứa Trăn, người đóng vai Chu Du.

Bất quá, hai người bọn họ đều là văn bối, hơn nữa lại là sinh viên khoa biểu diễn của trường học, những người khác thông qua quan hệ sư thừa, cũng được bọn hắn xưng là sư thúc, sư huynh, cho nên mọi người cũng không cảm thấy có chút thấp kém nào.

Một đám nhân vật bên lề giải trí quay quần bên nhau, dĩ nhiên là chơi đến hòa thuận vui vẻ.

Nhưng mà, hiện tại Cao Chấn và Trần Chính Hào lại mò đến đây, khiến tình huống lập tức trở nên khác biệt.

Tổng đạo diễn ngồi bên cạnh, lời thoại bỗng chuyển từ trò chơi chuyển sang khảo thí.

Hơn nữa vẫn là chuẩn bị không đầy đủ, trực tiếp sử dụng kiểu khảo thí không trâu bắt chó đi cày này.

Nhưng tổng đạo diễn Cao Chấn rõ ràng không có ý thức rằng bản thân là “Chủ nhiệm giáo dục” đang đi tham quan.

Ngay sau khi cảnh quay kết thúc trên trường quay bên kia, ông ta đã vội vã đến nơi này cùng với nam diễn viên chính Trần Chính Hào.

Bản thân coi trọng tổ Giang Đông như thế, Cao Chấn còn cho rằng mình đây là “Săn sóc bá tánh, cùng dân vui vẻ”.

Ông ta nhìn chung quanh mọi người một vòng, ha ha cười nói: “Tôi sớm nhớ rõ ngày 15 này là ngày tổ Giang Đông quy tụ diễn viên, trước tiên giảm thời lượng quay chụp trong ngày hôm nay, nghĩ muốn lại đây nhìn xem.

“Kết quả hay rồi, kế hoạch không kịp thay đổi, cố gắng đẩy nhanh tốc độ cũng không thể đuổi kịp màn khai mạc của mọi người, lúc này mới có thể đến.”

Nghe những lời này, tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy khỏi chỗ ngồi với nụ cười xấu hổ, dỗi trá mà thôi phòng đạo diễn thức khuya dậy sớm, cần phải cẩn trọng.

Sở Kiều Hùng nhanh chóng đứng dậy chào hỏi, sắp xếp người phục vụ thêm chỗ ngồi cho hai người.

“Cao đạo và Chính Hào vẫn chưa ăn cơm đúng không? Mau mua, qua đây ngồi xuống.”

Sở Kiều Hùng nói: “Cũng may chúng ta bên này là tiệc đứng, bên dưới có bếp từ để nấu các món ăn nóng hổi.”

Này tiếp phong yển vốn chính là cao chân phái người an bài, hẳn lúc này cũng không làm ra vẻ, trực tiếp đem chỗ ngồi thêm tới rồi Sở Kiều Hùng bên người.

Trần Chính Hào nhìn người khác dọn bàn muốn nhường chỗ cho mình, anh cũng không muốn làm phiền mọi người nên trực tiếp yêu cầu người phục vụ kê thêm chiếc bàn nhỏ vào vị trí cạnh cửa, nhìn Hứa Trăn và bọn Cao Bác ở phía bên kia lối đi.

Hứa Trăn thấy Trần Chính Hào nhìn về phía mình, hẳn liền cười vẫy vẫy tay với anh;

Khóe miệng Trần Chính Hào hơi hơi cong lên, hướng hẳn gật đầu đáp lại.

Một bên, Cao Bác người đóng vai Tôn Quyền nhìn thấy một màn này, thấp giọng nói: “Cậu biết “Trần ảnh đế” à?”

Hứa Trăn nói: “Đúng vậy, trước đây đã có một lần hợp tác.”

Dứt lời, hẳn hơi nghi hoặc mà nghiêng đầu nói: “Tại sao lại kêu hẳn là “Trần ảnh đế” ? Tôi nhớ Hào ca chưa từng lấy cúp ảnh đế.”

“Ợ.....”

Cao Bác đánh một cái ợ, cười mỉa nói: “A, phải không, đó là tôi nhớ nhầm.”

Hắn ta nói như vậy, rồi lại yên lặng lau một phen cũng mồ hôi lạnh không tồn tại trên trán.

Mẹ nó!

Đúng là uống rượu hỏng việc!

Bản thân cũng không thân với Hứa Trăn, tất cả cũng tại cái miệng nhanh nhẩu này...

“Trần ảnh đế” —— đây là ngoại hiệu của Trần Chính Hào a!

Kể từ khi ra mắt năm 20 tuổi, anh đã có 6 lần được đề cử giải ảnh đế trong 13 năm, nhưng chưa một lần chiến thắng, cho nên mới được gọi là “Trần Ảnh Đế” nha...

Hứa Trăn trước đây cũng không thân quen với Cao Bác, cho nên không biết mấy chuyện cong cong vòng vòng ở sau lưng.

Trần Chính Hào thực sự đã rất nổi tiếng trong nhiều năm qua, cảm giác như đã nhiều lần giành được cúp ảnh đế này.

Cao Bác gọi sai như vậy, nhưng trong lúc nhất thời Hứa Trăn cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Tựa như Du Mi, ngày thường cũng thường xuyên được người xung quanh gọi là “Du ảnh hậu”.

Nhưng Hứa Trăn không rõ, mà bản thân Trần Chính Hào lại hiểu được.

Mặc dù không nghe được đoạn hội thoại giữa hai người họ, nhưng từ “Ảnh đế” xuất hiện lặp đi lặp lại ba lần, cho nên anh có thể dễ dàng đoán được nội dung của cuộc trò chuyện.

A, “Trần ảnh đế”.

Bên kia lối đi, khuôn mặt của Trần Chính Hào tối sầm, đôi mắt cũng hơi rũ xuống.

....

Ở vị trí bắt đầu của sảnh tiệc, Cao Chấn cùng Sở Kiều Hùng trao đổi ngắn gọn vài câu, sau đó chuyển chủ đề trở lại “Hành tửu lệnh”.

“Lấy lời thoại để chơi hành tửu lệnh, phương pháp này cũng rất mới mẻ nha,” Cao Chấn vô cùng thích thú nói, “Vừa rồi mọi người đã đọc được bao nhiêu đoạn?”

Sở Kiều Hùng nhìn nhìn máy tính bảng trong tay, nói: “Chủ yếu là cốt truyện trước và sau cuộc chiến Xích Bích, bên này Giang Đông quân thần lên sân khấu tương đối tập trung.”

Cao Chấn nghe vậy, nhìn về phía Trần Chính Hào đang ngồi lẻ loi ngồi ở cạnh cửa, cười nói: ““Khổng Minh”, thế nào, cậu có muốn tham dự một chút hay không?”

Nói rồi, ông ta phát tay chỉ chỉ những người có mặt và nói, “Một mình cậu lẻ loi đi đến đại bản doanh của Giang Đông,

cũng tương tự như hoàn cảnh của Gia Cát Lượng trong kịch, như thế nào, có muốn tham gia đấu một trận hay không?”

Chương 269: Màn Solo Kinh Điển Của Gia Cát Lượng

Nghe được lời này, trên mặt Trần Chính Hào cũng không có biểu tình gì, vẫn như cũ là một bộ dáng ít khi nói cười, nhưng ánh mắt của anh lại hơi hơi chớp động, nói: “Đây cũng rất hợp ý tôi!”

Lời này vừa ra, trong bữa tiệc đã có vô số người trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, vội vàng móc di động ra, xem lại nội dung kịch bản.

“A, mẹ nó, thấy quý.....”

Hứa Trăn rõ ràng nghe được cách đó không xa có một đại thúc phun từ thô tục.

Khóe mắt nhìn thoáng qua, hắn phát hiện người vừa nói chuyện vừa rồi chính là đại nho Tiết Tổng, một học giả lớn ở Giang Đông.

Trong đoạn “Gia Cát Lượng khẩu chiến quần nho”, thượng lượng Tiết Tổng lên sân khá cao, vai trò cũng tương đối lớn.

Vị đại thúc này chắc là chưa thuộc hết lời kịch, mắt thấy liền phải xấu mặt.

Mà Trần Chính Hào đâu thèm quan tâm đến vấn đề này, anh trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, chiến ý bùng bùng phần chân nói: “Người nào tới trước?”

Trong lúc nói, anh phát ồng tay áo không tồn tại, chấp tay sau lưng nhìn chung quanh đám người, trong mắt thần thái sáng lạng.

Giống như người đó là Gia Cát Khổng Minh bề ngoài trong đám quần hào Giang Đông.

Giờ khắc này, Hứa Trăn ngẩng đầu nhìn về phía Trần Chính Hào ở đối diện, chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, quả thực nhìn không được muốn cho anh ta một tiếng “Hảo”.

Cái này gọi là “Fans hâm mộ” !

Từ trên bàn cơm, trở mình đứng dậy, chớp mắt liền rút đi một thân thể tục, hòa thân thành nhân vật phong lưu ngàn năm trước.

Quả nhiên a, so sánh với đại ngưu đứng đầu, thì bản thân mình còn kém xa!

Mắt thấy ở đây mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, đều có chút e ngại.

Trần Chính Hào bên ngoài nổi tiếng là một tên cuồng điên, mà cùng anh ta chơi “Hành tửu lệnh” cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hoắc Đạt, người đóng vai Lỗ Túc thở dài, từ trong bữa tiệc đứng lên, hướng về phía Trần Chính Hào nói: “Khổng Minh, người nhớ lấy, lát nữa gặp chủ công của ta, thì đừng có hồ ngôn, chuyện Tào Tháo có nhiều binh tướng mạnh.”

Trần Chính Hào hơi hơi mỉm cười, nói: “Tử Kính yên tâm, ta sẽ tự tùy thời mà biến, quyết không có lầm.”

Nói xong lời này, lại dựa theo cốt truyện, hắn là Lỗ Túc dẫn Gia Cát Lượng đi vào đại diện, đứng trước mặt quần thần Giang Đông.

Nhưng lúc này bọn họ chỉ đang đọc thoại chứ không có đường để di chuyển, không đợi người bên cạnh đứng dậy, Trần Chính Hào trực tiếp khóa chặt ánh mắt nhìn về phía một lão giả cách đó không xa.

Hoắc Đạt – Lỗ Túc thấy thế, liền thuận miệng nói: “Vị này chính là Đông trường sử của Giang Đông, Trương Chiêu, Trương Tử Bố.”

Chương Chiêu cười khở hai tiếng, đứng dậy chào hỏi đôi phương, nói: “Chiêu nãi chỉ là một ngu sĩ ở đất Giang Đông, ta được biết tiên sinh hồi còn ở Long Trung, thường tự ví mình với Quán Trọng, Nhạc Nghị, không biết điều ấy có thật không?”

Lúc này, hắn ta bị buộc phải ứng chiến, khí thế trước đó liền yển đi ba phần, nhưng cũng may không có đọc lời thoại sai.

Trần Chính Hào điềm đạm cười, nói: “Bình sinh vẫn tự ví như vậy.”

Trương Chiêu nói: “Nghe nói Lưu Dự Châu ba lần đến lầu cỏ may mắn mới được tiên sinh, cho rằng như hổ thêm cánh, phát ngôn bừa bãi thề thầu tóm cả đất Kinh Tương.

“Nhưng hôm nay, Kinh Tương đã thuộc về Tào Tháo, không biết tiên sinh có ccao kiến gì không?”

Trần Chính Hào phe phẩy chiếc mũ lưỡi trai trong tay, giả làm chiếc quạt lông, cười nhạo nói: “Muốn cướp Kinh Tương, vậy dễ như trở bàn tay.

“Chẳng qua chủ công ta cốt giữ điều nhân nghĩa, không đành lòng đoạt cơ nghiệp đồng tông. Mà hài tử Lưu Tông lại tin vào lời gièm pha vọng tưởng đầu hàng, lúc này mới khiến Tào Tháo hung hăng ngang ngược hậu thế.

“Nay chủ công của ta đóng quân ở Giang Hạ, đã có kẻ khác, điều này những kẻ đầu đường xó chợ sao có thể biết được.”

Tâm tình hiện tại của Trần Chính Hào không được tốt lắm, hơn nữa tinh thần chiến đấu lại mạnh mẽ, cho nên tốc độ nói nhanh hơn bình thường rất nhiều

Chẳng qua, anh ta đọc từng chữ rõ ràng, ngừng ngắt chính xác, làm người nghe không cảm thấy sốt ruột, ngược lại có vẻ mười phần khí thế.

Mà diễn viên đóng Trương Chiêu lại có được phần công phu này.

Lão gia tử tuổi lớn, mồm miệng không lạnh lợi bằng người trẻ tuổi, lúc này ông ta chạy theo tiết tấu của Trần Chính Hào, mới vừa nói không tới hai câu, đầu lưỡi liền dính lại:

“Lời này của tiên sinh chẳng phải trái sau trái ngược nhau sao? Tiên sinh vốn tự ví mình với Quản Trọng, Nhạc Nghị, nhưng Quản Trọng phụ tá Tề Hoàn Công xưng bá chư, cái kia, hầu...”

Lão gia tử Trương Chiêu ai thán một tiếng, cười khò lắc đầu

Trương chiêu lão gia tử một tiếng ai thán, cười khò lắc lắc đầu, nói: “Xin lỗi, tôi tự phạt một ly.”

Nói xong, cũng không đợi người khác thúc giục, trực tiếp rót cho mình một ly rượu, một hơi uống cạn sạch.

Chợt, ông ta buông chén rượu, quật cường mà đọc hết lời kịch còn lại.

Trần Chính Hào không để bụng, chờ ông ta nói xong, lại tiếp tục hoàn thành các lời thoại phía sau.

Kế tiếp, danh thần Ngu Phiêu và Bộ Chất của Giang Đông lần lượt theo sau Trương Chiêu lên sân khấu.

Lời thoại của Ngu Phiêu chỉ có hai câu, miễn cưỡng cũng có thể an ổn đọc xong.

Mà Bộ Chất không được may mắn như vậy, hắn ta đối mặt với Trần Chính Hào giống như bị nghẹn cổ họng, lưng đưa về phía Cao Chấn lại giống như bị kim chính trên lưng.

Chương 270: Đại Đô Độc, Nhờ Vào Người! !!

Dưới áp lực từ hai bên, nhưng câu thoại hắn vẫn không thuộc lại tức khắc càng thêm xa lạ, ước chừng đọc sai khoản năm lần, cuối cùng mới có thể gập ghềnh ứng phó xong.

Đến lúc ngồi xuống, nam diễn viên giống như bị men rượu xông lên đỉnh đầu, cả người choáng váng như thể giẫm lên bông.

Lúc này, hắn vô cùng cảm thấy may mắn khi khách sạn mà đoàn phim đặt trước là loại tửu lâu cổ kính với một cái chén rượu nhỏ.

Chứ nếu là loại ly pha lê như ngày thường, thì năm ly đã trước tiếp khiến hắn lăn xuống dưới bàn.

Ngay sau đó, đến phiên Tiết Tổng.

Hứa Trăn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị đại thúc này vừa mới gập đến độ phun thô tục, thân thể đã cứng đờ mà đứng lên, khô cần nói: “Khổng Minh cho rằng Tào Tháo... Là người như thế nào?”

Trần Chính Hào thậm chí còn không thèm nhìn ông ta mà chỉ lạnh lùng nói: “Chính là Hán tặc, cần gì phải hỏi?”

Tiết Tổng nói: “Lời này của Khổng Minh sai rồi, vận nhà Hán đã hết, nay Tào Tháo đã nắm hai phần ba thiên hạ, muôn người đều phục, chỉ có...ách...”

“Khổng Minh lời này sai rồi. Hán truyền lại đời sau đến nay, số trời đem chung. Nay tào công đã có thiên hạ tam phân chi nhị, người toàn nổi nhớ nhà. Ách, cái kia.....”

Vừa mới nói hai câu đã quên lời, sau khi ảo não mà tự phạt một ly, liền há miệng thở dốc, nhưng vẫn không thể nhớ lời thoại mặt sau là gì.

Diễn viên đóng vai Tiết Tổng bất lực mà nhìn thoáng qua đồng bạn bên cạnh mình, nhưng người nọ cũng không phải là thành viên trong phân đoạn “Khẩu chiến quần nho”, cho nên liền vội vàng lấy di động ra, trong lúc nhất thời vẫn không kéo được đến đoạn chính xác.

Mắt thấy năm sáu giây qua đi, dưới cục diện giằng co, bữa tiệc tức khắc lâm vào tĩnh mịch quỷ dị.

Giờ khắc này, giữa sân vô số người đồng thời dâng lên một ý niệm:

—— Trần Chính Hào đây chính là một mình khẩu chiến toàn bộ Giang Đông!

Bên ta, một người ít ỏi vài câu, lại liên tiếp bị phạt; còn người ta một người đứng ở chỗ này đối với mọi người, lại trước sau bình tĩnh, một chữ không tồi.

Đây là chênh lệch gì?

Thái độ chênh lệch!

Với thái độ này, mấy người còn không biết xấu hổ mà giấu cột người ta là “Minh tinh, mà mình thì tự xưng là “Diễn Viên” ?

Còn dám oán giận Thục Hán bên kia hết thấy đều là đội hình cao cấp nhất, mà đạo diễn, nhiếp ảnh của Giang Đông bên này tất cả đều là phó?

Mỗi một giây Tiết Tổng trầm mặc, lại giống như một đòn roi quật trên mặt đám người Giang Đông, đánh đến mức mọi

người không còn chút mặt mũi nào?

“Lưu Dự Châu không biết thiên thời, dám đem trứng chọi đá, không thất bại sao được?”

Đúng lúc này, cách Tiết Tổng không xa, đột nhiên có người ngâm nga chính xác lời thoại kế tiếp của Tiết Tổng.

Thanh âm này không lớn, nhưng trong sảnh yến hội lúc này lại có thể nghe rõ ràng.

Trần Chính Hào nhìn về phía người phát ra âm thanh, chỉ thấy hắt ngời ngay ngắn trên đệm hương bồ, mảnh khảnh đỉnh bạt, khí độ thanh tao lịch sự.

——Quả nhiên là Hứa Trăn.

Hứa Trăn đọc lời thoại này thật sự rất nhỏ, ý chỉ muốn nhắc một số từ cho diễn viên đóng vai Tiết Tổng mà thôi.

Chỗ ngồi của Tiết Tổng ngay gần ở phía sau hắt, mà khoảng cách của hai người nhiều nhất cũng chỉ là hai mét.

Thấy xung quanh không ai biết câu thoại tiếp theo là gì, Hứa Trăn sợ tình hình quá căng thẳng nên thấp giọng nói với ông “câu trả lời”, để vị đại thúc nhanh chóng thoát khỏi cục diện.

Nhưng lúc này, sảnh tiệc yên tĩnh đến mức mọi người xung quanh đều nghe thấy lời nhắc nhở của Hứa Trăn.

Mặc dù là khoảng cách khá xa nghe không rõ nội dung, cũng có thể đại khái nghe thấy hắt đang nói chuyện, liên hệ lập tức đến tình cảnh, thì rất dễ dàng mà đoán được hắt mới vừa nói cái gì.

Tiết Tổng lúc này não đã ngừng hoạt động, cũng không nghĩ tới nhiều như vậy, nghe thấy Hứa Trăn nói cho mình đáp án, thì liền giống như người chết đuối nắm lấy cọng rơm cứu mạng, vội vàng mở miệng muốn lặp lại nó.

Nhưng mà, không đợi ông ta nói chuyện, Trần Chính Hào đứng ở đối diện bọn họ đã lạnh giọng nói: “Tiết Kính Văn!”

“Sao lại dám thở ra cái giọng vô quân vô phụ như vậy!”

Tiết Tổng vẻ mặt mòng bức.

Gì mà giọng vô quân vô phụ, tôi...tôi cái gì cũng chưa nói mà!

Ông ta nhìn Trần Chính Hào, lại nhìn về Hứa Trăn, chỉ cảm thấy đứng không được, ngồi cũng không xong, xấu hổ đến muốn chết.

Mà lúc này, Trần Chính Hào cũng không nhìn ông ta, chỉ cất cao giọng nói: “Sống ở đời phải lấy trung hiếu làm gốc, ông đã là Tồi nhà Hán, thì phải biết diệt trừ giặc của nhà Hán chứ, tổ tiên Tào Tháo đời đời ăn lộc nhà Hán, nhưng họ Tào đã không lo đền ơn, lại sinh lòng phản nghịch, như vậy còn không phải là Hán tặc sao? !

“Người trên thiên hạ đều căm ghét, ai cũng muốn diệt trừ, nhưng ông lại đổ cho số trời mà bênh vực phản tặc, như vậy không phải là đồ vô quân, vô phụ thì là gì!”

Lời này của Trần Chính Hào vừa kịch liệt, vẻ mặt nghiêm khắc, trực tiếp đem bầu không khí nói chuyện vui vẻ đẩy lên đầu ngọn gió.

Tiết Tổng vốn nên đứng dậy nhưng lại bị khí thế này dọa cho hai chân run rẩy, một lúc lâu cũng không thể đứng lên.

Đại sảnh bữa tiệc lại lần nữa lặng ngắt như tờ.

Hứa Trăn nhìn thấy Trần Chính Hào nhìn thẳng vào mình, trong mắt tràn đầy tinh thần chiến đấu, không có ai ở bên Giang Đông để khiêu chiến, hẳn cũng chỉ đành mỉm cười bất lực, thông thả ung dung từ trong bữa tiệc đứng lên.

“Ngô.....”

Giờ khắc này, giữa sân vang lên một trận xôn xao.

Mọi người đang ngồi đều nhìn về phía dáng người thẳng đứng của Hứa Trăn ở nơi đó, khí thế không một chút yếu ớt mà nhìn trực diện Trần Chính Hào, khiến bọn họ đều cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng một cách khó hiểu.

Đặc biệt là vị diễn viên đóng vai Tiết Tổng kia, quả thực giống như được đại xá, ánh mắt cảm kích nhìn về phía Hứa Trăn.

Đại đô đốc, tất cả phải nhờ vào người!

Solo, khẩu chiến với Không Minh!

Chương 271: Khí Thế Ngang Bằng

Hứa Trăn nhìn về phía “Gia Cát Khổng Minh” đang ngạo nghễ trước mặt, khoan tay đứng thẳng, cười một cách điềm đạm.

Hắn lúc này nếu dám đứng lên, đương nhiên là có mười phần nắm chắc, như thế nào lại phụ lòng chờ mong của mọi người.

“Tào Tháo đúng là đang nhân danh thiên tử mà điều khiển chư hầu, nhưng rõ ràng vẫn là con cháu quan tướng quốc Tào Tham của nhà Hán,” Hắn không e dè mà nhìn thẳng Trần Chính Hào, không hề hạ giọng, mà là câu chữ rõ ràng, giọng nói cất cao, “Lưu Dục Châu tuy tự xưng là dòng dõi Trung Sơn Tĩnh Vương, thì có gì la bằng cứ đâu, thiên hạ chỉ thấy ông ta dật chiếu bán thừng, sánh sao được với Tào Tháo!”

Trần Chính Hào cười nhạo nói: “Tào Tháo là dòng dõi tướng quốc Tào Tham, tức là bề tôi nhà Hán, nay họ Tào chuyên quyền ngang ngược, ức hiếp thiên tử, như vậy không chỉ là loạn thần của nhà Hán mà cũng chính là nghịch tử của Tào thị!”

“Còn Lưu Dục Châu đường đường là dòng dõi đế vương, được đương kim hoàng thượng công khai trước văn võ bá quan, gọi một tiếng “hoàng thúc” ngay giữa triều đường, sao dám nói không có bằng cứ?”

“Hơn nữa Hán Cao Tổ xuất thân đình trường, mà lên ngôi thiên tử, trị vì thiên hạ, thì dật chiếu bán thừng thì có gì mà xấu hổ?”

Dựa theo kịch bản, Khổng Minh dăm ba câu đã xem như bác bỏ một vị đại nho, cho nên đoạn thoại sau chính là một người nữa lên sân khấu..

Hứa Trăn bên này lại đổi nhân vật nhưng không đổi diễn viên, làm bộ khoác thêm áo choàng tiếp tục bàn cãi với đối phương: “Khổng Minh chỉ được cái già mồm ác lí, các ông không nên chấp, xin hỏi Khổng Minh tiên sinh đã học những kinh điển gì?”

Trần Chính Hào ngang nhiên nói: “Ta xưa nay không làm việc tầm chương trích chữ, cứ điển dẫn kinh, làm như thế không giúp được gì cho việc phò vua giúp nước!”

Hứa Trăn nói: “Lại nói khoác, tuy khẩu khí lớn, nhưng không có kỳ tích gì. Lưu Dục Châu khi chưa có tiên sinh giúp, còn

tung hoành đây đó, chiếm giữ vài ba thành trì, nay được tiên sinh phò tá, có sao thấy quân Tào đến lại quăng giáp vứt gươm, thấy bóng là chạy.

“Bỏ tâm dã, đi Phàn Thành, bại Dương Dương, trốn ra Hạ Khẩu, thật là không còn mảnh đất dung thân, lẽ nào đây là cái gọi “phò vua giúp nước” mà tiên sinh nói sao?”

“.....”

Hai người đối chọi gay gắt, không chịu thua một chút nào, đoạn lời thoại vừa dài vừa khó đọc lại tuôn ra như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt.

Trần Chính Hào đọc lời thoại của Gia Cát Lượng, tất nhiên là khí thế mười phần.

Mà Hứa Trăn bên này, trước sau thay đổi thân phận của bảy tám đại nho như Tiết Tổng, Lục Tích, Nghiêm Toan, Trình Đức Xu, theo thứ tự mà tranh cãi với Gia Cát Lượng.

Nếu là theo quy trình bình thường, Gia Cát Lượng hẳn là người chống lại đám quần nho, khiến đám quần nho sôi nổi phải đại bại.

Nhưng Hứa Trăn lúc này chỉ một mình mình đại diện “Quần nho”, hai người người tới ta đi, không ngừng bác bỏ nhau, khiến cho trích đoạn này biến thành hai thế lực ngang bằng nhau.

Hứa Trăn xưa này là gặp mạnh thì cường, gặp nhược thì nhược, dưới sự áp lực mà Trần Chính Hào mang lại, hẳn liền theo tiết tấu lời thoại của đối phương, từ nhịp điệu, âm điệu đều vừa gãi đúng chỗ ngứa.

Không chỉ không bị khí thế đối phương áp đảo, ngược lại còn tự nâng cao thực lực của bản thân đến một ngưỡng mà ngày thường khó chạm đến được.

Dưới tình thế giằng co của hai người, Hứa Trăn tự mình đối đáp, câu từ trôi chảy, khí thế cũng không kém gì Trần Chính Hào.

Đám người bên phía Giang Đông đều sớm xem đến quên cả không thời gian.

Trần Chính Hào cũng liền thôi, dù mọi người đều biết mình tinh này là một Tam Lang liễu mạng, anh ta đọc lời thoại trong trích đoạn khấu chiến quân nho một cách rành mạch, trôi chảy, thật sự khiến cho mọi người chần đông, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể lý giải được.

Còn Hứa Trăn...

Đại ca à, Chu Du cũng không phải là một nhà nho trong “Khấu chiến quân nho” nha!

Trích đoàn này căn bản không phần của Chu Du, nhưng kết quả lão nhân gia ngài lại đem lời thoại của người khác đọc đến suôn sẻ như vậy?

Hơn nữa còn là lời thoại của bảy tám nhân vật? !

Quả thực là phát rồ!

Ánh mắt bội phục của mọi người nhìn về phía hần dần dần chuyển sang ngưỡng mộ, lại từ ngưỡng mộ chuyển sang

Mọi người nhìn về phía hần ánh mắt dần dần từ bội phục biến thành kính ngưỡng, lại từ kính ngưỡng biến thành phục sát đất.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều thu hồi sự coi thường tuổi tác và tư lịch của Hứa Trăn, những người xung quanh nhìn hần, phảng phất như người đứng trước mặt Trần Chính Hào kia, không phải là một diễn viên hậu bối mà chính là đô đốc Giang Đông hàng thật, giá thật.

Sự tôn kính phải dùng thực lực để có được!

“Khổng Minh tiên sinh là bất kỳ tài đời nay, bọn các ông chỉ giỏi khua môi múa mép, phi lễ với khách nhân.”

Rốt cuộc, cốt truyện “Khấu chiến quân nho” cũng tiến tới phần kết thúc.

Hứa Trăn đổi thân phận thành nhân vật cuối cùng – Hoàng Cái, tiêu sái cười nói: “Tiên sinh, nói nhiều vô ích, chi bằng im lặng, tranh luận với họ làm gì, xin đem cao kiến của tiên sinh bẩm lại với chủ công chúng ta, để liên kết hai nhà Ngô Thục hợp sức đánh Tào, thế mới là việc lớn chân chính.”

Giờ khắc này, Trần Chính Hào cũng không tiếp tục đọc thoại nữa, mà là lặng lặng nhìn Hứa Trăn vài giây.

“Tới đây được rồi,” Khóe miệng anh bỗng nhiên nhếch lên, nhàn nhạt cười nói, “Đoạn đối lời kịch hôm nay thật sự rất sáng khoái.”

Nói xong, anh chủ động cầm bầu rượu trên bàn lên, tự rót cho mình một chung rượu, trên bàn Hứa Trăn không có rượu, nhưng cũng tùy theo rót cho mình một tách trà xanh.

Hai người xa xa nâng chén, nhìn nhau cười.

Nhìn thấy một màn này, người ngồi ở vị trí cao nhất, hai mắt lấp lánh, trong lòng tràn đầy kích động không thôi.

—— chính mình lúc trước quả nhiên là không có chọn sai người!

Hai người này thực sự sáng chói!

Vậy mà trước kia ai cũng nghĩ diễn Triệu Vân? Triệu Vân cái quý á...

Chương 272: Khó Bằng Kinh Phật của Bàn Tăng Sao? ?

“Công Cẩn a, tôi có một vấn đề muốn hỏi đôi chút.”

Sau khi cuộc đối diễn giữa Hứa Trăn và Trần Chính Hào kết thúc, tổng đạo diễn Cao Chấn vui vẻ nhìn Hứa Trăn mà nói: “Tại sao cậu lại học thuộc lời thoại của người khác?”

“Ha ha ha.....”

Vấn đề này vừa ra, chung quanh tức khắc vang lên một trận tiếng cười thấp thấp.

Hứa Trăn hơi suy tư, nói: “Bởi vì, tôi muốn nâng cao hiểu biết của mình về các quần thần Giang Đông bằng cách đọc thuộc lòng lời thoại của bọn họ, như vậy sẽ dễ tiếp cận chân thật đời sống sinh hoạt của con người trong thời đại này.

Khi nói chuyện, hần nhìn chung quanh mọi người một vòng, sắc mặt thành khẩn nói: “Con cháu Giang Đông đều đa tài, nhân vật được đề cập đến trong đoạn diễn này, mỗi người đều là danh gia đại nho, cũng từng lưu lại một nét bút rực rỡ trong lịch sử.

“Chẳng qua, bởi vì độ dài của “Tam Quốc Diễn Nghĩa” có hạn, không thể chiếu cố tới từng nhân vật, cho nên có chút tiếc nuối.

“Tôi đọc thuộc lòng nhiều lời thoại, để sau này Chu Du cùng mấy nhân vật này kết giao, trong lòng sẽ hiểu rõ hơn, nắm bắt chính xác tâm lý lúc đó cũng dễ dàng hơn.

Nghe được hần nói như vậy, vài vị diễn viên được đề cập trong đoạn trích vừa rồi đều đồng thời cảm nhận được sự coi trọng của Hứa Trăn, cho nên ai ai cũng vui vẻ trong lòng.

Đặc biệt là mấy người Tiết Tổng, Lục Tích, Trình Bình và những người khác, trong đoàn phim “Tam Quốc” tổng cộng cũng không có nhiều lời thoại, về cơ bản cũng chỉ là phong nền cho nhóm diễn viên chính.

Loại nhân vật này ở những đoàn phim khác, gần như có thể xem là diễn viên quần chúng.

Nhưng Hứa Trăn nói như vậy, không thể nghi ngờ là đã nâng cao vai trò của bọn họ lên một cấp bậc mới.

Mấy người nghe thấy câu này, ánh mắt nhìn về phía Hứa Trăn liền nhu hòa đi không ít, cảm giác tên tiểu tử này càng nhìn càng thuận mắt.

Đúng vậy, không hổ là thể diện của Giang Đông chúng ta, thật sự không làm cho chúng ta mất mặt!

Mà Hứa Trăn lúc này đứng ở ngay vị trí chỗ ngồi, cảm nhận được ánh mắt thiện ý đến từ người chung quanh, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

——hai câu vừa rồi tính toán đã thoả đáng đi?

Hần đương nhiên không có nói hươu nói vượn, hần xác thật là căn cứ vào lý do kể trên, đem kịch bản của Giang Đông bên này cẩn thận đọc từ đầu tới đuôi một lần, cũng từ đó mà học được rất nhiều thứ.

Nhưng về lý do tại sao hần lại thuộc lời thoại của người khác...

Thật ra, Hứa Trăn cũng không cố ý học thuộc.

Mấy nhân vật đó cũng chỉ có hai ba lời thoại, xem qua một lần còn không thể ghi nhớ à?

Nếu nói khó đọc, nó có thể khó đọc hơn “Lăng Nghiêm Kinh” không?

Nhưng trải qua hai năm trong làng giải trí, Hứa Trăn đã dần hiểu được rằng không thể nói ra những lời như vậy, nếu không sẽ rất dễ bị đánh hội đồng.

Tổng đạo diễn Cao Chấn nghe được lời giải thích này, cũng đối với thái độ của Hứa Trăn là thập phần vừa lòng.

Hành động đọc lời thoại của hắn có vẻ vụng về, nhưng trên thực tế, hắn luôn nỗ lực để hướng tới sự hoàn hảo và rất kiên định.

Những người trẻ tuổi phải có tinh thần tỉ mỉ, tìm kiếm sự thật và làm mọi việc từ nhỏ nhất nhất, không đua đòi, không nói như rồng leo, làm như mèo mửa, người như vậy ngày sau tất thành châu báu.

Cao Chấn ban đầu quyết định dùng Hứa Trăn diễn Chu Du, chính là do nhìn trúng khí chất và ngoại hình có phần tương đương của hắn mà thôi.

Nhưng hôm nay lại phát hiện, người thanh niên này không chỉ có hình tượng hảo, tâm tính cũng hảo, bản lĩnh lời kịch vượt qua thử thách, kỹ thuật diễn càng đáng để đánh giá thưởng thức.

Lúc này, trình độ của hắn đã tiến bộ hơn rất nhiều so với khi thử vai trong khách sạn.

Điều này khiến Cao Chấn có chút do dự: Kế hoạch quay phim ban đầu có phải hơi bạc đãi Chu Du hay không?

Tổ Giang Đông bên này, các phương diện hỗ trợ đều kém cỏi so với toàn đoàn phim, đừng nói có thể so sánh với bên Thực Hán, Tào Ngụy, mà ngay cả nhóm của Lữ Bố, Viên Thiệu cũng đều không bằng.

Có phải hơi quá đáng hay không?

—— đây chính là Chu Lang a!

Xích Bích, Xích Bích Chu lang của tam quốc!

Nếu quay phim tốt, Chu Du Dân nhất định sẽ là một điểm sáng rất lớn trong “Tam Quốc”, Cao Chấn không muốn khiến bộ mặt của chính ê-kíp nhà mình bị sa sút chỉ bởi vì trang điểm kém, ánh sáng kém và góc máy lu mờ.

Nghĩ như vậy, Cao Chấn yên lặng lấy di động ra, soạn một tin nhắn mới.

“Cuộc họp quản lý phim sẽ được tổ chức vào lúc 10 giờ 30 phút, báo cho mọi người biết.”

.....

Sau bữa tiệc, tổ Giang Đông bên này cũng không lập tức khởi động máy mà là bắt đầu tiến hành hai tuần học tập lễ nghi và phong cảnh.

Trong thời kỳ này, nhóm võ tướng mỗi ngày “nuôi” một con ngựa và cho ăn cỏ, chải lưng cho ngựa, xúc phân ngựa theo yêu cầu của huấn luyện viên để vun đắp tình cảm với thú cưỡi.

Lúc này lại một lần nữa, vòng về vắn đề buồn bực của Hứa Trăn, tại sao Hứa Trăn lại không muốn diễn Chu du.

Ngựa của người khác: Xích Thố, Lư, Tuyết Ảnh, Hoàng Phi Điện, Ô Vân Đạp Tuyết.....

Ngựa của Chu Du: Mạnh mạnh? ?

Đùa một chút thôi, Mạnh Mạnh là một tác phẩm điêu khắc trên cát trong một bộ phim nào đó, và “Kinh ích phong cảnh chí” là một cuốn sách do hậu nhân bịa đặt.

Sự thật là: Con ngựa của Chu Du không đáng có tên...

Đúng là đau lòng mà.

Bất quá cứ việc như thế, Hứa Trăn cũng không buồn bực đến mức giận chó đánh mèo, đồ lên thú cưỡi của mình.

Đoàn phim đã tuyển cho hắn một con ngựa trắng đặc biệt xinh đẹp, toàn thân tuyết trắng, chỉ có đôi mắt cùng vùng miệng là màu đen.

Hứa Trăn vuốt ve bộ lông mềm mại của con ngựa trắng và thích nó đến mức bí mật đặt tên cho nó là “Sur tử ngọc”.

Đúng vậy, lớn lên xinh đẹp như thế, mỗi ngày sạn cứt ngựa, cũng không nữ so đo.

Chương 273: Tiếng Xấu Oan Ưc Của Chu Du

Buổi sáng ngày nọ, Hứa Trăn thức dậy để đi tập thể dục, lại vô tình gặp được Hoắc Đạt đóng vai Lỗ Túc.

Y nhìn thấy Hứa Trăn, liền dừng chạy bộ mà cười, nói: “Công Cẩn a, tôi còn cần phải cảm tạ cậu thật tốt đây này.”

Hứa Trăn nghi hoặc nói: “Tử Kính huynh nói lời này là có ý gì?”

Gần đây, nhóm người của đoàn phim “Tam Quốc” lên lớp đến chóng mặt nhức đầu, lúc nói chuyện cũng tự động chuyển qua giọng điệu này.

Hoắc Đạt nói: “Tôi có một người bạn là kỹ sư ánh sáng bên đoàn phim, đợi hai ngày nữa sẽ sang bên này tham gia khởi động máy với chúng ta, hẳn nói mình được điều đến tổ Giang Đông.

“Bằng hữu này của tôi là kỹ sư ánh sáng tốt nhất của đoàn phim “Tam Quốc”, hẳn vốn không phụ trách bên Giang Đông, nhưng bỗng nhiên hai ngày này lại nhận được tin tức điều chỉnh công tác.

“Còn có, không riêng gì hẳn, tạo hình, ánh đèn, nhiếp ảnh, chỉ đạo kỹ thuật diễn linh tinh và hàng loạt nhân viên công tác khác, tất cả đều cao hơn một bậc so với trước đây.”

Hoắc Đạt cười nói: “Tôi nghe nói, là bởi vì Cao đạo muốn quay cảnh Xích Bích thật tốt, cho nên đã điều chỉnh lại kế hoạch.”

“Đương nhiên, Cao đạo chủ yếu muốn quay cậu, còn chúng ta đây chính là được thơm lây a?”

Hứa Trăn nghe mấy lời này cũng có chút kinh hỷ ngoài ý muốn.

Tuy nói hẳn không có quá nhiều chấp niệm với việc đoạt tài nguyên, nhưng nếu đoàn phim chịu cấp nhiều ngân sách hơn

cho tổ Giang Đông thì đây tuyệt đối là chuyện tốt nha!

Từng chút, từng thứ khác nhau bị đặt lại một chỗ, cuối cùng hình thành chính là phẩm chất chênh lệch.

Vào một ngày gió lạnh, hai người ở bên ngoài đơn giản hàn huyên hai câu, sau đó từng người chạy bộ riêng phần mình.

Theo thường lệ mỗi buổi sáng hàng ngày, Hứa Trăn sẽ tụng kinh, đọc thần công, đánh quyền, mà bên đoàn phim cũng không có nhiều người tập thể dục, nếu có cũng chỉ ít ỏi mấy người như Lỗ Túc, Tôn Quyền, Trương Chiêu.

Không có bầu không khí tốt đẹp như khi ở trường học, khiến Hứa Trăn không khỏi có chút tiếc nuối.

.....

Còn hai ngày nữa, tổ phim Giang Đông của “Tam Quốc” sẽ khởi động máy.

Phần đầu tiên bắt đầu quay là cốt truyện lập nghiệp của Tôn Sách.

Tôn Sách không được ưu thích dưới trướng của Viên Thuật, cho nên ông ta lấy ngọc tử truyền quốc của vong phụ để cầm cố, vay mượn 3000 binh mã của Viên Thuật, sau đó mang theo bộ hạ cũ của Tôn Kiên trở về Giang Đông, lấy đồ bá nghiệp.

Chu Du lúc này “nghĩa vô phản cố” mà chạy đến nhờ cậy Tôn Sách, hai người một đường công phạt, đoạt được nhiều thành trì, từng bước đặt nền móng cho cơ nghiệp Giang Đông.

(Nghĩa vô phản cố: vì chính nghĩa, đạo nghĩa, ko do dự, ko quay đầu.)

Đó là hình thức ban đầu của Đông Ngô, chiếm một phần ba thiên hạ ở thế hệ sau.

Ngày 30 tháng 1, tổ Giang Đông của “Tam quốc diễn nghĩa” chính thức khởi động máy.

Theo kế hoạch quay, cảnh đầu tiên được quay là cảnh Tôn Sách gặp Chu Du ở Lịch Dương, hai người nói chuyện quanh lò sưởi vào ban đêm, đồng mưu làm nên chuyện lớn.

Trong cảnh quay đầu tiên, những người bên tổ Giang Đông không có việc gì cũng chạy đến đây để hóng hớt, muốn dò xét

thực lực của hai nhân vật Tôn Sách và Chu Du như thế nào.

Đối mặt với vô số ánh mắt chung quanh, Hứa Trăn thật ra một chút đều không khẩn trương.

Vì hắn đã quen biểu diễn các nhân vật quan trọng, cho nên cũng sớm quen với ánh mắt thận trọng của mọi người.

Hơn nữa, đã gần nửa năm trôi qua kể từ khi vai diễn được quyết định cho đến ngày khởi quay, mà Hứa Trăn cũng sớm chuẩn bị tốt cho nhân vật lần này.

Để diễn tốt Chu Du, hắn không chỉ nghiên cứu kỹ kịch bản mà còn phải nghiêm túc đọc nhiều lần nguyên tác “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Nhìn chung, Chu Du trong kịch bản khá phù hợp với hình tượng gốc, không hề bị chỉnh sửa lại theo bản gốc “Tam Quốc Chí”.

Thuyền cỏ mượn mũi tên, tam khí Chu Du, và tiếng thở dài “Trời sinh Du sao còn sinh Lượng” trước khi lâm chung vẫn được giữ nguyên theo nguyên tác.

Xét cho cùng, với tư cách là một tác phẩm văn học, Tam Quốc Diễn Nghĩa” chỉ có thể coi là “Tiểu thuyết đồng nhân” trong lịch sử cuối thời Đông Hán, cốt chuyện cũng khác xa với chính sử.

Nếu muốn lật lại vụ án cho Chu Du, liệu Tào Tháo có lật ngược được tình thế không? Hay Lỗ Túc có thể trở mình đứng dậy? “Ngọc diện tiểu sinh” Trương Phi cũng không ngã ngựa?

(Ngoài lề: Trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa, nhân vật Chu Du được mô tả là vị tướng tài trí, có uy tín trong toàn quân, nhưng có nhược điểm là đồ kị, vì thua trí kém tài Gia Cát Lượng nên luôn tìm cách hãm hại nhân vật này.

Đây chỉ là tình tiết hư cấu của nhà văn, không hề có trong sử sách. Tuy nhiên, do sự nổi tiếng của tác phẩm văn học này, danh tiếng và hình tượng Chu Du trong văn hóa dân gian từ đó bị các tình tiết hư cấu này làm cho xấu đi, và câu nói “Trời sinh Du sao còn sinh Lượng” vẫn được nhiều người nhắc tới dù không có thật.)

Nếu bất chấp thay đổi như thế thì phim truyền hình cũng không thể quay chụp được.

Tuy nhiên, mặc kệ chuyện này, Hứa Trăn vẫn có thể cảm nhận được mị lực cá nhân mạnh mẽ từ trên người Chu Du.

Thứ nhất, nhân vật này là người tháo vát, lắm mưu và quyết đoán, cũng vì Giang Đông mà lập được rất nhiều công lớn.

Thứ hai là Chu Du có mục đích sống và làm việc rất cao, từ góc nhìn của ông ta, người đọc có thể dễ dàng hiểu được mục đích lựa chọn của ông ta, logic bên trong cũng trước sau hết như bản thân mình.

Tất nhiên trong cuộc sống hàng ngày, người ta thích những quân tử hào hoa và chán ghét những kẻ hay tính toán.

Nhưng trong truyện, điều khiến độc giả bức xúc nhất không phải là những “kẻ xấu”, mà chính là những con người lầm lỗi, thiếu năng trí tuệ.

Ví dụ, tại sao người ta ghét Quan Vũ?

Bởi vì hắn ta làm việc thiên tư mà quyết định thả Tào Tháo ở Hoa Dung, cái gọi là lợi ích cá nhân mà hủy hoại đại nghiệp của Thục Hán;

Lại bởi vì hắn ta bảo thủ, không chỉ cự tuyệt thiện ý liên hôn của hai nhà Tôn - Lưu, mà còn lấy “Hồ nữ há có thể gả cho khuyến tử” (ám chỉ việc coi con trai Tôn Quyền là kẻ xuất thân thấp kém, không xứng nữ nhi mình) với để nhục mạ Tôn Quyền,

còn lấy “Hồ nữ há có thể xứng khuyến tử” tới nhục nhã Tôn Quyền, cuối cùng Kinh Châu thất thủ phải chạy về Mịch Thành.

Chương 274: Mị Lực Của Chu Du

Cùng loại chuyện ngu xuẩn như vậy, bên phía Thục Hán ngoại trừ Triệu Vân thì gần như ai cũng phải có hai ba kiện.

Mà cùng loại chuyện như vậy, Chu Du thật sự chưa bao giờ phạm phải, cho dù là một kiện.

Tuy nhiên, trong nguyên tác “Tam Quốc Diễn Nghĩa” có rất nhiều cảnh liên quan đến Chu Du nhưng lại không được miêu tả kỹ lưỡng.

Nếu muốn nhân vật đứng lên, thì kịch bản phải mở rộng nhân vật Chu Du này một cách hợp lý.

Hứa Trăn đã cẩn thận so sánh giữa nguyên tác và kịch bản, sau đó nhận thấy rằng biên kịch nhiều lần sử dụng hành vi “Ngôn ngữ thừa” khi tạo ra nhân vật “Chu Du” để củng cố tính cách khôn khéo và tự phụ của ông ta.

Ví dụ, trong bữa tiệc chiêu đãi nửa tháng trước, Hứa Trăn ban đầu sử dụng cảnh trong “Hành tửu lệnh” là: Văn thần võ tướng bên Giang Đông đến phủ đệ của Chu Du để nói rõ chủ trương của mình cho ông ta biết.

Một nhóm văn thần mặt mũi tràn đầy cay đắng, nói nên đầu hàng! Chu Du liền nói, đúng vậy đúng vậy, ta cũng cảm thấy hẳn là nên đầu hàng.

Chẳng được bao lâu, nhóm võ tướng cũng hùng hổ mà tới tìm ông ta, nói, cần thiết chiến! Thà chết không hàng! Chu Du lại nói, đồng ý đồng ý, ta cũng thà chết không hàng.

Chờ nhóm người này đều rời đi, Chu Du chính mình đứng ở hành lang, cười lạnh ba tiếng.

A, một đám ngốc tử.

Nếu quần thần Giang Đông mà đặt camera theo dõi ở gia trang Chu Du, nhìn thấy sắc mặt lúc này của ông ta, sợ là bị chọc tức đến thổ huyết mà chết.

Ngay sau đó, Lỗ Túc mang Gia Cát Lượng đến bái kiến Chu Du, hỏi ông ta có đồng ý việc Tôn – Lưu liên hợp kháng Tào hay không.

Chu Du nghe bọn hắn hỏi, cố tình bày ra một bộ thái độ không đồng ý, giả mù sa mưa mà nói, đánh không lại, đánh không lại, ta cảm thấy hẳn là nên đầu hàng.

Sau đó chờ xem thái độ của Gia Cát Lượng ra sao.

Trên thực tế trong lòng tính kế chính là: Lưu Bị bên kia vì giải trừ tai họa ngập đầu của bản thân, khẳng định sẽ đau khổ cầu xin, như vậy, khí thế của Đông Ngô liền chiếm thượng phong,

đến lúc đó thật sự hợp tác rồi, bên ta cũng có thể chiếm địa vị chủ đạo.

Kết quả lúc này, trích đoạn nổi tiếng “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn” liền xuất hiện.

Đối mặt với một con cáo già như Chu Du, Khổng Minh không tiếp nhận động thủ, mà trực tiếp nghe theo lời ông ta nói:

Đúng rồi, đánh cái gì mà đánh, trực tiếp để Đại Kiều, Tiểu Kiều qua chỗ Tào Tháo, vậy chuyện này không phải đã giải quyết xong sao?

Tào Mạnh Đức (Tào Tháo) rất thích tranh đoạt vợ của người khác, đặc biệt là kẻ thù.

Lúc đó, Chu Du không cảm trường thương bầm thây Gia Cát Lượng, thì phải công nhận là ông ta nhãn nhin rất tốt.

Tương tự như cốt truyện này, nhà biên kịch cũng thiết kế một “Ngôn ngữ thử” cho Chu Du trong cảnh mà Hứa Trăn sẽ quay hôm nay.

Tôn Sách ở trên đường ngẫu nhiên gặp được Chu Du, ban đêm hai người dùng bữa tối rồi tâm sự dự định đôi bên.

Vào thời điểm đó, Tôn Sách đã dùng ngọc tử truyền quốc để mượn 3.000 binh mã của Viên Thuật, sau đó dự định tấn công Dương Châu, thử sử Lưu Diêu.

Mặt khác, Chu Du lại nói chính mình đang cùng thúc phụ của mình đi thăm họ hàng và tình cờ gặp được Tôn sách.

Nếu Tôn Sách chỉ là đi tấn công Lưu Diêu cho Viên Thuật, thì Chu Du cũng thực sự là đi “thăm người thân”.

Nhưng Tôn Sách lúc này lại thản nhiên nói thẳng: Sau khi đi, ông ta sẽ không còn ý định quay lại Viên Thuật nữa, mà là thu dọn một bộ phận cũ của cha mình, khai mở lãnh địa mới, kiến công lập nghiệp.

Chu Du nghe được lời này, lập tức đứng dậy bái phục, tỏ vẻ tâm phục khẩu phục.

Từ bỏ chức quan, bán hết của cải đổi lấy tiền mặt, từ nay về sau một lòng trợ Tôn Sách thành tựu bá nghiệp.

Tôn Sách nghe được lời này, vừa mừng vừa sợ, cùng chi thoải mái chè chén.

Hứa Trăn xem xong đoạn cốt truyện này, nhin không được một trận thần thức.

—— thiên hạ lớn như vậy, thời điểm cũng thật trùng hợp, Chu Du nếu là thật sự trên đường đi thăm “người thân”, lại ngẫu nhiên gặp được huynh đệ kết nghĩa Tôn Sách, lại nghe xong tâm sự của Tôn Sách mà quyết định bán tài sản, thì mới thật thấy quý.

Thằng nhãi này tám chín phần mười là đoán được Tôn Sách sẽ đi Dương Châu và có mưu đồ khác, lúc này mới không ngại xa ngàn dặm tới tận đây để chờ đợi.

Nói không chừng ông ta ở trên đường dựng trại đóng quân vài hôm, ôm cây đợi thỏ “Ngẫu nhiên gặp được” Tôn Sách.

Hứa Trăn nào bỏ một chút: Chu Du mỗi ngày đều chọn địa điểm rình rập để dò xét hành trình của Tôn Sách, lúc sắp đến nơi thì thu dọn hành lý, cưỡi bạch mã đi gặp đối phương, trong lòng có chút vui mừng không giải thích được.

.....

7 giờ sáng, trên phim trường.

Trong khi để nhà tạo mẫu trang điểm và làm tóc cho mình, Hứa Trăn lật lại tiểu sử mà hắn đã viết trước đó.

Hắn đã sớm đọc thuộc lòng, nhớ kỹ trong lòng cuốn sách này, nhưng nó không ngăn cản việc hắn sử dụng tiểu thuyết để tìm cảm giác nhân vật.

Mà bên kia, diễn viên Đường Dật đóng vai Tôn Sách liền không nhẹ nhàng như vậy.

Cảnh sẽ quay trong một chốc lát nữa là một cảnh nội tâm với rất nhiều lời thoại trong kịch bản.

Đường Dật từ lâu đã nhìn ra khả năng ghi nhớ lời thoại của Hứa Trăn, nếu như lời lão nhân gia người ta đọc đến trôi chảy còn mình lại thường xuyên mắc lỗi, bên cạnh lại có nhiều người xem như vậy, mặt mũi này của mình không phải mất mặt quá sao?

Chương 275: Cảnh Quay Đầu Tiên

Cao Bác, người đóng vai Tôn Quyền trước đây cũng có quen biết với Đường Dật, mối quan hệ của hai người cũng không tệ, cho nên liền ở chỗ này giúp y luyện lời thoại.

Đường Dật mắt thấy Cao Bác ngồi nghiêm chỉnh, biểu tình nghiêm túc, cùng bộ dáng cà lơ phất phơ của ngày thường hoàn toàn bất đồng, nhin không được hỏi: “Sao hôm nay cậu tự dung văn minh như vậy? Không giống phong cách ngày thường của cậu chút nào a!”

“Cái gì mà văn minh,” Cao Bác khinh thường mà bĩu môi, nói, “Cái này phải gọi là nho nhã!”

Vừa nói, hắn bĩu môi nhìn xung quanh, “Hôm nay có rất nhiều mỹ nữ lại đây, tốt xấu gì tôi cũng phải thu liễm một chút a.”

Nói, hắn triều bên sân bĩu môi, nói: “Hôm nay các mỹ nữ cũng lại đây, ta tốt xấu

Đường Dật nhìn về phương hướng mà đôi phương chỉ, phát hiện đó là một đôi hoa tử muội đang đứng bên sân, một người dịu dàng lịch sự tao nhã, người kia xinh đẹp duyên dáng, cả hai đều là những mỹ nhân rất bắt mắt.

“A, Đại Kiều Tiểu Kiều.....” Đường Dật kinh ngạc nói.

—— Hai người bên sân chính là Lâm Gia đóng vai Đại Kiều, cùng với Lưu Tế Nguyệt trong vai Tiểu Kiều.

Đường Dật trộm liếc hai vị mỹ nữ, cười hắc hắc, thêm một chút chờ mong cho lần quay tiếp theo.

Y vừa định vẫy tay chào hỏi các vị mỹ nữ, thì lại thấy Hứa Trăn đã đi tới phim trường sau khi kết thúc tạo hình, lúc này Tiểu Kiều và Đại Kiều hai mắt lập tức sáng ngời, đi về phía trước.

“A, tạo hình này rất được nha!”

“Cái vắn tóc này của cậu làm bằng chất liệu gì vậy, nhìn qua thấy thật nặng!”

“Là nhựa à? Nhưng thấy thế nào cũng hơi giống sắt?”

“.....”

Giữa sân, Đường Dật nhìn hai vị mỹ nữ ríu rít vây quanh Hứa Trăn nói chuyện phiếm, nhin không được gãi gãi đầu.

Các tỷ tỷ?

Nghe nói, trong đó hình như còn có phu nhân của tôi đúng không? ?

“Còn một phút cuối, các diễn viên điều chỉnh lại cảm xúc, chúng ta đã sẵn sàng bắt đầu.”

Bên sân, phó đạo diễn Sở Kiều Hùng của tổ Giang Đông, đứng ở phía trước máy quay và cao giọng kêu lên.

Trong phim trường, Tôn Sách do Đường Dật thủ vai và Chu Du do Hứa Trăn thủ vai ngồi đối diện nhau, trước mắt là một ít thịt rệu được đặt trên bàn gỗ.

Vừa rồi, đạo diễn đã xem qua cảnh đối lời thoại của hai người họ, và xác nhận rằng diễn xuất của hai bên không có vấn đề gì.

Trạng thái của Hứa Trăn lúc này khá thoải mái, trọng tâm cơ thể từng chút một được điều chỉnh, đang tìm tư thế ngồi thoải mái nhất.

Còn Đường Dật rõ ràng là lo lắng hơn rất nhiều, y đoan chính ngồi trên chiếu, trong miệng lẩm nhẩm lời thoại của mình, cả thân thể đều căng chặt.

Bởi vì, y không chỉ phải vượt qua áp lực từ Hứa Trăn, áp lực từ những người xung quanh, mà còn là áp lực từ chính bản thân mình.

Đường Dật từ trước đến nay vẫn coi mình là một diễn viên “Đứng đắn”.

Tuy nhiên, vì y đã đóng hai bộ phim sitcom hài kịch nổi tiếng trong hai năm qua nên người khác vẫn luôn cho rằng y là một diễn viên hài.

Cảnh quay này không phải là cảnh đầu tiên của Đường Dật trong đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa”, khi Tôn Kiên chết, y cũng đã từng xuất hiện một lần rồi.

Lúc ấy y khóc đến tê tâm liệt phế, ghen ngào không thể thành ngôn, mà chung quanh những tướng sĩ của Tôn Kiên thấy y

khóc thành đức hạnh này, thì một đám kìm nén không được mà đám mặt đất cười to.

Điều động cảm xúc vốn không phải là chuyện dễ dàng, bởi vì chuyện này mà kéo chân sau, ở phân đoạn đó, Đường Dật ướt chùng đã khóc đến ba lần mới có thể đạt được yêu cầu của đạo diễn.

Cuối cùng y khóc đến độ hai mắt đều sưng lên.

Đường Dật nghĩ mãi mà không ra, chuyện này thì có gì buồn cười?

Phụ thân qua đời, năm ấy Tôn Sách 17 tuổi không chịu nổi đả kích mà khóc lớn một trận, vậy là buồn cười sao? ?

Nhưng mà để cho người ta cảm thấy ủy khuất chính là, rõ ràng là do những người đó cười cho nên mới dẫn đến NG, đạo diễn không nói bọn họ, ngược lại dặn dò Đường Dật, kêu y diễn đoạn này “Nghệ thuật” một chút, đừng dùng nước mũi nước mắt rơi đầy mặt là được.

Đường Dật: ?

Tại sao những người khác khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa thì chính là cảm xúc no đủ, có gan hy sinh vì nhân vật, còn đến chỗ tôi thì liền biến thành “Không nghệ thuật” ?

Thiên lý ở đâu? ?

Mất thấy cảnh quay sắp bắt đầu, Đường Dật nhìn Hứa Trăn đang ngồi ở đối diện, nhỏ giọng nói: “Công căn, cậu cười như thế nào, là giọng cao hay thấp?”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Trong cảnh quay này có tình tiết gây cười sao?

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Khả năng nắm giữ cảm xúc của tôi cũng khá ổn.”

“Hảo, này là cậu nói đó,” Đường Dật vẻ mặt nghiêm túc nói, “Lát nữa đóng phim phải nghiêm túc một chút đó, không được cười!”

Hứa Trăn miệng khề nhếch.

Tại sao tôi phải cười? Phân đoạn này có chỗ nào đáng để cười sao?

Hay là Đường Dật dự định tạm thời thay đổi lối diễn, làm ra một số hành vi lừa bịp con người, cho nên tiêm phòng trước cho tôi? ?

Suy nghĩ của hai người hoàn toàn không cùng một kênh, râu ông nọ cắm cằm bà kia mà hàn huyền hai câu, thì thời gian liền tới rồi.

Bản phân cảnh “Bang” một tiếng khai hỏa, cảnh quay chính thức được bắt đầu.

Trước ống kính, cả hai đã nhanh chóng chỉnh đốn trạng thái, phát huy hết kiến thức đã học trong lớp nghi thức trước đó và thể hiện phong thái “cổ nhân” trong từng cử chỉ.

Chương 276: Quyết Định Của Tôn Sách

Hứa Trăn đóng vai Chu Du mở miệng nói đầu tiên: “Ta đang trên đường đến Đan Dương để thăm viếng họ hàng, không nghĩ tới lại gặp được Bá Phù huynh trên đường, quả là may mắn, nào, chúng ta uống cạn một chén lớn.”

Dứt lời, hần nhẹ thu liễm ống tay áo, rót rượu vào chén cho hai người, nở một nụ cười rồi khẽ nói: “Thư Thành từ biệt, đã mấy năm không gặp.

“Bá Phù huynh là tướng thiện chiến dưới trướng Viên Thuật, nhiều lần lập được kỳ công, ngu đệ cũng sớm đã nghe qua.

“Không biết lần này xuất chinh, là chịu sứ mệnh gì?”

Lời này của hần vừa nói ra, sắc mặt của Tôn Sách liền lập tức trầm xuống, lắc đầu nói: “Lần này xuất chinh, không phải nghe lệnh Viên Thuật.

“Là ta mượn 3000 binh mã của Viên Thuật, trước chinh phạt Lưu Diêu, giải vây cho mẫu thân, báo thù cho cha.”

Chu Du nghe vậy, hơi hơi ngừng lại, nhưng vẻ tươi cười trên mặt thì lại không hề giảm bớt, hần nói: “Viên Thuật đãi nhân luôn luôn hà khắc, nhưng hần lại cho huynh mượn binh mã, vậy xem ra cũng có phần coi trọng huynh trưởng.”

Khi nói chuyện, động tác rót rượu trên tay cũng không ngừng, mà khóe mắt dư quang lại bất động thanh sắc mà liếc nhìn sắc mặt của Tôn Sách.

Khi Chu Du nói lời này, nụ cười phảng phất, nhưng trong lời nói có ẩn ý.

—— Viên Thuật làm người hà khắc, hấn sao có thể dễ dàng cho người khác mượn binh mã? Cho nên nói bên trong nhất định có khúc mắc?

Mà Tôn Sách ngồi ở phía đối diện hấn, sắc mặt biểu hiện tương đối chất phác, y cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói: “Binh mã này tự nhiên không phải mượn.

“Ta là lấy ngọc tử truyền quốc của tiên phụ để đổi lấy, lúc này mới đổi được 3000 binh mã này.”

Ngồi ở phía đối diện, động tác nâng chén rượu của Chu Du thoáng dừng một khắc.

Hấn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt Tôn Sách, nói: “Viên Thuật đã có tâm xung đột từ lâu, ngọc tử nếu tới tay hấn rồi, sợ khó mà trả lại cho huynh? Đây là mượn mà không trả lại đi?”

Tôn Sách nghe được nghi ngờ của Chu Du, thì vẻ mặt cũng hiện lên chút bất an.

Y lấy ngọc tử đổi được 3000 binh mã, điều này không phải ai cũng có thể hiểu được.

Thậm chí, trong số những hạ nhân dưới trướng, có người cho rằng y quá mức cần rồi, ngọc tử mà phụ thân dùng tính mạng để đổi lấy, mà hiện tại chỉ mượn được 3000 binh mã, đây không phải là cuộc buôn bán có lời.

Đối diện với bạn thuở nhỏ, Tôn Sách không chút nào giấu giếm mà trực tiếp thản nhiên nói: “Ngọc tử đã rơi vào tay hấn, thì chuyện mượn không trả cũng là đương nhiên.

“Nhưng binh mã hiện tại đã ở trong tay ta, còn ta cũng không có tính toán sẽ trở về.”

Ánh mắt của Chu Du khẽ chớp chớp, hấn nhìn về phía Tôn Sách, thử nói: “Ý tứ của huynh trưởng là?”

Bên sân, đạo diễn Sở Kiều Hùng nhìn màn ảnh trong máy theo dõi, nhin không được mím cười gật đầu.

Thần sắc của Chu Du thoát nhìn không có quá nhiều thay đổi, mà cảm xúc thì đều được giấu ở trong ánh mắt.

Giờ này khắc này, trên màn ảnh phóng đại của máy theo dõi, Sở Kiều Hùng có thể rõ ràng mà nhìn được: Trong ánh mắt của Chu Du ẩn chứa đầy sự kỳ vọng.

Hắn đang đợi.

Chờ Tôn Sách nói ra câu nói kia.

Hắn không muốn Tôn Sách bị thuyết phục bởi chính mình để đưa ra một quyết định nào đó, hắn chính là hy vọng rằng y có thể chủ động hạ quyết tâm để đưa ra quyết định đó.

Quả nhiên, Tôn Sách nói: “Lần này ta đi Dương Châu, cũng không tính toán sẽ trở lại.

“Thiên hạ đang đại loạn, quần hùng tranh giành, ngọc tử đối với ta cũng chỉ như một cục đá, nhưng binh mã thì lại có thể mở ra lãnh thổ mới.”

Khi nói chuyện, biểu tình của y càng thêm nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Một ngày nào đó, ta muốn kế thừa di chí của tiên phụ, thu thập lại sáu quận mười tám châu trên đất Giang Đông!”

Ngồi phía đối diện, Chu Du nhìn biểu tình khí phách hăng hái của y, trên mặt rớt cuộc nở rộ ra nụ cười vui mừng.

Hắn cúi đầu, chậm rãi từ trên án đứng lên, đi đến trước người Tôn Sách, chấp tay bái nói: “Đã là như thế, ngu đệ nguyện ý làm trâu làm ngựa, cộng đồ đại sự!”

Nhìn thấy một màn này, Tôn Sách vừa mừng vừa sợ, vội vàng đứng dậy đỡ lấy Chu Du, than thở nói: “Có được Công Cẩn, đại sự đã thành rồi!”

Chu Du ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau cười, một lần nữa trở lại bên cạnh bàn, thoải mái chè chén.

Lúc này, biểu tình của Chu Du rõ ràng thả lỏng không ít so vừa lúc nãy, vô luận là đáng người hay là biểu tình, đều có vẻ thật phân thả lỏng.

—— chính mình quả nhiên là không có nhìn lầm Tôn Bá Phù, chuyện này không phải vô ích!

Hắn sớm có chuẩn bị nói: “Muốn thành đại sự, thì với 3000 binh mã là không đủ. Huynh trưởng cũng biết Giang Đông Nhị Trương chẳng?”

Tôn Sách hỏi: “Cái gì gọi là Nhị Trương?”

Chu Du một bên uống rượu, một bên ăn lạc trên bàn, nói: “Một người là Trương Chiêu của Bành thành, tự là Tử Bô; người kia là Trương Hoàn của Quảng Lăng, hiệu là Tử Cương. Hai người trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, hiện tại đều đang ẩn cư tránh loạn thế ở đây. Ngô huynh sao không thử đi mời bọn họ?”

Tôn Sách nghe vậy liền đại hỉ, duỗi tay cầm lấy đùi gà trên bàn, kêu lên: “Hảo! Ta tự tới cửa mời!”

Nhưng mà trong lúc y nói, lại chỉ nghe “roẹt” một tiếng, âm thanh xé đùi gà trong tay lại không quá hài hòa.

Đường Dật lúc này không dám nhìn, chỉ dùng khước mắt liếc một cái, đùi gà kia dĩ nhiên là giả, đây chỉ là đạo cụ của đoàn phim mà thôi.

Thứ mà y xé ra không phải là thịt gà, mà là một miếng bột trông giống như thịt gà.

Đường Dật: “.....”

Ông trời mau xuống giết tổ đạo cụ đi! Chuyện quan trọng như vậy sao lại không đề cập với tôi trước? ?

Mất nhìn “Đùi gà” không được phun sơn, Đường Dật sợ vì thế huỷ hoại đoạn diễn này, dưới tình thế cấp bách, một tay đem đùi gà nhét vào trong miệng, che lấp không phần bột bẻ chưa được sơn màu, ô ô nói: “Công Cẩn, Giang Đông còn có nhân tài gì? Người mau nói cho ta biết đi?”

Hứa Trăn: “.....”

Đại ca, bột bẻ ăn ngon sao?

Chương 277: Vấn Đề Kinh Phí

“Nôn..... Lợc cợc lợc cợc..... Phi phi phi.....”

Một lát sau, sau khi quay xong cảnh này, Đường Dật, người đóng vai Tôn Sách, ngay lập tức đánh rơi “đùi gà” trên tay và chạy ra ngoài phim trường để súc miệng.

Trong cảnh quay vừa rồi, Đường Dật không chỉ đem đạo cụ đùi gà nhét vào trong miệng, mà còn làm bộ nhai nhai, nhắm nuốt vài cái.

Ổng kính của máy quay đặt chéo phía sau hai diễn viên, là cảnh quay trung cảnh, không thể hiện rõ chi tiết khuôn miệng; Hứa Trăn ngồi đối diện với Đường Dật, cho nên có thể thấy rõ miệng y đều là bọt biển, thậm chí còn dính cả lên răng.

Bên sân, mọi người vây xem thấy Đường Dật “Ăn” một cách thích thú, mà Hứa Trăn xem như không nhìn thấy chuyện này, thần thái tự nhiên mà chuyện trò với đối phương, tình huống này quả thực muốn cười đến phát điên.

Cũng may, nhóm người này còn có chút ý thức đạo đức nghề nghiệp, biết tiếng cười sẽ quấy nhiễu cảnh quay, cho nên liền nhin xuống, ai nhin không được thì lại chạy ra khỏi phim trường, cười thỏa thích một trận rồi nghiêm túc đi vô.

Nhớ đó, chỉ trong chốc lát, người trên phim trường đều ít đi một chút.

Một lúc lâu sau, Đường Dật trở lại sau khi súc miệng, ngồi xuống với vẻ mặt chua xót và hận thù, nói với Hứa Trăn, “Công Cầm, khả năng kiểm chế cảm xúc của cậu quả thực rất mạnh.

“Tình huống vừa rồi, cậu cũng không cười, hai anh em ta quả nhiên không làm cho đoàn phim thất vọng.”

Hứa Trăn đồng tình mà nhìn y một cái, nói: “Cái này thì có gì buồn cười, là Bá Phù huynh phải chịu ủy khuất.

“Không ăn thật đúng không? Có cần đi bệnh viện xem hay không?”

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Đường Dật đau xót, thiếu chút nữa là phát khóc.

“Tổ đạo cụ cũng keo quá đi? Một con gà thì có bao nhiêu tiền đâu?”

Đường Dật ủy khuất mà liếc liếc nhìn đậu tương trên tay Hứa Trăn, nói: “Đậu tương thì hàng thật, mà gà lại giả? Tôi sao có thể xui xẻo như vậy!”

Hứa Trăn nói: “Đậu tương này không phải do đoàn phim chuẩn bị mà là tôi tự mua.”

Đường Dật nghe vậy ngẩn ngơ: “Cậu mua?”

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Tôi hôm nay đến phim trường rất sớm, phát hiện một bàn ăn tất cả đều là giả, cho nên sợ cảm giác sẽ không tốt lắm.

“Trường hợp đại yển quần thân thì thôi, nhưng cảnh này chỉ có hai chúng ta, nếu chỉ uống rượu mà không ăn gì thì cảm giác nhìn qua rất quái quái.”

Nói xong, hắn duỗi tay về phía nam, nói: “Vừa vện đi qua phố thương mại bên kia, thấy có cửa hàng bán đậu tương.

“Thời Tam Quốc không có đậu phộng cho nên tôi liền mua ba cân đậu tương.

“Kịch vụ bên kia không nói cho huynh biết sao?”

Đường Dật nghĩ nghĩ, nói: “Ai, nghe cậu nói như vậy, hình như là có người nói với tôi là đậu tương có thể ăn...”

Đang nói, đầu óc của y bỗng nhiên lạc hướng, vội vàng hỏi: “Cậu mua ba cân? Vậy vẫn còn thừa một ít đúng không?

“Mau, vừa lúc trong miệng của vi huynh đều là mùi lạ, mau mang ra đây đi!

Hứa Trăn vì thế liền từ tám lót bên dưới đứng lên, đi tìm chút đậu tương còn sót lại.

Nhưng hắn đi một vòng xung quanh chỗ cất đậu tương, lại không tìm thấy chút bóng dáng hạt đậu nào.

Huh? Đậu tương của tôi đâu?

Không phải bị người ta nghĩ là rác cho nên ném đi rồi? ?

.....

Ngoài phim trường.

Cao Bác – Tôn Quyền ngồi xổm ở ven lề đường, trên tay cầm bao nylon, vẻ mặt hào phóng nói: “Đừng khách khí, đừng

khách khí, ai ai cũng có phần!”

Quần thần Giang Đông cười hì hì đi tới, theo thứ tự mà bỏ tay vào bao nilon bắt ra một nắm đậu, cười nói: “Đa tạ chủ công ban đậu!”

Hoắc Đạt vai Lỗ Túc do do dự dự bắt lấy một nắm đậu nhỏ, nói: “Chúng ăn cái này có được không đây? Dù sao cũng là đạo cụ của đoàn phim.”

Cao Bác bữu môi, nói: “Ăn đi, đậu tương mà thôi, bao nhiêu tiền đâu?

“Cơm hộp mỗi ngày không quản no, chẳng lẽ còn không được ăn thêm mấy hạt đậu?”

“Đoàn phim lớn còn keo kiệt, cho nên đừng có e lệ!”

“.....”

.....

“Hắt xì!”

Cùng lúc đó, trong một phòng họp được tạm thời dựng lên của đoàn phim “Tam Quốc”, giám đốc sản xuất Dương Minh khịt khịt mũi, sau khi hắt hơi mấy cái thì liền lấy khăn giấy ra lau mũi, vẻ mặt ủ rũ nói: “Tôi mới ra ngoài được vài ngày? Mà mọi người đã dẫn tiền chạy đi đâu hết rồi hả?”

Dương Minh oán trách nhìn về phía tổng đạo diễn Cao Chân, nói: “Lão Cao, không phải tôi nói, nhưng trước đó ông còn luôn miệng nói bên phía Giang Đông hết thầy đều tiết kiệm, tiêu không nhiều tiền, nhưng kết quả cuối cùng là tiết kiệm chỗ nào hả?

“Tôi chỉ thấy cơm hộp của ông là tiết kiệm, đạo cụ tiết kiệm, còn lại thứ nên tiêu cũng không tiết kiệm như vậy a!”

Cao Chân không nhìn đối phương, mà chỉ giương mắt nhìn trần nhà, nói: “Đều nói là Tam Quốc, nhưng Ngụy quốc, Thục quốc đều được quay chụp rất tinh xảo, mà đến Ngô Quốc bên này sao có thể sơ sài được, thật sự rất không thích hợp.”

“Ông hiện tại nói với tôi mấy cái này để làm gì?” Dương Minh nghe ông ta còn không biết xấu hổ mà giáo biện, cả giận nói,

“Lúc chuẩn bị xây tường thành sao không thấy ông nói như vậy?”

“Đến lúc lên để thành, ông cũng không nói?”

“Trước mắt tiêu ra một đồng tiền, rồi quay lại nói với tôi là không thể tiết kiệm?”

Dương Minh buồn bực nói: “Theo phương thức quay phim hiện tại của ông, trong vòng một tháng, đoàn phim của chúng ta sẽ cạn lương thực!”

“Đây là ông cảm thấy cốt truyện phía sau trận Xích Bích không cần thiết phải quay đúng không?”

Cao Chân mắt tròn trắng, nói: “Cần quay thì nhất định phải quay, đơn giản chúng ta tăng thu và giảm chi phí.”

“Trước đây, “Tam quốc” và “Tây du ký”, cái nào mà không quay được một nửa thì dứt gánh hết tiền? Bình tĩnh đi, chuyện đó là bình thường, điều này cho thấy chúng ta đang phấn đấu để hoàn thiện, mà nó có thể được coi như một sự tôn vinh đối với phiên bản cũ.”

Dương minh bị sự nguy hiểm vô lý của Cao Chân làm cho tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Hắn ta cau mày nhìn bản kế hoạch trên tay, nói: “Dù sao thì cuối cùng tôi cũng cho ông thêm một tuần nữa, ông nhất định phải tìm cách giải quyết vấn đề tiền bạc cho tôi!”

“Bằng không, ông muốn thêm cái gì, ta nhất định sẽ không duyệt!”

Cao Chân tự tin vỗ ngực nói: “Cậu đừng lo lắng, tôi đã có chủ trương!”

Chương 278: Kim Chủ Ghé Thăm

Hai giờ sau, lịch trình của đoàn phim “Tam Quốc” kết thúc.

Cao Chân giờ di động, lén lút mà đi đến một góc, nhấn một dãy số.

“Đô đô đô ——”

“Uy? Bà xã?”

Thực mau, điện thoại được kết nối, khuôn mặt Cao Chấn tràn đầy nụ cười, không còn vẻ khí phách hăng hái nữa mà là một bộ dáng mềm lòng, nhẹ nhàng nói: “Bà xã, tôi thương lượng với bà chuyện này nhé?”

“Ở bên này của tôi không có gì ăn, giang hồ cấp cứu, chi viện cho tôi thêm ít tiền được không? Chờ thêm mấy ngày đoàn phim cấp tiền, tôi sẽ trả lại bà.”

Đầu bên kia điện thoại, giọng của một nữ nhân trung niên trả lời: “Muốn bao nhiêu?”

Cao Chấn thử thăm dò nói: “Ách, 50...không không không, 30,30 là đủ rồi, trước ứng để anh mua cơm hộp ăn.”

“Ha ha ha ha ha.....” Bên kia điện thoại, nữ nhân trung niên cười đến ngửa tới ngửa lui, nói, “Ai u tôi nói lão cao, ông là đạo diễn lớn như vậy, mà 30 đồng ông cũng phải mở miệng xin lão bà sao?”

“Ông cũng biết sống lắm đó? Tôi chuyển cho ông 100! Ông cứ đi tiệm ăn cho thoải mái!”

Cao Chấn vừa nghe lời này, lau lau mồ hôi trên trán, thật cẩn thận nói: “Không phải, bà xã, không phải 30 đồng tiền, mà là 30 vạn.

“Đoàn phim chúng ta gần đây chỉ có thể ăn cơm hộp loại kém nhất, tôi có điểm bán khoản...”

Đầu bên kia điện thoại: “....”

Cao Chấn nửa ngày cũng không nghe thấy hồi âm từ đầu bên kia: “Bà xã?”

“Đô đô đô.....”

Đáp lại ông ta chỉ là một âm thanh đô đô kéo dài.

Cao Chấn: “.....”

.....

Ngày hôm sau, Cao Chấn khuyên can mãi, cuối cùng cũng moi được 30 vạn, tạm thời giải quyết được vấn đề cơm hộp của đoàn phim.

Tuy nhiên, đây chỉ là trường hợp khẩn cấp tạm thời, vấn đề kinh phí của đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa” không thể tự bỏ tiền túi của đạo diễn để giải quyết.

Mà chênh lệch kinh phí của đoàn phim không phải mấy chục vạn, mà là mấy ngàn vạn.

Nếu chênh lệch chỉ mấy trăm vạn thì Cao Chấn vẫn có thể liêm mặt đi xin tài trợ để lập kín lỗ thủng.

Ông ta suy nghĩ kỹ mấy ngày, cuối cùng quyết định đến các đài truyền hình và trang web để vận động đầu tư.

Nếu nhà đài nào chịu giúp đỡ vào thời điểm này, thì khi phim truyền hình khởi chiếu chắc chắn sẽ có được bản quyền phát sóng đầu tiên.

Cái này là có thể bảo đảm.

May mắn thay, tấm biển vàng của “Tam quốc diễn nghĩa” vẫn còn khá rầm rộ, vài ngày sau, nhiều đài truyền hình vệ tinh như Blueberry, Toàn Phong đài, ... đã bày tỏ sự quan tâm đến “Tam quốc” nếu chất lượng được đảm bảo thì bọn họ có thể cân nhắc đầu tư.

Sau khi nhận được câu trả lời này, tinh thần của Cao Chấn đã được nâng lên, ngay lập tức phát lệnh động viên sẵn sàng chiến đấu cấp 1 đến từng đoàn phim đang quay, yêu cầu tất cả các thành viên hãy lên tinh thần và nghênh đón các nhóm kim chủ tiềm năng đến chỉ đạo.

Bên phía tổ Giang Đông, đạo diễn Sở Kiều Hùng cũng nhận được tin tức này.

Ông ta đã triệu tập Hứa Trăn, Cao Bác, Hoắc Đạt và các diễn viên chủ chốt khác và giải thích ngắn gọn tình hình, mong rằng mọi người sẽ điều chỉnh trạng thái của mình và dốc hết sức để quay những cảnh tiếp theo.

Những người từ đài truyền hình sẽ đến vào một ngày nào đó, mà hiệu suất của mọi người có khả năng quyết định trực tiếp đến tình hình kinh phí tiếp theo của đoàn làm phim.

Nghe được lời này, mấy người nhìn nhau một hồi, trong mắt đều toát lên ý cười.

Toàn lực ứng phó?

Chúng ta trước sau đều toàn lực ứng phó!

Đây chính là 《 tam quốc 》 a, ai dám có lệ?

Đài truyền hình, mọi người hãy mau đến xem đi. Tôi đã quay phim ở thành phố điện ảnh này quá lâu rồi, thật sự rất nóng lòng muốn tìm một người đến đánh giá cách chúng tôi quay phim đây!

Về phía tổ Giang Đông, dưới sự dẫn dắt của đạo diễn Sở Kiều Hùng, đoàn phim đã nắm chắc tiến độ quay, tiến độ rất suôn sẻ.

Tôn Sách không có nhiều đất diễn trong phần cốt truyện sau, cho nên chỉ trong vòng một tuần liền đóng máy, sớm hơn hai ngày so với kế hoạch đã định ra.

Sở Kiều Hùng có năng lực khống chế màn ảnh cùng với năng lực điều hành phim trường, đặc biệt là khả năng tiết kiệm tiền của Sở Kiều Hùng cũng khiến người khác lau mắt mà nhìn, thậm chí được tổng đạo diễn Cao Chấn vô cùng tán thưởng.

Chẳng qua, Đường Dật – Tôn Sách lại có chút chán nản.

Trong kịch, cách chết của Tôn Sách có chút quỷ dị: Chính là thời điểm đi sẵn ở bên ngoài thì bất ngờ bị thích khách tấn công, mũi tên găm trực tiếp vào mặt, cuối cùng không cứu được mà bỏ mình.

Khi y bị người nâng cán trở về, phu nhân Đại Kiều kinh hoàng thất thố, quỳ gối sụp xuống, khóc không thành tiếng.

Tuy nhiên, Lâm Gia, người đóng vai Đại Kiều, nhìn thấy mũi tên cắm trên xương gò má của y giống như là cỏ mọc trên mặt đất, thật sự bị hình ảnh này đánh sâu đến nhin không nổi mà quỳ sụp xuống, ôm bụng cười thật lâu.

Nhân viên công tác xung quanh thấy thế cũng là một đám cười đến ngã trái ngã phải.

Đường Dật sợ mũi tên trên mặt bị rơi ra cho nên nằm yên trên giường, một chút cử động nhỏ cũng không dám.

Mấy thấy mình sắp chết, nhưng mọi người lại cười đến thoải mái như thế, vẻ mặt y bị thương mà quét mắt nhìn từng người đứng xung quanh, một đôi mắt to toàn tràn đầy ủy khuất.

Sau khi Tôn Sách đóng máy, Giang Đông bên này cũng rất nhanh tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho trận Xích Bích.

Phần lớn thời gian trong trích đoạn này tập trung vào Chu Du, thậm chí Tôn Quyền, chủ công của Giang Đông cũng chỉ có thể được coi là phong nền của hắn.

Sở Kiều Hùng đã đẩy chất lượng và hiệu suất lên cao nhất khi quay giai đoạn này.

Đặc biệt, Hứa Trăn, người đóng vai Chu Du đã ra hết sức lực, cho dù là cảnh quay đơn giản với một vị trí máy quay cố định, hắn cũng gần như vượt qua với chỉ một lần quay duy nhất, mà không cần làm lại.

Sở Kiều Hùng nhìn Hứa Trăn trong màn ảnh, giống như là nhìn hài tử nhà mình đang từng chút trưởng thành, vô cùng vui mừng.

Chương 279: Tổ Giang Đông Nhộn Nhịp Như Vây! !

Ngày xưa, khi cả hai hợp tác trong phim “Tuyệt Đại Song Kiều”, trình độ của Hứa Trăn còn lúc cao lúc thấp, trạng thái thỉnh thoảng hơi chênh lệch, kỹ năng cơ bản còn sai sót khá nhiều, điều này đòi hỏi đạo diễn phải bỏ tâm tư rất nhiều để sửa chữa và hướng dẫn.

Nhưng chỉ trong hai năm ngắn ngủn, thiếu niên ngây ngô đã lột xác về cả diện mạo lẫn bộ dáng thành thạo, kỹ năng diễn xuất cũng vô cùng tự nhiên.

Mặc dù màn biểu diễn của hắn không quá bùng nổ và ấn tượng, nhưng hắn đã làm tốt hơn so với trạng thái ổn định của mình và có thể duy trì phong độ ở một góc độ cao trong một thời rất dài.

Sở Kiều Hùng gần như cảm thấy Hứa Trăn của hiện tại đã hoàn toàn sánh ngang với Tống Úc của hai năm trước, và đã phát triển thành một diễn viên trẻ thực lực

Sở Kiều Hùng cơ hồ cảm thấy, trước mắt Hứa Trăn, đã hoàn toàn truy bình hai năm trước Tống Úc, trưởng thành thành một diễn viên trẻ thực lực.

Làm việc với hẳn, Sở Kiều Hùng đều cảm thấy mỗi ngày rất thoải mái.

Sau khi Hứa Trăn trở thành trung tâm của đoàn phim, bầu không khí làm việc chăm chỉ trong tổ Giang Đông ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Mọi người đều nhìn thấy tiến độ quay phim của Chu Du tăng vọt, cho nên ai có thể không biết xấu hổ mà trì hoãn thời gian của đoàn phim?

Một con cá trê vào ao, khiến đám cá mòi trong ao bơi loạn xạ điên cuồng, đi ngủ muộn thức dậy sớm, chuẩn bị đầy đủ, chăm chỉ quay phim, tổ phim Giang Đông cũng từ trạng thái này mà phát triển không ngừng.

.....

Vào ngày 9 tháng 2, một số đài truyền hình có ý tưởng với “Tam Quốc” đã đến theo lịch trình.

Tổng đạo diễn Cao Chấn thập phần hoan nghênh, lập tức sắp xếp bọn họ đi đến phim trường để khảo sát thực tế.

Các buổi xem truyền thông thông thường đều được thực hiện với thành phẩm của các phim sau khi hoàn thành hậu kỳ.

Tuy nhiên, đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa” đã tổ chức một buổi “tiệc xem phim trực tiếp” trước khi hoàn thành việc ghi hình trước do không có tiền, điều này khiến các diễn viên cảm thấy rất nhiều áp lực.

Về phía tổ Giang Đông, sau một hồi suy nghĩ, Sở Kiều Hùng đã quyết định quay cảnh “Quần anh hội” trong thời gian này, nhằm thể hiện tổng thể diện mạo của quần thần Giang Đông.

Mặc dù có rất nhiều người tham gia vào cảnh quay này, nhưng những người khác đều là phong nền và tất cả áp lực đều đặt lên một người, đó chính là Hứa Trăn.

Vì lý do này, Sở Kiều Hùng còn cố ý đi tìm Hứa Trăn để tâm sự và hỏi hẳn có cần chuẩn bị trước một số thứ hay không.

Ví dụ, Chu Du uống đến say mềm trong bữa tiệc “Quần anh hội”, liệu Hứa Trăn có cần uống một chút rượu trước để điều chỉnh trạng thái của mình không?

Nghe thấy cái vấn đề này, Hứa Trăn nhoen miệng cười.

“Yên tâm đi Sở đạo,” Hấn nói, “Tôi có thể diễn tốt trạng thái say rượu, mà không cần uống rượu.

“Còn nếu tôi thật sự uống thì ngược lại có thể không nắm được trạng thái tốt.”

Sở Kiều Hùng nghe hấn nói như vậy, cũng không nhiều lời khuyên nhủ.

Hứa Trăn người này vẫn là tương đối đáng tin cậy, hấn nếu nói không thành vấn đề, vậy khẳng định chính là trăm phần trăm không thành vấn đề.

Chính mình rửa mắt mong chờ thì tốt rồi.

.....

Chiều ngày thứ 9.

Sau khi xem diễn xuất của Tào Ngụy và tổ Thục Hán, cuối cùng mấy người bên đài truyền hình cũng đến tổ Giang Đông

Hầu hết mọi người đều tỏ ra khá hài lòng với màn trình diễn của cả hai bên.

Cảm giác khâu quay phim quả thực rất chu đáo, phi thường dụng tâm, quần áo hóa trang đạo cụ, ánh sáng, quay phim... các phương tiện đều tương đối cao, tuyệt đối có thể xưng là chế tác hoàn mỹ.

Người bên đài truyền hình dành thời gian ở bên Thục Hán nhiều hơn một chút, cho nên khi nhóm đến tổ Giang Đông thì trời đã tối.

Khi đến gần phim trường từ xa, họ nhìn thấy một nhóm người đang hò reo xung quanh một thanh niên cao gầy trong bộ quần áo thổ cẩm.

“Đại đô đốc, cậu nói chúng ta Tết nhất cũng chưa được về nhà, có phải hay không nên bồi thường cho chúng ta một chút?”

“Yêu cầu không cao, chỉ là tiết mục do Đô đốc biểu diễn trong Xuân Vãn năm ngoái, cậu có thể biểu diễn cho chúng ta xem ngay tại chỗ. Đây không phải là tương đương với xem “Xuân Vãn” sao?”

“Không có việc gì, không cần nhảy trên lưng ghế, cậu cứ diễn một đoạn trên mặt đất là được rồi.”

“.....”

Đám người bên đài truyền hình vừa nhìn thấy thì liền vui vẻ.

Hóa ra người đang bị vây là Hứa Trăn, diễn viên đóng vai Chu Du.

Đoàn phim không được nghỉ Tết Dương lịch, cho nên các diễn viên liền ồn ào muốn Hứa Trăn diễn lại tiết mục nọ.

Một trong số các phóng viên ngay lập tức lấy ra một DV cầm tay, chĩa máy ảnh vào Hứa Trăn, và quay lại cảnh hậu trường này.

Hứa Trăn vốn dĩ đang xem lại tiểu sử của nhân vật một cách thành thành thật thật, mãi đến khi nhìn thấy đám người này xông tới, hắn đành cười bất lực nói: “Cảnh quay hôm nay cũng có một phân đoạn múa kiếm, vậy tôi sẽ diễn đoạn đó cho mọi người xem, được không?”

Những người xung quanh liên tục lắc đầu nói: “Không, đoạn kia mấy ngày gần đây cậu đều luyện tập qua, chúng ta nhìn đến chán, nên nhất định phải xem “Giang Sơn Như Họa” !”

“Tết nhất, đại đô đốc có thể thỏa mãn yêu cầu này của chúng tôi hay không?”

“Tới một đoạn, tới một đoạn!”

“.....”

Hứa Trăn thở dài, đứng dậy rút ra kiếm đạo cụ ở một bên, nói: “Một năm không luyện, không quá nhớ rõ, cũng chỉ có thể đánh đại khái ha.”

“Ngô ——! !”

Thấy hắn thật sự biểu diễn, bên sân vang lên một trận tiếng hoan hô thấp thấp.

Cách đó không xa, đám người bên đài truyền hình cũng vô cùng hứng thú mà theo dõi.

Nghe được ý tứ trong lời nói của Hứa Trăn, hôm nay tổ Giang Đông sẽ quay cảnh “Quần anh hội” đúng không?

Tết nhất, không nghĩ tới còn có thể đuổi kịp phim trường có người biểu diễn tiết mục, đãi ngộ này thật sự không tồi chút nào.

Vài phút sau, trong sân, Hứa Trăn thu kiếm vào vỏ, giành được tiếng reo hò nhiệt liệt của mọi người.

Phóng viên đài truyền hình nắm bắt cơ hội, nhanh chóng tiến lên, đưa micro lên miệng Hứa Trăn, hỏi: “Hứa Trăn, chào cậu!

“Vừa rồi nghe cậu nói tới, cảnh quay hôm nay có phân đoạn múa kiếm, vậy xin hỏi mọi người sẽ quay đoạn nào trong câu chuyện?”

Hứa Trăn đối mặt với nhóm kim chủ tiềm năng này, thái độ thập phần thành khẩn mà cười nói: “Là đoạn “Quần anh hội”.”

Chương 280: Hình Tượng Quá Non Nớt

Phóng viên hỏi: “Có thể kể cho chúng tôi về câu chuyện này được không? Nội dung chính của cốt truyện?”

Hứa Trăn nói: “Tốt, tôi sẽ nói đơn giản qua.

“Cốt truyện này trích từ hồi 45 của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, Cửa Tam Giang, Tào Tháo Thất Trận Quần Anh Hội, Tướng Cản Mắc Mưu.

“Tào Tháo cùng binh mã Giang Đông giăng co ở hai bên bờ sông, hai quân ở cửa Tam Giang bày trận đánh giáp lá cà, trận đầu tiên báo cáo Giang Đông thắng lợi.

“Lúc này, Tướng Cản, một mưu sĩ dưới trướng Táo Tháo tự xưng là bạn cũ của Chu Du, chủ động xin ra trận để chiêu hàng Chu Du và Giang Đông.

“Chu Du vì hấn mà mở tiệc phong yến long trọng, ở trong bữa tiệc uống say, cũng trước mặt mọi người múa kiếm lấy nhả hứng, nhưng thực chất là làm tê liệt Tướng Cản, mượn tay hấn để ly gián Tào Tháo cùng Thủy sư thống lĩnh Thái Mạo, Trương Duẩn.”

Phóng viên nhìn kiếm trong tay hấn, cười nói: “Có thể múa một đoạn kiếm để chúng ta rửa mắt mà nhìn được không?”

Hứa Trăn nghe vậy, trong tay cầm trường kiếm, mỉm cười nói: “Giữ một chút cảm giác thần bí đi.

“Tầm 20 phút nữa, cảnh này sẽ bắt đầu quay, chư vị kính thỉnh chờ mong.”

Ngay khi một số kênh truyền hình khác bắt đầu vây quanh Hứa Trăn và hỏi hần nhiều câu hỏi khác nhau, thì nhóm của Đằng Tấn ảnh thị đã không lao về phía trước mà lùi lại để kiểm tra các mẫu tin vừa quay.

“Tiểu Tịnh, cô xem, tay nghề của Triệu Ca như thế nào?” Một người đàn ông trung niên mặc vest của nhiếp ảnh gia màu xanh lá cây sẫm giờ DV trên tay lên và tự hào nói, “Không thua gì các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đúng không?”

Một cô gái tóc ngắn ở bên cạnh bước tới, nở một nụ cười rất hợp tác, giờ ngón tay cái lên: “Lợi hại, Triệu ca, anh quả thật là một nhiếp ảnh gia đã bị lãnh đạo làm chậm trễ năng lực!”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên mặc vest tự hào nâng cằm lên, nhưng khiêm tốn nói: “Không được, không được, tôi đã không cầm máy ảnh nhiều năm rồi, tay nghề cũng không quen.

“Nhớ năm đó Triệu ca cô mới vào đại học, chính là đội trưởng phòng tuyên truyền, mỗi ngày liền khiêng máy quay phim chạy ra bên ngoài. Khi đó chúng ta dùng vẫn là.....”

Cô gái tóc ngắn ở bên cạnh nghe rất nghiêm túc.

Cô gái tóc ngắn tên là Dương Lập Tịnh, là phóng viên giải trí của Đằng Tấn ảnh thị.

—— cũng chính là phóng viên đã đến đoàn phim “Ôn Lương Châu” để phỏng vấn trước đó.

Đồng thời, cô còn có một danh tính bí mật không muốn cho ai biết: Hoa cá đảng.

Mà “Triệu ca” kia chính là Triệu Thiên Cương, một giám đốc điều hành của Đằng Tấn ảnh thị.

Bởi vì mắt nhìn của Dương Lập Tịnh rất nổi tiếng trong Đằng Tấn ảnh thị, nên khi cô chủ động xin ra trận để phỏng vấn đoàn phim “Tam Quốc”, Triệu Thiên Cương cũng tỏ ra tin tưởng mà theo cô đến đây.

Điều này để xác định xem có nên cân nhắc đầu tư vào đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa” hay không.

Để ngăn không cho đoàn phim cũng những người khác không nhìn thấy việc Đăng Tấn ảnh thị coi trọng chuyện này mà Triệu Thiên Cương mới phải trà trộn làm “Nhiếp ảnh gia” để đi cùng Dương Lập Tịnh.

Triệu Thiên Cương còn đặc biệt may áo vest của một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, và cảm thấy việc “nhập vai” của mình đã được thực hiện rất tốt.

Về vấn đề này, Dương Lập Tịnh chỉ có thể cười haha.

—— làm ơn, ngài cho rằng phóng viên giải trí sẽ thật sự ăn mặc giống ngài sao?

Phóng viên giải trí chuyện nghiệp người ta, tất cả đều là “Y phục thường”, để còn tiện tùy cơ ứng biến trên phim trường!

Ngài thì tốt hơn, đừng nói là mặc vest, sau lưng có in “Đăng Tấn ảnh thị” rất to, chỉ sợ người khác không biết ngài thuộc đơn vị nào.

Đi theo một người lãnh đạo như vậy trong nhiệm vụ lần này, Dương Lập Tịnh cảm thấy tâm vô cùng mệt mỏi.

Triệu Thiên Cương nhìn Hứa Trăn đang được phỏng vấn, xoa cằm và nói, “Hứa Trăn là một diễn viên thực sự tốt.

“Tôi đã xem bộ “Ôn Lương Châu” do hắn đóng vai chính. Phim có hình ảnh và kỹ năng diễn xuất tốt. Phim sẽ được phát hành sau hai ngày nữa. Tôi dự định sắp xếp các nguồn A + đề xuất cho hắn.”

“Nhưng mà.....”

Vừa nói xong, Triệu Thiên Cương liền chuyển chủ đề nói: “Đề Hứa Trăn diện Chu Du vẫn là hơi quá sức với hắn.

“Hình tượng thật ra rất phù hợp, nhưng là số tuổi quá nhỏ. Đặc biệt là, Gia Cát Lượng lại là Trần Chính Hào đảm đương.

“Gia Cát Lượng lớn hơn Chu Du nhiều tuổi, nên tôi cảm thấy cách casting này không phù hợp lắm.”

Vừa nghe lời này, sắc mặt của Dương Lập Tịnh ngay lập tức thay đổi.

Đại thúc, ngài vậy mà dám nghi ngờ cháu ngoại của tôi diễn Chu Du không được?

Cô quay đầu nhìn về phía Triệu Thiên Cương, trên mặt vẫn treo một nụ cười ấm áp, nhưng ánh mắt lại sắc bén lên không ít, nói: “Triệu ca, ngày thường anh có nghe kinh kịch không?”

Triệu Thiên Cương nghe xong liền sững sốt, nói: “Lão gia tử nhà tôi là diễn viên nghiệp dư, nhưng tôi cũng không nghe nhiều lắm - sao cô lại hỏi như vậy?”

Dương Lập Tịnh bình tĩnh nói: “Trong Kinh kịch, “Chu Du” là một tiểu sinh, còn “Gia Cát Lượng” là một lão tướng. Ngay cả khi hai nhân vật ở trên cùng một sân khấu, họ vẫn giữ hình tượng như vậy.

“Điều này cho thấy trong quan niệm dân gian truyền thống, Chu Du nhìn non nớt hơn Gia Cát Lượng.

“Thêm vào đó, trong “Tam quốc diễn nghĩa” phiên bản cũ, nam diễn viên đóng Gia Cát Lượng cũng lớn hơn rất nhiều so với nam diễn viên Chu Du.

“Mà cả hai vai diễn này về sau đều trở thành kinh điển, điều này cũng chứng tỏ từ phía khán giả không nghĩ chọn vai như vậy là không phù hợp.”

Chương 281: Chu Du Phiên Bản Mới Toanh

Dương Lập Tịnh ngữ khí không nhanh, giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng thái độ khá kiên định, nói: “Hơn nữa, những gì chúng ta đang thấy bây giờ là Hứa Trăn ở ngoài bộ phim, chờ đến lúc hấn vào trạng thái biểu diễn, tinh thần của nhân vật có thể đạt đến một mức độ nào đó và nó ảnh hưởng đến cảm giác về tuổi tác của hấn.

“Ví dụ như “Máu Đào Kiềm”, Triệu ca anh xem chưa? Đó là một bộ phim truyền hình ăn khách trên tám bộ của CCTV cách đây không lâu.

“Thời điểm Hứa Trăn đóng “Kim Xà Lang Quân” chỉ mới 19 tuổi, nhưng anh thấy hiệu quả cuối cùng rồi đấy, có còn thấy hấn nhỏ tuổi nữa không? Dù sao thì tôi cũng cảm thấy rất hài hòa, nhìn qua trông giống như một thanh niên hơn hai mươi tuổi.”

“...”

Ở bên cạnh, Triệu Thiên Cương nghe những phân tích có cơ sở của Dương Lập Tịnh, trong cũng tiềm thức gật đầu theo, cảm thấy những gì cô ấy nói đều có lý.

Nhưng nghe một hồi, Triệu Thiên Cương đột nhiên cảm thấy có nơi nào đó không đúng cho lắm, cho nên nhin không được hỏi: “Tiểu Dương à, sao cô lại biết nhiều về Hứa Trăn như vậy? Không lẽ cô là Fans của hấn?”

Dương Lập Tịnh sắc mặt cứng đờ, lập tức thề thốt phủ nhận nói: “Làm gì có, tôi biết hôm nay sẽ đến phỏng vấn đoàn phim “Tam Quốc” cho nên trước đó có tìm hiểu qua tư liệu của diễn viên chủ yếu mà thôi.

“Không tin thì để tôi nói một chút về diễn viên đóng vai Tưởng Cán cho ngài nghe?”

Triệu Thiên Cương mới ha ha cười, đương nhiên sẽ không thật sự để cô ấy chứng minh mình trong sạch.

Trái lại, Dương Lập Tịnh không hề thay đổi sắc mặt và sắc tâm, mà hoàn toàn tin vào lời ngụy biện của mình.

Đúng vậy, không có gì sai cả!

Tôi là Fans CP, chứ không phải là Fans của Hứa Trăn!

.....

Mười phút sau, cuộc phỏng vấn ngắn ngủi kết thúc, Hứa Trăn bước vào phim trường cùng các diễn viên khác để tham gia vào cảnh quay.

Trước khi quay cảnh “Quần Anh Hội”, Hứa Trăn thoáng có một chút áp lực.

Áp lực này không phải đến từ các đài truyền hình và phóng viên bên ngoài, mà đến từ bộ phim “Tam Quốc” phiên bản cũ.

Đây không phải là lần đầu tiên Hứa Trăn xuất hiện trong một bộ phim được làm lại.

“Tuyệt Đại Song Kiêu” và “Máu Đào Kiếm” đều đã có một số phiên bản cũ, hơn nữa nhân vật mà mình đóng, trước đó cũng đã có không ít diễn viên nổi tiếng đảm nhận qua.

Trước khi quay ““Tuyệt Đại Song Kiêu” và “Máu Đào Kiếm”, Hứa Trăn đã xem nhiều lần các phiên bản kinh điển trước đó, cẩn thận nghiền ngẫm, tìm hiểu xem các bậc tiền bối đã đóng vai này như thế nào.

Tuy nhiên, phiên bản “Tam Quốc” cũ...

Hứa Trăn chỉ nhìn một lần, cũng không dám xem lại.

Có hai lý do.

Thứ nhất, Chu Du phiên bản cũ là một hình tượng điện ảnh kinh điển đã được công chúng công nhận và có nhiều người hâm mộ. Nếu hấn bị ảnh hưởng bởi nó, và nhiễm những thói quen biểu diễn trong phiên bản cũ, thì đây không được gọi là “tôn trọng”, mà nó được gọi là bắt chước bừa.

Đặc biệt là, Hứa Trăn rất tự tin vào khả năng “Bắt chước không giống ai” của mình.

Chỉ cần để hấn xem nhiều lần, Hứa Trăn dám nói, cho dù có mời diễn viên đóng vai Chu Du hồi đó thì đối phương cũng sẽ

không thể diễn giống hết năm đó hơn là bản thân mình.

Thứ hai, các diễn viên của “Tam quốc diễn nghĩa” phiên bản cũ đều được tuyển chọn từ các đoàn kịch lớn.

Trong toàn bộ phim truyền hình, tất cả diễn xuất của các diễn viên đều có xu hướng theo phong cách chính kịch, đầy cảm xúc và xung đột kịch tính mạnh mẽ.

Mà phong cách của phiên bản Tam Quốc hiện tại đang bám máy thiên về phim truyền hình và điện ảnh hiện đại, nếu hẳn dám học theo phiên bản cũ thì chắc chắn sẽ là một phong cách lệch lạc nghiêm trọng.

Chính vì vậy, Hứa Trăn không những không thể tham khảo Chu Du trong phiên bản “Tam Quốc” cũ, mà còn phải nỗ lực vượt qua ảnh hưởng của các bậc tiền bối.

Với tình huống trước mắt, làm thế nào để sử dụng diễn xuất của chính mình và đóng một “Chu Du” có hương vị hoàn toàn mới, một “Chu Du” bằng xương bằng thịt, được thế giới bên ngoài công nhận, đây chắc chắn là một thách thức rất lớn đối với Hứa Trăn.

Mà đoạn “Quần Anh Hội làm Tướng Cán trúng kế” là một trong những phân cảnh rực rỡ nhất của Chu Du phiên bản cũ.

Để đạt được điều này, Hứa Trăn đã làm tất cả những gì có thể như đọc nguyên tác, đọc kịch bản, viết tiểu sử của nhân vật, viết một bài phân tích đặc biệt về “Quần Anh hội”, tìm Sở đạo để thảo luận về phương pháp biểu diễn, tìm chỉ đạo động tác để học múa kiếm và lén lút luyện tập nhiều lần cảnh này...

Đến nỗi bây giờ Cao Bác vẫn luôn cười nhạo hắn, nói rằng màn múa kiếm của Chu Du ở “Quần Anh Hội”, đến hiện tại ai trong Giang Đông cũng có thể chơi một hai chiêu.

Hứa Trăn: “.....”

Mọi người nhàm chán như vậy, nếu không thích cách học của tôi, thì tôi cũng không có cách nào nha.

Vài phút sau, Hứa Trăn điều chỉnh lại trạng thái của mình và buổi quay chính thức chính thức bắt đầu.

Cảnh quay đầu tiên là cảnh Chu Du nghênh đón Tướng Cán ở ngoài doanh trướng.

Tướng Cán vốn là quân sư của Tào Tháo, lần này qua sông thuyết phục Chu Du đầu hàng, không ngờ vừa cập bờ đã bị Chu Du ra đòn phủ đầu.

Cảnh này là quay ngoại cảnh, địa điểm là bên ngoài “Đại doanh của Giang Đông”, bối cảnh khá rộng lớn.

Những người được đài truyền hình cử đi xem đều đứng bên sân, một đám thăm dò quan sát, thấy Tướng Cán đang chấp tay đi đi lại lại ngoài trại, bên cạnh chỉ có một người hầu đi theo bên cạnh.

Một lúc sau, Chu Du vẫn chưa xuất hiện, nhưng một toán lính mặc giáp trụ cầm kiếm đã nối đuôi nhau ra khỏi doanh trại, xếp hàng dọc hai bên đường.

Sau đó, mới thấy một đám văn thần võ tướng từ trong doanh trường chậm rãi đi tới.

Người đầu tiên mặc áo choàng bằng gấm màu tím, dáng người ngay thẳng, dung mạo anh tuấn chính là Chu Du do Hứa Trăn thủ vai.

Nhìn thấy cảnh này, không chỉ Tướng Cán trong kịch bị chấn động, mà tất cả mọi người đứng xem bên ngoài cũng bị phân khí thế này làm cho kinh ngạc.

—— Tướng Cán rốt cuộc lấy lá gan ở đâu, mà dám tới khuyên Chu Du hàng?

Người nhìn xem người ta có địa vị gì ở Giang Đông!

Chương 282: Không Cần Đa Nghi

Đối với phân đoạn này, ê- kíp đã đầu tư rất nhiều kinh phí.

Doanh trường đều được dựng rất hoành tráng, mà diễn viên quần chúng đóng vai tướng sĩ cũng rất đông, từng dòng, từng dòng người chen chúc xô đẩy.

Chu Du được hơn mười vị văn thần võ tướng vây quanh, từ trong trường xa xa đi tới.

Dáng người đỉnh bạt, hạc trong bầu gà, bên ngoài gió mạnh thổi qua, khiến góc áo, dây cột tóc phần phật nhảy múa trong

gió, thật sự xứng với hình tượng trong nguyên tác “Tư chất phong lưu, dung nhan tú lệ”.

Hứa Trăn vừa xuất hiện, Triệu Thiên Cương – người đang giả là nhiếp ảnh gia đã không khỏi âm thầm khen một tiếng hảo.

Không chỉ khen hóa trang của hắn, mà quan trọng chính là diễn xuất của Hứa Trăn, quả nhiên giống với phân tích của Dương Lập Tịnh trước đó, khi hắn vào trạng thái biểu diễn, tinh thần và khí chất toát ra bên ngoài hoàn toàn khác với ban đầu.

Ban đầu Hứa Trăn khiêm tốn, bình tĩnh, đạm mạc xuất trần.

Mà hắn lúc này, phần chân oai hùng, thần thái phi dương, mặt nhìn thẳng, tràn đầy tự tin mà nở nụ cười.

—— đây mới là bộ dáng nên có của đại đô đốc Giang Đông.

Cũng may, nam diễn viên đóng vai Tưởng Cán vẫn giữ vững danh tính và nhiệm vụ của mình, trong đầu lập tức lên tinh thần, gã lập tức lấy lại vẻ kiêu ngạo, chủ động đến gặp Chu Du do Hứa Trăn thủ vai, mỉm cười nói: “Công Căn, đã lâu không gặp!”

Chu Du dừng cước bộ, mỉm cười nhìn về phía Tưởng Cán, nói: “Tử Dục huynh vượt sông qua đây, là làm thuyết khách cho Tào thị sao?”

Vẻ mặt của Tưởng Cán hơi cứng nhắc.

Mới gặp mặt đã bị người ta vạch trần tâm tư, khiến gã vô cùng bất mãn với thái độ hùng hổ dọa người của Chu Du, vì vậy mới lập tức phủ nhận: “Ta đến đây chủ yếu là để ôn chuyện xưa, nhưng không nghĩ tới lại bị cố nhân nghi kỵ, có lẽ Công Căn không ghenh bạn cũ, vậy xin cáo từ!”

Không nói hai lời, phất tay áo liền đi.

Tưởng Cán lúc này cáo từ rời đi, dĩ nhiên là đang lấy lui làm tiến, muốn ý vào giao tin của hai người, dùng thái độ cường ngạnh bức Chu Du chịu thua.

Nhưng mà ở phía sau gã, Chu Du vẫn hiên ngang đón gió, cầm trường kiếm ngang hông, miệng cười nhạo mà nhìn bóng lưng của Tưởng Cán, hoàn toàn không có ý tứ đuổi theo.

Vài giây sau, Tưởng Cán không chờ được tiếng bước chân ở phía sau, cuỗi lên lưng cộp khó mà leo xuống, bước chân cũng vì thế mà chậm đi không ít.

Làm sao bây giờ?

—— chẳng lẽ, ta cứ như vậy rời đi sao?

Chủ động xin ra trận, đến làm thuyết khách, kết quả nói chưa được hai câu liền chính mình chạy mất, đây thật sự là trò cười cho thiên hạ!

Cũng may, Chu Du cũng không có thật sự dễ gã lẫn về như vậy!

“Tử Dực huynh, xin dừng bước!”

Sau khi Tưởng Cán đi được hơn mười mét, Chu Du rút cuộc không nhanh không chậm mà đuổi theo, nói: “Chớ trách, chớ trách.

“Không phải là ta đa nghi, quả thật là Tử Dực huynh xưa nay là người ăn nói khéo léo, hiện giờ lại ủy thân dưới trướng Tào thị, như sao sao không khiến lòng người sinh nghi?”

Vừa nói, hắn vừa đi tới trước mặt Tưởng Cán, cười nói: “Nếu đã không phải thuyết khách của Tào thị, thì việc gì phải rời đi.”

Chu Du nghiêng đầu nhìn về phía tướng sĩ ở bên cạnh, cất cao giọng nói: “Truyền lệnh đi xuống, bày đại yến, ta phải đón gió tây tràn cho Tử Dực huynh!”

“Cắt!”

Đạo diễn hô to một tiếng, cảnh quay tới đây xem như kết thúc.

Đạo diễn Sở Kiều Hùng lần lượt duyệt qua hình ảnh của từng camera, sau đó đứng lên từ phía sau màn hình và mỉm cười nói: “Tốt lắm! Cảnh quay thông qua!

“Các tổ chuẩn bị, 10 phút sau quay cảnh tiếp theo!”

Vừa nói xong, Sở đạo lập tức chạy đến chỗ hai diễn viên, nắm bắt thời gian giữa các cảnh quay và nói với Hứa Trăn, “A Trăn, vừa rồi cậu diễn thế này không có gì sai, nhưng sau này sẽ phức tạp hơn.

“Chu Du có hai mục đích, một thật, một giả.

“Giả chính chính là thể hiện quyết tâm không hàng Tào Tháo trước mặt Tưởng Cán.

“Còn mục đích thật chính là dẫn đường, dụ Tưởng Cán tin Thái Mạo và Trương Duẩn đã hàng Đông Ngô, lấy việc này châm ngòi ly gián quan hệ giữa hai người và Tào Tháo.”

Sở Kiều Hùng cường điệu nói: “Nhưng, cậu nhất định phải nhớ kỹ, ngàn vạn không được để lộ mục đích thứ hai, cậu chỉ được diễn mục đích đầu tiên.

“Nếu như cậu vừa nghĩ cách lừa Tưởng Cán, một bên lại quyết liệt không hàng, diễn đến giả mù sa mưa, như vậy sẽ khiến cảnh này bị rối loạn.

“Cậu hiểu ý tôi nói đúng không?”

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Đã hiểu.”

Sở Kiều Hùng nói: “Mặt sau này cậu có thể bộc lộ nhiều góc cạnh hơn, không cần quá gò bó.

“Đặc biệt là sau khi say rượu, nhất định phải biểu hiện ra mặt “điên cuồng” của Chu Du.

“Ngôn hành cử chỉ của hắn sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sĩ khí toàn quân, thân là thống soái, tuyệt đối không được khiếm tốn.”

“.....”

Sau khi giải thích một phen, phim trường đã chuẩn bị ổn thỏa, cảnh quay một lần nữa bắt đầu.

Trong yến hội, Cam Ninh, Thái Sử Từ, Hoàng Cái và các tướng lĩnh khác ngồi ở trong bữa tiệc, ngoài ra còn có mấy chục vị tướng khác mặc áo giáp bạc đứng bên ngoài doanh trướng.

Bên cạnh còn có một số nhạc sư, biểu diễn khúc nhạc chiến thắng.

Tưởng Cán nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt không còn vẻ kiêu ngạo như lúc mới đến, mà dần dần trở nên thận trọng hơn.

Chu Du mời Tưởng Cán đến bữa tiệc và giới thiệu với mọi người: “Tưởng Công là bạn cũ hồi ta còn là học trò, tuy từ Giang Bắc đến nhưng tuyệt nhiên không phải làm thuyết khách của Tào thị, các vị không cần đa nghi.”

Nói xong, hắn tháo trường kiếm bên hông xuống, tùy tay đưa cho Thái Sử Từ bên cạnh, nói: “Cầm lấy bội kiếm của ta, giữ chức trách quan giám tửu.

“Tiệc này là tiệc đãi bạn cũ, chỉ nói chuyện bạn bè, không bàn quốc sự, ai dám bàn việc quân, chém ngay không tha!”

Chương 283: Say Rượu

Thái Sử Từ cao giọng nghe lệnh, cầm bội kiếm của Chu Du, trang nghiêm đứng ở một bên, giống như một vị thần canh cửa.

Tưởng Cán lúc này đã bị bao vây bởi ánh mắt cảnh giác của mọi người, vẻ mặt của gã lập tức chuyển từ thận trọng sang câu nệ.

Gã còn không chưa kịp nói gì, Chu Du đã rót đầy chén rượu cho gã, nâng chén cười nói: “Từ khi lĩnh quân đến nay, không hề uống rượu, nay gặp cố nhân, ta nhất định phải say một bữa.”

Nói xong, không khỏi phân trần, trực tiếp một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Tưởng Cán: “.....”

Rượu, ngươi cũng đã uống rồi, ta còn có thể nói cái gì?

Xong!

.....

Sau khi quay xong một cảnh, hiện trường cũng không dừng lại, mà ngay sau đó là tình tiết tiếp theo trong cốt truyện.

Trong bữa tiệc, Chu Du do Hứa Trăn thủ vai cùng chúng tướng sĩ thoải mái chè chén, ăn uống linh đình trong bữa tiệc.

Mà đôi mắt của Chu Du đã thay đổi từ ánh nhìn ban đầu như ngọn đuốc, hiện tại trở nên mơ hồ và hỗn loạn, không còn rõ

ràng và sáng như mới vừa rồi nữa.

Bên sân, Triệu Thiên Cương của Đằng Tấn ảnh thị nhìn biểu hiện trên màn ảnh của Hứa Trăn, nghi hoặc mà ngửi ngửi hương vị trong không khí.

—— cũng không có mùi rượu.

Chu Du uống rót cuộc là rượu thật hay là rượu giả?

Vì cái gì mình lại có cảm giác hần giống như đang say thật?

Chu Du cũng không cố ý đi tới đi lui, ngã trái ngã phải.

Nhưng Triệu Thiên Cương nhớ rõ rằng khi yến tiệc mới bắt đầu, hần vẫn giữ phong thái của một vị đại đô đốc và giữ một khoảng cách nhất định với nhóm văn thần võ tướng xung quanh.

Mà lúc này, ánh mắt Chu Du cũng đã mê ly, tươi cười xán lạn, dần dần cùng “Hoà mình” với các tướng sĩ.

Mọi người kê vai sát cánh, kính rượu cho nhau, nơi nơi đều là một bầu không khí “Anh em tốt”.

Ngay khi Triệu Tử Cương đang đoán xem Chu Du có uống rượu hay không, thì đạo diễn Sở Kiều Hùng đang quan sát ở trước màn hình cũng chìm vào suy nghĩ.

Màn biểu diễn này của Hứa Trăn có chút quen thuộc...

Nói xong, mới nhớ khi Tống Úc uống quá chén, hình như cũng thường xuyên kê vai sát cánh, ngao ngao khóc rống với người khác?

Cho nên nói, Hứa Trăn diễn trạng thái say rượu là hoàn toàn dựa trên phiên bản gốc thực tế của Tống Úc? ?

.....

Phân đoạn “Quần Anh Hội” quay đến nửa đêm mới xong.

Lúc đầu, khi Tưởng Cán đến doanh trại Giang Đông, mặt trời trên phim trường chỉ nghiêng về hướng tây, còn có ánh sáng. Nhưng quay không được bao lâu, mặt trời đã lặn xuống núi, xung quanh một mảnh đen nhánh.

Đồng thời, thời gian trong kịch cũng đã đến buổi tối, sau khi Chu Du say rượu, dẫn Tưởng Cán đi tuần tra doanh trại, tự hào

khoe với gã rằng binh lính của Giang Đông có đủ lương thực và tài nguyên, kham nổi chiến tranh cho nên tuyệt đối sẽ không hàng.

Khi rượu thấm vào người, Chu Du thậm chí còn rút trường kiếm, vừa múa vừa hát, trợ hứng cho tiệc rượu, giành được tiếng vỗ tay khen ngợi của mọi người.

Cảnh quay này là cảnh minh chứng rõ ràng nhất cho phong cách của Giang Đông trong toàn bộ kịch.

Dưới sự thống lĩnh của Chu Du, thủy quân Giang Đông có kỷ luật quân sự nghiêm minh, lương thảo sung túc, tướng soái trên dưới đồng lòng, đồng tâm hiệp lực, đây cũng là đặc điểm nổi bật nhất của Giang Đông khác với Tào Ngụy.

Đối với màn múa kiếm này, Hứa Trăn đã luyện tập trong nửa tháng, mỗi buổi sáng hẳn đều phải luyện lại vài lần.

Các diễn viên xung quanh vốn nghĩ rằng, mỗi ngày lúc đánh răng rửa mặt, bản thân đều có thể nhìn thấy một đoạn múa kiếm ở tiểu viện dưới lầu, sớm đã xem đến chán.

Nhưng lại không ngờ, nhìn Hứa Trăn trong trang phục của Chu Du, một thân khoan bào cảm y bay múa trong gió, khiến mọi người nhìn không được mà trong lòng khen ngợi một hồi.

Thiết kế võ công đỉnh cao! Diễn viên võ thuật đỉnh cao! Nhạc phim sống động đỉnh cao!

Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, vẫn là cảm giác lợi hại!

Bài múa kiếm của Chu Du không có những thủ thuật nhào lộn, tạp kỹ linh tinh, mà động tác chậm chạp, thông thả, không mang nét nhẹ nhàng của võ thuật hiện đại mà có những bước uyển chuyển nhẹ nhàng, thiên về thể hiện sức mạnh.

Âm nhạc của các nhạc sư cũng bay bổng và dày nặng, mang không khí rộng rãi, hoàn toàn khác với những giai điệu phổ biến hiện đại.

Chính kiểu thiết kế này, cùng với trang phục cổ kính của Chu Du và bối cảnh xung quanh, khiến người ta sinh ra mộng tưởng ảo giác trở về cuối thời Đông Hán.

Sau màn múa kiếm, đạo diễn Sở Kiều Hùng hô to tiếng “Cắt”, báo hiệu tạm dừng quay chụp.

Ông ta nhìn vào đoạn quay ngắn mới vừa rồi, vốn dĩ đã cảm thấy được, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của mọi người chung quanh, tròng mắt của Sở đạo liền xoay một vòng, cười nói: “Đoạn vừa rồi không tồi, nhưng để an toàn, chúng ta quay thêm một lần nữa nhé?”

“Nga! !”

Xung quanh lập tức vang lên một trận âm thanh ồn ào.

Hứa Trăn thu kiếm vào vỏ, bất đắc dĩ mà cười gượng hai tiếng.

Hôm nay trước khi phim khởi quay, là ai đã nói cảnh này xem đến phát chán và không muốn xem nữa?

Vậy hiện tại mấy người đang hổng cái gì vậy hả?

“Sở đạo, ngài vẫn còn bật máy quay sao? Hứa Trăn hỏi, “Rất phí điện.”

“Ha ha ha.....”

Bên sân tức khắc lại vang lên một trận tiếng cười.

Ở ngoại vi phim trường, những người đến từ các đài truyền hình xung quanh cũng hò reo khi chứng kiến cảnh này.

Buổi chiều trước khi đến đây, họ chỉ muốn đơn giản xem tầm hai tiếng rồi rời đi.

Nhưng sau khi quan sát một hồi, nhóm người này liền lưu luyến không muốn rời đi, từ chạng vạng đến đêm tối, rồi lại đêm tối đến sau nửa đêm.

Chương 284: Trận Lửa Thiêu Xích Bích

Theo lẽ thường, việc quay phim sẽ rất nhàm chán, một cảnh được quay đi quay lại nhiều lần, lặp đi lặp lại lẫn lộn, mà những trường hợp như vậy sẽ là một sự tra tấn đối với người xem.

Nhưng không nghĩ tới chính là, tổ Giang Đông bên này lại hoàn toàn bất đồng.

Hầu hết các cảnh quay hôm nay đều chỉ quay một lần, nhiều nhất cũng chỉ hai ba lần và rất ít khi có tình huống lặp lại xuất hiện.

Khi mọi người xuất hiện trước ống kính, họ đã ở trong trạng thái luyện tập hoàn hảo, cùng với sự điều động và chỉ huy hợp lý của đạo diễn, khiến các cảnh quay có rất ít sai sót và hiệu quả thì vượt trội.

Khi người xung quanh xem diễn, thì đó thật sự là xem diễn.

Mỗi một lần khởi động máy, hiệu suất hoàn thành rất cao, không giống như quay phim truyền hình bình thường mà giống như biểu diễn trên sân khấu hơn.

Hơn nữa, trong đó còn có một đoạn “Biểu diễn tài nghệ” vô cùng mạnh mẽ và xinh đẹp.

Nửa đêm, phim trường bên này tạm nghỉ, tổng đạo diễn Cao Chân phái người đưa cơm hộp đến đây.

Những người từ đài truyền hình cũng vui vẻ hơn hở, mỗi người nhận một phần cơm hộp, còn khen thức ăn bên này của bọn họ không tồi.

Cao Chân nhìn nhiều người trong số bọn họ cọ ăn cọ uống như vậy, tâm cũng đau đến độ thở không được.

Nhưng đồng thời trong lòng cũng do dự: Không đành lòng để bọn nhỏ bắt sót, đoàn phim bên này cũng đang chờ bọn họ bổ sung lương thảo đây!

Hôm nay các người cứ ăn cho thoải mái đi, đợi qua mấy ngày nữa, nhất định phải để các người ngàn lần, vạn lần mà nhỏ ra!

.....

Cuối cùng, các cảnh quay vẫn tiếp tục cho đến hai giờ sáng ngày hôm sau.

Sau khi kết thúc cảnh quay, Hứa Trăn và những người khác còn không kịp cởi bỏ trang phục, liền vội vàng lên xe của đoàn phim, định nhanh chóng trở về khách sạn ngủ một giấc.

Ngày hôm sau vẫn phải bắt đầu quay vào lúc 7 giờ sáng, mà họ lại thường đến phim trường vào khoảng 5 giờ 30 phút, cho nên không còn nhiều thời gian để ngủ đủ giấc.

Trước khi Hứa Trăn lên xe, một đại thúc mặc vest của nhiếp ảnh gia màu xanh quân đội đã ngăn hấn lại, chỉ vào tấm biển

trên ngực mình và cười nói: “Hứa Trăn, chào cậu, tôi người của Đăng Tấn ảnh thị.”

Hứa Trăn không rõ nguyên do liền vội gật gật đầu, lộ ra nụ cười lễ phép, nhưng khóe mắt lại liếc về phía xe buýt, vì sợ làm trễ chuyến đi của người khác.

Cũng may, đại thúc áo vest cũng thức thời, chỉ từ trong túi móc ra một tấm danh thiếp đưa cho Hứa Trăn, nói: “Tôi tên là Triệu Thiên Cương, đến từ bộ phận kinh doanh phim truyền hình, khả năng là cậu không quen biết.

“Lát nữa cậu có thể nói người đại diện của mình liên hệ cho tôi, hy vọng trong tương lai chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Cảm nhận được đôi phương phát ra thiện chí, Hứa Trăn kính cẩn nhận lấy danh thiếp, muốn cất nó vào túi áo khoác của mình.

Nhưng mà, sờ soạng một hồi lâu, hắn mới nhớ tới lúc này hắn vẫn đang mặc cổ phục, đồ của Chu Du thì lấy đâu ra túi áo.

“Ha ha ha.....” Hai người thấy thế, liền bật cười thành tiếng.

.....

Một tuần sau, khi kinh phí quay phim của đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa” ngày càng khan hiếm, đoàn phim cuối cùng cũng nhận được phản hồi từ nhiều phương tiện truyền thông khác nhau:

Đài Tùng Nghênh Khách quyết định đầu tư thêm 5000 vạn cho đoàn và Đăng Tấn ảnh thị đầu tư thêm 3000 vạn, hỗ trợ việc quay phim kế tiếp cho “Tam Quốc”

Sau khi biết được tin tức này, toàn bộ đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa” đều rơi vào trạng thái cuồng hoan xưa nay chưa từng có.

Thêm tiền! Mọi nơi đều thêm tiền!

Bối cảnh, đạo cụ, ánh sáng quay phim!

Đặc biệt là tổ Giang Đông, việc quay phim của họ chỉ mới bắt đầu, cho nên chắc chắn họ là người trực tiếp thừa hưởng số tiền này.

Mặc dù những quỹ này là quỹ quay phim và sẽ không được phân phát cho các diễn viên, nhưng ai lại không muốn các tác phẩm điện ảnh và truyền hình mà họ tham gia phải hoàn mỹ hơn?

Trong số đó, người vui nhất dĩ nhiên là tổng đạo diễn Cao Chấn.

Bây giờ mỗi ngày ông ta đều lộ ra sắc mặt vui mừng, cước bộ trên đường cũng không kiểm soát được tốc độ.

Tại cuộc họp quản lý bộ phim, nhà sản xuất Dương Minh cũng hiếm khi nở một nụ cười, thân thiện nói với đám đông: “Bây giờ quỹ thứ hai đã có, kế hoạch trước đây sẽ không có giá trị.

“Hôm nay, chúng ta hãy thảo luận một chút, những khoản nào đã bị cắt trước khi đủ ngân sách có thể được bổ sung trở lại.”

Ngay khi hắn nói xong lời này, những người khác còn không kịp nói, thì Cao Chấn đã hắng giọng và nói trước, “Tôi nghĩ, 8000 vạn này cũng không phải rất nhiều, cho nên thời điểm quay phim phải hết sức thận trọng, sử dụng một cách tiết kiệm chứ không nên tiêu xài bừa bãi.”

nhà sản xuất Dương Minh kinh ngạc nhìn ông ta một cái, vui mừng gật gật đầu, nói: “Cao đạo nói đúng, vậy ý ông nói chúng ta nên sử dụng số tiền này ở đâu cho hợp lý nhất?”

Vừa nghe lời này, Cao Chấn lập tức hưng phấn mà chà xát tay, mặt mày hớn hờ nói: “Tất nhiên là trận lửa thiêu Xích Bích!

“Thuyền thật, lửa thật, thiêu thật!

“Hôm nay tôi đã hỏi qua xưởng đóng tàu rồi, yêu cầu bên này của chúng ta, nếu có thể đóng được, khoảng mười ngày nữa sẽ hoàn thành!”

Dương minh: “.....”

Ông quả nhiên lợi hại!

Trận lửa thiêu Xích Bích...ha, theo kiểu đốt tiền này của lão thì mấy trăm triệu cũng không đủ cho ngài thiêu a!

Chương 285: Phát Hành Phim Ngắn “Lão Nam Hải”

“Trận lửa thiêu Xích Bích” đương nhiên không có khả năng quay thật.

Giá thành của một chiếc tàu chiến gần 10 vạn tệ, nếu muốn vài nghìn chiếc thì 8000 vạn vừa về tới, sẽ được hoàn trả trực tiếp trước khi nóng máy.

Mà tiền mua nguyên liệu dầu hỏa để đốt thuyền còn chưa dám bàn tới.

Dưới nỗ lực tranh luận của Cao Chân, kết quả cuối cùng là: sử dụng mô hình nhiếp ảnh để quay viễn cảnh, và sử dụng tàu chiến thật để quay cận cảnh.

Muốn đạt được mục tiêu này, đoàn phim đã chuẩn bị 300 mô hình tàu chiến cỡ ván giặt đồ, cũng như mười tàu chiến cỡ đã được phục chế 1-1.

Về phần đốt cháy, mô hình thật sự có thể đốt cháy, thuyền chiến là bố trí một số hỏa điểm trên thuyền để xác nhận mức độ ánh sáng, sau đó dùng hậu kỳ đặc hiệu khuếch đại ngọn lửa, mới có thể đạt được hỏa điểm hiệu quả.

Tới ngày quay ngoại cảnh trận Xích Bích, tổ đạo cụ nhìn thấy Hứa Trăn, liền vui tươi hơn hờ mà tặng đại đô đốc một chuyến thuyền mô hình để làm kỷ niệm.

Cao Bác đóng vai Tôn Quyền cũng muốn một chiếc, nhưng tổ đạo cụ lại nói không còn thừa, kết quả vừa quay đầu liền tặng Trần Chính Hào một chiếc, khiến Cao Bác tức giận đến mức bứt râu, trừng mắt.

Hôm nay, không chỉ có là tổ Giang Đông, mà các thành viên chủ chốt của tổ Tào Ngụy và tổ Thục Hán cũng lục đục đến địa điểm “Trận Xích Bích” để thực hiện cảnh quay. Đây cũng lần đầu tiên mà ba đầu sỏ Tào, Lưu, Tôn hội tụ.

Để ghi nhớ khoảnh khắc này, nhiếp ảnh gia của đoàn đã cố tình gọi các diễn viên chính lại gần nhau, quay lưng về phía dòng sông lãn tãn và chụp một bức ảnh tập thể thật hoành tráng.

Là diễn viên nhỏ tuổi nhất, đồng thời cũng là diễn viên chính của “Trận Xích Bích” này, Hứa Trăn còn chưa kịp phân trần thì đã bị các tiền bối đẩy đến vị trí trung tâm.

Tổng đạo diễn Cao Chấn vốn dĩ định đứng ở vị trí trung tâm, nhưng ông ta nhìn Hứa Trăn, lại nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên kính, rồi rầm một ngày, cuối cùng vẫn khiên tốn mà đứng bên cạnh Tào Tháo.

Tào Tháo: “.....”

Ông đừng nghĩ tôi không biết trong đầu ông đang suy nghĩ cái gì! !

Sau khi chụp ảnh nhóm, cả đoàn đã sắp xếp để mọi người có một bữa ăn đơn giản cùng nhau, các tổ tương đối cố định hiếm khi có cơ hội giao tiếp với nhau.

Diễn viên đóng vai Lưu Bị, Hứa Trăn không quen biết cho lắm, nhưng người đóng vai Tào Tháo thì Hứa Trăn đã từng nghe qua.

Vị đại thúc này là lão học trưởng của Trung Hý bọn họ, sau khi tốt nghiệp cũng ở lại giảng dạy mấy năm.

Hứa Trăn tính toán theo cấp bậc trên từ điển bách khoa và phát hiện, nam diễn viên đóng vai Tào Tháo năm nay còn chưa đến 40 tuổi.

Bản thân thì không cần phải nói, hai người vốn dĩ đã là hai thế hệ khác nhau, nhưng nếu thông qua hóa trang và cách diễn thì cũng không khó để đứng chung thế hệ.

Nhưng Trần Chính Hào rõ ràng không lớn hơn hẳn bao nhiêu tuổi, lại nhờ khí chất và hóa trang cá nhân, mà phân rõ hiệu quả thị giác, cái gọi là “Một thế hệ anh hùng xung bá thiên hạ” cùng với “Tiêu mao tử vừa mới ra đời”.

Không thể không nói, ý thức về tuổi tác thực sự không hợp lý.

Buổi trưa ngày hôm đó, khi đang ăn cơm, Hứa Trăn đột nhiên nhận được điện thoại từ chủ nhiệm lớp Lưu Vũ Trùng, nói với hắn giải phim ngắn của sinh viên đã chính thức bắt đầu rồi.

Bộ phim ngắn “Lão Nam Hài” của lớp Hứa Trăn đã lọt vào danh sách lựa chọn cho đơn vị cạnh tranh đầu tiên và sẽ được công chiếu vào ngày 15 tháng 2.

Khi Hứa Trăn nghe “lời nhận xét” của chủ nhiệm lớp, hắn mới chợt nhận ra một chuyện - A, đây là khai giảng của học kỳ mới!

Vì muốn tham gia quay “Tam Quốc” nên hắn đã xin phép trường học trước một tháng.

Nếu bây giờ hắn không đi học, cũng không tham gia vào các hoạt động giảng dạy của trường thì thật là quá đáng.

Sau khi liên lạc với Kiều Phong, Chu Hiểu Mạn đã giúp hắn chuyển tin tức về việc phát hành “Lão Nam Hải” trên V Báo và đính kèm một liên kết.

Hứa Trăn tự mình lấy điện thoại di động ra, nhấp vào liên kết, dự định sẽ xem qua bộ phim hoàn chỉnh từ góc độ của khán giả.

Từ khi bắt đầu “Tuyệt Đại Song Kiều” đến nay, mỗi khi có tác phẩm lên sóng, hắn đều phải xem trước tác phẩm một lần, để tăng thêm cảm giác nghi thức khi phát sóng.

“Ai, đang xem cái gì thế?”

Trong nhà ăn, Cao Bác nhìn xa trông rộng thấy Hứa Trăn đang an an tĩnh tĩnh ngồi trên sofa xem di động, liền thò lại gần và hỏi: “Điện ảnh? Mới phát hành sao?”

Hứa Trăn nói: “Phim ngắn, cái này là tác phẩm của lớp chúng tôi, quay hồi học kỳ 1, hôm nay vừa vện công bố lên mạng.”

Tổng đạo diễn Cao Chấn lúc này mơ từ trong toilet chạy ra, nghe vậy liền nghiêng cười mỉm cười: “Hắc, hôm qua tôi cùng vừa mới xem bộ phim ngắn của Trương Sam, ngắn ngắn 40 phút, chất lượng còn rất cao.

“Hóa ra, tiểu Hứa cũng tham gia sao?”

Hứa Trăn nghe được lời này, gật đầu nói: “Đúng vậy, giải phim ngắn của sinh viên, cùng học trưởng Trương Sam là một đám. Đánh giá tổng thể của bộ phim bên kia cao hơn chúng tôi, nên được phát hành trước.”

Cao Chấn hỏi: “Cậu là nam chính sao?”

Hứa Trăn nói: “Song nam chủ, tôi là nam chính số 1.”

“Uy, điện ảnh của Trung Hý sao?” Diễn viên đóng vai Tào Tháo nghe được đoạn hội thoại của mọi người, cũng liền nhanh chân ngồi xuống ghế sofa trước TV, nói, “Tới, tới, tới, mở TV lên, để chúng ta xem thử!”

Chương 286: Khó Thể Hình Dung

Mặc dù đã rời khỏi vị trí giảng dạy nhiều năm nhưng tình yêu của y dành cho quê hương Trung Hý vẫn không hề phai nhạt, do đó mà rất có hứng thú đối với chuyện này.

Nghe được “Tào Tháo” nói như vậy, vài vị diễn viên chung quanh tức khắc cũng ồn ào đi qua bên này

Dù sao lúc ăn cơm cũng rảnh rồi không có việc gì làm, mọi người đều muốn chiều lòng “Chu Du” và “Tào Tháo” nên ai cũng muốn hân phát bộ phim ngắn lên TV trong phòng, để mọi người cùng nhau xem.

Hứa Trăn thật sự có chút ngượng ngùng.

Đoàn phim “Lão Nam Hài” chân chính là một gánh hát rong, theo tiêu chuẩn kinh phí của “Tam quốc diễn nghĩa” thì mỗi một tập phim cũng có thể quay được 100 lần “Lão Nam Hài”

Nhưng thấy mọi người đều có hứng thú như vậy, hân cũng không có ý định che giấu, cho nên liền kết nối video với TV và ngượng ngùng cười cười: “Mọi người cũng đừng chê cười tôi.

“Đây là điện ảnh dạy học thuần túy, nhà làm phim là chủ nhiệm lớp, nhân viên công tác đều là sinh viên lớp chúng tôi, chất lượng khẳng định sẽ không quá tốt.

“Hoan nghênh những lời phê bình và chỉnh sửa từ các vị chuyên gia.”

“Ha ha ha.....” Thông qua một thoáng tiếp xúc, mọi người đều đã công nhận thực lực của Hứa Trăn, lúc này lại nghe hân nói như vậy, khiến ai ai cũng lộ ra nụ cười thiện ý.

Hứa Trăn bắt đầu điều chỉnh bộ phim về lại phần mở đầu và phát lên trên TV.

Mở đầu câu chuyện, hai vị diễn viên chính lấy hình ảnh hóa trang trung niên xuất hiện trước mặt người xem.

Hứa Tiểu Soái do Hứa Trăn thủ vai và Thảm Đại Bảo của Thảm Đường, lúc này cả hai đang đứng trên sân khấu “Nam Sinh Tài Năng”, một người mang mũ dạ màu đen của Jackson cùng với một người xách theo một cây đàn guitar acoustic.

Các vị giám khảo bên dưới thì lại không ngừng chỉ trách việc hai người đã lớn tuổi như vậy mà còn đến đây tham gia tuyển chọn.

Hai phút sau, hình ảnh vừa chuyển, Hứa Tiểu Soái và Thẩm Đại Bảo liền quay về dáng vẻ thanh niên, một bộ thanh xuân vườn trường tươi mát.

Trước bàn cơm, nam diễn viên đóng vai Hoàng Cái ngồi ở xa TV, nhìn thấy phiên bản sinh viên của Hứa Tiểu Soái đang chơi bóng rổ ở sân thể dục, liền nhận ra đó là Hứa Trăn và ha ha cười nói: “Ai, đại đô đốc lên sân khấu!”

“Hóa trang này của các cậu rất chân thực nha, khi chúng tôi còn đi học đúng là để kiểu này của cậu.”

Lời này vừa ra, mấy người chung quanh tức khắc quay đầu, nhìn về phía Hoàng Cái.

Hoàng Cái thấy ánh mắt của mấy người có chút kỳ quái, liền gãi gãi đầu, nói: “Làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?”

Ở bên cạnh, Hoắc Đạt – Lỗ Túc hảo tâm nhắc nhở nói: “Đại đô đốc đã sớm lên sân khấu rồi.

“Ngay màn đầu tiên đã có hấn.”

Hoàng Cái: ?? ?

Màn đầu tiên? Chỗ nào? ?

Hoàng Cái vẫn còn đang hỏi, “Đại đô đốc ở đâu, ai là đại đô đốc”, thế nhưng cốt truyện của bộ phim vẫn đang tiếp tục, cho nên chung quanh ai cũng không phản ứng tới hấn.

Trên thực tế, trừ bỏ Hoàng Cái ra, thì cũng còn nhiều người ngồi xa TV không biết Hứa Trăn xuất hiện vào lúc nào trong phần mở đầu.

Nhưng mắt thấy Hoàng Cái bị mọi người ngó lơ, bọn họ cũng không có mặt mũi đi hỏi nhiều.

Tổng đạo diễn Cao Chấn ngồi trên sô pha, cho nên có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng vừa rồi.

Ông ta liếc mắt về phía Hứa Trăn đang ngồi bên cạnh, hơi có chút kinh ngạc.

—— tiểu tử này rất lợi hại!

Cao Chấn cảm thấy nếu không phải vì mình có hiểu biết từ trước, thì chính ông cũng khó có thể liên tưởng người đàn ông trung niên chân chất với đôi mày trâm và đôi mắt rủ xuống trên sân khấu vừa rồi là Hứa Trăn.

Bởi vì, Hứa Trăn trong khoảng thời gian này, vẫn luôn diễn Chu Du.

Mà bản thân Hứa Trăn lại có tính khí tương đối bình đạm, thật ra cũng có chút gần gũi với “Hứa Tiểu Soái” trong bộ phim.

Nhưng Chu Du trong “Tam Quốc” thì hoàn toàn là hai phiên bản khác nhau.

Chu Du thần sắc cao ngạo, ngạo mạn, trên mặt gần như viết “Các ngươi đều là đồ cặn bã”.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Trăn mỗi ngày đều làm việc trên 12 tiếng, trong đó đã có 10 tiếng đồng hồ, hẳn phải sống trong trạng thái như vậy.

Mặc dù là kết thúc cảnh quay thì cũng rất khó để thoát ra khỏi giả thiết của nhân vật.

Tất cả mọi người ở Giang Đông đã quen nhìn Chu Du kiêu ngạo ngạo mạn, đến lúc này lại nhìn thấy Hứa Tiểu Soái tiêu tụy, cho nên nhất thời mới phản ứng như thế và khó hình dung được hai nhân vật đó là cùng một người.

Cao Chấn không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng: Để diễn tốt một vai không khó và cũng không khó để diễn tốt bộ kịch.

Cái khó chính là phải diễn như thế nào, để mỗi nhân vật khi qua tay mình đều sống động như thật.

Hứa Trăn hiện tại có thể chưa đạt được trình độ này, nhưng hẳn đã sớm sở hữu tố chất quan trọng nhất của một diễn viên giỏi:

Vứt bỏ mình, chìm vào nhân vật.

Lúc này, Cao Chấn càng cảm thấy việc chiêu mộ Hứa Trăn vào đoàn làm phim “Tam Quốc” quả thực là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Đồng thời, nhiều người có mặt ở đây cũng liếc nhìn Hứa Trăn bởi vì phân đoạn ngắn ngủi vừa rồi.

Tuy nhiên, thứ họ xem trọng chỉ là bản thân Hứa Trăn.

Còn đối với phim ngắn “Lão Nam Hải”, nó hoàn toàn không thể lọt vào mắt của những vị đại lão này.

—— bất quá chính là một bộ “Hoài cự điện ảnh” mà thôi, hơn nữa chất lượng quay chụp còn rất ấu.

Chương 287: Cái Gọi Là Phim Hoài Niệm

Trong khoảng 10 phút đầu, phim chủ yếu kể về câu chuyện của các nhân vật chính khi còn là học sinh.

Các yếu tố cổ điển trong phim rất dày đặc: những bức tường gạch lộ ra ngoài, những gờ cửa sổ bằng gỗ, những nhịp điệu thể dục trên loa phát thanh và những câu khẩu hiệu sôi động được sơn bằng sơn trắng trên tường.

Có một cục tẩy trên cánh cửa lớp khép hờ, và keo siêu dính 502 được bôi lên đồ của các bạn trong lớp.

Thẩm Đại Bảo ôm guitar đàn hát bài “Tiểu Phương”, còn Hứa Tiểu Soái thì say mê xem một đoạn VCR, trong đó là hình ảnh Jackson nhảy từng bước chậm....

Cốt truyện ngắn 10 phút gần như đầy ắp tiếng cười.

Ví dụ, hai nhân vật nam chính tìm mọi cách để thu hút sự chú ý của giáo hoa, nhưng hết lần này đến lần khác không thành công;

Lại ví dụ như Hứa Tiểu Soái không may giẫm phải cút chó khi đang nhảy, nhưng hắn lại bất động thanh sắc mà đem động tác cọt phân dung nhập vào điệu nhảy, nỗ lực, chăm chỉ luyện tập để tạo dáng đẹp trai...

Trong phòng không ngừng có người nói chuyện, cười đùa, không khí vô cùng vui vẻ.

Thấy vậy, Cao Chấn khoanh tay, quay đầu nhìn Hứa Trăn đang ngồi ở bên cạnh, nói: “Không tệ nha.

“Cậu và đứa nhỏ kia diễn xuất rất tự nhiên, tiết tấu cũng đủ tương đối trôi chảy.

“Có tình yêu, có hữu nghị, có lý tưởng, có chuyện cười, đủ tư cách đối với một tác phẩm điện ảnh của trường lớp.”

Nghe được lời đánh giá này, Hứa Trăn khẽ mỉm cười nói cảm ơn Cao Chấn.

Cao Chấn không cố ý khen ngợi Hứa Trăn, và tất nhiên ông cũng sẽ không cố tình hạ thấp nó.

Nếu là giám khảo, ông có thể sẽ chấm cho riêng bộ phim này tầm 75 điểm - 60 điểm, và 15 điểm cho chính Chu Đô đốc nhà mình.

Tuy nhiên, nếu so sánh với tác phẩm của Trương Sam thì “Lão Nam Hải” này vẫn chưa đủ tầm.

Bộ phim của Trương Sam có tên là “Vô Tội”, kể về câu chuyện của một sinh viên học viện cảnh sát được cử đến làm đặc vụ ngầm trong một băng nhóm tội phạm và đã triệt phá thành công một ổ tội phạm quy mô lớn, được biết đến với cái tên thanh xuân của “Vô gian đạo”.

Ngắn ngủn 40 phút, Trương Sam đầu tiên là nhập học, sau đó bị tổng vào tù, đối với lão đại thì miệng lưỡi trơn tru, đối với thân phận cảnh sát nằm vùng thì lại bình tĩnh cẩn thận. Cả hai gương mặt đều được hấn ta diễn sống động như thật.

“Vô Tội” là một tác phẩm rất thành thực, mà “Lão Nam Hải”...thì các phương diện đều hơi kém một chút.

Thời sinh viên kết thúc, không khí thoải mái, dễ chịu trong phòng riêng cũng dần tan biến.

Thẩm Đại Bảo và Hứa Tiểu Soái ở độ tuổi trung niên, đã mất đi tinh thần phấn chấn mà họ có khi còn đi học, trở nên khốn cùng thất vọng, mờ nhạt trong biển người.

Ngược lại, “Ngựa con” năm xưa mà Thẩm Đại Bảo bắt nạt, lại trở thành người dẫn chương trình trên đài truyền hình, rồi kết hôn với giáo hoa năm nào, đi đến đỉnh cao của cuộc đời.

Cao Chấn ngẩng đầu nhìn Hứa Tiểu Soái mở một tiệm cắt tóc nhỏ, đang khom lưng cắt tóc cho khách.

Rồi sau đó, TV bỗng nhiên truyền ra tin tức Jackson qua đời, ánh mắt hắn lập loè vài cái, rồi nhanh chóng ảm đạm xuống, như thể một ngọn nến chỉ còn một cái đuôi nhỏ cuối cùng cũng dập tắt hoàn toàn.

Cao Chấn đột nhiên cảm thấy rất ngọt ngào.

Ngay sau đó, Thẩm Đại Bảo xách theo bia tìm tới Hứa Tiểu Soái, xúi giục hắn đi tham gia chương trình “Nam Sinh Vui Vẻ”.

Chính vì cơ hội này, hai “Lão nam hài” đánh mất tuổi thanh xuân đã thấp lại niềm tin theo đuổi ước mơ.

Thẩm Đại Bảo lôi cây đàn guitar phủ đầy bụi từ dưới gầm giường lên, Hứa Tiểu Soái thì luyện tập vũ đạo cứng đờ xuyên suốt nửa đêm.

Rốt cuộc dù là bao nhiêu tuổi, thì trong trái tim bọn họ vẫn là chàng thiếu niên năm ấy.

Tuy nhiên, những trải nghiệm sau đó của cả hai đã chứng minh đầy đủ ý nghĩa của “cuộc sống là thăng trầm, không ngừng lên lên xuống xuống”.

Người nhà không hiểu hành vi của họ khi tham gia cuộc thi, mặt khác các thí sinh đều là những người trẻ tuổi bông bột với tinh thần phấn chấn. Sau khi lấy hết can đảm, vượt qua vòng tuyển chọn, thì họ lại bị giám khảo chỉ trích, nghi ngờ chỉ vì bạn học “Ngựa con” năm xưa cản trở giữa đường.

Giờ khắc này, bầu không khí trong nhà ăn vô cùng an tĩnh.

Hứa Trăn nghiêng đầu nhìn nhìn phản ứng của mọi người chung quanh, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm.

——Đoạn cột truyện này, có thể được mọi người tán thành không?

Mặc dù các bạn trong lớp đều nói tốt... Nhưng góc nhìn của diễn viên và góc nhìn của khán giả là hoàn toàn khác nhau!

Liệu có ai cảm thấy nó quá ngược hay không?

Đúng lúc này, Thẩm Đại Bảo đứng trên sân khấu bắt đầu chơi phần dạo đầu của bài hát.

Mà Hứa Tiểu Soái cởi bỏ tây trang, vứt bỏ mũ dạ, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản cùng với quần đen, thanh thanh sáng sảng mà đứng ở trên sân khấu.

“Đó là người mà tôi ngày đêm thương nhớ.

“Rốt cuộc tôi nên bày tỏ tình cảm như thế nào đây, cô ấy sẽ chấp nhận tôi chứ...”

Ngay sau đó, tiếng hát của Thẩm Đại Bảo vang lên.

Hắn hát không phải một bài hát của Jackson, mà là một bản ballad.

Đồng thời, Hứa Tiểu Soái cũng không lựa chọn nhảy giai điệu của Jackson mà là một điệu nhảy dân tộc đơn giản.

Nhảy điệu dân tộc?

Mọi người trong phòng đều hơi giật mình.

“Thanh xuân như dòng sông chảy xiết, một đi không trở lại chẳng kịp nói lời tự biệt.

“Chỉ còn lại mình tôi chết lặng, còn đâu nữa nhiệt huyết của năm xưa.”

“...”

Tiếng hát của Thẩm Đại Bảo trong trẻo và cao vút, chứa đầy hồi tưởng của tuổi trẻ và mộng tưởng khát cầu.

“Những người bạn của tôi khi ấy, bây giờ các cậu đang ở đâu?

“Người mà tôi từng yêu năm ấy, bây giờ đáng vẻ trông thế nào...”

Hình ảnh của bộ phim bắt đầu chuyển cảnh, không còn tập trung vào sân khấu nữa mà tập trung vào những con người từng là bạn học với nhau.

Một số đang chen chúc trên tàu điện ngầm, một số đang làm thêm giờ trong văn phòng, một số đang ở công trường xây dựng, và một số đang làm việc trên dây chuyền lắp ráp của nhà máy...

Từng khuôn mặt bình thường, nhìn người bạn cùng lớp năm đó nay đã đến tuổi trung niên, nhưng vẫn thu hết can đảm để

đứng đây theo đuổi ước mơ trên sân khấu này, chính sự nông nổi đó đã khiến họ rơi nước mắt.

“Hít hít.....”

Lúc này, Hứa Trăn bỗng nhiên nghe được âm thanh nước mũi từ phía bên cạnh truyền đến.

Quay đầu vừa thấy, đạo diễn Cao Chấn đã rơi lệ đầy mặt.

Chương 288: Sập Server

Sau tất cả, Hứa Trăn vẫn còn là một chàng trai trẻ tuổi bông bột, mặc dù hẳn có thể hiểu được sự bất lực của các nhân vật trong bộ phim, nhưng hẳn lại không có trải nghiệm sâu sắc như các nhân vật đó.

Tuy nhiên, hơn một nửa số người có mặt ở đây đều là những người ở độ tuổi trung niên, và họ chính là người đã trải qua những thăng trầm của cuộc sống.

So với Hứa Tiểu Soái và Thẩm Đại Bảo trong phim, thì những người này có lẽ không thể gọi là thất bại.

Nhưng..... Ai lại không từng nỗ lực tranh đấu cho những hoài niệm mộng tưởng hèn mọn?

Ai mà không nhớ những năm tháng xanh tươi mà vẫn muốn giữ cho lòng mình dưới những áp lực?

Mộng tưởng không tắt, thanh xuân bất tử.

Bọn họ nhìn Hứa Tiểu Soái và Thẩm Đại Bảo trên TV, như thể là đang nhìn vào con người cũ của mình.

“Tôi đi ra ngoài rít điều thuốc.”

Một lúc sau, bộ phim điện ảnh ngắn trên TV đã sắp kết thúc, Cao Chấn đứng dậy và rời khỏi ghế sofa, bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Ngay sau đó, các diễn viên như Tào Tháo, Lưu Bị, Quan Vũ, Lỗ Túc cũng lần lượt rời khỏi phòng, nhà ăn bỗng chốc trở nên trống trơn.

Thấy ghế sofa trống không, Cao Bác, người đóng vai Tôn Quyền liền ngồi xuống bên cạnh Hứa Trăn và xúc động nói:

“Bộ phim ngắn này của cậu làm rất tốt, vừa có thể cười có thể khóc.

“Gửi link cho tôi đi, để tôi chia sẻ trên tài khoản của mình, như vậy sẽ tiếp cận càng nhiều người hơn.”

Vừa nghe lời này, những người xung quanh cũng tức khắc phụ họa theo, nhất định muốn quảng bá tuyên truyền cho “Lão Nam Hải”.

Thấy vậy, Hứa Trăn đương nhiên rất vui mừng, vội vàng gửi link vào nhóm để mọi người cùng sử dụng.

Kết quả là tất cả những ai có V bác đều đăng V bác, những ai không có V bác thì đều chia sẻ cho bạn bè xung quanh.

Tối hôm đó, nhiều cư dân mạng vô cùng ngạc nhiên khi thấy rất đông diễn viên trung niên chia sẻ cùng lúc một bộ phim ngắn trên V Bác.

Ban đầu, những người còn lại đều không biết mối liên hệ giữa những người này, nhưng sau đó không lâu, có người phát hiện ra manh mối: những người này đều là nhân viên chủ sang chính của đoàn phim “Tam Quốc”.

Mà diễn viên chính của bộ phim ngắn bọn họ chia sẻ lại chính là Hứa Trăn đóng vai Chu Du.

Một nhóm lớn những người làm truyền thông dường như ngay lập tức đánh hơi thấy cơ hội kinh doanh, không chê phiên lụy mà bắt đầu phân loại các diễn viên đăng lại bộ phim ngắn tối hôm đó.

Mối quan hệ giữa những người này đối với Hứa Trăn trong và ngoài phim là gì...

Dưới sự thúc đẩy của bầu không khí này, lượng thảo luận của “Lão Nam Hải” bắt đầu tăng vọt

Hơn nữa không ngừng có người xem xong bộ phim này liền vác bàn phím vừa giận vừa khen, khiến tác phẩm phim ngắn cấp trường lớp này giống như một con thuyền được dòng nước đẩy lên.

Đêm đó, trang chủ của trang web chính “Giải phim ngắn dành cho sinh viên đại học” đã trải qua những thử thách xưa nay chưa từng có.

Lượng phát lại của tác phẩm “Lão Nam Hải” tăng nhanh với tốc độ đáng kinh ngạc, sau đó đã thành công làm sập máy chủ đang hoạt động vào lúc 2 giờ sáng.

Hơn phân nữa các kỹ thuật viên nửa đêm đều bị gọi đến để bảo trì hệ thống, bọn họ mang theo đôi mắt gấu trúc vừa vỗ tay xử lý lại vừa ngạc nhiên: Đó chỉ là tác phẩm của sinh viên đại học mà thôi, tại sao lại có thể làm sập server chứ?

Không lẽ sinh viên bây giờ đã nghịch thiên như vậy sao? ?

Xuất phát từ tò mò, một số kỹ thuật viên trung niên đầu hói đã âm thầm mở bộ phim và xem nó trong thời gian làm việc.

Ban lãnh đạo của trang web vốn dĩ muốn đến an ủi cùng các đồng chí làm thêm giờ, nhưng vừa bước ra hành lang đã nghe thấy âm thanh khóc rống của các kỹ thuật viên phát ra từ nơi làm việc.

Lãnh đạo thấy thế ngạc nhiên.

Chỉ là tăng ca mà thôi...được rồi, việc kéo người ta ra khỏi ổ chăn vào lúc nửa đêm thật đúng là một hành động vô nhân đạo, nhưng nó cũng không đến mức ủy khuất thành như vậy đi? ?

Mấy người đã bao lớn rồi! !

....

40 phút ngắn ngủi của “Lão Nam Hải” đã thổi quét toàn bộ Internet gần như chỉ trong một đêm.

Chiều ngày thứ ba, “Lão Nam Hải” đã vượt qua “Vô Tội” và trở thành quán quân của giải phim ngắn dành cho sinh viên đại học năm nay.

Cùng lúc đó, từ khóa # lão nam hải # cũng lọt top hot search mà không hề có dấu hiệu suy giảm.

Không chỉ mình Hứa Trăn nhìn thấy tình huống này, mà các đối thủ cạnh tranh của hắn cũng nhìn thấy.

Ban đầu, Trương Sam không thể hiểu làm cách nào mà một bộ phim có vẻ kém chất lượng như vậy lại có thể làm tốt hơn tác phẩm “Vô Tội” của mình.

Vì để biết người biết ta, Trương Sam đã dẫn các thành viên trong đội của mình nghiêm túc mà theo dõi “Lão Nam Hải” từ đầu đến cuối, cố gắng phân tích xem, rốt cuộc nó có chỗ nào lợi hại.

Sau 40 phút, bộ phim kết thúc.

Trương Sam cúi đầu, trầm mặc thật lâu.

Được rồi, trận này tôi thua.

Tuy rằng không thua trên phương diện diễn xuất, nhưng là thua ở cốt truyện, Trương Sam nhớ rõ cuốn kịch bản “Lão Nam Hải” này là bên phía Kinh Ảnh bọn họ bắt được trước, tuy nhiên sau một hồi xem xét, Trương Sam cảm thấy sự chênh lệch tuổi tác quá lớn, khó mà nắm bắt được diễn xuất, cho nên mới lựa chọn bộ “Vô Tội”.

Nói cho cùng, vẫn là mình thua.

Sau khi bình tĩnh lại một lúc, Trương Sam lấy điện thoại di động ra, đem tên Hứa Trăn, Thẩm Đường và Lưu Tế Nguyệt vào một nhóm chat nhỏ, phát tin nhắn qua: “Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, tôi mời các cậu ăn cơm, mọi người định thời gian đi!”

Chương 289: “Ta Là Phái Diễn Xuất” Mùa Mới

Ở bên kia màn hình, Hứa Trăn nhìn tin nhắn do Trương Sam gửi đến, kinh ngạc vì không nghĩ đối phương còn nhớ đến vụ cá cược, sau đó gửi tin nhắn phản hồi: “Cảm ơn học trưởng, nhưng thời gian gần đây tôi đều ở đoàn phim, đến cuối tháng 3 mới trở lại thủ đô, đến lúc đó tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Trương Sam cũng vội gửi tin nhắn hồi đáp: “Nói nhảm như vậy làm gì, cuối tháng ba đúng không? Vừa vện rơi vào kỳ nghỉ Thanh Minh, đến lúc đó anh sẽ chiêu một bữa ăn ngon cho các cậu!”

Hứa Trăn: “.....”

Thanh Minh, “Thieu” một bữa ăn ngon, đây là đôi thoại kiểu âm phủ sao...

Cuối cùng, mấy người cũng thương lượng xong, quyết định đầu tháng 4 sẽ ăn một bữa hoành tráng tại nhà hàng riêng tư.

Chờ việc này thương lượng ổn thỏa, Trương Sam còn cố ý trò chuyện riêng với Hứa Trăn, “Bên “Tôi Là Phái Diễn Xuất” mùa mới có mời cậu hay không?”

Hứa Trăn cân thận nhớ lại rồi nói: “Có lời mời, nhưng không biết đại diện sắp xếp như thế nào.”

Trương Sam khuyên nhủ: “Nên đi, chương trình tạp kỹ này hai năm gần đây rất ăn khách, nếu cậu tham gia mùa mới thì ít nhất nó cũng sẽ giúp cậu đẩy nhiệt độ cho hai bộ phim truyền hình sắp tới.”

Niềm vui của Hứa Trăn khi đóng phim điện ảnh truyền hình chủ yếu nằm ở bản thân kịch bản phim, cho nên khi nghe Trương Sam phân tích nhiệt độ như thế này cho hắn, thì trong lúc nhất thời hắn không cách nào có hứng thú được.

Nhưng, Hứa Trăn cũng biết, nâng cao nhiệt độ có thể giúp hắn nhận được nhiều tài nguyên tốt, cho nên hắn không thể quá bài xích vấn đề này.

Ngay khi hắn đang lưỡng lự không biết trả lời như thế nào, thì Trương Sam lại tiếp tục thuyết phục: “Mùa này không giống với ngày thường, cậu đến đi, tôi cũng đã đi báo danh.”

Hứa Trăn hỏi: “Không giống nhau ở chỗ nào?”

Trương Sam nói: “Chủ đề của mùa này được gọi là “Tôi Là Phái Diễn Xuất Mới”, và chỉ những diễn viên trẻ dưới 25 tuổi mới được mời.

“Theo tôi biết, các diễn viên được mời bao gồm Đàm Tinh Tinh, Ngô Dương, Bành Vũ Ninh, Chu Tuấn Phong, còn có Đồng Hiểu Dương và Tần Tuần cùng trường với cậu, bọn họ đều sẽ tham gia.

“Bên Thượng Hý cũng có không ít người tham gia, nhưng tôi không biết rõ về bọn họ.

“Trừ bỏ “Phái học viện” thì còn có một số không có xuất thân chuyên môn, nhưng mấy năm gần đây đều phát triển tương đối tốt và phần lớn họ đều sẽ tham gia.”

Trương Sam cười nói: “Trong tương lai, giới nghệ sĩ có thể bị chi phối bởi nhóm người này của chúng ta.

“PK với những người này trên cùng một sân khấu, tranh tên tuổi đứng đầu thế hệ, cậu không có hứng thú sao?”

(PK: thuật ngữ trong game, một dạng kiểu tấn, công, chiến đấu)

Hứa Trăn sững sốt trong giây lát.

Đệ nhất hư danh, có thể không phải là thứ hắn đang khát cầu.

Nhưng, nếu được so tài với nhóm người ưu tú cùng một thế hệ, chính diện PK...

Hứa Trăn rất có hứng thú!

Đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa” sẽ lưu lại thành điện ảnh Trác Quận trong một thời gian dài.

Khoảng chừng 2/3 số cảnh của “Trận Chiến Xích Bích” đều sẽ được quay tại đây.

Bao gồm phân cảnh nổi tiếng Khổng Minh dùng thuyền cỏ mượn tên, Hoàng Cái chịu hình, Gia Cát tế phong, Chu Du phóng hỏa.

Trong phim truyền hình, Chu Du, với tư cách là chỉ huy tiền tuyến tối cao của quân đội Tôn - Lưu, cho nên đóng vai trò rất quan trọng.

Nhưng trong cảnh quay thực tế, Hứa Trăn lại không có bận rộn như vậy, hắn chỉ cần đóng quân ở Trác Quận trong thời gian hai tuần.

Bởi vì, thời điểm “Lửa Đốt Xích Bích” chân chính, Chu Du không cần ra sân.

Hắn chỉ cần đứng ở bên kia bờ sông, nở nụ cười nhìn cảnh tượng trước mặt, mà những người xuất hiện trong đám cháy ngoài diễn viên quần chúng thì cũng chỉ có Tào Tháo, Hoàng Cái, Trương Liêu và mấy người ít ỏi khác mà thôi.

Sau khi bước sang tháng 3, suất diễn của Hứa Trăn bên Trác Quận cũng sắp kết thúc.

Hắn mỗi ngày đi vào phim trường, làm tốt tạo hình, và dành phần lớn thời gian để đợi cảnh quay của mình.

May mắn thay, các diễn viên tham gia vào những cảnh này đều rất có năng lực, và Hứa Trăn có thể thu được rất nhiều điều khi xem diễn xuất của người khác dưới góc nhìn của khán giả.

Vào ngày 5 tháng 3, Kiều Phong bay từ thủ đô đến Trác Quận, đồng thời mang theo hợp đồng “Tôi Là Phái Diễn Xuất” mùa mời cho hắn.

“Chủ đề của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” mùa thứ sáu là “Phái diễn xuất mới” ...”

Hứa Trăn lẩm bẩm tên của chương trình tạp kỹ trong hợp đồng và hỏi, “Chương trình tạp kỹ này có phải là chương trình mà em đã tham gia hỗ trợ cho Lâm Gia vào mấy năm trước đúng không?”

Kiều Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là cái kia. Chẳng qua lúc ấy cậu tham gia mùa thứ ba, mà hiện tại đã là mùa thứ sáu.

“Nghe nói cậu đồng ý tham gia chương trình, khiến người phụ trách tổ tiết mục bên kia vô cùng cao hứng, bọn họ nói cậu là diễn viên mà họ mong chờ nhất, có cậu thì đại sự hoàn thành rồi.”

Hứa Trăn không dao động, ngữ khí bình tĩnh nói: “Chỉ là thương nghiệp đồn thổi qua lại mà thôi, Kiều ca đừng coi là thật.”

Hiện tại hắn có mấy cân mấy lạng, thì tự trong lòng mình cũng có thể hiểu được.

Mặc dù đã liên tiếp tham gia vào một số phim truyền hình nổi tiếng, nhưng lần đầu phát sóng của “Tuyệt Đại Song Kiều” lại là chiếu mạng, mà trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” và “Máu Đào Kiếm” thì suất diễn của bản thân lại quá ít.

Những ngày gần đây, mức độ nổi tiếng của hắn đang được đẩy lên cao nhờ vào “Lão Nam Hài”, thế nhưng, loại nhiệt độ này cũng chỉ là “Võng Hồng” và cần một quá trình rất gian nan mới có thể biến độ nổi tiếng này thành một tầm cao mới.

(Võng hồng: những nhân vật nổi tiếng trên internet)

Trong số các diễn viên dưới 25 tuổi, Hứa Trăn chưa thể gọi là “Đại minh tinh”.

Chương 290: Diễn Viên Cùng Thế Hệ

Đương nhiên Kiều Phong biết Hứa Trăn có ý gì nên không nhịn được cười: “Đang suy nghĩ gì vậy, người ta không có khen phiên vị của cậu.

“Bởi vì tiết mục cậu tham gia hỗ trợ vào hai năm trước cho đến nay vẫn duy trì kỉ lục lượt xem cao nhất vòng loại trực tiếp, tổ tiết mục liền cảm thấy cậu chính là “Phúc tinh” của chương trình này.”

Hứa Trăn: “.....”

Cho nên nói, thật ra tôi chỉ là một lá bùa bình an thôi đúng không? ?

Kiều Phong nhìn thấy biểu tình của hắn, liền ha ha cười nói: “Làm phúc tinh thì có gì mà không tốt?

“Ít nhất thì có nghĩa là tổ tiết mục rất coi trọng cậu, nhất định sẽ sắp xếp nhiều chủ đề hơn cho cậu.”

Nói xong, Kiều Phong liền làm mặt quỷ: “Cậu không biết đâu, Tống Úc vừa nghe được cơ hội này liền xoắn tay áo sống chết muốn tham gia, nói là “Văn không nhất, võ không có nhị” cho nên nhất định phải đi tranh cái danh đệ nhất trong đám người cùng thế hệ.

“Kết quả thì sao, tổ tiết mục cắn chặt chuyện hắn vừa qua sinh nhật 25 tuổi, cho nên không để hắn tham gia, chuyện này còn khiến Tống Úc ồn ào muốn đi sửa tư liệu.”

Hứa Trăn nghe vậy, cũng không nhịn được mà bật cười.

Ai, tính cách của Tống sư huynh thật ra rất hiếu chiến.

Hứa Trăn nói với Kiều Phong: “Mấy ngày trước Trương Sam cũng đề cập tới chương trình tạp kỹ này với em, anh ta nói có nhiều người đã quyết định tham gia.

“Kiều ca, anh có tin tức gì mới không?”

Kiều Phong nói: “Anh cũng đi tìm hiểu một vòng, khả năng không phải quá chuẩn.”

“Đại khái là chia thành những loại người, một là cự sao nhí, nổi tiếng nhất đương nhiên là Trương Sam, người ta bây giờ đã đóng nam chính của vài bộ truyền hình, điện ảnh cũng có không ít, mức độ nổi tiếng đang đi lên.

“Tiếp theo là Chu Tuấn Phong, tài nguyên mấy năm này cũng tương đương cậu, đóng một số vai phụ trong các bộ phim nổi tiếng, danh tiếng trong ngành cũng vô cùng tốt.”

Nói xong, Kiêu Phong mở cuốn sổ trên tay ra, tiếp tục đếm: “Loại thứ hai chính là thời gian xuất đạo không còn sớm, nhưng mấy năm nay phát triển khá tốt, bao gồm Bành An Ca, Ngô Dương, Tề Khôi...”

“Ai đúng rồi,” Nói đến nơi này, Kiêu Phong ngẩng đầu lên, nói, “Tề khôi, cậu đã gặp rồi đúng không? Hắn được định diễn nahan vật lão tam Chu Truyền Kiệt trong bộ “Đi Quan Đông”.”

Kiều Phong cười nói: “Hắn trên thực tế lớn hơn cậu hai tuổi, nhưng hiện tại lại đi diễn vai đệ đệ của cậu, ừ, thật thú vị mà.”

Hứa Trăn nghe vậy liền sửng sốt.

Tề Khôi?

Đây không phải là người được nội bộ định sẽ nhận nhân vật Chu Truyền Võ lúc đầu đúng không?

Kết quả, cuối cùng Chu Truyền Võ bị chính mình bắt lấy, mà Tề Khôi ngược lại nhận Truyền Kiệt?

Có một chút ngoài ý muốn khi đối thủ cạnh tranh ban đầu sẽ trở thành đối tác trong tương lai.

Ngay sau đó, Kiêu Phong nói ngắn gọn với hắn về các đối thủ khác, bao gồm Đinh Tuyết Tùng, một đối thủ cũ đã gặp vài lần, và học trưởng Đồng Hiểu Dương, người vô cùng nổi tiếng trong mắt bạn học, nhưng Hứa Trăn lại chưa từng gặp bao giờ.

Về phía các nữ diễn viên, nổi tiếng nhất là Yang Anni, sinh viên cùng năm của Zhang Shan.

Đến nổi nữ diễn viên bên này, nổi tiếng nhất chính là đồng học của Trương Sam, Dương An Ni.

Hứa Trăn rất muốn nói, mình đại khái đã xem phim truyền hình cô ấy đóng mà lớn lên, nhưng đây chắc chắn là một cú đả kích vạn tấn đối với một thiếu nữ, cho nên tốt nhất cứ tự mình ngấm trong lòng là được.

Hứa Trăn có chút phẫn khích khi nhìn danh sách chưa đầy đủ do Kiều Phong biên soạn.

Gần đây, các trưởng bối vẫn thường khen ngợi hần, nói hần là một trong những diễn viên đứng đầu của thế hệ mình.

Mà cái gọi là “những diễn viên đứng đầu” thì ít nhất đã bao gồm nửa số người nằm trong danh sách này.

Sau hai năm kinh nghiệm, Hứa Trăn có thể cảm nhận rõ ràng kỹ năng diễn xuất của mình đã tiến bộ vượt bậc.

Tuy nhiên, Hứa Trăn cũng có chút không chắc chắn về thực lực hiện tại của mình.

Trong khoảng thời gian này, hần hoặc là quây cùng các đồng học trong lớp, chính mình có kinh nghiệm, đương nhiên sẽ diễn xuất tốt hơn bọn họ.

Hoặc là là giống như bây giờ, cùng một đám diễn viên gạo cội ở bên nhau đua diễn.

Thành thật mà nói, trong đoàn phim “Tam Quốc”, Hứa Trăn hầu như ngày nào cũng rơi vào tình trạng kiệt sức và căng thẳng cao độ.

Mặc dù đã cố gắng hết sức nhưng hần vẫn cảm thấy chưa đủ lực.

Người đóng vai Tào Tháo là lão sư dạy diễn xuất ở trường học, mà người đóng vai Gia Cát Lượng lại chính là diễn viên tuyến đầu.

Người diễn Hoàng Cái, cũng chính là vị lão tướng bị Chu Du ra sức đánh, thân phận hiện tại là viện trưởng của kịch nói Mông Châu...

Hứa Trăn liệu có diễn tốt hơn bọn họ hay không?

Nếu nói tốt thì ngay cả hần cũng không dám tin.

Trải nghiệm như vậy chắc chắn sẽ mang lại lợi ích to lớn đối với thực lực của hắn, nhưng đồng thời cũng dễ khiến hắn mất đi mục tiêu và con đường phía trước của mình.

Hứa Trăn hiện tại đang cần một sân khấu như vậy.

Hãy gạt mọi thứ sang một bên, đứng dậy và chiến đấu nghiêm túc, để xem hắn có thể đạt đến những đỉnh cao nào!

.....

Ngay khi Hứa Trăn đang xem tư liệu của các đối thủ, thì những “đối thủ” này cũng nhận được tin tức Hứa Trăn sắp tham gia mùa mới của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.

“Di, Hứa Tiểu Soái?”

Trong một căn hộ cao tầng ở thủ đô, Dương An Ni nghe thông tin mà người đại nhân vừa nói với mình, khóe miệng hơi nhếch lên, đáp: “Là người mời vừa đem tác phẩm tốt nghiệp của Trương Sam đánh đến thương tích đầy mình đúng không?”

“Ha ha, tiểu tử Trương Sam này, xem ra là muốn mời khách ăn cơm đây.”

Người đại diện nói: “Không cho phép đi, gần đây cô phải giảm béo thật tốt cho tôi!”

“Chương trình sẽ bắt đầu ghi hình vào đầu tháng 4. Nếu như tôi thấy cân nặng của cô vượt quá 100 cân vào cuối tuần này, vậy thì cứ chờ tuần sau ăn cỏ đi!”

Dương An Ni thè lưỡi, nói: “Ai nha, biết rồi biết rồi, tôi cũng đâu quen Hứa Trăn, cho nên sao có thể mặt dày đến đó.”

“Ai đúng rồi Dương tử, đề tài của tiết mục thứ nhất đã ra chưa?”

Nghe vậy, đầu dây điện thoại bên kia cũng thần bí nói: “Ra rồi.”

“Đội ngũ chương trình yêu cầu mỗi thí sinh chọn tác phẩm tiêu biểu, thách đấu nhau tại chỗ.”

“—— nói cách khác, các cô phải diễn tác phẩm kinh điển mà đối thủ chọn.”

“Mới chỉ là tiết mục đầu tiên đã bày vẽ như vậy, xem ra đội ngũ này cũng rất biết chơi nha!”

Chương 291: Chu Du Đóng Máy

Sau hai tháng rưỡi, vai diễn của Hứa Trăn trong “Tam quốc diễn nghĩa” cuối cùng cũng hoàn thành.

Trên thực tế, do đặc thù sản xuất phim truyền hình, các cảnh quay trong thành trì của hắc đều được quay một lượt, trong đó bao gồm cảnh Chu Du chết.

Chính vì vậy, Chu Du do Hứa Trăn thủ vai thực tế là “Xác chết vùng dậy” đến điều khiển trận chiến Xích Bích.

Sau đó, hắc đến một căn cứ địa điểm khác để quay trận chiến Tào Nhân và cảnh dẫn quân đánh chiếm Tây Xuyên, cuối cùng bị ốm trên đường đi.

Từ khi ở chỗ Tào Nhân bị một mũi tên bắn trong lúc chiến đấu, sức khỏe của Chu Du ngày càng giảm sút, cảnh hắc học máu còn nhiều hơn cảnh hắc ăn cơm.

Cảnh học máu của các diễn viên khác trong đoàn đều sử dụng những viên nhộng giả máu, loại giống nhau. Chỉ có duy nhất Chu Du, vì số lượng dùng quá lớn, nên tổ đạo cụ đã đặc biệt mở một “bếp nhỏ” cho hắc. Dùng màu thực phẩm trộn với mật ong để điều chế thành huyết tương.

Có đôi khi lịch quay dày đặc và các diễn viên không có thời gian để ăn cơm, các tướng sĩ bên Giang Đông thường xuyên đánh lừa Hứa Trăn và trộm hắc nuốt thêm mấy phân huyết tương để giảm đói.

Hứa Trăn: “.....”

Nếu như gần đây có ai đó béo một vòng, sàu khổ vì mình không thể gầy xuống, vậy thì tới đây uống một chút “huyết tương” này đi! Bảo đảm cả ngày đều không cần ăn uống.

Hôm nay, suất diễn của Chu Du chính thức đóng máy, tổ Giang Đông cũng tổ chức cho hắc một bữa tiệc chia tay nhỏ. Tổng đạo diễn Cao Chấn còn cố ý đến đây, bốn phía khen ngợi biểu hiện hai tháng qua của Hứa Trăn, cũng tỏ vẻ chờ mong ngày sau còn có thể có cơ hội hợp tác.

Về vấn đề này, Hứa Trăn đương nhiên mỉm cười gật đầu đồng ý.

Mặc dù hầu hết các cảnh quay của hần trong đoàn phim “Tam quốc diễn nghĩa” đều do Sở Kiều Hùng quay, nhưng qua lần hợp tác này, Hứa Trăn thực sự cảm thấy Cao đạo là một đạo diễn rất giỏi.

Năng lực cơ bản thì không cần nói đến, quan trọng là, ông ấy có quyết tâm một lòng quay phim đạt được hiệu quả tốt nhất.

Không cầu danh, không cầu lợi, lấy hiệu quả quay chụp làm quyết sách chuẩn tắc tối cao, đối với lòng dạ xích tử chi tâm của đạo diễn bây giờ, thật sự là khó có ai như ông.

(Xích tử chi tâm: tâm như em bé, không có thất tình lục dục, đói thì đòi ăn, khát thì đòi uống, vô tư vô lự, không suy nghĩ tính toán, tâm không khởi lên một tư dục nào cả.)

.....

Ngày 2 tháng 4, Hứa Trăn kết thúc chuyến lữ hành “Tam Quốc” và một lần nữa trở về vườn trường Trung Hý.

Về nguyên tắc, Trung Hý không cho phép sinh viên ra ngoài xem tiếp diễn trong năm thứ nhất, nhưng mục đích của quy định này chủ yếu là sợ sinh viên bị ám ảnh với việc kiếm tiền sớm và trì hoãn việc học vì một chút lợi nhuận nhỏ. Đương nhiên “Tam Quốc” không có trong danh sách này.

Khi đi học trở lại, Hứa Trăn cảm nhận rõ ràng ánh mắt của những người xung quanh khác hần so với học kỳ trước.

Hứa Trăn biết rằng điều này chủ yếu là do ảnh hưởng của “Lão Nam Hải”.

Khi mới vào trường, hần bắt quá chỉ là một sinh viên mới xuất đạo trong lòng mọi người, tuy rằng phát triển không tồi, nhưng loại minh tinh lộng lẫy ở Trung Hý cũng không có gì đáng giá để nhận được tán thưởng từ bốn phía.

Sinh viên giống như hần, mỗi năm đều có.

Nhưng tính chất của tác phẩm “Lão Nam Hải” thì khác.

Đây là một bộ phim giảng dạy của Trung Hý, mà toàn bộ quá trình từ biểu diễn, quay phim, chỉnh sửa, hiệu ứng đặc biệt, ... đều do các sinh viên của Trung hý hoàn thành.

Mà Hứa Trăn và Thảm Đường là hai diễn viên chính của bộ phim ngắn lần này, chỉ nhiều đó là đủ đánh bóng thể diện cho Trung Hý, điểm số cực hoa lệ, trực tiếp nhấn một đám bên Kinh Ảnh và các trường đại học liên can, không ngừng bị chà xát trên mặt đất.

Loại trò chơi nhân danh trường học này rất có thể mang lại cảm giác danh dự tập thể.

Kể từ khi “Lão Nam Hải” được phát sóng, Hứa Trăn và Thảm Đường cũng đã trở thành những nhân vật nổi tiếng trong trường, đi đâu họ cũng được mọi người xung quanh tôn trọng.

Trưa ngày 4, Hứa Trăn và Thảm Đường đến một nhà hàng tư nhân ở ngoại ô phía bắc thủ đô theo lời mời của Trương Sam.

Cửa hàng này nhìn từ bên ngoài không có gì nổi bật, nhưng sau khi bước vào cửa, bên trong chính là vũ trụ càn khôn.

Để tránh phiền phức, mấy người đặt một phòng riêng ở lầu ba, đẩy cửa sổ chạm khắc bằng gỗ ra, vừa vặn có thể nhìn thấy sân nhỏ dưới lầu, phong cảnh xuân xanh hiện ra, tầm nhìn rộng rãi thoải mái.

Khi hai người đến nơi, Trương Sam cùng Lưu Tế Nguyệt đã đợi sẵn trong phòng riêng.

Hứa Trăn cùng Lưu Tế Nguyệt ở trong đoàn phim “Tam Quốc” vừa mới đóng vai phụ thể, chẳng qua, suất diễn của Tiểu Kiều không nhiều lắm, Lưu Tế Nguyệt đã sớm đóng máy về nhà.

Lúc này nhìn thấy Hứa Trăn, cô lập tức cười khanh khách mà đứng dậy, làm bộ như vén ống tay áo, rót trà vào ly cho hai người, tư thế nhàn nhã tuyệt đẹp, thập phần cổ điển, đến nỗi Trương Sam và Thảm Đường cũng tấm tắc khen ngợi.

“Ba người chúng ta, nhưng chỉ có mình Lưu Tế Nguyệt là nữ nhi, rất xấu hổ,” Trương Sam cười nói, “Vì vậy tôi đã mới thêm một cô gái nữa đến đây, hai người không ngại đi?”

Hai người là tới cọ com, làm sao để ý đến cái này, Thảm Đường hỏi: “Ai a, tôi có quen không?”

Trương Sam nói: “Riêng tư thì hẳn là không biết, nhưng người này, cậu nhất định đã nghe...”

“Đang đang đang!”

Mấy người đang nói chuyện, thì một trận tiếng đập cửa từ ngoài cửa truyền đến, Trương Sam cười nói: “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.”

Dứt lời liền đứng dậy đi mở cửa.

Hứa Trăn cùng Thảm Đường quay đầu nhìn về hướng cửa, một lát sau, chỉ thấy một cô gái mặc áo khoác màu hồng nhạt, trên đầu đội mũ bánh bao.

Sau khi xoay người đóng cửa phòng riêng, cô liền tháo khẩu trang, mỉm cười vẫy vẫy tay với những người còn lại trong phòng, “Hi! !”

Hứa Trăn và Thảm Đường đều có chút giật mình.

Chương 292: Bắt Đầu Quay “Tôi Là Phái Diễn Xuất”

Cô gái này không cao, cũng không đặc biệt xinh đẹp trong giới diễn viên nhưng tính tình thoải mái, thân thiện, khuôn mặt tròn đầy nét nữ tính, đôi mắt to rất có sức cuốn hút khi cười.

Trương Sam giới thiệu nói: “Dương An Ni, hẳn là đều biết đi?”

Lời này vừa ra, Thảm Đường lập tức “Đề” một tiếng đứng lên, kêu lên: “Ôi mẹ, An Ni tỷ! Người thật sao!”

“Ha ha ha ha ha.....”

Trong phòng tức khắc vang lên một trận tiếng cười.

Dương An Ni cởi áo khoác ra, ngồi xuống bên cạnh bàn, cười nói: “Hai vị gần đây rất nổi tiếng nha.

“Tôi đã coi “Lão Nam Hải” hai lần, nhưng lần nào cũng khóc đến sưng mắt.”

Mấy người tuy là mới gặp, nhưng tuổi xấp xỉ, phiên vị lại tương tự, đơn giản hàn huyên hai câu, họ đã nhanh chóng trở nên thân thiết hơn.

Mọi người bàn tán xôn xao và ngay sau đó chủ đề lập tức chuyển đến mùa mới của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.

Vì quá trình ghi hình sắp bắt đầu nên một số người không có ý định giấu diếm, tất cả đều thừa nhận rằng họ đã báo danh.

Dương An Ni lặng lẽ bỏ đầu phụng giấm vào miệng và hỏi: “Các cậu đã biết quy tắc của mùa đầu tiên đúng không?”

“Nói một chút, các cậu định chọn bộ kịch nào?”

Những người còn lại đang chuẩn bị nói thì Trương Sam liền ngắt lời: “Chờ một chút, mỗi người chỉ nói về một bộ kịch và để lại một chút hồi hộp cho những trận tiếp theo.”

Dương An Ni suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói: “Được rồi. Vậy thì tôi sẽ nói trước, tôi chọn một bộ phim truyền hình cổ trang ba năm trước có tên là “Mẹ kế”, trong đó tôi đóng vai con gái của một gia đình.”

Bộ kịch này năm đó cũng coi như là niên độ hỏa kịch, vừa nghe cô ấy nhắc đến, mọi người liền có ấn tượng, sôi nổi gật đầu.

Trương Sam nói: “Tôi đã chọn một bộ phim chiến tranh gián điệp “Sáng Sớm”.”

Sau khi hai người nói xong, Thẩm Đường và Lưu Tề Nguyệt cũng lần lượt tiết lộ tác phẩm mà họ chọn. Thẩm Đường đã chọn tác phẩm nổi tiếng của mình là “Thời Gian Tốt Nhất”, trong khi Lưu Tề Nguyệt chọn một bộ phim cổ trang “Cầm Tú Giang Sơn”.

Mọi người chột đều nhìn về phía Hứa Trăn, chờ hắn nói tên bộ kịch mà mình lựa chọn.

Hứa Trăn do dự một chút, bỗng nhiên cảm giác chính mình giống như có điểm quá mức.

Lựa chọn của mọi người đều vừa mức tầm trung...

Cho nên, liệu bộ kịch của mình có quá lạc lõng không?

Người nào chọn phải bộ kịch của tôi có lẽ khó mà diễn tốt...

Thẩm Đường thấy hắn do dự liền chớp mắt một cái, lập tức cười nói: “Cậu do dự cái gì?”

“Hiện tại cậu có tổng cộng ba bộ phim truyền hình đã được phát sóng, “Tuyệt Đại Song Kiều”, “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, “Máu Đào kiếm”, cậu đang suy xét nên chọn cái nào sao?”

“Ha ha ha.....” Một người một trận cười trộm.

“Ách.....” Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói, “Kỳ thật, cậu có thể không rõ lắm, trước đây tôi còn làm khách mời cho một điện ảnh, tên là “Dạ Vũ Giang Hồ”.”

Thẩm Đường hơi giật mình, hỏi, “Tôi hình như đã xem qua, bên trong có cậu sao?”

Hứa Trăn gật gù đầu, nói: “Trong đó, tôi diễn một vị cao thủ phật môn, gọi là Tuyệt Trúc.”

.....

Vào ngày 8 tháng 4, buổi ghi hình đầu tiên của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” chính thức bắt đầu.

Chương trình này sẽ được phát sóng trên Blueberry TV trong một mùa, với tổng cộng 13 tập, nhưng trên thực tế, các diễn viên cũng không cần phải quay một cảnh nhiều lần như vậy.

Một là tập không liên quan đến chính mình sẽ không được sử dụng,

Hai là bởi vì, nội dung của mỗi bản thu đều sẽ được hậu kỳ cắt thành nhiều tập.

Ví dụ như, thời gian của đoạn ghi hình lần này là hai ngày, nhưng nghe nói sẽ bị cắt thành ba tập.

Hứa Trăn bay từ thủ đô đến Tiền Đường trước một ngày, nghỉ ngơi qua đêm tại khách sạn do ê-kíp chương trình sắp xếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn đã đến địa điểm ghi hình từ sớm: trường quay của Blueberry TV.

Trời đang mưa nhẹ và nhiệt độ thực lúc này là dưới 10 độ, Hứa Trăn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, trời lạnh đến mức hắn chạy từ đại sảnh đến trường quay nhanh như bóng ma.

Mà hắn đã cảm thấy bản thân ăn bận rất mỏng manh, tuy nhiên nhiều người ở đây còn ăn mặc mỏng hơn so với hắn.

Khi đi vào phòng hóa trang ở hậu trường, Hứa Trăn liền phát hiện bên trong đã tới không ít người.

Dương An Ni, người vừa mới ăn cơm với hắn vào hai ngày trước cũng đã có mặt ở đây.

Hôm nay, cô ấy không buộc đầu củ tỏi như trước mà là trực tiếp xả tóc xuống, đuôi tóc rũ đến ngang vai.

Cô ấy mặc một chiếc váy trắng kiểu dáng đơn giản, hở bả vai, đùi cũng lộ ra ngoài, khiến người nhìn cũng cảm thấy lạnh.

Dương An Ni nhìn thấy Hứa Trăn, liền cười cười vẫy tay với hắn, Hứa Trăn cũng thuận thế ngồi xuống bên cạnh bàn trang điểm của cô.

“An Ni tử, tử không thấy lạnh sao?” Hứa Trăn nhin không được hỏi.

Dương An Ni đang trang điểm, cho nên cũng không dễ dàng làm biểu cảm lớn, cho nên chỉ nhạt nhạt cười nói: “Không sợ, tôi có chính khí hạo thế!”

“Ha ha.....” Hứa Trăn tùy theo cười lên tiếng.

Hai người thuận miệng hàn huyên hai câu, đồng thời cũng đang chú ý tới nghị luận của người khác, trên cơ bản mọi người đều đang thảo luận về vấn đề thi đấu của tập này.

Đội ngũ làm chương trình rất nghiêm khắc, họ không tiết lộ gì ngoài việc để mỗi người chọn hai tác phẩm điện ảnh và truyền hình của riêng mình.

Các tuyên thủ cũng chỉ có thể suy đoán đại khái từ điều này: bọn họ sẽ biểu diễn tác phẩm của đối phương.

Còn việc chọn các diễn, cách thi đấu, phân định thắng thua như thế nào thì bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

.....

9h sáng, thời gian chuẩn bị trang điểm xong xuôi, các diễn viên lần lượt bắt đầu vào sân khấu.

Hứa Trăn được chỉ định vào nhóm thứ sáu, cùng bạn học kiểm bạn cùng phòng Thẩm Đường chung một nhóm, nhân viên công tác cũng dẫn dắt họ tiến vào khu vực quay.

Đẩy một cánh cửa đang mở ngược chiều ra, đầu tiên hai người đi qua một hành lang dài với hơn 30 tấm poster lớn treo hai bên đường.

Nhìn thoáng qua, Hứa Trăn nhìn thấy bức tranh thứ năm bên phải, chính là tấm poster của “Tuyệt Đại Song Kiều”, vừa vặn được chiếu dưới ánh đèn, trông rất dễ thấy.

Chương 293: Phân Chia Thẻ Thứ Hạng

Trong bức tranh, hắn đang mặc một bộ trang phục màu trắng tinh khiết được thiết kế cẩn thận bởi một nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, với một thanh kiếm dài trên tay và một chiếc khăn choàng đầu đón gió. Lại phối thêm bối cảnh rực rỡ sắc màu, cùng với ngũ quan bị chỉnh sửa đến sự phụ cũng không nhận ra, này làm cho Hứa Trăn vốn mặc rất ít cũng không ngừng run rẩy lên lầy lầy

Hai người đi dọc hành lang, lần lượt thấy trên tường treo nhiều hình ảnh phim truyền hình và điện ảnh kinh điển của các đối thủ cạnh tranh.

Thẩm Đường thấp giọng nói: “Cậu nhớ bên phải, tôi nhớ bên trái, trong chốc lát nữa, nói không chừng sẽ hữu dụng.”

Hứa Trăn rất muốn nói, việc này cứ giao cho tôi.

Nhưng là không thể đả kích đồng bạn nhiệt tình, cho nên hắn vẫn yên lặng gật gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, hai người đi tới cuối hành lang, nơi đó có hai phong thư, trên bì mặt phân biệt viết tên hai người.

Hứa Trăn cầm lấy phong bì thuộc về mình, vừa mở ra liền thấy, bên trên viết một chữ cái “B” màu xanh lục.

Hắn lại quay đầu nhìn Thẩm Đường, phát hiện trong phong bì của y viết chữ “C” màu vàng.

“Đây là có ý tứ gì?” Thẩm Đường hỏi.

Hứa Trăn lắc lắc đầu.

Không có mối liên hệ nào như vậy trong các số trước của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, và cả hai đều cảm thấy thập phần xa lạ.

Mắt thấy ê- kíp chương trình không có ý định giải thích, cả hai phải tiếp tục bước đi và đẩy cánh cửa tiếp theo.

“Kéo kẹt ——”

Hứa Trăn bước vào cửa và thấy đó là một căn phòng vô cùng trống trải. Một bức cao được dựng ngay đối diện với cửa, giống như một đấu trường võ thuật trong một bộ phim võ thuật

Hai bên trái phải bày biện ghế dựa, nhìn qua như là thánh phòng.

Vì hai người không phải là nhóm người đầu tiên bước vào, nên lúc này rất nhiều người đã ngồi kín “Thánh phòng”.

Trên đài cao ở giữa, chỉ có một mình Trương Sam ngồi, một mình ngồi ở chỗ cao nhất, chống cằm chán nản, trông giống như một vị sơn đại vương nghèo túng từ trên núi xuống, lại có điểm giống thạch hầu đứng sừng sững trên ở đỉnh vách đá.

Nhìn thấy hai người bước vào, Trương Sam như được đại xá, vội vàng vẫy vẫy tay, cười toe toét với bọn họ.

“Hứa Trăn, Thẩm Đường, chào hai cậu!”

Người dẫn chương trình lúc này đã đợi sẵn trên sân, vừa thấy hai người đi vào, liền cười chào hỏi, nói: “Nào, hãy tự giới thiệu bản thân với khán giả và cho mọi người xem tấm Card trên tay của hai người!”

Hứa Trăn dựa theo sắp xếp trước đó của đạo diễn, đơn giản giới thiệu tên tuổi của bản thân.

Sau đó, hắn mở thẻ trong tay ra nói: “Thẻ tôi lấy được là hạng B.”

“Ngô.....”

Nhìn thấy một màn này, chung quanh lập tức vang lên một trận âm thanh thốn thức.

Hứa Trăn nao nao, nói: “Hạng B là sao vậy?”

Người dẫn chương trình nói: “Mức độ này là đánh giá sơ bộ của 40 giám khảo chuyên môn do ê- kíp chương trình mời đối với phần thể hiện của các thí sinh.

“Trong số 32 thí sinh, có 3 người đạt trình độ A, 5 người trình độ B và 24 người trình độ C.”

Nói xong, người dẫn chương trình chỉ lên bục cao nơi Trương Sam đang ngồi và mỉm cười, “Đó là chỗ của cậu. “

Trương Sam nghe được lời này, lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, vỗ vỗ lưng ghé bên cạnh mình, cười nói: “Tới nha, bên này!

“Trên đỉnh núi này của chúng ta đang thiếu người đây này!”

Hứa Trăn: “.....”

Núi gì? Lương Sơn, hay là Hoa Quả Sơn?

Mà Thảm Đường thấy Hứa Trăn bắt được thẻ hạng B, chính mình lại chỉ lấy được hạng C, cho nên âm thầm có điểm không quá cam tâm.

Đi tới nơi này, liệu có ai nguyện ý thừa nhận mình kém hơn người khác đâu?

Khoảng mười phút sau, tất cả 32 vị tuyển thủ đều đã đến đông đủ.

Trong đó, có 20 nam diễn viên và 12 nữ diễn viên, người lớn nhất 25 tuổi và người nhỏ nhất mới 17 tuổi.

Đinh Tuyết Tùng, người quen cũ của Hứa Trăn cũng bắt được thẻ hạng B, y bắt đầu làm trò trước mặt mọi người, đồng chí lão Đinh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà bắt chuyện với Hứa Trăn, bộ dáng vô cùng thân thiết, tựa hồ đang nỗ lực tạo ra hình tượng bạn tốt thân thiết.

Hứa Trăn không thể trực nhãn mặt mà phải đáp lại một cách lịch sự và ngượng ngùng, cuộc thi còn chưa bắt đầu, nhưng cả hai đã bắt đầu biểu diễn trên sân khấu.

Sau khi tất cả các thí sinh đến đông đủ, người dẫn chương trình đứng ở giữa sân khấu và nói với một nụ cười, “Mọi người, tám thẻ mà các vị vừa nhận được đại diện cho trình độ đánh giá sơ bộ tương ứng của bản thân.

“Tám thí sinh cấp A, B sẽ tạm thời ở trên đài, trước mắt trở thành “lôi chủ”.

“Chủ đề của vòng thi đầu tiên chính là “Tái khiêu chiến”.”

Nói xong, người dẫn chương trình nhìn 24 người chơi có thể cấp C dưới sân khấu và nói: “Mọi người đều có cơ hội chọn một vị lô chủ trên sân khấu và chọn một trong những nhân vật kinh điển của đối phương để biểu diễn trực tiếp.

“Nếu bạn giám khảo cho rằng các vị đã thể hiện tốt hơn phiên bản gốc, thì xem như các vị đã thành công trong thử và nhận được cơ hội cạnh tranh với lô chủ trong vòng tiếp theo.

“Nếu thất bại, các vị sẽ bị loại ngay tại chỗ. “

Nói tới đây, người dẫn chương trình mỉm cười nhẹ: “Các vị mang thẻ hạng C, ngàn vạn lần không được để toàn quân bị diệt nha, nếu không, đến vòng tiếp theo sẽ không người thi đấu nữa.”

Sau khi nghe giới thiệu về luật chơi, Trương Sam liền thấp giọng “A” một tiếng.

Hứa Trăn hỏi: “Làm sao vậy?”

Trương Sam có chút buồn bực nói: “Vậy chúng ta chẳng phải không có cơ hội lên sân khấu trong vòng 1 này sao?”

Hứa Trăn hơi hơi rũ đôi mắt xuống, thoáng có điểm chột dạ.

Nếu vòng một đã không có cơ hội lên sân khấu thì không biết vòng tiếp theo sẽ có cơ hội lên sân khấu hay không đây...

Các vị nhóm khiêu chiến, nhất định phải cố lên nha!

Chỉ là hòa thượng thôi mà, có gì mà diễn không tốt!

Khi một chương trình tạp kỹ được phát sóng, đại khái đầu tiên sẽ là rút thăm, sau đó sẽ phát tới một đoạn biểu diễn.

Chương 294: Lại Là Hòa Thượng? ?

Tuy nhiên, trong quá trình ghi hình thực tế, quá trình bốc thăm cho 24 người hạng C được hoàn thành trước đó, tiếp theo mọi người sẽ có một giờ để chuẩn bị riêng, sau đó, các đoạn biểu diễn ngắn sẽ được ghi hình trong một hơi.

Có 3 tuyến thủ cấp A và 5 tuyến thủ cấp B, tổng cộng 8 vị lô chủ và mỗi người trong số họ có ba kịch bản để bốc thăm.

Hai trong số đó là từ các tác phẩm tự chọn của họ, và tác phẩm còn lại do nhóm của chương trình lựa chọn ngẫu nhiên.

Nhưng ngay sau đó, Hứa Trăn phát hiện ra rằng sự “ngẫu nhiên” này hoàn toàn không phải ngẫu nhiên như hấn tưởng tượng.

Liên nói ví dụ, vị tuyên thủ đầu tiên lựa chọn Bành Vũ Ninh, đồng cấp B với Hứa Trăn. Kết quả, rút thăm ra nhân vật Tường Công Công trong bộ kịch đầu tay “Cầm Sắt Hòa Minh” của Bành Vũ Ninh.

Nhìn thấy kết quả này, những người khác tại hiện trường liền bật cười ngay lập tức, trong khi người thách đấu và Bành Vũ Ninh nhìn nhau với vẻ mặt bàng hoàng.

Tiếp tục sau đó, vị tuyên thủ thứ hai lựa chọn Hứa Trăn.

Điều này có lẽ không phải bởi vì Hứa Trăn là quả hồng mềm, mà là bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng trong tay hấn có tài nguyên tốt.

Này có lẽ cũng không phải bởi vì Hứa Trăn là mềm quả hồng, mà là bởi vì, mọi người đều cảm thấy trong tay hấn tài nguyên hảo.

Hoa Vô Khuyết của “Tuyệt Đại Song Kiêu”, Đông Hải Nhất Dao của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, Kim Xà Lang Quân của “Máu Đào Kiếm”, tất cả nhân vật này đều có phẩm chất cao, thuộc về dạng khả ngộ bất khả cầu (Đối với bất cứ điều gì đẹp đẽ trên đời, ta chỉ có thể chờ đợi).

Giả thiết nhân vật xuất sắc, diễn suất cũng không quá khó khăn.

Mọi người ở đây đều đã sớm xuất đạo, từ đó đến nay cũng diễn được mười mấy bộ, thậm chí là nhiều bộ điện ảnh. Thế nhưng họ lại chưa bao giờ nhận được nhiều tài khuyên tốt như Hứa Trăn.

Trong đó, còn có nhiều người đều lập nghiệp từ loại nhân vật như “Tường công công”

Người thách đấu thứ hai có tuổi tác không lớn, điều kiện ngoại hình cũng không tồi, có lẽ cảm thấy bản thân mình không có nơi nào kém hơn Hứa Trăn.

Người thách đấu duỗi thẳng eo và đi về phía trước, hai tay chà xát vào nhau, vẽ mặt tràn đầy chính khí, trong miệng thì không ngừng lầm bầm “Năm mô a di đà Phật”, rồi lựa chọn một trong ba phong bì mà nhân viên công tác đưa tới.

Ngay lập tức, y mở phong bì, lấy ra một vài trang kịch bản mỏng.

Bên trên viết mấy chữ: nhân vật Diệu Hoa Vô Tăng của “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”.

Người thách đấu: ?? ?

Hứa Trăn thông qua màn ảnh ghi hình ở hiện trường, lúc nhìn thấy tên tác phẩm, cũng là không khỏi có chút kinh ngạc.

Đoàn phim vậy mà chọn tác phẩm này của mình?

Diệu Tăng Vô Hoa...Ách, khó khăn cũng không quá lớn đúng không?

Những người ở hiện trường không phải là fan của Hứa Trăn, cho nên phần lớn trong số họ thậm chí còn không biết rằng Hứa Trăn đã góp mặt trong bộ phim này.

Mấy tuyến thủ còn lại nhìn thấy có người gặp xui xẻo, liền một đám lộ ra nét mặt vui sướng, thật sự cảm ơn vị “Tiên phong” này đã giúp bọn hắn tránh đi một quả thiên lôi lớn.

Ngay sau đó, người thách thức thứ ba tiến lên rút thăm, lại là một nam diễn viên có ngoại hình không tồi, vô cùng khôn ngoan mà một lần nữa lựa chọn Hứa Trăn.

Chung quanh có người cười vang, cũng có người phát ra thanh âm tiếc nuối.

Người này tràn đầy tự tin mà tiến lên phía trước, lựa chọn một trong hai phong thư còn lại, vừa mở ra liền thấy.

Y vốn tưởng lần này sẽ bốc trúng Hoa Vô Khuyết hoặc là Hạ Tuyết Nghi.

Nhưng mà.....

Bên trên kịch bản lại viết rõ ràng dòng chữ:

“Dạ Vũ Giang Hồ”, Tuyết Trúc.

Sau vài giây, vẻ hưng phấn trên mặt của y nhanh chóng phai nhạt, lập tức lộ ra vẻ bối rối.

Đây lại là nhân vật thần tiên gì vậy?

Hoàn toàn chưa từng nghe qua!

Trước khi y có thời gian đọc kỹ kịch bản, thì một đoạn phim ngắn giới thiệu cho nhân vật “Tuyệt Trúc” đã được chiếu trên màn hình lớn tại hiện trường.

Người thách đấu nghiêng đầu nhìn lên, vừa thấy, Hứa Trăn trên màn hình có vẻ ngây ngô non nớt hơn so với hiện tại, toàn thân mặc một kiện trường bào xám xịt, trên cổ đeo tràng hạt...

Từ từ!

Người này là Tuyệt Trúc sao? ?

Lại là hòa thượng? !

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Mọi người ở hiện trường nhìn thấy vẻ mặt như bị sét đánh của vị tuyên thủ kia, liền không nhịn được cả đám cười đến ngã tới ngã lui.

Bên cạnh Hứa Trăn, Trương Sam vỗ cánh tay hấn, cười đến khó nói thành lời: “Cậu, đúng là buồn cười chết mất, sao lại nhiều đầu trọc vậy!”

Hứa Trăn bất đắc dĩ mà buông tay.

Ngay từ đầu, đoàn phim bên kia nói với hấn chính là, kêu hấn tự lựa chọn hai bộ tiêu biểu, hoặc là tác phẩm đáng nhớ nhất.

Nếu không phải ngôi sao nhí, thì cố gắng lựa chọn những tác phẩm đầu tay.

Vì vậy, Hứa Trăn đã lựa chọn “Dạ Vũ Giang Hồ” và “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Nào biết nhân vật còn lại, chương trình lại chọn ngay vai diễn “Diệu Tăng Vô Hoa”.

Đặt ba nhân vật này lại với nhau, nếu ngẫm kỹ, liền biết chuyện này chính là cố ý sắp xếp.

Vị tuyên thủ dưới sân khấu lựa chọn Hứa Trăn, vốn tưởng sẽ được rút thăm được một nhân vật công tử quý phái, kết quả

không ngờ tới lại chọn được bộ kịch như vậy.

Mặc kệ nói như thế nào, ván đã đóng thuyền, y đành phải xách theo kịch bản “Dạ Vũ Giang Hồ” hậm hực trở về chỗ ngồi, vẻ mặt vô cùng uể oải.

Người trước đó liếc mắt về phía y, từ trên người đối phương mà cảm nhận được chút an ủi.

Dù sai, giả thiết của nhân vật Diệu Tăng Vô Hoa cũng có điểm gần gũi với hình tượng quý công tử.

Chẳng qua là không có tóc mà thôi.

So với Tuyết Trúc mà nói, đúng là tốt hơn không ít.

Trải qua hai lần sự cố như vậy, rốt cuộc phong thư cuối cùng của Hứa Trăn cũng không có ai dám tới cầm.

Đáng giận ở chỗ, tổ tiết mục vậy mà thu điện thoại của bọn họ, nếu không, bọn họ đã có thể tra một chút tin tức về các nhân vật của Hứa Trăn ở ngay hiện trường.

Chương 295: Vàng Thau Trộn Lẫn

Sau khoản một giờ đồng hồ, quá trình rút thăm xem như kết thúc toàn bộ.

Cuối cùng, người thách đấu áp chót đã lâm vào tình huống phải lựa chọn một trong hai người là Hứa Trăn và Trương Sam, sau đó thành công cầm được kịch bản “Tuyệt Đại Song Kiêu” và trở về chỗ ngồi dưới sự hâm mộ của những người xung quanh.

Than ôi, chỉ khi những người tiên phong cách mạng, tre già măng mọc, lần lượt ngã xuống thì cuối cùng chúng ta mới có thể nhìn thấy ánh sáng!

Sau khi bốc thăm kết thúc, những người tham gia thử thách chia nhau luyện tập các đoạn ngắn mà họ sắp thử thách, trong khi Hứa Trăn và các lôi chủ khác tiến hành quay các cuộc phỏng vấn được phát trong giờ nghỉ giải lao.

1 giờ sau, buổi ghi hình phần biểu diễn chính thức bắt đầu.

Điều khiến Hứa Trăn ngạc nhiên là mặc dù những người này không ngừng phàn nàn bằng nhiều cách khác nhau trong quá trình bốc thăm, cái này không vui, cái kia hảo xui xẻo, nhưng khi thực sự lên sân khấu và biểu diễn, từng người đều vô cùng nghiêm túc.

Cho dù là vị thứ nhất diễn “Trường Công Công”, hay là hai vị chọn phải Tuyết Trúc và Vô Hoa, thái độ đều phi thường đoàn chính, không nhìn ra nửa điểm không tình nguyện.

Tuy nhiên, do thời gian gấp rút nên những nhân vật này khó có thể có tạo hình tốt được.

Ví dụ, hai diễn viên đóng vai Tuyết Trúc và Vô Hoa, rõ ràng là đã dùng quá nhiều lực, cảm xúc cũng quá no đủ, chỉ lo tập trung vào lực biểu diễn mà không để ý đến giả thiết của nhân vật khiến màn biểu diễn giống như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Rất nhanh, một số diễn viên đầu tiên xuất hiện trên sân khấu bị ban giám khảo đánh giá là chưa đạt và bước vào danh sách chờ xử lý.

Hứa Trăn ban đầu nghĩ rằng, đối với một màn biểu diễn hấp tấp như vậy sẽ khó mà thắng được bản gốc.

Tuy nhiên, ở hiện trường rất mau xuất hiện tình huống làm người xem ngoài ý muốn.

Một số diễn viên đã liên tiếp nhập vai khá tốt và chiến thắng thử thách một cách không cần bàn cãi.

Thậm chí, có “Lôi chủ” sắp sửa sẽ phải đối mặt với nhiều hơn một thách thức.

Mấy người trên sân khấu liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ:

Trong số những người này dĩ nhiên có người lợi hại, thế nhưng, chỉ sợ trong số đó có rất nhiều người bị tổ chương trình cố ý cài vào, để tạo kịch tính.

—— đây là rõ ràng là đang đào hố chờ chôn bọn hăn nha!

Trong số đó, có thể sẽ có người mong muốn giẫm lên các vị lôi chủ, để chứng minh bản thân thật sự là “Phái diễn xuất” một cách thuyết phục nhất! !

Vòng thi đầu tiên đã đi được một phần ba chặng đường, thời gian lúc này cũng điểm đến 12 trưa, tổ chương trình bước vào thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, các vị diễn viên, giám khảo và khán giả cũng sôi nổi đi ăn cơm trưa và nghỉ ngơi một lát.

Trong mùa này, lão sư của Trung Hý, diễn viên kịch nói nổi tiếng nhất, Thẩm Đan Thanh vẫn là một trong những người cố vấn của chương trình “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.

Không biết có bao nhiêu cố vấn khác đã được thay thế, nhưng Thẩm Đan Thanh, người được ê-kíp chương trình vô cùng tin tưởng vì ánh mắt thâm hiểm và những nhận xét sắc bén, luôn là cây cổ thụ xanh của chương trình.

Ngoài ra, còn có hai vị cố vấn khác cùng cô gánh team, một là nam diễn ảnh đế Hà Thái và vị còn lại chính là đạo diễn trứ danh trong giới phim võ hiệp, Đặng Đại Diễn.

Hà Thái có thể hơi chưa quen với chương trình này vì đây là lần đầu tiên hắn tham gia loại chương trình tạp kỹ này.

Giữa trưa, khi mấy vị cố vấn đang ăn cơm cùng nhau, thì Hà Thái đem danh sách diễn viên cấp C lên bàn cơm và nhều mày nói: “Đặng đạo, Đan Thanh tử, mọi người thấy thế nào?”

Đặng Đại Diễn nhìn lướt qua danh sách trên bàn, lại nhìn những dấu vết ghi nhớ khác nhau mà Hà Thái dùng bút viết nguệch ngoạc viết trên đó, ông đẩy gọng kính đen trên sống mũi lên, mỉm cười, “Tiểu Hà, cậu đứng quá nghiêm khắc như vậy.

“Nhiều gương mặt như vậy, lão già này mắt mờ, có mấy người thậm chí còn chưa phân định ra ai là ai.”

Bên cạnh ông, Thẩm Đan Thanh lại không chút lưu tình, dùng đũa gấp rau, bình tĩnh nói: “Rõ ràng, tổ chương trình thực sự muốn mời chỉ có khoảng 20 người, còn lại mấy chục người cũng không biết thông qua thủ đoạn gì mà cố ý nhồi nhét vào.

“Mùa nào cũng vậy, vàng thau lẫn lộn không thể tránh được, cậu không cần phải quá để ý, nếu chấm điểm như thế nào thì cứ chấm điểm như thế đó.”

Nghe được lời này, Hà Thái thở dài, nói: “Tôi không tức giận vì vấn đề vàng thau lẫn lộn này...” Vừa nói, hắn vừa duỗi tay

chỉ vào mấy cái tên trên danh sách: “Rõ ràng trên đây đã có người được định trước sẽ vào vòng trong đúng không?”

“Nếu bọn họ thật sự có trình độ này thì ngay thời điểm ban đầu còn bị đánh hạng C sao?”

Hà Thái cuộn cuộn tay áo lên, nói: “Hắc, tôi có chút nóng nảy, hận không thể ngay tại chỗ ra đề bài để kiểm tra bọn họ!”

Thẩm Đan Thanh nghiêng đầu nhìn hắn một cái, mắt tròn trắng, không nhanh không chậm nói: “Đây không phải chuyện bình thường sao?”

“Đều là con, tuy nhiên cũng có phân biệt giữa “con ruột” và “con nuôi”, hơn nữa còn có “Chân chó”, huống chi là chuyện đi cửa sau.”

Thẩm Đan Thanh gấp một khối xương sườn cho Hà Thái rồi nói: “Cậu yên tâm, vòng đầu tiên chỉ là diễn một trang giấy, về sau vẫn còn nhiều chỗ để luyện tập lau dài.

“Càng về sau, thời gian diễn càng dài, có khi dài đến hơn 10 phút.

“Nếu bọn họ có thể diễn tốt, vậy thì mới xứng đáng với ba chữ diễn viên giỏi.”

Thẩm Đan Thanh chống cằm, xua tay nói: “Cậu không cần lo lắng, thách đấu vẫn đang diễn ra, mà những kẻ vô dụng đi cửa sau cũng rất nhanh sẽ bị đào thải.

“Là vàng thì nhất định sẽ sáng, cho nên đừng quá để ý đến mấy chi tiết này.”

Nghe Thẩm Đan Thanh nói như vậy, Hà Thái bắt đắc dĩ mà thở dài, hơi chút hờn giận mà bĩu môi và xì xì mũi của mình.

Chương 296: Trăn Quả

Mà lúc này, Thẩm Đan Thanh nhìn qua cũng không được bình tĩnh và tự nhiên cho lắm.

Đối với những việc trái nguyên tắc này thì so với Hà Thái, cô còn thông hận hơn.

— Ta không ngại mấy người có tài nguyên tốt, thậm chí còn mang theo một nước cờ đi trước so với người khác.

Nhưng, nếu các người mới vào cửa đã tính toán dùng gạch để ném vào sau lưng người khác, vậy đó chính là nhân phẩm có vấn đề.

Tuy những người như vậy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng ánh mắt của Thẩm Đan Thanh trước giờ không chứa nổi hạt sạn, chứ đừng nói đến đếm được trên đầu ngón tay, dù chỉ có một người cũng đã khiến cô phát điên rồi.

Qua giờ ăn cơm trưa, cô trở lại trường quay, vừa vào cửa đã nhìn thấy Hứa Trăn đã ngồi phát ngốc ở một góc.

Hắn đặt hộp cơm trên đầu gối, nhưng nhìn dáng vẻ hình như cũng chưa ăn được mấy muỗng.

“Hắc, suy nghĩ gì đây?” Thẩm Đan Thanh thấy thế liền cười, đi ra phía trước, vỗ bả vai Hứa Trăn nói: “Mau ăn nhanh, chúng ta sắp bắt đầu ghi hình vào buổi chiều rồi.”

Hứa Trăn đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện với mình, khi nhìn lại thì thấy đó là Thẩm Đan Thanh.

Hắn vội vàng từ trên ghế đứng lên, cung cung kính kính nói: “Thẩm lão sư!”

Kể từ ngày nhìn thấy Hứa Trăn diễn nhân vật lão thái trong “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” ở trường học, Thẩm Đan Thanh liền thấy Hứa Trăn càng nhìn càng thuận mắt, lại cảm thấy hắn có vài phần tương tự với bản thân cô.

Cô ngược nhìn người thanh niên cao hơn mình một cái đầu, mỉm cười: “Chiều nay có người lựa chọn thách đấu với tác phẩm “Tuyệt Đại Song Kiêu” của cậu, thế nào, có cảm thấy hai năm qua mình tiến bộ không? Hơn nữa liệu có thể giữ vững được vị trí ngôi chủ của mình?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Tiến bộ khẳng định là có.

“Nhưng liệu có thể bảo vệ vị trí hiện tại ngay trong vòng thứ nhất hay không, hơn nữa, vị kia thách thức với vai diễn năm đó của tôi, khiến tôi bây giờ cũng bất lực, không thể đoán trước được.”

Thẩm Đan Thanh nghe vậy ha ha cười, nói: “Vậy cậu có mục tiêu gì không?”

Hứa Trăn cười nói: “Vẫn là hy vọng có thể ở lại càng nhiều vòng càng tốt.”

Thẩm Đan Thanh nghe hắn nói mấy lời khách sáo, cũng không đi vạch trần, cô chỉ thì thầm bên tai hắn, nhẹ nhàng dặn dò nói: “Đối thủ cạnh tranh của cậu không hề đơn giản.

“Tên là Vương Hữu Lâm, diễn viên đi ra từ lớp huấn luyện của Hoa Ảnh Truyền Thông, tuổi còn trẻ, lại có rất nhiều điểm tương đồng với cậu.

“Đến lúc đó, nhất định phải tỉnh táo lên, đem hắn xử lý thật tốt, ngàn vạn lần đừng vừa ra sân đã lật xe giữa chừng!”

Hứa Trăn âm thầm nhớ kỹ tên này, cười gật gật đầu.

Dứt lời, Thẩm Đan Thanh liền dường như không có việc gì mà ngênh ngang rời đi, về tới chỗ ngồi của mình.

.....

Vừa rồi, Hứa Trăn ngồi phát ngốc, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ vào lúc ăn cơm, cũng không phải gì có người muốn khiêu chiến với nhân vật kinh điển của hắn.

Mà là bởi vì một ít việc vặt ở bên phía công ty.

Một thời gian trước, bộ phim điện ảnh kỹ thuật số “Ôn Lương Châu” đã được phát hành.

Do chủ đề của điện ảnh kỹ thuật số còn hạn chế, chi phí thấp, thiết bị lạc hậu, chất lượng hình ảnh thô ráp, nên bản thân tác phẩm không được đánh giá quá cao, trừ bỏ lượng Fans hùng hậu của Hứa Trăn và Tống Úc đang ngày đêm truy phủng thì bộ phim này cũng không gây được bao nhiêu tiếng vang.

Tuy nhiên, so với những tác phẩm cùng thể loại thì chất lượng của bộ phim này lại cao một cách đáng sợ.

Hai ngày trước, Kiều Phong vui vẻ nói với Hứa Trăn rằng tác phẩm “Ôn Lương Châu” đã xuất sắc giành được giải vàng của “Liên hoan phim kỹ thuật số lần thứ nhất”.

Trong khi Điện ảnh và Truyền hình Đông Nhạc đang dần trở nên nổi tiếng trong giới, đồng thời lại giành được hợp đồng

quay phim kỹ thuật số với Đặng Tấn Ảnh Thị, đây có thể nói là được cả danh tiếng lẫn tài sản.

Thái Thực Tiến không ngần ngại mà vung tay, trực tiếp chi 1% quyền lựa chọn cho Hứa Trăn, dùng nó để khen thưởng cho những công hiến mà hắn đã làm cho công ty.

Khi Hứa Trăn nghe tin, hắn còn nghĩ rằng công ty sẽ chia cho mình 1% cổ phần.

Nhưng nghe Kiều Phong giải thích, hắn mới nhận ra: Hóa ra “quyền lựa chọn” chỉ là quyền mua cổ phần, chứ không phải trực tiếp cấp...

Giá bán cực ưu đãi 1% chỉ cần 300 vạn.

Tuy nhiên, Hứa Trăn rất nghèo, xuất đạo hai năm, hắn thậm chí còn chưa có đủ 300 vạn tiền mặt trong tay.

Đâu chỉ không có, không bằng nói là còn lâu mới có...

Chi tiêu của hắn không lớn, ngoại trừ tiêu dùng hàng ngày, hắn cũng chỉ thỉnh thoảng cấp một ít tiền nhang đèn cho chùa Pháp Vân.

Nhưng, Hứa Trăn quả thực chưa kiếm được nhiều tiền.

Sau khi Thái Thực Tiến cấp quyền lựa chọn, ông ta mới phát hiện Hứa Trăn nghèo, cho nên không còn cách nào khác là chấp thuận một khoản vay không lãi suất khác cho hắn, để hắn nắm cổ phiếu trước, còn tiền thì cứ chậm rãi trả lại.

Hứa Trăn vừa mới nhận được cuộc gọi từ Kiều Phong, hiện tại đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái về chuyện này.

Rõ ràng hắn lấy được thưởng cho công ty, nhưng lại không nhận được một chút tiền mặt nào, ngược lại còn bắt được một khoản nợ khá lớn...

Người thành phố thật biết làm ăn, còn bản thân mình thì cứ luôn có cảm giác như bị người lừa gạt.

Tác động trực quan nhất của sự việc này đối với Hứa Trăn là hiện giờ hắn đang rất hy vọng mình có thể ở lại chương trình “Tôi Là Phái Dẫn Xuất” càng nhiều vòng càng tốt.

Quay thêm vài tập nữa, kiếm thêm chút tiền, để nhanh chóng thanh toán xong khoản nợ này!

Nếu không, cuộc sống mỗi ngày của hắn sẽ khó ăn, khó ngủ mất!

Giờ nghỉ giữa trưa sắp kết thúc, Hứa Trăn liền tranh thủ đi toilet.

Trên đường trở về, hắn ngẫu nhiên nhìn thoáng qua cửa sổ bên phía hành lang, và nhìn thấy hai bàn tay đang không ngừng vẫy vẫy.

Hứa Trăn thò đầu nhìn qua, liền trông thấy hai tiểu cô nương đang trông mong mà ngồi xổm bên ngoài cửa sổ, vừa thấy hắn, cả hai lập tức nở một nụ cười vui vẻ.

“A Chân A Chân, tôi, tôi, chúng tôi là “Trăn Quả” nè!”

Chương 297: Vương Hữu Lâm

Trong đó có một cô nương còn nhỏ giọng nói: “Chúng ta cố ý đến đây báo danh để xem cậu diễn! Cố lên nhé!”

Hứa Trăn biết “Trăn Quả” là tên của Fans nhà mình, hắn nghe vậy liền cười cười: “Cảm ơn mọi người, tôi nhất định sẽ nỗ lực.”

Cô gái lập tức lấy ra một quyển sổ nhỏ từ trong ba lô, hai tay đưa cho Hứa Trăn, nói “Tôi, từ lúc xem “Tuyệt Đại Song Kiều” đã rất thích cậu, cho nên phiền toái có thể cho tôi chữ ký được không?”

Hứa Trăn tiếp nhận quyển sổ, vừa nhìn liền phát hiện ra đây là một quyển sách mới xuất bản của “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Hắn có chút dở khóc dở cười.

Kí tên ở đây, nhưng đây không phải là chỗ dành cho tác giả à?

Để một diễn viên như mình ký tên vào đây, thật sự hơi quái quái.

Nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của tiểu cô nương, khiến hắn cũng ngượng ngùng dùng lý do này để từ chối.

Cho nên, đành phải lập cuốn sách tới trang cuối cùng, dùng một vài nét đơn giản để vẽ họa tiết trên đầu của Hoa Vô Khuyết, sau đó lại ký tên của mình lên bên trên.

Họa tiết này là một trong những chữ ký công ty đã thiết kế cho hẳn, Hứa Trăn nghĩ rằng nó quá phức tạp và vô dụng, nhưng không ngờ hôm nay nó lại đột nhiên có ích.

“Oa.....”

Cô nương nhận lại cuốn sách, lại nhìn họa tiết độc đáo trong phần ký tên của Hứa Trăn, hưng phấn đến khó lòng kìm được.

Hai người ngẩng đầu lên, liên tục cảm ơn hẳn, đồng thời dùng nắm tay nhỏ múa may ra hiệu: “Cố lên nga! Nhất định phải đi đến cuối cùng!”

“Cậu là nhất! !”

Hứa Trăn nhìn thấy sự cổ vũ nhiệt tình của hai cô gái, nhìn không được cũng có chút cảm động.

Cảm giác được người ta chân thành yêu thích, quả nhiên có thể khiến lòng người tràn đầy năng lượng tích cực.

.....

Quay lại địa điểm ghi hình, Hứa Trăn đã ngồi lại vị trí của “Sơn đại vương” và tiếp tục chờ người khác tới thử thách.

Nội dung của vòng thi đấu này tương đối đơn giản, trên cơ bản một người chỉ có thời gian biểu diễn tầm một hai phút.

Tuy nhiên, vì giám khảo phải nhận xét ngay tại chỗ, và nếu có tranh chấp thì cũng sẽ khởi xướng bình chọn của khán giả nên mọi người mất khá nhiều thời gian.

Đặc biệt, thứ tự bốc thăm được sắp xếp theo điểm đánh giá ban đầu của giám khảo, cho nên càng về sau, đánh giá càng cao thì giám khảo sẽ càng coi trọng.

Vào thời điểm những người cuối cùng được ghi hình, thời gian đã hơn 10 giờ tối, nhiều người xem ở hiện trường cũng bắt đầu mơ màng sắp ngủ.

Mãi đến khi hai ba diễn viên cuối cùng lên sân khấu, khán giả mới biết phần chính của tiết mục đã đến, tinh thần mới một lần nữa vùng trở dậy.

Thẩm Đường được xếp ở vị trí thứ ba từ dưới đếm lên.

Y gần đây cũng phát triển rất thịnh, liên tiếp tham gia vào các bộ phim điện ảnh thể loại “huyền nghi” (một dạng đề tài lấy sự hồi hộp, bí ẩn làm chủ đề xuyên suốt mạch truyện), và một bộ truyền hình thanh xuân vườn trường, thu về danh tiếng cũng như thành tích không tồi. Y cũng được xem như là diễn viên xuất sắc trong đám người trẻ tuổi bấy giờ.

Nếu phải nói, thì nhân khí trên mạng của Hứa Trăn thậm chí còn cao hơn Hứa Trăn một chút.

Tuy nhiên, việc đánh giá kỹ năng diễn xuất từ 40 vị giám khảo chuyên nghiệp của tổ chương trình không dựa vào nhân khí để cho ra quyết định.

Hứa Trăn và những người khác có thể bắt được hạng B, thậm chí hạng A, mà Thẩm Đường chỉ có thể bắt được hạng C.

Tuy nói là đứng thứ 3 trong hạng C, nhưng hạng C thì vẫn là hạng C.

Cả ngày hôm nay, Thẩm Đường trước sau vẫn luôn ở trong trạng thái vô cùng buồn bực.

Buồn bực với ngoại giới không tán thành, cũng buồn bực bản thân đã tự đánh giá mình quá cao.

Sự mâu thuẫn giữa tâm lý tự ti và tự phụ, khiến cho người ta vô cùng khó chịu.

Trong vòng thi đầu tiên, Thẩm Đường lựa chọn thách đấu với tuyển thủ cấp A, Đồng Hiểu Dương và rút thăm được bộ điện ảnh mấy năm trước của đối phương, tên là “Giang Hồ Cổ Nhất”.

Có lẽ vì trạng thái buồn bực này càng có lợi cho diễn xuất của y, nên diễn xuất của Thẩm Đường trong cảnh này đầy căng thẳng, bi thương và cảm động, hiển nhiên là tốt hơn Đồng Hiểu Dương hồi đó rất nhiều.

Sau màn trình diễn, khán giả bên lề, giám khảo và ngay cả chính Đồng Hiểu Dương cũng không thể không đứng dậy vỗ tay tán thưởng, bày tỏ sự khẳng định rất tốt cho phần trình diễn này.

Cuối cùng, ba vị cố vấn đều nhất trí đánh giá rằng màn trình diễn của y vượt trội hơn so với phiên bản gốc mà không cần

bình chọn của khán giả.

Tại thời điểm hiện tại, số lượng người thắng cuộc đã lên tới 8 người.

Ngoại trừ Hứa Trăn, mọi người đều có ít nhất một người khiêu chiến.

Hứa Trăn thoáng có chút lo lắng.

Chỉ còn lại một vị thách đấu với mình, cho nên nhất định phải nỗ lực hết sức nha!

Nếu không thể vượt qua phiên bản gốc thì tôi cũng sẽ không có cảnh quay nào trong các số tiếp theo.

Mà tôi đang rất muốn được lãnh tiền lương!

“Vị diễn viên tiếp theo là người xếp hạng 2 trong cấp C, Vương Hữu Lâm đến từ Hoa Ảnh truyền thông.”

Người dẫn chương trình đọc nội dung trên tay và bật cười:

“Vương Hữu Lâm là người trẻ nhất trong tất cả các tuyển thủ có mặt hôm nay, năm nay mới 17 tuổi.

“Nhân vật cậu ta muốn khiêu chiến chính là...”

Nói đến đây, người dẫn chương trình nhìn lên sân khấu và tiếp tục, “Vai diễn kinh điển của Hứa Trăn, Hoa Vô Khuyết trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”.”

Sau khi kết thúc phần giới thiệu, thì màn hình phía sau sân khấu lập tức phát lên một đoạn phim ngắn, chính là bản gốc.

Sau hơn 1 phút, video phát xong, từ giữa màn hình lớn chậm rãi mở ra, một bóng người khoác bạch y pháp phới chậm rãi từ trong băng khô đi ra.

Giờ khắc này, dưới đài tức khắc vang lên một trận xôn xao.

Trang điểm, tạo hình đều được phục dựng y nguyên!

Hơn nữa, vô luận là thân hình hay là dáng đi, đều rất giống Hoa Vô Khuyết trong ấn tượng của mọi người.

Chương 298: Là Sư Tỷ Của Tôi! !

Khi người này đến gần, nhiều khán giả đứng gần sân khấu không khỏi choáng váng lần nữa.

Đường nét khuôn mặt của cậu thiếu niên này vô cùng thanh tú, đôi mắt như chứa ánh sao, lông mày kéo thành thái dương, thoạt nhìn thuộc loại vô cùng bắt mắt trong đám đông.

Một số khán giả đã rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của y, nhưng cũng có một số lại tỏ ra không hài lòng với điều đó.

Tạo hình này, quá giống? ?

Đây là diễn Hoa Vô Khuyết, hay là diễn Hứa Trăn?

Trên sân khấu, Trương Sam lén lút liếc nhìn Hứa Trăn ngồi ở bên cạnh, cười hỏi: “Vô Khuyết, cậu thấy như thế nào?”

Lúc này Hứa Trăn không nhìn người thách đấu Vương Hữu Lâm, mà là nhìn vị khách mời đang bước lên sân khấu từ một hướng khác, nghi ngờ nói: “Ai, đó không phải là sư tỷ của tôi sao?”

Trương Sam hỏi: “Sư tỷ của cậu là ai?”

Hứa Trăn vừa định trả lời, thì màn biểu diễn trên sân khấu đã bắt đầu rồi.

Người thách đấu Vương Hữu Lâm, đóng vai Hoa Vô Khuyết, đang bước đến phía sau khách mời, nhẹ giọng nói: “Thiết cô nương?”

Lúc này trên sân khấu, cô gái mặc áo lụa màu vàng quay đầu lại nhìn về phía Hoa Vô Khuyết ở sau lưng, đôi môi ngọc hơi hé mở, kinh ngạc nói: ” Hoa công tử, như thế nào là ngươi?”

“Ngô.....”

Giờ khắc này, dưới đài khó có thể ức chế mà vang lên một trận âm ỉ.

Lâm Gia!

Đảm nhiệm trợ diễn trên sân khấu, người đóng vai Thiết Tâm Lan thế mà lại là Lâm Gia!

Lâm Gia là một tiểu hoa đán mới nổi gần đây, đồng thời cũng từng tham gia chương trình “Tôi Là Phái Diễn Xuất” ở mùa

trước, thành tích không tồi, mà mọi người ở đây cũng tương đối quen thuộc với cô.

Không nghĩ tới, cô lại đảm nhiệm trợ diễn cho sân khấu lần này.

Cũng không biết là do cô có quan hệ cá nhân với người thách đấu Vương Hữu Lâm hay là do thích bộ phim “Tuyệt Đại Song Kiều” này?

Trương Sam nhẹ dùng tay xoa cằm, trầm giọng hỏi Hứa Trăn: “Tôi hình như có chút ấn tượng, sự tử của cậu có phải diễn nhân vật nào đó trong “Tuyệt Đại Song Kiều” đúng không? Là Mộ Dung Cửu? Tô Anh?”

Hứa Trăn lắc lắc đầu, nói: “Cô ấy diễn Hoa Nguyệt Nô.”

Trương Sam nghe vậy liền sững sốt.

Hoa Nguyệt Nô?

Kia không phải.....

“Ha ha ha ha ha.....” Chợt, Trương Sam cười đến không ngừng được, nói, “Hoa Nguyệt Nô? Ai u mẹ ôi, bối phận này có điểm loạn.....Đứa trẻ vừa rồi mới gọi cô ấy là gì? Thiết cô nương? Không phải nên gọi là “Mẹ” sao?”

Khoảnh khắc tiếp theo, không biết có phải so mình cười quá lớn hay không, nhưng y luôn cảm thấy có một ánh mắt lạnh thấu xương đột ngột bắn ra từ phía sân khấu.

Khách quý được lựa chọn trợ diễn cho “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, hoặc là tuyển thủ dự thi ở các mùa trước, hoặc là bạn bè thân thiết được nhân viên mời tới.

Lâm Gia thuộc về trường hợp đầu tiên.

Hai năm trước, cô đã từng tham gia mùa ba của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, khi đó kỹ năng diễn xuất của Lâm Gia không được tốt lắm, danh khí cũng không thể so với hiện tại. Thế nhưng thái độ lại đủ chân thành, cũng đủ nỗ lực, đoan chính nghiêm túc, nên được trên dưới tổ tiết mục nhất trí khen ngợi.

Cuối cùng, với sự giúp đỡ của cố vấn, cô đã hoàn thành một số tiết mục tốt và xuất sắc tiến vào vòng chung kết.

Sau đó, tổ tiết mục thường xuyên nghĩ cho Lâm Gia, trước sau cung cấp cho cô rất nhiều tài nguyên, bao gồm đề cử một số nhân vật kinh điển, cùng với một ít nhãn hiệu đại ngôn.

Lâm Gia là người có ơn tất trả.

Mặc dù hiện tại cô đang phát triển rất tốt nhưng tình nghĩa cũng không thể phân biệt phân vị, lần này đích thân đạo diễn của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” mời cô làm khách quý trợ diễn cho chương trình, Lâm Gia không nói hai lời, liền lập tức chạy đến.

Chẳng qua chỉ là không nghĩ tới.....

Vai trợ diễn đầu tiên của mình, lại chính là Thiết Tâm Lan trong “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Lâm Gia đối với phiên bản Hoa Vô Khuyết trước mắt, trên mặt nở nụ cười hì hì, nhưng trong lòng thì...

Quên đi, cô nương tốt không nói lời thô tục.

Nhân vật này a, lúc đầu là cầu cùng cầu không được, lúc không muốn thì lại liều mạng dính chặt vào người.

A, hảo phiên!

Lâm Gia hiện tại chỉ có thể tìm các loại góc độ để an ủi mình: Không sai, khách quý trợ diễn của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” đều là áo rỗng vụn năng, lần này diễn Thiết Tâm Lan, nói không chừng lần sau liền có thể diễn nhân vật tốt hơn.

Nghĩ như vậy, nàng dùng dư quang trộm liếc mắt về chỗ ngồi cao cao trên bục sân khấu.

Cố lên a, Gia Gia!

Ngươi là một diễn viên thành thực, cần phải học được cách không chế cảm xúc của bản thân!

Trước khi lên sân khấu, ngươi cũng đã tháo kính áp tròng ra rồi, không có khả năng thấy rõ mặt của người này, cho nên cứ coi như đây là nguyên bản của Hoa Vô Khuyết đi!

Lâm Thị tuyệt học: Pháp tinh thần thắng lợi!

Xem núi không phải là núi, xem nước không phải là nước, xem hoa không phải là hoa!

.....

Bên sân.

Thẩm Đan Thanh ngồi trên ghế của ban cố vấn, nghiêm túc xem diễn xuất của các diễn viên trên sân, theo bản năng mà đặt tâm tư nhiều hơn các nhóm trước.

Cô có một lão bằng hữu là người của Hoa Ảnh truyền thông, trước đây cũng từng đề cập qua cậu bé này.

Vương Hữu Lâm, từng là thực tập sinh của Hoa Ảnh Truyền Thông, đã ra mắt với tư cách là một ca sĩ solo cách đây hai năm, nhưng tiếc là cậu ta đã không thể trụ vững.

Sau đó, cậu ta chuyển hướng tham gia lớp đào tạo diễn xuất kéo dài 3 tháng, công ty bất ngờ phát hiện cậu có chút năng khiếu diễn xuất nên chuyển hướng đào tạo từ thần tượng sang diễn viên.

Trong năm qua, Vương Hữu Lâm đã liên tiếp đóng một số phim truyền hình, nhưng chưa có phim nào được phát sóng cho đến nay, tính toán ra, cậu ra vẫn là một tân nhân thuần vị.

Lúc này nhìn thấy cậu ta đứng trên sân khấu, Thẩm Đan Thanh phải thừa nhận rằng Hoa Ảnh đúng là có con mắt nhìn người rất tốt.

Chẳng qua.....

Thẩm Đan Thanh không biết là do bản thân mình mang định kiến từ trước hay không, nhưng cảm giác đứa nhỏ này lớn lên quá mức sắc bén, hơi mang hung tướng, không giống A Trăn, người người vừa nhìn đều yêu thích.

Thẩm Đan Thanh bĩu môi, quyết định vẫn là xem biểu diễn trước.

Chương 299: Một Vai Diễn, Hai Diễn Viên

Lớn lên như thế nào không quan trọng, phàm là đứng trên sân khấu này, thì phải dựa vào kỹ năng diễn xuất của mình để nói.

Là một người cố vấn, phải đánh giá như thế nào thì đánh giá như thế đó, tuyệt đối không được về ngoại hình và yếu tố bên ngoài khác làm quấy nhiễu.

.....

Mà cùng lúc đó, khán giả dưới sân khấu không có nhiều suy nghĩ như Lâm Gia và Thẩm Đan Thanh.

Chủ yếu là do, bọn họ không biết bạn học Vương Hữu Lâm này là ai.

Các tuyển thủ dưới khán đài, thậm chí bao gồm cả bản thân Hứa Trăn cũng đều đặt nhiều kỳ vọng vào màn trình diễn tiếp theo này.

Hứa Trăn đương nhiên quan sát dưới thái độ học tập và tham khảo.

Cùng một kịch bản, nhìn xem người khác diễn như thế nào, nhờ vào đó mà có thể tìm thấy rất nhiều điều mà trước đây chưa từng thấy.

Đoạn cốt truyện của phân cảnh này chính là: Hoa Vô Khuyết đến Yên Nam Thiên theo hẹn ước trước đó với Tiểu Ngư Nhi, nhưng lại ngoài ý muốn gặp được Thiết Tâm Lan.

Hai người ai cũng không dự đoán được lại ở chỗ này nhìn thấy nhau, bởi vậy hết sức xấu hổ.

Hứa Trăn nhớ rất rõ ràng, hai năm trước chính mình diễn đến đoạn này, cũng đã phải tham khảo một đoạn ngắn từ phiên bản cũ của “Tiểu Lý Phi Dao”.

Lúc ấy hắn còn cảm giác chính mình diễn khá tốt.

Nhưng khi nhìn lại hình ảnh vừa rồi được phát chiếu lại trên màn hình, Hứa Trăn bỗng phát hiện, bản thân khi đó vẫn không thể dời khỏi máy quay.

Vô luận là biểu tình hay là ánh mắt, đều quá mức bị kiềm chế, thế cho nên sức cuốn hút hơi hiện không đủ.

Mà lúc này, Vương Hữu Lâm đứng ở trên sân khấu, lại hoàn toàn không tồn tại vấn đề về phương diện này.

Cậu ra đứng ở trên sân khấu, khiến Hứa Trăn cho dù ngồi ở vị trí rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tự tin nồng đậm tỏa ra từ con người của cậu ta.

Không quan tâm diễn thế nào, ít nhất có bão cuồng phong là ổn.

Trên sân khấu, Lâm Gia, người đóng vai Thiết Tâm Lan, nhìn thấy “Hoa Vô Khuyết” đứng ở phía sau mình, đôi môi đỏ khẽ mở, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay lập tức, cô lại nhanh chóng cup mắt xuống, cắn chặt môi dưới, ánh mắt tràn đầy áy náy.

Thấy cô không lên tiếng, Vương Hữu Lâm tiến lên hai bước, khoe miệng hơi nhếch lên, tự giễu cười, “Cô không ngờ ta lại ở đây đúng không?”

Nhìn đến đây, Hứa Trăn hơi giật mình.

Ủm? Tại sao diễn xuất của cậu ta lại có cảm giác hơi kỳ lạ?

Lâm Gia trên sân khấu dường như cũng sững sờ một hồi, nhưng ngay sau đó, cô lại kiềm chế cảm xúc, cúi đầu xuống, một đôi mắt đẹp như hoa đào nhìn chằm chằm Vương Hữu Lâm, hơi bối rối nói: “Nhìn huynh bình an vô sự như vậy, ta rất vui mừng.”

Một lát sau, cô dường như nhận ra rằng những gì mình đang nói có chút không đầu không đuôi cho nên nhanh chóng nói thêm: “Hôm đó, ta có rất nhiều chuyện muốn nói huynh, nhưng là...”

“Cô không cần phải nói.” Lúc này, Vương Hữu Lâm lại giao tay đánh gãy lời nói của cô.

Cậu ta xoay người sang một bên, không nhìn Lâm Gia, mà chấp tay đứng sau lưng, ngẩng đầu nói: “Có người rất khó để quên.”

“Cô tưởng bản thân mình đã quên, nhưng chỉ cần nhìn thấy đôi phương, nhìn thấy người đó cười, thì lập tức hình bóng của người đó sẽ một lần nữa ở trong lòng của cô.

“Ta có thể hiểu được.”

Khi nói chuyện, vẻ mặt của cậu ta lạnh lùng và cô đơn, ánh mắt phảng phất như đang nhìn đến một nơi rất xa.

Nghe hắn nói như vậy, Lâm Gia cúi đầu càng ngày càng thấp, gần như đã muốn khóc lên, nói: “Huynh, huynh nguyện ý tha thứ cho ta sao?”

“Ha hả.....” Lúc này, Vương Hữu Lâm - Hoa Vô Khuyết cười khẽ hai tiếng.

Cậu ta quay đầu, nhìn Thiết Tâm Lan, nói: “Thiết cô nương, cô đã làm gì sai? Mà cần ta tha thứ?”

Ngữ khí của cậu ta không còn lạnh nhạt xa cách như mới vừa rồi, mà là có vẻ thập phần nhu hòa.

Nhưng giờ này khắc này, Hoa Vô Khuyết lấy ngữ khí nhu hòa nói ra những câu như vậy, không biết vì cái gì, ngược lại làm người ta cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần.

Nhìn thấy điều này, Hứa Trăn cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

—— người này, căn bản không phải đang diễn “Hoa Vô Khuyết” trong kịch bản!

Cậu ta rõ ràng nói lời thoại giống như trong bộ kịch gốc, nhưng sự khác biệt trong phong thái của cậu đã dẫn đến sự thay đổi lớn trong tính cách của nhân vật.

Nhìn thấy phiên bản Hoa Vô Khuyết này của Vương Hữu Lâm ở trên sân khấu, Hứa Trăn trong lòng luôn cảm thấy có chút hụt hẫng.

Hắn không phải tác giả, không có quyền giải thích Hoa Vô Khuyết rốt cuộc là hạng người gì.

Nhưng kể từ khi Vương Hữu Lâm lựa chọn thách thức phiên bản Hoa Vô Khuyết của chính mình, Hứa Trăn có thể biết rõ ràng rằng phong thái của Hoa Vô Khuyết đã được đánh dấu trong kịch bản.

Tuyệt đối không phải cách diễn hiện tại.

Chức trách của diễn viên, chẳng lẽ không phải dựa theo kịch bản mà biểu diễn sao?

Điều đó không nên bao gồm việc điều chỉnh nhân vật thể cho biên kịch?

Trên sân khấu, Lâm Gia theo bản năng mà lui về phía sau nửa bước.

Do thời gian có hạn, cả hai chỉ đơn giản luyện lời thoại của họ đúng hai lần trước khi lên sân khấu, cũng chưa bao giờ chính thức diễn tập lại.

Lúc đó Vương Hữu Lâm không hề thắc mắc về kịch bản, cứ làm theo kịch bản mà ê- kíp chương trình cung cấp, nhưng cô thực sự không ngờ rằng tiết mục cuối cùng lại có hiệu ứng như vậy.

Cô đã xem bản gốc “Tuyệt Đại Song Kiêu” rất nhiều lần, và nhớ rõ vị trí của tập này là ở hồi thứ 23 và khoảng phút thứ 16 của phim truyền hình gốc.

Khi đó, Hoa Vô Khuyết do Hứa Trăn thủ vai rõ ràng là một người ôn nhu, ngữ khí chưa xót, một câu nói nặng cũng không dám buông ra.

Ngay cả những lời giải vây cũng đã nghĩ ra cho bên kia, vì sợ rằng cô ấy sẽ phải chịu ủy khuất.

Tuy nhiên, tại sao những lời này vừa thốt ra khỏi miệng Vương Hữu Lâm, lại có vẻ châm chọc mỉa mai, hùng hổ dọa người?

Trong hoàn cảnh này, tiếng khóc mà Lâm Gia vừa mới nghĩ tới liền biến mất không còn một chút.

Chương 300: Bản Tôn Giáng Thế! !

Cô không chỉ không có cảm giác áy náy, thậm chí còn có chút đúng lý hợp tình.

—— a, người truy ta, ta liền nhất định phải ở bên người sao?

Người tốt với ta, đó là do người vợ vàng, còn ta câu dẫn hay là lừa hôn người?

Chẳng lẽ người tương tư đơn phương còn phải bắt đôi phương phải yên thương người sao?

Với cảm xúc như vậy, sắc mặt Lâm Gia đột nhiên trầm xuống, thấp giọng nói: “Không bằng huynh cứ mắng ra hai câu đi, như vậy, lòng ra còn có thể dễ chịu chút.”

“Ta vì sao phải mắng cô?” Vương Hữu Lâm nghiêng đầu liếc mắt về phía Lâm Gia, sau đó lại đem đầu xoay trở về, biểu tình lạnh nhạt, “Cô cùng Tiểu Ngư Nghi là lưỡng tình tương duyệt, thật sự rất tốt, ta cũng vì cô mà cao hứng từ tận đáy lòng.”

“Hy vọng hắn sẽ không phụ cô.”

Dưới đài, Hứa Trăn kinh ngạc nhìn hai người biểu diễn trên sân khấu, cảm giác quả thực là mở rộng tầm mắt.

Lợi Thoại giống nhau, nhưng chỉ cần thay đổi cảm xúc thì liền tạo ra hiệu quả hoàn toàn trái ngược với bộ kịch gốc.

Từ tính cách, đến mối quan hệ giữa các nhân vật, đến cảm xúc thể hiện trong cảnh này...

Có thể nói gần như là hai bộ phim truyền hình.

Cho đến tận lúc này, Hứa Trăn mới nhận ra rằng diễn xuất của một diễn viên có thể ảnh hưởng đến một vở kịch như thế nào.

Ở một khía cạnh nào đó, hắn thậm chí còn có điểm bội phục Vương Hữu Lâm.

Thiên tài ma thuật này đến từ đâu tới?

Khủng bố như vậy!

.....

Hơn một phút sau, màn biểu diễn của Vương Hữu Lâm kết thúc.

Hiện trường trầm mặc vài giây, rồi mới vang lên một trận vỗ tay thừa thốt.

Lâm Gia, với tư cách là một trợ diễn, đã rời sân khấu sau khi chào khán giả, để lại Vương Hữu Lâm một mình trên sân khấu.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua, ba người cố vấn dưới khán đài lại người nhìn xem ta, ta nhìn xem người, ai cũng không nói lời nào, hiện trường an tĩnh có chút quỷ dị.

Người dẫn chương trình khi thấy vậy, thì đành phải chủ động đánh vỡ cục diện bế tắc, nói: “Ba vị lão sư, xin hãy đánh giá một chút về tiết mục mà Vương Hữu Lâm vừa mang đến?”

Ba người nhìn thoáng qua nhau.

Đạo diễn Đặng Đại Diễn ngồi ở ghế giữa nhìn trái nhìn phải, sáng khoái nói: “Hai người các người không nói lời nào, vậy tôi liền cây già lên mặt, trước

Ngồi ở trung gian chỗ ngồi Đặng Đại Diễn đạo diễn tả hữu nhìn nhìn, vui tươi hơn hờ nói: “Nếu hai người các người đều không nói, ta đây liền cây già lên mặt, trước nói về vai diễn tốt đi?”

“Ha ha ha.....” Thẩm Đan Thanh lời này của ông ta chọc cho vui vẻ.

Trước nói về “Vai tốt” ...nghĩa là để lại “Vai phản diện” cho chúng ra nhận xét sao?

Ngài trực tiếp nói như vậy là hợp lý sao?

Quả nhiên, vừa nghe lời này, sắc mặt của Vương Hữu Lâm lập tức cứng đờ.

Đặng Đại Diễn đâu thèm quan tâm đến mấy vấn đề này.

Ông ta không nhanh không chậm mà từ túi áo ra cặp kính và đeo lên, cúi đầu nhìn nhìn tư liệu trong tay, lẩm bẩm nói:

“Vương Hữu Lâm, năm nay 17 tuổi, chưa có tác phẩm nào được phát sóng, ừm...”

Trầm ngâm một lát sau, Đặng Đại Diễn ngẩng đầu nhìn về phía Vương Hữu Lâm, nói: “Dựa vào tuổi tác và kinh nghiệm của cậu, thì màn trình diễn vừa rồi tương đối khá,

“Cảm xúc đúng chỗ, tiết tấu vừa đủ, làm người nhìn không ra diễn.”

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn đang ngồi ở trên đài cao, cười ha hả nói: “Đơn giản nói về kỹ năng diễn

xuất, thì so với Hứa Trăn năm đó quả thật tốt hơn một chút, rõ ràng đã được dạy dỗ qua.

“Tôi nói xong,” Đặng Đại Diễn làm thủ thế “Mời” với hai vị bên cạnh, nói: “Hai người tiếp tục đi.”

Thẩm Đan Thanh kinh ngạc nhìn Đặng Đại Diễn.

Không đau không ngứa mà nói hai câu vô nghĩa, liền tính xong rồi?

Như vậy sao?

Nếu tôi mà là người phụ trách bên tổ tiết mục, thì nhất định sẽ khấu trừ thù của ông!

Tuy nhiên bên cạnh ông ta, còn một người cố vấn khác, chính là Hà Thái, rất rõ ràng hẳn không phải là người có lệ như Đặng Đại Diễn.

Hắn ta chỉ vừa chuyển nghề và bắt đầu làm đạo diễn, đó là lúc hắn đang theo đuổi sự hoàn hảo khi còn trẻ tuổi.

Hà Thái ngồi thẳng dậy, nhìn Vương Hữu Lâm trên sân khấu và nói: “Màn trình diễn của cậu vừa rồi có vẻ hơi khác so với Hoa Vô Khuyết trong ấn tượng thường ngày của chúng tôi.”

Trên sân khấu, Vương Hữu Lâm cầm micro và gật đầu: “Đúng vậy, trong phạm vi kịch bản cho phép, tôi đã thực hiện một số điều chỉnh nhỏ đối với giả thiết nhân vật “Hoa Vô Khuyết”.”

Nghe được lời này, Hà Thái trầm mặc một lát, tiếp tục hỏi: “Vì sao cậu lại muốn thay đổi giả thiết nhân vật?”

Vương Hữu Lâm đáp: “Bởi vì, tôi muốn tạo ra một bản mới, không giống với nhân vật đã định trước đó.

“Bộ phim “Tuyệt Đại Song Kiêu” này đã được phục chế rất nhiều lần, tôi không hy vọng mỗi lần mọi người nhìn thấy các nhân vật này, đều là nghìn bài một điệu.

“Chúng ta cũng nên có những điều chỉnh nhất định đối với các nhân vật theo sự thay đổi của thời đại, để phù hợp với thẩm mỹ của khán giả hiện tại.”

Nghe được cậu ta nói như vậy, mí mắt Hà Thái nhin không được nhảy nháy.

“Trước đừng nói đến chuyện thẩm mỹ của khán giả bây giờ như thế nào...”

Hà Thái sắc mặt lạnh lùng nhìn Vương Hữu Lâm, nói: “Tôi hỏi cậu, chỉnh sửa thẩm mỹ là nghề của một diễn viên nên làm sao?”

“Biên kịch là đang làm gì? Đạo diễn là đang làm gì?”

“Làm một diễn viên, cậu chẳng lẽ không cảm thấy chính mình đang bao biện làm thay sao?”

Nghe được nghi ngờ của cô vấn, Vương Hữu Lâm khẽ nhún mày.

Người này sao lại thế này a, vì cái gì không đánh giá diễn xuất của tôi, mà cứ một hai phải nắm lấy giả thiết của Hoa Vô Khuyết không chịu bỏ?

Ngài cảm thấy Hoa Vô Khuyết là liêm cầu, thì tôi cũng phải liêm cầu sao?

Cậu ta mở miệng, vừa muốn phản bác, nhưng nghĩ đến việc công ty giao phó cho mình trước khi đi, cho nên vẫn đem nói lại đều nuốt trở vào, rũ đầu, không nói một lời.

Hà Thái vừa định muốn nói thêm cái gì, thì Thẩm Đan Thanh ở bên cạnh đã phát tay chặn lời của hắn và tiếp lấy câu chuyện.

Tuy nhiên, thay vì nhìn Vương Hữu Lâm trên khán đài, cô ấy quay đầu nhìn Hứa Trăn trên hàng ghế cao nhất của các tuyến thủ, hỏi, “Vô Khuyết, cậu thấy thế nào?”

“Ha ha ha.....”

Giờ khắc này, bên sân vang lên một trận tiếng cười nhỏ.

Thẩm Đan Thanh không gọi Hứa Trăn bằng tên, mà là gọi “Vô khuyết”.

Trong tình huống hiện tại, Thẩm Đan Thanh gọi hắn bằng cái tên này, là có ý gì, thật sự là có chút ý vị sâu xa.

Mà trên hàng ghế của tuyến thủ, Hứa Trăn cũng không dự đoán được bản thân sẽ đột nhiên bị người ta điểm tới.

Thấy nhân viên đưa micro cho mình, hắn vô thức cầm lên, hơi hé miệng nhưng không trực tiếp trả lời.

Hắn nhìn về phía hàng ghế của ban cố vấn, khoảng cách hơn mười mét, thấy Thẩm Đan Thanh đang làm động tác cổ vũ với mình, bất đắc dĩ mà cười cười.

Lúc này, màn hình lớn phía sau sân khấu cũng kịp thời phóng to hình ảnh của Hứa Trăn.

Tất cả mọi người đều vô cùng thích thú nhìn vào màn hình lớn, chờ nghe những gì hắn nói.

Chỉ thấy Hứa Trăn không vội vàng trả lời câu hỏi, mà trước tiên đưa điện thoại di động, thẻ cấp và những vật dụng khác trong tay cho Trương Sam, sau đó nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

Giây tiếp theo.

Hắn mở to mắt, thông thả ung dung từ trên chỗ ngồi đứng lên, bên môi treo một nụ cười nhàn nhạt, thanh âm trầm thấp nhu hòa nói: “Cung chủ có mệnh, Vô Khuyết không dám không đáp.”

“Ngô ——! !”

Chỉ một thoáng, bên dưới liền ồ lên.

Hiện trường rất nhiều người đã từng xem qua “Tuyệt Đại Song Kiều”, bọn họ ngay trong một khắc gần như muốn thét một tiếng chói tai.

“Bản tôn” giáng thế!

Một giây nhập diễn!

Loại chuyển đổi nhân cách trong nháy mắt này, ngay lập tức mang lại một cảm giác đánh sâu vào thị giác, quả thực khiến người ta không cách nào diễn tả bằng lời.

Trên sân khấu, Vương Hữu Lâm, người đang mặc trang phục của Hoa Vô Khuyết, đứng ở đó, kinh ngạc nhìn bóng dáng thanh lãnh ở phía trên bậc cao, sắc mặt liền tái nhợt.

Một cảm giác thất bại mạnh mẽ bỗng nhiên đánh mạnh vào trong lòng.

Vì cái gì..... Sự công nhận của mọi người dành cho hắn lại cao đến như vậy?

Đó là do định kiến từ trước, hay còn có nguyên nhân gì khác?

Chương 301: “Tiền bối” Hứa Trăn

Đứng trên sân khấu, Hứa Trăn nhớ lại trạng thái khi hắn đóng vai Hoa Vô Khuyết hai năm trước, vừa luyến tiếc lại vừa có chút xúc động.

Bộ phim “Tuyệt Đại Song Kiêu” này, thật sự có ý nghĩa không thể thay thế đối với hắn.

Đây không chỉ là bộ phim truyền hình đầu tiên của hắn với tư cách là nhân vật chính mà còn là nền tảng cho một số bộ phim trong tương lai.

Ấn tượng của khán giả về hắn cũng bắt đầu tiên triển từ từ dựa vào nhân vật Hoa Vô Khuyết này.

Thành thật mà nói, con người ” Hoa Vô Khuyết ” không hoàn hảo như cái tên của hắn ta, mà tính cách của hắn cũng có nhiều mâu thuẫn và khiếm khuyết khác nhau.

Lấy ví dụ như đoạn ngắn mà Vương Hữu Lâm biểu diễn vừa rồi.

Hứa Trăn thừa nhận rằng nếu đặt toàn bộ bộ phim sang một bên và thảo luận về đoạn ngắn này, quả thực sẽ khiến mọi người cảm thấy Hoa Vô Khuyết là một kẻ vô dụng.

Tình ái cũng không liều mạng đi tranh, vừa nói bỏ cuộc thì liền bỏ cuộc.

Đường đường là nhân kiệt trong thiên hạ, nhưng lại hèn mọn trước một nữ nhân như thế, e rằng thật sự đã chạm vào chỗ thâm độc của nhiều người.

Tuy nhiên, với tư cách là người đóng vai “Hoa Vô Khuyết” trong nguyên kịch, Hứa Trăn có điều gì đó để nói.

——trong lòng hắn nghĩ như thế nào, người thật sự có thể hiểu sao?

Rốt cuộc tình cảm của hắn ta đối với Thiết Tâm Lan như thế nào, người hiểu không?

Người thậm chí không biết Hoa Vô Khuyết là người như thế nào, vậy thì người có quyền gì để chỉ chỉ trỏ vào hành vi của người khác dựa trên tam quan của chính người?

Hứa Trăn cảm thấy rằng những gì một diễn viên cần làm không phải là chỉ trích hành vi của nhân vật, mà là để nhân vật của chính mình trở nên hoàn hảo trong tâm trí.

Thay vào đó, hãy cố gắng hiểu nhân vật, đồng nhất với nhân vật, thay thế nhân vật và biến chính mình thành nhân vật trong suốt quá trình biểu diễn.

Với tâm lý như vậy, Hứa Trăn điều chỉnh lại nhịp thở của mình, tất cả những thứ trong sách tràn vào trong tâm trí giống như ký ức của kiếp trước.

—— hần lấy thân phận là “Hoa Vô Khuyết” để thể hiện một màn này.

.....

“Đối với ta, Thiết cô nương không chỉ đơn giản là một “đối tượng ái mộ” đơn giản như vậy.”

Trên sân khấu, Hứa Trăn dán chặt vào micro, trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt, như có như không, nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ, một cô nương như nàng lại dũng cảm, anh hùng và nghĩa hiệp như vậy.

“Nàng chưa bao giờ chịu thua, cũng chưa bao giờ dựa vào người khác, gặp chuyện bất bình lo liệu chính nghĩa, vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

“Nàng trước sau coi mình như hiệp khách mà đối đãi, lại không phải dạng nữ tử nhu nhược thông thường.

“Đây mới là bộ dáng của một nữ nhi giang hồ nên có.

“Thế nhưng, gốc cô nương a.....”

Nói tới đây, Hứa Trăn nhẹ nhàng mà thở dài, ngữ khí cũng từ gấp gáp mới vừa rồi, trở nên nhu hòa xuống.

Hần nâng lên đôi mắt, ánh mắt xuyên qua đám đông, tìm thấy bóng dáng vàng nhạt xinh đẹp kia giữa hàng trăm con người, nói: “Nàng đối xử chân thành với mọi người, nhưng người khác làm sao có thể mang nhiều thiện ý như nàng?

Giờ khắc này, Lâm Gia đứng ở phía xa trên sân khấu, không hề phòng bị mà đón nhận ánh mắt của Hứa Trăn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của cô hơi hơi mở lớn, bỗng dưng bưng kín miệng.

Hứa Trăn nhìn về phía Lâm Gia, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, giống như mang theo vài phần lo lắng, lại mang theo vài phần trách cứ, nói: “Nàng chỉ là một cô gái nhỏ, lẽ loi một mình lang bạt ở trên giang hồ, tâm tư đơn thuần như vậy, lớn lên lại xinh đẹp như thế, vạn nhất gặp phải kẻ mang lòng dạ xấu xa thì phải làm sao bây giờ?”

Nói tới đây, hắn bất đắc dĩ mà cười cười, lắc đầu nói tiếp: “Về công phu của nàng, nếu đối phó với một vài binh tôm tướng cua thì còn được.

“Nhưng nếu gặp phải cao thủ chân chính, thì làm sao có thể bảo vệ mình?”

Nói đến chỗ này, Hứa Trăn nhẹ nhàng rũ con ngươi xuống, khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Ta chiếu cố nàng, là sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, hy vọng có thể nhìn đến nàng bình bình an an, vô tai vô nạn.

“Cũng không phải cố tình đuổi theo nàng, cũng không phải cố ý muốn xum xoe.

“Nhưng là, một khi nói thấu, cả hai đều hiểu rõ tâm ý của nhau, như vậy ta cũng không thể coi như không có chuyện gì mà tiếp tục chiếu cố nàng.”

Sự ôn nhu từ trong đáy mắt gần như muốn tràn ra ngoài, âm thanh trầm thấp mang theo nửa phần khàn khàn vô cùng đúng chỗ, âm cuối hơi run, như thể những sợi dây đàn được gảy bằng tay một cách nhẹ nhàng.

“Thế nhưng dây dưa không rõ cũng là một loại thống khổ, không bằng cứ buông tay như vậy.” Hứa Trăn cười khổ nói, “Ai, ta quả nhiên cảm thấy, nàng càng thích hợp với huynh trưởng hơn.

“So với việc đến được với nàng, ta càng hy vọng nàng có thể vui vẻ, có thể cả đời đều giống như hiện tại, làm một cô nương ngây thơ, lãng mạn, vô ưu vô lự.”

Nói đến chỗ này, Hứa Trăn một lần nữa nâng đôi mắt lên, lại lần nữa nhìn Lâm Gia trong đám người, nói: “Thiết cô nương, ta thực vinh hạnh có thể quen biết nàng, nàng là cô nương tốt nhất mà ta gặp được trên đời.

“Thật đáng tiếc ta chỉ có thể bồi nàng đi đến nơi này, đoạn đường còn lại, nàng phải từ mình đi, phải học được cách bảo vệ mình, không phải sợ, không cần gấp.

“Nàng xứng đáng với mọi thứ tốt nhất.”

Lúc này, màn hình chiếu trong trường quay vừa vện chiếu đến chỗ Lâm Gia.

Chỉ thấy, lúc này má cô đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Hứa Trăn, phảng phất cất giấu đầy ánh sao trời.

Theo câu thoại cuối cùng của Hứa Trăn, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê, khó có thể tìm được mà từ trong hốc mắt lăn xuống, phản chiếu ánh đèn trong trường quay, sáng như giọt nước mắt của nàng tiên cá.

Bên sân, Thẩm Đan Thanh nhìn Lâm Gia trong màn hình, ha ha cười nói: “Ai u, cô nương này còn rất phối hợp.”

Hà Thái gật gật đầu, nói: “Hơn nữa diễn cũng khá tốt. Mới vừa rồi khi đối mặt với Vương Hữu Lâm thì cao lãnh, nhưng hiện tại vừa quay đầu lại liền là một bộ dáng thiếu nữ yêu đương cuồng nhiệt, hai khuôn mặt không hề có một dấu vết cắt ngang.

“Diễn viên Lâm Gia này thực sự không tồi.”

Nói như vậy, hắn trong lòng yên lặng tính toán kế hoạch quay điện ảnh của mình.

Chà, có nhân vật nào vừa vặn để Lâm Gia đến thử không?

Tuổi, hình tượng, thật ra đều rất phù hợp.

Chương 302: Thái Độ Hà Khắc

Sau một lúc, Hứa Trăn trên sân khấu chỉ đơn giản điều chỉnh lại cảm xúc của mình, chuyển từ “Hoa Vô Khuyết” về lại diễn viên Hứa Trăn, cúi đầu mỉm cười với các vị cố vấn.

Thẩm Đan Thanh vỗ tay với hấn, biểu thị hấn có thể ngồi xuống trò chuyện, sau đó vô cùng hứng thú nói: “Hứa Trăn, tôi hỏi một chút, lời thoại vừa rồi đều do cậu tự biên ra sao?”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Không phải, đây là ta căn cứ vào tiểu truyện nhân vật Hoa Vô Khuyết mà mình viết lúc trước.”

Thẩm Đan Thanh nhướn mày, hỏi: “Mỗi bộ cậu đều sẽ viết tiểu truyện của nhân vật sao?”

Hứa Trăn đáp: “Đúng vậy, trên cơ bản mỗi bộ đều viết, tôi cảm thấy đây là một cách trợ giúp tôi hiểu nhân vật của mình hơn.”

Nói xong, hấn đơn giản chia sẻ một chút tâm đắc trong thời gian gần đây của mình, ngữ khí thành khẩn, rất có sức dẫn dắt người nghe.

Nói xong, Hứa Trăn nhìn về phía Vương Hữu Lâm lúc này đang đứng trên sân khấu, nói: “Tôi mới vừa rồi cũng có xem qua phần biểu diễn của Vương Hữu Lâm, từ các góc độ khác nhau giải thích một Hoa Vô Khuyết hoàn toàn trái ngược với kịch bản, thật sự tôi cũng cảm thấy rất có cảm hứng.”

Nhưng tới đây, hấn lại bổ sung thêm: “Tôi nghĩ để so sánh bản thân thông qua màn trình diễn của người khác và nhìn thấy những vấn đề của nhau, thì sẽ thu hoạch được rất nhiều thứ hay ho.

“Đây chắc là y định ban đầu của tổ tiết mục “Tôi Là Phái Diễn Xuất” khi mở đầu bằng vòng thử thách lẫn nhau.”

Hậu trường, tổng đạo diễn nghe hấn nói như thế, thì mừng rỡ không chịu được.

Ha ha ha..... Ai nha, đứa nhỏ này, thật biết nói chuyện.

Tổng đạo diễn miệng cười đến ánh mặt trời xán lạn, nhưng thật ra trong lòng cũng có chút chột dạ.

Thử thách với vai diễn kinh điển của đối phương là vì nguyên nhân này sao?

Khụ, không nói nhiều, hiểu đều hiểu.

Nhưng là, hiện giờ nghe Hứa Trăn giải thích cho chính mình như vậy

Không hiểu tại sao, một cảm giác chột dạ lại đột nhiên trỗi dậy?

.....

Trên sân khấu, Hứa Trăn không đề cập đến lỗi của Vương Hữu Lâm, mà chỉ giải thích ngắn gọn vở kịch dưới góc nhìn của Hoa Vô Khuyết, đồng thời chia sẻ kinh nghiệm biểu diễn gần đây của hắn.

Thẩm Đan Thanh nhìn Hứa Trăn trao lại micro cho nhân viên công tác, hài hước mà cười nói: “Đúng vậy, đây là bộ dáng của một “tiền bối” trong giới nghệ sĩ nên có.

“Có kinh nghiệm gì cũng không cần cất giấu, thoải mái hào phóng nói ra bên ngoài, như vậy mới có thể xúc tiến cho nhau không phải?”

“Ha ha ha ha.....” Nghe cô nói như vậy, người xem liền nhin không mà bật cười một trận.

Hứa Trăn là “Tiền bối trong giới nghệ sĩ” sao?

Bất quả cũng chỉ là một tiểu tử mới xuất đạo được hai năm mà thôi, ngài quá hài hước rồi.

Tuy nhiên, nếu so với Vương Hữu Lâm không biết lựa lời mà nói trên màn ảnh, thì biểu hiện của Hứa Trăn có thể nói là không nhanh không chậm, thanh tĩnh bình thản.

Đặc biệt là, thời điểm dùng nhân vật Hoa Vô Khuyết để so sánh cả hai.

Đôi bên đối chiếu, luận phán cao thấp.

Thẩm Đan Thanh quay đầu nhìn về phía Vương Hữu Lâm ở trên sân khấu, nói: “Vấn đề trong đoạn diễn vừa rồi, hiện tại cậu đã nhìn rõ chưa?”

Vương Hữu Lâm há miệng thở dốc, thập phần gian nan nói: “Tôi diễn nhân vật Hoa Vô Khuyết không phù hợp với tính cách trong nguyên tác, người xem không tán thành.”

Nghe được cậu ta nói như vậy, hiện trường bốn phía liền nổi lên một trận tạp âm.

Thẩm Đan Thanh thấy cậu ta, thẳng đến giờ phút này vẫn như cũ là vẻ mặt không cam lòng, cơ hồ bị chọc cho vui vẻ.

Cô chống cằm, nói: “Tại sao cậu lại muốn diễn tính cách nhân vật đối lập với nguyên tác?”

“Diễn viên phải học được cách tôn trọng kịch bản, tôn trọng nguyên tác, không thể muốn diễn như thế nào thì diễn như thế đó?”

“Người xem chán ghét ‘Hoa Vô Khuyết’ của cậu sao? Không phải, bọn họ chán ghét chính cậu thôi.”

Lời này vừa ra, môi Vương Hữu Lâm nhẹ nhàng phát run, sắc mặt vốn đã không quá đẹp, trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Mà Thẩm Đan Thanh đâu thềm hấn có thể tiếp thu được hay không.

Cô tiếp tục nói: “Một vở diễn, rút dây động rừng, cậu không thể vì hoàn thành xuất sắc nhân vật ủa mình, mà làm ảnh hưởng đến hướng đi của toàn bộ vở kịch.”

“Nếu như các diễn viên đều như cậu, nhìn không thuận mắt thì liền tự ý sửa giả thiết của nhân vật, vậy chẳng phải sẽ làm vở kịch lộn xộn lên sao?”

Thẩm Đan Thanh lắc đầu, nói: “Chỉ cần biểu hiện hôm nay của cậu, nếu như tôi là đạo diễn, thì cả đời này nhất định không dùng cậu.”

Bên cạnh cô, hai người cố vấn khác không những không tìm ra biện pháp nói đỡ cho cậu ta, mà Hà Thái còn hung hăng bỏ một đao, nói: “Tôi chính là đạo diễn, hiện tại trực tiếp nói cho cậu biết, nếu như cậu vẫn tiếp tục giữ thái độ này thì cả đời này tôi sẽ không dùng cậu.”

Trên sân khấu, Vương Hữu Lâm lúng túng đứng đó, toàn thân run rẩy, gần như không nhìn được mà kiếm đường chạy trốn.

Cậu ta nghĩ mãi không ra, chính mình thế nhưng chỉ đi sửa lại phương pháp diễn xuất, lại vì có gì mà bị nhóm cố vấn công kích kịch liệt như vậy?

Mà bên kia, Đặng Đại Diễn vốn dĩ cũng muốn nói hai câu lời bình, nhưng nghe hai người này đều đã đem lời mình muốn nói, nói ra hết, cho nên ông ta chỉ đành bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Không trách Thẩm Đan Thanh lại có thái độ hà khắc với cậu ta như thế.

—— sửa diễn, đặc biệt là sửa giả thiết nhân vật, chính là một khối u ác tính khó chịu nhất trên phim trường đối với đạo diễn.

Thậm chí so với kỹ thuật diễn kém còn muốn nghiêm trọng gấp mười lần.

Đặng Đại Diễn cũng thực tán đồng: một diễn viên dám thay đổi giả thiết nhân vật của mình trong một chương trình tạp kỹ trước khi ra mắt, thì sẽ khó có thể được đạo diễn ưu thích và chọn dùng cho tác phẩm của mình.

Dùng để làm gì? Để cho bản thân thêm ngọt ngào ngọt sao?

Nếu người có ý tưởng như vậy, thì sao không tự mình đi làm đạo diễn luôn đi?

Chỉ có tính tình diễn bá, nhưng lại không có trình độ diễn bá, đây quả thực là chuyện cười.

Chương 303: Tám Bộ Bom Tấn Kinh Diễn

Sự thật chứng minh, cũng không phải tất cả mọi người đều phù hợp với chương trình tạp

Hoặc đó là loại đặc biệt thông minh với đầy đủ các chương trình tạp kỹ, hoặc loại có tính cách cực kỳ đáng yêu, nếu không, tốt nhất là người không nên để lộ mặt thật của mình trước ống kính.

Trước ống kính, mọi khuyết điểm sẽ được phóng đại đến vô cùng, mà nếu không cẩn thận, nhân cách vất vả xây dựng liền sụp đổ.

Phản trình diễn của Vương Hữu Lâm bị đánh giá là tiêu cực một cách không nghi ngờ gì nữa, ban cố vấn đều thống nhất bỏ ba phiếu từ chối, thậm chí phần bỏ phiếu của khán giả cũng bị bỏ qua.

Dưới sân khấu, người của Hoa Ảnh Truyền Thông vẫn đang nghĩ cách cứu Vương Hữu Lâm, nhưng sau khi nghe thấy

những lời nhận xét như vậy, cuối cùng họ cũng không định nói gì nữa.

Đưa cậu ta tới tham gia chương trình này, chính là một sai lầm.

Lớn lên có trân quý không? Diễn xuất có thiên phú không?

—— Hoa Hạ lớn như vậy, giới nghệ sĩ trước nay cũng không thiếu người như vậy.

Bây giờ điều mà công ty cần xem xét không phải là làm thế nào để cứu cậu ta, mà phải làm gì với hai bộ phim truyền hình sắp tới mà cậu ta đã quay.

Tìm người quay lại? Hay là AI đổi mặt?

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến người ta đau đầu.

.....

Đêm đó, chương trình được ghi hình đến hơn 12h đêm.

Khi phần biểu diễn của vòng đầu tiên đã kết thúc và các thí sinh chuẩn bị bắt đầu bốc thăm cho vòng thi thứ hai, thì Hứa Trăn cuối cùng cũng cay đắng nhận ra rằng, mình không có người thách đấu.

Mắt thấy mọi người ngồi trên hàng ghế cao nhất đều rôm rả đi xuống, vòng chơi thách đấu đầu tiên thành công đảo ngược vị trí, mà Hứa Trăn cũng chỉ có thể lẻ loi ngồi trên chỗ ngồi của mình, đảm nhiệm một nhân vật quần chúng.

Náo nhiệt là của bọn họ, tôi cái gì cũng không có.

Tổ đạo diễn lúc này liền cố ý sắp xếp một máy quay hướng về phía Hứa Trăn.

Nhìn thấy ánh mắt trông mong đang nhìn những người xung quanh của hắn, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, khiến tổ đạo diễn vui mừng khôn xiết.

Ai u, đây có phải là “Kẻ điên ham diễn” trong truyền thuyết đúng không?

Phát hiện bản thân không có cơ hội diễn xuất, cho nên liền lập tức mất mát?

Chắc chắn chắc, người trẻ tuổi a, đối với diễn kịch lại nhiệt tình như vậy, thật tốt!

Mà lúc này, ý nghĩ thật sự của Hứa Trăn lại là:

Tiền cát xê của vòng thứ hai a.... Một danh sách dài các khoản phí lên sân khấu, cứ như vậy liền biến mất, không còn đồng nào!

Chẳng lẽ lại dựa vào khoản thu ban đầu để trả khoản vay trong tháng này sao?

Chi bằng suy nghĩ tiếp thêm hợp đồng quảng cáo?

Bạn học Tiểu Hứa, người đang rơi vào trầm tư trong cơn khủng hoảng kinh tế của bản thân.

Sau khi đột bốc thăm vòng thứ hai kết thúc, tất cả các diễn viên đều lui vào hậu trường, chỉ còn lại một mình Hứa Trăn bị giữ lại.

Người dẫn chương trình mỉm cười nhìn hắn, nói: “Chúc mừng cậu, Hứa Trăn, trong vòng thứ hai không có người thách đấu, do đó được tự động thăng cấp lên vòng thứ ba.”

“..... n, cảm ơn.” Hứa Trăn cười đến thập phần miễn cưỡng.

“Ha ha ha.....” Hiện trường vang lên một trận tiếng cười đầy thiện ý.

Người dẫn chương trình nói: “Chủ đề của vòng thứ ba là “Hồi ức kinh điển” được chia làm tám tiết mục.

“Tương ứng với các đoạn ngắn trong tám bộ phim và 16 nhân vật sẽ do cậu lựa chọn.

“Là người chơi đầu tiên tiến vào vòng thứ ba, cậu được ưu tiên lựa chọn phim và vai diễn.”

Nói tới đây, hắn ta duỗi tay chỉ chỉ màn hình lớn: “Chuẩn bị tốt chưa?

“Để xem chúng ta có những bộ phim nào nào?

Hứa Trăn gật gật đầu, ý bảo có thể bắt đầu.

Ngay lập tức, ánh sáng và bóng tối lóe lên trên màn hình lớn phía sau sân khấu, tám tấm poster lớn với nhiều phong cách khác nhau xuất hiện trước mặt Hứa Trăn.

“A.....”

Tại hiện trường, trước khi Hứa Trăn kịp thấy rõ đó là những bộ phim nào thì khán giả ở bên sân đã không kiềm chế được mà hét lên.

Bốn poster phía trên là: “Vô Gian Đạo”, “Bá Vương Biệt Cơ”, “Ngọa Hổ Tàng Long”, “Thiên Hạ Vô Tặc”.

Bốn poster còn lại ở phía dưới: “Tiêu Kiếm Kỳ Hiệp Truyện”, “Ân Núp”, “Đại Trạch Môn”, “Lượng Kiếm”.

Hứa Trăn nhìn tám poster trước mắt, kinh ngạc đến há to miệng.

Vì cái gì, vì cái gì phải làm lựa chọn đề? !

Hứa Trăn ngửa đầu, nhìn tám poster trên màn hình lớn phía sau, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Này, này rốt cuộc đều là những bộ phim thần tiên gì...

Bốn bộ điện ảnh, bốn bộ phim truyền hình.

Bất kỳ một bộ trong số chúng đều là những kiệt tác đỉnh cao, chỉ có thể được trên đầu ngón tay, trong cùng một lĩnh vực!

Nếu không phải ở ngay trên sân khấu “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, thì quả thực Hứa Trăn ngay cả nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, bản thân cứ nhiên sẽ có cơ hội kén cá chọn canh trong tám bộ kịch này...

y, giết tôi đi!

“Hứa Trăn, hãy nói cho mọi người biết, sự lựa chọn của cậu là gì?” Một lát sau, người dẫn chương trình không thấy Hứa Trăn nói lời nào, liền chủ động mở miệng hỏi.

Hứa Trăn quay đầu lại theo phản xạ khi nghe thấy có người gọi tên mình, thế nhưng đầu óc của hắn thì không có cách nào thoát ra khỏi tám bộ phim này.

Tại thời điểm này, một màn hình nhỏ xung quanh khán phòng đã cắt cận cảnh khuôn mặt của hắn.

Chỉ thấy, gương mặt của Hứa Trăn hơi hơi phồng hồng, ánh mắt mòng bực, nhân tiện còn nuốt một ngụm nước miếng.

“Ha ha ha.....”

Ngồi trên ghế cố vấn, Thẩm Đan Thanh chỉ vào Hứa Trăn, ha ha cười nói: “Trạng thái này của hắc chính là ba ngày không ăn cơm, đến hôm nay đột nhiên tiến vào nhà hàng buffet.

“Hơn nữa đó là bữa tiệc buffet hải sản cực kỳ sang trọng do chính đầu bếp tự tay chế biến tại chỗ.”

Nghे cô miêu tả như vậy, khán giả trong trường quay liền lập tức vang lên trận cười vui vẻ.

Chương 304: Lựa Chọn Của Hứa Trăn

Hứa Trăn lúc này cũng nghe thấy Thẩm Đan Thanh hình dung mình như vậy, hắc cũng chỉ bất đắc dĩ mà cười cười, quay đầu nói với người dẫn chương trình: “Phiền toái thỉnh giáo mấy vấn đề có thể chứ?”

Người dẫn chương trình đáp: “Cậu cứ nói.”

Hứa Trăn quay đầu nhìn màn hình lớn ở phía sau sân khấu, nói: “Vấn đề thứ nhất chính là, trong tám bộ kịch hiện tại, tôi có thể biết chính xác đoạn ngắn nào, nhân vật nào sẽ diễn hay không?”

Nghे thấy vấn đề này, người dẫn chương trình lắc lắc đầu, nói: “Thật đáng tiếc, không được.

“Điều này sẽ không được công bố cho đến khi vòng thi thứ hai kết thúc và tất cả các diễn viên được thăng hạng đều đã chọn tác phẩm cho riêng mình.”

Hứa Trăn: “.....”

Cho nên nói, quyền ưu tiên lựa chọn của tôi thật ra là ưu tiên tịch mịch (một mình, cô đơn) đúng không?

Người dẫn chương trình dường như nhìn thấy hắc đang phun tào ở trong lòng, cho nên vội nói: “Bộ phim mà cậu chọn, trở về liền có thể xem qua một lần, biết trước cốt truyện, như vậy sẽ có rất có lợi cho vòng thi kế tiếp của cậu.”

Nói tới đây, hắc ta còn tận chức tận trách mà đọc một đoạn quảng cáo cho nhà tài trợ: “Nạp tiền để trở thành hội viên của Đăng Tân, truy cập 24 giờ không giới hạn...”

“Ha ha ha ha ha.....”

Đoạn quảng cáo trôi chảy đến mức khiến nhiều người xung quanh không nhìn được mà cười thành tiếng.

Chờ người chung quanh cười xong, Hứa Trăn lại hỏi: “Nhân vật cũng không thể xác định sao? Không nhất định vai chính trong phim?”

Người dẫn chương trình lắc đầu nói: “Không nhất định.

“Bởi vì các lựa chọn ở giai đoạn này là tương đối tự do.

“Một số trong tám bộ phim này có thể không được ai chọn, mà một số bộ phim có thể được nhiều người lựa chọn. Do đó, mỗi bộ chỉ cho phép tối đa ba người chọn cùng một lúc.

“Sau khi tất cả các thí sinh đã lựa chọn xong, ê- kíp chương trình sẽ quyết định kịch bản dựa trên số người thực tế và giới tính của các diễn viên.”

Nói đến đây, người dẫn chương trình mỉm cười bí ẩn và nói với Hứa Trăn, “Vì vậy, lúc lựa chọn phim, nhất định phải thận trọng.

“Nếu cậu chọn “Thiên Hạ Vô Tặc” thì có khả năng sẽ diễn một tên ngốc, hoặc trong “Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện” thì biết đâu lại có thể diễn vai bà ngoại.”

Ngay khi hắn ta nói ra những lời này, khán giả có mặt tại hiện trường ngay lập tức cảm thấy thích thú với ý tưởng “khủng khiếp” này.

“Chỉ đùa một chút,” Chờ tiếng cười của khán giả ngừng lại, người dẫn chương trình xua xua tay, nói, “Khẳng định vẫn là lấy nhân vật chủ chốt trong bộ phim, đoạn ngắn biểu diễn cũng là một phân đoạn kinh điển bên trong bộ phim, với không gian biểu diễn tương đối lớn.

“Yên tâm, đoàn phim sẽ không cố ý làm khó dễ cậu.”

Hứa Trăn đương nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này.

Hắn cẩn thận so sánh tám bộ phim điện ảnh và truyền hình trước mặt rồi do dự.

Điều đầu tiên cần loại trừ là “Bá Vương Biệt Cơ”.

Hứa Trăn không phản đối việc đóng phim điện ảnh và phim truyền hình có đề tài đặc biệt, nhưng nguyên tác của bộ phim

này thực sự quá mức kinh điển, nếu bây giờ để bản thân nhập vai vào trong đó, thì ngoài việc sao chép ra, Hứa Trăn thực sự không nghĩ ra bất kỳ thứ gì khác để thay đổi diễn xuất tốt hơn.

Mà hiện tại, hắn đã có một chút hiểu biết về diễn xuất của mình, không quá muốn hoàn toàn rập khuôn.

Trong tình huống có điều kiện, hắn vẫn hy vọng sẽ được thử thách khả năng thể hiện của bản thân.

Cái thứ hai cần phải loại trừ là “Tiên Kiếm Kỳ Hiệp truyện”.

Bởi vì bộ phim này nằm trong vùng an toàn của hắn, nó không có ý nghĩa thay đổi quá lớn trong diễn xuất.

Ăn ngay nói thật, các phim truyền hình cùng hệ liệt đã từng rất nhiều lần gửi lời mời cho Hứa Trăn, nhưng bởi vì kịch bản không quá mức hay, hơn nữa lại là tác phẩm của đối thủ, cho nên công ty bên kia không hy vọng hắn sẽ tiếp.

Đối với phần còn lại...

Hứa Trăn thật ra rất quan tâm đến “Lượng Kiếm”.

Đặc biệt là vì hiện tại hắn đang cầm trong tay kịch bản “Đi Quan Đông”, mà sáu tháng cuối năm, hắn sẽ hợp tác với nam chính của “Lượng Kiếm”, Lý Vĩnh Bân lão sư.

Nếu hiện tại đi thách đấu với tác phẩm tiêu biểu của Lý lão sư, thì ngày sau gặp mặt biết đâu lại xảy ra chuyện thú vị.

Nhưng mà thật đáng tiếc, nhân vật Lý Vân Long này lại có độ phù hợp quá thấp với hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Trăn căn bản không có lòng tin để hóa thân tốt vào nhân vật này.

Hắn không muốn làm hỏng một nhân vật kinh điển chỉ vì hứng thú của riêng mình.

Làm một diễn viên, mặc dù là ở trên gameshow, cũng nên có trách nhiệm với mọi vai diễn của mình.

Hiện tại dư lại các bộ.

“Vô Gian Đạo”, “Ân Núp”, “Ngọa Hồ Tàng Long”

Đầu óc Hứa Trăn quay đi quay lại giữa những bộ phim kinh điển này, rốt cuộc vẫn là hạ quyết tâm, hắn quay sang người

dẫn chương trình và nói: “Tôi chọn “Thiên Hạ vô Tặc”.”

“Ngô.....”

Bên sân, khán giả nghe được hắn quyết định như vậy, thoáng có chút giật mình.

“Thiên Hạ Vô Tặc”, bom tấn chiếu Tết nổi tiếng của Phùng đạo, đã gây tiếng vang lớn khi ra mắt, đồng thời giành được nhiều giải thưởng nặng ký trong làng điện ảnh Hoa Hạ.

Tuy nhiên, trong số 8 bộ phim trước mắt, thì “Thiên Hạ Vô Tặc” rõ ràng không phải là bộ phim nặng ký nhất.

Hơn nữa, giải thưởng của bộ phim này, khi đó chủ yếu tập trung vào nữ chính, về phần nam chính Hoa Tử lại không có gì đặc biệt nổi bật.

Bên sân, Hà Thái kinh ngạc nhìn Hứa Trăn liếc, mở miệng nói: “Tôi nghĩ cậu sẽ lựa chọn “Tiên Kiếm” hoặc là “Vô Gian Đào”.”

—— bởi vì rõ ràng, nam chính của hai bộ kịch này tương đối thích hợp với Hứa Trăn.

Mà Thẩm Đan Thanh ở bên cạnh Hà Thái lại ha ha cười nói: “Cậu đúng là không hiểu hắn.

“Tiểu Hứa thích nhất là thử thách với những vai diễn chên lệch với bản thân, nhưng hắn không chọn “Lượng Kiếm”, nói thật tôi cũng khá bất ngờ.”

Đặng Đại Diễn, người cố vấn duy nhất từng làm việc với Hứa Trăn, cũng gật đầu và nói, “Lúc đầu, tôi nghĩ là “Lượng Kiếm” hoặc “Đại Trạch Môn”, nhưng tất cả đều sai.”

Hứa Trăn: “.....”

Rốt cuộc tôi đã làm chuyện gì mà mọi người lại có ấn tượng như vậy? ?

Nhưng dù sao cũng đúng một chút, tôi chính xác là muốn chọn “Lượng Kiếm”, chẳng qua lý do cũng không giống với suy đoán của mấy người đâu...

Chương 305: Muốn Cạnh Tranh Với Hứa Trăn? ?

12h30 sáng, buổi ghi hình “Tôi Là Phái Diễn Xuất” kết thúc, Hứa Trăn trở về khách sạn do ê- kíp chương trình sắp xếp.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi vài giờ, hắn thức dậy lúc 5 giờ sáng hôm sau như thường lệ, tụng kinh, đánh quyền, tập thể dục buổi sáng, đến khoảng 6 giờ 30 phút, hắn mới trở về khách sạn.

Vừa bước vào thang máy, hắn tình cờ gặp Thẩm Đường đang đi xuống lầu.

Xếp hạng ban đầu của Thẩm Đường là cấp C, nhưng vì y đã thắng vòng thách thức ngày hôm qua, cho nên y vẫn sẽ tiếp tục tham gia ghi hình cho chương trình ngày hôm nay.

Đêm qua, hơn 1h sáng y mới đi ngủ, 6h lại thức giấc, bởi vậy hiện tại y không ngừng ngáp dài, ngáp ngắn.

Ai ngờ ngênh diện lại đụng phải Hứa Trăn.

Hai người là bạn cùng phòng ở Trung Hý, Thẩm Đường nhìn thấy Hứa Trăn từ bên ngoài trở về, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, đoán chừng biết chắc hắn vừa mới tập thể dục buổi sáng trở về.

Thẩm Đường chính mình vừa mới bỏ qua bài thể dục buổi sáng, nhưng nhìn thấy người khác vẫn kiên trì luyện tập liệu lĩnh như vậy, vừa khâm phục vừa cảm thấy áy náy, nói: “Lão nhân gia ngài đúng là gan quá đi?”

“Hôm qua, gần 1h sáng mới về tới khách sạn, vậy mà hôm nay vẫn đúng giờ tập thể dục buổi sáng, cậu ngủ đủ giấc sao?”

Hứa Trăn nói: “Tôi không có tham gia ghi hình hôm nay, hơn nữa chiều nay tôi đã đặt vé máy bay trở về thủ đô.

“Hiện tại đi tắm, rồi ăn chút gì, sau đó còn có thể ngủ nướng một lát.”

Quay về, ngủ nướng...

Thẩm Đường chỉ cảm thấy mấy chữ Hán tà ác này đã gây ra cho hắn một vạ tán thương tổn.

Đây là con đường thẳng cấp của u Hoàng!

Ta từ đầu, không nên hỏi hấn!

Đúng vậy, hỏi để làm gì? Người ta lát nữa còn phải đi về ngủ, mà mình chỉ có thể khổ hê hê đi ghi hình cho chương trình!

A, vận mệnh bất công! !

.....

Chiều chủ nhật, Hứa Trăn ung dung thông dong mà từ Tiên Đường về tới thủ đô.

Trong một tuần tiếp theo, hấn không có lịch quay, cho nên mỗi ngày đều chăm chỉ vui mình ở Trung Hý, nỗ lực bù đắp những bài học đã bỏ lỡ trong quá trình quay “Tam Quốc”.

Đồng thời, dùng thời gian rảnh rỗi của mình để xem “Thiên Hạ Vô Tặc” một vài lần.

Lý do mà Hứa Trăn chọn bộ phim này thực ra rất đơn giản: Nam chủ của bộ phim này chính là cực hạn mà bản thân trước mắt có thể nắm chắc.

Trong bộ phim, nhân vật do Hoa Tử thủ vai có những điểm sáng và quỹ đạo biến đổi rõ ràng, nhưng không hề phức tạp.

Kể từ khi Hứa Trăn chuẩn bị cho vai diễn Chu Truyền Võ trong “Đi Quan Đông”, thì hấn đã bắt đầu nghiên cứu cách thực hiện chuyển đổi nhân tính trong khoản thời gian này.

Mà bộ “Thiên Hạ Vô Tặc” này cũng là một đối tượng khiêu chiến tốt.

Trong khi Hứa Trăn một bên đang xem phim, một bên nghiên cứu giả thiết nhân vật, thì buổi ghi hình của vòng hai “Tôi là Phái Diễn Xuất” đã bắt đầu theo đúng lịch trình.

Tám vị lõi chủ ở vòng một, đến hiện tại cũng phải tiếp nhận thử thách tác phẩm của các diễn viên tương ứng trước đó, 1 đối 1 chính diện PK, tình hình chiến đấu dị thường kịch liệt.

Cuối cùng, ba diễn viên cấp A là Dương An Ni, Trương Sam, Đồng Hiểu Dương đều giành chiến thắng, trong khi các diễn viên cấp B, ngoại trừ Hứa Trăn, thì 4 người còn lại là 2 thắng 2 thua.

Tình hình của bốn trận thi đấu cũng vô cùng gấp gáp.

Điều này cũng cho thấy từ phía các giám khảo chuyên môn có lý do nhất định để đánh giá kỹ năng diễn xuất của mọi người ngay từ đầu.

Không có ranh giới rõ ràng giữa B và C, trong khi A và C dường như là một hồ sâu không thể vượt qua.

Là một trong những diễn viên xuất sắc nhất của cấp C, Thẩm Đường vẫn không thoát khỏi lời nguyền thất bại. Cuối cùng, y đã bị đánh bại bởi chính học trưởng của mình, Đồng Hiểu Dương.

Bất quá, hắn cũng không nhụt chí.

Bởi vì trong số những người thất bại sẽ được tiến hàng thêm một vòng phụ, trong 24 người sẽ giữ lại 8 người, tiếp tục đi vào vòng tiếp theo.

Mặc dù khả năng diễn xuất của Thẩm Đường không tính là quá xuất sắc, nhưng trong thi đấu phụ này, y là người chiếm ưu thế lớn nhất.

Sau hai ngày tranh tài với cường độ cao, danh sách 16 người sẽ bước tiếp vào vòng 3 đã được xác định.

Những người này, giống như Hứa Trăn trước đó, phải đối mặt với tám bộ phim truyền hình kinh điển và lâm vào tình trạng khó khăn nghiêm trọng trong việc lựa chọn.

Cuối cùng, Trương Sam lựa chọn “Vô Gian Đạo”, Đồng Hiểu Dương lựa chọn “Ngọa Hổ Tàng Long”.

Mà Dương An Ni, cô gái duy nhất trong cấp A, dừng lại trước màn hình, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mỉm cười, chỉ vào tấm poster ở góc dưới bên phải màn hình và nói: “Tôi chọn cái này, chính là “Thiên Hạ Vô Tặc”.”

Người dẫn chương trình hơi giật mình nhắc nhở: “Tuần trước, Hứa Trăn cũng lựa chọn bộ “Thiên Hạ Vô Tặc” này, cô xác định muốn cạnh tranh với hắn sao?”

Dương An Ni cười nói: “Xác định.”

Nói xong, cô nhìn sự lựa chọn của những người xung quanh rồi nói tiếp: “Đã sớm nghe người ta nói, diễn của Hứa Trăn rất

tốt.

“Đáng tiếc trước đây không có cơ hội hợp tác.

“Nhưng lần này lại tình cờ cùng hấn tham gia “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, cho nên nhất định phải hợp tác với hấn một phen, hì hì.”

Nghe cô nói vậy, tổ chương trình lập tức ngủi được hương vị khác thường, vội vàng di chuyển hai máy quay đến chỗ cô gái.

Dương An Ni thấy thế cũng không có nói thêm cái gì, cứ như vậy thoải mái hào phóng để người quay chụp, ở trước màn ảnh, cùng người dẫn chương trình chuyện trò vui vẻ.

Mà bên sân, đám người Thẩm Đường và Lâm Gia nhìn thấy cô lựa chọn “Thiên Hạ Vô Tặc” thì liền lấy điện thoại ra, trộm gửi “Chiến báo tiên tuyến” qua cho Hứa Trăn.

Lâm Gia thực nghiêm túc mà mà đem tiền căn hậu quả, tình hình thực tế ở hiện trường, giải thích rành mạch, còn bên phía tin nhắn của Thẩm Đường thì có vẻ đơn giản và thô bạo hơn rất nhiều.

“Chịu chết đi, quý quý! Vòng tiếp theo, Dương An Ni sẽ cùng một tổ với cậu!”

Nhóm mật thám canh giữ ở hậu trường, hoặc hưng phấn, hoặc khản trương, hoặc vui sướng khi người gặp họa.

Còn người liên quan trực tiếp là Hứa Trăn thì đang ôm chần, ngủ đến ngon ngon ngọt.

Thẳng đến 5 giờ sáng ngày hôm sau, lúc hấn đang chuẩn bị cho bài tập thể dục buổi sáng thì mới phát hiện ra tin này.

——Dương An Ni vậy mà lựa chọn “Thiên Hạ Vô Tặc” ?

Hứa Trăn có chút kinh ngạc.

Lấy thứ hạng của Dương An Ni, hấn là cô ấy có cơ hội lựa chọn một bộ mà người khác không chọn, đúng không?

Thế nhưng, tại sao lại chọn ta?

Nhìn như thế nào cũng thấy, cô ấy không có vẻ gì là đem mình bỏ vào mắt, hơn nữa ở hiện trường còn có nhiều người dễ ức hiếp hơn mà! !

Chương 306: Nữ Diễn Viên Cấp A

Sự thật chứng minh, Dương An Ni đương nhiên không phải không đem Hứa Trăn để vào mắt.

Mà hoàn toàn ngược lại, hai năm nay cô đã nghe qua tên tuổi của Hứa Trăn và đang muốn tìm một cơ hội để gặp mặt hắn.

Thậm chí có thể nói, Dương An Ni có hứng thú tham gia “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, chính là vì mục đích quan trọng, quan sát và học hỏi thực lực của các loại hình diễn viên, đặc biệt là những nhân tài mới xuất hiện như Hứa Trăn.

Sáng sớm hôm sau.

Khi người đại diện của Dương An Ni nghe nói cô ấy đã chọn PK với Hứa Trăn trên cùng một sân khấu, cô liền tức giận chạy đến chỗ văn phòng diễn viên nhà mình, “Không phải chị đã sớm nói với em là tận lực ổn định trong giai đoạn đầu trước hay sao?”

“Chúng ta tới đây là vì chức quán quân, muốn tên tuổi của em phải đứng đầu trong lớp người cùng thế hệ, sao em có thể quên mất như vậy?”

“Em lựa chọn Hứa Trăn? Nhưng vạn nhất lật thuyền thì phải làm sao?”

“Hắn tốt xấu gì cũng là diễn viên cấp B!”

Dương An Ni vừa ăn sandwich ít chất béo do quản lý chuẩn bị, vừa cười hì hì nói: “Ai nha, yên tâm, yên tâm, sẽ không lật thuyền.

“Em đã xem qua vài tác phẩm của hắn, đúng là kỹ thuật diễn xuất không tồi, hơn nữa tiến bộ siêu cấp nhanh.

“Thế nhưng, trước mắt vẫn chưa là đối thủ của em.”

Dương An Ni năm nay chỉ mới ngoài 20 tuổi, nhưng tuổi nghề đã chừng mười mấy năm, lúc này, cô làm bộ vượt vượt bộ râu không tồn tại của mình, chiêm nghiệm như bộ dáng ông cụ non, nói: “Lão phu nếu không tận dụng sân khấu này để chèn ép khí thế của hắn, vạn nhất về sau không cơ hội thì phải làm sao?”

“Nhất định phải để cho lớp người trẻ tuổi có chút lòng thành kính đối với các bậc tiền bối!”

“Yên tâm đi, em có chừng mực mà.”

“Có chừng mực cái rắm!” Người đại diện nghe nàng nói mấy lời này, liền giận sôi máu.

Cô giật lấy chiếc bánh sandwich từ tay Dương An Ni và không chút khách khí mở nó ra, chỉ vào lớp thịt dày bọc trong rau xà lách và một miếng chân giò hun khói được nướng qua dầu, nói: “Đây là cái gì?”

“Trước mặt chị mà còn dám ăn một bữa ngon như vậy, em cũng thật giỏi, chị đây đứng cách em hai con phố cũng có thể ngửi được mùi vị chân giò hun khói từ trong miệng em đấy!”

Dương An Ni bị quản lý chọc thủng lớp nguy trang, hai mắt liền tràn đầy ủy khuất nhìn chằm chằm sandwich trong tay đối phương: “Buổi sáng em sẽ ăn một chút, một chút thôi!”

Người đại diện tức giận nói: “Lần trước chị đã nói với em cái gì!”

“Nếu không giảm được 100 cân, thì chị đây sẽ cho em ăn rau suốt một tháng!”

“Đây là rau sao? !”

Dương An Ni vội đáp: “Ai nha, tỷ tỷ, thật sự không thể mỗi ngày đều ăn rau đâu, cho dù ăn kiêng cũng phải có chế độ hợp lý, đúng không?”

Đến đây, người đại diện bỗng nhiên bình tĩnh nói: “Tuần sau, em muốn đứng chung sân khấu với Hứa Trăn! !”

“Đến lúc đó, em cũng người ta đứng cùng một chỗ, so sánh ra, đã lùn hơn người ta một cái đầu, lại còn béo hơn người ta một vòng, như vậy, em không biết xấu hổ sao?”

“Rồi khán giả sẽ nói em như thế nào!”

Ngay khi những lời này thốt ra, khuôn mặt Dương An Ni lúc này vẫn tự tin vào bản thân bỗng chốc sụp đổ.

Mọa nó... blah blah...

Ngàn tính vạn tính, thế mà lại không tính đến điểm này?

Dương An Ni nhìn chiếc bánh sandwich trên tay người quản lý của mình, rồi nhìn vào khuôn mặt béo ú của cô ấy trên lớp kính cửa sổ đối diện.

Bé yên, Hứa Trăn chỉ đem áo lông nhét vào trong quần cũng có thể lên hot search!

Còn người có mấy cân lượng, chẳng lẽ không biết sao?

Vì cái gì phải tự đào hồ chôn mình như vậy! !

Sau khi danh sách của vòng ba được xác định, Hứa Trăn và Dương An Ni giống như đang lâm vào đại địch.

Bởi vì Hứa Trăn ở vòng một là người bị thách đấu, đến vòng thứ hai bắt đầu dĩ không thể thêm gia, cho nên nói, đây là lần đầu tiên biểu diễn của hấn ở sân khấu của chương trình “Tôi Là Phái Diễn Xuất” mùa thứ 6.

Nhưng khi vừa bước lên bục, hấn đã phải đối mặt với nữ diễn viên cấp A duy nhất ở trường quay, Dương An Ni, do đó, Hứa Trăn cảm thấy rất áp lực.

Ăn ngay nói thật, áp lực cạnh tranh với nữ diễn viên, lớn hơn nam diễn viên rất nhiều.

Nếu so sánh cùng đẳng cấp, thì kỹ năng diễn xuất trung bình của nữ diễn viên sẽ thường tốt hơn nam diễn viên một nửa.

Mà Dương An Ni, tiêu hoa đán phái diễn xuất được công nhận trong thế hệ của bọn họ.

Tuy cô ấy còn khá trẻ, cũng chưa từng tham gia các bộ điện ảnh có quy mô lớn, cũng không có giải thưởng cá nhân. Thế nhưng đối với diễn viên cùng thế hệ, Dương An Ni tuyệt đối là nữ thần.

Lấy ví dụ như thằng nhãi Thẩm Đường này, Hứa Trăn hoài nghi y có thể là Fans ngầm của Dương An Ni.

Kể từ khi Thẩm Đường biết đối tượng cạnh tranh của Hứa Trăn là Dương An ni, thì lời trong lời ngoài cũng đã cam chịu kết cục Hứa Trăn bị nghiền áp.

Đối với loại hành vi nhiều loạn quân tâm này, Hứa Trăn chỉ có thể đưa cho y một đoạn “Vãng Sinh Chú”, chúc y sớm đăng cực lạc.

Về phần bản thân Hứa Trăn, hắn duy trì trạng thái căng thẳng vừa phải, và tâm trí khá bình thản.

Suy cho cùng, Dương An Ni cũng chỉ là nhân tài kiệt xuất của thể hệ họ, còn Hứa Trăn đã gặp qua bao nhiêu sóng to gió lớn, hiện tại lại đối mặt với một cô nương không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, làm sao có thể quá khản trương đến mức thất thường được?

Muốn nói áp lực, thì Dương An Ni hẳn là có nhiều áp lực hơn mới đúng.

Chương 307: Ghi hình Vòng Thứ Ba

Ngày 22/4, đợt ghi hình thứ ba chính thức bắt đầu.

Khi Hứa Trăn đi vào đại sảnh của truyền hình Blueberry, liền phát hiện nơi này vậy vậy mà không kín người hết chỗ như lần trước, ngược lại còn có vẻ trống không.

Bởi vì đợt thứ hai đào thải không ít người, vòng thứ ba chỉ còn lại có 16 vị tuyển thủ. Chia làm 6 phần thi đấu.

Các tuyển thủ tham gia vào mỗi trận đấu đều được phân công đến các khu vực khác nhau, vì vậy trong phòng thay đồ, Hứa Trăn không có gặp bất cứ người nào, cảm giác như đang tham gia vào một cuộc “ghi hình trên mây”.

9 giờ sáng, tổ quay phim của chương trình đã vào chỗ, chuẩn bị ghi hình cho phần mở đầu.

Hứa Trăn được nhân viên dắt đến một gian phòng luyện tập, vừa đẩy cửa liền thấy, Dương An Ni đã đến trước mình.

Nhưng mà, ngay một khắc nhìn thấy Dương An Ni, Hứa Trăn luôn cảm thấy cô nương này hình như có chút khác khác so với trước đây.

Do yêu cầu biểu diễn, nên hôm này cô không thể diện bộ váy lễ phục như lần trước, mà trang điểm cũng vô cùng mộc mạc.

Áo hoodie đen, quần đen, tóc buộc đuôi ngựa sau đầu, cả người trông thật sáng khoái và tươi mới.

“An ni tử, có phải gần đây chị giảm cân đúng không?” Hứa Trăn hỏi.

Dương An Ni sắc mặt cứng đờ, xấu hổ mà cười cười, nói: “A, có sao? Ha ha ha, có thể là do quần áo trông gầy thôi.”

Đối diện với ống kính, cô rất ngượng ngùng nói mình vừa mới trải qua một tuần sinh hoạt địa ngục, với chế độ rèn luyện và ăn uống điều độ.

Cô ấy có khung xương to, khuôn mặt tròn và cái miệng thèm ăn...Thực sự rất khó để giảm cân.

Nhưng không có cách nào khác, để không bị dân mạng chế giễu thì vẫn phải cố gắng.

Tuy không đạt được hiệu quả thiết yếu nào, nhưng lâm trận mới mài guom, không nhanh cũng sáng, cả người sau khi giảm được mấy cân trông cũng có sức sống hơn hẳn.

Đối thủ mà mình lựa chọn, dù có quỳ cũng phải cùng hăn hoàn thành buổi biểu diễn.

Một lúc sau, một nhân viên đến phòng luyện tập và mang theo kịch bản cho phần thi sắp tới.

Hứa Trăn mở ra liền thấy, quả nhiên, bị chính mình đoán trúng.

—— Phân đoạn bọn họ diễn, chính là nam chủ sau khi xuống xe đã lừa tiền của một tên gốc “Sọa Căn”, do đó mà phát sinh xung đột với nữ chính.

Nam, nữ chính của “Thiên Hạ Vô Địch” là một đôi đạo chích chuyên nghiệp.

Trên chuyến tàu, một băng nhóm đạo chích đã theo dõi một thanh niên dân quê chân chất “Sọa Căn”, trong tay có 6 vạn.

Vì một số lý do, nữ chính cảm động trước sự chất phác và có phần ngốc nghếch của người này, cho nên mới quyết định bảo vệ cho đối phương.

Kết quả không nghĩ tới, khi mới xuống xe, nam chính liền nói, sáu vạn đồng kia đang ở trên người của hai người.

Phân đoạn này cũng là một cảnh “Diễn đôi” khá hiếm trong toàn bộ bộ phim.

Nói như vậy, mọi xung đột đều có cốt lõi tuyệt đối, mà cảm xúc bộc phát thì tập trung vào từng nhân vật riêng biệt.

Ví dụ, trong cảnh này, điểm bùng nổ chắc chắn thuộc về nữ chính.

Nhưng đối với nam chính, cảnh này cũng quan trọng không kém.

Bởi vì đây chính là mấu chốt để nam chính chuyển từ vai phản diện sang nhân vật chính diện, mà hào quang của nhân vật cũng chỉ đến giờ khắc này mới được bày ra một cách sống động nhất.

Bên trong phòng tập luyện.

Hai người cúi đầu nhìn thoáng qua kịch bản trong chốc lát, Dương An Ni mới ngẩng đầu lên nhìn Hứa Trăn, cười nói: “Tôi biết ngay là bọn họ sẽ chọn phân đoạn này.”

Ngay lập tức, Hứa Trăn cũng đóng kịch bản trong tay, gật đầu bình tĩnh nói: “Đúng vậy, tôi cũng đoán được, nên đã chuẩn bị trước.”

“Ha ha ha.....”

Nghe hắn nói như vậy, Dương An Ni che miệng cười thầm, không khỏi liếc mắt về phía đối thủ mà mình xem trọng.

Đã chuẩn bị trước, thẳng thắn nói ra, không có chút giấu diếm, đây là nói trình độ chuẩn bị lâm trận cao đến mức nào.

Vị học đệ này đúng thật là chính nhân quân tử.

Quả nhiên, Hứa Trăn là một tân nhân chỉ mới xuất đạo được hai năm, nhưng lại có tiếng lành đồn xa trong ngành, xác thật cũng có chút đạo lý.

Dương An Ni chớp chớp mắt, nhìn Hứa Trăn nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta hãy xem qua kịch bản và bắt đầu diễn tập trực tiếp.

“Sớm bắt đầu chuẩn bị, tranh thủ lên sân khấu diễn tập thêm mấy lần.”

Hứa Trăn gật gật đầu, vì thế hai người liền cầm lấy kịch bản, đơn giản học thuộc lời thoại, thực hiện một số điều chỉnh nhỏ cho lời thoại theo thói quen ngôn ngữ của mình, rồi sau đó liền đứng dậy bắt đầu tập luyện.

Cuộc thi sẽ bắt đầu lúc 2 giờ chiều, không kể thời gian ăn trưa, họ chỉ có ba bốn tiếng để tổng duyệt, thời gian khá là eo hẹp.

.....

Khi buổi diễn tập của các diễn viên kết thúc, khán giả lần lượt bắt đầu bước vào sân khấu.

Trong những mùa trước, khi chương trình “Tôi Là Phái Diễn Xuất” không mấy ăn khách, ê-kíp chương trình thường phải bỏ tiền ra thuê người làm khán giả.

Mà hiện tại, với sự phổ biến của chương trình này, vé tham gia cũng đã trở nên đắt hơn, thậm chí tạo ra nhiều doanh nghiệp mở rộng dần được hình thành.

Đặc biệt trong mùa năm nay, chương trình đã mời rất nhiều thần tượng trẻ với lượng fan hùng hậu, cho nên việc kiếm được vé tại chỗ lại càng khó hơn.

Ở một góc khuất của hàng ghế thứ tư bên trái, Cao Văn Tĩnh dẫn em gái Cao Văn Hâm của mình đến chỗ ngồi, đôi mắt cô gái tràn ngập ánh sáng hưng phấn.

Cao Văn Tĩnh là một Fans cuồng của Hứa Trăn.

Hai năm trước, cô từng là nhà tạo hình của đoàn phim Tuyệt Đại Song Kiêu, và tự tay trang điểm cho Hứa Trăn.

Sau đó, do đi du học nên Cao Văn Tĩnh dần giao một số việc trong tay cho các fan khác xử lý. Tuy nhiên, các hoạt động khác trên mạng, nên tham gia vẫn là tham gia, hiện giờ địa vị của cô trong quần thể fans Hứa Trăn, là người rất có ảnh hưởng.

Lần này, để đến trường quay của chương trình “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, Cao Văn Tĩnh có thể nói là hao hết tâm cơ.

Chương 308: Thiên Hạ vô Tặc

Trong vòng 1, tổ chương trình tuyển chọn khán giả trực tiếp qua mạng. Cao Văn Tĩnh liên hứng thú bưng bưng trả lời đáp án trong đề kiểm tra, kết quả trực tiếp bị nhận tuệ như được của hệ thống phán định là fans của Hứa Trăn, mất đi tư cách đoạt vé.

Cao Văn Tĩnh rút kinh nghiệm xương máu, tùm lảo mẹ của mình, đứng bên ngoài chỉ đạo, một lần nữa trả lời các câu hỏi chương trình đưa ra. Lúc này mới xem như thành công qua cửa.

“Nga nga nga nga! !”

Đến hai giờ chiều, tại hiện trường vang lên tiếng hoan hô. Với tiết tấu nhạc mở đầu, người dẫn chương trình bước ra sân khấu và tuyên bố chính thức bắt đầu chương trình.

Theo thứ tự đã được bốc thăm quyết định từ trước, phần trình diễn của Dương An Ni và Hứa Trăn được xếp vào phần thi thứ ba.

Hứa Trăn ngồi trong phòng luyện tập, đưa mắt theo dõi trường quay thông qua màn hình lớn treo trên tường. Lúc này mới phát hiện, phần thi mở màn chính là của người quen cũ: Đinh Tuyết Tùng.

Đánh giá ban đầu của Đinh Tuyết Tùng là cấp C, nhưng sau khi trải qua một màn chém giết thảm khốc trong vòng phụ, cuối cùng thành công đi tiếp.

Trong tổ của bọn họ có ba người với đoạn biểu diễn thuộc bộ phim “Đại Trạch Môn”.

Đinh Tuyết Tùng đóng vai con trai của nam chính Bạch Cảnh Kỳ, một kẻ bại gia tử chẳng làm nên trò trống gì.

Nhân vật này thật sự rất khó chịu, nhưng Đinh Tuyết Tùng lại nhập vai rất tốt, tính cách vừa tiện vừa rẻ rúng của cậu ta đã thành công khiến khán giả hận đến nghiến răng nghiến lợi, thậm chí còn muốn hấp dẫn hơn màn thể hiện của nam nữ chính.

Khi Hứa Trăn xem màn biểu diễn này, hẳn cảm thấy rõ ràng rằng màn trình diễn của cậu ta đã tiến bộ hơn rất nhiều so với hai năm trước.

Quả nhiên, ai cũng sẽ không dừng chân tại chỗ.

Nhưng phạm là những người thực sự muốn lập nghiệp sẽ luôn cố gắng nâng cao trình độ của mình.

3 phút sau, biểu diễn kết thúc, tiến vào giai đoạn cổ vấn đưa ra lựa chọn.

Thể lệ của vòng thi này là: mỗi người trong số ba cố vấn cầm một kịch bản, trong đó có ba nhân vật chính.

Sau mỗi màn biểu diễn kết thúc, cố vấn sẽ căn cứ vào yêu cầu nhân vật trong tay mình, sau đó đưa ra lời mời đóng kịch cho diễn viên thích hợp.

Diễn viên đồng ý, thì trực tiếp đi vào vòng tiếp theo, nếu không đồng ý thì tạm gác lại, đợi đến khi kết thúc toàn bộ phần thi sẽ tiến hành bầu cử phụ.

Cuối cùng, ý kiến của các cố vấn đúng như những gì Hứa Trăn đoán trước đó. Thẩm Đan Thanh và Hà Thái đều phát ra “Lời mời diễn kịch” cho Đinh Tuyết Tùng, chẳng qua cấp nhân vật là nam vai phụ.

Còn nam nữ chính của phần thi này thì lại không có ai hỏi thăm.

Đinh Tuyết Tùng do dự một chút, lựa chọn Thẩm Đan Thanh.

Thân phận của ba vị cố vấn này thật sự rất thú vị, một vị là diễn viên chuyên nghiệp (Thẩm Đan Thanh), một vị là đạo diễn chuyên nghiệp (Đặng Đại Diễn), còn có một vị là diễn viên gà mờ thêm đạo diễn gà mờ (Hà Thái).

Đến tốt cùng ai đúng ai sai, lựa chọn như thế nào, là phụ thuộc vào chính các diễn viên.

Phần thi thứ hai là phân đoạn từ “Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện”. So với phần thi của nhóm diễn viên đầu tiên, thì diễn xuất của nhóm này rõ ràng không có gì để khen.

Sau màn trình diễn, cả ba cố vấn đều lựa chọn từ bỏ, không ai trong số họ được chọn.

Ba diễn viên đứng ở trên sân khấu, sắc mặt đều là thất bại xám xịt, lộ ra vẻ mặt không nhìn được.

Đồng thời, điều này cũng khiến một số nhóm diễn viên chưa thi đấu đã cảm thấy vô cùng áp lực.

Phần thi thứ hai kết thúc, người dẫn chương trình một lần nữa đi lên sân khấu, nói: “Phần thi kế tiếp chính là màn trình diễn thứ ba trong ngày hôm nay.

“Mời các bị thưởng thức tác phẩm “Thiên Hạ Vô Tặc”

“Người biểu diễn: Dương An Ni, Hứa Trăn.”

“Ồ ——! !”

Giờ khắc này, bên sân tức khắc vang lên một trận âm thanh hoan hô.

Chờ lâu như vậy, chính là vì phần biểu diễn của Dương An Ni và Hứa Trăn mà thôi!

Thành tích của nhóm này chắc chắn là nhóm được mong đợi nhất của vòng đấu thứ ba.

Dương An Ni cấp A và Hứa Trăn cấp B.

Dù chỉ có hai người nhưng họ lại có chất lượng vàng cao nhất trong 6 nhóm diễn viên.

Nếu nó được hình dung như một bộ phim điện ảnh, thì đây chính là “Chưa bá đã hỏa”. (Chưa phát sóng đã nổi tiếng)

Vài giây sau, ánh đèn bên sân mờ đi, chỉ còn lại những ngọn đèn xung quanh sân khấu là không có tắt.

Trên màn hình lớn, bối cảnh của câu chuyện được giới thiệu ngắn gọn dưới dạng tường thuật, ngay lập tức, hai bóng người một nam một nữ bước ra từ một góc sân khấu, tay cầm túi lớn túi nhỏ chào hỏi.

Đối chiếu với hình ảnh trên màn hình lớn, cả hai giống hệt như vừa bước ra từ một bộ phim điện ảnh..

Tại thời điểm này, nhóm chương trình đã đặc biệt cắt một cảnh quay trực diện cho Hứa Trăn.

Chỉ thấy, hắn mặc một chiếc áo khoác len màu xám, mang theo một chiếc túi đeo chéo thoát nhìn rất rẻ tiền, trên đầu đội một bộ tóc giả dài ngang vai có chút buồn cười.

Nếu không phải nam diễn viên có ngoại hình thật sự tốt, thì chỉ với tạo hình đơn thuần này cũng đủ để bọn họ độn thổ về nhà.

“Chúng ta thật sự mặc kệ tên gốc kia sao?”

Một lúc sau, cả hai đi đến giữa sân khấu, Dương An Ni dừng lại, ngáp ngừng liếc nhìn về phía sau vài lần, rồi duỗi tay tóm

chặt Hứa Trăn, nói: “Hay là chúng ta kêu hấn xuống rồi cùng đi với nhau?”

“Không cần,” Hứa Trăn cười như không cười mà nhìn Dương An Ni, duỗi tay vỗ vỗ đầu vai cô, khẽ cười nói, “Dem tiền của hấn là được rồi.”

Khi hấn nói, đôi mắt tràn đầy ý cười xấu xa, giống như một đứa trẻ đã thành công thực hiện quỷ kế của mình.

Tuy nhiên, nghe hấn nói điều này, Dương An Ni bỗng dưng ngăn ra: “Tiền của hấn đang ở chỗ anh sao?”

Hứa Trăn nhướn mày, chỉ vào túi xách của cô: “Ở chỗ em đó.”

Đồng tử của Dương An Ni co rút lại, lập tức cúi đầu nhìn vào túi xách của mình.

Chợt, cô khó có thể tin mà ngẩng đầu lên, cả giận nói: “Anh trộm tiền của hấn?”

Chương 309: Xung Đột Căng Thẳng

Khác với vẻ căng thẳng và tức giận của Dương An Ni, Hứa Trăn lúc này lại là một bộ vân đạm phong khinh (thờ ơ, hờ hững), không chút hoang mang, ngữ khí bình tĩnh mà giáo biện: “Anh nào có trộm tiền của hấn. Là người ta trộm tiền của hấn, còn anh chỉ đi trộm lại của người ta.”

Trên sân khấu, cả hai đứng đối diện nhau.

Rõ ràng là khoảng cách rất gần, nhưng bởi vì một người đối mặt với ánh sáng, một người lại đứng ở chỗ ngược sáng, dẫn tới Dương An Ni dường như được ánh sáng chiếu rọi, mà Hứa Trăn khi đó, lại ẩn thân trong bóng tối.

Trạng thái biểu diễn của cả hai cũng là một trong một thư giãn, một chặt chẽ, sự đối lập rõ ràng tạo thành một sự tương phản trực quan mạnh mẽ.

Xung đột giữa hai người gần như không cần phải diễn ra, mà nó đã trực diện ngay trước mắt:

Dương An Ni đã quay đầu và muốn làm người tốt, còn Hứa Trăn lại tà tâm như cũ, vẫn muốn làm tặc.

Chỉ với một số câu thoại đơn giản, nhưng lại khiến đoạn diễn được đẩy lên, vô cùng gây ấn tượng.

Khán giả còn chưa nhìn ra mùi vị, nhưng ba vị cổ vấn bên dưới đã âm thầm khen một tiếng tốt cho hai vị diễn viên.

Trên sân khấu, cuộc cãi cọ giữa hai người vẫn tiếp tục.

“...Anh trộm tiền của hần, chẳng khác nào là đang hủy hoại con người hần!”

“Hoàn toàn ngược lại,” Hứa Trăn túm lấy cánh tay của Dương An Ni, vẻ mặt không để bụng, nói, “Anh là đang để cho hần thấy được cuộc sống này.”

Dương An Ni vừa lo lắng vừa tức giận, nhưng cánh tay lại bất đắc dĩ bị nắm lấy, cho nên đành phải nhẫn nhịn mà ân cần thuyết phục: “Tên ngốc này, không biết tự bảo vệ bản thân, cũng không biết đề phòng người khác...”

“Chính vì vậy, anh mới dạy cho hần một bài học về cuộc sống.” Hứa Trăn vẻ mặt đương nhiên, nói, “Tại sao hần không biết tự bảo vệ bản thân? Tại sao lại không biết đề phòng người khác?”

“Còn em, vì sao cứ muốn để cho hần làm một tên ngốc?”

Hứa Trăn nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Dương An Ni, vẻ mặt giống như đang rao giảng đạo lý: “Em không nói sự thật về thế giới này cho hần biết, đây là ở lừa gạt hần.”

“Cho nên chúng ta lấy của hần chút tiền, xem như học phí cho bài học ngày hôm nay, nói gì đi nữa, lừa gạt mới là thứ xấu xa nhất.”

Nhìn thấy Hứa Trăn ngụy biện bằng tà thuyết nghe thì đúng lý hợp tình như vậy, một số khán giả bên dưới liền không nhịn được mà cười thành tiếng.

Một bên Thẩm Đan Thanh thấy thế, cũng là có chút dở khóc dở cười.

Hứa Trăn có một khuôn mặt của người tốt.

Này có lẽ là do trời sinh, cũng có lẽ là bởi vì tâm sinh tướng.

Tuy nhiên, khi hần dùng gương mặt như vậy đi đóng một người xấu, tác động đánh sâu vào thị giác của người xem, có

đôi khi còn mãnh liệt hơn là một người trời sinh hung tướng.

Nghĩ như vậy, Thẩm Đan Thanh hơi nhích người về phía trước, tựa hồ muốn nhìn rõ hơn màn biểu diễn trên sân khấu.

Trên sân khấu, trạng thái của Hứa Trăn nhìn qua vô cùng thoải mái.

Cho dù là Dương An Ni khiếp sợ với nụ cười xấu xa khi trộm tiền của hắn, hay là giả biện “Trộm tiền xem như học phí dạy học cho tên ngốc”, tất cả đều có vẻ không nhanh không chậm, đúng lý hợp tình.

Chính cái “Xuất khẩu thành thơ”, miệng lưỡi xảo biện, cùng với vẻ mặt bối rối của Dương An Ni, khi kết hợp lại, trông vô cùng vui mắt.

Nhưng mà trên thực tế, trạng thái tinh thần của Hứa Trăn căng thẳng hơn nhiều so với vẻ ngoài của hắn

——biểu hiện của Dương An Ni vượt xa dự tính của hắn.

Điểm đột phá về cảm xúc của cô ấy trong câu chuyện vẫn chưa đến, nhưng với một cảnh ngắn và không có gì nổi bật vừa rồi, Dương An Ni đã thể hiện với chất lượng diễn xuất khá cao.

Thuần thực, lão luyện, rơi tự nhiên.

Đó không phải là điều mà một diễn viên ở độ tuổi của cô ấy có thể làm.

Điều này có thể là do vai “nữ đạo chích” trong phim rất hợp với lối diễn của cô, hoặc cũng có thể do cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi lên sân khấu, do đó, độ hoàn hảo gấp đôi so với ngày thường.

Bất kể lý do là gì, sự thể hiện của Dương An Ni ở mức độ này đã tạo thành một cú đả kích cho các phần thi phía sau trong chương trình “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.

Cũng may, khả năng chịu đựng áp lực của Hứa Trăn có thể vượt xa so với các bạn cùng lứa tuổi.

Trước màn trình diễn xuất sắc của đối thủ, hắn không những không cảm thấy rụt rè mà thậm chí còn tỏ ra bùng bùng phấn chấn.

Hứa Trăn theo bản năng mà quan sát diễn xuất của Dương An Ni, chậm rãi thu liễm vết rìu đục trên người mình, lấy trạng thái tự nhiên để tiếp tục màn biểu diễn.

“.....”

“..... Em đang nói nhằm cái gì vậy, uống lộn thuốc sao? !”

Sau một phen đối thoại, nam chính rốt cuộc cũng bị lời nói của nữ chính chọc đến tức giận, Hứa Trăn liền hạ giọng quát: “Em có biết, suốt một đoạn đường này, anh vẫn luôn đè nén lửa giận trong người hay không?”

Dương An Ni bị hấn giáo huấn đến cúi đầu, nhưng biểu tình quát cường trong mắt vẫn như cũ, hiển nhiên là không đồng ý cách nói của đối phương.

“Em thực sự cho rằng chính mình là người tốt sao?”

Hứa Trăn xoa eo, khuôn mặt sớm đã không còn bình tĩnh thoải mái như mới vừa rồi, mà vẻ có hơi dữ tợn vằn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em là tặc!”

Nghe thấy ba chữ này, Dương An Ni đột nhiên ngược mắt lên.

Ánh mắt cô khẽ động, thân thể hơi hơi run rẩy.

Làm như thẹn quá thành giận, cũng làm như nơi nội tâm mềm mại nhất bị đâm một nhát đau đớn.

Chương 310: Thua! !

Mà ánh mắt của Hứa Trăn khi nhìn cô, lại không có một chút dao động, tức giận nói: “Em là trộm, cả đời cũng chính là trộm!”

“Làm lại nhiều chuyện tốt cũng tẩy không sạch đôi tay dơ bẩn này!”

“Hiện tại mới nhớ đến việc dừng tay? Có ý nghĩa sao? Em cho rằng mình có thể tẩy sạch lương tâm sao? !”

Dương An Ni ngửa đầu, hốc mắt hơi hơi phấp hờng, môi run rẩy nói: “Anh đã nói đủ chưa?”

“Còn chưa đủ!” Hứa Trăn không hề lảng tránh ánh mắt của cô, thấp giọng quát, “Đời này em không thể trở mình, kiếp sau

cũng đừng nghĩ!

“Đời đời con cháu đều đừng nghĩ!”

“Bang!”

Hắn chưa kịp nói xong, Dương An Ni đã lấy trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa tay đập vào mặt hắn, tức giận nói: “Cho anh! Tất cả đều cho anh!”

“Hai ta coi như thanh toán xong!”

Dứt lời cũng không quay đầu lại, xoay người liền đi.

Hứa Trăn một tay đem cô túm trở về, đột nhiên ấn cô lên tường, trong mắt tràn đầy tức giận và thất vọng: “Vì cái gì! Em đây là vì cái gì? ! Mau nói rõ ràng cho anh! !”

Giờ khắc này, sự căng thẳng của toàn cảnh đã lên đến đỉnh điểm.

Bên phía sân khấu, nhiều khán giả ngồi hàng ghế sau đã theo bản năng mà đứng dậy.

Nữ tặc do Dương An Ni thủ vai nhất quyết muốn rửa tay không làm, nhưng nam tặc do Hứa Trăn thủ vai lại không có cách nào có thể lý giải được.

Mâu thuẫn giữa hai người đã lớn đến mức không thể hòa giải.

Trận xung đột này, người tạo ra là nữ chính, nhưng người kích phát lại là nam chính.

Một lời vừa rồi của Hứa Trăn, cảm xúc tầng tầng đi lên, tiết tấu từng bước ép sát.

Không chỉ có đem mâu thuẫn giữa hai người bẻ ra, xé nát và bày ra trước mặt mọi người, đồng thời cũng đem góc nhìn của khán giả tập trung lên người nam chính.

Trong lòng của mọi người lúc này đều giống như nam chính, bức thiết mà muốn biết: Nữ tặc rửa tay nhất quyết không làm, rốt cuộc là vì cái gì?

Giờ này khắc này, trên sân khấu.

Dương An Ni bị Hứa Trăn ấn ở trên tường, lệ quang trong mắt phản chiếu dưới ánh đèn sân khấu, hồi lâu không nói.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng cô cũng hít một hơi thật sâu, run rẩy mở ra đôi môi hơi khô khốc, nhẹ giọng nói: “Bởi vì tôi mang thai con của anh.

“Tôi muốn tích chút cho con của mình.”

Lời vừa nói ra, biểu tình của Dương An Ni vẫn quật cường, cố chấp như trước, tuy nhiên nước mắt khó có thể kìm chế mà theo khóe mắt tràn ra, thút thít không thể phát ra tiếng khóc nức nở, nói “Có thể chứ?”

“Ngô.....”

Bên sân, một trận âm thanh nổi lên từ bốn phía.

Bộ phim “Thiên Hạ Vô Tặc” đã ra mắt được vài năm, cho nên chắc hẳn nhiều bạn trẻ vẫn chưa xem qua.

Nhưng mà, vô luận là xem qua, hay là chưa xem qua, thì giờ khắc này, đều bị ảnh hưởng bởi diễn xuất của Dương An Ni, đều cảm thấy bước chuyển biến bất thành linh này làm cho nội tâm đau đớn.

Khán giả không phải tặc, nhưng lại rõ ràng mà cảm nhận được hồ thẹn cùng giãy giụa trong lòng của nữ chính.

Không ai sinh ra đã là người xấu, dù xấu đến đâu thì trong lòng họ cũng có một điểm yếu mềm.

Mà sinh mệnh bé nhỏ đến bất ngờ này đã trở thành cọng rơm cuối cùng phá vỡ tâm lý phòng bị của nữ chính.

——Cô ấy mang đầy mặc cảm vì bản thân là một tên trộm, và cô ấy không muốn đứa con của mình giống như cô ấy, sinh ra đã là một tên trộm.

.....

Ở phía sân khấu, cô vẫn Đặng Đại Diễn nhìn thấy cảnh này, liền không khỏi thở dài tiếc nuối.

Phong độ vừa rồi của Hứa Trăn rất tốt, điều này mang đến cho ông ta một bất ngờ lớn.

Hai người đã từng hợp tác với nhau trong hai bộ phim truyền hình là “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” và “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”. Cho nên, Đặng Đại Diễn là người biết rõ ràng nhất, trong một năm qua, Hứa Trăn đã có bao nhiêu tiến bộ.

Nhưng mà, tiến bộ như thế nào, thì chung quy vẫn kém hơn Dương An Ni nữa bước.

—— không phải vấn đề thiên phú, cũng không phải vấn đề kỹ xảo.

Thuần túy chính là vì kinh nghiệm của hắn quá ít, cho nên không có cách nào hòa nhập vào toàn đoạn, rơi thả tự nhiên.

Giữa diễn viên và nhân vật luôn có một khoảng cách.

95% thời gian trở lên, biểu hiện của Hứa Trăn và Dương An Ni không có nhiều điểm khác biệt, nhưng chính vì 5% chênh lệch còn lại đã quyết định hắn là một người trẻ có tiềm lực mà Dương An Ni thì đã là diễn viên thành thực.

Giống như mấy giây thể hiện vừa rồi của Dương An Ni, chính là độ cao mà Hứa Trăn chưa thể chạm tới.

.....

Trên thực tế.

Giờ khắc này, bản thân Hứa Trăn cũng đồng dạng ý thức được điểm này.

Khi hắn nghe Dương An Ni nói câu “Có thể chứ?” với giọng điệu run rẩy và hèn mọn, hắn đã biết mình thua.

Nguyên nhân do đâu, và tại sao đến giờ hắn vẫn chưa thể thực hiện được khoảnh khắc nổi bật như vậy, điều đó cần được phân tích ở phần sau.

Mà hiện tại đứng trên sân khấu này, dù có thất vọng đến đâu, hắn cũng phải hoàn thành phần trình diễn một cách viên mãn.

Bên sân, một đoạn nhạc du dương vang lên, vẻ mặt phần nộ của Hứa Trăn như bị đông cứng lại.

Hắn há miệng thở dốc, sau một lúc lâu, một câu cũng chưa nói ra.

“Em vẫn luôn gạt anh...”

Ánh mắt của Hứa Trăn rõ ràng ảm đạm xuống, hắn khàn khàn giọng nói: “Em cảm thấy anh không xứng đáng làm cha có đúng không?”

Dương An Ni không nhìn hắn, chỉ rũ đầu, nói: “Anh không xứng, tôi cũng không xứng.

“Nhưng con chúng ta không thêm sinh ra đã là trộm.”

Sau khi những lời này được nói ra, cả hai đều rơi vào im lặng.

Nước mắt của Dương An Ni lần lượt rơi xuống như hạt vỡ, trong khi Hứa Trăn quay đầu ủ rũ và không nói gì.

Sau hơn mười giây, đèn bên lễ bật sáng trở lại, thông báo chính thức kết thúc toàn bộ màn biểu diễn.

Mà khán giả bên dưới lại giống như vừa tỉnh dậy sau cơn mơ.

Chương 311: Vô Cùng Tán Thưởng

Sự im lặng trong hội trường kéo dài khoảng mười giây.

Mãi cho đến khi nhạc trong vở kịch được chuyển thành đoạn kết của chương trình, người dẫn chương trình trong bộ vest và giày da trở lại sân khấu, khán giả mới hậu tri hậu giác rút lui khỏi cảm xúc, ánh mắt tràn đầy phấn khích, không ngừng vỗ tay reo hò cho hai vị diễn viên.

Quá xuất sắc!

Đây mới là ý nghĩa chân chính của “Phái Diễn Xuất mới” !!

Sau khi tiếng vỗ tay của khán giả lắng xuống, người dẫn chương trình nhắc micro lên và vừa định nói điều gì đó với khán giả, nhưng Đặng Đại Diễn đã mở miệng trước đối phương một bước, ông ta nói: “Đây là màn trình diễn xuất sắc nhất từ lúc bắt đầu chương trình tới giờ.”

Trên sân khấu, Hứa Trăn và Dương An Ni đã vô cùng sửng sốt khi nghe những lời đó, hai người nhanh chóng cúi đầu cảm ơn Đặng đạo.

Đặng Đại Diễn mỉm cười với hai người họ, sau đó nhìn về phía người dẫn chương trình đã bị bỏ lơ trước đó, nói: “Tôi có thể bắt đầu đoạt người không?”

“Ha ha ha.....” Bên sân, khán giả nghe vậy liền cười vang.

Người dẫn chương trình không khỏi dở khóc dở cười: “Đặng đạo, về phần đoạt người, ngài cũng không thể không để ý đến

tiên hạ thủ vi cường (nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh).

“Ngài vẫn nên chờ một chút, đợi nhóm cổ vấn đánh giá sơ qua diễn xuất của hai diễn viên rồi mới nói tiếp.”

Đặng Đại Diễn đương nhiên cũng biết tiết tấu của chương trình, một câu vừa rồi, bắt quả chỉ là nói đùa chút thôi.

Ông đẩy đẩy mắt kính, nói: “VẬY trước tiên ta sẽ nói một hai câu.”

Sau khi nói xong, ánh mắt của ông đảo quanh Hứa Trăn và Dương An Ni, rồi mới tiếp tục: “CÓ một số điều khán giả có thể không nhận ra, nhưng tôi nhất định phải chỉ rõ.

“Trên sân khấu vừa rồi, hai diễn viên đều tràn đầy cảm xúc, nhưng từ đầu đến cuối đều không có hô to cuồng loạn, mà là vẫn luôn ở đề nặng thanh âm nói chuyện, biên độ động tác cũng hạn chế trong phạm vi rất nhỏ.

“Tại sao phải làm như vậy?”

Đặng Đại Diễn chỉ vào sân khấu phía sau bọn họ và nói, “Bởi vì họ là hai “tên trộm”, trong sân ga lại có quá nhiều người lui tới, cho nên không thể gây quá nhiều sự chú ý.

“Về điểm này, tiểu Hứa xử lý rất tốt.” Đặng Đại Diễn chống cằm, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Hứa Trăn, nói tiếp: “Hắn không những không la hét, mà thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt liếc nhìn bốn phía, tựa hồ xem thử có người nào đang chú ý họ hay không.

“Chính những chi tiết nhỏ như thế này, sẽ giúp khán giả dễ dàng tin rằng những gì đang diễn ra trên sân khấu là thật, không phải là một vở kịch.

“Đối với người trẻ tuổi, có thể làm đến mức độ này đã là rất tuyệt”

Lời này vừa ra, khán giả bên sân tức khắc bùng tỉnh.

Vừa mới xem thật sự còn không để ý, chỉ là thắc mắc tại sao lúc hai người họ nói chuyện cứ luôn dè dặt, cẩn thận như vậy, nhưng tổng thể khiến cho người bên ở bên dưới vô cùng thoải mái.

Hiện tại, Đặng đạo giải thích như vậy, mới phát hiện nguyên lai là nguyên nhân này.

Ở phía bên kia, cố vấn Hà Thái nói tiếp lời của Đặng Đại Diễn: “Thêm một điểm nữa, chính là trang phục của hai người.”

Hà Thái phát tay chỉ về phía hai người, nói: “Hai người trẻ tuổi, tuấn nam mỹ nữ, nhưng vì để diễn vai “đạo tặc” này mà cả hai đều ăn mặc hết sức mộc mạc, trang điểm cũng nhẹ nhàng, đứng ở giữa sân ga lại vô cùng ăn ý, thật sự rất tốt.

“Làm người nhìn không ra diễn, đây mới gọi là tinh thần chuyên nghiệp của diễn viên.”

“.....”

Thẩm Đan Thanh yên lặng chờ hắn ta nói xong rồi mới nói: “Đặng đạo và Hà đạo đã đánh giá từ phương diện hoàn cảnh đến phương diện tạo hình, cho nên tôi sẽ tập trung nhận xét về phương diện diễn xuất.”

Nói xong, cô hắng giọng một cái: “Phân đoạn cuối cùng của Dương An Ni, tôi cảm thấy có thể lấy nó để làm tư liệu giảng dạy ở trường học.

“Diễn khúc cấp giáo khoa, “Trầm mặc bùng nổ” cấp giáo khoa.

“Ngay cả khi không suy xét về độ tuổi của cô ấy, tôi vẫn sẽ đánh giá phần trình diễn này cao nhất có thể.”

Nghe thấy những lời này, Dương An Ni không khỏi che miệng.

Trời ạ..... Có tốt như vậy sao?

Thụ sủng nhược kinh!

Vừa rồi dưới sự truyền cảm hứng của Hứa Trăn, cô cũng cảm thấy mình diễn cực kỳ tốt, nhưng lại không nghĩ tới có thể được sự khen ngợi cao như vậy.

“Thực sự, thời điểm đó là một bước ngoặt rất lớn đối với cả hai nhân vật.”

Thẩm Đan Thanh tinh tế mà giải thích: “Nữ tặc rút cuộc nói ra bí mật chuyện bản thân mang thai, lập tức từ hình tượng quật

cường chuyển sang yếu ớt.

“Cho nên, cái câu cuối cùng ‘ có thể chứ ’, đã từ tranh luận biến thành yếu thế, từ cố chấp, cứng rắn biến thành lời oán trách đối với người yêu.

“Vừa rồi tôi nói Dương An Ni diễn tốt, không phải vì cô ấy khóc, mà là vì cô ấy đã diễn cảnh này vô cùng nhuần nhuyễn, gãi đúng chỗ ngứa.

“Khán giả có thể dễ dàng bị lây nhiễm bởi cảm xúc này của cô ấy.”

Nói xong, cô quay đầu nhìn Hứa Trăn ở bên cạnh: “Tôi lại nói nói nam tặc.

“Nam tặc nghe nói bản thân sắp làm cha, thì ngay lập tức xuất hiện cảm xúc “Tự biết xấu hổ”

“Trước đó, hắn cho rằng bản thân làm tặc là một chuyện đúng lý hợp tình, nhưng cuối cùng lại chất vấn nữ tặc “Em cảm thấy anh không xứng đáng là cha sao?”. Đây thật ra là hắn đang tự chất vấn bản thân mình không xứng.”

Thẩm Đan Thanh nhìn về phía Hứa Trăn, nói tiếp: “Nhưng trong phân đoạn cuối cùng này, tiểu Hứa lại thiếu mất cảm giác áy náy này, khiến cho cảm xúc bị thiếu sức nóng lan tỏa.

“Tình thương của mẹ như nước, tình thương của cha như núi, khi một người đàn ông đối mặt với đứa con của mình, trạng thái của anh ta hoàn toàn khác với “Về đơn độc lang bạt”, lúc đó, anh ta sẽ bắt đầu nhận ra một trách nhiệm to lớn đang đè nặng trên vai.

“Điều cậu thiếu chính là tinh thần trách nhiệm này.

“Quá trẻ không phải là cái cớ, diễn viên là phải đột phá tuổi tác, đột phá thân phận, lý giải cuộc sống của người khác.”

Chương 312: Tổ Đội Của Thẩm Đan Thanh

Hứa Trăn nghe xong những lời này, vẻ mặt ngưng trọng, cực kỳ thành khẩn gật đầu, nghiêm túc suy nghĩ những gì vừa mới nghe được.

Thẩm Đan Thanh thấy thế, hướng Hứa Trăn nhẹ nhàng cười, nói: “Đương nhiên, tôi không phải nói cậu diễn xuất không tốt.

“Chỉ có điều, tôi nghĩ giới hạn của cậu còn nhiều hơn thế.

“Có rất nhiều thứ không phải cậu làm không được mà chỉ là do cậu không biết, cho nên không cần quá suy xét.

“Những điều này không phải là thứ mà sách vở có thể dạy cậu, cũng không phải là thứ tự mình kéo xuống, đây nhất thiết phải có người đứng ra chỉ điểm.

“Đó là ý nghĩa thật sự của người làm cố vấn.”

Hứa Trăn giống như đang suy tư cái gì, đối với sự chỉ dẫn của Thẩm Đan Thanh, hẳn vô cùng biết ơn tận đáy lòng.

Một lúc sau, các cố vấn đề đã đáng giá xong xuôi, người dẫn chương trình nói: “Vừa rồi ba người xem xong màn biểu diễn, các vị có vừa ý với diễn viên nào không?

“Nếu có, vui lòng đưa ra lời mời diễn kịch cho diễn viên.”

Vừa nói xong những lời này, Hà Thái liền lập tức lật thẻ bài, bên trên còn viết hai chữ “An Ni” to tướng, cười nói: “Dương An Ni tiểu thư, xin hỏi cô có nguyện ý về chiến đội của tôi, làm nữ chính hay không?”

Bên kia, Đặng Đại Diễn cũng đưa ra tấm thẻ bài trong tay, nói: “Tôi cũng chân thành mời Dương An Ni về đội của ta làm nữ chính.”

Đặng Đại Diễn quay đầu lại, cười hì hì nói: “Mặt khác, tôi sẽ tiết lộ một chút, bộ kịch của Hà Diễn là kịch nam chủ, cho nên vai nữ chính bên đó, khả năng không quá xuất sắc.

“Còn bộ kịch trong tay tôi, chính là kịch nữ chủ...”

“Đặng đạo!” Hà Thái ở bên cạnh thập phần bất mãn mà giấy đành dặt: “Sao ngài có thể nói như thế?

“Tôi đây cũng muốn phun tào, nữ chính của Đặng đại diễn cũng không phải nhân vật bình thường, chỉ sợ nữ hài nhi sẽ không đồng ý diễn!”

“Ha ha ha ha ha.....” Khán giả nhìn thấy ban cố vấn đang phá đám nhau thì liền bật cười vô cùng thoải mái.

Thẩm Đan Thanh rất có hứng thú mà nhìn hai người tranh giành Dương An ni, trong khi cô lặng lẽ nhìn Hứa Trăn, người đang bị bỏ quên, nói: “Tiểu Hứa, cậu có đồng ý về đội của tôi hay không?”

Hứa Trăn hơi hơi sững sốt.

Vừa mới Thẩm Đan Thanh rõ ràng khen Dương An Ni nửa ngày, như thế nào cuối cùng lại muốn lựa chọn mình?

Thẩm Đan Thanh nhìn thấy biểu tình của hắn, xua xua tay, cười nói: “Thật đáng tiếc, kịch bản trong tay của tôi là kịch nam chủ, không có nữ chính.

“Cho nên đành phải nhịn đau mà nhường Dương An Ni cho người khác.”

Nói đến đây, cô nhíu mày, tay chống cằm nói: “Cậu tới đội của ta, Thẩm lão sư nhất định sẽ giúp cậu thắng một trận lớn?

“Cậu đi theo tôi, thì tôi có thể bảo đảm, cậu sẽ bắt được chức quán quân của mùa giải năm nay?”

Nghe câu khẳng định như thế, Hà Thái lập tức không cam lòng yếu thế nói: “An Ni, nếu như em đồng ý về đội của tôi, tôi cũng có thể bảo đảm bắt về chức quán quân năm nay cho em?”

Đặng Đại Diễn ở bên cạnh cũng không chút khách khí mà vạch trần: “Cậu không thể nói là “Mang chức quán quân về cho An Ni” mà phải là “An ni mang chức quán quân cố vấn” về cho cậu.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Cuộc tranh luận của ban cố vấn càng thêm gay gắt, tiếng cười ở hiện trường cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Cuối cùng sau khi trải qua một phen do dự, Dương An Ni lựa chọn về đội của Đặng Đại Diễn, còn Hứa Trăn thì vui vẻ chấp nhận lời mời của Thẩm Đan Thanh.

Đinh Tuyết Tùng, người đã tiến vào đội của Thẩm Đan Thanh trước hắn một bước, cũng đang cố nén cảm xúc trong mắt, nhìn vào máy quay với biểu tình vô cùng “chờ mong”

A, cuộc sống này, tất cả đều phụ thuộc vào diễn xuất.

Diễn viên, nếu không có bất kỳ kỹ năng tay nghề nào, thì thực sự không dễ dàng hòa hợp trên thế giới này.

.....

Thể lệ vòng thứ tư của cuộc thi là: mỗi cổ vấn sẽ dẫn dắt 3 thí sinh hoàn thành một đoạn quay điện ảnh ngắn, sau đó ban giám khảo chuyên môn cùng khán giả sẽ đánh giá ưu nhược của ba tổ đội.

Tất cả các thí sinh trong tổ thắng cuộc đều có thể tiến thẳng vào chung kết, còn người trong tổ thứ hai và thứ ba thì chỉ có một người có thể thăng cấp.

Đêm đó, sau khi cả 6 phần thi đã kết thúc, danh sách đối đầu tiếp theo cũng đã được xác định.

Ba diễn viên trong nhóm Thẩm Đan Thanh là Hứa Trăn và Tề Khôi ban đầu được xếp hạng B, còn lại là Đinh Tuyết Tùng được xếp hạng C;

Các diễn viên trong nhóm Hà Tahis là Trương Sam, người ban đầu được xếp hạng A, Bành Vũ Ninh, người được xếp hạng B và Thẩm Đường, người được xếp hạng C;

Mà đội hình của nhóm Đặng Đại Diễn rõ ràng là lộng lẫy nhất trong ba nhóm: Dương An Ni và Đồng Hải Dương, ban đầu được đánh giá là hạng A và Lưu Tễ Nguyệt, người ban đầu được đánh giá là hạng B.

Về phần kịch bản của từng tổ đội sẽ được công bố đến khán giả trong kỳ ghi hình lần sau.

Thậm chí, các diễn viên, đêm đó mới nhận được kịch bản của mình.

“Đầu Danh Trạng? ?”

Hứa Trăn nhìn kịch bản vừa nhận được và cảm thấy hơi kinh ngạc.

Tất nhiên hẳn đã xem qua bộ phim này, câu chuyện được chuyển thể từ “Thứ Mãn Án”, một trong bốn tứ đại kỳ án cuối đời nhà Thanh.

Là một bại tướng trong triều đình, nam chính thất bại trong việc trấn áp bọn cướp, thay vào đó lại trở thành huynh đệ với

trùm thổ phỉ.

Sau khi lên nắm quyền, hắn lại thất tín bội nghĩa, tàn sát binh lính đầu hàng, bắt thê thất của huynh đệ, hơn nữa còn gài bẫy, hại chết huynh đệ. Cuối cùng hắn bị ám sát vào ngày nhậm chức thống đốc Lương Giang.

—— Có thể nói hắn hoàn toàn là một nhân vật phản diện.

Trong hai năm qua, Hứa Trăn cũng lần lượt đóng nhiều vai phản diện.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một nam chính trong “Đầu Danh Trạng” lại có giả thiết nhân vật tệ đến vậy.

Làm cách nào có thể nắm bắt tâm lý của một người độc ác từ trong xương cốt?

Hứa Trăn không khỏi lâm vào trầm tư.

Chương 313: Kịch Nói Hải Đường

Có một phần may mắn là, lần này tổ chương trình không yêu cầu phải biểu diễn trực tiếp trên sân khấu, mà là quay một đoạn phim ngắn dạng điện ảnh, bởi vậy mà thời gian bên phía chương trình cho các tổ đội chuẩn bị cũng rất dư dả.

Hơn nữa, lần biểu diễn này có cố vấn (Lão sư) chỉ đạo, nên sẽ không có quá nhiều thắc mắc.

Thẩm Đan Thanh là một vị tiền bối mà hắn vô cùng ngưỡng mộ, vì vậy, Hứa Trăn thật sự đang rất chờ mong những kinh nghiệm và kiến thức mà hắn có thể học hỏi Thẩm lão sư.

...

Sáng chủ nhật, Hứa Trăn từ Tiên Đường về tới thủ đô.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp tới trường học thì đã nhận được tin nhắn từ Thẩm Đan Thanh: “3 giờ chiều, đến nhà hát Hải Đường tìm tôi.”

Hứa Trăn trong lòng vui vẻ.

Nhanh như vậy đã có thể nhận được chỉ đạo sao?

Không biết Thẩm lão sư tính toán dạy ta cái gì?

Lúc này hắn đang ngồi trên xe thương mại do công ty cử đi đón, sau khi nhận được thông tin, hắn lập tức đưa nội dung cho Kiều Phong đang ngồi ở ghế sau cùng mình.

Kiều Phong cũng rất coi trọng cơ hội hợp tác với Thẩm Đan Thanh, cho nên quyết định không vội quay về trường học, mà mang theo Hứa Trăn tranh thủ đem hắn thu thập một phen, cố gắng để lại ấn tượng tốt cho các đại lão.

Buổi chiều 2 giờ rưỡi, Hứa Trăn đã đến trước cửa nhà hát Hải Đường, sớm hơn nửa tiếng.

Đây là nơi ở của Xã kịch nói Hải Đường Kinh Thành, đồng thời nó cũng là một trong số ít các nhà hát cao cấp ở thủ đô.

Về phần Xã kịch nói Hải Đường, Hứa Trăn cũng chỉ có một chút hiểu biết.

Bởi vì, sư huynh Tổng Úc nhà mình đã từng là diễn viên của Xã kịch nói Hải Đường, theo lời vênh váo hồng hồng của đôi phương, hắn ta đã từng là “trụ cột” của xã kịch này.

Nghe Tổng Úc giới thiệu, đây là đội kịch do các cựu sinh viên của Trung Hý thành lập. Hầu hết các thành viên chính là sinh viên của Trung Hý, con cháu của một số diễn viên kịch nổi tiếng, hoặc một số người yêu thích kịch và đa số họ đều tương đối trẻ.

Vị thế của Xã kịch nói Hải Đường trong ngành không cao, nhưng mức độ nổi tiếng của nó trong giới kịch lại rất cao.

Bởi lẽ, các tác phẩm mới của các nghệ sĩ nổi tiếng thường thích lấy một “phiên bản thanh xuân” ở đây trước, và các đoàn kịch nước ngoài cũng thích đến đây để thử biểu diễn, thăm dò phản ứng của khán giả.

Do đó, có thể thường xuyên xem các bộ phim mới ở đây, và cũng có thể thường xuyên thấy những gương mặt mới toanh.

Đây là một kịch xã tiên phong rất năng động, nơi đây thú vị dành cho những người hâm mộ phim truyền hình.

Sau khi đăng ký ở lối vào nhà hát, Hứa Trăn theo hướng dẫn của tin nhắn văn bản đến văn phòng mà Thẩm Đan Thanh gửi tới.

Gõ cửa rồi đi vào phòng, hắn thấy tất cả mọi người trong phòng đều đang nhìn về phía mình, nhưng Thẩm Đan Thanh không có trong số đó.

Trong đó có một người đàn ông trung niên ngồi bên cửa sổ nhìn thấy Hứa Trăn, rồi nhanh chóng đứng dậy đón, cười nói: “Tiểu Hứa, đúng không? Xin chào, xin chào.”

Nói xong liền dẫn Hứa Trăn đến ghế sofa dựa vào tường ngồi xuống, nói: “Thẩm lão sư đã đi chỗ xã trưởng của chúng ta. Ước chừng sẽ sớm trở lại, cậu cứ ở chỗ này chờ một lát.”

Hứa Trăn cười cảm ơn, rồi yên lặng ngồi trên sofa.

Nhưng mà đợi một thời gian, Thẩm Đan Thanh vẫn chưa trở về.

Cảm nhận được ánh mắt dò xét cố tình có, vô tình có, của những người xung quanh đang nhìn về phía mình, hắn liền lặng lẽ lấy từ trong cặp ra tập kịch bản “Đầu Danh Trạng” lật giở một chút, định đọc thêm vài lần nữa để phân tích nhân vật thật tốt.

...

Mà cùng lúc đó.

Thẩm Đan Thanh đang ở trong văn phòng của xã trưởng, hai bên giảng co qua lại.

“Đan thanh tử, thật không phải tôi không cho chị mặt mũi.....”

Người đàn ông trung niên với thân hình béo ục ịch cạo bộ tóc giả dày cộp và nói với vẻ mặt lo lắng: “Chỉ còn 20 ngày nữa, lại muốn biểu diễn trên sân khấu? Điều này thật quá khó xử?

“Hải Đường này của chúng tôi tuy không thể so với tài năng của chị, nhưng dù sao cũng là đoàn kịch chính thức.

“Khán giả mua vé xem diễn kịch, chúng tôi phải có trách nhiệm với khán giả, không thể làm lung tung...”

“Chuyện này sao có thể coi là lung tung?” Nghe hắn ta nói vậy, Thẩm Đan Thanh cãi lại, “Tôi đã theo dõi vở kịch mới của cậu, từ lúc nhận kịch bản đến khi công chiếu chỉ mất 35

ngày, nên tôi đã dẫn tiểu Hứa đi theo luyện tập 20 ngày, hơn nữa chỉ đóng một vai phụ trong đó mà bảo không được sao?

“Cậu phải tin tưởng tôi, nhìn thấy đứa trẻ kia, cậu liền biết, hẳn đặc biệt thông minh, một ngày học của hắn bằng ba ngày của người khác, cho nên thời gian 20 ngày này, quả thật đã rất dư dả rồi.”

Xã trưởng bữu môi, nói: “Thảm lão sư, có thể giống nhau sao?

“Các thành viên của chúng tôi đều là những diễn viên kịch dày dặn kinh nghiệm. Còn đứa trẻ mà chỉ nói với tôi là một diễn viên truyền hình.

“Nếu cậu ấy đi theo tập luyện, tôi phải dạy cậu ấy những kỹ năng cơ bản. Làm sao có thể học được cái này trong 20 ngày?”

Khi hai người đang tranh cãi thì một cô gái trẻ gõ cửa tiến vào và nói với xã trưởng: “Xã trưởng, các vị khách từ Hùng Liên Bang đã đến. Họ đang ở trong phòng khách, hiện tại phiên toái ngài đi qua một chuyến.”

Xã trưởng gật gật đầu, nói: “Được rồi, tôi lập tức qua đó, cô cứ bảo những người khác đi trước.”

Dứt lời, hắn xin lỗi mà nhìn về phía Thảm Đan Thanh, nói: “Tỷ, tôi thực sự có việc gấp, cáo tội rồi đi một chút, lát nữa chúng ta thương lượng tiếp.

“Đứa trẻ mà chị vừa nhắc tới, hiện tại cứ để cậu ta đi làm quen với tình huống bên trong xã kịch, có thể tham gia tập luyện, trừ bỏ lên sân khấu thì cái gì cũng được.”

Dứt lời, xã trưởng đứng dậy, bước chân vội vàng mà rời khỏi văn phòng.

Chương 314: Làm Quen Với Kịch Nói

Nhìn bóng dáng rời đi của xã trưởng, Thảm Đan Thanh ngồi ở trong văn phòng, nhin không được mắt tròn trăng.

Cô là chỉ đạo diễn xuất được xã trưởng mời trên cơ sở quan hệ cá nhân. Xã kịch Hải Đường này từ trên xuống dưới đều tôn trọng cô, nhưng lại không có quyền quyết định để nói chuyện.

Kế hoạch ban đầu của Thẩm Đan Thanh là dùng thời gian này để nhồi nhét Hứa Trăn vào đoàn kịch.

Một mặt, để hần làm quen với không khí biểu diễn của vở kịch trên sân khấu, mặt khác, để hần cảm nhận được kết cấu độc đáo do màn trình diễn được luyện tập ngày đêm, một cách gần gũi nhất.

Trên sân khấu của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, Thẩm Đan Thanh đã tận mắt chứng kiến hiệu suất luyện tập của Hứa Trăn.

Đứa trẻ này nhập diễn rất nhanh, hơn nữa khả năng nhớ lời thoại cũng thuộc vào hàng thiên tài.

Kịch bản nằm trong tay hần, và trên cơ bản nó đã sẵn sàng để trình diễn trên sân khấu trong vài phút nữa.

Hiệu suất như vậy thật sự khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Loại khả năng tiêu hóa kịch bản này dĩ nhiên thuộc về thiên phú dị bẩm, nhưng nếu mọi thứ cứ tiếp diễn như thế này, hần rất dễ phát triển ra một loại quán tính.

—— qua loa đại khái và không thể học hỏi.

Thẩm Đan Thanh suy đoán, hiệu suất này không thấp đối với trường hợp Hứa Trăn tham gia quay phim truyền hình, hần tuyệt không phải kiểu người thường xuyên bị NG cảnh quay, khiến cho quá trình quay phim diễn ra khó khăn.

Diễn viên như vậy chính là phúc tướng của các đoah diễn, tiết kiệm thời gian, tiết kiệm tinh lực và tiết kiệm tài chính.

Tuy nhiên, nếu một diễn viên muốn tiếp tục cải thiện bản thân và không ngừng đi lên, thì hần cũng không thể mãi quay các loại “diễn nhanh”, mà đôi khi hần còn phải trầm mình, thỉnh thoảng quay các màn biểu diễn chậm rãi.

Điều này cũng giống như việc đọc với cách đọc chuyên sâu và đọc bao quát, mà hiệu suất cũng phải có những màn trình diễn chuyên sâu và bao quát.

Cùng một vở diễn, được mài dũa hàng chục, hàng trăm lần trên sân khấu, nỗ lực hoàn thiện và liên tục điều chỉnh những chỗ chưa phù hợp, để chuyển từ định lượng sang chất lượng, tạo nên sự thăng hoa của kỹ năng diễn xuất.

Loại thăng hoa này không thể dạy được, phải tự mình lĩnh ngộ.

Đây là điều mà Hứa Trăn thiếu nhất ở giai đoạn này, đồng thời cũng là con đường đúng đắn dẫn dắt hắn tiếp tục tiến bộ.

Bất quá đáng tiếc, xã trưởng của xã kịch Hải Đường mấy năm nay liên tiếp gặp phải chuyện không hay, hai năm trở lại đây, những diễn viên điện ảnh, truyền hình có tính chất ăn chơi bán phiếu như vậy không mấy được hoan nghênh.

Thẩm Đan có thể hiểu điều này.

Tuy nhiên, ý định ban đầu của xã kịch Hải Đường là cung cấp một sân khấu cho các bạn trẻ trải nghiệm, trừ một số nhân viên thì còn ai không ở đây để ý đến “chơi phiếu”?

Nếu phải nói, Hứa Trăn vẫn đang là sinh viên của Trung Hý, mà Hải Đường hắn hoàn toàn có đủ tư cách để đến đây “chơi phiếu”. (Đa phần các tân nhân mới nổi được gửi đến tham gia biểu diễn với mác là diễn viên kịch nói nhưng thực chất lại chưa kỹ năng, còn có loại con ông cháu cha đến gây phiền phức)

Thẩm Đan Thanh không định tiếp tục nhiều lời với xã trưởng, một lúc sau, khách nước ngoài rời đi, cô dự định sẽ trực tiếp đưa Hứa Trăn đến nói chuyện riêng với xã trưởng.

Người thanh niên này rốt cuộc là tới xoát tư lịch, hay là tới nghiêm túc học thêm kiến thức, thì nhất định phải tận mắt nhìn thấy mới có thể hiểu.

.....

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Đan Thanh rời khỏi văn phòng xã trưởng và trở về căn phòng đã hẹn gặp Hứa Trăn.

Hứa Trăn thấy cô tới, liền vội vàng đứng dậy đón chào.

“Tiểu Hứa tới sớm vậy à, chiều này không có việc gì sao?”

Thẩm Đan Thanh đi đến trước mặt Hứa Trăn, nhìn hắn rồi cười nói: “Ai, kế hoạch không kịp thay đổi, vốn dĩ muốn để cậu luyện tập vở kịch mới tại đây, kết quả khách nước ngoài hẹn gặp ngày mai lại đột người chiều nay tới, xã trưởng cũng hơi bận rộn, cho nên chúng ta trước không phiền người ta nữa.

“Chờ lát nữa, khách rời ngoài rời đi, chúng ta lại nói sao.”

Nói xong, cô quay đầu nhìn một vòng, ánh mắt dừng lại ở chỗ nam trung niên vừa rời mới đón tiếp Hứa Trăn, nói: “Tới đây, để tôi giới thiệu cậu với mọi người.

“Vị này là phó trưởng đoàn diễn viên, Hồ Chí Dũng, cũng đến từ Trung Hý của chúng ta, cậu cứ gọi hắn là Hồ sư huynh.”

Hứa Trăn cung kính mà mỉm cười chào hỏi với Hồ Chí Dũng.

Thẩm Đan Thanh nói với Hồ Chí Dũng: “Chí Dũng, hãy thu xếp việc cho tiểu Hứa, đừng để cậu ấy nhàn rỗi.”

“Một lát nữa tôi phải lên sân khấu để xem diễn tập của các diễn viên, có thể hơi muộn một chút mới trở lại, Tiểu Hứa trước giao cho cậu chiếu cố.”

Dứt lời, cô lại nói thêm một vài câu dặn dò đơn giản, rồi để Hứa Trăn ở lại bên này, còn chính mình thì đi sang sân khấu bên kia.

.....

Sau khi Thẩm Đan Thanh rời đi, Hồ Chí Dũng liền dẫn Hứa Trăn ra khỏi văn phòng, đưa hắn đi làm quen với môi trường bên trong đoàn kịch.

Hồ Chí Dũng nói mình là phó trưởng đoàn diễn viên, nhưng công việc thực tế hằng ngày chủ yếu là tiếp đãi các vị tiểu gia của đoàn kịch, đối với công việc “Mang hài tử” này cũng coi như là cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Hai người vừa đi, Hồ Chí Dũng liền một bên đánh gia người thanh niên bên cạnh này.

Hứa Trăn.....

Một diễn viên trẻ mới xuất đạo chưa lâu, không thể nói là quá nổi tiếng, nhưng sự nghiệp lại rất ổn định.

Trong hai năm qua, hắn đã xuất hiện trong một số bộ phim truyền hình với danh tiếng tốt, hơn nữa còn tham gia tiết mục trong Xuân Vãn. Ngay cả những người như ít xem phim truyền hình như mình, thì vẫn có thể nhận ra Hứa Trăn.

Hồ Chí Dũng đã từng tiếp đãi rất nhiều vị “Tiểu gia”, mà Hứa Trăn là người có mức độ nổi tiếng nhất.

Nhưng ăn ngay nói thật.

Lấy hiểu biết của Hồ Chí Dũng đối với xã trưởng nhà mình, Hứa Trăn muốn cạo một vai diễn trong đoàn kịch, sợ là vô cùng khó khăn.

Xã trưởng muốn nể mặt mũi của Thảm lão sư thì nhiều nhất cũng chỉ cho hắn tham gia luyện tập, sau đó cấp cho hắn một cái thùng rỗng kêu to, đại khai sẽ không cho phép hắn lên sân khấu diễn xuất.

Càng là nổi danh, càng là hình tượng tốt, xã trưởng liền càng không thích.

Bởi vì mấy năm gần đây, đoàn kịch nhà mình đã từng bị loại diễn viên này hồ vại lần.

Chương 315: Người Quen? ?

Những người này một mặt được hưởng địa vị cao của “diễn viên kịch nói”, mặt khác họ làm ngơ trước sự sắp đặt của đoàn kịch.

Bản thảo tin tức bay tứ tung, tranh ảnh đều là dàn dựng, không nói tới xen vào nhiệm vụ diễn tập hàng ngày, mà còn đụng phải lão nghệ thuật gia khắp nơi ăn vạ.

Kỹ năng và phẩm hạnh diễn xuất đều vô dụng, khi có tin tức tiêu cực, họ thậm chí còn không ngại tạt nước bẩn vào đoàn kịch.

Nếu dám nói gì về bọn họ, thì chính là chèn ép tân nhân, và họ sẽ huy động hàng chục triệu người hâm mộ của chính mình để chửi bới người.

Diễn viên xứng chứng thì nghìn bài một điệu, còn diễn viên không xứng chức chính là hoa hòe loè loẹt.

Xã trưởng đã bao nhiêu lần bị nhóm người này chóc tức đến muốn hộc máu.

Bất quá, những việc này cùng chính mình lại không có quan hệ.

Làm một “Bảo mẫu” đủ tư cách, Hồ Chí Dũng chỉ việc đưa Hứa Trăn đi vòng quanh đoàn kịch với thái độ rất ân cần, sau

đó sắp xếp một chút công việc sắp xếp kịch bản theo phân phó của Thẩm Đan Thanh mà thôi.

Về việc hần sẽ được sắp xếp như thế nào trong thời gian tiếp theo, đó không phải là điều mà mình nên quản lý.

.....

Mà lúc này, bản thân Hứa Trăn lại hoàn toàn không biết những tình huống này.

Nghe Thẩm Đan Thanh nói muốn cho hần tham dự tập luyện cùng đoàn kịch, hần liền giống như là tiểu hài tử thấy được món đồ chơi mới trong tủ kính, trong lòng thập phần chờ mong.

“Chỉ cần sắp xếp các tài liệu này theo vở kịch và thời gian, phải không?”

Hứa Trăn chỉ vào một tủ hồ sơ thiếc ở góc hành lang và hỏi.

Hồ Chí Dũng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, đoàn kịch chúng ta thường xuyên quay vở kịch mới, kịch bản có đôi khi bị yêu cầu thay đổi thường xuyên, cho nên cũng có một số bản nháp bị chất đống, vứt bỏ ở chỗ này.

“Một số vở đã được sửa lại nhiều lần, và ngày tháng được ghi trên bìa.”

Hồ Chí Dũng kéo ra một cái hộp tài liệu từ đáy tủ hồ sơ, thử làm mẫu cho Hứa Trăn quan sát, nói: “Ví dụ, cuốn “Kinh Kha thứ Tàn” này có tổng cộng có sáu phiên bản bản thảo, cậu chỉ cần đặt sáu phiên bản vào cùng một hộp theo thứ tự, sau đó viết tên lên trên hộp là được.

“Nếu bất kỳ kim ghim nào bị lỏng, cậu có thể ghim lại một lần nữa cho chắc.”

Vừa nói, hần ta vừa đưa hộp đựng hồ sơ, kim bấm và giẻ lau cho Hứa Trăn.

Hồ Chí Dũng thấy hần ăn mặc một chiếc áo sơ mi bóng chày trắng sạch sẽ, liền chạy đi lấy một chiếc quần yếm màu xanh nước biển khác đưa cho hần mặc vào để không làm bẩn quần áo.

Hứa Trăn gật gật đầu, nhận lấy đồ, xắn tay áo bắt đầu làm việc.

Công tác này quá quen thuộc đối với hắn.

Một lần ở Cam Châu, sau mùa mưa, hắn đều mang kinh thư từ chùa ra sân để phơi khô, lau dọn tàng kinh thất, rồi đặt kinh thư trở lại.

Hắn thực sự thích làm kiểu thu dọn này.

Bởi vì thời gian không gấp gáp, Hứa Trăn vẫn có công phu thuận tay lật giở những chủ đề mà hắn quan tâm để thỏa mãn trí tò mò về kịch bản của kịch nói.

Có ít người đi bộ ở góc hành lang.

Không biết phải mất bao lâu mới có một người mặc chiếc quần yếm giống hắn bước đến và cầm chổi quét sạch một đường lại đây.

Người dọn vệ sinh này có vóc dáng rất cao, một chổi bình thường đối với y thật sự quá ngắn, bởi vậy, y chỉ có thể cúi eo thấp xuống mới có thể quét đến sàn nhà, bộ dáng nhìn qua có chút buồn cười.

Hứa Trăn thấy y quét đến dưới chân mình, hắn liền vội bẻ lên một chồng kịch bản đi tới đối diện, tránh ra nơi này.

Người dọn vệ sinh liếc liếc mắt nhìn Hứa Trăn vừa mới sửa sang lại mấy chồng kịch bản, từ từ nói: ““Bụi Bặm” và “Trần Ai Lạc Định” là vở kịch giống nhau, chẳng qua chỉ do đổi tên.

“Ba ấn bản đầu tiên được gọi là “Trần Ai Lạc Định” và từ ấn bản thứ tư nó được đổi thành “Bụi Bặm”.

“Cốt truyện đã được điều chỉnh rất nhiều, và nhân vật nữ chính cũng thay đổi, nhưng nội dung cốt lõi vẫn không thay đổi. Cậu nên đặt hai ngăn xếp này lại với nhau.”

Nghe được những lời này, Hứa Trăn không khỏi sửng sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía người này.

—— đây nhân viên công tác theo đuổi nghệ thuật a!

Bầu không khí ở đoàn kịch tốt như vậy sao?

Thậm chí, nhân viên công tác ở nơi này đều có thể đem tên vở kịch thuộc như lòng bàn tay?

Hắn hơi hơi hé miệng, vừa định muốn cảm tạ đối phương đã nhắc nhở, nhưng mà tập trung nhìn vào, lại bỗng nhiên phát hiện “Người vệ sinh” này nhìn qua có chút quen mắt.

“Mạnh Nhất phàm?”

Hứa Trăn tháo khẩu trang trên mặt xuống, ngạc nhiên kêu lên.

Đối phương nghe vậy cũng liền sửng sốt, ngẩng đầu vừa thấy, hóa ra là Hứa Trăn, sắc mặt nhất thời xanh một trận.

Ngọa tào!

Thế nào lại là hắn?

Ôi bà mẹ nó, người chạy đến rạp hát của chúng ta để làm gì? !

Mạnh Nhất Phàm vốn tưởng rằng có thể thừa dịp quét sàn để trang bức một phen, điều chỉnh cuộc sống nhàm chán do bị phạt làm cu li, thế nhưng không nghĩ tới, người đứng đối diện lại thực sự là Hứa Trăn...

Này mẹ nó liền xấu hổ.

Hai người hai mặt nhìn nhau, sau một sau vẫn không thể mở miệng.

Cách hồi lâu, Mạnh Nhất Phàm mới rút cuộc miễn cưỡng trừu trừu khoe miệng, nói: “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Vừa nói, vừa cầm chổi, nỗ lực dựng thẳng eo lên: “Như thế nào, cậu cũng muốn chạy đến rạp hát của chúng ta làm việc vặt?”

Lời trong lời ngoài, mặc danh đem “Việc vặt” làm như một nghề nghiệp rất cao cấp.

Hứa Trăn cũng không biết Thẩm Đan Thanh lão sư cùng xã trưởng bên kia đã thương lượng như thế nào, nghĩ nghĩ, chỉ có thể mơ hồ nói: “Tôi cũng không biết, vừa tới còn đang chờ sắp xếp.”

Mạnh Nhất Phàm đương nhiên biết, đoàn kịch nhà mình thường xuyên có tân nhân đến đây để chơi phiếu, do đó cũng tự nhiên mà xếp Hứa Trăn vào loại người này.

Chương 316: Thử Bắt Chước Tôi Đi! !

Mạnh Nhất Phàm nhìn tủ hồ sơ trong góc, bữu môi nói: “Vừa tới liền sắp xếp cậu đi sửa sang văn kiện, xem ra Dũng ca cũng không xem trọng cậu lắm.

“Nếu cảm thấy cậu có thể lên sân khấu thì đã sắp xếp cậu đi đưa nước cho các diễn viên, thuận tiện làm quen với bọn họ.

“Không xem trọng cậu nên mới có thể để cậu tới đây sửa sang lại văn kiện.”

Hứa Trăn không sao cả mà cười cười, không tỏ ý kiến.

Mạnh Nhất Phàm khi nhìn thấy hấn liền nhớ tới chuyện xấu của chính mình, không nói gì liền quét rác dưới chân rồi lẳng lặng rời đi.

Nhưng mà mới vừa quét đi ra ngoài không bao xa, cậu ta liền hùng hổ cầm chổi trở về, “Hứa Trăn, tôi có một vấn đề này muốn hỏi cậu!”

Hứa Trăn quay đầu, buông văn kiện trong tay, nói: “Vấn đề gì?”

Meng Nhất Phàm dường như đã hạ quyết tâm nói ra, “Tôi đã so sánh phiên bản gốc của “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” với phiên bản cậu đã trình diễn trong tòa nhà giảng dạy ở trường học, nó hoàn toàn giống nhau như đúc.

“Rốt cuộc, cậu đã làm thế nào? Thảm lão sư cầm tay dẫn dắt cậu sao?”

Hứa Trăn có chút bất đắc dĩ không để ý tới cậu ta, xoay người tiếp tục sắp xếp tài liệu, giọng điệu đều đều: “Chỉ diễn theo bản gốc mà thôi, xem nhiều là được, không cần nhất thiết phải được cầm tay chỉ dẫn.”

Mạnh Nhất Phàm bị lời này của hấn làm cho ghen hờn.

Ranh con kiêu ngạo!

Rõ ràng sau lưng không nhất định phải liều mạng, nhưng vẫn muốn dùng một dạng vận đạ phong khinh, dễ như trở bàn tay, đúng là khó mà nhẫn nhịn! !

Mạnh Nhất Phàm khinh thường nói: “Thôi đi, nếu cậu có bản lĩnh như vậy, vậy để tôi diễn một đoạn, rồi cậu diễn lại cho tôi xem thử!”

Hứa Trăn sao lại sợ loại khiêu khích này, hấn một lần nữa quay đầu, nhìn về phía Mạnh Nhất Phàm, không chút nào luống cuống nói: “Được thôi, cậu tới, muốn diễn đoạn nào?”

Mạnh Nhất Phàm hơi suy tư, liền tùy tay nắm lấy chổi trong tay, dùng chổi đem làm ra động tác rút kiếm, nói: “To be, or not to be, that is the question (sinh tồn vẫn là hủy diệt, đây là một vấn đề).

“Màn 3, cảnh 1 của “Hamlet”, phiên bản gốc tiếng Anh, cậu đã đọc nó chưa?”

Hứa Trăn gật gật đầu, mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

.....

Lúc hai người đang chuẩn bị biểu diễn một đoạn ngẫu hứng, thì trên hành lang lầu hai, xã trưởng của xã kịch Hải Đường đang dẫn mười mấy vị bạn bè ngoại quốc để tham quan nơi gần đó.

“Tòa nhà phía bên này là nơi cất giữ tư liệu đạo cụ của đoàn kịch chúng tôi,” Xã trưởng cười chỉ chỉ về mấy căn phòng phía trước, nói: “Kịch bản của các vở kịch trước và đạo cụ được sử dụng lúc đó đều được cất giữ ở đây.

“Phiên bản thanh xuân của “Hamlet”, và phiên bản tiếng Trung của “Lẳng lặng sông Đông” cũng đều ở chỗ này.

“Nếu có hứng thú, ta có thể dẫn các vị đi xem một chút.”

Sau khi ông ta nói xong lời này, người phiên dịch bên cạnh liền nhanh chóng thuật lại nội dung cho các vị khách.

Mấy người nhìn thoáng qua nhau, ai ai cũng đều không cảm thấy quá hứng thú.

Các đoàn kịch mà họ trực thuộc, cũng giống như xã kịch Hải Đường, đều là các đơn vị tham gia Liên hoan Sân khấu Baltic.

Tuy nhiên, trong số rất nhiều nhà hát tham gia, xã kịch Hải Đường hiển nhiên thuộc nhóm khá thấp, và chưa từng giành được bất kỳ giải thưởng chất lượng cao nào trong nhiều năm.

Lần này, họ đến đây với tâm lý tìm hiểu thị trường Hoa Hạ, và họ không nghĩ xã kịch Hải Đường thực sự có giá trị gì đáng để truyền thông.

Người đứng đầu vừa muốn nói không cần, còn chưa kịp nói chuyện, bỗng nhiên từ dưới lầu vang lên một âm thanh khí phách khảng khái:

“.....The slings and arrows of outrageous fortune, Or to take arms against a sea of troubles (im lặng chịu đựng vận mệnh bạo ngược độc tiền, hoặc là động thân phản kháng nhân thế vô nhai cực khô)”

Đoàn người lập tức bị hấp dẫn mà tò mò đi qua.

Câu thoại này cổ điển đến nỗi không cần biết quốc tịch nào hay là tiếng Anh, thì họ đều có thể nghe thấy nó:

Đây là “Hamlet”.

Hơn nữa đoạn kinh điển kia nhất “Hamlet độc thoại”.

Có thể đọc thuộc đoạn ngắn này, chính là một kỹ năng cơ bản cho tất cả các học viên sân khấu.

Nếu ai đó biểu diễn phân đoạn này trong nhà hát, thì đôi khi ngay cả khán giả ở dưới sân khấu cũng sẽ niệm lại lời thoại này cùng lúc với diễn viên.

Tuy nhiên, có thể ghi nhớ nó là một chuyện, và ghi nhớ nó tốt lại là một chuyện khác.

Có người kể lại như nhai sáp. Một số người lại kích động quá mức.

Mà câu thoại mới truyền từ dưới lầu lên, cảm xúc, trình độ tiết tấu đều tương đương cao.

Đủ cao để gần như đủ để trở thành người dẫn đầu trong một đoàn kịch tâm trung và biểu diễn tại Liên hoan Sân khấu Baltic.

Những vị khách từ xa đến lập tức bị kích động, cả đám bước ra hành lang nhìn xuống dưới.

Nhưng giây tiếp theo.

Khi bọn họ nhìn thấy người mới đọc đoạn độc thoại xuất sắc vừa rồi, thì không khỏi hai mặt nhìn nhau.

—— chỉ thấy, đứng ở dưới lầu chính là người trẻ tuổi mặc đồ lao động màu xanh đen, xách theo cái chổi làm bội kiếm.

Dưới chân cậu ta có một đồng rác, găng tay cũng bẩn, mặt mũi cũng bẩn, thoạt nhìn qua có vẻ như đã làm không ít việc từ nãy tới giờ.

Đây là..... Người vệ sinh?

Làm thế nào mà những người quét dọn có thể đọc đoạn độc thoại của Hamlet tốt đến vậy? ?

Nhưng mà cái này cũng chưa tính xong.

Chỉ chốc lát sau, người quét dọn biểu diễn xong đoạn độc thoại vừa rồi thì liền đưa chổi cho một “nhân viên tạp vụ” khác ở bên cạnh, người nọ bào chế đúng cách, cũng cầm chổi đem làm bội kiếm, diễn lại đoạn “Hamlet độc thoại” một lần nữa.

Đăng cấp cao không thua gì người thanh niên vừa rồi.

Trên hành lang tầng hai, một đám người ngoại quốc không khỏi sững sờ trước màn biểu diễn của hai người.

—— Ở Hoa Hạ có bầu không khí nghệ thuật nồng đậm như vậy sao?

Ngay cả người dọn dẹp cũng có thể có tính kịch cao như vậy sao?

Giờ khắc này, mọi người trong lòng đồng loạt dâng lên một ý niệm:

Có phải ngành kịch nói đã đánh giá thấp sức mạnh của xã kịch Hải Đường? ?

Chương 317: Lợi Hại Như Vậy Sao? ?

Trong góc của tầng một, Hứa Trăn đã hoàn thành xong việc bắt chước cảnh vừa rồi của Mạnh Nhất Phàm, và đặt cây chổi trên tay xuống.

Mặt khác, Mạnh Nhất Phàm mơ mơ hồ hồ cầm lấy cây chổi, theo bản năng mà quét xuống đất, về mặt hoài nghi nhân sinh.

Ngọa tào.....

Thật sự có người có thể phục chế 100% chỉ qua đúng một lần xem?

Ranh con này là yêu nghiệt sao? !

Mạnh Nhất Phàm cũng không phải ngẫu nhiên chọn cảnh trong “Độc Thoại của Hamlet” mà đây là “đoạn sở trường” chân chính của cậu ta.

Bởi vì, cậu ta là nam chính của bản thanh xuân “Hamlet”.

Nếu không có việc gồng gánh hình phạt trên lưng thì năm nay cậu ta đã ra nước ngoài lưu diễn rồi. Điều này cùn cho thấy sự công nhận của đoàn kịch đối với màn trình diễn của cậu ta.

Mạnh Nhất Phàm đã từng cảm thấy vô cùng tự hào vì chuyện này.

Đó là niềm vinh dự và tự hào lớn nhất trong cuộc đời của một diễn viên khi có cơ hội đứng trên sân khấu thể hiện vai diễn Hamlet.

Nhưng mà, Hứa Trăn chỉ nhìn một lần, liền có thể bắt chước đoạn biểu diễn của hắn, hơn nữa còn không có quá nhiều khác biệt...

Nhìn thấy cảnh này, một cảm giác thất vọng dâng trào trong lòng, Mạnh Nhất Phàm lần đầu tiên trong đời nghi ngờ tài năng diễn xuất của mình.

—— Mình thật sự có thiên phú sao?

Thật sự thích hợp ăn chén cơm trong giới kịch nói này sao?

Hay là nói, bản thân trà trộn trong nhóm binh tôm tướng của này lâu như vậy, cho nên mới có thể sinh ra u mê, tự tin vào bản thân mình?

Mạnh Nhất Phàm chỉ cảm thấy chính mình như học sinh tiểu học vừa nhận được giấy chứng nhận cấp 10 dương cầm nghiệp dư, vẫn còn đang ào dạt đắc ý, kết quả quay đầu lại liền phát hiện, bạn học của mình thế mà là Mozart.

Cái cảm giác bị dội một chậu nước đá vào đầu khó chịu đến mức cào xé tim gan.

Mà lúc này, Hứa Trăn lại không có cảm thấy thành tựu quá lớn.

Bởi vì trước đây khi hắn đọc lời kịch của đoạn này, hắn đã tham khảo những bậc thầy hàng đầu như Lawrence Oliver, Kenneth Branagh và Jude Law.

Trình độ của Mạnh Nhất Phàm nếu so sánh với các bậc thầy này... tốt, đừng nên so sánh.

Hứa Trăn chưa bao giờ tiếp xúc với diễn kịch, và đương nhiên hắn sẽ không đòi hỏi bản thân theo tiêu chuẩn của diễn viên kịch.

Hắn chỉ đứng dưới góc độ của một khán giả và một học sinh, cũng không nghĩ rằng việc bắt chước màn trình diễn của Mạnh Nhất Phàm là quá khó.

.....

“Bốp, bốp, bốp...”

Ngay khi Mạnh Nhất Phàm đang tràn đầy thất vọng mà Hứa Trăn không hề phản ứng đến cậu ta và quay lại tiếp tục phân loại tài liệu, thì bỗng một tràng pháo tay nồng nhiệt từ trên đỉnh đầu vang xuống dưới.

Cả hai cùng nhìn lên và sửng sốt khi thấy trên hành lang tầng hai, một nhóm khách ngoại quốc đang dựa người trên lan can, huýt sáo và vỗ tay chào họ.

Hứa Trăn không hiểu đối phương đang nói gì, nhưng dựa vào biểu hiện của đối phương, có lẽ đây là đang khen ngợi họ.

Hai người đều ngây ngẩn.

Đây là... màn biểu diễn ngẫu hứng vừa rồi bị người ta vây xem?

Tại sao những “khán giả” có tổ chất như vậy, nhưng vừa rồi lại không hề phát ra một chút âm thanh nào? ?

Hứa Trăn cảm giác thập phần xấu hổ, nhưng khán giả trên lầu lại dị thường hưng phấn.

Vài người trong số họ quay đầu lại, nháy mắt làm mặt quỷ và nói vài câu với xã trưởng của kịch nói Hải Đường.

Xã trưởng nhìn phiên dịch hỏi: “Hắn vừa rồi đang nói cái gì?”

Phiên dịch do dự một chút, sắc mặt cổ quái nói: “Bọn họ nói, đoàn kịch chúng ta thật đúng là tàng long ngọa hổ a, ngay cả người vệ sinh cũng biết diễn kịch.”

Xã trưởng: “.....”

Thật là quá xin lỗi, hai người dưới lầu kia, một là diễn viên lớp trẻ trụ cột của đoàn kịch chúng tôi, còn một là nam diễn viên có thanh danh ở Hoa Hạ.

Chắc...ta có nên tiếp tục giả vờ hay không?

Nhưng không hiểu tại sao, trong đầu lại có cảm giác sáng khoái đến như vậy?

Tuy nhiên, sau một phen cân nhắc lợi hại, xã trưởng cuối cùng đã chọn tiết lộ một chút thông tin, để tránh ngày sau bị chân tướng vạch trần mà lâm vào xấu hổ.

Ông ta hắng giọng giải thích một chút: “Thật ra hai người trẻ tuổi ở dưới lầu này không phải là nhân viên quét dọn toàn thời gian của chúng ta, bọn họ đều là sinh viên đại học đến thực tập.”

n, giải thích như vậy không có vấn đề gì đúng không?

Sau khi người phiên dịch chuyển tiếp những lời này cho khách ngoại quốc, bọn họ không những không giảm được sự ngạc nhiên, mà đúng hơn là càng cảm thấy tán thưởng.

Trong đó một người gật đầu nói: “Hệ thống của các vị rất tốt!

“Để sinh viên đại học đến đoàn kịch để làm việc vặt, trải nghiệm cuộc sống, đồng thời cảm nhận bầu không khí của sân khấu, và nâng cao sự khao khát của những người trẻ tuổi đối với sân khấu.”

Vừa nói, hắn ta vừa chỉ Hứa Trăn cùng Mạnh Nhất Phàm ở tầng dưới, rồi nói, “Hai người họ diễn gần như giống hệt nhau. Họ đang bắt chước các diễn viên chuyên nghiệp của đoàn kịch, phải không?”

“Bài tập bắt chước này rất có ý nghĩa và là cách duy nhất để các bạn trẻ tiến bộ! “Đứng từ dưới sân khấu nhưng lại có thể bắt chước đến mức độ như vậy, hai đứa trẻ này thật sự có thiên phú!”

Nghe được hần nói như vậy, mấy người chung quanh cũng sôi nổi phụ họa, cảm giác lần này đến xã kịch Hải Đường lại có thu hoạch, xem ra chuyến đi này không tệ.

Xã trưởng: “.....”

Không phải, các vị có điểm hiểu lầm, ta không biết nên bắt đầu nói từ nơi nào lên.....

Những người này cũng không quá để ý biểu hiện kỳ lạ của xã trưởng, đồng thời lại rất có tinh thần của Bá Nhạc: “Với trình độ hiện tại của hai sinh viên này, chúng ta thực sự có thể thử để họ biểu diễn trên sân khấu.

“Hãy lên sân khấu sớm nhất có thể, đừng chỉ lo rèn luyện để rồi bỏ lỡ những hạt giống tốt.”

Về vấn đề này, xã trưởng cũng rất đồng tình.

Xét cho cùng, rất nhiều điều không thể học được chỉ bằng cách đứng dưới sân khấu. Người phải tự mình đứng trong ánh đèn sân khấu và nhận phản hồi từ hàng nghìn khán giả dưới sân khấu. Chỉ có như vậy, người mới thực sự cảm nhận được sức hấp dẫn của biểu diễn trên sân khấu, để kích thích tình yêu chân thành của diễn viên đối với màn trình diễn.

Nhưng mà vấn đề ở chỗ, Mạnh Nhất Phàm đã sớm là khách quen của sân khấu, còn Hứa Trăn..... Bản thân ông ta vừa mới đây, còn cảm thấy thập phần chán ghét cách hần tới cộ sân khấu nhà mình.

Chương 318: Lớp Diễn Viên Kịch Nói

Xã trưởng ghé vào trên lan can, vuốt ve cằm, không khỏi liếc mắt nhìn về phía Hứa Trăn nhiều lần hơn.

Người cùng người cũng không thể quơ đũa cả nắm.

Màn biểu diễn vừa rồi, ông ta đương nhiên biết Hứa Trăn đang bắt chước Mạnh Nhất Phàm.

Diễn xuất của Mạnh Nhất Phàm được dạy bởi một số diễn viên gạo cội trong đoàn, và phải mất hơn nửa năm để đạt được trình độ này.

Mà Hứa Trăn..... Là từ khi nào đã bắt đầu học được?

Xã trưởng vừa nghi hoặc, lại vừa khiếp sợ.

Tuy rằng trong lòng ông ta biết rõ, Hứa Trăn muốn đến đoàn kịch của bọn họ diễn kịch, e rằng cũng giống như những người thiếu nghệ thuật và đạo đức trước kia, tới đây để gây phiền phức.

Nhưng là, thiên phú của hắn xuất sắc như vậy, cho dù hắn có dự định tới đây, thì việc bỏ ra một chút công sức để bồi dưỡng một phen, có đáng không?

Xã trưởng nhìn Hứa Trăn dưới lầu, lòng yêu thích tài năng đột nhiên trỗi dậy.

Hừ, chỉ là ta thấy tài năng của đứa nhỏ này tốt, chứ không phải vì vừa giúp đoàn kịch hưng hăng lộ mặt trước đoàn khách ngoài quốc này đâu.

.....

Tối hôm đó, những người trong đoàn kịch nước ngoài đến thăm xã kịch Hải Đường, tỏ vẻ hôm nay họ hơi mệt và mong được nghỉ ngơi sớm nên đã từ chối yêu cầu tổ chức tiệc của đoàn.

Thẩm Đan Thanh liền nắm bắt cơ hội và dẫn Hứa Trăn trở lại văn phòng xã trưởng, tính toán hiểu chi lấy tình, động chi lấy lý, thuyết phục xã trưởng cho Hứa Trăn một cơ hội biểu diễn trên sân khấu.

Tuy nhiên, khi hai người vừa đến văn phòng xã trưởng, đối phương hoàn toàn thay đổi sắc mặt so với lúc chiều, đứng dậy bắt tay Hứa Trăn, nói: “Hứa Trăn, chào cậu, gần đây tôi luôn nghe mọi người nói về cậu.

“Đại diện của thế hệ trẻ, tôi nghe Thẩm lão sư nói, cậu muốn tham gia vào buổi tổng duyệt vở kịch mới của chúng tôi đúng không? Hoan nghênh a, thật vinh dự!”

Thẩm Đan Thanh: “.....”

Thằng nhãi này..... Vì cái gì vừa thấy tiểu Hứa, liền bỗng nhiên biến thành thái độ này?

Mà Hứa Trăn lúc này nhìn thấy xã trưởng, cũng là có chút kinh ngạc.

—— chiều nay vị đại thúc này đứng cùng những vị khách nước ngoài kia, nguyên lai là xã trưởng của kịch nói Hải Đường sao?

Ta còn tưởng rằng ông ta là hướng dẫn du lịch được điều tới.

Đêm đó, sau một cuộc thảo luận ngắn, Hứa Trăn đã đạt được sự đồng thuận với xã trưởng của kịch nói Hải Đường và quyết định tham gia vào buổi diễn tập vở kịch mới của đoàn với tư cách là một diễn viên phụ.

Trưa ngày hôm sau, được sự đồng ý của Kiều Phong, Hứa Trăn chính thức ký thỏa thuận biểu diễn lâm thời với kịch nói Hải Đường, và nhận kịch bản nhân vật của riêng mình.

Đối với hành vi chơi phiếu đến giới kịch nói của Hứa Trăn, Kiều Phong khá là ủng hộ.

Bởi vì diễn kịch nói không chỉ có thể mài giũa kỹ thuật diễn xuất của diễn viên, đồng thời cũng có cơ hội kết bạn với đại lão, đạt được con đường tài nguyên nhân mạch mà bình thường khó có thể chạm đến.

Trong mắt ngoại giới, “Kịch nói” có lẽ là một giới rất nhỏ.

Nhưng trên thực tế, so với điện ảnh mà nói, kịch nói xác thực rất ít, nhưng “Diễn viên kịch nói” không phải là con số nhỏ, hơn nữa cá nhân bọn họ cũng không phải người tầm thường.

Không kể đến thế hệ nghệ sĩ lớn tuổi như Thẩm Đan Thanh và Dương Lập Tâm, thì còn có số lượng lớn diễn viên phim truyền hình và điện ảnh cũng đang hoạt động trong lĩnh vực kịch nói này.

Chưa nói đến việc chiếm lĩnh một nửa làng giải trí, nhưng chắc chắn là trụ cột không thể thiếu.

Lấy đoàn phim “Tam Quốc” làm ví dụ, Đường Dật đến từ kịch nói Không Chính, nam diễn viên đóng vai Trương Chiêu đến từ đoàn kịch nói Thẩm Thành, còn các Tào Tháo và Viên Thiệu đều là diễn viên quan thoại.

Đến nổi, những ảnh đế, ảnh hậu, nam nữ diễn viên xuất sắc đều có xuất thân là diễn viên kịch nói.

Có thể nói như vậy, giới nghệ sĩ càng lên cao, trong đó diễn viên kịch nói càng ngày càng chiếm số lượng lớn.

Ở vị trí đỉnh cao nhất, những người chưa có kinh nghiệm diễn kịch nói gần như hoàn toàn không thể chen chân vào.

Hiện tượng này không chỉ đúng ở Hoa Hạ, mà ở tất cả các nước trên thế giới.

Vô số ngôi sao nổi tiếng của Hollywood thích biểu diễn kịch trên sân khấu Broadway, mà ở Britta, hầu như tất cả các diễn viên chính đều có kinh nghiệm biểu diễn kịch nói.

Hứa Trăn hiện đang theo học ở Trung Hý, cho nên hẳn không thể tham gia quay phim tại các đoàn trong một thời gian dài.

Nhưng không có vấn đề gì nếu dành ra một khoảng thời gian nhất định mỗi ngày để tập kịch cùng với đoàn kịch.

Xã kịch nói Hải Đường không thể so sánh với các đơn vị chính thức như Quan Thoại, hơn nữa thời gian của nó cũng tương đối lỏng lẻo, phù hợp với một số sinh viên như Hứa Trăn không quá bận nhưng cũng không thể dành toàn bộ thời gian.

Chưa kể, nhiều học sinh tiểu học và trung học có thể đến mua vé với số lượng lớn, và việc sắp xếp vào đoàn kịch nói cũng có lợi rất nhiều trong việc nâng cao danh tiếng của Hứa Trăn.

.....

Sau khi ra khỏi nhà hát Hải Đường, Kiều Phong cho xe đến đón, Hứa Trăn ngồi ở hàng ghế phía sau, lật xem kịch bản vừa mới nhận được.

“《Harry Potter》?” Kiều Phong liếc nhìn tiêu đề trên bìa mặt kịch bản, hỏi: “Bạn diễn nhân vật nào?”

Hứa Trăn thần sắc phức tạp mà nhìn Kiều Phong một cái, cố nén xúc động muốn phun tào, sửa đúng lại: “《Hamlet》, không phải 《Harry Potter》.”

Kiều Phong: “.....”

Nếu ta nói mình chỉ đang đùa giỡn, thì hẳn có tin hay không! !

Cũng may Hứa Trăn không phải là người thích chê cười người khác, thấy Kiều Phong xấu hổ đến mức bấu vào quần, hắn liền chủ động chuyển chủ đề: “Kịch nói Hải Đường có hai phiên bản “Hamlet”, một là một phiên bản tiếng Anh, được sử dụng cho các chuyến lưu diễn nước ngoài; “

“Ngoài ra còn có phiên bản tiếng Trung để tham gia cho Liên hoan sân khấu thủ đô vào tháng Sáu.”

Nói đến đây, Hứa Trăn mở kịch bản ra: “Về nhân vật, Thẩm Đan Thanh lão sư kiến nghị em biểu diễn thúc thúc Claudius của Hamlet, cũng chính là vị vua đã giết anh trai và kết hôn với chị dâu của mình.”

“Lần tới khi ghi hình “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, em cũng sẽ vào vai một nhân vật phản diện có bối cảnh tương tự. Nhân cơ hội này em có thể hiểu một số kinh nghiệm khi đóng một vai phản diện lớn.”

Kiều Phong có chút khó hiểu hỏi: “Cậu diễn vai nhà vua? Không thể tranh được vai chính Hamlet sao?”

Chương 319: Vở “Hamlet”

Hứa Trăn nhoen miệng cười, nói: “Kiều ca nói đùa.

“Đây là lần đầu tiên em diễn kịch nói, người ta nguyện ý cho em một nhân vật đã không tồi, làm sao có thể diễn chính?”

“Người tham gia vở “Hamlet” đa phần đều là trụ cột của đoàn.

“Ở phiên bản tiếng Anh là Mạnh Nhất Phàm, còn bản Hoa Hạ thì em cũng không rõ lắm, đợi mấy ngày nữa đến lúc luyện tập sẽ biết.”

Nghe hắn nói như vậy, Kiều Phong cũng không kiên trì nữa.

Rốt cuộc, chiến trường chính của Hứa Trăn là phim điện ảnh và truyền hình, về phần kịch nói, nếu có thể hỗ trợ cho hắn thì vai diễn tương đối vừa phải là được.

Cũng không yêu cầu nhất định phải diễn nhân vật chính diện.

So với các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, thì khán giả của các vở kịch nói vẫn lý trí hơn nhiều, họ sẽ không dễ dàng đem giả thiết nhân vật nhập lên người diễn viên.

Đặc biệt là kiểu nhân vật phản diện kinh điển của Shakespeare, và đã được phục chế vô số lần.

.....

“Cái gì? Kịch Xã Hải Đường cũng muốn diễn vở “Hamlet” ?”

Cùng lúc đó, tổ chuẩn bị tiết mục của Kinh Thành Hí Kịch đã nhận được kịch bản dự thi do bên Kịch Xã Hải Đường gửi tới, khiến mọi người không khỏi đại ra một trận.

Lại là “Hamlet”

Tổng cộng 19 đơn vị tham gia dự thi, nhưng trong đó đã có 5 kịch bản “Hamlet”.

Mặc dù nói chủ đề của lễ hội lần này là “Dân tộc và quốc tế”, nhưng cũng không đến mức vừa nói đến quốc tế thì chính là Hamlet a!

Tác phẩm trùng lặp, khán giả sẽ ngán ngẫm, cho nên nói dù kỹ năng diễn xuất tốt đến đâu cũng đều vô dụng.

Cuối cùng mấy người trong đội trừ bị bàn bạc quyết định và tìm cơ hội kiểm tra xét duyệt vở “Hamlet” của các đoàn kịch, sau đó chỉ để lại một nhà duy nhất, còn các đoạn kịch còn lại thì tranh thủ thời gian luyện tập một vở kịch

Về phần Kịch Xã Hải Đường...

Chất lượng bản tiếng Anh của “Hamlet” mà họ diễn xuất năm ngoái rất trung bình, cho nên làm sao bản Hoa Hạ lại có thể tốt hơn được?

Đạo của bọn hăn đúng là không tin tà, cứ một hai nhất quyết phải diễn vở của Shakespeare.

Sớm một chút chặt đứt ý niệm nay của bọn hăn mới tốt.

Kịch Xã Hải Đường mấy người đạo này cũng rất nổi tiếng với những vở kịch mới, cho nên đừng có tiếp tục phân cao thấp với vở kịch kinh điển, buông tay lớn mật thực hiện các vở mới, không được sao?

Cả ngày chỉ biết chen chân tham giá náo nhiệt.

.....

“Hắt xì!”

Đúng lúc này, trên sân khấu của nhà hát Hải Đường, một người đàn ông trung niên gầy gò, thấp lùn và xấu xí hắt hơi một cái, không kìm được thắt chặt áo khoác.

Người đàn ông trung niên có vẻ ngoài khiêm tốn này có một cái tên rất văn học, Cao Vân Thâm, là đạo diễn của Nhà hát Hải Đường.

Lão gia tử năm nay đã hơn 50 tuổi, nhưng vẫn kiên trì học tập, đồng thời cũng có chút kinh nghiệm tâm đắc đối với kịch nói thời kỳ tiên phong.

Tuy nhiên, nếu như nói tới tìm tòi nghiên cứu thì ông ta vẫn thích nhất các tác phẩm dưới ngòi bút của Shakespeare, đặc biệt là 《 Hamlet 》 .

“Ophelia, vừa rồi cô đi quá chậm,” Cao Vân Thâm thở dài bất lực khi nhìn thấy màn biểu diễn của các diễn viên tại hiện trường, cho nên liền đứng dậy trực tiếp đi tới chỉ đạo: “Cô phải hiểu được tâm trạng của nàng vào lúc này.

“Nàng cùng Hamlet sẽ không gặp lại, nhưng cô lại chậm chậm rì rì đi qua như vậy, lời thoại đọc xong mà vẫn chưa tới, đây là tự làm chết bản thân.”

“.....”

Cao Vân Thâm không ngừng lắc đầu khi đứng ở một bên nhìn các diễn viên tập luyện,

Không được rồi!

Mặc dù những diễn viên này không phải là diễn viên của vở “Hamlet” phiên bản tiếng Anh năm ngoái, nhưng hiệu quả vẫn chưa đạt yêu cầu.

Nếu so sánh với vở “Macbeth” mấy năm trước, thì thật sự kém quá xa.

Vào thời điểm đó, kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của các diễn viên, lấy Tống Úc đứng đầu đã tỏa sáng rực rỡ trong nhà hát

và lần đầu tiên họ giành được giải thưởng cao nhất ở hạng mục Hoa Hạ hí kịch với đội hình phiên bản thanh xuân.

Tuy nhiên, cảnh tượng này không thể kéo dài.

Bản chất của Kịch Xã Hải Đường đã hạn chế triển vọng phát triển của nó.

Ưu điểm là luôn có thể nhận được những diễn viên xuất sắc bất ngờ, và nhược điểm là không thể giữ được người, thường nhiều nhất là ba hoặc năm năm, và sau đó bọn họ sẽ đi theo con đường riêng của mình.

Cao Vân Thâm chóng cảm thật lâu, nhìn màn biểu diễn của các diễn viên ở trước mặt, trong lòng không ngừng cảm khái.

Vào trưa ngày thứ Tư, Hứa Trăn nhận được thông báo từ Thẩm Đan Thanh: 8 giờ tối, Kịch Xã Hải Đường sẽ triệu tập một cuộc họp của tất cả các diễn viên của vở “Hamlet” và nhân hân, buổi chiều đến sớm một chút.

Chiều hôm nay, Hứa Trăn có hai tiết, sau khi tan học, hân liền vội vàng chạy tới nhà hát, để phòng kẹt xe hay mấy chuyện ngoài ý muốn khác.

Hồ Chí Dũng, người phụ trách tiếp đại hân lần trước, hôm nay lại chủ động đi ra cửa nhà hát nghênh đón hân, một bên dắt Hứa Trăn vào bên trong, một bên không ngừng giới thiệu cho hân nhiều thứ mà lần trước không thấy đến, thái độ vô cùng hòa ái.

Sự nhiệt tình đột ngột này khiến Hứa Trăn cảm thấy không quen.

Thấy vậy, Hồ Chí Dũng cũng không giấu giếm, hân ta cười nói: “Đừng lo lắng, bây giờ cậu đã là “Hong nhân” của Kịch Xã Hải Đường chúng ta.

“Hai ngày trước, đoàn khác nước ngoài đã đến ăn cơm với lãnh đạo của kịch xã, bọn họ còn không ngừng khen ngợi cậu lên tận trời xanh.

“Xã trưởng đã nói với tôi, nhất định phải chăm sóc cậu chu đáo, nữa điểm cũng không được chậm trễ.”

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, nói: “Xã trưởng quá khen, ngày đó ở dưới lầu diễn kịch cũng không phải chỉ một mình

tôi.”

“Ồ, cậu nói tới Mạnh Nhất Phàm sao...” Hồ Chí Dũng mắt trợn trắng, nói, “Không cần để ý cái chày gỗ kia.

“Cả ngày cứ bảy lần không phục, 8 lần khó chịu, quét rác cũng quét không sạch được tính tình của xú tiểu tử đó, xã trưởng nói rồi, về sau cứ để hắn dọn WC!”

Hứa Trăn: “.....”

Chà, quả là một sự sắp xếp rất có hương vị....

Chương 320: Truyền Thuyết Sống

Vừa đi vừa trò chuyện, hai người đã thông qua sảnh trước vào lối chính và bắt đầu đi về phía bên trong nhà hát.

Khi đi qua một hành lang dài, Hứa Trăn nhìn thoáng qua các bức tĩnh vật được treo trên hai bên tường, ánh mắt cũng không khỏi liếc nhìn thêm vài cái.

Tuy nhiên lúc này, một trong những bức ảnh được treo bên tả đã thu hút sự chú ý của hắn.

Toàn bộ ảnh tĩnh có màu xanh xám, chung quanh sương khói mờ mịt.

Ở góc dưới bên phải của bức ảnh, một người đàn ông mặc quân phục màu đỏ đang tiến về phía sân khấu, trở thành màu sáng duy nhất trong bức ảnh.

Nhìn bóng lưng này, Hứa Trăn trong nháy mắt đã nhận ra đây là sư huynh Tống Úc nhà mình. Hơn nữa, đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bức ảnh này.

Lúc trước khi Kịch Xã Đan Tâm của Trung hý tuyển thành viên mới, bức ảnh này đã được in trên poster quảng cáo.

Hứa Trăn thoáng dừng lại và hỏi Hồ Chí Dũng ở bên cạnh: “Dũng ca, đây là vở kịch nào vậy?”

Hồ Chí Dũng quay đầu lại nhìn, vừa thấy tấm poster này, vẻ mặt liền hoài niệm, nói: “A, cái này sao.....

“Đó là một vở kịch do Kịch Xã Hải Đường và Trung Hý đồng tổ chức, nó được gọi là “Thư Hùng Mạc Biện”. (雌雄莫辨:

Ái Nam Ái Nữ)

“Xã kịch của chúng ta đã phát hiện ra Tổng Úc thông qua vở kịch này, sau đó một đường bồi dưỡng hấn thành trụ cột của nhà hát.”

Hứa Trăn:?

Nghe tên vở kịch này, sao có cảm giác có chút không hay?

Hồ Chí Dũng tấm tắc thở dài: “Tiểu Tổng năm đó thật sự lợi hại.

“Ngày thường không đứng đắn, nhưng khi lên sân khấu thì liền thay đổi thành người khác, bỗng chốc trở thành diễn viên ưu tú.”

Hứa Trăn hỏi tiếp: “Tổng sư huynh diễn vai gì trong vở kịch này?”

Hồ Chí Dũng đáp: “Hấn là một người diễn hai vai, vai nam chính và em gái song sinh của nam chính.

“Về mạnh mẽ nam tính cùng với sự nhu mì của nữ nhân đều được hấn diễn vô cùng nhuần nhuyễn, thậm chí còn giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất tại Kinh Thành Hý Kịch năm đó.”

Nói xong, Hồ Chí Dũng không khỏi lắc đầu thở dài: “Ai, thật đáng tiếc, tiểu Tổng cũng không thể mãi luẩn quẩn trong giới này, một hai phải lần sân sang lĩnh vực điện ảnh và truyền hình.

“Những người có nhân cách biểu diễn như hấn, trời sinh nên sống trên sân khấu, chứ không phải bị trói buộc ở trong màn ảnh!”

Nói xong câu đó, hấn ta bỗng nhiên nhớ tới Hứa Trăn cũng là người của giới điện ảnh, cho nên vội vàng bổ sung: “Đương nhiên, ai có chí nấy, hấn muốn hưởng thụ sự yêu mến của nhiều người, được càng nhiều người khẳng định, thì việc này cũng không có gì đáng trách.

“À mà, đúng rồi, tiểu Hứa, hiện tại cậu và Tổng Úc cùng một công ty quản lý đúng không?”

Hứa Trăn hơi hơi hé miệng, im lặng gật đầu một cái.

—— Hiểu rõ!

Khó trách lúc trước, mình lấy một tờ rơi quảng cáo cho câu lạc bộ kịch và đưa cho Tống Úc, người bên kia sống chết cũng không chịu nói bộ kịch kia tên là gì.

Nguyên lai gọi là..... Khụ..... Tên tương đối độc đáo.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, có cái gì mà ngưỡng ngừng?

Huống chi, vở kịch này còn nhận được giải thưởng lớn, cho nên hẳn phải đáng giá để kiêu ngạo mới đúng.

Hứa Trăn vừa đi, vừa lắng nghe Hồ Chí Dũng khen ngợi Tống Úc, nói đến Tống Úc đã nhận được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất tại liên hoan hý kịch thanh niên cho vở “Macbeth”, giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất liên hoan hý kịch quốc tế, nhờ vào vở “Bụi Bặm”

Vị này từng là trụ cột của nhà hát Hải Đường, cho tới bây giờ vẫn được nhân viên nơi này nhớ mãi không quên.

Điều này khiến Hứa Trăn vừa ngưỡng mộ vừa khâm phục.

Tống sư huynh có gia cảnh trung bình, không phải ngôi sao nhí, điều kiện ngoại hình chỉ có thể coi là hạng trung bình, mà y cũng chưa gây được tiếng vang lớn.

Rõ ràng nhìn qua, một thẻ bài tốt cũng không có nhưng dựa vào cái gì người ta vừa mới tốt nghiệp liền có thể được Đông Nhạc điện ảnh bé đi, hơn nữa, tác phẩm xuất đạo đã là nam một?

——Chính là nhờ vào thực lực, y hoàn toàn xứng đáng với điều đó.

Hứa Trăn lúc này bỗng nhiên có chút tiếc nuối, bản thân xuất đạo quá sớm, không cơ hội giống như Tống sư huynh có thể mài dũa kỹ năng mấy năm trời trên sân khấu hý kịch.

Bất quá, mỗi người đều có con đường riêng của mình, mà nó không nhất thiết phải tốt hoặc xấu hơn.

Bây giờ chúng ta đã đi đến một bước này, đừng sợ hãi, cũng không cần nghi ngờ, hãy cố gắng nắm bắt mọi cơ hội để thực

hiện và không ngừng nâng cao thực lực của bản thân, đây mới chính là điều hần nên làm.

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn lấy di động ra, chụp một tấm ảnh sân khấu của vở “Macbeth”, nói: “Sur huynh lợi hại!”

“Leng keng!”

Thực mau, bên kia đã có tin nhắn trả lời.

Hứa Trăn cầm lên xem qua, chỉ thấy Tống Úc nói: “Người khác đều là trăm năm sau mới được treo lên tường, anh đây chưa đến 30 đã được treo ở ngay lầu 1.

“Nhìn xem, đây nên gọi là cái gì? Truyền thuyết sống!”

Hứa Trăn: “.....”

Vậy ta có nên lập miếu cho người để ngày đêm tụng kinh siêu độ không?

Hần còn chưa có kịp đánh chữ hồi âm lại thì Tống Úc bên kia đã gửi tiếp một tin nhắn tới: “Cậu đang ở nhà hát Hải Đường sao? Làm gì bên đó, xem diễn hay là đóng phim?”

Sau đó Hứa Trăn liền đơn giản giải thích lại một phen, bản thân đến đây là để cọ sân khấu một chút.

Tống Úc hồi đáp: “Gì? ? Lại vở “Hamlet” nữa? ?

“Khi anh còn ở đó thì nhất quyết không chịu phục chế, đợi anh vừa đi, thì bản này đến hết bản khác, tiếng Anh, tiếng Trung, thật sự quá tức giận! !”

Hứa Trăn hỏi: “Tại sao năm đó lại không chọn kịch này?”

Tống Úc gửi tới một biểu tình tang thương, nói: “Vốn đã muốn diễn, nhưng lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

“Tên cụ thể thì anh không nói, dù sao đại khái là tên ‘diễn viên nghiệp dư’ diễn quốc vương kia quá cực phẩm, cả ngày chuyện này đến chuyện kia, diễn kỹ lại nát, nhìn thấy buồn nôn, đuổi thì không đuổi được, cuối cùng đoàn phim tức đến trực tiếp không quay nữa

“Sau đó chờ người kia đi rồi, anh có khuyên đạo diễn tiếp tục ra bài, nhưng ông ta nói trên kịch bản đã dính phân, cho nên đốt đi, rồi mới viết lại một lần nữa.

“Kết quả đến khi anh rời đi, ông ấy vẫn chưa viết xong.

“Ai, đúng là người làm nghệ thuật...!

“Tinh thần sạch sẽ là như vậy, lại nói không hề biết giận!”

Hứa Trăn nhìn lời này, cũng là không nhịn được mà bật cười.

Chương 321: Người Này Là Hứa Trăn? ?

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, Hồ Chí Dũng đã dẫn Hứa Trăn đến sân khấu.

Hứa Trăn mở cửa liền nhìn thấy trên sân khấu, một số nam nữ thanh niên đang cầm kịch bản và mặc quần áo bình thường cho một buổi diễn tập đơn giản.

Hắn nghe xong vài câu lời kịch, liền biết bọn họ đang tập cảnh đầu tiên của màn thứ hai “Hamlet.”

Để không làm phiền các diễn viên trên sân khấu, Hứa Trăn nhẹ nhàng bước vào rạp, tìm một góc ngồi xuống dưới sự dẫn dắt của Hồ Chí Dũng.

Đạo diễn Cao Vân Thâm nhìn thấy có người đi vào, trong tiềm thức liếc nhìn về phía đó, lập tức hơi sững người.

——Chắc, đây không phải là Hứa Trăn, diễn viên có chút danh tiếng gần đây?

Xem tướng mạo cũng là một tiểu tử rất hiền lành.

Nhưng thật trùng hợp, vai diễn của hắn lại là quốc vương Claudes...

Cao Vân Thâm khẽ nhú mày.

Ai, hi vọng “thiếu gia” tới lần này có thể đoan trang hơn, ít nhất đừng khiến ta ngột ngạt!

Hứa Trăn ngồi ở dưới khán đài và xem màn biểu diễn được một lúc, hắn phát hiện dàn diễn viên của vở kịch đã hoàn chỉnh.

Vương tử Hamlet, quốc vương Claudius, Nữ hoàng Gertrude, Vị hôn thê Ophelia của Hamlet...

Mỗi một nhân vật đều đã có người tới diễn.

Vậy hẳn tới đây để làm cái gì? Không lẽ muốn loại bỏ dàn diễn viên gốc?

Hứa Trăn có chút nghi hoặc, tranh thủ lúc trên sân khấu tạm dừng, hắn liền thấp giọng hỏi: “Dũng ca, Claudius đã được chọn rồi.”

Hồ Chí Dũng nghe vậy liền cười, đáp: “Tuồng cái gì, mỗi một nhân vật đều có hai vị diễn viên trở lên.

“Kịch Xã Hải Đường của chúng ta xem như là tổ chức nửa nghiệp dư, mọi người ngày thường hoặc là đến lớp, hoặc là đi làm. Nếu lúc nào cũng phải đợi gom người đủ rồi mới có thể lên sân khấu thì đoàn kịch của chúng ta sớm đã đóng cửa rồi.

“Hơn nữa, không riêng gì Kịch Xã Hải Đường, mà ngay cả các đơn vị lớn như Nhân Nghệ, Quốc Thoại, các nhân vật qua trọng cũng đều có vai A và B, được gọi là đội hình tuyển một và đội hình thứ hai.

“Một phương diện là vì đề ngừa trường hợp ngoài ý muốn, về phương diện khác cũng là vì cân bằng dự toán, rèn luyện tân nhân.”

Đến đây, hắn ta vừa chống cằm chỉ vào màn trình diễn trên sân khấu và nói tiếp: “Buổi biểu diễn mà họ đang sắp xếp bây giờ là để biểu diễn cho một trường trung học vào cuối tuần này, diễn viên đội hình A không có ở đây.”

Hứa Trăn nghe vậy thì bưng tỉnh.

Thì ra là thế, khó trách Thẩm lão sư có thể nói dối người liên đới người, hóa ra là do chế độ co dãn này.

Tuy nhiên, điều này cũng có nghĩa là ngay cả khi nhận được vai diễn, hắn cũng bị hạn chế tham gia tổng duyệt, và có thể không có cơ hội biểu diễn trên sân khấu?

Điều này khiến cho Hứa Trăn có chút cảm giác nguy cơ.

Hắn dán mắt vào sân khấu và thấy khoảng dừng vừa rồi đã kết thúc, buổi diễn tập lại tiếp tục.

Hứa Trăn ngồi thẳng lưng và chăm chú theo dõi màn trình diễn trên sân khấu.

Công bằng mà nói, những người này không nằm ở cấp độ bậc đại sư như Thẩm Đan Thanh, mà trình độ biểu diễn của họ cũng không đồng đều.

Điều đó không có nghĩa là diễn viên đủ tiêu chuẩn tham gia kịch nói phải nhất thiết phải giỏi hơn diễn viên điện ảnh, phim truyền hình.

Tuy nhiên, điều đáng kinh ngạc là lúc này, khi hắn ngồi dưới sân khấu, đối diện với sân khấu khổng lồ và rạp hát trống trải hàng nghìn người, nghe lời thoại của các diễn viên lượn lờ xung quanh rạp, khiến màng nhĩ của hắn rung động hết lần này đến lần khác. Trải nghiệm người lạc vào trong cảnh này, khiến hắn còn chần chừ hơn cả việc xem các đại sư biểu diễn trước màn hình máy tính.

“Bốp bốp bốp...”

Một màn kết thúc, nhóm nhân viên công tác dưới đài liền vỗ tay cho màn trình diễn, Hứa Trăn cũng lập tức vỗ tay theo.

Ngay khi hắn chăm chú theo dõi màn biểu diễn trên sân khấu, thì cũng có rất nhiều khán giả đang bí mật theo dõi Hứa Trăn quan sát màn biểu diễn.

Hôm nay hắn mới từ trường học trở về, quần áo cũng vô cùng tùy ý.

Áo đen dệt kim hở cổ liền mũ, quần thể thao màu đen, sạch sẽ sáng khoái, không có trang điểm, trông giống như một giáo thảo bình thường ở các trường học.

Ở hàng ghế phía trước, cách hắn khá xa, có một cô gái bộ dáng nữ sinh cao trung cứ không ngừng quay đầu về phía sau nhìn xung quanh, trong miệng lầm bầm nói: “Hiệu Dương ca, em có thể chụp ảnh không?”

“Không chụp trên sân khấu, mà chụp dưới khán đài chắc cũng không có vấn đề gì đúng không?”

Bên cạnh cô, một nam sinh vóc dáng hơi thấp, tức giận mà thấp giọng nói: “Không thể!”

“Không được phép chụp bất cứ cái gì trong nhà hát, huống chi bây giờ là tập luyện, em có thể tôn trọng các diễn viên ở trên sân khấu một chút hay không?”

“Ngồi im, đừng nhìn, một hồi cẩn thận vụn vẹo cổ!”

Cô gái lè lưỡi, quay về chỗ ngồi và nói với vẻ tiếc nuối: “Ai, nếu biết hôm nay thần tượng của mình có mặt ở đây thì chắc em đã lấy poster và bản ký tên rồi!”

“Thất sách thất sách..... Về sau những vật này, em nhất định phải mang theo làm đồ tùy thân!”

Nam sinh hơi nhỏ con không nhìn được trọn trọn mắt, nói:

“Tại sao hắn lại thần tượng của em? Đều là diễn viên, em có thể có chút kiêu ngạo được hay không? Fans của hắn có khi còn không nhiều bằng em đâu!”

“Sao có thể,” Cô gái lắc đầu, đuôi ngựa ở sau đầu vung qua lại, nói, “Nhiều hơn em, anh chưa xem số liệu hôm nay sao? Hắn nằm trong top 50 trên Phong Vân bảng, ai, hình như hôm này em không có phiếu nào...”

Mắt thấy cô gái bên cạnh thành thạo mà mở ra các loại giao diện kỳ quái, thao tác dữ như hổ, khiến ánh mắt của nam sinh kia đảo qua đảo lại muốn loạn lên trời cao.

Nam sinh này tên là Đồng Hiểu Dương, năm tư Trung Hỷ, đồng thời là tuyển thủ dự thi “Tôi Là Phái Diễn Xuất” quý thứ 6 cùng với Hứa Trăn.

Chẳng qua, y đã ở kịch xã Hải Đường này được hai năm, chứ không phải đến vì quay phim cho chương trình.

Chương 322: Họa Nhóm

Đồng Hiểu Dương là một trong ba diễn viên hạng A duy nhất ở trường quay, thực lực của y cũng đã được giới chuyên môn công nhận.

Nhưng kể từ khi chương trình được ghi hình, mọi người đều bàn tán về Dương An Ni, Trương Sam, Hứa Trăn, thậm chí cả Thẩm Đường và Đinh Tuyết Tùng cấp C, nhưng lại rất ít người nhắc đến y.

Đồng Hiểu Dương cũng rất bất lực về việc này.

Kể từ khi y đóng phim lần đầu tiên, cách đây 5 năm, vô số người đã nói rằng y có một “khuôn mặt của diễn viên phụ”

Vóc người thấp bé, khuôn mặt ngắn, các đường nét trên khuôn mặt nhỏ.

Nói một cách dễ nghe, nó được gọi là “thanh tú”, nhưng nói một cách khó nghe, chính là không phóng khoáng và không đủ khả năng đóng phim truyền hình.

Về vấn đề này, Đồng Hiểu Dương tỏ ra không hài lòng.

Ai nói rằng phải đóng vai phụ nếu có gương mặt chuyên đóng vai phụ?

Có bao nhiêu ảnh để đại danh đỉnh đỉnh đã khởi nghiệp với những “Kim bài vai phụ” giống như mình?

Ăn ngon không sợ muộn, lương duyên không sợ trễ.

Túi da đẹp chỉ là thoáng qua, năm tháng lắng đọng sẽ càng thêm dày nặng.

Đồng Hiểu Dương không nóng nảy, y năm nay mới 23 tuổi, sự nghiệp vừa mới khởi bước.

Tương lai đến tốt cùng có thể đi đến một bước nào, hết thấy vẫn còn là một ẩn số.

Nghĩ như vậy, y theo bản năng mà nắm chặt tập kịch bản gần như xé rách trong tay, trộm liếc liếc mắt về phía Hứa Trăn cách đó không xa.

Người cũng muốn diễn quốc vương Claudius đúng không?

Tốt lắm, người muốn, nhưng ta sẽ không chủ động nhường cho người!

Nếu muốn lên sân khấu thì dùng bản lĩnh tới tranh đi, có như vậy mới tự thấy được khả năng của mình! !

.....

Buổi tập trên sân khấu tiếp tục diễn ra đến khoảng 7h30 tối.

Sau buổi biểu diễn, đạo diễn Cao Vân Thâm chỉ đơn giản gấp hai ngụm thức ăn rồi gọi mọi người tập trung lại, ông muốn tổ chức một buổi gặp mặt nhỏ cho các diễn viên xuất hiện trong “Hamlet”.

Hứa Trăn đi theo mọi người đến một phòng tập trống, mọi người lấy một chiếc ghế xếp bên ngoài và ngồi xung quanh

thành một vòng tròn.

Không có nhiều diễn viên, trực quan có khoảng 30 người, Hứa Trăn liếc mắt nhìn xung quanh, thoáng thấy Đồng Hiểu Dương, người cùng mình tham gia “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, hần liền mỉm cười chào hỏi đối phương.

Đồng Hiểu Dương mỉm cười gật đầu đáp lại, nhưng cũng không có ý tứ muốn ngồi chung.

“Mọi người yên lặng, chúng ta hiện tại mở họp.”

Đạo diễn Cao Vân Thâm hắng giọng, tự giới thiệu: “Ở đây có cả người mới lẫn người cũ, cho tôi trước tiên tôi sẽ tự giới thiệu bản thân.

“Tôi họ Cao, Cao Vân Thâm, là đạo diễn của vở “Hamlet”.

Vừa nói, ông duỗi tay chỉ chỉ Thẩm Đan Thanh ở bên cạnh mình: “Người này chắc mọi người đều đã quen biết, Thẩm Đan Thanh lão sư, cô vận diễn xuất cho vở kịch lần này của chúng ta.”

Cao Vân Thâm: “Vở kịch này đã bắt đầu tập luyện từ tháng trước, nhưng cách đây vài ngày, xã kịch của chúng ta đã dùng vở kịch “Hamlet” để báo danh cho kinh thành hí kịch năm nay. Vì vậy dù là phong cách biểu diễn hay dàn diễn viên, tôi sẽ đều điều chỉnh lần nữa, tranh thủ tập một phiên bản tối ưu dưới điều kiện cho phép.”

Ông ta quay đầu nhìn chung quanh một vòng, nói: “Hôm nay, chúng ta sẽ không phân vai, cũng không tổ chức một đội lớn, mà chúng ta sẽ đơn giản nói suy nghĩ của mình về vở kịch này.

“Mọi người tùy theo ý định phân vai, nói hiểu biết của mình về vai diễn, chúng ta cùng động não.”

Dứt lời, ánh mắt Cao Vân Thâm đảo quanh một vài người trong số họ, rồi nói: “Bắt đầu từ nhân vật Hamlet đi, thứ tự thuận theo kim đồng hồ.”

Sau phần giới thiệu ngắn gọn, cuộc thảo luận nhanh chóng bắt đầu.

Vì những người này đã có ý định từ trước nên đều có sự chuẩn bị, dù là ai thì họ cũng chỉ cần bày tỏ sự hiểu biết và ý kiến

của mình về vai diễn mà họ muốn, để không bị tẻ ngắt hoàn toàn.

Nhưng mà, chuẩn bị cùng chuẩn bị là không giống nhau.

Những người chuẩn bị kỹ càng có quan điểm rõ ràng, gọi mở nhiều tài liệu tham khảo và nghe những người xung quanh gặt đầu thường xuyên; cũng có những người rõ ràng không có ý tưởng, nên chỉ có thể nói những điều chung chung, khiến mấy người có chút không nhìn được nhúu mày.

Cao Vân thâm không khen cũng không chê, chỉ yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng viết vài dòng vào vở, mà không bày tỏ bất cứ ý kiến chủ quan nào.

Mọi người đều biết rằng bài phát biểu hôm nay rất có thể sẽ ảnh hưởng đến việc mình sẽ đứng ở tổ A hay tổ B trên sân khấu trong tương lai, hoặc dứt khoát không đứng ở tổ này hết.

Rất nhiều người chưa kịp chuẩn bị đều khẩn trương đến mức không ngừng đưa tay ra lau mồ hôi trên trán.

Không lâu sau, đến lượt vua Claudius.

Với tư cách là nhân vật tổ A hiện tại, Đồng Hiểu Dương không nhường ai mà mở miệng đầu tiên.

“Vở kịch “Hamlet” đã được quay hàng chục phiên bản ở trong nước, tiêu biểu nhất là ba phiên bản,” Đồng Hiểu Dương không nhanh không chậm nói ra: “Đầu tiên là vở kịch tiên phong của nghệ thuật niên đại những năm 1990. Khi đó, nam diễn viên Nghệ Quốc Hồng vào vai Claudius...”

“Phân tích của Hiểu Dương về nhân vật Claudius này là vô cùng chính xác.”

Đạo diễn Cao Vân Thâm cho đến hiện tại, mới mở miệng đánh giá tích cực, gặt đầu đồng ý với Đồng Hiểu Dương: “Đây là cách làm lại tác phẩm kinh điển, không thể đóng cửa làm xe, không thể tưởng tượng trống rỗng.

“Đã có rất nhiều tiền bối, nghệ sĩ thuộc thế hệ lớn tuổi đã diễn nhân vật này, tại sao chúng ta không xem, tại sao chúng ta không phân tích?”

“Những người khác đã hành động như thế nào, giới chuyên môn đánh giá ra sao và khán giả đưa ra phản hồi như thế nào?”

Trước tiên, chúng ta phải tìm hiểu kỹ những điều này, sau đó mới có thể hiểu được chúng thông qua nghiên cứu. Khi đó, chúng ta mới có thể được xem là đứng trên vai của người không lò, cố gắng thể hiện tài cao, đã giỏi còn cố giỏi hơn nữa.”

Dứt lời, ông ta quay đầu lại và ra hiệu cho một trong những diễn viên khác xung quanh và nói: “Tiếp tục đi, người tiếp theo.”

Chương 323: Thiên Phú

Chờ Cao Văn Thâm đánh giá xong, nam diễn viên trong tổ B, đóng vai Vua Claudius, do dự hồi lâu, rồi nói ngắn gọn về cách mà mình hiểu về vai trò của Claudius trên cơ sở rất nhiều phiên bản của những người tiền nhiệm.

Tuy nhiên, so với những lời trình bày có sách mách có chứng của Đồng Hiểu Dương, thì những lời giải thích của y có vẻ nhạt nhòa.

Hơn nữa biện chứng tới, biện chứng đi, cũng không nắm được giọng điệu của nhân vật rõ ràng, khiến người ta băn khoăn không biết y định đóng vai một vị quốc vương như thế nào.

Những người xung quanh không bắt bớ cũng không chế nhạo y, họ chỉ lặng lẽ nhìn y, như thể đây là một cuộc hành quyết công khai.

Diễn viên tổ B của Claudius xấu hổ đến mức phải dùng ngón chân để đào xuống sàn nhà.

“Được rồi, người tiếp theo.”

Ánh mắt của đạo diễn Cao Văn Thâm không dừng quá một giây đồng hồ trên người của vị diễn viên kia, mà lập tức nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Hứa Trăn, tới cậu nói đi.”

Lúc này, các diễn viên khác cũng nhìn về phía Hứa Trăn, chờ đợi hắn mở miệng.

Hứa Trăn không chút nào luống cuống, buông kịch bản trong tay xuống, từ ghế gấp, đứng thẳng lên.

——Đã đến lượt tôi lên sân khấu!

Thành thật mà nói, những gì Đồng Hiểu Dương vừa mới trình bày đã khiến hần thu hoạch được rất nhiều kiến thức.

Thời gian hần nhận được kịch bản chỉ mới ba ngày, cũng chỉ kịp xem qua mấy phiên bản “Hamlet” kinh điển, cho nên không thể có cái nhìn thấu triệt, toàn diện như Đồng Hiểu Dương.

Câu “Nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm”, tuy là có chút khoa trương nhưng tuyệt đối vượt qua trình độ chuẩn bị trong một tháng.

Do đó, hần không hề có cảm giác lo lắng vì nghe Đồng Hiểu Dương trình bày rành mạch sự hiểu biết về Claudius mà ngược lại còn cảm thấy mình được lợi rất nhiều.

Đồng Hiểu Dương lúc này cũng ngẩng đầu nhìn Hứa Trăn đang đứng ở đối diện, định nghe xem sau màn “Thả con tép, bắt con tôm” của mình thì hần sẽ nói cái gì.

Người dự định sẽ nói gì đây?

Tiếp tục nói theo ý của ta, hay là tìm một lối tắt khác, góc độ khác?

“Đối với các phiên bản khác nhau của Claudius, Đồng Hiểu Dương học trưởng vừa rồi đã phân tích rất toàn diện,” Hứa Trăn suy nghĩ một lúc và nói, “Cá nhân tôi nghĩ rằng, xét về trình độ biểu diễn, đặc điểm phong cách và các yếu tố khác, có bốn phiên bản của Claudius là có giá trị tham khảo cao.

“Chúng là phiên bản của lão sư Nghê Quốc Hồng, phiên bản của Kiều Ngang lão sư, phiên bản của Từ Trọng Hiền lão sư và phiên bản của Hạ Phong lão sư.”

Cao Vân Thâm không đánh gãy lời của hần mà an tĩnh tiếp tục lắng nghe.

Hứa Trăn hiểu rất rõ về bản thân, hần không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này và cũng không có sự chuẩn bị đầy đủ.

Hần chỉ có thể đánh giá một cách đơn giản màn trình diễn của các tiền bối dựa trên góc nhìn và thưởng thức của một học sinh.

Còn về phương pháp giám định và thưởng thức....

“Lấy đoạn độc thoại của quốc vương Claudes trong đám cưới với người chị dâu góa chồng, đoạn 1, cảnh 1, làm ví dụ. Nghê Quốc Hồng lão sư đã sử dụng phương thức diễn đạt của trường phái phi lý, với giọng điệu tương đối cao và tốc độ nói tương đối nhanh.”

Hứa Trăn điều chỉnh trạng thái, sắc mặt đột nhiên tối sầm lại, giọng điệu bi thống nói: “Vương huynh thân yêu của ta vừa mới qua đời, chúng ta nên đau buồn, cả vương quốc cũng nên chia buồn.

“Nhưng cuộc chiến giữa lý trí và cảm xúc buộc chúng tôi phải tôn vinh hấn với sự tiếc thương thanh tĩnh mà không quay lưng lại với chính mình.”

Nói đến chỗ này, vẻ nặng nề trong mắt hấn chợt dịu đi, mây đen trên mặt cũng thành hư không, xuân phong đặc ý nói: “Cho nên, ta sẽ kết hôn với chị dâu cũ của mình.

“Thật là buồn vui đan xen. Bên trong quán linh cửu và lễ mai táng lại vang lên tiếng hỉ nhạc, còn trên hôn lễ lại vang lên dư âm bài ca phúng điệu...”

Cao Vân Thâm bỗng dừng ngẩng đầu lên.

Nói diễn liền diễn? Trực tiếp dạy học thực chiến?

Hơn nữa diễn...rất tốt!

Chính là mùi vị đó!

Hứa Trăn chỉ đơn giản đọc hai dòng, sau đó thu hồi trạng thái trước đó và nói: “Cách diễn đạt buồn cười như vậy biến Claudius thành một chú hề.

“Khi chúng ta xem vở kịch, chúng ta cảm thấy châm chọc hơn là tức giận.

“Loại biểu diễn này đương nhiên rất cao cấp, nhưng phải tính đến bầu không khí của toàn bộ vở kịch, không thể sử dụng bừa bãi.”

Nói xong, hấn hơi tạm dừng một chút, rồi nói tiếp: “So sánh mà nói, Claudius của Kiều Ngang lão sư lại tương đối truyền thống.

“Cách giải thích của ông ấy về Claudius khi ông mới xuất hiện, đội vương miện, mặc quần áo sang trọng và nói chuyện hào phóng với các đại thần có mặt, giống như một vị vua trong tâm trí mọi người.”

Trong lúc nói chuyện, trạng thái của Hứa Trăn lại thay đổi, khí thế của hắn đột nhiên bốc lên, trở nên bình tĩnh và khí phách như núi.

Với niềm tiếc thương sâu sắc đáp ứng sự mong đợi của mọi người, hắn nói với giọng trầm và đầy sức mạnh: “Không lâu sau khi anh trai ta qua đời không lâu, trên dưới vương quốc vẫn còn đang thương tiếc vô cùng.

“Nhưng ở thời điểm nội tâm rối ren này, chúng ta cần phải phân chấn tinh thần, vượt qua cảm xúc bằng lý trí, và đừng bao giờ quên thiên chức của mình.”

“.....”

Cùng với những lời nói đó, Hứa Trăn lúc này đã thay đổi giọng điệu, đồng thời tâm trạng thể hiện cũng hoàn toàn khác với lần trước.

Chỉ nhìn một cảnh tượng đơn thuần như vậy, hắn thậm chí không có lấy một chút hơi thở của kẻ ác trên người, thay vào đó, hắn trông giống như một thủ lĩnh vương quốc được lệnh gặp nguy hiểm và lật ngược tình thế, với mị lực cá nhân tuyệt vời.

Lúc này, Cao Vân Thâm đã hoàn toàn đặt cuốn sổ trên tay xuống và chăm chú theo dõi màn trình diễn của Hứa Trăn.

Sau khi đọc dòng này, Hứa Trăn tiếp tục: “Phương pháp biểu diễn của Từ Trọng Hiền lão sư cũng hoàn toàn khác.

“Màn trình diễn của ông ấy với Claudius chính là nội liễm, rồi rầm, cảm giác mâu thuẫn trên người ông xuyên suốt cả vở kịch.

“Ở một góc độ nào đó, giống như khi ông ấy đang cầu nguyện, khán giả thậm chí sẽ thương cảm cho ông, tiếc rằng Hamlet đã nhìn ra sự thật...”

“.....”

Chương 324: Cao Đạo Chỉ Dẫn

Hứa Trăn không cầm kịch bản trong tay, vì vậy hắn cứ như vậy đứng ở chỗ của mình và biểu diễn lần lượt bốn phiên bản của Claudius.

Kết hợp với sự đánh giá đơn giản, kiểu dáng và đặc điểm của từng phiên bản đều được hắn thể hiện rõ ràng trong nháy mắt.

Mọi người xung quanh đã khiếp sợ khi nhìn thấy hắn không chỉ thể hiện rõ ràng bốn phong cách biểu diễn khác nhau chỉ trong vài phút, mà còn hiểu rõ hơn về các phiên bản này của “Hamlet”.

Cách đó không xa, Đồng Hiểu Dương ngồi trên chỗ của mình, ngạc nhiên nhìn Hứa Trăn kết thúc đoạn biểu diễn cuối cùng.

Ta vừa rồi..... thực sự đang “Thả con tép, bắt con tôm” sao?

Mình đã xem qua bản phân tích, nhưng lại chưa bao giờ thấy một bản phân tích “trực quan” như vậy!

“Để sắp xếp lại các tác phẩm kinh điển, nhìn chung có ba hướng chính: tôn vinh các tác phẩm kinh điển, giải cấu trúc các tác phẩm kinh điển và phổ biến các tác phẩm kinh điển.”

Sau khi trình diễn ngắn gọn bốn phiên bản khác nhau của quốc vương Claudius, Hứa Trăn kết luận: “Từ kịch bản mà tôi vừa nhận được, tôi nghĩ phương hướng của phiên bản này chính là “sự phổ biến”.

“Bởi vì so với nguyên tác của Shakespeare, các đoạn hội thoại và độc thoại trong kịch bản này ngắn gọn và dễ hiểu hơn, nên tương ứng, tạo hình của các nhân vật cũng nên được yêu thích và phổ biến hơn.”

“Cá nhân tôi cho rằng phiên bản của Kiều Ngang lão sư có cách thiết lập nhân vật truyền thống, đó là một cơ sở tốt. Tuy nhiên, phong cách độc thoại trong phiên bản này tương đối phục cổ, ngược lại cách diễn giải của Nghệ Quốc Hồng lão sư nhanh và mượt hơn...”

Sau khi Hứa Trăn giải thích ngắn gọn quan điểm của mình về cách tạo hình nhân vật Claudius, hắn liền lần nữa quay về chỗ

ngồi của mình.

Tuy nhiên, đã hơn mười giây trôi qua, đạo diễn Cao Vân Thâm vẫn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hẩn, khiến Hứa Trăn có chút sờn tóc gáy.

——Bài nhận xét của tôi có thái quá hay không?

Không có đi?

Hứa Trăn cẩn thận nhớ lại những gì mình vừa nói, và xác nhận rằng nội dung đó là bình thường.

Các diễn viên trước so với mình, nhận xét còn hùng hồn hơn, thậm chí có người dùng gậy thẳng tay giết chết tất cả các bản Hoa Hạ trước đó, cho rằng các tiền bối là rác rưởi.

Đến mình, người phục chế lại bốn phiên bản của vua Claudius...

Nghĩ sao cũng thấy điều này không có gì kỳ quái.

Cũng giống như đọc thuộc lòng các bài thơ gốc trước khi đánh giá các bài thơ, tất nhiên, cũng có thể thực hiện các màn trình diễn trước khi đánh giá các buổi biểu diễn, để có thể dễ dàng nắm bắt hơn.

Vừa rồi, để chứng minh quan điểm của mình, diễn viên C của Hamlet cũng đã thay đổi một số cách đọc đoạn độc thoại của mình, Hứa Trăn không phải là người đầu tiên làm điều này.

Nhưng tại sao đạo diễn lại cố tính không chịu lên tiếng?

Hứa Trăn đang do dự không biết có nên chủ động nói điều gì đó không, nhưng cuối cùng đạo diễn Cao Vân Thâm cũng đã mở miệng.

“Vậy nếu cậu không ngại thì diễn một đoạn thử xem,” Ông ta nói, “Tổng hợp nhân vật trong phiên bản của Kiều Ngang và phong cách của Nghệ Quốc Hồng.”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Muốn tiếp tục diễn sao?

Đạo diễn nói điều này có nghĩa là Ông ấy đối với quan điểm của hẩn nhất định có hứng thú?

Giờ khắc này, bản thân Hứa Trăn còn chưa cảm thấy gì, chỉ là hấn cũng có chút hứng thú, muốn đứng dậy để thử sức.

Thế nhưng Đồng Hiểu Dương ở bên cạnh lại cảm thấy bản thân như đang chìm xuống đáy cốc.

Cao đạo chủ động yêu cầu Hứa Trăn diễn thêm một đoạn.....

Chuyện này chưa từng xảy ra trên người mình!

Một loại đãi ngộ như vậy, Đồng Hiểu Dương khi mới gia nhập vào xã kịch cũng chỉ thấy một người có được:

Người kia, chính là Tống Úc.

Nhưng Hứa Trăn mới vừa vào xã kịch không lâu, lại lần đầu tham gia loại họp nhóm này, hiển nhiên không biết thái độ Cao đạo có ý nghĩa gì.

Hắn chỉ là một lần nữa từ trên chỗ ngồi đứng lên, áp xuống hưng phấn trong lòng, điều chỉnh hơi thở của chính mình.

Ngay lập tức, hắn nhìn xuống Cao Vân Thâm từ góc nhìn bề ngoài của bề trên, và nghiêm nghị nói: “Hãy vứt bỏ loại bi thương vô nghĩa này đi, xem ta như phụ thân của ngươi.

“Ta muốn cho toàn thế giới đều biết, ngươi, Hamlet, là người thừa kế trực tiếp của vương vị!

“Ta phải cho ngươi sự tôn vinh cùng ân sủng, không thua gì tình thân của cha đối với con ruột!

Vân Cao Thâm không e dè mà nhìn thẳng vào đôi mắt của Hứa Trăn, sau một lúc lâu, ông ta nói: “Câu đầu tiên, hai chữ “phụ thân”, nên rõ ràng hơn một chút, tốc độ chậm lại.

“Câu thứ hai, vị trí trọng âm không đúng, cậu nên thử như vậy...”

Sau một câu hướng dẫn đơn giản, Cao Vân Thâm lại kêu Hứa Trăn thử lại một lần nữa.

Hai người liền lặp lại câu đối thoại vừa rồi, trước sau lặp lại ước chừng năm lần.

Một bản biểu diễn cuối cùng của Hứa Trăn, giống như hai mảnh ghép hoàn mỹ kết hợp với nhau, kéo dài khoảng cách hàng trăm năm, thổi một linh hồn mới vào nhân vật Claudius.

Nhìn thấy cảnh này, các diễn viên có thâm niên trong xã kịch liếc nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Xưa nay, Cao đạo chưa từng coi trọng

Cao đạo xưa nay chưa từng có coi trọng!

Không chê phiền mà tận tụy chỉ đạo, sự mong chờ trong mắt bộc lộ ra ngoài!

Hơn nữa, người trẻ tuổi này quả thực đã đáp lại kỳ vọng của Cao đạo một cách hoàn hảo, tốc độ biến hóa của hắn trong đoạn độc thoại này có thể nói là ngoạn mục.

Đồng thời, Cao Vân Thâm cũng cảm thấy trong lòng hơi chấn động sau khi nghe đoạn độc thoại.

Người thanh niên này.....

Nếu tất cả những yêu cầu vừa rồi không phải đều do chính mình đề cập đến, ông ta nhất định sẽ nghi ngờ: Đây có phải là một chương trình tạp kỹ đã viết trước kịch bản và cố ý thiết kế cho Hứa Trăn trở thành một thiên tài hay không.

Một điểm liên thấu, vừa nói liền hiểu, có thể hoàn thành yêu cầu của ông một cách hoàn mỹ.

Đây là một diễn viên trời sinh.

Lý do vừa rồi Cao Vân Thâm muốn để Hứa Trăn biểu diễn, không phải vì hắn có thể bắt chước bốn phiên bản của Claudius, y hết như bản gốc.

Mà ngược lại.....

Lời này nên nói như thế nào đây?

Chương 325: Những Buổi Luyện Tập Đầu Tiên

Người với người có giọng điệu khác nhau, cách cư xử khác nhau và ngoại hình khác nhau, nếu nó được sao chép 100%, chắc chắn nó sẽ trông không nhất quán.

Nhưng khi Hứa Trăn vừa mở miệng, hắn vậy mà lại chú trọng việc lớn để thể hiện cái nhỏ, trực tiếp nắm được nhân duyên

cốt lõi của nguyên tác, đồng thời hiểu rõ mấu chốt lý do tại sao một nhân vật sân khấu lại có thể khiến người ta cảm thấy chân thật, một cách bằng xương bằng thịt như vậy.

Đây là mức độ cao nhất của phỏng diễn (Bắt chước).

Cao Vân Thâm có một chút hiểu biết về Hứa Trăn.

Trước kia, ông từng xem Hứa Trăn phỏng diễn tác phẩm “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” của Thẩm Đan Thanh, lúc ấy, trên mạng đều nhận xét màn biểu diễn của hắn giống như đúc nguyên bản.

Nhưng nếu đi so sánh từng khung hình, mọi người sẽ thấy rằng nó thực sự khác nhau.

Một số chi tiết về chuyển động và biểu cảm, cũng như một số thói quen phát âm và giọng, tất cả đều khác với Thẩm Đan Thanh.

Nhưng lý do mà hắn mang lại cảm giác “Giống nhau như đúc” là vì hắn nắm bắt được cốt lõi của một nhân vật.

Cao Vân Thâm trước đây đã nghĩ rằng nó rất thú vị, cảm thấy rằng đứa trẻ này có lẽ là một fan hâm mộ của Thẩm Đan Thanh, cho nên mới thực hiện các nghiên cứu liên quan một cách nghiêm túc.

Nhưng chuyện hôm nay, ông ta mới hiểu được.

Không phải.

Điều này chỉ đơn giản là vì tài năng diễn xuất của hắn.

Hắn có thể làm được điều đó trong “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu”, đồng thời cũng có thể làm được trong “Hamlet”.

Rất nhiều lần, ý nghĩa của thiên tài là để nói với những người tầm thường rằng: siêng năng có thể bù đắp cho những thiếu sót của một người là vô nghĩa.

Đối với những người không có năng khiếu diễn xuất, thì hãy đi tìm điểm thiên phú của chính mình và đừng lãng phí thời gian vào những việc vô nghĩa.

Người sẽ không bao giờ bắt kịp những thiên tài thực sự.

Cao đạo nhìn Hứa Trăn thật sâu, sau đó không nói thêm gì nữa, mà chỉ cầm sổ tay lên, cúi đầu nói: “Tiếp theo, bắt đầu với Ophelia.”

Khi nói câu này, Cao Vân Thâm viết vội vào sổ tay một dòng chữ như đang nói với chính mình:

Claudius cuối cùng cũng xuất hiện.

Hiện tại, mình phải tạo dựng lại một bản “Hamlet” hoàn hảo.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Hứa Trăn đã tham gia luyện tập cho vở kịch “Hamlet”.

Đầu tháng 5, kịch xã Hải Đường đảm nhận nhiệm vụ giảng dạy và biểu diễn trong hệ thống giáo dục sẽ thực hiện chuyến giảng dạy kéo dài một tuần cho học sinh trung học tại thủ đô, vở kịch sẽ là “Hamlet”.

Do số lượng buổi biểu diễn lớn nên tất cả các diễn viên đủ tiêu chuẩn trong buổi tổng duyệt đều có cơ hội xuất hiện trên sân khấu.

Vì thế, Hứa Trăn cố ý nộp đơn xin nghỉ phép dài hạn cho bên phía trường học, bỏ qua tất cả các buổi tự học vào ban đêm trong hai tuần.

Mấy ngày sau, hắn rất nhanh phát hiện ra việc diễn tập của một vở kịch nói quá khác với việc quay một bộ phim truyền hình và điện ảnh.

Chi phí hàng ngày của các đoàn làm phim truyền hình là rất lớn, mà điều đầu tiên cần cân nhắc là hiệu quả quay.

Nói chung là không có sai sót lớn như cười quên lời, đội tóc giả che mắt và đạo diễn sẽ không yêu cầu diễn viên quay lại lần nữa.

Nhưng kịch nói lại hoàn toàn khác.

Bất cứ khi nào diễn viên đọc một từ không phù hợp hoặc mắt của họ không đúng vị trí, họ sẽ bị tạm dừng và bắt đầu lại.

Người phạm là có một chữ niệm đến không thích hợp, một ánh mắt không đúng chỗ, đều sẽ bị kêu đình một lần nữa tới.

Buổi tập luyện hàng ngày giống như một cuộn băng, lặp đi lặp lại nhiều lần, Hứa Trăn cảm thấy số lượng NG trong hai năm

qua không nhiều như mấy ngày nay.

Hơn nữa, Thảm Đan Thanh lão sư rất nóng tính, một số diễn viên cư xử không tốt thật sự sẽ bị cô mắng, mắng hết lần này đến lần khác, mắng đến mức hoài nghi nhân sinh.

Trình độ hiểu biết của Hứa Trăn không tệ, hẳn chưa bao giờ chọc giận Thảm lão sư, nhưng nghe người khác bị mắng mỏ ở bên cạnh, hẳn cũng cảm thấy bản thân như đi trên lớp băng mỏng và nơm nớp lo sợ.

Ngay cả Hứa Trăn cũng cảm thấy áp lực, thì các diễn viên khác trong đoàn kịch thậm chí còn cảm thấy áp lực hơn.

Chỉ trong vài ngày, những người này đã chứng kiến được kỹ năng biểu diễn trên sân khấu của Hứa Trăn, từ thiếu kinh nghiệm đến điêu luyện, và tiết kiệm cảm xúc từ thiếu thành thục.

Hứa Trăn hoàn toàn không phải là một dân thường bước chân đi diễn, sau vài ngày, khi dần dần tìm ra đường đi nước bước, trình độ diễn xuất của hắn đã tiến bộ nhanh chóng và nhanh chóng đạt đến mức khá.

Trong đó, căng thẳng nhất phải kể đến diễn viên đóng vai Hamlet.

Nam diễn viên này tên là Hàn Xuân Minh, là diễn viên B của vai Hamlet.

Các buổi biểu diễn nhằm giảng dạy, chủ yếu là các diễn viên hạng B và C. Mà Hàn Xuân Minh cũng không cho rằng mình kém cỏi.

Nhưng từ khi Hứa Trăn đến, anh ta đột nhiên cảm thấy mình sắp không thể chịu đựng được nữa. Số lần bị mắng tăng lên từng ngày, nhất là khi đối diễn với Hứa Trăn.

—— Hứa Trăn rõ ràng không phải diễn viên nhị tuyến tiêu chuẩn.

Màn biểu diễn của hắn chưa đủ thành thực, không đủ tinh xảo, cũng không đủ sân khấu hóa, thế nhưng lại có đủ linh tính, cũng đủ giống nhân vật Claudius.

Chất giọng của hắn tàn nhẫn và hùng hổ dọa người, khiến người ta cảm thấy áp lực thực sự trong vở kịch, điều này khiến

Hàn Xuân Minh nếu có chút thả lỏng người, thì rất dễ không tiếp được lối diễn xuất của hấn.

“Nghỉ ngơi 10 phút!”

Dưới sân khấu, đạo diễn Cao Vân Thâm vỗ tay, gọi các diễn viên và nói: “Hãy bắt đầu lại từ màn thứ ba, hôm nay chúng ta liền dừng ở chỗ này!”

Khi các diễn viên nghe thấy điều này, họ vội vã tìm một nơi để điều chỉnh trạng thái của mình, cố gắng hết sức để có được chút năng lượng cuối cùng.

Chương 326: Đến Khảo Sát

Cao Vân Thâm mở sổ ghi chép của mình và chỉ đơn giản là ghi lại kết quả của buổi diễn tập vừa rồi.

Ông ta không biết các diễn viên cảm thấy thế nào, nhưng Cao Vân Thâm gần đây có tâm trạng rất tốt.

Mặc dù có rất nhiều diễn viên tham gia vào vở “Hamlet”, nhưng cốt lõi chỉ có hai vai diễn chính là vương tử Hamlet và vua Claudius.

Về phần Vương Hậu, bà ta chỉ là một dâm phụ không có tư tưởng, còn Ophelia là một bình hoa ngây thơ hồn nhiên.

Lý do Cao Vân Thâm mấy năm nay không chịu phục dựng vở kịch “Hamlet” là vì ông ta không thể tìm được một Claudius phù hợp.

Thế nhưng không ngờ khi sắp về hưu, ông ta đã quyết định, dù tốt hay xấu cũng không thể buông tay thoái thác, mà ông trời cũng đã ban cho ông ta một vị quốc vương thật sự.

Màn trình diễn của Hứa Trăn là niềm vui bất ngờ dành cho ông ta.

Kỹ năng diễn xuất của hấn không thể được gọi là tinh vi, những màn trình diễn của hấn cũng không thể được gọi là thành thạo, nhưng chính khả năng ngộ tính siêu cao của hấn đã đủ bù đắp tất cả điều này.

Bất kể Cao Vân Thâm yêu cầu gì hay muốn đạt được hiệu quả gì, Hứa Trăn đều có thể đạt được điều đó một cách gần như

hoàn hảo. Có thể hợp tác với diễn viên như vậy, thì chính là một loại hưởng thụ.

“Cao đạo!”

Không lâu sau khi buổi diễn tập trên sân khấu bắt đầu, một nhân viên đột nhiên từ bên ngoài vội vã bước vào, tựa vào tai Cao Vân Thâm và nói nhỏ, “Cao đạo, xã trưởng nhờ tôi thông báo với ngài rằng, tổ chuẩn bị cho liên hoan hí kịch đã cử người tới, nói rằng họ muốn qua sân khấu xem một lượt.”

Cao Vân Thâm nghe vậy thì sửng sốt, hỏi: “Tổ tiết mục của kinh thành hí kịch? Là người nào dẫn đội?”

Nhân viên công tác nói: “Điều tổ trưởng mang đội.”

Cao Vân Thâm nghe vậy khẽ nhú mày.

Điều tổ trưởng, vị này chính là người phụ trách của tổ chuẩn bị liên hoan hí kịch, xem ra là người tới không có ý tốt a!

Cao Vân Thâm do dự một hồi, chỉ đành phải đặt chuyện đang làm xuống, vội vàng theo nhân viên ra khỏi sân khấu.

.....

Cao Vân Thâm đi được nửa đường thì đụng phải một nhóm người.

Xã trưởng nhà mình đang dẫn theo một nhóm gồm bảy tám người đi về phía sân khấu, người cầm đầu quả nhiên là Điều tổ trưởng của tổ chuẩn bị liên hoan hí kịch.

Điều tổ trưởng vừa nhìn thấy Cao Vân Thâm thì liền lập tức tăng cước bộ, nắm lấy tay ông ta rồi cười nói: “Cao đạo, đã lâu không gaowj! Ngài đây là tự mình ra nghênh đón sao?”

Cao Vân Thâm cười cười, bên trong mang theo chút cảnh giác, hỏi: “Điều tổ trưởng lần này đến khảo sát vở kịch mới của chúng tôi sao?”

Điều tổ trưởng thân nhiên gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.

“Vì bảo đảm chất lượng của liên hoan hí kịch, chúng tôi muốn trước tiên đi khảo sát một vòng các đoàn đã báo tên vở kịch.”

Cả nhóm người vừa đi vừa trò chuyện, Điều tổ trưởng vừa mỉm cười vừa khen ngợi: “Cao đạo là khách quen của liên

hoan hí kịch chúng ta.

“Hai năm trước, một số vở kịch tiên phong được ngài gửi tới đều đạt được thành tích không tồi, tôi nghe nói năm này, ngài muốn phục dựng vở “Hamlet” ?

“Sao tự nhiên lại nghĩ đến việc làm lại tác phẩm kinh điển?”

Tất nhiên, Cao Vân Thâm nghe ra sự nghi ngờ trong lời nói của hắn ta, nhưng ông cũng không thêm đề ý đến điều đó, thái độ lại vô cùng kiên quyết: “Điều tổ trưởng, tôi đã viết kịch bản này hơn ba năm, và tôi thực sự muốn làm vở “Hamlet”.

“Nếu cậu muốn xem các vở tiên phong thì chờ lần sau tôi ra bài, còn lần này hãy hay cho tôi cơ hội để làm tác phẩm kinh điển một lần.”

Điều tổ trưởng cười cười, không trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mà chỉ nói: “Một khi đã như vậy, trước tiên tôi sẽ xem mọi người luyện tập.”

Cao Vân Thâm nghe vậy, có chút khó xử nói: “Vở kịch này, chúng ta chỉ mới luyện tập được một tuần, đội hình diễn viên cũng chưa được hoàn thiện...”

Điều tổ trưởng ngắt lời nói: “Không có việc gì, tôi chỉ muốn xem qua kịch bản của Cao đạo mà thôi.”

Thấy đối phương đã nói đến như thế, Cao Vân Thâm cũng không thể phản đối, ông chỉ bất đắc dĩ cười cười, sau đó dẫn bọn họ đi về phía sân khấu.

.....

Khi Cao Vân Thâm trở lại sân khấu, màn biểu diễn của các diễn viên đã đến hồi bốn.

Mọi người trên sân khấu nhìn thấy có người lạ đến nơi này, hơn nữa còn do xã trưởng và Cao đạo đích thân nghênh đón, vừa thấy liền biết thân phận không nhỏ, khiến cho mọi người tức khắc khâm trọng.

Buổi diễn tập trên sân khấu đang diễn ra với cảnh đầu tiên của màn thứ tư.

Hamlet vô tình giết chết cha của hôn thê Ophelia là lão Polonius, và giấu thi thể của ông ta.

Đại thần đến tìm Hamlet để đòi thi thể, nhưng Hamlet lại giả điên điên khùng khùng nói một hồi “Người là đồ công cụ”, khiến đại thần liên tiếp nhú mày.

Điều tổ trưởng ngồi ở bên sân nhìn trong chốc lát, âm thầm gật gật đầu.

Vừa rồi thấy Cao Văn Thâm ngăn cản mình, hẳn ta còn tưởng vở kịch trên sân khấu hẳn là rất tệ.

Nhưng hiện giờ vừa thấy, tiêu chuẩn vẫn còn khá chấp nhận được.

Kịch xã Hải Đường trước mắt là một xã kịch nói tư nhân ưu tú nhất trong nước.

Sự “ưu tú” này không chủ yếu thể hiện ở khả năng diễn xuất của diễn viên mà ở khả năng giảng dạy của đạo diễn.

Ví dụ, trên sân khấu bây giờ.

Không nói đến diễn xuất của diễn viên đóng vai Hamlet, nhưng phong cách của toàn cảnh rất riêng biệt và thống nhất, điều này khiến toàn bộ sân khấu trông hài hòa và tự nhiên.

Nếu không phải vì có quá nhiều đoàn kịch lựa chọn vở “Hamlet” trong năm này. Thì Điều tổ trưởng thực sự hy vọng rằng vở kịch này của kịch xã Hải Đường có thể được biểu diễn trong liên hoan hí kịch.

Nhưng thật không may, năm nay Quốc Thoại cũng có một phiên bản thanh xuân của “Hamlet”.

Dù là chất lượng diễn viên hay sự đầu tư về mọi mặt thì những nhà hát mang quốc hiệu chắc chắn mạnh hơn kịch xã Hải Đường rất nhiều.

Không thể để khán giả xem cùng một vở kịch hai lần. Cho nên, nhất định phải đưa ra sự lựa chọn.

Chương 327: Chỉ Giữ Lại Một Bản

Khi Điều tổ trưởng còn đang suy nghĩ thì một thanh niên cao gầy từ phía sau màn đi ra trước sân khấu.

Thông qua cốt truyện, Diêu tổ trưởng cũng có thể đưa ra chút phán đoán, người này đại khái là quốc vương Claudius.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng của người thanh niên này, Diêu tổ trưởng cảm thấy mắt mình sáng lên. Vừa định khen hai câu, hắn ta liền chột nhận ra người này trông rất quen mắt.

“Hứa Trăn?” Diêu tổ trưởng có chút kinh ngạc nhìn phía Cao Vân Thâm.

Cao đạo cười gật gật đầu, thấp giọng nói: “Đúng vậy, Hứa Trăn.”

Diêu tổ trưởng thật ra có chút kinh ngạc.

Hắn ta biết một số diễn viên nổi tiếng sẽ thường đến kịch xã Hải Đường để học hỏi kinh nghiệm, việc Hứa Trăn ở đây cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng hắn ta không ngờ Cao đạo lại giao cho Hứa Trăn một vai quan trọng như vua Claudius.

Không biết kỹ năng diễn xuất của tiểu minh tinh trên sân khấu như thế nào, nhưng Diêu tổ trưởng ngay lập tức cảm thấy rất hứng thú với vở kịch này.

.....

“Thật sự quá nguy hiểm khi để gia hỏa đó tự tung tự tác! Nhưng ta cũng không thể dùng nghiêm hình trên người hắn.”

Trên sân khấu, Hứa Trăn sắc mặt tối tăm mà đọc ra lời kịch của Claudius: “Người dân yêu thương vương tử của bọn họ đến vậy.”

“Bọn họ thích một người, chỉ bằng đôi mắt, không bằng lý trí. Ta nếu như xử phạt hắn, bọn họ chỉ nhìn thấy hình phạt hà khắc của ta, chứ không suy xét hắn phạm trọng tội gì.”

Khóe miệng của Hứa Trăn mang theo sự châm chọc, nói: “A, đúng là dân chúng ngu xuẩn của ta.”

Đọc xong lời thoại này, lưng của Diêu tổ trưởng bất giác rời khỏi lưng ghế.

—— tiêu chuẩn tương đương cao.

Xét về biểu diễn của đoạn này, trình độ diễn xuất của Hứa Trăn còn cao hơn cả các diễn viên trẻ bên Quốc Thoại.

Ngay khi ý tưởng này xuất hiện, Diêu tổ trưởng đầu tiên là bị sốc - lẽ nào Hứa Trăn, một diễn viên điện ảnh và truyền hình, còn có thể cao hơn cả một diễn viên chính quy trong quốc hoạ truyền thống?

Nhưng rất nhanh, hắn ta liền bình thường trở lại.

Nghĩ kĩ thì.

Bên phía Quốc Thoại, tất cả các diễn viên trẻ của họ đều sẽ tham gia.

Hầu hết những người này đều là sinh viên của Trung Hý, giống như Hứa Trăn. Nhiều lắm cũng chỉ cao hơn hắn mấy tuổi.

So với Hứa Trăn, ra trường nhiều hơn mấy năm, nhưng kinh nghiệm thực tế lại thiếu mấy năm.

Thật sự rất khó để phân biệt người nào tốt hơn hay tệ hơn.

Sau khi quan sát một lúc, Diêu tổ trưởng thực sự đã có phán đoán trong lòng.

Vua Claudius bên Hải Đường mạnh hơn, nhưng đồng thời, Hamlet lại không bằng bên Quốc Thoại.

Vì vậy, nhìn chung vẫn nên giữ bản của Quốc Thoại.

Mặc dù Hứa Trăn không thể tham gia liên hoan kinh thành hí kịch vì điều này, nhưng hắn vẫn còn một chặng đường dài về sau. Diêu tổ trưởng hy vọng nam diễn viên này có thể tiếp tục quan tâm đến các buổi biểu diễn kịch nói trong tương lai!

Nghĩ như vậy, Diêu tổ trưởng lại ngả lưng vào ghế và yên lặng thưởng thức màn biểu diễn tiếp theo.

.....

Lúc này, phía sau sân khấu.

Hàn Xuân Minh, người đóng vai Hamlet đang trốn sau bức màn, cả người vô cùng căng thẳng.

Vừa rồi anh ta đã nghe các nhân viên nói rằng, những vị khách vừa mới tới kia, rất có thể là do liên hoan kinh thành hí kịch cử đến.

Vốn dĩ anh ta đã sớm nghe qua, liên hoan kinh thành hí kịch lần này không chỉ có một đoàn kịch báo danh vở “Hamlet”, hơn nữa, khả năng chương trình chỉ có thể giữ lại một bản duy nhất.

Cho nên nói, chính là ngày hôm nay?

Hàn Xuân Minh không muốn nuôi tham vọng của người khác và hủy hoại uy tín của chính mình, nhưng... tôi là vai diễn B nha!

Các người không thể đánh giá đẳng cấp của đoàn kịch chúng tôi dựa trên màn trình diễn của tôi!

Nhìn thấy đoạn độc thoại của vị vua trên sân khấu sắp kết thúc, rồi đến lượt Hamlet lên sân khấu, Hàn Xuân Minh căng thẳng đến mức lòng bàn tay đều toát đầy mồ hôi.

Ngay cả bản thân anh ta cũng nghĩ như vậy, huống hồ là những người khác.

Các diễn viên của Ophelia, Leotis và các nhân vật khác nhìn Diêu tổ trưởng. Sau đó lại nhìn Hứa Trăn trên sân khấu, ước rằng Hứa Trăn có thể diễn xuất tốt hơn và mang lại thể diện cho đoàn, nhưng đồng thời lại sợ rằng Hàn Xuân Minh, người lên sân khấu tiếp theo sẽ không thể bắt được vở diễn của mình, tâm tình thập phần phức tạp.

“Phốc!”

Đúng lúc này, Hàn Xuân Minh bỗng nhiên nghe được âm thanh quỷ dị từ người nào đó bên cạnh mình.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Mạnh Nhất Phạm, một thân quần áo lao công màu xanh đen, mặt mũi xám trso đứng ở phía sau mình, rồi nhỏ giọng nói: “Ca, cho tôi mượn quần áo của anh đi, tôi thay anh diễn!”

Hàn Xuân Minh không nhin được mà tròn tròn mắt xem thường.

“Cậu đùa cái gì vậy?”

Hàn Xuân Minh tức giận nói: “Phiên bản của cậu không giống với chúng tôi, không lẽ cậu định nói tiếng Anh với Hứa Trăn sao?”

“Anh coi thường ai vậy?” Mạnh Nhất Phàm lẩm bẩm, “Anh nghĩ tôi không thể thuộc lời thoại bản tiếng Trung sao?”

“Mỗi ngày tôi đều đến rạp quét dọn 4 lần, chỉ với hai câu thoại đó của anh, tôi đã thuộc lâu rồi!”

Hàn Xuân Minh hừ lạnh hai tiếng, như cũ không dao động.

Anh ta tất nhiên thừa nhận khả năng diễn xuất của Mạnh Nhất Phàm tốt hơn mình một chút, nhưng nó cũng không khác biệt đến mức như trời với đất.

Bản thân anh ta đã luyện tập vở kịch hơn 2 tuần, mà Mạnh Nhất Phàm lại chưa một lần luyện tập qua.

Anh ta không cho rằng vội vã đẩy đối phương lên như vậy là có thể diễn tốt hơn chính mình.

Ngay khi cả hai đang giằng co, thì trên sân khấu, đoạn độc thoại của Hứa Trăn đã kết thúc.

Cốt truyện tiếp theo là hai lính canh hộ tống Hamlet đến gặp nhà vua, và hai người đã xảy ra một cuộc cãi vã.

Hàn Xuân Minh không kiên nhẫn mà đẩy Mạnh Nhất Phàm sang bên cạnh, nói: “Tránh qua một bên, đây không phải chuyện của cậu.”

Nói xong, anh ta còn che mũi ghét bỏ, vẻ mặt khinh thường nói: “Trên người của cậu có mùi gì vậy? Thật chua, mau đứng xa tôi ra một chút!”

Mạnh Nhất Phàm: “...”

Mùi vị gì, đây còn không phải là mùi vị của lao động nhân dân sao?

Anh làm sao có thể khinh bỉ lao động nhân dân? !

Chương 328: Vương Bài Quay Trở Về

“À...”

Một khắc này, kịch động nào chỉ có một mình Hàn Xuân Minh.

Khi Tống Úc bỗng nhiên nhảy lên sân khấu, nhận nhân vật Hamlet này, một hồi âm thanh ồ ồ trầm thấp cơ hồ nháy mắt tràn ngập khắp kịch trường.

Lúc này, diễn viên ngồi bên dưới đài hoặc là trên sân khấu, hoặc là nhân viên công tác kịch trường, không có ai mà không phải người trong nghề kịch nói.

Bọn họ đương nhiên rõ ràng, người xem không thể làm phiên diễn viên biểu diễn, nhưng mà, tâm tình kích động trong lòng kìm nén không được, không nhịn được muốn thấp giọng reo hò.

– Vương bài của bọn họ, quay lại rồi!

Trụ cột từng dần dặt kịch xã kịch nhận được từng giải từng giải thưởng vinh dự, người dẫn đầu cùng kịch xã Hải Đường từng bước từng bước trưởng thành, lần nữa quay lại sân khấu này rồi!

Tống Úc rời xa sân khấu kịch nói đã hơn ba năm.

Hôm nay hắn, đến cùng còn giữ trạng thái của năm đó, có thực lực biểu diễn tốt ‘hamlet’ mà hắn chưa từng tiếp xúc qua hay không, thật ra đều là ẩn số.

Nhưng người của kịch xã kịch Hải Đường không để ý chút nào.

Tống Úc là một lá cờ, một tiêu cán của họ.

Phàm là nhìn thấy hắn đứng trên sân khấu, đám người tựa như là có tâm phúc, tự nhiên cảm thấy an tâm.

...

Dưới đài, Diêu tổ trưởng nhìn thấy Tống Úc bỗng nhiên nhảy lên sân khấu, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

— U, Tiểu Tống?

Sao hắn lại quay về?

Diêu Tổ trưởng mắt mang theo ý cười nhìn về phía Cao Vân Thâm ở bên cạnh, cười nói: “Cao đạo còn ẩn giấu một chiêu?”

“Vị kia mới là diễn viên diễn Hamlet B?”

“Vừa thấy tình huống không ổn, vội đem vai A đến trần tường?”

Cao Vân Thâm nghe khẽ cười một tiếng, không trực tiếp trả lời.

Phỏng đoán vừa rồi của Diêu tổ trưởng nửa đúng nửa sai.

Hàn Xuân Minh đúng là Hamlet B không sai, nhưng Tống Úc không phải vai A, cũng không phải ông ta gọi đến.

Trước đó mấy ngày, Cao Vân Thâm đúng là liên lạc với Tống Úc, đối phương cũng bày tỏ, nếu như có cơ hội, rất hi vọng có thể nhận được hi vọng diễn vai Hamlet.

Nhưng lúc đó Tống Úc còn đang ở trong đoàn phim quay phim, chưa hề nói chắc là nhất định sẽ đến, cho nên Cao Vân Thâm không nói với người khác.

Kết quả tên này.... Sao lại vô thanh vô tức chạy đến?

Trước khi đến cũng không gọi tôi một tiếng, cánh cứng cáp rồi?

Nghĩ như vậy, ánh mắt Cao Vân Thâm chớp động, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn khó kìm nén.

...

Mà lúc này, bên trong toàn bộ kịch trường, một người duy nhất nhìn qua vẻ mặt như thường chính là Hứa Trăn ở trên sân khấu.

Trong lòng hắn lúc này thật sự kinh ngạc không kém gì bất kỳ người nào ở trong hiện trường.

– Tống sư huynh sao lại tới đây?

Đối phương đi vào lúc nào?

Liệu có biết tình huống hiện tại là gì sao? Biết lời thoại phía sau của Hamlet là gì không?

Mình đến cùng nên dùng kịch bản gốc của Shakespeare đối kịch với hắn ta, hay là dùng phiên bản của đạo diễn Cao Vân Thâm?

Trong lòng Hứa Trăn tuy có rất nhiều kinh ngạc và nghi hoặc, nhưng tổ dường cơ bản cả diễn viên làm hắn đè ép tất cả cảm

xúc này đó xuống, không chế biểu tình của chính mình.

Giây phút nhìn thấy Tổng Úc, thần sắc trên mặt hắn không thay đổi chút nào, nhưng trong mắt lại khẽ run lên.

Nhưng phản rung động này lại giống như tâm tình của quốc vương khi nhìn thấy Hamlet, nhìn qua không có không hài hòa chút nào.

“Nói cho ta, Polonius ở đâu?”

Hứa Trăn xoay người lại, nhìn chằm chằm vào mắt Tổng Úc, trên mặt mây đen giăng kín.

Mà Tổng Úc thì nhìn qua nhẹ nhõm tùy ý hơn nhiều, trên mặt hắn ta mang theo nụ cười cổ quái không rõ ý vị, cười đùa nói: “Đang dùng cơm chiều.”

“Dùng cơm chiều...” Nhìn thấy bộ dáng cà phất cà lơ này của hắn ta, quốc vương do Hứa Trăn diễn tựa như bị chọc giận, ngữ tốc bỗng nhiên tăng nhanh, kêu lên: “Ta hỏi ngươi, hắn ở đâu?”

Hamlet do Tổng Úc diễn lại như không chút cảm nhận được sự phẫn nộ của quốc vương, trên mặt vẫn là nụ cười điên cuồng như cũ, trả lời một néo: “Không không không, không phải hắn đang dùng cơm chiều, là người ta đang ăn hắn...”

Tổng Úc khua tay nói: “Một đồng – giòi bự, đang nằm sắp trên người hắn, chui vào trong thịt của hắn, ăn nhiều! Ăn rất ngon!”

Khi nói chuyện, hắn ta bước đi thông thả hai bước trên sân khấu, thần sắc trong mắt không rõ là ngây thơ hay là âm tà, ngữ điệu phiêu phiêu: “Cha biết không? Giò chính là nhà mỹ thực ghê gớm nhất trên đời, mọi người nuôi súc vật cho mình ăn, lại nuôi chính mình cho giòi bự ăn.”

Ngữ khí của Tổng Úc nghe vào khi thì bi thương, khi thì mừng rỡ: “Nếu như một tên ăn mày dùng giòi bự ăn quốc vương để câu cá, sau đó lại ăn con cá kia...”

“Vậy, quốc vương há không phải là vào trong bụng của tên ăn mày sao? Ha ha ha ha ha...”

Tổng Úc như nghĩ đến chuyện gì đặc biệt thú vị, bỗng nhiên không chút kiêng kỵ cười điên cuồng.

Lời nói quỷ dị kết hợp với tiếng cười điên cuồng, làm người ta trong nháy mắt không rét mà ru.

Lúc này, khoảng cách Tống Úc lên sân khấu mới không qua ba phút đồng hồ.

Nhưng chỉ vài câu nói ngắn ngủi như vậy, hình tượng một vương tử vì tuyệt vọng mà ra vẻ điên cuồng đã được xây dựng rõ ràng.

Mọi người nhìn hắn đang cười, cười đến không thẳng được eo, cười đến như là chảy nước mắt, đã sợ hãi, lại cảm thấy đau lòng.

Đến cùng là trải qua sự thật làm người ta sụp đổ như thế nào, mới làm cho một vương tử nho nhã, cao quý biến thành bộ dáng như này?

Một khắc này, Hứa Trăn đứng đối diện hắn chỉ cảm thấy chấn động trong lòng.

Hứa Trăn dĩ nhiên không phải chấn kinh vì kịch bản, mà là vì biểu diễn của Tống Úc.

Đoạn biểu diễn vừa rồi này, so với Hàn Xuân Minh bình thường đối diễn với hắn tự nhiên không chỉ cao hơn một cấp bậc;

Nhưng chân chính làm cho Hứa Trăn cảm thấy kinh ngạc là; lực biểu diễn trên sân khấu này của Tống Úc, so với chính hắn ở trong trường quay phim truyền hình điện ảnh, cũng mạnh hơn không chỉ một bậc.

Chương 329: Quá Tuyệt

Này là nguyên nhân gì?

Hắn quen thuộc cách thức biểu đạt này hơn?

Hay là hơn nửa năm không gặp, thực lực của Tống sư huynh lại thay đổi?

Cho dù nguyên nhân nào, đối mặt với biểu diễn xuất sắc như vậy, Hứa Trăn cũng không thể nhận thua.

Đối thủ phát huy xuất sắc sẽ chỉ làm hấn hưng phấn, thậm chí càng làm cho hấn cảm giác muốn biểu đạt.

Hứa Trăn thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Tống Úc cuồng tiếu không ngừng, mây đen trên mặt dần dần tản đi, trong mắt mang theo thần sắc thương xót.

“Hamlet”, Hấn rũ mắt, tựa như từ bỏ giao lưu với một người điên, phối hợp nói, “Con đã làm ra chuyện này, ta thật sự đau lòng.”

“Nghe ta nói, vì an toàn của con, hiện tại con nhất định phải lập tức rời khỏi quốc gia.”

Nói xong, hấn nhìn không được thở dài một tiếng, thanh âm trầm nói: “Thuyền đã chờ xuất phát, gió thổi cũng rất thuận lợi, người đồng hành đều đang đợi con.”

“Đi Britta đi, hết thầy đã chuẩn bị xong hết cho con!”

Nghe được lời nói này, Tống Úc tạm dừng cuồng tiếu, ánh mắt lộ ra thần sắc mê mang, lâm lâm nói: “Britta?”

“Đúng vậy,” Hứa Trăn như là một người cha hiền từ nhìn về phía hấn, bên trong mắt mang theo ý trù mến nồng đậm, nó, “Con biết, ta đây là vì tốt cho con, hy vọng con có thể hiểu rõ khổ tâm của ta.”

“Con đã giết Polonius, nếu như con không...”

Nghe đến đây, khóe miệng Tống Úc lần nữa nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười trêu tức, từ từ ngắt lời, “Thượng đế cũng rõ ràng sự khổ tâm của người.”

Một khắc này, sắc mặt Hứa Trăn lần nữa trầm xuống.

Trên sân khấu, hai người đối lập nhau không nói gì, không khí ở giữa có lẽ đã hạ xuống âm độ.

Một vương tử giả điên, một quốc vương ra vẻ từ ái.

Hai người mang theo mặt nạ, thăm dò lẫn nhau, mỗi người đều diễn hình tượng đối trá, ai cũng không muốn đâm thủng mặt nạ của đối phương.

Nhưng trên thực tế, trong lòng hai người lúc này đều đã biết rõ ràng: Quốc vương muốn Hamlet chết.

Mà bản thân Hamlet cũng đã nhìn rõ điểm này.

“Được, ta đi Britta.”

Hồi lâu, thanh âm của Tống Úc nhẹ nhàng vang lên, hắn ta ngẩng đầu nhìn không trung nhìn qua không có vật gì, ánh mắt phiêu đảng nói: “Tạm biệt, mẫu thân thân ái của ta.”

Hứa Trăn trầm giọng nói: “Còn có phụ thân thân ái của con.”

Tống Úc lơ đãng cười, nói bừa bãi: “Phụ thân vốn là một thể, phụ thân chính là mẫu thân, mẫu thân chính là phụ thân.”

Nói xong, Tống Úc trực tiếp quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, khoát tay với hắn, như là đưa trẻ nhếch miệng cười nói: “Tạm biệt, mẫu thân thân ái của ta.”

Dứt lời, Tống Úc ngẩng đầu, bước chân tán loạn đi về phía màn che, kết thúc màn biểu diễn này của mình.

Chỉ còn mình Hứa Trăn đứng tại sân khấu, sắc mặt u ám mà nhìn phương hướng đối phương đi xa.

“Tống sư huynh!”

Sau màn che, Hàn Xuân Minh vốn diễn Hamlet B hưng phấn đến mắt sáng lên, thấp giọng gọi: “Sao anh cũng đến? Trời ạ, anh là định quay về đoàn kịch sao?”

Hàn Xuân Minh và Đồng Hiểu Dương giống nhau, hiện nay là sinh viên năm tư Trung Hí, chính là đám người trưởng thành dưới quang huy của Tống Úc kia.

Trong mắt những người này, so với những lão hí cốt thanh danh lừng lẫy kia, sư huynh Tống Úc nhìn như bình bình thường thường, nhưng lại có thể liên tục đạt được giải thưởng lớn của giới kịch nói, càng có giá trị để bọn họ sùng bái.

“Xuyt!”

Nhưng mà rất đáng tiếc, Hàn Xuân Minh hưng phấn thì hưng phấn, Tống Úc lại ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái, trực tiếp giơ tay ra hiệu im lặng, đôi mắt chăm chú nhìn về phía sân khấu.

Hàn Xuân Minh cười ngượng ngùng một tiếng, cùng nhìn theo.

Lúc này, “Hamlet” đã xuống sân khấu, trên sân khấu chỉ còn lại một mình Hứa Trăn diễn vai quốc vương.

Một chùm ánh đèn sáng ngời chiếu xuống người hắn, chiếu sáng một khu vực nhỏ quanh người hắn.

Đây là không khí độc thoại.

Theo góc độ của Tống Úc, Hàn Xuân Minh, chỉ có thể nhìn thấy phía sau của Hứa Trăn, không thấy rõ chính diện.

Nhưng đám người Cao Vân Thâm, tổ trưởng Diêu ở dưới sân khấu lại nhìn tình hình trên sân khấu một cách rõ ràng.

Lúc này ‘quốc vương bệ hạ’ cùng với hắn ra về từ ái vừa rồi, dường như là hai người.

Biểu tình dữ tợn, sắc mặt u ám, trên trán bạo khởi gân xanh, làm cho hắn nhìn qua như là ác quỷ từ trong địa ngục đi ra.

Hứa Trăn đứng trên sân khấu, hồi lâu không nói một lời.

Nhưng lửa giận trong mắt hắn lại kìm nén không được mà bùng phát ra ngoài, như là muốn đốt cháy hết linh hồn của hắn vậy.

“Động thủ đi, Britta vương!”

Qua hồi lâu, Hứa Trăn mới cố gắng đè nén phần nộ của mình, gằn nhẹ nói: “Bảo kiếm Scandinavia còn cắm bên trên quốc thổ của ngươi, thuế cống ngươi cống nạp cho ta đến nay cũng chưa giảm.”

“Ta, quốc vương của Danmark, yêu cầu ngươi lập tức xử tử Hamlet!”

Hứa Trăn siết chặt nắm đấm, thân thể bởi vì cực kỳ tức giận mà hơi hơi run rẩy, thanh âm càng thêm gấp rút, âm điệu cũng dần nâng cao hơn: “Hắn như bệnh dữ sâu tận xương tủy, không giờ phút nào không giày vò lấy ta!”

Hắn đứng tại chỗ, ngọn lửa thịnh nộ cùng thân sắc tà ác tương đương, quát âm lên: “Hắn còn ở trên đời này một ngày, ta liền vĩnh viễn không cách nào hưởng thụ được vui vẻ của thế gian.”

“Nếu không diệt trừ cái u ác tính Hamlet này, ta ăn ngủ không yên!”

Đến đây, độc thoại của quốc vương hoàn toàn kết thúc, màn thứ tư, phần ba của Hamlet cũng dừng lại.

Mấy giây sau, ánh đèn tắt, Hứa Trăn nhanh chóng đi xuống sân khấu trong bóng đêm.

...

Dưới sân khấu, khoe miệng của đạo diễn Cao Vân Thâm từ lúc Tổng Úc lên sân khấu vẫn luôn giương lên, từ đầu đến cuối đều không thể thu lại.

Quá tuyệt!

Mấy đứa nhỏ, các cậu thật sự là quá tuyệt!

Đây chính là “Hamlet” mà tôi muốn, đây chính là hiệu quả sân khấu mà tôi muốn thể hiện!

Bình tĩnh mà xem xét, đoạn biểu diễn vừa rồi, độ khó của Tổng Úc hiển nhiên còn cao hơn một chút.

Trên đời này khó diễn nhất chính là tên điên, nhất là còn là một tên cố ý giả điên.

Chương 330: Đang Diễn Tập Hamlet

Tổng Úc dùng biểu diễn hoa lệ mà không mất tự nhiên của hần diễn dịch người điên giống như đúc, sinh động như thật.

Cho dù trên thế giới này thật sự có một Hamlet, chỉ sợ cũng không có cách nào biểu diễn đúng chỗ như Tổng Úc vậy.

Nhưng mà, biểu hiện của Hứa Trăn ở trước mặt Tổng Úc cũng không yếu thế chút nào.

Trước mặt Hamlet hần vừa là nghiêm phụ lại là từ phụ, quan tâm trạng tinh thần của đối phương, lo lắng an nguy của đối phương, an bài thỏa đáng hết thảy cho hần.

Nhưng khi hần quay đầu đi, lập tức đổi thành một bộ điên cuồng, hết thảy vừa rồi chỉ là nguy trang, tất cả đều là giả bộ cho người khác nhìn.

Loại chuyển đổi khí chất khác biệt này, Hứa Trăn diễn vô cùng đúng chỗ.

Nếu như nhất định phải nói hấn diễn không bằng Tống Úc, cũng chẳng qua là bởi vì bản thân nhân vật này không gian phát huy không lớn như Hamlet mà thôi.

Xem hết đoạn biểu diễn này, Cao Vân Thâm đặc ý vô cùng, nhin không được dùng ánh mắt còn lại lên liếc nhìn biểu tình của tổ trưởng Diêu một chút.

Nhưng mà lại tấy, tổ trưởng Diêu lúc này đang cau mày, bên trong mắt thần sắc phức tạp, tựa như đang làm lựa chọn gian nan gì đó.

“Cao đạo, cái này anh...”

Hồi lâu, tổ trưởng Diêu lắc đầu, cười khỏ thấp giọng nói: “Anh trộm được hai bảo bối này ở chỗ nào vậy?”

— Trình độ của cả hai nhân vật chính đều cao hơn bên Quốc Thoại, này chọn thế nào chứ?

Thật sự cảm Hamlet của đoàn kịch tư nhân này phủ quyết bản của bên Quốc Thoại sao?

Cao Vân Thâm lắc đầu nói: “Ài, tôi cũng không có cách nào.”

“Đoàn kịch tính chất như chúng tôi này, ai muốn tới thì tới, ai muốn đi thì đi.”

Hứa đưa tay chỉ Thẩm Đan Thanh ở một bên nói: “Một câu nói của Thẩm lão sư, nói nhét Hứa Trăn vào liên nhét, vừa đến thế nào cũng phải diễn Claudius.”

Nói xong, Cao Vân Thâm bắt đặc dĩ cười cười, nói: “Tôi có thể làm gì? Tôi cũng chỉ là một đạo diễn nhỏ, căn bản không có quyền nói chuyện.”

Tổ trưởng Diêu: “...”

Đã thấy được tiện nghi còn khoe mẽ, chưa thấy ai ngoan như ngài!

...

Lúc này, trên sân khấu biểu diễn vẫn còn tiếp tục.

Từ khi Tống Úc lên sân khấu, nhóm diễn viên khác của đoàn kịch cũng như điên cuồng, mỗi người tinh thần diện mạo đều trở nên khác biệt vừa rồi.

Hứa Trăn mới đến, không có cách nào có cảm nhận tình hoài như đoàn kịch của bọn họ, nhưng đối diện với Tổng sư huynh đúng là vô cùng vi sướng.

Chờ đoạn kịch cuối cùng kết thúc, toàn thể diễn viên lên sân khấu chào cảm ơn, thắng được tiếng khen hay lớn của nhân viên làm việc dưới sân khấu.

Đạo diễn Cao Vân Thâm dẫn đầu đám người vỗ tay, ý hài lòng trong mắt hiện rõ trên mặt.

Hứa Trăn lúc này không đi quấy rầy Tổng Úc ôn chuyện với đám người, mà là đi xuống dưới sân khấu, hỏi Thẩm Đan Thanh: “Thẩm lão sư, đám người vừa rồi là người Lễ Hội Sân Khấu?”

Thẩm Đan Thanh gật gật đầu, mặt giãn ra cười nói: “Hai cậu đã làm đoàn kịch chúng ta nở mày nở mặt, bọn họ ngay tại chỗ khen biểu diễn của cậu và Tiểu Tổng, tôi phỏng đoán dự thi hẳn là có diễn!”

Bà đưa tay vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, khích lệ nói: “Hôm nay cậu diễn vô cùng tốt, trước giờ chưa từng tốt như vậy.”

Nói xong, Thẩm Đan Thanh lấy sổ ghi chép của mình ra, đọc qua nói: “Vừa rồi có mấy chỗ xử lý không phải quá thích hợp, tôi đã ghi lại.”

“Một cái liên quan đến tấu vị, khi cậu lên trên sân khấu, người xem thật ra là có thể nhìn thấy cậu, nếu như cậu ra sân khấu từ phía bên phải, nên là...”

Khi nói chuyện, hai người liên cúi người, chính là bới móc đoạn biểu diễn vừa rồi của Hứa Trăn.

...

Năm ngày sau, Lễ Hội Sân Khấu của đế đô công bố tên nhóm 16 vở kịch tham gia triển lãm đầu tiên, trong đó bản “Hamlet” thanh xuân của đoàn kịch Hải Đường bỗng nhiên xuất hiện.

“Cho nên, chen rớt chúng ta lại là phiên bản của đoàn kịch Hải Đường?”

Một đám người trẻ tuổi của viện kịch nói quốc gia nhận được thông báo mới, lâm vào hoài nghi bản thân thật sâu.

Chúng ta không phải là đứng đầu cả nước sao?

Không phải “quân chính quy” sao?

Vì sao lại bị đám quân địa phương này xử lý?

....

Cùng lúc đó, tại tổng bộ của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh.

Trưởng ban nghiệp vụ cổ trang Trâu Khánh Xuân mới nhậm chức không lâu xem báo cáo làm việc của nghệ sĩ trong tay, tức đến phần nộ, kêu lên: “Thái tổng, công ty chúng ta trôi buộc nghệ sĩ trong tay như này sao?”

“Hứa Trăn và Tống Úc từ mùa hè năm ngoái đến bây giờ, liền không nhận phim công ty tự chế tác, anh cứ để bọn họ hồ nháo như vậy à? Còn cho bọn họ quyền phân cổ phần?”

Thái Thực Tiễn không nhịn được ngoáy ngoáy lỗ tai, chậm rãi nói: “Không quay phim tự sản xuất, nhưng người ta cũng kiếm không ít tiền cho công ty.”

“Tổng nghệ, đại diện, quảng cáo công ty sắp xếp người ta không phải đều thành thành thật thật nhận hay sao?”

“Khảo hạch lợi ích hai năm này có vấn đề?”

Trâu Khánh Xuân bị thái độ này của tổng giám đốc làm cho giận đến phun lửa, nói: “Nhưng anh xem Tống Úc và Hứa Trăn suốt ngày đều đang làm cái gì?”

Hắn giơ báo cáo công tác trong tay, dùng ngón tay chỉ vào nội dung bên trên, cả giận nói: “Bọn họ đang diễn kịch nói! Đang diễn tập ‘Hamlet’!”

“Đây là chuyện nghệ sĩ đang hot lên làm sao?”

“Hai người bọn họ nếu như ở công ty khác, đó cũng là cây rưng tiền, kết quả anh xem bọn họ rung ra được cái gì? Phí xuất tràng một lần là 1500 tệ?”

Thái Thực Tiễn chớp mắt mấy cái, nhận báo cáo công tác trên tay Trâu Khánh Xuân, cúi đầu nhìn nhìn, nói: “U, Lễ Hội Sân Khấu thủ đô? Biểu diễn ‘Hamlet’ ở nhà hát lớn quốc gia? Chuyện này có cái để xào nha!”

Thái Thực Tiễn nhú mày, một mặt kiêu ngạo mà nói: “So với những tên yêu diễm tiện hóa nhà khác, nhìn nghệ sĩ của nhà chúng ta, cố gắng biết bao, an tâm biết bao?”

“Này rõ ràng có thể quét ba cái hotsearch cao nhất mà!”

Nói xong, ông ta tiện tay đưa báo cáo công tác cho người phụ trách bộ phận tuyên truyền, nói: “Mọi người nhìn mà làm, chờ nhiệt độ xào lên, sắp xếp phát lại ‘Tuyệt Đại Song Kiêu’ và ‘Ôn Lương Châu’.”

Thái Thực Tiễn quay đầu nhìn về phía Trâu Khánh Xuân, buông tay nói: “Cậu xem, muốn kiếm tiền còn không dễ dàng?”

“Người trẻ tuổi, cách cục phải lớn, ánh mắt phải nhìn lâu dài!”

Trâu Khánh Xuân: “...”

Không biết vì sao, chính là cảm giác không vui!

Chương 331: Được Đề Cử Giải Nam Phụ Xuất Sắc

Sau khi hội nghị tại Đông Nhạc Điện Ảnh chấm dứt, Thái Thực Tiễn trở về văn phòng của mình.

Đối diện với chồng báo cáo công việc dày cộp trên bàn, Thái tổng thở dài ngao ngán.

Giống như tất cả các công ty điện ảnh và truyền hình, Đông Nhạc Điện Ảnh đã giới thiệu nhiều vòng tài trợ, và cơ cấu vốn chủ sở hữu rất phức tạp.

Mặc dù Thái Thực Tiễn là người sáng lập kiêm chủ tịch công ty nhưng không thể định đoạt hết mọi việc trong công ty.

Lợi ích của các bên còn nhiều vướng mắc, một khi đã tham gia lợi ích thì ai cũng có ý kiến riêng.

Khi công ty ngày càng phát triển tốt hơn trong hai năm qua, thế lực cản tay khắp nơi khiến ông ta vô cùng khó chịu.

Thái Thực Tiễn không nghĩ kiếm tiền sao? Đương nhiên không phải.

Mục đích cuối cùng của một công ty là theo đuổi lợi nhuận.

Tuy nhiên, có lẽ do từ nhỏ đã đọc quá nhiều “Sách thánh hiền”, thế cho nên đầu óc có chút choáng váng, Thái thực tiễn luôn hy vọng công ty có thể đem càng nhiều tinh lực đặt ở trên tác phẩm, toàn tâm toàn lực quay phim thật tốt. Sau đó, hãy để tiền tự nhiên lăn vào ví của mình.

Mà không phải bại hoại như ngành sản xuất nào đó, cả ngày chỉ nghĩ đến những đồng tiền dư bản.

Suy cho cùng, ý định thành lập công ty điện ảnh và truyền hình ban đầu của ông ta là vì chán ghét những bộ phim dở tệ trong khi xem TV, và “khởi động” muốn tự mình làm một số bộ phim truyền hình chất lượng cao.

Thật hiếm khi nghệ sĩ của họ không vội vàng kiếm tiền mà sẵn sàng làm việc chăm chỉ để trau dồi kỹ năng diễn xuất.

Bỏ công mài dao, chẻ củi nhanh hơn.

Cai Shishi tin chắc rằng Tiểu Tổng và Tiểu Hứa nhà mình là những cổ phiếu tiềm năng với sức chịu đựng mạnh mẽ, đặc biệt là Hứa Trăn, năm nay mới 20 tuổi, tương lai là vô cùng to lớn, chỉ bằng tác phẩm, không dựa bất luận lăng xê gì mà đã có thể đi đến hôm nay, ngày sau nhất định tiền đồ vô lượng.

Đối mặt với kiểu nghệ sĩ này, điều mà công ty nên làm không phải là ép hấn kiếm tiền mà hãy kiếm tiền hợp lý đồng thời cố gắng nâng cao giá trị của hấn.

Rốt cuộc, những lợi ích bổ sung mà tuyển đầu nổi tiếng có thể mang lại còn hơn nhiều so với một nhóm thần tượng bọt biển.

Tình hình hoạt động của Đông Nhạc Điện Ảnh những năm gần đây không tệ, muốn tiếp tục đi lên thì thứ thiếu không phải là tiền, mà là trụ cột có thể phát cờ.

Mà Hứa Trăn, chính là viên đá, Thái Thực Tiễn đã nhìn trúng.

Nghĩ như vậy, Thái tổng do dự một chút, vẫn là cầm lấy điện thoại trên bàn lên.

Vừa vặn trong tay có một số việc, ông ta quyết định chính miện cùng Hứa Trăn tán gẫu một chút.

.....

“Đô đô đô.....”

“Uy, Thái tổng?”

Vài giây sau, cuộc gọi được kết nối, từ ống nghe bên kia truyền đến giọng nói của Hứa Trăn.

Thái Thực Tiễn vừa định hỏi về tình huống tập luyện bên phía kịch nói để làm lời mở đầu, tuy nhiên, ông ta lại nghe giọng nói của Hứa Trăn có chút không được đúng lắm, nghe có vẻ hơi ngắt.

Ông ta vội vàng hỏi: “Tiểu Hứa, giọng cậu bị sao vậy? Bị cảm à?”

“Không có không có.....”

Đầu bên kia điện thoại, Hứa Trăn nằm liệt trên giường trong ký túc xá thành hình chữ “Đại”, hắng hắng giọng rồi giải thích: “Gần đây, buổi diễn quá nhiều nên giọng nói cũng dùng quá độ.”

Dứt lời, hắng nhin không được thở dài.

Từ đầu tháng 5 đến nay, Hứa Trăn đã biểu diễn liên tục hơn 20 suất “Hamlet”.

Người phải hoàn toàn cống hiến hết mình cho lĩnh vực này, và hợp tác với việc độc thoại với cường độ cao.

Hơn nữa, hàng trăm khán giả đang ngồi dưới sân khấu, không được phép mắc lỗi, áp lực kép về tâm lý và thể chất này chỉ đơn giản là một hơn đóng phim truyền hình nhiều tập.

Tuy nhiên, điều này khiến hắng không khỏi xúc động: Là do hắng không thích hợp với sinh hoạt này, hay là nói diễn viên kịch đều có siêu năng lực?

Tại sao Tổng sư huynh mỗi ngày nhìn qua đều sinh long hoạt hổ, khắp nơi tìm người tán gẫu, mà chính mình mỗi lần xuống sân khấu đều một câu cũng không thể nói nổi?

“A, này không thể được,” Đầu bên kia điện thoại, Thái Thực Tiễn lo lắng nói, “Cậu mau đi tìm bác sĩ để khám, nên điều trị thì điều trị, nên uống thuốc thì uống thuốc, nếu không cần thiết lên sân khấu thì cũng đừng lên.”

“Tháng 6 tới, cậu còn phải tiến tổ vào đoàn “Đi Quan Đông” đúng không? Có muốn tôi liên hệ với bên kia một chút, để bọn họ điều chỉnh kế hoạch quay phim?”

Hứa Trăn vội vàng nói: “Cảm ơn Thái tổng quan tâm, đã đi xem qua, không có gì lớn, không ảnh hưởng đến việc đóng phim kế tiếp.

“Gần nhất đoàn kịch bên kia đều do diễn viên B và C biểu diễn, trừ bỏ kinh thành hí kịch, thì những buổi diễn khác, tôi đều không tham gia.”

Hai người gián hàn huyên hai câu về đề tài này, Thái Thực Tiễn liền đem đề tài chuyển vào chính đề, nói: “Đúng rồi, tôi có cái tin tức tốt muốn nói cho cậu.”

Nói xong, một nụ cười tự mãn nở trên khuôn mặt ông ta, miệng nói: “Các đề cử cho Lễ trao giải Bạch Ngọc Lan năm nay vừa được công bố. Cậu đã giành được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cho vai Hạ Tuyết Nghi trong “Máu Đào Kiếm” !

“Đây là lần đầu tiên trong công ty chúng ta có người được đề cử giải thưởng cao như vậy, xin chúc mừng!”

Nghe được lời này, Hứa Trăn vừa mới còn nằm trong trạng thái uể oải đã lập tức bật thẳng người dậy.

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất?

Một trong ba giải thưởng lớn cho phim truyền hình Hoa Hạ, Bạch Ngọc Lan? !

Chương 332: Suy Nghĩ Về Vai Nam Chính

Đây không phải là lần đầu tiên Hứa Trăn được đề cử trong “Tam đại thưởng”.

Năm ngoái, hắn cũng đã giành được giải thưởng “Diễn viên mới được yêu thích nhất của năm” tại giải Phi Thiên.

Tuy nhiên, giải Tân binh là giải thưởng mang tính đại chúng, được quyết định bởi công chúng và bình chọn, không có thẩm quyền và có lượng nước tương đối lớn, hầu hết các diễn viên

tham gia cuộc thi đều là những nghệ sĩ tương đối lép vế nên hàm kim lượng không phải là đặc biệt cao.

Nói trắng ra, chỉ cần người sẵn sàng chi tiền, giải thưởng này có thể bị bỏ.

Lúc đó trao giải đúng lúc thi đại học, Hứa Trăn còn chưa có mặt, Tổng Úc đã đi tới giúp hắn nhận cúp.

Tuy nhiên, giải Bạch Ngọc Lan cho Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất thì khác.

Quy trình hoạt động cụ thể thì Hứa Trăn không rõ ràng lắm, nhưng nhìn chung, giải thưởng này được quyết định bởi ban giám khảo chuyên môn và nó khá có thẩm quyền bằng cách tham khảo toàn diện về xếp hạng, tỷ lệ theo yêu cầu, truyền miệng, phản ứng thị trường, ngành đánh giá và các dữ liệu khác.

Hàng năm giải thưởng này đều do các diễn viên tên tuổi giành được.

Hứa Trăn biết rằng rating của “Máu Đào Kiếm” đứng đầu cùng kỳ, rating cao nhất đã phá kỷ lục cao nhất trong ba năm qua, nhưng...đó là vinh dự của bản phim truyền hình chứ không phải của cá nhân nam diễn viên.

Là một diễn viên trẻ còn non trẻ, mình có thực sự đủ tiêu chuẩn cho đề cử này?

Thái Thực Tiễn hồi lâu không nghe thấy Hứa Trăn trả lời, liền ha ha cười nói: “Đừng nghĩ quá nhiều, chỉ là đề danh mà thôi, lại không phải đoạt giải.

“Tôi cảm giác cậu sẽ không lấy được suất “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, bởi vì đội hình đề cử năm nay rất mạnh.

“Nhưng hãy nghĩ về nó theo cách khác, đây cũng là một lợi ích tốt nếu được liệt kê tên của cậu với những người này, hơn nữa còn được tham gia vào “một bức ảnh”.”

Hứa Trăn hỏi: “Thái tổng, đề cử lần này có những ai?”

Thái Thực Tiễn nhìn văn kiện trong tay, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên nói: “Nghe tôi nói đây,

“Trừ cậu ra, thì bốn người còn lại là: Vu Hạ Vĩ, Trương Lỗ Nghi, Nghê Quốc Hồng, và...Trần Đạo Dân.”

“Khụ khụ khụ.....” Hứa Trăn lập tức bị sặc nước miếng, nhin không được ho khan một trận.

Mọa nó...

Đây là danh sách thần tiên gì vậy? ??

“Ha ha ha ha ha.....”

Đầu bên kia điện thoại, Thái Thực Tiễn không khỏi vỗ bàn cười điên cuồng nói: “Làm sao vậy! Có khỏe không!

“Ban tổ chức đặt tên của cậu giữa Nghê Quốc Hồng và Trần Đạo Dân, cậu nói xem, đây có phải là bắt nạt tân nhân!

“Không được, tôi nhất định phải đặt poster thần thánh này ở một nơi bắt mắt nhất...”

Nói rồi, Thái Thực Tiễn vô cùng nghiêm túc dặn dò: “Tiểu Hứa, cậu nhất định phải đi dự lễ trao giải năm nay. Sau đó cõ một tấm ảnh chung, để tôi treo nó lên tường!”

Hứa Trăn: “.....”

Đúng là có điểm sáng.

Sau tất cả, những người này đều là những diễn viên hàng đầu trong ngành!

Tuy nhiên, đến lúc chụp ảnh với một đám thần tiên như vậy... Tại sao tôi lại có cảm giác như mình trở thành Husky giữa bầy sói? ?

Thái Thực Tiễn an ủi: “Thoải mái đi, đứng chung sân khấu với những người này cũng không có việc gì, ít nhất thành tích tác phẩm của cậu có thể nháy mắt hạ gục bọn họ.

“Đương nhiên, nếu không có chuyện như thế, thì một người trẻ tuổi như cậu sẽ không có khả năng được đề cử chung với những tên tuổi gạo cội như vậy.

“Hãy tự tin, cậu đã nhận được đề cử này với tư cách là đại diện cho “Máu Đào Kiếm”, vì ban tổ chức sẵn sàng trao cho cậu đề cử này, cũng là có nguyên nhân của nó, còn cậu thì không cần phải coi thường bản thân.”

Hứa Trăn lên tiếng, tâm thái cũng rất bình tĩnh.

Tại sao nhân vật “Kim Xà Lang Quân” này có bắt được đề cử, nguyên nhân đại khái thật ra cũng rất dễ phân tích.

——Đa số lý do của những đề cử kỳ quặc như vậy là vì “sự cân bằng”.

“Máu Đào Kiếm” là bộ phim truyền hình lớn được phát trong khung thời gian năm mới của CCTV, rating của nó cũng vô cùng hoa lệ.

Nhưng nếu phân tích từng mục, liền sẽ thấy chất lượng tổng thể của bộ phim này, từ nam chính Hàn Thanh Phong, nữ chính Lâm Gia, đạo diễn, biên kịch, nhiếp ảnh...

Không có ai gọi là đỉnh.

Hơn nữa, vì bộ phim này là sự hợp tác sản xuất giữa Hương Giang ảnh nghiệp cùng CCTV, nên nhiều người trong số nhân viên sáng tạo chính là những người đến từ Hương Giang.

Trong trường hợp này, hội đồng giám khảo của một số giải thưởng đôi khi sẽ “Tướng quân trong đám người lùn” (chọn người tốt nhất hiện có trong số những người tầm thường), tìm ra điểm nào vừa tầm để đưa ra đề cử nhằm thể hiện sự tôn trọng đối với bộ phim.

Cho nên, bản thân mình đại khái là “Tướng quân trong đám người lùn”.

“Vì đã đều được đề cử ‘Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất’, tôi có một câu hỏi muốn hỏi...”

Đầu bên kia điện thoại, Thái Thực Tiễn hơi do dự, hỏi: “A Trăn, cậu có muốn diễn vai chính không?”

Hứa Trăn nắm di động, lâm vào trầm tư.

Xuất đạo hơn hai năm, thượng vàng hạ cám tham diễn sáu bảy bộ điện ảnh, trừ bỏ vai nam chính trong điện ảnh 《ôn lương châu》, phim mini 《lão nam hài》ra, thì các bộ khác đều là vai phụ.

Là hẳn không nghĩ diễn nam chính sao?

Đương nhiên không phải.

Chỉ là hắn chưa bao giờ đoạt được kịch hay, giữa nam chính thứ nhất trong phim truyền hình dở tệ và nam chính thứ hai trong phim chất lượng cao, hắn đã rất nhiều lần lựa chọn cái sau.

Trong nghề diễn viên, mỗi bước đi giống như đi trên tảng băng mỏng, và người phải thận trọng.

Chỉ cần bộ phim đầu tay của nam chính không đạt thành tích tốt, tương đương với việc bị gắn mác “không gánh nổi rating”, sau này sẽ rơi vào vũng lầy của những bộ phim dở, khó xoay chuyển một lần nữa.

Chương 333: Kinh Thành Hỷ Kịch

Hứa Trăn do dự một chút, mới nói: “Nếu có kịch bản hay, tôi cũng muốn đóng vai nam chính.”

Thái Thực Tiễn gật gật đầu, nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy.

“Máu Đào Kiếm đã chứng tỏ năng lực gánh rating của cậu, chờ quay xong bộ “Đi Quan Đông”, công ty sẽ tự chế tác vai nam chính cho cậu.

“Cậu có bất kỳ yêu cầu nào, cứ việc nói ra. Nếu cậu có kịch yêu thích và IP yêu thích có thể nói cho tôi biết, nếu phù hợp, công ty sẽ đi mua cho cậu.”

Nghe được lời này, Hứa Trăn nao nao.

Được thiết kế riêng?

Chuyên môn vì tôi mà lên kế hoạch quay một bộ phim truyền hình sao?

“Cảm ơn Thái tổng coi trọng,” hắn giờ khắc này là thật sự cảm động, nói, “Về kịch..., trước mắt chưa suy nghĩ tới, cho nên xin phép ngài cho tôi thêm thời gian suy nghĩ.”

Thái Thực Tiễn cười nói: “Không vội, còn có thời gian. Cậu cứ đi học cho tốt, lại luyện tập thêm kỹ năng diễn xuất.

“Cậu đáng giá tốt nhất.”

.....

Hai người lại đơn giản hàn huyên hai câu, sau đó liền kết thúc trò chuyện.

Hứa Trăn buông di động, từ trên giường nhảy xuống, dùng nước lạnh rửa mặt.

Vai nam chính... phải làm sao đây?

Là phục chế kinh điển, hay là quay kịch tiên phong?

Thời điểm nảy ra ý tưởng này, Hứa Trăn sững sốt một chút, sau đó cười thành tiếng.

Kịch tiên phong... Gần đây tham gia kịch nói quá nhiều.

Trong lĩnh vực phim truyền hình làm gì có “Kịch tiên phong”.

Hắn trong lúc nhất thời đầu óc có điểm ngốc, không có ý nghĩ đặc biệt tốt, vì thế liền liên hệ Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn, để bọn họ giúp đỡ chính mình cùng nhau suy nghĩ.

Đồng thời, cũng xin một số kịch bản trữ hàng từ công ty, dự định xem mình có nhìn trúng cái nào hay không.

Phim truyền hình nam chính đầu tiên!

Nhất định phải chọn một bộ vừa lòng nhất, nhất quyết không để tranh cãi!

.....

Ngày 1 tháng 6, tại rạp hát quốc gia.

“Kinh thành quốc tế hí kịch” chính thức kéo màn che, những người yêu thích kịch nói đều lâm vào bầu không khí hân hoan hằng năm.

Vở kịch đầu tiên sau lễ khai mạc là phiên bản dành thanh xuân của “Hamlet” do kịch xã Hải Đường mang đến. 6 năm trước, Tống Úc cũng đã nhận được giải thưởng Tân nhân xuất sắc nhất của “Kinh thành hí kịch”.

Bộ kịch này từng tổ chức buổi giảng dạy tại các trường trung học lớn ở thủ đô vào tháng 5. Do kịch bản đã được phổ biến và cải tiến trên cơ sở tôn trọng nguyên tác của Shakespeare, cho nên rất dễ được khán giả trẻ chấp nhận và đạt được phản hồi khá tốt.

Vô số người yêu thích kịch đang đau khổ vì không thể vào được trường trung học, cho nên họ đều mong chờ vở kịch này được trình diễn.

Chưa đầy 10 phút sau khi đợt mở bán trước trực tuyến bắt đầu, tổng cộng 1.150 vé các loại đã được bán hết, vé thường tại sảnh gần như đã bị cướp sạch nhanh chóng ngay khi lên mạng.

Bầu không khí nhiệt liệt đến mức mọi người không khỏi tự hỏi liệu bộ kịch có phải là một hình thức biểu diễn thích hợp hay không.

Là một trong những diễn viên chính, Hứa Trăn chắc chắn sẽ có được vé nội bộ cho gia đình và bạn bè của mình.

Kiều Phong trực tiếp cầm vé và đi vào phòng riêng, nhưng trợ lý Chu Hiểu Mạn vì “Thâm nhập địch hậu” nên không chọn ngồi ghế VIP, mà thay vào đó, cô đã tìm được một vé miễn phí từ trường và quyết định đóng giả là một học sinh trung học để do thám tình hình quân doanh.

Vì nhìn qua trông chân thật hơn, cô ấy đã cố tình mặc đồng phục học sinh và buộc một cặp tóc đuôi ngựa.

Tuy nhiên, sau khi cô ấy đi vào, cô liền phát hiện ra rằng các học sinh trung học thực sự đều ăn mặc trưởng thành và trang điểm thành thục, cũng không có ai giả vờ dịu dàng, non trẻ như cô ấy.

Quả thực là lạy ông tôi ở bụi này.

Chu Hiểu Mạn bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của những người xung quanh, hồ thẹn mà cúi đầu đi vào giữa sân, thấy người khác không để ý thì vội tháo hai thắt tóc đuôi ngựa trên đầu xuống.

A..... Quả thực là hiện trường đại hình cái chết...

Sau khi ngồi xuống, cô ấy thở dài và nhìn xung quanh một cách vô vọng.

Rồi ngay sau đó, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa ngồi chéo trước mặt đã thu hút sự chú ý của cô.

Sợi dây bện của cô gái buộc tóc đuôi ngựa này rất đặc biệt.

Những đường gân da đen được trang trí bằng hai hạt phỉ thúy màu hạt dẻ rất đẹp, nhìn thoáng qua Chu Hiểu Mạn đã nhận ra

- đây là vật phẩm hỗ trợ do hậu viện Hứa Chân sản xuất.

Hình dạng của quả phỉ thúy này là do cô ấy tự mình tìm người thiết kế và nó khác với những loại hạt trên thị trường, tuyệt đối không có sai.

Chu Hiểu Mạn không khỏi sáng mắt lên.

Bởi lẽ, để “lót dạ” cho buổi biểu diễn tại kinh thành kịch nói, màn trình diễn lần này của Hứa Trăn Thành không hề được công khai trước.

Cùng với việc Vua Claudius đội vương miện và để râu đầy đủ trên sân khấu, nếu không phải là người đặc biệt quen thuộc với hắn, thì khó có thể chắc chắn rằng người trên sân khấu là Hứa Trăn.

Kết quả không nghĩ tới, mình vẫn gặp được fan của A Trăn ở đây, có phải là trùng hợp không nhỉ? Hay tin tức đã bị rò rỉ?

Chương 334: Biệt Đội Fans Hứa Trăn

Chu Hiểu Mạn đứng dậy, muốn bắt chuyện với cô gái, nhưng cô chưa kịp nói thì một vài người bạn của bên kia đã đi tới.

Những người này bước vào cùng với một ít đồ uống và ngồi xuống ghế bên cạnh cô gái buộc tóc đuôi ngựa.

Trong đó một người dựa gần vào cô, nhìn thoáng qua màn hình di động của đối phương, nói: “Đang xem gì đấy?”

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao hứng phần chấn mà giờ di động lên, nói: “Tập mới của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” đã phát sóng, trong này còn có A Trăn nhà tôi!”

Nghe câu nói như vậy, lỗ tai Chu Hiểu Mạn giật giật.

A mẹ nó! Quả thật là Fans nhà ta!

“A Trăn nhà cậu...” Nữ sinh bên cạnh mắt tròn trăng, “Đã kéo cậu vào rạp hát quốc gia cũng không thể ngăn cản cậu theo đuổi ngôi sao.

“Cậu bớt xem cái này được không? Những chương trình không bổ dưỡng, có thể xem nhiều chương trình kinh điển hơn được không?”

Cô gái lấy ra một ly nước trái cây từ trong túi đưa cho đối phương, khinh thường nói: “Một lát nữa Hamlet sẽ được công chiếu, nhưng cậu lại xem chương trình tạp kỹ ở đây... Thật sự là xấu hổ khi nói quen biết cậu!”

Cô gái tóc đuôi ngựa bĩu môi và nói, “Tôi thực sự không hiểu cậu, kịch nói có gì hay? Còn không phải là rỗng to kêu to sao? Nếu không phải cậu dùng mời khách dụ hoặc tôi, thì tôi mới không tới!”

Chu Hiểu Mạn: “.....”

Chắc, cảm giác mê muội cũng sự hiểu lầm này...

Quá nhiều tào diễn, tôi cũng không biết nên từ đâu mà nói lên.....

Chu Hiểu Mạn bất đắc dĩ mà nhún vai.

Tôi rất muốn xem mặt các bạn có đau không khi màn chào hỏi kết thúc và A Trăn nhà tôi sẽ tự mình giới thiệu về bản thân.

“Xin chào quý vị khán giả, hoan nghênh các vị đến với nhà hát quốc gia.

“Buổi biểu diễn sắp tới là: Hamlet, một vở kịch do kịch xã Hải Đường mang đến.

“Vui lòng tắt hoặc tắt tiếng điện thoại di động trước khi biểu diễn. Vui lòng không chụp ảnh, quay video hay tùy ý đi lại.....”

Lúc 7: 25 tối, tiếng nhắc trước khi khai mạc vang lên trong nhà hát.

Khi ánh đèn trong khu vực khán phòng vụt tắt, những khán giả đang xì xào bàn tán dần trở nên yên lặng, chờ đợi phần trình diễn bắt đầu.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa ngồi trên hàng ghế xéo trước mặt Chu Hiểu Mạn miễn cưỡng cất điện thoại, vắn vẹo đáng người, ngây người chờ đợi vở “Hamlet” không mấy hứng thú.

Cô liếc nhìn người bạn có đôi mắt đang tỏa sáng bên cạnh, trong lòng âm thầm ha hả.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa tên là Dương Đào, số ít người đi cùng là bạn cùng phòng của cô ấy.

Mối quan hệ giữa ký túc xá của họ rất hài hòa, nhưng sở thích của cả bốn người lại hoàn toàn khác nhau.

Trong ba người đó, một người là fan kịch nói, một người là fan cuồng tiểu thuyết và người còn lại là fan anime, còn bản thân Dương Đào cũng là fan của Hứa Trăn.

Thói quen hàng ngày trong ký túc xá của họ là: Xem kịch nói xem thường xem tiểu thuyết, xem tiểu thuyết xem thường xem manga anime, sau đó các nàng cùng nhau xem thường người theo đuổi ngôi sao là mình.

Dương Đào không hiểu, cũng là sở thích, làm sao có thể làm ra một chuỗi khinh bỉ như vậy? ?

“Truy tinh” thì làm sao? (Theo dõi người nổi tiếng)

Kể từ khi yêu thích Hứa Trăn, cô đã liên tiếp học được nhiều kỹ năng khác nhau như chỉnh sửa ảnh, thiết kế poster, chỉnh sửa video và viết fanfic trong hai năm qua.

Ngoài ra, để được trở thành một học sinh cùng trường với thần tượng, đồng chí Dương Tiểu Đào, vốn là một tên học tra, đã chủ động đăng ký tham gia lớp luyện thi nghệ thuật sau khi bàn bạc với gia đình và trải qua thời gian nỗ lực gian khổ chưa từng có, kết quả thuận lợi vào Trung Hý.

Idol mang cho ta vui sướng, idol thúc đẩy ta tiến bộ.

Hiện tại liên ba mẹ đều ủng hộ cô ấy truy tình, thế nhưng ba đưa con gái hư hỏng này này lại khinh thường cô nào tàn.

A, thật là.....

Nếu không phải vì lựa chọn giữa nước lẩu và soda, thì tin hay không, ta sẽ dùng tuyệt kỹ của mình giết chết các người!

.....

Vài phút sau, biểu diễn chính thức bắt đầu.

Trên sân khấu, những người đầu tiên xuất hiện là hai vệ sĩ đội giao ban.

Vừa gặp nhau, họ lo sợ mà bàn luận về những chuyện rắc rối vừa xảy ra bên ngoài cổng thành.

Mấy người vừa mới thảo luận vài câu, đột nhiên, nhìn thấy một làn sương mù dày đặc từ bên hông và phía sau sân khấu từ từ bay ra, một bóng ma với khuôn mặt tái nhợt và bước chân thất thường thấp thoáng trong sương mù.

Cùng với nhạc nền u ám bao trùm lấy khán đài, ánh đèn xanh từ dưới lên và tiếng la hét hoảng sợ của đám lính canh, khiến Dương Đào không khỏi nổi da gà toàn thân.

Cô thực sự không biết “Hamlet” nói về cái gì.

Vốn nghĩ rằng những gì mình nhìn thấy sẽ là một nhóm người xuất hiện, giả vờ là “A! Thượng đế!”, “A! Ta thân ái bệ hạ!”, sử dụng giọng điệu cường điệu và hành động phóng đại để kể lại một số câu thoại kịch cỡm.

Kết quả là, không nghĩ tới, một cảnh kinh dị nhập vai như vậy sẽ được kết hợp với nhau ở đầu vở kịch, khiến bạn học Dương

Đào không chuẩn bị trước đã ngay lập tức hoảng sợ.

Sau hơn ba phút, lính canh rời sân khấu ở hai bên trái và phải, và cốt truyện bước vào cảnh tiếp theo.

Trên sân khấu, bản nhạc đáng sợ khiến da đầu tê dại vừa rồi đã được thay thế bằng một bản giao hưởng rạng rỡ, một nhóm lớn nam nữ mặc y phục cổ chậm rãi bước lên sân khấu, hai bên trái phải xếp hàng dài.

Nhà vua và hoàng hậu đầu đội vương miện đứng trên khoản trống ở trung tâm.

Dưới sân khấu, Dương Đào thoáng nhìn thấy người duy nhất mặc đồ tang trong đám đông, nhin không được vui vẻ.

Oa, là hấn! Chính là hấn!

Tiểu Ngư Nhi...Không phải, là Tống Úc đóng vai Hamlet!

Ít nhất 30% lý do khiến cô đồng ý xem vở kịch là sau khi nghe cô bạn cùng phòng nói có Tống Úc.

Trên mạng đều biết rằng A Trăn và Tống Úc là đôi huynh đệ sắt son, và người hâm mộ của họ nhìn chung có mối quan hệ tốt.

Hôm nay Dương Đào đến ủng hộ “Quân đội bạn”, trong group fan cũng đưa tin, fan bên Tống Úc cũng đã tìm gặp riêng cô ấy và yêu cầu cô ấy viết lại bản thảo hiện trường.

Chương 335: Vị Quốc Vương Kia Thật Soái! !

“Các vị các đại thần và khách quý...”

Trên sân khấu, quốc vương Claudius đội vương miện và đề râu bước tới, với vẻ mặt nghiêm nghị và giọng nói trầm thấp:

“Vương huynh thân ái của ta vừa qua đời chưa bao lâu, trong lòng chúng ta đều là vô cùng bi thống, trên dưới vương quốc đều tỏ lòng thương tiếc.

“Nhưng trong lúc rối ren giặc trong giặc ngoài, chúng ta không thể mãi sa vào bi thống, nhất định phải lấy sự ổn định

của vương quốc làm trọng tâm, trấn an quốc dân, chống sĩ nhục từ bên ngoài.”

Nói tới đây, hắn quay đầu lại, nhẹ nhàng dặt tay vương hậu, biểu tình nhu hòa mà chưa xốt nói: “Hãy lấy niềm vui của chúng ta để bù đắp nỗi đau của tang lễ!”

“Ta cùng trưởng tâu, đương kim vương hậu, kết làm vợ chồng, trở thành người thống trị của cả vương quốc...”

Dưới đài, Dương Đào khẽ a một tiếng.

——Quốc vương này thật sự có phong thái nha!

Không hề rổng to, cũng không quơ chân múa tay.

Dáng người đứng thẳng mà ngạo nghễ trên sân khấu, cộng với khí chất mười phần, thật sự có thể giữ vững sân khấu rất tốt.

Nhìn qua không có một chút gì gượng gạo!

Hơn nữa máu chột là.....

Dương Đào cố gắng hết sức để nghiêng người về phía trước, cố gắng nhìn rõ hơn bộ dạng của nam diễn viên.

——Nhìn sơ qua đường nét, cô cảm thấy người này rất giống với A Trăn nhà mình.

Hơn nữa thanh âm cũng giống.

Giọng nói của hắn có điểm khàn khàn, nhưng một chút cũng không khó nghe, ngược lại càng tăng thêm mấy phần từ tính cho thanh âm, nghe đi nghe lại vô cùng mị lực.

Ngô.....

Cái đánh giá “Giống A Trăn” này, có lẽ là lời khen ngợi lớn nhất của mình cho nam diễn viên kia đi?

Nghĩ như vậy, Dương Đào nhin không được nhếch miệng cười.

.....

Phiên bản “Hamlet” của Hải Đường đơn giản hơn nhiều so với kịch bản gốc của Shakespeare, mà cốt truyện cũng khá cô đọng.

Vài phút sau, cuộc tranh luận giữa nhà vua và Hamlet trong tiệc cưới kết thúc, Hamlet than thở rằng mẹ chàng đã tái hôn trong vòng hai tháng sau khi cha chàng qua đời. Màn độc thoại cực đỉnh của Tổng Úc đã lột tả khá rõ sự đau khổ và suy sụp của hoàng tử.

Ngay sau đó, Hamlet đã biết tin về hồn ma của vị vua từ một người bạn tốt, vừa nghe tin chàng liền đến cổng thành, hồn ma hiện ra nói với chàng rằng ông đã bị vị vua đương thời hạ độc chết và cầu xin con trai báo thù cho mình.

Để thử lòng nhà vua, Hamlet yêu cầu đoàn kịch sắp xếp một cảnh cướp đoạt quyền lực và sát hại quốc vương. Thấy nhà vua trông khác lạ, điều đó khẳng định rằng hẳn ta thực sự có quỷ trong lòng;

Hamlet bắt đầu giả ngây giả dại, ý đồ làm suy yếu cảnh giác của quốc vương, tùy thời báo thù, nhưng trời xui đất khiến, lại ngộ sát Polonius, phụ thân của vị hôn thê.....

Dương Đào ngồi ở dưới khán đài, đôi mắt không chớp mắt mà nhìn chăm chăm biểu diễn trên sân khấu, tâm tình khẩn trương không nhìn được.

Được rồi, cô thừa nhận bản thân không văn hóa, xác thật chưa từng xem qua vở “Hamlet”.

Cốt truyện trên sân khấu một tầng lại cao hơn tầng, vô cùng chặt chẽ và hấp dẫn, vài đoạn độc thoại cũng đã thể hiện rõ ràng và sống động những mâu thuẫn cùng thống khổ.

Không chỉ có đoạn “Sinh tồn hay hủy diệt” nổi tiếng của Hamlet, mà còn là lời cầu nguyện của nhà vua và nỗi tuyệt vọng của vị hôn thê Ophelia...

Nhìn vào đó, Dương Đào bỗng nhận ra sức hấp dẫn của màn kịch.

Cảm xúc trên sân khấu quá dồi dào, quá no đủ.

Nếu là trên TV hay phim điện ảnh, đạo diễn sẽ không bao giờ cho phép diễn viên có một đoạn bộc bạch nội tâm và một đoạn xúc cảm lớn như vậy.

Bên cạnh đó, kỹ năng diễn xuất của những diễn viên này quá mạnh!

Đặc biệt là Hamlet do Tống Úc đóng vai và Claudius, vị diễn viên có ngoại hình giống với A Trăn.

Nghe bọn họ ở trên sân khấu bộc bạch độc thoại, ngôn ngữ chần động đến mức làm con người cảm giác linh hồn của mình đều đang cộng hưởng với vở kịch.

So với “Tôi là Phái Diễn Xuất” mà cô vừa xem trên điện thoại di động, thì cấp độ thần tiên này thật sự là chênh vênh giữa mây và bùn.

Dương Đào mặt đỏ rực.

Ai, đám cặn bã kia, đặc biệt là những nhóm binh tôm tướng của sơ bình cấp C.

Diễn xuất đúng là chọc cười người xem...

Quả thực cúت choc.....

Cô ấy chỉ nghĩ rằng chương trình tạp kỹ này được quay rất tốt, và thiết kế các tác phẩm thử thách lẫn nhau rất bắt mắt.

Kết quả là trong vòng một giờ, khẩu vị của cô đã được nâng lên.

Dù thiết lập có tốt đến đâu, nó cũng phải thật xuất sắc mới được a!

Nhóm người này..... Lừa gạt quỷ sao? ?

Tất nhiên, những lời chỉ trích của Dương Đào là nhằm vào những kẻ vàng thau lẫn lộn, không liên quan gì đến A Trăn nhà mình.

Kỹ năng diễn xuất của A Trăn vẫn rất tốt, không giống như muối bỏ bể! Đúng vậy!

.....

Một giờ bốn mươi phút sau, phiên bản thanh xuân của “Hamlet” do kịch xã Hải Đường trình diễn đã kết thúc.

Các diễn viên quay trở lại sân khấu để chào bẻ mặt, tất cả khán giả đều đứng dậy và dành những tràng pháo tay nồng nhiệt nhất cho màn trình diễn tuyệt vời của họ vừa rồi.

Bốn người trong ký túc xá của Dương Đào cũng đứng dậy theo mọi người, bạn cùng phòng là một fan của kịch nói, hai

má ửng hồng, cô ấy không chỉ phấn khích với màn biểu diễn vừa rồi mà còn cảm thấy những người này làm cho cô lấy lại được mặt mũi trước mặt bạn cùng phòng của mình, vô cùng vinh dự.

“Thế nào, lợi hại đúng không!”

“Giờ thì đã hiểu tại sao tôi lại thích xem kịch nói như vậy?”

“Về sau còn dám chê cười tôi?”

Khi nói chuyện, cô tập trung trọng điểm nhìn về Dương Đào, người nào tán thích truy tinh, đặc ý dào dạt nói: “Trước kia tôi nói diễn xuất của Hứa Trăn không tốt, thua xa Tống Úc, cậu còn ngoan cố, hiện tại thì sao?”

“Đã hiểu cái gì gọi là “kỹ năng diễn xuất bùng nổ” chưa?”

Chương 336: Kiêu Ngạo

Dương Đào vốn đang rất cao hứng, kết quả hôm nay lại bắt đầu một màn khinh bỉ, cô cũng vô cùng bất mãn mà trừng mắt nhìn bạn cùng phòng, nói “A Trăn nhà tôi chọc gì cậu sao?”

“Người ta là diễn viên phim truyền hình, phong cách không giống nhau, còn có đặc thù ngành nghệ thuật, cậu đừng có đục nước béo cò!”

“Nếu là trên mạng, cậu này của cậu đã kéo thêm phiền phức cho Tống Úc rồi, biết không?”

Người bạn thích kịch nói ngẩng đầu lên, bĩu môi nói: “Tại sao tôi phải biết những gì các cậu đang làm?”

“Tôi chỉ thật lòng xem biểu diễn, cho nên tự nhiên hiểu thế nào là thực lực.”

“Tôi ở đây là giúp cậu có thể chọn chồng chọn vợ cho đúng – Được rồi, coi như chọn vợ chọn chồng – cũng giống như truy tinh đi, đừng chỉ biết xem mặt.”

“Thản nhiên thừa nhận bản thân là nhan không thì đừng có khoe khoang tài diễn xuất!”

“Rõ ràng thấy người ta lớn lên soái khí mới truy tinh, kết quả há mồm ngậm miệng lại thổi phồng diễn xuất, chính như vậy”

mới khiến người nghe khó chịu.”

Dương Đào bị lời này của đối phương làm cho nổi giận đến đầu muốn bốc khói, vừa định phản bác, thì trên sân khấu, Tổng Úc bỗng nhiên mở miệng, nói: “Các vị bằng hữu, cảm ơn các vị đến xem buổi biểu diễn của kịch xã Hải Đường!

“Hôm nay, tôi xin phép giới thiệu đến các vị một “tân nhân”.”

Nói xong, y duỗi tay kéo hoa phục trên người quốc vương bệ hạ, cười nói: “Vị này, diễn viên đóng vai Claudius, mọi người thấy biểu hiện của hắn như thế nào?”

Dưới đài, vang lên một trận nhiệt liệt đáp lại.

Tổng Úc nói: “Để tôi giới thiệu với các vị: Hắn là diễn viên mới của kịch nói Hải Đường, Hứa Trăn.”

Nói tới đây, “Claudius” ở bên cạnh, cúi bả vương miệng trên đầu xuống, từ từ tháo bộ râu trên khuôn mặt và cúi đầu nở một nụ cười với đám đông bên dưới.

Dương Đào: “...”

Bạn cùng phong: “...”

Fans của Hứa Trăn cũng không tính là quá rộng, nhưng lại có đường duyên rất tốt với người qua đường, và độ nổi tiếng của hắn cũng khá cao trong giới diễn viên cùng tuổi.

Trên sân khấu, ngay khi gương mặt thật của hắn liền lộ ra, bên dưới lập tức nổ ra một trận sóng to gió lớn.

Tổng Úc vừa rồi nói cái gì? Hứa Trăn?

Chính là “Hứa Trăn” mà tôi biết đúng không?

Cậu diễn viên thường xuyên đóng các vai thiếu hiệp trong phim truyền hình, đồng thời cũng là thanh niên trẻ tuổi từng tham gia biểu diễn màn võ thuật khó trên sân khấu Xuân Vãn?

Hắn vậy mà thật sự đóng vai Vua Claudius trong vở kịch này?
?

Hầu hết những người có mặt đều là fan trung thành của kịch nói.

Nếu như không phải Hứa Trăn trực tiếp cúi bả ngực trang trên sân khấu, e rằng đám người này sẽ không tin lời bọn họ nói:

Claudius này, vừa mới biểu diễn tuyệt vời như vậy trên sân khấu, sẽ là một trong những diễn viên điện ảnh và truyền hình mà bọn họ khinh thường nhất.

Màn biểu diễn vừa rồi của nhà vua hay đến mức vỡ òa!

Nó hoàn toàn nằm ở trình độ chuyên nghiệp tiêu chuẩn, thậm chí có thể xem như cao hơn mức “chuyên nghiệp”, đây không phải trình độ mà những diễn viên “Chơi phiêu” bình thường có thể đạt tới!

Dưới sân khấu, bạn cùng phòng của Dương Đào đều đang lâm vào mộng mị, một lúc lâu vẫn chưa thể mở miệng nói chuyện.

Vừa rồi, mình còn dùng vở kịch này để khinh bỉ khả năng diễn xuất của Hứa Trăn, thậm chí vẫn chưa khinh bỉ xong thì liền phát hiện, hóa ra Hứa Trăn lại là diễn viên quan trọng trong vở kịch nói này.

Hơn nữa vẫn là quan trọng trình độ, biểu diễn tiêu chuẩn đều không thua gì Hamlet.

Giờ khắc này, cô thậm chí có chút hoài nghi nhân sinh.

Diễn xuất của Hứa Trăn chính là tiêu chuẩn này sao? Hay là trước kia mình nhìn lầm?

Rõ ràng trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”, diễn xuất của hắn còn sứt sẹo như vậy, thế nhưng chỉ mới qua hai năm, hắn đã tiến hóa thành cái dạng này? ?

Cô đột nhiên hồi tưởng lại đánh giá của người bạn “Nảo tàn” nhà mình về Hứa Trăn:

Mỗi lần nhìn thấy hắn trên màn ảnh, tôi luôn cảm thấy kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn đã được cải thiện rất nhiều, mắt thường cũng nhìn thấy rõ điều này.

Đây là một nam diễn viên không bao giờ thừa nhận thất bại và không bao giờ an phận với hiện trạng, mỗi lần xuất hiện hắn đều mang đến những bất ngờ mới cho khán giả.

—— cho nên nói, Dương Đào đánh giá cũng không phải vì cô là fansảo tàn của Hứa Chân, mà bởi vì sự thật chính là như thế?

Kể sī ba ngày không gặp đương lau mắt mà nhìn, hiện giờ Hứa Trăn, sớm đã không phải là Hoa Vô Khuyết của năm đó?

Giờ khắc này, một cổ hồ thẹn nồng đậm nảy lên trong lòng.

Cô xấu hổ vì định kiến, lòng dạ hẹp hòi cũng như cách nhìn người cổ hủ của mình.

Ngược lại, Dương Đào lúc này lại nâng cằm kiêu ngạo, chỉ cảm thấy trước mặt đám bạn cùng phòng sa đìu này chưa từng được nường mày cao như vậy.

Nhãi con! Cậu thật là lợi hại!

Cậu đúng là niềm kiêu ngạo của chúng ta! !

Nghĩ như vậy, Dương Đào mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo mà nhìn bóng dáng đĩnh bạt trên sân khấu.

Khuôn mặt Hứa Trăn lúc này còn mang theo lớp hóa trang, nhưng sau khi tháo râu quai nón trên mặt, có thể thấy rõ khuôn mặt điển trai như mọi khi, cùng với ánh mắt sáng láng thần thái.

Lúc này Hứa Trăn có chút ngại ngùng trước những tràng vỗ tay của khán giả, nhưng hắn vẫn cúi đầu chào khán giả và nở một nụ cười rất lễ phép, cũng không căng thẳng đến mức tay thần thất thố.

Cảm giác yên tĩnh và nhẹ nhàng này tạo thành một sự tương phản rất lớn với Claudius lạnh lùng và nghiêm khắc trên sân khấu ban nãy.

Dương Đào chỉ cảm thấy chính mình nháy trong mắt lại bị thu phục thành Fans.

Cô có thể nói với toàn thế giới rằng, – đây là idol của ta! Đây chính là tiểu ca ca ta đã cuồng si trong hai năm qua!

Các người mau đến xem hắn, lợi hại hay không? Soái hay không? Ưu tú hay không?

Vừa rồi là ai đang nói ta nào tàn? Là ai! Có dám đứng ra nói một lần nữa hay không!

Dương Đào kiêu ngạo ương ngạnh mà xoa xoa eo, cả người eo đĩnh đến thẳng tắp.

Chương 337: Lang Gia Bảng

Lời giới thiệu đơn giản về “tân nhân” của Tống Úc đã gây ra một tiếng ồn lớn dưới khán đài, hồi lâu chưa thể bình tĩnh.

Cũng may là không có cách nào để sân khấu kịch thoải mái như buổi hòa nhạc, nếu không Hứa Trăn không biết bao giờ mới có thể thoát thân.

Sau một thời gian dài lui về hậu trường, các diễn viên đều đã kiệt sức về cả thể chất lẫn tinh thần.

Đây là lần công diễn đầu tiên của vở “Hamlets” do kịch nói Hải Đường thể hiện, đồng thời cũng là tiết mục mở màn cho kinh thành hí kịch.

Mọi người đều tràn đầy năng lượng, cố gắng hết sức để thể hiện trạng thái tốt nhất của mình.

Bây giờ hơi thở này đã tắt. Các hoàng tử và quý tộc trên sân khấu vừa rồi đã biến thành một đoàn xác chết không hồn.

Khi tẩy trang ở hậu trường, tất cả mọi người đều bị tê liệt, ngã ngửa, thậm chí có người còn ngủ ngáy trực tiếp trên ghế sofa.

Hứa Trăn mệt đến mức suýt ngủ quên, nhưng dù sao thì hần vẫn còn trẻ. Cho nên cố gắng chống đỡ tẩy trang xong hết, sau đó đến hội tụ với Kiều Phong, Chu Hiểu Mạn. Chuẩn bị đẹp đường hồi phủ.

“A Trăn! A Trăn!”

Từ lối đi ra nhà hát dành cho các diễn viên, còn chưa kịp đi xa, hần liền thấy một vài cô gái nhỏ ngồi xổm và canh gác lối đi. Rõ ràng, họ đã khá quen thuộc với cấu trúc của nhà hát và đang ở ôm cây đợi thỏ.

Các nhân viên bảo vệ tại nhà hát đã ngăn họ tiến lên phía trước, vì vậy những cô gái nhỏ này đành phải dậm chân ở bên ngoài, cố gắng thu hút sự chú ý của Hứa Trăn.

Thấy Hứa Trăn đang nhìn về hướng của bọn họ, mấy nữ sinh hưng phấn đến tay chân múa loạn, như thể họ đã gặp một điều gì đó rất tuyệt vời.

“Kiều ca, em có thể đi qua đó nói mấy câu với các cô ấy được không?” Hứa Trăn hỏi.

Kiều Phong cười gật gật đầu, nói: “Đi thôi, hôm nay không có tuyên truyền, ở đây cũng không có nhiều người lắm.”

Hứa Trăn vì thế liền đem đồ vật trong tay giao cho Chu Hiểu Mạn, sau đó đi qua chỗ đám fans nhà mình, tươi cười chào hỏi với các cô.

Mấy nữ sinh cao hứng hét lên sung sướng.

Bất quá, hưng phấn thì hưng phấn, mấy nữ sinh vẫn vô cùng lễ phép mà bảo trì khoảng cách 1 mét với hắn. Không có cố ý lấn tới bên cạnh Hứa Trăn.

“A Trăn, biểu diễn hôm nay của cậu quá tuyệt vời! Tôi tôi tôi, vừa rồi lúc xem biểu diễn, mọi người xung quanh đều khen ngợi cậu!”

“A Trăn, cậu vẫn sẽ tham gia các buổi công diễn khác chứ? Tôi còn có thể nhìn thấy cậu sao?”

“A Trăn, cậu học kịch nói từ bao giờ vậy? Quả thực là chuyên nghiệp diễn viên tiêu chuẩn!”

“.....”

Các tiểu cô nương ríu rít ca ngợi biểu diễn vừa rồi của hắn, đem idol nhà mình khen đến ba hoa chích choè.

Các nàng không dám chậm trễ quá nhiều thời gian của Hứa Trăn, chỉ chốc lát sau, khen đến cảm thấy mỹ mãn, trong đó có một người nữ sinh liền từ ba lô móc ra một quyển sách, hai mắt sáng lấp lánh đưa cho Hứa Trăn.

Hứa Trăn vốn tưởng cô muốn xin chữ ký, vừa định hỏi bọn họ có bút hay không.

Nhưng mà lúc này, lại nghe nữ sinh kia nói: “A Trăn, cậu có thể lấy quyển sách này được không? Nếu được thì hãy cân nhắc đóng vai nam chính trong cuốn tiểu thuyết này nhé?”

Tiểu cô nương gương mặt hơi hơi phiểm hồng, giọng nói cũng vô cùng hưng phấn: “Gần đây, rất nhiều người trên diễn đàn đang thảo luận về cuốn tiểu thuyết này, các cô ấy đều cảm thấy cậu đặc biệt thích hợp với nam chính trong đó!”

“Hiện tại trên mạng lưu truyền một số ngụy video cắt ghép, để cậu làm nam chính, phải nói là lượt xem rất cao!”

Hứa Trăn biết ngụy video trong miệng của cô ấy nghĩa là gì.

Đại khái chính là một dạng video của một bộ phim truyền hình có giả thiết khác, được cắt ra từ một bộ phim truyền hình đã được quay bởi một hoặc một số diễn viên thông qua khâu cắt ghép và biên tập hợp lý.

Trợ lý Chu Hiểu Man nhà mình cũng là cao thủ trong số đó.

Nhiều video chất lượng cao mà người hâm mộ xem trên mạng, ngỡ như là tác phẩm hoàn chỉnh. Nhưng trên thực tế, nhiều khả năng chúng đều xuất thân từ những bàn tay tà ác.

Hứa Trăn nhận lấy cuốn sách từ tay cô gái, thấy bìa sách được gói cẩn thận bằng những bông hoa nhỏ, bốn góc được dán cẩn thận bằng băng keo tuyệt đẹp, hiển nhiên rất thường xuyên nâng niu nó.

Hắn có chút không đành lòng lấy, nên liền đem cuốn sách trả về, nói: “Cứ nói tên cho tôi, trở về tôi sẽ tự mình tìm.”

Tiểu cô nương thấy thế, vội vàng lui lại phía sau mấy bước, bối rối xua tay, đầu liên tục lắc qua lắc lại, nói: “Không không không, A Trăn, cậu cầm đi, cậu giữ nó, tôi mới không đau lòng!”

“Tôi có thể đem quyền sách này đưa đến tận tay cậu, xem như đang cống hiến cho fans nhà.”

“Như vậy, tôi chính là đại công thần của tổ chức!”

Hứa Trăn nghe được lời này, nhin không được nhoen miệng cười.

Hắn cúi đầu, mở bìa sách, trên trang tiêu đề, chủ nhân của cuốn sách đã dùng bút ghi lại hai dòng chữ nhỏ in nghiêng rất đẹp phía dưới thông tin bản quyền:

“Dao ánh nhân gian băng tuyết dạng, ám hương u phù khúc bên sông.”

“Biển thức thiên hạ anh hùng lộ, cúi đầu Giang Tả có mai lang.”

Hứa Trăn hơi hơi nhướn mày, tiếp tục lật thêm trang nữa.

Ngay trên trang thứ hai, ba ký tự lớn in thành hàng dọc hiện ra:

Tên cuốn sách này là Lang Gia Bảg.

Chương 338: Bùng Nổ Đề Tài Trên Mạng

Phiên bản dành thanh xuân “Hamlet” của kịch nói Hải Đường, ngay lập tức gây ra những ảnh hưởng lớn cả trong và ngoài ngành.

Trước hết, tất nhiên, vì đây là “Hamlet”, kiệt tác kinh điển nổi tiếng nhất của Shakespeare, nên mỗi năm, nó đều được công diễn.

Mà năm nay, kịch nói Hải Đường thực sự đã lấn át nhiều đoàn kịch tên tuổi như Quốc Thoại, Long Du, Phồn Tinh, ... và giành được cơ hội xuất hiện trong vở kịch khai mạc của kinh thành hí kịch, bản thân nó đã là một mảnh lời quảng cáo lớn.

Hơn nữa, cùng với sự xuất hiện bất ngờ của nam diễn viên trẻ nổi tiếng Hứa Trăn trong buổi chào bế mạc vở diễn, khiến cho kinh thành hí kịch vốn chỉ là một lễ hội kịch nói quy mô nhỏ, lại có thể tạo ra sức lan truyền và làn sóng nổi tiếng trong mấy ngày qua.

“Tôi đã trực tiếp xem biểu diễn ở hiện trường, hiệu ứng sân khấu thật sự bùng nổ!”

“Thời điểm mở màn, tôi còn không nhìn ra nhưng bạn gái bên cạnh thì luôn nói giọng của Claudius nghe rất quen thuộc, lúc đó, tôi còn tưởng cô ấy nói sảng hahaha.”

“Lúc đầu tôi không biết đó là Hứa Trăn, nhưng tôi thực sự nghĩ đó là một màn trình diễn hay. Tôi không thể nói nó gây sốc đến mức nào, nhưng chắc chắn đó là một đẳng cấp đáng được khen ngợi. Hiện tại khi đã biết đó là Hứa Trăn, tôi chỉ có thể nghĩ: Bức tường không gian đã bị xé toạc.

“Ha ha ha ha lúc mới nhìn thấy diễn viên đóng vai quốc vương lên sân khấu, tôi còn khen người ta rất soái, ai người, đó lại là A Trăn nhà chúng ta.”

“.....”

Trong một loạt các lời trầm trồ khen ngợi, khó tránh khỏi cũng có người nghi ngờ khả năng diễn xuất của Hứa Trăn, không có video làm chứng, tất cả chỉ là lời nói suông, muốn nói gì thì cứ nói đó.

Hứa Trăn chưa từng diễn một vở kịch nào trước đây, cho nên có người nghi ngờ, những lời bình luận khen ngợi trên mạng là do công ty mua thủy quân rải ra.

Sau đó, một người nào đó đã đăng lại video “Vạn Gia Ngọn Đèn Dầu” mà Hứa Trăn đã biểu diễn ở tòa nhà Trung Hỷ, khi hắn nhập học vào năm ngoái.

“Câu “Hứa Trăn: Ta đã thủ tiết hơn 40 năm.”, không hiểu tại sao lại có thể xông lên hot search, và cuộc thảo luận về kinh thành hí kịch trên mạng nhanh chóng bị đẩy chệch hướng.

Điều tổ trưởng của đội chuẩn bị kinh thành hí kịch nhìn thấy lễ hội nhà mình lại biến thành đề tài nóng hổi trên mạng, trong lòng buồn cười, hắn ta dĩ nhiên khẳng định là công ty quản lý của Tổng Úc cùng Hứa Trăn đã thêm chút củi vào lò.

Một số lão gia tử trong nhóm tỏ ra không hài lòng với việc này, cho rằng họ đang “Giải trí hóa” lễ hội, nhưng bản thân Điều tổ trưởng lại rất vui khi thấy nó thành công.

Đây còn không phải là một ý kiến hay khi để nhiều người biết rằng kịch nói cũng là một công việc kinh doanh không tồi?

Không có cơ sở đại chúng, thì thứ gì có thể phát triển?

Rượu thơm cũng sợ ngô sâu, trồng nghệ cũng cần đất tốt.

Hơn nữa, mặc dù động cơ tham gia kịch nói của Hứa Trăn còn nhiều điểm nghi ngờ, nhưng ít nhất thì kỹ năng diễn xuất của hắn thực sự vững vàng và có thể chịu được thử thách của sân khấu.

Một diễn viên có thể mang lại tiếng vang cho kịch nói mà không làm giảm chất lượng sân khấu biểu diễn, tại sao chúng ta lại phải từ chối?

Điều tổ trưởng hy vọng có thể dùng Hứa Trăn để chiếu ra một tiêu chuẩn mới.

.....

Sau buổi biểu diễn đầu tiên của lễ hội, Tống Úc cùng Hứa Trăn đã rút khỏi buổi biểu diễn “Hamlet” và không tiếp tục chuyển lưu diễn cùng đoàn.

Hai người còn rất nhiều việc, vất hơn một tháng để tập kịch đã là giới hạn rồi, không thể cứ mãi để tất cả các quá trình tiếp theo không hoàn thành theo được.

Trong buổi tổng duyệt, Hứa Trăn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng bây giờ khi đã rời sân khấu, hắn lại cảm thấy trải nghiệm này làm người ta thập phần hoài niệm.

Nếu có cơ hội trong tương lai, hắn cảm thấy có thể dành thời gian “rảnh rỗi” hàng năm để thực hiện một vở kịch nói một cách nghiêm túc.

Loại mài giũa cùng lắng đọng lại này trong khoảng thời gian ngắn, có lẽ nhìn không ra hiệu quả, nhưng cứ thế mãi, lại có thể giúp mình liên tục tiến bộ, tuyệt đối phi thường bổ ích.

Vào ngày 11 tháng 6, Hứa Trăn lại đến thành phố Tiền Đường để hoàn thành buổi ghi hình cuối cùng của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.

Trên máy bay, Hứa Trăn hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, vì vậy hắn đã lấy cuốn sách mà người hâm mộ tặng trong buổi biểu diễn, an an tĩnh tĩnh đọc nội dung bên trong.

《Lang Gia Bảng》, nghe Chu Hiểu Mạn nói, đây là một bộ tiểu thuyết internet được đăng nhiều kỳ trên trang web văn học Hồng Đỉnh.

Hứa Trăn hầu như không biết gì về lĩnh vực này.

Hắn ngày thường thật sự bận quá, trừ bỏ nguyên tác của các bộ phim đang quay ra thì hắn hầu như không xem tiểu thuyết khác.

Cho nên, trước đó Hứa Trăn chỉ xem một bộ tiểu thuyết, chính là “Tam Quốc Diễn Nghĩa” ...

Tuy nhiên, gần đây, công ty bước đầu có kế hoạch chuẩn bị một bộ phim truyền hình nam chủ cho hắn, nên Hứa Trăn lần lượt tiếp xúc với nhiều loại kịch bản.

Trong số đó có một số tác phẩm, nếu là diễn viên phụ, hắn cảm thấy rất tốt và có thể đảm nhận, nhưng nếu là nhân vật

chính, Hứa Trăn cảm thấy chưa đủ tốt.

Nhân tâm a, chính là như vậy.

Khi người tìm kiếm thứ gì đó với tâm trạng “nhất định phải tìm được thứ tốt nhất”, điều đó thực sự có nghĩa là mọi thứ đều có sai sót.

Trên bầu trời, với một tách trà và một cuốn sách cũ, Hứa Trăn không nhanh không chậm mà đọc nội dung của cuốn sách.

Đã mấy chương trôi qua, hiện tại cũng không có gì bất ngờ về nội dung, mình cứ đọc thoải mái là được.

Kỹ năng viết của tác giả rất tốt, hành văn mượt mà và khá cổ.

So với một số tác phẩm cổ điển, tiểu thuyết của người hiện đại rõ ràng là dễ đọc hơn.

Tuy nhiên, nhìn một hồi, tốc độ đọc của Hứa Trăn tăng lên một cách vô thức.

Cuộn tranh được cuộn ra, sân khấu được dựng lên, các nhân vật sống động lần lượt xuất hiện trên sân khấu, và một màn trình diễn hay bắt đầu được dàn dựng.

Nam chính đến kinh thành làm mưu sĩ, bị Thái Tử cùng Dự Vương tranh giành vì danh xưng “Kỳ Lân tài tài”.

Nam chính ngoài mặt nương tựa Dự Vương nhưng lại ngầm ngầm xua đuổi hổ dữ, dùng dao giết người, vừa cắt đứt thực lực của đối phương, vừa có thể thu được ân tình của đối phương, thật là mở mang tầm mắt.

Khi câu chuyện đi sâu hơn, sự thật đằng sau nó cũng bắt đầu dần dần hiện ra.....

Chương 339: Tiểu Thuyết Mạng

“A Trăn, đừng xem nữa!”

Không biết qua bao lâu, trợ lý Chu Hiểu Mạn ở bên cạnh, đẩy đẩy Hứa Trăn, nói: “Máy bay sắp hạ cánh rồi!”

Vài giây sau, Hứa Trăn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút mê mang.

A.....Tới rồi sao? Nhanh như vậy?

Ta chỉ mới đọc đến đoạn nam chính bày ra trò mới, còn chưa kịp nhìn thấy kết cục...

Mấy người xuống máy bay, đang trên đường đi tới khách sạn, Hứa Trăn lại nhin không được lấy tiểu thuyết mới này còn đọc dở, và xem tiếp nội dung phía sau.

Đợi đến lúc khách sạn, cả nhóm bắt đầu ăn tối, thì hắn đã đọc xong cuốn tiểu thuyết mà fans tặng cho mình.

Nhưng đây chỉ là cuốn đầu tiên, do đó hắn lại vội vàng lên mạng tìm các chương tiếp theo và tiếp tục xem nội dung kế tiếp.

“Vẫn còn đọc sao?” Kiều Phong nhìn màn hình di động của Hứa Trăn, hỏi: “Đây là tiểu thuyết mà fans đã đưa cho cậu lần trước?”

“Đúng vậy, tên là “Lang Gia Bảng”.”

Hứa Trăn tiếp tục vuốt chương trên màn hình, một bên thất thần dùng muỗng múc cháo trứng vịt bắc thảo, mê mẩn đến mức đưa muỗng cháo lệch khỏi khuôn miệng.

Kiều Phong vội khuyên nhủ: “Không nóng nảy, cậu ăn trước đi, bên công ty cũng không hỏi thúc chúng ta.”

Hứa Trăn không ngẩng đầu lên, một bên tiếp tục vuốt trang, một bên nói: “Kiều ca, em biết không gấp, nhưng em nhất định phải đọc xong đoàn này...”

Kiều Phong: “.....”

Gã nhìn bộ dáng si mê của Hứa Trăn, bỗng nhiên có chút hối hận vì đã để Hứa Trăn nhận quà của fans mình.

Đây không phải là bị hố vào giới tiểu thuyết đúng không?

Thanh niên nghiện Internet, không được đâu!

.....

“Lang Gia Bảng, đó là cái gì?”

Vài ngày sau, Thái Thực Tiễn nhận được tin nhắn từ bên phía đoàn đội của Hứa Trăn, nói bọn hắn đã nhìn trúng một bộ tiểu

thuyết thích hợp để phục chế thành phim truyền hình, hy vọng công ty có thể xem xét.

Đông Nhạc Điện Ảnh có một bộ phận chuyên phụ trách việc khai quật các dự án, bởi vậy, bản thân Thái Thực Tiễn cũng không biết rõ các loại sản phẩm trên thị trường.

Lúc mới nghe đến ba chữ “Lang Gia Bảng” này, ông ta thậm chí còn không biết đây là một cuốn tiểu thuyết, trò chơi, manga anime hay thứ gì khác.

Trợ lý liền giải thích cho ông ta: “Lang Gia Bảng là một cuốn tiểu thuyết mạng, mấy năm gần đây cũng tương đối nổi.

“Trước mắt đã có mấy nhà công ty muốn phục chế bộ tiểu thuyết này thành phim truyền hình, chẳng qua cụ thể thì chưa có thỏa đáng.

“Công ty chúng ta cũng từng xếp nó vào danh sách đối tượng khảo sát, nhưng Trâu bộ trưởng bên kia lại cảm thấy đề tài này không có thị trường, cho nên cuối cùng không chọn, về sau cũng không có bàn bạc thêm nữa.”

Thái Thực Tiễn vừa lắng nghe, vừa lật xem lại văn kiện tư liệu mà quản lý đã sửa sang xong, hỏi: “Tôi có chút không hiểu, đề tài của cuốn tiểu thuyết này là gì? Võ hiệp hay lịch sử?”

Trợ lý do dự một chút, nói: “Ách, xem như lịch sử giả tưởng đi, chính là loại tiểu thuyết lịch sử mưu quyền.”

Thái Thực Tiễn khẽ nhíu mày, lại hỏi: “Cậu biết thông tin về tác giả này không? Tôi thấy phía trên tư liệu không có viết. Trước đây, hẳn có tác phẩm nào được cải biên thành phim chưa?”

Trợ lý lắc đầu nói: “Không có, tác giả này tương đối chú trọng quyền riêng tư cá nhân, cho nên không có công khai quá thông tin của mình. Theo tôi biết, đây là một nữ tác giả trẻ tuổi, đồng thời cũng là tác phẩm đầu tiên được đề cập đến cải biên thành phim.”

Nghe đến đây, Thái Thực Tiễn lại càng nhíu mày.

Tiểu thuyết mạng, lịch sử giả tưởng về triều đại không có thật, đề tài mưu quyền cũng không còn được phổ biến trên thị trường, nữ tác giả trẻ tuổi...

Loạt từ ngữ mầu chốt được liệt kê gần nhau, nhìn như thế nào cũng khiến người ta không có cảm giác tin cậy.

Tuy rằng trợ lý đã nhiều lần nhấn mạnh, hiện tại nhiệt độ của cuốn tiểu thuyết này ở trên mạng không hề tệ, hơn nữa có rất nhiều fan, nhưng liệu một bộ tiểu thuyết có thích hợp để chuyển thể thành phim truyền hình hay không, thì trước nay đều không liên quan đến fans hâm mộ nguyên tác nhiều hay ít.

Thái Thực Tiễn khó xử mà xoa xoa chân mày, nhin không được thở dài.

Ai, “Thiếu gia” nhà mình đã lên tiếng muốn quay bộ này, hơn nữa muốn quay cái gì thì cứ nói với công ty, lời này cũng là do ông ta nói, hiện tại không thể cứ như thế này ném trở về.

Thái Thực Tiễn do dự một lát rồi nói với trợ lý: “Như vậy đi, cậu đi tìm một bộ “Lang Gia Bàng” đến đây, trước cứ để ta đọc thử tiểu thuyết.”

Tai nghe vì hư, mắt thấy vì thật.

Quyển sách này rốt cuộc thế nào, thích hay không thích hợp cải biên thành phim truyền hình, thì hết thảy cứ để mình đọc qua một lần rồi mới quyết định.

.....

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn đang ở trong trường quay của đài truyền hình Chiết Giang (Blueberry TV), để ghi hình số mới của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.

(Gọi là Blueberry TV vì logo của nhà đài, tương tự đài Hồ Nam thì được là Mango TV)

Bởi vì nhóm chương trình trước đó đã tổ chức một trò chơi hồi sinh, cho nên Hứa Trăn và những người khác mới có kỳ nghỉ dài như vậy.

Ghi hình lại lần này, chương trình sẽ tới hồi kết thúc.

Nội dung của vòng này là: ba vị cố vấn dẫn dắt 3 đến 4 diễn viên quay một đoạn phim điện ảnh ngắn.

Hứa Trăn ở trong nhóm của Thẩm Đan Thanh, ngoài hắn ra, những tuyển thủ khác trong nhóm là nam diễn viên Tề Khôi sắp tới sẽ hợp tác, cùng với đối thủ cũ Đinh Tuyết Tùng.

Sau trận đấu hồi sinh, một nữ tuyển thủ tên là Đàm Tinh Tinh đã được bổ sung.

Bọn họ muốn quay một đoạn ngắn điện ảnh hóa từ bộ điện ảnh “Đầu Danh Trạng”.

Lúc đầu, Thẩm Đan Thanh dự định đưa Hứa Trăn vào đội “Hamlet” và tham gia luyện tập để có thể nắm bắt rõ trạng thái của một nhân vật gian tà là như thế nào.

Kết quả không nghĩ tới, bởi vì Hứa Trăn có tố chất rất thích hợp với kịch nói, dẫn đến vở kịch Hamlet đạt được thành tựu to lớn.

Bây giờ nhìn lại, một chương trình tạp kỹ đơn thuần dường như không còn quá quan trọng nữa.

Nhân sinh đôi khi chính là như vậy, vĩnh viễn không bao giờ biết mình làm chuyện gì quan trọng hơn.

Có tâm trồng hoa hoa không thành, vô tâm cắm liễu liễu lên xanh.

Chương 340: Một Màn Khó Xử

Thế nhưng nói tới nói lui, Hứa Trăn vẫn rất có động lực để quay chương trình tạp kỹ này, dù sao thì thù lao cũng cao.

Điều này khiến hắn không khỏi thở dài xúc động: thù lao quay một chương trình tạp kỹ thực tế còn cao hơn cả việc tham gia bộ phim Tam Quốc trước đó của hắn.

Càng không cần phải nói đến 1500 nhân dân tệ cho mỗi lần công diễn vở “Hamlet”.

Bây giờ đọc kịch bản “Đầu Danh Trạng”, Hứa Trăn chỉ cảm thấy như đi đường quen cuời xe nhẹ, rất nhanh đã có thể nhập tâm vào vai nam chính thất tín bội nghĩa, đoạt vợ của huynh đệ kia.

Quay vở kịch này đối với hắn mà nói, vô cùng nhẹ nhàng, nó giống như một kỳ nghỉ vậy, thế nhưng các diễn viên khác trong đoàn lại không được thoải mái như hắn.

Các diễn viên trẻ trong “Tôi Là Phái Diễn Xuất” ít nhiều có sức cạnh tranh do tuổi tác tương đồng và lối diễn xuất khá

giống nhau, nhưng dàn diễn viên của Thẩm Đan Thanh lại đặc biệt vi diệu.

Hứa Trăn, Đinh Tuyết Tùng, Tề Khôi.

Trước đó, khi đoàn phim “Đi Quan Đông” công khai tuyển vai diễn, Hứa Trăn cùng Tề Khôi đã từng là đối thủ cạnh tranh cho nhân vật Chu Truyền Võ.

Ban đầu, đoàn làm phim có xu hướng để Tề Khôi đóng vai Chu Truyền Võ, và thậm chí đạo diễn casting của họ đã từng hợp tác với Tề Khôi và có mối quan hệ cá nhân tốt, cho nên mới có thể lén lút báo chuyện này trước cho y.

Kết quả là, vào ngày thử vai, Hứa Trăn, người đột nhiên xuất hiện, đã phá vỡ tiết tấu ban đầu.

Sau khi thất bại trong buổi thử vai đầu tiên, Hứa Trăn đã mặc quân phục và thực hiện chiến thuật hồi mã thương (giả vờ thua chạy, nhử cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa phóng thương tiêu diệt). Bằng kỹ năng diễn xuất vượt xa đối thủ, hắn đã hoàn toàn chinh phục được các đạo diễn.

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt lập tức liền động tâm, nguyên tác giả kiêm biên kịch Tôn Mãn Đường thậm chí còn nguyên ý vì Hứa Trăn mà sửa kịch bản.

Cuối cùng trải qua một phen cân nhắc, nhân vật Chu Truyền Võ này vẫn là cho Hứa Trăn, còn diễn viên Tề Khôi, người trước đó được định cho vai Chu Truyền Võ đã chuyển xuống đóng vai Chu Truyền Kiệt.

Lúc tổ đạo diễn thông báo cho Tề Khôi chuyện này, y chỉ cảm thấy cả người như bị sét đánh, bức mình đến mức muốn bãi diễn (Không nhận vai, bỏ diễn).

Nhưng đạo diễn casting đã khuyên can mãi, thuyết phục y nhận vai Chu Truyền Kiệt này.

Bộ kịch “Đi Quan Đông” thật sự rất hay, chỉ cần có thể tham dự, thì không quan tâm là Truyền Võ hay Truyền Kiệt, đó đều là một cơ hội tuyệt vời.

Cuối cùng, Tề Khôi gần như hao tổn hết sự thành thực của mình, mới có thể cắn răng đồng ý tiếp nhận vai Truyền Kiệt

này.

Y chỉ cảm thấy sau khi trải qua việc này, chính mình xem như hoàn toàn trưởng thành, học cách tiến hành mọi thứ vì lợi ích, sẽ không còn hoài nghi và đưa ra những nhận xét vô trách nhiệm về bất kỳ hiện tượng nào xung quanh mình.

Đồng thời, nam diễn viên Đinh Tuyết Tùng, người ban đầu được dự kiến đóng vai Chu Truyền Võ, lại được thông báo rằng “Thật đáng tiếc, lần sau có cơ hội lại hợp tác”.

Đinh Tuyết Tùng: ?? ?

Ta chiêu ai chọc ai?

Người diễn vai Truyền Kiệt, người đừng có tỏ vẻ khổ đại cừu thâm như vậy, không muốn diễn thì đừng diễn, cứ để ta diễn đi, ta nguyện ý đây này!

Kết quả, Đàm Tinh Tinh, nữ diễn viên được bổ sung sau vòng hồi sinh, vừa đến phòng luyện tập thì đã nhìn thấy một màn như thế này:

Hứa Trăn đóng vai lão đại, an an tĩnh tĩnh đứng ở một góc, sắc mặt bình tĩnh mà ngâm nga lời thoại trong kịch bản, không tranh với thế, cực kỳ phát hệ.

Tề Khôi đóng vai lão nhị, sắc mặt đen thui, còn thường xuyên liếc mắt về phía Hứa Trăn, vẻ không cam lòng ở trong mắt gần như có thể phóng ra ngoài.

Đinh Tuyết Tùng đóng vai lão tam, một bên u oán nhìn Hứa Trăn, một bên bất mãn nhìn Tề Khôi, nhìn thấy ai cũng đều khó chịu.

Đàm Tinh Tinh vốn không biết rõ chân tướng, thế nhưng lại nào bỏ ra 10 vạn kịch bản khác nhau.

Ba người này rốt cuộc có quan hệ gì? Tại sao ta càng nhìn càng không hiểu?

Cốt truyện của “Đầu Danh Trạng” hình như là lão đại cùng lão nhị vì đoạt ta mà trở mặt thành thù, nhưng ta lại cảm thấy hiện tại mình giống như một “bình hoa trong suốt” không ai thèm để ý tới? ?

Đúng 9h sáng, buổi ghi hình trong ngày chính thức bắt đầu.

Bốn diễn viên nhận kịch bản của riêng họ từ các nhân viên và dành thời gian để đọc chúng.

Hứa Trăn và những người khác đã biết khoảng một tháng trước rằng, họ sắp đóng vai chính trong một đoạn ngắn của bộ điện ảnh “Đầu Danh Trạng”, và vai diễn của họ đã được hoàn thiện trước.

Tuy nhiên, cụ thể phần nào của bộ phim sẽ được đóng thì vẫn chưa được tiết lộ cho đến thời điểm này.

Sau khi Hứa Trăn nhận được kịch bản, hắn đơn giản đọc qua một lần, rồi lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

——Đây thật sự là một bản kịch bản nguyên sang. (Y chang bản gốc)

Nhân vật vẫn là những nhân vật này, mâu thuẫn cũng vẫn là mâu thuẫn trong nguyên bản, nhưng bản thân cốt truyện lại hoàn toàn không tồn tại trong bộ điện ảnh.

Trước khi ghi hình cho tập phim này, Hứa Trăn đã xem từ đầu tới đuôi, xem đến thuộc lòng phim Đầu Danh Trạng.

Nếu không phải do không cần phân thân, thì hắn gần như đã có thể một người đóng tới N nhân vật. Dem bộ điện ảnh, tái hiện một cách hoàn chỉnh.

Thế nhưng không nghĩ tới, tổ đạo diễn cứ nhiên rút củi dưới đáy nồi, viết một đoạn cốt truyện mới.

Lúc nhìn thấy kịch bản, Hứa Trăn đột nhiên có ảo giác: Chẳng lẽ tổ đạo diễn đang cố ý khắc chế mình sao?

Một lát sau, Hứa Trăn không khỏi cười lắc lắc đầu.

Sao có thể.

Có nhiều thí sinh như vậy, làm sao tổ đạo diễn có thời gian để nhắm mục tiêu cụ thể vào mình.

Điều này có lẽ là do khoảng thời gian giữa lần ghi hình này và lần trước tương đối dài, lại phòng ngừa mọi người sử dụng khoảng thời gian rảnh này, để nghiên cứu kỹ các thủ đoạn được sử dụng trong bộ phim gốc.

Rốt cuộc, nếu thời gian đầy đủ, thì việc phục chế một màn trình diễn không khó đối với bất kỳ diễn viên nào.

Chương 341: Cải Biên Phong Cách Nhân Vật

Đối mặt với kịch bản nguyên sang, Hứa Trăn không sợ hãi chút nào.

Hiện tại hắn sớm đã không còn là tân nhân không có tài liệu thì sẽ không thể đóng phim nữa.

Đối với khả năng biểu diễn của mình hắn vẫn rất tâm đắc, mà đối với giả thiết nam chính của bộ Đầu Danh Trạng, hắn cũng có thể nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cho nên, với đoạn phim ngắn lần này, Hứa Trăn tràn đầy tin tưởng.

.....

Vào khoảng 9 giờ 15 phút, bốn vị diễn viên đều đã đọc xong kịch bản của mình, cố vấn Thẩm Đan Thanh lúc này mới đi vào phòng luyện tập.

Các diễn viên ngay lập tức đứng dậy và cúi chào cố vấn.

Thẩm Đan Thanh tươi cười vẫy tay chào mọi người và nói: “Đã nhận được kịch bản chưa, thấy thế nào? Kinh hỉ không, bất ngờ không?”

“Ha ha ha.....” Mấy người nghe vậy, đều cười lên tiếng.

“Không sai, chúng ta lần này dùng chính là kịch bản nguyên sang.” (Kịch bản nguyên sang có nghĩa là khai thác và sử dụng nhân vật từ một chuyện có thật, hoặc một kịch bản gốc khác)

Khi Thẩm Đan Thanh nói những lời này, ánh mắt theo bản năng mà đảo qua chỗ Hứa Trăn: “Trừ bỏ giả thiết nhân vật, thì chúng ta không có cách nào để tham khảo các diễn viên trong bản gốc

“Hết thầy chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Đương nhiên,” Thẩm Đan Thanh cười nói, “Ngày thường chúng ta đóng phim cũng không cần đối tượng để tham khảo, mọi thứ đều do tự mình biểu diễn, đúng không? Cho nên, chuyện này cũng không tính là đại sự gì.”

Cô vỗ vỗ tay, nâng giọng nói lên: “Thời gian gấp rút, nhiệm vụ lại cấp bách, hiện tại chúng ta phải tranh thủ thời gian xem kịch bản một lần, chỉnh lại âm điệu, sao đó liền chạy gấp rút tập luyện.

“Mọi người đều đã biết quy tắc của lần thi đấu này rồi đúng không?”

“Ba đội biểu diễn, nhóm thắng sẽ tiến vào chung kết. Hai nhóm thua chỉ được một người trong mỗi nhóm đi vào vòng trong.

“Chúng ta đương nhiên lấy thắng lợi làm mục tiêu, tôi không hy vọng một hồi tập luyện sẽ sẽ ra tranh chấp, có hiểu hết chưa?”

Bốn người gật đầu như gà bô thóc.

Nói xong, Thẩm Đan Thanh liền ngồi xuống sô pha đối diện bốn người, mở kịch bản trong tay, nói: “Bắt đầu đi, trước tiên hãy xem qua lời thoại.”

Dựa theo kịch bản, câu đầu tiên của phần mở đầu phải là lời thoại của Đàm Tinh Tinh.

Nhưng mà Đàm Tinh Tinh còn không có kịp nói chuyện, thì Tề Khôi ở bên cạnh đã giơ cánh tay lên và nói với Thẩm Đan Thanh: “Thẩm lão sư, tôi có chuyện muốn trao đổi với ngài.”

Lời này vừa ra, Hứa Trăn đang xem kịch bản và Đinh Tuyết Tùng tức khắc ngừng đầu nhìn về phía y.

Thẩm Đan Thanh nói: “Chuyện gì, cậu nói đi.”

Tề Khôi do dự một chút, thu hết can đảm nói: “Thẩm lão sư, nếu đã là kịch bản nguyên sang, thì không cần thiết phải làm theo phong cách của các diễn viên trong nguyên tác, đúng không?”

Thẩm Đan Thanh cười nói: “Đương nhiên. Ngay cả khi đó không phải là kịch bản nguyên sang, thì diễn viên cũng cần có phong cách biểu diễn của riêng mình, không cần phải phải rập khuôn người khác.”

Tề khôi đáp: “Vậy thì nhân vật Triệu Nhị Hổ này, tôi có nhập vai hần theo kiểu quan minh lỗi lạc, hiệp nghĩa, can đảm hơn được không?”

Thẩm Đan Thanh hơi giật mình. Cô suy nghĩ một chút, mới hỏi: “Cậu nói đơn giản như vậy, khiến tôi không hiểu cậu muốn diễn như thế nào. Trước tiên cứ xoát lại kịch bản một lần, sau đó sẽ điều chỉnh lại.”

Nghe được lời này. Tề Khôi liền không nói thêm gì nữa. Vì thế mọi người liền bắt đầu xem lại kịch bản.

Tới đây, Thẩm Đan Thanh rốt cuộc cũng hiểu rõ ý của Tề Khôi là gì.

—— Nói trắng ra, y chỉ là không chịu lép vế trước Hứa Trăn, còn muốn tự mình phân đấu tranh một vị trí bình đẳng để diễn với đối phương.

Trong bản điện ảnh, nhân vật Triệu Nhị Hồ này là một tên dốt đặc cán mai, nói đơn giản là tính cách đơn giản.

Hắn dễ dàng nhường vị trí đứng đầu cho nam chủ Bàng Thanh Vân với mối kết bạn không lâu, lại còn không hề hay biết chuyện lão bà nhà mình xuất quỷ.

Đây là một nhân vật vừa ngu xuẩn lại vừa vô dụng, cho nên Tề Khôi không muốn diễn như vậy.

Y muốn tô điểm cho đầu đơn giản này thành người quang minh lỗi lạc, đem suy nghĩ đơn giản, tô thành vẻ hiệp nghĩa, can đảm.

Lần thay đổi này không giống với lần cải biên nhân vật Hoa Vô Khuyết kia, cũng không nói là bóp méo hoàn toàn, cho nên Thẩm Đan Thanh có thể hiểu được ý tưởng của y.

Hơn nữa không chỉ riêng y, lão tam Đinh Tuyết Tùng cũng đang lén lút thay đổi cảm giác nhân vật, đem lão tam cổ chấp trong bản gốc, chuyển hướng theo kiểu ngây thơ, lãng mạn, nhìn qua cũng rất tốt.

Nhưng là.

Người chờ một chút.

Mấy người còn chưa duyệt qua lợi thoại một lần.

Thẩm Đan Thanh nhin không được đánh gãy lời nói của bọn họ. Quay đầu nói với Tề Khôi, “Tôi cảm giác thứ cậu điều

chỉnh không phải là phong cách mà là giả thiết của nhân vật. Cậu muốn diễn Triệu Nhị Hổ với tư cách là hiệp khách.”

Vừa nghe lời này, Tề Khôi đột nhiên nghiêm túc.

Bởi vì tên tiểu tử tự tiện chỉnh sửa giả thiết nhân vật Hoa Vô Khuyết còn đang bị phơi bày trên cửa thành, cho nên các tuyến thủ trong chương trình đều vô cùng miễn cảm với vai chữ nhân thiết này.

Tề Khôi cũng không muốn mình bị dán loại nhãn này trên thân, nhưng y lại không cam lòng diễn tên ngốc Triệu Nhị Hổ. Bởi vậy y mới nỗ lực cẩn thận dùng tự ngữ, nói với Thẩm Đan Thanh: “Thẩm lão sư, cá nhân tôi cảm thấy thay đổi này không tính là lớn, thực tế là nhân vật Triệu Nhị Hổ này cũng có một phần hiệp khí.

“Tôi chẳng qua chỉ hơi điều chỉnh lại trọng điểm biểu diễn, chứ không có thay đổi quá nhiều tích cách của nhân vật.”

Thẩm Đan Thanh khẽ nhún mày, nói: “Nhưng cá nhân tôi khuyên cậu không nên điều chỉnh như vậy.

“Bởi vì lần thi đấu này, quy tắc là khán giả bình chọn. Có thể sẽ có một số người đã xem bộ phim gốc và không hài lòng với sự điều chỉnh của cậu. Cho dù cậu có giỏi đến đâu, họ cũng sẽ bỏ phiếu cho màn trình diễn, vì cậu không giống Triệu Nhị Hổ.”

Chương 342: Cố Vấn Bí Mật

Tề Khôi hiển nhiên đã nghĩ về vấn đề này, y lập tức đáp lại:

“Thẩm lão sư, tôi không cảm thấy như vậy.

“Bởi vì bộ điện ảnh này đã chiếu gần 10 năm, nhưng khán giả ở đây đa số là sinh viên, có khả năng chưa từng xem bộ điện ảnh này.

“Mà dù đã xem thì cũng ít người thích bộ phim này đến mức không thể thay đổi được.

“Hơn nữa nguyên bản Triệu Nhị hổ. Người ta lớn lên đẹp trai như vậy, nếu ngốc một chút cũng sẽ khiến cho người xem cảm thấy vừa ngốc vừa đáng yêu.

“Còn nếu để tôi diễn theo phong cách ngốc nghếch, thì chính là vừa xấu lại vừa ngốc, nghĩ thôi cũng đã thấy có vấn đề.”

Thẩm Đan Thanh nghe hấn tranh cơ hội cải biên nhân vật, thậm chí còn tự bôi đen mình, đúng là có chút dở khóc dở cười.

Lần này, cô nhìn về những người còn lại, hỏi xem, mọi người cảm thấy thế nào? Đồng ý để Tề Khôi điều chỉnh nhân vật?

Đinh Tuyết Tùng vì che lấp chính mình. Đương nhiên là miệng đầy đồng ý. Hứa Trăn thì sao cũng được, tỏ vẻ đều không sao cả.

Đàm Tinh Tinh tự cảm thấy, nếu Triệu Nhị Hổ quá mức quang minh lỗi lạc, sẽ khiến cho hành động xuất quỷ của mình trở nên kỳ nữ. Nhưng thấy những người khác đều không có ý kiến, cô cũng không thể không biết xấu hổ mà nói gì thêm.

Thẩm Đan Thanh nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, mắt thấy thời gian luyện tập đang từ từ trôi qua. Cô không muốn tiếp tục lãng phí thời gian vào việc này. Cho nên tạm thời thỏa hiệp.

Dù sao, ngay cả khi mình không đồng ý. Tôi e rằng tiểu tử này sẽ không thành thành thật thật diễn.

Được rồi, không thành vấn đề.

.....

Lúc mọi người đang tập trung luyện tập, thì tổng đạo diễn của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” đang trò chuyện với các cố vấn bí ẩn của chương trình.

“Trần đạo chịu đến chương trình của chúng ta, đây là đúng là vinh hạnh của tổ tiết mục.” Tổng đạo diễn cười nịnh nọt, vui tươi hơn hờ.

Người được gọi là Trần đạo là một người đàn ông có mái tóc trắng dài đến nửa đầu. Đại thúc văn học nghệ thuật nhìn danh sách chương trình trên tay, nói: “Chương trình lựa chọn hai bộ điện ảnh của tôi, kỳ thật khiến tôi rất hứng thú.”

Trần đạo liên tục xoa tóc trên đầu, nói: “Tôi có chút không kiên nhẫn. Nếu thấy một màn trình diễn không đủ tâm tư, vậy tôi có thể tùy tiện phun tào đúng không?”

Nghe vậy, tổng đạo diễn đột nhiên cảm thấy có chút không tốt. Thế nhưng, ông ta vẫn cười: “Đương nhiên bọn họ phục chế phim của ngài, ngài dĩ nhiên có quyền lên tiếng.”

.....

“Bốn ngàn người kia đều phải giết, nhất định không thể lưu lại.”

“Ngươi đừng nói giỡn...ta đã đồng ý sẽ thả bọn họ về nhà, ta nói thả là thả! Đại trượng phu nói là làm, nếu đem bọn họ giết hết, vậy Triệu Nhị Hổ ta lấy thể diện đâu để gặp người? !

“Đại ca, Nhị Hổ đời này không cầu gì hết, nhưng hôm nay coi như ta cầu xin ngươi, bốn ngàn người này, ta không giết được! Sơn trại của chúng ta lấy chữ nghĩa đứng đầu, quyết không thể thành tiểu nhân thất tín bội nghĩa!”

“.....”

Trong phòng luyện tập, mấy người trong nhóm “Đầu Danh Trạng” đang tập đi tập các tình tiết trong kịch bản.

Thẩm Đan Thanh quan sát bọn họ, rõ ràng cảm giác Hứa Trăn đã trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ trích.

Vô luận là Tề Khôi hay là Đinh Tuyết Tùngg, thậm chí cô gái Đàm Tinh Tinh đều vô cùng háo hức đua diễn với hắn.

Đặc biệt là Tề Khôi, ngay khi gặp Hứa Trăn, y đã rất “kích động”, lúc gào thét sẽ dùng sức quá mạnh.

Thẩm Đan Thanh cảm thấy rất đau đầu về chuyện này, đành phải nhiều lần chỉnh sửa lại cho y.

Cùng lúc đó, biểu hiện của Hứa Trăn khiến cho cô cảm thấy khá vui mừng.

Hứa Trăn không bị những người xung quanh lấy mất cảm xúc và luôn duy trì nhịp điệu của bản thân cho dù người khác đang gầm thét hay khóc lóc.

Có thể thu có thể phóng, có sự căng thẳng và thư giãn, và các nút của một số chuyển đổi cảm xúc đều được nắm bắt chính xác.

Chính vì sự tồn tại của Hứa Trăn mà nhịp điệu trên sân khấu luôn ổn định, dù các diễn viên khác có diễn như thế nào thì

kịch tính của vở kịch này vẫn luôn ở đó và không hề sụp đổ.

Trải qua này một tháng rèn luyện, kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn vẫn chưa có tiến bộ đáng kể, nhưng khả năng kiểm soát sân khấu của hắn đã tiến bộ rất nhiều.

Trên thực tế, trong kịch bản này, lời thoại của lão đại Bàng Thanh Vân là ít nhất trong ba diễn viên nam.

Nhưng Hứa Trăn vừa không đoạt diễn, cũng không thêm từ, liền dựa vào ánh mắt và các chi tiết để thể hiện tâm trạng của nhân vật, dần dựng nhân vô cùng sinh động.

Vào một khoảnh khắc nào đó, sát khí bốc lên, ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị của hắn khiến người khác phải lạnh sống lưng;

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn cũng sẽ hối hận về quyết định của mình, trong mắt chợt lóe vẻ mềm lòng rất đồng tình, rồi biến mất.

Có thể đem nhân vật phản diện diễn đến trình độ này, Thẩm Đan Thanh cảm thấy Hứa Trăn đã có thể xuất sư.

Với trình độ hiện tại của hắn, Hứa Trăn tuyệt đối là sự tồn tại đứng đầu bảng trên sân khấu “Tôi Là Phái Diễn Xuất” này.

Điều buồn cười là Tề Khôi vẫn còn chưa nhận ra khoảng cách giữa mình và người ta.

Y nghĩ rằng mình chỉ cần đọc lời thoại theo khuynh hướng cảm xúc, cảm xúc no đủ thì đã có thể xem như diễn tốt.

Không nghĩ tới, lấy năng lực kiểm soát sân khấu của Hứa Trăn hiện tại, cùng với khả năng đáp nện nhân vật, đủ để dạy y diễn xuất.

“Dừng lại, dừng lại.”

Thẩm Đan Thanh cắt ngang buổi diễn tập trên sân, quay đầu nhìn Tề Khôi nói: “Đoạn vừa rồi không phải lúc để cậu rống lên câu đó.

“Cậu nói, “Đại ca, coi như ta cầu xin ngươi, bốn ngàn người này ta không thể giết.”, chính là lúc này, cậu phải ăn nói khép nép một chút, thậm chí thanh âm phải hơi rung lên.”

Nói xong, Thảm Đan Thanh còn làm mẫu cho y một lần, “Cậu phải đẩy cảm xúc ở chỗ này xuống một chút, có như vậy sự bùng nổ về sau mới càng có lực, cậu hiểu không?”

Tề Khôi nắm kịch bản trong tay, nói: “Thảm lão sư nói rất đúng, tôi đã hiểu, ta sẽ diễn lại đoạn này một lần nữa cho ngài xem.”

“.....”

Chương 343: “Sói Lớn” Tới! !

Sau một hồi lẫn lộn, đoạn này mới coi miễn cưỡng cho qua.

Cũng may, thái độ của Tề Khôi cũng xem như đoạn chính, y sẵn sàng lắng nghe chỉ trích và lời khuyên, nhiều đó cũng khiến Thảm Đan Thanh không tức giận hơn nữa.

....

Lúc này, bản thân Tề Khôi có chút ảo não.

Y cùng Hứa Trăn giống nhau, đều là sinh viên của Trung Hý, trải qua mưa gió, rèn luyện kỹ năng cơ bản trong 4 năm, điểm số của y luôn thuộc loại tốt nhất, cũng chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém bất cứ ai.

Tề Khôi luôn tin rằng so với những diễn viên nhưht, nhược điểm duy nhất của y là không đủ đẹp trai và không được nhiều khán giả yêu thích. Do đó y chỉ có thể tích góp từ từ, chậm rãi đi lên.

Trên thực tế, về vấn đề lớn lên không đủ soái. Bản thân Tề Khôi không quá tán thành, y chủ yếu cảm thấy thẩm mỹ của khán giả không được...

Kết quả, không ngờ tới.

Lúc đi thử vai bộ “Đi Quan Đông”, tổ đạo diễn còn đánh giá rằng, “Ngoại hình phù hợp với điều kiện nhân vật, nhưng kỹ năng diễn xuất thì có chênh lệch nhất định với đối phương.”

Đánh giá ngay thẳng như vậy thật sự đã tạo ra vết thương chí mạng cho Tề Khôi.

Đây là tổ đạo diễn cảm thấy: Mình đủ xấu trai, nhưng kỹ năng diễn xuất lại không tốt? ?

Móa, quả là một đánh giá cực kỳ tàn ác? ?

Chuyện này cũng khiến cho Tề Khôi nhớ lại trước đây mình có mua một túi cam được gọi là “Càng xấu càng ngọt”, sau khi bạn cũng phòng ăn được mấy quả thì đánh giá như thế này: Đúng là đủ xấu, nhưng không đủ ngọt...

Tề Khôi, người luôn tự cho mình là kẻ rần rỏi với kỹ năng diễn xuất, đột nhiên cảm thấy cả người không được khỏe.

Đến hôm nay, rốt cuộc đối mặt với Trình Đại Lôi, thành thật mà nói, y rất không phục.

Y rất muốn xem thực lực của vị được tổ đạo diễn “Đi Quan Đông” hết lòng khen ngợi này như thế nào.

Mà chính bản thân mình đến tột cùng kém hăn ở chỗ nào?

.....

Ở phía bên kia, Đinh Tuyết Tùng nhìn Tề Khôi ngao ngao bùng nổ, ngao ngao mắng chửi, khiến cậu cười nhạo trong lòng.

Làm ơn.....

Ngươi đến chương trình này là để so tài sao?”

Mục đích ngươi đến đây là thu hút người xem cùng với sự chú ý của các đại lão trong giới!

Thông qua nền tảng này, khiến nhiều người nhìn thấy ngươi hơn, tạo cảm giác hiện diện trước công chúng, từ đó tăng mức độ nổi tiếng và nhận được hợp đồng quay phim, đây mới là mục tiêu cuối cùng.

Ngươi ra sức diễn như vậy thì có ích gì? Hoan hỉ là quan trọng nhất.

—— thỉnh chú ý, là ngươi hoan hỉ, chứ không phải nhân vật hoan hỉ.

Trước đó, ngươi tranh luận với Thẩm Đan Thanh về chuyện sửa giả thiết nhân vật, tổ đạo diễn sẽ cắt lấy đoạn này và cho vào phần chính của chương trình.

Người trẻ tuổi a, thật là quá trẻ tuổi.

Tuy bằng tuổi với Tề Khôi, nhưng Đinh Tuyết Tùng lại xuất đạo sớm hơn y, mà lúc này, vị “tiền bối” kia còn đang không ngừng khinh thường lắc đầu.

Không thể không nói, người này thật đúng là rất thích hợp diễn Triệu Nhị Hổ.

“Quang minh lỗi lạc”, có đầu óc.

.....

Sau 5 tiếng tổng duyệt, cuối cùng tiết mục của nhóm “Đầu Danh Trạng” cũng đã thành hình.

Sau khi cố vấn Thẩm Đan Thanh dặn dò tất cả những điểm mấu chốt, sau đó mới rời phòng tập dưới sự thúc giục của các nhân viên và sẵn sàng bắt đầu ghi hình cho đoạn phim ngắn.

Tính ra, Thẩm Đan Thanh cũng khá hài lòng với hiệu quả buổi diễn tập cuối cùng.

Bốn bạn trẻ trong nhóm của mình tuy vẫn còn nhiều điểm đáng lo, nhưng thực lực thì đều ổn.

Chỉ cần chịu tốn tâm tư đi chỉ đạo, thì nhất định có thể đạt trên trình độ tiêu chuẩn.

Đối với nhóm của mình, cô vô cùng tin tưởng.

Khi đến chỗ của các cố vấn, cô liền thấy hai vị khác là Đặng Đại Diễn và Hà Thái đều đã vào chỗ.

Thẩm Đan Thanh tươi cười, chào hỏi, “Thế nào rồi? Nhóm của các vị có biểu hiện tốt không?”

Đặng Đại Diễn cao thâm khó đoán đầy đầy mắt kính, cười mà không nói, còn thái độ của Hà Thái thì chính là vẻ mặt táo bón.

Thẩm Đan Thanh thấy thế nhướn mày, hỏi: “Như thế nào, bọn nhỏ không diễn tốt?”

Hà Thái bất đắc dĩ nói: “Quên đi, đừng nói nữa, nói đến cùng tại tôi.”

Thẩm Đan Thanh hỏi: “Cậu như vậy là sao? Diễn viên đánh nhau? Rốt cuộc mấy người chọn bộ kịch nào vậy?”

Hà Thái thở dài với vẻ mặt ủ rũ: “Chúng tôi chọn “Đối Tác Hoa Hạ”, nhưng kết quả cuối cùng lại là “Để xem đối tác Hoa Hạ sụp đổ như thế nào” ...”

“Ha ha ha ha ha.....” Thẩm Đan Thanh nghe xong không nhịn được cười, hoang mang trước sự miêu tả của hắn.

Cả hai đang trò chuyện thêm vài câu trước khi buổi ghi hình bắt đầu, thì đột nhiên, tổng đạo diễn của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” dẫn theo một người đàn ông trung niên tóc hoa râm đi ra phía bên lề.

Ba vị cố vấn nhìn qua, tất cả đều vô cùng sững sốt.

Huh?

Đây là...Trần Tử An?

Thẩm Đan Thanh và Hà Thái nhìn nhau.

Móa ơi, là đạo diễn của “Đầu Danh Trạng” và “Đối Tác Hoa Hạ” ? (Tên phim là Đối tác Trung Quốc nhé)

Ông ta thật sự là khách quy của chương trình? ?

Trong nháy mắt nhìn thấy Trần đạo, Thẩm Đan Thanh tức khắc cảm giác trong lòng lộp bộp một tiếng.

Lão nhân gia tới rồi? ?

Tên tiểu tử Tề Khôi này...

Vừa rồi, cậu còn nói ai thích “Đầu Danh Trạng” đến mức không thể sửa đổi, giờ vị này đã tới đây...

Cảm giác bất an lập tức trời dậy? ?

Cô vừa định nói gì đó với Hà Thái, quay đầu vừa thấy, biểu tình của đối phương không khác gì mới ăn phân xong.

“Tôi, tôi đi Wc một chuyến...”

Hà Thái chào hỏi Trần Tử An xong thì quay đầu bỏ chạy.

Không được, phải đi cấp báo cho các diễn viên, cảnh cáo họ đừng có làm trò, tự tìm đường chết trước mắt lão nhân gia! !

Hà Thái vội vàng chạy ra khỏi trường quay, thực sự không đi vệ sinh mà lo lắng chạy đến phòng tập của các diễn viên.

——Hắn nhất định phải đi nhắc nhở tuyển thủ của nhóm mình, “Sói lớn” tới rồi! !

Đạo diễn của “Đổi Tác Hoa Hạ” đã tới!

Chương 344: Màn Trình Diễn Đầu Tiên

Lát nữa quay phim, nhất định phải thu liễm, thu liễm, lại thu liễm, nếu các người còn dám tranh tới đoạt đi như lúc luyện tập vừa rồi, thì tuyệt đối sẽ chết rất thảm!

Nhưng Hà Thái vòng một vòng, lại phát hiện khu luyện tập của diễn viên đã bị nhân viên công tác ngăn cản.

“Xin lỗi, phiền các vị cho tôi qua một chút.” Hà Thái không biết xấu hổ mà lau mồ hôi trên trán, cười hi hi ha ha, “Vừa rồi, tôi có để quên túi ở chỗ các diễn viên, các vị có thể để tôi vào trong lấy được không?”

Thật đáng tiếc, nhân viên công tác cũng không hợp tác với hắn, bọn họ trực tiếp thiết diện vô tư mà cự tuyệt yêu cầu vô lý của hắn, sai đó lịch sự “Thỉnh” hắn trở về trường quay.

Về mặt Hà Thái đau khổ, mặt xám mày tro mà về chỗ ban cố vấn. Lúc này, khách quý Trần Tử An đã ngồi xuống, đang trò chuyện cùng với Đặng Đại Diễn và Thẩm Đan Thanh.

“Trước kia rất hiếm khi thấy ông tham gia mấy chương trình như thế nào.” Đặng Đại Diễn cười nói với Trần Tử An, “Lần này sao lại đồng ý đến đây? Thiếu tiền?”

“Ha ha ha,” Trần Tử An ngửa đầu cười nói, “Đặng đạo nói đùa, tôi xuất hiện tại đây với tư cách hữu nghị, sao có thể nói đến chuyện tiền bạc.”

Nói xong, ông ta nhìn vào kịch bản mà tổ chương trình đã chuẩn bị cho mình, nói tiếp: “Nghe nói chương trình này có một số lượng lớn diễn viên trẻ tài năng. Vì vậy, tôi muốn đến xem thử.

“Già rồi, hiện tại các diễn viên dưới 30 tuổi, tôi đều không thể nhớ tên, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì về sau sao có thể đóng phim nữa?”

Đặng Đại Diễn nghe vậy, cũng đáp lại: “Ông đang dự định quay phim mới sao? Cho nên mới chỗ chúng ta tìm diễn viên?”

Trần Tử An nhếch miệng cười, nói: “Lời này có ý gì? Tôi năm nào mà không quay phim mới? đến đây chỉ là phòng ngừa chu đáo, trước mượn cơ hội để xem thực lực của các diễn viên trẻ bây giờ.”

“.....”

Khi hai người bận bịu trò chuyện, thì Hà Thái đã ngồi xuống chỗ của mình.

Trần Tử An vừa nhìn thấy hắn, liền hứng thú mà bắt chuyện: “Ai, tiểu Hà, Trương Sam ở trong nhóm của cậu đúng không?”

“Các cậu chọn “Đôi Tác Hoa Hạ” ? Vậy Trương Sam diễn nhân vật nào, biểu hiện ra sao?”

Hà Thái nghe vậy, sắc mặt liền căng đờ, ấp úng nói: “Ách, Trương Sam diễn nam chính. Thực lực của cậu ta khá ổn, nhưng thời gian quá gấp gáp, khả năng chưa thể nắm được nhân vật...”

“Mặt khác, cũng trách tôi, lúc trước tuyển người lại không xem xét kỹ năng diễn xuất, bỏ qua mức độ phù hợp giữa bản thân diễn viên và nhân vật...”

Hà Thái nỗ lực mà cấp cho Trần Tử An một mũi tiêm phòng trước, để cho ông không quá hy vọng vào màn biểu diễn sắp tới.

Nhưng Trần Tử An lại cho rằng hắn khiêm tốn, mà nghiêm túc phân tích diễn viên của nhóm “Đôi Tác Hoa Hạ” là phân chia nhân vật hợp lý, do đó cũng vô cùng chờ mong màn biểu diễn của mấy người trẻ tuổi này.

Hà Thái: “...”

Quên đi, trên đầu dù có một vết sẹo to bằng cái bát, thì đến 20 năm sau hắn vẫn là trang hảo hán.

Trương Sam, Bành Vũ Ninh, Thẩm Đường, các cậu cố gắng bi thương.

Lão sư chỉ có thể giúp các cậu đến đây.

.....

Đúng 8 giờ tối, khán giả đã vào hết địa điểm, buổi ghi hình của tập này chính thức bắt đầu.

Sau khi các cổ vấn lần lượt bốc thăm, nhóm Hà Thái được xếp hạng nhất, nhóm Đặng Đại Diễn hạng nhì, Thẩm Đan Thanh hạng ba.

Rút thăm kết thúc, các tuyến thủ của nhóm Hà Thái đi lên sân khấu, trong khi hai nhóm còn lại tạm thời chờ trong phòng tập của mình và xem trực tiếp màn trình diễn trên màn hình lớn trên tường.

Ngay sau đó, phần giới thiệu cốt truyện của “Đôi tác Hoa Hạ” bắt đầu, Xht sửa lại tư thế ngồi của mình và cảm thấy hứng thú với màn trình diễn này.

Bạn cùng phòng, Thẩm Đường cũng ở trong tổ này.

Hứa Trăn vẫn luôn cho rằng, trên thực tế kỹ năng diễn diễn của Thẩm Đường đã bị tổ chương trình xem nhẹ.

Thẩm đường không phải là kiểu người bùng nổ, màn trình diễn của y có thể tồn tại chút khuyết điểm và trông hơi nhạt nhẽo.

Nhưng thông qua việc luyện tập thường ngày trên lớp và lần hợp tác trong bộ phim ngắn “Lão Nam Hải”, Hứa Trăn có thể cảm nhận rõ ràng Thẩm Đường nắm bắt vai diễn rất tốt, diễn cái gì giống cái gì, đều có chút giống hình tượng “kinh doanh”.

“Mọi người xem lại kế hoạch kinh doanh trong tay...”

Lúc này, màn trình diễn trên màn hình đã bắt đầu, Trương Sam, người mặc vest và cà vạt, ngồi vào bàn hội nghị và bắt đầu màn trình diễn của mình với một khuôn mặt nghiêm trọng.

Sau khi xem chưa đầy nửa phút, Hứa Trăn liền hiểu ra: nhóm của họ cũng sử dụng một kịch bản nguyên sang, câu chuyện có lẽ cô đọng lại cảnh ba người trong phim gốc có bất đồng về việc niêm yết công ty cho đến khi họ đạt được sự đồng thuận duy nhất.

Nhưng mà nhìn nhìn, Hứa Trăn dần dần nhíu mày.

—— nếu từ góc độ chuyên nghiệp mà đánh giá, đoạn biểu diễn này quá rối loạn.

Trong bộ phim gốc, ba nhân vật chính nên có một người Lã Vọng buồn cần (biểu trưng cho lòng kiên nhẫn, chờ đợi thời cơ), một người tranh cãi trong bức tức và người kia không kiên nhẫn mà can ngăn.

Nhưng trong tình huống hiện tại, cả ba diễn viên đều thể hiện khá vội vàng, đến mức tranh cãi kịch liệt trên sân khấu.

Shen Tang là người gây gỗ, đáng lẽ phải hòa hoãn với Muddy, nhưng thực tế, giọng nói của anh ấy còn to hơn bất kỳ ai khác, thay vì hòa hợp, anh ấy lại trở thành đồng phạm kích động ngọn lửa;

Thẩm đường là người can ngăn, y vốn dĩ hẳn là làm người ba phải đi hòa giải, nhưng trên thực tế, giọng nói của y còn to hơn bất kỳ ai khác, thay vì hòa giải, y lại trở thành đồng phạm kích động làm ngọn lửa này;

Về phần hai người còn lại, lúc đọc lời thoại rất lắt léo, tốc độ nói ngày càng nhanh, miệng lưỡi đánh đá, ăn miếng trả miếng, chẳng khác gì tranh luận.

Nhìn đơn lẻ thì rất sung sức nhưng nhìn tổng thể hiệu quả thì gần như là một mớ hỗn độn.

“Oa, nhóm của bọn họ thật lợi hại...”

Ngay khi Hứa Trăn đang rất thất vọng với màn biểu diễn này, thì Đinh Tuyết Tùng ở bên cạnh đột nhiên khen ngợi: “Màn biểu diễn quá hay, quá mạnh mẽ!

“Vừa rồi, đoạn biểu diễn kia của Trương Sam khiến tôi tê cả da đầu!”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn biết hành động của bọn họ ở phòng chờ cũng đang được thu lại, nhưng hắn không thể nào làm được hành động nghiêm túc khen ngợi một cách thái quá như Đinh Tuyết Tùng.

Đại ca, câu này của cậu, nói ra mà không có chút gánh nặng tâm lý nào sao?

Chương 345: Hứa Lão Sư

Lúc này, Tề Khôi cũng đang xem màn trình diễn của nhóm Trương Sam, mặc danh cảm thấy có chút xấu hổ.

——Biểu hiện của đám người này cũng dữ dội giống như mình sao?

Tất cả đều là để thể hiện kỹ năng diễn xuất của mình, bỏ qua sự sắp đặt của các nhân vật trong nguyên tác, trăm phương nghìn kế để tìm ra điểm bùng nổ cảm xúc.

Người ngoài cuộc thì luôn tỉnh táo, Tề Khôi không thể nhìn thấy điều đó trong bản thân mình, nhưng y lại hiểu sâu sắc về điều đó khi nhìn thấy người khác.

Thực sự là không tốt khi diễn như thế này. Chờ lát nữa đến phiên của mình, y vẫn nên cố gắng kiềm chế bản thân...

Nghĩ đến đây, đoạn ghi hình kéo dài mười phút này cuối cùng cũng kết thúc. Các diễn viên bước ra khỏi trường quay và đi tới sân khấu, chuẩn bị tiếp thu ý kiến từ ban cố vấn.

“Cảm ơn ba diễn viên vì những màn trình diễn tuyệt vời của họ,” Người dẫn chương trình cười “Sau đây là thời gian đánh giá của ban cố vấn. Đầu tiên, để tôi giới thiệu với các bạn, cố vấn bí mật ngày hôm nay.”

Nói xong, hắn chỉ vào chỗ ngồi của ban cố vấn, mỉm cười và nói: “Đạo diễn của “Đôi Tác Hoa Hạ”, Trần Tử An tiên sinh!”

“Bốp, bốp, bốp, bốp....”

Hiện trường người xem nghe được lời này, tức khắc vang lên một trận vỗ tay kinh ngạc.

Trần Tử An thật sự tới?

Hoắc, phục chế lại điện ảnh trước mặt đạo diễn nguyên tác? Nghe vô cùng thú vị.

Người dẫn chương trình đưa tay chỉ về phía Trần Tử An, cười nói: “Mời Trần đạo đánh giá màn trình diễn vừa rồi của các diễn viên?”

Lúc này, máy quay đã phóng về phía Trần Tử An.

Tuy nhiên, vẻ mặt Trần Tử An lại không có một nụ cười nhẹ nào, khuôn mặt ông ta trầm xuống, cầm lấy microphone trước mặt, mở miệng nói: “Ai có thể giải thích cho tôi, vừa rồi là cái gì đây?”

Lời này vừa ra, tiếng vỗ tay còn chưa lắng xuống, liền tức khắc im bật.

Khán giả ngơ ngác nhìn ta, ta xem ngơ ngác, tất cả đều đã nhận ra bầu không khí khác thường.

Tình huống này là sao đây?

Cổ vấn đặc biệt vừa mở miệng đã định phun tào?

Trần Tử An lúc này không quan tâm đến thái độ của người khác, nhìn chằm chằm vào các diễn viên trên sân khấu, nhíu mày: “Vừa rồi các cậu đang giở trò gì vậy? Là đàn bà đánh đá chửi đồng lên sao? Hay là đánh giá sôi nổi cho đồ hộp quá thời hạn?”

“Các cậu diễn như vậy là có ý gì hả?”

Trần Tử An càng nói, thanh âm lại còn lên cao, “Cách mà các cậu lý giải “Đối Tác Hoa Hạ” là như vậy sao? Chính là ba người ở chỗ này so giọng của ai to hơn sao?”

Nói tới đây, ông ta chỉ tay về phía Thẩm Đường, nói: “Cậu diễn Vương Dương, tôi không biết tên cậu là gì, nhưng ta chỉ muốn hỏi, cậu ném đồ vật là có ý gì? Vương Dương hẳn sẽ quăng ngã đồ vật sao?”

“Cậu có từng xem qua bản gốc của “Đối Tác Hoa Hạ” chưa? Đây là tính chưa xem qua đi, Vương Dương là người như thế nào? Không phải đã viết trong bản tóm tắt sao?”

“Cậu lợi hại thật đó, chỉ với giọng của mình mà đã có thể lắt át hết giọng của người khác, đây là không biết trời cao? !

“Còn Trương Sam, tại sao cậu lại tức giận như vậy?”

“Rõ ràng cậu đi lừa người khác, vậy thì tức giận cái gì? Cậu đã từng phân tích tiền căn hậu quả của câu chuyện này chưa? Hay chỉ nghĩ diễn ra vậy thôi? !

“Cậu có phải cảm thấy, tác dụng của diễn viên chỉ là đọc lời thoại? còn phân tích nhân vật gì đó thì đều không cần xem

xét?”

“ ... ”

Trần Tử An nắm microphone, trực tiếp mắng xối xả vào ba người trước mặt.

Trương Sam và những người khác vốn nghĩ vừa rồi mình đã phát huy khá tốt, nhưng hiện tại thì đều tái mặt rồi, ba người nơm nớp lo sợ mà đứng ở trên sân khấu, một lúc lâu cũng không nói một lời.

Trời à... Tình huống này là như thế nào đây?

Tại sao Trần đạo lại đột nhiên tới đây? ?

Nếu sớm biết ông ta tới, chúng ta nào dám diễn như vậy? !

.....

Mà cùng lúc đó, trong phòng chờ của nhóm ba, Tề Khôi nghe một đám bị giáo huấn, thì sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Xong rồi xong rồi xong rồi.....

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? !

Ta...ta biểu diễn hình như cũng là con đường này!

Tề Khôi hiện đang tranh giành một vai diễn trong bộ phim mới của Trần Tử An, tuy chỉ là một vai phụ không mấy nổi bật nhưng đây là cơ hội đầu tiên của y khi bước lên màn ảnh rộng, công ty đã rất nỗ lực giúp y giành được cơ hội.

Nhưng mà.... đám người Trương Sam đã bị mắng thành loại đạo hạnh này, y sao có thể may mắn thoát khỏi đây?

Hiện tại mình phải làm sao mới tốt đây?

Sửa lại con đường này?

Nhưng làm gì có thời gian?

Bỏ diễn?

—— ta lấy lý do gì để bỏ diễn? Tuột huyết áp? Viêm ruột thừa? Suyễn ? ?

Trong nháy mắt, Tề Khôi tâm loạn như ma, cả người cơ hồ mất đi năng lực tự hỏi, mồ hôi trên trán tí tách rơi xuống.

“Cái kia, tôi muốn hỏi một chút.....”

Sau một lúc lâu, Đàm Tinh Tinh do dự mà mở miệng, “Chúng ta có nên điều chỉnh lại diễn xuất một chút không?”

Đoạn phim này cũng là của Trần đạo, hiện tại lại muốn điều chỉnh, vết xe đổ đã ở chỗ này, chẳng lẽ chúng ta còn muốn tiếp tục nhảy xuống mương sao?

Đinh Tuyết Tùng cũng mặt mũi u ám, nói: “Phải điều chỉnh, không thể diễn giống như vậy được.”

Nói xong, cậu ta nhìn chung quanh và nói: “Chúng ta là nhóm cuối cùng, cho nên tranh thủ hiện xuất lại một lần đi?”

Tê Khôi máy móc mà xoay đầu lại, khàn khàn giọng nói nói: “Điều chỉnh như thế nào?”

—— Y thay đổi phong cách của Triệu Nhị Hồ, hiện tại có thể điều chỉnh kịp sao? !

“Nếu các cậu tin tôi, thì...”

Đúng lúc này, Hứa Trăn này giờ chưa lên tiếng, thì bỗng nhiên mở miệng nói: “Nghe tôi, chúng ta nhanh chóng chỉnh lại một bản.”

Nói xong, Hứa Trăn quay đầu nhìn Tê Khôi, người đang hoang mang tột độ, “Đừng lo lắng, chúng ta còn khoảng 40 phút nữa, tôi sẽ giúp cậu chỉnh lại nhân vật.”

Chương 346: Chỉnh Sửa Gấp Gáp

Tê Khôi quay đầu nhìn phía Hứa Trăn, vẻ mặt chết lặng.

Nếu vừa rồi người nói những lời này là Thẩm Đan Thanh, y còn cảm thấy có thể hy vọng.

Nhưng là Hứa Trăn.....

Y thừa nhận kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn thật sự rất tốt, nhưng hắn mới chỉ là một thanh niên 20 tuổi, làm sao có thể dạy người khác diễn được?

Đoạn phim ngắn mà bọn họ diễn, nói khó thì không khó, nhưng nói đơn giản thì cũng không hề đơn giản.

Bốn người trên cùng một sân khấu, xung đột mâu thuẫn rắc rối phức tạp, khó mà có hiểu rõ mối quan hệ giữa các nhân vật trong 40 phút.

Vừa rồi Thẩm Đan Thanh mang bọn họ đi luyện tập trọn vẹn hết 10 tiếng, hiện tại còn hơn đến nửa tiếng nữa là phải lên biểu diễn, thời gian eo hẹp như vậy sao có thể điều chỉnh toàn bộ vở diễn?

Lỡ như bài không tốt, thậm chí khả năng còn không bằng bị đạn xuyên qua da đầu!

Tề Khôi há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới nói: “Tôi muốn điều chỉnh, nhưng mà...”

Y nói đến một nửa, liền nói không được nữa, biểu tình dị thường uể oải.

Suy nghĩ của Đinh Tuyết Tùng lúc này thực ra cũng giống với Tề Khôi, nhưng bởi vì trong phòng tập có máy quay nên cậu ta cũng phải hăng hái nói: “Cậu định chỉnh lại thế nào? Cứ nói nghe thử, chúng ta nhanh chóng thảo luận đi!”

Hứa Trăn không để ý tới cậu ta, mà là từ trên sofa cầm lấy gối ôm, kéo ra khóa kéo, và che ống kính máy quay tự động trong phòng.

Đinh Tuyết Tùng thấy thế sững sốt, nói: “Cậu làm như vậy là sao?”

Hứa Trăn nói: “Đừng phát sóng phần này.”

Đinh Tuyết Tùng: “.....”

Được rồi, khi để máy quay tự động cũng là một phần được chấp nhận ở các chương trình tạp kỹ, nhưng việc chúng ta điều chỉnh kịch bản thì có gì không thể thu lại?

Người đây là sợ mình chơi quá trớn, cho nên trước tiên liền nghĩ tiêu hủy chứng cứ phạm tội? ?

Hứa Trăn đương nhiên không phải muốn tiêu hủy chứng cứ phạm tội.

Ngược lại, hắn là sợ mọi người ở trước máy quay không thể tự nhiên khoa chân múa tay, cho nên mới dùng “thủ đoạn vật lý” này để che chắn tâm lý bị quấy nhiễu.

Nói thật ra, Hứa Trăn cũng không thích làm thủ lĩnh.

Nhưng lúc này chỉ có bốn người trong số họ ở phòng tập, mà nếu không có ai tiến lên vào lúc này, trận này xem như kết thúc.

——Những tấm gương của Trương Sam, Thẩm Đường còn đang ở trước mắt, và ai cũng biết phiên bản luyện tập vừa rồi nhất định sẽ bị ăn mắng.

Bây giờ nếu chúng ta không thảo luận về một giải pháp mà tất cả mọi người đều đồng ý, kết quả cuối cùng chỉ có khả năng là: sau khi lên sân khấu, mọi người thay đổi cách diễn theo ý riêng của mình, và hiệu quả cuối cùng có thể sẽ tồi tệ hơn phiên bản hiện tại.

Đinh Tuyết Tùng là một người tự cao tự đại, tâm lý của Tề Khôi rõ ràng đã suy sụp, mà kỹ năng diễn xuất của Đàm Tinh Tinh là tệ nhất.

Hứa Trăn một phen cân nhắc, cuối cùng vẫn là quyết định đứng ra.

Hiện tại nơi này chỉ có hắn, muốn diễn tốt liền có thể diễn tốt.

Hắn muốn thử cứu vở kịch này.

“Thời gian cấp bách, tôi cũng không khách sao nữa,” Hứa Trăn kéo chiếc ghế xếp của mình lên và ngồi đối diện với ba người còn lại, với vẻ mặt bình tĩnh, “Tôi sẽ nói về ý tưởng của mình trước, nếu các cậu nghĩ nó khả thi, thì chúng ta sẽ điều chỉnh, còn nếu không được thì diễn như bản đã chuẩn bị trước, cái này được không?”

Vì hấp tấp nên mấy người cũng không nghĩ ra giải pháp khác, bởi vậy bọn họ đều ngáp ngừng gật đầu đồng ý, trước cứ nghe hắn nói.

Hứa Trăn sau đó hắng giọng nói: “Đạo diễn Trần Tử An nổi giận vừa rồi chủ yếu vì hai lý do: thứ nhất, bối cảnh quá hỗn loạn, thứ hai là diễn xuất của các diễn viên không phù hợp với bối cảnh của nhân vật trong nguyên tác.

“Đội chúng ta cùng một vấn đề tồn tại, cho nên điều chỉnh chủ yếu từ hai phương diện này.”

Tốc độ nói không nhanh, ngữ điệu rất trầm, giọng điệu bình tĩnh lãnh đạm khiến người ta cảm thấy an tâm không thể giải thích được.

Hứa Trăn mở kịch bản và nói: “Trước tiên tôi sẽ nói về Triệu Nhị Hổ.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn sang Tề Khôi: “Triệu Nhị Hổ trong nguyên tác là một người có đầu óc đơn giản và tốt bụng, cậu muốn chỉnh thiết lập của nhân vật này, trên thực tế, chỉ cần một cảnh quay là đủ.

“Hắn chiêu hàng 4000 hàng binh trong thành Tô Châu, cũng không phải cảm thấy chính mình có công vĩ đại, mà là không cần thiết phải giết người, cho nên mới vui vẻ như vậy.

“Phần của cậu là cảnh thứ nhất, không cần úp úp mở mở, cũng không cần dào dạt đặc ý, trực tiếp dứt khoát lưu loát mà hô lên...”

Nói tới đây, Hứa Trăn kịch bản trong tay xuống, đứng dậy, ánh mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng sạch sẽ, trên mặt mang theo mừng rỡ khó mà ức chế, nói: “Đại ca, Ngô Dương!”

Giờ khắc này, hắn tựa hồ là muốn làm một động tác gì đó để ăn mừng, nhưng trong lúc nhất thời lại không tìm được, cho nên chân tay luống cuống mà hưng phấn kêu lên: “Tô Châu thành 4000 người, hàng!”

Ở phía đối diện hắn, Tề Khôi nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng dưng chấn động.

Nhân thiết! (Thiết lập nhân vật)

Đây quả nhiên là “Lập nhân thiết” !

Y không biết mấu chốt của vấn đề nằm ở đâu, nhưng khi nhìn thấy khoảnh khắc vừa rồi, y liền rõ ràng Hứa Trăn đang đóng một “Triệu Nhị Hổ” có phong cách y hệt trong nguyên tác.

Làm thế nào có thể điều chỉnh chính xác như vậy?

Rõ ràng lời thoại giống nhau!

Hơn nữa trong phim gốc cũng không có một màn vừa rồi!

Nhìn thấy khoe miệng Tề Khôi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Hứa Trăn biết y có lẽ đã tán thành biểu diễn của mình, cho nên liền

nói: “Nếu khả thi, chúng ta một lát nữa sẽ tập trung vào cảnh này.

“Ồ những cảnh khác, xóa phức tạp và đơn giản hóa, thà rằng ngắn gọn hơn là làm ầu.”

Nói tới đây, hấn cầm bút, trực tiếp vẽ vẽ vạch vạch một phen trên kịch bản, nói: “Điều tôi nhấn mạnh là mâu thuẫn giữa màn trình diễn trước đây của cậu và nhân thiết của người này, cậu nên xem lại nó, không cần những thứ khác, chúng ta hãy xem xét nó lần nữa.”

Chương 347: Không Cùng Đẳng Cấp

Chỉ mất hai ba phút kể từ khi Hứa Trăn đề xuất điều chỉnh diễn xuất, nhưng hấn đã giải quyết một cách đơn giản và gọn gàng vấn đề nhân vật khiến Tề Khôi lo lắng đến mức suy sụp.

Không biết giải pháp này có hợp lý hay không, nhưng Tề Khôi quả nhiên đã nhìn thấy hy vọng, thần trí dần dần tỉnh táo lại, không khỏi căng thẳng mà ngã quỵ nữa.

“Vậy thì hãy nói về Ngô Dương,” Hứa Trăn quay sang nhìn Đinh Tuyết Tùng và nói, “Nếu muốn tiến gần hơn đến nguyên tác, cậu vẫn nên tập trung vào cảnh then chốt.

“Trong đoạn phim này, cảnh then chốt chính là giết chết nhị tẩu.

“Khương Ngô Dương là người cố chấp, thường xuyên làm ra những việc mà người khác không dám tưởng tượng, nhưng logic trước sau đều như một với hành vi điên cuồng của mình.

“Hấn giết chết nhị tẩu, nhưng lại không thấy mình làm gì sai, còn chất vấn các huynh trưởng tại sao phải vì một nữ nhân mà trở mặt thành thù.

“Chính hành vi điên rồ này đã tạo cơ sở cho hấn ám sát đại ca trước mặt công chúng sau này. Tôi cho rằng cảnh này không thể xóa mà phải được thêm lại.

“Không cần uy hiếp, không cần thương lượng, trực tiếp một đao thọc chết, sau đó bình tĩnh nói, “Người nào quấy rối tình cảm huynh đệ ta, thì đều phải giết!”

“.....”

Hứa Trăn đã dành khoảng bảy tám phút để xác định một cảnh quay và dàn dựng cho mọi người, sau đó xóa đi những phần không phù hợp với nhân vật.

Sau một phen thảo luận, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Hứa Trăn đều thay đổi.

Nếu trước đây, có ai đó nói rằng kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn tốt hơn họ, họ vẫn có chút không phục.

Nhưng hiện tại.....

Ba người bỗng nhiên liền minh bạch, tại sao người ta lại diễn tốt hơn mình.

——Bởi vì sự lý giải nhân vật của đối phương, chính mình căn bản không cùng một cấp bậc!

Đối với những người trẻ tuổi mới học diễn kịch, thì trọng tâm chú ý của họ thường là làm thế nào để phát huy lợi thế của bản thân.

Nói ví dụ có người có thể khóc, hấn / nàng liền sẽ nghĩ hết mọi thứ biện pháp để thêm cảnh khóc vào kịch bản của họ.

Một số người có khả năng đọc lời thoại tốt, họ liền muốn tập trung mọi thứ vào cách đọc lời thoại của mình.

Nhưng trên thực tế, có một số nơi có thể đả động đến nhân tâm hơn là khóc, hoặc nói càng ít thì cảm xúc mới càng thêm no đủ.

Mà trọng tâm của Hứa Trăn rõ ràng là khác với những người khác, hấn xem xét tiết tấu của toàn bộ cảnh, logic của câu chuyện và tam quan của các nhân vật.

Tề Khôi nắm kịch bản, niệm niệm, bỗng nhiên thở dài.

Ta thiệt sự bé nhỏ.

Người ta có thực lực như vậy, rõ ràng có thể lựa chọn khoan tay đứng nhìn, tự mình diễn xuất tốt, nhưng hấn vẫn đứng ra giúp đỡ những người khác điều chỉnh kịch bản.

Chỉ cần so sánh tâm tình này, chính mình liền thất bại thảm hại.

Tề Khôi liếc nhìn Hứa Trăn, người đang hướng dẫn cho Đàm Tinh Tinh, rồi lại bất đắc dĩ mà cười khổ.

Ai, hợp tác với người như vậy, đúng là “Dạy làm người” theo đúng nghĩa đen.

Quên đi, hiện tại đi so với người ta cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Tiếp theo trong bộ “Đi Quan Đông”, ta vẫn nên khiêm tốn thỉnh giáo đi, nghiêm túc theo người ta học hỏi, mới là việc đúng đắn!

“Mâu thuẫn cốt lõi của Triệu Nhị Hổ là việc hắn đã hứa sẽ thả bọn họ đi, nhưng đại ca lại nhất quyết muốn giết bọn họ.

“Loại hành vi này thật sự đã trái với tam quan của Triệu Nhị Hổ, khiến xung đột không thể hòa giải.”

Trong khoảng nửa giờ sau đó, Hứa Trăn, Tề Khôi và những người khác căn bản không xem phần biểu diễn của nhóm thí sinh thứ hai mà dành toàn bộ thời gian để tập lại đoạn phim ngắn của mình.

Thẳng đến khi nhân viên công tác tới gõ cửa, thông báo bọn họ lên sân khấu thì những người này mới lần lượt giật lấy tập kịch bản và lảo nhảm bước ra khỏi phòng tập.

Thậm chí trên đường đến sân khấu, Hứa Trăn và Tề Khôi vẫn còn đang thì thầm với nhau.

“Những người trước mặt này, bọn họ không phải bá tánh, mà là binh! Nếu bây giờ không giết bọn họ, cái gì đảm bảo bọn họ sẽ không tái chiến?” Hứa Trăn trầm giọng nói.

“Ta sẽ lấy đầu trên cổ của mình để bảo đảm!” Tề Khôi thấp giọng quát.

Nhân viên công tác: “.....”

Sao đột nhiên cảm thấy phía sau gáy hơi hơi ớn lạnh vậy?

Trước khi bước lên sân khấu, bốn người họ đã duỗi một tay ra và đặt tay vào nhau, đồng thanh nói: “Ba, hai, một...Cố lên!”

Sau khi đơn giản an ủi nhau, Hứa Trăn và Đàm Tinh Tinh dẫn đầu vào trường quay, chuẩn bị bắt đầu ghi trực tiếp.

Từ đầu giờ sáng đến bây giờ, bốn người cùng nhau diễn tập 10 tiếng, trong lòng luôn có suy nghĩ riêng, ngược lại là lần cuối cùng diễn tập chưa đến một giờ này, khiến cho vài người có chút đồng tình của những chiến hữu chung một kẻ địch.

Rốt cuộc, sau khi công khai xử tội nhóm của Hà Thái, bọn họ không còn nghĩ đến việc phải xuất sắc như thế nào, chỉ mong màn trình diễn này có thể được đánh giá tích cực, xứng với danh xưng “Phái diễn xuất” trong mắt mọi người.

.....

Giờ này khắc này, ở dưới đài, cô vẫn đặc biệt Trần Tử An đang theo dõi buổi biểu diễn trực tiếp với vẻ mặt nghiêm nghị.

Trước khi đến, ông ta nghe nói các thí sinh trong chương trình này đều là những diễn viên thực lực của thế hệ mới, hơn nữa đoạn phim trong vòng này đa phần là điện ảnh của mình, nên ông ta mới sinh ra hứng thú.

Ông ta không chỉ muốn xem những người trẻ hiểu tác phẩm của mình như thế nào mà còn muốn xem liệu những gương mặt mới này có tài năng nào hay không.

Kết quả không ngờ tới, ngay trận mở màn, điều mà Trần Tử An chứng kiến là những người này đã mượn tên phim của chính mình và bày ra một trò hề lộn xộn.

Con giận của Trần Tử An lập tức bộc phát.

Bộ phim của chính mình, dù là kịch bản hay bám máy, đều là kết quả của rất nhiều công sức khó khăn và nghiền ngẫm lặp đi lặp lại.

Chương 348: Sửa Lại Rồi? !

Lúc quay phim tới hiện trường, yêu cầu của Trần Tử An đối với các diễn viên rất khắc khe đến một chữ cũng không thể sửa, một ánh mắt cũng không được sai.

Kết quả, những người trẻ tuổi này không chỉ bóp méo trí tuệ của chính mình, mà còn tự mãn cho rằng mình đã hoàn thành tốt công việc...

Ai cho các người mặt mũi này?

Trận đầu tiên ông ta xem đến vô cùng tức giận, thế cho nên hiện tại trận thứ hai đã kết thúc, hỏa khí vẫn chưa tiêu tan.

Ngay sai đó là trận thứ ba, “Đầu Danh Trạng”, lại là điện ảnh của mình.

Trận Tử An thậm chí còn muốn phát tay áo chạy lấy người.

Nhưng nể mặt mũi của tổ tiết mục, ông ta vẫn miễn cưỡng, nhẫn nại mà ngồi ngay ngắn, dùng ánh mắt thận trọng nhìn về phía sân khấu.

Nhìn nhóm này xem.

Hy vọng nhóm người này sẽ không khiến ông thất vọng như trận đầu tiên!

.....

Sau khi một bản nhạc nền du dương kết thúc, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Ở vòng thi này, hình thức biểu diễn không phải là sân khấu hóa mà là quay một bản điện ảnh đơn giản.

Đoàn phim dựng một trường quay tạm thời trên sân khấu, với một số máy quay được đặt xung quanh, chỉ đơn giản là phục dựng lại cảnh quay chân thật của đoạn phim.

Khán giả không chỉ được xem diễn xuất của các diễn viên trên sân khấu mà thông qua màn ảnh rộng còn có thể nhìn thấy sơ lược phim “thô”, có phần giống với góc nhìn của đạo diễn trong cảnh quay.

Cảnh quay đầu tiên trên màn ảnh rộng là tấm lưng thon thả của một nữ nhân.

Đàm Tinh Tinh, người đóng vai “Vợ của lão nhị”, sửa sang lại một kiện quan phục trên giá, thất thần nói: “Cũng không biết, Nhị Hổ khi nào mới trở về.”

Ngay sau đó, màn ảnh lập tức chuyển đến Hứa Trăn, đóng vai lão đại.

Hắn ngồi trên ghế quan mao, nhìn cũng không nhìn Đàm Tinh Tinh, một tay chống cằm, một tay đùa bốn chén trà, khuôn mặt lạnh lùng, như thể đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Trần Tử An nhìn thấy một màn này, nhìn không được hai mắt sáng ngời.

“Lão đại” này rất có hương vị!

Mặc dù lúc này hắn một câu cũng không nói, nhưng chỉ dựa vào tư thế ngồi và thần thái này, hắn liền có phong thái của một vị tướng soái, có cảm giác là lão đại của một sơn trại.

Hơn nữa, người này rõ ràng mang khuôn mặt của một thanh niên, nhưng khí độ lại trầm ổn, cổ quái, trang điểm cùng trang phục có vẻ không ăn nhập với bối cảnh của nhân vật.

Có thể làm được điểm này thực không dễ dàng!

Trần Tử An nhìn xuống kịch bản trong tay, tìm phần giới thiệu diễn viên, sau đó không khỏi a một tiếng.

Người này chính là Hứa Trăn?

Trước đây nhiều người đã từng nhắc đến nam diễn viên này, ông cũng nghe nói cách đây ít lâu, hắn đã được đề cử trong hạng mục Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất tại lễ trao giải Bạch Ngọc Lang, điều này đã gây ra khá nhiều tranh cãi.

Thật sự là người trước mắt này?

Trần Tử An vô thức ngồi ngay ngắn, ông muốn xem thật kỹ đoạn phim ngắn này.

Cũng đơn giản phán đoán thực lực của người thanh niên này.

.....

Giờ này khắc này, muốn nói giữa sân ai thấp thỏm nhất, chỉ sợ không phải các diễn viên trên đài, mà là chỗ ban cố vấn, Thẩm Đan Thanh.

Cô đã lo lắng bọn nhỏ sẽ tiếp tục diễn như phiên bản luyện tập vừa rồi, sau đó lại bị ăn mắng xối xả giống như bọn Trương Sam.

Đồng thời cô cũng lo lắng, bọn họ hấp tấp chỉnh sửa lại phần diễn xuất, kết quả lợn lành thành lợn què, mặt trong mặt ngoài đều ném sạch sẽ.

Hai chuyện này không có cái nào kém hơn cái nào, khiến cho Thẩm lão sư không thể nhúng tay vào, mà vô cùng luống

cuồng.

Khi bắt đầu màn biểu diễn, họ về cơ bản tuân theo nhịp điệu mà họ vừa tập luyện, ngoại trừ việc Đàm Tinh Tinh và Đinh Tuyết Tùng mỗi người xóa một vài lời thoại, thì nhìn chung không có sự thay đổi lớn.

Thẩm Đan Thanh quan sát biểu diễn, nhưng trái tim thì đang treo lơ lửng giữa không trung.

Thật tình, cô rất lo lắng về Tề Khôi.

Một màn đó có lẽ là điểm khác biệt lớn nhất giữa đoạn phim ngắn này và điện ảnh gốc, Tề Khôi đã thêm một câu nói đầy ẩn ý để thể hiện lòng trung nghĩa của nhân vật, những lời nói đó nghe có vẻ uy lực nhưng không phải dạng người như “Triệu Nhị Hổ” có thể nói ra được.

Làm sao bây giờ? Các cậu định xử lý như thế nào đây?

“Đại Ca, Ngộ Dương! !”

Ngay lúc Thẩm Đan Thanh lo lắng sốt ruột nhất, một âm thanh vang dội bỗng nhiên cắt ngang sân khấu.

Một lúc sau, Tề Khôi một thân nhung trang sải bước vào phim trường, nắm chặt tay đầy phấn khích nói: “Tô Châu thành 4000 người, tất cả đều hàng!”

Nhìn thấy một màn này, Thẩm Đan Thanh lập tức ngây ngẩn cả người.

Sửa lại!

Tất cả các thiết lập đã được gỡ bỏ, để lại một câu ngắn gọn như vậy.

Dù là tráng sĩ đoạn cổ tay nhưng lại đoạn đến đứt khoát lưu loát, khá đẹp mắt, hình ảnh của Triệu Nhị Hổ đột ngột thay đổi từ một chí sĩ đầy lòng nhân ái, lòng dạ thiên hạ biến thành một tên đơn thuần thiện lương cục cằn.

(Tráng sĩ đoạn cổ tay: truyện kể vị tráng sĩ nọ bị rắn độc cắn vào cổ tay liền đứt khoát chặt cả bàn tay tránh chất độc lan toàn thân, dùng để hình dung cách làm việc quyết đoán, không chần chừ)

Khung cảnh này, kết hợp với vẻ ngoài đơn giản và trung thực của Tề Khôi, ngay lập tức bổ sung cho nhau và trông rất hài hòa.

Ngay sau đó, lão đại cùng lão nhị liền xảy ra tranh chấp gì vấn đề có nên giết 4000 hàng bình này hay không.

Hai người tranh cãi, cãi ra lửa, Hứa Trăn thậm chí còn muốn rút đao bức bách Tề Khôi.

Đàm Tinh Tinh ở bên cạnh thấy thế liền bản năng mà ôm lấy Hứa Trăn, nôn nóng nói: “Thanh vân, huynh mau buông đao ra! Nhị hồ là huynh đệ của huynh, giữa huynh đệ có gì thì cứ từ từ nói?”

Trượng phu trên danh nghĩa của nàng là Triệu Nhị Hồ, khi thấy bộ dáng hai người thân mật như vậy, tức khắc lông tơ dựng ngược, kinh giận nói: “Liên Nhi, nàng làm gì!”

“Mau buông tay rồi lăn qua một bên!”

Đàm Tinh Tinh tức khắc biết mình thất thố, nàng vội vàng buông Hứa Trăn ra, trên mặt ửng hồng một trận, há miệng thở dốc, muốn cái gì nhưng cuối cùng lại không thể nói.

Chương 349: Vô Cùng Tán Thưởng

Nhìn đến nơi này, Thẩm Đan Thanh thật sự kinh ngạc.

——Những thay đổi trong cảnh này không có gì đặc biệt lớn, khoảng 80% vẫn diễn ra theo phiên bản mà họ đã tập trước.

Tuy nhiên, có quá nhiều điều chỉnh về cảnh quay, khiến hình ảnh của các nhân vật trên sân ngay lập tức trở nên khác hoàn toàn so với dự kiến ban đầu.

Tề khôi thực “Khờ”, Đàm Tinh Tinh thực “Kỹ nữ”, Đinh Tuyết Tùng thực “Trục”.

Mọi nhân vật đều đã trở lại nguyên bản phim, không còn cố gắng phá hoại hình tượng nhân vật nữa.

Mặc dù đối với một số người, bối cảnh nhân vật này có thể không “hoan hỉ” như bối cảnh trước đó của họ, nhưng nhìn từ chỉnh thể, quả nhiên vẫn là các hình tượng nhân vật trong điện ảnh gốc sống động và xung đột càng thêm mãnh liệt.

Thẩm Đan Thanh trộm liếc về phía Trần Tử An, muốn xem ông ta có thái độ gì.

Tuy nhiên, phần thân trên của Trần Tử An hơi ngả về phía trước, chăm chú theo dõi màn trình diễn trên sân, với vẻ mặt rất tập trung.

Sau hơn mười phút, đoạn phim ngắn cũng sắp sửa kết thúc, Đinh Tuyết Tùng ngoài dự đoán của mọi người mà đâm chết nhị tẩu, trên mặt của cậu ra còn mang theo máu đỏ, ánh mắt băng lãnh mà quay đầu lại nhìn chằm chằm Hứa Trăn, nói: “Người ngoài quấy nhiễu tình cảm huynh đệ chúng ta, coi như là đầu danh trạng, phải giết!”

(Đầu danh trạng: chém đầu một người đem nộp, xem như bảo đảm, cam kết, hoặc xin gia nhập vào một tổ chức)

Sự việc bất thành linh này đã gây ra một hồi chấn kinh cho mọi người tại hiện trường, Hứa Trăn bỗng dưng rút bội đao bên hông ra, biểu tình vô cùng tức giận.

Mà Triệu Nhị Hổ do Tề Khôi đảm nhận, khuôn mặt y đầy kinh ngạc mà nhìn xuống thi thể trên mặt đất, duỗi tay muốn đi ôm, rồi lại không thể, cả người gần như suy sụp.

Toàn bộ buổi biểu diễn kết thúc ngay trong một xung đột lớn như vậy.

Tuy nhiên, bốn diễn viên chưa kịp gọi hạ màn, thì họ đã nghe thấy những tràng pháo tay nồng nhiệt từ hai bên sân khấu.

Tại khu vực của ban cố vấn, Trần Tử An mang theo vẻ mặt như tắm mình trong gió xuân tươi cười, dẫn đầu vỗ tay tán thưởng.

Lúc này đám người Hứa Trăn còn chưa thoát khỏi cảm xúc của buổi biểu diễn, thì đột nhiên nhìn thấy Trần Tử An vỗ tay tán thưởng như vậy, khiến bốn người đều cảm thấy hơi sững sờ.

“Tôi đã nghĩ rằng các bạn trẻ ngày nay suy nghĩ quá nhiều và không có tâm để diễn kịch tốt...”

Trên sân khấu, Trần Tử An nắm microphone và cười rạng rỡ, nói: “Nhưng những tuyên thủ trong nhóm này đã cho tôi một bất ngờ lớn.

“Thế nào là diễn xuất đáng để trăm trò khen ngợi? Còn không phải chính là như vậy sao!

“Đây là phương pháp chính xác nhất để phục chế lại một bộ phim!”

Nghe được khích lệ của Trần Tử An, thì phía bên kia, Trương Sam, Thẩm Đường và mấy người vừa bị ăn mắng đau đớn lại lần nữa sầu khổ.

Còn tưởng sẽ kéo theo một cái đēm lưng...

Kết quả không nghĩ tới, đứng trước một tên mày rậm mắt to như Hứa Trăn, các người không sửa diễn!

Vì sao không thay đổi, các người là đồ ngốc sao?

Luật chơi của vòng này là nhóm thắng trong ba nhóm sẽ được toàn viên thăng cấp, và chỉ có một người trong hai nhóm thua có thể thăng cấp.

Vì vậy, để bảo đảm cho sự thăng cấp, trên thực tế cuộc đấu tranh nội bộ thực sự còn gay gắt hơn cuộc đấu tranh bên ngoài.

Ai mà không muốn nhân vật của mình trở nên hoan hỉ và xuất sắc hơn?”

Trần Tử An đứng ở dưới khu vực ban cổ vấn, dùng ánh mắt thưởng thức nhìn bốn người đang đi từ sau sân khấu lên trước sân khấu, tiếp tục khen ngợi: “Những người vừa đứng trên sân khấu, không cần nói chuyện, tôi cũng có thể đoán họ là đang đảm nhiệm nhân vật nào.

“Mọi người nắm bắt rất chính xác đặc điểm của các nhân vật. Toàn bộ vở kịch được thực hiện với các nhân vật sinh động và đầy kịch tính. Mặc dù không tránh khỏi một số sai sót nhỏ trong quá trình biểu diễn, nhưng tì vết không che được ánh ngọc, mức độ hoàn thành vô cùng cao.”

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn Tề Khôi trên sân khấu, nói: “Ở đây tôi sẽ tập trung vào “Triệu Nhị ồ”, nếu không xem xét các yếu tố khác, chỉ nói về hiệu ứng sân khấu, tôi nghĩ diễn xuất của cậu còn tốt hơn Triệu Nhị Hổ trong nguyên tác.”

Tề Khôi nghe được lời này, gương mặt “Đằng” một tiếng liền đỏ lên.

Tốt hơn nguyên bản...

Mẹ ơi, ta lớn như vậy, còn là lần đầu tiên nghe được đánh giá cao như vậy!

Trong nháy mắt này, Tề Khôi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, giống như đang đi bộ trên mây.

Ta quả nhiên là kỳ tài ngút trời sao?

Cuối cùng cũng có ai đó có đôi mắt tinh tường và nhận ra giá trị của ta?

Lúc này, y nhìn về phía Trần Tử An đang đứng ở dưới sân khấu, chỉ cảm thấy trên mái tóc hoa râm của ông ta, dường như có một vòng quang mang chiếu sáng cả người.

Ở giây tiếp theo, Trần Tử An tiếp tục: "... Bởi vì nguyên bản Triệu Nhị Hổ thật sự quá soái, cho nên việc hấn đóng một vai thủ lĩnh thô phỉ dốt đặc cán mai, bị lão bà đội nón xanh, thật sự là có chút thiếu thuyết phục.

"Thời điểm công chiếu bộ điện ảnh, rất nhiều khán giả còn nghi ngờ vợ của Nhị Hổ có phải bị mù hay có sở thích đặc biệt gì hay không, tại sao đã có một lão công soái ca như vậy mà còn đâm đầu xuất quỷ.

"Bản thân diễn viên không phù hợp với hình tượng nhân vật, thì thậm chí thông qua kỹ năng diễn xuất cũng rất khó có thể bù trừ."

Tề Khôi: "....."

Cho nên, ngài cũng cảm thấy ta "Đủ xấu" ?

Trong nháy mắt, y cảm giác được vòng tròn ánh sáng trên đầu Trần Tử An đã biến mất không còn tăm tích, cả người liền biến thành lão già đang nói hươu nói vượn.

Chương 350: Trao Đổi Phương Thức Liên Lạc

Nghe lời đánh giá thẳng thắn như vậy, gương mặt của Thẩm Đan Thanh ở bên cạnh giật giật, thiếu chút nữa là cười ngất tại chỗ.

Nhưng cô cũng cảm thấy tuyển thủ nhà mình rõ ràng đang rất đáng thương, cho nên vội vàng xụ mặt cãi cọ nói: “Ngài nói gì thêm tiểu Tề nhà chúng ta trông rất có sức sống!”

Trần Tử An khoát tay nói: “Tôi không nói hấn lớn lên không đủ soái, tôi chính là nói, hấn rất giống “Triệu Nhị Hồ”, về sau có thể thử những kiểu nhân vật như vậy.

“Diễn viên đều muốn tìm một con đường diễn xuất riêng cho mình và trong tương lai liệu con đường này có thể đi xa hơn, không phải sao?”

“Tên là Tề Khôi đúng không, tôi cảm thấy cậu diễn Triệu Nhị Hồ vô cùng tốt, không có ý diễn biểu hiện cái gì, nhân vật và cốt truyện đều được dán sát đến thập phần chặt chẽ, thực làm người ta cảm động.”

Trên sân khấu, Tề Khôi cực kỳ xấu hổ mà cười nịnh nọt.

Mặc dù có cảm giác như đạo diễn đang khen mình... nhưng chính mình lại không thể vui vẻ đứng dậy, rốt cuộc là như thế nào đây?

“Hai diễn viên còn lại cũng đóng rất tốt,” Trần Tử An tiếp tục khen ngợi, “Đứa trẻ đóng vai Ngô Dương ngay từ đầu đã dùng ánh mắt không đúng mà nhìn nhị tẩu của mình. Rõ ràng là phim điện ảnh của tôi, nhưng đến khi xem, tôi gần như bị lôi cuốn vào cốt truyện và nhân vật, đặc biệt mong chờ động tác kế tiếp hấn sẽ dự định làm gì, kết quả hấn đâm chết nhị tẩu của mình, tôi liền lập tức vui sướng, đây chính là điểm bùng nổ thật sự.

“Cô nương diễn vai Liên Nhi, có lẽ vì thực lực yếu hơn một chút, nhưng trạng thái khá chuẩn, khán giả có thể nhìn ra người nàng yêu chính là đại ca, nhưng đồng thời lại vương bận nhị ca, lòng tràn đầy áy náy, nhân vật này thật sự được...”

Trần Tử An lần lượt khen ngợi ba diễn viên còn lại, cuối cùng nhìn Hứa Trăn, cười nhẹ nói: “Hứa Trăn, tôi đã nghe rất nhiều người nhắc đến cậu...”

“Cậu là người sắp xếp vở diễn này đúng không?”

Lời này vừa ra, không chỉ Hứa Trăn, mà bao gồm các diễn viên khác trên sân khấu, thậm chí là ban cố vấn, khán giả, đều bỗng dưng cả kinh.

Hứa Trăn sắp xếp sao?

Lời này của Trần đạo là có ý gì?

Thẩm Đan Thanh biết màn trình diễn này của bọn họ khác với phiên bản luyện tập trước đó, khẳng định đã được điều chỉnh quá, lại còn điều chỉnh vô cùng tốt.

Cô mơ hồ đoán được rằng Hứa Trăn hẳn đã đóng một vai trò tương đối lớn trong việc này. Vốn còn đợi đến khi kết thúc sẽ tìm bọn họ hỏi ra ngọn nguồn, thế nhưng không nghĩ Trần Tử An vậy mà lại hỏi trực tiếp trên sân khấu.

Hứa Trăn hơi giật mình, nhưng không có trực tiếp kê công, chỉ nói: “Cơ sở vẫn là bài của Thẩm lão sư, chúng tôi xác thật chỉ điều chỉnh qua một chút.”

Trần Tử An nhìn vào đôi mắt hắn, mỉm cười lắc lắc đầu, nói: “Thương lượng là thương lượng, nhưng cậu khẳng định là người dẫn đầu.

“Mỗi đạo diễn đều có phong cách và thói quen riêng của mình, những gì một bộ phim thể hiện thường không phải là phong cách riêng của diễn viên, mà là phong cách sau khi diễn viên và đạo diễn phối hợp.

“Trên ba người bọn họ đều mang dấu vết của cậu, nhưng họ lại không diễn tốt bằng cậu.

“Cho nên nhất định là bài của cậu.”

Trần Tử An nghĩ nghĩ, không trực tiếp đánh giá Hứa Trăn mà nói: “Một lát nữa thu hình, cậu khoan hãy đi, chúng ta trao đổi phương thức liên lạc.

“Sau này có nhân vật thích hợp, tôi sẽ tìm cậu.”

Giờ khắc này, trên đài dưới đài, hầu như tất cả các tuyến thủ đều nhìn về phía Hứa Trăn.

Trao đổi phương thức liên hệ...

Đây là lời khen ngợi cao nhất của đạo diễn dành cho một diễn viên!

Thật đáng hâm mộ!

Cho dù ông ta có khen ngợi một người như thế nào đi chăng nữa, cũng bằng một phương thức liên hệ đơn giản!

Nếu đây là người xã hội “EQ cao”, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý thì cũng liền thôi, nhưng đây là Trần Tử An.

Người mới vừa rồi còn mắng xối xả vào nhóm diễn viên bên Hà Thái, khiến bọn họ tự bế tập thể, lại nhân tiện không hề tự giác mà dẫm một chân lên nhan sắc của Tề Khôi...

Nhưng bây giờ lại khách khí với Hứa Trăn như vậy?

Dưới khán đài, Chu Hiểu Mạn đang giả dạng khán giả, lập tức vênh tai lên, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi tin nhắn cho Kiều Phong”Kiều ca, đạo diễn Trần Tử An muốn trao đổi phương thức liên hệ với chúng ta!

“Trần đạo gần đây có kế hoạch quay phim điện ảnh gì? Mau mau mau, tìm hiểu một chút, nhìn xem có thể chen chân vào hay không!”

Lúc này, Hứa Trăn hiển nhiên cũng cảm nhận được tầm chân tình của Trần Tử An, hấn vội cúi đầu cảm ơn rồi tỏ vẻ vô cùng chờ mong có thể nói chuyện với Trần đạo về cơ hội hợp tác.

Lúc này, đạo diễn của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” cũng có chút tò mò, quay đầu về phía nhân viên bên cạnh nói: “Vừa rồi phòng tập của nhóm Hứa Trăn xảy ra tình huống gì vậy?”

“Mau mở video đã thu ra đây, để tôi nhìn xem!”

Nhân viên công tác liền lấy video do máy quay tự động thu lại, nhưng mở ra liền thấy, hầu hết các cảnh đã thu đều là màu đen.

Đám người trong hội trường tức khắc ngây ngẩn cả người.

Đạo diễn khẽ cau mày kéo thanh tiến trình đến chỗ sắp chuyển thành màu đen, nhưng nhìn thấy Hứa Trăn đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, ôm gối đi tới trước máy quay, mỉm cười vẫy tay về phía máy quay, nói: “Xin lỗi, chúng tôi muốn nạp “Đầu danh trạng”.”

Nói xong, liền dùng gối ôm phủ lên máy quay.

Đạo diễn: “.....”

Chương 351: Trục Tiếp Nghiên Nát

Bởi vì Trần Tử An dẫn đầu mở miệng, tạo bậc thang đi lên cho nhóm của Hứa Trăn, cho nên các cổ vấn khác cũng không cố ý chống đối với ông ta.

Đặng Đại Diễn và Hà Thái, hai người trước sau khẳng định màn trình diễn của nhóm tuyển thủ này thông qua góc độ chuyên môn của họ. Về phần Thẩm Đan Thanh, cô cũng dành cho bọn nhỏ nhà mình những lời khen ngợi có cánh.

Ngay sau đánh giá của ban cổ vấn chính là phần bình chọn của khán giả.

Quy tắc bình chọn của vòng này là không chọn 1 trong 3 nhóm mà sau mỗi nhóm biểu diễn, khán giả sẽ bấm nút bình chọn nếu thích tiết mục của nhóm, không thích tiết mục của nhóm sẽ bỏ phiếu trắng, và sau đó so sánh tỷ lệ bình chọn của ba nhóm biểu diễn.

Khi người dẫn chương trình thông báo rằng cuộc bỏ phiếu đã bắt đầu, các con số trên màn hình lớn bắt đầu nhảy lên nhanh chóng.

Sau 60 giây, con số cuối cùng đã được ấn định là 455 phiếu bầu.

Khi con số xuất hiện trên màn hình lớn, bên dưới hiện trường lập tức vang lên một trận âm thanh xôn xao.

Mà Hứa Trăn, Tề Khôi cùng những người còn lại, thì đều là vẻ mặt mờ mịt, nhìn nhìn nhau, cũng không rõ con số này có ý nghĩa gì.

Vừa rồi khi còn ở trong phòng luyện tập, lúc bọn họ nhìn thấy nhóm tuyển thủ của Hà Thái bị mắng xối xả thì lập tức tắt màn hình lớn, sau đó tập trung tinh thần để điều chỉnh buổi biểu diễn của mình.

Thế cho nên, bọn họ không biết hai nhóm thí sinh đầu tiên nhận được bao nhiêu phiếu.

Nhìn thấy dáng vẻ này của bọn hắn, người dẫn chương trình vô cùng bất đắc dĩ nói: “Tốt, bây giờ đã có kết quả, số phiếu của nhóm thứ ba là: 455 phiếu, tỷ lệ phiếu bầu là 91%.

“Như vậy, kết quả của vòng thi này đã được xác nhận ——

Người dẫn chương trình duỗi tay chỉ vào bốn người đứng trên sân khấu, mỉm cười nói: “Đội giành được thắng lợi cuối cùng chính là đội — “Đầu Danh Trạng” do Thảm Đan Thanh lão sư dẫn dắt!

“Chúc mừng mọi người! Chúc mừng Hứa Trăn, Tề Khôi, Đinh Tuyết Tùng và Đàm Tinh Tinh!

“Dựa theo quy tắc của vòng thi, cả bốn người đều được thăng cấp vào vòng chung kết!”

Nghe được lời này, bốn người đồng thời sửng sốt, sau đó liền lập tức lộ ra vẻ mặt vui sướng!

Thăng cấp!

Chúng ta cứ nhiên là đội giành được thắng lợi cuối cùng!

Bởi vì không nhìn thấy quá trình bình chọn của hai đội còn lại, cho nên Hứa Trăn và những người khác chỉ cảm thấy chiến thắng đến quá đột ngột, thậm chí họ còn không biết nên ăn mừng theo tiêu chuẩn nào.

Chúng ta là giành được chiến thắng trong gang tấc? Hay là thắng tuyệt đối? Hay là đại thắng?

Mặt khác, tỷ lệ phiếu bầu cho hai nhóm còn lại là bao nhiêu?

Không có sự so sánh nào ở đây!

Bốn người chỉ cảm thấy trong lòng vừa hưng phấn vừa bối rối, nhưng lại ngại ngùng không dám hỏi tình huống của đội thất bại, mà chỉ đành mờ mịt nhảy nhót ăn mừng vài cái rồi bị thỉnh xuống sân khấu.

Chờ khi xuống sân khấu, Tề Khôi mới lên hỏi một nhân viên công tác đang dẫn đường: “Xin lỗi, tôi có thể hỏi hai nhóm còn lại được bao nhiêu phiếu không?”

Nhân viên công tác kinh ngạc nhìn mấy người, hoài nghi người này là đang giả ngu, nhưng vẫn thành thật đáp: “Nhóm của Đặng Đại Diễn là 325 phiếu, tỷ lệ phiếu bầu là 65%; Nhóm Hà Thái là 169 phiếu, tỷ lệ phiếu bầu là 33.8%.”

Dứt lời, nhân viên công tác rất có lễ phép mà bồi một gương mặt tươi cười, chúc mừng nói: “Chúc mừng các vị, thắng đến

không thể tranh luận.”

Nghe được lời này, Tề Khôi ngạc nhiên dừng bước chân.

Y quay đầu, liếc nhìn những người bạn cùng nhóm phía sau mình, ánh mắt của bọn họ cũng có cùng vẻ kinh ngạc giống như vậy.

91% đối 65% cùng 33.8%? ?

Này.....

Phiếu của nhóm họ gần như bắt kịp tổng phiếu của hai nhóm còn lại!

Không thể chối cãi, nó chỉ đơn giản là nghiền nát!

Vào lúc này, Hứa Trăn và những người khác cũng hiểu được sự đánh giá của ban cố vấn, đặc biệt là sự đánh giá của đạo diễn nguyên tác, có tác dụng như thế nào trong việc ảnh hưởng đến phiếu bầu của khán giả.

Đồng thời, cũng không khỏi suy nghĩ về việc tại sao nhiều tác phẩm lại chỉ tiền cho những lượt tìm kiếm, đánh giá nóng hổi và cả lực lượng dư luận xã hội.

Bởi vì cái gọi là “bình luận có thẩm quyền” có ảnh hưởng thực sự lớn đến khán giả nói chung!

Bất quá, nhsom của Hứa Trăn cũng không hề cảm thấy chột dạ.

Sau khi trải qua điều chỉnh biểu diễn, thì xác thật nó tốt hơn rất nhiều bản “Đối Tác Hoa Hạ” trước đó.

Ngay cả khi nó không được điều chỉnh, thì hiệu ứng tổng thể vẫn có thể mạnh hơn các nhóm lại còn lại một bậc.

Tuy không thể xem màn trình diễn của nhóm Đặng Đại Diễn, bọn họ cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Hiện tại chỉ có thể chờ chương trình được phát sóng, sau đó chậm rãi đánh giá một phen.

Còn bây giờ thì cứ tạm thời chấp nhận chiến thắng này đi.

Tề Khôi và Đàm Tinh Tinh nhìn về phía Hứa Trăn, càng nhìn càng cảm thấy vị tiểu bằng hữu này xưa nay chưa từng thuận mắt đến như vậy.

Ngay cả Đinh Tuyết Tùng, người từng có mấy lần bất hòa với Hứa Trăn, lúc này thái độ cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, miễn cưỡng thừa nhận thẳng thắn này xác thật là có chút bản lĩnh.

Được rồi, hôm nay xem như người lợi hại.

Nhưng ta sẽ không nhận thua, núi cao đường xa, tương lai còn dài, chờ lần sau tái ngộ, ta tuyệt đối phải hòa một trận, để cho người thừa nhận thực lực chân chính là tiểu gia ta!

Chương 352: Ta Đắc Tội Với Trần Đạo?

Cuối cùng, đội của Đặng Đại Diễn đã chọn Dương An Ni là diễn viên tiến vào phòng chung kết, còn đội của Hà Thái muốn đề cử Trương Sam thăng cấp, nhưng Trương Sam lại nói nguyên nhân do lịch trình, nên hẳn không thể tham gia ghi hình tập cuối cùng được, và chỉ có thể rút lui một cách đáng tiếc, để lại cơ hội tiến lên cho những tuyển thủ khác cùng nhóm.

Những người vào chung kết cũng đã được xác định: Toàn bộ người trong đội của Thẩm Đan Thanh, Bành Vũ Ninh của đội Hà Thái cùng với Dương An Ni trong đội của Đặng Đại Diễn.

Trong chương trình tuần sau, họ sẽ hợp tác trong một bộ phim ngắn có tổng thời lượng là 30 phút, khán giả sẽ chọn ra nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Đến vòng này, Trương Sam rút lui, Đồng Hiểu Dương bị loại, diễn viên cấp A ban đầu giờ chỉ còn lại một người là Dương An Ni.

Đồng thời, Hứa Trăn, Tề Khôi và Bành Vũ Ninh là những tuyển thủ còn lại của cấp B.

Tuy nhiên lúc này địa vị của tuyển thủ trong mắt mọi người đã hoàn toàn khác so với lúc thi đấu bắt đầu.

Nói ví dụ như Hứa Trăn đã được mọi người ngầm đánh giá là thực lực cấp A.

Đánh giá ban đầu chỉ có thể cho thấy thực lực mà mọi người đã thể hiện trong các tác phẩm ra mắt, chứ không thể lấy đó làm căn cứ để đánh giá những diễn viên trẻ này.

Tác phẩm mới ra mắt gần đây của Hứa Trăn là “Máu Đào Kiếm”, tuy nhiên bộ phim này đã được khởi quay cách đây gần hai năm, tính đến thời điểm hiện tại thì hẳn cũng chỉ mới xuất đạo được hơn hai năm mà thôi.

Hôm nay, hẳn sớm đã không còn là người phải thông qua “Cuộc chiến giá cả” để giành được vai diễn Kim Xà Lang

Quân nữa.

Thậm chí rất nhiều người đều lên lút cảm thấy: Trương sam rút lui, có phải bởi vì không muốn thua Hứa Trăn hay không, thế cho nên mới hoàn toàn vứt bỏ tư cách thủ lĩnh của phái tân nhân thể hệ mới?

Khiếp sợ! Trương sam vì tránh né thực lực phái tân nhân, lâm trận liền rút lui? ?

Trên thực tế, Trương Sam nghĩ như thế nào thì cũng không ai biết, nhưng Dương An Ni lúc này thì đang xoắn xuýt suy nghĩ bản thân có nên tiếp tục ở lại hay không?

Tuy là cô may mắn thắng đối phương một vòng, nhưng thật ra trong lòng cô vô cùng rõ ràng, thắng lợi này chủ yếu do nhân vật chiếm được tiện nghi.

Nhân vật mà cô diễn dễ dàng tỏa sáng hơn nhân vật của Hứa Trăn.

Nếu như cả hai thực sự cạnh tranh bằng thực lực thuần túy, thì rất khó để đoán được ai sẽ thắng, ai sẽ thua.

Hơn nữa, tốc độ tiến bộ của vị học đệ này lại khủng bố như vậy.

Mà điểm quan trọng nhất chính là, hắn còn rất gầy...

Dương An Ni, người suốt hai tháng nay không ăn nổi một món chính nào, hiện tại đã đói đến mức hai mắt đều biến thành màu đen, nhưng thể trọng của cô vẫn như cũ, nhảy lên nhảy xuống ở con số 100 cân. Cô không khỏi mím môi, nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề có nên rút lui hay không.

Thế nhưng, bản thân vừa thắng một trận đã quay đầu bỏ chạy, nghĩ đi nghĩ lại có hợp lý hay không?

Cánh gà nướng, ta rất muốn ăn a!

Sau khi kết thúc buổi ghi hình, tổ tiết mục “Tôi Là Phái Diễn Xuất” theo lệ mà mở tiệc chiêu đãi Trần Tử An, Thẩm Đan Thanh và các vị cố vấn khác, cảm tạ bọn họ đã cống hiến sức lực cho chương trình.

Đây là lần đầu tiên Trần Tử An tham gia chương trình tạp kỹ như thế này, ông ta cũng đã thấy một màn trình diễn ưng ý và

còn được gặp các diễn viên yêu thích của mình.

Rượu đã ngà ngà say, ông ta vợ lấy điện thoại di động, hớn hờ gọi điện thoại cho Hứa Trăn, kêu hắn mau đến đây cùng ông uống vài ly.

Sau đó, Trần Tử An lại nghĩ đến Tề Khôi, cảm giác diễn xuất của tiểu tử này cũng rất hợp với tâm tư mình, cho nên có thể gọi y tới đây nhậu nhẹt với mình.

Sau khi hai cuộc điện thoại được phát đi, ông mới chợt nhớ rằng hình như còn có một cô bé trong nhóm của họ, sẽ rất tệ nếu để cô ấy một mình, vì vậy ông ta bảo những người trong tổ tiết mục mau gọi Đàm Tinh Tinh qua đây.

Ba vị diễn viên trẻ tuổi làm sao dám cự tuyệt lời mời của đạo diễn, nhận được điện thoại, lập tức chạy tới khách sạn, cùng vài vị cố vấn cụng chén rượu.

Càng nhiều người càng náo nhiệt, bầu không khí của tiệc rượu cũng thêm sôi động.

Đoàn người thay đổi ba lần địa điểm, lặn lội đến sau nửa đêm mới có thể kết thúc bữa tiệc dài dòng này.

Khi đám người Hứa Trăn đi về, bọn hắn đều cảm thấy kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần, vì vậy liền vội vàng tắm rửa rồi nhảy lên giường, tranh thủ thời gian để ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng mà bọn họ không nghỉ ngơi tốt, lại có người an an ổn ổn mà ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Tuyết Tùng thoải mái dễ chịu mà ngủ đến tự nhiên tỉnh, vừa cầm lấy di động thì thấy, người đại diện đã gọi cho cậu ta hơn mười cuộc gọi nhờ.

Cậu ta tức khắc tỉnh ngủ, vội vàng ngồi dậy khỏi giường, gọi cho người đại diện, thập phần nôn nóng hỏi: “Tỷ, xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì?” Đầu bên kia điện thoại, người đại diện tức muốn hộc máu mà kêu lên, “Cậu còn hỏi tôi có chuyện gì?”

“Đêm qua, tổ tiết mục của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” đã mời ban cố vấn đi ăn cơm, Trần đạo còn gọi Hứa Trăn, Tề Khôi và

Đàm Tinh Tinh đến thăm gia, thế nhưng tại sao lại không kêu cậu?

“Đây rõ ràng là ám chỉ!

“Hiện tại nhân viên công tác của tổ tiết mục đều lan tin đồn, nói cậu đắc tội với Trần đạo!

“Cậu mau thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc là cậu đã cái gì? Để tôi còn chạy đến chùi dít cho cậu!”

Đinh Tuyết Tùng: ?? ?

Nghe được lời này của người đại diện, cậu ta chỉ cảm thấy trong đầu “Ông” một tiếng, cơ hồ mất đi năng lực tự hỏi.

Ta đắc tội Trần đạo?

Ta, ta đắc tội khi nào?

Ta làm gì liên đắc tội ông ta? ?

Đinh Tuyết Tùng nắm di động, trái tim phanh phanh phanh nhảy đến cực nhanh, thập phần nỗ lực mà nhớ các chi tiết ngày hôm qua.

Làm bộ là bằng hữu của Hứa Trăn, nói ngoa mà khen ngợi biểu diễn của các nhóm, trộm sữa nhân thiện của Khương Võ Dương....

Ách, tuy rằng có điểm cẩu, nhưng đều không phải tội ác gì tày trời?

Chẳng lẽ Trần đạo cảm thấy ta “Dối trá” ?

Nhưng là..... Dối trá cũng là tội lỗi sao?

Cái này thuộc về là vấn đề tính cách, không phải vấn đề nguyên tắc đi?

Chẳng lẽ Trần đạo người này có tinh thần ở sạch? ?

Đinh Tuyết Tùng cảm giác đầu óc mình dần dần tiến vào trạng thái ngắn mạch, càng cân nhắc càng không rõ.

Chương 353: Thay Đổi Bất Ngờ

Ước chừng hơn ba giờ sau, Trần Tử An rốt cuộc thức dậy sau một đêm say ngất.

Ông ta dờ dẫm từ trên giường ngồi dậy, gãi gãi tóc, nhớ lại hình như mình uống nhiều đến mức gọi cả dàn diễn viên của “Đầu Danh Trạng” đến bữa tiệc, nhất thời không nói nên lời.

A, cái tật xấu này của ta đến bao giờ mới có thể sửa được đây...

Trần Tử An bất đắc dĩ mà thở dài, xuống giường đi rửa mặt.

Nhưng mà lúc đang đánh răng, ông ta bỗng nhiên nhớ tới: Trời má, nhóm “Đầu Danh Trạng” hình như có tới bốn người? ?

Tối hôm qua, ta có phải đã bỏ rơi ai đó hay không?

.....

Buổi sáng hôm nay, mặc kệ những người khác nghỉ ngơi như thế nào, Hứa Trăn vẫn như thường lệ mà thức dậy rất sớm.

Hôm nay buổi sáng, mặc kệ những người khác nghỉ ngơi đến như thế nào,

5 giờ sáng bò dậy, tụng kinh, đánh quyền, luyện thần công, sau khi kết thúc quá trình quen thuộc, hẩn lại về khách sạn, tắm rửa tính toán đi ăn bữa sáng.

Tâm tình của hẩn hôm nay rất tốt.

Thông tin liên lạc của đạo diễn Trần Tử An tất nhiên là quý giá, mà phí xuất hiện cho trận chung kết của “Tôi Là Phái Diễn Xuất” thậm chí còn hấp dẫn hơn.

Hai kỳ đầu tiên, Hứa Trăn không có người thách đấu, mặt sau cũng không cần tham gia vòng thì sống còn, bởi vậy thời lượng lên sân khấu của hẩn ít đến đáng thương.

Những người lên sân khấu nhiều nhất, nói ví dụ như Thẩm Đường, từ kỳ một đến tận bây giờ, tổng cộng là 5 vòng cạnh tranh, còn chính mình chỉ có thể làm một vai quần chúng, tham gia được hai trận thi đấu.

Rõ ràng đều là tuyển thủ dự thi, nhưng hẩn lại giống như tham gia phải chương trình giả mạo, dọc đường lại bỏ lỡ quá nhiều phí lên sân khấu.

Cũng may, tổ tiết mục đã suy xét tới điểm này, cho nên mới đặt mức hoa hồng cao nhất cho kỳ ghi hình cuối cùng.

Phí lên sân khấu của trận chung kết còn cao hơn so với phí của hai trận thi đấu thông thường.

Việc này đã khiến Hứa Trăn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Được lãnh tiền lương!

Chỉ có thể trông chờ vào số tiền này để trả nợ, chứ trong nhà hiện tại đã nghèo đến không có gì ăn!

“Đang đang đang!”

Đúng lúc này, một trận tiếng đập cửa vang lên, Hứa Trăn mở cửa liền thấy, Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn đều đứng ở ngoài cửa.

“Thu thập đồ đạc, chúng ta nhanh chóng đi thôi,” Vừa vào cửa, Kiều Phong vội vội vàng vàng nói, “Lát nữa, 10 giờ, máy bay sẽ cất cánh, chúng ta phải tranh thủ xuất phát sớm!”

Chu Hiểu Mạn ở bên cạnh, đặt valy xuống, không nói nhiều lời mà bắt đầu thu thập đồ đạc.

Hứa Trăn thấy thế, không hiểu ra sao nói: “Sao chúng ta lại vội vàng đi như vậy?”

“Hôm qua không phải đã nói là bốn giờ chiều mới lên máy bay sao?”

Kiều Phong đáp: “Anh vừa nhận được thông báo từ đoàn phim “Đi Quan Đông”, đoàn phim tính toán trước tiên khởi động máy, kêu chúng ta 9 giờ ngày mai phải đuổi tới tỉnh lỵ Long Giang.”

Hứa Trăn nghe vậy sững sốt, nói: “Trước tiên khởi động máy? Tại sao lại như vậy?”

Kiều Phong đáp: “Anh nghe nói có vẻ như căn cứ quay phim ban đầu có thể được chỉ định là khu bảo tồn thiên nhiên.

“Đoàn phim cũng đã dựng xong phim trường, nếu như không quay thì sẽ kéo tổn thất lớn.

“Đạo diễn đã đưa ra một quyết định ngẫu hứng, khởi động máy trước thời hạn và bảo các diễn viên vào chỗ càng sớm

càng tốt, nhanh chóng quay xong cảnh này.”

Khi nói chuyện, Kiều Phong cũng đi theo Chu Hiểu Mạn bắt đầu thu thập hành lý, nói: “Thất thần làm gì, mau đi rửa mặt đi!

“Thời gian đang rất gấp!”

Hứa Trăn miệng khẽ nhếch, sau một lúc lâu mới nói: “Kiều ca, vậy “Ta Là Phái Diễn Xuất” ở bên này thì phải làm sao?”

Kiều Phong ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô ngữ mà nhìn hắn: “A Trăn à, đây là gameshow, cậu còn để bụng làm gì?

“Thân là diễn viên, mà diễn viên lấy quay phim làm trọng, như thế nào, chẳng lẽ cậu định vì chương trình này mà xin nghỉ bên “Đi Quan Đông” ?”

“Nhưng, ách...” Hứa Trăn nuốt một ngụm nước miếng, ngạc nhiên nói, “Dù sao em cũng đã vào vòng chung kết...”

Kiều Phong thở dài, đáp: “Đúng là hơi đáng tiếc, anh cũng muốn cậu tranh giành chức quán quân và đổi mới thế hệ tân nhân có diễn xuất mạnh nhất.

“Nhưng chúng ta không có đủ thời gian?

“Còn nữa, Trương Sam đã lui, nghe nói Dương An Ni có khả năng cũng lui, nếu cậu đoạt được chức quán quân, ý nghĩa cũng không quá lớn.”

Nói tới đây, Kiều Phong đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, khuyên nhủ: “Tâm tình của cậu, anh có thể hiểu, nhưng gấu cũng không thể một tay bắt hai con cá, chúng ta vẫn phải lấy việc quay phim làm trọng tâm.”

Hứa Trăn: “.....”

Không, tâm tình của em, anh căn bản không thể hiểu...

Phí lên sân khấu của ta! !

Ai nói cơm ngon thì không sợ trễ đâu?

Cơm có lẽ sẽ đến trễ, hoặc có thể không bao giờ tới? ?

Hứa Trăn cuối cùng vẫn phải rút lui khỏi “Tôi Là Phái Diễn Xuất” một cách tiếc nuối.

Mặc dù phí xuất hiện trong trận chung kết...Không, danh hiệu “Phái Diễn Xuất Thế Hệ Mới” nghe rất hấp dẫn, nhưng như Kiều Phong đã nói, dù sao thì chương trình tạp kỹ cũng là chương trình tạp kỹ, hẳn không thể vì sự nổi tiếng tạm thời mà trì hoãn công việc của mình.

Đó chính là bỏ gốc lấy ngọn.

Tuy rằng phải xin lỗi tổ tiết mục của “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, rất nhiều chuyện chính là khó có thể lường toàn.

Bảy giờ sáng cùng ngày, Kiều Phong lái xe mang theo Hứa Trăn đi đến sân bay, nhân tiện cũng mang theo bạn học Tề Khôi lao đến đoàn phim “Đi Quan Đông”.

Chương 354: Ngoại Cảnh Chân Thực Nhất

Tề Khôi vẫn chưa ký hợp đồng với công ty quản lý, mà chỉ tạm thời giao cho một công ty đại diện làm quản lý nghiệp vụ của mình, vì vậy y không có người đại diện chuyên trách riêng, huống chi là đội ngũ trợ lý và tài xế.

Để xây dựng mối quan hệ tốt đẹp cho Hứa Trăn, Kiều thập phần ân cần mà giúp Tề Khôi đặt vé máy bay, in phiên bản mới nhất của kịch bản, hoàn thành một loạt các cuộc bàn bạc với đoàn phim, sau đó đưa y đến sân bay., khiến Tề Khôi nhận được một trận thụ sủng nhược kinh

“Tiểu Tề à, gặp nhau chính là duyên phận, chờ đến đoàn phim “Đi Quan Đông”, cậu cậu nhất định phải chiều cố lẫn nhau.

“Tục ngữ nói rất đúng, ở nhà dựa cha mẹ, ra cửa dựa huynh đệ.....”

Trên đường đến sân bay, Kiều Phong bày ra tư thái của một phụ thân, vừa dặn dò vừa vỗ vỗ bả vai Tề khôi.

Ngữ khí tha thiết, khiến cho người ta nghi ngờ có phải lát nữa, gã sẽ dừng ở ven đường rồi mua hai túi quýt để dỗ dành bạn nhỏ.

“Kiều ca, chúng ta đều là người trưởng thành rồi,” Mặt thấy Kiều Phong cứ nhắc đi nhắc lại một vấn đề ở trên xe, mà Tề Khôi sắp bị gã nói đến đầu bốc khói, Hứa Trăn đành phải bắt đắc dĩ mà ngắt lời, “Đóng phim mà thôi, cũng không phải hạ giềng đi đào quặng, anh không cần lo lắng như vậy.”

Kiều Phong nhướn mày nói: “Sao có thể không lo lắng? Các cậu lần này đi đến rừng già Đông Bắc quay phim, hơn nữa còn không cho phép mang theo trợ lý,

“Phim trường bên kia chính là một khu bảo tồn tự nhiên, còn không biết có động vật hoang dã hay không?”

“Nếu như không cẩn thận gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, thì với thân thể bé nhỏ này của cậu, chẳng lẽ còn muốn học Võ Tông đánh hổ sao?”

Hứa Trăn: “.....”

Lời này của anh...Nếu như thật sự gặp phải mãnh thú, thì trợ lý hay Tề Khôi có thể bình an hết sao?

Đương nhiên, phun tào thì phun tào, Hứa Trăn vẫn rất cảm kích sự quan tâm này của Kiều Phong đối với mình.

Hơn nữa, đoàn phim “Đi Quan Đông” quả thực rất khác so với những đoàn phim khác mà hắn từng tham gia.

Hắn nhìn sơ qua lịch trình mà đoàn phim gửi tới, nhìn không được lú lẫm một trận.

Trước khi quay, dù là phim võ hiệp như “Máu Đào kiếm” hay phim lịch sử như “Tam quốc”, thì gần 80% thời lượng đều được quay ở các thành phố điện ảnh và truyền hình, chỉ có một số cảnh là yêu cầu phải quay ngoại cảnh.

Nhưng “Đi Quan Đông”

Nông trường Cẩm Hà, biên cương nông trường Hồng Sắc, Vĩ Hà Lâm Trường, Đại Hải Lâm Tuyệt Hương....

Thoạt nhìn, trên các trang đều tràn ngập ngoại cảnh.

Hơn nữa, trong số ngoại cảnh thậm chí đều không phải quay ở phim trường mà chính là sông núi thuần túy, thiên nhiên rộng lớn.

——Tức là xung quanh không có cơ sở hạ tầng, mà phòng ở cũng phải tự mình xây dựng, đồ ăn cũng phải tự mình nấu.

Tất cả các ngoại cảnh đều được quay trong những cảnh thực thuần túy, cố gắng khôi phục lại phong cách Quan Đông nguyên bản nhất.

Nhìn thấy kế hoạch quay phim “ngu ngốc” nhưng đầy chân thành như vậy, Hứa Trăn vừa ngạc nhiên vừa thở dài trước dụng tâm lương khổ của đoàn phim.

Trong cuộc đời này, Hứa Trăn tôi cũng rất vinh dự khi được tham gia vào một đoàn làm phim không lấy lợi ích thương mại làm mục tiêu cao nhất.

.....

Lúc 10 giờ sáng, Hứa Trăn và Tề Khôi thuận lợi đến sân bay và bay đến Cáp Nhĩ Tân, thủ phủ của tỉnh Long Giang.

Bọn hắn đã liên lạc với đoàn phim “Đi Quan Đông” trước khi khởi hành. Chờ khi xuống sân bay, đoàn phim “Đi Quan Đông” sẽ cử một chiếc xe đặc biệt đến đón và đưa bọn hắn trực tiếp đến phim trường ở vùng núi biên giới.

Phim trường do đoàn phim dựng tạm thời, phía trước không có thôn, phía sau không có cửa hàng, nếu như không có người đến đón, thì không có cách nào tới đúng địa điểm được.

Trước khi lên máy bay, Hứa Trăn cùng Tề Khôi tạm biệt mọi người sau đó an ổn lên máy bay, tìm kiếm chỗ ngồi của mình.

Lúc này, Tề Khôi nhìn thấy Hứa Trăn tháo mũ trùm đầu xuống, lộ ra da đầu trơn bóng, thì không khỏi kinh ngạc hỏi: “Cậu cạo đầu bao giờ vậy? có tiệm cắt tóc nào mở cửa sớm như vậy sao?”

Rõ ràng hôm qua khi tham gia chương trình, tóc của hắn vẫn còn bình thường!

Hứa Trăn một bên rút kịch bản từ trong túi ra, một bên thần sắc bình tĩnh nói: “Sáng nay lúc đánh răng, tôi liền thuận tay cạo luôn.

“Tôi nhớ đoàn phim có nhắc nhở, trong cảnh quay đầu tiên chính là kiểu tóc thất bím, cho nên kêu các diễn viên nam phải cạo đầu trước khi đến,” Nói xong, hắn mới quay đầu đánh giá

Tề Khôi: “Có muốn tôi cạo giúp cậu không? Trong hành lý ký gửi của tôi có mang theo lưỡi dao.”

Tề Khôi: “.....”

Chính mình cạo?

Người này cũng quá mãnh đi?

Không sợ cạo trúng da đầu sao? Hơn nữa, người đại diện cũng không quản hấn?

“Ách, cái kia,” Tề Khôi ậm ừ nửa ngày, vẫn là cự tuyệt hảo ý của Hứa Trăn, cười mỉa nói, “Chờ một lát nữa xuống máy bay tôi sẽ đi tìm chỗ cạo đầu, trên đường khẳng định có tiệm cắt tóc.”

Hứa Trăn tuy rằng rất muốn nói, tay nghề mình đại khái còn tốt hơn các tiệm tóc ven đường, nhưng nếu đối phương đã không tin tưởng vậy hấn cũng không khuyên nhiều.

Quên đi, chuyện này cũng không quá quan trọng.

Chỉ chốc lát sau, khi máy bay đã ổn định ở độ cao nhất định, Hứa Trăn liền mở ra kịch bản, vừa đọc vừa viết ghi chú vào cuốn sổ nhỏ.

Thời gian bắt đầu đột ngột bị rút ngắn nửa tháng, mà hấn còn không có thời gian để chuẩn bị đầy đủ cho bộ phim này.

Tiểu truyện của nhân vật chỉ viết sơ lược, lời thoại đại khái chỉ học thuộc lòng một lần.

Cảm giác không trâu bắt chó đi cày này khiến hấn cảm thấy rất không chắc chắn.

Phải biết rằng, trong đoàn phim “Đi Quan Đông”, chỉ tính riêng trong nước đã có 12 diễn viên hạng nhất.

Đó là lão sư Lý Vĩnh Bân đóng vai phụ thân hấn và mẫu thân Lương Mẫn Anh, người từng đoạt giải thị hậu của Phi Ưng và Bạch Ngọc Lan.

Diễn xuất trong một đoàn phim “Thực lực” như vậy chắc chắn là một thách thức rất lớn đối với Hứa Trăn cho đến giờ.

Chương 355: Điều Là Con Trai Của Mẹ

Lần này đến Đông Bắc quay phim, hoàn toàn khác với lúc quay “Tam Quốc”.

Nhân vật Chu Du nghe qua thì rất oách, nhưng trên thực tế hắn chỉ là vai nam thứ năm đến thứ mười trong đoàn phim.

Còn vai mình sắp đóng chính là Chu Truyền Võ, đứa con trai thứ hai của Chu gia, đồng thời đây cũng được xem là vai nam chính số hai của đoàn phim “Đi Quan Đông”, thời lượng diễn xuất thậm chí không hề kém nam chính số 1.

Nếu Chu Truyền Võ suy sụp, xem như cả bộ phim cũng sẽ sụp đổ.

Làm thế nào để chống đỡ lại áp lực mà các nghệ sĩ tiền bối mang đến, đồng thời phải cống hiến một phần đáp án đủ tư cách cho bài thi này?

Hứa Trăn vừa cảm thấy khẩn trương lại vừa cảm thấy mong chờ.

“A, cậu.... cậu có phải là Hứa Trăn hay không?”

Lúc hắn đang cúi đầu đọc kịch bản, thì bỗng nhiên nghe thấy có người bên cạnh gọi ra tên mình.

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, liền thấy một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt nhân hậu đang đứng ở lối đi bên cạnh.

Người phụ nữ này có mái tóc xoắn ngắn và tượng phật bằng ngọc nhỏ đeo trên cổ, nước da ngăm đen và thân hình hơi mập, bộ dáng trông rất có phúc khí.

Hứa Trăn tuy là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, nhưng lại mặc danh cảm thấy thập phần thân thiết, giống như người này chính là trưởng bối trong nhà của mình.

“Đúng vậy, tôi là Hứa Trăn.” Hắn lễ phép mà gật đầu với người phụ nữ, mỉm cười nhỏ giọng đáp lại.

Xuất đạo hơn hai năm, hiện giờ hắn đã quen với việc bị người ta nhận ra ở nơi công cộng, cũng không còn thấy kỳ quái gì nữa.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, vị a di này sẽ bắt chuyện với hắn hai câu, tán gẫu xem mình đã xem qua những bộ phim truyền hình nào của hắn.

Tuy nhiên, điều không ngờ tới là người cô này thực sự đã tháo tượng Phật nhỏ bằng ngọc bích trên cổ mình ra, đeo vào cổ Hứa Trăn rồi cười nói: “Vậy thì cậu chính là con của mẹ rồi!

“Nào, đây là lễ gặp mặt, mẹ cho con.”

Hứa Trăn: ?

Đây là tình huống gì? ?

Hứa Trăn đời này chưa từng có mẹ, liền lập tức ngây ngốc.

Hắn ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mắt này, sau một hồi ngốc lãng mới đột nhiên cả kinh, thấp giọng kêu lên: “Lương lão sư!”

Đây là diễn viên sẽ đóng vai mẫu thân của mình trong đoàn phim “Đi Quan Đông”, thị hậu của hai giải thưởng lớn Phi Ưng và Bạch Ngọc Lan, Lương Mẫn Anh!

Nhưng mà, nhưng mà...

Cô hình như không giống với Lương thị hậu trong ấn tượng của mình? ?

Nhìn thấy Hứa Trăn rút cuộc nhận ra mình, Lương Mẫn Anh che miệng cười “hahaha” nửa ngày, rút cuộc nhỏ giọng nói: “Ai nha, chê cười chê cười.....

“Mấy năm nay béo lên 40 cân, cho nên không nhận ra đúng không? Ha ha!”

Nói thật, Hứa Trăn nhìn Lương Mẫn Anh của hiện tại, vẫn còn chút kinh ngạc.

Trong ấn tượng của hắn, vị tiền bối này là một mỹ nhân của kịch truyền hình cổ trang.

Mặc dù ngoại hình của cô có thể không được giới trẻ hiện nay ưa chuộng, nhưng cũng đủ để gọi là đoan trang, xinh đẹp và thanh lịch.

Lương Mẫn Anh năm nay còn chưa tới 40 tuổi.

Thông thường mà nói, nữ diễn viên ở độ tuổi này đều bảo dưỡng khá tốt, dù không còn ở độ tuổi thanh xuân, nhưng vẫn được xem là từ nương bán lão (tuy đã già nhưng vẫn còn đa tình), dáng dấp phong lưu xinh đẹp.

Nhưng Lương Mẫn Anh trước mắt...

Có thể nói là vô cùng phù hợp với hạn định từ “Mẫu thân”.

Quần áo đơn giản, để mặt mộc, hơn nữa dáng người hơi béo giống như những nữ nhân trung niên bình thường, xen lẫn trong đám người không chút thu hút nào.

Chỉ nhìn khí chất thoải mái và bình dị của cô, người bình thường có thể không đoán được đây thực sự là một nữ diễn viên hàng đầu trong nước với vô số danh hiệu.

“Cậu cũng xuất phát từ Tiên Đường sao?” Lương Mẫn Anh dùng tay ấn vào lưng ghế, cười dịu dàng, “Tôi nghe nói, hiện tại cậu còn đi học ở Trung Hỷ, cho nên lúc này hẳn phải ở thủ đô không phải sao?”

Hứa Trăn cũng đã từ trên chỗ ngồi đứng lên, nhẹ giọng nói: “Hai ngày trước tôi đã đến Tiên Đường để quay một gameshow, vừa nhận được thông báo thì lập tức từ bên này xuất phát.”

Nhìn thấy hai người đứng nói chuyện phiếm, Tề Khôi ở bên cạnh cũng ngượng ngùng ngồi, cho nên liền theo Hứa Trăn đứng lên.

Lương Mẫn Anh thấy thế, mới nhìn sang Hứa Trăn hỏi thăm: “Vị bên cạnh này là trợ lý của cậu sao?”

“Hình như đoàn phim bên kia có nói không được mang theo trợ lý, mà lần này tôi cũng không dám đem theo nhiều đồ.”

Tề khôi: “.....”

Quả nhiên không phải mẹ ruột!

Con mắt nào của ngài thấy ta lớn lên giống trợ lý!

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, vội vàng giải thích với Lương Mẫn Anh: “Không phải không phải, hẳn cũng là diễn viên trong đoàn kịch của chúng ta, tên là Tề Khôi, diễn vai Truyền Kiệt.”

“A.....” Lương Mẫn Anh nhin không được hô nhỏ một tiếng.

Hắc tiểu tử này thực sự là diễn viên?

Y đứng ở bên cạnh Hứa Trăn, nhìn qua trông có điểm hơi xuống sắc...

“Ai nha, hóa ra cũng là “con trai” của mẹ, haha!”

Lương Mẫn Anh dùng tươi cười xán lạn để che lấp đi xấu hổ của mình, sau đó lại tìm kiếm gì đó trên người, muốn tìm một thứ tương tự như tượng phật nhỏ để làm quà tặng, nhưng là nửa ngày cũng không tìm được.

Cuối cùng, cô nảy ra ý tưởng và tháo một chiếc bông tai bằng ngọc bích rồi nói: “Cái này giống với tượng phật nhỏ vừa rồi, đều là do tôi mua trong chuyến đi đến Viêng Chăn vào năm ngoài.

“Mẹ cũng không mang theo thứ gì tốt, cho nên cậu cứ cầm cái này đi, xem như bùa bình an.”

Tề Khôi vẽ mặt mộng bức mà nhận lấy khuyên tai của Lương Mẫn Anh đưa qua, dùng hai ngón tay xách lên.

Ta là một đại nam nhân...tại sao lại muốn ta xách theo một chiếc khuyên tai?

Ý tốt này ta rút cuộc nên đặt chỗ nào đây? ?

Chương 356: Chạy Nạn Ngoài Đời Thật

Lương Mẫn Anh chỉ đứng đó trò chuyện với bọn họ hai ba câu, sau đó liền trở về chỗ ngồi của mình để tránh quá nhiều những hành khách xung quanh.

Ba người cũng đã hẹn sẽ cùng nhau xuống sân bay, còn về phần thời gian ở trên trời này, bọn họ đều phải nắm chắc thời gian mà xem kịch bản.

Tuy hứa Trăn đọc lời thoại rất nhanh, nhưng phải mất một khoảng thời gian nhất định mới có thể đắm mình vào trạng thái của nhân vật.

Hắn một bên lẩm nhẩm câu thoại, bên khác thì nghiền ngẫm tâm thái cùng tính cách của nhân vật, thời gian theo đó cũng trôi qua rất nhanh.

“Các vị, thỉnh chú ý.....”

Cũng không biết trải qua bao lâu, thì hần chợt nghe một âm thanh nhắc nhở vang lên trong khoang máy bay.

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, lắng nghe thông báo: “.... Bởi vì thời tiết bên phía sân bay bên Cáp Nhĩ Tân xảy ra mưa to gió lớn, dẫn đến máy bay không thể hạ cánh bình thường.”

“Nửa giờ sau, máy bay sẽ tạm thời chuyển hướng sang sân bay Phú Lạp Nhĩ Cơ.”

“Xin lỗi quý khách vì sự bất tiện này...”

Thông báo kết thúc, trong khoang máy bay lập tức vang lên một trận xôn xao.

“Mưa to? Biết mưa to tại sao còn cất cánh? Chẳng lẽ trước khi cất cánh bọn họ không biết sao?”

“Không thể hạ cánh thì phải làm sao bây giờ, đợi mưa tạnh rồi bay tiếp hay là bỏ chỗ chạy lấy người?”

“Loại tình huống này, hãng có nên bồi thường cho hàng khách hay không?”

“Phú Lạp Nhĩ Cơ là ở đâu, cách Cáp Nhĩ Tân xa không?”

“.....”

Hứa Trăn quay đầu nhìn thoáng qua Tề Khôi đang ngồi bên cạnh, hai người hai mặt nhìn nhau.

Máy bay sắp hạ cánh khẩn cấp?

Vậy kế tiếp phải làm sao bây giờ?

Máy bay phải mất bao lâu mới có thể cất cánh, liệu chúng ta có kịp thời gian tiến tổ đoàn phim “Đi Quan Đông” không?

Nửa đường lại xảy ra chuyện, thật sự khiến bọn họ hơi hỗn loạn.

Cũng may, ba nhân vật chủ yếu trong tổ của bọn họ đều đang ở đây, nếu đến chậm trễ thì cũng không phải một người đến chậm trễ, điều này mang lại cho bọn họ một ít tâm lý an ủi.

.....

“Các vị đã đi rồi?”

“Vậy chúng ta phải tập hợp chỗ nào, huyện thành Ái Huy? Đi như thế nào đâu, phiền toái ngại chỉ dẫn cho chúng tôi?”

“.....”

Ước chừng hơn 20 phút sau, máy bay cuối cùng cũng hạ cánh.

Hứa Trăn theo dòng người vội vội vàng vàng xuống máy bay, đi vào phòng chờ, Lương Mẫn Anh cũng đi cùng bọn hắn.

Vì để xác định hành trình kế tiếp, Hứa Trăn đã gọi điện thoại cho bên đoàn phim, thông báo về tình hình trước mắt.

Một lát sau, Hứa Trăn cắt đứt điện thoại, Tề Khôi vội vàng hỏi: “Thế nào?”

Hứa Trăn lắc lắc đầu, thở dài nói: “Đoàn phim nói đã có mấy diễn viên đi xe lửa đến A Thành (trực thuộc thành phố Cáp Nhĩ Tân), còn những người không bị ảnh hưởng thời tiết thì đoàn phim đã đưa họ đi trước và không chờ chúng ta.”

Lương Mẫn Anh khẽ nhú mày, nói: “Vậy chúng ta đến đó bằng cách nào?”

Hứa Trăn nói: “Bên phía đoàn phim kêu chúng ta đừng chờ chuyến bay tiếp theo mà trực tiếp đi xe lửa đến huyện thành gần địa điểm quay phim, sau đó bên đoàn phim sẽ phái người đến huyện thành đón chúng ta.”

Ba người nhìn thoáng qua nhau, bất đắc dĩ mà thở dài, chỉ đành phải đồng ý với phương án này.

Tuy nhiên, không có chuyến xe lửa nào trực tiếp từ Phú Lạp Nhĩ Cơ đến huyện thành nơi địa điểm quay phim. Cuối cùng bọn họ chỉ có thể trước ngồi xe lửa đến tỉnh lỵ, sau đó từ tỉnh lỵ ngồi tiếp một chuyến nữa đến huyện thành cấp thị, và từ đó ngồi một chuyến cuối đến huyện thành.

Ba người xách theo bao lớn bao nhỏ, dọc theo đường đi lẫn lộn đến quá sức.

Những hành khách gặp được trên đường càng ngày càng đa dạng hơn.

Sinh viên đại học trở về nhà sau kỳ nghỉ, lao động nhập cư đi làm về, tiểu thương ra ngoài mua hàng, các cặp vợ chồng trẻ về quê với con cái...

Trong quá trình này, chuyến tàu ở giữa không mua được vé, bọn họ đành phải đứng, cuối cùng mua được vé cho chuyến tàu cuối, nhưng chỗ ngồi đã bị chiếm bởi một vài ông già có vẻ làm việc rất vất vả.

Ba người khuyên can mãi, cuối cùng Lương Mẫn Anh cũng tranh được một chỗ ngồi, còn Hứa Trăn và Tề Khôi thì đành đáng thương hề hề mà đứng bên cạnh.

.....

Chờ ba người trải qua trăm cay ngàn đắng, rốt cuộc cũng đến nhà ga huyện thành, thời gian đã đi tới nửa đêm.

Hứa Trăn đã liên lạc với đoàn phim và hỏi xem những người đến đón họ đang ở đâu, thế nhưng bên kia lại nói trời đang mưa rất lớn và đường ra khỏi núi quá nguy hiểm, thật sự ra không được.

Đoàn phim hy vọng bọn hắn có thể vượt qua một chút khó khăn và tạm ở lại huyện thành, chờ đến sáng mai, đoàn phim bên này sẽ nghĩ cách đi đón bọn hắn.

Hứa Trăn nhận được câu trả lời liền cảm thấy một trận vô ngữ.

Đây đúng thật là “Đi Quan Đông” ...

Còn chưa có tiền tổ, nhưng bọn hắn đã đi gần phân nửa tỉnh Long Giang...

Hắn cười khỏ mà suy nghĩ: Đây có lẽ là một trải nghiệm đề đời trong các lần đi quay phim truyền hình?

Đợi đến khi khởi động máy, quay tới cảnh cả nhà chạy nạn, hắn khẳng định có thể sâu sắc cảm ngộ được hơn so với trước đây.

Một thị trấn nhỏ trên núi, một nhà ga trong mưa vào ban đêm.

Đã hai giờ đêm, Hứa Trăn và những người khác ngồi chán nản trên băng ghế ở sảnh chờ, ủ rũ cụp đuôi đợi “Viện quân” đến tiếp ứng.

Do trời mưa to và phải chờ xe sớm nên lúc này sảnh chờ chật cứng hành khách.

Những người này nhìn chung đã lớn tuổi, một đám công theo hành lý lớn nhỏ, nhìn qua phong trần mệt mỏi.

Nửa đêm, hầu hết những người này đều ôm hành lý của mình rồi ngủ gà ngủ gật, có người chỉ đơn giản lấy gói hàng làm gối, có người trực tiếp nằm trên băng ghế ngủ, tiếng ngáy trong phòng chờ nối tiếp nhau vang lên.

Cũng có người bung bát mì gói xếp hàng trước nồi nước, định ăn khuya để chịu đựng qua đêm dài.

Chương 357: Cái Chết Nhẹ Như Mây Trôi

“Ừc ực.....”

Tề Khôi nhìn những tô mì xanh đỏ trên tay của nhóm người này, ngửi thấy nhiều loại hương vị mang theo hơi thở cổ quái của “âm thực dân gian” khác nhau như bò kho, dưa chua, tôm tươi, ... khiến y phải âm thầm nuốt không biết nhiều nước miếng.

Ai... nào có nghĩ con đường đi tới đoàn phim lại gian nan đến như vậy...

Hai người bọn hắn vì tranh thủ thời gian nên buổi chiều cũng chỉ vội vàng mua một ít thức ăn nhanh.

Vốn tưởng rằng tối nay có thể đuổi kịp đoàn phim “Đi Quan Đông” nhưng không ngờ, bọn hắn hiện tại còn đang “Đi Quan Đông” đây này...

Thật là xấu hổ.

“Hai người các cậu có đói bụng không?”

Tề Khôi đang bận thêm thường thức ăn của người khác thì chợt thấy Lương Mẫn Anh từ dưới chân lấy ra túi vải, mở khóa kéo, cười nói: “Ngồi chờ rất nhàm chán, chúng ta cũng nên ăn chút gì đi?”

Vừa nghe lời này, Tề Khôi và Hứa Trăn lập tức sáng mắt mà nhìn qua.

Chỉ thấy Lương Mẫn Anh cho tay vào túi và bắt đầu lục tung các gói:

Bánh mì ngắn, bánh quy mặn, xúc xích ngô, đậu có vị lạ, chân gà ngâm tiêu, đồ khô nén, và các loại mì gói đủ mùi vị khác nhau được in trên bao bì...

Đảo qua đảo lại, đôi mắt của hai người trẻ càng mở càng lớn.

— náo loạn nửa ngày, vừa rồi trên đường lại mang theo bao nặng như vậy, hóa ra tất cả đều là đồ ăn chuẩn bị cho chiến tranh?

Ôi mẹ ơi, ngài đây là đi quay phim, không phải đi ăn cơm dã ngoại, cho nên có cần mang theo nhiều đồ ăn như vậy không?

Nhưng mà... làm cũng tốt lắm! !

“Ha ha ha ha ha.....”

Lương Mẫn Anh nghe được âm thanh nuốt nước miếng của hai bạn nhỏ, tay lập tức vung lên, cười nói: “Muốn ăn cái gì thì tự mình lấy, ăn no rồi thì thay phiên nhau ngủ, đợi trời sáng, tinh thần chúng ta liền bùng bùng phấn chấn mà lên đường, không thể tiếp tục chậm trễ tiến độ của đoàn phim.”

Hứa Trấn và Tề Khôi cười hì hì, nói cảm tạ Lương Mẫn Anh, sau đó từng người xách lên một gói mì, đi xếp hàng để nhận nước nóng.

Đi chưa được vài bước, Tề Khôi lại do dự mà quay ngược trở về, cười ngây ngô cầm một cây giũa bông, nghĩ nghĩ, lại thuận tay bắt hai cái trứng kho, lúc này mới đuổi theo Hứa Trấn.

“Này lão Hứa, cậu ăn trứng kho, lạ xường không?”

“Không ăn à? Vậy tôi đây ăn hết nhé...”

.....

Ba giờ đêm, nhân viên nhà ga đi ra khỏi phòng trực, cầm theo một cái chổi và bắt đầu dọn dẹp sàn của phòng chờ.

Huyện thành này nằm ngay trong khe núi, dân cư thường trú không nhiều, hơn nữa phần lớn đều là lão nhân.

Nhân viên trực ban nhìn những gương mặt già nua, phong trần mệt mỏi trong sảnh chờ mà lắc đầu bất lực.

Ông đã làm việc ở ga này hơn 20 năm, mắt thấy lượng người ngồi xe lửa lui tới đây càng ngày càng ít, cũng càng ngày càng già.

Tin tức gần đây nhất mà nhân viên trực ban nghe được, chính là lão nhân gia ngày xưa thường xuyên lui tới ga tàu này, thỉnh thoảng cũng uống với mình chum rượu, ăn mấy bao đậu phụng nay đã qua đời. Việc này đã khiến cho ông thương cảm một thời gian rất dài.

Thị trấn nhỏ quá nghèo, những người trẻ tuổi lại cố gắng hết sức để thoát khỏi khi họ lớn lên và không ai muốn ở lại đây mãi mãi.

Chỉ có những người già mới bị mắc kẹt ở đây.

Những ngọn núi trập trùng dường như cô lập thị trấn nhỏ này với thế giới đầy phồn hoa bên ngoài.

Cho dù thế giới có thay đổi và đảo lộn như thế nào, ông ta vẫn mang theo cây chổi đã hỏng này, quét dọn nhà ga cũ đã hơn chục năm như thường lệ, lâu lâu lại tàn gẫu với mấy bạn già về chuyện cũ từ niên đại nào.

“Tôi là một người bình thường ở Ngọa Long Cương, dựa vào âm dương để bảo định càn khôn.....”

Nhân viên trực ban một bên quét rác, một bên nhỏ giọng hát kinh kịch, tự tiêu khiển cho cuộc sống không mấy thú vị này.

“A ——”

Đúng lúc này, một tiếng hét sắc nhọn bỗng nhiên vang vọng trong phòng chờ không tính quá lớn.

Nhân viên trực ban giật mình, lập tức đứng thẳng người quay đầu nhìn xung quanh, lại thấy cách đó không xa, một người phụ nữ trung niên từ trên băng ghế nhảy dựng lên như mộng bị thiêu lửa, kinh hãi che miệng, đôi mắt trừng lớn nhìn về phía một lão nhân trên băng ghế.

“Sao lại thế này?”

“Làm sao vậy làm sao vậy?”

“.....”

Nhiều người xung quanh đều bị tiếng hét này đánh thức, liên thanh dò hỏi.

Người phụ nữ sững sờ một lúc lâu, mới duỗi tay chỉ chỉ về phía lão nhân trên băng ghế, thanh âm run rẩy nói: “Ông lão này hình như đã đi rồi, vừa rồi tôi chạm vào tay ông ấy, rất lạnh...”

Vừa nghe lời này, những hành khách xung quanh ông lão tức khắc hoảng sợ, vội vàng mà xách hành lý, trốn đến nơi xa.

Nhân viên trực ban nghe được lời này, vội vàng bỏ cây chuối trên tay xuống đất, đi tới gần đó rồi xem xét mạch tay của ông lão, quả nhiên, đã không còn mạch đập.

Hơn nữa thân thể đều lạnh thấu, không biết đã qua đời bao lâu.

Nhìn thấy cái chết ở ngay trước mắt, nhân viên trực ban vừa xót xa vừa luống cuống.

Phải làm sao bây giờ, gọi xe cấp cứu hay là gọi cảnh sát?

Ông ta không không biết thân phận của người này, làm sao để liên hệ với người nhà của ông lão đây?

Bản thân ông cũng chưa từng gặp phải chuyện này!

Nhân viên trực ban do dự nửa ngày, chỉ đành phải vội vã chạy về phòng trực ban, đem chuyện này báo cho chủ nhiệm trực ban, sau đó gọi điện báo cho cảnh sát và tổng cục hành chính.

.....

Lúc này, Hứa Trăn và hai người khác đang thay phiên nhau nghỉ ngơi, cũng bị đánh thức bởi sự náo động trong phòng chờ.

“Sao lại thế này, xảy ra chuyện gì?” Lương Mẫn Anh vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ nhẹ, ngáp một cái rồi dò hỏi, “Bên kia làm gì lại vây nhiều người như vậy?”

Tê Khôi ở bên cạnh cau mày, nhỏ giọng nói: “Nghe nói có người chết.”

Vừa nghe lời này Lương Mẫn Anh bỗng dựng cả kinh, tức khắc tỉnh ngủ, ngạc nhiên nói: “Sao lại thế này, chết như thế nào?”

Tề Khôi lắc đầu, nói: “Không biết nữa, người cứ an an tĩnh tĩnh rồi đi, đến khi phát hiện, thân thể đã lạnh ngắt.”

Chương 358: Tụng Kinh Siêu Độ

Lương Mẫn Anh quay đầu nhìn về phía bên kia, chỉ thấy trên băng ghế ở góc tây nam phòng chờ là một ông lão an an tĩnh tĩnh ngồi đó.

Lão nhân nghiêng đầu, nhắm hai mắt, tựa hồ đang ngủ say, nhìn từ bên ngoài không có bất luận điểm gì khác thường.

Nhưng mà lúc này, trong vòng ba bốn mét chung quanh không có người, ở bên ngoài gần một nửa người trong đại sảnh chờ đều vây kín khu vực, nhìn ông lão bằng ánh mắt kỳ quái, có ánh mắt mang theo hoảng sợ hoặc tò mò hoặc là chết lặng.

Có người xì xào bàn tán, thậm chí có người còn lấy điện thoại di động ra chụp ảnh ông cụ.

Tất cả chuyện này cũng không có trường hợp cá biệt.

Phảng phất như bên đó không phải là một thi thể mà là một “vật trưng bày” để mọi người quan sát.

Nhìn thấy một màn này, Lương Mẫn Anh chỉ cảm thấy trong lòng một trận bi thương, thập phần hụt hẫng.

Cô không biết ông lão xa lạ này là ai, nhưng mà, ông ấy lại đột ngột qua đời ở một tiểu huyện thành hoang vắng như vậy, bên người không có lấy một thân nhân, còn bị người im lặng vây xem, thật sự khiến lòng người nhìn đến khó chịu.

Cô không khỏi nghĩ đến người cha già của mình.

Khi cha cô ra đi cách đây vài năm, cô đã không thể về gặp ông cụ lần cuối vì đang quay phim trên phim trường.

Một thời gian dài sau đó, Lương Mẫn Anh cũng chưa thể bình tĩnh, thế cho nên hận thấu diễn kịch, bắt đầu ăn uống quá độ, khắp nơi cầu thần bái phật, suýt nữa mà từ bỏ sự nghiệp diễn xuất của mình vì chuyện này.

Gặp cảnh sinh tình, Lương Mẫn Anh trong lòng đau xót, vội vàng mở hành lý ra, cố gắng tìm xem có thứ gì có thể đáp cho ông lão.

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn ở bên cạnh đột nhiên nói nhỏ vào tai cô: “Mẹ, con qua đó xem một chút.”

Nói xong, hắn đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cởi mũ trùm đầu, đeo khẩu trang, và chen qua đám đông, đi đến gần chỗ ông lão đang “ngủ say” trên băng ghế.

Thấy vậy, Lương Mẫn Anh hơi giật mình, vội vàng cầm lấy một chiếc khăn lụa đi theo.

Tiểu Hứa muốn làm gì?

Hắn cũng muốn kiểm thử gì đấy cho ông cụ sao?

Nhưng hắn đâu cầm theo thứ gì...

Cô còn đang thắc mắc thì liền thấy Hứa Trăn đã chạy đến chỗ của ông cụ.

Hắn cúi xuống, quỳ một chân xuống đất, nắm lấy bàn tay gầy guộc và thô ráp của ông cụ.

Sau khi xác nhận ông cụ đã không còn mạch đập, Hứa Trăn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cúi đầu, nhẹ giọng niệm tụng: “Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật.....”

“Ta nghe như thế này: Một thuở nọ, tại cung Trời Đao Lợi, Đức Phật vì Thánh Mẫu mà thuyết pháp. Lúc đó, bất khả thuyết bất khả thuyết tất cả chư Phật và đại Bồ tát trong vô lượng thế giới ở mười phương đều đến hội họp....”

Cách đó không xa, Lương Mẫn Anh ngơ ngẩn.

Cô không biết Hứa Trăn đang niệm tụng bài kinh văn nào, nhưng cô biết.... hắn đang siêu độ cho ông cụ.

Trước mắt Lương Mẫn An bỗng chốc mơ hồ.

Ông cụ xa lạ không may qua đời trong cô độc này, cuối cùng cũng có một bàn tay ấm áp ôm lấy ông và đọc cho ông nghe một đoạn kinh vãng sinh.

Lúc này, đại sảnh chờ vốn ồn ào, dần dần yên tĩnh lại, bầu không khí cũng dần dần chuyển từ hoảng sợ sang nghiêm túc.

“Rầm rầm.....”

Tiếng người trong phòng chờ càng ngày càng nhỏ, khiến cho tiếng mưa bên ngoài cũng dần dần rõ ràng hơn.

Những hành khách với khuôn mặt tang thương nhìn cảnh tượng trước mắt, bên tai lắng nghe những câu kinh có thể nghe lơ mờ, chỉ cảm thấy tâm trạng dần bình tĩnh trở lại, về sau mới phát hiện ra nỗi bất an và sợ hãi trước cái chết của một người nào đó đều dần dần tan thành mây khói.

Bọn họ không quen biết ông cụ, càng không quen biết tăng nhân trẻ tuổi đang nắm lấy tay ông cụ kia là ai.

Bọn họ chỉ cảm thấy, mình chứng kiến một màn như vậy, trong lòng mềm yếu nhất thời xúc động, tâm trạng nóng nảy lo lắng thường ngày đột nhiên trở nên vô cùng bình yên.

“Hoặc hiện nam tử thân, hoặc hiện nữ nhân thân, hoặc hiện thiên long thân, hoặc hiện thần quỷ thân..... Nếu điều đó có lợi cho con người, tất cả họ sẽ được thoát.....”

Chung quanh có vài vị trưởng giả phân biệt ra Hứa Trăn niệm tụng chính là 《 Địa Tạng kinh 》 , cũng tùy theo nhỏ giọng tụng niệm lên;

Những người khác không hiểu kinh văn, thì im lặng cúi đầu, lẳng lẳng bi ai.

Nhìn thấy bầu không khí như vậy, phân nửa những người khác đều ngưng ngưng tiếp tục vậy xem như vậy, họ bắt đầu lục đục hết người này đến người khác, một số trở về chỗ ngồi của mình.

Chờ nhân viên trực ban báo cảnh sát xong, quay trở lại thì liền nhìn thấy một màn như vậy:

Trong đám người, một vị hòa thượng trẻ tuổi với đôi mắt trong veo, tuấn tú đang quỳ trên mặt đất, nắm tay của ông cụ, đang tụng kinh siêu độ cho ông ấy, mà xung quanh còn có hơn mười người, cúi đầu bi ai.

Nhân viên trực ban nháy mắt liền thấy trong lòng âm áp.

Trong tay cầm một thứ gì đó, nhưng ông ta cứ yên lặng đứng ở ngoại vi, sau khi hòa thượng niệm xong một đoạn kinh văn, cúi đầu chào ông cụ rồi rời đi, sau đó bước lên phía trước, dùng tấm khăn trắng che lại cho ông cụ.

Người chết an giấc ngàn thu, người sống nén bi thương.

Chỉ chốc lát sau, cảnh sát gần đó kịp thời đến và đưa thi thể ông cụ đi sau khi làm các thủ tục cần thiết, lúc này, cuộc náo loạn ở sảnh chờ cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi trải qua sự việc này, Hứa Trăn và hai người còn lại không có ý định tiếp tục ngủ, mỗi người lấy kịch bản ra và luyện đọc lời thoại càng sớm càng tốt.

Chung quanh thường thường có người tò mò mà đánh giá Hứa Trăn, thấy hắn cạo đầu trọc, nhưng lại ăn mặc thường phục, không biết người này rốt cuộc có thân phận gì.

Nhưng xuất phát từ lòng kính sợ, nên không ai muốn đi lên quấy rầy, mà chỉ yên lặng âm thầm chú ý tới hắn.

Chương 359: Thật Vô Nhân Đạo! !!

Lúc này, cũng có người trộm chụp được một màn vừa rồi, liền gửi cho bằng hữu của mình.

“Vừa mới đã xảy ra một việc đặc biệt cảm động

“Ở ngay ga tàu hỏa chỗ huyện thành quê tôi, có một ông cụ đột ngột qua đời...

Sau khi tường thuật ngắn gọn lại lịch câu chuyện, người nọ còn gửi ảnh và nói thêm: “Đây là tiểu sự phụ đó, vì đeo khẩu trang nên không nhìn rõ mặt, nhưng nhìn sơ qua sườn mặt thì hơi giống một minh tinh nào.”

Một lát sau, bằng hữu kia trả lời: “Quả thật có chút giống với minh tinh, đây có lẽ là tâm sinh tướng, người có tâm địa thiện lương đều có gương mặt hiền từ.”

“.....”

Tiểu huyện thành không lớn, mọi người hơn phân nửa đều trần trọc quen biết.

Ngay từ sáng sớm, trước rạng sáng, những bức ảnh ghi lại cảnh tượng này trong trạm đã được lan truyền rộng rãi, tài xế xe tải, chủ quán ăn sáng, cô giáo mầm non, công nhân vệ sinh trên địa bàn huyện thành...

Vô số người dân địa phương biết về nó qua những lời truyền miệng và vô cùng xúc động trước cảnh tượng trong bức ảnh.

Trong số đó, có một người đàn ông trung tuổi vừa nhận được tin báo của công an là một cụ già đột tử ở sảnh chờ của nhà ga huyện thành, hoài nghi có thể là người thân của mình.

Người đàn ông trung niên đã xác định được đó là lão phụ thân của mình thông qua manh mối do cảnh sát cung cấp, và đang chạy nhanh về phía thị trấn trong sự bối rối và hoảng sợ.

Nhưng mà đúng lúc này, ông ta nhận được một bức ảnh do nhân viên tạp vụ gửi tới.

Nhìn vào bức ảnh, người đàn ông trung niên đột nhiên mở to mắt.

Ông ta nhìn vị hòa thượng trẻ tuổi đang nắm tay lão phụ thân, và những người xa lạ xung quanh đang than khóc lặng lẽ, lúc này, hai dòng nước mắt đục ngầu từ khóe mắt ông trào ra.

Người đàn ông trung niên để điện thoại di động trước mặt, quỳ xuống, dập đầu “Thích thích thích” ba cái với người cha trong ảnh, sau đó ông ta cầm lấy điện thoại, bước vội ra ngoài rồi khởi động một chiếc xe Minibus cũ.

“Người tốt cả đời bình an.....”

Người đàn ông trung niên lâm bầm.

.....

Đến 5 giờ sáng, trận mưa dầm dề kéo dài gần cả đêm cuối cùng cũng tạnh hẳn.

Đôi mắt với ánh ban mai mờ ảo, cuối cùng đoàn làm phim “Đi Quan Đông” đã lái một chiếc xe buýt nhỏ, lắc lư ra khỏi núi, đến trước ga xe lửa của huyện thành, đón ba vị diễn viên chính của bọn họ.

“Hôm nay hoặc là thôi bỏ đi.....”

Khoảng ba giờ sau, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt, ước tính rằng mọi người sẽ sớm trở lại, sau đó mới bắt lực nói: “Những người đến hôm qua giờ đã nằm chết dí trong phòng.”

“Lương lão sư và hai người kia lại lẫn lộn cả một ngày, lỡ chuyến bay, tranh ba chuyến xe lửa, lại còn ngồi xõm ở nhà ga suốt một đêm, hôm nay còn khởi công?”

“Như vậy chúng ta có phải hơi mất nhân đạo rồi không?”

Bên cạnh ông ta, Lý Vĩnh Bản đã mặc quần áo của nhân vật Chu Khai Sơn, một bên luyện quyền, một bên xụ mặt nói: “Không phải là không có ai xin nghỉ sao?”

“Mấy người trẻ tuổi tới từ hôm qua, hôm nay lại chuẩn bị đón thêm mấy người, không phải đều đã sớm nói là hôm nay sẽ khởi công sao?”

Khi nói chuyện, ông đem nắm tay chậm rãi thu lại phía sau, chột lại “Bang” một quyền đánh ra, quyền phong tựa hồ ở trong không khí khơi dậy một luồng khí.

Giọng nói của ông rất bình tĩnh: “Người trẻ tuổi, nhất định phải ăn một chút đau khổ.”

“Đoàn phim không thể chiều bọn họ, nếu lúc này không chịu được thì những ngày sau sao có thể tiếp tục chống đỡ.”

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt nghe lão nhân gia nói vậy thì cũng có chút khó xử.

Lời của Lý Vĩnh Bản không phải là không có đạo lý.

Hầu hết các cảnh quay của đoàn phim “Đi Quan Đông” đều phải quay tại các địa điểm ngoại cảnh, từ núi lớn sông lớn đến lâm trường cánh đồng tuyết, từ khe suối đào quặng đến thả bè đốn củi. Rất nhiều cảnh quay phải bày ra như thế nào, thậm chí ông ta còn chưa có nghĩ xong đâu.

Nhưng có thể dự kiến được, trong phân nửa thời gian tới sẽ vô cùng vất vả.

Tuy nhiên...

Bình thường mà nói, không phải nên cho ngựa ăn no trước rồi mới đánh đòn mạnh để nó chạy sao?

Nếu vừa lên liền trực tiếp khai hỏa toàn bộ mã lực, vạn nhất nửa đường liền lệt thì phải làm sao?

Thời đại này không thể so với thời quay “Tây Du Ký” hay “Tam Quốc” được, lại càng không thể nửa đường thay đổi người a!

“Lão Lý, ông đừng vội hóa trang...”

Trương Tân Kiệt nhìn Lý Vĩnh Bản đã chuẩn bị xong mọi thứ, chỉ còn thiếu mỗi vợ con, thì bất đắc dĩ mà xua tay với ông ta,

nói: “Đợi lát nữa có người đến, xem tình trạng rồi hãy quyết định.”

“Thật sự không được nghỉ ngơi nửa ngày?”

“Đã gần 9 giờ, còn không đến hai giờ...”

“Tích tích!”

Lúc ông ta đang nghĩ như vậy thì nghe thấy tiếng còi xe cách đó không xa, ông nhìn lên thì thấy chiếc xe buýt nhỏ kia, cuối cùng cũng quay lại.

Sau khi xe dừng lại, Lương Mẫn Anh, Hứa Trăn và Tề Khôi lần lượt xuống xe.

Cả ba người đều trông có vẻ mệt mỏi và kiệt sức sau cuộc hành trình dài.

Sau khi xuống xe, bọn hắn vừa nhắc đầu thì liền thấy tám biển “Địa điểm quay phim của đoàn Đi Quan Đông”. Sau đó, bọn hắn nhìn thấy tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt, nam chính Lý Vĩnh Bân và các nhân viên chủ sang khác, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ kích động lại vừa chua xót như thể bọn hắn đã nhìn thấy những người thân lâu ngày mới được đoàn tụ.

Trương Tân Kiệt tức khắc hai mắt sáng ngời.

——Trạng thái này quá tốt, quá đúng vị!

“Lương lão sư, tiểu Hứa, tiểu Tề?”

Trương Tân Kiệt chà xát tay, vẻ mặt hưng phấn mà nói: “Hiện tại, trạng thái của mọi người vừa vẹn tốt, cho nên mau mau đi thay quần áo rồi trở lại đây, chúng ta quay cảnh ba mẹ con gặp lại Chu Khai Sơn?”

“Tôi thấy cũng không cần hóa trang đâu, chỉ cần chỉnh lại kiểu tóc là được!”

Ba mẹ con Lương Mẫn Anh: ? ??

Đại ca? Chân vừa chạm đất liền bắt người ta làm việc? ?

Lúc này, Lý Vĩnh Bân ở bên cạnh cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Trương Tân Kiệt.

Vừa rồi là ai nói, mới tới liền đóng phim là vô nhân đạo đâu?

Người còn tàn nhẫn hơn ta đó, ngay cả thời gian thờ cũng không cho người ta nữa là!

Quả nhiên, lòng dạ hiểm độc nhất chính là lãnh đạo các người!

Chương 360: Trùng Phùng

Hứa Trăn còn tưởng đạo diễn Trương Tân Kiệt là đang nói giỡn, nhưng kết quả hóa ra là sự thật.

Bọn họ chỉ vừa mới đi tới ký túc xá để cất hành lý, thì bên này, đoàn phim đã vội vã cử theo một thợ trang điểm đến hóa trang cho bọn họ, rồi thay quần áo, sau đó lại kéo bọn họ đến phim trường quay ngoại cảnh, chuẩn bị quay cảnh tái hợp giữa Chu Khai Sơn và ba mẹ con.

Hứa Trăn mơ màng hồ đồ mà bị đoàn phim kéo đến phim trường, cả người vô cùng ngây ngốc.

Đây là muốn khởi công đúng không?

Không có nghi thức khởi động máy, không có đại hội động viên, không có vây đọc kịch bản... Thậm chí ngay cả bữa cơm cũng chưa có ăn, sau đó liền bắt ta quay phim? ?

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt đương nhiên nhìn thấy vẻ mê mang và suy sụp trong ánh mắt của mấy người này.

Ông ta cười có chút ngượng ngùng, vỗ vai Hứa Trăn và Tề Khôi, có chút áy náy nói: “Sáng nay quay xong cảnh này đi, đồ ăn thức uống ngon đã chuẩn bị cho mọi người rồi, giữa trưa sẽ tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho các vị.”

“Bảo trì trạng thái a, chúng ta mới vừa là một đường từ Lỗ Trung xông vào Quan Đông, vừa mệt, vừa hưng phấn, lại vừa tò mò.”

“Các vị hiện đang có phong độ tốt đấy. Không cần cố ý điều chỉnh, chúng ta chỉ có thể diễn xuất với màu sắc chân thực của mình. Rất đơn giản, chỉ cần một lát là có thể hoàn thành. “

Nghe Trương Tân Kiệt nói như vậy, Hứa Trăn và Tề Khôi đều lập tức quay đầu lại, về mặt đồ dẫn mà nhìn phía ông ta.

Thật sự đơn giản?

Một lát liền có thể quay xong?

Đại ca, ngài có biết 30 điều cấm kỵ của lãnh đạo không?

Ngài vừa mở miệng liền phạm vào một chuỗi dài kiêng kỵ a!

Tuy nhiên, phản nản thì phản nản, nhưng việc cần làm cũng phải đến làm.

10 giờ sáng, đoàn phim đến một ngôi nhà gỗ nhỏ trong khe núi, chuẩn bị quay cảnh gia đình bốn người gặp lại.

Trong kịch bản, câu chuyện này diễn ra từ rất sớm.

Mẹ mang theo Truyền Võ cùng Truyền Kiệt, trải qua trăm cay ngàn đắng, rốt cuộc đi tới Quan Đông, ở nhà ga, một người đàn ông quần khăn choàng quanh mặt tự xưng đi cùng đường với họ, cho nên liền lái xe chở bọn họ đi tới thị trấn, nơi Chu Khai Sơn cư trú.

Hai đứa nhỏ đều cho rằng vị đại thúc qua đường này thật có lòng hảo tâm, nhưng mẹ bọn họ đã sớm nhìn ra được, người đàn ông này chính là “Trương phu” mà mình tâm tâm niệm niệm chạy tới nhờ cậy.

Cảnh này chủ yếu tập trung lên hai vợ chồng Chu Khai Sơn, còn Truyền Võ và Truyền Kiệt bất quá chỉ là phong nền kiêm “Đạo cụ sống” mà thôi.

Mặc dù vậy, nhưng Tề Khôi, thân là “Đạo cụ” thứ nhất lại vô cùng khắt khe, y sắp được đứng chung khung hình với thị đế và thị hậu đó!

Kỹ năng diễn xuất của người ta như thế nào, mà kỹ năng diễn xuất của chính mình lại làm sao?

Chênh lệch vô cùng lớn, huống chi, bản thân lại vừa mới tham gia chương trình “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, căn bản chưa kịp có thời gian để dung nhập vào nhân vật Truyền Kiệt này.

Vừa tới liền bị kéo đến quay phim, ngược lại là những người khác, chỉ sợ trước ống kính chỉ có thể diễn mấy trò ngu ngốc.

“Ai, lão Hứa, cậu chuẩn bị như thế nào rồi?” Tề Khôi bất an tìm kiếm quân đồng minh.

Hứa Trăn nhấp miệng, một bộ thực khăn trương, lắc đầu nói: “Hoàn toàn không chuẩn bị.”

“Vốn nghĩ trước tiên phải khởi động máy, tôi còn tưởng hôm nay mình sẽ có thời gian để điều chỉnh trạng thái, nhưng không ngờ vừa tới đã trực tiếp bị kéo đi đóng phim.”

“Thậm chí tôi còn chưa kịp hiểu rõ Chu Truyền Võ là người như thế nào đây.”

“Đúng vậy đúng vậy,” Tề Khôi phun tào nói, “Tôi cũng vậy, tôi chỉ mới đọc được hai mươi trang kịch bản, lời thoại còn chưa quen. “

“Đột nhiên vừa nói quay liền quay, này sao có thể diễn tốt đây?”

Nghe được lời này, Hứa Trăn có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tề Khôi, lại không có lên tiếng.

Chỉ đọc 20 trang của kịch bản?

Xin lỗi, nhưng chúng ta không giống nhau.

Dọc đường tới đây, tôi đã sớm thuộc lòng nội dung trong kịch bản, thậm chí tôi còn thuộc cả lời thoại của cậu.

Tất cả những gì tôi đang rối rắm là không đủ thời gian để đắm mình vào trạng thái nhân vật mà thôi.

Nhưng mà, nếu nói ra sự thật này, khả năng sẽ tổn thương người khác, nhân sinh gian nan có một số việc đừng vạch trần, cho nên Hứa Trăn rốt cuộc vẫn không nói gì.

.....

“Nhanh như sấm chớp.....”

Một chiếc xe ngựa đồ nát từ từ lọt vào ống kính, Chu Khai Sơn, do Lý Vĩnh Bân thủ vai, đang lái chiếc xe, còn ba mẹ con và những gói hàng của họ thì đều được để trên xe.

Khi xe dừng lại, hai tiểu tử nhảy ra khỏi xe, ba chân bốn cẳng mà bắt đầu xách hành lý xuống.

Mà Lương Mẫn Anh thủ vai “Mẹ của đám hài tử” lại hơi vụng về, đang định từ trên xe đi xuống, nhưng mà chân còn chưa chạm đất thì Chu Khai Sơn ở phía trước đã một tay ôm lấy cô, vững vàng đặt xuống đất.

Lúc này, Chu Khai Sơn còn đang làm bộ là “Xa phu đi ngang qua”, nhưng mẹ của đám hài tử đã sớm nhận ra ông ta.

Trong nháy mắt Chu Khai Sơn ôm cô đặt xuống đất, ánh mắt của Lương Mẫn Anh liền hơi chớp động, biểu tình trên mặt suýt nữa đã không kìm được.

Những bất bình, đau khổ, lo lắng, than phiền mà cô phải gánh chịu suốt bao năm qua đồng loạt nẩy lên trong lòng cô giờ phút này, cuối cùng cô đã tìm được chỗ dựa, không còn phải cưu mang gánh lầy gia đình nữa. Người phụ nữ trước đây phải thay cả chức phụ thân để che mưa chắn gió cho hài tử, rốt cuộc đã có thể trở về diện mạo vốn có của mình.

Cô gục đầu xuống, mặt đỏ ửng để trọng phu ôm mình xuống xe, người đã đến độ tuổi trung niên như cô lại giống như một tân nương tử vừa được người xốc lên khăn voan.

Nhìn cận cảnh một màn như vậy, Hứa Trăn, người đang sắm vai Truyền Võ không khỏi sợ ngây người.

Mẹ của mình...diễn ngọt như vậy!

Chương 361: Dừng Hối Thăm “Học Bá”

Nhờ sự thay đổi tinh tế trên nét mặt của Lương Mẫn Anh, Hứa Trăn mới cảm nhận rõ ràng tình yêu ngọt ngào và sâu đậm giữa đôi vợ chồng trung niên.

Tuy nhiên, chỉ một cảnh xuống xe đơn giản như vậy thôi nhưng đã được cô diễn xuất vô cùng trọn vẹn, khiến người xem không thể không phục.

Diễn xuất là gì? Mà diễn viên đỉnh cấp là như thế nào?

Hôm nay, Hứa Trăn coi như đã mở rộng thêm vốn kiến thức của mình.

Rõ ràng, đêm qua người ta còn cùng mình ăn mì gói, nhưng vừa quay đầu lại đã có thể tùy tiện tiện diễn xuất đến cấp bậc này.

Cái này sao có thể không khiến mình ngưỡng mộ đây?

Ngay sau đó, hai huynh đệ Truyền Võ hưng phấn mà xách theo hành lý, đẩy cánh cửa gỗ đi vào sân.

Kết quả là khi bước vào cửa, liền phát hiện nơi này giống y hệt sân nhà của họ khi còn ở Lỗ Trung.

Nhà gỗ lát gạch, mái lợp bằng cỏ khô, hàng rào gỗ, ngô, tỏi, ớt khô và các nông sản khác treo trên tường...

Truyền Võ cùng Truyền Kiệt hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, Truyền Võ mới quay đầu lại, kêu lên: “Nương, sao nhà này giống hệt như nhà của chúng ta vậy?”

Lúc này, nước mắt trên khuôn mặt người mẹ đã đảo quanh hốc mắt.

“Truyền Võ, Truyền Kiệt...”

Âm thanh cô hơi hơi run, quay đầu nhìn về phía Chu Khai Sơn đang đứng ở phía sau, rồi nói với hài tử của mình: “Mau, kêu ‘Cha’ đi!”

Lời này vừa ra, Truyền Võ, Truyền Kiệt tức khắc ngây ngẩn cả người, lập tức quay đầu nhìn phía “Mã xa phu” kia.

Mà “Mã xa phu” kia cười hắc hắc, cởi bỏ chiếc khăn quần trên mặt, lộ ra diện mạo thật.

“A.....”

Truyền Võ lập tức hô một tiếng nhỏ, nhìn phụ thân cùng khuôn mặt mình tưởng tượng trong trí nhớ, khó có thể tin mà há to miệng, lẩm bẩm nói: “Cha?”

Chợt, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía mẫu thân, tựa hồ là muốn xác nhận chuyện này.

Tề Khôi đóng vai Truyền Kiệt, vẻ mặt đại ra mà trừng mắt nhìn Chu Khai Sơn, vừa muốn mở miệng, thì đạo diễn đột nhiên hô lên: “Cắt!”

Chợt, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt khẽ nhú mày, nói: “Trạng thái vừa rồi của Hứa Trăn rất tốt, nhưng Tề Khôi thì hơi thiếu chút ý tứ.”

“Phụ thân cậu đã rời nhà khi cậu còn rất nhỏ, cậu nhất định là không thể nhớ rõ bộ dáng ông ta như thế nào...”

Trương Tân Kiệt cùng Tề Khôi bẻ xả nửa ngày, mới nói: “Phía trước đã qua, bây giờ bắt đầu từ màn thứ ba, khi Chu Khai Sơn

tháo khăn choàng trên mặt xuống, nào chúng ta lại diễn một lần!”

.....

Chỉ một cảnh đơn giản như vậy, trùng phùng sau bao nhiêu năm, nhưng một nhà bốn người bọn họ liền quay tổng cộng tám lần mới có thể đạt được yêu cầu của đạo diễn.

Mà hơn một nửa trong số tám lần này là vì Tề Khôi.

Về phần Hứa Trăn, hần diễn rất tốt và không ít lần được đạo diễn khen ngợi.

“Phông nền” Tề Khôi chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt muốn chết, y u oán nhìn thoáng qua Hứa Trăn bên cạnh, lòng tràn đầy uể oải.

—— Đáng lẽ không nên hỏi “Học bá” ôn bài hay chưa!

Ngay cả khi người ta chắc chắn đạt 90 điểm, thì họ vẫn sẽ nói với người rằng họ chưa ôn tập tốt!

Kết quả người cái tên học tra này còn ngu ngốc cho rằng người ta thật sự không có ôn tập.....

Đúng là nằm mơ!

Quay xong trận này, thời gian chưa đến 11 giờ.

Bất quá, đạo diễn Trương Tân Kiệt cuối cùng cũng có chút lương tâm, nói quay một hồi thì chính là quay một hồi.

Sau khi cảnh quay này kết thúc, ông ta lập tức bảo đoàn phim dừng công việc, kéo thiết bị rồi cùng các diễn viên vui vẻ thoải mái rời trường quay, trở về địa điểm để ăn cơm.

Hứa Trăn và những người khác, vốn đã mệt mỏi đến mức hai mắt nhìn thấy sao vàng, hiện tại đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường về rộn rã tiếng cười nói, cả đội ngũ đột nhiên chuyển từ đi qua Quan Đông thành lũ đoàn tham quan.

Sâu trong núi chẳng có mấy bóng người, dọc đường đi, Hứa Trăn và những người khác thậm chí không nhìn thấy một “đồng hương”. Điều duy nhất họ nhìn thấy là một kiểm lâm mặc sắc phục rằn ri đang tuần tra trong rừng, tay cầm loa phóng thanh tuyên truyền khẩu hiệu “Phòng chống cháy rừng,

mọi người đều có trách nhiệm.”, âm thanh coi như đủ vang vọng toàn bộ núi rừng trống trải.

Giọng nói khàn khàn trầm thấp hòa với hơi thở thơm tho của đất sau cơn mưa, nghe trong trẻo và dễ chịu đến không thể giải thích được.

Đến giờ ăn trưa, Hứa Trăn rút cuộc cũng hiểu tại sao đoàn làm phim “Đi Quan Đông” lại không cho diễn viên mang theo trợ lý.

Cũng không phải cố ý muốn cho đại gia nhớ khổ tư ngọt, mà là, sinh hoạt phí của bên này thật sự là có điểm cao.

Gần đây không có tiệm cơm, vì giải quyết vấn đề ăn cơm, đoàn phim tự mang theo đồ dùng nhà bếp, nguyên liệu nấu ăn cùng đầu bếp lại đây, chính mình đứng bếp, chính mình nhóm lửa nấu cơm.

Mỗi một búp cải trắng, mỗi một túi gạo, mỗi một thùng dùng để uống nước đều là đoàn phim chính mình phái xe kéo vào, bởi vậy nếu mỗi người đều mang trợ lý, miệng ăn cơm lập tức liền tăng gấp đôi, quả là không thể gánh vác nổi.

.....

Sau hơn một tuần, cảnh quay trong rừng sâu cuối cùng cũng hoàn thành.

Đoàn phim gấp rút hoàn thành nhiệm vụ quay phim trước khi ngọn núi được chỉ định là khu bảo tồn thiên nhiên, trái tim mà đạo diễn Trương Tân Kiệt treo lên suốt mấy ngày qua cuối cùng cũng được thả về trong bụng.

Cuối tháng 6, đoàn phim “Đi Quan Đông” rút khỏi rừng, trở lại nội thành, tổ chức nghi thức khai máy.

Các diễn viên chính khác không có mặt trước đó cũng đều đồng thời tiến tổ, nhân viên chủ sang tề tụ một đường đông đủ.

Vào ngày khai máy, Hứa Trăn đã nhận ra sự khác biệt sâu sắc giữa “Đi Quan Đông” và các bộ phim truyền hình, điện ảnh khác mà hắn đã quay trước đó.

Nói chung, thành phần tham dự buổi lễ chỉ giới hạn ở đạo diễn và một số diễn viên chính, sau khi đặt lễ đài, thắp hương cao,

vén khăn đỏ trên máy quay và trả lời câu hỏi của phóng viên thì gần như kết thúc.

Nhưng mà “Đi Quan Đông” thì hoàn toàn khác.

Chương 362: Nữ Thần Gọi Cảm

Rất nhiều nhân vật lớn đã đến tham dự lễ khai máy của họ: chủ nhiệm ủy ban Giáo dục, Khoa học, Văn hóa và Y tế, lãnh đạo hai tỉnh Long Giang và Tề Lỗ, trưởng ban tuyên giáo...

Các phóng viên trên khán đài đều đến từ các kênh truyền thông chính thống và không ai dám đặt câu hỏi, nhìn chung, bầu không khí tại hiện trường nghiêm túc dị thường.

Nghe các nhà lãnh đạo phát biểu trên sân khấu, Hứa Trăn ngồi thẳng người và vỗ tay một cách máy móc, cảm giác rằng hẳn không giống một diễn viên trong đoàn phim, mà giống như một sinh viên năm nhất trong “Đại Học Quan Đông”

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Hứa Trăn, khiến Tề Khôi đột nhiên sinh ra cổ cảm giác ưu việt.

—— hắc, ca tuy không nổi tiếng bằng cậu, nhưng mấy năm nay, ta dựa vào phim chính phủ mà đi lên, chính là căn hồng mầm chính!

Xét về mức độ công nhận trong thể chế, cậu không cao bằng ta!

“Đây là lần đầu tiên tham gia vào “đội quốc gia” sao?” Tề Khôi ghé vào tai Hứa Trăn thì thầm, “Cậu chưa từng tham gia sự kiện nào có bối cảnh hoạt động chính phủ như vậy sao?”

Hứa Trăn nghe được cụm từ “Đội quốc gia” này, liền cảm thấy hình dung như vậy rất chuẩn xác, nhin không được hơi hơi mỉm cười.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Bối cảnh chính phủ..... Xuân Văn tính không?”

Tề Khôi: “.....”

Truyền Kiệt, đã chết.

“Phốc.....”

Nghe được đoạn đối thoại của hai người, một cô gái ngồi ở hàng ghế phía sau liền nhin không được mà cười thành tiếng.

Tề Khôi bối rối xoay đầu lại, muốn nhìn xem là đồ lăng lơ nào không có mắt dám chê cười mình.

Kết quả vừa quay đầu lại, liền đối diện với một đôi mắt trong vắt như nước hồ mùa thu.

Cô gái này có khuôn mặt tròn, mắt sáng, răng khềnh, đường nét khuôn mặt thanh tú, thần thái kiêu sa mang theo ba phần anh khí, xinh đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Khuôn mặt Tề Khôi đột nhiên đỏ lên, sự bất mãn vừa rồi lập tức bị quên sạch.

——Vị này chính là Tô Nghiên, đóng vai Đàm Tiên Nhi!

Cô gái trẻ này hơn y hai tuổi, cô xuất đạo sớm hơn một chút, giờ cũng đã là một tiểu hoa đán phái thực lực có danh khí được nhiều người biết đến.

Ấn tượng của công chúng về Tô Nghiên chính là một nữ thần gợi cảm, kể từ khi cô được đề cử giải Kim Phượng cho Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cho phim điện ảnh vào năm ngoái, mọi người đều cho rằng cô sẽ tiếp tục phát triển theo con đường này.

Kết quả, không nghĩ tới....

Tô nữ thần lại không tiếp tục đi theo con đường gợi cảm mà họ nghĩ, cũng không tiếp tục chinh chiến màn ảnh rộng mà trở tay tiếp bộ “Đi Quan Đông” này, một đường chui vào núi làm cô thôn nữ.

Kể từ khi đoàn làm phim công bố danh sách diễn viên chính, trong và ngoài ngành đều có nhiều ý kiến khác nhau về sự nghi ngờ, nói xấu, giễu cợt và đủ loại âm thanh mừng thầm.

Thế cho nên, Hứa Trăn, một diễn viên chuyên đóng các bộ phim cổ trang, đột nhiên lại tham gia vào một bộ niên đại kịch, có vẻ cũng không còn quá bất ngờ nữa.

“Lần đầu gặp mặt,” Tô Nghiên thấy hai người phía trước quay đầu lại, cô liền duỗi tay Hứa Trăn nói, “Tô Nghiên.”

Hứa Trăn lễ phép mà nhẹ nắm lấy tay cô, mỉm cười thấp giọng nói: “Hứa Trăn.”

Tay của hai người lướt qua bả vai của Tề Khôi.

Tề Khôi: “.....”

Đôi mắt của nữ thần lớn như vậy mà lại không nhìn thấy ta, quá tức giận!

Bởi vì lễ khai máy vẫn đang diễn ra nên cả ba không dám nói chuyện phiếm, sau khi chào hỏi đơn giản, họ ngồi xuống và tiếp tục nghe lãnh đạo phát biểu.

Tô Nghiên nhìn bóng lưng của Hứa Trăn, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Tân nhân phái thực lực, người đã khiến cho biên kịch phải sửa kịch bản...đúng không?

Tỷ thích nhất là giao tiếp với “phái thực lực”, hy vọng vị tiểu ca này sẽ không làm ta thất vọng!

.....

Vào ngày thứ hai sau lễ khai máy, đoàn làm phim “Đi Quan Đông” rời nội thành, một lần nữa diu già dặt trẻ lao tới vùng núi để bắt đầu chính thức quay phim.

Nhưng lần này, họ không còn đi đến một ngọn núi cần cỗi không có tên tuổi nữa, mà là đến một địa điểm quay phim chính quy.

Căn cứ quay phim này cũng nằm ở tỉnh Long Giang, có rừng và trang trại ngựa cần thiết cho cốt truyện, cũng như các cơ sở liên quan như chỗ ở và ăn uống.

Sau khi buông bỏ lo lắng, đạo diễn Trương Tân Kiệt cuối cùng đã giải phóng bản thân khỏi những công việc cụ thể và tập trung vào việc kiểm soát bộ phim lớn.

Về phần quay phim, nó được giao cho hai vị phó đạo diễn.

Trong số đó, đạo diễn tổ A, Vương Hải Tân, chịu trách nhiệm chính cho tuyến diễn viên của Chu Khai Sơn;

Mà đạo diễn tổ B, Mạnh Tiêu Thanh, chịu trách nhiệm chính cho tuyến của Chu Truyền Võ và Đàm Tiên Nhi.

Hai người này đều là những người có năng lực đã được chính ông ta đào tạo nên Trương Tân Kiệt rất an tâm khi giao máy quay cho họ.

Tuy nhiên ông ta yên tâm nhưng cũng không đại biểu cho hai vị phó đạo diễn này đều yên tâm.

Đặc biệt là tổ B của đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh.

Lão Mạnh năm nay 50 tuổi và đã từng là đạo diễn của nhiều bộ phim truyền hình dài tập một cách độc lập. Còn một vị phó đạo diễn khác là Vương Hải Tân, nhỏ hơn ông ta vài tuổi, hơn nữa trước đây vẫn luôn đảm nhiệm quay phim, chưa từng đứng ở vai trò đạo diễn.

Dưới tình huống như vậy, Trương Tân Kiệt lại nhường tổ A cho đối phương, khiến Mạnh Tiêu Thanh rất không phục.

Không có biện pháp, Trương Tân Kiệt chỉ có thể thuyết phục ông bằng những lời lẽ tử tế: Diễn viên chính ở bảng A là Lý Vĩnh Bân, người ta diễn kịch, đạo diễn chỉ đạo quay và không cần phải làm gì cả.

Nhưng tổ B thì khác, hai người trẻ tuổi dĩ nhiên phải cần lão Mạnh hảo hảo dạy dỗ vân vân...

Sau một tràng dài không ngừng khuyên nhủ, Mạnh Tiêu Thanh mới miễn cưỡng tiếp nhận công việc này, nhưng tâm lý vẫn là thập phần bất mãn.

Rõ ràng là ông ta đã từ chối nhiều lời mời lương cao, mục đích là để làm phim truyền hình chất lượng tốt, đồng thời không muốn làm phim truyền hình thần tượng.

Nhưng vòng tới vòng lui, đoàn phim “Đi Quan Đông” này vẫn muốn quay phim thần tượng?

Đây đúng thật là người tình không bằng trời tính? ??

Chương 363: Sự Cố Nhỏ

Mạnh Tiêu Thanh không muốn tiếp tổ B “Đi Quan Đông” là bởi vì có thành kiến với Hứa Trăn và Tô Nghiên sao?

Không, đương nhiên không phải.

Mặc dù trước đây chưa từng hợp tác với hai diễn viên trẻ này, thứ nhất là vì tuổi tác, thứ hai là phạm vi đề tài, nhưng danh tiếng của Hứa Trăn và Tô Nghiênn đều tính là khá tốt.

Bất kể chất lượng tác phẩm hay năng lực cá nhân thì cả hai đều được coi là diễn viên nổi bật nhất trong số các đồng nghiệp cùng lứa.

Mạnh Tiêu Thanh vẫn rất sẵn lòng hợp tác với những người trẻ tuổi như vậy nếu ông ta tham gia vào đoàn làm phim thương nghiệp.

Thế nhưng...

Đây là “Đi Quan Đông” !

Diễn viên bên tổ A là Lý Vĩnh Bân và Lương Mẫn Anh!

Một bên là thị đế thị hậu gian khổ khi lập nghiệp, vượt mọi chông gai gian khổ gây dựng sự nghiệp, mà bên kia là mối tình của hai người trẻ tuổi...

Lúc trước, nguyên nhân chủ yếu mà Mạnh Tiêu Thanh nhìn trúng bộ kịch “Đi Quan Đông” này là do đề tài của nó.

Ngay khi nghĩ đến chuyện bản thân may mắn được phụ trách máy quay và phục dựng lại lịch sử đấu tranh đầy máu và nước mắt của dân tộc Hoa Hạ những ngày ấy, lòng ông liền trào dâng cảm xúc mênh mông, cảm lòng không đậu.

Khi bộ phim này ra mắt, thật khó để nói trước kết quả sẽ như thế nào, nhưng nếu xét về vị thế thì đây chắc chắn sẽ là một kiệt tác đủ để ghi vào lịch sử phim truyền hình nước nhà.

Tuy nhiên, hiện thực lại là: thứ vĩ đại là của người khác, còn chính mình thì đi phụ trách quay cảnh yêu đương....

Mạnh Tiêu Thanh thật sự kêu trời không thấu.

Mặc dù Tổ B cũng liên quan đến một loạt các cảnh khôi phục lại lịch sử, chẳng hạn như khai thác gỗ và thả bè, tuy nhiên cốt truyện chính vẫn là tình yêu.

Tuần nam mỹ nữ, mối tình chị em, thúc tẩu cảm kị, bỏ trốn cùng nhau...

Nghe qua đã giống như một bộ phim thần tượng được nhiều người mong ngóng.

Sau đó được trả lương theo tiêu chuẩn của phim lịch sử niên đại...

Mạnh Tiêu Thanh buồn bực đến muốn đâm vào tường.

Nếu muốn quay phim thần tượng, thì bên phía Hoàn châu có rất nhiều đoàn phim, từng bó lớn tiền mặt còn đang nằm đó đợi ta nhặt lên, chứ đâu cần gì phải chạy vào sâu trong núi lớn chịu cực chịu khổ thế này? !

Vừa không nhiều tiền, vừa không đủ lý tưởng, cả hai đầu đều trống rỗng.

Thế nhưng, xuất phát từ chức nghiệp tu dưỡng của một đạo diễn, ông ta vẫn phải cưỡng bách chính mình quay phim thật tốt, không thể vì cảm xúc cá nhân mà ảnh hưởng đến chất lượng các tập phim.

Dù người có thích đề tài này hay không, thì người vẫn phải hoàn thành tốt nhiệm vụ quay phim của mình. Đây mới gọi là đạo diễn.

.....

Ngày 1 tháng 7, hai đoàn làm phim A và B của “Đi Quan Đông” đã chính thức được thành lập.

Ngày đầu tiên đến căn cứ quay phim, Mạnh Tiêu Thanh sợ diễn viên không vào được trạng thái nên đã chọn một cảnh thiên về võ thuật thay vì cảnh có nhiều lời thoại và cảm xúc.

Bối cảnh của câu chuyện này đại khái là: Đàm Tiên Nhi là vị hôn thê của Chu Truyền Văn, con trai cả Chu Gia, nhưng sau khi trải qua một loạt các kiếp nạn, hai người chung quy vẫn không thể tới với nhau.

Chu Truyền Văn cưới nữ nhân khác làm vợ, Tiên Nhi nhìn thấy hấn kết hôn, thất hồn lạc phách mà ảm đạm rời đi.

Ai ngờ mới vừa đi không bao xa, Truyền Võ liền cưới ngựa từ phía sau đuôi theo, hấn không giải thích mà kéo cô lên lưng ngựa, mang cô đến một căn nhà nhỏ trong rừng.

Cảnh mà bọn họ muốn quay chính là đoạn kéo người lên lưng ngựa.

Vì để quay cảnh này, Hứa Trăn đã đến trại nuôi ngựa của phim trường và chọn một con ngựa có lông tóc màu nâu.

Vượt lông tóc mượt mà của con ngựa nâu, khiến hấn nhớ nhớ tới chú ngựa dễ thương mà hấn nhận nuôi khi còn ở phim trường “Tam Quốc” ... Không đúng, nó tên là Ngọc Sư Tử, một con ngựa cực kỳ soái khí.

Ai, đáng tiếc, tại bản thân quá nghèo, nên không nuôi nổi ngựa.

Nếu không, con vật ngoan hiền này thật sự khiến người ta vô cùng yêu thích.

“Tiểu Hứa, biết cưỡi ngựa không?” Mạnh Tiêu Thanh hỏi.

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Có biết.”

Hấn còn muốn nói, mình không chỉ biết cưỡi ngựa mà còn biết lựa cỏ khô, chải lông, sạn phân... kỹ thuật phục vụ này hấn vô cùng thành thạo.

Mạnh Tiêu Thanh nhìn hấn xoay người lên ngựa, cười một vòng quanh trại nuôi, vô cùng tiêu soái. Ông ta cũng không nói thêm gì nữa mà xoay người nhìn chăm chăm vào tiến độ của các nhân viên khác.

Điều mà đạo diễn phải làm là điều phối tình hình chung chứ không chỉ xoay quanh các diễn viên.

Tuy nhiên, ngay khi mọi thứ đã sẵn sàng và việc quay phim sắp bắt đầu, thì một việc nhỏ bất ngờ đã làm trì hoãn kế hoạch của họ:

Trong cùng căn cứ quay phim, một đoàn phim khác cũng đang dựng bối cảnh, tiếng cửa máy “Tư tư cạc cạc” vô cùng vang dội.

Đoàn phim “Đi Quan Đông” không có phối âm, tất cả diễn viên đều là thu âm trực tiếp tại hiện trường, nhưng âm thanh của máy cửa điện sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc quay phim của bọn họ.

Mạnh Tiêu Thanh nhíu mày, không có biện pháp, ông ta đành phải chạy sang đoàn phim bên kia để thương lượng một chút, trong quá trình quay phim thì bên đối phương tạm dừng các thiết bị đồ điện như máy cửa, ...

Kết quả không nghĩ tới, vừa chạy sang bên kia thì liền nhận ra đạo diễn của đối phương lại là người quen cũ.

——Phùng Nguyên, bạn học cũ của Mạnh Tiêu Thanh.

“Uy, lão Mạnh! Ông cũng ở đây sao?” Phùng Nguyên vô cùng kinh ngạc mà chào hỏi Mạnh Tiêu Thanh: “Ông cũng tới đây để quay phim? Còn là phim lịch sử niên đại?”

Mạnh Tiêu Thanh đánh giá bối cảnh cổ phong của đối phương, hỏi: “Ông đang quay một bộ võ hiệp sao?”

Phùng Nguyên tự hào nói: “Không phải, là tiên hiệp.”

Vừa nghe lời này, Mạnh Tiêu Thanh tức khắc có chút hâm mộ.

Đề tài tiên hiệp gần đây đang rất nổi!

Chương 364: Tuần Nam Mỹ Nữ

Trước đây, nhiều công ty điện ảnh đã đến tìm ông ta, họ muốn ông trở thành đạo diễn của họ, nhưng Mạnh Tiêu Thanh đã từ chối vì xung đột thời gian với “Đi Quan Đông”, nhưng bây giờ nghĩ lại, ông ta vẫn có chút thèm thuồng.

Trước đó, ông cũng có nghe nói, lão bạn học của mình đã đến Hương Giang ảnh nghiệp, quay được mấy bộ phim truyền hình chất lượng, nhưng về phần cự thể thì ông ta cũng không quá chú ý.

“Ai, lão Mạnh, ông quay phim lịch sử niên đại đúng không?” Phùng Nguyên hỏi.

Mạnh Tiêu Thanh còn chưa kịp nói, đối phương có thể tạm dừng máy cưa điện trước hay không. Nhưng nghe hỏi đến vấn đề này, ông ta cũng chỉ đành cười khổ gật gật đầu.

Phùng Nguyên khoanh tay, bắt đầu dĩ nói: “Kịch lịch sử niên đại rất tốt,, toàn viên diễn viên gạo cội, đạo diễn cũng bớt lo hơn?”

“Không như kịch tiên hiệp bên này, toàn tuần nam mỹ nữ, tất cả đều là diễn viên trẻ có nhân khí đặc biệt cao, thế nhưng diễn xuất lại thiếu chút ý tứ?”

Cơ mặt của Mạnh Tiêu Thanh lập tức cứng ngắc, khó có thể thẳng thừng mà chuyển đề tài, “Nam chính của bộ kịch này là ai vậy?”

Vừa nghe đến vấn đề này, tinh thần Phùng Nguyên lập tức tỉnh táo, hắc hắc cười nói: “Hiện tại vẫn là tân nhân, tôi có nói tên thì ông cũng chưa chắc nghe qua.”

“Nhưng nếu nói tác phẩm tiêu biểu của hắn thì ông chắc chắn biết.”

Nói tới đây, Phùng Nguyên ra vẻ thần bí, nói: “Bộ phim mở màn trong năm nay của CCTV 8 là “Máu Đào Kiếm”, ông nghe nói qua chưa?” (Máu Đào Kiếm => Tên phim là Bích Huyết Kiếm)

“Nam chính nhà tôi là nam chính của “Máu Đào Kiếm”

Nghe được lời này, Mạnh Tiêu Thanh tức khắc ngây ngẩn cả người.

Nam chính của “Máu Đào Kiếm” ?

Đó không phải là Hứa Trăn sao?

Ông ta nghi hoặc mà quay đầu lại, nhìn thoáng qua thanh niên đầu trọc lóc đang sắn phân ngựa ở cách đó không xa.

Không sai, Hứa Trăn đúng là đang ở chỗ của mình.

Nhưng thằng nhãi Nguyên Phùng này nói cái gì mà nam chính của “Máu Đào Kiếm” đang ở chỗ hắn?

Chẳng lẽ là...

Mạnh Tiêu Thanh bỗng nhiên nghĩ tới khả năng vô cùng đáng sợ.

—— hay là, Hứa Trăn “Cán diễn” ??

“Cán diễn”, xem tên đoán nghĩa, chính là nghệ sĩ quay hai hoặc nhiều bộ phim truyền hình điện ảnh trong cùng một khoảng thời gian.

Mạnh Tiêu Thanh biết ở những nơi như Hương Giang hoặc là Hoàn Châu, trong một số đoàn làm phim thân thiết với nhau, sẽ thường có các diễn viên xuyên tổ như vậy.

Buổi sáng đóng vai Hoàng Thượng ở đoàn phim A, buổi chiều lại ra cửa rẽ phải, đi bộ năm phút sang diễn vai thái giám ở đoàn phim B, tất cả những chuyện này đều rất bình thường.

Nhưng “Đi Quan Đông” thì hoàn toàn khác.

Địa điểm quay của bộ phim này là từ Ái Huy ở phía bắc đến Ma Đô ở phía nam, chạy qua hơn phân nửa lãnh thổ Hoa Hạ và có gần 20 đoạn chuyển tiếp ở giữa. Như vậy, hấn cán diễn thế nào được?

Đây không còn là vấn đề diễn viên có chuyên nghiệp hay không, mà là vấn đề như thế nào cũng không làm được.

Ngay khi ông ta còn đang nghi hoặc, thì Phùng Nguyên ở đối diện đã cho ông ta một lời giải đáp: “Đây là tân nhân được Hương Giang ảnh nghiệp trợ phủng, Hàn thanh phong!”

Nghe thấy cái tên như vậy, Mạnh Tiêu Thanh sững sờ hồi lâu mới có phản ứng: A, đúng rồi..... Hứa Trăn hình như là là nam thứ...

Trong “Máu Đào Kiếm” đúng là có mộ nam chính thùng rỗng kêu to...

Lúc này, Phùng Nguyên tiếp tục nói: “...Ai nha, ông không biết thôi, hợp tác với mấy tiểu thịt tươi này, nhất định phải cẩn thận, đây toàn là một đám đương gia cần cung phụng.”

“Vạn nhất không cẩn thận đắc tội người ta, thì đó chính là sự cố của đạo diễn chúng ta...”

Phùng Nguyên còn đang lải nhải khoe khoang, thì cách đó không xa truyền đến một trận tiếng vó ngựa, một nam một nữ hai người trẻ tuổi giục ngựa đi tới, đến trước mặt Mạnh Tiêu Thanh thì xoay người xuống ngựa.

“Mạnh đạo, thợ quay phim hỏi chúng ta có thể bắt đầu quay chưa, cũng đã lâu rồi.”

Mạnh Tiêu Thanh bắt lực gãi đầu, vừa định thương lượng với Phùng Nguyên, thì lại nhìn thấy đối phương đang nhìn chăm chăm hai người trẻ tuổi phía sau, đột nhiên ngừng nói chuyện.

Diện mạo đến mức này... Ông có chắc đó là đội hình của một bộ phim lịch sử niên đại không?

Tại sao tôi lại cảm thấy nhận thức về thẩm mỹ của mình đã bị sai lệch? ?

Mạnh Tiêu Thanh nhìn thấy hai vị diễn viên nhà mình tới thì cười giới thiệu với bọn họ: “Đây là Phùng đạo, bạn học cũ cũng là bạn nối khố của tôi.”

Hai người trẻ tuổi nghe được lời này, lễ phép mà mỉm cười chào hỏi Phùng Nguyên.

Phùng Nguyên cười đến thập phần miễn cưỡng.

Bởi vì ông ta biết thanh niên anh tuấn trước mặt này là ai.

——Vâng, Hứa Trăn!

Kim Xà Lang Quân chỉ dựa vào bảy tám tập phim, liền có thể cứng rắn ép nam chính của “Máu Đào Kiếm” trở thành phong nền

Tuy rằng một phần nguyên nhân nằm ở giả thiết nhân vật, nhưng nếu không phải vì hình tượng của hắn tốt, khí chất thanh lãnh, kỹ thuật diễn xuất cao thì làm sao có thể gây ra phản ứng lớn như vậy?

Nếu người hoán đổi diễn viên của Hạ Tuyết Nghi và Viên Thừa Chí thử xem?

Thật nực cười khi vừa rồi mình còn khoe khoang rằng nam chính như mình là Hàn Thanh Phong, người vừa mới trở nên nổi tiếng nhờ tác phẩm “Máu Đào Kiếm” ...

“Máu Đào Kiếm” có thể nổi như vậy, một phần chính là do sức ảnh hưởng của người ta.

Hàn Thanh Phong bất quá chính là cọ xe.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Phùng Nguyên có chút nghi hoặc mà nhìn thoáng qua đôi tuấn nam mỹ nữ trước mặt này.

Rột cuộc lão Mạnh đang quay bộ phim gì vậy? Tại sao Hứa Trăn và Tô Nghiên đều ở chỗ này?

Đây không giống với phong cách “Lịch sử niên đại” mà ta tưởng tượng!

Phùng Nguyên vừa định mở miệng hỏi thăm, thì Mạnh Tiêu Thanh đã nói trước: “Có thời gian thì chúng ta nói chuyện phiếm sau, bây giờ trước nói chính sự.”

“Làm phiền mọi người có thể điều chỉnh kế hoạch thi công được hay không, tận lực đừng dùng máy khoan điện vào ban ngày?”

“Đoàn phim của chúng ta cần phải thu âm tiếng.”

“Phương diện bồi thường, chúng ta cứ theo quy định, ông cứ sắp xếp người qua bên này thương lượng với chúng tôi.”

Chương 365: Còn Nhiều Nghi Hoặc

Phùng Nguyên đương nhiên đồng ý loại chuyện thương vụ này, ngay lập tức phát tay gọi một nhân viên đoàn phim lại, kêu hắn đi phụ trách công việc điều phối.

Thấy chuyện bên này đã ổn thỏa, Hứa Trăn và Tô Nghiên liền trở về trước, còn Mạnh Tiêu Thanh thì tạm thời ở lại bên này và lên kế hoạch giải thích một số yêu cầu cụ thể với ban quản lý bộ phim.

Phùng Nguyên nhìn bóng lưng đang đi xa của Hứa Trăn và Tô Nghiên, vẻ mặt phức tạp nói: “Bây giờ chính kịch cũng bắt đầu tìm kiếm sự thay đổi mới?”

“Muốn dùng diễn viên trẻ tuổi để lấy lòng người xem?”

Mạnh Tiêu Thanh khinh thường mà nhìn đối phương, nói: “Lời này của ông là có ý gì hả?”

“Dựa theo kịch bản, đây là hai người trẻ tuổi, nhân vật của Hứa Trăn từ 18 tuổi đã phải theo gia đình đi chạy nạn, còn nhân vật của Tô Nghiên lớn hơn hắn hai tuổi, là đại khuê nữ chưa xuất giá.”

“Nhân vật như vậy không tìm người trẻ tuổi, thì chẳng lại tìm người trung niên ba mươi bốn mươi tuổi?”

Phùng Nguyên khẽ nhú mày, nói: “Diễn viên trẻ không phải dễ tìm lắm sao? ở Học Viện Điện Ảnh tùy tiện cũng có thể tìm ra.”

“Việc gì phải dùng diễn viên đắt tiền như vậy?”

Nghe đối phương nhắc tới giá cả, Mạnh Tiêu Thanh bỗng nhiên đứng thẳng người.

—— ha ha, ông bạn già, nhiều năm rồi không quay chính kịch đúng không?

Chính kịch làm cách nào để dùng tên tuổi của chính mình đi đả kích đạo diễn và giá trị của các diễn viên... Ông không biết?

Lúc này, Mạnh Tiêu Thanh mặc danh cảm thấy vừa đau lòng vừa chua xót, bình tĩnh nói: “Đắt sao?”

“Hứa Trăn một tập 3 vạn rưỡi, Tô Nghiên thì đắt hơn, một tập 5 vạn.”

“Tôi cảm thấy cái giá này ổn và có thể chấp nhận được.”

Phùng Nguyên: “.....”

Thiên sát chính kịch!

Cái giá này.... lão tử hâm mộ đến đỏ mắt rồi!

Với tiêu chuẩn như vậy, người ta có thể mời tất cả các diễn viên của đoàn phim bên này với số tiền chỉ bằng một diễn viên! !

Hàn - “Hắc” lại “Tráng”, kỹ năng diễn xuất yếu, tính khí lớn - Thanh Phong đến từ đâu mà dám đòi nhiều tiền như vậy? !

Mạnh Tiêu Thanh không có thời gian để ý đến ông ta, sau khi đơn giản thương lượng nhu cầu của mình với quản lý đoàn phim, thì lập tức vẫy tay tạm biệt Phùng Nguyên: “Đi đây, trước làm việc, lát nữa tìm ông nói chuyện sau.”

“Ai, đúng rồi,” Trước khi đi, Mạnh Tiêu Thanh bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi, “Bộ phim ông đang quay tên gì đây?”

Nghe được vấn đề này, mặt Phùng Nguyên rõ ràng đỏ lên, sau một lúc lâu mới nói: “Cái kia, ha ha, gần đây đang phổ biến đặt tên hơi dài chút.”

“Gọi là... “Lương Duyên Vui Vẻ Của Tiên Đạo Đa Tình” ...”

Khóe miệng Mạnh Tiêu Thanh giật giật, ông ta có chút đồng tình mà liếc nhìn đối phương, rồi nhàn nhạt nói: “Tên của bộ phim chúng tôi rất ngắn, gọi là “Đi Quan Đông”.”

Phùng Nguyên: “.....”

Mẹ nó, quá đau lòng rồi! !

Vì cái gì vừa nghe tên của bộ phim bên kia liền cảm thấy chất lượng rất tốt, còn tên của bộ phim bên mình thì...thật sự xấu xí! !

Thậm chí ta còn không biết ý của nó là cái gì!

.....

Sau khi đã kích bạn nói khó một cách toàn diện, Mạnh Tiêu Thanh liền tươi tỉnh trở về phim trường của mình.

Còn Phùng Nguyên thì im lặng đứng một chỗ, trong lòng có chút hụt hẫng.

Thời trẻ, ông ta cũng từng xuất thân từ kịch niên đại, chẳng qua, quay không được bao lâu thì chuyển sang phim thần tượng.

Phùng Nguyên trước sau cho rằng, loại phim điện ảnh truyền hình tập trung vào việc khôi phục một hoàn cảnh lịch sử nào đó, là một tác phẩm lịch sử, không phải là một tác phẩm văn học.

Đối tượng dành cho loại tác phẩm này quá hạn hẹp, vừa bấm máy đã chờ đưa vào viện bảo tàng để ăn tro, ngoài việc đoạt giải thưởng thì hầu như không có ý nghĩa thiết thực.

Phùng Nguyên không biết mình đây là không ăn được nho liền nói nho chua, hay là thật sự lo lắng cho đối phương:

Sử dụng thần tượng thanh xuân trong các bộ phim lịch sử niên đại có thực sự là một lựa chọn đúng đắn?

Làm điều này là để mở rộng lượng khán giả, hay là tự phá bỏ tường thành, đào mồ chôn mình và từ bỏ cả những người hâm mộ cuối cùng?

Tuy nhiên, Phùng Nguyên cảm thấy tầm nhìn của mình đang hạn chế và không thể phân tích được trong thời điểm hiện tại.

Rảnh rồi không có gì làm, ông ta liền giải thích ngắn gọn những công việc tiếp theo rồi lên xuống núi, định xem tình hình của đoàn làm phim bên cạnh diễn biến như thế nào.

.....

Mà cùng lúc đó, Mạnh Tiêu Thanh cũng có chung lo lắng giống như Phùng Nguyên.

Ông ta biết danh tiếng của Hứa Trăn và Tô Nghiên đều không tồi.

Để tránh nghe lời nói từ một phía, trước khi khởi động máy, Mạnh Tiêu Thanh còn cố ý lựa chọn tác phẩm tiêu biểu của hai người để xem thử, quả thật nó rất ổn.

Nhưng cũng chỉ dừng ở mức ổn.

Đặt bên cạnh lớp người trẻ tuổi thì được đánh giá là diễn xuất tốt, thế nhưng nếu so với các diễn viên lớn tuổi khác trong đoàn thì lại lộ ra vẻ thua kém.

Nghe tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt nói, hai ngày trước Hứa Trăn có diễn một phân cảnh làm phong nền, diễn xuất nhìn chung rất ổn.

Nhưng, nếu kêu hấn diễn các phân cảnh chính thì sao? Biểu hiện của Hứa Trăn sẽ như thế nào?

Để một đám diễn viên gạo cội đi làm vai phụ cho bọn hấn, liệu có thể đề bẹp họ được hay không?

Phải biết rằng, công chúng thường rất khoan dung với những diễn viên vô danh, nhưng lại vô cùng khắc nghiệt với những diễn viên nổi tiếng.

Nếu đoàn phim đã dùng Hứa Trăn, nhưng diễn xuất lại không đạt yêu cầu thì không bằng đi sử dụng một diễn viên trẻ chưa có tên tuổi như Tề Khôi.

——Bởi vì mọi người sẽ không đặt yêu cầu quá cao cho y.

“Các tổ chuẩn bị!”

Mạnh Tiêu Thanh có chút lo lắng mà nhìn nhìn Hứa Trăn cùng Tô Nghiên, sau đó vỗ vỗ tay, nói: “Chúng ta sẽ quay cảnh kéo người lên ngựa trước, sau đó lại quay đoạn thô lộ trong rừng cây.”

“Diễn viên tiến vào trạng thái, các tổ kiểm tra thiết bị của từng người, 30 giây sau bắt đầu!”

Chương 366: Thiên Vị Nhi Tử

Nghe được lệnh của đạo diễn, các thợ quay phim ở mỗi vị trí máy ảnh lần lượt bật ống kính máy ảnh lên.

Một lúc sau, thư ký trường quay đi tới, kèm theo âm thanh thanh thúy của bảng phân cảnh, màn ảnh đầu tiên của Hứa Trăn trong “Đi Quan Đông” đã chính thức bắt đầu quay.

Nhiệm vụ quay phim hàng ngày cũng không quá nặng.

Theo sắp xếp của đạo diễn Trương Tân Kiệt là dùng hai ngày để các diễn viên phối hợp và điều chỉnh trạng thái với bạn diễn, sau đó làm quen phong cách biểu diễn và phương thức hợp tác kế tiếp.

Do đó, Truyền Võ và Tiên Nhi đã lựa chọn luyện tập phân cảnh thô lộ trong rừng cây nhỏ.

Đạo diễn tổ B, Mạnh Tiêu Thanh ngồi trước màn hình theo dõi và nhìn Chu Truyền Võ do Hứa Trăn thủ vai đang cưỡi ngựa từ trong rừng cây đi ra, trở mình xuống ngựa, một cánh tay nhẹ nhàng bế vòng eo mảnh khảnh của Tiên Nhi, vô cùng sạch sẽ lưu loát đem cô bế lên lưng ngựa, khiến ông nhìn không được mà âm thầm khen một tiếng hảo.

Không hổ danh là một diễn viên biểu diễn võ thuật trên sân khấu Xuân Vãn.

Thân thủ xinh đẹp thật sự danh bất hư truyền!

Một màn này chính là do tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt tự tay họa ra.

Mạnh Tiêu Thanh vốn suy nghĩ rất kỹ về cách lên khung hình cho các cảnh quay, cách tìm góc và thậm chí cân nhắc xem nên sử dụng thể thân hay sử dụng đạo cụ, điều này đã phải phí một phen tâm tư.

Kết quả, sáng nay lúc ông ta đem phương án nói cho Hứa Trăn thì người ta trực tiếp tỏ vẻ: Không cần phiền toái như vậy, tôi sẽ tự mình diễn.

Trực tiếp thực hiện phân đoạn này, đạo diễn thích quay thế nào thì quay.

Mà lá gan của Tô Nghiên cũng rất lớn, lập tức tỏ vẻ chính mình cũng không thành vấn đề, không cần thể thân, trực tiếp tự mình lên sân, chính mặt, bóng dáng cứ tùy tiện quay.

Kết quả, Mạnh Tiêu Thanh dứt khoát quay một cảnh dài hơn 20 giây, tái hiện chân thực động tác có độ khó cao, cả người đều vô cùng vui vẻ.

——Diễn viên có xuất thân võ thuật thật sự rất tốt!

Trong các bộ phim khác, lúc vượt nóc băng tường, lên trời xuống biển hay cảnh cưỡi ngựa phi nước đại, ngay cả bản thân ông còn cảm thấy rất khó, thế nhưng đối với Hứa Trăn thì đó chỉ là trò em bé.

Quả nhiên, để Hứa Trăn nhận vai Truyền Võ cũng không phải không có chỗ tốt.

Kế tiếp, còn có rất nhiều cảnh võ thuật của Truyền Võ, chính điều này lại giúp cho ông giảm bớt áp lực.

Mạnh Tiêu Thanh đang thưởng thức cảnh tượng vừa rồi thì đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt từ phía sau.

Lão Mạnh buổi sáng còn chưa kịp ăn cơm, cho nên liền lập tức bị mùi thơm gợi lên cơn đói bụng.

Lúc ông ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ có dáng người hơi béo, trong tay người ra còn xách theo mấy túi giấy dầu, chậm chậm đi về phía mình.

——Ai đây? Lương Mẫn Anh?

“Ái chà, Anh Tử,” Lão Mạnh kinh ngạc nhìn Lương Mẫn Anh, nói: “Sao cô lại chạy đến đây?”

Lương Mẫn Anh cười hắc hắc, đáp: “Sáng nay tôi không có cảnh quay, cho nên đến đây xem con trai mình đóng phim.”

Mạnh Tiêu Thanh biểu tình phức tạp mà nhìn về phía cô: “Cô có ba đứa con trai đấy, hôm nay đứa nào cũng có cảnh quay.”

Lương Mẫn Anh chớp chớp mắt, không để ý tới nghi ngờ của ông ta, mà cúi đầu lấy ra một miếng khoai lang nướng vàng ươm từ trong túi giấy dầu, ra, nói: “Khoai lang mới nướng buổi sáng còn nóng hổi, ông muốn ăn hay không?”

“Ừc ực.....”

Mạnh Tiêu Thanh xấu hổ mà nuốt một ngụm nước miếng, nhận lấy khoai lang, cũng không tiếp tục phun tào việc Lương Mẫn Anh phân biệt đối xử với mấy đứa con của mình.

Ông ta đã sớm nghe người khác trong đoàn phim nói qua, Lương Mẫn Anh đặc biệt thích Hứa Trăn.

Trước đó, lúc bọn họ quay cảnh trong rừng già, cô vẫn luôn dốc hết sức tận tình chỉ đạo cho Hứa Trăn, cảm giác như hai người thật sự mới là mẹ con ruột thịt.

Hiện giờ vừa thấy, quả nhiên như thế.

—— rõ ràng cô còn có hai đứa con trai khác đều đang có cảnh quay, nhưng tại sao lại cố tình mò tới nơi này?

Truyền Văn và Truyền Kiệt nếu biết mẹ mình bắt công như vậy, sợ là sẽ khóc ngất!

.....

Hơn mười phút, sau khi quay xong cảnh quay này, Lương Mẫn Anh vội chạy đến chỗ Hứa Trăn và những người khác để giúp họ suôn sẻ diễn xuất những cảnh phía sau.

Hôm nay là ngày đầu tiên chính thức khởi động máy, một số lãnh đạo đã đến thị sát, còn có các phóng viên đến chụp ảnh ở bên ngoài.

Cho nên nhất định phải đề nghị từ nhà mình hảo hảo lộ mặt.

Về phần tại sao cô lại đặc biệt thích Truyền Võ...

Mẹ ruột của ta có đôi khi còn tranh một chén nước với con mình, huống chi là mẹ con trên màn ảnh?

Lương Mẫn Anh thiên vị đến vô cùng yên tâm thoải mái.

Con trai của mình vừa ngoan, diễn cũng tốt, tâm địa thiện lương, thân thể lại đáng thương.

Cô thông qua bắt chuyện cũng biết được, Hứa Trăn hóa ra từ nhỏ lớn lên ở chùa miếu, không cha không mẹ, khiến Lương Mẫn Anh với tư cách là mẹ đã đau lòng đến không chịu được, thậm chí còn muốn nhận hẳn làm con nuôi của mình.

Chẳng qua, thời gian hai người quen biết cũng không lâu, cho nên tạm thời không dám nhắc đến chuyện này

“Ánh mắt vừa rời của Truyền Võ quá thâm tình, cảm xúc lại thô một chút, lại khờ một chút, đúng đúng, chính là như vậy.....”

Trong phim trường, Lương Mẫn Anh cầm kịch bản, nhiều lần hoa hoa nói: “Phải nhớ kỹ ánh mắt vừa rồi.”

“Đoạn này cũng không cần xử lý quá tinh tế, dù sao Truyền Võ cũng không phải là người tinh tế gì.”

Nói tới đây, cô quay đầu nhìn về phía Tô Nghiên, chỉ đạo tiếp: “Tiên Nhi nhất định phải phức tạp một chút, hai người là “tỷ đệ”, mối quan hệ của Tiên Nhi và Truyền Võ được phản ánh thông qua quá trình trưởng thành về mặt tinh thần của cả hai.”

“Cô có thể mang theo một chút cảm giác bất đắc dĩ, như thể đang dỗ dành một đứa trẻ...”

Lương Mẫn Anh giúp hai người phân tích cốt truyện, mà cả hai đều thập phần chuyên chú lắng nghe.

Thị hậu đang cầm tay giúp bọn họ diễn kịch!

Đây chính là một cơ hội vô cùng hiếm có?

Chương 367: Lãnh Đạo Thăm Ban

Trong khi Lương Mẫn Anh bận phụ đạo cho con trai, thì đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh vội vàng điều hành công tác cho các tổ nhân viên. Lúc này, ở phía ngoài phim trường, một nhóm người đang đứng trên sườn núi, hướng mắt nhìn về phía trường quay xa xa.

Đạo diễn Phùng Nguyên của đoàn phim cách vách, quay đầu nhìn thoáng qua đám người này, vẻ mặt vô cùng bất lực: “Mấy người đều không có việc gì làm đúng không?”

“Một đám chạy tới xem người ta đóng phim, xem đến nghiện rồi?”

Bên cạnh có mấy người ngượng ngùng cười, không có lên tiếng.

——Này còn không phải do nghe có Tô Nghiên ở bên đó sao?

Người ta là nữ thần đó, không quản kịch niên đại hay hiện đại, thì cô ấy vẫn rất lộng lẫy!

Đám người này cách hiện trường hơi xa, tuy là trên cao nhìn xuống nhưng vẫn không thấy rõ hiện trường.

Trong đó một người nhin không được nói: “Phùng đạo, không phải ngài có quen biết với đạo diễn của bọn họ sao?”

“Tôi thấy bên đó cũng không ghi hình, vậy có thể tới gần nhìn một chút được không?”

Phùng Nguyên nhin không được mắt tròn trắng, nói: “Ngay cả tôi cũng phải nhìn lên, còn cậu đây là muốn quang minh chính đại chính mà nhìn lên sao?”

Nói xong, ông ta duỗi tay chỉ chỉ dưới chân núi, nói: “Thấy bên kia không, lãnh đạo của người ra đã lại đây thị sát công tác, hiện tại cậu qua đó sẽ gây ảnh hưởng không tốt.”

Đám người vừa nghe được lời này thì cũng không muốn đi qua giao tiếp với giới quan viên, cho nên chỉ đành từ bỏ suy nghĩ muốn lại gần quan sát.

Một trong những nhà sản xuất trẻ nhón chân nhìn qua bên đó để ngắm Tô Nghiên, nhưng lại bị một nữ nhân to béo chặn mất tầm nhìn.

Cậu ta lập tức nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Người phụ nữ mập mập bên cạnh Tô Nghiên là ai vậy? Cũng là lãnh đạo sao?”

“Không biết diễn còn ở đó khoa tay múa chân, thật phiền!”

Phùng Nguyên chờ dẫn quay đầu, liếc mắt về phía nhà sản xuất trẻ kia, nói: “Đó không phải là lãnh đạo, đó là Lương Mẫn Anh.”

Người này là nhà sản xuất tới từ Hương Giang, cậu ta thật sự không biết đến cái tên Lương Mẫn Anh này, do đó cũng nhin không được mà hỏi thăm: “Phùng đạo, Lương Mẫn Anh là ai?”

Phùng Nguyên: “.....”

Quên đi, đáng lẽ ta không nên nói chuyện với tiểu tử này.

.....

Trong phim trường, Hứa Trăn và Tô Nghiên cũng thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người.

Tuy nhiên, cả hai từ lâu đã quen với việc quay phim giữa đám đông và không quan tâm đến điều đó.

Sau khi quay cảnh thứ hai, cả hai nhanh chóng tiến vào trạng thái nhập vai.

Trước ống kính, Chu Truyền Võ ngẩng đầu lên, nhìn Tiên Nhi trước mặt, trong mắt không có bao nhiêu tình cảm nhưng lại nóng như lửa đốt:

“Hắn sẽ không cưới tử, nhưng tôi sẽ.”

“Ông trời cũng đã an bài, tử sẽ phải gả cho tôi.”

Ở hiện trường quay phim có rất nhiều người vây xem.

Tổ lãnh đạo đầu tiên đi thị sát một vòng bên tổ A, sau đó lại đến tổ B. Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt của “Đi Quan Đông” cũng đi theo bồi tiếp suốt hành trình.

Đối với bộ phim truyền hình chính kịch, thì sự ủng hộ của chính phủ là trợ lực quan trọng nhất.

Nếu các cơ quan ban ngành có liên quan phê duyệt bộ kịch, cảm thấy ý nghĩa giáo dục tốt và chất lượng đạt yêu cầu thì trực tiếp tập hợp các phương tiện truyền thông chính thức để công khai, kèm theo các tài liệu đồ, yêu cầu các cấp cơ quan chính phủ, doanh nghiệp và cơ sở để tổ chức xem. Việc này sẽ trở thành động lực kéo rating lên đến mức tuyệt đối.

Nếu càng tiến thêm một bước, yêu cầu các trường tiểu học và trung học tổ chức các buổi xem...

Khụ, vậy hiệu quả có thể đến mức phát rồ.

Nhưng tất nhiên, Trương Tân Kiệt không có nhiều tham vọng như vậy.

Chỉ cần có thể nhận được đánh giá tích cực, nhân tiện có được chút ít tuyên truyền từ phía chính phủ, như vậy ông đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Đầu tiên hãy đặt ra một mục tiêu nhỏ: Tranh thủ thời gian kỳ nghỉ đông năm sau lên sóng, cho thêm một bài văn liên quan đến Đi Quan Đông vào Nhật Ký Kỳ Nghỉ Đông

“Ha ha, tôi biết nam diễn viên này!”

Một nữ nhân tầm 50 tuổi trong đoàn lãnh đạo đứng ở bên cạnh phim trường, chỉ chỉ Hứa Trăn đang đứng trước căn nhà gỗ

nhỏ, nói: “Đó có phải là đứa nhỏ biểu diễn tiết mục “Giang Sơn Như Họa” trong Xuân Vãn đúng không?”

“Hắn diễn nhân vật gì? Cũng là con trai của Lý Vĩnh Bân lão sư?”

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt gật gật đầu, giới thiệu nói: “Đúng vậy, hắn là Hứa Trăn, đảm nhận vai con trai thứ hai, Chu Truyền Võ của Lý lão sư.”

Nữ lãnh đạo khẽ cười nói: “n, không hổ là hài tử của Lý lão sư, hậu sinh anh tuấn nổi tiếng từ làng trên xóm dưới.”

“Ha ha ha ha ha.....” Nghe được lời này, người chung quanh nhin không được cười vang một trận.

Lúc này, một nhân viên mang vài chiếc ghế xếp đến cho đoàn thị sát, mọi người vì thế liền ngồi xuống, hảo hảo xem hiện trường quay phim.

“Sang đến tổ B, cảm giác giống như một bộ phim truyền hình khác vậy,” Lãnh đạo bắt chéo chân và quay đầu về phía Trương Tân Kiệt, “Tuần nam mỹ nhân, không giống như là kịch niên đại, mà giống như là phim thần tượng.”

“Ban đầu, tại sao Trương đạo lại chọn hai diễn viên như vậy? Đây là để cải thiện sự đón nhận của giới trẻ hay để giành được đầu tư tiếp theo?”

“Liệu nó có ảnh hưởng đến chất lượng của bộ phim không?”

Nghe được lãnh đạo nghi ngờ, Trương Tân Kiệt trong lòng hơi hơi căng thẳng, nhưng hoàn toàn không có ý tứ thoái thác trách nhiệm, ông thành khẩn nói: “Tôi đã suy xét rất kỹ từ phẩm chất mới quyết định chọn hai người bọn họ.”

“Ngài đừng thấy bọn trẻ lớn lên xinh xắn mà xem thường, vì kỹ năng diễn xuất của cả hai vô cùng tốt, đây là những người tốt nhất trong số mấy chục diễn viên đến thử vai.”

Trương Tân Kiệt khẳng định: “Ngài cứ xem trước, nhất định sẽ không làm ngài thất vọng.”

“Ồ?” Nghe được Trương Tân Kiệt nói ngôn chi chuẩn xác như vậy, lãnh đạo hơi hơi nhướng mày, quay đầu nhìn về phía phim trường, đồng thời tăng thêm mấy phần hứng thú, mong chờ đối với biểu hiện của hai diễn viên trẻ.

Chương 368: Kinh Nghiệm Tâm Đắc

“Cắt!”

Đạo diễn tổ B, Mạnh Tiêu Thanh nhô đầu ra khỏi máy theo dõi và kêu lên: “Vừa rồi Tiên Nhi bỏ sót thoại rồi!”

“Nhanh chóng lấy kịch bản ra xem lại, chúng ta quay một lần nữa!”

Tạm dừng quay phim, Tô Nghiên lui ra khỏi trạng thái nhân vật, dùng tay mình quạt quạt, sau đó quay đầu nói với Hứa Trăn: “Mau mau mau, vừa rồi tôi quên câu nào vậy? nhắc cho tôi đi!”

Hứa Trăn ngũ tốc bay nhanh nói: “Chị không phải quên mà là đoạt.”

“Sau khi tôi nói “Tại sao không thể gả cho tôi”, thì chị đừng lên tiếng, mặt sau vẫn là thoại của tôi...”

“.....”

Trải qua hai ngày diễn với nhau, Tô Nghiên đã hoàn toàn đem Hứa Trăn trở thành “Máy nhắc nhở hình người”.

Quên từ, đọc sai thoại, cứ trực tiếp hỏi đối phương, căn bản lười mở kịch bản ra xem lại.

Hơn một phút sau, tổ quay phim của bọn họ bắt đầu quay lại một lần nữa.

Hai người vẫn còn đang vội vàng vừa rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, tiến vào trạng thái nhân vật.

“n?”

Giờ khắc này, bên sân, người dẫn đầu nhóm lãnh đạo không khỏi nhẹ thở dài một tiếng.

Vào thời điểm bắt đầu quay phim, bà thấy rõ phong thái và biểu cảm của Hứa Trăn đã có những thay đổi tinh tế.

Một giây trước, hắn vẫn là một thanh niên tuấn tú, dáng người cao thẳng, lông mày thưa và đôi mắt đẹp.

Mặc dù trên đỉnh đầu là kiểu tóc đầu đinh ba phân, trên người mặc một chiếc áo khoác ngắn bằng vải gai màu nâu nhạt,

nhưng trông hắn vẫn giống như một vị công tử gặp nạn, toàn thân không có chút hơi thở quê cha đất tổ nào.

Nhưng mà ngay sau đó, khi tiếp tục quay phim, người dẫn đầu nhóm lãnh đạo đã chứng kiến quá trình Hứa Trăn thay đổi:

Chỉ trong vài giây, khí chất đậm nhiên xuất trần trên người hắn nhanh chóng phai nhạt, cả người giống như một bức tranh sơn thủy họa, nét vẽ thoải mái, bút lông đậm và mực nhạt, sắc màu dần dần tươi sáng, đường cong dần dần rõ ràng.

Đặc biệt là cặp mắt kia.

Ánh mắt mờ mờ vừa rồi còn bình đạm như nước thì lúc này giống như được ai đó đốt sang lên, cảm giác thuần khiết, ngay thẳng, một dây gân gân như từ trong sương cốt chàn ra, nháy mắt tràn ngập toàn thân.

—— đây là thay đổi người sao?

Những diễn viên trẻ tuổi hiện tại đã diễn xuất tốt như vậy? !

Đó là suy nghĩ thực sự của nhóm lãnh đạo vào lúc này.

Mà cùng lúc đó, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt khi nhìn thấy màn này thì cũng nhin không được một trận kinh diễm.

Lợi hại a!

Khi Hứa Trăn tới thử vai cho nhân vật Chu TruyềnVõ, hắn còn xa khả năng nắm bắt đặc điểm của nhân vật như hiện tại.

Nếu là có, thì làm sao Trương đạo phải chờ đến lần thử vai thứ vai mới bằng lòng giao vai diễn cho hắn?

Bây giờ chỉ mới nửa năm trôi qua, nhưng Hứa Trăn đã trải qua những gì và tại sao hắn lại tiến bộ vượt bậc như vậy?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một nhân vật khác xa với khí chất và hình tượng của bản thân Hứa Trăn, đã có thể được hắn khắc họa đến mức này, đây mới chính là tư thế của một diễn viên giỏi!

.....

Trên thực tế, Hứa Trăn, người ở trên phim trường, không biết rằng những người xung quanh sẽ có ý kiến đánh giá cao về mình như vậy.

Xuất đạo đến nay đã được 2 năm rưỡi, đến thời điểm này hấn đã từ một tân binh đơn thuần không hiểu biết gì, đi đến một bước hiện tại, cơ hồ có thể nói là mỗi thời mỗi khắc đều ngộ được những kiến thức mới, mỗi thời mỗi khắc hấn đều đang vượt qua chính con người cũ của chính mình.

Đặc biệt là trong khoảng sáu tháng trở lại đây, hấn đã “Không làm việc đoàn hoang” mà trở thành đại thúc tuổi trung niên trong “Lão Nam Hải”, quốc vương trong “Hamlet”, nam tặc trong “Thiên Hạ Vô Tặc”, lão đại trong “Đầu Danh Trạng” ... và hàng loạt các nhân vật thượng vàng hạ cám khác.

Hứa Trăn thật sự có rất nhiều kinh nghiệm tâm đắc diễn các nhân vật không giống mình.

Hơn nữa, lão sư Lương Mẫn Anh đã cẩn thận hướng dẫn cho hấn, mà hấn đối với nhân vật “Truyền Võ” này cũng đã thấu hiểu đến tường tận.

Chỉ cần nắm được nội hạch của nhân vật này, thì kỳ thật không khó để nhập vai Truyền Võ.

“.... Tại sao lại không thể giả cho tôi?”

Rất nhanh, bọn họ lại đi tới cảnh quay bị mắc kẹt vừa rồi.

Tô Nghiên đóng vai Tiên Nhi ngẩng đầu lên,, con người nhẹ nhàng run run, chợt lại rũ xuống, sau một lúc lâu không nói một lời.

“Tỷ, chuyện chị muốn nói, “Chu Truyền Võ nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này, liền vội vã đi tới trước mặt cô, thần sắc nôn nóng với, “Chính là vì chị đã dính hôn với ca của tôi sao?”

“Tỷ, tôi không để bụng!”

Nghe hấn nói như vậy, đôi mắt của Tiên Nhi bị bịt kín một tầng hơi nước, cô khẽ thở dài: “Cậu không hiểu.... Chuyện của tỷ, cậu vốn không biết gì hết.”

“Cả đời này của tỷ sẽ không bao giờ tái giá nữa?”

“Vì sao?” Truyền võ kinh ngạc, nói, “Tỷ, có chuyện gì thì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp tỷ!”

“Cậu giúp không được...”

Tiên Nhi xoay người xong chỗ khác, đưa lưng về phía Truyền Võ, giống như là đang hạ quyết tâm rất lớn, rồi cuối cùng nói: “Được rồi, nếu cậu một hai bất tử nói, vậy tử nói cho cậu biết.”

“Dọc đường đi tới Quan Đông này, tử đã trải qua rất nhiều việc. Từng gả chồng, từng vào gánh hát, còn.....”

Nói tới đây, âm thanh của cô khẽ phát run, cách hồi lâu mới dùng giọng run rẩy để nói: “...Còn bị ác bá cưỡng hiếp.”

Giọng nói của Tiên Nhi mang theo âm thanh nghẹn ngào: “Từ ngày hôm đó trở về sau, tử vẫn luôn ghét bỏ chính mình.”

“Tỷ đã không còn sạch sẽ, sao có thể còn mặt mũi mà gả chồng...”

Nghe những lời này, Truyền Võ đầu tiên là sửng sốt, sau đó bỗng dung nảy lên một cổ nòng đậm thương tiếc từ tận đáy lòng.

Hắn một lần nữa vòng đến trước mặt Tiên Nhi, cúi nửa người xuống, đau lòng đến hộc mắt phiếm hồng: “Tỷ, tử không được tự nói bản thân mình như vậy!”

“Đây không phải do tử làm sai, trời đã không chê, tôi càng không chê!”

Tiên Nhi buồn bã nói: “Mặc dù là cậu không chê, như cha mẹ cậu có thể đồng ý sao?”

“Nếu việc này truyền ra để cho người ngoài biết, vậy tử làm sao có thể làm người, gia đình của cậu sao có thể ngược mặt lên nhìn người khác? Tỷ...”

Cô còn chưa nói xong, thì đã cảm thấy cơ thể mình nhẹ lên, Truyền Võ một tay ôm cô vào trong ngực, gắt gao mà ôm rồi kêu lên: “Tỷ, tử đừng nói nữa!”

“Về sau tử đi theo tôi, tôi nhất định không để cho tử chịu nửa điểm ủy khuất, tôi sẽ thương tử!”

Tiên Nhi bị hắn ôm trong lòng ngực, đôi mắt hơi hơi trợn to, rõ ràng có chút kinh hoàng thất thố.

Tuy nhiên, cô không vùng vẫy, mà chỉ yếu ớt dựa vào ngực người kia, hai dòng nước mắt trong veo lăn dài trên má.

Chương 369: Động Tâm

Nhìn thấy một màn này, nhóm lãnh đạo ngồi ở ngoài sân chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên run lên, giống như nhịn không được mà muốn khóc theo cùng diễn viên.

A... tình yêu của đôi bạn trẻ này thật trong sáng và thật chói lóa!

Khiến người ta vô cùng hâm mộ!

Nhìn thấy cảnh quay trong sân đã hạ màn, nữ lãnh đạo vội lau khóe mắt, dùng vẻ tươi cười để che đi vẻ cảm động trên mặt, rồi mới quay đầu nói với Trương Tân Kiệt: “Đúng là khó hiểu, mới vừa rồi tôi còn cảm thấy nhân vật Chu Truyền Võ này không nên để một diễn viên thân tượng như Hứa Trăn đến diễn.”

“Nhưng thật sự không nghĩ tới...”

Lãnh đạo cười nói: “Lời thoại âu yếm như vậy lại xuất phát từ trong miệng của một thiếu niên sạch sẽ, quả là động lòng người!”

“Nếu đổi lại một tiểu tử mặt xám tro thì chỉ có thể thấy tiên nữ gặp nạn, con cóc nhặt thịt thiên nga, càng làm cho người xem cảm thấy Tiên Nhi vô cùng đáng thương.”

“Căn bản không có loại đả động nhân tâm này.”

Lãnh đạo giơ ngón tay cái lên, tán dương Trương Tân Kiệt: “Quả nhiên vẫn là Trương đạo thật tinh mắt!”

Trương Tân Kiệt sửng sốt một hồi, sau đó khiêm tốn mà cười cười, xua tay nói: “Quá khen, quá khen, chủ yếu vẫn là các diễn viên diễn tốt...”

Nói nói, ông ta lại hơi có chút điềm chột dạ.

Quên đi, lúc trước ta chọn Hứa Trăn cũng không phải vì nguyên nhân này...

Nhưng, bạch nhật khích lệ ai không cần đâu?

Giữa sân, Truyền Võ đang thổ lộ tâm ý của mình với Tiên Nhi, lại đem cô ôm vào trong ngực, theo lý thuyết cảnh quay này phải kết thúc tại đây.

Nhưng mà thời gian từ từ trôi qua, đạo diễn lại chậm chạp không có kêu đình.

Hai người đợi trong chốc lát, khóc cũng khóc đủ rồi, ôm cũng ôm xong rồi, chỉ phải buông tay ra, xấu hổ mà nhìn đạo diễn bên sân.

Thẳng đến lúc đó, Mạnh Tiêu Thanh mới giống như từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng ném nửa khối khoai lang trên tay xuống, đứng dậy kêu lên: “Cắt!”

“Cắt cắt! Cảnh này rất tốt! vô cùng tốt!”

“Ha ha ha.....” Chung quanh vang lên một trận tiếng cười thấp thấp.

Mạnh Tiêu Thanh đỏ mặt, vội vàng cầm bảng tiến độ quay chụp lên, giả bộ xem xem.

Mẹ nó, vậy mà xem đến mê mẩn!

Bởi vì cảnh này là một đoạn quay tĩnh đơn giản, không cần đạo diễn điều hành màn ảnh, do đó, ông ra dù bận nhưng vẫn ung dung mà ngồi trước máy theo dõi, chuyên chú nhìn các diễn viên biểu diễn.

Vừa lơ đãng, Mạnh đạo đã trực tiếp bị các diễn viên lây nhiễm cảm xúc, vậy mà tiến vào trạng thái truy kích. (nôm na là hóng các tình tiết tiếp theo của phim, chạy theo cảm xúc của các nhân vật)

Thậm chí còn muốn xem tiếp phần tiếp theo.

Xấu hổ quá đi mất!

Mạnh Tiêu Thanh đã có mười mấy năm làm thợ quay phim, hơn năm sáu năm làm đạo diễn, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ông ta rơi vào loại tình huống này.

Ông ta tự trách đồng thời cũng nhin không được có chút cảm khái.

Hai diễn viên trẻ tuổi này diễn quá tốt!

Không phải là kỹ năng diễn xuất bộc phát, kỹ xảo lại nhiều thành thạo, mà là thực chân thành tha thiết, thực thuần túy, thể hiện tình yêu của một đôi trẻ tuổi phải nên có bộ dáng như thế nào.

Nó có thể làm cho khán giả tập trung vào tình tiết của bộ phim chứ không phải tập trung lực chú ý lên thân các diễn viên, đây mới chân chính là diễn xuất tốt!

Trước khi thực hiện cảnh quay này, Mạnh Tiêu Thanh đã lo lắng rằng thực lực của các diễn viên không xứng với địa vị của họ, điều này sẽ khiến khán giả phản cảm.

Kết quả, bây giờ nhìn vào, rõ ràng thân phận của bọn họ không xứng với thực lực của mình mới đúng.

Mỹ nam cô trang, nữ thần gọi cảm——này nghe giống như khen, nhưng thực tế là một hiểu lầm cực lớn của ngoại giới đối với hai bạn trẻ.

Nhân gia tuy rằng có thể dựa mặt ăn cơm, nhưng thực lực mới là nền tảng phát triển của bọn họ.

Lúc này, Mạnh Tiêu Thanh thậm chí còn có linh cảm mờ nhạt rằng sau bộ phim truyền hình “Đi Quan Đông” này, có thể là lần cuối cùng hai người đóng vai phụ.

Chờ đến khi bộ phim ra mắt, nghiệp giới nhất định sẽ có người tuệ nhãn thức châu, dùng kịch bản tốt nhất, nhân vật tốt nhất đi phúng bọn họ.

Hai người này còn cả một chặng đường dài phía trước!

“Đạo diễn, cảnh quay này đã xong, vậy chúng ta chuyển sang cảnh tiếp theo nhé?” Người quay phim ở bên cạnh lên tiếng dò hỏi.

Mạnh Tiêu Thanh gật gật đầu, chết lặng nói: “n ần, kiểm tra thiết bị của từng người đi, 5 phút sau chúng ta bắt đầu quay cảnh mới.”

Sau một vài lời giải thích ngắn gọn, các diễn viên và nhân viên bắt đầu chuẩn bị cho công việc của họ.

Nhìn mọi người bận rộn như thế, Mạnh Tiêu Thanh không khỏi ngẫm lại bản thân.

Nói tới đây, với tư cách là đạo diễn của đoàn phim này, nhưng ta đã làm được gì vào sáng nay?

Cảnh quay đầu tiên là đoạn kéo người lên ngựa, Hứa Trăn trực tiếp ra trận, dùng diễn xuất tự mình thực hiện động tác, mà

thân làm đạo diễn như ông cũng chỉ sắp xếp một người quay phim đuổi theo.

Trận thứ hai, thổ lộ trong rừng cây, Lương Mẫn Anh chủ động lên chỉ đạo cho các diễn viên, còn ông thì ngồi đây ăn khoai lang nướng...

Hình như làm đạo diễn của tổ B này, bản thân mình có vẻ quá tiện nghi đúng không? ?

Mạnh Tiêu Thanh bỗng nhiên có cảm giác, tuy rằng tiền lương không cao, nhưng lúc cầm vào lại cảm thấy có chút chột dạ....

Chương 370: Tổ B Đạo Này Rất Đông Đúc! !

Bên sân, nhóm lãnh đạo xem được một màn biểu diễn hay, cảm thấy mỹ mãn mà đứng dậy, trực tiếp xoay người rời đi, không có quấy rầy các diễn viên đóng phim.

“Diễn xuất của hai diễn viên rất đỉnh. Xem xong toàn cảnh cũng không có cảm giác như đang “Xem diễn”, mà giống như đang thưởng thức một mảnh đời vậy.”

Trên đường trở về, nhóm lãnh đạo còn không ngừng khen ngợi cảnh quay vừa rời với Trương Tân Kiệt: “Tôi đặc thích nhưng màn biểu diễn giản dị tự nhiên như vậy.”

“Cảnh quay hôm nay thật sự đã hoàn toàn xoay chuyển thành kiến của tôi về các diễn viên trẻ đương thời.

Lãnh đạo cảm khái nói: “Giang sơn đã có người tài ra tay, mà giới nghệ sĩ Hoa Hạ chúng ta cũng đã có một lực lượng tân sinh có năng lực!”

“Hứa Trăn, Tô Nghiên đúng không? Lần này ta sẽ nhớ kỹ.”

“Trong tương lai, các loại quảng cáo dịch vụ công cộng và phim tuyên truyền, cả hai người này đều có thể được cân nhắc.”

“Vừa lợi dụng nhân khí của thần tượng thanh xuân, lại vừa không hạ thấp chất lượng sản phẩm, vậy tại sao không thể dùng, đúng không?”

Nói xong, nhóm lãnh đạo bước lên xe thương vụ, phát tay cười nói với Trương Tân Kiệt: “Không quấy rầy các vị quay phim nữa, Trương đạo, ta rất xem trọng bộ “Đi Quan Đông” này của ông đấy.”

“Câu chuyện tốt, diễn viên tốt, nhất định phải tạo ra một tác phẩm sang trọng vừa tao nhã, vừa bình dân, vừa nghệ thuật đồng thời cũng có tính phổ biến rộng rãi.”

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt nghe được mấy lời khích lệ liên tiếp, trong lòng giống như là được rót mật rượ, ngọt ngào, choáng váng, sáng khoái đến không được.

Thêm đùi gà, cần thiết phát thêm đùi gà cho hai đứa nhỏ!

Biểu hiện này đúng là nâng cấp mặt mũi cho “yêm” !

Vị lãnh đạo vừa rồi là một nhân vật quyền lực trong hệ thống giáo dục, “yêm” phảng phất đã thấy, một đám tiểu bằng hữu ngồi ở trước sô pha, tập sách để trên đùi, chờ xem “Đi Quan Đông” ...

A! Hình ảnh đẹp đến cỡ nào!

Chắc, tại sao ta lại tự xưng “Yêm” ?? (俺 : Tôi, ta, đại từ xưng hô của Sơn Đông, Hà Bắc, Hà Nam, Thiểm Tây)

Cảnh quay này, Hứa Trăn cũng không muốn tỏ vẻ bản thân mình như thế nào, nhưng Tô Nghiên lại ra sức thể hiện năng lực của mình.

Đây là một cô nương quật cường, ngày thường cô phiền nhất chính là người khác nói mình được đề cử giải Kim Phượng chính là dựa vào dáng người tốt, gợi cảm, ăn mặc thiếu vải.

Đối mặt với đủ loại bình luận ám chỉ trên mạng, Tô Nghiên chỉ cảm thấy ghê tởm.

Lão nương là diễn viên có xuất thân chính quy, thành thành thật thật diễn kịch, thế nhưng trong miệng mấy người, ta như thế nào lại biến thành dâm phụ?

Nếu các người đã nói như vậy, ta đây đơn giản mặc xong quần áo, thật nút đến gắt gao, nhìn xem lần này ta có thể diễn thành cái dạng gì!

Nếu nhân vật Tiên Nhi được yêu thích, vậy có thể chứng minh ta không phải dựa dáng người ăn cơm, thực lực cũng đủ vượt qua thử thách!

Nghĩ như vậy, cô quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn ở bên cạnh, rất hài lòng đối với cộng sự của mình, cười nói: “Không nghĩ tới nha Tiểu Hứa, cậu ở trong phim và ngoài đời thật sự là hai con người hoàn toàn khác nhau!”

“Sao có thể làm được như vậy, cậu mau truyền ít kinh nghiệm cho tỳ đi?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, có chút ngượng ngùng mà cười, nói: “Nói ra thật xấu hổ.....”

“Chỗ dừng chân ở bên kia khá chật hẹp, mà tôi gần đây thì ở một phòng với Tề Khôi.”

“Nhàn đến mức không việc gì mà đi học biểu tình, lời nói cùng cử chỉ của hắn.”

“Lúc trước tổ đạo diễn đã nói Tề Khôi rất thích hợp cho vai Truyền Võ, cho nên tôi liền nghĩ bắt chước hắn, nhìn xem có thể gần sát nhân vật hơn hay không, quả nhiên là có hiệu quả?”

Tô Nghiên: ?? ?

Tại sao ta lại có cảm giác giống như đã nghe qua một cốt truyện y như vậy:

Hai người sống dưới một mái hiên, trong đó một người mỗi ngày bắt chước lời nói cử chỉ của người kia, sau đó, chờ hắn hoàn toàn bắt chước đến giống nhau như đúc, liền.....

.....

“Hắt xì!”

Cách đó vài km, Tề Khôi, người đang quay phim ở tổ A, bỗng nhiên hắt hơi một cách khó hiểu.

Y nhìn mặt trời to trên đỉnh đầu, có chút nghi hoặc.

Một ngày nắng nóng như vậy, tại sao lại hắt hơi? ? Không lẽ thời này mình quay phim quá vất vả cho nên bị cảm?

Tề Khôi không nghĩ nhiều, chỉ dùng khăn giấy xoa xoa nước mũi, sau đó tiếp tục hăng hái vào việc quay phim với tổ nhóm.

Tâm tình của y gần đây rất tốt.

Hai ngày này, đã có lục đục vài nhân viên công tác qua nói với y, họ cảm thấy thời gian gần đây, Hứa Trăn có chút giống với mình.

—— hắc, đây là khen ta lớn lên soái khí đúng không?

Tuy rằng không muốn thừa nhận..... Nhưng nói một cách khách quan, lão Hứa người này, đã có thể được đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiêu” lựa cho cho nhân vật Hoa Vô Khuyết, lại có thể được đoàn phim “Tam Quốc” dùng cho vai Chu Du!

Chỉ bấy nhiêu đã đủ đại biểu cho thẩm mỹ của một bộ phận người.

Nếu mình “giống” với hắn, vậy sao có thể nói là tệ được?

Tề Khôi nghĩ vậy liền nhin không được nhếch miệng cười cười.

Rốt cuộc đã có người bắt đầu hiểu được điểm soái khí của ta!

Giá trị nhan sắc của ca quả nhiên không có vấn đề gì!

Trận phối hợp diễn đầu tiên của Hứa Trăn và Tô Nghiê đã được đoàn phim “Đi Quan Đông” nhất trí khen ngợi.

Đặc biệt là Hứa Trăn, biểu cảm chuyển đổi tính cách của hắn được hai đạo diễn Trương Tân Kiệt và Mạnh Tiêu Thanh đồng thời khen ngợi, điều này khiến các diễn viên gạo cội trong đoàn phim có chút tò mò, người thanh niên này rốt cuộc có thực lực đến mức nào. Cũng chính vì lý do này mà gần đây “khán giả” đến xem tổ B quay phim càng ngày càng đông đúc.

Tô Nghiê là người yêu thích “Thể hiện”, cho nên các người đến càng đông ta lại càng cao hứng, mỗi ngày đều diễn đến phần chân tình thần, trạng thái luôn luôn giữ ở mức tốt.

Về phần Hứa Trăn, hắn vốn dĩ đã chuẩn bị tổ mọi thứ, trong lòng nắm chắc, cho nên cũng không sợ người khác vây xem.

Để diễn nhân vật Chu Truyền Võ này, quả thật Hứa Trăn đã tốn rất nhiều tâm tư đi nghiên cứu.

Biên kịch Tôn Mãn Đường gần đây vẫn ở chung một tổ, cho nên Hứa Trăn trước sau có đi tìm ông ta mấy lần, thu hoạch được rất nhiều kiến thức và lý giải mới của chính tác giả đối với nhân vật trong nguyên tác.

Chương 371: Diễn Viên Thần Tượng

Trên cơ sở, Hứa Trăn tham khảo nhân vật “Truyền Võ” này dựa trên nguyên hình: “Chuyện Cũ Quan Trung”, cùng với phong cách biểu diễn của những diễn viên kịch niên đại.

Chẳng qua.....

Biểu hiện gần đây của Tề Khôi quá là mất liêm sỉ, cho nên đã bắt đầu có người phát hiện manh mối.

Nói ví dụ, mẹ vừa qua liền nói, gương mặt tươi cười của Truyền Kiệt và Truyền Võ gần như là một khuôn mẫu khắc ra, có đôi khi hoảng hốt nhìn thấy, thật sự có cảm giác “Huynh đệ”.

Tuy đó không phải là chuyện xấu, nhưng dù sao Hứa Trăn vẫn có chút điểm chột dạ, hơn nữa bắt chước giống nhau như đúc cũng không tốt lắm.

Kết quả là, hắn lại quay đầu bắt đầu đi bắt chước đại ca Truyền Văn.....

n, người một nhà nhất định phải chỉnh chỉnh tề tề!

Ba huynh đệ đan xen, đây mới gọi là huynh đệ thật sự!

.....

Sau vài ngày khởi quay, đoàn làm phim “Đi Quan Đông” đã không còn phản đối gì về việc tạo hình của Truyền Võ và Tiên Nhi.

Nhân gia ngoại hình thanh xuân xinh đẹp, đồng thời kỹ thuật diễn xuất cũng thực sự vượt qua thử thách.

Dù được đánh giá với những tiêu chuẩn khắt khe thì biểu hiện của hai người này trước ống kính cũng hoàn toàn đủ tư cách.

Nó không chỉ kéo chân chất lượng của bộ phim, mà ngược lại còn trở thành phong cách thập phần bắt mắt.

Chính điều này đã khiến đạo diễn tổ B, Mạnh Tiêu Thanh nhìn không được mà vô cùng cảm khái: Không có vấn đề gì về phương diện diễn xuất, đồng thời giá trị nhan sắc thật sự là một phen đại sát khí đối với tạo hình nhân vật!

Cho dù ở bất cứ giả thiết nào, chỉ cần thêm chữ “Đẹp” này thì lập tức liền trở thành vẽ rồng điểm mắt.

Nói ví dụ, tâm như rắn rết, nhưng đẹp; nuông chiều từ bé, nhưng đẹp; vụng về ngốc nghếch, nhưng đẹp.....

Nhân vật dù hồngбет đến đây đều có thể dùng một chữ “Đẹp” để cứu vớt, huống chi là cô nương số phận nhấp nhô cả nửa người như Đàm Tiên Nhi?

Nhìn thấy cô gái thanh tú giống như một đóa hoa lang thang và đau khổ trong dòng chảy của thời cuộc thực sự khiến người xem một phen nước mắt chua xót, hơn nữa nội tâm cũng càng thêm thấu triệt sự tàn khốc của thời đại này.

Vì sao nói từ xưa đến nay đều là hồng nhan bạc mệnh?

Bởi vì không ai quan tâm đến việc người xấu xí đang làm cái gì...

Đúng vậy, lời này nghe có điểm chua xót, nhưng sự thật chính là như thế.

Liên tiếp mấy cảnh quay, hai vị diễn viên trẻ đã hoàn toàn chinh phục mọi nghi ngờ bằng chính thực lực của mình.

Thậm chí, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt cũng đã bắt đầu tự hỏi:

Về sau khi tuyển chọn diễn viên, ông ta có nên cân nhắc một cách chính đáng tới kỹ năng diễn xuất của nhóm thần tượng hay không?

Có vẻ như đây quả thực là một hướng khai phá mới cho phim truyền hình hiện nay?

.....

Trong khi đoàn phim “Đi Quan Đông” bên này đang vui vẻ hòa hỉ, mười phần nhiệt tình, thì đoàn “Lương Duyên Hoan Hi Của Tiên Đạo Đa Tình” phía cách vách lại là một cảnh tượng hoàn toàn tương phản.

Kể từ khi đạo diễn Phùng Nguyên và những người khác lên lên sườn đồi để quan sát đoàn “Sấm Quan Đông”, đến lúc trở về thì nhóm người này ai ai cũng rầu rĩ không vui. (Đi Quan Đông => Sấm Quan Đông)

Một tuần sau, bọn họ bắt đầu quay phim, Phùng đạo nhìn Hàn Thanh Phong đang ngẩn người trước ống kính, đồng thời vị “tiên tử” đối diện hắn, tuổi tác đã xấp xỉ Lương Mẫn Anh nhưng lại búi tóc đôi, trang điểm kiểu hoa đào. Thật sự cảnh tượng như vậy khiến người ta khó có thể nuốt trôi.

“Cắt!”

Phùng Nguyên chau mày, kêu lên: “Thanh Phong, giữ chặt ánh mắt của cậu, đừng có lơ đãng như vậy! Lúc nói chuyện thì phải nhìn người!”

“Làm lại một lần nữa!”

“.....”

Gập ghềnh quay chụp cả một buổi sáng, toàn bộ diễn viên đều đang thay nhau kéo chân đoàn phim, cho dù đạo diễn có ra sức chỉ đạo như thế nào thì kết quả cũng không chút tác dụng.

Trong khoảng thời gian quay phim, Phùng Nguyên nhìn đồng rác rưởi vừa quay xong, sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Thanh Phong vừa ăn kem, vừa chơi game trên phim trường, lại nhìn vị “Tiên tử” kia đang được năm sáu trợ lý vây quanh làm mát xa...

Người so người, đúng là muốn chết, hàng so hàng, thà vút còn hơn!

Rốt cuộc là dây thần kinh nào của ta đáp sai rồi, một hai nhất định phải đi xem “Sấm Quan Đông” ?

Cái thứ chết tiệt đó đã hủy hoại khả năng chịu đựng của ta đối với những bộ phim truyền hình tồi tệ !

Càng quá đáng hơn nữa là một ngày nọ, Phùng Nguyên rõ ràng nhìn thấy có một vài nhân vật lén lút đến phim trường xem buổi quay phim của bọn họ.

Thậm chí còn có người mang theo kính viễn vọng.

Kết quả, nhóm người này nhìn không tới một lúc thì liền quay đầu trở về, người mang theo kính viễn vọng trước khi rời đi còn không quên khinh thường cười nhạo một phen.

T mẹ nó, tâm này đã đóng băng rồi!

.....

“A? giải thưởng Phi Ưng?”

Hơn nửa tháng sau, khi Hứa Trăn đang ăn cơm ở nhà ăn của đoàn phim thì đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh bỗng nhiên ngồi xuống phía đối diện hắn, thần bí hề hề nói: “Đúng vậy, giải thưởng Phi Ưng.”

“Một trong ba giải thưởng lớn dành cho phim truyền hình Hoa Hạ, bối cảnh chính thức và đối tượng bình phẩm chủ yếu là phim chính kịch.”

Mạnh Tiêu Thanh nhỏ giọng nói: “Cậu phải hiểu, loại phim chính kịch có ý nghĩa lịch sử như “Sấm Quan Đông”, trừ bỏ đua ratings, thì còn một mục tiêu quan trọng chính là đua giải thưởng.”

“Giá trị nhất trong “Tam đại thưởng” là giải Phi Ưng, “cha mẹ” cậu đều những người từng đạt cúp Đế, Hậu của giải Phi Ưng này.”

Hứa Trăn nghe vậy, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cái gọi là “Thị đế”, “Thị hậu”, dùng để chỉ những người chiến thắng “Tam đại thưởng”, Phi Ưng, Ngọc Lan, Tinh Huy. Còn đối với những giải thưởng khác thì cho dù họ đạt được bao nhiêu giải cũng không thể được xưng Đế, xưng Hậu.

Mạnh Tiêu Thanh nói tiếp: “Trong cuộc họp ngày hôm qua, Trương đạo còn cố ý cường điệu, hy vọng các tổ quay phim đều lấy giải thưởng làm mục tiêu chung của bản thân, bao gồm cả trước đài lẫn sau đài.”

“Dù chỉ có một bước vào cửa, đoàn phim cũng sẽ cố gắng hỗ trợ hết sức có thể.”

Chương 372: Chiếu Cố Đặc Biệt

Lúc này, Mạnh Tiêu Thanh hơi mỉm cười, sắc mặt hòa ái mà nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Tiểu Hứa không cần quá áp lực, tôi chủ yếu là thông báo với cậu một chút, hiện tại đoàn phim rất xem trọng cậu.”

“Thời gian kế tiếp, đoàn phim sẽ tập trung “chiếu cố” cậu, hy vọng cậu không ngừng cố gắng, để có thể đại diện cho chúng ta, bắt được giải Nam Diễn Viên Phụ Xuất Sắc Nhất của giải Phi Ưng vào trong tay mình!”

Nghe được lời này, Hứa Trăn dừng đùa, kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Tiêu Thanh.

“Tôi..... Có thể được sao?” Hắn vừa hưng phấn lại có chút khó hiểu, hỏi, “Đối với kiểu giải thưởng này, thì đa phần đối

thủ cạnh tranh của tôi đều là các lão tiền bối?”

Tháng trước, hắn cũng vừa được đề cử cho Nam Diễn Viên Phụ Xuất Sắc Nhất của giải Ngọc Lan, thông qua vai Kim Xà Lang Quân “Hạ Tuyết Nghi” trong bộ phim “Máu Đào Kiếm”. Tuy nhiên cái trải nghiệm “Thê thảm” kia vẫn còn nguyên vẹn như mới trong ký của hắn!

Mạnh Tiêu Thanh cười cười rồi lắc đầu, nói: “Nhưng cậu chưa giành được giải thưởng!”

“Tiêu chuẩn đánh giá cho giải thưởng đầu tiên và đề cử đầu tiên khác với những người đã giành được nhiều giải thưởng.”

“Yêu cầu của bọn họ là phải đột phá chính mình, mà yêu cầu của cậu chính là vượt lên thế hệ của mình...có hiểu không?”

Mạnh Tiêu Thanh nói tiếp: “Chỉ cậu có đủ tư cách lọt vào vòng loại, đồng thời không có đối thủ cạnh tranh nào đặc biệt xuất sắc cùng giới, như vậy cậu chính là người thắng!”

Ông ta tự tin nói: “Phải tin tưởng vào bản thân, tiểu Hứa, cậu chính là người chỉ kém một bước chân vào cửa trong đoàn phim của chúng ta!”

Ngay từ đầu, Hứa Trăn không hiểu tại sao Mạnh Tiêu Thanh phải tiết lộ với mình về kỳ vọng của đoàn đối với “Giải thưởng Phi Ưng”.

Kết quả là sau vài ngày quay phim, hắn nhanh chóng hiểu ra: Hóa ra, Mạnh đạo đang cấp một mũi tiêm dự phòng cho mình.

Từ tuần thứ hai sau khi bắt đầu khởi động máy, Hứa Trăn rõ ràng nhận thấy thái độ của đoàn làm phim đối với hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Ban đầu, để theo đuổi hiệu suất, hắn hiếm khi diễn lại các cảnh quay của mình, mà đa phần tất cả đều một lần thông qua.

Tuy nhiên, trong thời gian này, chỉ cần đây là một tình tiết quan trọng liên quan đến cảm xúc bộc phát, thì Mạnh đạo sẽ luôn NG liên tục và cố gắng tiếp tục cải thiện hơn nữa.

Đoàn phim thậm chí còn tìm cho hắn một chỉ đạo diễn xuất độc quyền, bất cứ khi nào Hứa Trăn không đứng trước ống

kính, thì chính là luyện tập các cảnh quay tiếp theo ở khu vực gần phim trường.

Nếu không có sự dẫn dò trước của Mạnh đạo, Hứa Trăn có lẽ sẽ nghĩ rằng hắn đã thể hiện không tốt trong thời gian gần đây và không thể đáp ứng được yêu cầu của đoàn làm phim.

Nhưng trên thực tế, đây là sự chiếu cố thêm của tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt đối với bản thân Hứa Trăn.

Hứa Trăn thực cảm kích đạo diễn đã đánh giá cao.

Quay phim ở tiêu chuẩn cao chắc chắn rất căng thẳng, nhưng đó cũng là cơ hội để hoàn thiện bản thân.

Nếu có thể xử lý nó, thì mức độ hiệu suất của Hứa Trăn có thể lên một mức cao hơn, còn nếu không thể xử lý được... Vậy thì phải cắn răng mà làm!

“Cắt!”

Buổi sáng hôm nay, đoàn phim đã quay cảnh Truyền Võ bị Hạ chương quỳ sa thải vì vô tình ăn phải nhân sâm của tiệm. Cũng trong cảnh này, Hứa Trăn đã bị Mạnh đạo kêu đình năm lần liên.

“Tiểu Hứa, cậu vẫn chưa đi đúng trọng điểm.”

Mạnh Tiêu Thanh thò đầu ra sau màn hình và kiên nhẫn giải thích với Hứa Trăn, “Hãy nghe kỹ lời thoại của Hạ chương quỳ, ông ta vừa nói xong câu “Nếu muốn đền, thì sợ với gia sản này của Chu gia cũng đến không đủ.”, ngay lúc đó cậu định phản bác, nhưng lại phải cố nhịn không nói.”

“Sau khi hoàn thành xong chuỗi phản ứng này thì ông ta mới có thể nói câu tiếp theo.”

“Hai người đều ở cùng một khung hình, ngay vị trí camera số 2, về sau không thể cắt nối biên tập được, cho nên phải nắm chắc được tiết tấu.”

“Chúng ta làm lại một lần nữa!”

Hứa Trăn hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc của mình và ngay lập tức quay trở lại quay phim.

Lúc này, Lương Mẫn Anh đứng bên cạnh phim trường, ánh mắt nhìn về phía nhi tử ngốc nhà mình, lắc đầu cười nhẹ.

.....

Một buổi sáng trôi qua, Hứa Trăn cuối cùng cũng loạng choạng hoàn thành xong nhiệm vụ quay phim theo đúng quy định.

Mặc dù hiểu rõ đây là do đoàn phim đang mài giũa bản thân, nhưng chứng kiến các vấn đề khác nhau của mình lần lượt bị phát hiện, Hứa Trăn vẫn cảm thấy có chút chạnh lòng.

Trong giờ nghỉ trưa, Lương Mẫn Anh nắm bắt cơ hội ngồi bên cạnh Hứa Trăn, dùng âm thanh dịu dàng nói: “Thế nào rồi, Truyền Võ, gần đây cảm thấy hơi căng thẳng đúng không?”

Hứa Trăn bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Vẫn được, có áp lực mới có động lực.”

“Trước đây tôi không nhận ra rằng mình lại gặp quá nhiều vấn đề nhỏ như vậy. Trong hai ngày qua, Mạnh đạo đã giúp tôi tìm ra rất nhiều vấn đề mà trước đó bản thân không để ý, cho nên tôi cảm thấy thu hoạch rất lớn.”

Lương Mẫn Anh gật gật đầu, nói: “Cậu nghĩ như vậy là được rồi.”

“Mạnh đạo đang muốn cậu dựa theo tiêu chuẩn “Diễn cốt” (Diễn viên kỳ cựu, nhập vai tốt), đây cũng không phải là nói cậu diễn không tốt.”

“Hoàn mỹ là không tồn tại, mà kỹ thuật diễn xuất là thứ không chuẩn mực.”

Nghe cô nói như vậy, Hứa Trăn hơi do dự, nhưng vẫn hỏi: “Mẹ, ngài nói xem, bản chất của diễn viên bình thường và “Diễn cốt” khác nhau ở chỗ nào? Có phải là từ lượng biến thành chất hay không?”

Lương Mẫn Anh nghe xong thì suy nghĩ một lát rồi mới đáp: “Kỹ thuật quả thực là vấn đề tích lũy, nhưng cốt lõi thì không phải.”

Hứa Trăn nói: “Vậy cốt lõi là cái gì?”

Chương 373: Ngộ Được Triết Lý

Lương Mẫn Anh đáp: “Khi ta bằng tuổi cậu, sư phụ đã từng đã nói với ta một câu, hiện giờ ta chuyển nó cho cậu.”

Nói tới đây, cô tạm dừng một lát, nhẹ hắng giọng rồi nói tiếp: “Diễn viên hạng ba diễn tình tiết, diễn viên hạng hai diễn cảm xúc, diễn viên hạng nhất diễn tình cảm.”

Hứa Trăn nghe vậy thì giật mình, vội hỏi: “Tình tiết, cảm xúc, tình cảm, cụ thể là chỉ cái gì?”

Lương Mẫn Anh giải thích: “Nói một cách đơn giản, đây là ba cấp độ của tính cách.”

“Diễn viên kém cỏi là công cụ hình người phục vụ cho kịch bản, thực hiện cốt truyện thông qua hành động, ngôn ngữ và phong thái. Chỉ như thế, khán giả sẽ không cảm nhận được sự hiện diện của hân.”

“Ở cấp độ “cảm xúc”, diễn viên có thể khơi dậy sự cộng hưởng cảm xúc của khán giả và nhân vật thông qua màn trình diễn của họ, điều này có phần nâng cao hơn so với cấp độ trước đó.”

“Về phần tình cảm...”

Đến chỗ này, Lương Mẫn Anh nói một cách chậm rãi: “Thực ra, tình cảm không phải từ diễn xuất mà là ngay khi giai đoạn bắt đầu lựa chọn kịch bản.”

“Cậu xem, tại sao ta lại tiếp bộ kịch “Sấm Quan Đông” này? Nhân vật của ta tên là “Mẹ của bọn nhỏ”, vậy đấy, một cái tên cũng không có.”

“Ha ha.....” Nghe Lương Mẫn Anh đang tự trêu chọc chính mình, Hứa Trăn nhin không được nhoẻn miệng cười.

Lương Mẫn Anh cũng nở nụ cười theo, một lát sau, mới tiếp tục nói: “Tuy nhiên, không danh thì không danh, nhưng vai trò của nhân vật này lại không thể thiếu.”

“Bà đã chống đỡ gia đình khi chống của mình không có tung tích, sau đó lại mang theo bọn nhỏ, không quản ngàn dặm đi đến Quan Đông, nhân vật này kiên cường dũng cảm, ngoài mềm trong cứng, đại biểu cho hàng vạn hình tượng mẫu thân của Hoa Hạ.”

Lương Mẫn Anh nghiêm túc nói: “Một người phụ nữ thì yếu đuối, nhưng khi làm mẹ sẽ trở nên mạnh mẽ.”

“Nhân vật này chân chính đả động nhân tâm, không phải là những cảnh lớn trong kịch bản, mà là khán giả khi nhìn thấy bà ấy, thì họ sẽ nghĩ ngay đến mẹ của mình.”

“Nhớ mẫu thân đã đối xử tốt với mình, nhớ tới mẫu thân đã gánh chịu biết bao nhiêu trắc trở.”

“Sử dụng diễn xuất để khơi gợi những cảm xúc sâu kín nhất định trong con người, đồng thời có thể dùng nhân vật này thâm nhập vào câu chuyện cùng hiện thực, đây mới chính là “Tình cảm”.”

“Yêu nước, yêu quê nhà, yêu cha mẹ, hồi ức thơ ấu, hồi ức tuổi học sinh, hồi ức tình yêu tuổi trẻ... Đây tất cả đều là tình cảm.”

“Diễn xuất mà không có cảm xúc thì đơn bạc, bằng hiện thực thì dễ đi sâu vào lòng người hơn là bằng câu chuyện. “Tình cảm” là người bạn quan trọng nhất của một diễn viên – cậu hiểu ta muốn nói gì đúng không?”

Nghe những lời này, đôi mắt của Hứa Trăn dần dần sáng lên, bừng tỉnh gật gật đầu.

Hóa ra, hắn luôn cảm thấy những vị tiền bối xung quanh đều đang làm tốt hơn mình... Là bởi vì nguyên nhân này sao?

Các vị tiền bối không chỉ lựa chọn nhân vật có giá trị tốt, hơn nữa còn hoàn thành vai diễn một cách đến nơi đến chốn. Do đó, khán giả khi xem liền cảm giác bọn họ giống như những con người thật, bình thường vẫn sinh hoạt bên cạnh mình?

Lương Mẫn Anh nhìn thấy Hứa Trăn đã lĩnh ngộ được, cho nên cô cũng dừng câu chuyện này tại đây, không tiếp tục cường rót lý luận, mà chỉ điểm: “Cho nên, cậu không cần phải quá khẩn trương.”

“Ở phương diện diễn xuất, cậu có thể đạt 80 điểm, muốn lấy thưởng thì nhiều đó đã đủ rồi.”

“Ta muốn nói để cậu hiểu, vấn đề lớn nhất của cậu không phải diễn không tốt, mà là phần “diễn” quá lớn, cho nên chưa tìm được điểm đả động nhân tâm của nhân vật Truyền Võ.”

“Về chuyện này, mấy ngày nay mẹ cũng đã suy nghĩ, bởi vậy cậu có thấy mẹ nói đúng hay không...”

Cứ như vậy, hai mẹ con liền trò chuyện về đề tài này đến giữa trưa.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng mình đã biết rất nhiều về “Truyền Võ”, nhưng càng đào càng phát hiện ra: biểu diễn thứ này giống như đào giếng để lấy nước, có rất nhiều, rất nhiều cấp độ đang chờ đợi diễn viên đi khai quật.

Người cho rằng mình đã gặp nước, thế nhưng, có thể đó chỉ là nước bề mặt, còn mạch nước ngầm tốt nhất thực sự bị ngăn cách dưới nhiều lớp đá hoa cương!

.....

Vào giữa tháng 7, khi đoàn làm phim “Sấm Quan Đông” đang bận quay phim, thì Kiều Phong - người đại diện đã lâu chưa liên lạc cho hắn bỗng gửi đến một tin tức lớn: Bộ phim “Tam Quốc” sẽ được phát sóng vào đầu tháng

Trước đó, Đăng Tấn (Penguin Video) và truyền hình Khách Tùng (SONSEETV) với tư cách là những kim chủ tài trợ, sẽ lần lượt tung ra một số mẫu tin liên quan và các cuộc phỏng vấn để Hứa Trăn có thể chú ý đến nó nếu hắn đánh nhàn rỗi.

Nhưng hắn có đang nhàn không?

Hứa Trăn cảm giác từ này cách mình xa xôi, bởi vậy căn bản không thấy.

Tuy nhiên hắn không thấy cũng không biểu cho người khác không thấy.

Vào thời điểm phim “Tam Quốc” được tung ra, hàng vạn cư dân mạng đã vô cùng tò mò nhấp chuột vào xem, muốn xem những nhân vật thiên cổ phong lưu đó sẽ có bộ dáng như thế nào dưới “sân khấu”.

Thông thường, mẫu tin nhỏ của phim truyền hình là phụ kiện cho phim truyện.

Ngoại trừ những Fans hâm mộ của diễn viên, thì có rất ít người sẽ xem tin ngoài lề trước khi phim bắt đầu.

Tuy nhiên “Tam Quốc” lại hoàn toàn bất đồng.

Là một trong bốn tác phẩm kinh điển nổi tiếng của Hoa Hạ, “Tam Quốc Diễn Nghĩa” có lượng người xem vô cùng lớn, dù có người chưa xem hay đã xem những phiên bản trước đó thì họ cũng sẽ có những hiểu biết nhất định về các nhân vật và câu chuyện trong đó.

Hơn nữa, có người đã chơi qua game Tam Quốc Sát và các trò chơi liên quan thì cũng không đến mức bọn họ không biết gì cả.

Chương 374: Ngoại Truyện “Tam Quốc”

Chính sự kỳ vọng của khán giả đối với chủ đề này, cộng với các phương tiện đa dạng của các “Kim chủ” đã trực tiếp dẫn đến sự nổi tiếng của “Tam Quốc ” trước khi được phát sóng.

Thậm chí, một số lượng lớn cư dân mạng còn ngu ngốc đuổi theo những mẫu chuyện “Tam Quốc” đã nổi lên trên mạng.

—— đúng vậy, người bình thường truy kịch, còn bọn họ thì “Truy ngoài lề”.

Vào lúc 8 giờ mỗi đêm, khi một video mới của “Tam Quốc” được Đăng Tấn phát trực tuyến, thì số lượt truy cập sẽ ngay lập tức vượt qua con số phá vạn.

Đến ngày thứ 5, số người xem đã lên đến gần ngàn vạn, nhiều hơn cả số người xem các bộ phim truyền hình dài tập nhất.

Điều này đã khiến người phụ trách kỹ thuật của trang web hơi bối rối: Mọi người dạo này đều nhàm chán quá nhỉ?

Một mẫu tin ngoài lề nhưng mỗi ngày đều có người truy đúng giờ, đúng địa điểm? ?

.....

Vào ngày 29 tháng 7, ngày thứ sáu sau khi các mẫu tin ngoài lề của “Tam Quốc” được khởi động, hiện tại vẫn còn ba ngày cuối cùng trước khi bộ phim chính thức phát sóng.

Trong một khu dân cư cao cấp ở thành phố Tiền Đường, Cao Hàn Sơn đang ngồi trên chiếc ghế xích đu ngoài ban công, nhàn nhã đọc một quyển của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Cách đó không xa, vợ và hai cô con gái là Cao Văn Tĩnh và Cao Văn Hình đang ngồi trên ghế sofa, háo hức chờ mẩu tin tức ngoài lề mới của “Tam Quốc”.

Người vợ nhìn thấy Cao Hàn Sơn nhìn lại đây, thì lập tức vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, cười nói: “Lão Cao, mau lại đây xem với bọn trẻ này!”

Cao Hàn Sơn hừ hừ hai tiếng, một lần nữa cúi đầu, bữu môi nói: “Hai ngày nữa rồi nói, bây giờ tôi không hứng thú với mấy thông tin ngoài lề như vậy.”

Vừa nói ông ta vừa nhấp một ngụm trà, trên tay tiếp tục đọc “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Cao Hàn Sơn là lão sư của khoa tiếng trung, Đại học Giang Đông.

Hướng nghiên cứu chính của ông là văn học các triều đại Ngụy, Tấn, Nam và Bắc triều, học kỳ tới ông cũng sẽ giảng dạy cho sinh viên chính quy về tác phẩm “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

“Tam tào thất tử” là nhân vật đại diện cho văn học Kiến An, Lục Cơ và Lục Vân của thời Thái Khang là cháu trai của Lục Tồn, một danh tướng thời Tam Quốc.

Lấy “Tam Quốc” phổ biến làm đầu mối là một ý tưởng hay cho khóa học này.

Tuy nhiên, Cao Hàn Sơn không thể hiểu được hành vi truy phim truyền hình của ba đồng chí nữ trong gia đình mình.

Xem phim truyền hình thì cũng liền thôi, nhưng còn mấy mẩu tin ngoài lề này thì có tác dụng gì sao?

Đây còn không phải là một cái gì đó cùng bản chất với các chương trình tạp kỹ và chương trình thực tế?

Những diễn viên ở trong phim là một thế hệ anh hùng, nhưng khi ở bên ngoài màn ảnh thì họ cũng chỉ là gánh hát mà thôi.

Cao Hàn Sơn nhin không được mà cảm khái: Thời đại hiện tại, ngay cả những kiệt tác văn học cũng bị giải trí hóa.

Cứ nhiên dùng loại thủ đoạn bất nhập này để thu hút sự chú ý, nếu La Quán Trung ở dưới tuổi vàng mà biết được, thì chỉ sợ

ngay cả nắp quan tài cũng không cản được ông ta đội mồ bật dậy đâu!

“Nga nga nga, tới rồi, tới rồi...”

Lúc ông ta còn đang suy nghĩ thì nghe thấy vợ mình kích động kêu lên, ngay lập tức cô con gái lớn Cao Văn Tĩnh cũng nhảy cẫng, trên màn hình TV tức khắc phát ra một đoạn video mới.

Cao Hàn Sơn vô thức ngẩng đầu nhìn qua.

Kẻ hèn ngoài lề, vậy mà còn được đệm một khúc dạo nhạc ra dáng ra hình.

Âm nhạc rộng lớn, sắc điệu cổ xưa, trong màn hình bắt đầu xuất hiện từng đàn ngựa chạy băng băng, cảnh tượng chiến hỏa bay tán loạn. Nhìn sơ qua, nó quả thật có vài phần hương vị “Kim qua thiết mã, khí nuốt vạn dặm như hổ” (1), khiến ông không khỏi âm thầm gật gật đầu.

(1): chỉ huy đội quân kim qua thiết mã (hình dung tư thế anh hùng của các chiến sĩ cầm giáo cưỡi ngựa xông ra trận), khí thế dũng mãnh như hổ nuốt cả sơn hà vạn dặm.

Không tồi.

Ít nhất ở cấp độ kỹ thuật, phiên bản “Tam Quốc” này cũng có một số điểm đáng khen.

Cô con gái út, Cao Văn Hình, nhìn thấy cha mình đang lén lút quan sát, thì làm nũng nói: “Cha, mau lại đây xem với con, tập ngoài lề hôm nay chính là “Giang Đông thiên” !”

“Giang Đông, ai...thật tình cờ lại trùng tên với trường của cha!”

Nghe được lời này, Cao Hàn Sơn cười nhạo một tiếng, nói: “Chờ phim chiếu, ta sẽ xem.”

Dứt lời, ông ta lại cúi đầu tiếp tục đọc “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

A, ngoài lề mà thôi, có cái gì đẹp mà xem.

Ngon lửa đằng sau hậu trường của “Tam Quốc” đã thiêu rụi Xích Bích.”

Ngay sau đó, các mẫu tin bắt đầu phát lên, một đoạn lồng tiếng xuất hiện: “Như chúng ta đã biết, Trận Chiến Xích Bích là một trong những trận chiến nổi tiếng nhất trong thời Tam Quốc, một phen lửa đốt ra ba phần thiên hạ.”

“Tuy nhiên, trong quá trình quay thì ngọn lửa này đã cháy như thế nào đây?”

“Nó có thực sự thiêu rụi hàng trăm tàu chiến, hay được tạo bằng hiệu ứng đặc biệt của máy móc trong khâu hậu kỳ?”

Nói xong, trên màn hình hiện ra một dòng sông nước cuộn cuộn, ngọn lửa cuồn cuộn bốc lên từ những chiếc thuyền chiến.

Bà mẹ trên số pha tức khắc chấn động mà Cao Hàn Sơn ở bên ngoài ban công cũng không khỏi nhướng mày.

Hình ảnh quá chân thật, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết chỉnh sửa.

Đây không lẽ là cháy thật?

Đoàn phim “Tam Quốc” có tiền như vậy sao?

Lúc này, trên màn hình xuất hiện một hàng văn tự: Bạn cho rằng đây là thuyền chiến Xích Bích.

Chương 375: Hảo Đáng Ghét! !

Cảnh quay đột nhiên thay đổi, chỉ thấy, nhân viên công tác ôm một mô hình con thuyền cũng không có lớn hơn bao nhiêu nếu so với bồn tắm trẻ con, người này cười tủm tỉm đưa nó cho Hứa Trăn, khi hắn còn đang mặc trang phục của Chu Du.

Hình ảnh ngừng lại ở một màn này, một hàng văn tự đánh vào trên màn hình: Đây chiến thuyền thực tế của trận Xích Bích.

“Ha ha ha.....”

Con gái út Cao Văn Hình không thể nhịn được cười khi nhìn thấy hai bức ảnh có độ tương phản cực lớn này.

Vài giây sau, hình ảnh “đóng băng” lại tiếp tục chuyển động, mà lúc này người xem sẽ thấy một diễn viên mặc trang phục Tôn Quyền với vẻ mặt cực kỳ hăm dọa mà nhìn mô hình thuyền chiến trong ngực Hứa Trăn, sau đó lập tức vồ mồm

đuổi theo nhân viên công tác, kêu lên: “Cô (2) cũng muốn, Cô cũng muốn một con thuyền chiến!”

(2): Tiếng nhún mình của các vua chư hầu, nghĩa là nói tự khiêm là kẻ đức độ kém.

Lời thuyết minh từ từ nói: Thật đáng tiếc, bởi vì thuyền chiến có hạn, nhân viên công tác cuối cùng vẫn là chưa cho.

Đến đoạn này, trên màn hình lập tức thả ra một bức ảnh chụp chung: Hứa Trăn và Trần Chính Hào – người đóng vai Gia Cát Lượng, mỗi người ôm một con thuyền chiến, thoát nhìn vô cùng vui vẻ, mà Tôn Quyền đứng bên cạnh, bộ dáng lại sinh khí âm u.

Nhìn thấy một màn như vậy, Cao Hàn Sơn đang “đọc sách” ở ban công cũng vô thức nhếch khóe miệng lên.

“Tiểu Kiều và Đại Kiều ở sau màn ảnh “Tam Quốc”.”

Lời thuyết minh nói: “Giang Đông có một đôi tử muội quốc sắc thiên hương, gọi là Tiểu Kiều và Đại Kiều, hai tử muội lần lượt gả cho Tôn Sách và Chu Du.”

“Chúng ta mau tới nhìn xem gương mặt thật của Tiểu Kiều và Đại Kiều trong tân bản “Tam Quốc”.”

Giọng nói vừa ngắt, trong màn hình liền xuất hiện một tịnh xá trên núi

Trong phòng, một mỹ nhân cô trang duyên dáng đang mài bột phấn trên bàn, trong khi một cô nương xinh đẹp khác thì ngồi ngay ngắn trên đệm hương bồ, an an tĩnh tĩnh đánh đàn.

Một màn này tức khắc làm người xem kinh diễm không thôi.

Hai cô gái sinh ra đã vô cùng xinh đẹp, đáng yêu, hoàn toàn xứng với khung cảnh tao nhã xung quanh, khiến trông họ càng đẹp như tranh vẽ.

“Đặng đặng đèn Đặng Đặng đặng đèn Đặng.....” (m thanh đàn)

Tuy nhiên vào chính lúc tưởng chừng như đang rất thơ mộng này, một âm thanh kỳ quái bỗng nhiên vang lên.

Lưu Tề Nguyệt đang ngồi nghiền bột phấn trước bàn liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Gia đang đánh đàn.

Giai điệu này...là bài Hai Lão Hồ đúng không? ?

“Ha ha ha ha..... Hai Lão Hồ.....”

Bà mẹ ngồi trên sô pha tức khắc cười đến ngửa tới ngửa lui.

Trong tình cảnh này, chơi bài Hai Lão Hồ cũng cảm thấy có chút điểm ngụ ý đó!

“Phốc.....”

Trên ban công, Cao Hàn Sơn suýt nữa bật cười thành tiếng, thật vất vả mới nghẹn trở về được.

Con gái lớn Cao Văn Tĩnh nhìn thấy lão ba nhà mình đang lén lút ở đó thì kêu lên: “Ba mau qua đây xem với chúng con đi, rất thú vị đó!:

Nghe được lời này, Cao Hàn Sơn lập tức thu hồi ánh mắt, xụ mặt nói: “Có cái gì đẹp, loè thiên hạ thôi.”

Cao Văn Tĩnh bĩu môi, không khuyên nhiều, mà tiếp tục tự mình xem TV.

Ngay sau đó, các cảnh quay hậu trường theo thứ tự từ từ xuất hiện, quần thần Giang Đông đi sạn phân ngựa vào lúc nửa đêm; Lỗ Túc uy được cho Chu Du, kết quả bị phun đầy mặt; Gò má của Tôn Sách bị một mũi tên dài găm vào, cảnh tượng thật sự khiến cho người xem dở khóc dở cười.

Cao Hàn Sơn ra vẻ không muốn xem, nhưng khi nghe ba mẹ con cười đến vui vẻ thì cũng nhịn không được mà tò mò nhìn qua.

Ai...Đối với người hâm mộ “Tam quốc”, loại chuyện vụn vặt ngoài lề này thật là không có dinh dưỡng, tuy nhiên lại khiến cho người ta muốn ngừng ngừng không được...

Hảo chán ghét, đây là thuốc phiện tinh thần!

Chính vì một số người luôn thích làm những việc như vậy mà giới trẻ hiện nay càng ngày càng không kiên nhẫn xem danh tác!

Cao Hàn Sơn một bên ghét bỏ tiết mục, một bên tiếp tục dùng dư quang nhìn lén, chỉ cảm thấy ngó đến đôi mắt có điểm đau.

.....

“Hậu trường “Tam Quốc” khẩu chiến đàn nho.”

Lời thuyết minh: “Gia Cát Lượng khẩu chiến đàn nho cũng là một cảnh nổi tiếng trong 《tam quốc》”

“Thế nhưng, bạn đã gặp một cuộc khẩu chiến đàn nho như vậy chưa?”

Màn hình lại chuyển cảnh, chỉ thấy, một đám diễn viên vừa quen vừa xa lạ, người người mặc thường phục, tụ lại ở một không gian giống như nhà ăn truyền thống, có vẻ là đang ăn liên hoan.

Đoạn phim này không thể so với các đoạn vừa rồi, hình như nó được quay bằng DV cầm tay hơi kém. Cho nên chất lượng hình ảnh không đủ cao nhưng trông rất chân thực.

“Chắc chắc chắc, đây là muốn làm cái gì...”

Bên ngoài màn hình, người ghi âm thì thảo: “Đội Giang Đông của chúng ta vốn là dùng lời thoại để chơi hành tẩu lệnh, nhưng kết quả, Gia Cát Lượng bỗng nhiên mò tới.”

“Một trò chơi hành tẩu lệnh đang vui vẻ lập tức biến thành “khẩu chiến đàn nho”.”

Người thu hình giống như không có quan hệ với trận khẩu chiến đàn nho này, giọng điệu tỏ vẻ không liên quan đến mình: “Tôi có điểm nghĩ mãi không ra, Trần Chính Hào làm sao dám tiếp?”

“Hắn một người đôi mươi mấy người! Người ta là một người hai ba câu, hắn một người mấy chục câu!”

“Nếu bỗng nhiên mắc kẹt, vậy phải uống bao nhiêu mới đủ đây?”

“Hừ, bắt đầu rồi bắt đầu rồi.....”

Rất nhanh, “Khẩu chiến đàn nho” chính thức kéo màn, hình ảnh DV nhắm ngay Trần Chính Hào trong bữa tiệc.

Chỉ thấy y khoanh tay mà đứng, trong miệng đọc lời thoại của Gia Cát Lượng, giọng nói đủ nhanh, phát âm rõ ràng, nhịp điệu nhịp nhàng, vô cùng hào sảng, nghe qua cực kỳ trôi chảy dễ nghe.

Chương 376: Có Chút Thú Vị

Bên phía Giang Đông, Lỗ Túc, Trương Chiêu, Ngu Phiên và những người khác lần lượt đứng lên tranh luận với y, nhưng hơn một nửa trong số họ đều mắc lỗi.

Bản thân bị bại lộ khiến cho vẻ mặt bọn họ xám xịt như tro tàn.

Nhìn thấy cảnh này, Cao Hàn Sơn ở ngoài ban công không khỏi đóng lại cuốn “Tam Quốc Diễn Nghĩa” trong tay, ngẩng đầu nhìn qua.

Cảnh quay hậu trường này cũng thú vị đấy!

Thực sự dùng lời thoại để chơi hành tẩu lệnh, những diễn viên này thực sự có phong thái của các danh sĩ nổi tiếng!

“Lời này của Khổng Minh sai rồi, nhà Hàn từ đời trước đến bây giờ, số trời đã tận, nay Tào Công đã có hai phần ba thiên hạ, mọi người đều tâm phục khẩu phục. Ách, cái kia.....”

Một lúc sau, nam diễn viên đóng vai Tiết Tổng bị mắc kẹt và trở nên căng thẳng, nhìn nhìn xung quanh.

Những người xung quanh đang điên cuồng lật tung điện thoại và máy tính bảng của họ, nhưng họ hấp tấp như vậy sẽ không tìm được đoạn văn tương ứng.

Cao Hàn Sơn ở bên ngoài màn hình, tâm tình cũng nóng nảy theo.

Chắc chắn, tiếp theo là “Lưu Dự Châu không biết thiên thời, cường dục đi tranh!”

Một đám phế vật!

Toàn bộ Giang Đông lại không thể phản bác được một Gia Cát Khổng Minh, phế vật, phế vật!

Cao Hàn Sơn nóng nảy cầm lấy cặp kính bên cạnh, nhìn về phía màn hình, hận không thể lấy thân thay thế.

Bởi vì ông ta chính là người Giang Đông, hơn nữa còn là lão sư của đại học Giang Đông, giờ khắc này, Cao Hàn Sơn theo bản năng mà đưa bản thân xếp vào trận doanh bên phía Giang Đông.

“Lưu Dự Châu không biết thiên thời, cường dục đi tranh, chính là lấy trứng chọi đá, không phân thắng bại?”

Lúc ông ta gấp đến độ vò đầu bứt tai thì bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng, đọc chính xác lời thoại tiếp theo của Tiết Tổng.

Không biết xung quanh có yên tĩnh thật hay không, hay là tổ đạo diễn đã xử lý đoạn âm thanh này mà câu nói cực nhỏ này lại phát lên một cách rõ ràng.

Cao Hàn Sơn tức khắc cảm thấy cả người đều vui sướng.

Hảo! Giang Đông chúng ta vẫn có người tài ba!

Lúc này, máy quay phim cũng chuyển qua, nhắm ngay người nọ, nhân tiện điều chỉnh một chút độ nét của màn ảnh.

Cao Hàn Sơn đuổi theo màn ảnh, liền thấy đó là một người trẻ tuổi tóc ngắn, dáng người cao gầy, sống lưng đỉnh bật.

Tuy chỉ là dáng người từ bên hông và phía sau nhưng lại khiến người ta cảm thấy người này khí độ bình tĩnh, không chút lo lắng, rất có phong thái của một vị tướng nhà Nho.

“Ai, người này có phải Chu Du hay không?” Cao Hàn Sơn thuận miệng hỏi.

Ba mẹ con trên sô pha nghe được lời này thì liền kinh khác mà quay đầu qua.

Lúc này, vị Cao lão sư vừa mời nãy mặt mũi còn tràn đầy khinh thường, hiện tại đã thay đổi thành bộ dáng hứng thú dạt dào, ông mang thêm cặp kính, nghiêng nửa người về phía TV, ánh mắt tập trung tinh thần.

“Lão Cao, ngồi bên này xem đi,” Vợ của ông ta ra hiệu để Cao Hàn Sơn qua bên đó: “Cẩn thận không lại ngã ra khỏi ghế xích đu.”

“Khụ.....”

Mặt già của Cao lão sư tức khắc đỏ lên, trên mặt đã có vẻ kìm chế không được.

Lập luận “Lòe thiên hạ” mới vừa rồi còn văng vẳng bên tai, kết quả quay đầu bản thân liền tỏ vẻ thích thú...

“Cái này, ách.....”

Ông ta do dự một lúc, nhưng vì nóng lòng muốn xem tiếp, cho nên cuối cùng cũng ương ngạnh đứng dậy, giả biện: “Mấy cảnh hậu trường này không phải tin truyền thống, nó chỉ có thể xem là phim phóng sự về “Hậu trường Tam Quốc”, nhìn chúng cũng có chút thú vị...”

“Ta ngày thường cũng thường xuyên xem phim phóng sự.....”

Ông ta vừa lải nhải vừa đi đến ghế sofa, vốn định nói thêm cái gì đó nhưng rất nhanh lại bị diễn biến tiếp theo hấp dẫn lực chú ý.

Lúc này, diễn viên đóng vai Tiết Tổng bị Trần Chính Hào quát lớn đến nói không ra lời, rơi vào đường cùng. Trong lúc tuyệt vọng, người trẻ tuổi kia mới bình tĩnh đứng dậy và tiếp tục đối mặt với những câu thoại tiếp theo.

“Tào Tháo tuy dựa vào thiên tử ra lệnh cho chư hầu, nhưng tướng quốc Tào Tham...”

Nhìn thấy tình cảnh này, Cao Hàn Sơn không khỏi ngạc nhiên.
——Hắn đang đọc lời thoại của Lục Tích?

Người này rốt cuộc diễn ai?

Nhưng mà chuyện này còn chưa có xong.

Thanh niên nọ còn liên tục đọc lời thoại của Lục Tích, Nghiêm Toan, lại đọc thoại của Trình Đức Xu...

Một người nhận thầu hơn phân nửa cái “Đàn nho” !

Lẽ ra, cảnh Gia Cát Lượng tự mình lật đổ Giang Đông, nhưng lại biến thành cuộc biện luận đối chọi gay gắt giữa hai người.

Cao Hàn Sơn càng xem càng khiếp sợ.

Chà, đây là gặp được người đồng đạo?

Fans trung thành của “Tam Quốc Diễn Nghĩa” ?

Tuy nhiên, để dễ hiểu, lời thoại trong bộ phim truyền hình đã được đơn giản hóa đôi chút, không hoàn toàn giống với nguyên tác.

Vì vậy, người này thực sự thuộc lòng tất cả các lời thoại? ?

Lúc này, người thu hình cũng cầm máy quay lên từ phía sau nam thanh niên vòng đi ra phía trước.

Khi Cao Hàn Sơn nhìn thấy khuôn mặt của chàng trai trẻ, ông ta liền vỗ đùi một cái —— quả nhiên là Hứa Trăn!

Người này vừa nhìn liền thấy giống Chu Du! !

Tuyển diễn viên rất lợi hại nha!

“Này, đoạn này quá xuất sắc,” Cao Hàn Sơn đã hoàn toàn quên mất vừa rồi là ai đang khinh thường mấy đoạn hậu trường ngoài lề, mà vui vẻ thảo luận với vợ con, “Chu Du này thật tốt, thật là tuyệt vời!”

“Bình tĩnh đối mặt với sự bức bách của Gia Cát Lượng, không nhanh không chậm, rất có khí độ của đại đô đốc Giang Đông!”

Ba mẹ con: “...”

Cho nên, hiện tại người muốn xem tin tức ngoài lề này là ai?

Chương 377: Độ Chiếm Hot Search

Số thứ sáu của ngoại truyện “Tam quốc” đã gây náo động trên mạng ngay khi vừa ra mắt.

Nhóm người như Cao Hàn Sơn mọc lên như nấm sau cơn mưa.

“Tôi rút lại những gì đã nói vào hai ngày trước, phần ngoại truyện này rất thú vị! Tưởng tượng chỉ còn ba tập nữa là lại có chút luyện tiếu!”

“Đoạn khẩu chiến đàn nho này quá hay, tôi xem đến nóng nảy theo!”

“Hay sao? Tôi đã xem nguyên tác được mười lăm hay sáu lần rồi, nhưng sau đó vẫn không thể nhớ được hết lời thoại...”

“Mẹ còn hỏi rồi tại sao lại vừa xem vừa quỳ như vậy...”

“A a a a a..... Đại đô đốc hảo soái! Soái bạo! Vỗ án dựng lên, ngăn cơn sóng dữ, quả thực!”

“Cả hai đều tuyệt vời, dàn diễn viên này thật không thể tin được! “

“Tôi cảm thấy tình tiết trong phim có thể trực tiếp diễn như vậy...”

” Nói mới nhớ, ai có thể giải thích cho tôi lý do tại sao Hứa Trăn lại đọc lời thoại của người khác không? Nó thực sự giống như những gì hắn nói, để làm quen với quần thần Giang Đông? Đây cũng quá liều mạng rồi?”

“Thật đúng khâm phục..... Tôi mặc kệ hiệu quả của ngoại truyện này là gì? Nhưng có thể một hơi đọc nhiều cổ văn như vậy, thì chính là thần thượng của ta! Nguyên cả đời làm fans!”

“Thêm một fans, mau mau chuyển phát cho Hứa Trăn, để hắn lần sau đọc cổ thơ!

“.....”

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn tập thể dục buổi sáng xong liền trở về, đang định đi nhà ăn ăn sáng, sau đó luyện tập cảnh quay hôm nay, thì bỗng nhiên nhận được cuộc gọi điện của Kiều Phong.

“Cậu phát hỏa, tiểu tử,” Kiều Phong hét lên với giọng kích động không thể kiểm soát được: “Cậu lên đầu đề hot search rồi!”

Hứa Trăn sửng sốt một lát, nghi hoặc mà nhìn thoáng qua chung quanh.

Non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, trong không khí tràn ngập hương vị cỏ xanh, bùn đất cùng phân súc vật.

—— ta thành thành thật thật ở núi lớn đóng phim, như thế nào liền lên hot search? ?

“Kiều ca, tại sao em lại lên hot search?” Hứa Trăn nhin không được hỏi,

Tuy rằng hắn ần ần nhớ rõ 《 Tam Quốc 》 sắp được phát sóng, nhưng không phải là còn hai ngày nữa sao?

“Tôi Là Phái Diễn Xuất” ??

“Tôi Là Phái Diễn Xuất” hình như đã kết thúc...hay là chưa kết thúc nhỉ? Việc này hắn cũng không rõ...

Kiều Phong nói: “Trong trần của cậu có thể kết nối mạng không? Tự mình lên xem đi!”

Hứa Trăn gãi gãi đầu, cầm lấy di động, mở ra giao diện tin tức.

Sau đó, mục tìm kiếm hấp dẫn đầu tiên đập vào mắt là “Tam Quốc Hứa Chân”.

Xuống chút nữa, trong 15 mục đầu tiên đều là đề cập đến mình:

“Gia Cát Lượng khẩu chiến Chu Du”

“du lượng chi tranh”

“chuyên phát Cổ Văn cho Hứa Chân”

Hứa Trăn: ?

Đây là cái quỷ gì vậy? ?

Mặc dù trong thôn có mạng, nhưng tốc độ đường truyền thật sự làm cho người ta nóng ruột.

Hứa Trăn vốn định mở đoạn video hậu trường bên ngoài xem, kết quả video tải hồi lâu cũng không thể xem được. Bất đắc dĩ, hắn đành phải đến nhà ăn ăn cơm trước, xem wifi bên đó có nhanh hơn chút nào không.

“Ha ha ha...”

Vừa vào nhà ăn hắn liền nghe được một trận cười sảng khoái từ phía không xa truyền đến.

Hứa Trăn nhìn theo tiếng cười, chỉ thấy, Tô Nghiên diễn vai Tiên Nhi đang ngồi chỗ gần cửa sổ, tay cầm điện thoại, vừa ăn cơm vừa cười nghiêng ngả.

“Ai u, Hứa Trăn, bên này, bên này, tự cậu xem đi.”

Tô Nghiên thấy hắn đi vào, cười vầy vầy tay với hắn, nói:

“Đoàn phim Tam Quốc của các cậu cũng quá khô hài rồi, buồn cười quá!”

Hứa Trăn bất đắc dĩ cười cười, tiện tay cầm hai cái bánh bao chay, một bát cháo, ngồi vào bàn của Tô Nghiên, nói: “Chị cũng đang xem video hậu trường của Tam Quốc?”

Tô Nghiên gật gật đầu, hứng thú tràn đầy: “Đúng vậy, hai ngày nay tôi vẫn đang cày phim.”

“Phần Giang Đông hôm qua rất khô hài, người máy ‘nhân công thiếu năng’ kia quăng phân ngựa lên mặt Hoàng Cái, bên

cạnh còn có người đang phun tào, đây là Hoàng Cái thật, ha ha ha...”

Nghe thấy nàng nói về đoạn này, Hứa Trăn là người được chứng kiến tận mắt lập tức buồn cười.

Cười cười, Tô Nghiên trêu chọc nhìn qua Hứa Trăn, nói: “Tôi thấy bình luận có rất nhiều người nói, đoạn đối thoại giữa cậu và Trần Chính Hào kia là cố ý sắp xếp.”

“Ha ha, đám người này nào biết được uy danh ‘kịch bản hình người’, có tin cậu đọc toàn văn kịch bản Tam Quốc cho họ không!”

Hứa Trăn khiêm tốn cười cười, nói: “Quá khen, quá khen rồi.”

Toàn văn ấy à.... Không có một hơi thuộc được hết, không dám hứa chắc không sai một chữ.

Sau đó, Tô Nghiên lại lú lú rú rú đề tài này với hấn hồi lâu, nói rất nhiều bạn bè của mình đều xem hậu trường Tam Quốc, rất nhiều người còn cố ý nhắn tin đến hỏi, có phải “đại đô đốc” cùng đoàn phim với nàng hay không, còn có rất nhiều người muốn xin chữ ký của hấn vân vân.

Rất nhiều diễn viên trong nhà ăn đi qua đều nghe được đoạn này, cũng cười ghé lại, thảo luận chuyện hậu trường Tam Quốc, hết lời khen ngợi tài năng học thuộc lời thoại kinh người của Hứa Trăn.

Hứa Trăn có chút thụ sủng nhược inh.

Vừa rồi nhìn thấy chính mình trên hotsearch, hấn còn không cảm giác được gì.

Bây giờ nghe mọi người xung quanh đều nói về chuyện này, Hứa Trăn mới thật sự cảm nhận được: đoạn hậu trường này hot rồi.

Thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Lúc trước khi đấu lời thoại với Trần Chính Hào, Hứa Trăn không nghĩ quá nhiều, chỉ là cơ duyên xảo hợp, nhất thời hưng phấn mà thôi.

Vốn hấn đã rất yêu thích Tam Quốc Diễn Nghĩa, có thể nói là đọc Tam Quốc mà lớn lên.

Có thể được tham gia bộ phim này, lại diễn một nhân vật tương đối quan trọng, là vinh hạnh lớn nhất trong hơn hai năm hấn vào nghề này.

Chỉ là, vinh hạnh thì vinh hạnh, hấn cũng không ôm chờ mong gì về bộ phim Tam Quốc này.

Không khác bộ phim truyền hình khác.

Chương 378: Vì Sao Lại Chọn Chu Du? ?

Những bộ phim truyền hình đại chế tác từ tác phẩm văn học nổi tiếng như Tam Quốc này, điểm chú ý của mọi người thường sẽ ở trên cả bộ phim chứ không phải là một diễn viên cụ thể nào cả.

Nhất là, Chu Chu là vai nam phụ không biết là nam phụ số mấy, cho dù là chính diện hay phản diện, đối với bộ phim này sợ là cũng không có ảnh hưởng lớn.

Lúc trước Hứa Trăn cũng không trông cậy dựa vào “Tam Quốc” để kiếm tiền, bây giờ cũng không trông cậy dựa vào “Tam Quốc” mà nổi danh.

Với hấn mà nói, có thể tham dự vào bộ phim này, được diễn Giang Đông đại đô đốc, là đã đủ hài lòng.

Thậm chí Hứa Trăn cảm thấy, đoạn hậu trường này ngoài ý muốn hot lên, tạo thế cho Tam Quốc, rất có thể là công hiến lớn nhất của mình dành cho bộ phim này.

Kế sách hiện giờ, cày phim vô ích, thành thật diễn tốt nhân vật Truyền Võ này, quay tốt bộ phim hiện tại mới là đúng đắn.

Hơn nữa, trong phần ăn cũng không có nhiều lưu lượng như thế.

...

Hứa Trăn cảm thấy mình không quan trọng với Tam Quốc, thế nhưng dân mạng lại không cho là vậy.

Hậu trường phần Giang Đông vừa ra, tạo hình nhân vật trong phim như Tôn Quyền, Chu Du, Lỗ Túc, Đại Kiều, Tiểu Kiều cũng theo đó mà bạo lộ, trong một đêm, weibo Vip, diễn đàn,

tieba, mạng douban đều bị Tam Quốc giành hết phần bình luận.

“Lật bài rồi, ta là một nhan cầu – Xin cho ta hét to một câu: Chu Du đẹp trai! Đến! Bùng! Nổ rồi!”

“Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa hình dung Chu Du là ‘tư chất phong lưu, dung nhan tú lệ’, bây giờ ta nhìn thấy mấy chữ này, liền cảm giác được La Quán Trung như là đang khen A Chân nhà ta, làm sao bây giờ, có phải là ta trúng độc không...”

“A, trước kia cảm thấy tạo hình thời Hán mạt đều chải thành búi tóc quá xấu, nhưng bây giờ nhìn búi tóc của đại đô đốc ta lại cảm thấy rất đẹp, quả nhiên, kiểu tóc không quan trọng, chủ yếu vẫn phải nhìn mặt đúng không?”

“Mời tự đi tìm Sở Lưu Hương Truyền Kỳ, xem một chút điệu tăng Vô Hoa, sau đó lại quay lại thảo luận về kiểu tóc với chúng ta.”

“Ta vốn còn cảm giác Hứa Trăn quá tuấn mỹ, diễn không ra được khí thế của đại đô đốc kia, kết quả đoạn ‘Khẩu chiến Gia Cát Lượng’ này vừa ra, xin cho ta quỳ nuốt hết những chất vấn đó lại.”

“Móa, ‘khẩu chiến Gia Cát Lượng’, Khổng Minh bị đám sa điều các người làm cho tức chết!”

“Lờ mờ nghe thấy có người mắng A Chân nhà ta quá tuấn mỹ - không sao, người có thể mắng hần như vậy, trầm chuẩn! ‘

“Móa.... Rảnh hơi tìm Sở Lưu Hương Truyền Kỳ, diễn viên chính vậy mà lại là Trần Chính Hào và Hứa Chân? Đây không phải là Du Lượng sao! !! !”

“A a a a, ta xem bộ này rồi, CCTV6! Trời, lúc ấy ta còn nghĩ tiểu hòa thượng này ai mà đẹp trai vậy, không nghĩ đến lại là Chu Du!”

“Lén chen một câu, có một bộ phim là Dạ Vũ Giang Hồ, xem sẽ thấy ngạc nhiên! !!”

“Hả? Đây là... Chu Du và Đại Kiều?? Xong rồi, cảm giác không còn cách nào nhìn thẳng vào hôn nhân của Tiểu Kiều.”

...

Nhiệt độ thảo luận cao trên mạng tự nhiên cũng làm đoàn phim Tam Quốc chú ý đến.

Đạo diễn Cao Cẩn lướt từng lời khen tặng của dân mạng với Chu Du, chặc chặc thở dài: “Ài, thời đại này, thói đời bạc bẽo, tam quan theo ngũ quan.”

“Rõ ràng mỗi diễn viên đều chọn rất thích hợp, Tôn Quyền, Lỗ Túc, Hoàng Cái, Trương Chiêu.... Có ai không hợp? Vì sao đám người này hết lần này đến lần khác chỉ thấy được Chu Du?”

“Cũng bởi vì Chu Du đẹp trai? Ha ha.”

Trợ lý ở bên cạnh nghe thế, không biết nên tiếp lời như nào, chỉ nghe Cao đạo nói: “Ài, theo bản đưa đi hiện giờ, Chu Du lên sân khấu là tập thứ mấy?”

Trợ lý mở văn kiện ở bên cạnh ra, nói: “Tập 12.”

Cao đạo nhận văn kiện trợ lý đưa đến, mở trước sau, nói: “Ừ... Tuyển thời gian có dư...”

“Như vậy, cho ra trước đi, đưa ra tập 10.”

“Ài, đúng rồi, phần diễn cũng mở rộng chút đi, tôi nhớ trước đó có một đoạn không được quá hoàn chỉnh.”

Trợ lý: “....”

Được rồi, ngài là lão đại, ngài nói gì là cái đó.

...

Một ngày này, trên mạng thảo luận xôn xao về Tam Quốc, trong đó hơn phân nửa đều là nói về Chu Du.

Khi chưa lên phim, cái nói được chỉ có thể là chọn diễn viên và tạo hình.

Cho dù là trong phim hay ngoài phim, Chu Du đều hoàn toàn xứng đáng đảm đương giá trị nhan sắc của đoàn phim Tam Quốc, hơn nữa, một đoạn hậu trường “Khẩu chiến quần nho” kia hiệu quả quá mức to lớn, kinh diễm vô số người.

Bởi vậy, sau một đêm này, ngoại trừ một số ít dân mạng, đại bộ phận người thích Tam Quốc Diễn Nghĩa đều bày tỏ sự

khẳng định của mình với Chu Du, cho rằng đang là lựa chọn đủ tiêu chuẩn trở nên.

Nhưng mà so sánh, fan của Hứa Trăn - “Trăn Quả” lại hoài nghi nhân vật Chu Du mà thần tượng nhà mình diễn.

“Vì sao phải diễn Chu Du chứ... Diễn Triệu Vân không được sao...”

Trong nhóm fan lâu năm thành lập từ hồi Tuyệt Đại Song Kiêu, có fan rất hệt hăng nói: “Nói đến Chu Du, đầu tiên nghĩ đến chính là ‘ba lần chọc tức Chu Du’, còn có ‘trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng’.”

“Đây chính là người lòng dạ hẹp hòi, không thể khoan dung với người tài, một lòng muốn giết chết Gia Cát Lượng không thành, cuối cùng tự tức chết chính mình, nhân vật này sẽ hấp dẫn anti mà.”

“Công ty quản lý suốt ngày làm cái gì vậy!”

“Nếu như phim có thể diễn theo Chu Du trong Tam Quốc Chí cũng được, nhưng mấy ngày trước tôi cố ý đi xem phỏng vấn đạo diễn và biên kịch, bọn họ đều bày tỏ, khi quay Tam Quốc Diễn Nghĩa, kịch bản có điều chỉnh, nhưng hình tượng nhân vật không thay đổi.”

Người khác nói: “Đúng đúng đúng, phỏng vấn của đài Nghênh Khách Tùng hôm qua tôi đã xem rồi, trọng điểm nói về Chu Du.”

“Tức chết ta! Loại nhân vật này, vì sao A Chân lại nhận chứ.”

Chương 379: Fans Thoát Vòng

Chủ nhóm “Cao Thiên Nguyên Yên Tĩnh”, cũng chính là Cao Văn Tĩnh nhìn thấy luận điệu này trong nhóm, vội vàng lấy nick phụ tranh luận nói: “Nhân vật phản diện cũng có mị lực nha, người xem Kim Xà lang quân trong Bích Huyết Kiếm, không phải cũng rất hút fan sao?”

“Ta cảm thấy Chu Du cũng rất tốt, trụ cột Giang Đông, người chủ đạo trận Xích Bích, đó là nhân vật có thể được người nhớ mấy chục năm, rất có ý nghĩa.”

Bình luận này vừa đăng, lập tức có người phản bác: “Chu Du và Hạ Tuyết Nghi có thể giống nhau sao?”

“Kim Xà lang quân chỉ là xấu, không phải là phản diện, loại nhân vật nguy hiểm này xác thực có người thích.”

“Nhưng Chu Du... Ta cảm giác không phải là phản diện, quả thực là vai hề.”

“Dù sao người cũng phải đấu dao sắc nhọn với nhân vật chính, ép nhân vật chính lên đường cùng mới là phản diện chứ?”

“Chu Du thì sao, hết lần này đến lần khác muốn hại Gia Cát Lượng, kết quả người ta nước chảy mây trôi, căn bản không để ý, ngược lại hấn lại làm mình tự tức chết.”

“Đây không phải là vai hề thì là gì?”

Người này đã nói đến vậy, tự nhiên làm cho rất nhiều fans khác bất mãn, trong nhóm lập tức có người trích dẫn những đoạn kinh điển để tranh cãi.

Mấy vòng tranh luận, người kia bị ép đến gấp gáp, dứt khoát nói: “Nói thật, ta là vì yêu thích quân tư ôn nhu như ngọc lại khiêm tốn như Hoa Vô Khuyết mới thích Hứa Chân, kết quả sau khi làm fan, hấn hết lần này đến lần khác diễn phản diện, đầu tiên là điệu tăng Vô Hoa, sau lại là Kim Xà lang quân, bây giờ lại đến Chu Du.”

“Các người yêu thích thì mặc kệ, dù sao ta cũng phiền, tạm biệt.”

Dứt lời, trực tiếp rời nhóm.

Chủ nhóm Cao Văn Tĩnh nhìn thông báo rời nhóm trên máy tính, nhin không được thở dài.

Hiện tượng này đã không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Đối với việc Chu Du liệu có bị bôi đen hay không, Hứa Trăn có nên nhận nhân vật này hay không, từ lúc chọn diễn viên đến giờ, trong nhóm fans vẫn luôn có tranh luận.

Bên ủng hộ, bên phản đối, bên nào cũng cho là mình phải.

Mấy ngày này, Tam Quốc sắp chiếu, lượng theo dõi weibo của Hứa Trăn tăng lên mắt thường cũng có thể thấy được, trong

thời gian ngắn tích lũy được một lượng lớn fan qua đường, nhưng fans cũ thoát vòng lại cao chưa từng có.

Cao Văn Tĩnh trước đó thậm chí không nghĩ đến, diễn Chu Du cũng có người không thích.

Hơn nữa còn có nhiều người không thích như vậy.

Làm cho chính bản thân cô ta cũng có chút bận tâm, Tam Quốc sẽ không thật sự làm cho A Chân nhà mình thành nhân vật tiểu nhân hèn hạ chứ?

Đoạn hậu trường “khẩu chiến quần nho” này là đặc sắc, nhưng đó là hậu trường, bên trong phim không có nha!

Chu Du trong phim sẽ là kiểu người như nào đây!

Đẹp trai thì đẹp trai, nhưng hình tượng nhân vật lại rất quan trọng.

Quân không thấy, bao nhiêu diễn viên đẹp hại nước hại dân, lại vì không chọn đúng nhân vật mà lạnh cả đời không hot;

Lại có bao nhiêu người rõ ràng bình thường, lại vì nhân vật mà được khen ngợi thành mỹ nam đứng đầu?

Ài.....

Cao Văn Tĩnh không nhịn được thở dài.

Tam Quốc, này đại khái là nhân vật được nhiều người biết đến từ trước đến giờ của A Chân.

Hy vọng hình tượng nhân vật cũng có thể giúp ích một chút, tối thiểu đừng có gây thêm anti cho diễn viên là được!

....

19h35 ngày 1/8, trong sự chờ mong hoặc lo lắng của khán giả, bộ phim Tam Quốc rốt cuộc cũng lên sóng.

Bắt đầu từ ngày này, mỗi ngày phát hai tập trong khung giờ vàng, bản trên mạng thì phát lúc 10h đêm.

Bởi vì thời gian chênh lệch này, rất nhiều người có thói quen cày phim trên mạng đều bị ép đi xem phim trước, định giành xem trước.

Thật đáng tiếc, 7h tối ngày hôm đó, tổ B của bộ phim Sấm Quan Đông không hoàn thành nhiệm vụ quay chụp trong ngày,

Hứa Trăn vẫn bận đến hơn 9h đêm mới về ký túc xá, đành phải chờ xem bản lúc 10h.

“Ài, Truyền Võ, vừa rồi tôi xem Tam Quốc ở nhà ăn,” Tề Khôi đang ở tổ A lau tóc đi ra, cười, “Kết quả đầu phim không có cậu.”

Hứa Trăn cười nói: “Tính theo thời gian, lúc này Chu Du mới chín tuổi, còn sớm.”

Tề Khôi cười: “Ài, cậu lên sóng tập nào vậy?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nhớ mang máng hình như trợ lý Chu Hiểu Mạn có nói với mình, nhưng lúc đó hấn vội vàng đọc lời thoại, không chỉ, chỉ đành tiếc nuối lắc đầu nói, “Quên, hình như là tập mười mấy, mãi về sau.”

Tề Khôi nhún nhún vai, nói: “Vậy tôi không xem trước.”

“Hai tập đầu là cảnh kết nghĩa Đào Nguyên và Đông Trác vào kinh, quay rất tốt, nhưng tôi không quá hứng thú với Tam Quốc, vẫn là chờ cậu lên sàn rồi nói sau.”

Hứa Trăn mỉm cười, bày tỏ cảm ơn sự ủng hộ của Tề Khôi, liền đi tắm rửa.

10h tối, bản phát sóng trên mạng, Hứa Trăn vì bảo đảm thời gian nghỉ ngơi, dứt khoát chỉ xem đoạn đầu.

Nhưng mà xem một chút, không biết có phải là ảo giác của hấn không, hấn cảm thấy Chu Du xuất hiện ở đoạn mở đầu có hơi quá nhiều.

Cảnh mang binh đi đánh giặc, đọc sách trước án, đánh đàn trong rừng trúc, múa kiếm trong bữa tiệc....

Hứa Trăn đếm đếm, trong đoạn giới thiệu phim 1 phút rưỡi ngắn ngủi, Chu Du lại xuất hiện tận 6 lần.

Gần bằng Tào Tháo và Lưu Bị.

Mà Tôn Quyền là hùng chủ một phương trong Tam Quốc lại chỉ xuất hiện hai lần.

Hứa Trăn nhìn chính mình lại lên sàn, thậm chí còn có chút ngại ngùng – Hình như Chu Du không phải là nhân vật quan trọng như vậy đi?

Tổ tiết mục biên tập như vậy, có phải là có chút bất công rồi hay không?

Chương 380: Chu Du Lên Sân

Hứa Trăn xem xong đoạn mở đầu thì gửi tin nhắn cho Chu Hiểu Mạn, hỏi xem Chu Du xuất hiện ở tập nào.

Kết quả đáp án lại có chút ngoài dự đoán:

Thật sự là tập thứ 10.

—— sớm như vậy sao? Ta còn nhớ họ nói là tập thứ mười mấy mới đúng?

Hứa Trăn có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Thỉnh thoảng các bộ phim truyền hình điều chỉnh kế hoạch phát sóng vì nhiều lý do khác nhau như kiểm tra, quảng cáo, tin tức nóng hổi...Chênh lệch một hoặc hai tập là chuyện bình thường.

Kết quả, mấy ngày kế tiếp, Hứa Trăn liền quyết định chuyên chú đóng phim, đến ngày thứ năm mới chú ý tới.

.....

Đêm 1/8, Hứa Trăn ngủ ngon lành, nhưng vô số người từ đài truyền hình, từ nhà sản xuất, đạo diễn, diễn viên...đều thức trắng đêm chỉ chờ xem rating của ngày đầu tiên phát sóng.

“Ratings đã tới!”

Vào lúc hai giờ sáng, trong một tòa nhà văn phòng ở thủ đô, đạo diễn Cao Chân, người đang ngồi nghỉ ngơi trên bàn làm việc, đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng kêu, chỉ để nghe trợ lý nói, “Rating của tập phát sóng đầu tiên là 1,95%!

Nghe thấy con số này, Cao Chân chỉ cảm thấy trong lòng “Lộp bộp” một tiếng.

Không vọt lên hàng hai?

Là tác phẩm chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng được đánh giá cao, thể nhưng thành tích của “Tam Quốc” thậm chí còn không đạt 2%? ?

1.95% đương nhiên không phải con số thấp, nhưng là.....

Cao Chấn nhíu mày hỏi: “Phim truyền hình nào có rating cao nhất năm nay?”

Trợ lý đến cầm văn kiện để lên trên bàn, rồi nói: “Trước mắt, cao nhất là “Máu Đào Kiếm” của CCTV kênh 8 từ đầu năm với rating 2.87%, bình quân ratings 3.81%, lúc cao nhất là 4.89%.”

Nghe thấy một chuỗi con số như thế, Cao Chấn nhin không được đỡ trán.

Này mẹ nó..... Cũng quá cao đi! Quả thực thái quá!

Hơn nữa, Cao Chấn nhớ mang máng, Hứa Trăn hình như là diễn viên chính của “Máu Đào Kiếm” ...

Lũ lụt vọt Long Vương miếu! !

Đại đô đốc, sao cậu lại tử thủ như thế, thành tích này của cậu, ta làm sao có thể truy đây? ?

(1): Liều chết cố giữ một nơi nào đó, không để cho đối phương chiếm.

Khi đó, “Tam Quốc” oai phong thực sự bị một phim võ hiệp đập ngã tận mười tám con phố, đây quả thật là sự kiện vô cùng mất mặt?”

Cao Chấn hít một hơi thật sâu, hơn nửa ngày mới điều chỉnh tốt cảm xúc của mình.

Ông ta miễn cưỡng tự mình an ủi nói: 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 tuy là danh tác, nhưng thời gian chiều ngang quá dài, câu chuyện bắt đầu nói về từ khởi nghĩa Khăn Vàng, ban đầu hoạn quan cùng ngoại thích tranh quyền, nhà Hán tranh giành lên ngôi, tình tiết như vậy có phần khiến khán giả không quen thuộc.

Khúc dạo đầu ratings thấp, cũng có thể lý giải.

Chờ đến lúc mười tám lộ chư hầu phạt Đông Trác, Quan Vũ “Ôn rượu trăm hoa hùng”, uy chấn tam quân, thì câu chuyện mới xem như chân chính đi vào quỹ đạo.

Sau tập mười, ông ta còn lén lút sắp xếp Chu Du, người đang rất nổi tiếng, xuất hiện trước, định lợi dụng sự nổi tiếng của

video ngoại truyện để cạ chút nhiệt độ....

Sớm nghe nói Hứa Trăn là rating phúc tinh, các tập có hẳn thì rating liền tăng đều, cũng không biết liệu quy luật này có ứng với “Tam Quốc” hay không?

Cao Chân trong lòng cũng có chút không chắc.

.....

Đảo mắt đã mấy ngày trôi qua.

Bức họa theo câu chuyện xưa từ từ phô khai, ba huynh đệ Lưu Quan Trương, cùng với Lữ Bố Điều Thuyền và các nhân vật quen thuộc khác lần lượt xuất hiện, thì ratings mới bắt đầu thông thả lên cao.

Đến ngày thứ năm, Chu Du chính thức bước lên sân khấu.

Để chiếu cố cho Hứa Trăn mà đoàn phim “Sấm Quan Đông” đã cố ý giảm bớt các cảnh quay trong ngày, đồng thời cũng giảm chút áp lực và vất vả trong mấy ngày qua. Đặc biệt dành thời gian buổi tối để mọi người xem “Tam Quốc”.

Ngay lúc này, không có Chu Hiểu Mạn đồng hành cùng Hứa Trăn, tuy nhiên ngồi bên cạnh hẳn lại là cha mẹ cùng với huynh đệ tỷ muội.

Lương Mẫn Anh đang gọt táo; Tô Nghiên bắt chéo chân, ngồi cắn hạt dưa, Tề Khôi thì đang đắp mặt nạ; Nhìn như vậy, Hứa Trăn bật giác hơi hơi mỉm cười, hẳn cảm thấy không khí này quả thực không tồi.

Tập thứ chín nói về mối thâm thù giữa ba huynh đệ Lưu Quan Trương và Lữ Bố, đến tập thứ mười, cuối cùng thì “Tiểu bá vương” Tôn Sách cũng xuất hiện.

Sau khi Tôn Kiên chết, Tô Sách trẻ tuổi đến cậy nhờ Viên Thuật, nhiều năm chinh phạt, công thành đoạt đất, nhưng lại không chiếm được sự trọng dụng của Viên Thuật.

Dưới sự khuyến khích của các lão thủ hạ dưới trướng phụ thân, Tô Sách quyết định dùng ngọc tỷ truyền quốc đổi lấy 3000 binh mã của Viên Thuật. Tính toán đi khai sáng sự nghiệp, nhưng đối với tiền đồ thì vẫn vô cùng bất an.

Lương Mẫn Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua màn hình, thuận miệng hỏi: “Truyền Võ, Chu Du khi nào lên sân khấu a? Tôn Sách với cậu có quan hệ gì vậy?”

Một chuỗi xung hô hỗn loạn thật sự khiến Hứa Trăn có chút ngốc, hần sững sốt vài giây, mới nói: “Khi còn nhỏ, Tôn Sách và Chu Du đã là huynh đệ kết nghĩa.....”

Nhưng mà hần còn chưa có nói xong, thì liền nghe một trận tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Tôn Sách đang đi trên đường với trạng thái buồn bã ỉu xiu thì tức khắc giật mình, hần quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng động, liền thấy một con ngựa lông tuyết trắng chạy như bay từ đường nhỏ phía sau, bốn vó bay lên không, như gió như điện.

Mắt thấy sắp tới gần đội ngũ, thủ hạ của Tôn Sách tức khắc đề lại chuôi đao, thương bính, tùy thời chuẩn bị ngăn địch.

Ai ngờ đúng lúc này, người trên ngựa, hai chân lại siết lấy bụng ngựa, một túm dây cương, móng trước của tuần mã giờ lên, ngựa đầu hí vang, dừng bước cách bọn họ khoảng bảy tám mét.

Ngay khoảng khắc này, máy quay thực hiện quay cận cảnh.

Chỉ thấy người trên ngựa mặc áo choàng rộng, thân không mặc giáp, lúc vó ngựa giờ lên, hần đạp lấy bàn đạp, túm dây cương, vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Gió núi thổi tung sợi tóc mái giữa thái dương, áo choàng trắng sau lưng, cả người lộ vẻ tiêu sái không gì sánh được.

Chương 381: Hảo Cơ Hữu

“Oa.....”

Giờ khắc này, trước TV, Tô Nghiên theo bản năng mà dừng động tác cắn hạt dưa trên tay.

Cô thậm chí còn không thấy rõ diện mạo của người này, nhưng cảm giác đầu tiên đập vào mắt chính là hảo soái! !

Thiếu niên trong bộ bạch y, ghì chặt lưng ngựa, hiên ngang đứng giữa núi xanh.

Khí chất này, phong thái này, quả thực vô cùng mê người!

Một lát sau, vó ngựa rơi xuống đất.

Người này thả người nhảy xuống lưng ngựa, quay đầu nhìn về phía Tôn Sách đang đứng trong đội ngũ, mỉm cười ôm quyền thi lễ với hắn.

“Công Cẩn?”

Tôn Sách nhìn thấy người này, tức khắc ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, ngay người một lát, mới xoay người xuống ngựa, chạy về phía đối phương, vẻ mặt kinh hỉ nói: “Công Cẩn, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Người trên ngựa dĩ nhiên là Hứa Trăn đóng vai Chu Du.

Vì cảnh quay nâng vó ngựa này, Hứa Trăn đã phải luyện tập hơn 2 tuần, cuối cùng mới có thể diễn được một màn như vừa rồi.

Hứa Trăn nhìn thành quả cuối cùng, tròn lòng liền cảm thấy mỹ mãn.

n, nhìn qua hiệu quả xác thật không tồi, công phu không uổng phí!

Chẳng qua, hơi có chút xấu hổ chính là:

Lúc hắn ngẩng đầu lên, trên màn hình, ngay bên cạnh mặt hắn hiện hai dòng chữ: Chu Du, tự Công Cẩn.

Hứa Trăn:

Không biết vì sao, cảm giác thực quý dị.

Tôn Sách gặp lại Chu Du, hai người đơn giản hàn huyên vài câu sau, sau đó liền đi vào doanh trường tiếp tục ôn chuyện, một bên uống rượu, một bên nói về tình hình gần đây.

Tôn Sách nói với hắn, chính mình đã dùng ngọc tử truyền quốc đổi lấy 3000 binh mã, ngũ khí kiên định, nhưng vẫn có chút bất an đối với tiền đồ tương lai của mình.

Lúc này, Chu Du từ trên bữa tiệc bước xuống, một lần nữa bái lạy, tỏ ý hắn nguyện ý đi theo phụng sự.

Cái bái lạy lúc đầu là lễ đối với huynh trưởng còn bái lạy lần này là lễ đối với quân thần.

Hai người cứ như vậy mà hàn huyên rất lâu về chuyện dẹp yên Giang Đông, cuối cùng Chu Du lấy ra một cái bao bố đưa cho Tôn Sách, cười nói: “Từ nhỏ huynh trưởng đã muốn cây đao này, cho nên hôm nay ta liền nó cho huynh.”

Tôn Sách nghi hoặc mà nhận lấy, vừa mở ra đã vô cùng ngạc nhiên, y nói: “Đây không phải là vật trấn trạch của Chu gia người sao?”

Dứt lời, y vội vàng đẩy thanh đao trở về, lắc đầu nói: “Không được, không được, bất quá chỉ là một câu nói đùa khi còn nhỏ, Công Căn chớ nghĩ thật.”

Tuy nhiên Chu Du cũng không có ý nhận lấy mà chỉ mỉm cười nhìn Tôn Sách, nói: “Ngu đệ đã đem hết tài sản của cải đi bán lấy tiền, là đã quyết tâm đến nhờ cậy huynh trưởng, cho nên nào còn có trạch để trấn.”

“Đao này được đúc từ huyền thiết, huynh trưởng có thể nấu chảy nó, sau đó lại đúc thành một món binh khí thuận tay, xem như là tâm ý của ngu đệ.”

Hai mặt của Tôn Sách rõ ràng lóe lên một cái khi nghe được câu nói này.

Đem bảo đao trấn trạch tặng cho mình, cũng đồng nghĩa với việc giao phó mạng sống của bản thân cho đối phương.

Y trầm mặc thật lâu, không hề do dự mà tùy ý phát tay, nghiêm mặt nói: “Được! Nếu đã như thế, ta liền nhận lấy!”

“Bất quá, đao này quá nặng, ta cầm không thuận tay, do đó không bằng đem nó đúc thành hai thanh kiếm, đặt tên là...”

Y nhìn qua áo bào trắng của Chu Du, ánh mắt hơi hơi chớp động, nói: “Một thanh tên là “Xích Phong”, một thanh gọi “Sương Phong”, hai huynh đệ chúng ta mỗi người giữ một thanh, đệ thấy thế nào?”

Chu Du cười gật đầu đáp ứng.

.....

Bên ngoài màn hình, dàn diễn viên của đoàn phim “Sấm Quan Đông” lúc này đã dừng mọi động tác trên tay, tập trung tinh thần mà nhìn chăm chăm màn hình TV.

Bọn họ thật sự kinh ngạc.

Rõ ràng người đóng vai Chu Du đang ngồi bên cạnh mình nhưng bọn họ lại không hề cảm thấy đây là cùng một người.

Trên người Chu Du có một cỗ khí chất cao ngạo khó có thể miêu tả, giong tay nhắc chân đều hiện ra phong thái nhẹ nhàng, tiêu sái tuấn đạt, quả nhiên rất giống với danh sĩ thời Tam Quốc.

Thế nhưng, bản nhân của Hứa Trăn là một thanh niên hiền hoà an tĩnh, hoàn toàn không có nửa phần cảm giác xa cách như vậy.

Thậm chí đối với Truyền Võ, lại còn có một khoảng cách chênh lệch lớn hơn nữa.

—— đây thật sự là diễn một nhân vật mà khiến cho nhân vật đó trở nên sống động như thật!

Trong khi mọi người còn đang kinh ngạc thì ở bên cạnh, Lương Mẫn Anh đột nhiên hỏi: “Ai, Truyền Võ, mối quan hệ giữa Chu Du và Tôn Sách theo ngôn ngữ của giới trẻ bây giờ thì gọi là “Hảo cơ hữu” đúng không?”

Hứa Trăn sửng sốt một phen, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

(Hảo cơ hữu: một nghĩa là “gay”, hoặc còn có nghĩa là Chiến hữu, huynh đệ chí cốt, bạn bè thân thiết.)

Sáng sớm hôm sau, tổng đạo diễn Cao Chấn đã nắm được rating hai tập được phát sóng vào tối hôm qua, biểu tình vì vậy mà có chút vi diệu.

Tỷ suất người xem tập 9 là 2,35% và tập 10 là 2,52%.

Số liệu trên mạng đã có một sự cải thiện rõ rệt, tuy nhiên rating của đài truyền hình lại chỉ đang dừng ở mức ổn định và không có nhiều thay đổi quá rõ ràng.

Phiên truyện của Giang Đông đã mở màn nhưng dường như nó không mang lại sự cải thiện đáng kể nào cho rating của “Tam Quốc”.

—— quả nhiên, bộ phim “Tam Quốc” này quá dày và nặng, hơn nữa phiên vị của Chu Du lại thấp, cho nên dù là rating

phúc tinh cũng khó có thể kéo bộ phim đi lên?

Nói như vậy thì đến khi nào bộ phim mới có bước chuyển mình thành công đây, sau ba lần đến mời, hay thậm chí là lửa đốt Xích Bích?

Liệu lúc đó, bình quân rating có thể đi lên hay không?

Nghĩ đến đây, Cao Chấn cũng có chút sốt ruột lo lắng.

Chương 382: Hứa Trăn Đã Trưởng Thành

Bất động với tình hình của đoàn phim “Tam Quốc”, về phía đoàn đội của Hứa Trăn là đám người Kiều Phong, Chu Hiểu Mạn lại không quá lo lắng về tình hình không ôn không hỏa hiện tại của “Tam Quốc”.

Chu Du hiện tại chỉ mới lên sân khấu được vài phút, nhưng do ảnh hưởng của các tập video hậu trường ngoại lệ được chiếu trước đó, cùng với hoá trang quá mức xuất sắc, mà nhiệt độ đang không ngừng bò lên.

Phim truyền hình phim chính vừa mới phát sóng, liền có rất nhiều người bắt đầu cho rằng, hóa trang của Chu Du là thời kỳ đỉnh cao về nhan sắc của Hứa Trăn từ trước đến nay.

Đối với điểm này, Chu Hiểu Mạn, người thường tự tay hóa trang cho Hứa Trăn cũng đồng ý 100%.

Rất nhiều người cảm thấy đây là bởi vì đoàn phim 《tam quốc》 có tiền, cho nên mời được chuyên gia trang điểm giỏi.

Nhưng trên thực tế, bỏ qua nguyên nhân tạo hình, thì có rất nhiều người đã quên một việc quan trọng, chính là: Hứa Trăn trưởng thành.

Thời điểm hần diễn Hoa Vô Khuyết, chỉ mới 18 tuổi, mặt mày không nảy nở, khí chất, dáng vẻ cũng chưa kinh được tạo hình, đây là nguyên nhân cơ bản nhất.

Về bộ “Máu Đào Kiếm”, tuy được phát sóng vào đầu năm này, nhưng trên thực tế, bộ phim này quay cùng năm với “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Còn “Tam Quốc”, nó chỉ mới được khởi quay trong năm nay.

Hứa Trăn năm nay hai mươi tuổi, so với 18 tuổi, thì mặt mày này nở, vóc dáng cũng cao lớn.

Chiều cao của hắn đã tăng thêm 3 cm, đạt 182 cm. Đường nét trên khuôn mặt của cũng đã rõ ràng hơn nhiều so với hai năm trước, cách quản lý biểu cảm và phong thái cũng hoàn toàn khác so với trước đây.

Hiện tại câu chuyện của “Giang Đông” vẫn chưa chính thức bắt đầu, chỉ riêng sự xuất hiện của Hứa Trăn đã mang lại cho đoàn phim “Tam Quốc” sự cải thiện về mặt rating, cho nên, nếu đến phiên truyện của Chu Du thì hiệu quả sẽ như thế nào đây?

Đôi với nghi ngờ liệu “Tam Quốc” có làm Hứa Trăn mất Fans? Chu Hiểu Mạn, người đã xem hết bộ phim chỉ mỉm cười chứ không đưa ra nhận xét gì.

——Cứ để rating bay trong chốc lát đi, không vội.

Khi trọng tâm của câu chuyện “Tam Quốc” chuyển sang Chu Du, nhưng rating vẫn không thể vượt qua “Máu Đào Kiếm”, vậy chị đây liền chống ngược ăn bàn phím!

.....

Vào tháng 8, hầu hết các sinh viên vẫn đang trong kỳ nghỉ hè, nhưng một số sinh viên năm hai và năm ba đã trở lại trường sớm với tư cách là tình nguyện viên và bắt đầu chuẩn bị nghênh đón các sinh viên mới.

Hạ Ngũ Băng là hội trưởng hội sinh viên của Học viện nghệ thuật, tối ngày 10 tháng 8, cô kết thúc một ngày hoạt động và định về kí túc xá nghỉ ngơi thì bất ngờ nhận được tin nhắn từ hội phó: “Cậu có xem “Tam Quốc” không? Chúng tôi đang ở trung tâm hoạt động 305, muốn đến hay không?”

Nhìn thấy tin nhắn, Hạ Ngũ Băng nao nao, thập phần do dự.

Muốn đến xem hay không?

Nghe đám quỷ cái kia nói, tối nay Chu Du sẽ lên sàn.

Ai, thật sự có chút không muốn xem...

Hạ Ngũ Băng kỳ thật là một trong những Fans hâm mộ sớm nhất của Hứa Trăn.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy nam diễn viên này trong đoạn trailer “Dạ Vũ Giang Hồ”, chính là đoạn đánh võ tiêu chuẩn cao trên cầu đá, sau đó lại bị một câu “Ta nguyện hóa thân cầu đá” ngược khóc. Bắt đầu từ lúc ấy, Hạ Ngũ Băng đã một đường đuổi theo Hứa Trăn cho đến khi hắn có danh tiếng như bây giờ.

Phim truyền hình dài tập, phim kỹ thuật số và thậm chí một số chương trình tạp kỹ mà trước giờ cô chưa bao giờ xem.

Nhưng “Tam Quốc” ... Hạ Ngũ Băng thật sự không cảm được.

Về phần nguyên tác “Tam Quốc Diễn Nghĩa” cô chưa đọc qua, nhưng khi còn bé cũng đã từng xem phiên bản phim truyền hình cũ, mơ mơ hồ hồ nhớ rõ một số chi tiết.

—— Chu Du, đây chẳng phải là một nhân bụng dạ hẹp hòi sao?

Cô không muốn nhìn thấy hình ảnh A Trăn nhà mình bị Gia Cát Lượng chọc tức đến hộc máu mà chết, trước khi chết còn khóc kêu “Trời sinh Du sao còn sinh Lượng”.

Vừa nảo bỏ một chút thôi đã khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cách đây không lâu, trong nhóm Fan đã có rất nhiều cuộc tranh cãi về vấn đề này, mặc dù Hạ Ngũ Băng không đến mức thoát Fans chỉ vì ghét một nhân vật nào đó, thế nhưng, cô lại lựa chọn không xem.

Dù sao đi nữa, khẳng định sẽ có một đại Fans chuyên môn cắt ghép biên tập các cảnh trong “Tam Quốc”, chính mình đến lúc đó lựa chọn liếm màn hình và bỏ qua phần cốt truyện.

“Hội trường, cậu có tới hay không? Phim sắp chiếu rồi! Không muốn xem thì cũng có thể mua ít nước “hạnh phúc” đến cho chúng tôi, tôi muốn những thứ không đường, cảm ơn ngài, hội trưởng đại nhân!”

Hạ Ngũ Băng nhìn tin nhắn trên màn hình di động, nhin không được mắt tròn trăng.

Một đám quỷ cái!

Suốt ngày chỉ biết sai vặt hội trưởng!

Hạ Ngũ Băng một bên phun tào, một bên đi siêu thị mua một túi đồ uống, hầm hừ mà xách đi đến phòng sinh hoạt.

.....

“Kẹo kẹt ——”

“Ai, hội trưởng tới!”

Hạ Ngũ Băng đẩy cửa của phòng hoạt động 305, chỉ thấy trong phòng đen như mực, máy chiếu đang phát một màn hình TV lớn, hai ba mươi người ngồi xung quanh màn hình, tất cả đều là người của hội sinh viên.

Vừa thấy cô tới, phó hội trưởng lập tức vui tươi hơn hờ mà nghênh đón, cười nói: “Hội trưởng, tôi sẽ giữ vị trí C cho cậu!”

Hắn vui tươi hơn hờ mà tiếp lấy bao nilon trên tay Hạ Ngũ Băng, thò tay vào tìm kiếm: “Ai, Coca không đường của tôi đâu?”

Hạ Ngũ Băng bữu môi, nói: “Uống đại đi, canteen dưới lầu không có CoCa không đường.”

Nói xong, cô nhỏ giọng vẫy tay với những người xung quanh, nói: “Mọi người xem đi, tôi về trước, hôm nay hơn một, cho nên muốn về nghỉ ngơi...”

Đúng lúc này, trong lúc vô tình, cô liếc nhìn màn hình lớn trên tường, chỉ thấy một vị võ tướng bước chân vội vàng đi vào quân trướng, dập đầu nói: “Tướng quân, ta vừa mới nhận được chỉ thị của Thái phu nhân, thỉnh ngài tốc tốc trở về Giang Đông.”

Giọng nói của võ tướng kia hơi run rẩy: “Chủ công qua đời...”

Chương 383: Nhan Sắc Đỉnh Cao

Trước án, một nam tử trẻ tuổi, vóc dáng đỉnh bạt thon gầy đang lật từng trang sách, nhưng vừa khi nghe được lời này, hắn bỗng dừng ngừng đầu lên, sững sốt một hồi lâu.

Trước màn hình, Hạ Ngữ Băng vừa vặn nhìn thấy cận cảnh một khuôn mặt trên màn hình 100 inch, lúc này trong đầu cô chỉ cảm thấy “Àm” một tiếng.

..... Đây, đây là A Trăn nhà ta đúng không?

Thế nhưng, tạo hình Chu Du...

“A a a a đại đô đốc, đại đô đốc xuất hiện! !”

“Đừng có vui mừng như vậy, Tôn Sách đã chết, chúng ta cũng nên nghiêm túc chút!”

“Ha ha ha, góc quay cận cảnh này quả là tàn ác, nếu như đổi thành khuôn mặt khác thì còn không phải là một cuộc xử tội công khai à!”

“Đây đây.... mau xem TV đi!”

“.....”

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Chu Du, mấy tiểu cô nương trong phòng liền tức khắc hô to lên.

Còn Hạ Ngữ Băng thì ngơ ngác mà nhìn màn hình chiếu, nhin không được hai tay bưng kín miệng.

Mẹ ơi.... đây là ảo giác của ta sao?

Tại sao ta lại cảm thấy tạo hình Chu Du này còn soái gấp mấy lần so với Hoa Vô Khuyết và Hạ Tuyết Nghi trước đây? !

Đây có phải vì đoàn phim “Tam Quốc” có tiền, cho nên mới được chuyên gia tranh điểm cao cấp? Hay là nói A Trăn vốn rất thích hợp với tạo hình như vậy?

Hạ Ngữ Băng vốn dĩ chính là Fans của Hứa Trăn, nhưng ngay lúc này, cô lại bất ngờ nhìn thấy cận cảnh 100 inch của thần tượng, và ngay lập tức choáng váng trước vẻ đẹp gần gũi này.

Phó hội trưởng vừa rồi nghe nói cô muốn đi, liền vội khuyên nhủ: “Hội trưởng, cùng nhau xem đi, sau khi xem xong, chúng ta còn muốn đi ăn xiên nướng...”

Nhưng mà hần còn chưa nói xong, liền thấy Hạ Ngữ Băng thập phần trôi chảy mà kéo ghế ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Suyt, xem phim.”

Phó hội trưởng: “.....”

Được rồi, coi như ta chưa nói cái gì hết.

Trong màn hình chiếu, Hứa Trăn đóng vai Chu Du bỗng nhiên đứng dậy, mặt như sương lạnh, trầm giọng nói: “Điểm khởi binh mã, hồi Giang Đông!”

Võ quan trước mặt hấn lập tức giật mình, quay đầu nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài quân trướng, hỏi: “Khi nào khởi hành?”

Chu Du lạnh lùng nói: “Tức khắc khởi hành!”

Dứt lời, hấn liền lấy bảo kiếm trên giá, sải bước mà rời khỏi quân trướng.

Lần này, Chu Du chỉ lên sân khấu không đến một phút, sau đó lại offline, thế nhưng Hạ Ngữ Băng cũng không rời vị trí.

Tới cũng tới rồi, đơn giản xem xong đoạn này luôn.

Dù sao, hai tập hôm nay vẫn còn kém xa “Tam khí Chu Du”, Gia Cát Lượng lúc này hấn là còn ở Long Trung trồng trọt.

.....

Trên màn hình, hình ảnh vừa chuyển, góc nhìn đã đi tới bên phía Ngô quận.

Tôn Quyền mặc áo tang quỳ lạy bên cạnh linh cữu của huynh trưởng, ánh mắt rõ ràng có chút mờ mịt.

Lúc này Tôn Quyền vẫn còn là một thiếu niên yếu đuối.

Giang Đông bình định chưa lâu, tông tộc dị động, chư tướng dị tâm, thế lực khắp nơi như hổ rình mồi, có thể nói loạn trong giặc ngoài, phong vũ phiêu diêu.

Mọi chuyện quá đột ngột, năm ấy Tôn Quyền chỉ mới 18 tuổi, thật sự khó có thể gánh vác được trọng trách này.

Giang Đông trường sử Trương Chiêu nhìn thấy dáng vẻ này của y, thì bất đắc dĩ mà thở dài, nói: “Tướng quân thỉnh nên bị thương, trước mắt không phải lúc khóc, chúng ta phải lấy quốc sự làm đại cục.”

“Văn thần võ tướng đã chờ rất lâu, thỉnh tướng quân mau đi ra tiếp bọn họ.”

Tôn Quyền rũ đầu, im lặng lau khô nước mắt, chống thân thể chậm rãi đứng lên.

Một lát sau, hai người đi vào đại đường, văn thần võ tướng đứng hai bên sườn, nhìn thấy Tôn Quyền, biểu tình khác nhau mà ôm quyền thi lễ với y.

Nhưng mà Tôn Quyền nhìn lướt qua, lại thấy lễ tiết của mọi người cực kỳ đơn giản, cũng không phải lễ của quân thần.

Hơn nữa, nhóm võ tướng thân khoác áo giáp, mang theo kiếm đi đến, việc này hiển nhiên chưa xem mình là chủ công.

Tôn Quyền hơi nhú mày.

“Ai, tình hình có vẻ hơn vi diệu...”

Trong phòng sinh hoạt, có người nhỏ giọng nói thầm: “Vừa rồi Chu Du nói điểm tề binh mã trở về, là có ý tứ gì?”

“Có phải giữa Tôn Quyền và Chu Du xảy ra mâu thuẫn không?”

Bên cạnh có người đã xem qua nguyên tác “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, cho nên vội giải thích: “Chu Du vội mang binh về chịu tang là bởi vì...”

Người nọ mới vừa mở miệng thì một người khác liền lập tức ngắt lời: “Suyt, không được spoil!”

Người nọ bĩu môi, sau đó không nói gì thêm.

Nghe được phiên đối thoại như vậy, Hạ Ngữ Băng ngồi ở trong một góc cũng nhin không được thay đổi dáng ngồi.

Cô chưa đọc qua nguyên tác, cho nên không biết nhiều các tình tiết bên trong.

Cô đơn giản lấy điện thoại ra, dự định sẽ tìm kiếm phần truyện của đoạn này.

Thế nhưng, vừa mới mở cuốn sách điện tử “Tam Quốc Diễn Nghĩa” ra, cũng chưa kịp click vào phần Tôn Sách chết, thì Chu Du do Hứa Trăn đảm nhiệm lại một lần nữa lên sân khấu.

Hạ Ngữ Băng đành phải ngừng đầu lên, tiếp tục xem phim.

Lúc này Chu Du ngay trong đêm tối đuổi tới Ngô quận, trừ bỏ áo giáp, thay tang phục, rồi vội vàng tiến đến chịu tang.

Một đêm đi vội, nhìn qua thần sắc có chút tiêu tụy, nhưng dáng người như cũ đĩnh bạt như tùng, lúc bước đi, mắt luôn nhìn thẳng, bước chân như bay.

“Tôn Quyền tuổi nhỏ, không thể phục chúng, tướng quân nên lãnh đạo quần thần Giang Đông, chủ trì đại cục.....”

Ở phía sau hẳn, một võ tướng nhỏ giọng nói: “Trước mắt khắp nơi cường hào ngo ngoe rục rịch, cho nên thỉnh tướng quân lấy đại cục làm trọng!”

Nghe được lời này, mấy người bên cạnh cũng vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy, mọi người đều đang chờ Tướng quân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

“Đại cục làm trọng, trước mắt ổn định Giang Đông mới là việc quan trọng nhất...”

Bọn họ không ngừng nói chuyện, mà Chu Du đang bước vội ở phía trước, bỗng dừng dừng bước, đột nhiên rút ra bội kiếm, xoay người chém xuống!

“Bá!”

Một tiếng binh khí va chạm vang lên, mọi người ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy cây thiết thương của người đầu tiên mở miệng đã bị kiếm chém thành hai nửa, biến thành một thanh thương không đầu.

Chương 384: Một Lòng Trung Thành

Chu Du quay đầu, ánh mắt lãnh lệ như đao mà quét một vòng, nói: “Không biết lựa lời mà nói thì thanh thiết thương kia chính là tấm gương của các ngươi!”

Tướng sĩ chung quanh nhìn thấy cảnh tượng này thì vẻ mặt tức khắc nghiêm chỉnh lại, cúi đầu xuống, không dám hô ngôn.

Lúc này, màn ảnh quay về phía Tôn Quyền.

“Báo ——”

Trên linh đường, một người vội vàng từ bên ngoài chạy vào, bái nói: “Thượng tướng quân Chu Du tự Ba Khâu đem binh trở về, trước mắt đang chờ bên ngoài.”

Lời này vừa nói ra, linh đường tức khắc nổi lên một trận xôn xao.

Chu Du đã trở lại, hơn nữa là đem binh trở về!

——Lần này không biết, Chu Du sẽ dùng lập trường hay thái độ gì?

Quần thần lập tức quay đầu lại, ánh mắt trông mong nhìn về phía bên ngoài.

Tôn Quyền nheo mắt, thần sắc phức tạp nói: “Mau mời vào!”

Một lát sau, Chu Du vội vàng đi vào linh đường, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía Tôn Quyền, còn những người xung quanh thì hẩn lại làm như không thấy.

Chợt, hẩn dừng bước trước mặt Tôn Quyền.

“Thần Chu Du.....”

Chu Du vung lên ống tay áo, cúi đầu bái Tôn Quyền, cất cao giọng nói: “Bái kiến chủ công!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường liền chấn động.

—— Chu Du, hành chính là lễ của quân thần!

Hẩn tán thành Tôn Quyền làm chủ công!

Giờ này khắc này, Tôn Quyền vì mọi người khinh thường mà thấp thỏm lo âu, ánh mắt liền lóe lên một cái.

Y từ mình đi đến trước mặt Chu Du, đỡ hẩn lên, tình ý chân thành nói: “Công Cẩn đã hồi, ngô không cần lo lắng rồi!”

Quần thần Giang Đông hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau, chúng thần do Trương Chiêu dẫn dắt, cũng lần lượt cúi đầu mà bái Tôn Quyền, nói: “Bái kiến chủ công!”

Một bái này của Chu Du, đã đại biểu cho tuyệt đại đa số những người trong quân ngũ Giang Đông.

Giờ phút này, lòng người Giang Đông có lẽ chưa đoàn kết, nhưng với sự ủng hộ của Chu Du, ít nhất hiện tại, vị trí chủ nhân Giang Đông của Tôn Quyền có thể coi là vững chắc.

.....

Bên ngoài màn hình, Hạ Ngữ Băng chỉ cảm thấy hơi choáng khi chứng kiến một màn trước mắt

A.... cảm giác về một trụ cột được tôn kính như vậy thật xúc động!

Tôn Sách đã chết, nhóm người này khóc khóc, lục đục với nhau, nhưng chỉ có Chu Du vẫn duy trì được sự bình tĩnh vốn có, chính điều này đã khiến người khác cảm thấy an tâm.

So với sự ghen ghét của thiếu chủ Di Hoa Cung, hay cô độc như Kim Xà Lang Quân thì loại nhân vật có quyền cao chức trọng này, ngay lúc lâm nguy có thể ngăn cơn sóng dữ lại toát ra được sự mị lực vô cùng cao lớn!

Lúc đầu, Hạ Ngữ Băng cảm thấy bộ phim “Tam Quốc” này rất dày nặng, đồng thời cũng cảm nhận được sức hút độc đáo của phim lịch sử.

Ai, không biết cốt truyện kế tiếp sẽ diễn ra như thế nào, nhưng chỉ nhìn thế này, chính mình đã cảm thấy bản thân sắp phải lòng Chu tướng quân đẹp trai, cương nghị này.

.....

Rất nhanh, quần thần Giang Đông giải tán, Tôn Quyền đưa Chu Du đi vào linh đường.

Trong mắt nhìn thấy bài vị của Tôn Sách, rõ ràng bước chân của Chu Du hơi ngừng lại, ánh mắt lóe lên.

Nhưng hắn không hô trời gọi đất, gào khóc khóc rống trước mặt Tôn Quyền, Trương Chiêu, cùng với những người hậu xung quanh. Hắn bình tĩnh đi đến trước bài vị, quỳ xuống đệm bồ hương, không một chút cầu thả mà hành đại lễ với linh cữu của huynh trưởng.

Sau khi hành lễ, Chu Du đi theo Tôn Quyền, đến gặp mẫu thân của Tôn Quyền là Ngô thái phu nhân.

Ngô thái phu nhân nhìn thấy Chu Du, hai mắt đầm lệ mà cầm tay hắn, nói: “Công Cẩn, ngươi đã trở lại.”

Dứt lời, bà quay đầu nhìn về phía Tôn Quyền, nước mắt nói: “Ca ca ngươi không còn nữa, từ nay về sau, Công Cẩn liền giống như huynh trưởng của ngươi.”

Tôn Quyền nghe vậy, lập tức hành lễ huynh trưởng đối với Chu Du, chọt, y từ một bên lấy ra một cái bao bố, đưa cho Chu Du, nói: “Đây là thứ huynh trước khi đi khi đã giao phó cho ta, kêu ta đưa lại cho Chu tướng quân.”

Chu Du tiếp lấy bao bố, vừa mở ra, đồng tử liền không khỏi co rút lại.

Xích phong.

——Đây là hai thanh kiếm được đúc từ bảo đao trần tách của Chu gia, khi bọn họ mới đến Giang Đông.

Tôn Quyền nói: “Trước đây huynh trưởng từng dặn dò ta, “Nội sự không quyết thì hỏi Trương Chiêu, ngoại sự không quyết thì hỏi Chu Du.”

“Ta còn nhỏ tuổi và thiếu hiểu biết, không thể một mình thừa kế cơ nghiệp của huynh trưởng, cho nên thế cục ở Giang Đông, xin dựa vào tướng quân!”

“Ta.....” Chu Du hít sâu một hơi, hành lễ với Tôn Quyền, giọng nói mang theo chút run rẩy, “Nguyện lấy máu chảy đầu rơi, trung thành đến chết!”

Sau đó, hai người liền bàn chuyện làm sao để củng cố thế cục trước mắt.

Chờ ra cửa, Chu Du vẫn như trước, bước chân vô cùng vững vàng.

Nhưng chưa đi được bao xa, lúc xung quanh không có người, hấn bước chân leo lên lưng ngựa thì trượt chân một cái, xuyết nước té xuống.

“Tướng quân!”

Người hầu bên cạnh vội đỡ lấy hấn, nôn nóng nói: “Tướng quân, làm sao vậy, không có việc gì đi?”

Chu Du lắc lắc đầu, không nói gì.

Nửa người của hấn nằm trên yên ngựa, toàn thân giống như không có chút sức lực.

“.... Đỡ ta lên ngựa.” Sau một lúc lâu, Chu Du trầm giọng nói.

Người hầu tiến lên muốn đỡ hấn, lại thấy, Chu Du rũ đầu, trên mặt không có bất luận biểu tình gì, nhưng nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống như hạt châu bị đứt dây, thân thể kịch liệt run rẩy, gần như nhịn không được.

Sợi dây bị kéo căng nhiều ngày đêm, vào lúc này, cuối cùng đã hoàn toàn bị đứt.

Hấn nắm chắc thanh kiếm Xích Phong trong tay, những ngón tay mảnh khảnh tái nhợt và không còn chút máu do dùng lực quá mạnh.

“Tướng quân.....”

Người hầu tức khắc co thắt tâm can, duỗi tay đi đỡ hấn, nói: “Trước nghỉ ngơi một chút đi, đừng.....”

“Đỡ ta lên ngựa!” Giọng nói của Chu Du khàn khàn gần như không nên lời.

Người hầu thử một hơi thật dài, đành phải tuân lệnh đỡ hấn ổn định thân thể, cẩn thận vững vàng leo lên lưng ngựa.

Một lát sau, Chu Du nắm dây cương, đôi mắt buông xuống, buộc bản thân bình tĩnh mà giục ngựa đi.

Chương 385: Chu Du Là Người Như Thế Nào?

Lúc này, bên ngoài màn hình, Hạ Ngữ Băng không biết từ khi nào đã rơi lệ đầy mặt.

Cô rất nhanh dùng hết một bao khăn giấy lau mặt, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Hạ Ngữ Băng không biết nguồn gốc của thanh kiếm Xích Phong, nhưng hình dạng của thanh kiếm này gần như giống hệt thanh mà Chu Du vừa dùng, nghĩ lại thì hai thanh kiếm này có lẽ là một cặp.

Hiện giờ người kia đã qua đời, chỉ để lại bội kiếm.....

Chu Du cuối cùng nắm chuôi kiếm kia, hung hăng mà chọc qua nước mắt cô.

“Ô ô.....”

Cô định hỏi xem những người xung quanh có khăn giấy hay không, nhưng lại nghe thấy một tiếng thút thít truyền đến.

Quay đầu nhìn, liền thấy không ít người trong phòng sinh hoạt đang che mặt khóc.

“Lúc Tôn Sách chết, tôi không có khóc, mà chỉ cảm thấy thật đáng tiếc...”

Hàng phía trước, một nữ sinh thấp giọng nghẹn ngào nói:

“Nhưng nhìn Chu Du thương tâm, thật sự chịu không nổi.....”

“A, thanh kiếm kia Ông trời ơi.....”

“Cái chết của Tôn Sách, có lẽ người duy nhất thật tâm khóc vì y chỉ có một mình Chu Du.”

“Ai, những lời “ngoại sự không quyết thì hỏi Chu Du” nghe thật đau lòng...”

Trên màn hình, bộ phim vẫn đang phát sóng nhưng phân đoạn vừa rồi đã để lại ảnh hưởng hồi lâu cho người xem.

Cốt truyện Chu Du vội về chịu tang trong đêm tối xảy ra vào tập 19 của “Tam Quốc”.

Sau đó, để ổn định tình hình, Chu Du cho đóng quân tạm thời ở Ngô quận, lần lượt tiến cử Lỗ Túc, Chư Cát Cần và nhiều hiền thần xứng đáng khác cho Tôn Quyền, đến lúc này tình hình rồi ren ở Giang Đông mới dần dần ổn định.

Ngay sau đó, trận chiến Quan Độ khai hỏa, Đông Hán những năm cuối phân tranh bắt đầu tiến vào giai đoạn gay cấn, cốt truyện của “Tam Quốc” cũng bởi vậy mà dần lộ ra tia sáng kỳ dị.

Nhưng mà Hạ Ngữ Băng lại có chút thất thần.

Đôi mắt của cô tựa hồ đang nhìn màn hình nhưng đầu óc thì vẫn dừng ở khoảnh khắc Chu Du vội vàng về chịu tang kia.

Mơ màng hồ đồ mà xem xong hai tập phim truyền hình, lại mơ màng hồ đồ đi theo đám thành viên của hội sinh viên ra ngoài ăn xiên nướng, đến lúc trở về phòng ngủ, Hạ Ngữ Băng gấp không chờ nổi mà mở máy tính ra, tìm kiếm thông tin của “Tam Quốc”.

Đúng vậy, cô quyết định sẽ xem lại các tập trước đó.

Quá nhiều tình tiết trước đó cô hông hiểu, cho nên bây giờ phải bù lại.

——đẹp mẹ cái gì mà Chu Du đáng ghét đi! !

Yêu ai thì yêu luôn đường đi lối về, nhân vật này, quả thực khiến mình yêu đến không thể buông tay!

Mấy suy nghĩ trước đây của mình, tới giờ nghĩ lại liền cảm thấy hồ thẹn! !

Một lát sau, video download xong, Hạ Ngữ Băng gấp không chờ nổi mà bấm vào tập 10, quyết định nhìn phong thái đầu tiên khi Chu Du bước lên sân khấu.

Tập phim bắt đầu phát sóng, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là hình ảnh Chu Du phóng ngựa trên đường núi.

Hai mắt Hạ Ngữ Băng tỏa sáng, cả người phấn khích bởi vì thân thủ của Chu tướng quân vừa nhanh nhẹn lại vừa tiêu sái, dáng người vô cùng soái.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy Chu Du lấy ra đại đao huyền thiết kia, nói bản thân đã bán hết của cải, đến đây nhờ cậy Tôn Sách, nguyện dùng chỉ bảo trấn trạch chế tạo binh khí cho Tôn Sách.

Hạ Ngữ Băng đang vô cùng cảm khái tình tri kỷ của hai người, thì bỗng nhiên nghe Tôn Sách nói: “Đao này của nặng, ta dùng không thuận tay, chỉ bằng chúng ta đúc thành hai thanh bảo kiếm.”

“Một thanh là “Xích Phong”, một thanh là “Sương Phong”, hai chúng ta mỗi người giữ một thanh...”

Nghe được câu này, trái tim của cô không khỏi run rẩy.

Hóa ra, Xích Phong và Sương Phong có khởi nguồn như vậy?

“Tí tách, tí tách.....”

Hạ Ngữ Băng vốn đang bình phục cảm xúc, nghĩ chỉ muốn liếm màn hình thì một lần nữa không kìm được rơi lệ lã chã.

Cô nhìn hai thiếu niên khí phách hăng hái chỉ điểm giang sơn trên màn hình, sau đó lại liên tưởng đến hình ảnh vừa xem tới

nay. Giang Đông sơ định, Tôn Sách lại bỗng nhiên qua đời, nước mắt ngăn không được mà chảy xuống, cảm bản không nghe mình không chế.

Chờ xem tập 10, Hạ Ngữ Băng mang theo loại cảm xúc này, quay đầu đi xem lại tập 19. Lần này, những giọt nước mắt lặng lẽ biến thành âm thanh thút thít.

Cô khóc lớn đến mức, a di đi tuần tra ban đêm nghe được liền vội vàng gõ cửa để xem tình hình.

Hạ Ngữ Băng một bên nức nở, một bên ô ô khóc rống nói: “A di, “Tam Quốc” quá hay, con đề cử người xem!”

A di thấy thế, không khỏi bật cười: “Người ta đều nói, già không xem “Tam Quốc”, trẻ không xem “Thủy Hử”, con còn trẻ như vậy mà tại sao “Tam Quốc” có thể khiến con thành như vậy?”

Hạ Ngữ Băng không còn mặt mũi nói thêm nữa cái gì nữa, cô yên lặng xoa xoa nước mắt, tiếp tục an tĩnh xem phim.

Sau khi kết thúc tập 19, cô còn cảm thấy chưa đã thèm, nhưng cốt truyện kế tiếp vẫn chưa được phát sóng, vì thế cô cảm điện thoại ra, bắt đầu lục lọi tìm kiếm bình luận liên qua và các video được biên tập kết nối.

Sau đó, Hạ Ngữ Băng liền ngạc nhiên phát hiện: Có rất nhiều bình luận liên quan đến “Tam Quốc”, đặc biệt là nói về Chu Du.

“Tam Quốc” chỉ mới phát hành được 10 ngày, mà các bài báo trên nhiều tài khoản công khai và tài khoản tiếp thị khác nhau đều bị trùng hợp đổi thành “Tam Quốc”.

Về phần Hứa Trăn, người đóng vai Chu Du, thì lại một lần nữa trở thành chủ đề nóng.

“Cảnh khóc này quá choáng váng... Trước kia xem “Tuyệt Đại Song Kiêu” và “Máu Đào Kiếm” đều không có cảm giác gì với Hứa Trăn, kết quả không ngờ, chính “Tam Quốc” lại gạt ra nhảy hố...”

“Cá nhân rồi cho rằng, nhân vật Chu Du của Hứa Trăn là vai diễn tốt nhất của phiên bản “Tam Quốc” này.”

“Người nào làm công tác văn hóa có thể giải thích cho tôi một chút kiến thức được không, Chu Du là người như vậy sao? Thế nhưng trước đó tôi vẫn luôn cho rằng, Chu Du là tiểu nhân đê tiện bụng dạ hẹp hòi?”

“Chỉ có tên vô học mới nói Chu Du là tiểu nhân đê tiện? hahahaha, ngại quá, chúc ngài buổi tối vui vẻ...”

“.....”

Chương 386: Bạo Nổ Nguyên Tác

Nhìn bình luận từ trên xuống dưới, mặt của Hạ Ngữ Băng liền đỏ lên.

Bản thân tốt xấu gì cũng là sinh viên, nhưng lại chưa từng đọc nguyên tác của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, hơn nữa còn lý giải nhân vật Chu Du này quá mức phiến diện.

Lúc này, tuy mạch truyện vẫn chưa tiến triển đến tình tiết mà trước đó cô đã nói “Không muốn xem”, nhưng chỉ cần nhìn vào cốt truyện và nhân vật hiện tại, cô đã quyết định truy phim đến cùng.

Nghĩ vậy, cô thoáng do dự, sau đó lại tự động gia nhập vào hai nhóm Fans mà mình đã rút lui vào hai ngày trước.

Đúng vậy, ta cần phải đi hô hoán bạn bè cùng nhau thảo luận về cốt truyện này!

Mới vừa lui nhóm hơn một tuần, cho nên khả năng có rất nhiều người chưa phát hiện..... Đúng không?

.....

Dư luận trên mạng ngày càng tăng cao, mà số người qua đường nhảy vào hố của Hứa Trăn cũng bắt đầu tăng tốc.

Chu Hiểu Mạn chương quản rất nhiều nhóm Fans, cô yêu cầu những người xin vào nhóm phải hoàn thành câu hỏi trong thời gian quy định, hơn nữa thành tích đủ tư cách mới có thể gia nhập nhóm.

Kết quả, hôm nay, lục đục có rất nhiều sinh gương mặt lại đây đáp đề, sau đó lần lượt đạt được 80 điểm, thậm chí 90 điểm trở lên.

Đối với vấn đề này, Chu Hiểu Mạn chỉ biết cười trừ.

Làm ơn, mức độ biến thái của những câu hỏi đó đơn giản là ngoài sức tưởng tượng của một nhóm người, mặc dù là chính mình đi đáp, cũng không thể đáp đúng hoàn toàn.

Các người một đám đều nói chính mình là ma mới, sau đó tùy tiện tiện đạt được 95,98,100 điểm, thậm chí còn hiểu Hứa Trăn hơn ta, quả nhiên không đáng tin?

——Cho nên, đây chẳng qua là mấy Fans cũ trước đó kêu gào thoát Fans, bây giờ lại trộm lẫn trở về mà thôi.

Ai, thật đáng thương.

Nhân sinh gian nan có một số việc đừng vạch trần, Chu Hiểu Mạn tuy khịt mũi coi thường đối với hành vi của những người này, nhưng vẫn làm bộ cái gì cũng không biết, nhiệt liệt hoan nghênh “Ma mới” gia nhập nhóm.

Ha ha, đây mới là lúc nào? ?

Về phần truyện của Chu Du trong “Tam Quốc” cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Quản tốt nước mắt của các người đi, cũng quản tốt nước miếng của các người, đừng vội, trò hay chỉ mới bắt đầu!

.....

Sau tập 19, suất diễn của Hứa Trăn trong “Tam Quốc” lại lần nữa bị gián đoạn.

Cách chiếu phim nhiều tuyến xen kẽ, cách mấy ngày lại có thêm một đoạn phim liên quan đến nhân vật, làm cho rất nhiều người bất mãn.

“A a a a, biên kịch chó má gì vậy! Đô Đô xuất hiện một chút rồi không có, không có! Tổng cộng mới xuất hiện 12 phút 40 giây! !! Định làm tôi si mê mà theo phim đúng không!

“Người diễn như vậy có tin ta gửi lưỡi dao cho không!”

“Status phun tào biên kịch kia làm tôi cười chết mất....

Nguyên tác Tam Quốc chính là như vậy có được không? Chu Đô Đô hồi 15 lần đầu tiên lên sân, sau đó là lúc Tôn Sách chết xuất hiện một cái, sau đó chính là trận Xích Bích. Người muốn

phun tào, xin hãy hóa vàng xuống tìm La Quán Trung mà phun tào đi!”

“Ài, nói đến hóa vàng, có phải là Rằm Tháng Bảy sắp đến rồi đúng không? Ta đốt bộ Tam Quốc xuống, xin La tiên sinh thêm phần diễn nữa cho Chu đô đô có được không nhỉ?”

“Không thể được, xin hãy mang thêm cả Tiểu Kiều, cảm ơn.”

“Xin thêm cả một Điều Thuyền, đa tạ.”

“Ha ha... Nay có thể là một ngày bận rộn nhất trong 500 năm gần đây của La tiên sinh

.....

Đương nhiên, đốt sách là nói giỡn, nhưng đọc sách lại là sự thật.

Kể từ khi “Tam Quốc” phát sóng, nhiều khán giả xem phim truyền hình xem đến không đã ghiền, cho nên đã đổi qua xem nguyên tác của “Tam Quốc”.

Bên kịch đã đoán trước được điều này từ lâu, trước khi khởi quay, bọn họ đã đặc biệt hợp tác với nhà xuất bản để in một bộ ấn bản của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, sử dụng một bức ảnh của một nhân vật chính trong “Tam Quốc” làm hình ảnh của trang tiêu đề.

Sau hai tuần công bố rầm rộ và khởi động, bộ sách này cuối cùng cũng bắt đầu được bán trên website, kết quả là chỉ trong vòng chưa đầy 1 phút, hơn một nửa trong số 100.000 bản in lần đầu tiên đã được bán ra, thậm chí một số phiên bản của các nhân vật cũng đã được bán hết ngay lập tức.

Thời cổ đại, “Tam Đô Phú” khiến giấy Lạc Dương đắt hàng, nhưng ngày nay, một cuốn “Tam Quốc Diễn Nghĩa” lại khó cầu.

Sau 3 phút, tất cả các số điện thoại NXB công bố đều bị bạo nổ.

Trưởng phòng phát hành đang ghi sổ đơn yêu cầu tái bản gấp, thì thỉnh linh nghe “Bang” một tiếng, một bóng người béo lùn hấp tấp xông vào, chính là ông chủ của mình.

“10 ngàn ấn bản đầu tiên đã bán hết rồi sao? !”

Điện thoại của ông chủ đã bị tê liệt, cho nên mới trực tiếp vọt vào văn phòng phát hành, cấp rống rống mà kêu lên: “Cậu chỉ mới in ấn 10 ngàn bản “Tam Quốc Diễn Nghĩa?”

“Cậu tưởng đây là loại sách mà chỉ có phú nhị đại mới mua được sao? !”

“Đặc biệt là bản của Chu Du, chỉ có 5000? ? Bên trang Web nói, không tới 0.1 giây đã bị cướp sạch!”

“Các người đã tính toán như thế nào vậy hả? !”

“.....”

Trưởng phòng ban phát hành bị ông chủ nhà mình đổ một trận oán giận trên đầu, chỉ cảm thấy ngáy ngẩn cả người.

.... Chuyện này tại tôi sao?

Ai biết Chu Du tự xưng lại nổi tiếng như vậy?

Hắn chỉ là nam thứ sáu, bảy...không phải, nam số tám, chín, cho nên 5000 bản còn chưa đủ nhiều sao? ?

Ngài xem, 5000 bản của Trương Phi tới giờ còn chưa bán xong đây!

Nhìn bộ dáng sứt đầu mẻ trán của ông chủ, đơn giản là đơn xin in thêm không cần phải viết, chủ tịch nói, mọi thứ đơn giản hóa, sau này sẽ làm thủ tục bổ sung!

“Xin chào? Là tôi, đúng đúng đúng, hiện tại in thêm 20... Không không, chủ tịch chúng tôi nói, thêm 50 ngàn bản!”

“Tỉ lệ sao? Tỉ lệ chờ một lát tôi sẽ báo, trước cứ in từ bản của Chu Du! Được, trước in 10 ngàn bản!”

“.....”

Chương 387: Con Số Không Tưởng

Trưa hôm đó, nhóm người đầu tiên nhận được sách đã vui vẻ đăng bản “Tam Quốc Diễn Nghĩa” có tranh bìa lót là ảnh Chu Du lên mạng.

Thậm chí, có một số người còn đem cuốn sách đăng lên trung tâm second-hand và đánh dấu nó với giá cao ngất ngưỡng để

khoe khoang.

Kết quả vừa chuyển đầu, một vài bình luận hâm mộ liền xuất hiện, ngoài ra còn một số người đã đặt hàng mà không thèm hỏi giá.

Chủ nhân cuốn sách: ? ??

Chuyện gì thế này, ta rút cuộc bán hay không bán?

.....

Chỉ trong vòng chưa đầy 5 tiếng đồng hồ, ấn bản “Tam Quốc Diễn Nghĩa” đã được bán hết sạch, hết thấy các phiên bản nhân vật đều được bán hết sạch.

Không biết khi nào sẽ có đợt sách thứ hai nên một số cư dân mạng vì nóng lòng đã bắt đầu tìm mua các phiên bản khác của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Ngoài ra, doanh thu của các tiểu thuyết nổi tiếng khác như “Hồng Lâu Mộng” và “Thủy Hử Truyện”, thậm chí là “Liêu Trai Chí Dị”, “Kim Bình Mai”, “Phong Thần Diễn Nghĩa” và các tiểu thuyết khác trong thời Minh Thanh đều tăng lên đáng kể. Cư dân mạng thật đáng kinh ngạc, khả năng liên tưởng thần kỳ luôn khiến người ta phải mở rộng tầm mắt.

Đúng như dự đoán của mọi người, khi cốt truyện của “Tam Quốc” dần đi đến phần quen thuộc với công chúng, xếp hạng, lượng webcast, thảo luận và các dữ liệu khác của bộ phim đều bắt đầu tăng lên.

Vào ngày 10 tháng 8, rating của “Tam Quốc” cũng mở ra một đợt tăng đột biến nhất kể từ khi phát sóng.

Hôm trước, rating tập 18 chỉ là 2,77%.

Nhưng đến tập thứ 19, rating đột ngột đạt mức đáng kinh ngạc là 3,32%, lần đầu tiên vượt qua con số 3; rating của tập 20 thậm chí còn đạt mức con số kinh người là 3,71%.

So với ngày hôm trước, xếp hạng tăng gần 1 phần trăm.

Chấn động trong nghề.

Sáng ngày 11, tổng đạo diễn Cao Chấn lật xem bảng biểu rating mới nhất, kinh ngạc đến mức cơm đều chưa ăn.

Ông ta biết, tập 19, Chu Du của Hứa Trăn sẽ tiếp tục xuất hiện.

——Nhưng có cần tà ác như vậy không?

Một vai phụ đơn thuần cũng có thể có tác dụng kéo rating của một bộ phim truyền hình lớn như “Tam Quốc”? ?

Tất nhiên, Cao Chấn trong lòng biết rõ rằng rating tăng vọt rõ ràng không phải do một mình Hứa Trăn tạo ra.

Từ ngày 9 tháng 8, “Tam Quốc” mở ra một loạt cốt truyện chuyên sâu:

Quan Vũ vượt năm ải, chém sáu tướng, rời Tào doanh, Lưu Quan Trương Triệu cổ thành tập hội; Tôn Sách tuổi trẻ chết sớm, tương lai Giang Đông hùng chủ Tôn Quyền kế vị; trận chiến giữa Tào Tháo cùng Viên Thiệu và Quan Độ bắt đầu mở màn.....

Một loạt sự kiện này, ba thế lực Ngụy Thục Ngô chính thức thành hình.

Bản thân những phần truyện này là nơi đưa rating đi lên.

Tuy rằng Cao đạo cảm thấy một đoạn Chu Du chạy về chịu tang trong đêm rồi thật sự rất tốt, nhưng do nguyên nhân giới hạn của cốt truyện, cho nên công hiến của Hứa Trăn cho hai tập phim này cũng không qua lớn.

Bất quá nó chỉ vừa khéo đuổi kịp rating lần này mà thôi.

“Rating phúc tinh thật sự là danh bất hư truyền a.....”

Cao Chấn lật xem báo cáo trong tay, vui vẻ nói: “Tuy biết đợt tăng đột ngột này không có quan hệ quá nhiều đến Hứa Trăn, thế nhưng xem xong vẫn cảm thấy rất thoải mái.”

“Ai lại từ chối thêm nhiều phúc tướng cho đoàn phim của mình đâu?”

“Đóng phim cũng là bộ môn huyền học.”

Cao Chấn ngẩng đầu lên, nhìn trợ lý đứng bên cạnh, cười nói: “Nếu như cô luôn có thể nắm chắc phần thắng, đi nhờ xe nhưng luôn được ngồi, vậy đó cũng là một loại năng lực, đúng không?”

Trợ lý nhìn Cao Chấn, chớp chớp mắt, không đánh giá với mấy chữ “Đi nhờ xe” này.

“Ai, còn dữ liệu trên webcast thì sao?” Cao Chấn thản nhiên hỏi sau khi đọc báo cáo xếp hạng.

Đối với một số bộ phim truyền hình đô thị và phim thần tượng kinh phí thấp, dữ liệu webcast gần như có thể nói là vấn đề sinh tử; nhưng “Tam Quốc” kiếm tiền chủ yếu bằng cách bán bản quyền phát sóng truyền hình, vì vậy dữ liệu webcast không còn nhiều ý nghĩa về lâu dài.

Nhưng mà rõ ràng Cao Chấn đang rất cao hứng, cho nên vẫn muốn nghe thêm một chút số liệu.

Trợ lý vừa nghe ông ta nhắc đến vấn đề thì vẻ mặt có chút cổ quái.

Cô đưa một tài liệu khác cho Cao Chấn và nói: “Dữ liệu mà tôi vừa nhận được nửa giờ trước, tập 19, cho đến nay, số lượng phát sóng tích lũy trong 12 giờ đã vượt quá 30 vạn. Người ta nói rằng nó dường như đã phá vỡ kỷ lục cao nhất trên toàn mạng, đây là thống kê trước mắt.”

Sau đó, trợ lý nhỏ giọng nhắc nhở: “Chỉ có 19 tập mới cao như vậy, còn tập 20 thì bình thường, 5,12 vạn, về cơ bản thì giống các tập trước đó. Tuy nhiên, tập 19 là 33,25 vạn.”

Cao Chấn: “.....”

“Lộc cộc.....” Sau một lúc lâu, ông nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Ông ta hơi hơi hé miệng, muốn hỏi cái gì, nhưng mà cuối cùng vẫn không thể hỏi.

Sau khi im lặng một lúc, Cao Chấn chỉ đơn giản là đi thẳng đến máy tính, mở ra kênh của Đằng Tấn, dự định coi lại tập 19, xem xem rốt cuộc câu chuyện này đến tốt cùng có ma lực gì.

Kết quả là, không cần đợi ông ta tìm ra lý do tại sao số liệu của tập này lại bùng nổ, thì ngay lượng bình luận choáng ngợp đầu tập đã cho ông ta biết đáp án:

“Thổ lộ Chu tướng quân! !”

“Để lại tên trước khi HOT, đoạn của Chu tướng quân tập trực tiếp phong thần, thậm chí ta còn tua đi tua lại mấy lần!”

“A a a a sao lại có mộ tình huynh đệ thần tiên như vậy... Tôn Sách đừng chết, nhìn Chu Du khổ sở như vậy, ta rất lo lắng!”

“Đêm qua khóc đến gối đầu đều ướt, buổi sáng lại lên xem một lần!”

“Đẹp như vậy sao? Sau khi tua đi tua lại 30 lần thì ta cũng công nhận như vậy.”

“Có như vậy đẹp sao? Ta xoát 30 nhiều lần lúc sau cảm giác cũng liền như vậy hồi sự”

“.....”

Cao Chấn sợ ngây người.

Chương 388: Gia Cát Lượng Lên Sàn

Mặc dù ông là người thực hiện bộ phim này và tự bản thân cũng rất rất hài lòng với nó, nhưng ông tuyệt không bao giờ mong đợi rằng công chúng sẽ hài lòng đến mức này!

Trong lúc nhất thời Cao Chấn có chút hoa mắt chóng mặt, tay chân lơ mơ.

Ông thậm chí còn quên rằng mình vừa nói với trợ lý, Hứa Trăn có vận khí tốt lại vừa vận đuôi kịp tình tiết đang lên của tập 19 và bản thân hẳn cũng không có ảnh hưởng quá nhiều đến ratings.

Chà, không nhiều.

Số lượng webcast chỉ tăng lên năm hoặc sáu lần và nó vừa phá vỡ kỷ lục cao nhất trên toàn bộ mạng mà thôi.

Một đoạn truyện nhỏ...

Là đạo diễn lớn của hàng trăm phim truyền hình, mình không cần kinh ngạc như vậy...

.....

Buổi trưa hôm đó, đài truyền hình không phát sóng lại, an an tĩnh tĩnh. Nhưng trên mạng, lượng truy cập đã đột phá 5000

vạn, mắt tiếp tục nhìn kỹ lục đang lao như mũi tên bay.

Sau một thời gian dài lên men, nhiều tác phẩm làm theo chủ đề cũng mọc lên như nấm sau cơn mưa, các loại video cắt nối biên tập gần như bị tàn sát trong vòng nửa ngày.

Cố ý, vô tình các loại video cắt nối biên tập bắt đầu ùn ùn không dứt mà xuất hiện liên tục.

Thậm chí, Tôn Sách, nhân vật vừa chết trong tập trước cũng lặng yên không một tiếng động mà bất động nổi lên.

Khi Tôn Sách sắp chết, y khàn giọng nói: “Nội sự không quyết hỏi Trương Chiêu, ngoại sự không quyết hỏi Chu Du. Thật không may, Công Cần không có ở đây, vì vậy ta không thể đích thân giao phó cho hấn.” Sau đó y đưa kiếm Xích Phong cho Tôn Quyền, đề đệ đệ thay mình trả cho Chu Du.

Một đoạn này, video đã đã mở ra một đỉnh cao lớn.

Vô số khán giả bày tỏ rằng họ đã bị ngược đến chết đi sống lại bởi một đoạn này.

Đường Dật từ trước đến nay vẫn luôn bị khán giả nghĩ là diễn viên hài, nhưng đây là đầu tiên y được hưởng đãi ngộ của một bộ chính kịch. Y nhìn vô số người để lại lời nhắn, kêu y đừng chết, thấy y chết mà khóc đến rối tinh rối mù. Cả người liền cảm thấy phiêu phiêu, cảm động đến thiếu chút nữa khóc hết nước mắt.

A... Rốt cuộc không ai nhìn thấy ta chết mà còn muốn đắm mặt đất cười to!

Khán giả có tâm địa thật tốt, ta yêu mọi người! !

.....

Hứa Trăn lúc này còn đang ở thâm sơn cùng cốc, nhìn số liệu webcast và rating thì vô cùng kinh ngạc.

Hấn nghi hoặc mà nhìn nhìn thời gian, sau đó kiểm tra số liệu được cập nhập trên mạng.

Không sai a, mới phát đến tập 20.

Chu Du cũng chỉ xuất hiện được hai lần, mà trận Xích Bích còn nhiều năm nữa mới xảy ra.

Nhưng tại sao nhân khí của Chu Du lại bùng nổ vào thời điểm này?

“Tam Quốc” là một đoàn phim tốt, các phân đoạn phụ của Chu Du cũng có chất lượng khá ổn.

Hứa Trăn vốn tưởng mình chỉ là một cái áo rỗng trong giai đoạn đầu, hết lần này đến lần khác xoát ra một chút cảm giác tồn tại, sau 30 tập, câu chuyện liên quan đến Xích Bích chỉ chiến mới chính thức bắt đầu, Chu Du mới có thể từ “Áo rỗng” biến thành “Diễn viên chính”, trở thành nhân vật chủ chốt dẫn dắt cốt truyện.

Nhưng tại sao bây giờ nó lại hot đến vậy?

“A Trăn, anh biết cậu đang bận”, Ở đầu bên kia điện thoại, Kiều Phong nói, “Nhưng khi đến phần xuất hiện của cậu, thì hãy bớt chút thời gian lên xem thử, qua một đoạn thời gian sau cậu sẽ có một buổi phóng vấn nhỏ.”

“Đừng để lúc đó người ta hỏi cậu nghĩ gì về “con số Chu Du” trên mạng, thì cậu lại nói bản thân không có lên mạng.”

Hứa Trăn: “.....”

“Được rồi, Kiều ca, em sẽ tận lực.” Hứa Trăn bất đắc dĩ mà cười cười, nói, “Tiếp theo là tập 28 đúng không? Đoạn Xích Bích này em nhất định sẽ xem, anh cứ yên tâm.”

Kể từ tập 19, độ nổi tiếng của “Tam Quốc” giống như ngọn cờ chín nghĩa, thái độ cuồng thế, quét ngang, nghiền ép tất cả phim truyền hình phát sóng cùng thời kỳ.

Vào ngày công chiếu, rating của phim chỉ đứng thứ 3 cùng kỳ, khi đó, nhiều cư dân mạng đã chế nhạo rằng phim truyện Tam quốc không hay bằng loạt video hậu trường.

Nhưng chỉ ngắn ngủn trong vòng một tuần, “Tam Quốc” đã đứng đầu bảng danh sách các phim ăn khách.

Hai tuần sau, ratings bình quân của “Tam Quốc” phá vỡ con số ba, tập duy nhất cũng phá vỡ năm, mà dữ liệu webcast lần lượt phá vỡ nhiều kỷ lục.

Cho đến thời điểm này, siêu phẩm chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng này đã chính thức nhe nanh và bắt đầu hành trình vươn tới tác phẩm kinh điển.

Đặc biệt trong tập 25 và 26, Lưu Bị ba lần đến mời, thỉnh Gia Cát Lượng rời núi, Long Trung định ra ba phần thiên hạ, “Tam Quốc” xem như lần đầu tiên “đi vào trọng tâm”, cốt truyện cũng đi vào phần chính được phụ nữ và trẻ em đều có thể biết đến.

Ngay khi Gia Cát Lượng do Trần Chính Hào thủ vai xuất hiện, phong thái kinh diễm, tuấn dật nho nhã, tiêu sái tự nhiên của y đã khiến vô số cư dân mạng kinh ngạc, hơn nữa, kỹ năng diễn xuất đỉnh cao của y đã làm dấy lên những cuộc thảo luận sôi nổi trên mạng.

“Trước đây, tôi cảm thấy Chu Du là người được casting tốt nhất của “Tam Quốc”, nhưng bây giờ tôi lại do dự... Ai, Trần ảnh đế đúng là Trần ảnh đế, không có ý tứ trào phúng, nhưng một khi hắn mở miệng ta liền muốn quỳ, đây thật sự gọi là Đại Nguru!” (Ý nói vô cùng đắt giá)

“Lời kịch ở đoạn này của Gia Cát Lượng rất khó cảm, nhưng nghe từ trong miệng của hắn, liền cảm thấy rất dễ nghe!”

“Trần Chính Hào này mới gọi là tuyến một, đặt ở trong Tam Quốc, bất kỳ phương diện nào cũng là giỏi nhất.”

“Tôi cũng không thôi phòng Trần Chính Hào, luận về kỹ năng diễn xuất thì Tào Tháo, Lưu Bị có thể không kém hơn hắn, nhưng người ta soái a...”

Chương 389: Lo Lắng

“Thứ ta nói thẳng, nhan sắc của Chu Du trong “Tam Quốc” đã là đỉnh cao, cái này không thể tranh luận, nhưng e rằng nếu tính điểm toàn diện thì chưa thể xếp vào top mười.”

“Trước hết, ta xin nói rõ, ta vẫn thích đại đô đốc nhất, nhưng lý trí nói cho ta biết, luận diện mạo, Chu Du 100, Gia Cát Lượng 95; nhưng là luận kỹ thuật diễn, Hứa Trăn 85, Trần Chính Hào 200, đại khái chính là trình độ này.....”

“Kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn trong “Tam Quốc” xếp hạng ba sao? ? Quả nhiên là có rất nhiều người phát cuồng về tập 19 vừa rồi, ta đã thử tưởng tượng, nếu không để ta dùng AI đổi mặt thành Trương Phi, mọi người có định xem lại hay không?”

“Thật là... Lấy Trần Chính Hào tới dẫm Hứa Trăn, đúng là hết chỗ nói, có thể dùng lấy lão bánh quẩy sáu lần được đề cử ảnh để đi so với một sinh viên năm nhất của Trung Hý được không?”

“Lấy Gia Cát Lượng so sánh với Chu Du, có vấn đề? ? Diễn không được thì đừng diễn, không có khả năng thì đừng lấy, ai ép người nhất định phải diễn “Tam Quốc” sao?”

“Ai quan tâm người ra mắt vào năm bao nhiêu tuổi, không lẽ muốn xem khán giả là người nhà à.”

“Có một nói một, kỹ thuật diễn xuất của Hứa Trăn là đủ tư cách, ta cảm thấy hẳn diễn Chu Du không thành vấn đề. Nhưng ta đơn thuần chính là gai mắt đám nhan cầu cứ lấy tiêu chuẩn nhan sắc mà tâng bốc người ta lên tới tận trời xanh, đây không phải là đang khen mà là đang bôi đen hình ảnh của Hứa Trăn.”

“.....”

Sáng ngày 14, Hứa Trăn một tay cầm bánh bao, tay kia xoát bình luận nhiều như mưa đạn về tập “Ba lần đến mời” với vẻ mặt không cảm xúc.

Sau đó lại thuận tay like các bình luận “Không quan người ra mắt lúc bao nhiêu tuổi”; “Đây là hắc cấp cao” cùng với “Tổng

điểm thì Chu Du không thể lọt vào top 10” và nhiều bình luận phổ biến khác.

Tề Khôi ở bên cạnh vừa liếc mắt thì không khỏi tròn tròn.

“Tôi nói này đại ca...”

Tề Khôi nhin không được đỡ trán nói: “Cậu không nói câu nào thì thôi đi, còn ngồi đó ấn thích?”

Hứa Trăn nhấm nuốt xong bánh bao trong miệng, mới nói: “Người ta nói đâu có sai.”

“Kỹ năng diễn xuất của tôi ở “Tam Quốc” chưa tính là tốt.”

“Có quá nhiều vai diễn, Gia Cát Lượng, Lỗ Túc, Trương Chiêu, Hoàng Cái, các vị tiền bối mạnh hơn tôi rất nhiều, Tôn Quyền, Lã Mông, Cam Ninh cũng hề thua kém tôi.”

“Thời gian quay “Tam Quốc” tôi còn áp lực hơn so với bây giờ, cơ bản mỗi ngày bị ngược.”

Hứa Trăn bình tĩnh nói: “Bất quá, bị ngược mới có thể tiến bộ, tập 19 quay từ khá sớm, nhìn chung thì nó ổn, nhưng các cách sau đó tốt hơn rất nhiều.”

“Nói thật tôi cũng không nghĩ ra tại sao tập 19 lại có nhiệt độ cao như vậy, nếu đổi thành tập 48 thì cũng không quá bất ngờ.”

Tề Khôi hỏi: “Tập 48 là cảnh gì?”

Hứa Trăn nói: “Tam khí Chu Du.”

Tề Khôi: “.....”

Đây là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hay là đầu óc của hắn lớn lên không giống người khác?

Tại sao lại cảm thấy hắn có hiểu lầm nghiêm trọng đối với nội dung khán giả muốn xem....

Trải qua mấy ngày lên men, sự nổi tiếng của Chu Du với tư cách “Áo rỗng” giai đoạn đầu vẫn ở mức cao, đồng thời cũng kèm theo rất nhiều tranh luận.

Chu Du đứng đầu danh sách nhân vật được yêu thích trong “Tam Quốc” với hai cảnh quay và mỗi cảnh chưa đầy một

tiếng đồng hồ, điều này khiến không ít fan của Hứa Trăn có chút đứng ngồi không yên.

Một số người hâm mộ trung thành thậm chí không dám đưa ra số liệu.

Đây là đêm A Trăn nhà chúng ta nướng trên mồi lửa.

Hứa Trăn có thật sự xuất sắc trong tập 19?

Đúng là tốt, nhưng tuyệt đối không xứng với sự nổi tiếng bây giờ của hắn, càng không xứng với những bài phát biểu rầm cầu vòng “Hắc cấp cao” kia.

(rầm cầu vòng: ngôn ngữ mạng, dịch thô là “cái rầm cầu vòng, dụng ý chỉ fan khen idol, dù có thả rầm cũng như cầu vòng)

Mặc dù không có xuất hiện mấy video cắt ghép bi thảm như dùng AI đổi mặt Chu Du thành Trương Phi, nhưng ngoại trừ những người mù mị đầu óc thì ai cũng tự mình hiểu rõ, Hứa Trăn trong đoàn phim “Tam Quốc” thật sự chỉ là giá trị nhan sắc đảm đương, hoặc là nói đây đều là phủng sát.

(Phủng sát: Bề ngoài tán dương khích lệ hoặc thôi phông quá mức khiến người tự mãn kiêu ngạo, dẫn đến đình trệ thụt lùi, thậm chí làm cho người kia sa đọa, thất bại.)

Cứ như vậy, thời gian đến tối ngày 14 tháng 8, sau ba ngày offline thì Chu Du rốt cuộc mới online một lần nữa.

Đoàn làm phim “Sấm Quan Đông” không cố ý cho Hứa Trăn “Truy kịch giả” mà vẫn quay phim như thường lệ.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là, trạng thái hôm nay của hắn rất tốt, mấy cảnh quay liên tục đều phát huy hết khả năng, kết quả là trước giờ ăn tối, kế hoạch quay trong ngày toàn bộ đều hoàn thành.

Lúc này, đạo diễn tổ B, Mạnh Tiêu Thanh nhin không được mà đi lại trêu chọc hắn: “Cậu đây là vội về xem phim truyền hình, cho nên mới có thể kích phát ra tiềm năng trong cơ thể?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Đúng là có liên quan với việc xem phim, nhưng hai ngày trước tôi phát hiện ra khuyết điểm của mình cho nên mới tận lực sửa chữa lại.”

Nghe hẳn nói như vậy, Mạnh Tiêu Thanh liền nổi lên hứng thú muốn xem biểu hiện của Hứa Trăn trong “Tam Quốc”.

Kết quả, tối ngày 14, Mạnh Tiêu Thanh vô cùng cao hứng mà dắt hẳn chạy đi truy kịch, nhân tiện còn kéo theo Hồng Lương Bình, nhà làm phim của tổ bọn họ.

“Sấm Quan Đông” lại bổ sung thêm hai vị mãnh tướng vài đại quân truy kịch.

Hứa Trăn có chút bất đắc dĩ mà nhìn hai vị đại ca tự mang theo rượu, đồ uống, đậu phộng, đúng là không thể nói thành lời.

Tại sao tôi lại có cảm giác như mình đang bị hành quyết trước công chúng khi xem các bộ phim trước đây với đạo diễn hiện tại? ?

Đặt đoạn “diễn ngầm” của Chu Du sau đoạn “Ba Lần Đến Mời” nổi danh thế gian, cảm giác khiêu chiến rất mạnh....

Chương 390: Phong Cách Của Giang Đông

Hai tập sẽ được phát sóng vào ngày 14 là từ hồi 38 của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”; “Định ra Long Trung đối sách, khiêu chiến Tôn thị Trường Giang để báo thù.”

Sở dĩ Hứa Trăn nói cốt chuyện này là “diễn ngầm”, bởi vì nó cũng chính là tình tiết của tập phim hôm nay, “Long Trung đối” vô cùng nổi tiếng, gần như người Hoa Hạ nào cũng biết về nó. Tuy nhiên lại có rất ít người biết đến cốt truyện ở Giang Đông, mà bản phim truyền hình cũ cũng chỉ đề cập rất sơ lược.

Trong trailer ngày hôm trước, khán giả đã được biết phiên bản Tam Quốc này không hề lược bỏ tình tiết đó.

Vô số cư dân mạng yêu thích “Tam Quốc Diễn Nghĩa” cùng với yêu thích Chu Du đều vô cùng vui mừng và háo hức mong chờ.

Nhưng đồng thời, cũng có không ít người hâm mộ Hứa Trăn lo sợ rằng đoạn cốt truyện thường thường này sẽ trực tiếp bị tình tiết “Ba lần đến mời” trong đoạn sau của Gia Cát Lượng nghiền ép, cho nên tâm trạng của họ rất phức tạp.

19h30 tối, mở đầu tập 27 Tam Quốc, hàng vạn khán giả đã đứng trước TV đúng giờ.

Sau khi đơn giản kết thúc câu chuyện của Long Trung, câu chuyện nhanh chóng chuyển sang phía Giang Đông.

Tôn Quyền ngồi ở trong thư phòng, hai vị đại thần Trương Chiêu, Chu Du ngồi ở bên sườn trái và phải.

Lúc này, Tôn Quyền đã trưởng thành, so với vị thiếu chủ ngồi khóc trong linh đường của Tôn Sách thì y đã thành thực hơn rất nhiều.

Y ném công văn trong tay xuống bàn, vẻ mặt u ám nói: “Tào Tháo muốn ta phái cháu trai vào triều để tháp tùng, hai vị nghĩ thế nào?”

Vừa nghe lời này, sắc mặt của Trương Chiêu cùng Chu Du đồng thời trầm xuống.

Tào Tháo vừa mới đại phá Viên Thiệu, lúc này muốn Tôn Quyền đưa con trai, rõ ràng đó là muốn giữ con tin, làm Giang Đông thần phục với chính mình, ngoan ngoãn nghe lời mình.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy trường sử Trương Chiêu cười khổ lắc đầu, mở miệng nói: “Đây là hủ đoạn thường dùng của Tào Tháo để kiểm chế các chư hầu.”

“Nếu như giao ra, hấn có con tin trong tay, tương lai tất sẽ sử dụng chuyện này mà yêu cầu Giang Đông phục tùng hấn.”

“Nhưng nếu không giao, vậy hấn sẽ đây là có để tấn công Giang Đông. Lấy thực lực hiện tại của Giang Đông, mà giao chiến với Tào Tháo thì tất sẽ gặp nguy”

“.....”

Trương Chiêu vẻ mặt thôn thức phân tích nửa ngày, mới rốt cuộc thở dài một tiếng, nói: “Cho nên, tuy là có âm mưu, nhưng chúng ta lại không thể làm gì.”

“Chủ công vẫn sớm tính toán cho thỏa đáng.”

Tôn Quyền nghe như vậy, cũng nhin không được thở dài, lại quay đầu nhìn Chu Du ở phía bên kia, hỏi: “Công Cảnh, người thấy thế nào?”

Hứa Trăn đóng vai Chu Du lúc này đang ngồi nghiêm chỉnh trước án, mặt trầm như băng.

Hắn nghe được Tôn Quyền đặt câu hỏi, chỉ nói hai chữ: “Không đưa!”

Nghe hắn trả lời dứt khoát lưu loát như vậy, Trương Chiêu đang vừa phân tích mọi chuyện đột nhiên chán nản, trách cứ nói: “Sao có thể hành động theo cảm tính? Vạn nhất Tào Tháo phát binh Giang Đông, thì phải làm?”

“Bang!”

Chu Du buông mạnh chung trà trong tay, con người nhấc lên, trong mắt hàn quang lạnh lẽo, chém đinh chặt sắt nói: “Vậy chiến!”

Lời này vừa ra, Trương Chiêu tức khắc lộ ra vẻ mặt ăn phân.

“Phốc..... Khụ khụ, khụ khụ..... Ha ha ha ha.....”

Bên ngoài màn hình, Mạnh Tiêu Thanh đang uống rượu thì nghe được lời này, “Phốc” một tiếng, cười phun ra.

Ông ta vỗ vỗ Hứa Trăn đang ngồi bên cạnh, cười to nói: “Ai ui, mẹ nó, lời này của Chu Du rất hợp tính ta! Hahaha...”

Hứa Trăn cũng nhin không được nhoén miệng cười.

Tôn Quyền cuối cùng vẫn là nghe theo ý kiến của Chu Du, không muốn chịu Tào Tháo điều khiển.

Trương Chiêu bị tức giận đến thối râu tròng mắt, lại cũng không thể nề hà.

Việc này đã chốt, Chu Du liền đứng dậy hành lễ cáo từ với hai người, sau đó nhanh chóng về quân ngũ.

Ai ngờ hắn mới vừa vừa ly rời thư phòng, liền thấy một tên nhóc đang lén lút ghé vào bên cạnh, nghe lén.

Phát hiện Chu Du nhìn thấy mình, tên nhóc theo bản năng mà quay đầu bỏ chạy, nhưng rất nhanh, cậu ta lại dừng chân, nhút nhát sợ sệt mà trốn sau thân cây, trộm nhìn Chu Du, ngập ngừng nói: “Chu thúc thúc.....”

Lúc này, trên màn hình đúng lúc mà đánh ra hai văn tự: Tôn Thiệu, con trai của Tôn Sách.

Chu Du nhìn thấy cậu ta, khuôn mặt lạnh lùng vừa rồi liền tức khắc hòa hoãn xuống.

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Tôn Thiệu, ngồi xổm xuống, trên mặt không mang theo tươi cười, nhưng ánh mắt lại ôn hòa như nước, nói: “Tại sao lại chơi ở chỗ này, mẹ của ngươi đâu?”

Tôn Thiệu dẩu dẩu miệng, trong ánh mắt ngậm nước mắt, nói: “Chu thúc thúc, ta nghe nói, bọn họ muốn đưa ta đi đến chỗ Tào Tháo

Nhìn thấy dáng vẻ này của cậu nhóc, Chu Du tức khắc đau xót trong lòng.

“Không có đâu,” sau một lúc lâu, hắn duỗi tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ của Tôn Thiệu, ôn nhu nói, “Ngươi yên tâm, có chu thúc thúc ở đây, ta xem Giang Đông ai dám khi dễ ngươi!”

“n!” Tôn Thiệu gật gật đầu thật mạnh, khi nói chuyện, nước mắt tí tách mà liền rơi xuống.

Chu Du lúc này là thật sự có việc, hắn phát tay gọi tới một người phó quan, lệnh người nọ đưa Tôn Thiệu trở về, sau đó liền rời đi.

Nhưng mà, thẳng đến khi hắn đi ra ngoài thì Tôn Thiệu vẫn âm thầm đi theo phía sau, giống như một con chó con đang đuổi theo chủ nhân.

Chu Du bất đắc dĩ, chỉ đành phải dừng lại, xua tay kêu cậu trở về.

Mà Tôn Thiệu không chịu nghe khuyên bảo, chỉ vừa khóc vừa chạy theo, khóc không thành tiếng nói: “Chu, chu thúc thúc.....khi nào thì thúc tới nữa...”

Chương 391: Chu Du Chặt Đinh Chém Sắt

Nhìn thấy một màn này, Lương Mẫn Anh liền không thể chịu được.

Hốc mắt của cô đỏ lên, nhỏ giọng nói với Hứa Trăn: “Về sau, đứa nhỏ sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Lúc Tôn Quyền xưng đế thì Tôn Thiệu vẫn còn, về sau có lập tước vị cho hần, cho nên có lẽ Tôn Quyền cũng không bạc đãi hần.”

Lương Mẫn Anh lại hỏi: “VẬY Chu Du đối đãi với hần như thế nào?”

Hứa Trăn cười khỏ nói: “Chu Du không mấy năm nữa liền chết.”

“A.....” Lương Mẫn Anh hô nhỏ một tiếng, trong mắt nồng đậm thương tiếc.

Cô không rõ mình đang đau lòng cho Chu Du tuổi trẻ chết sớm, hay là đau lòng cho tôn Thiệu mất đi người che mưa chắn gió.

.....

Lúc này, tập phim trên màn hình vẫn còn tiếp tục.

Tào Tháo nghe nói Tôn Quyền không chịu đưa con cháu tới triều, giận đến cười to thành tiếng, nếu đã như thế thì ông ta sẽ để Giang Đông lau mắt mà nhìn.

Tuy nhiên, các mưu sĩ trái phải đều khuyên ông ta không nên hấp tấp, phương bắc đang yên, không thích hợp cho cuộc viễn chinh đến Giang Đông, nhất thời Tào Tháo chỉ phải tạm từ bỏ.

Nhưng mà một chữ “Tạm Thời” này, liền chính là thời gian 6 năm sau.

Trong giai đoạn này, mắt thấy Tào Tháo đang bận bình định phương bắc, không có thời gian nam tiến, trong khi tình hình Giang Đông ngày càng ổn định, Tôn Quyền liền nhắc tới việc chinh phạt Hoàng Tổ.

——Hoàng Tổ, thái thú Giang Hạ, đồng thời cũng là giết cha của Tôn Quyền.

Hai bên giao chiến nhiều năm, Giang Đông cũng đã tổn hại rất nhiều viên đại tướng, huyết hải thâm thù, không đội trời chung.

Nhưng mà lúc này, văn thần lấy Trương Chiêu cầm đầu lại đưa ra ý kiến phản đối.

Trương Chiêu cho rằng Ngô thái phụ nhân mắt không đến một năm, không nên động binh, cũng đối với tình hình hiện tại của Giang Đông mà đưa ra lập luận sâu sắc.

Nhưng mà Chu Du hoàn toàn không để ý tới phân tích của ông ta, trực tiếp ngang ngược vô lý nói: “Báo thù rửa hận, cần gì đợi nhiều năm!”

Trương Chiêu chán nản.

Trong nội dung của gần hai tập, phong cách của phe Giang Đông vô cùng rõ ràng:

Tôn Quyền có việc lưỡng lự, hướng hai vị trọng thần trung cầu ý kiến, ý kiến của Trương Chiêu vĩnh viễn là tạm bợ, ý kiến của Chu Du vĩnh viễn là đúng vô nghĩa, làm!

Cốt truyện của phần này khiến vô số khán giả ngồi trước TV dở khóc dở cười, chỉ hận không thể đăng phát một làn đạn lên màn hình TV, gấp đến độ vô đầu bút tai.

Không có biện pháp, những người này vì để phát tiết cảm xúc của chính mình, mà đành phải lên V Bức phun tào, lên Tofu.com để đánh giá và đăng bài rầm rộ trên Tieba.

Thậm chí, có người vừa xem tivi vừa chạy đến bàn chiếu mạng, vừa xem vừa điên cuồng “spoiler” trên mạng.

“A..... Chu Đô Đô lại làm ta khóc, thật khó chịu.... lần sau khi nào thì Đô Đô mới được online tiếp?”

“Chu Đô Đô lúc nhìn Tôn Thiệu thật là ôn nhu! Cái gì mà chiếu cố cô nhi, đúng là hung hăng chọc nước mắt của ta mà!”

“Đau lòng ba giây cho Trương Chiêu đại nhân, mỗi lời thoại đều dài như vậy nhìn lại bị mấy chữ của Chu Du tuyệt sát.”

“Tôn Sách để lại hai vị đại thần thật thú vị, tạm bợ có thể thắng Trương trường sử × không phục liền làm Chu Đô Đô, CP kỳ quái này lại được thêm vào.”

“Không biết tại sao, ta lại thấy hai tập này còn hay hơn “Ba lần đến mời”.”

““Ba lần đến mời” chỉ là một “cảnh nổi tiếng”, riêng cốt truyện thì không hấp dẫn chút nào, nếu đây là một bộ phim truyền hình bình thường thì sớm nhảy vọt qua.”

“Chủ yếu là “Ba lần đến mời” quá nổi danh, trong sách giáo khoa thậm chí còn có một bài khóa tên là “Long Trung Đối”, mọi người đều biết đúng không.”

“Gia Cát Lượng, tiên nhân cấp thần ở Long Trung, đã bị một nhát dao...”

“.....”

Sau khi hai tập 27 và 28 được phát sóng, rating của “Tam Quốc” tăng chứ không giảm, đồng thời độ nổi tiếng của nhân vật Chu Du đã tăng lên một tầm cao mới.

Tình tiết nay sẽ bị đoạn “Long Trung đối” của Gia Cát Lượng hạ gục trong nháy mắt?

Không thể.

Thậm chí, xem xong này hai tập, những người không quá thích Chu Du trước đó, đều bởi vì thái độ cường ngạnh mà sinh ra hảo cảm với hắn.

Càng muốn mệnh hơn chính là vô số “nhà tiên tri” biết được kết quả cuối cùng của những trận chiến này.

Người ta có tự tin —— ta nói muốn đánh, ta liền tự mình đi đánh.

Không phục tới chiến, xem ta đánh chết ngươi hay không!

Về phần Gia Cát Lượng mới lên sân khấu...

Xin lỗi, trước mắt chưa đến thời đại của ngươi, thỉnh tạm thời lui sang một bên.

Sau khi hai tập 27,28 được phát sóng, nhân khí của Chu Du không ngừng bò lên.

Đến ngày 16 tháng 8, cốt truyện “Tam Quốc” dần tiến vào giai đoạn Xích Bích, Chu Du cũng chính thức trở thành nhân vật chủ chốt trong cốt truyện của phần này.

“Cơn sốt Chu Du” vốn còn sơ khai trước đó, cuối cùng đón nhận một bùng phát lớn.

Sau hai ngày lên men, Hứa Trăn lần đầu tiên lọt vào top 10 danh sách hot search của nam nghệ sĩ Hoa Hạ và đứng ở vị trí thứ sáu.

Mà những người trong danh sách cùng thời với hắn về cơ bản đều là những ngôi sao hạng nhất nổi tiếng.

Ngay khi danh sách ra mắt trong ngày, người trong và ngoài ngành đều đang bàn tán sôi nổi.

Hứa Trăn, nam diễn viên trẻ mới ra mắt hơn hai năm và chưa từng đóng vai chính phim truyền hình nào cho đến nay đã lọt vào danh sách tìm kiếm nghệ sĩ được yêu thích nhất.

Mức độ nổi tiếng của hắn ở trên Internet thậm chí còn cao hơn mức độ nổi tiếng trong phim truyền hình.

Người có thể tin được không?

Đơn giản là không thể tin được!

Chương 392: Phát Sóng Trực Tiếp

Tuy nói loại phim truyền hình thường có xu hướng hạ nhiệt nhanh chóng khi bộ phim ra mắt, nhưng ngay cả khi nó chỉ là một hiện tượng sớm nở tối tàn, thì tầm quan trọng của mức độ nổi tiếng này đối với các diễn viên vẫn là rất phi thường.

—— đây là một cột mốc lịch sử.

Bất kỳ diễn viên tuyến đầu nào cũng đều xuất phát từ bước này.

Nhân vật có lửa lớn mới là điểm quật khởi của diễn viên.

Giờ khắc này, vô số diễn viên đã từng suy xét qua, hoặc là cạnh tranh diễn Chu Du đều đã hóa thành chanh tinh.

Từ khi nào, ta lại gần với một nhân vật có lửa lớn như vậy!

Kết quả, bộ phim tốt như thế lại rơi vào trong tay của thanh niên trẻ tuổi mới vào đời...

Có tài đức gì!

Nếu để ta diễn, ta nhất định có thể diễn tốt hơn hắn! Hận không thể thay thế được!

Kết quả là, vì cộ nhiệt độ, bao nhiêu diễn viên bắt đầu mua account marketing, mua thủy quân, ám chỉ chính mình mới là người được dự định cho vai diễn Chu Du.

Thậm chí, có người còn dùng ngoại hình của Hứa Trăn trong bộ phim để soi mặt mình, rồi hùng hổ nói: “Ai là diễn viên phù hợp nhất với Chu Du.” Vân vân....

Trong một thời gian, trên mạng xuất hiện một loạt quần ma loạn vũ, đủ loại ăn vạ ở chỗ nào cũng có.

Vào ngày 18 tháng 8, Cao Chân, đạo diễn chính của “Tam Quốc”, một lần nữa làm khách mời của đài Nghênh Khách Tùng, và trở thành khách mời trong “Phòng phát sóng trực tiếp truy kịch” của ngày hôm đó.

Bởi vì tập hôm nay vừa vện là cốt truyện trận chiến Xích Bích, cho nên, kịch bản của đài truyền hình mới cố gắng mà hướng của nhân vật chủ chốt của cốt truyện này.

“Cao đạo chắc cũng đã chú ý đến “Nhiệt Chu Du” trên mạng hiện tại đúng không?”

“Cao đạo hẳn là cũng chú ý tới hiện tại trên mạng ‘Chu Du nhiệt’ đi?”

Người chủ trì hứng thú đặt câu hỏi: “Theo cách hiểu thông thường của chúng ta, nhân vật Chu Du không có nhiều cảnh trong “Tam Quốc”, hơn nữa tính cách của nhân vật này, nếu xét về nhiều khía cạnh thì không đặc biệt được người ta yêu thích.”

“Nhưng, trong phiên bản mới của “Tam Quốc” đang phát sóng, Chu Du do Hứa Trăn thủ vai đã trở thành nhân vật được yêu thích nhất trong cả bộ phim...”

Người chủ trì hỏi: “Cao đạo ngài thấy thế nào? Có thể cảm thấy Chu Du có chút giọng khách át giọng chủ hay không?”

Nghe thấy vấn đề này, Cao Chân cười lắc đầu, nói: “Không tồn tại loại này vấn đề. “Tam Quốc” ý nghĩa là “Hình tượng kịch” chân chính, có rất nhiều vai diễn và không cái vai nào bị phân cao thấp.”

“Mỗi người đều có thể là vai chính, cũng có thể là vai phụ.”

Cao Chân ngồi trên sofa ở phòng phát sóng, dáng ngồi thập phần thả lỏng, nói: “Ví dụ như nói Chu Du, hẳn ngay từ đầu là vai phụ của Tôn Sách, sau đó là vai phụ của Tôn Quyền,

nhưng tới đoạn Xích Bích này, hắn liền lắc mình biến hoá, thành vai chính.”

“Trong đoạn phim này, những người khác, bao gồm Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền, thậm chí là Gia Cát Lượng, theo một ý nghĩa nào đó thì đang là người hỗ trợ cho Chu Du.”

“Nhân vật như vậy, tôi cảm thấy nhân khí cao điểm cũng không có vấn đề gì.”

Nói, Cao Chấn có chút tiếc nuối mà thở dài: “Bất quá thật đáng tiếc, nhân vật có nhân khí cao như vậy lại chết trong vòng dưới 50 tập.”

“Nếu đây không phải là “Tam Quốc” mà là một bộ phim truyền hình khác thì tôi đã gào lên cầu biên kịch sửa kịch bản, để nhân vật Chu Du có nhiều đất diễn hơn, đáng tiếc điều kiện không cho phép a.”

Người chủ trì nghe vậy ha ha cười, nói: “Cao đạo cảm thấy, Chu Du tại sao lại nổi như vậy?”

“Là bởi vì kịch bản, hay là vì diễn viên Hứa Trăn?”

Cao Chấn ra vẻ cao thâm lắc đầu nói: “Nhân vật cùng diễn viên là mối quan hệ thành tựu lẫn nhau.”

“Nếu muốn trở thành một nhân vật được yêu thích, thì phải thiên thời địa lợi nhân hoà, đúng lúc, đúng chỗ, đúng người, nếu thiếu một mối liên hệ nào thì đều không thể làm được.”

Sau khi nói xong, vẻ mặt của ông ta dần trở nên nghiêm túc, tiếp tục nói: “Ngoài ra, tôi phải bác bỏ tin đồn trên mạng rằng đoàn phim “Tam Quốc” ban đầu lựa chọn một diễn viên khác cho vai Chu Du, về sau mới đổi thành Hứa Trăn...”

Cao Chấn cười nhạo nói: “Quả thực là há mồm liền nói hươu nói vượn.”

“Tôi đã sớm nhìn trúng Hứa Trăn cho vai diễn Chu Du.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy hắn trong buổi thử vai, tôi đã cảm thấy mình đã tìm được Chu Lang mà tôi muốn.”

Khi nói chuyện, Cao Chấn thập phần kiêu ngạo mà dựng thẳng ngực, nói: “Đối với công tác lựa chọn diễn viên, tôi vô cùng

kiêu ngạo, bởi vì các diễn viên trong lần thử vai đều là do tôi đốc hết sức thúc đẩy.”

“Ngay từ đầu, Hứa Trăn thật ra không nghĩ sẽ diễn Chu Du, là tôi buộc hắn diễn.”

Vừa nghe lời này, người chủ trì tức khắc hứng thú, hỏi: “Vậy từ đầu Hứa Trăn muốn diễn ai?”

Cao Chấn bắt đắc dĩ mà cười nói: “Hắn muốn diễn Triệu Vân.”

“Thân thể gầy thế kia, lại muốn diễn Triệu Vân? Dốc Trường Bản thất tiên thất xuất? (Trận đánh nổi tiếng của Triệu Vân). Xin lỗi, tôi thật sự không tiếp thu được.”

“Ha ha ha.....”

Vừa nghe lời này, khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp không thể không bật cười.

“Mặt khác tôi nhân tiện hỏi một câu.....”

Nói tới đây, Cao Chấn không thể nể hà mà lắc lắc đầu, nói: “Trong dàn diễn viên mà mọi người thấy bây giờ, lựa chọn đầu tiên của nhiều người đều là Triệu Vân.”

“Nói ví dụ người đóng vai Gia Cát Lượng, Trần Chính Hào, Đường Dật đóng vai Tôn Sách, bọn họ ngay từ đầu đều muốn diễn Triệu Vân.”

Cao Chấn tấm tắc nói: “Ta xem trên mạng có một ít ‘CP fans’, cảm thấy sự tương tác giữa Chu Du cùng Tôn Sách và Gia Cát Lượng vô cùng thú vị—— ha hả, nếu không phải lão Cao tôi tuệ nhãn thức anh tài, thì bây giờ những gì mọi người thấy sẽ đều là một đám Triệu Vân.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Cậu “Một đám Triệu Vân” vừa ra, tức khắc chọc khán giả phá lên cười một tràng sảng khoái.

Ngay cả người dẫn chương trình đã nhận được kịch bản ngắn gọn cũng không thể không bật cười.

Ngay sau đó, trải qua một phen đề tài dẫn đường, màn hình trong phòng phát sóng trực tiếp phát lại đoạn Hứa Trăn diễn vai Triệu Vân, nhìn Hứa Trăn hoàn toàn khác với Chu Du

trong bộ phim, nhiều khán giả không quen biết hẳn đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Ngay sau đó, đoàn phim lại lên ý xấu mà thả ra đoạn Đường Dật thử vai Chu Du lúc trước đó.

Nhìn Đường Dật trong màn ảnh trào dâng mênh mông, tự tự leng keng mà đọc lời kịch của Chu Du, khiến cho Cao Chấn và khán giả có mặt tại hiện trường đều người đến nghiêng ngả.

“Hắt xì!”

Lúc này, Đường Dật đang ở trong phòng xem phát sóng trực tiếp thì nhin không được đánh một cái hắt xì, vô cùng ủy khuất mà bấu môi.

Như thế nào lại là ta!

Ta là diễn viên chính kịch, chính kính đó! Là tiểu bá vương của Giang Đông! Có cái gì mà buồn cười! !

Trợ lý lúc này cũng đang đứng ở bên cạnh hắn, lại nhìn bộ dạng của Đường Dật ở trong và ngoài màn ảnh, chỉ cảm thấy mình ghen cười ghen đến mức bụng đều muốn rút gân.

Vào ngày 18 tháng 8 sắp tới, phần “Xích Bích chi chiến” của “Tam Quốc” chuẩn bị kéo ra màn che và Chu Du cũng sẽ chính thức trở thành tâm điểm của khán giả, bước lên sân khấu lịch sử!

Chương 393: CP Du Lượng

Ngày 18/8, “Tam Quốc” tiếp tục âm mưu của cốt truyện ngày hôm qua: Gia Cát Lượng đến Giang Đông theo lời mời của Lỗ Túc, cố gắng thuyết phục Tôn Quyền đánh Tào Tháo.

Tôn Quyền đang do dự, lúc này, Chu Du đang ở hồ Bà Dương thao luyện thủy quân nghe nói việc này, đêm tối vội vàng chạy về Giang Đông, lập tức kíp nổ thể lực khắp nơi.

Trong một đêm, văn thần, võ tướng, cùng với đám lão thân do Trương Chiêu cầm đầu, sôi nổi đi vào phủ đệ Chu Du, nói hết chủ trương của mình.

Chu Du ngược lại lười nói lời vô nghĩa với những người này, thấy cùng hoà giải, thấy chiến nói chiến, dăm ba câu liền đuổi

đám người này rời khỏi phủ đệ.

Trong tập 35 sắp diễn ra đoàn người thứ 4 - tình tiết Lỗ Túc đưa Gia Cát Lượng đến thăm Chu Du vào ban đêm.

Đây cũng là lần gặp gỡ đầu tiên giữa Du Lượng trong vở kịch.

Lúc này, đài Nghênh Khách Tùng cuối cùng đã rút ra được bài học cho việc thiếu lần đạn bình luận trong các tập phim truyền hình trực tiếp trước đó, cho nên mới đặc biệt mở một “Phòng phát sóng trực tiếp” trên mạng để giao lưu với khán giả.

Kết quả phim chính còn không có phát sóng, nhưng lần đạn bình luận che trời lấp đất đã đem phòng phát sóng trực tiếp, đánh một trận toi bời.

“Mong sao, mong trăng, cuối cùng tôi cũng trông đợi được Du Lượng! !”

“Lão phu chờ đợi ngày này quá vất vả rồi!”

“Cảnh này cũng là một cảnh nổi tiếng trong “Tam Quốc”. Chu Du giả vờ muốn đầu hàng Tào Tháo nhưng lại bị Gia Cát Lượng nhìn thấy tâm can, làm bộ thích nghe ngóng.”

“Chu – miệng quỷ đầy lời nói dối – Du rút cuộc gặp được đối thủ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn”

“Chuyên môn thích xem Gia Cát Lượng thu hoạch giá trị tức giận ở khắp nơi, phải làm sao bây giờ? Ta có phải tâm lý biến thái hay không?”

“Mẹ nó, có thể đúng spoil hay không? Ta đều có thể đoán được tình tiết tiếp theo sẽ là cái gì luôn rồi đây!”

“Ngọa tào, nói đây là “Spoil” có phải là người nước ngoài hay không đó? Muốn ta spoil cho người chút nữa không, Chu Du không chỉ không hàng Tào mà còn làm một phen lửa đốt toàn bộ Xích Bích? ?”

“Ha ha ha người nước ngoài bị hắc đến thăm, ta đoán người này đến từ Europa hoặc là Mỹ Latin.”

“.....”

Trong lúc nhất thời, đủ thứ bài phát biểu kỳ quái lần lượt nổi lên, và lần đạn dữ dội khiến hệ thống bị đóng băng trong một thời gian.

Bất lực, các kỹ thuật viên đành phải dùng một số phương tiện kỹ thuật thô sơ để duy trì hoạt động của phòng truyền hình trực tiếp trong khi bảo trì.

“A.....”

Một lát sau, đang ở Đông Bắc xem phát sóng trực tiếp, Hứa Trăn bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng.

Hắn nhìn giao diện ra pop-up, tài khoản chính mình bởi vì cấp bậc quá thấp nên đã bị thanh trừ ra khỏi phòng phát sóng trực tiếp, chỉ cảm thấy vẻ mặt vô cùng bối rối.

“Phốc.....”

Bạn cùng phòng Tề Khôi chứng kiến được một màn này, nhin không được đấm giường cười to, kêu lên: “Lam tốt lắm!”

“Không sai, Chu Du không xứng xem phát sóng trực tiếp, cậu đã xem đoạn này ở dạng “3D” rồi, bây giờ lại còn đi chiếm chỗ ngồi của người khác, thôi thì nhường chỗ cho người khác cũng không tệ đâu!”

Hứa Trăn: “.....”

Quên đi, ta sẽ thành thành thật thật đi xem TV vậy.

Ma mới không xứng tiến vào phòng phát sóng trực tiếp.

.....

Vài phút sau, tập phim 35 rốt cuộc phát sóng.

Lỗ Túc bước chân vội vàng mà mang Gia Cát Lượng đến gặp Chu Du, mà Chu Du cũng thu liễm biểu tình không chê phiền lụy mới vừa rồi, trịnh trọng mà đem hai người thỉnh đi vào đại sảnh, pha trà đãi khách.

Ba người phân chủ khách sau khi ngồi xuống, Lỗ Túc gấp không chờ nổi mà mở miệng nói: “Tào Tháo đại quân nam phạm, Giang Đông văn võ đang không ngừng giằng co, đấu đá với nhau...”

“Hiện giờ chủ công do dự, tất cả đều chờ tướng quân quyết đoán, không biết ý của người như thế nào?”

Trong màn hình, Hứa Trăn đóng vai Chu Du rũ mắt xuống, cũng không nóng lòng trả lời.

Hắn nhẹ liềm ống tay áo, tư thế thanh tao lịch sự mà rót một ly trà xanh cho hai vị khách nhân, lúc này mới từ từ nói: “Chiến tặc tất bại, hàng tặc dễ an.”

“Không bằng bất chiến.”

Lời này vừa ra, Lỗ Túc không khỏi ngạc nhiên kinh hãi, nói: “Tướng quân chủ hàng?”

Chu Du thưởng thức chung trà trong tay, nói: “Đúng vậy.”

Khi hắn nói lời này, màn ảnh cổ ý cất một cảnh quay đặc tả, người xem có thể nhìn thấy rõ ràng, đôi mắt Chu Du tuy nhìn chén trà, nhưng khóe mắt dư quang lại trong lúc lơ đãng liếc về phía Gia Cát Lượng.

Mà lúc này, Trần Chính Hào đóng vai Gia Cát Lượng lại không kinh hoảng, biểu tình trấn định tự nhiên, giống như không có nửa phần khẩn trương khi nghe được chủ ý của Chu Du.

Y không e dè mà nhìn Chu Du, ánh mắt lộ ra biểu tình cười như không cười.

“Cơ nghiệp của Giang Đông, đã qua ba đời, sao có thể chấp tay tặng người?” Lỗ Túc lúc này cũng không lơ là, ông ta nghe nói Chu Du muốn hàng, nháy mắt liền nóng nảy, kêu lên, “Năm đó di ngôn của bá phủ, ngoại sự đều phó thác vào tướng quân. Hiện giờ đang lúc nguy nan hết sức, Giang Đông sáu quận đều trông chờ tướng quân, sao có thể nghe được một câu trả lời nhu nhược của người? !”

Chu Du thanh âm lãnh đạm nói: “Tào Tháo mang trăm vạn binh tiến đến, chiến hỏa nổ ra, sinh linh đồ thân. Ta không muốn Giang Đông gặp phải kiếp nạn này, cho nên mới muốn hàng Tào.”

Lỗ Túc giẫm chân nói: “Anh hùng như tướng quân, lại lấy vị trí hiểm có của Đông Ngô, thì có gì không thể chiến một trận!”

“.....”

Chương 394: Mặt Than

Tình hình lúc này có vẻ hơi buồn cười.

Chu Du không nhanh không chậm mà uống nước trà, Gia Cát Lượng dù bận vẫn ung dung ở bên cạnh xem diễn.

Trong bữa tiệc, chỉ có Lỗ Túc là người duy nhất vò đầu bứt tai lo lắng, nhảy gót tranh cãi với Chu Du, ba người bọn họ hoàn toàn không cùng kênh với nhau.

“Ha ha ha, một đám diễn sâu!”

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp, làn đạn vừa bị hạ do “thủ đoạn kỹ thuật” lại lần nữa bùng nổ.

Cư dân mạng vẫn còn đang ở trong phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi spam: “Chu Du đang giả thử Gia Cát Lượng. Gia Cát Lượng cũng biết Chu Du đang thử mình, Chu Du cũng biết Gia Cát Lượng cũng biết là mình đang thử hấn...”

“Toàn trường chỉ có Lỗ Túc là người thành thật, hảo vật vả!”

“Lỗ Túc cũng không phải là người thành thật.....”

“Lỗ Túc: Ai, bị kẹp ở hai ảnh đế, phận áo rỗng này của đúng là nặng quá rồi!”

“Lỗ Túc: tại sao phận áo rỗng như ta lại ngu xuẩn như vậy? Không được, phải thêm đùi gà cho ta!”

“Ha ha ha, trong phim bị kẹp ở giữa là Lỗ Túc, nhưng bên ngoài bị kẹp ở giữa hấn là Hứa Chân đi? Đó là Trần Chính Hào cùng Hoắc Đạt a, hai diễn viên phái thực lực.”

“Nhưng đoạn này ta cảm giác Hứa Chân diễn đến khá tốt, vô cùng ổn định, không có một chút bị nghiền ép.”

“Thôi đi, Hứa Chân là đang diễn sao? Đây còn không phải là diện mặt than?”

“Hai chữ “mặt than” này còn phải lệch lạc quá hay không? Người không thể nhìn thấy ánh mắt, biểu cảm và chi tiết động tác của Chu Du sao? Chẳng lẽ cứ phải la hét mới gọi là diễn?”

“Đôi mắt hấn thì kia mà cũng gọi là ánh mắt? Ta đã sớm nói, Chu Du có nhiều đất diễn như vậy nhưng vẫn luôn là một cái đức hạnh, dù là thời điểm nào cũng đều làm mặt lạnh, không thì hừ lạnh, hoặc là cười nhạt, gọi một cách dễ hiểu là biểu cảm mười như một.”

“Ta thực sự haha...từ tập 19.”

“Ta không phải fans ai, nhưng lần này ta chọn Hứa Trăn, nhân vật sống động, cảm giác cáo già rất đúng chỗ!”

“.....”

Lặn đạn đi theo chủ đề này mà ồn ào đến tui bụi.

Gần đây, chỉ cần Chu Du xuất hiện trên sân, thì luôn có một nhóm đông đảo túm lấy Hứa Trăn và mắng nhiếc.

Không phải những người này cho rằng hấn diễn xuất tệ, chủ yếu là họ không thể quen được với việc hấn nổi tiếng như vậy.

——Tại sao một diễn viên có kỹ năng diễn xuất chỉ có thể coi là hạng hai lại có được độ nổi tiếng cao nhất trong cả bộ phim?

Trên mặt bọn họ mắng chửi Hứa Trăn, nhưng thật ra là mắng chửi cái thời đại nhan khổng này.

Lúc này Hứa Trăn, người mới mượn tài khoản của Tề Khôi và vào lại phòng phát sóng trực tiếp, xem một nhóm “cao thủ diễn xuất” chỉ vào kỹ năng diễn xuất của mình, trong lòng không khỏi dờ khóc dờ cười.

Hấn có thể hiểu được tâm tư của những người này, cho nên cũng không tức giận lắm.

Bình tĩnh mà xem xét, màn biểu diễn của Trần Chính Hào thực sự đầy đặn và phong phú hơn chính hấn.

Tuy nhiên, gần đây mình cũng học được kỹ thuật “gian dối lật vật” - tức là chỉ tập trung vào những đặc điểm chính của nhân vật, cắt bỏ những thứ phức tạp và đơn giản hóa, nắm lấy mâu chốt, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Bây giờ nhìn lại vở kịch này dưới góc nhìn của một khán giả, Hứa Trăn khá hài lòng với màn trình diễn của mình khi đó.

Không nói cân sức ngang tài, ít nhất không kéo dừng quân của người ta.

—— trong vở kịch có thể cùng Trần Chính Hào khiêu diễn mà không luống cuống, bên ngoài bộ phim lại có thể khiến khán giả tranh chấp về kỹ năng diễn xuất của mình, vậy thì có gì không hài lòng chứ?

Dù sao với chút năng lực này, nói không chừng cũng không giúp được người khác.

Lúc này, tập phim trên màn hình vẫn tiếp tục.

Gia Cát Lượng nữa ngày xem diễn, rớt cuộc mệt mỏi, xắn tay áo cười hai tiếng “haha”.

Nghe được Gia Cát Lượng cười nhạo, Lỗ Túc xoay đầu tới, bất mãn nói: “Tiên sinh cười cái gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Ta cười Tử Kính người không thức thời.”

Khi nói chuyện, y phe phẩy quạt lông trong tay, vui vẻ thoải mái nói: “Tào Tháo dùng quân rất giỏi, ngày xưa, Lữ Bố, Viên Thiệu, Viên Thuật, Lưu Biểu à địch, nhưng đều đã bị diệt.”

“Hiện giờ Tào Tháo mang theo trăm vạn binh, tiến quân về phía nam, thiên hạ còn có người có thể địch sao?”

Nói, y quay đầu nhìn về phía Chu Du ở ngồi ở vị trí chủ thượng, nói: “Chu tướng quân ý muốn hàng tào, để Giang Đông không gặp tai họa ngập đầu, bảo thê tử, bảo phú quý, có gì không ổn?”

Lỗ Túc vừa nghe lời này, nhất thời giận dữ, ngay cả tôn xưng cũng không cần, kêu lên: “Người đây là muốn chủ công ta khuất thân hàng tặc sao!”

Gia Cát Lượng một bộ tính sẵn trong lòng, nói: “Ngu đảo có một kế, chỉ cần hai người, trăm vạn đại quân tức khắc lui binh.”

Nghe được lời này, Chu Du rớt cuộc quay đầu tới, nhẹ nhàng buông chung trà trong tay, nói: “Ta không biết, tiên sinh nói chính là hai người nào?”

Gia Cát Lượng thấy hần hỏi, đôi mắt híp lại, phe phẩy quạt lông trong tay đáp: “Nghe nói Giang Đông có hai vị nữ tử, trưởng nữ Đại Kiều, thứ nữ Tiểu Kiều, đều là tuyệt sắc nhân gian.”

Nói tới đây, y quay đầu nhìn về phía Chu Du, hơi hơi mỉm cười, nói: “Tướng quân sao không bắt chước Phạm Lãi hiến Tây Thi, đem hai nữ tử này hiến cho Tào Tháo?”

Trong nháy mắt.

Trong sân không khí nhất thời biến đổi.

Một bên Lỗ Túc giương miệng, sau một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Mà mới vừa rồi, Chu Du còn một bộ dáng thanh thản liền nháy mắt, sắc mặt trầm xuống.

Chương 395: Quá Phận Rồi! !

Trong tình huống này, kết hợp với âm thanh nền đột ngột trên màn hình, phòng phát sóng trực tiếp trông cực kỳ lạnh lẽo, thậm chí có vẻ như nhiệt độ đã giảm xuống mức đóng băng.

“Như thế nào,” Gia Cát Lượng một bộ không rõ nội tình, nhìn trái nhìn phải, nói, “Ta nói sai lời nào sao?”

“Ngươi, ngươi.....” Lỗ Túc đuổi tay chỉ vào mũi y, đã là tức giận đến đầu vầng mắt hoa.

“Ngươi, ngươi chẳng phải biết,” Lỗ Túc hồi hận đan xen, giận dữ nói, “Đại Kiều là goá phụ của tôn bá phủ tướng quân, Tiểu Kiều là thê của Chu tướng quân!”

“A.....”

Gia Cát Lượng nghe được lời này, tức khắc làm bộ một bộ sợ hãi, hoang mang rối loạn mà đứng dậy, cúi người bái tội với Chu Du, nói: “Lượng thật sự không biết, hồ ngôn loạn ngữ, tử tội! Tử tội!”

Sau một lúc lâu, Chu Du chậm rãi đứng dậy, khoanh tay trước án, bề ngoài từ trên cao nhìn xuống Gia Cát Lượng.

Ông kính không cắt hình ảnh tại thời điểm này, nhưng điều chỉnh trực tiếp độ sâu trường ảnh và cắt từ toàn cảnh sang cận cảnh ngay lập tức.

Ngoài ra, lông mày và đôi mắt của Chu Du không còn rạng rỡ và tự nhiên như mọi khi, lông mày như kiếm, mắt như dao, dường như ẩn chứa sát khí.

Trong màn hình hai người hồi lâu không nói chuyện, mà phòng phát sóng trực tiếp và làn đạn của cư dân mạng đã lập tức bùng lên.

“Ai u ngọa tào.....Ánh mắt của Chu Du làm ta sợ chết khiếp! Cảm giác như hấn sẽ rút kiếm giết người ngay lập tức!”

“Vừa rồi, cây bút rơi xuống đất, ta mới cúi xuống nhặt lên, nhưng đúng lúc ngược lên lại nhìn thấy một màn này, đúng là sợ chết ta!”

“A a a a Chu đô độc tức giận rồi! Cách màn ảnh cũng có thể nhìn thấy lửa giận của Đô Đô!”

“Ánh mặt kinh điển nhất, ai không phục thì cứ tới chiến!”

“Mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Kim Xà Lang Quân, nhưng ánh mắt này thật dọa người, khiến người ta cảm thấy hấn nhập vai quá giống.

“Ta đặc biệt hiểu biết về Chu Du, nếu ai đó đem tức phụ cùng huynh đệ ra ba hoa như vậy, ta cũng muốn chém hấn!”

“Lúc trước đọc ta còn cảm thấy tình tiết này hết sức khôi hài, nhưng hiện tại xem xong lại không thấy một chút buồn cười, Gia Cát Lượng quá đáng! Không biết nặng nhẹ!”

“Lần này đề mục hình như có tên là “Trí Kích Chu Du” này mẹ nó mà là trí kích à!”

“Gia Cát Lượng chết vì vạ miệng, bộ phim kết thúc!”

“Vừa rồi ai nói Hứa Trăn là mặt than đâu? Đúng là mặt than, ta thiếu chút nữa bị một cái mặt than dọa đến đái trong quần!”

“Nếu nói đây là kỹ thuật diễn xuất, thì ta đây thật sự không lời nào để nói” “Có một nói một, kỹ năng diễn xuất của Trần Chính Hào thực sự rất tuyệt, thành công muốn ta tới vả mặt hấn!”

“Không phải nói vậy, năm đám đã được khám trên màn hình TV rồi, tôi có nên đánh nhau không? Online chờ, rất cấp bách”

“.....”

Chỉ một cảnh ngắn ngủi vài giây như vậy, nhưng lại ngênh đón thêm một lần đạn bình luận bùng nổ, thái độ của khán giả bỗng nhiên nghiêng về phía Hứa Trăn, từ chê bai biến thành khen ngợi.

Mà cùng lúc đó, Tề Khôi đang ở bên cạnh Hứa Trăn, cùng nhau xem phát sóng trực tiếp cũng nhin không được run lập cập.

Y trộm liếc liếc mắt nhìn qua người bạn cùng phòng có vẻ ngoài thực hiện hoà, sau đó lại theo bản năng nhích ra xe một chút.

Cái ánh mắt đó, đúng là sát khí tràn ngập!

—— sợ không phải bản sắc biểu diễn đi? ?

“Tôi nói này lão Hứa, cậu.....”

Tề Khôi nỗ lực tìm từ để nói: “Ánh mắt đó của cậu, khụ, rất dọa người.”

Hứa Trăn nhếch miệng cười, nhưng lại không có nửa điểm khí phách như Chu Du, nói: “Đúng vậy, luyện tập hơn hai năm, là công phu áp đáy hòm.”

Chính hắn cũng tự mình xem một màn này và cảm giác bản thân đã trưởng thành hơn rất nhiều so với khi đóng “Máu Đào Kiếm”.

Tiết tấu nắm chắc, cùng với bộ mặt không chế cơ bắp, đều đã ngày càng hoàn thiện.

n, làm một diễn viên, nhất định phải có đòn sát thủ!

Cái nhìn đầy sát khí này rất dễ sử dụng, với những tình huống khác nhau và những cung bậc cảm xúc khác nhau, nó luôn có thể tạo ra những cú dứt điểm.

Trong tương lai có thể tiếp tục luyện tập và vẫn còn chỗ để cải thiện!

Hàng vạn khán giả đều bị ánh mắt này của Hứa Trăn làm giật mình, mà làn đạn trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn hồi lâu chưa dứt.

Bất quá, trong phim Chu Du lại không dùng ánh mắt đằng đằng sát khí mà nhìn Gia Cát Lượng quá lâu.

Sau một lúc, hắn chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, trong mắt sát ý dần dần tan đi.

Chu Du rũ đôi mắt xuống, than nhẹ một tiếng, nói: “Tiên sinh thông tuệ. Vừa mới nói hàng tào, là ta đang thử ngươi.”

“Ta chịu bá phù gửi gắm, thủ vệ Giang Đông, làm sao có ý đầu hàng.”

Nói, hắn từ sau đi đến giữa sảnh, duỗi tay nâng Gia Cát Lượng dậy, trầm giọng nói: “Ta lần này từ Bộc dương chạy về, mục đích là vị bắc phạt, thà chết chứ không hàng Tào!”

“Mong rằng tiên sinh trợ giúp ta một tay!”

Gia Cát Lượng lúc này nào còn dám không biết điều, y thuận thế đứng dậy lại bái, trịnh trọng nói: “Nhận được nhờ vả của tướng quân, Lượng nguyện làm trâu ngựa để gánh vác!”

Chương 396: Cầu Phát Tài Rồi! !

Một tuần sau bắt đầu từ ngày 18/8, những khán giả yêu mến Chu Du đã hoàn toàn bước vào giai đoạn phóng pháo cuồng hoan.

Ngay từ lần đầu tiên Du Lượng gặp gỡ, Chu Du dốc hết sức chủ chiến và được Tôn Quyền tôn làm đại đô đốc, thống lĩnh cuộc chiến chống lại Tào Tháo.

Trị quân nghiêm chỉnh, điều quân và điều binh khiêu tướng một cách hợp pháp, thực lực chinh phục lão tướng Giang Đông, Trình Phổ;

Ở Tam Giang khẩu đánh một trận giáp lá cà với Tào Tháo và dành thắng lợi cho trận đầu tiên.

Hội thượng quần anh giả ý mở tiệc chiêu đãi thuyết khách Tưởng Càn, kỳ thật là muốn mượn tay đối phương phản giết Thái Mạo, Trương Duẩn.....

Ở những tập tiếp theo, Chu Du vẫn là nhân vật chủ chốt của “Tam Quốc”, dù là mạch truyện thay là vai chúng trong phim.

Theo đó, tên của Hứa Trăn mỗi ngày đều treo ở trên bảng hot search, cũng không dấu hiệu đi xuống, thậm chí còn có một lần xếp vào top năm.

Cứ mỗi một tập phim được phát sóng thì ấn tượng của cư dân mạng đối với Hứa Trăn ngày càng biến hóa vi diệu.

“Tôi thật ngu ngốc...một chút cũng không cảm thấy Chu Du bụng dạ hẹp hòi, thậm chí còn cảm thấy hắn rất rộng lượng, tôi như vậy có phải là biến thành nhan cầu rồi hay không?”

“Mấy lời vô nghĩa như bụng dạ hẹp hòi chẳng qua chỉ là ghen ghét nhân tài mà thôi. Trình Phô cô ý ngán chân hần, nhưng Chu Du từ đầu đến cuối cũng không nói lời nào, một lòng chinh phục thủ hạ bằng thực lực trị quân, đây là việc mà người bụng dạ hẹp hòi có thể làm sao?”

“Chu Du khả năng chỉ là khinh thường đám ngốc tử đó thôi...”

“Tôi nhớ Chu Du từng nói hai câu: Hần cảm thấy Gia Cát Lượng quá thông minh, nhưng không thể phụ trợ Giang Đông,, ngày sau tất thành họa lớn —— lời này có vấn đề sao? Lúc đó Gia Cát Lượng còn chưa làm nên trò trống gì, Chu Du chỉ mới gặp hần mấy lần nhưng đã có thể đưa ra kết luận, đây còn không phải là phán đoán của thần tiên sao?”

“Mỗi lần Chu đô đô muốn giết Gia Cát Lượng nhưng không thành, tôi không biết vì sao lại cảm thấy hơi tiếc nuối?”

“.....”

Trong khi khán giả đang không ngừng thảo luận về nhân vật Chu Du thì nhiều người lại hướng sự chú ý trực tiếp đến Hứa Trăn, diễn viên đóng vai Chu Du.

Vai diễn và nhân vật, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, thật sự không phải là chỉ nói miệng mà thôi

“Tam quan thật sự sẽ chạy ngũ quan... Ví dụ như khi đọc sách, lần đó Gia Cát Lượng lên mặt trêu chọc Đại Kiều Tiểu Kiều, khiến cho Chu Du cảm hòng không thể phản pháo, tôi hiển nhiên cảm thấy vui vẻ. Nhưng đến khi xem phim, cùng một tình tiết nhưng tôi lại cảm thấy Gia Cát Lượng quá phẫn, hoàn toàn đứng vào vị trí của Chu Du.”

“Đúng vậy, tôi vừa thấy Chu Du nhường nhịn Trình Phô thì phản ứng đầu tiên chính là: Người ta soái như vậy còn nhường người...A tôi thật sự tự mình cảm thấy hổ thẹn!”

“Còn có còn có, Chu Du nửa đêm lên lên thuyền để xem thủy trại của Tào Tháo, rõ ràng là hành vi của tiểu nhân, nhưng khi phối hợp với hình tượng của Hứa Trăn, tôi lại cảm giác rất mạnh.”

“Ha ha ha đừng nói nữa..... Quan truyền lệnh Cao Tuấn vậy mà chạy đến tận chỗ Tào Tháo chỉ để nói “Chu Du nhìn lên

trại của chúng ta!”. Việc này khiến Tào tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, người phát hiện hắc nhĩ nhìn lên thì đánh hắc đi! Vậy mà phải chạy đến tìm lão đại để báo cáo.... hahaha đúng là cười điên rồi...”

“Quan truyền lệnh này hình như có quen biết với Chu Du, nói như vậy xem ra hắc cũng khẳng định Chu Lượng rất soái đúng không?”

“Chỉ cần có Chu Du trong ảnh, tôi sẽ tự động nhập vai vào hắc, ai, cái cảm giác nhập vai đáng chết này!” (Vì quá thích một nhân vật, người xem sẽ tự động đứng trên góc nhìn, cảm xúc của nhân vật đó)

“Cần phải có ảnh sao? Với tôi thì bất cứ lúc nào cũng có thể nhập vào vai Chu Du.”

“Tôi muốn khiếu nại, gương mặt của Hứa Trăn đang ảnh hưởng đến việc xem phim của tôi!”

“.....”

Các lời bình luận tương tự như vậy cứ ùn ùn không dứt mà xuất hiện, thậm chí, rất nhiều người còn nghi ngờ bộ phim “Tam Quốc” này có phải đã thấy đổi cốt truyện của Chu Du hay không.

Kết quả khi bọn họ theo dõi từng tập phim, vẻ mặt lập tức trở nên lúng túng.... Không sai a, đây là cốt truyện của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Nhiều lắm thì một số chi tiết được thực hiện bằng một ít thao tác nghệ thuật, nhưng tổng thể cốt truyện không hề có bất kỳ chuyển động nào cả.

Nếu như vậy thì tại sao Chu Du lại đột nhiên được nhiều yêu thích?

Hắc mỗi ngày đều đào hố cho Gia Cát Lượng, các người không thấy sao?

Cư dân mạng: Không phải không nhìn thấy, mà là tôi đang cảm thấy chính mình là người đào hố...loại tâm thái vì điều này, các người không hiểu được đâu?

.....

Theo sự nổi tiếng của các tập phần trận chiến Xích Bích trong “Tam Quốc”, nhân khí của Hứa Trăn cũng dần dần bò lên bằng tốc độ mà người thường không thể nào tượng tưởng được.

Nhiều chương trình tạp kỹ, đại ngôn, phim truyền hình và điện ảnh cũng như các hợp tác khác đã bắt đầu tìm tới đoàn đội của Hứa Trăn, hy vọng được hợp tác với hắn.

Kiều Phong biết Hứa Trăn hiện đang quay phim “Sấm Quan Đông” và có kế hoạch quay một bộ phim truyền hình do Đông Nhạc Điện Ảnh tự mình chế tác. Do đó, hắn có lẽ sẽ không có thời gian quay các bộ phim truyền hình khác trong năm nay, nhưng Kiêu Phong vẫn rất thích cảm giác đi miệt mài bàn bạc với người khác.

“Ồ, tác phẩm “Tiêu Hành” của Từ Tiên Sinh, quả thật rất đáng chờ mong, chúng ta cù từ thương lượng sau.”

“Phim trình thám sao? Rất tốt, trở về tôi sẽ xem và phản hồi cho ngài trong vòng ba ngày tới.”

“Đề tài về thương nhân buôn muối? Chủ đề này rất hay, tôi cũng rất hứng thú, đợi chúng ta thương lượng xong sẽ phản hồi cho ngài...”

Sau khi tổng hợp các cuộc hẹn của nhiều bộ phim truyền hình, Kiêu Phong vui vẻ gọi điện thoại cho Hứa Trăn và nói: “Anh bạn trẻ, cậu phát tài rồi đó, biết không hả?

“Trong vòng một tuần, đã có hơn mười kịch bản được đưa qua đây!”

“Tuy không có chất lượng quá tốt, nhưng tất cả đều là tác phẩm lớn, quả nhiên là một đòn đập vào mặt!”

Chương 397: Trễ chuyến Bay

Hứa Trăn nghe Kiêu Phong nói như vậy, vừa tiếc nuối lại vừa bất đắc dĩ, nói: “Kiêu ca, năm này em không thể tiếp thêm kịch nữa, dù nhiều kịch bản thì cũng vô dụng thôi.”

Kiều Phong đáp: “Đúng vậy, anh biết sau khi quan xong “Sấm Quan Đông”, Thái tổng cũng có kế hoạch quay một bộ nam chủ cho cậu, hiện tại đã thông qua và mọi người đang lựa chọn kịch bản.”

“Bây giờ cậu đương lúc nhiệt độ chính thịnh, mà phần tiền lãi này phải để công ty nhà mình ăn là tốt nhất, nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

“Nhưng là.....”

Nói đến đây, Kiều Phong lại ầm ỹ nói thêm: “Anh đang muốn thử tìm hiểu, giá trị hiện tại của cậu được bao nhiêu tiền!”

Hứa Trăn: “.....”

Không biết tại sao, nhưng chính mình luôn có cảm giác sắp bị bán đi.

Xuất phát từ tò mò, Hứa Trăn thuận miệng hỏi, rốt cuộc thì các đoàn phim đó chịu trả bao nhiêu tiền cho mình.

Kết quả nghe được con số cụ thể, Hứa Trăn tức khắc lâm vào trạng thái mờ mịt.

—— làm sao bây giờ? Tôi cũng muốn đem chính mình đi bán nha!

Thậm chí bao tiền ship luôn!

.....

Các tập trong giai đoạn trận Xích Bích càng ngày càng nhiệt bá, đồng thời lượng Fans của Chu Du cũng dần dà lớn mạng, mà tâm trạng của mọi người cũng đang bắt đầu từ từ mất cân bằng.

“A, những ngày hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi như vậy...”

Cư dân mạng than thở: “Xong trận hỏa thiêu Xích Bích hôm nay, thì không tới hai ngày nữa là tình tiết “Tam Khí Chu Du”, thật sự không muốn xem chút nào!” (Tam khí Chu Du: ba lần chọc tức Chu Du, sau đó dẫn đến cái chết của ông)

“Tôi cũng đang đọc hồi 50 của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, sau đó cũng không dám đọc tiếp.”

“Thật là.....Nhân vật phong lưu thời thiên cổ, hầu như không có một ai chết già, đặc biệt là Giang Đông bên này.”

“Mẫu chốt không phải nó không tốt mà chủ yếu là do cách chết của đại đô đốc, thật sự khiến tôi vô pháp tiếp thu!”

“Quên đi, chỉ xem đến đây thôi, coi như lưu lại kỷ niệm đẹp.”

“.....”

Khi một bình luận như vậy xuất hiện, lập tức sẽ có vô số người biến thành máy lặp lại.

Rất nhiều người đều tỏ vẻ, nội tâm vô pháp tiếp thu đoạn “Tam khí Chu Du” này, vì thế, rất nhiều người quyết định chỉ xem đến đoạn trận chiến Xích Bích kết thúc.

Dùng thủ đoạn vật lý mạnh mẽ để ép biên tập cắt nối từ “Tam Quốc” thành “Xích Bích”.

Ngày 22/8, ngọn lửa Xích Bích chuẩn bị bùng cháy, nhiều người nhảy vào phòng phát sóng trực tiếp bộ phim với tâm lý hoài niệm, định dành hai tập cuối cùng cho cư dân mạng tự mình ngu ngốc sa vào khoảng thời gian tốt đẹp này.

Đề hình ảnh Chu Lang vĩnh viễn dừng ở màn “Nói cười khoan khoái, diệt quân Tào trong trận hoả công”.

“Hôm nay chúng ta may mắn mời được các diễn viên đóng vai Tôn Quyền, Lỗ Túc cùng Hoàng Cái.” Trong phòng phát sóng trực tiếp, người chủ trì im cười giới thiệu các vị khách mời của hôm nay, “Mọi người khi nhắc đến Xích Bích, thì người đầu tiên nhớ đến chính là Chu Du.”

“Nhưng thực tế, chính Lỗ Túc là người thúc đẩy liên minh Tôn Lưu, người hạ quyết tâm đánh Tào là Tôn Quyền, mà người quyết định hỏa công lại chính là Hoàng Cái.”

Nói xong, người chủ trì tiếp tục: “Kỳ thật ba vị khách mới ngày hôm nay chính là đại công thân của trận Xích Bích.”

Cao Báp – Tôn Quyền ngồi đối diện sô pha, lộ ra khuôn mặt bất đắc dĩ mà buông tay, nói: “Chủ yếu là máy bay của Hứa Trăn bị trễ, nên không kịp chạy tới.”

“Ha ha ha ha.....”

Lời này vừa nói ra, khán giả ở hiện trường xem phát sóng trực tiếp liền cười nghiêng ngả.

“Máy bay bị trễ hồng hồng hỏa hỏa hoảng hoảng hốt hốt.....”

“Không nghĩ Tôn Quyền lại có người như vậy, đúng là buồn cười mà!”

“Không nghĩ tới người là cái dạng này Tôn Quyền, cười choáng váng!”

Người chủ trì cũng không khỏi xấu hổ nói: “Ha ha, đáng ra là có mời Hứa Trăn, vì dù sao đây cũng là trận Xích Bích.”

“Nhưng là người định không bằng trời định, đại đô đốc bị chặn ở trên đường.....”

Nói tới đây, người chủ trì vui vẻ, tự mình cười nửa ngày, rồi mới nói tiếp: “Vốn định cùng mọi người xem lửa đốt Xích Bích, như thế rất tốt, chỉ có thể cùng nhau xem tam khí Chu Du.”

“Tối ngày mai, Trần Chính Hào vai Gia Cát Lượng cùng với Hứa Trăn vai Chu Du sẽ là khách mời tiếp theo của phòng phát sóng trực tiếp chúng ta, thỉnh mọi người cùng đón xem.”

Lời này vừa ra, làn đạn trong phòng phát sóng trực tiếp bỗng nhiên trầm mặc vài giây.

Vô số cư dân mạng thề độc sẽ không xem các tập sau đó, hiện tại hình giờ ngón tay giữa còn đang bị treo ở trên màn hình di động.

Mẹ nó...Ngày mai Du Lượng sẽ cùng nhau tới phòng phát sóng trực tiếp để truy kích? ?

Như vậy, rốt cuộc là xem hay không xem đây....

Mà, tôi có nên xóa bài viết ngày hôm qua, hủy sạch chứng cứ hay không?

Tối ngày 23 tháng 8, khi phòng phát sóng trực tiếp đang truy kích, thì Hứa Trăn đang thu thập hành lý ở khách sạn của đoàn phim Sấm Quan Đông.

Trễ chuyến bay?

Không có.

“Chu đô đốc” lúc này còn chưa có lên đường đâu.

Sáng sớm ngày mai, hẳn mới có thể chạy đến sân bay, đáp chuyến bay lúc 10 giờ sáng đến Lư Giang, sau đó mới đi tham gia buổi ghi hình “Phòng truy kích phát sóng trực tiếp”

Về phần Trần Chính Hào, người đóng vai Gia Cát Lượng, y đã đến Lư Giang từ trước, lúc này còn đang nhàn nhã ăn dưa hấu trên ghế sofa trong khách sạn.

Y vừa nghe người chủ trì nói Hứa Trăn bị trễ chuyến bay mà nhin không được cười nhạo một tiếng.

Chợt, Trần Chính Hào lấy di động ra, gửi cho Hứa Trăn một tin nhắn: “Ngày mai mấy giờ đến Lư Giang? Tôi đi đón cậu.”

Một lát sau, Hứa Trăn mới gửi tin nhắn phản hồi: “Cảm ơn Hào ca, nhưng trưa mai chủ tịch của công ty chúng tôi vừa lúc cũng ở Lư Giang, ông ấy nói muốn đi đón tôi.”

“Đội kết thúc ghi hình, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn cơm tối?”

Trần Chính Hào mặt vô biểu tình mà gõ một chữ “n”, sau đó tiếp tục xem buổi phát sóng trực tiếp trên TV.

Chương 398: Chung khung Hình

Cùng lúc đó, ở đoàn phim “Sâm Quan Đông”.

Tề Khôi đang xem buổi phát sóng trực tiếp trên màn hình di động, sau đó lại nhìn về phía Hứa Trăn trong phòng, nhin không được khinh thường nói: “Người thành phố thật sự rất thích diễn sâu, rõ ràng tuần trước đã định kế hoạch để ngày mai cậu có thể tới nơi, nhưng kết quả còn biết xấu hổ mà nói trễ chuyến bay, đúng là thích diễn.”

“Làm như vậy để làm gì? Có ý nghĩa sao?”

Hứa Trăn tùy tay lật xem kịch bản mà đài Nghênh Khách Tùng gửi cho hần, về mặt bình tĩnh mà giải thích nói: “Có ý nghĩa, kịch bản này chủ yếu gây nhầm lẫn cho khán giả.”

“Chiếu theo lẽ thường, mọi người đều cảm thấy Chu Du nên có mặt trong thời khắc trận chiến Xích Bích mới đúng.”

“Thế nhưng đoàn phim càng hy vọng để tôi có mặt ở đoạn “Tam Khí Chu Du” này.”

“Việc khác thường tất có yêu, mà đài truyền hình lại không thể nghĩ ra lý do tốt để thoái thác, cho nên đành phải nói tôi không kịp chuyến bay mà chuyển sang tập tiếp theo, che lấp đi mục đích thực sự.”

Tề Khôi nghe được lời giải thích này, càng nghe càng hồ đồ, nhin không được nhieu mày nói: “Thật ngược, nhưng tôi phải nghiêm túc hỏi lại một chút...Cậu cảm thấy đoạn “Tam Khi Chu Du” này hay hơn sao?”

“Thậm chí còn hay hơn đoạn Xích Bích?”

Hứa Trăn tự hỏi một lát, khép lại văn kiện trong tay, nói: “Xích Bích chi chiến không có gì hay, lửa cũng không phải Chu Du thiêu, hấn chưa từng ra chiến trường.”

“Hơn nữa, đây không phải là một bộ phim truyền hình bình thường. Mà mọi người đều đã biết trước kết quả, cho nên nó không là điểm sáng nhất nữa.”

Tề Khôi nghe vậy thì ngẩn ngơ, cảm thấy hình như là có đạo lý như vậy, nhưng y lại ần ần cảm thấy nơi nào đó không đúng, mới do dự hỏi lại: “Nhưng nếu trận Xích Bích không hay thì “Tam Khi Chu Du” càng không xong hơn sao? Trong tình tiết này, Chu Du chẳng phải đóng vai ác à?”

Hứa Trăn vẽ mặt nghiêm túc nói: “Nhưng đoạn này quay rất tốt nha, cá nhân tôi nghĩ, cảnh Chu Du bị tức đến chết kia là cảnh mình đóng hay nhất kể từ trước đến nay.”

Tề Khôi: “.....”

Thằng nhãi này không phải tự thích ngược đi...

.....

Ngày 24/8, ngay từ sáng sớm, vô số khán giả đã háo hức mong chờ phòng phát sóng trực tiếp phát sóng.

Trần Chính Hào cùng Hứa Trăn đứng chung một khung hình!

Trong phim ngoài đời vượt qua ngàn năm đồng thời cùng khung!

Làm sao tôi có thể bỏ lỡ cảnh tượng ngàn năm có một như vậy được?

Đặc biệt, cả hai đều là diễn viên cấp chiến sĩ thi đua, cho nên rất ít khi tham gia các chương trình thực tế.

Hứa Trăn mặc dù đã tham gia “Tôi Là Phái Diễn Xuất”, nhưng hấn cũng tập trung vào diễn xuất trong chương trình, căn bản không có một màn sinh hoạt để đời nào cả.

Chưa kể Trần Chính Hào, mỗi khi có các hoạt động khác nhau, câu trả lời của y đều giống như các quan chức đang trả lời câu hỏi của phóng viên.

Theo sự nổi tiếng của “Tam Quốc”, rất nhiều fans đều tò mò về cuộc sống riêng tư của Hứa Trăn, thậm chí có người còn bắt đầu lục soát, thăm hỏi về hần ở khắp nơi, từ hợp báo đến các tiết mục khác, nhưng kết quả cùng chỉ có một vài câu trả lời ít ỏi, căn bản không giải tỏa được cơn khát của họ,

Những người này càng lục soát, thì tâm tình muốm hiểu biết thần tượng càng thêm mãnh liệt.

Buổi tối, còn có 20 phút nữa mới phát sóng tập mới của phim “Tam Quốc”, lúc này trên TV đang phát sóng bản tin thời sự, mà phòng truy kích phát sóng trực tiếp trên mạng cũng đã bắt đầu online.

Rất đông cư dân mạng đồng loạt đổ về phòng phát sóng trực tiếp và theo dõi chương trình một cách vô cùng thích thú.

Sau khi một đoạn clip được chỉnh sửa từ “Tam Quốc”, màn hình chuyển sang sảnh trường quay của đài Nghênh Khách Tùng.

Người chủ trì tươi cười thân thiết mà mời hai vị khách quý hôm nay đến ghé sô pha, nói “Vô cùng vinh hạnh, hôm nay chúng ta may mắn mời được diễn viên Trần Chính Hào vai Gia Cát Lượng, cùng với Hứa Trăn vai Chu Du đến phòng phát sóng trực tiếp của chúng ta.”

Nói xong, người chủ trì cười nhìn về phía thính phòng, nói: “Hần là có rất nhiều khán giả đều đang chờ đợi chương trình hôm nay, đúng không?”

Lời này vừa ra, hiện trường tức khắc vang lên một trận tiếng hoan hô.

Người chủ trì nhìn về phía hai người, nói: “Mời hai vị gửi lời chào đến khán giả ở hiện trường và sau màn hình của chương trình chúng ta?”

Nghe vậy, Trần Chính Hào mỉm cười nói: “Chào buổi tốt, tôi là Trần Chính Hào, diễn viên đóng vai Gia Cát Lượng trong “Tam Quốc”.”

Bên cạnh, Hứa Trăn cũng lễ phép mà đưa tay chào hỏi với khán giả dưới sân khấu, nói: “Chào mọi người tôi là Hứa Trăn, diễn viên đóng vai Chu Du.”

Nghe hai người chào hỏi, khán giả dưới đài lập tức nhiệt liệt vỗ tay đáp lại.

Hôm nay Trần Chính Hào mặc một bộ trang phục bình thường, thân trên là một chiếc áo phông đen nửa ngắn tay và quần jean đen ở phần dưới, trông rất thoải mái và giản dị.

Nhưng một bộ trang phục đường phố bình thường như vậy, khi ở trên người Trần Chính Hào lại toát ra khí độ trầm ổn, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều có mười phần trình trọng.

Hứa Trăn cũng ăn mặc rất đơn giản, nhãn hiệu đại ngôn cấp cho hắn một chiếc sơ mi trắng, phối với một chiếc quần màu be nhạt, nhìn qua sạch sẽ, thanh thanh sáng sáng.

Khán giả ở hiện trường không dám nói lung tung, nhưng phòng phát sóng trực tiếp đã bắt đầu sôi trào.

“Ngô..... Một đen một trắng, phảng phất ngửi được hương vị CP”

“A cái này thịnh thế mỹ nhan, xứng với khuôn mặt!”

“Hừ, đừng nói bừa, thành thật một chút, phòng phát sóng trực tiếp còn muốn nhiều hơn nữa! !”

“Đúng đúng đúng, một đen một trắng làm sao vậy, kia chẳng phải là Hắc Bạch Vô Thường?”

“.....”

Chương 399: Y Là Lão Sư Của Tôi

Sau một phen hàn huyên đơn giản, người chủ trì không có trực tiếp hỏi hai người thêm câu nào nữa mà là phát lên một đoạn video đã được biên tập cắt nối.

Trong video, phóng viên hỏi Trần Chính Hào: “Cậu và Hứa Trăn có quan hệ như thế nào ở trong phim và ngoài đời?”

Trần Chính Hào bộ dáng ít nói cười mà nghiêm túc nói: “Trong phim là đối thủ, bên ngoài là bạn bè.”

“Tôi không có nhiều bạn bè trong ngành, Hứa Trăn xem như là những người bạn thâm giao có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Phóng viên tiếp tục hỏi: “Vậy các cậu ngày thường có hay liên lạc cho nhau hay không?”

Trần Chính Hào đáp: “Rất ít. Cuộc sống của diễn viên tương đối bận rộn, thời gian dùng để xã giao rất có hạn. Nhưng vào ngày lễ tết, Hứa Trăn đều sẽ gửi tin nhắn chúc phúc cùng với một số món quà nhỏ.”

Nói tới đây, y nâng tay phải của mình lên, nói tiếp: “Ví dụ như vòng tay hạt bồ đề này, Hứa Trăn đã tặng cho tôi vào sinh nhật năm trước, tôi rất thích, cho nên vẫn luôn mang theo.”

“.....”

Mấy vấn đề kết thúc, hình ảnh vừa chuyển, trên màn hình lớn lại chiếu đoạn phỏng vấn của Hứa Trăn.

Cùng một dạng câu hỏi, Hứa Trăn trả lời với vẻ mặt thành thật: “Hào ca là một vị tiên bối mà tôi rất hâm mộ, tuy rằng chỉ hợp tác quá hai lần, nhưng y đã chỉ cho tôi rất nhiều kinh nghiệm, có thể xem như là lão sư của tôi. Mỗi lần giao lưu với Hào ca, thì tôi đều cảm thấy mình lại tiến bộ thêm một ít.”

Hứa Trăn nói tiếp: “Nói là giao lưu nhưng kỳ thật cũng không dám nói lag giao lưu, bởi vì tôi luôn xem Hào ca là một vị sư trưởng, chủ yếu là tôi đơn phương kính trọng Hào ca.”

“.....”

Hai đoạn phỏng vấn phong cách không quá giống nhau kết thúc, hình ảnh từ video biên tập lập tức trở về trường quay.

Lúc này, Trần Chính Hào nghiêng đầu nhìn Hứa Trăn ngồi ở bên cạnh, coi bộ có vẻ không dễ chọc.

Về phần Hứa Trăn, hấn nhin không được mà dùng hai tay bưng mặt.

A...đoạn phỏng vấn này...

Đã bị biên tập quá mức rồi!

“Phảng phất nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của Trần Chính Hào”

“Tôi xem cậu là bằng hữu nhưng cậu lại xem tôi là lão sư? ?
Tôi già đến vậy à? ?”

“Ha ha ha, không phải có câu “Vừa là thầy vừa là bạn” sao?
Không sao đâu!”

“Cho nên nói cái vòng tay kia thật ra là quà tặng cho ngày nhà
giáo đúng không?”

“.....”

Không khí trong trường quay có chút ngưng ngừng nhưng cư
dân mạng lại được dịp bình luận bản bựa, vô cùng sung sướng.

Bất quá nói trở về, thân là đại gia Trần Chính Hào tự xưng là
bằng hữu của Hứa Trăn, mà tiểu gia Hứa Trăn lại cung kính
xưng Trần Chính Hào là lão sư, tuy rằng trường hợp có điểm
☒ , nhưng có thể chứng tỏ nhân phẩm của hai người thật sự
không tồi.

Trần Chính Hào không có tự giữ thân phận, Hứa Trăn cũng
không có cố ý nâng chính mình lên.

Này nếu là đổi một chút, thì mới thật sự là xấu hổ.

Cũng may phòng truyền hình trực tiếp không cố ý chê cười hai
người, sau vài câu hướng dẫn của người dẫn chương trình, chủ
đề đã dần đi đúng hướng.

Cả hai đã nói về một số điều thú vị trên phim trường và một số
mối quan hệ thông thường của họ.

Hứa Trăn kể về lần Trần Chính Hào gọi điện và đề nghị hắn đi
tranh vai diễn trong “Tam Quốc” và hướng dẫn hắn cách viết
tiểu truyện của nhân vật.

Trần Chính Hào thì kể về việc y tham gia đoàn làm phim “Sở
Lưu Hương truyền kỳ”, khi đó Hứa Trăn cũng từng hướng dẫn
các động tác võ thuật cho y, như vậy cũng xem là một nửa
“Lão sư võ thuật”, y tựa hồ như đang nỗ lực muốn hòa trộn với
Hứa Trăn.

Nghe Trần Chính Hào rõ ràng nhấn mạnh mấy chữ “Lão sư võ
thuật”, khán giả ở hiện trường lập tức ghen cười, chỉ cảm
thấy hình tượng cơ trí của Gia Cát Lượng trong phim, trong
nháy mắt đã đổ nát đầy đất.

Mà Hứa Trăn thì càng không có nửa điểm khinh cuồng phóng túng, không coi ai ra gì như Chu lang. Bản thân hai diễn viên đều khác rất xa so với tính cách của nhân vật mình đảm nhiệm.

Nhưng càng là như vậy, mới càng làm người ta cảm khái năng lực biến hóa ảo diệu của các diễn viên.

Hẳn rõ ràng không phải là người như vậy, nhưng lại có thể thông qua biểu diễn kỹ xảo mà làm người xem tin tưởng nhân vật này tồn tại, đồng thời lại tách biệt rõ ràng nhân vật với diễn viên.

Đây thật sự là tay nghề.

.....

Sau khi cả ba trò chuyện ngắn ngủi một lúc, thì phim truyền hình phim chính phát sóng.

Hứa Trăn nhìn lên màn hình lớn trong phòng phát sóng trực tiếp, trong lòng không khỏi có chút xúc động: Haha, lần này tôi sẽ không bị đá ra ngoài...

Nếu đã không thể chen chân vào phòng vì đường truyền không ổn định, vậy mình cứ trực tiếp đi xem màn hình lớn, quả nhiên loại cảm giác này thật sự sáng khoái.

Bài hát mở đầu của “Tam Quốc” không phải là bài “Cuốn cuộn Trường Giang đông thệ thủy” mà là một đoạn cổ nhạc thuần túy mới được sáng tác.

Làn điệu giai điệu cổ xưa, đại lượng vận dụng chuông nhạc, trống trận, kèn chò làm phối nhạc, nghe vừa cao vút hùng hồn, lại vừa sát khí lạnh thấu xương, có rất loại âm thanh va chạm binh khí, khoái mã dũng cảm khí phách, tung hoành sa trường.

Công bằng mà nói, đây thực sự là một bản nhạc rất hay, nhưng khán giả vẫn thích bản cũ hơn.

Lời bài hát của phiên bản cũ là “Lâm Giang Tiên” trích trong nguyên tác của “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, vừa sát đề lại vừa kinh điển cộng với việc lời kéo hồi ức, khiến bài hát trở thành một tác phẩm kinh điển không ai có thể vượt qua được.

Đôi khi, người ta phải cho phép các tác phẩm kinh điển tồn tại.

Chương 400: Tam Khí Chu Du

Ngay sau khi tập 47 bắt đầu, tiếng ồn ào trong phòng phát sóng trực tiếp dừng lại ngay lập tức.

Cho dù là người định từ bỏ bộ phim hay không có ý định từ bỏ bộ phim thì tất cả đều lặng lẽ bước vào chế độ truy kích.

Như đã đề cập trong tập trước, sau trận chiến Xích Bích, quân Tào bị đánh cho toi bời chạy trốn chết, Chu Du dựa vào tinh thần đại thắng mà ý đồ nhân cơ hội cướp lấy Nam Quận.

Trong tập này, trận chiến Nam Quận chính thức bắt đầu, làm quan chỉ huy Chu Du mặc áo giáp, cầm binh khí, đích thân ra tiền tuyến dẫn quân chiến đấu với Tào Nhân, người bảo vệ Nam Quận, phải nói là trận chiến này vô cùng khó khăn.

Thấy Chu Du bị mũi tên lạc bắn vào sườn trái trong trận chiến, quân y dùng kim sắt rút mũi tên găm vào thịt, miệng vết thương chảy rất nhiều máu. Khiến nội tâm của mấy vị trong phòng phát sóng trực tiếp không ngừng quý khóc sột gào.

Dĩ nhiên, bọn họ biết, một mũi tên này rất nặng mà nó cũng là nguyên nhân lấy mạng của Chu Du.

Khi Trình Phổ và những người khác thuyết phục hấn rút quân và trở về Giang Đông để phục hồi, Chu Du, người gần như không còn chút máu, chật vật ngồi dậy sau cơn suy sụp, mắt đỏ hoe, giọng nghiêm nghị: “Đại trượng phu chết trên chiến trường, lấy da ngựa bọc thây! Sao có thể vì ta mà làm hỏng đại sự của quốc gia?”

Nhìn một màn này, vô số fans của Chu Du đau lòng đến không thể hô hấp, làn đạn lại lần nữa bị xoát bạo.

“Cái gì mà đại sự quốc gia, ta chỉ muốn một mình ngươi mà thôi!”

“Một thành một hồ tính là gì, Chu đô đốc mới là trụ cột vững vàng của Giang Đông!”

“Từ bỏ, từ bỏ, đều cho bọn hấn! Đô đốc ngươi nằm xuống đi, ta cầu ngươi!”

“.....”

Trong cảnh tiếp theo, màn hình di chuyển tới bên ngoài doanh trường.

Tào Nhân vung roi chửi bậy: “Tiểu tử Chu Du! Ta thấy ngươi chính là một bộ dáng đoản mệnh, nhất định sẽ đột tử chết non!”

“Xem ngươi còn dám tới đánh ta! Ta liền muột đao trăm chết người...”

Nhưng mà tiếng mắng còn chưa tuyệt, liền thấy một con ngựa trắng và kỵ binh của Ngô quân lao ra ngoài.

Chu Du nắm dây cương, giục ngựa chạy như bay. Sắc mặt tuy trắng bệch như tờ giấy, nhưng dáng người lại đỉnh bạt như từng.

Hắn khẽ nhếch cằm, trong mắt hàn ý dày đặc, cao giọng quát: “Tào nhân! Thấy Chu lang không!”

“Ô.....”

Giờ khắc này, màn ảnh còn chưa chiếu tới Tào quân cùng Ngô quân nhưng đại sảnh phát sóng đã vang lên âm thanh ồn ào từ bốn phía.

Một màn này đập vào mắt, vô cùng mạnh mẽ!

Hứa Trăn vốn đã rất gầy, lại thêm lớp trang điểm trong tình trạng bị thương nặng khiến hắn như có thể ngã xuống vào bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn dựa vào một hơi mà gồng mình, đứng ở trước mặt hai đạo quân, cảm xúc phức tạp vừa xót xa vừa ngưỡng mộ bắt đầu lan tràn nhanh chóng.

Phòng phát sóng trực tiếp đã bị xoát bạo bởi một đồng từ tượng thanh vô nghĩa.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người buồn lòng là tình tiết tiếp theo vẫn như trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, Chu Du đánh bại Tào Nhân trong gian khổ với thân thể bị thương nặng. Tuy nhiên đương lúc thu binh phản thành, lại phát hiện Nam Quận đã bị Gia Cát Lượng phái Triệu Vân chiếm lĩnh.

Không chỉ có như thế, Gia Cát Lượng còn cầm binh phù, nói dối tào nhân cầu cứu, rồi điều binh mã hai thành Kinh Châu,

Tương Dương, dễ dàng thắng được hai thành.

Nhìn thấy mình ngay cả mạng cũng không cần, lao lực trăm cay ngàn đắng đánh bại Tào Nhân, nhưng cuối cùng lại bị đồng minh từ phía sau lưng chiếm ba thành liên tiếp. Chu Du nắm chặt dây cương đứng bên ngoài Nam Quận, ánh mắt trống rỗng mà nhìn về phía cửa thành đóng chặt, bỗng nhiên nhàu mày, nôn ra một ngụm máu tươi.

“Đô độc!”

“Đô độc!”

“.....”

Mất thấy Chu Du ngã xuống ngựa, các tướng trái phải đều cuống quýt đi đỡ, còn khán giả thì chỉ cảm thấy tâm đã nát.

“Gia Cát thất phu, không chết tử tế được a! !”

“Trời nóng nhưng tôi lại bức tức đến cả người phát run, nhấn một câu bình luận mà đánh sai tận ba lần!”

“Hận trời không thể giáng Như Lai Thần Chương, một chương chụp chết Gia Cát thôn phu! !”

“Trời ơi, ngay cả Triệu Vân, tôi cũng hận thì làm sao bây giờ...”

“Không thể nhìn thẳng vào Thục Hán bên này..... Tức chết ta, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ta tức giận như vậy! !”

“.....”

Phòng phát sóng trực tiếp nhìn không tới trên mạng làn đạn, nhưng ngồi ở khách quý tịch thượng Trần Chính Hào cũng là nhin không được nở nụ cười khổ.

“Không ngờ lại có tác dụng này...”

Trần Chính Hào bất đắc dĩ mà nhìn về phía Hứa Trăn, nói:

“Tại sao tôi lại cảm thấy Gia Cát Lượng là kẻ ác?”

Hứa Trăn bất đắc dĩ mà ngượng ngùng cười.

Cái này..... Không trách ta nha, ta chỉ là diễn theo kịch bản mà thôi.

Có thể là do mắt có vấn đề đi?

Chu Du tức giận đến mức nôn ra máu và hôn mê, khi tỉnh dậy, mặc cho mọi người can ngăn như thế nào, hắn vẫn thề quyết sống mái với Gia Cát Lượng.

Nhưng mà lúc này lại có sứ giả tự Giang Đông đến, báo cho hắn, Tôn Quyền không thể công Hợp Phì, cho nên yêu cầu hồi binh viện trợ.

Chu Du đành bất đắc dĩ, chỉ phải tạm thời nuốt xuống khẩu khí này, khai hoàn trở về Giang Đông.

Đến tận đây, Giang Đông tạm thời hạ màn, không khí trong trường quay cũng thao đảo mà dịu bớt.

“Hô.....”

Giờ khắc này, rất nhiều người trong phòng phát sóng trực tiếp không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Người chủ trì nhìn về phía Hứa Trăn, cười nói: “Đoạn này của Chu Du thật sự rất khó diễn a, cảm xúc quá phức tạp, quá kịch liệt. Thậm chí tôi không thể tin một diễn trẻ như cậu có thể đảm nhiệm vai diện nặng ký như vậy.”

Hứa Trăn mỉm cười, tỏ vẻ cảm ơn người chủ trì.

Bình tĩnh xem xét, chính hắn cũng biết, đoạn “Tam khí Chu Du” này quả thực hay hơn những phần trước.

Chương 401: Cái Chết Của Chu Du 1

Khi Hứa Trăn quay “Máu Đào Kiếm”, hắn đã học được một số kỹ năng viết tiểu truyện của nhân vật từ Trần Chính Hào, nhưng kể từ đó, hắn chưa quay lại thực hiện một bộ phim truyền hình dài tập đặc biệt nào.

《 Ôn Lương Châu 》 , 《 lão nam hài 》 , 《 Hamlet 》 , 《 Tôi Là Phái Diễn Xuất 》

Một cái ngắn hơn so với một cái.

Cho nên có thể nói, “Tam Quốc” là bộ phim truyền hình dài tập nhất mà hắn từng tham gia.

Ngay lúc đó chính mình, lại đọc sách, lại viết tiểu truyện nhân vật, lại đóng phim, cả ngày đắm chìm trong trạng thái của Chu

Du trang, gần như có chút phân không rõ trong phim và ngoài đời.

Đặc biệt là tới rồi hậu kỳ, có đôi khi ngủ quên, hoặc là hoảng hốt, Hứa Trăn thậm chí có lúc còn lầm tưởng mình là đại đô đốc Giang Đông, người đã cầm quân nửa đời người, cục cung tận tụy.

Ở trong trạng thái kìm nén như vậy, làm sao hẳn không thể diễn tốt được?

Đối với những người không biết thế nào là diễn xuất, chỉ cần họ có thể diễn như vậy trong mức 10 giây, thì e rằng đã không biết xấu hổ mà tự cho mình là “Bùng nổ diễn xuất” để hình dung bản thân.

Cũng chính vì fans của Hứa Trăn đã quen với sự tiến bộ vượt bậc của thần tượng nhà mình, cho nên đối với một màn này, bọn họ vẫn còn tính là rụt rè, khiêm tốn.

Cùng lúc đó, ở trên mạng, đánh giá của khán giả đối với Hứa Trăn cũng xuất hiện nghịch chuyển.

Đoạn diễn này của Hứa Trăn có sức cuốn hút quá mạnh, dù người có dùng tiêu chuẩn khắc nghiệt đến đâu để đánh giá thì cũng phải thốt lên một chữ “tốt”.

Những cái ung nhọt trong đám anti trước đó cũng dần dần tắt đi không ít.

Tuy nhiên, hơi bất ngờ là sau khi kết thúc tập này, một “hắc đạo” có phần khó giải thích lại bất ngờ xuất hiện trên hot search, có tên “Ta thấy người sinh ra chính là một bộ dáng trường mệnh.”

Rất nhiều cư dân mạng tỏ vẻ vô cùng khó hiểu —— bàn về tuổi thọ không phải là lời nói hay ho đúng không?

Nhưng tại sao lại có nhiều người lao vào từ khóa này mà không biết mệt như vậy?

Kết quả không bao lâu, rốt cuộc có người hảo tâm đã tung tin: Những lời này xuất phát từ tập 48 của “Tam Quốc”, là do Tào Nhân mắng chửi Chu Du

Nguyên lời nói là, “Ta thấy người sinh ra chính là một bộ dáng đoản mệnh.”

Bộ dáng đoản mệnh là Chu Du, vậy trường mệnh thì chính là...

Khụ, không cần nói cũng biết.....

.....

Nội dung của phần “Tam Khí Chu Du” ước chừng chia thành 4 tập.

Ngày hôm sau, “Phòng truy kích phát sóng trực tiếp” khách quý như cũ vẫn là Trần Chính Hào và Hứa Trăn, bởi vậy, nhiệt độ của phòng phát sóng trực tiếp chỉ tăng chứ không giảm.

Tổng đạo diễn Cao Chấn của “Tam Quốc nhìn các hạng số liệu dần dần đi cao, tâm tình vừa cao hứng vừa tiếc nuối.

Cao hứng chính là bình quân ratings của “Tam Quốc” cuối cùng cũng đã đánh vỡ kỷ lục của “Máu Đào Kiếm” và trở thành phim truyền hình niên độ cao, đứng đầu bảng top phim ăn khách trong năm, quả nhiên, còi chuông còn cần người cột chuông.

Tiếc nuối chính là, hôm nay, Chu Du liền phải hoàn toàn offline.

Nhân vật có nhân khí cao nhất trong giai đoạn này, cuối cùng cũng đã tới thời khắc bỏ mạng.

Cao Chấn thập phần cảm khái: nhân vật Chu Du đã đem lại quá nhiều thứ cho “Tam Quốc”, thật sự có thể xem như công cao chấn chủ.

Vô luận là ở trong phim, hay là ở ngoài đời.

Nhưng Cao Chấn lại làm bộ không nhìn thấy.

Vai phụ quá xuất sắc, chính là đề cập đến vấn đề này.

Thế nhưng người ta đoạt diễn bằng thực lực, ông ta có thể nói được gì đâu?

Vạn sự khó lường toàn.

Vào ngày 25 tháng 8, khi phòng phát sóng trực tiếp của bộ phim trở lại, những người xem hôm qua bị đè nén đến hộc máu, thế sẽ không xem các tập tiếp theo đã lau sạch vết máu trên khóe miệng và trở về đội ngũ của đại quân truy kích.

Biết rằng nội dung của hai tập phim này nói về việc “Vừa mất phu nhân lại thiệt” và “Mượn đường phạt Tây Xuyên”, đồng thời cũng biết rằng Chu đô đốc sống không quá 50 tập, mắt thấy đã sắp bỏ mạng, nhưng những người này vẫn chen chân vào, một hai phải tìm ngược.

Ai, khó có được dịp Hứa Trăn cùng Trần Chính Hào đều ở đây, coi như đưa đại đô đốc đi đến cuối con đường cuối cùng...

“Uy? n, sáng nay tôi mới đến Lư Giang.”

“Đúng vậy, tôi vào trường quay, nên lát nữa phải tắt máy, khi nào kết thúc tôi sẽ liên lạc lại sau.”

Vào lúc này, trong khán phòng của trường quay Nghênh Khách Tùng, một phụ nữ trẻ có vóc dáng trung bình và dáng vẻ bình thường đang ngồi trong góc, cô đeo một cặp kính trên sống mũi, yên lặng chờ đợi chương trình phát sóng.

Nữ nhân này tên là Hà Thanh, là một vị tác gia trên mạng.

Cô là tác giả của một tiểu thuyết lịch sử quyền mưu đánh nổi tiếng gần đây, hơn nữa cũng đã có vài công ty điện ảnh tìm đến cô để bàn công chuyện hợp tác.

Hà Thanh có gia cảnh giàu có, nhu cầu tiền bạc không phải là vấn đề tuyệt đối. Bởi vậy, thứ cô hy vọng là có thể tìm được một đoàn đội đáng tin cậy để hợp tác, chứ không phải ai là người trả giá cao nhất.

Hoa Ảnh, Hoàn Ngu, Thịnh Đường, Đông Nhạc.....

Trong số tất cả các công ty tìm tới cô, thì Hà Thanh vừa ý nhất chính là Hoa Ảnh truyền thông.

Nếu diễn viên hàng đầu của Hoa Ảnh là Trần Chính Hào đồng ý nhận vai nam chính, thì cô liền không cần nói chuyện mà trực tiếp ký tên.

Nhưng thực đáng tiếc, Trần Chính Hào mấy năm gần đây đã đem trọng tâm công tác chuyên dùi đến mảng điện ảnh, trừ bỏ đại chế tác như 《 tam quốc 》 , thì người ta đã không còn tiếp phim truyền hình.

Nếu mình lựa chọn hợp tác với Hoa Ảnh truyền thông, thì người đảm nhận vai nam chính có khả năng là “Ông hoàng xui

xẻo” Quách Uy, người có cả một sức mạnh vững chắc ở phía sau nhưng vẫn liên tiếp thất bại....

Suy nghĩ này vừa ra, Hà Thanh liền nhin không được run lập cập.

Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy mà Hà Thanh liền đổi đối tượng hợp tác vừa ý thứ hai, chính là Đông Nhạc Điện Ảnh.

Chương 402: Mỹ Nam Ôm Yếu

Không có lý do nào khác, sản phẩm của Đông Nhạc thường là sản phẩm chất lượng cao, dù sản phẩm cuối cùng không được đón nhận nhưng vẫn đầy sự chân thành và không bao giờ làm hỏng câu chuyện của chính mình.

Bởi vậy, hôm nay Hà Thanh tới phòng phát sóng trực tiếp này kỳ thực là vì Hứa Trăn.

Cô muốn tận mắt chứng kiến nam diễn viên đang được chú ý trên ánh đèn sân khấu gần đây có sức mạnh như thế nào, liệu có đáng để mình giao phó bộ kịch cho hắn hay không.

Chẳng qua.....

Hà Thanh ần ần có chút lo lắng.

Điều kiện ngoại hình của Hứa Trăn xác thật là phi thường xuất sắc, đủ để thỏa mãn nhu cầu của chính mình, nhưng cô cảm thất Hứa Trăn trước đây vốn xuất phát từ hình ảnh anh hùng thiếu niên có võ công xuất chúng, nhưng lần này, thứ mà cô yêu cầu chính là công tử cơ trí nhưng ốm yếu...

“Ngô.....! !”

Hà Thanh đang tự mình suy nghĩ bậy bạ trên chỗ ngồi, bỗng nhiên, nghe một trận tiếng động lớn vang lên, hóa là người chủ trì cùng hai vị khách quý Trần Chính Hào và Hứa Trăn đã tới.

Điều này khiến cho mặt của cô lập tức sáng ngời.

Chứng kiến được diện mạo của Hứa Trăn, phong thái này xác thật vô cùng kinh diễm!

Chỉ là hắn rất gầy, nhưng là loại gầy mảnh mai của thiếu niên, nhìn qua vẫn thực khỏe mạnh, cho nên không quá đáp ứng

được nhu cầu nhân vật của mình.

Cô nghĩ như vậy, một lúc sau, tập mới của bộ phim truyền hình đã bắt đầu phát sóng trực tiếp trên màn hình lớn trong phòng.

Hà Thanh không xem các tập trước, nhưng nhớ Hứa Trăn đóng vai Chu Du trong phiên bản “Tam Quốc” lần này.

Khi nhắc đến Chu Du, điều đầu tiên hiện lên trong đầu là “Oai hùng anh phát, nói cười khoan khoái, diệt quân Tào trong trận hoả công.”

“Tranh.....”

Đúng lúc này, một tiếng đàn tranh cong vút đột nhiên vang lên từ màn hình lớn.

Hà Thanh chăm chú nhìn, lại thấy máy quay đi quanh hành lang chín khúc với góc nhìn của một người đàn ông trung niên, đi đến một gian nhà ven sông được bao quanh bởi tre xanh.

Bên cạnh gian nhà là một bóng người mơ hồ đang ngồi trong gian bát giác, trước mặt đặt một cây đàn thất huyền.

Tiếng đàn như nước chảy trút xuống, tinh xảo đặc sắc, chấn động tâm thần.

Biên độ trầm ngâm, cộng thêm huyền âm liên tục, tiếng đàn như thủy triều mãnh liệt, sông cuộn biển gầm, làn điệu cao tuyệt, xông thẳng tận trời, nhất thời lại rút đi mũi nhọn, mau mà không loạn, biểu hiện được tài nghệ thành thạo và tinh vi của cầm sư.

Khi góc nhìn dần dần đến gần, Hà Thanh cuối cùng cũng nhìn thấy diện mạo của người chơi đàn.

Người này sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt tuấn tú, trẻ tuổi.

Đối diện với ánh nắng chiều, mơ hồ có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng tắp, quai hàm rõ ràng, đường nét không chệch vào đâu được.

Lúc này hắn đang mặc một kiện thâm y bên trong và một chiếc áo choàng lông bên ngoài, dáng người gầy gò và khuôn mặt hơi tái nhợt khiến hắn trông có chút yếu ớt.

—— Đó chính là Hứa Trăn trong vai Chu Du.

Hà Thanh không khỏi nao nao.

Chu Du trong phim hóa ra là bộ dạng này sao?

Tại sao hình ảnh này lại khác so với trong ấn tượng của mình như vậy? ?

Nhìn thấy một màn như này, Hà Thanh chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên nhói lên.

Tình tiết trong Tam Quốc Diễn Nghĩa như đèo kéo quân ào ào xuất hiện trong đầu cô ta, cô ta ngu ngơ hồi lâu, rốt cuộc cũng kịp phản ứng.

À, này đại khái là sau khi kết thúc trận chiến Nam quận, Chu Du quay về Sài Tang dưỡng bệnh.

Nhưng mà, làm cho cô ta kinh ngạc chính là: Chu Du ở bên trong không ho khan thổ huyết, cũng không cố ý trang điểm thành môi không huyết sắc.

Hắn chỉ lười biếng ngồi đó đánh đàn, hô hấp ngắn ngủi, tinh thần có vẻ hơi uể oải.

Chỉ vẻn vẹn một cảnh như này cũng làm cho người ta cảm nhận được rõ ràng: Hắn bệnh, hơn nữa còn bệnh không nhẹ.

– Trạng thái này chân thật quá!

Hà Thanh vốn cho rằng, loại phim lịch sử chính kịch này, đại khái ho khan chính là bị bệnh, thổ huyết là bệnh nặng, quần khăn trên đầu nằm trên giường là sắp....

Không nghĩ đến, vậy mà lại có diễn viên thể hiện được bệnh trạng rõ ràng như thế, cảm giác chân thực của hình ảnh thoáng cái tăng lên không ít.

Lúc này, thị giác là một người nam nhân trung niên xuyên qua hành lang, đi đến ngoài đình bát giác.

Chu Du do Hứa Trăn diễn cũng không ngẩng đầu nhìn hắn, mà thông thả gảy xong khúc này, đề dây đàn, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía người đến, lạnh nhạt nói: “Tử Kính từ Kinh Châu về, không bái kiến chủ công trước lại đến tìm ta.”

Người đến tự nhiên là Lỗ Túc, Lỗ Tử Kính.

Ngoài đình, Lỗ Túc ngượng ngùng nói: “Ta lo lắng thân thể người, đặc biệt đến thăm, Công Cần sao người lại không biết lòng người tốt chứ.”

Chu Du cười một tiếng, cũng không vòng vo với hắn, trực tiếp hỏi: “Kính Châu thảo phạt thế nào?”

Lỗ Túc rút một phong văn thư từ trong tay áo ra, tiến lên đưa cho Chu Du, nói: “Có công văn ở đây.”

Chu Du nhận công văn, mặt không đổi, tùy tay ném sang một bên như là ném rác.

Lỗ Túc vội đưa tay ra đón, cả kinh nói: “Công Cần, người này là có ý gì?”

Chu Du mỉm cười nói: “Loại văn thư này, cần nó làm gì.”

“Lấy Tây Xuyên liền trả lại Kinh Châu? Vậy nếu hắn mười năm không lấy được, cả đời không lấy được thì sao? Đây rõ ràng là đang dùng chiêu vô lại.”

“Loại công văn này người còn đảm bảo với hắn, vậy đến lúc đó không đòi được Kinh Châu, tránh không được là trách nhiệm của người? Chủ công sao lại không trách tội người?”

Lỗ Túc mới vừa chịu một bụng tức từ chỗ Gia Cát Lượng, lúc này nghe được Chu Du nói như vậy, thần sắc trên mặt càng thêm phiền muộn, ai thán nói: “Công Cần chỉ giáo ta cái gì?”

Chương 403: Trở Về Thôi

Chu Du rũ mắt, suy tu chốc lát, trầm giọng nói: “Nghe nói phu nhân Lưu Bị mới mất, chủ công vừa có một khuê nữ đợi gả. Đợi ta dâng thư lên chủ công, bảo người đến Kinh Châu làm mối, kết thông gia với Lưu Bị.”

Nói xong, Chu Du biến sắc, lạnh lùng nói: “Nếu hắn dám đến, cưới thì tử cái gì, trực tiếp bắt lại, gọi người mang Kinh Châu đến đòi lại!”

Lỗ Túc nghe vậy vui vẻ, lập tức cảm tạ hắn.

....

Cho nên đến đoạn phim này, Chu Du nên sản không còn thường xuyên như đoạn thời gian trước nữa rồi.

Nhưng vì kịch bản lúc trước hấn tích lũy được quá nhiều fan, vẫn có rất nhiều người vô thức đứng trên lập trường của Chu Du mà xem phim.

Cái này làm cho hai tập tiếp theo vẫn là đoạn phim làm cho người ta bức bối, uất ức.

Chu Du lắm mưu giỏi đoán như nào, kỳ tài ngút trời như nào, cũng không thay đổi được sự thật là hấn chỉ là một vai phụ.

Trong tập phim tiếp theo, khán giả sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là con cưng của kịch bản, cái gì gọi là có lòng giết địch, vô lực hồi thiên.

Lấy thông gia dụ dỗ Lưu Bị đến Giang Đông, kết quả dưới sự thông lực phối hợp của đồng đội heo và đối thủ như thần, mất cả chì lẫn chài;

Giả danh tá phạt Tây Xuyên, suất quân tây chinh, kết quả bị Gia Cát Lượng sắp bẫy trước một bước...

Cho dù Chu Du trăm phương ngàn kế mưu đồ thế nào, dốc hết tâm huyết tính kế ra sao, Gia Cát Lượng đều như là mở thiên nhãn, liếc mắt là thấy toàn bộ kế hoạch của hấn, cũng tương kế tựu kế, dễ như trở bàn tay mà phá hủy toàn bộ ý đồ của Chu Du.

Loại cảm giác bất lực sâu sắc này, làm cho người ta đè nén như không thể thở nổi.

Theo tiến trình câu chuyện, số người xem phòng phát sóng trực tiếp cũng tăng lên không ngừng, nhưng màn hình lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngoại trừ một số ít người xem đang nghiêm túc thảo luận kịch bản, những khán giả yêu thích Chu Du dường như không nói lời nào, tình cảnh bình luận tràn ngập màn hình trước đây rất cuộc không còn tồn tại.

Về phần đại sảnh phát sóng trực tiếp, càng là người người im lặng, hồi lâu không tiếng động.

Cùng lúc đó, ở Đông bắc xa xôi, đám người Tề Khôi, Lương Mẫn Anh xuất phát từ sự quan tâm với Hứa Trăn, cũng đang

xem Tam Quốc.

Tề Khôi nhớ lại lời nói của Hứa Trăn trước khi đi, đã cảm khái lại không còn gì để nói.

Cảm khái chính là, hấn thừa nhận, đoạn diễn này Hứa Trăn quả thật diễn vô cùng tốt.

Hứa Trăn lúc này dường như hoàn toàn biến thành Chu Du trong phim, có rất nhiều xử lý chi tiết, ngay cả phó đạo diễn Sầm Quan Đông – Mạnh Tiêu Thanh cũng không nhận được mà tán thưởng.

Im lặng chính là....

Hứa Trăn diễn tốt như nào đi nữa thì có tác dụng gì?

Đoạn chuyện xưa này thật sự quá mức áp lực, hấn càng diễn tốt lại càng làm cho người ta đau lòng, càng làm cho người ta khó chịu!

Là cộng sự cùng đoàn phim, Tề Khôi tự nhiên đứng trên lập trường của Chu Du.

Hấn xem Chu Du suất quân đi vào Kinh Châu, Gia Cát Lượng đối xung Lưu Bị muốn mở tiệc chiêu đãi chư tướng sĩ Ngô quân, thật ra là gây ông đập lưng ông, được ăn cả ngã về không sắp đặt cạm bẫy dùng toàn bộ binh lực đối phó với Chu Du, phiền muộn đến mức muốn đập đầu vào tường.

Hấn vô cùng hiểu Chu Du.

Chu Du lúc này không phải giận Gia Cát Lượng, mà là giận chính mình.

Giận chính mình kém một chiêu, tính kế không lại đôi phương; giận trước đây không sớm diệt trừ hấn, chôn mầm tai họa cho Giang Đông; càng giận chính mình hao tổn hết tâm huyết cũng không giành lại được Kinh Châu, thẹn với Giang Đông phụ lão.

Nửa đêm, Chu Du tỉnh lại trong hôn mê, phản ứng đầu tiên của hấn là giãy giụa muốn đứng dậy, muốn quyết nhất tử chiến với quân Lưu.

Trái phải khuyên cũng vô dụng, đành phải chinh quân chờ lệnh.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, quân Ngô còn chưa xuất phát, liền có quân sĩ vào trưng thông báo, nói Gia Cát Lượng phái người đưa đến một phong thư.

Chu Du mặt lạnh như sương, nghiêm nghị nói: “Đọc.”

Quân sĩ ở bên cạnh vừa mở ra xem, chậm rãi đọc:

“Nghe tức hạ muốn lấy Tây Xuyên, Lượng thiết nghĩ không thể.”

“Quân Ích Châu cường hiêm, dễ thủ khó công. Tào Tháo từ khi bại tại Xích Bích, chưa giây phút nào quên báo thù. Nay tức hạ hưng binh viễn chinh, nếu như Tào Tháo thừa dịp trống rỗng mà xuống, Giang Đông người nào có thể cản?”

Khi đọc, quân sĩ kia không nhịn được mà liếc trộm đại đô đốc nhà mình, mặt mang sầu lo tiếp tục đọc: “Lượng không đành ngồi nhìn, nhân đây báo cho, xin hãy chiếu giám.”

Đọc xong một phong thư ngắn ngủi, tất cả tướng đều im lặng.

Hồi lâu, Chu Du rũ mắt, thở dài một hơi.

– Kinh Châu, đến cùng là không đoạt lại được.

Theo tiếng thở dài này, đám người rõ ràng nhìn thấy, Chu Du vừa rồi chỉ dựa vào một hơi để gắng chống đỡ lúc này hoàn toàn sụp đổ.

Thân người hần nghiêng một cái, vô lực dựa vào trên giường, không còn tuấn dật thẳng tắp, anh tư bùng bùng như ngày xưa.

Hồi lâu, Chu Du há miệng, thanh âm suy yếu nói: “Trở về đi, trở về Giang Đông.”

Người xung quanh nghe thấy lời nói này, nhìn thấy bộ dáng này của hần, trong lúc nhất thời cũng không biết nên vui hay buồn.

Lỗ Túc ở bên cạnh nghe được rốt cuộc hần cũng từ bỏ, nhin không được thở dài, nói: “Ài, trở về cũng tốt.”

“Lần này trở về, Công瑾 người phải điều dưỡng thật tốt một thời gian đi, ngàn vạn bảo trọng thân thể.”

Lúc nói chuyện, hần lo lắng mà nhìn sắc mặt Chu Du, nói:

“Sáu quận Giang Đông toàn do người che chở, Kinh Châu

quan trọng đến đâu, cũng không quan trọng bằng thân thể của người.”

Nghe nói như thế, Chu Du vô lực quay đầu.

Sắc mặt hần trắng bệch, thần sắc ảm đạm, con người trống rỗng không biết đang nhìn đi hướng nào.

“Trở về đi, trở về đi...”

Chu Du thì nào nói, rút hết phần vẽ mặt cuối cùng trong mắt.

Chương 404: Đã Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng

Nhìn thấy một màn này, vô số người xem im lặng.

Mấy nick người qua đường trong phòng phát sóng trực tiếp lại sôi trào, bắt đầu tán dương diễn kỹ vừa rồi của Hứa Trăn, phân tích giá trị nghệ thuật của đoạn biểu diễn này theo các loại góc độ.

Nhưng mà, nhóm fan bình thường thích nghe Hứa Trăn được khen nhất lại như bị cấm phát biểu, ai cũng không nói nổi.

Diễn hay thì lại thế nào?

Mọi người đều biết, lần này, sinh mệnh của Chu lang đã đi đến cuối cùng.

Mà lúc này, Hứa Trăn ở trong phòng phát sóng trực tiếp lại không nhìn được hơi siết chặt nắm đấm.

Hắn có chút căng thẳng.

Chu Du chỉ còn lại một đoạn diễn cuối cùng.

Là người diễn nhân vật này, hiệu quả cắt ghép cuối cùng của đoạn này đương nhiên hắn xem vô số lần.

Hắn rất hài lòng với biểu hiện của mình khi đó, đạo diễn cũng không tiếc ca ngợi đoạn đó, nhưng...

Hứa Trăn vẫn có chút không yên lòng.

Một màn diễn này đến cùng là tốt hay không, suy cho cùng vẫn là người xem định đoạt.

Ý kiến của đạo diễn và diễn viên đều không tính.

Mắt thấy tiến độ phim trong tivi từng giây từng phút tiến lên, Hứa Trấn vô thức liếc nhìn phản ứng của khán giả bên dưới sân khấu.

Trong phim, đại quân Giang Đông rời khỏi Kinh Châu, không công mà lui, một đường sĩ khí sa sút.

Nhưng mà đi chưa bao xa, bệnh tình của Chu Du càng thêm nghiêm trọng, đã đến tình trạng xe ngựa khó đi.

Roi vào đường cùng, đại quân chỉ đành tạm đóng tại Ba Khâu, đợi bệnh tình của hấn đỡ hơn lại tính tiếp.

Một ngày này, bỗng nhiên Chu Du dậy khỏi giường bệnh, đến trước án nhắc bút viết thư.

Lỗ Túc thấy thế, liền vội tiến lên dìu hấn, nói: “Ngươi mau đi nghỉ ngơi! Có chuyện gì phí công tốn sức thì nói cho ta, ngươi ở trên giường tĩnh dưỡng.”

Chu Du không đáp, chỉ run rẩy gấp bức thư mới viết xong, dứt quãng nói: “Tử Kính, hôm nay... Gió gì thôi?”

Lỗ Túc không hiểu vì sao hấn lại hỏi như vậy, giương mắt nhìn cột cờ bên ngoài trướng một chút, nói: “Gió đông, sao vậy?”

“Gió đông, gió đông... Đây chẳng phải là, từ Giang Đông thổi tới sao...”

Ánh mắt Chu Du mê ly, thần sắc nhìn qua có chút hốt hoảng, hấn nói: “Tử Kính, ta cầu ngươi một chuyện.”

Lỗ Túc nhìn bộ dáng này của hấn, vội vàng nói: “Ngươi nói.”

“Ngựa Hồ theo gió bắc, chim Việt làm tổ cạnh Nam...”

“Ngươi, ngươi đỡ ta lên, lên trên núi gần đây...”

Chu Du bỗng nhiên duỗi tay nắm cánh tay Lỗ Túc, như là người rơi xuống nước nắm lấy lục bình, buồn bã nói: “Ta muốn nhìn Giang Đông một chút.”

Nghe nói như thế, trong lòng Lỗ Túc nhất thời chua xót.

Hấn đưa tay đỡ lấy Chu Du, khẽ khuyên lơn: “Thân thể này của ngươi, sao có thể chịu được gió? Ngươi nghỉ ngơi cho tốt,

chờ về Giang Đông, chủ công chắc chắn sẽ mời cho người đại phu tốt nhất, điều trị thân thể cho người.”

Chu Du nắm chặt cánh tay Lỗ Túc, lắc đầu nói: “Trở về không được, trở về không được...”

“Tử Kính ta cầu người,” Hân như mang theo tiếng khóc nức nở, nói, “Cả đời này của ta, chưa từng cầu người, chỉ có lần này, người dẫn ta đi nhìn Giang Đông một chút, chỉ một chút!”

Lỗ Túc thật ra đã sớm biết tình huống hiện giờ của hân từ chỗ quân y, nghe lời năn nỉ như mê sảng của Chu Du, nháy mắt đỏ bừng mắt, do dự mãi, rốt cuộc vẫn mang theo nước mắt khẽ gật đầu.

Một lát sau, trên sườn của ngọn núi gần đó, Chu Du được Lỗ Túc đỡ miến cưỡng lên đến đỉnh núi.

Lúc này, đôi mắt hân tựa như đã có chút mất tiêu cự, thân thể yếu đuối dưới gió núi như là phiến lá khô, lúc nào cũng có thể bị thổi bay xuống.

“Tử Kính...”

Chu Du duỗi tay chỉ về một phương hướng, hỏi: “Bên kia là Giang Đông sao?”

Lỗ Túc gật gật đầu, giọng mang nghẹn ngào nói: “Đúng, bên kia là Giang Đông.”

Tiếng nói hân vừa dứt, chợt thấy bên tay buông lỏng, Chu Du vừa rồi dựa vào hân mới có thể đứng được bỗng nhiên quỵ xuống đất, trán đập đất, chấp tay đại lễ với phương hướng Giang Đông.

“Công Cẩn, người, người đừng...”

Lỗ Túc giật mình, vội vàng quỵ xuống đỡ hân.

Nhưng mà Chu Du không chịu đứng dậy, cổ chấp quỳ sát tại chỗ.

“Ta muốn tận trung báo quốc, có sao thiên mệnh đã tuyệt...”

Nước mắt giọt lớn theo hốc mắt hân rơi xuống, thấm ướt đất dưới chân.

Giọng của Chu Du khàn khàn: “Phương bắc không yên, Kinh Châu chưa về, hận không thể dốc toàn lực, quên mình trên chiến trường!”

Hắn vừa nói, vừa dốc hết sức đập đầu, làn da yếu ớt ma sát vào đất đá trên gò núi, nháy mắt chảy đầy máu.

“Du... Thẹn với Bá Phù giao phó, thẹn với kỳ vọng của chủ công, thẹn với Giang Đông phụ lão!”

Lỗ Túc quỳ bên cạnh hắn, nghe được lời này, không khỏi đau lòng vô cùng, kêu khóc nói: “Công Cẩn, Công Cẩn...”

“... Hối hận không nên, hối hận không nên khuyên người hạ thủ lưu tình với Gia Cát Lượng, sớm nên diệt trừ người này...”

Chu Du giấy giụa đỡ nửa người trên dậy, gương mặt nổi lên ửng đỏ bất thường.

Hắn buồn bã ngược nhìn bầu trời xám xịt, run giọng nói: “Đã sinh Du... Sao còn sinh Lượng?”

Lỗ Túc thấy thân thể hắn vì tâm tình kích động và suy yếu quá độ mà run rẩy liên vội vàng vươn tay đỡ lấy hắn.

Chu Du vô lực lắc đầu, giọng khàn khàn nói: “Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng...”

“Đã sinh Du...”

Hồi lâu, Lỗ Túc ở bên cạnh không nghe hắn nói câu nào, nao nao, vội vàng cúi đầu xem xét.

Đã thấy, Chu Du yên tĩnh dựa vào hắn, vẫn là tư thế quỳ lạy như cũ, nhưng đã nhắm hai mắt, khí tức đã đoạn.

“Công Cẩn, Công Cẩn...”

Lỗ Túc nháy mắt hoảng hồn.

Hắn nhìn khuôn mặt như ngủ say không còn chút huyết sắc nào của Chu Du, nước mắt ào ào tuôn rơi.

Lỗ Túc nghiêng đầu, thê lương quát với nhóm phó tướng chờ cách đó không xa: “Người đến! Mau đến! !!”

“....”

Xem một màn này, rất nhiều người trong trường quay phát sóng trực tiếp không khỏi lẫn lẫn rơi lệ.

Những khán giả yêu thích Chu Du che miệng, cố nén để mình không khóc thành tiếng, thậm chí, những người không thích Chu Du cũng không nhịn được chua xót trong lòng, vì một đời tráng niên nhân kiệt mất sớm này sâu não.

Khi mọi người cho là, màn tiếp theo, Giang Đông quân trận sẽ treo cờ tang, để lời thuyết minh nói về Chu Du qua đời, một khúc nhạc du dương lại theo hình ảnh màn hình vang lên.

Bởi vì giai điệu quá quen thuộc, người xem trong trường quay không khỏi sửng sốt một chút.

Đám người hai mặt nhìn nhau, không ít người vô thức há miệng, một ca khúc vô cùng quen thuộc.

Chương 405: Khóc Như Mưa

Lúc này, tiếng ca thấm thiết động lòng người vang lên, mọi người chỉ cảm thấy đầu “oanh” một tiếng, tựa như có muôn vàn tâm tình phức tạp xuyên về ký ức, trào dâng sôi sục mà đến, nháy mắt đánh tan phòng tuyết tâm lý của mọi người.

– Là nhạc cuối phim Tam Quốc Diễn Nghĩa bản cũ, “Bầu Trời Lịch Sử” !

“A...”

Một giây này, vô số người xem không nhịn được ghen ngào hô.

Lại lúc này...

Tăng thêm một lực hồi ức giết!

“Chôn vùi bụi vàng cỏ đạo, biên thành năm tháng hoang vu...”

“Năm tháng a người mang không được, từng chuỗi tên quen thuộc...”

Chu Du qua đời, cùng với làn điệu thê lương bi thương rung động đến tâm can, một vịnh ba thán, tầng tầng lớp lớp, toàn

trường quay cơ hồ không có người khổng chế được nước mắt, trong cảnh cảnh lôi cuốn, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Càng không cần nói, những người đó vốn là những người đang cố kìm nén cảm xúc của mình, một khóc này càng là khóc lóc than thở, gào rống.

“Hưng vong ai định, thịnh suy há vô cứ”

“Một tờ phong vân tan, biển ảo thời không...”

“... Bầu trời lịch sử lấp lóe mấy ánh sao

Một cổ hùng khí nhân gian, đang tung hoành ngang dọc”

“....”

“Chôn vùi hoàng trần cổ đạo, hoang vu gió lửa biên thành”

“Năm tháng oai hùng thành lịch sử, bao chiến công, tên tuổi còn vang.”

Nhạc phim “Bầu trời lịch sử” vang lên, hàng trăm khán giả trong trường quay không phân biệt tuổi tác, không phân biệt lập trường mà khóc thành một đoàn.

Còn Hứa Trăn, người đóng vai Chu Du cũng choáng váng không kém khi nghe được giai điệu quen thuộc này.

Bài hát kết thúc của phiên bản cũ “Tam Quốc Diễn Nghĩa” thực sự được sử dụng ở đây?

Trước đó, hắn đã xem qua phân đoạn này, nhưng lại chưa xem phần phiên bản đã biên tập cuối cùng!

Chính ca khúc kinh điển đột ngột, lại làm gợi lên hồi ức của hắn.

—— đó là Chu Lang mà hắn đã từng dốc hết tâm huyết để diễn xuất!

Với những hoài bão chưa thực hiện và mối hận thù trống rỗng, làm sao có thể không khiến người ta phải rơi những giọt nước mắt chua xót?

Bài hát “Bầu trời lịch sử” này giống như một tia lửa, ngay lập tức thổi bùng lên những cảm xúc mà Hứa Trăn đã tích lũy để thay thế cho tâm tư của Chu Du.

Thiếu niên được thiên hạ ca tụng, bán của cải lấy tiền, mặt gia sản đứt khoát đến cây nhờ Tôn Sách, hay tin Tôn Sách rời thế, lại vội vã mang binh trở về trong đêm tối để chịu tang, trừ khử hết thầy tai họa ngầm, lại thế chết không đầu hàng khi Tào Tháo mang hàng trăm vạn binh xâm lược phía nam, sau cùng lại vì dành Kinh Châu mà đầu rơi máu chảy...

Vô số suy nghĩ giồng như hồi ức của kiếp trước, ào ạt kéo về. Hứa Trăn chỉ cảm thấy hốc mắt đau xót, vội vàng xoay đầu đi, nước mắt không thể tự chủ mà rơi xuống.

Tuy nhiên, cho dù hấn che đậy bằng cách nào, thì máy quay trong phòng phát sóng trực tiếp sẽ không bỏ qua các hành động của hấn.

Trong trường quay và trong phòng phát sóng trực tiếp, vô số khán giả đã nhìn thấy Hứa Trăn khóc thương cho cái chết của Chu Du.

Nhìn thấy một màn này, sự đau thương nồng đậm trong nháy mắt thôi quét toàn bộ trường quay.

Khán giả vốn đã đau lòng đến ô ô khóc một mảnh, hiện tại lại một lần nữa nâng lên cấp bậc khác, rất nhiều người không thể cầm giữ được cảm xúc của chính mình mà khóc nức thành tiếng.

“Bóp...bóp...bóp...”

Không biết từ đâu nổi lên, mà khán giả trong trường quay bắt đầu tự nhiên đứng dậy và dành những tràng pháo tay nồng nhiệt cho Chu Du trong truyện, cho Hứa Trăn trên sân khấu, và cả cho cảnh quay cảm động lòng người này.

“Bóp...bóp...bóp...”

Chẳng mấy chốc, loại cảm xúc này bắt đầu lan tràn.

Toàn bộ khán giả trước sau đứng lên, toàn thể đứng dậy, kịch liệt tán thưởng cho đoạn phim vừa rồi.

Không khí nhiệt liệt giữa sân dần dần lan tràn giống như ngọn lửa bùng cháy trên đồng cỏ.

Khán giả một bên khóc một bên vỗ tay, hai mắt đầm lệ mà nhìn Hứa Trăn trên sân khấu, nhiệt liệt tán thưởng vì cảm xúc chân thành mà hấn gửi gắm vào vai diễn.

Đồng thời tán thưởng cho cảm xúc mà hấn đã mang lại cho khán giả.

Hứa Trăn ngây người nhìn những lời tán dương từ khán giả, bên tai nghe tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, chỉ cảm thấy trong lòng trào lên một dòng nước ấm áp.

Hấn lập tức liền từ trên sô pha đứng lên, cúi đầu cảm tạ khán giả trong trường quay.

“Bốp bốp bốp bốp...”

Nhìn thấy một màn này, tiếng vỗ tay trong trường quay càng thêm nhiệt liệt.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy trời, như sóng thủy triều, hết đợt này đến đợt khác, dồn dập và kéo dài, gần như xuyên thủng trần trường quay và lao thẳng lên trời.

.....

“Quá tuyệt vời, một cảnh này thật sự quá tuyệt vời.....”

Lúc này, người chủ trì cũng đã khóc đến nghẹn ngào khôn kể, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Trong bầu không khí như vậy, ngay cả Trần Chính Hào ngồi ở bên cạnh cũng lặng lẽ rơi lệ.

Y đưa tay rút một ít khăn giấy trên bàn trà, đầu tiên là đưa cho Hứa Trăn, rồi sau đó mới thêm một tờ khác, nhẹ nhàng lau giọt lệ nơi khóe mắt của mình.

Cùng lúc đó, làn đàn bình luận trên mạng sau khi trải qua một hồi tĩnh mịch cũng bắt đầu dậy sóng trở lại.

Sau khi trải qua cốt truyện vô cùng đau buồn này, tâm trạng dồn nén của cư dân mạng lúc này hoàn toàn sụp đổ, nhưng cũng không còn hậm hực như trước nữa.

“Tôi khóc muốn mù con mắt.... Nhìn Chu Lang quỳ lạy Giang Đông khiến tôi khóc để cả người đều choáng váng.....”

“Trời xanh a, vì sao lại đối xử với Chu đô đốc như thế!”

“Hình như tôi nhìn thấy Trần Chính Hào đưa khăn giấy cho Hứa Trăn, lại tức giận nữa rồi, phải làm sao đây? tức muốn hộc máu!”

“A a a Gia Cát thất phu! Đừng chạm vào Chu lang nhà ta!”

“Tôi còn đứng dậy vỗ tay cho màn này! một trận chiến phong thần! Chân chính mang y nghĩa nổ tạc!”

“Đứng lên, tể Chu Lang! Thật sự không thể ngồi im mà xem đoạn này được!”

“.....”

Chương 406: Không Còn Chu Lang

Lúc này, Hà Thanh ngồi ở trong góc của trường quay, nhẹ nhàng tháo kính mắt xuống, nước mắt dần giụa, khóc đến tê tâm liệt phế.

——Trời ơi, màn biểu diễn này quả thực ngược đến ruột gan đứt từng khúc!

Lúc đầu Hà Thanh còn không thể chắc chắn liệu Hứa Trăn có phù hợp với nam chính của mình hay không, nhưng hiện tại, cô thực hận không thể lập tức xông lên sân khấu, hai chân quỳ xuống, cật hán tiếp kịch bản của mình!

Làm sao bây giờ...Hứa Trăn diễn tốt như vậy! Thật sự cảm động lòng người!

Sau hôm nay có thể đoán được vô số kịch phương muốn tìm hán, như vậy thì dạng đại chế tác gì mà hán không lấy được?

Vạn nhất hán không muốn tiếp thì làm sao bây giờ?

Mình phải làm thế nào để khuyên hán tiếp bộ kịch này đây?

Đáng lẽ ngay từ đầu cô không nên nghi ngờ, do do dự dự, lo trước lo sau, mà kịp thời đưa nhân vật này cho Hứa Trăn! !

y...hối hận quá! !!

.....

Trong trường quay, tiếng khóc thút thít kéo dài án chừng hơn ba phút.

Lúc này, cốt truyện của tập 50 vẫn chưa kết thúc, đội ngũ viễn chinh ở Kinh Châu, toàn quân mặc đồ trắng, hành quân qua đường núi uốn lượn, gập ghềnh.

Các tướng sĩ Giang Đông đều là vừa đi vừa khóc, bọn họ ai điều cho vị đại đô đốc của mình, toàn bộ quân ngũ giống như bị mây đen thật dày bao phủ xung quanh.

Mà lúc này, cảnh được chuyển đến bên phía Tôn Quyền.

Người hầu mang một chồng quần áo đến tìm Tôn Quyền, nói: “Chu công, y phục mùa xuân của Chu đô đốc đã chuẩn bị xong, khi nào thì đưa qua cho hần?”

“Đưa cho phủ đệ hay là sai người đem đến Kinh Châu?”

Tôn Quyền liếc mắt về phía chồng quần áo kia, nhìn không được nhịu mày, lạnh lùng nói: “Kinh Châu? Cái gì mà đi Kinh Châu, lúc này còn không biết hần đã mang đại quân chạy đi đâu rồi!”

Khi nói chuyện, Tôn Quyền rời khỏi án, bực bội mà đi qua đi lại, nói: “Cô xem hần như huynh trưởng mà đối đãi, còn hần thật sự nghĩ mình là huynh trưởng của cô sao! !”

“Hôm nay muốn lấy Kinh Châu, ngày mai lại muốn lấy Tây Xuyên! Trong mắt còn có chủ công như ta hay không? ?”

“Tại sao hần không chịu bắc phát, đi bình định thiên hạ! ?”

“Báo ——!”

Tôn Quyền chính mình đầy bụng bực tức, chợt có một quân sĩ phong trần mệt mỏi chạy tới, quỳ một gối trước Tôn Quyền, đôi tay đem một quyển công văn trình lên, thanh âm khẽ run nói: “Binh chủ công, Kinh Châu tiền tuyến phi mã tới báo.....”

Nhưng hần còn chưa dứt lời, Tôn Quyền đã nắm lấy cuốn công văn kia, phần nộ mà ném qua một bên, ngắt lời nói: “Ba ngày một cuốn sách, 5 ngày một biểu!”

“Rốt cuộc Chu Du muốn làm cái gì? A?”

Nói xong, y duỗi tay chỉ vào quân sĩ kia, hét lên: “Đánh Tây Xuyên làm cái gì, ta thấy hần ngốc rồi!”

“Người trở về nói cho Chu Du, kêu hần tức khắc trở về!”

“Nếu hần không chịu, thì trói mang về, không được thì mang đầu của người tới đây!”

Nhưng mà, binh sĩ nghe y nghiêm khắc khiển trách, lại một mực cuối đầu, một lời cũng không nói.

Tôn Quyền nhận thấy được không khí có chút không đúng, nhin không được khẽ nhíu mày, vừa định mở miệng, lại thấy bả vai binh sĩ kia hơi hơi phát run, ngử khí ghen ngào nói: “Chủ công, đại đô đốc.....”

Hắn ngẩng đầu lên, rơi lệ đầy mặt mà nhìn Tôn Quyền, trong mắt tựa hồ là cuồng chế lửa giận, nói giọng khàn khàn: “Đại đô đốc, qua đời.....”

Sau một lúc lâu.

Tĩnh mịch.

Hai người đều yên lặng, không một tiếng động.

Đại sảnh to như vậy nhưng lại an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng châm rơi và âm thanh duy nhất còn nghe thấy được chính là tiếng khụt khịt của binh sĩ kia.

Tôn Quyền ngẩn ngơ nhìn người nọ, cách hồi lâu, mới giống như tỉnh mộng, nói: “Người, người nói cái gì?”

“Chủ công.....” Quân sĩ một lần nữa cúi đầu xuống, khóc lóc kể lể nói, “Đại đô đốc đã qua đời.....”

Tôn Quyền lại lần nữa rõ ràng mà nghe câu nói kia, y đứng sững ở chỗ đó, hồi lâu sau mới định thần lại.

“Hắn...” Tôn Quyền hai mắt mở to, trong mắt một mảnh mờ mịt, lăm lăm như thể không tin được, “Tại sao? Lúc hắn đi, không phải còn rất mạnh khỏe sao?”

Quân sĩ lúc này đã nước mắt phun trào như suối, khóc không thành tiếng nói: “Từ trận chiến ở Nam Quận, thân thể của đại đô đốc đã không tốt.”

“Chủ công..... Đại đô đốc mấy năm nay chịu không ít tội, lại trải qua nhiều đau khổ, ngài một chút cũng không biết sao?”

Nghe thấy những lời này, Tôn Quyền chỉ cảm thấy như bị sét đánh, cả người run lên, suýt nữa té ngã trên mặt đất.

Y quay đầu lại như một con rối rỉ sét, nhìn công văn vừa vút vào góc, liên loạng choạng, cúi người nhặt lên, đem nó mở ra.

Nét chữ tuấn dật đỉnh bạt vẫn như trước đây.

“Du là kẻ bất tài, may được đội ơn đãi ngộ đặc biệt, uỷ thác cho những việc quan trọng, thống lĩnh quân mã, đâu dám không dốc hết sức lực để đền đáp ơn dày?”

“Nhưng sống chết khôn lường, ngắn dài có số, ý chí chưa đạt, thân thể đã tàn, uất hận kẻ sao xiết nổi?...”

Tôn Quyền Ngây ngốc

Tôn Quyền ngốc lãng mà nhìn này phong tuyết bút tin, vuốt ve giấy viết thư thượng trong lúc vô tình lay dính vết máu, chỉ cảm thấy đầu óc “Ong” mà một tiếng, nháy mắt nước mắt rơi như mưa.

.....

“Ô ô ô.....”

Giờ khắc này, trong trường quay, mọi người vừa mới ổn định lại cảm xúc thì lần nữa bị bùng lên, tiếng khóc thút thít giống như lửa cháy, lan rộng ra khắp đồng cỏ, một lần nữa thổi quét cả trường quay.

Giang Đông mất một cánh tay, thế gian lại không còn Chu lang!

Đêm hôm đó, cảm xúc của khán giả không thể nào nguôi ngoai, những bài đăng trên mạng về “Tê Chu Lang” gần như tàn sát mọi nền tảng mạng xã hội.

Chương 407: Tả Video Thất Bại

Kể từ khi tập phim tiến triển đến cái chết của Chu Du, tiếng khóc trong trường quay không ngừng vang lên.

Tập 50 tổng cộng chỉ có 45 phút, nhưng có người lại khóc đến hơn nửa giờ.

Ngay cả những “Mỹ nữ lừa gạt” được ê-kíp chương trình thuê để ghi hình cũng cảm động rơi nước mắt ngay tại chỗ, một số cô gái trang điểm mắt không đủ chống thấm nước, khóc đến nỗi nước canh đen chảy ròng ròng trên mặt.

Nhìn thấy tình trạng này, lãnh đạo của đài truyền hình nhanh chóng quyết định từ bỏ màn giao lưu giữa khách mới và khán giả.

——Đây là sợ Hứa Trăn bị người xem ăn thịt, lại càng sợ Trần Chính Hào sẽ bị người ta đánh.

Ngay khi buổi ghi hình trực tiếp kết thúc, các nhân viên bảo vệ đã lập tức khẩn trương hộ tống hai khách mời ra khỏi trường quay, cảm giác giống như bị đánh cho tơi bời, chạy trốn chết.

Ngay khi hai tập mới của “Tam Quốc” được phát sóng, cư dân mạng đã lập tức đẩy lên những cuộc thảo luận sôi nổi.

Dưới cảm xúc dâng trào của khán giả, mọi bình luận bất hòa đều trực tiếp đều bị gạt đi và biến mất tăm hơi.

Buổi tối hôm nay, là đêm thuộc về Chu Lang!

Đêm thuộc về Hứa Trăn!

Chỉ cho phép ngóc ngách thôi, không tiếp thu bất luận bình luận trái chiều gì!

Mục #Tế Chu Lang# lập tức xuất hiện trên hot search sau khi tập 50 được phát sóng và tốc độ bò lên bảng xếp hạng cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đến 10 giờ tối, tập phim trên trang web vẫn chưa được công chiếu, mà #Tế Chu Lang# cũng đã thăng hạng, thành công đứng đầu danh sách tìm kiếm hot search.

Vô số cư dân mạng không để ý đến “Tam quốc ” cảm thấy hơi bối rối khi nhìn vào từ khóa đột ngột này.

Tình huống gì đang xảy ra vậy?

Một trong số các nhân vật phụ của bộ phim truyền hình đã offline, nhưng cứ nhiên lại bùng nổ nhiệt độ trên toàn mạng? ?

Bọn họ biết bộ phim “Tam Quốc” này đang rất nổi, cũng biết vai Chu Du do Hứa Trăn đóng có rất nhiều nhân khí.

Nhưng họ không nghĩ tới, nhân khí của Chu Du lại có thể cao đến mức này, thật sự khiến người ta ghen hòng nhìn trân trối.

Đây không phải là lần đầu tiên các mục liên quan đến Hứa Trăn lọt vào top hot search.

Xa không nói, khi phiên bản video hậu trường của “Tam Quốc” được công chiếu, Hứa Trăn đã từng đứng đầu bảng hot search, chỉ nhờ vào đoạn video ngắn ngủi, khẩu chiến đàn nhỏ kia.

Nhưng lần đó, hot search cũng có vài phần là do công ty quạt gió thêm củi, tuy nhiên hiện tại, nó hoàn toàn không phải như vậy.

Vô luận là đoàn phim, hay là công ty, không một bên nào có tình nhúng tay vào chuyện này.

Thậm chí, đoàn phim “Tam Quốc” còn giả vờ đưa một số bom khói như máy bay chậm trễ để “che đậy” tập phim này, khiến khán giả thật sự bùng nổ cảm xúc khi phim được công chiếu.

Hot search lần này chỉ đơn giản là hành vi tự phát của cư dân mạng, hàm kim lượng của loại hot search này không giống loại được đẩy lên cao một cách có chủ ý.

Lần đầu tiên vô số người trên phương tiện truyền thông và các nhà phê bình phim truyền hình đã đập bàn phím điên cuồng, thề đánh cược mạng sống của mình để khen ngợi câu chuyện về cái chết của Chu Du, cũng như thể hiện tình cảm đối với tài năng của Hứa Trăn.

Không khen không đủ để bình dân phần nộ!

Số lượng người theo dõi V Bác của Hứa Trăn đã tăng vọt một cách rõ ràng, trước đây chỉ có 800 vạn người theo dõi nhưng hiện tại con số đã bắt đầu đạt đến ngàn vạn.

Thậm chí có fans bắt đầu “Đếm ngược đến ngàn vạn”, để ghi lại khoảnh khắc lịch sử này.

Giờ khắc này, không cần khruu giác nhạy bén và tiên lượng tiên đoán, tất cả mọi người biết:

Hứa Trăn phát hỏa.

Hắn nổi tiếng dựa vào một vai nam phụ thứ 7, thứ 8 trong bộ phim truyền hình.

Chuyện hoang đường và hiếm gặp này lại không có bất luận kẻ nào đưa ra nghi ngờ.

—— đó là Chu lang a!

Ta mặc kệ Chu lang là vai phụ hay vai chính, là nam số 8 vẫn là nam 1, trong cảm nhận của chúng ta, hẳn chính là nhân vật thiên cổ phong lưu dương danh ngàn năm, hoành áp một thế hệ.

Gần 10 giờ tối, tập 49 và 50 của “Tam Quốc” đã bắt đầu được công chiếu trên trang Web của Đăng Tấn, vô số cư dân mạng đã xem qua hay là chưa xem đều đang rất háo hức mong chờ.

Nhiều người đã bắt đầu tích tụ cảm xúc khi xem những tập trước, và họ chờ đợi để khóc một cách thống khoái ở phần cuối, coi như trút bỏ nỗi phiền muộn bao ngày qua.

Nhìn thấy xu hướng này, các nhân viên của trang Web Đăng Tấn thi nhau ăn mừng, phấn khích như thể thái tử sắp kế vị đăng cơ.

Thiên Đạo luân hồi a!

Trước đó, khi “Tam Quốc” chiếu trên đài Nghênh Khách Tùng, nhờ vào độ nổi tiếng của phiên bản video hậu trường, khiến cho trang Web phải nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng.

Hiện giờ rốt cuộc đã đến phiên chúng ta!

Có thể tưởng tượng rằng sau sự khởi động của đài truyền hình, thời lượng phát sóng trực tuyến của hai tập phim này chắc chắn sẽ mở ra một làn sóng bùng nổ. Đăng Tấn thậm chí còn mạnh dạn dự đoán rằng tập phim 50 của “Tam Quốc” có khả năng sẽ thiết lập một kỷ lục ratings phát sóng đáng sợ!

Đến 10 giờ tối, ngay thời điểm “Tam Quốc” được cập nhật, hàng chục triệu cư dân mạng đã click vào với sự mong chờ và thương nhớ.

Mọi người háo hức nhìn vòng tròn trên giao diện video đang quay đi quay lại vài vòng, tuy nhiên một lúc lâu sau màn hình bỗng tối đen, một dòng chữ cực kỳ chói mắt đột nhiên hiện ra:

Tải video thất bại, vui lòng thử lại sau.

Cư dân mạng: “...”

Chương 408: Server Gặp Sự Cố

“A a a thời khắc mấu chốt lại rút dây xích! !!”

Mấy vạn vị cơ hữu (dân mạng) không ngừng bấm báo lỗi như điên, gọi điện thoại khiếu nại, phát thiệp kêu khóc: “Đặng Tấn hồ người! ! Lão tử muốn xem “Tam Quốc” !!”

“Tôi lấy thân phận tôn quý của hội viên ra lệnh cho các người, lập tức! Lập tức! Mở video ra cho tôi! Nếu không thì đem đầu tới gặp! !”

“Phốc...cái câu “Đem đầu tới gặp” đã bị bại lộ, lâu trên đã xem qua một lần rồi phải không?”

“A a a đừng nói nữa! Tôn Thập Vạn hồ cha kia, còn có mặt mũi nói muốn trói Chu Lang nhà ta! !! Trói cái đầu người ý! !!”

“Xin hãy hiểu ý trên mặt chữ, đi treo đầu muội muội hửn! Cảm ơn!”

“Tôn Tiểu Muội một đời đen! Bây giờ xem tập 48, cánh tay của nàng ta đã ngoảnh ra ngoài rồi, luôn miệng mắng Chu Du ‘phản nghịch’, kêu gào ‘Chu Du giết được các người, ta há không giết được Chu Du’, ta hận không thể nhảy vào màn hình xé nàng ta!”

“Ai cho người mặt mũi chứ! Không có Chu lang, Tôn gia nhà các người sớm đã tiêu đời rồi, người là cái thá gì chứ!”

“Bây giờ ta chơi game cũng không chọn Tôn Thượng Hương nữa rồi, nhìn nhân vật này là thấy buồn nôn....”

“.....”

10 phút trôi qua, server gặp sự cố của Đặng Tấn vẫn chưa thể xử lý tốt, thậm chí gần như bị sập do hàng loạt thông báo lỗi liên tục xuất hiện.

Trước khi lên ngôi, trung đường sụp đổ, người phụ trách trang web ức giận đến thiếu chút nữa ói ra máu.

.....

Cùng lúc đó, người khởi xướng tất cả những chuyện này chính là Chu Du Hứa Trăn lại vô cùng nhàn nhã.

Hắn và Trần Chính Hào cùng nhau đi ăn tối sau khi ghi hình xong chương trình, lúc này Trần Chính Hào đang lái xe đưa hắn đi về phía ngoại ô phía bắc Lư Giang thành.

“Buổi tối đi ăn cháo đi.”

Trần Chính Hào mang theo khẩu trang, gió buổi tối thổi qua khe cửa kính xe, biểu tình nhàn nhã nói: “Tôi biết một cửa hàng, rất yên tĩnh. Mở cửa 24/24. Mỗi lần tôi đến đây thì đều ghé qua đó.”

Hứa Trăn dùng điện thoại di động dò tìm bản đồ để điều hướng, nói: “Hào ca rất quen đường ở đây a, trước kia đã từng sống ở đây sao?”

Trần Chính Hào gật gật đầu, nói: “Bố tôi làm việc ở đây khi tôi còn học trung học cơ sở, cũng ở được mấy năm.”

Nói xong, y nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn, hơi hơi mỉm cười, nói: “Nhắc mới nhớ, Chu Du là người Lư Giang, mà cậu chưa từng tới đây sao?”

Hứa Trăn cười lắc lắc đầu, nói: “Thật đáng tiếc, đây là lần đầu tiên tới, xem ra công tác chuẩn bị ở giai đoạn trước vẫn còn thiếu sót.”

Hai người hàn huyên vài câu, lại vừa khéo gặp được cảnh sát giao thông phía trước để kiểm tra việc lái xe trong tình trạng say rượu, Trần Chính Hào khẽ nhíu mày, nhưng vẫn dừng xe lại, kéo kính cửa sổ xuống.

Cảnh sát giao thông đưa máy thử nồng độ cồn vào cửa kính ô tô, nhìn thấy tài xế tháo khẩu trang xuống, thổi vào máy. Đang định muốn cho đi, nhưng bỗng nhiên phát hiện.

Ha...đây, không phải là....”

Hắn vừa ngạc nhiên, vừa liếc mắt nhìn vào bên trong để thăm dò, chỉ thấy một thanh niên thon gầy ngồi ở vị trí phó lái, cũng mang khẩu trang đen che kín mặt, nhìn nhìn qua lông mày thì vô cùng quen thuộc.

—— không thể nhận sai!

Không có khả năng có hai người như vậy, tuyệt đối không thể giống đến thế! !

“A, thật xin lỗi...” Cảnh sát giao thông hô nhỏ một tiếng, vừa định gọi tên của người bên trong, nhưng lại thấy Trần Chính Hào kéo khẩu trang lên, mỉm cười và ra hiệu để hắn im lặng.

Anh chàng cảnh sát hưng phấn mà gật gật đầu, nhìn trái nhìn phải, dùng tay làm động tác, ý bảo muốn xin chữ ký.

Trần Chính Hào thấy trên đường không nhiều người lắm, cho nên liền gật đầu đáp ứng, lái xe đi đến ven đường.

Một lát sau, anh cảnh sát giao thông đưa máy thử nồng độ cồn cho đồng nghiệp, rồi vui vẻ chạy lại ngay, hắn đưa cuốn sổ và cây bút từ cửa kính ô tô, xúc động nói: “Dạo này tôi vẫn đang xem “Tam Quốc”, mà tôi thật sự rất thích Chu Du!”

Trần Chính Hào đang muốn ký tên thì tay tức khắc dừng lại.

Ngay khi cảnh giác giao thông nói ra lời này thì hắn liền phát hiện không ổn rồi, cho nên mới vội vàng nói bù: “.....Tôi cũng rất thích Gia Cát Lượng! Trần tiên sinh, phiền ngài ký tên giúp tôi trước, sau đó lại mời Hứa tiên sinh giúp ký thêm một bản?”

Trần Chính Hào: “.....”

Gió đêm ở Lư Giang có hơi lạnh, làm người ta không được quá thoải mái.

“Cảm ơn sự phụ quan tâm, thân thể con gần đây rất tốt.”

“Không có không có, bệnh suyễn không có tái phát, bao tử cũng không đau, gần đây con không có bị sốt, chỉ có mấy bệnh vặt lúc nhỏ mà thôi.”

“A, không phải, đó chỉ diễn xuất, còn không có bệnh, thật sự...”

“Không có, sự phụ phải tin con. Con không có giảm cân, mà con cũng đâu cần giảm cân làm gì... Quay xong “Tam Quốc”, không phải con còn trở về Cam Châu một chuyến sao? Sự phụ nhớ lại đi, con lúc đó cũng giống như ngày thường mà thôi.”

“n ân, đúng vậy, con biết, cư sĩ ngày thường có thể không ăn chay, con nhất định sẽ ăn cơm...”

“.....”

Đang trên đường đi ăn tối với Trần Chính Hào, Hứa Trăn bỗng nhiên nhận được điện thoại của sư phụ Liễu Nhiên.

Lão nhân gia há mồm liền một đống lải nhải dận dò, Hứa Trăn thập phần bất đắc dĩ, nhưng cũng đành phải ngoan ngoãn nghe.

—— xem ra, sư phụ cũng vừa xem xong hai tập mới của “Tam Quốc” ...

Có thể là bị tình tiết Chu Du ly thể làm ảnh hưởng tâm trạng, sau đó mới nhớ tới chính mình từ nhỏ thường xuyên sinh bệnh, đây là có chút không phân biệt được trong phim ngoài đời.

Hứa Trăn chỉ có thể nỗ lực giải thích, đó chỉ là ở diễn kịch mà thôi, cùng hiện thực không có quan hệ.

Trần Chính Hào ở một bên nghe được có chút buồn cười, chờ hấn cắt đứt điện thoại, hỏi: “Sư phụ? Là sư phụ võ thuật của cậu sao?”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Không phải, chính là sư phụ, người nuôi ta lớn lên.”

Nói tới đây, hấn liền giải thích ngắn gọn, bản thân từ nhỏ đã lớn lên ở chùa miếu, mà sư phụ là người thân cận nhất của hấn.

Trần Chính Hào thập phần ngoài ý muốn.

Y vốn tưởng, những người có thói quen và được giáo dưỡng như Hứa Trăn, sẽ có gia cảnh không tồi.

Kết quả không nghĩ tới, đừng nói gia cảnh, ngay cả nhà cũng không có.

Trần Chính Hào trầm mặc một lúc lâu, không có cố ý cảm khái cái gì, chỉ là giờ giờ tay phải lên, nhẹ nhàng cười nói: “Nói như vậy, dây hạt bồ đề này đã được khai quang rồi sao?”

Hứa Trăn lắc lắc đầu, nghiêm túc mà giải thích: “Chỉ có tượng Phật và kim cương mới được gọi là “Khai quang”, còn các vật khác thì kêu là “phước lành”.”

“Tôi cầm chuỗi hạt bồ đề này và niệm “Phật nói vô lượng thọ kinh” 99 81 ngày trước bàn thờ Phật,, hy vọng Hào ca bình an khỏe mạnh.”

Trần Chính Hào nao nao, hồi lâu không có nói.

Mà Hứa Trăn cũng không để ý đến biểu tình biến hóa của y, hấn chỉ là nhanh chóng điều chỉnh chế độ của điện thoại di động, chỉ cho phép sự phụ, Kiều Phong cùng số ít người gọi đến. Mặt khác, tạm thời không nhận tin tức, miễn lại nhận điện thoại của người khác trước mặt tiền bối thì có vẻ không lễ phép.

Chương 409: Giúp Cậu Kiểm Định Kịch Bản

Ước chừng hơn mười phút sau, xe của hai người chạy tới một cửa tiệm nhỏ ở thành bắc Lư Giang.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, một bảng hiệu đèn neon màu đỏ bên trên viết bốn chữ “Tứ Quý Chúc Ốc” không có chút nào thiết kế cảm giác, trang trí cũng hơi có vẻ cũ kỹ.

Nhưng bây giờ đã hơn mười giờ đêm, bên ngoài cửa hàng đậu lại không ít xe, buôn bán nhìn qua khá là thịnh vượng.

Chủ quán rõ ràng là người quen của Trần Chính Hào, vừa thấy được hấn, không nói hai lời, lập tức quen cửa quen ngõ dẫn hấn lên một gian phòng lầu hai một gian phòng, hỏi cũng không hỏi liền bắt đầu dâng trà, mang rau trộn lên, nói: “Vẫn là cháo trứng muối thịt nạc cùng canh bí đỏ sao? Có gọi thêm gì khác không?”

Trần Chính Hào cầm một tờ thực đơn, nói: “Hôm nay đổi khẩu vị đi, nếm thử cháo nhân sâm phục linh.”

Nói xong, hấn đưa menu cho Hứa Trăn, nói: “Cậu cũng gọi một phần, được thiện cửa hàng nhà họ là một đại đặc sắc.”

Hứa Trăn: “...”

Cho nên nói, người bên cạnh đều cảm thấy ta hấn là nên ăn ngon bồi bổ hơn chút sao?

Trong lúc chờ đồ ăn, hai người thuận miệng trò chuyện về hai tập Tam Quốc vừa mới xem kia.

Trần Chính Hào không vẫn luôn tán dương như khán giả, mà là rất nghiêm túc giúp hấn phân tích một chút ưu điểm khuyết điểm của đoạn biểu diễn kia.

Ưu điểm đương nhiên là cảm tình dồi dào nhập vai, rất có sức cuốn hút;

Khuyết điểm còn lại là quá mức nhạ tâm, không dùng lý trí không chê biểu diễn của chính mình, đến mức vô ý thức xen lẫn cảm xúc tự thân của diễn viên, diễn thành chín mươi phần trăm Chu Du thêm mười phần trăm Hứa Trăn.

So sánh biểu hiện của mấy tập lúc trước, hình tượng hơi có chút sụp đổ, nhưng là khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

Nói tóm lại còn là một đoạn biểu diễn tiêu chuẩn coi như không tệ.

Hứa Trăn nghe được liên tiếp gật đầu, nhưng bất giác nhận ra mình có chút hiểu được.

Này đoạn biểu diễn này là tổng đạo diễn Cao Chấn thân tự tọa trấn quay chụp, chỉ chụp một lần đã vượt qua, không NG.

Lúc ấy Cao đạo đôi này đoạn biểu diễn này đánh giá là: “Này không phải là biểu diễn hoàn mỹ nhất, nhưng thật là tốt nhất.”

Khi đó Hứa Trăn còn có chút không hiểu nhiều này câu nói rốt cuộc là ý gì.

Hiện giờ kết hợp với phân tích của Trần Chính Hào, cuối cùng hấn cũng là rõ ràng chỗ mấu chốt của vấn đề.

— Khi biểu diễn, lý tính này triệt để sụp đổ, này là không được.

Lại viết tiểu truyện nhân vật như thế nào, lại phỏng đoán tâm lý nhân vật như thế nào đi nữa, chính mình cũng không phải là Chu Du thật sự.

Nhất định phải thời khắc ý thức chuyện này, cố gắng dùng diễn kỹ đi san bằng khác biệt giữa nhân vật cùng diễn viên.

Nếu không, vậy thì không phải là đang diễn trò, mà là đang phát tiết bản thân.

“Đúng rồi, ” Trần Chính Hào dấn dò, “Bộ phim tiếp theo của cậu nhất định phải thận trọng lựa chọn.”

“Sau khi bỗng nhiên hot, bộ phim thứ hai quá quan trọng, sau khi bạo, nhất định phải lại bạo thêm một cái, mới có thể đứng vững gót chân.”

“Phàm là bộ phim thứ hai xuống dốc, cậu muốn trèo lên trên liền khó khăn.”

Trần Chính Hào nghiêm túc phân tích nói: “Tốt nhất là đừng nhận phim cùng loại hình, một mặt là đường kịch dễ dàng bị cố định, một mặt khác là vào trước là chủ, nhân vật cùng loại hình cậu diễn tốt hơn nữa, người xem đôi người đánh giá cũng không có khả năng vượt qua Chu Du.”

“Tôi kiến nghị cậu không cần vội vã đi diễn chính, có thể nhận thêm vai nam số hai của một bộ chính kịch lớn, làm vai phụ cho ảnh đế, thị đế, ổn định trước một bước.”

“Cậu còn trẻ, không nóng nảy.”

Hứa Trăn nghe được hần như vậy nói, há to miệng, nói: “Cái kia, thật ra hiện tại vừa lúc em đang quay một bộ phim niên đại...”

Trần Chính Hào hỏi: “Phim gì?”

Hứa Trăn nói: “Phim tên là « Sấm Quan Đông », vai nam chính là Lý Vĩnh Bân lão sư.”

Trần Chính Hào nao nao, hồi lâu, hần nhin không được cười lắc đầu.

“Muốn cái gì tới cái gì, đây chính là mệnh...” Trần Chính Hào nói, “Được thôi, bộ phim này cậu quay cho tốt, kịch bản « Sấm Quan Đông » tôi từng thấy, thành tích sẽ không kém.”

“Vậy tiếp sau đó cậu liền có thể nhận vai nam chính. Vừa vắn hiện tại nhiệt độ đang cao, đưa kịch bản đưa tới tay cậu khẳng định không ít đi?”

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Nhận được không ít lời mời, nhưng là bộ phim tiếp theo có thể em sẽ quay phim công ty tự

chế tác.”

Hắn nhớ lại lúc trước đã đề nghị với công ty về bộ « Lang Gia Bảng », hỏi: “Hào ca, sau bộ « Sấm Quan Đông » em có thể nhận thêm phim về lịch sử không? Trước đó em có cân nhắc qua một kịch bản, nam chính là một mưu sĩ, có thể hay không cùng Chu Du hơi có chút đụng hình?”

Trần Chính Hào nghe nói như thế, hơi hơi ngồi ngay ngắn, nói: “Cụ thể nói một chút?”

Hứa Trăn đang muốn nói, điện thoại chợt chấn động lên.

Hắn cầm lấy điện thoại vừa nhìn, phát hiện cư nhiên là chủ tịch Thái Thực Tiễn nhà mình, bất đắc dĩ, hắn chỉ phải hướng Trần Chính Hào cáo lỗi, nhận điện thoại.

“Alo, Thái tổng?”

“A Trăn a, người hiện tại ở đâu, Tiểu Kiều nói người không có ở khách sạn? Lúc nào thì trở về?”

Hứa Trăn nghe được xưng hô “Tiểu Kiều” này, bỗng nhiên mông lung, cảm giác có chút xuyên việt.

Một lát sau hắn mới phản ứng lại đây, thì ra là nói Kiều Phong...

Hứa Trăn hắng giọng một cái, thấp giọng nói: “Thái tổng, em trở về nhưng có thể hơi muộn, có chuyện gì sao?”

Thái Thực Tiễn nói: “Cậu còn nhớ rõ kịch bản lúc trước cậu bảo tôi liên hệ kia không? « Lang Gia Bảng », tác giả cùng tôi đã hẹn xé chiều ngày mai gặp mặt, nhưng là nàng vừa rồi cùng ta liên lạc, hỏi có thể hay không đêm nay gặp mặt trước một lần không —— cậu có muốn cùng tới không?”

Hứa Trăn nghe được ông ta nói như vậy, bỗng nhiên dâng lên một cái ý niệm: Thời gian này, sẽ không là bởi vì xem « Tam Quốc » cho nên mới muốn hợp tác chứ?

Ai, không thể như vậy nghĩ... Đây cũng quá khoa trương rồi...

Hứa Trăn nói: “Ngượng ngùng Thái tổng, ta ở bên ngoài ăn cơm đâu, nhất thời nửa khắc khả năng không thể quay về, các người trước gặp...”

Nhưng mà hấn lời còn chưa dứt, Trần Chính Hào ở một bên bỗng nhiên chen lời nói: “Có thể gửi địa chỉ ở nơi này, để bọn họ chạy tới.”

Hứa Trăn hơi sững sờ, quay đầu nhìn sang phía hấn.

Trần Chính Hào nói: “Không phải muốn thảo luận kịch bản mới sao? Tôi có thể kiểm định một chút cho cậu.”

Chương 410: Có Thể Nhận

Khoảng 10h40 phút buổi tối, bên trong nhĩ gian lầu hai ở Tứ Quý Chúc Ốc.

Tác giả « Lang Gia Bảng » Hà Thanh vô cùng đoan chính ngồi ở một bên bàn, vụng trộm liếc qua một bàn người này.

Đại thúc trung niên mập lùn, mắt nhỏ, có chút hói đầu kia là Đông Nhạc truyền hình điện ảnh chủ tịch Thái Thực Tiễn;

Người mập mạp chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ đầu bóng, ăn mặc nhân mô cầu dạng (Người có tích cách không giống với vẻ ngoài) ngồi bên cạnh ông là người đại diện của Hứa Trăn, Kiều Phong;

Lại bên cạnh, người trẻ tuổi thon gầy tuấn tú, có phong cách hoàn toàn khác biệt với hai người phía trước, chính là Hứa Trăn.

Lại lại bên cạnh...

Khục...

Hà Thanh vô thức đẩy kính mắt trên sống mũi, che vể xấu hổ trên mặt mình.

—— nói, ai có thể giải thích cho ta một chút, Trần Chính Hào vì sao lại xuất hiện ở đây?

Nhớ không lầm, vị đại gia này hấn là trụ cột của Hoa Ảnh truyền thông đúng không?

Là người của công ty đối thủ?

Hơn nữa, trong chuyện quyền cải biên « Lang Gia Bảng » này, công ty bọn họ hình như là đối thủ cạnh tranh của Đông Nhạc?

Tuy nói Hà Thanh không có khoa trương đến mức cảm thấy tiêu thuyết của chính mình đáng giá hai đại công ty giải trí tranh đến đầu rơi máu chảy...

Nhưng, đây là một chuyện làm ăn có được không?

Trần tiên sinh ngài nếu như không có việc gì mà ngồi trong “Trại địch” như vậy, có cần nhắc qua cảm nhận của công ty anh không? ?

Bất quá thực hiện nhiên, Trần Chính Hào không có chút ý tứ muốn giải thích nào.

Ngay khi Thái Thực Tiễn cùng Kiều Phong người một câu, ta một câu nói xong mấy lời nói xã giao không chút dinh dưỡng nào, Trần Chính Hào một tay nâng cằm lên, thông dong bình tĩnh liếc nhìn văn kiện liên quan đến Lang Gia Bảng đã được duyệt của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh, thần sắc rất là chuyên chú.

Mà ở bên cạnh hắn, Hứa Trăn đem đĩa bạch đốt tôm lôi đến bên cạnh chính mình, chậm rãi lột vỏ tôm.

Bên miệng Hà Thanh còn đang ồ ồ, à à hùa theo hai vị đại thúc, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào tay Hứa Trăn.

—— hai tay này thật sự đẹp.

Mười ngón thon dài, màu da trắng nõn, đốt ngón tay rõ ràng không chỉ không có phá vỡ mỹ cảm, ngược lại làm cho hai tay nhiều thêm ba phần cảm giác mạnh mẽ, rất có loại phong phạm nho tướng “Văn có thể nâng bút an thiên hạ, võ có thể lên ngựa định càn khôn”.

Thật xin lỗi, này câu nói kỳ thật nói chính là Khương Duy...

Nhưng là, Hà Thanh mang tính lựa chọn mù chữ mà đem trộm đến trên người Chu Du, cảm giác cũng khá phù hợp.

Chuyện của người đọc sách mà, không thể gọi là trộm.

“Phác Lăng.”

Cô ta đang suy nghĩ miên man, đã thấy, con tôm đầu tiên được Hứa Trăn lột vỏ, sau đó tiện tay đem này bỏ vào trong đĩa của Trần Chính Hào.

Hà Thanh: ? ? !

Bất quá rất nhanh, Hứa Trăn lại lật con thứ hai, cho Kiều Phong ở bên kia.

Hà Thanh:...

“Cốt truyện không tồi,” Lúc này, Trần Chính Hào đã đem văn kiện được duyệt đơn giản lật xem một lần, ngẩng đầu lên nói, “Tôi mới vừa mới nhìn đại khái, đề tài, tiết tấu, nhân vật đều vô cùng tốt.”

“Tôi rất muốn nhận.”

Y vừa nói, người lật tôm, người xem kịch hết thấy ngẩng đầu lên, một mặt mộng bức nhìn về phía hắn.

—— đại ca, anh nói cái gì?

Anh muốn? ?

Trần Chính Hào thấy thế, hơi nhếch khóe môi lên, nói: “Chỉ đùa một chút.”

Nói xong, y khép lại văn kiện, đưa cho Hứa Trăn ở một bên, nói: “Tôi tưởng tượng một chút, cảm thấy kịch bản này rất tốt, có thể nhận.”

Thái Thực Tiễn cùng Kiều Phong hai mặt nhìn nhau, một mặt phì cười.

Trần ảnh đế, cái vui đùa này của anh không buồn cười chút nào cả! Đông lạnh chết ta rồi!

“Chuyện xưa đặc biệt tốt, nhưng thiết lập hình tượng của vai nam chính quá cao, rất cần diễn kỹ,” Trần Chính Hào nói, “Nếu như diễn không tốt, rất dễ dàng sụp đổ mất, hoặc là tỏ ra đa trí gần giống yêu quái, không có linh hồn.”

“Kỳ thật này cùng Gia Cát Lượng trong « Tam Quốc Diễn Nghĩa » có chút cùng loại.”

Y dùng nhẹ tay gõ nhẹ bàn, suy tư chỉ chốc lát, nói: “Trong lúc nhất thời tôi cũng không nghĩ ra điểm đột phá cực kỳ tốt nào cả, chờ ta lại nhìn nguyên tác rồi lại đến trò chuyện cụ thể với cậu.”

Nói xong, y quay đầu nhìn hướng Hứa Trăn, nói: “Nói tóm lại, có thể nhận, cậu chuẩn bị cẩn thận đi.”

“nhân vật Mai Trường Tô này không dễ diễn.”

Nghe được y nói như vậy, Hứa Trăn trịnh trọng gật gật đầu.

Mấy người trên bàn này liền mượn lời này tiếp tục đơn giản thảo luận một phen, liền đạt thành hướng hợp tác sơ bộ.

—— Đông Nhạc truyền hình điện ảnh bộ kịch bản chế tác cổ trang lịch sử, quyền mưu Lang Giang Bảng đã chính thức được duyệt dùng làm bộ phim truyền hình dài tập đầu tiên cho Hứa Trăn diễn chính.

Tác giả nguyên tác, bên sản xuất, diễn viên đều hết sức hài lòng, coi như là một lần hợp tác tất cả đều vui vẻ.

Bởi vì lúc này thời gian đã quá khuya, đám người không trò chuyện quá nhiều, vội vàng định ra mục đích liền mỗi người tự tản đi.

Thái Thực Tiễn thoả đáng sắp xếp một tài xế cùng một vị nữ trợ lý tới, phụ trách đưa Hà Thanh trở về; Hứa Trăn thì ngồi xe Kiều Phong trở về khách sạn.

Hắn xuyên thấu qua cửa sổ xe, nhìn bóng lưng Trần Chính Hào đi bãi đỗ xe lấy xe, gửi một tin nhắn cho đối phương: “Hào ca, cảm ơn.”

Một lát sau, Trần Chính Hào trả lời: “Khách khí.”

Chợt không quay đầu lại, chỉ nâng lên cánh tay nhẹ nhàng quơ quơ.

Hứa Trăn không khỏi cười một tiếng.

Chương 411: Để Cậu Chết

Sau khi hành trình bên Lư Giang này kết thúc, Hứa Trăn một ngày cũng không trì hoãn, sáng sớm hôm sau liền lên máy bay trở về đông bắc, tiếp tục tiến hành quay chụp « Sấm Quan Đông ».

Hành trình lần này ngược lại là thực nể tình, không xuất hiện thăm trạng “người ở đường cùng” như lúc đi báo danh trước kia nữa.

Hứa Trăn bình an tới sân bay Alergin, bên tổ kịch sớm đã phái chuyên gia tới đón hẳn, một đường thuận buồm xuôi gió.

“Keng keng keng keng...”

Nhưng mà, chẳng vạng tối ngay khi hẳn sắp đến căn cứ quay chụp, bỗng nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một hồi thanh âm khua chiêng gõ trống.

Hứa Trăn theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, ở sân trống của căn cứ quay chụp vòng 1 một đám người.

Những người này bên hông ghim trường trường lụa đỏ, trên tay cầm lấy cây quạt, chiêng trống, kèn các loại đạo cụ đủ mọi màu sắc, có người trên mặt còn bôi thuốc màu, lúc này chính không có kết cấu gì quần ma loạn vũ.

Đám người nhảy không ra sao, không khí ngược lại là rất nhiệt liệt, nhìn qua vui mừng hơn hờ, vô cùng náo nhiệt, rất có không khí ngày lễ.

Hứa Trăn chăm chú nhìn lại, tại bên trong đám người thấy được Lương Mẫn Anh, Tô Nghiên cùng khuôn mặt của nhiều vị diễn viên chính khác, thấy các nàng đang vung lụa đỏ tử xoay đến vui vui vẻ vẻ, không khỏi có chút ngây ngốc, nhìn không được hỏi tài xế: “Chú, đây là làm gì đây? Hôm nay có hoạt động?”

“Ha ha ha...”

Tài xế cười đến vô cùng thoải mái, nói: “Đúng thế, có hoạt động, hoạt động chính là hoan nghênh Truyền Võ của chúng ta trở về!”

Nói xong, hẳn quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, có chút hăng hái nói: “Chúng ta mỗi ngày lúc trời tối đều ở nhà ăn xem « Tam Quốc », cậu nhóc rất lợi hại a! Không làm mất mặt tổ kịch của chúng ta!”

“Lãnh đạo nói, lượng quay chụp hôm nay giảm phân nửa, buổi tối tiệc cơ động, chuyên môn khánh công cho cậu!”

“A...” Nghe xong lời nói này, Hứa Trăn lập tức ngây ngẩn cả người.

Đây là... Cố ý hoan nghênh ta sao?

Vì cái gì ta cảm giác ta không phải đi quay một cái cái tổng nghệ, mà là một đứa nhỏ trong thôn thi đỗ đại học, áo gấm về quê? ?

Hứa Trăn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, cười xuống xe, hướng đám người hỉ khí dương dương đi tới.

“Ai u, Truyền Võ của ta trở lại rồi! Nào, để nương ôm một chút!”

Lương Mẫn Anh nhìn thấy hấn, lập tức cười nghênh đón, thân thiết ôm hấn một chút, đau lòng nói: “Xem nhi tử ta gầy này!”

“Tại sao ta cảm giác so lúc con vừa mới tiến tổ còn gầy hơn?”

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt ở một bên, nói lầm bầm: “Cơm nước của tổ kịch ta không được a, xem, làm con trai tôi đói đến gầy luôn rồi!”

Trương Tân Kiệt nhận cái nôi to từ trên trời rơi xuống này, chỉ cảm thấy không còn gì để nói.

Trách tôi?

Đại tỷ, đều ở cùng trong một tổ kịch, sao chị không gầy đi chứ?

...

Khi quay chụp tiến hành đến một nửa, nam chính số hai ngoài ý muốn bạo hỏa, đây đối với một bộ phim mà nói không thể nghi ngờ là đã trúng thưởng lớn.

Toàn bộ tổ kịch « Sấm Quan Đông », từ đạo diễn, sản xuất, cho tới diễn viên bình thường, một đám đều cảm thấy cùng có vinh dự.

Sau một phen hồng kỳ pháp phối, chiêm trống tiếng động vang trời chúc mừng, Hứa Trăn tại đám người chen chúc vui vui vẻ vẻ về tới căn cứ quay chụp.

Buổi tối hôm nay, tổ kịch trực tiếp kê hai cái bàn lớn ở ngoài trời, cùng với rất nhiều ngọn đèn giá đỡ, thật sự thiết lập “Tiệc cơ động”.

Nhìn từng đĩa mỹ thực nóng hôi hổi trên bàn, Hứa Trăn vô cùng cảm động.

Nhưng rất là tiếc nuối, một ngày này hấn từ đầu đến cuối tại đường bên trên giày vò, lúc này thật sự là không có khẩu vị gì cả, chỉ có thể nâng bát, ngồi một bên theo đám người nói chuyện phiếm.

Biên kịch « Sấm Quan Đông » Tôn Mãn Đường chờ được cơ hội, vui tươi hơn hờ ngồi xuống bên cạnh Hứa Trăn, nói: “Không nghĩ tới nha Tiểu Hứa, không nghĩ tới cậu có thể diễn tốt loại nhân vật như Truyền Võ này, lại có thể đem Chu Du diễn giống như đúc.”

“Khi ta xem tivi quả thực cũng không dám nhận, người kia chính là cậu!”

Hứa Trăn cười hướng Tôn Mãn Đường nói cảm ơn.

Sau một phen hàn huyên, Tôn Mãn Đường giáo hoạt cười một tiếng, nói: “Tôi nói với cậu trước một chút —— sau khi tổ đạo diễn xem hết « Tam Quốc », quyết định sửa kịch bản, đem nhân vật Truyền Võ này sửa đến càng xuất sắc hơn!”

“A...” Hứa Trăn sửng sốt một chút, không có cảm thấy cao hứng, mà là trước hết hỏi, “Cái này, cũng không thể vì sự xuất sắc của nhân vật này mà ảnh hưởng chính thể chuyện xưa đi?”

Tôn Mãn Đường lắc đầu, nói: “Đó chắc chắn sẽ không.”

“Chủ tuyến không thay đổi, liền sửa một chút kết cục của Truyền Võ mà thôi.”

Hứa Trăn nghe hấn nói như vậy, ần ần cảm giác có chút không ổn, nhin không được hỏi: “Đổi thành cái gì?”

Tôn Mãn Đường dương dương đắc ý nói: “Tôi quyết định để cậu chết!”

Hứa Trăn: “...”

Hấn ngơ ngác mà nhìn Tôn Mãn Đường, nửa ngày sau mới nói: “Tôn lão sư là đang nói đùa đi?”

Tôn Mãn Đường nghiêm trang nói: “Không, tôi nói nghiêm túc, hôm qua tôi đã thức cả đêm, kịch bản bản nháp đều sửa xong rồi!”

Hấn hoàn toàn không để ý ánh mắt ngạc nhiên của Hứa Trăn, tiếp tục tràn đầy phấn khởi nói: “Cái này đầu tiên là Lý Vĩnh

Bân lão sư đề xuất, hẳn nói, nhiều người đều vì lão Chu gia chết như vậy, lão Chu gia một người không chết cũng không hợp lý.”

“Ta cảm thấy nói có đạo lý, Truyền Võ chết đặc biệt điệu, bị kịch chính là muốn so đại đoàn viên càng thêm chấn động lòng người.”

Tôn Mãn Đường vui tươi hơn hờ mà nhìn Hứa Trăn, nói:
“Hôm qua tôi xem đoạn kịch Chu Du chết kia, linh cảm thoáng cái liền đến.”

“Trước đó tôi đã cảm thấy phần cuối của « Sấm Quan Đông » thiếu chút gì, hiện tại suy nghĩ một chút...”

Hắn vỗ đùi, nói: “Chính là thiếu một đoạn diễn khóc mà!”

Hứa Trăn dờ dẫm nửa ngày, rốt cuộc nhin không được hỏi:
“Tôn lão sư, tôi nhớ rõ « Sấm Quan Đông » có ba phần truyện, Truyền Võ nếu như chết, vậy đằng sau chẳng phải là không có chuyện gì của tôi?”

Tôn Mãn Đường nháy mắt mấy cái, hai tay vỗ vỗ, bất đắc dĩ nói: “Ai nha, vạn sự khó song toàn mà.”

Hứa Trăn: “...”

Ta như vậy có tính là tự mình đào hố cho chính mình, chôn đến thỏa thỏa đáng đáng hay không? ?

Chương 412: Diễn Viên Phái Thực Lực

Sau khi Hứa Trăn trở về đoàn phim “Sấm Quan Đông” từ Lư Giang, thì “Tam Quốc” vẫn tiếp tục được phát sóng và độ nổi tiếng của Chu Du vẫn luôn ở mức cao.

Tuy nhiên, rốt cuộc bản thân không còn dính dáng gì đến các tình tiết phía sau, nên Hứa Trăn cũng không còn chú ý đến việc theo dõi bộ phim nữa, mà dành toàn bộ tâm sức cho việc quay phim “Sấm Quan Đông”.

Không biết có phải do tâm lý hay không, nhưng từ khi từ Lư Giang trở về, Hứa Trăn cảm thấy diễn xuất của mình bỗng trở nên mượt mà hơn rất nhiều.

Yêu cầu của đoàn phim vẫn như trước đây, với những tiêu chuẩn khắc nghiệt, nhưng số lần NG của hân lại có xu hướng giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, Hứa Trăn cũng sẽ không đến mức nghĩ rằng việc mình tham một chương trình tạp kỹ về diễn xuất thì có thể giúp kỹ năng của hân tăng lên, hân cảm thấy, chủ yếu là đoạn thời gian gần đây, tâm trạng của bản thân không tệ, cho nên trạng thái cũng tương đối tốt.

Hân không đặt nặng vấn đề mà nên quay phim như thế nào thì cứ quay như thế đó.

“Truyền Võ, lại đây lại đây!”

Một ngày nọ, sau khi kết thúc quay phim, Hứa Trăn đang ăn cơm ở nhà ăn thì Lương Mẫn Anh bỗng nhiên vẫy vẫy tay, gọi hân đi qua.

Hứa Trăn cầm theo đĩa cơm, đi qua, phát hiện Lương Mẫn Anh và đám người kia đang dùng máy tính bảng xem “Phòng phát sóng trực tiếp” của “Tam Quốc”. Lúc này, TV lớn ở phía tây nhà ăn cũng đang mở kênh của đài Nghênh Khách Tùng, chuẩn bị chờ tập mới của “Tam Quốc”.

Trên bàn bày một đồng quả hạch, mứt hoa quả linh tinh và đồ ăn vặt, Tề Khôi đang phân cao thấp với vỏ quả hồ đào cứng ngắc, mà “nữ thần” Tô Nghiên thì đang liếm nắp của hộp sữa chưa vừa mới mở.

Hứa Trăn nhìn thấy tư thế của bọn họ, bất đắc dĩ cười nói: “Nương, mọi người còn đang xem “Tam Quốc” à?”

Lương Mẫn Anh đáp: “Đúng a, vẫn xem, tuy con đã offline, nhưng vẫn còn người “nhớ lại” con!”

“Hai ngày trước, Gia Cát Lượng đến lễ tang của con, về sau Lỗ Túc tiến cử Bàng Thống với Tôn Quyền, kết quả bị Tôn Quyền dùng tiêu chuẩn của con để phê bình người ta đến thương tích đầy mình.”

“Tào Tháo vừa nghe con chết, liền chỉ huy đại quân đi về phía nam, Lã Mông vừa khóc vừa nói phải báo thù cho đô đốc...”

Nói đến nơi này, Lương Mẫn Anh che miệng cười một trận, nói: “Ai nha, đoàn phim này quá xấu rồi, Chu du đã đi, nhưng

bọn họ vẫn kéo lấy con dê béo này, ta nghĩ con nên chớ bọn họ để lấy thêm thù lao đóng phim đi!”

Hứa Trăn: “.....”

Muốn thù lao đóng phim gì đây, thù lao nào bỏ của người xem?

Nếu muốn đòi khoản tiền lương này thì quá trình sẽ tương đối gian nan...

“Đúng vậy, trong “Tam Quốc”, tôi thích nhất là nhân vật Chu Du.”

Lúc Hứa Trăn và những người khác đang trò chuyện chuyên đề thì chợt nghe thấy có người nhắc đến cái tên Chu Du, bọn họ lập tức theo bản năng mà nhìn lên về phía màn hình.

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp, một đại thúc có dung mạo bình thường, lưng hơi còng, cả người ngồi ở trên ghế sofa, thần sắc thanh thản nói: “Lúc còn đi học, tôi đã đọc đoạn “Niệm nô kiều: Xích Bích hoài cổ”, lúc đó tôi liền cảm thấy, tên tiểu tử Chu Du này quá soái!”

“Nhưng về sau cơ duyên xảo hợp, tôi lại diễn Tư Mã Ý, không có biện pháp, đành phải cố mà làm, gánh vác sứ mệnh vĩ đại là làm tức chết Gia Cát Lượng thay cho Chu lang.”

“Ha ha ha ha.....”

Nghe được lời nói này, khán giả trong ngoài màn hình đều được một phen cười vui vẻ.

Hứa Trăn cũng không khỏi nhếch khóe miệng, mỉm cười.

——Vị khách quý của số lần này chính là Nghệ Quốc Hồng lão sư – vai Tư Mã Ý trong “Tam Quốc” !

Hai người cùng chung đoàn phim “Tam Quốc” và đã nhiều lần gặp mặt nhau ở bên ngoài màn ảnh. Nhưng vì niên đại xuất hiện và vị trí trận doanh khác nhau nên bọn họ không có một cảnh quay chung nào trong bộ phim.

Lần đứng chung khung hình duy nhất lại chính là trên sân khấu lễ trao giải “Ngọc Lan”, hẳn cùng Nghệ Quốc Hồng lão sư đều được đề cử trong giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất...

Khụ.....

Tuy rằng lần đó không lấy được thưởng, nhưng Hứa Trăn vẫn có cảm giác vô cùng xấu hổ khi đứng ở trên sân khấu.

Khi ấy, ánh mắt của mọi người chung quanh, hoặc là giễu cợt, hoặc là chế nhạo, hoặc là trào phúng, đồng thời máy quay lại liên tục chĩa vào mặt hắn khiến Hứa Trăn hận không thể ném lên một người giấy làm thế thân, rồi sau đó nhanh chuồn ra ngoài.

“Tư Mã Ý một khi online, cũng lập tức đẩy lên những cuộc thảo luận sôi nổi giữa các vòng hữu (chỉ bao quát cư dân mạng).” Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp của bộ phim, người dẫn chương trình cười lớn, “Mọi người đều nói, đoạn cốt truyện “Định Hải Thần Châm” của ngài làm bọn họ cảm nhận đầy đủ cái gọi là diễn xuất mị lực.”

Nghê Quốc Hồng xua xua tay, nói: “Cũng không dám nhận, tôi chỉ là một cây cỏ thụ cong queo ở cửa thôn, lớn lên xấu xí cho nên mới càng làm nổi bật kỹ năng diễn xuất của tôi.”

Người dẫn chương trình cố nén ý cười, nói: “Nghê lão sư thật đúng là quá khiêm tốn.”

Nghê Quốc Hồng lắc đầu nói: “Tôi không phải khiêm tốn, tôi nói chính là lời thật.”

“Cậu cứ nhìn hình tượng này của tôi, trong tiềm thức mọi người sẽ nghĩ rằng tôi luôn luôn có phong độ trưởng thành, mỗi khi xuất hiện trên màn ảnh, như vậy khẳng định là diễn xuất tốt.”

“Cùng đạo lý, rất nhiều người lại nghĩ, Hứa Trăn là cái bình hoa, những kỳ thật người ta là một diễn viên xuất sắc của phái thực lực.”

Hứa Trăn vừa nghe thấy lời nhận xét này thì lập tức dừng đũa trong tay.

——Tôi á? Diễn viên phái thực lực?”

Nghê lão sư thật đúng là quá khen a, thật sự là không dám nhận.....

“Chỉ là không biết tại sao, đứa trẻ này lại đặc biệt thiếu tự tin,”
Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp, Nghê Quốc Hồng

vẫn đang trình bày quan điểm của mình, ông lắc lắc đầu, bắt đầu nói: “Cậu ta luôn cảm thấy mình là tân nhân, luôn cảm thấy kỹ năng diễn xuất của bản thân chưa đủ tiêu chuẩn.”

“Một đoạn thời gian trước khi tôi tham gia lễ trao giải Ngọc Lan, cũng không biết là ai đào hồ, cố ý để cậu ta đứng chung khung hình với một đám lão gia chúng ta, lúc đó tôi rõ ràng nhìn thấy đứa trẻ này khấn trương như đứng trên đồng lửa, ngồi dưới đồng than.”

Chương 413: Pháo Ý Của Lão Tử Đầu! !

Khi nói chuyện, Nghê Quốc Hồng nhìn vào máy quay phim, mặt đối mặt với khán giả trước màn hình, nói: “Tôi không biết Hứa Trăn có đang xem chương trình phát sóng trực tiếp hay không, nhưng thúc nghiêm túc nói với cậu – Cậu diễn rất tốt, đặc biệt tốt.”

“Cho nên, nhất định phải tin tưởng vào chính mình.”

“Ta biết con người thật bên ngoài của cậu không giống với Chu Du, nhưng hy vọng cậu có thể thử tìm lại cảm giác như Chu Du.”

“Chu Du người ta tuổi còn trẻ liền dám đối đầu với trăm vạn hùng binh của Tào Tháo, còn cậu thì sao? Chỉ tranh giải với một đám lão già thì có gì phải sợ?”

“Mặc kệ thực lực như thế nào, thì trước tiên cậu phải thể hiện khí thế “lão tử thiên hạ vô địch”, có như vậy mọi chuyện mới có khả năng thành.”

Nói xong lời này, Nghê Quốc Hồng lại lần nữa quay đầu nhìn về phía người dẫn chương trình, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đương nhiên, Chu Du đầu tiên là soái.”

“Nếu có thể, tôi nguyện ý dùng toàn bộ kỹ năng diễn xuất của mình để đổi lấy 30 phần trăm về ngoài của cậu ta.”

“Ha ha ha ha.....”

Dưới đài, khán giả bị cú xoay chuyển bất thành lình này, chọc tới một trận cười vui vẻ.

Mà bên kia màn hình, Hứa Trăn cũng có chút buồn cười.

Nghe được những lời khuyên khích này của Nghe lão sư, hẳn bỗng nhiên hiểu ra tại sao trạng thái gần đây của mình lại tốt như vậy.

——Đây có thể là sức mạnh của sự tự tin.

Với sự nổi tiếng của “Tam Quốc”, càng có nhiều người khẳng định được tài năng diễn xuất của hắn.

Điều này cũng khiến Hứa Trăn nhận thức được trong tiềm thức: có vẻ như trình độ thực sự của hắn cao hơn tiêu chuẩn ban đầu mà mình đặt ra.

Đôi khi con người ta thật kỳ quặc, nếu người nghĩ rằng người không thể làm được điều tương tự thì có lẽ người sẽ không thể làm được, nhưng nếu người nghĩ rằng người có thể làm được thì nhất định người sẽ làm được.

Sự tự tin thường có thể giúp ích rất nhiều cho sức mạnh của con người.

Đang nghĩ như vậy, Hứa Trăn đột nhiên giờ đưa lên, mong chờ ngày mai quay phim.

——Cảnh quay ngày mai, hắn sẽ quay cùng với Lý Vĩnh Bân lão sư!

Có thể đứng chung đài biểu diễn với “Lý Vân Long”, đây mới chính là ước nguyện ban đầu khi mình vào đoàn phim “Sấm Quan Đông” !

Đúng vậy, đừng luống cuống, phải có lòng tin với bản thân mình!

Hiện tại ông ấy là lão cha của người, trong tay không có pháo Ý!

(*) Pháo Ý: nghĩa đen là một khẩu súng pháo, hoặc có thể chỉ người có tính khí lớn, dễ nóng giận.)

Thời gian bước sang tháng 9, hai tổ A và B của “Sấm Quan Đông” được chia nhỏ và sắp xếp lại.

Hứa Trăn vốn là nhân vật của tổ B, tamh thời gia nhập vào tổ A, một nhà năm người của Chu gia xem như đoàn viên;

Mà đạo diễn của tổ B là Mạnh Tiêu Thanh thì mang theo Tô Nghiên, đi quay những cảnh nhỏ lẻ của nhân vật Đàm Tiên

Nhi.

Đối với sự sắp xếp lần này, Hứa Trăn sớm đã chuẩn bị và nóng lòng muốn thử.

Mặc dù trong bộ phim, hắn là nhi tử của Lý Vĩnh Bản lão sư, nhưng trên thực tế, cảnh quay có mặt của hai người lại không nhiều.

Truyện Võ mới vừa đi theo nương đến Quan Đông, cha hắn liền vào mỏ vàng làm việc, kết quả cha vừa trở về không bao lâu, Truyện Võ lại bởi vì bị bức hôn mà rời nhà trốn đi, rất nhiều năm sau mới tái kiến cha mẹ.

Bởi vậy, tràng quay kế tiếp là “Kênh rạch Phóng Ngưu”, cũng là cảnh diễn hiếm khó được với Lý Vĩnh Bản lão sư

.....

Sáng ngày 5 tháng 9, khi Hứa Trăn đi tập thể dục buổi sáng trở về, xa xa nhìn thấy một đám đại lão gia đang hắc hắc hoắc hoắc tập thể dục ở sân vườn tầng dưới của khách sạn, khiến hắn có chút buồn cười.

Hắn biết trong đoàn phim “Sấm Quan Đông” có một nhóm rời rạc gọi là “đoàn thiết bị dụng cụ thể dục ngoài trời”, Tề Khôi cùng đại ca Truyện Văn đều là những thành viên đáng tin bên trong đó.

Đóng phim gian khổ, rất nhiều diễn viên lựa chọn phương thức tới rèn luyện của riêng mình để duy trì thân thể khỏe mạnh.

Chẳng qua, Hứa Trăn chỉ có thói quen đứng tấn đánh quyền, chứ không phải là rèn luyện với công cụ.

Hắn đang định tiến lên chào hỏi mọi người, thì bỗng nhiên nghe được, trong đám người có người cất giọng kêu lên: “Nhị doanh trưởng, pháo Ý của lão tử đâu?”

Hắn ta nói xong lời này thì một người khác lập tức sửa lại: “Không phải là “pháo Ý của lão tử” mà là “Con mẹ nó, pháo Ý của lão tử đâu!”

“Ồ ồ...” Người trước đó hăng hăng giọng, một lần nữa quát lên, “Nhị doanh trưởng! Con mẹ nó, pháo Ý của lão tử đâu!”

“Không được, không phải mùi vị này, xem tôi đây! Nhị doanh trưởng, con mẹ...khụ khụ, ngượng quá, giọng của tôi hơi đặc, để tôi làm lại...”

“Đi đi đi, tránh qua một bên, xem tôi làm!”

“Ha ha.....”

Cách đó không xa, Hứa Trăn vừa vặn nhìn thấy một màn này, cũng nhin không được mà cười thành tiếng.

—— đây là đã biết hôm nay sẽ đóng phim với Lý Vĩnh Bân lão sư, cho nên mới ở đây bắt chước “Lý Vân Long” ?

Nhưng mà, cách bắt chước của các vị hơi thô thiển đấy!

Trong đám người, Tề Khôi vừa nhìn thấy Hứa Trăn đang đi tới, thì liền lập tức xoay đầu vẫy vẫy tay với hắn: “Sớm a, lão Hứa, tập thể dục buổi sáng xong rồi?”

Hứa Trăn nhoẻn miệng cười, chậm rãi đi qua phía đám đông.

Vừa đi, hắn vừa háng giọng, nhân tiện điều chỉnh trạng thái, vẻ mặt dần trở nên uy nghiêm, trang trọng.

“Nhị doanh trưởng!”

Hứa Trăn cố tình đè thấp thanh tuyến của mình, giơ tay vung lên, lại có phần nôn nóng lại có phần phẫn nộ, quát: “Con mẹ nó, pháo Ý của lão tử đâu, kéo lên cho ta!”

Thấy thế, các thành viên của đoàn thiết bị dụng cụ thể dục ngoài trời đang định chào hỏi hắn thì không khỏi ngẩn ngơ.

“Ai u mẹ ời! !”

Sau một lúc lâu, rốt cuộc có người nhin không được kêu lên, kinh hô: “Ca, thân ca! Ngài đây là Lý Vân Long chuyển thế sao?”

“Chết tiệt, giống nhau như đúc!”

“Tôi điếc đúng không? Chứ tại sao lại cảm thấy âm thanh cũng giống nhau như đúc? ?”

“Không điếc, thật sự là giống nhau như đúc!”

“Quỳ! Tôi hôm nay xem như hiểu cái gì gọi là diễn viên! !”

“.....”

(*) Lý Văn Long là nam chính của phim Lượm Kiếm, mà câu thoại nổi tiếng được cư dân mạng Trung nhắc đến nhiều, chính là “你他凉的意大利炮” (Con mẹ nó, pháo Ý của lão tử đâu), về sau câu thoại này được dân mạng chế lại để chỉ các hành động nóng giận, khó nhịn, chỉ muốn bắn chết nó.)

Chương 414: Đánh Một Trận

Đám đông tụ tập xung quanh với vẻ mặt kinh ngạc, mồm năm miệng mười không ngừng khen ngợi hắn, khiến Hứa Trăn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Khụ, bắt chước thanh tuyến mà thôi, đây chỉ là kiến thức cơ bản...

Hắn vừa định nói hai câu đi làm dịu bầu không khí, thì lúc này, cửa sổ trên lầu ba bỗng nhiên mở toang ra, một cô nương xinh đẹp có khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, tóc để mái bằng, nhô đầu ra, trên tay vẫn còn cầm bàn chải đánh răng, một đôi mắt to tròn nhìn xuống phía dưới.

“Đoàn thiết bị thể dục ngoài trời” vừa nhìn thấy cô nàng thì lập tức cả đám then thùng, nở nụ cười ngây ngô chào hỏi cô.

—— vị này chính là người đóng vai “Tú Nhi”, Dương Lâm Lâm.

Trong bộ phim, Tú Nhi yêu Truyền Võ, nhưng bản thân Dương Lâm Lâm còn có một thân phận khác: Trong bộ phim “Lượm Kiếm”, cô đóng vai lão bà của Lý Văn Long...

Đúng vậy không sai.

Dương Lâm Lâm trong “Lượm Kiếm” là vợ của Lý Vĩnh Bân lão sư, nhưng tới “Sám Quan Đông” lần này, cô lại biến thành con dâu của ông ta.

Kiểu quan hệ nhân vật hỗn loạn như vậy cũng là một cái vấn đề khá xấu hổ, thường xuyên gặp phải trong giới diễn viên.

Dương Lâm Lâm rất có hứng thú mà nhìn về phía Hứa Trăn ở dưới lầu, cô chớp chớp mắt, bỗng nhiên giơ bàn chải đánh răng lên, bàn chải đánh răng, phun ra một ngụm bọt biển,

hướng về phía bên ngoài cửa sổ, kêu lên: “““Lý Vân Long, nã pháo đi!”

“Tú Cần ta sống là người của huynh, chết cũng ma của huynh, nếu có kiếp sau nhất định vẫn sẽ gã cho huynh, huynh nã pháo đi!”

Hứa Trăn có chút có chút dở khóc dở cười khi thấy có người còn phối hợp với mình.

Nhưng đối mặt với “Tú Cần” nguyên bản, bản lậu Lý Vân Long này của hắn sao có thể phụ lòng tốt của cô nương người ta? Hắn lập tức vung nắm đấm, xúc động phần nộ mà kêu lên: “Nã pháo!”

“Nã pháo!”

“Nã pháo!”

Trên lầu Dương Lâm Lâm che miệng “Ha ha ha” cười không ngừng, mặt đỏ lên, thẹn thùng nói: “n, như vậy mới là nam nhân của “yêm”.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Nhìn thấy một màn như vậy, người chung quanh thiếu chút nữa là cười đến điên rồi.

Lời thoại của hai diễn viên thực sự rất tốt, mà tình huống cũng đúng là lấy lợi....

“Khụ khụ!”

Khi đám người còn đang cười đến ngã trái ngã phải thì chợt một trận ho khan thật mạnh từ phía sau truyền đến.

Mọi người quay đầu vừa thấy, tươi cười trên mặt tức khắc cứng đờ.

Chỉ thấy, Lý Vĩnh Bân lão sư đang xụ mặt, chấp tay sau lưng, chậm rãi mà đi về phía bọn họ.

Hiển nhiên là đã xem trọn vẹn tiết mục vừa rồi.

Hứa Trăn: “.....”

Dương Lâm Lâm: “.....”

A a a a! !! Bắt chước nhân gia lại bị nhân gia bắt tại trận! !

“Phanh!”

Trên lầu Dương Lâm Lâm lập tức đóng cửa sổ lại, cong đuôi bỏ chạy.

Lý Vĩnh Bân ngẩng đầu liếc nhìn cô, sau đó lại quét một vòng qua đám người xung quanh, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại ở trên người Hứa Trăn.

Ông ta híp mắt, trầm giọng nói: “Kiếp trước ta phải thấp rất nhiều hương, cho nên kiếp này ta mới gặp được phần tử trí thức như cậu!”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn biết câu thoại này cũng xuất thân từ “Lượng Kiếm”, nhưng cùng một câu, trong phim lại nghe giống như khen từ tận đáy lòng mà trước mặt lại nghe như đang châm chọc?”

.....

Trên xe buýt đến căn cứ quay phim, Hứa Trăn dờ dẫm nhìn bên phòng cửa sổ, ánh mắt có chút lơ mơ.

Hắn đã xem kế hoạch quay phim ngày hôm qua và biết rằng cảnh quay đầu tiên hôm nay là cảnh phối hợp với Lý Vĩnh Bân lão sư.

Vừa lúc gặp đại hạn, Chu gia thiếu nước, hàng xóm Hàn Lão Hải một hai phải bắt Truyện Võ cưới khuê nữ Tú Nhi của mình, sau đó mới bằng lòng cho mượn nước.

Hai nhà giằng co, bỗng nhiên, không biết là ai giở trò quỷ, nước của Hàn gia bị rò rỉ, chảy vào đất của Chu gia. Chu Khai Sơn hoài nghi là Truyện Võ làm, trực tiếp trói hắn lại, sau đó mang đến Hàn gia để tạ tội, hơn nữa còn chinh đón hắn bằng một trận đòn hiểm trước mặt đối phương.

Một trận đánh đòn...

Đòn hiểm....

Đánh...

Hứa Trăn nhin không được run lập cập.

Đoàn phim “Sám Quan Đông” ưu chuộng phong cách quay phim chân thực, xác thực tế.

Truyền Võ trong phim là một tên tiểu tử không đảng hoàng, mặc dù Lương Mẫn Anh vô cùng yêu thương hắn, nhưng trong phim, nàng cũng từng đánh hắn đến hai mặt nổi sao.

Sau đó, người ra tay hôm nay lại chính là cha...

Nói cách khác, nếu hiện tại tôi thành khẩn đi nói lời xin lỗi, thì có được xá tội không?

Trên cùng một chiếc xe bus, Lý Vĩnh Bân ngồi hàng phía trước quay đầu nhìn Hứa Trăn ánh mắt dờ dằng sau một cái, cùng với Dương Lâm Lâm sống không còn gì lý luận tiếu, chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

—— ha ha, mấy người trẻ tuổi bắt chước đoạn diễn lúc trước của ta mà thôi, này có gì phải tức giận.

Tôi nhìn qua hung dữ hung như vậy sao?

Ông cẩn thận nhớ lại một chút vừa rồi Hứa Trăn hướng về trên lầu rống mấy tiếng “Nã pháo” kia, nhin không được chắc chắc lưỡi.

Trong nháy mắt là có thể đem cảm xúc rút đến vị trí thỏa đáng nhất, đứa nhỏ này là thật sự có chút thành tựu.

Nghĩ như vậy, ông lần nữa quay đầu liếc qua Hứa Trăn, vô ý thức nhéo nhéo nắm đấm của chính mình, khớp xung phát ra tiếng vang “Kẹo kẹo kẹo kẹo” nhẹ, trên bàn tay to lớn thô ráp lớn gân xanh ngang dọc.

Ừm, không tồi, là một tiểu tử rất thú vị.

Bất quá đương nhiên, nên đánh vẫn là phải đánh.

Chương 415: Phụ Tử Căng Thẳng

Buổi sáng 7 giờ 45 phút, một đoàn người đã tới căn cứ quay chụp, sau khi đạo diễn tổ A - Vương Hải Tân nghiêm túc tra xét một vòng tình huống các tổ, đi theo thợ quay phim cùng nhau mân mê một số máy ống kính.

Hắn vừa mân mê, vừa dùng ánh mắt còn lại liếc qua chung quanh, không khỏi có chút im lặng.

Kịch vụ, tài xế, đạo cụ, diễn viên không có phần diễn...

Một mạch toàn vậy đến đây.

Từ đâu tới nhiều người rảnh rỗi như vậy hả? ?

Lúc trước Vương Hải Tân quay phần diễn của hai vị lão sư Lý Vĩnh Bân cùng Lương Mẫn Anh, xung quanh studio vẫn là quạnh quẽ.

Bây giờ hay rồi, diễn viên nhiều thêm một Hứa Trăn, người xem trực tiếp tăng lên gấp mấy lần.

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt hôm nay cũng ở hiện trường, hẩn khếp ống tay áo ở bên cạnh vui tươi hơn hờ mà nhìn, cười nói với Vương Hải Tân: “Ai, quen liền đỡ.”

“Tổ B bên kia gần nhất vẫn luôn là tình huống này, tất cả mọi người thích xem Tiểu Hứa diễn kịch.”

Vương Hải Tân bĩu môi, một mặt bất đắc dĩ.

Đây là hẩn lần đầu quay Hứa Trăn diễn.

Hắn có thể hiểu được mọi người thích xem soái ca, cũng có thể hiểu được gần nhất có ít người bởi vì yêu thích Chu Du, cho nên yêu ai yêu cả đường đi.

Hứa Trăn bởi vì nguyên nhân điều kiện ngoại hình, xác thực thích hợp diễn Chu Du, nhưng là đối với nhân vật Chu Truyền Võ này mà nói, ưu thế tướng mạo của hắn ngược lại là vướng víu đi?

“A a a, đến rồi đến rồi! !”

Vương Hải Tân còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe chung quanh vang lên một hồi thấp giọng hô vang.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy, này nhóm diễn viên chính của đoạn diễn này đã hóa trang xong, làm xong tạo hình đi tới studio.

Lý Vĩnh Bân vai diễn Chu Khai Sơn, chủ nhân Thủy Phao Tử Hàn Lão Hải, Tú Nhi ái mộ Truyền Võ, cùng với...

Hứa Trăn? ?

Ánh mắt Vương Hải Tân hơi hơi ngưng lại.

Hứa Trăn hôm nay hoá trang cùng bình thường hơi chút có một chút khác biệt.

Ngày hè chói chang, hắc cạo đầu đỉnh, mặc một bộ áo ba lỗ màu xám trắng không có tay, bả vai cùng cánh tay đều lỏa lồ ở bên ngoài, cơ bắp căng chặt, đường cong trôi chảy, nhìn qua vô cùng có cảm giác mạnh mẽ.

Hứa Trăn hôm nay trang dung cũng không còn là kiêu tuấn mỹ như trong « Tam Quốc », hắc họa mày rậm, đuôi lông mày khóe mắt hơi hơi nhướn lên, hai gò má trơn bóng góc cạnh rõ ràng, rất có loại khí phách thiếu niên dã tính bất tuân.

—— chính là thanh niên độ tuổi hai mươi tươi đẹp nhất phong nhã hào hoa.

Nhìn thấy một màn này, Vương Hải Tân người đã trung niên cơ hồ là bị loại hơi thở thanh xuân này đập vào mặt đến lóa mắt.

Hóa trang này.. Tuyệt!

Vừa hoang dã vừa đẹp trai!

Một giây sau, hắc cơ hồ là không đi đầu óc nhắc lên máy quay phim trong tay, đem ống kính nhắm ngay về phía Hứa Trăn, tìm kiếm góc độ quay chụp tốt nhất.

Quả nhiên, đẹp trai tại bất kỳ tình huống gì cũng không thể giảm phân hạng.

Chu Du có tuấn lãng của Chu Du, Truyền Võ có dương cương của Truyền Võ.

Người ta là diễn viên đường đường chính chính, dạng nhân vật gì diễn không được?

Bị nhân vật kinh điển cố định hí đường cái gì, kia cũng là lý do của kẻ yếu.

...

“... Đây đoạn kịch bản thân kỳ thật không khó, chủ yếu là Lý lão sư phải hạ thủ được.”

Trước kia sắp bắt đầu, đạo diễn Vương Hải Tân cố ý gọi hai vị diễn viên diễn vai phụ tử lại cùng một chỗ, nghiêm túc dặn dò: “Đoạn Chu Khai Sơn trối Truyền Võ đến nhà lão Hàn tạ tội này, đối với việc hình thành hình tượng nhân vật của hai cha con vô cùng quan trọng.”

“Phụ thân là người tính tình quật cường, thà rằng làm nhi tử tuyên bố quét rác, đi ngồi đại lao, cũng nhất định phải đem đúng sai nói cho rõ ràng.”

“Nhi tử càng là người tính tình quật cường hơn nữa, muốn chém giết muốn róc thịt tùy người, dù sao ta tuyệt cũng thỏa hiệp về chuyện mình chưa từng làm.”

“Hai cha con giống nhau như đúc thà gãy không cong, việc đã quyết định tuyệt không hé miệng, đây chính là cốt khí của lão Chu gia.”

Vương Hải Tân nhìn hai vị diễn viên trước mắt, nói: “Đoạn diễn này, nhất định phải dùng đủ sức, phải đánh thật, hai vị có vấn đề gì không?”

Lời này vừa nói ra, Lý Vĩnh Bân nhếch miệng cười một tiếng, nhìn về phía Hứa Trăn ở một bên, nói: “Như thế nào, Truyền Võ, có được hay không?”

Nói xong, ông giơ bàn tay của mình lên, nói: “Một bàn tay này của tôi đi xuống, cũng không giống như tay thịt của nường cậu, tuyệt đối là đau thật!”

Hứa Trăn nơi nào sẽ sợ bị đánh, cười nói: “Cha yên tâm đánh, ta tuyệt đối không có vấn đề!”

Bọn họ thương lượng thỏa đáng, liền mô phỏng một chút lát nữa nên quyền đâm cước đá như thế nào, liền mỗi người về vị trí, chuẩn bị bắt đầu quay chụp.

Hứa Trăn không khỏi hơi xúc động: Đây thật đúng là một đoạn “kịch đánh” dài.

Bất quá, chính mình lần này không cần luyện động tác, chỉ phụ trách bị đánh là được...

Lý Vĩnh Bân đã nói, muốn từ khi vào cửa, phải đánh tới khi Tú Nhi nhảy ra thừa nhận là chính mình đào nước mới thôi, ít nói cũng phải đánh hai ba phút.

Hắn trộm liếc một cái đôi bàn tay lớn như quạt hương bồ kia của Lý Vĩnh Bân, chỉ cảm thấy mặt đã bắt đầu đau.

...

“Ba!”

Tám giờ đúng, theo một tiếng đánh bản thanh thủy vang lên, quay chụp của một ngày này chính thức bắt đầu.

“Cha! Cha!”

Trong ống kính, hình ảnh xuất hiện đầu tiên chính là Tú Nhi do Dương Lâm Lâm diễn.

Nàng vội vã từ cửa ra vào chạy vào viện tử, ôm cánh tay phụ thân Hàn Lão Hải, vẻ mặt kinh hoảng kêu lên: “Cha, Chu đại thúc trói Truyền Võ đến nhà ta rồi, xử lý như thế nào?”

Dưới mái hiên, Hàn Lão Hải đang nhàn nhã hút tẩu thuốc nghe vậy ngẩn ngơ, chậm rãi từ trên ghế nằm ngồi dậy.

“Dem Truyền Võ trói đến rồi?”

Thần sắc của Hàn Lão Hải rõ ràng có chút ngẩn ngơ, ông ngu ngơ nửa ngày, một tay ném tẩu thuốc trong tay xuống, hung dữ nói: “Tên chày gỗ này!”

“...”

“Đi vào!”

“Ta bảo người đi vào! !”

Một lát sau, cửa bên ngoài, Chu Khai Sơn tóm Truyền Võ bị trói gô bước vào ngạch cửa Hàn gia.

Mà Hứa Trăn vai diễn Truyền Võ thì bộ dáng cứng cổ, cau mày, sống lưng thẳng tắp, một bộ thấy chết không sờn, khẳng khái hy sinh.

Chương 416: Đánh Thật

“Phì...”

Bên sân, đạo diễn Vương Hải Tân nhìn thấy một màn này, nhin không được cười khẽ một tiếng.

Cảm xúc này của Hứa Trăn đúng là phi thường đúng chỗ.

Nhưng mà hắn có một bộ túi da đẹp như vậy, phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc như, lại không hiểu sinh ra một cảm giác quen thuộc nhi tử gốc nhà địa chủ nhà.

“Lão Hàn huynh, Chu Khai Sơn ta không biết dạy con, ta có tội!”

Lý Vĩnh Bân vai diễn Chu Khai Sơn đem Truyền Võ cứng rắn lời đến trước mặt Hàn Lão Hải, nói: “Ta đem tên nghịch tử này đến cho ngươi, xử lý như thế nào, tự nhiên muốn làm gì cũng được!”

Dứt lời, hắn trừng mắt liếc nhử tử nhà mình, giận dữ: “Truyền Võ, còn không mau quỳ xuống tạ tội với Hàn đại gia của ngươi!”

Nghe nói như thế, Truyền Võ do Hứa Trăn diễn ngẩng đầu, nhìn cũng không nhìn Hàn Lão Hải một chút, quật cường nói: “Trên quỳ thiên địa, dưới quỳ cha mẹ, những người khác ta ai cũng không quỳ!”

“Còn dám mạnh miệng!” Chu Khai Sơn giận không chỗ phát tiết, nhắc chân hung hăng đá vào trên đầu gối Truyền Võ.

Truyền Võ bị đau, chân khễ cong, mắt thấy đầu gối liền muốn chạm đất.

Nhưng hắn vì không quỳ Hàn Lão Hải, thế mà trực tiếp thuận thế nhào tới trước một cái, trực tiếp cả người đều ngã xuống đất.

“A...”

Bên cạnh Hàn Lão Hải, Tú Nhi nhìn thấy một màn này, lập tức đau lòng đến không được.

Mà Chu Khai Sơn lúc này lại bất vi sở động, hắn tóm cổ áo Truyền Võ xách hắn lên, cả giận nói: “Nói, nước có phải là ngươi phóng mở không?”

Truyền Võ lúc này bất đắc dĩ, rốt cục vẫn là quỳ trên mặt đất, nhưng hắn lại quật cường điều chỉnh phương hướng thân thể, quỳ về phía lão cha Chu Khai Sơn nhà mình, mà không nguyện ý quỳ người ngoài.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn không chớp mắt mà trừng mắt nhìn lão cha nhà mình, ngữ khí cứng nhắc kêu lên: “Là ta đổ! Như thế nào!”

Chu Khai Sơn thấy hắn thừa nhận sai lầm còn kiên cường như thế, càng nói càng tức giận, trực tiếp một bàn tay tát trên ót

Truyền Võ, kêu lên: “Ta bảo người xin lỗi Hàn đại gia!”

Truyền Võ bị hất một bàn tay đánh lại nằm sấp lên mặt đất, cắn răng nói: “Không có khả năng!”

“Dám làm dám chịu, cha đưa ta lên quan phủ đi!”

Chu Khai Sơn lần nữa chiếu vào cái ót hất đánh thêm một bàn tay, cả giận nói: “Người làm như ta không dám sao!”

“Ai nha, người đây là làm gì nha!” Mắt thấy sự tình phát triển đến tình cảnh này, liền Hàn Lão Hải đều nhìn không được, nhin không được mở miệng khuyên bảo, “Ai nói muốn đưa đến quan? Ta kia chính là nói đùa, Chu lão đệ người đừng coi là thật!”

“Người không coi là thật ta cho là thật, ” Chu Khai Sơn lông mày nhíu lại, nói, “Người Lỗ châu chúng ta coi trọng chữ tín nhất, hất đào hồ nước nhà người khác, chuyện này làm cùng trộm có gì khác biệt? Nên đưa quan đưa quan, quan gia tự có điều lệ của mình!”

Hàn Lão Hải xua xua tay, nói: “Này, cái gì trộm cái gì mà đoạt chứ, đều là người một nhà, không nói mấy lời đó.”

Nói xong, hất nhìn về phía Truyền Võ quỳ trên mặt đất, nói: “Tú, mau cỡi dây trói cho Truyền Võ ca đi.”

Tú Nhi nghe nói như thế, lập tức vội vàng đi cỡi trói cho Truyền Võ, nhưng mà Chu Khai Sơn lại đưa tay đưa nàng ngăn lại, kêu lên: “Đừng cỡi cho nó!”

Nói xong, hất chấp tay sau lưng, xụ mặt, hét về phía Truyền Võ: “Ta lại cùng người nói một lần, mau xin lỗi Hàn đại thúc!”

Truyền Võ quỳ trước mặt Chu Khai Sơn, sống lưng thẳng tắp, như là một gốc lục trúc xanh ngắt, gắng gượng chống đỡ đầy người phong tuyết, cắn răng nói: “Không có khả năng!”

“Muốn chém giết muốn róc thịt tùy ý!”

“Ba!”

Chu Khai Sơn lại một bàn tay đánh lên ót Truyền Võ, giận tím mặt, nói: “Thứ cứng đầu cứng cổ! Xem ra hôm nay nếu là ta không cho người chút giáo huấn, người sẽ không nhớ lâu!”

Nói xong, ông ta vén tay áo lên, vung lên cánh tay, hướng về phía Truyền Võ chính là một trận đầm đá.

Hàn Lão Hải ở bên cạnh ngăn đều ngăn không được, sức lực của Chu Khai Sơn sao mà kinh người, loại địa chủ lão tài đã bỏ bê rèn luyện lâu ngày như Hàn Lão Hải, chỗ nào có thể kéo được hắn?

“Ba!”

“Ba!”

“Ba!”

Chỉ trong chốc lát, một cái cái cái tát vang dội liên trước sau rơi vào trên người Truyền Võ.

Truyền Võ cũng không tránh, cứ như vậy thẳng tắp quỳ trước mặt Chu Khai Sơn, cứng cổ chờ bị đánh.

Xung quanh studio, mặc dù đám người biết rõ đây là cách đánh trong lòng bàn tay trống không, sấm to mưa nhỏ, Truyền Võ do Hứa Trăn diễn bị đánh bảy xoay tám lệch ra cũng chỉ là đang phối hợp hắn mà thôi, nhưng vẫn là cảm giác nhìn đến đau.

“Ba!”

Cũng không biết là khi nào, lại một tiếng vang giòn truyền đến, nhưng mà này một khắc, mấy người bên trong lại đồng thời ngây ngẩn cả người.

Lý Vĩnh Bân diễn Chu Khai Sơn nguyên bản chỉ tính toán đánh cái ót, ai ngờ cái bạt tai lúc trước của ông vừa mới đem Hứa Trăn đánh lệch người, sai sót ngẫu nhiên, cái này bàn tay thế nhưng lại đánh vào trên mặt Hứa Trăn!

Này cũng không phải một phần trong kế hoạch ban đầu.

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, Hứa Trăn dựa vào nguyên tắc không thể khổ sở uống phí bị đánh, lập tức sắc mặt cứng lại, trong mắt đè nén lửa giận, kêu lên: “Cha đánh đi, đánh ta đi!”

Ngực hắn đập trùng, hộc mắt hơi hơi phiem hồng, kêu lên: “Đánh chết ta mới thoải mái mà!”

Khi nói chuyện, chỗ má trái vừa mới bị đánh của hắn lưu lại một dấu tay đỏ ửng rõ ràng.

Chương 417: Ra Tay Ác Như Vây

Một bàn tay này kỳ thật cũng không tính đặc biệt nặng, nhưng mà nước da Hứa Trăn thật sự là quá trắng, thông qua camera HD, dấu tay bên trên má trái của hắn có thể thấy rõ ràng.

Nhìn thấy này một màn, khi Chu Khai Sơn bên trong kịch còn không tới lúc đau lòng như trong kế hoạch của kịch bản, nhưng Lý Vĩnh Bân ở bên ngoài chợt trong lòng thất chặt, có chút không xuống tay được.

Ai da...

Đứa con trai tính tình quật cường này!

Báo quan có thể, xin lỗi không được;

Nằm trên mặt đất có thể, quý người khác không được;

Bị đánh có thể, chịu thua không được...

Này đều là tật xấu từ đâu tới vậy chứ, giống ai? ?

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! !”

Lúc này, Tú Nhi rút cuộc nhìn không được, nàng nhào lên níu cánh tay Chu Khai Sơn lại, không quan tâm mà kêu lên: “Đại thúc, người oan uổng Truyền Võ ca, nước là ta mở!”

Khi nói chuyện, Tú Nhi đã mang theo một chút khóc nức nở, nói: “Người muốn đánh, liền đánh ta đi!”

Nàng này vừa nói, Truyền Võ do Hứa Trăn diễn lập tức quay đầu trợn mắt nhìn nàng, quát lớn: “Nói mò gì vậy!”

“Nước là ta đào, có quan hệ gì tới người!”

Nhưng mà lời nàng vừa nói này, sắc mặt Chu Khai Sơn lại là cứng đờ.

Chính mình vừa mới dạy dỗ nhi tử nửa ngày, kết quả đến cuối cùng, cư nhiên là oan uổng hắn? !

“Cắt!”

Một lát sau, bên sân, Vương Hải Tân cho dừng đoạn biểu diễn này.

“Nhanh nhanh nhanh, nhanh đi nhìn một chút mặt của Truyền Võ!”

Lúc này, sớm đã có nhân viên y tế bên sân chạy tới, kiểm tra một hồi vết tay trên mặt của Hứa Trăn.

Lý Vĩnh Bân lúc này cũng có chút băn khoăn, vội vàng vây lại, nói: “Xin lỗi a... Như thế nào, có đau hay không?”

Hứa Trăn nghe ông dò hỏi, ngượng ngùng cười nói: “Không có việc gì, cha, không đau, thật không đau.”

Vừa rồi này một bàn tay đánh hấn có chút không rõ, suýt nữa không diễn tiếp được.

Đau ngực lại là cũng không tính đau.

Đạo diễn Vương Hải Tân một bên bắt đắ dĩ nâng trán, một bên nhìn đoạn ông kính quay chụp xong kia.

Nhưng mà nhìn một chút, hấn lại phát hiện, điểm dừng tay của Lý Vĩnh Bân nguyên kịch bản không giống nhau, nhưng lại ngoài ý muốn càng có thể làm người cảm động.

Dựa theo nguyên kịch bản, Chu Khai Sơn hấn là tại sau khi nghe Tú Nhi nói hồ nước kỳ thật không phải Truyền Võ đào mới dừng tay, ông ta phát giác chính mình oan uổng nhi tử, chỉ cảm thấy vừa đau lòng lại vừa ảo não.

Nhưng là, phiên bản bọn họ vừa mới diễn này, lại là Chu Khai Sơn lúc còn chưa phát hiện chính mình oan uổng Truyền Võ đã ngừng tay.

Ông ta nhìn thấy nhi tử nâng cao cột sống, quật cường không chịu chịu thua, bỗng nhiên liền không xuống tay được.

Bóng của hai cha con trong nắng sớm giao chồng lên nhau, một người khom lưng, một người đứng thẳng ẻo; một người bất cận thân tình trối nhi tử đi xin lỗi, một người chết cũng không chịu vì chuyện mình chưa làm mà xin lỗi.

Một đôi phụ tử này...

“Một đoạn vừa rồi, qua!”

Vương Hải Tân đạo diễn cẩn thận tra xét hết thấy tất cả video máy quay quay lại, hơi xúc động thở dài, chột mặt giãn ra cười

nói: “Các vị vất vả! Một đoạn biểu diễn vừa rồi này phi thường xuất sắc!”

“Nghỉ ngơi mười phút, chúng ta lại quay cảnh tiếp theo!”

...

“Ông nói ông một chút, hạ thủ không nặng không nhẹ, đều đem Truyền Võ đánh thành cái dạng gì rồi!”

Đoạn diễn tiếp theo, Chu Khai Sơn cùng mẹ đưa nhỏ đối diễn, Lương Mẫn Anh diễn vai mẹ đưa nhỏ nhìn qua vô cùng tức giận, hung hăng dùng tay ấn ấn đầu Lý Vĩnh Bân, đem đầu phương đầu ấn đến nghiêng nghiêng.

Lương Mẫn Anh cả giận nói: “Ông này tâm cũng quá độc ác, ông không đau lòng, ta vẫn đau lòng đó!”

“Cắt!”

Mới vừa diễn một đoạn ngắn, đạo diễn Vương Hải Tân liền từ sau camera nhô đầu ra, bắt đầu nói: “Lương lão sư? Cảm xúc vừa rồi hơi quá nha, hơi chút oán trách hai câu là được rồi, không đại oán khí như vậy đâu.”

“A, được!” Lương Mẫn Anh bĩu môi, nhìn thoáng qua bên cạnh Lý Vĩnh Bân, cười nói, “Cha hử, vừa rồi kia đoạn ta lại đến một lần a!”

“Khi tôi ấn anh anh dùng lực ra nhiều như vậy, giống như tôi ra tôi dùng sức lực rất lớn vậy.”

Lý Vĩnh Bân: “...”

Bà chính là dùng sức rất lớn nha!

Đừng cho là tôi không biết bà là đang trả thù nhé!

Sau khi quay xong cảnh phối hợp với Lý Vĩnh Bân lão sư, tâm trạng của Hứa Trăn mới xem như được thả lỏng.

Hắn xem lại màn diễn xuất vừa rồi thông qua máy theo dõi của đạo diễn, nhìn chung khá vừa lòng.

Cảnh quay này nếu nói khó thì cũng không quá khó.

Tính cách của Truyền Võ tương đối đơn thuần, tính tình quật cường, cố chấp, nhưng đồng thời lại khảng khái, thích nói chuyện nghĩa khí, không phải là một nhân vật phức tạp.

Lý Vĩnh Bân lão sư cũng không có cố ý áp diễn, cảm xúc căng thẳng giữa cha và con đều gói đúng chỗ ngựa.

Với thực lực trước mắt của Hứa Trăn, thì một cảnh quay này có thể nói là diễn xuất thành thạo, mà nhóm lãnh đạo của đoàn phim cũng thập phần vừa lòng với biểu hiện của hắn.

Hơn nữa nói trở về.....

Ở đoàn phim “Sấm Quan Đông”, nhiệm vụ nghiêm túc trước nay đều không phải đua diễn mà là đấu tranh với thiên nhiên.

Đóng phim hơn hai tháng, nhóm người này lên núi đốn cây, xuống nước bắt rùa, dấu chân của phu hơn phân nửa đất Đông Bắc này.

Bình quân cứ 10 ngày, bọn họ lại đổi một căn cứ quay phim khác, dọc đường chịu không biết bao nhiêu mệt mỏi.

Thậm chí Tô Nghiênn còn ví von rằng, nhóm người bọn họ không phải đang đóng phim mà là đang tham gia một chương tạp kỹ sống còn, có tên gọi là “Xuyên qua vùng hoang dã phương Bắc”.

Ấn tượng sâu sắc nhất của Hứa Trăn chính là có một lần: Đoàn phim cực cực khổ khổ kéo gỗ chông chắt đến bờ sông, nhưng còn chưa kịp dùng thì đã bị một cơn mưa ton đũ dội cuốn trôi đi hết.

Mưa to tầm tã, tổ trưởng tổ đạo cụ chạy đến bờ sông, nhìn từng khúc gỗ trôi dạt theo dòng nước, càng lúc càng đi xa, thấy vậy, vị đại thúc hơn bốn mươi tuổi này liền trực tiếp vớt ô che xua xuống đất, “Thùng thùng” một tiếng nhảy xuống sông, một bên khóc một bên túm từng khúc gỗ hướng vào bờ.

Cuối cùng không có cách, gần như cả đoàn phim đều nhảy xuống sông, bao gồm các diễn viên như Lý Vĩnh Bân, Hứa Trăn cũng không ngoại lệ.

Mọi người ba chân bốn cẳng đi vớt gỗ, cuối cùng tất cả mọi người đều biến thành “gà rớt vào nồi canh”, nghĩa trên mặt chữ.

Ai, một phen nước mắt chua xót.

Chương 418: Lâm Gia Thăm Ban

Giữa tháng 9, sau ba tháng quay vất vả, cuối cùng đoàn làm phim “Sấm Quan Đông” cũng đã hoàn thành xong cảnh quay mùa xuân hè ở đông bắc, đến tháng 11 mới quay lại để kịp quay cảnh tuyết rơi.

Ngày 15 tháng 9, các nhân viên chính của đoàn phim từ Đông Bắc đi tới Ma Đô, đến căn cứ quay phim Ma Đô để lấy cảnh, bắt đầu quay cốt truyện lão Chu gia ở trong thành mở tiệm cơm.

Trong cảnh này, Hứa Trăn rút cuộc cũng mặc lại bộ quân phục Đông Bắc mà hẩn tâm tâm niệm niệm.

Giày, thắt lưng, mũ kê- pi, hẩn nhìn trái nhìn phải bản thân ở trong gương, cảm thấy rất là vừa lòng.

“Ồ.....! !”

Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, những người khác đã bị sốc khi nhìn thấy hóa trang của Hứa Trăn.

Quả nhiên, nam nhân lẫm lẫm chính là xuyên quân trang a!

Hứa Trăn nhếch miệng cười, thoáng nâng cằm lên, dáng người đỉnh bật, bước đi thong dong qua phim trường.

Một đường hẩn đi qua, đôi mắt của thợ quay phim, nhóm kỹ sư ánh sáng đều dính chặt ở trên người hẩn.

Hắc, tiểu tử này thật soái!

Mấy bị đại ca, đại thúc ngày thường áo quần lôi thôi lếch thếch, cúi đầu xuống nhìn vào chiếc áo và quần xà lỏn của mình, không hiểu sao lại có chút e lệ.

Ai, người đẹp vì lụa, cho nên mình có nên chú ý tới bản thân chút không.

Huynh đệ chúng ta nếu như diện quần áo giống vậy, thì khẳng định cũng không kém hơn cậu đâu!

Mà cùng lúc đó, Tô Nghiên đang ở trong phòng hóa trang chỉnh sửa lại tạo hình mới của mình.

Tiên Nhi trong giai đoạn này đã không còn là cô thôn nữ dễ bị ức hiếp, lang bạt kỳ hồ như trước kia, mà là vào rừng làm cướp, trở thành thủ lĩnh thổ phỉ, khiến người nghe sợ vỡ mật.

Tô Nghiên cắt tóc ngắn, trang dung cũng trở nên anh khí rất nhiều.

Cô nhìn dáng vẻ trầm ổn đại khí, tươi sáng, dũng cảm của Tiên Nhi ở trong gương – chà, bây giờ phải gọi cô là xú mỹ nữ “Tam Giang Hồng”.

“Leng keng!”

Đúng lúc này, di động ở bên cạnh đổ chuông.

Tô Nghiên cầm lên, hơi hơi nhướn mày.

“Thật ngại quá, tôi đi ra ngoài một chút.” Cô xin lỗi nhà tạo hình rồi nói tiếp: “Bạn của tôi lại đây thăm bạn, hiện tại đang ở bên ngoài, cho nên tôi đi ra đó dắt cô ấy vào.”

Dứt lời, Tô Nghiên nhẹ nhàng đi ra khỏi phim trường, một bộ dáng thực vui vẻ.

Vài phút sau, cô liền lại vòng vèo trở về, phía sau là một cô gái trẻ mặc đầm chiffon màu trắng, đội mũ xô màu be nhạt.

Vài nhân viên trong phòng hóa trang vô thức nhìn qua, chỉ thấy cô gái ấy đã cời mũ và kính râm, để lộ mái tóc dài đen mượt và một đôi mắt hồng đào xinh đẹp.

“A.....”

Mấy người trong phòng liền nhin không được mà hô nhỏ một tiếng.

—— Lâm Gia!

Đây thật sự là tiểu hoa đán mới nổi, Lâm Gia!

Tại sao nàng ta lại chạy tới chỗ này?

Lâm Gia nhìn thấy ánh mắt của đám người, thì lập tức chào hỏi bọn họ, nói: “Quấy rầy, tôi đang đóng phim ở bên đoàn cách vách, cho nên sẵn tiện qua đây thăm Nghiên tỷ.”

Nói xong, nàng đưa bao nilon trong tay ra, đi về phía mấy người trong phòng, nói: “Tôi có mua ít nước uống khi trên đường tới đây, mọi người đừng khách khí.”

Trong phòng mấy người thấy thế, cười hì hì một người cầm một ly, sôi nổi tỏ vẻ chính mình sẽ không chụp ảnh, cũng sẽ không đi ra ngoài nói bậy.

.....

Chỉ chốc lát sau, Tô Nghiênn làm tốt tạo hình, mang Lâm Gia đi ra phòng hóa trang, cười nói: “Đi, tở mang em đi thăm trường quay của chúng ta.”

“Buổi sáng hôm nay tở không có cảnh, cho nên lát nữa tở mang em ra ngoài ăn cơm ngon.”

Ba năm trước, hai người từng hợp tác trong một kịch đô thị.

Lúc ấy, bọn họ đều là diễn viên nhỏ, cho nên quan hệ tương đối tốt, sau khi đóng máy cũng không cắt đứt liên hệ.

Hiện giờ, hai người đã từng người có chút thành tựu, gặp lại cũng xem như chuyện vui.

Một đường đi tới, Lâm Gia liên tục quan sát xung quanh, giống như là tìm kiếm cái gì đó, nói: “Không cần Nghiênn tở, em có thể đi xem nhóm người đóng phim được không?”

Nói tới đây, nàng quay đầu nhìn về phía Tô Nghiênn, cười nói: “Từ lâu em đã ngưỡng mộ đại doanh của “Sám Quan Đông”, nghe nói diễn viên của đoàn làm phim đều là phái thực lực!”

Tô Nghiênn nghe được Lâm Gia nịnh hót, có chung vinh dự mà ngẩng đầu tới, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, đoàn phim chúng ta toàn viên đều là diễn viên thực lực!”

“Ai đúng rồi,” Cô giống như là nhớ tới cái gì, nói, “Em có quen biết Hứa Trăn đúng không?”

“Tở nhớ rõ, em đóng vai Đại Kiều trong Tam Quốc, còn Hứa Trăn là muội phu của em, cho nên hai người nhất định đã gặp qua?”

Lâm Gia: “.....”

Sau một lúc lâu, nàng nỗ lực bình phục tâm tình của mình, vừa định giải thích bản thân và Hứa Trăn đã sớm có quen biếtm nhưng lại thấy một người trẻ tuổi mặc quân phục Đông Bắc đi xuyên qua đám người.

“Truyền Võ, Truyền Võ!”

Tô Nghiênn lập tức nhảy cẫng lên, đưa tay vẫy vẫy người nọ: “Lại đây một chút!”

Người nọ tự nhiên là Hứa Trăn. Hắn nghe thấy có người gọi mình thì quay đầu lại, phát hiện là Tô Nghiên thì liền mỉm cười gật đầu rồi đi qua phía cô: “Tỷ!”

Tô Nghiên thuận thế đem Lâm Gia đẩy lên phía trước, cười nói: “Cậu xem ai tới đây?”

“Chính là chị vợ của cậu nha!”

Lâm Gia: “.....”

Bên kia, Hứa Trăn nhìn thấy Lâm Gia, kinh ngạc nói: “Su tử, sao tử lại ở chỗ này? Tử cũng đóng phim ở Ma Đô sao?”

“Ách, cái kia.....” Sau một lúc lâu, Lâm Gia lộ ra vẻ tươi cười cứng ngắc, nói, “Đúng rồi, tôi cũng đang quay phim ở bên này.”

“Vừa nghe đoàn phim “Sấm Quan Đông” tới, lại đúng lúc hôm nay rảnh rỗi nên mới sang đây thăm ban.”

Nói xong, nàng liếc mắt sang bên phía Tô Nghiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nghiên tử là “Khuê mật” của tôi, hahhahahaha...”

Hứa Trăn trong chốc lát còn có nhiệm vụ quay chụp, bởi vậy chỉ đơn giản cùng hai cô nương hàn huyên hai câu, liền vội vàng tiến đến chỗ đạo diễn.

Lâm Gia nhìn bóng dáng hắn rời đi, nhìn không được thở dài.

Nàng hôm nay trên danh nghĩa là tới thăm ban, kỳ thật là “Đi cửa sau” tới tìm Hứa Trăn.

Chương 419: Bị Cách Ly

Dự án “Lang Gia Bảng” đã được duyệt, Đông Nhạc Điện Ảnh đang tuyển chọn diễn viên, mà Lâm Gia lại muốn vai nữ chính Nghê Hoàng.

Tuy nhiên, sự nghiệp diễn xuất của cô gần đây rất suôn sẻ, kể từ sau “Máu Đào Kiếm”, cô đóng liên tiếp 3 vai nữ chính, cho nên người đại diện bắt đầu kén chọn vai diễn.

“Lang Gia Bảng” là một bộ tiểu thuyết không tồi, nhưng đây lại là một bộ kịch nam chủ diễn.

Quận chúa Nghê Hoàng là nữ chính số 1, nhưng nếu nói về phiên vị, bất kể giới tính thì nhân vật này rất có thể không lọt vào top năm.

Người đại diện do do dự dự, không quá muốn tiếp.

Lâm Gia sợ chính mình “Không cầu tiến” quá rõ ràng, vì thế liền muốn “Đường cong cứu quốc”, thông qua Hứa Trăn để bắt được nhân vật này.

——Nếu Hứa Trăn một hai muốn mình diễn Nghê Hoàng, mà công ty vì phủng hấn, thì mình chính là sự nhượng bộ thích hợp nhất?

Cứ như vậy, chính mình chẳng khác nào là bán cho Hứa Trăn một ân tình, sóng này cũng không lỗ, người đại diện có phải sẽ cảm thấy tiếp được đúng không?

Lâm Gia không thể không khen ngợi chiến lược của mình.

Quả nhiên không hổ là chị vợ Chu Du Phi!

Vậy mà bị mấy suy nghĩ không đứng đắn lôi kéo! !!

.....

Lúc này, trên phim trường, Hứa Trăn cũng không có tâm tư để suy xét đến “Lang Gia Bảng”.

Cảnh quay hôm nay vô cùng quan trọng, Truyền Võ tòng võ nhiều năm, hôm nay sẽ trở về nhà.

Mấy năm trước, Truyền Võ bị bức hôn mà rời nhà trốn đi, sau lại trời xui đất khiến gia nhập Đông Bắc quân, trải qua nhiều năm mưa bom bão đạn, mọi người trong nhà hoàn toàn không có chút tin tức gì về hấn.

Mà không lâu trước đây, để tránh mã phi, Chu gia vốn làm nghề nông lại chạy lên thành phố mở tiệm cơm, trùng hợp liền nằm trong khu vực phòng thủ quân sự của Truyền Võ.

Sau khi Truyền Võ biết chuyện, hấn quyết định về nhà để gặp cha mẹ.

Đây là điểm cảm xúc quan trọng ở giữa bộ phim.

Vì để diễn tốt cảnh này, Hứa Trăn đã lén lút tập luyện riêng với Lương Mẫn Anh, dần dần các điểm cảm xúc, tiết tấu, hấn

đều đã thuộc lòng trong đầu.

Nhưng có một việc bất ngờ xảy ra, khiến cho Hứa Trăn có chút cạn lời: Từ khi đến Ma Đô, đoàn phim liền “Cách ly” Hứa Trăn, đặc biệt nghiêm cấm không cho hắn gặp mặt cha mẹ.

Thậm chí, ngay cả khách sạn, phương tiện đi lại cũng đều đơn độc, không có cùng đi chung với mọi người.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Đây là muốn để cho ta tìm được cảm giác hồi lâu không gặp được cha mẹ sao?

Nhưng... Trong phim, Truyện Võ là nhiều năm không về nhà, còn ta lúc này mới bị cách ly mấy ngày, như vậy thì có tác dụng gì?

Phun tào, phun tào, mặt thấy cảnh quay sắp bắt đầu, Hứa Trăn vẫn nỗ lực nhớ lại cảm xúc chông chênh khi viết tiểu truyện nhân vật vào tối qua, muốn tranh thủ để diễn tốt cảnh quay này.

.....

“Bang!”

Đến 11 giờ trưa, cảnh quay đầu tiên ở Ma Đô của bộ phim “Sâm Quan Đông” chính thức bắt đầu.

Lâm Gia được Tô Nghiên quen cửa quen nẻo, dẫn tới một khu vực đặc địa, có tầm nhìn cực tốt, mà cả hai cô nương này đều hứng thú bừng bừng vây xem đoạn biểu diễn.

Hiện tại, thời gian thực tế đã tới gần giữa trưa, mà trong phim thời gian lại là đêm khuya.

——Đây là một đoạn dùng ánh sáng trắng cho ban đêm, và ánh sáng sẽ được khâu hậu kỳ dùng các hiệu ứng đặc biệt để chỉnh sửa.

Trong màn ảnh, Hứa Trăn đóng vai Truyện Võ một thân nhưng trang, lẻ loi đi trên con đường trống trải, sau một lúc lâu nhìn không thấy người.

Một lát sau, hắn dừng lại trước một cánh cửa gỗ sơn đen, vừa định gõ cửa, nhưng lại do dự mà lui trở về.

Biểu tình lúc này của Truyền Võ hết sức phức tạp.

Nó dường như gần với nỗi nhớ, bên trong còn có chờ mong, đồng thời cũng có chút áy náy.

Hắn đi qua đi lại ở trước cửa nửa ngày, rốt cuộc vẫn quật cường mà đi qua, tiếng gõ cửa vang lên khiến cho tinh thần của hắn căng như dây đàn.

“Đang đang đang!”

“Ai nha?”

Bên trong truyền ra giọng nói của Truyền Kiệt.

Chỉ một khoảnh khắc như vậy, khiến sự chờ mong trong ánh mắt của hắn gần như lặn át hết thấy các cảm xúc khác, hắn há miệng thở dốc, nói giọng khàn khàn: “Truyền Kiệt?”

Bên trong thoáng yên tĩnh.

Một lát sau, chỉ nghe một trận “Lộc cộc” âm thanh bước chân từ xa tới gần, dồn dập vang lên, chợt “Kéo kẹt” một tiếng, cánh cửa bị người từ bên trong kéo ra.

Tề Khôi đóng vai Truyền Kiệt nhô đầu ra khỏi cửa, khi nhìn thấy Hứa Trăn, y đầu tiên là cả kinh, rồi sau đó nhanh chóng chuyển thành kinh hỉ, vui mừng quá đổi nói: “Nhị ca!”

Truyền Kiệt một tay đem cửa mở rộng ra, quay đầu gân cổ kêu lên: “Cha! Nương! Đại ca!”

“Nhị ca đã trở về rồi! !”

Tiếng kêu này thoáng chốc phá vỡ bầu không khí im lặng của màn đêm, chỉ nghe thấy một trận âm thanh “Binh bang” từ trên lầu truyền xuống, xen lẫn với giọng nói kinh ngạc của Nương hắn: “Truyền Võ? Truyền Võ về rồi sao? !”

Không chờ quá lâu, hai vị lão nhân nâng đỡ nhau từ trong phòng chạy ra.

Hai người đều đang lê giày, chỉ khoác kiện áo khoác, đầu tóc của Nương thì rối loạn thành một đoàn.

Truyền Võ lúc này đã được Truyền Kiệt dắt vào sân của Chu gia.

Cảm xúc lâu ngày gặp lại nhanh chóng tăng vọt, Truyền Võ nhìn thấy cha mẹ, vừa định cười nói chút gì, nhưng khi nhìn kỹ, hấn lại không khỏi ngậm ngẩn cả người.

Dù là Truyền Võ trong phim hay là Hứa Trăn ở bên ngoài.

—— cha mẹ già rồi.

Già nua đến mức mắt thường có thể thấy được.

Trong trí nhớ, cha mẹ vẫn còn là dáng vẻ đỉnh thiên lập địa như lúc hấn còn nhỏ, Nương có một đôi gò má hồng nhuận, cùng với mái tóc đen nhánh, lưng của cha kiên nghị như núi, cùng với cánh tay kiên cường hữu lực.

Mà hiện giờ.....

Tóc của Nương đã bạc, trên mặt đầy những nếp nhăn, còn cha lúc đi đường thì hơi khập khiễng, lưng cũng gập lại...

Chương 420: Để Ý Người Ta Sao?

Nhìn thấy hai ông bà dìu nhau đi tới, vội vã nghênh đón mình, miễn nhẫn kinh ngạc cùng mừng như điên, khiến hốc mắt Truyền Võ thoáng đỏ lên.

——Hóa ra, tổ đạo diễn không cho hấn gặp cha mẹ chính là vì nguyên nhân này sao?

Muốn dùng tạo hình giống lão niên như đức để giúp hấn dễ dàng nhập vai hơn?

“Truyền Võ, con trai của ta...”

Lương Mẫn Anh đóng vai Nương hấn, lúc này nước mắt như suối phun, bà đi tới phía trước, đôi tay run run vuốt tóc của Truyền Võ, vuốt khuôn mặt của hấn, nước mắt trên mặt “Tí tách” chạy xuống, khóc lóc nói: “Mấy năm nay người đi đâu vậy? Tại sao người không viết thư cho Nương, tại sao lại không chịu trở về...Người đây là muốn Nương chết đúng không!”

Mà lúc này, Chu Khai Sơn lặng lẽ đứng cách đó không xa, ngược mắt nhìn đứa con trai cao lớn, anh tuấn, trong mắt hiện lên vô vàn cảm xúc.

“Nương...” Truyền Võ cúi đầu nhìn mẫu thân khóc ngã vào trong vòng tay mình, sau một lúc lâu, hần nhẹ giọng nói, “Ta đói.”

Nghe được lời này, Lương Mẫn Anh bỗng nhiên ngẩn ra.

—— những lời này, là Truyền Võ đã nói với mẫu thân mình nhiều năm trước đây, khi hần giận dỗi bỏ nhà đi lần đầu tiên.

Hiện giờ trốn đi nửa đời người, nhưng hần vẫn mãi là thiếu niên giống như trước kia, làm nũng trong vòng tay của mẹ.

Nương hần ngẩng đầu lên, lau một phen nước mắt, cười nói: “Hảo, Nương đi nấu cơm cho ngươi!”

Ở bên cạnh, Truyền Văn vội vàng nói: “Nương, không cần người làm, cứ để ta đi...”

“Đi đi đi,” Nương hần lập tức đẩy Truyền Văn sang một bên, nói: “Cơm ngươi làm, Truyền Võ sẽ không thích ăn.”

Bà quay đầu nhìn về Truyền Võ, cười nói: “Nương đi nấu, ngươi chờ một chút, Nương lập tức nấu xong cho ngươi!”

Nói tới đây, bà liền quay đầu đi vào trong bếp.

.....

“Ca!”

Bên sân, đạo diễn Vương Hải Tân ra tiếng kết thúc đoạn biểu diễn này.

“Vô cùng tốt, một đoạn vừa rồi thật sự rất lợi hại!”

Vương Hải Tân cực kỳ vừa lòng mà nhìn nhìn mọi người trong phim trường, đặc biệt là trọng điểm nhìn nhìn Hứa Trăn, nói: “Cảm xúc đúng chỗ, không tồi!”

Hứa Trăn thu liễm nỗi cảm xúc phức tạp ở trên mặt, vẫn như cũ ôm Lương Mẫn Anh đang rơi lệ ở trong lòng ngực.

Bên sân, Lâm Gia lần đầu thăm ban đoàn phim “Sám Quan Đông” đang hút hút nước mũi, lén lấy khăn giấy lau lau nước mắt trên mặt.

Ai, đầu tiên là 《 Tam Quốc 》 , sau là 《 Sám Quan Đông 》

.....

Hứa Trăn mỗi ngày đều đang làm việc ở những đoàn phim như vậy, quả thật xứng đáng với sự tiến bộ nhanh chóng của mình!

Làm sao bây giờ a, ta cảm giác ta càng ngày càng đuổi không kịp hần!

Giờ khắc này, Lâm Gia bỗng nhiên oán trách con đường diễn xuất quá mức suôn sẻ của mình.

Ai, hiện tại có phải còn quá sớm để ta có một chỗ đứng ổn định?

Hơn nữa, ta cũng muốn được mài giũa ở một đoàn phim toàn diễn viên thực lực như thế này!

Về phía đoàn phim “Sấm Quan Đông”, Hứa Trăn đã hoàn thành xong cảnh quay trong ngày.

Mà Lâm Gia thì ngồi cắn hạt dưa, uống đồ uống lạnh, cả ngày ở bên sân vui vẻ xem biểu diễn.

——Chắc chắn, đoàn phim người ta năng nổ thật đấy!

Cốt truyện hay, diễn viên giỏi, không có bất kỳ người nào kéo chân đoàn phim.

Đặc biệt là Hứa Trăn, hần là người trẻ chỉ mới gia nhập nghề chưa tới mấy năm, nhưng lại có thể bình tĩnh đi theo một đám diễn viên gạo cội cùng nhau đóng kịch, hơn nữa còn không bị rơi vào thế hạ phong.

Chưa bàn đến thực lực của hần mà chỉ nói tố chất tâm lý như vậy cũng đã khiến người người khâm phục.

Nghĩ như vậy, Lâm Gia liền chán nản mà thở dài.

Cô có cảm giác con đường hiện tại của mình có điểm chệch hướng.

Tuy nói vẫn luôn bắt được vai nữ chính, nhưng vai nam chính phối hợp với cô lại không thể khiến người vừa ý.

Xa không nói, liền nói hiện tại, trước mắt Lâm Gia đang quay một bộ điệp viên chiến kịch, diễn viên đóng vai nam chính cũng là một ngôi sao hạng nhất nổi tiếng với hình tượng đẹp, nhân khí cao, được công ty phụng. Theo lý thuyết đây là một đối tác có chất lượng tương đối tốt.

Thế nhưng nghiệp vụ tu dưỡng của người này...

Đúng vậy, rất khó để đánh giá.

Công ty bên đó vì muốn phủng hấn, mà cố ý tìm một đám diễn viên gạo cội tới hỗ trợ hấn, nhưng kết quả là kỹ năng diễn xuất của hấn thậm chí còn kém hơn.

Lâm Gia gặm gặm cây kem trong tay, nhìn Hứa Trăn mặc quân phục đứng trong phim trường, thâm tình chân thành mà nhìn Tô Nghiên đóng vai Đàm Tiên Nhi, nhin không được thờ dài một tiếng.

.....

Đến 6 giờ tối, một ngày quay phim kết thúc.

Hôm nay là ngày đầu tiên làm việc sau khi đoàn phim “Sấm Quan Đông” đến Ma Đô, các diễn viên không tránh khỏi một số vấn đề trong việc đi lại và di chuyển nên kế hoạch quay phim không được sắp xếp đầy đủ.

Sau khi Hứa Trăn kết thúc cảnh quay và đi tẩy trang, Tô Nghiên liền đến mời hấn đi ăn cơm tối với mình cùng Lâm Gia.

Hứa Trăn vốn là gương ngùng chen chân vào bữa gặp gỡ của khuê mật nhà người ta, nhưng không có biện pháp, đối phương thịnh tình không thể chối từ, hấn chỉ đành đồng ý mà thôi.

Cũng may, chính mình cùng Tô Nghiên, Lâm Gia đều quen biết với nhau, cho nên bữa cơm này cũng không tính là quá xấu hổ.

Ba người hẹn nhau đến một tiệm cơm nổi tiếng gần thành phố điện ảnh truyền hình, không gian yên tĩnh rất thích hợp cho những buổi tụ tập quy mô nhỏ.

Trong lúc chờ ăn cơm, Hứa Trăn ra ngoài nghe điện thoại, Tô Nghiên trộm ngấm bóng lưng đi xa của hấn, lại nhìn cánh cửa phòng riêng đang đóng chặt rồi dùng cùi chỏ đẩy đẩy Lâm Gia đang ngồi bên cạnh, cười trêu ghẹo nói: “Này, nói thật đi, có phải em để ý người ta không?”

“Phốc..... Khụ khụ.....”

Chương 421: Phải Chủ Động Tấn Công

Nghे được lời này, Lâm Gia thiếu chút nữa là phun hết nước trà từ trong miệng ra.

“Ách, cái kia, không phải, chủ yếu là.....” Cô cuống quýt muốn phủ nhận, nhưng nề hà tố chất tâm lý có chút không quá tốt, cho nên sau một lúc lâu cũng không tổ chức được ngôn ngữ trôi chảy.

Mà Tô Nghiêן nhìn thấy phản ứng này của cô, nhưng không khỏi nao nao.

—— không phải chứ, thật sự có ý tứ?

Chính mình bắt quá chỉ là làm một “Đại thẩm” thích bát quái, thuận miệng trêu chọc tiêu cô nương mà thôi, thế nhưng không nghĩ tới cư nhiên một lời trúng đích?

Tô Nghiêן sững sốt một lát, chợt hơi hơi mỉm cười, nói: “Này, có gì đâu mà xấu hổ, thích thì truy a!”

Nói xong, cô bùng ra một gương mặt giống như lão bánh quây (Ý làm bộ già đời), thỏn thức nói: “Nói thật, không phải tỷ nói em nha, chỉ là tỷ cảm thấy ánh mắt Hứa Trăn khi nhìn em lại không có một điểm ý tứ kia.”

“Em không thể dùng cách truy thần tượng để truy nam nhân được, em phải chủ động xuất kích a!”

“.....”

Hai cô nương liền dùng đề tài này hàn huyên nửa ngày, Lâm Gia rốt cuộc từ bỏ một tia tôn nghiêm cuối cùng, đơn giản nằm yên chịu trận, không đi giáo biện.

Cô trộm liếc mắt nhìn Tô Nghiêן, dùng ly trà che nửa khuôn mặt của mình, khiếp thanh nói: “Tỷ, sao lại kêu chủ động xuất kích?”

Tô Nghiêן vừa nghe lời này, lập tức hứng thú, bày ra một bộ già đời lão luyện, thanh thanh giọng nói, đáp: “Em hỏi đúng người rồi đây.”

“Tỷ nói cho em nghe, mấy thứ này đều có kịch bản.”

“Đầu tiên, bước đầu tiên, em phải tranh thủ cơ hội đóng vai tình lữ trên màn ảnh với hấn.”

“Tục ngữ nói vô cùng đúng, nhân diễn sinh tình, chỉ cần em đủ nhập tâm, là đã có thể gieo mầm cảm xúc vào trái tim người kia.”

“Bước thứ hai, em có thể.....”

“Chờ một chút đi tử,” Ở bên cạnh cô, Lâm Gia nhin không được ngắt lời, “Tử nói chậm thôi.”

Nói xong, cô dùng ánh mắt mong chờ hỏi tiếp: “Trước tiên tử nói cho em, bước đầu tiên nên làm thế nào?”

Tô Nghiên:?

Bước đầu tiên còn cần chỉ đạo? ?

.....

Trong khi hai cô nương còn đang thì thầm nói chuyện phiếm trong phong thì Hứa Trăn ra ngoài nghe điện thoại của Kiều Phong.

“Tuyển chọn diễn viên? Có cần em làm gì không?” Hứa Trăn có chút nghi hoặc hỏi, “Sau khi dự án được phê duyệt, không phải có bộ phận phụ trách casting sao?”

Kiều Phong nói: “Đương nhiên không cần cậu làm cái gì, chỉ là cho cậu một quyền này thôi.”

“Dù sao, “Lang Gia Bả” là bộ phim được công ty chế tác riêng cho cậu, trong loại tình huống này, rất nhiều người đều sẽ đề cử một ít bạn tốt của mình để đến tranh vai, đây cũng coi như một phần đặc quyền của nam chính.”

Nói tới đây, Kiều Phong cười cười: “Ngày đó anh thấy quan hệ của cậu và Trần ảnh đế cũng không tồi nhà, có muốn mời hấn đến làm khách mời cho “Lang Gia Bả” hay không?”

“Có một diễn viên tuyển đầu giữa thể diện, điều này cũng rất có lợi cho việc quảng bá bộ phim sau này.”

Nghe Kiều Phong nói vậy, Hứa Trăn lập tức quyết đoán cự tuyệt nói: “Xin lỗi Kiều ca, em sẽ không đi mời.”

“Không lời lợi dụng sự quan tâm của người ta để kiếm lợi cho mình.”

Kiều Phong bấu môi, liền biết Hứa Trăn sẽ nói như vậy, vì thế liền lựa lời khác: “Anh chỉ nói vậy, cậu cảm thấy khờ thích hợp thì liền bỏ qua.”

“Vậy những người khác thì sao? Gần đây cậu cũng quen khá nhiều diễn viên thực lực trong “Tam Quốc” và “Sấm Quan Đông”, liệu trong bọn họ có kim bài vai phụ nào cậu quen biết hay không?”

“Đợt tuyển diễn viên lần này, có mấy nhân vật không tìm được người thích hợp, ví dụ như Tạ Ngọc, Ngôn Hầu, Hạ Giang, nếu cậu có đề cử ai thì cứ nói với anh.”

“Việc này cũng không tính là lợi dụng đúng không?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, muốn tìm xem trong những người đã từng hợp tác, hoặc đang hợp tác có ai thích hợp với nhân vật nào đó trong bộ phim.

Nếu có cơ hội thì có thể hỏi thăm một chút.

Rốt cuộc, hần cảm giác 《Lang Gia bản》 là kịch bản không tồi, đề cử người quen tới diễn cũng không tính hổ người ta.

.....

Một lát sau, cắt đứt điện thoại, Hứa Trăn về tới phòng, vừa định ngồi xuống, lại bỗng nhiên cảm giác bên cạnh bàn chỗ ngồi tựa hồ không giống với trước khi rời đi.

Ba người một bàn, theo lý thuyết khoảng cách giữa người với người hẳn là không sai biệt lắm mới đúng, nhưng vì sao hiện tại nhìn qua, chỗ của mình và Lâm Gia lại tương đối gần, nhưng chỗ của Tô Nghiên lại tương đối xa?

Không thể hiểu, mà hần cũng không tiện hỏi quá nhiều.

“Sư tử, tử đang quay phim gì ở Ma Đô vậy?” Hứa Trăn thuận miệng hỏi.

Lâm Gia nói: “Nga, một bộ dân quốc chiến kịch, tên là “Săn Ảnh”.”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, cũng có chút ấn tượng với kịch bản này, nói: “Tôi hình như đã thấy tin tức liên quan, nghe nói đội hình diễn viên rất mạnh?”

Lâm Gia gật gù đầu, ngượng ngùng cười nói: “n, vai chính là Từ Hạo Vũ, đội hình vai phụ cũng tương đối cường đại, đoàn phim có rất nhiều tiền bối thực lực, ví dụ như Tạ Ngạn Quân, Tôn Kỳ, Hồ Chí Kiên.....”

Vừa nghe lời này, Hứa Trăn tức khắc hứng thú, nói: “Tạ Ngạn Quân lão sư ở đoàn phim của tỷ sao? Hẳn diễn nhân vật gì?”

Tạ Ngạn Quân, vị này chính là diễn viên gạo cội tiếng tăm lừng lẫy trong giới phim truyền hình Hoa Hạ, đồng thời cũng là diễn viên chính của một đoàn kịch cấp cao.

Người này am hiểu nhất chính là các vai phản diện, cách diễn giải cảm xúc tiêu cực của hắn rất sinh động. Đối với Hứa Trăn, vị diễn viên này cũng giống như một cuốn sách giáo khoa dùng để tham khảo.

Chương 422: Đào Góc Tường

Rất nhiều người đều nói, nếu không phải Tạ Ngạn Quân xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn ngay trong thời điểm hắn đương hồng thì nhiều năm nay, thành tựu của hắn cũng sẽ không thua kém Trần Chính Hào.

Lâm Gia nói: “Vai của Tạ lão sư xem như là nam phản diện số 1 đi.”

“Kỹ thuật diễn đặc biệt tốt, đáng tiếc là tôi lại không cảnh quay nào với hắn...”

Lâm Gia đang nói, một bên Tô Nghiên lại bĩu môi, nói: “A, đoàn phim đó tôi có biết, ai, đáng tiếc cho Tạ Ngạn Quân.”

“Đi làm vai phụ cho Từ Hạo Vũ, thật đúng là một bi kịch trên đời...”

Vừa nói, cô vừa xòe tay ra: “Dù sao đóng phim kiểu này cũng tốt. Ít nhất phim của Từ Hạo Vũ chắc chắn sẽ không gây chú ý thấp.”

“Kịch bản còn có thể, xem như tạo chút cảm giác tồn tại.”

Lâm Gia ngượng ngùng cười, cùng tràn đầy đồng cảm với chuyện này.

Vừa định nói thêm cái gì, chợt nghe thấy một hồi tiếng chuông di động vang lên, cô cầm lên vừa thấy, hóa ra là Từ Hạo Vũ.

Cô vội vàng ra hiệu cho hai người bên cạnh yên lặng, sau đó mới tiếp điện thoại, nói: “Hạo Vũ ca? Chuyện gì vậy?”

Một lát sau, giọng nói của một nam nhân trẻ tuổi từ đầu dây bên kia truyền đến: “Tiểu Gia, nghe nói hôm nay em đi thăm đoàn phim “Sấm Quan Đông”?”

Lâm Gia nói: “A, đúng vậy, em có bằng hữu ở bên này, lại đây thăm ban.”

Từ Hạo Vũ hỏi tiếp: “Ai, ca hỏi một chút a, Hứa Trăn có phải ở đoàn phim đó hay không? Chính là người phát hỏa gần đây, diễn vai Chu Du.”

Lâm Gia nao nao, nói: “Đúng vậy, Hứa Trăn diễn nam 2 ở bên đoàn phim “Sấm Quan Đông?”

Từ Hạo Vũ nói từ đầu bên kia điện thoại: “n, Tiểu Gia, em giúp ca bắt cầu quan hệ được không?”

“Ca muốn làm quen với hắn.”

Vừa nghe lời này, Lâm Gia theo bản năng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn ở bên cạnh.

Làm sao bây giờ?

Thằng nhãi này cư nhiên chủ động muốn gặp Hứa Trăn?

Không cho xem được chưa?

Một bên Hứa Trăn nghe được lời này, cũng là không khỏi có chút ngây người.

Người này, hắn thật sự hoàn toàn không quen biết, nhiều lắm cũng chỉ có nghe thấy tên tuổi mà thôi.

Từ Hạo Vũ tại sao lại muốn gặp mình?

Hắn đã nghe nói về người này và biết rằng đây là một ca sĩ chuyển hình diễn viên. Hai năm qua, hắn ta vì xuất hiện trong bộ truyền hình đề tài võ hiệp mà một đêm bạo hồng, điều này

hoàn toàn dựa vào giá trị nhan sắc, chứ không hề có bất kỳ đánh giá khen ngợi năng lực nào.

Một hai lời phải nói, Hứa Trăn cảm thấy được chính mình và hẳn ta hoàn toàn là hai loại người, không nên có chút giao nhau.

Nếu có thể, hẳn lại nghĩ muốn kết bạn với Tạ Ngạn Quân tiền bối.

Bất quá, Hứa Trăn cũng không tự cho mình ý tứ thanh cao, nếu đã là bạn diễn của Lâm Gia, vậy hẳn cũng nên nể mặt, tạo thêm con đường quen biết nhiều bằng hữu.

Kết quả là, hẳn đồng ý yêu cầu gặp mặt của đối phương, tỏ vẻ có thể cùng nhau ăn một bữa cơm.

.....

Cùng lúc đó, trong một khách sạn cách tiệm cơm không xa, một nam thanh niên cao gần 1,9 mét, lông mày sắc bén cúp cuộc gọi với Lâm Gia, không khỏi hơi nhú mày

Thời tiết nóng bức, hẳn ta nằm trên sofa ở khách sạn, trên người mặc một chiếc áo vest rộng rãi, vai rộng và eo hẹp, đôi chân thon và chắc, dáng người khá chuẩn.

Người này chính là nam diễn viên Từ Hạo Vũ, bạn diễn hiện tại của Lâm Gia.

Hắn muốn gặp Hứa Trăn, cũng không phải vì kết giao bằng hữu.

Đây là công ty yêu cầu hắn.

Gần đây, Hứa Trăn, một nam diễn viên trẻ xuất hiện bỗng chốc nổi đình nổi đám, nhiều công ty chuyển sang săn người, mà Hoàn Cầu giải trí của Từ Hạo Vũ cũng không ngoại lệ.

Đứng ở góc độ diễn viên mà nói, Từ Hạo Vũ đương nhiên hy vọng chính mình là người đứng đầu công ty, vĩnh viễn được đồn toàn lực, chỉ phủng một người là mình.

Nhưng không có biện pháp, ai nói Hoàn Cầu giải trí là nhà riêng của mình.

Từ Hạo Vũ nhin không được mắt trợn trắng.

Ai, ta vừa là công nhân, vừa đi săn người, lão cha nhất định phải trả lương gấp đôi cho ta mới được!

Tục ngữ nói đúng, không có bức tường nào kín gió trên thiên hạ.

Hứa Trăn chân trước mới vừa cùng Từ Hạo Vũ ước hảo cùng nhau ăn cơm, sau lưng liền nhận được cuộc gọi của Thái Thật Tiễn.

Lúc nhận cuộc gọi, Thái Thật Tiễn hoàn toàn không nhắc đến Từ Hạo Vũ mà chỉ hỏi han ân cần Hứa Trăn bằng giọng điệu ấm áp và hỏi hấn đạo này thế nào, việc quay phim có diễn ra tốt không và có việc gì cần công ty giúp đỡ hay không, vân vân.

——Thiếu gia của Hoàn Cầu giải trí mời Hứa Trăn ăn cơm?

Ha hả, dùng ngón chân cũng biết đây là muốn thọc gậy bánh xe a!

Được lắm, lão tặc Từ Hãn, dám đánh chủ ý đến cục cưng bảo bối của nhà chúng ta, xem ta tính sổ với ngươi như thế nào!!

Thái độ của lãnh đạo quá mức ân cần làm cho Hứa Trăn cả người không được tự nhiên.

Hắn bắt được cơ hội, vội vàng tỏ thái độ nói: “Thái tổng, tôi không quen biết Từ Hạo Vũ, cũng không có ý tứ đi ăn máng khác.”

“Hơn nữa cũng không phải chỉ có hai người chúng tôi đi ăn, mà là đi ăn tối theo kiểu quan hệ hữu nghị của đoàn phim, cho nên sẽ có rất nhiều người đi theo.”

“A ha ha ha.....” Thái tổng tâm tư bị chọc phá, xấu hổ mà cười nửa ngày, mới nói, “Ai nha, nghe cậu nói kia, ta đương nhiên biết Tiểu Hứa không phải là người như vậy...”

“Ta là thật sự lo lắng cho cậu.”

“Nghe Tiểu Kiều nói, từ khi cậu đi quay “Sấm Quan Đông” thì gầy đi không ít? Như vậy là không được, nhất định phải chú ý thân thể, hảo hảo ăn cơm, hảo hảo nghỉ ngơi!”

“Cũng không thể ỷ vào tuổi trẻ liền làm quá sức, khi còn nhỏ có tật xấu, cả đời đều không thể chữa lành...”

Hứa Trăn vẽ mặt dờ dẩn mà nghe, cũng vô pháp đánh gãy, chỉ có thể mặc ông ta dong dài.

Thật vất vả cắt đứt điện thoại của Thái tổng, chẳng được bao lâu, người đại diện Kiều Phong gọi tới đây.

Hứa Trăn nhìn nhìn thời gian giấc ngủ của mình đang có nguy cơ bị chiếm dụng, vẽ mặt bất đắc dĩ nói: “Kiều ca, đã trễ thế này, còn có chuyện gì a?”

Đầu bên kia điện thoại, Kiều Phong ha ha cười nói: “Thái tổng vừa rồi có phải lại không nói trọng điểm với cậu đúng hay không?”

Hứa Trăn nao nao, hỏi: “Trọng điểm gì? ?”

Kiều Phong không có dài dòng quanh co như Thái Thái Tiễn, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: “Đào góc tường a!”

“Sang năm Tạ Ngạn Quân hết hợp đồng với Hoàn Ngu, cho nên anh đang thử xem có thể lừa hắn đến chỗ chúng ta hay không.”

Hứa Trăn: “.....”

—Hai bên đào lần nhau sao? ?

Chương 423: Đoàn Phim “Săn Ảnh”

Nói thì nói như vậy, nhưng Hứa Trăn dù sao cũng là nghệ sĩ đã ký hợp đồng với Đông Nhạc, nếu như đi làm mấy chuyện như đào người, thật sự có chút khó xử.

“Không phải cậu còn chưa trả xong nợ cổ phiếu đúng không?” Kiều Phong giả hoạt mà cười nói, “Thái tổng vừa mới chính miệng hứa hẹn, chỉ cần cậu có thể khuyên Tạ Ngạn Quân tới Đông Nhạc một chuyến, mặc kệ cuối cùng có thể thương lượng được hay không, thì số nợ còn lại của cậu, công ty liền miễn, coi như bao lì xì cho cậu.”

Hứa Trăn: ?? !

“Cái kia, Kiều ca, em sẽ tận lực,” Hứa Trăn ánh mắt chớp động, chút khó xử vừa rồi lập tức biến mất không thấy tăm hơi, “Nhưng anh cũng biết đó, con người em ăn nói vụng về, không am hiểu chuyện lừa dối người khác...”

“Ha ha ha.....”

Nghe hấn nói như vậy, Kiều Phong ở bên kia đầu điện thoại cười hơn nửa ngày, mới nói: “Ài nha, cậu làm anh buồn cười chết mất.”

“Thái tử rõ ràng chính là sợ cậu chạy, cho nên mới nghĩ cho cậu tiên, đây chỉ là cái cớ mà thôi.”

Kiều Phong dặn dò nói: “Ca nói cậu nghe, hai ngày nữa gặp được Tạ Ngạn Quân, cậu cứ lấy “Lang Gia Bảng” làm nước cờ đầu, thái độ thành khẩn chút, thoải mái hào phóng nói hấn là tiên bối mà cậu đặc biệt ngưỡng mộ, sau đó hỏi xem hấn có hứng thú với kịch bản này không.”

“Cuối cùng thì nhân tiện nói lời mời, rằng Đông Nhạc bên này đã quét chiếu đón chào hấn, cứ như vậy còn mấy chuyện khác thì cậu không cần quản nữa.”

“Cậu cứ tiếp xúc bình thường là được, không cần lừa dối, lúc nói chuyện hợp tác cũng không cần ra ám hiệu gì.”

Hứa Trăn gật đầu đồng ý, coi như nhận nhiệm vụ.

Chuyện hợp tác thương nghiệp, không hồ không lừa, cũng không tính là vấn đề nguyên tắc gì.

Hơn nữa nói thật, nếu Tạ tiên bối thật sự có thể tới Đông Nhạc, về sau có nhiều cơ hội hợp tác hơn, Hứa Trăn cũng có chút chờ mong.

Đây là kim bài vai phụ đứng đầu trong ngành a!

Ai mà không muốn tiếp xúc với đại lão đứng đầu, hảo hảo mài giũa chính mình?

So với ngược đồ ăn, Hứa Trăn càng nguyện ý bị nghiền áp.

Mỗi lần bùng phát dưới áp lực nặng nề đều là cơ hội để mọi người chân chính tiến bộ.

.....

Chiều ngày 20 tháng 9, Hứa Trăn không có cảnh quay nào.

Sau khi được sự đồng ý của Kiều Phong, hấn liền chạy tới đoàn phim “Săn Ảnh” của Lâm Gia.

Bất quá, Hứa Trăn cũng không có giống Lâm Gia, lén lút đi như vậy, mà là hai ngày trước đã thông báo cho đoàn phim của đối phương, đi con đường chính quy để thăm ban.

Kết quả là, người khác còn không có tới, nhiều người trong đoàn phim “Săn Ảnh” đã biết tin tức Hứa Trăn sẽ tới.

Giữa trưa cùng ngày, nam diễn viên Từ Hạo Vũ của “Săn Ảnh” định vào phòng thay đồ nghỉ ngơi một lát, nhưng còn không có vào cửa, liền nghe thấy hai nữ diễn viên phụ đang ríu rít trò chuyện ở bên trong phòng.

“Nghe nói chưa? Hứa Trăn hôm nay sẽ tới đây!”

“Nghe nói nghe nói, a a a a a tôi siêu thích hần! Tôi đã xem đi xem lại mấy tập có Chu Du của Tam Quốc, xem một lần khóc một lần, hiện tại đã bắt đầu khảo cổ!” (Ý là đào lại các tác phẩm cũ của Hứa Trăn)

“Cô mới bắt đầu à? Tôi đây đã đào sạch rồi! Từ “Tuyệt Đại Song Kiều” một đường đến “Tam Quốc”, ai, mấy năm nay hần đúng là càng ngày càng soái!”

“A, nói đến khảo cổ, tôi một đường nhìn qua mới phát hiện, Lâm Gia cùng Hứa Trăn đã nhiều lần đứng chung đoàn phim.”

“Đúng đúng đúng, thật sự, vô cùng nhiều! Hơn nữa tôi lục soát một chút mới phát hiện, hai người bọn họ cư nhiên là cùng công ty giải trí.”

“Lần này Hứa Trăn đến đây thăm ban chắc là vì Lâm Gia? Haha, thiệt hâm mộ Lâm Gia!”

“Cảm giác Gia Gia rất dễ nói chuyện, muốn nhờ cô ấy giúp chúng ta xin chữ ký và ảnh chụp chung với Hứa Trăn được hay không?”

“.....”

Từ Hạo Vũ đứng ở ngoài cửa, nghe hai người ở bên trong ríu rít nói chuyện đến khí thế ngất trời, nhin không được bữu môi.

A, nhiệt độ chết tiệt này!

Gần đây hần đi đến chỗ nào cùng đều sẽ thấy có người đang thảo luận chuyện của Hứa Trăn, thật sự phiền muốn chết!

Đặc biệt là hai người trong phòng này, rõ ràng trong phim là hồng nhan tri kỷ của ta, nhưng bên ngoài kịch lại là Fans của người khác...

Phiền muốn chết!

“Kẻo kẹt ——”

Lúc mấy người còn đang thảo luận, Từ Hạo Vũ làm như không có chuyện gì mà đẩy cửa ra, khiến hai cô nương tức khắc dừng miệng.

Từ Hạo Vũ nghiêng đầu liếc nhìn các cô, khẽ cười nói: “Muốn xin chữ ký của Hứa Trăn sao? Vậy cứ tìm tôi a, tôi lấy cho các cô.”

Hai cô nương nghe được lời này, lập tức nhìn nhau, chớp chớp mắt.

Trong đó một người hỏi: “Vũ ca, anh cũng quen biết Hứa Trăn sao?”

Hai ngày trước, Từ Hạo Vũ vừa chính thức thêm Hứa Trăn vào danh sách liên hệ, hẳn cảm giác làm tròn lên thì cũng coi như là “Bạn tốt” của mình, vì thế liền ngẩng cằm, nói: “Ai, đều là người trong ngành, ai mà không quen biết.”

“Hôm qua, chúng ta còn thương lượng xem nên đi ăn cơm ở đâu, thế nào, các cô có đi chúng luôn không?”

Từ Hạo Vũ quay đầu nhìn về phía hai cô nương, cười nói: “Hứa Trăn hẳn cũng sẽ dẫn theo bằng hữu bên phía “Sấm Quan Đông” đi qua đây, xem như là giao hữu?”

Vừa nghe lời này, đôi mắt của hai cô nương tức khắc sáng lên.

“Đi, tôi đi! Vũ ca uy vũ!”

“Không hổ là Vũ ca, nhân mạch vô cùng rộng lớn!”

“Đi theo Vũ ca mở rộng tầm mắt, có thịt ăn!”

“Vũ ca có bạn bè trên khắp thiên hạ, không hổ là Vũ ca!”

“.....”

Chương 424: Đó Là Thế Thân Của Ta? ?

Nghe hai cô nương thối phồng, Từ Hạo Vũ vẻ mặt đăm nhiên mà xua xua tay, nói: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

Ba người trong phòng đang tán gẫu thì đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ, hai người xa lạ một nam một nữ đi tới gần trường quay, trên tay mang theo những túi giấy kraft lớn nhỏ.

Một trong hai cô gái đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, và nói, “Ai, đã đến giờ ăn trưa rồi sao?”

Từ Hạo Vũ nghe vậy, cũng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nói: “Tối rồi sao? Hôm nay sớm như vậy?”

Nói xong, hắc hủu môi: “Tiệm cơm này phục vụ không được tốt lắm, đưa cơm trễ sẽ ảnh hưởng đến trí não của tôi.”

“Hôm qua tôi đã nói với họ rằng hãy cho dầu giấm vào món salad, không cần trộn nước, nhưng họ lại không làm hợp ý của tôi.”

“Nếu còn sai nữa, ngay mai chúng ta sẽ không đặt đồ ăn ở đó nữa!”

.....

Mà cùng lúc đó, hai “nhân viên giao hàng” ở tầng dưới đã bị nhân viên bảo vệ trên phim trường chặn lại.

Tất nhiên, hai người này không giao đồ ăn mà là Hứa Trăn và trợ lý Chu Hiểu Mạn.

Nếu tới thăm ban, đương nhiên không thể tay không, Hứa Trăn mua rất nhiều cà phê, nước trái cây, trái cây, điểm tâm ngọt và nhiều món khác, coi như tiến cống “Hương khói” cho đoàn làm phim của đối phương.

“Ngài hảo, chúng ta đã có hẹn trước,” Hứa Trăn cười bỏ mũ và khẩu trang, lộ ra tướng mạo sẵn có của mình, cười với nhân viên bảo an, “Chúng ta tới đây thăm ban.”

Đại ca bảo an vừa nhìn thấy đó là Hứa Trăn thì trước mắt sáng ngời, nói: “Nha, Hứa tiên sinh, ngài hảo ngài hảo!”

“Hai ngày trước đạo diễn đã nói với chúng ta, đi, tôi mang các vị đi tìm hắc!”

Hứa Trăn cười nói lời cảm ơn, thuận tay cầm lấy một ly cà phê đưa cho bảo an đại ca.

Ba người đang định bước vào phim trường, liền thấy trước mặt là một thanh niên rất cao nhìn nhin Hứa Trăn, bước nhanh về phía hấn, kinh ngạc kêu lên: “A, Hứa Trăn?”

Hứa Trăn nghe vậy, quay đầu nhìn lại, nhưng thấy người đi tới cao gần 1,9 mét, mặc đồng phục của cảnh sát Thượng Hải cũ, có nét đẹp trai và lông mày sắc nét, rất giống với dáng vẻ của Từ Hạo Vũ, nam chính của bộ phim “Săn Ảnh”.

Hứa Trăn chưa thấy qua bộ dáng ngoài đời của Từ Hạo Vũ, cũng không xem qua phim truyền hình của hấn. Hứa Trăn chỉ cảm thấy người trước mắt người này hình như hơi khác so với Từ Hạo Vũ trong ảnh chụp, nhưng dưới lớp hóa trang, có bất đồng cũng thực bình thường, hấn cũng không có nghĩ nhiều.

“Là tôi, lần đầu gặp mặt,” Hứa Trăn cười cười, chào hỏi với đối phương, sau đó lại đưa ra một túi giấy, nói: “Ăn cơm trưa sao? Chỗ này của tôi có đồ uống lạnh, còn có đồ ăn vặt.”

Người đối diện vội vàng xua tay nói: “Không được không được, cảm ơn Trăn ca, tôi chờ lát đi nữa đi lãnh cơm hộp của đoàn phim.”

Nói xong, người nọ chà chà tay, vẽ mặt hưng phấn nói tiếp: “Trăn ca, tôi có thể chụp ảnh với ngài hay không?”

“Gần đây tôi đang xem “Tam Quốc”, thật sự ngài diễn vô cùng tốt!”

Hứa Trăn:?

Trăn ca? “Ngài” ?

Tại sao lại cảm giác thái độ của đối phương có điểm quỷ dị? ?

Hứa Trăn còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên, di động trong túi vang lên.

Hấn vừa cầm lên, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện ba chữ cực kỳ chói mắt “Từ Hạo Vũ”.

Hứa Trăn ngạc nhiên.

—— Từ Hạo Vũ đang gọi cho tôi?

Vậy, người trước mặt này là ai?

“Ngượng ngùng, tôi đi nghe điện thoại.” Hấn mỉm cười, nói xin lỗi với thanh niên có vóc dáng cao to trước mặt, sau đó thuận tay tiếp điện thoại.

“Uy? Ngài hảo?”

Đầu bên kia trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Cậu ngẩng đầu lên.”

Hứa Trăn theo bản năng mà ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên cửa sổ lầu hai, Từ Hạo Vũ phiên bản gốc cũng mặc trang phục cảnh sát, vẻ mặt đờ đẫn mà cúi đầu nhìn hấn.

Hứa Trăn: “.....”

“...Người cậu đang nói chuyện dưới lầu là thể thôi của tôi.”
Từ Hạo Vũ nắm di động, trầm giọng nói.

Hứa Trăn trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nói: “.....diễn viên thể thân này thật giống.”

Từ Hạo Vũ: “..... n, đúng vậy, có đôi khi lộ mặt cũng không lộ tẩy, ha ha.”

Hai người một trên lầu, một dưới lầu, nắm di động úng tủng nói chuyện phiếm, không khí lúc này như đông cứng lại.

Mà cùng lúc đó, hai cô gái vừa mới thôi phòng Từ Hạo Vũ “Có mối quan hệ rộng rãi” liền không khỏi hai mặt nhìn nhau.

——Đây là tình huống gì vậy?

Từ Hạo Vũ không phải nói mình rất quen thuộc với Hứa Trăn sao?

Người ta còn có thể nhận lầm thể thân của người...Như vậy có phải nói là quan hệ không quá tốt đúng không? ?

Hai cô gái nhìn bóng lưng Từ Hạo Vũ đứng lặng ở phía trước cửa sổ, biểu tình vì diệu mà nhún vai..

...

Từ Hạo Vũ cùng Hứa Trăn lần đầu gặp mặt không tính là thập phần vui sướng.

Cũng may, phim trường bận rộn, người thấy một màn thấy như vậy rất ít, hai người đều lựa chọn đem sự kiện này cho vào hồi ức bị lãng quên.

Từ Hạo Vũ cứ việc tâm tình cực kém, nhưng vẫn gánh vác nghĩa vụ của “Thiếu gia”, đi xuống lầu, tự mình lãnh Hứa Trăn đi tìm đạo diễn.

Hiện giờ Hứa Trăn sớm đã không phải tiểu diễn viên ít danh tiếng của năm đó.

Nhìn thấy hần tới thăm ban, đoàn phim không ít người đều nhiệt tình mà vây quanh đây, đạo diễn, phó đạo diễn, nhiếp ảnh gia, diễn viên.....

Một đám người xa lạ chưa từng gặp mặt cứ liên tục kêu tên hần, cười và bắt chuyện hàn huyên cùng hần, thái độ thập phần thân thiện.

Đây là chuyện mà trước đây, Hứa Trăn chưa từng trải qua, hần không khỏi có chút cảm khái, quả nhiên “Tam Quốc” đã thật sự đưa hần lên một tầm cao mới.

Ý nghĩa của một vai diễn kinh điển thực sự tốt hơn là một vai trò tầm thường, lăn lê bò lết trong vòng vài năm.

Chương 425: Nhiệm Vụ Đào Người

Cùng lúc đó, trong một góc khuất, một người đàn ông trung niên, dáng người trung bình, ngoại hình có phần hỗn tạp đang ngồi dưới cây dù, lặng lẽ lật xem kịch bản trên tay.

Hần ngược mắt nhìn đám đông sôi nổi cách đó không xa, lại lập tức cup mắt xuống, lông mi dày che khuất tầm mắt, khiến người ta không thể đoán được hần đang nghĩ gì.

“Quân ca,” Trợ lý đem cơm hộp vừa mới nhận được, để trước mặt hần, nói, “Anh muốn ăn ở đây hay là lên xe ăn?”

Nam nhân trung niên liếc nhìn hộp cơm nói: “Tôi ăn không ngon miệng, lát nữa nói chuyện sau.”

“Vừa chơi một ván cờ dở, thật sự hơi ghê tởm.”

Trợ lý xấu hổ mà cười cười, không nói gì.

Người đàn ông trung niên này là diễn viên vai phản diện trong đoàn phim “Săn Ảnh”, “Kim bài vai phụ” Tạ Ngạn Quân.

Sáng nay hắn đã chơi một ván cờ với Từ Hạo Vũ, theo kịch bản, hai người trong lúc đánh cờ, đôi bên đều dùng lời nói sắc bén, lấy cờ nhập đạo, nói thoải mái, bất kể thời cuộc.

Kết quả, bởi vì diễn xuất của Từ Hạo Vũ không đủ tốt, một cảnh quay đơn giản như vậy mà hai người lại liên tục NG sáu bảy lần.

Thẳng đến cuối cùng phiên bản được thông qua, cũng không phải là bản lý tưởng nhất.

Tạ Ngạn Quân bề ngoài nói rằng chơi cờ tệ, nhưng thực ra hắn đang nói về diễn xuất tồi tệ của bên kia.

Nhưng mà không có biện pháp, thế so người cường, chính mình một đường gập ghềnh đi đến vị trí này, cũng không có tư cách gì kén cá chọn canh.

“Người bên kia là Hứa Trăn? Chính là Chu Du trong “Tam Quốc?” Sau một lúc lâu, Tạ Ngạn Quân nhìn nhìn đám người kia, lại hỏi trở lý: “Hắn tới đây làm gì?”

Trợ lý nhìn trái nhìn phải, không thấy ai xung quanh, liền nói nhỏ: “Hứa Trăn là bạn của Lâm Gia, cho nên lại đây thăm ban.”

“Nhưng tôi nghe nói, có thể là Hoàn Ngu muốn đào hắn, lần này lại đây cũng có mấy phần ý tứ của Từ Hạo Vũ.”

Tạ Ngạn Quân nghe được lời này, hai hàng lông mày nheo lên, nói: “Nga, hắn muốn tới Hoàn Ngu? Cũng khá tốt a.”

Nói xong, hắn lại lần nữa rũ con ngươi xuống, thấp giọng nói: “Ít nhất về sau tôi có thể chơi cờ với một người tốt hơn.”

Đến trưa, đoàn phim “Săn Ảnh” nghỉ ngơi ngắn ngủi một tiếng rồi lại tiếp tục quay.

Mà Hứa Trăn ở lại trường quay với sự thích thú và theo dõi màn trình diễn của các thành viên khác trong tư cách là một khán giả.

Đây là lần đầu tiên Hứa Trăn xem người khác diễn kịch dưới góc nhìn của quần chúng, cho nên cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Trên trường quay, Lâm Gia đóng vai thiên kim tiểu thư có gia cảnh giàu có, còn Từ Hạo Vũ đóng vai tuần bộ của Tô Giới

Pháp.

Hứa Trăn không biết giữa bọn họ có yêu hận tình thù gì, mà chỉ có thể thông qua vài câu thoại để phán đoán. Cả hai hình như là những nhà cách mạng ngầm, đang âm mưu một kế hoạch lớn nào đó.

Hứa Trăn ở ngoài sân nhìn trong chốc lát, có thể là giữa trưa ăn no, cũng có thể là buổi chiều thời tiết quá tốt, khiến hắn cảm giác có điểm mơ màng sắp ngủ.....

Khụ, nói như thế nào đây.

Kỹ thuật diễn xuất của Từ Hạo Vũ không thể nói là quá kém, mà chỉ có thể nói là qua loa đại khái.

Tuy rằng cảm xúc không quá đúng chỗ, diễn xuất ngẫu nhiên, nhưng cũng không đến mức cay mắt, trình độ này có thể đạt tiêu chuẩn của diễn viên quần chúng trong “Sấm Quan Đông” ...

“Không được, lần này người cần thiết nghe ta, không thể mạo hiểm!”

Hứa Trăn đang xem đến chán nản, thì Từ Hạo Vũ trên phim trường bỗng nhiên cất cao giọng nói, cau mày nhìn về phía Lâm Gia: “Mạng của Cường tử là mạng, nhưng mạng của người chẳng lẽ không phải mạng sao!”

“Mặt trời tắt sau núi, Hoàng Hà nhập biển sâu!”

Hứa Trăn: ?? ?

Chỉ một thoáng, cảm giác buồn ngủ vừa mới nồng đậm liền trở thành hư không.

“..... Cày đồng giữa ban trưa, mồ hôi thấm xuống đất,” Trên phim trường, Từ Hạo Vũ đi tới đi lui chấp tay sau lưng, vừa lo vừa tức mà liếc nhìn Lâm Gia, kêu lên: “Ai biết rằng Thức ăn trên đĩa thật vất vả ? ! “

phim trường trung, Từ Hạo Vũ chấp tay sau lưng đi qua đi lại, lại cấp lại tức mà nhìn thoáng qua Lâm Gia, kêu lên: “Ai ơi bụng bát com đầy, dẻo thơm một hạt, đắng cay muôn phần.”

Lâm Gia rũ đầu, ánh mắt có chút thương cảm, khẽ thở dài: “Ta hiểu ý của người, nhưng là..... Ta không thể làm theo lời của

người...”

Bên sân, trợ lý đạo diễn nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Hứa Trăn thì trên mặt tức khắc không nhin được.

Hắn nhỏ giọng giải thích nói: “Cái này thật ra là ta kiến nghị Hạo Vũ bối thơ.”

“Đoạn thoại này quá dài, nếu đọc hết thì ảnh hưởng đến tiến độ quay phim, dù sao hậu kỳ cũng sẽ phối âm lại...”

Hứa Trăn nghe lời giải thích này, miễn cưỡng cười cười, không có lên tiếng.

Mọi người muốn quay thế nào thì cứ quay thế ấy, mà ta chỉ là một khán giả còn có thể nói gì sao.

Hắn dùng tay nâng má, càng nhìn càng thấy buồn ngủ, không khỏi ngáp một cái, rất mong tiền bối Tạ Ngạn Quân nhanh nhanh lên sân khấu.

Nghĩ đến đây, hắn vô thức quay đầu lại liếc nhìn Tạ Ngạn Quân đang ngồi đọc kịch bản bên sân.

Nhưng mà, vào lúc sau, không biết là trùng hợp, hay là đôi phương vừa chú ý tới ánh mắt của hắn, Tạ Ngạn Quân chậm rãi ngẩng đầu, ắt có hứng thú mà nhìn về phía Hứa Trăn, gật đầu cười với hắn.

Hứa Trăn vội vàng cung kính đáp lễ.

Tạ tiền bối nhìn ta!

Hắn đột nhiên nhớ ra hôm nay mình đến là có nhiệm vụ, thời gian cũng vừa thích hợp, vì thế, Hứa Trăn đơn giản cầm một ít đồ uống và túi tài liệu của mình, nhẹ nhàng đi về phía Tạ Ngạn Quân.

Chương 426: Không Cần Giả Vờ

“Tạ lão sư, tôi mua một ít đồ uống lạnh.”

Một lát sau, Hứa Trăn đi đến bên người Tạ Ngạn Quân, nhẹ nhàng đặt đồ uống xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, thấp giọng nói: “Không biết ngài thích uống cái gì, cho nên tôi chỉ đành tùy tiện mua vài loại.”

Tạ Ngạn Quân nhìn thoáng qua đồ uống trên bàn nhỏ, lắc lắc đầu, nói: “Cậu đem đi đi, dạ dày ta không tốt, uống không được đồ uống lạnh.”

“Ách.....” Hứa Trăn hỏi dò, “Kia, tôi đi đổi cho ngài một ly trà nóng.”

Tạ Ngạn Quân chỉ chỉ bình giữ ấm trong tầm tay, nói: “Không cần, ta mang có theo trà.”

Dứt lời, hắn khép lại kịch bản trong tay, trực tiếp nói: “Tìm ta có chuyện gì?”

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, từ trong tầm tay công văn trong bao lấy ra một quyển sách, nói: “Tạ lão sư, tôi đặc biệt thích “Hàn Giang Tuyết” cho ngài đóng chính, ngài có thể cho tôi xin chữ ký được không?”

Tạ Ngạn Quân nhìn cuốn sách trước mặt, biểu tình hơi ngưng trọng.

—— 《Hàn Giang Tuyết》, đây là một bộ phim được chuyển thể từ vở kịch sân khấu cùng tên, đã được công chiếu hơn mười năm trước.

Năm đó, bộ điện ảnh này đã từng thu hoạch được rất nhiều hạng giải thưởng lớn, nhưng thanh danh lại không có tiếng vang.

Cho đến ngày nay, người trong hay ngoài ngành cứ mỗi lần nhắc đến Tạ Ngạn Quân, đầu tiên liền nghĩ đến hình tượng ác nhân làm người sơn tóc gáy đỏ.

Mọi người đều biết, bộ “Hàn Giang Tuyết” này chính là tác phẩm tiêu biểu mà hắn tự hào nhất.

Tạ Ngạn Quân nhìn bìa sách mới tinh trong tay Hứa Trăn, trầm giọng nói: “Cậu thật sự xem “Hàn Giang Tuyết” sao?”

Hứa Trăn nghiêm túc gật gù đầu, nói: “Xem qua, tôi đặc biệt thích bộ điện ảnh này.”

“Ngài đã đem nhân vật Giang Hàn này diễn sống lại.”

Tạ Ngạn Quân cười như không cười mà nhìn hấn, sau một lúc lâu, biểu tình trên mặt lại lần nữa trở về lãnh đạm.

Hấn một bên cúi đầu lật xem kịch bản trong tay, một bên đạm mạc nói: “Có chuẩn bị mà đến a.”

““Hàn Giang Tuyết” là tác phẩm tiêu biểu năm đó của ta, cậu dùng công cụ tìm kiếm, 30 giây là có thể tra ra, sau đó còn có thể dùng 30 giây khác để mở hiệu sách trực tuyến và mua cuốn sách này.”

“Làm chậm trễ thời gian 1 phút của cậu, ta thật đúng là xin lỗi.”

Vừa nghe lời này, Hứa Trăn im lặng một hồi lâu.

Hấn sớm nghe nói qua Tạ Ngạn Quân làm người cao ngạo tự phụ, nói chuyện không lưu tình, nhưng không nghĩ tới cứ nhiên sẽ không lưu tình đến mức độ này! !

Mất thấy chính mình bị tiền bối hiểu lầm, Hứa Trăn chỉ phải nhẫn nại giải thích: “Không phải, Tạ tiền bối, tôi thật sự thích bộ phim “Hàn Giang Tuyết” này...”

Tạ Ngạn Quân lại lần nữa ngẩng đầu lên, ngắt lời nói: “Để ta đoán xem cậu tìm ta để làm gì?”

“Nga, gần đây nhảy đỏ, tính toán diễn nam chính, cho nên muốn tới tìm ta hỗ trợ cậu?”

Sắc mặt của Hứa Trăn cứng đờ.

Tạ Ngạn Quân nhìn thấy phản ứng của hấn, cười nhạo nói: “Có chuyện cứ nói thẳng, ta cũng không phải diễn viên quý giá nào đó, cần phải ba lần đến mời mới có thể thỉnh được.”

“Hà tất làm bộ làm tịch, cầm 《Hàn Giang Tuyết》 tới tranh thủ hảo cảm với ta?”

Tạ Ngạn Quân rũ mi mắt xuống, nói: “Quá vụng về, tuổi này của cậu, có người nào lại đi xem “Hàn Giang Tuyết”.”

Hứa Trăn bị lời này của đối phương, chọc đến ghen không thể nói ra lời.

Được rồi, ta đúng là vì xoát độ hảo cảm, cho nên mới lên mạng mua cuốn sách “Hàn Giang Tuyết” này để dùng xin chữ ký...

Nhưng vấn đề là, trước đó ta thật sự đã xem qua bộ phim này!

Điện ảnh, kịch nói đều xem qua, là đặc biệt thích.

Trước đây Hứa Trăn từng nghe qua tin tức vỉa hè, năm đó lúc Tạ Ngạn Quân vừa nhảy hồng liên đắc tội người khác, cho nên mới bị công ty đóng băng gần mười năm.

Vốn dĩ chỉ cần chịu thua, làm chút hy sinh là có thể giải quyết vấn đề, nhưng Tạ Ngạn Quân cố tình thà gãy chứ không chịu cong, dứt khoát giận đối diễn mười năm kịch nói, làm bỏ lỡ thời kỳ phát triển tốt nhất.

Hiện giờ vừa thấy.....

Đây quả nhiên là một người có thể làm chuyện như vậy...

Hứa Trăn bất đắc dĩ, cũng không thể cố ý nói tới chuyện này.

Hắn từ từ mà thở dài, nói: “Lúc này tái kiến ân sư, trong lòng đau nhói, tựa như bảo kiếm phủ bụi nửa đời người.”

“Ngày xưa chí khí cùng tài văn chương đều chấm dứt, trong sông tuyết, nước mắt mông lung.”

Tạ Ngạn Quân hơi hơi ngưng thần.

Một lát sau, hắn lại lần nữa ngẩng đầu lên, một lần nữa đánh giá Hứa Trăn.

——Vừa rồi, chính là lời kịch của nam chính đồ đệ trong “Hàn Giang Tuyết” !

Tiểu tử này, thật sự mở miệng liền tới?

“Nga, cậu rất vĩ đại a.” Tạ Ngạn Quân nửa người dựa trên lưng ghế, an tĩnh mà nhìn Hứa Trăn.

Mà Hứa Trăn nghe câu nói thế, tắc bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Đúng vậy, hiện ta rất nở mày nở mặt, thanh danh nổi

tiếng.”

“Nhưng tại sao ta lại có được thanh danh như ngày hôm nay, chính là vì ngươi.”

——Lại là lời thoại trong “Hàn Giang Tuyết” !

Chương 427: Nhận Vai Khách Mời

Đôi mắt của Tạ Ngạn Quân dần dần sáng lên, lắc đầu nói: “Ta cũng không có dạy ngươi cái gì.”

“Có, có a,” Hứa Trăn biểu tình chuyên chú mà nhìn hắn, nói, “Ta ngay từ đầu đã nói với chính mình cho dù không học được tài năng của ngươi, ta cũng sẽ học được tính kiêu ngạo của ngươi.”

“Nhưng ngươi xem ngươi như bây giờ, ta thực đau lòng.”

“.....”

Hai người ngươi một lời ta một lời mà đối với đoạn thoại, tất cả đều là lời kịch kinh điển trong “Hàn Giang Tuyết”.

Tạ Ngạn Quân càng đọc càng kinh ngạc.

Là mình đoán sai sao?

Thanh niên này, thật sự thích “Hàn Giang Tuyết” ?

Hắn ngồi ngay ngắn, đang định cùng Hứa Trăn hảo hảo tâm sự, thì lúc này, một nhân viên đoàn phim tìm được Hứa Trăn, ghé vào bên tai hắn, nhỏ giọng nói: “Hứa tiên sinh, đạo diễn nói có việc mời ngài đi qua một chuyến.”

Hứa Trăn nghe vậy sững sốt, chỉ phải tạm thời tạ tội với Tạ Ngạn Quân, sau đó đi theo nhân viên về phía đạo diễn bên kia.

.....

“Ha ha, Tiểu Hứa a,” Đạo diễn nhìn thấy hắn tới, cười hướng hắn vẫy tay, nói, “Lại đây lại đây!”

Hứa Trăn không rõ nguyên do mà đi qua, chỉ thấy, đạo diễn chỉ vào mấy câu thoại trong kịch bản, nói với hắn: “Chỗ này có một nhân vật nhỏ, rất đơn giản, chỉ có một cảnh.”

Đạo diễn cười nói: “Cậu tới cũng tới rồi, có muốn nhận một vai khách mời trong đoàn phim của chúng tôi hay không?”

Khách mời?

Nghe được lời đề nghị của đạo diễn “Săn Ảnh”, Hứa Trăn sửng sốt một phen, mặc danh mà có điểm nóng lòng muốn thử.

Vừa rồi, hắn ở ngoài sân nhìn hơn một tiếng, vừa nhàm chán lại vừa ngứa ngáy.

Nhàm chán chính là, kỹ năng diễn xuất của Từ Hạo Vũ thật khiến người xem quá ngao ngán, cảm xúc không thể giãi lên được, lời thoại đọc thừa thớt, thỉnh thoảng lại chọt bật lên một vài bài thơ Đường, thậm chí Lâm Gia cũng bị hắn ta dẫn xuống mương.

Về phần ngứa ngáy, là kịch bản của bộ phim này thực sự khá tốt, đạo diễn và quay phim cũng rất hiệu quả, mắt thấy dàn đại lão cũng không thể cứu vớt Từ Hạo Vũ, Hứa Trăn rất có xúc động “Đến lượt ta tới”.

Hắn cảm thấy suy nghĩ này của chính mình thực cô quái: Rõ ràng bản thân không thiếu quay phim, hơn nữa đoàn “Sấm Quan Đông” hơn hắn “Săn Ảnh” ở bất cứ phương diện nào, nhưng hắn vẫn mắt thèm diễn phim của nhà người khác.

Cái này nên gọi là gì, được voi đòi tiên? Hoa nhà không bằng hoa đại?

“Tiểu Hứa a, cậu cảm thấy thế nào?” Thấy hắn do dự, đạo diễn liền tiếp tục dò hỏi.

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, lễ phép mỉm cười nói: “Đạo diễn, ngài đợi tôi một lát, tôi trước xem kịch bản, sau đó sẽ thương lượng với người đại diện một lát.”

Đạo diễn tự nhiên không có dị nghị, ông ta lập tức đưa kịch bản vừa in cho Hứa Trăn, cũng giới thiệu đơn giản về nhân vật khác mới này với hắn:

Nam Tử A, không rõ tên, danh hiệu “Thần Phong”, là nhân vật tuyến trên của nữ chính Trần Lộ trong tổ chức.

Hắn bị bắt trong một lần hàng động, nữ chính Trần Lộ muốn cứu hắn thoát vây, nhưng “Thần Phong” đã chọn hy sinh mạng

sống của mình để giữ Trần Lộ có thể tiếp tục ẩn nấp trong trụ sở cơ quan mật vụ.

Tưởng chừng như là một nhân vật áo rỗng đơn giản, nhưng lúc Hứa Trăn xem xong kịch bản lại có thấy có chút ngoài ý muốn.

——Thiết lập nhân vật này rất tốt, có điểm cảm xúc mãnh liệt, hơn nữa diễn xuất còn có độ khó nhất định.

Rõ ràng không phải là loại vai được tùy tiện chỉ định cho một diễn viên nào đó.

Hay là, đoàn phim đã tính đến chuyện mời một người đến làm cameo?

Kết quả vừa vặn thấy mình đến, cho nên tùy tay liền bắt trúng trắng đình?

Ngay khi Hứa Trăn đang cảm thấy bối rồi, thì ở phía sau không xa, biên kịch của “Săn Ảnh” bí mật đóng sổ tay lại, đẩy cặp kính trên sống mũi, tròng kính dày cộp phản chiếu một vệt sáng đầy cơ trí.

Hô..... Nghìn cân treo sợi tóc, cuối cùng cũng có thể sửa lại đoạn cốt truyện này.

Xin hay gọi ta là “Biên kịch chiến địa” !

Mà bên kia, đạo diễn “Săn Ảnh” nhìn mẽ kịch bản mới vừa ra lò, cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Tục ngữ nói không hề sai,

Tục ngữ nói đến hảo, nhận quá rút mao (có thể nhổ lông của chim nhận bay qua) Khụ khụ, không phải, trời cho mà không lấy, sau này sẽ bị báo ứng.

(*)nhận quá rút mao: là một thành ngữ có nghĩa gốc để chỉ người võ nghệ siêu quần, sau để chỉ hạng người cơ hội, tham lam.

Hứa Trăn đã mò tới cửa, không diễn một đoạn còn muốn chạy?

Vậy thì không thể được.

Nhiệt lượng đã nằm trong tầm tay, ta đây không cợ thì lương tâm khó an!

.....

Rất nhanh, sau khi thương lượng với Kiều Phong, Hứa Trăn cuối cùng cũng đồng ý nhận vai khách mời “Thần Phong”.

Đoàn phim “Săn Ảnh” cũng là đại chế tác, dựa trên tiêu chuẩn của bộ phim lớn hàng năm do Hoàn Ngu sản xuất.

Hứa Trăn nhận một vai nhân vật khách mời trong bộ phim này cũng không có gì không tốt, đây xem như là một chuyện mua bán có lời.

Về phần thù lao đóng phim....

Cái này không thể nói rõ.

Khách mời hữu nghị thông thường không đưa ra mức thù lao rõ ràng, mà chỉ nhận một bao lì xì mang tính tượng trưng.

Hơn nữa bao lì xì mỏng hay dày thì còn phải xem đoàn phim cho rằng các diễn viên khách mời đáng giá bao nhiêu.

Chương 428: Mang Diễn

6 giờ chiều, chuyên viên trang điểm của đoàn làm phim đơn giản trang điểm, làm tóc cho Hứa Trăn và sẵn sàng quay cảnh này của hắn.

Vừa nghe Hứa Trăn sẽ nhận một vai khách mời trong “Săn Ảnh”, các nhân viên xung quanh liền lập tức hứng thú, hô bằng gọi bạn mà chạy đến bên sân vây xem, phấn khích như thể là đầu cửa thôn vừa mới được gán hát trong dịp tết.

Nhìn thấy cảnh này, nam chính Từ Hạo Vũ của “Săn Ảnh” khinh thường đến mức trợn tròn mắt.

Đúng là hòa thượng ngoại lai thì niệm kinh giỏi!

Nhớ trước đây mình mới tiến tổ, các cô nương cũng tới vây một vòng xung quanh, hiện tại kết quả tốt rồi, ai cũng không thèm nhìn.

Một đám, có mới nới cũ, nay không bằng xưa!

Mà điều Từ Hạo Vũ đau lòng chính là, Tạ Quân Ngân ngày thường lạnh lẽo với mọi thứ, nay cũng hứng thú mà tới chỗ đạo diễn xem náo nhiệt.

Ta nói đại ca, ngài ngày thường không phải nói chân căng của mình không tốt, cho nên mới không muốn đứng đây sao?

Tại sao Hứa Trăn với mới tới diễn kịch, chân căng của ngài lại đột nhiên không có việc gì?

Chân căng mà còn biết phân biệt như vậy sao? ?

Từ Hạo Vũ bị nhóm phản đồ này chọc tức đến mũi thở phì phò, hận không thể lập tức bãi công chạy lấy người.

.....

“Bang!”

Sau khi tiến vào trường quay, cảnh đầu tiên Hứa Trăn quay một đoạn “Giường chiếu”.

Vai khách mời này của hắn mới ra sân liền bị bắt, sau đó bị mang đến bệnh viện phía tây để điều trị vết thương do súng bắn.

Trong lúc chờ đợi, thì có đủ loại nhân vật tới đây gặp hắn.

Hoặc thăm vấn, hoặc chiêu hàng, hoặc nói bóng nói gió hỏi hắn một ít vấn đề.

Hứa Trăn căn bản không biết nhóm người này là ai, cũng không cần diễn kịch, chỉ cần in lặng coi như không nghe không biết, toàn bộ hành trình bảo trì trầm mặc, so với xác chết thì còn dễ diễn hơn.

Khó khăn thực sự nằm ở cảnh thứ hai.

Trong cảnh này, nữ chính Trần Lộ do Lâm Gia đóng sẽ lên sân.

Theo kế hoạch, một trong những người của Trần Lộ sẽ lợi dụng một loạt sự cố để mạnh mẽ trộm Hứa Trăn ra khỏi phòng bệnh.

Rồi sau đó, Trần Lộ sớm đã chuẩn bị xe jeep, mang hắn từ cửa vận chuyển nước của bệnh viện, nghênh ngang rời đi.

Cảnh quay của Hứa Trăn sắp bắt đầu, không ít người vây tới chỗ máy theo dõi của đạo diễn, rửa mắt mong chờ diễn xuất của hấn.

Ở hàng sau của xe jeep, Hứa Trăn hơi chống người lên, thần sắc ngưng trọng mà nhìn về phía Lâm Gia đang ngồi ở hàng ghế đầu, trầm giọng nói: “Cô có biết mình đang làm gì không?”

Lúc này Lâm Gia đang ở trong cảnh quay, vẻ mềm mại thường ngày đã không còn, cô cầm vô lăng hơi rũ mắt xuống, nhưng ánh mắt vẫn kiên định, nói: “Đương nhiên biết, tôi muốn mang cậu đi!”

Một tia lo âu hiện lên trong mắt Hứa Trăn, hấn nói: “Đừng hồ nháo! Bọn họ rất nhanh sẽ phát hiện ra tôi đã biến mất, cả cô cũng không thấy, như vậy cô căn bản không thể rửa sạch được hiềm nghi này!”

“Tôi cũng không định rửa sạch,” Lâm Gia hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói, “Từ nay về sau, tôi sẽ không trở về tổng bộ đặc công nữa mà hiện tại tôi đưa cậu về Diên An.”

Lời này của cô khiến cho Hứa Trăn đang nằm ở hàng ghế sau đột nhiên mở to mắt.

Ánh mắt dần chuyển từ khiếp sợ sang phần nộ, hấn đột nhiên chống người dậy từ hàng ghế sau, môi khẽ run lên, quát lớn: “Cô...đồ hỗn trướng!”

Lâm Gia bị âm thanh thành linh này làm cho hoảng sợ.

Cô nhú mày lại, sau một lúc lâu không nói gì.

“Cô có biết mình quan trọng như thế nào không?” Trong giọng nói của Hứa Trăn rõ ràng mang theo tức giận, “Tổ chức đã bỏ ra bao nhiêu công sức để đưa cô vào tổng bộ đặc công?”

“Cô lại nói bỏ liền bỏ, như vậy rất dễ bị bại lộ? !”

Lâm Gia hơi hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hấn, kìm nén tức giận nói: “Chuyện này không dễ dàng đúng không? Tôi bại lộ, nhưng đôi lấy mạng sống của cậu, như vậy cũng rất có giá trị!”

“Giá trị cái rắm!”

Hứa Trăn càng nói âm vực càng cao, trong giọng nói hiện rõ sự run rẩy, hấn nói: “Mạng này của tôi thì có giá trị gì? Nếu như cô không rời đi, thì thời khắc mấu chốt còn có thể cứu biết bao nhiêu mạng người?”

“Ai sẽ biết được điều gì sẽ xảy ra trong tương lai?” Giọng nói của Lâm Gia dần dần lạnh xuống, “Tôi không có khả năng trở mắt nhìn thấy đồng đội của mình hăng hái chiếu đầu vì tổ chức, nhưng cuối cùng khi chết cũng không có một ai quan tâm!”

.....

Bên sân, một đám người bưng bưng hứng thú xem hai người biểu diễn, càng xem càng thấy mới lạ.

Hiện tại chưa bàn tới diễn xuất của Hứa Trăn....

Thế nhưng về phần Lâm Gia, trước đây họ lại không biết kỹ năng diễn xuất của cô lại tốt như vậy?

Chẳng lẽ đây là mang diễn trong truyền thuyết? ?

Những người vây xem đều rất ngạc nhiên với màn thể hiện tuyệt vời của Lâm Gia, mà lúc này ở sau máy quay, bản thân Lâm Gia cũng đã đạt đến đỉnh cao.

Ôi trời...

Ta đã bao lâu rồi chưa diễn chung với A Trăn?

Còn nhớ lần đầu tiên gặp được hấn ở đoàn phim “Dạ Vũ Giang Hồ”, cứ tưởng đó là sự khởi đầu cho lần hợp tác của họ, nhưng không ngờ lại là đỉnh cao...

Lâm Gia hiện tại đã không còn câu có thể diễn vai tình lữ màn ảnh với Hứa Trăn nữa.

Chỉ cần có thể phối hợp diễn chung là được rồi.

Nói ví dụ như cảnh quay giải cứu đồng đội này, thật sự quá đẹp!

Người còn muốn gì nữa? tình nghĩa đồng chí cách mạng chẳng lẽ không phải tình sao?

Tình còn quý với vàng! Không tiếp thu bất luận phản bác gì! !

Lâm Gia cứ như vậy mà tự an ủi bản thân, cảm giác sinh mệnh đã được thăng hoa.

Chương 429: Điều Chỉnh Thu m

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn ở hàng ghế sau cũng cảm nhận được cảm xúc no đủ của Lâm Gia.

Chẳng qua, khi cảm xúc kích động của cô dần dần tăng cao, nó đã thoát vượt qua phản ứng nên có của nhân vật.

Để tránh phần còn lại của tiết mục vượt quá tầm kiểm soát, Hứa Trăn không tiếp tục lên giọng để tranh móc cô mà đột nhiên giảm tiết tấu xuống và khàn giọng nói: “Cô dừng lại... khụ, khụ...”

Hắn ho nhẹ hai tiếng, gian nan mà thở dốc, sau đó nói: “Trần Lộ, cô dừng xe, tôi ra lệnh cô dừng xem, mau dừng lại!”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn ngữ tốc thông thả, hơi thở ngắn ngủi, nhưng ngữ khí lại dè dặt kiên quyết, cực kỳ chắc chắn, nói năng có khí phách.

Vừa nói ra những lời này, bầu không khí bức bối bất an trong xe ngựa đột nhiên dịu đi, nhưng cảm giác lo lắng lại lần nữa leo thang.

Cùng lúc đó, Lâm Gia cảm thấy tim mình co quắp, cảm xúc vừa mới dâng trào rất nhanh lại bắt đầu nguội lạnh.

Cô im lặng một lúc, cuối cùng thở dài, thái độ rõ ràng dịu lại, nói: “Hiện tại dừng xe còn có ích lợi gì.”

“Đã không có đường rút lui, cứ theo kế hoạch của tôi đi.”

“Không, hữu dụng,” Hứa Trăn vươn tay giữ lấy ghế ngồi của Lâm Gia, nói: “Cô nghe lời ta, mau dừng xe lại!”

“.....”

Nhìn thấy một màn này, Tạ Ngạn Quân cũng nhẹ nhàng nhướng mày.

Hắn duỗi tay vuốt ve râu ngô trên cằm, rất có hứng thú mà nhìn Hứa Trăn trong màn ảnh, khóe miệng hơi hơi cong lên.

——Chà, tên tiểu tử này có chút thú vị!

Mà cùng lúc đó, đạo diễn ngồi trước màn hình cũng nhin không được chấp tay lại, gắt gao nhìn chăm chăm hai vị diễn viên trước máy quay, theo bản năng mà cắn môi.

Tốt, rất tốt, cứ tiếp tục như vậy...

Một đoạn thoại vô cùng đơn giản, nhưng lại trở nên sinh động, có hồn do sự gắn kết cảm xúc của diễn viên.

Hiệu quả xử lý của phân này thậm chí còn hơn cả mong đợi!

“A.....” Nhưng mà giây tiếp theo, đạo diễn lại bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, từ trên ghế ngồi “Đằng” đứng lên, vội vã chạy về phía phim trường.

Thấy thế, trợ lý nhanh chóng hỏi: “Trịnh đạo, làm sao vậy?”

Đạo diễn nôn nóng nói: “Quá trình thu âm ở hiện trường đã được sắp xếp lại chưa?”

—— xong đời! Vừa rồi ra căn bản không có điều chỉnh lại việc thu âm...

Lời thoại xuất sắc như vậy, lại không được ghi lại? ?

A, Từ Hạo Vũ đáng chết!

Đều tại đoạn “Mặt trời tắt sau núi” này! Đồ em gái nhà người!

Trợ lý chớp chớp mắt, nói: “Đã điều chỉnh lại rồi.”

Hắn duỗi tay chỉ về phía phim trường, nói: “Trước khi bắt đầu cảnh quay, Lâm Gia còn cố ý đi cường điệu một lần, trận này nhất định phải thu âm, cho nên hiện tại vẫn còn đang thu âm.”

Đạo diễn nghe vậy thì ngẩn ngơ, chợt, trên mặt tức khắc lộ ra vẻ kinh hỉ tươi cười.

Làm tốt lắm Gia Gia! !

Thêm đùi gà, cần thiết thêm đùi gà!

.....

Vào lúc này, thời gian đã đến 7 giờ tối, trên phim trường đã sớm bố trí xong các thiết bị chiếu sáng khác nhau.

Dựa theo cốt truyện của đoạn này, Lâm Gia hẳn là lái xe chở Hứa Trăn đi dọc theo con đường nhỏ, nhưng trên thực tế, xe jeep vẫn luôn đứng ở một chỗ.

Bên ngoài có một chiếc xe phun nước đang phun nước lên nóc xe, hai người đàn ông béo mặc áo mưa lắc lư chiếc xe sang trái, sang phải để tạo ra hiệu ứng xóc nảy.

Cảnh tượng nhìn qua có chút buồn cười.

Bất quá cũng may, tất cả các nhân viên đều có mặt, và không có ai cảm thấy ngạc nhiên, còn về phần nhóm khán giả tập trung sau máy theo dõi của đạo diễn, thì đều tập trung cao độ vào diễn xuất của diễn viên.

Lúc này, trước máy quay, Lâm Gia nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, trầm giọng nói: “Phía sau có xe đuổi theo.”

“Ngồi yên, ta sẽ cắt đuôi bọn họ!”

Cô làm bộ nhất giẫm chân ga, ngả người về phía sau, giả vờ như đang tăng tốc.

Nhưng mà đúng lúc này, Hứa Trăn dựa vào hàng ghế phía sau lại bỗng nhiên nghiêm mặt lại.

Thoáng chốc, hần đứng dậy, một tay đem xiềng xích trên tay trông lên cô Lâm Gia, mạnh mẽ túm về phía sau, găm nhẹ nói: “Dừng xe!”

“Lập tức dừng xe!”

“Ách.....” Lâm Gia bị hần kéo đến choáng váng, vừa kinh vừa giận, giãy giụa kêu lên, “Buông tay! Cậu điên rồi?!”

“Tôi kêu cô dừng xe!” Hứa Trăn lúc này trong mắt đã nổi lên tơ máu, trên trán tái nhợt xuất hiện gân xanh, gương mặt ửng đỏ, hiện ra một loại bệnh trạng điên cuồng.

Ngực hần phập phồng, kịch liệt mà thở hỗn hển, cả người run rẩy kêu lên: “Đúng vậy, tôi chính là điên rồi!”

“Không ngừng xe, hai ta cùng chết!”

Trước máy quay, môi đỏ của Lâm Gia khẽ nhếch kên, cô thông qua kính chiếu hậu, nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh như đao, nhưng lại không hề sợ hãi của Hứa Trăn, trong lòng vừa kinh sợ vừa phẫn nộ, đồng thời lại nảy lên một cổ bi ai, vô lực từ tận đáy lòng.

Cô quay mặt sang chỗ khác, hốc mắt đỏ lên, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

“Đông!”

Ngay sau đó, Lâm Gia bẻ lái, đạp phanh làm bộ như để xe jeep đụng vào ven đường.

Cùng lúc đó, thân thể của cô mềm nhũn, tựa hồ đã trút hết toàn bộ sức lực của mình.

——Cô hiểu, đến tận đây, cục diện rốt cuộc vô pháp vặn hỏi.

“Tích tích!”

Cách đó không xa, một đội tuần canh chạy về phía xe của bọn họ, kêu lên: “Xuống xe!”

Lực đạo trên tay của Hứa Trăn không hề thả lỏng, hấn ghé vào tai Lâm Gia, thấp giọng nói: “Súng, đưa súng cho tôi!”

Lâm Gia miệng khẽ nhếch, muốn nói cái gì đó, nhưng chung quy vẫn là im miệng.

Cô rũ đầu, không nói một lời mà lấy súng ra, đưa cho Hứa Trăn.

Chương 430: Đại Thần

Một lát sau.

Cửa xem jeep bị người bên trong đá văng ra.

Trong đêm mưa tí tách, Hứa Trăn dùng súng đặt ở cổ Lâm Gia, chậm rãi từ trong xe đi ra.

Lúc này bộ dáng của hai người đã không còn giống như trên xe.

Hứa Trăn biểu tình ngang nhiên, trong ánh mắt lộ ra vẻ liêu lĩnh, tàn nhẫn dữ tợn;

Mà Lâm Gia bị hấn bắt cóc, giống như một tiểu cô nương bình thường, cả người run rẩy, xụi lơ vô lực, bất lực mà nhìn về phía nhóm cảnh sát ở cách đó không xa, vẻ mặt kinh hoảng thất thố.

“Bá bá bá!”

Nhìn thấy một màn này, nhóm cảnh sát tái mặt vì kinh ngạc, rút súng ra, nhắm hòng súng về phía Hứa Trăn.

“Đừng tới đây!”

Ánh mắt tàn nhẫn của Hứa Trăn quét một vòng xung quang, gắt gao dùng súng lục kề vào cổ Lâm Gia, nói: “Đều lui về phía sau, bỏ súng xuống!”

Trong đó có một cảnh sát rõ ràng là nhận ra Lâm Gia, hấn mở to hai mắt nhìn, cuống quýt nói với những người chung quanh, “Đừng nổ súng, không ai được nổ súng!”

“Đói là Trần tiểu thư của tổng bộ đặc công! !”

Nghe vậy, các cảnh sát xung quanh thất thần nhìn nhau. đột nhiên không biết phải làm gì.

Hai bên cứ như vậy giằng co, Hứa Trăn từng bước lùi lại, nhóm cảnh sát từng bước ép sát, hai bên dần dần thối lui đến một tòa cầu đá ở phía sau.

Một lúc sau, một nhóm cảnh sát khác từ bên kia cầu lao tới, chặn Hứa Trăn cùng Lâm Gia ở giữa cầu đá.

Hứa Trăn lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mặt, từ khóe mắt liếc nhìn, thoáng thấy một hòng súng ẩn hiện trên một tòa nhà nhỏ cách đó không xa.

Khóe miệng hấn hơi nhếch lên, với vẻ mặt hiện tại, hấn trông có vẻ tàn nhẫn lại âm hiểm, nhưng mạc danh mà có chút tiêu sái.

“Khụ khụ, khụ, khụ khụ khụ.....”

Ngay sau đó.

Một trận gió lạnh thổi qua, Hứa Trăn bỗng nhiên kịch liệt mà khụ lên.

Hấn khụ đến thân thể cuộn tròn, cơ hồ không thể đứng thẳng, động tác giữ Lâm Gia cũng lập tức thả lỏng mấy phần.

“Phanh!”

Ngay trong nháy mắt này, một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Thân thể của Hứa Trăn đột nhiên run lên.

Lâm Gia lúc này cũng nghe được âm thanh nhỏ kia.

Cô ngạc nhiên quay đầu, lại thấy, Hứa Trăn vừa mới ngoan cố giam cầm cô, lúc này đột nhiên giống như bị rút hết sức lực,

hắn mở to hai mắt, yếu ớt ngã về phía sau như ngọn nến trước gió, đồng thời vô lực mà giơ cánh tay lên.

Lâm Gia theo bản năng cầm cổ tay của hắn, dốc hết sức lực túm lấy khẩu súng, ném sang một bên, nhưng cổ tay nắm lấy tay hắn lại chậm chạp không có buông ra.

Trong nháy mắt, thời gian phẳng phất đình trệ.

Hứa Trăn ngã xuống cầu đá, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm Lâm Gia, trên mặt không có bất luận biểu tình gì, nhưng ánh mắt sắc bén vừa rồi lại bỗng nhiên giống như băng cứng hòa tan, nhu hòa thành một đầm nước phẳng lặng.

Nước mưa xối ướt đầm áo hắn, túi máu lúc trước giấu trong ngực cũng đã nổ tung, máu đặc sệt bị nước mưa hòa loãng ra, theo cầu đá ào ạt mà chảy đầy đất.

Hai chân của Lâm Gia mềm nhũn, vô lực mà quỳ xuống, như bùn lầy ngòli liệt bên cạnh Hứa Trăn.

Thân thể của cô như chim sợ cành cong kịch liệt mà run rẩy, nước mưa hòa lẫn nước mắt, chảy dài trên gương mặt trơn bóng của cô.

Một lát sau, nhóm cảnh sát từ hai cây cầu đá chen chúc đi tới, bao vây xung quanh Hứa Trăn. Tên cảnh sát lúc trước nhận ra Lâm Gia, liền nhanh chóng đỡ cô đứng dậy từ mặt đất, kéo cô ra khỏi bên người Hứa Trăn, vội vã hỏi thăm: “Trần tiểu thư, cô không sao chứ?”

Lâm Gia không đáp.

Cô chỉ ngơ ngác mà nhìn về phía cầu đá, nhìn những người đang túm lấy Hứa Trăn, để lại vết máu đỏ thẫm trên cầu.

“Ô ô..... Ô ô ô.....”

Giờ khắc này, Lâm Gia vừa rồi chỉ im lặng rơi lệ bỗng nhiên liền khóc nức lên.

Cô ngòli sụp xuống thành cầu, khóc rống thất thanh trong đêm mưa tầm tã.

Cô khóc đến quá mức đầu nhập, thế cho nên, đạo diễn đã tuyên bố kết thúc cảnh quay, Lâm Gia vẫn ngòli ở chỗ đó, nước

khó có thể ức chế mà từ hốc mắt tuôn ra, hồi lâu không thể thoát ra khỏi cảnh quay

.....

“Ta nguyện hóa thân cầu đá.....”

Lúc này, bên sân, một nữ diễn viên phụ đang vây xem cảnh quay lại không biết vì sao, bỗng nhiên nhớ tới những lời này.

Lúc này cô đã bị Lâm Gia cảm nhiễm, hốc mắt cũng ửng đỏ, hông khỏi quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, hỏi: “Lời thoại này là ở đâu ra?”

Cô bạn cũng sửng sốt một hồi, mới nói, “Tôi nhớ, hình như là thoại trong “Dạ Vũ Giang Hồ” ...”

“Ca!”

Một lát sau, cảnh quay trên cầu đá kết thúc.

Nghe hiệu lệnh của đạo diễn, xe phun nước lập tức ngừng phun, các nhân viên túc trực bên cạnh cũng nhanh chóng vào phim trường để trao khăn và nước nóng cho các diễn viên.

“Trần ca, mau đứng lên mau đứng lên, trên mặt đất rất lạnh.....”

Hứa Trần đang bị người kéo lê trên cầu đá cũng khôi phục lại đại ngộ của “Người sống”, mấy diễn viên đóng vai cảnh sát liền ba chân bốn cẳng vội đỡ hân từ mặt đất đứng lên, thái độ vô cùng ân cần.

—— vị này chính là Đại Thần thực sự!

Phải là Đại Thần viết hoa!

Một màn bắt cóc Lâm Gia vừa rồi, khi ánh mắt của hắn quét về phía mọi người, lúc bọn họ đụng phải ánh mắt ấy, toàn thân gần như lập tức nổi da gà, suýt chút nữa cho rằng thứ mình đối mặt thực sự là một tên sát nhân giết người không chớp mắt.

Đây mới gọi là “diễn viên” a!

So sánh với người ta, thì một đám người trong đoàn phim nhà mình đúng là làm mặt quỷ trên gối thêu hoa? ?

Một đám bao cỏ!

Chưa kể, thêu hoa còn không đẹp bằng người ta đâu!

Chương 431: Bao Lì Xì

Hứa Trăn bị nhấc lên khỏi mặt đất trong tình trạng choáng váng, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng và cơ thể yếu ớt, nhất thời nửa khắc không thể thoát ra khỏi cảm xúc trong cảnh quay.

Hắn đem thân thể dựa vào lan can cầu đá, nhìn nước sông yên tĩnh dưới cầu, thấp giọng thở dốc nói: “Thật xin lỗi, có thể để tôi nghỉ một lát...”

“Tốt tốt, Trăn cứ nghỉ một lát đi.” Đám diễn viên xung quanh vội vàng mồm năm miệng mười mà ứng hòa, trong giọng nói tràn đầy cung kính.

Lúc này, sớm có nhân viên công tác cầm khăn ẩm lớn chạy lại, khoác ở trên người Hứa Trăn, để ngừa gió lạnh làm hắn bị cảm.

Hứa Trăn thuận tay túm túm khăn tắm, quay đầu, mỉm cười gật đầu với nhân viên của đoàn phim.

Nhân viên này là một cô nương nhỏ con, lúc nhìn thấy ánh mắt nhu hòa của Hứa Trăn thì tự động sùng nhượng kính, hưng phấn đến mặt mày phùng đỏ.

—— a, đây là sự tương phản giữa trong và ngoài phim!

Phản phản!

.....

Sau khi cảnh quay kết thúc, Hứa Trăn hoãn lại một giờ, cuối cùng mới hoàn toàn rút lui khỏi cảm xúc do cảnh quay mang lại.

Hắn mơ hồ hồi ức lại một màn vừa rồi, còn cảm thấy khá hài lòng với diễn xuất của mình.

Tuy không nhìn thấy hiệu ứng của tình tiết nổ súng nhưng Hứa Trăn biết: Cảm xúc của mình rất đúng chỗ.

Trạng thái thấy chết không sờn, nhưng lại không làm đánh vỡ chuỗi lý trí cuối cùng.

So với sự suy sụp toàn bộ khi đóng Chu Du, bây giờ hắn càng ngày càng điều luyện hơn trong việc kiểm soát cảm xúc của

mình, và nó hiển nhiên đã lên một tầm cao mới.

Cảm giác này là không thể giải thích được.

Giống như việc người đầu bếp nắm được sức nóng và người đấm bóp nắm được sức mạnh, mặc dù có những nguyên tắc nhất định, nhưng sự tinh tế chỉ có thể hiểu được bằng kinh nghiệm, và mỗi người đều có những kinh nghiệm độc đáo riêng của mình.

Một lát sau, Hứa Trăn ấn vào ngực của mình, cảm giác được trái tim vẫn đang “Phanh phanh phanh” đập cực nhanh, ngay cả phổi cũng bởi vì cảm xúc kích động mà có chút dồn dập.

Hắn không khỏi tự giễu cười: Chính mình có phải bị xem là “Diễn tình” rồi đúng không?

Nhập diễn quá tốt, đi vào thì dễ mà lại không đi ra được, như vậy có tính là không chuyên nghiệp.

Ai, sau này nhất định phải luyện tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn ngồi dậy, dọc theo cầu đá bắt đầu đi xuống dưới.

“Ô ô ô.....”

Nhưng mà ở con đường dưới cầu đá, hắn bỗng nhiên nghe được một trận âm thanh nức nở trầm thấp.

Nhìn kỹ lại, hắn thấy Lâm Gia lúc này đang ngồi trên ghế xếp, trên người có quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, khóc như hoa lê dính hạt mưa.

Hứa Trăn: “.....”

Xem ra, ta thoát vai còn tính là nhanh?

.....

Một lát sau, Hứa Trăn cùng Lâm Gia rời khỏi cầu đá, đi về phía đạo diễn bên kia, muốn nhìn lại hiệu quả của cảnh quay vừa rồi.

Tuy nhiên thứ chào đón hắn lại chính là một trận thét chói tai.

“Quá lợi hại! Diễn quá tốt!”

“Tôi đã khóc khi xem cảnh vừa rồi, Trăn ca quá đẳng cấp!”

“Hôm nay coi như được mở mang thêm kiến thức! Nhìn người ta xem, nói diễn liền diễn, tùy tiện diễn cũng đạt được trình độ này!”

“Danh bất hư truyền a! Không hổ là thần tượng phái thực lực!”

“.....”

Sau cảnh quay, Hứa Trăn thu hoạch được một lượng Fans hâm mộ qua đường.

Ở đây, phàm là văn bối hay là những người trạc tuổi hoặc thậm chí lớn hơn Hứa Trăn cũng đều tự giác sửa đổi xưng hô, hội hân một tiếng “Ca”.

“Ca” là tôn xưng, chẳng phân biệt tuổi.

Tuy nói những người này đã sớm biết trình độ của Hứa Trăn cao hơn mình rất nhiều, nhưng bọn họ phần lớn cũng chỉ xem những đoạn video ngắn của “Tam Quốc” được lưu truyền trên mạng.

Quả nhiên, tận mắt chứng kiến luôn khiến cho người ta có cảm giác chân động hơn là ngồi sau màn hình xem phim điện ảnh hay truyền hình.

—— người thanh niên này mới vừa nãy còn ngồi ở bên cạnh chúng ta!

Cùng chúng ta uống cà phê, trò chuyện phiếm, nhìn qua thường thường, không có gì nổi bật.

Kết quả, người ta vừa tiến vào phim trường, liền tùy tùy tiện tiện công hiến một màn trình diễn tuyệt vời khiến mọi người không ngừng vỗ tay tán thưởng.

Như thế sao có thể không làm người chân động, không làm cho người khác bội phục đây?

Trình đạo diễn của “Săn Ảnh” lúc này cũng đang nhìn Hứa Trăn với ánh mắt sáng quắc, không chỉ khâm phục thực lực của hắn mà còn tiếc nuối vì mình đã quay xong cảnh này, đồng thời cũng ần ần có chút khó xử.

—— ai, nói xem mình phải chuẩn bị bao lì xì như thế nào cho vị khách mời này đây”

Trước khi mời Hứa Trăn, Trịnh đạo đã câu thông qua với nhà làm phim, bên phía đối phương cũng không có ý kiến gì, để ông ta tự nhìn mà làm.

Lúc đầu, Trịnh đạo tính toán chuẩn bị bao lì xì tầm hai ba vạn, dù sao cũng là khách mời hữu nghị, ai cũng không để bụng chút tiền ấy, chẳng qua là tâm ý mà thôi.

Nhưng chờ Hứa Trăn diễn xong một cảnh này, Trịnh đạo bỗng nhiên lại cảm thấy bao lì xì này có điểm không dám đưa.

Người ta đã đạt tới cấp bậc này, vậy mà người chỉ cho có hai ba vạn?

Đây quả thực chính là vũ nhục đoạn biểu diễn vừa rồi!

Đạo diễn do dự hết lần này tới lần khác không để ý tới, đúng lúc này, điện thoại di động trong túi áo đột nhiên rung lên.

Ông ta cầm lên thì chỉ thấy trên màn hình hiện lên một thông báo mới:

“Chỉ mong là tôi đã đoán sai.... Lần trước ông có nói với tôi, sẽ đề cử cho tôi một người, đang hợp tác với ông, cái gì mà diễn viên có hình tượng cao cấp nhất ở Hoa Hạ.... Tôi vừa tra xét xong, người ông nói là Từ Hạo Vũ đúng không? Không thể nào đi? ?”

“Ông cũng dám gọi đây là “đỉnh cấp Hoa Hạ” ? Có bệnh đục tinh thể còn không chịu đi trị đi!”

Trịnh đạo: “.....”

Ông ta đọc xong đoạn tin nhắn này, bỗng nhiên vỗ trán một cái, nghĩ đến kẻ sách trong lòng:

Dắt tuyến, đem tiểu Hứa giới thiệu cho hắn?

——Giám đốc thời trang của tạp chí thời trang “Vi Cách”, nhà tạo mẫu hot nhất Hoa Hạ, Joy!

Quà tạ lễ này có vẻ nhiều thành ý hơn bao lì xì nhỏ này đi!

Chương 432: Cái gọi Là Tuyển Đầu

8 giờ tối, Hứa Trăn thuận lợi hoàn thành cảnh quay cho vai diễn khác mời này.

Chu Hiểu Mạn khuyên hẳn sớm một chút trở về nghỉ ngơi, Hứa Trăn lại nói muốn chờ một lát rồi mới đi.

Mãi đến hơn 9 giờ tối, Tạ Ngạn Quân vừa kết thúc xong cảnh quay, hẳn mới bước bình cầm “Hàn Giang Tuyết” cúi người lần nữa, cung kính nói: “Tạ tiên bối, tôi thật sự rất thích ngài, cho nên làm phiền ngài ký tên cho tôi được không?”

Tạ Ngạn Quân ngửa đầu nhìn Hứa Trăn, không có cầm sách, mà là nói: “Trà lạnh, cậu đi pha cho ta một ly trà mời đi.”

Hứa Trăn nghe vậy, lập tức cầm chén trà của Tạ Ngạn Quân, nhảy nhót đi pha nước ấm cho ông.

Tạ Ngạn Quân nhìn bóng dáng chạy đi rót nước của hẳn, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

Một lát sau, Hứa Trăn mang trà nóng trở về, Tạ Ngạn Quân tùy tay tiếp nhận, không có uống, mà là nói: “Kịch đâu?”

Hứa Trăn nghe vậy sững sốt, nói: “Kịch gì?”

Tạ Ngạn Quân nói: “Kịch bản a.... không phải cậu đến mời ta nhận vai à?”

Hứa Trăn nghe được lời này, tức khắc trong lòng vui vẻ, vội vàng từ trong túi lấy ra kịch bản “Lang Gia Bả” mà hẳn đã chuẩn bị tốt, nói: “Tạ lão sư, đây là bộ phim cổ trang quyền mưu do Đông Nhạc Điện Ảnh tự chế tác, phiền toái ngài xem qua.”

Tạ Ngạn Quân tiếp nhận kịch bản, không nói thêm gì, chỉ tùy tay đặt qua một bên.

Hứa Trăn thấy bên kia không quan tâm tới mình nữa, mà thời gian quả thực đã hơi muộn, không thể tiếp tục dây dưa, cho nên hẳn chỉ đành lấy lại cuốn sách “Hàn Giang Tuyết”, tạm biệt Tạ Ngạn Quân, Lâm Gia, cùng các thành viên còn lại của đoàn “Săn Ảnh”, rồi rời đi.

.....

Trên đường trở về, Hứa Trăn hơi có chút tiếc nuối, nói: “Ai, thất sách, Tạ tiên bối xem ra không quá thích tôi lấy “Hàn Giang Tuyết” đi xin chữ ký của hẳn!”

Chu Hiểu Mạn nói: “Nhưng tôi thấy hấn đã ký tên cho cậu rồi đây!”

Hứa Trăn nghe vậy sững sốt, nói: “Phải không?”

Hấn nhanh chóng lấy quyển sách “Hàn Giang Tuyết”, mở ra trang đầu tiên, lập tức nhìn thấy một hàng văn tự ngay thẳng:

Giao tình của chúng ta dựa trên tách trà này.

——Đây là câu thoại kinh điển của nhân vật chính khi là học trò trong “Hàn Giang Tuyết”.

Hứa Trăn vuốt dòng chữ trên trang giấy, nhướn mày, mỉm cười đầy ẩn ý.

Sau khi Hứa Trăn rời khỏi phim trường của đoàn “Săn Ảnh”, đi được vài bước liền thấy Kiều Phong lái xe tới đón.

Từ phim trường đến khách sạn nơi hấn ở chỉ có hơn hai km, nhưng Hứa Trăn đêm đó thực sự kiệt sức, hiện tại vừa nhìn thấy có người đến đón, hấn liền vô cùng vui vẻ.

“Thế nào, nhìn thấy Tạ Ngạn Quân chưa?” Sau khi lên xe, Kiều Phong quay đầu hỏi.

Hứa Trăn có chút hưng phấn mà giơ lên cuốn 《hàn giang tuyết》 trên tay, nói: “Tạ tiên bối đã ký cho em!”

“Hơn nữa còn viết lại lời thoại trong “Hàn Giang Tuyết”, nhìn dòng chữ này chính là ám chỉ về sau em có thể tìm hấn để thỉnh giáo!”

Kiều Phong: “.....”

Là ta ảo giác sao?

Như thế nào cảm giác A Trăn hình như là Fan boys của Tạ Ngạn Quân? ?

Kỹ thuật diễn xuất đứng đầu của Tạ Ngạn Quân không phải nói chơi, nhưng...Thằng nhãi này cũng không phải là đối tượng thích hợp để “thỉnh giáo” đâu!

Chỉ với tình tình của xú tiểu tử đó, không chừng lại dạy hư hại tử ngoan ngoan nhà mình.

Kiều Phong bắt đắ dĩ mà bĩu môi, không mặt mũi nói thêm cái gì, chỉ hỏi: “Có nói ý tứ của Đông Nhạc với hấn không?”

Hứa Trăn nói: “Em đã đưa kịch bản “Lang Gia Bả”, cũng nói chút ý tứ của Thái tông, hần nói nếu có việc cần thì sẽ chủ động liên hệ với Đông Nhạc.”

Kiều Phong gật gật đầu, nói: “Tận tình tận nghĩa, chuyện khác chúng ta liên không cần phải xen vào.”

Nói đến đây, hai người đơn giản trò chuyện về đoàn phim “Săn Ảnh”, kể chuyện thể thân của Từ Hạo Vũ giống hần ta đến 80! cùng với chuyện hần ta há mồm liên đọc “300 bài thơ Đường”.

“300 bài thơ Đường, ha ha ha ha ha.....”

Kiều Phong bị chọc cười đến không thể kiềm chế, nhin không được mà vỗ vỗ tay lái, kêu lên: “Ai nha, Từ Hạo Vũ đúng là tên ngốc!”

Hần nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn, nhin không được tầm tắc thở dài: “Ai, hiện tại trong nước có đủ loại địa vị, dạng gì cũng có, kỹ thuật diễn, tài nguyên, lưu lượng, tốt xấu lẫn lộn.”

“Mỗi lần anh nhìn thấy những người như Trần Chính Hào cùng Từ Hạo Vũ được đặt bên cạnh nhau thì liên cảm giác toàn thân không được tự nhiên.”

Nghe đến đây, Hứa Trăn hơi hơi có chút nghi hoặc, nhin không được hỏi: “Kiều ca, kỳ thật em vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi —— rốt cuộc thì cái gì mới được gọi là “Diễn viên tuyển đầu” ?”

“Có tiêu chuẩn phân xác rõ ràng sao?”

Nghe thấy vấn đề này, Kiều Phong tựa hồ cảm nhận được tham vọng của nghệ sĩ nhà mình, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nói: “Tiêu chuẩn rõ ràng thì không có.”

“Cái gọi là “tuyển một”, “tuyển hai”, thật ra chỉ là tham khảo cách nói của quốc tế, quốc tế chia diễn viên thành 20 cấp, có một công thức tính điểm, mỗi cấp đều có một ngưỡng rõ ràng, cứ mỗi năm hiệp hội diễn viên sẽ công bố danh sách định kỳ.”

“Nhưng Hoa Hạ không có thẩm quyền như vậy. “

Kiều Phong giải thích: “Cái gọi là “tuyển đầu” mà chúng ta hình dung, thật sự chỉ là một khai niệm mơ hồ, mà trong nghề

cũng chỉ có hai loại tiêu chuẩn được công nhận.”

“Một là giá trị thương mại cao, có thể nhận được đại ngôn cao cấp nhất, đây gọi là “Minh tinh tuyển đầu”.”

“Hai là tác phẩm có chất lượng tốt, những năm gần đây có đảm nhiệm vai chính trong bộ phim truyền hình ăn khách hàng năm, được gọi là “Diễn viên tuyển đầu”.”

“Hai loại tiêu chuẩn này có giao thoa nhưng không hoàn toàn trùng hợp, người dám thẳng eo nói mình là tuyển đầu đương hồng, tính cả nam nữ thì cũng không quá 50 người.”

Khi nói chuyện, Kiều Phong đã đem xe chạy đến bãi đỗ xe ngầm của khách sạn.

Hắn dừng xe, quay đầu nhìn Hứa Trăn, ha hả cười nói: “Tiểu tử, con đường phía trước còn dài, gánh nặng đường xa a.”

“Hiện tại cậu còn chưa có một bộ kịch nam chủ, cho nên cũng không thể được xưng là tuyển hai.”

“Bước tiếp theo có thể đi lên tuyển đầu hay không, thì còn phải xem biểu hiện của “Lang Gia Bàng”, cậu ngàn vạn lần phải nắm chắc tốt cơ hội này!”

Nghe được câu nói này, Hứa Trăn mặt mày cảm thấy có chút phấn chấn.

Chương 433: Đây Mà Gọi Là Thù Lao Sao? ?

Vào nghề gần ba năm, lần đầu tiên hắn mới có cơ hội đánh sâu vào vị trí tuyển đầu.

Mặc dù không hứng thú lắm với những cái tên tuyển đầu, tuyển hai, nhưng hắn muốn chọn một kịch bản hay hơn, có được vai diễn hay hơn, và cạnh tranh với những đối thủ mạnh hơn!

Mà tất cả những thứ này đều có chung một vấn đề: Địa vị phải đủ cao!

Hứa Trăn trịnh trọng gật gật đầu, nói: “Kiều ca, em sẽ nỗ lực.”

—— tài nguyên không đủ, lưu lượng không đủ, những thứ này không quan trọng.

Chính mình có thể giống như Trần Chính Hào, đi theo con đường diễn xuất này, làm một diễn viên tuyến đầu có danh xứng với thực, chịu được bất kỳ loại khảo nghiệm nào!

.....

Bởi vì thời gian thật sự quá muộn, Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn kiên trì muốn đem hắn đưa đến phòng khách sạn rồi mới bằng lòng rời đi.

Tuy Hứa Trăn nghĩ, nếu như thật sự có gặp nguy hiểm gì thì chỉ sợ hắn còn phải đi bảo vệ hai người...

Nhưng ý tốt của người ra, hắn không thể nói ra lời mất hứng như vậy được.

Sau khi vào phòng, Chu Hiểu Mạn thuận tay pha cho hắn một ly sữa bò nóng, sau đó giúp hắn sửa sang lại quần áo và kịch bản sẽ dùng cho ngày mai.

Kiều Phong ra dáng thần bí hề hề nói: “A Trăn, cậu thử đoán xem, vừa rồi diễn một vai khách mời cho đoàn phim “Săn Ảnh”, vậy bên phía đối phương sẽ cấp cho chúng ta “Bao lì xì” như thế nào đây?”

Nghe được lời này, Hứa Trăn đang nằm trên giường tức khắc tỉnh táo tinh thần, hắn nghiêng người ngồi dậy, hỏi: “Nhiều hay ít?”

Trước đây hắn cũng đã từng làm khách mời hữu nghị cho mấy đoàn phim, cho nên dĩ nhiên biết bao lì xì sẽ không quá dày, tầm khoản mấy vạn.

Nhưng muối nhỏ thì cũng là thịt!

Mà bản thân hắn dạo gần đây quá nghèo rồi, nghèo đến mức lúc chi tiền mua đồ ăn vặt để đi thăm ban cũng cảm thấy tâm thật đau...Nhu cầu cấp bách được bổ sung đạn dược!

Kiều Phong nhìn đôi mắt lấp lánh của Hứa Trăn, cười nói: “Ai, không nghĩ tới a không nghĩ tới.”

“Trình đạo đúng là một người rộng lượng, bất quả chỉ là vai khách mời mà thôi nhưng lại cư nhiên giới thiệu cậu cho

Joy...”

Nói đến đây, vẻ mặt Kiều Phong xuân phong đắc ý, nhếch miệng cười nói: “Cậu biết Joy không? Hắn là tổng giám đốc của thời trang “Vi Cách” !”

“Được hắn tự tay làm tạo hình, đây chính là cơ hội mà tiểu sinh tuyển đầu muốn cũng không có đấy!”

“Anh nghe nói Trịnh đạo có quan hệ thân thích với Joy, cũng không biết là em vợ hay anh rể. Nếu hắn đã mở miệng, vậy thì cậu nhất định có cơ hội hợp tác với Joy.”

“Còn về phần sau này có thể tiếp tục hợp tác hay không, thì còn phải xem cậu có lọt được vào tầm ngắm của hắn.”

Kiều Phong mặt mày hớn hở nói: “Ai, anh nói cậu nghe, chắc cậu không biết nhưng Từ Hạo Vũ đã nhiều lần muốn hợp tác với Joy, mà Trịnh đạo lại không chịu dẫn tuyến, ha ha...”

“Nếu như Joy chịu làm tạo hình cho cậu, thì trang phục sang trọng hàng đầu quốc tế đều có thể tùy tiện thử!”

“Cậu vẫn chưa lên tuyến đầu nhưng lại được hưởng đãi ngộ không khác gì tuyển đầu, ha ha ha...”

“.....”

Hứa Trăn nghe Kiều Phong nói với vẻ mặt hớn hở, có chút không rõ, nhin không được liền ngắt lời: “Khoan đã, Kiều ca.”

Hứa Trăn vẻ mặt nghiêm túc hỏi: ““Thù lao” mà Trịnh đạo trả cho em chính là một lần miễn phí được nhà tạo mẫu đẳng cấp làm tạo hình cho?”

Kiều Phong bị vấn đề này làm nghẹn một lúc lâu, mới nói: “Không, không có miễn phí, tiền nhất định phải tiêu!”

Hứa Trăn: “.....Vậy thì, người kia, giá một lần để hắn làm tạo hình là bao nhiêu?”

Kiều Phong trầm mặc hồi lâu, nói: “Anh không hỏi qua, đại khái mấy vạn đi.”

Hứa Trăn: “.....”

Cho nên, nguyên một đêm ta bị người ta kéo lê, lại cực cực khổ khổ diễn cảnh quay dưới vòi phun nước hơn hai tiếng

đồng hồ, đông lạnh đến run run rẩy rẩy, thế nhưng thù lao nhận được lại là cơ hội được tiêu mấy vạn đồng?

Sư phụ a..... Đây gọi là “tuyển đầu” sao? ?

Đồ nhi cảm thấy nước này quá sâu!

Ngày hôm sau, khi trở lại đoàn làm phim “Sấm Quan Đông”, Hứa Trăn vẫn có chút ảm đạm không thể giải thích được.

Kiều Phong đã liên hệ với Joe, giám đốc thời trang của “Vi Cách”, mà bên kia cũng đã hứa sẽ giúp Hứa Trăn làm tạo hình trước cuối năm này, đồng thời nói rằng mình đã xem bộ phim của Hứa Trăn và rất quan tâm đến hắn.

Hứa Trăn đương nhiên biết tạo hình sư có tầm quan trọng rất lớn đối với một nghệ sĩ.

Thậm chí có thể nói, tạo hình của một người trên thảm đỏ có kinh điển hay bình thường thì đều chứng tỏ được sự điêu luyện sắc sảo của tạo hình sư, thậm chí nó còn quan trọng hơn nền tảng của chính diễn viên.

Nhưng là.....

Nói thật ra, Hứa Trăn chỉ có hứng thú với diễn kịch, còn đối với mấy thứ xa hoa truy lạc, nơi phồn hoa ngợp trong vàng son thì hắn lại không có nữa điểm hứng thú.

Được săn đón dưới ánh đèn sân khấu vì hình tượng cá nhân của mình, Hứa Trăn không cho rằng đây là điều đáng tự hào.

Hắn càng hy vọng khán giả có thể thích những nhân vật mà hắn biểu diễn, thích Chu Du, thích Hạ Tuyết Nghi, thích Chu Truyền Võ, mà không phải thích Hứa Trăn này.

Tuy nhiên, với sự nổi tiếng của “Tam Quốc“, Hứa Trăn cảm thấy việc duy trì tình trạng công việc của mình ngày càng trở nên khó khăn, giống như muối bỏ bể.

Chương 434: Chết Trận Nơi Sa Trường

Hứa Trăn đã nói rõ với Kiều Phong, trong năm nay hắn sẽ không tiếp kịch bản nào nữa, ngoại trừ việc quay xong “Sấm Quan Đông”, hắn còn phải quay lại trường để học tập, sau đó an tĩnh chờ ngày tiến tổ “Lang Gia Bổng”.

Thật ra Kiều Phong cũng không hề làm khó hắn, nhưng Hứa Trăn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, có rất nhiều người lướt qua Kiều Phong, trực tiếp liên hệ tới hắn.

Lại là điện ảnh, lại là tổng nghệ (chương trình tạp kỹ), lại là đại ngôn, thậm chí còn có người muốn thu âm một bài hát cho hắn, tổ chức buổi biểu diễn.....

Nghe xong, Hứa Trăn liền cảm thấy đầu đau từng trận.

Thu âm cái gì? Ta cũng không phải ca sĩ!

Chẳng lẽ muốn ta niệm “Đại Bi Chú” cho mấy người nghe?

Hay là xướng “Ngư Sơn Phạn Kinh”, “Trăm Tự Minh Chú”, “Kinh Phật Vô Lượng Thọ”?

Chọn một bài đi, để bản tặng tiêu trừ nghiệp chướng cho các người, để các người vãng sinh cực lạc!

.....

Đoàn phim “Sâm Quan Đông” ở lại Ma Đô tổng cộng 45 ngày.

Tuy nhiên, Truyền Võ không có nhiều cảnh quay ở đây, và dự kiến chỉ mất khoảng ba tuần để hoàn thành các cảnh quay.

Hôm nay là ngày 5 tháng 10, cảnh quay cuối cùng của Hứa Trăn ở Ma Đô bắt đầu, toàn bộ đoàn phim rơi vào bầu không khí nhiệt liệt xưa nay chưa từng có.

—— Truyền Võ sắp chết, trò hay!

Tuyệt đối là trò hay!

Vô luận là diễn viên, đạo diễn, hay Tôn Mãn Đường – kẻ đầu sỏ viết ra cái chết của Truyền Võ, đều nhón chân mong chờ một màn này.

Hứa Trăn vốn dĩ đã chuẩn bị áp ủ cảm xúc thật tốt, thật no đủ, nhưng kết quả vừa đến phim trường lại nhìn thấy một đám người cao hứng phấn chấn, bộ dáng ăn dưa thích xem náo nhiệt, khiến hắn tức khắc có chút buồn bực.

Đám người này, người nào cũng....

Trong đầu hắn bỗng xuất hiện một câu nói:

Mọi người cố ý tìm tới đây là bởi vì muốn xem hắn diễn một câu chuyện bi thảm. Thẳng đến khi Truyền Võ chết, đại gia ô

ô khóc một hồi, thở dài một phen, thỏa mãn rời đi, mặt khác còn sôi nổi bình luận...

—Được rồi, coi như ta làm sống lại phiên bản Tường Lâm tẩu trong Chuyện Xưa của A Mao.

(Tường Lâm Tẩu là một nhân vật đại diện cho bi kịch)

Mà lúc này, biên kịch Tôn Mãn Đường lại không có một chút tự giác nào của “độc thủ phía sau màn ảnh”. Từ sáng sớm kho Hứa Trăn còn đang hóa trang ở bên sân, Tôn Mãn Đường liền vui sướng mà chạy tới, trong tay xách theo một thanh đao đao cụ, tay chân vung về chém lên chém xuống, ra vẻ bản thân rất chính khí, nói: “Cảnh này, Truyền Võ nhất định phải giết đến đỏ mắt.”

“Đại đao trên tay vung lên, một quỷ tử lập tức ngã xuống.”

“Thình lình bị quỷ tử phía sau đâm lén, sau đó cậu quay lại, hô! Giơ tay chém xuống, một đao chặt đứt đầu quỷ tử.”

“Sau đó ba quỷ tử vây lại đây, cậu đỡ trái hở phải, bị đâm một nhát vào ngực, cậu liền nghiêng răng xông về phía trước, một đao chém chết đối phương!”

“Ngay sau đó, hai quỷ tử kia tiếp tục đánh tới...”

“.....”

Hứa Trăn nghe biên kịch nhiệt huyết sôi trào nói chuyện với hẳn, khoe miệng liền trù trù, không biết nên nói cái gì.

Rất rõ ràng: Tôn Mãn Đường không biết viết kịch bản võ hiệp.

Rất có thể ngay cả tiểu thuyết võ hiệp cũng chưa từng đọc qua.

Hứa Trăn thừa nhận, “Sấm Quan Đông” là một kịch bản không tồi, bối cảnh to lớn, cốt chuyện rất chắc chắn.

Nhưng, ai cũng có sở trường cùng sở đoản riêng.....

Một lát sau, Tôn Mãn Đường rút cuộc “Giảng” xong cảnh này, ông ta duỗi tay lau một phen mồ hôi trên trán, nhếch miệng cười nói: “n, không sai, chính là ý tứ này.”

“Võ công gì đó thúc không hiểu, đoạn này không viết quá chi tiết, cậu cũng đừng câu nệ với kịch bản, cứ đánh thoải mái.”

“Mẫu chốt phải bày ra loại mị lực dã tính của nam nhi nhiệt huyết!”

Hứa Trăn nghe lời gật gật đầu, tiếp thu được tin tức mẫu chốt: Cứ đánh thoải mái!”

Đúng vậy, nếu luận chuyện đánh võ thì kinh nghiệm của mình đúng là phong phú hơn Tôn lão sư một ít...

.....

Buổi sáng lúc 6 giờ 50 phút, lúc chuẩn bị lên sân, Hứa Trăn cuối cùng cũng xem lại kịch bản của cảnh quay này, nỗ lực đắm mình vào trạng thái của nhân vật Chu Truyền Võ.

Không thể không nói, mặc dù Tôn lão sư viết những cảnh quay đánh võ rất thừa thớt nhưng nhịp điệu của câu chuyện vẫn rất mạnh mẽ:

Sau khi sự kiện ngày 18 tháng 9 nổ ra, quân đội Đông Bắc thực hiện chính sách không chống cự, Truyền Võ suất lĩnh bộ đội kiên quyết chiến đấu, tử thủ A Lặc Cẩm, kiên quyết không rút lui, câu giờ cho người dân địa phương sơ tán.

Trong trận chiến đấu vật lộn với sống chết, quân đội lần lượt giành được nhiều thắng lợi, Tiên Nhi cũng mang theo huynh đệ của Nhị Long sơn đến chi viện. Đôi tình nhân sau khi trải qua nhiều tai nạn, thì gặp lại nhau trong chiến hỏa bay tán loạn, sau cùng kết làm vợ chồng dưới sự chứng kiến của dân chúng địa phương.

Tuy nhiên, trận chiến không có sự hỗ trợ của hậu phương, rốt cuộc vẫn phải đi đến con đường cuối cùng.

Trận tuyến từng bước lui về phía sau, một đường từ ga tàu hỏa thối lui đến trong thành.

Đánh tới cuối cùng, địa điểm chiến đấu chỉ còn cách tiệm cơm của Chu Gia tầm hai con phố.

Phía sau chính là thân nhân, cha mẹ của mình.

Nếu ngừng chiến, lưỡi lê của quỷ tử sẽ trực tiếp đâm vào dân thường tay không tác sát kia, cho nên đây thật sự là một trận chiến sinh tử cuối cùng.

Dưới tình huống hết đạn, Truyền Võ rút ra đại đao, trực tiếp nhảy vào trận địa địch đánh một trận giáp lá cà, cuối cùng không thể áp đảo kẻ địch mà chết trận nơi sa trường.

Đó là một cuộc chiến tay không tàn bạo trong tình trạng gần như nguyên thủy.

Năm phút sau, Hứa Trăn khép lại kịch bản.

Hắn nhắm mắt ngưng thần một lát, chợt từ trên ghế đứng lên, đi về phía trường quay cách đó không xa.

Chương 435: Một Trận Chiến Hỏa

Giờ này khắc này, nhân viên công tác của tổ đạo cụ, tổ pháo hoa đã sắp xếp khu phố buôn bán ngày thường rộn ràng nhộn nhạo biến thành một mảnh biển lửa.

Diễn viên quần chúng đóng vai quân Đông Bắc nằm sau chiến hào đơn sơ chất đồng bao tải, người nào người này đều mặt mũi xám tro, hóa trang thành bộ dáng chật vật bất kham.

“Hiện trường chú ý!”

Một lát sau, chỉ đạo hiện trường Mạnh Tiêu Thanh ngồi ở trước máy theo dõi, sử dụng bộ đàm để lần lượt xác nhận tình trạng cho tất cả nhân viên. Sau đó cầm loa trong tay, cao giọng nói: “Toàn thể diễn viên vào chỗ!”

“1 phút cuối cùng!”

Lúc này, thư ký trường quay xách theo bản phân cảnh đứng ở trước máy quay phim số 1, kêu lên: “Lần quay thứ nhất, cảnh 255, bắt đầu!”

“Bang!”

Một tiếng giòn vang, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Giữa sân, diễn viên quần chúng đóng vai quý tử và quân Đông Bắc lập tức dựa theo kế hoạch trước đó mà bắt đầu giao chiến, pháo hoa đặt sẵn trên phim trường cũng lần lượt được kích nổ, khu vực xung quanh lập tức rơi vào trạng thái ngập tràn khói thuốc súng.

Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ lúc này cũng đang tránh sau một chiến hào.

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm chiến đấu thảm thiết phía trước, bắt được cơ hội, liền vung tay lên, kêu to: “Đội 3, tiến lên!”

Nghe được mệnh lệnh, một nhóm binh sĩ trong quân phục Đông Bắc quân lập tức khom lưng, ghì súng, đón mưa bom bão đạn, nối đuôi nhau từ trong chiến hào đi ra.

Tuy nhiên, điều đáng lo ngại là những người này chưa kịp chạy bao xa thì đã bị hỏa lực địch theo dõi, “lộc cộc” bằng loạt đạn súng máy bùng nổ, vài người trong số họ không may bị quét trúng, kêu thảm ngã xuống trên mặt đất lăn lộn.

Nhìn thấy một màn này, Truyền Võ cắn răng, hung hăng nắm chặt nắm tay.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía giá súng máy trên lầu hai, cầm súng trường, muốn tiến về hướng đó.

“Đoàn trưởng!”

Hai chiến sĩ bên cạnh thấy như vậy, liền lập tức đem hắn ấn xuống dưới, nôn nóng kêu lên: “Đề tôi!”

Dứt lời, hai người một trước một sau, xoay người từ chiến hào lăn ra ngoài, khiêng súng trường liền hướng tới hỏa điểm của quân địch.

Nhưng mà ngắn ngủn vài giây sau, trong đó một người liền bị mãnh hỏa của súng máy bắn trúng, ngã xuống giữa vũng máu;

Một người khác may mắn vọt tới trước vị trí càn dựa, nâng lên họng súng, nỗ lực xử lý tay súng máy, nhưng địch cao ta thấp, chiến sĩ này vẫn bị bại lộ và chịu một đợt tập hỏa.

Tơ mắt nhìn những chiến hữu thân cận nhất hy sinh ngay trước mắt mình, Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ gần như khòe mắt đã muốn nứt ra, tơ máu trong mắt lan tràn.

Hắn rũ đầu, hít sâu một hơi, trong mắt lại không có cảm xúc dư thừa, chỉ là như rắn độc mãnh thú gắt gao nhìn chăm chăm giá súng máy kia, thân mình nhanh nhạy như gió mà lạt qua chiến hào, bay như gió mà vọt tới chỗ hỏa điểm.

“Đoàn trưởng!”

“Đoàn trưởng! !”

Khi các chiến sĩ xung quanh nhìn thấy hấn đích thân ra sân, họ vừa sợ hãi vừa vui mừng, vội vàng tiến lên để yểm trợ.

Truyền Võ cong eo xuống, một đường xung phong liều chết đến gần chỗ hỏa điểm, đột nhiên ngồi dậy, nâng họng súng lên, bóp cò súng.

“Phanh!”

Một phát bắn!

Hắn cũng không thèm nhìn mà lập tức lặn qua chỗ khác.

Vô số viên đạn của kẻ địch xẹt qua vị trí vừa rời của hắn, gần như đan vào nhau thành một tấm lưới.

Cùng lúc đó, khẩu súng máy bắn liên hoàn như ác mộng đã hoàn toàn ngừng hoạt động.

Tay súng máy, chết!

Cảnh này vừa mới bắt đầu quay, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh ở bên sân đã không khỏi nắm chặt tay vì phấn khích.

——Thân thủ này, quá đẹp!

Mạnh Tiêu Thanh trở mắt nhìn Hứa Trăn lao sang trái sang phải trên chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, thân hình mạnh mẽ như gió, động tác nước chảy mây trôi, khiến ông chỉ cảm thấy hiệu quả của trận này gần như thay đổi về chất.

Trong kịch bản, Truyền Võ, kẻ đại sát tứ phương, dường như trở nên sống động từ nét chữ nhợt nhạt trong tích tắc, điều này khiến mọi người cảm thấy rõ ràng rằng thân thủ của hắn thực sự tốt và cảnh ngộ cũng thật nguy hiểm.

Mang theo khẩu súng trường, người sĩ quan trẻ tuổi cố hết sức di chuyển qua xác chết, như thể viên đạn sẽ xuyên thủng ngực nếu hắn thả lỏng người trong giây lát, chính điều này đã khiến cho người xem không khỏi lo lắng, đề phòng, vô cùng hồi hộp.

Mạnh Tiêu Thanh rất rõ ràng: Đồng dạng một màn cảnh tượng, nếu diễn viên chân tay vụng về, viên đạn bay vòng quanh hắn, dao nhỏ chém về phía hắn, đó sẽ là một hiệu ứng hoàn toàn khác.

Nếu không có thân thủ như Hứa Trăn mà diễn hời hợt thì sẽ chỉ đem chỉ số thông minh của khán giả, chà xát xuống mặt đất.

.....

Lúc này trong phim trường, sau khi Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ xử lý xong tên súng máy, thì liền lập tức bị địch hỏa tập.

Chiến trường đã lâm vào gay cấn, Truyền Võ vô pháp lui về chiến hào, chỉ có thể là mạo hiểm băng qua mưa bom bão đạn, chạy về phía trước.

Ngay trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, súng liền hết đạn, không có chút do dự, hắn liền vút báng súng qua một bên, đối mặt với khói thuốc súng, hắn nghiêng người rút bội đao bên hông ra.

“Bá!”

Một tiếng vang nhỏ, trường đao ra khỏi vỏ.

—— không có súng, liền dùng đao chém!

Chỉ cần còn sống, liền phải giết địch!

Cát đá bay tán loạn, đạn lạc cắt qua bờ vai, đùi của hắn, bộ quân phục soái khí ngày thường của Đông Bắc quân đến lúc này đã vô cùng chật vật, dính đầy bụi bặm cùng máu đỏ.

Nhưng mà, thần sắc của Truyền Võ lại như trường đao trong tay, sắc bén, nghiêm nghị và tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn côi cút đứng thẳng ở trong trận chiến hỏa ba tán loạn, giống như là một ngọn cờ không thể gục ngã.

Chương 436: Về Nhà

Giờ khắc này, biên kịch Tôn Mãn Đường “Đăng” một tiếng đứng lên.

Lão Tôn tuổi đã hơn nửa đời người lại kích động giống như một thanh niên mới trải sự đời, khẩn trương đến gần như hít thở không thông.

Chính là một màn này!

Rút đao!

Ngàn dặm phục bút liền được thắp sáng ngay từ màn đầu tiên:

Trong viện của Chu gia, hài tử Truyền Võ một hai phải túm đệ đệ Truyền Kiệt tập võ, cường điệu “Luyện võ ba lần một ngày”, đây chính là quy củ do cha đề ra.

Người trong thông đều nói, ba hài tử của Chu Gia, chỉ có Truyền Võ là kế thừa võ công của cha hẳn.

Khi Nương mang theo Truyền Võ cùng Truyền Kiệt đi báỉ kiến Hạ chương quây, Truyền Võ để chứng minh thực lực của chính mình, trước mặt mọi người đánh một bài quyền, còn cường điệu lặp lại “Yêm sẽ chơi đại đao”

—— đúng vậy, câu “Yêm sẽ chơi đại đao”, không phải vui đùa.

Chu Truyền Võ, con trai của anh hùng Chu Khai Sơn sẽ thật sự chơi đại đao!

Đại đao của hắn chính là để rút ra trên chiến trường, bỏ về phía kẻ xâm lược giẫm đạp quê hương!

“Ngô.....!”

Ngay sau đó, nhóm quần chúng vây quanh đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh liền không kiềm chế được mà hô lên tiếng nhỏ.

Giữa sân, Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ rút đao ra, lại không vọt lên phía trước như mọi người đoán, mà bỗng nhiên hắn xoay người, thọc đao về phía sau, khoát lưu loát mà giải quyết kẻ địch đang muốn xông lên.

Đao vừa ra khỏi vỏ liền cắt qua chiến trường bụi bặm, tạo ra dư ảnh màu trắng bạc trước ống kính.

Ngay lập tức, Truyền Võ không hề ngừng lại, hắn cúi thấp người, rút đao ra, tránh thoát lưỡi đao sắc bén từ bên hông và phía sau trong gang tấc.

Cùng lúc đó, hắn gạt chân, quật ngã đối phương, cắn răng một cái, đột nhiên rút đại đao đâm với ngực của người này.

“Phốc.....”

Một âm thanh bị bóp nghẹt.

Túi máu trước đó được giấu trên lưng người này ngay lập tức nổ tung, máu bắn tung tóe trên mặt Truyền Võ, khiến khuôn mặt tuần tú tái nhợt của hắn gần như trở nên dữ tợn.

Đám người vây xem bên ngoài ngơ ngác nhìn chiến đấu khốc liệt trong phim trường, bọn họ đều bị cảm nhiễm bởi sự tàn khốc và nguy hiểm cận kề, đến mức không thể nói ra lời.

Hẹp hẻm, đao sắc, chiến hỏa bay tán loạn.

Ông kính máy quay ghi lại một cách chân thực những trận đánh nhau trên chiến trường, không giống như quay phim truyền hình mà giống như một phóng viên chiến trường đang quay phim tài liệu trên chiến trường thực thụ.

Cảnh quay vốn đã được luyện tập trước đó.

Ai xông lên trước và vây bắt từ đâu, nửa tiếng trước bọn họ mới vừa xác nhận qua một lần.

Thậm chí, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh và biên kịch Tôn Mãn Đường đã cho Hứa Trăn rất nhiều gợi ý từ góc độ hiệu ứng máy quay và tiết tấu câu chuyện về cách thực hiện cảnh quay này.

Nhưng mà nói là một chuyện, thực tế đánh lên lại là một chuyện khác.

Những động tác võ thuật đỉnh cao của Hứa Trăn hoàn toàn vượt quá sự mong đợi của Mạnh Tiêu Thanh và những người khác.

Làm cho tác giả nguyên tác là Tôn Mãn Đường cũng hoàn toàn xem đến choáng váng:

—— đây là kịch bản do mình viết, “Đại đao tung bay trên dưới, một quỷ tử lại một quỷ tử ngã xuống” ?? ?

Lần đầu tiên Tôn Mãn Đường biết, nội hàm được diễn đạt bằng từ ngữ lại có thể phong phú như vậy!

Giờ khắc này, bên sân, có rất nhiều người chột nhốt lại: Đúng vậy, đây là Hứa Trăn a...

Gần đây bởi vì sự nổi tiếng của “Tam Quốc”, khiến nhiều người vừa nhìn thấy hắn, liền liên tưởng đến hình ảnh Chu Lang đột ngột qua đời ở trên đỉnh núi đầy gió.

Thế nhưng, thứ mà Hứa Trăn am hiểu nhất từ trước đến nay không phải là kịch văn mà là kịch võ.

Lần phát hỏa gần đây nhất chính là tiết mục biểu diễn võ thuật “Giang Sơn Như Hoa” trên sân khấu Xuân Vãn!

Là một diễn viên võ thuật cấp “Đội quốc gia”, việc chơi đại đao đối với hắn mà nói chính là sở trường.

“Phốc.....”

Nhưng mà, trong lúc mọi người đang xem đến nhiệt huyết sôi trào, thì giữa sân, một đoàn đao bất thành linh lao về phía vai trái của Truyền Võ.

Cơ thể của Truyền Võ hơi chấn động, nhưng hắn không quay đầu lại mà không chút do dự nắm võ đao bên hông, trực tiếp thọc về phía sau.

“Đông...” Một tiếng trầm vang, kẻ địch phía sau vì không kịp phòng ngừa, nên trực tiếp bị thọc mạnh vào bụng, tay chân mềm nhũn, tay cầm chuôi đao cùng buông lỏng ra.

Truyền Võ cắn răng, dùng tay trái rút đoàn đao đang cắm trên lưng, mặc cho máu tươi ào ạt chảy ra, nhiễm hồng đầu vai hắn.

“Truyền Võ! !”

Cách đó không xa, Tô Nghiên đóng vai Tiên Nhi nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

Cô lập tức nhất sủng lục lên, không quan tâm mà đi về phía trước.

Nhưng mà, chiến trường quá mức hỗn loạn, khoảng cách giữa hai người lại quá xa.

Tiên Nhi trơ mắt mà nhìn, Truyền Võ bị mấy quỷ tử vây công, vô lực mà dùng cánh tay bị thương đỡ trái hờ phải, cắn răng gắng gượng, trên người thêm một đao lại một đao vết thương.

Chung quy, vẫn là không kịp.

“Phốc.....”

Một lưỡi lê sắc bén xuyên qua ngực Truyền Võ, kẻ địch cầm đao bằng cả hai tay, dùng sức ghim hắn vào bức tường thấp phía sau.

“Truyền Võ..... Truyền Võ ——! !”

Tiên Nhi hét khàn cả giọng, tiếng hét chói tai xuyên thấu qua chiến trường.

Cô nâng súng lục, vừa gào khóc vừa vọt tới, một lát sau, vài tiếng súng vang, tất cả những người vây quanh Truyền Võ đều bị hạ gục.

Cô gần như dùng cả tay chân để vọt tới bên người Truyền Võ, khóc không thành tiếng, nước mắt rơi như mưa.

“Truyền Võ, Truyền Võ.....”

Tiên Nhi nhìn lưỡi lê cắm ở trước ngực hắn, khóc đến chân tay luống cuống.

“Tỷ.....”

Truyền Võ nhìn hai mặt đầm lệ của Tiên Nhi, cười ảm đạm.

Khóe miệng của hắn giật giật nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

Trong màn ảnh, mọi người nhìn đôi môi khô khốc của hắn, ngay lập tức liền hiểu hắn muốn nói gì:

Về nhà.

Truyền Võ nói, hắn muốn về nhà.

Chương 437: Đại Minh Tinh

“Ca!”

Sau khi quay xong cảnh này, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh không có thời gian lãng phí miệng lưỡi đi khen biểu hiện của các diễn viên, mà là lập tức điều động hiện trường để chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

“Cái chết của Truyền Võ” là một cảnh quay lớn.

Bối cảnh thập phần phức tạp, máy quay phim, cần nâng, thanh trượt và các loại thiết bị khác đều được bổ sung tạm thời, mà điều này cũng đang gần như thiêu đốt tiền trong mỗi giây.

Tuy rằng cảnh này chỉ được giới hạn trong 20 phút, nhưng lại có độ quay phim rất khó.

Người nhiều, cơ vị nhiều, đạo cụ nhiều, hơn nữa còn đề cập đến đặc hiệu pháo hoa, hơi vô ý liền dễ dàng xuất hiện nguy hiểm.

Cũng may, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh đã có nhiều kinh nghiệm trong quay chiến tranh, ngay cả diễn viên cũng rất có năng lực.

Đến cuối giờ chiều, trước khi trời tối, tổ quay phim cuối cùng cũng hoàn thành suôn sẻ cảnh quay.

Ăn cơm tối xong, trời cũng dần tối xuống, đoàn phim vừa lúc đi đến tiệm cơm của Chu Gia để quay cảnh đêm, mọi động tác đều không có chút trì hoãn nào.

.....

Buổi tối hôm đó, Hứa Trăn vẫn phải tiếp tục ra sân.

Chẳng qua, trong phân cảnh này hẳn không còn là diễn viên mà là “Đạo cụ”.

—— Truyền Võ đã chết.

Tiên Nhi cùng các huynh đệ nâng “Thi thể” hẳn trở về tiệm cơm Chu gia.

Tôn Mãn Đường dự định để Truyền Võ chống đỡ một hơi cuối cùng, trở về nhà nhìn cha mẹ lần cuối, nhưng lại bị đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh một phiếu phủ quyết.

Kết quả là, Truyền Võ dứt khoát chết nơi chiến trường.

Người nâng về nhà, nường khóc một hồi, Tiên Nhi khóc một hồi, cha lại khóc một hồi trên linh đường.

Đại ca trở thành Hán gia cũng đã trở về, lại tiếp tục khóc một hồi nữa...

Mỗi vị ở đây đều có kỹ thuật diễn cấp đại thần, cảm xúc đầy đủ, như sơn như hải.

Hứa Trăn nằm ở trên linh đường, nghe các diễn viên thay phiên nhau tiến lên, than thở khóc lóc kể lể, thiếu chút nữa cũng khóc theo.

——Thi thể này cũng không dễ diễn!

Mà điều hấn khó chịu hơn chính là, rõ ràng Truyền Võ đã chết rồi, nhưng những khăn giả bên ngoài sân còn không chịu buông tha hấn.

Cảnh quay đi đến chỗ nào, người xem cũng lập tức đuổi tới chỗ đó, vừa đuổi vừa khóc, chẳng khác gì đội ngũ đưa tang, khiến người ta không nói nên lời.

Bất quá cũng may, kết quả cuối cùng rất mỹ mãn.

Biên kịch Tôn Mẫn Đường vừa lau nước mắt vừa vỗ ngực trấn an mọi người rằng cảnh quay này nhất định là đỉnh cao trong sự nghiệp của ông, nếu danh tiếng không bạo, ông sẽ mang đầu tới gặp.

Hứa Trăn ngồi ở trước máy theo dõi, nhìn lại hình ảnh quyết liệt, giãy giụa cùng không buông của Truyền Võ trước khi chết, sau đó lại nghe những lời tự trách, hối hận cùng kiêu ngạo của phụ thân hấn, khiến cho bản thân cũng có chút hoài nghi:

Có khi nào, mình thật sự rất am hiểu diễn còn nhân vật chết như thế này không?

Về sau mình còn nên tập trung luyện tập vào phương diện này?

Nghĩ tới đây, Hứa Trăn lập tức lắc lắc đầu, đem mấy cái suy nghĩ đáng sợ này vứt ra ngoài.

Không đúng không đúng, ý tưởng này không được!

Diễn chết là cái quỷ gì, ai mà muốn diễn người chết mãi đâu!

“Tiểu Hứa, lại đây lại đây!” Hấn chính nhìn màn hình máy theo dõi, bỗng nhiên nghe có người gọi tên mình, quay đầu vừa thấy, là tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt.

Hứa Trăn đứng dậy đi qua phía đối phương, vừa định hỏi Trương đạo tìm hấn có chuyện gì, thì liền thấy Trương Tân Kiệt thần bí hề hề mà lấy ra một bao lì xì tới, nhỏ giọng nói: “Cái này cho cậu.”

Hứa Trăn nghi hoặc mà nhìn bao lì xì, không có nhận lấy mà dò hỏi: “Trương đạo, đây là cái gì?”

Trương Tân Kiệt xấu hổ mà thanh thanh giọng nói, nói: “Vừa rồi không phải cậu mới nằm trên linh đường sao, cái này xem như phạm húy, đều thích hợp để được an ủi.”

Nói tới đây, ông ta mạnh mẽ đưa bao lì xì cho Hứa Trăn, nói tiếp: “Cầm đi, không bao nhiêu tiền, chủ yếu là tâm ý.”

“Diễn viên cũng không dễ dàng, đây đều là quy tắc cũ.”

Hứa Trăn kinh ngạc tiếp nhận bao lì xì, bất động thanh sắc mà nhéo nhéo.

5000..... Không không không, 6600?

Nhiều như vậy?

Diễn người chết còn có chuyện tốt như vậy? ?

Được rồi, về sau có lẽ mình nên tập luyện nhiều hơn về phương diện này!

.....

Ngày 8 tháng 10, Hứa Trăn tạm thời kết thúc quá trình quay phim “Sấm Quan Đông” và từ Ma Đô trở về đến kinh đô.

Cảnh xuân hè trong bộ phim của Truyền Võ đều đã được quay xong, bây giờ chỉ cần đợi đến cuối năm để quay cảnh tuyết rơi là được.

Trưa hôm đó, Hứa Trăn rất lâu rồi mới trở về vườn trường Trung Hí, tâm trạng vừa hưng phấn lại có chút chột dạ.

Hắn đã trở thành sinh viên năm hai bắt đầu từ học kỳ này.

Bây giờ, học kỳ đầu tiên của năm thứ hai đã bắt đầu hơn một tháng, nhưng hắn lại bận quay phim, cho nên tỷ lệ chuyên cần của hắn đang tràn ngập nguy cơ...

Hứa Trăn nhin không được thở dài.

Từ khi vào đại học, tần suất đóng phim của hắn đã ít hơn các diễn viên bình thường, hắn chỉ quay “Tam Quốc” trong kỳ nghỉ đông và “Sấm Quan Đông” vào kỳ nghỉ hè.

Nhưng tuy là như thế, hắn vẫn không tránh khỏi việc phải hoãn rất nhiều buổi học.

Hứa Trăn hận không thể phạt bản thân thành mấy phần để sử dụng.

Sau một giờ chiều, khi hắn trở lại ký túc xá, một số bạn cùng phòng đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn.

“Ai u mẹ ời, đại minh tinh đã trở lại!” Thẩm Đường, người có quan hệ tốt nhất với hắn lập tức đứng lên, ngao ngao kêu:

“Mau mau mau, ký tên! Chụp ảnh chung!”

“Còn nhớ tiểu Thẩm bên bờ hồ Đại Minh không? Cầu phú quý, chớ quên nhau, Đại lão mau mang tôi theo với!”

Hai người khác cũng ồn ào, la ó, một đám không ngừng thổi phồng, khiến cho Hứa Trăn rất muốn kéo theo hành lý xoay người bỏ chạy.

Chương 438: Phân Tích Và Thưởng Thức

Hắn mang về mặt vô ngữ mà lấy ra ít đặc sản mua từ Long Giang, Ma Đô trong va ly ra, không để ý tới những cái miệng ba hoa của mấy người này mà bắt đầu xoay người sửa sang lại giường đệm.

Thẩm Đường tùy tay xé mở một túi xúc xích, tò mò mà bẻ ra nếm nếm, nói: “Ai, đại minh tinh, lần này trở về cậu định ở lại đây bao lâu?”

Hứa Trăn bất đắc dĩ mà quay đầu lại nhìn y, nói: “Có thể đừng gọi “Đại minh tinh” nữa được hay không?”

“Lần này chắc là đến khi kết thúc kỳ, đến giữa kỳ có thể phải nghỉ một thời gian nhưng không quá dài.”

Nghe câu phản bác của hắn, Thẩm Đường cũng không tỏ ra ý kiến gì mà tiếp tục nói: “Ai, đại minh tinh, chiều này có tiết học, cậu có đi hay không?”

Hứa Trăn có chút do dự.

Khoảng thời gian này hắn quá mức mệt mỏi, vừa rồi mới vừa xuống máy bay, hiện tại đầu óc còn có chút mơ hồ.

Hứa Trăn thuận tay mở trang Web khóa học của trường ra, tìm kiếm thời khóa biểu của chính mình, vậy mà phát hiện ra: Tiết học chiều này là môn phân tích và thưởng thức, giảng viên chính là Thẩm Đan Thanh.

Nam nay, Thảm lão sư đã bắt đầu dạy các lớp chính quy?

Điều này cũng hơi hiếm lạ.

Hắn nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định sẽ đi học.

Người đầu đã trở lại rồi, mình cũng nên đi kiếm ít điểm chuyên cần thôi.

Dù sao đây là môn phân tích và thưởng thức, hắn không cần phải làm bất cứ điều gì cụ thể.

.....

Một giờ rưỡi chiều, Hứa Trăn đến tiệm in ở tầng dưới để in giáo trình, cầm thêm một notebook mới, đúng giờ đã đến phòng học quy định.

Chỉ chốc lát sau, bọn học sinh bắt đầu lục đục đến.

Những người này nhìn thấy Hứa Trăn ngồi trong phòng học, thì sắc mặt liề. lộ ra vẻ hoảng hốt.

—— ai u, Chu Du!

Hắn cũng học môn này sao?

Hứa Trăn là đại diện cho sinh viên năm nhất của họ, và hắn đã nổi tiếng ngay từ khi bắt đầu nhập học.

Nhưng danh tiếng hồi đó chẳng thấm vào đâu so với hôm nay.

Cái gọi là “danh tiếng” của hắn lúc đó chỉ là vì tham gia một vài bộ phim truyền hình có rating đáng kể. Nhiều sinh viên của Trung Hí đều cảm thấy đó chẳng qua chỉ là do hắn xuất đạo sớm, mà chính mình một khi bắt đầu đóng phim, thì nhất định sẽ không thua kém hắn.

Nhưng hiện giờ, độ nổi tiếng của Hứa Trăn đã đạt đến con số mà vô số người cả đời cũng không đạt được, và lúc này ánh mắt của đám sinh viên khi nhìn hắn cũng không còn giống như trước đây.

Mọi người thấy Hứa Trăn bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng học, tâm tình có chút phức tạp.

Rất nhiều người đều đang âm thầm tự an ủi mình:

Đúng vậy, tuy Hứa Trăn nổi tiếng sớm, nhưng nền tảng chưa đủ vững chắc.

Cứ ba ngày thì hắn xin nghỉ hết hai ngày để đi đóng phim, còn ta lại mỗi ngày thành thành thật thật ngồi ở trong phòng học.

Xét về độ chăm chỉ thì ta tuyệt đối không thua hắn!

Khi mọi người đang trộm nhìn Hứa Trăn với đủ loại tâm tư thì lão sư của môn học này là Thẩm Đan Thanh đã tiến vào phòng học.

Cô giơ giáo án, đi về phía bục giảng, sau đó cúi đầu nhìn một lượt sinh viên bên dưới, vừa định nói chuyện, lại bỗng nhiên chú ý tới Hứa Trăn đang ngồi trong góc phòng.

Thẩm Đan Thanh nhướn mày, bật cười nói: “U, Hứa Trăn? Sau cậu lại tới?”

Hứa Trăn nghe vậy, có chút ngượng ngùng đứng lên, cười nói: “Thật xin lỗi Thẩm lão sư, em vừa trở về, sau này nhất định sẽ chăm chỉ đi học.”

Thẩm Đan Thanh xua xua tay nói: “Ta không phải ý tứ này.”

Cô duỗi tay chỉ vào trong giáo án, nói: “Ta còn đang định để mọi người xem lại phân đoạn của cậu trong “Tam Quốc” đây này.”

“Nhưng nếu cậu ngồi ở đây vậy thì có cảm thấy xấu hổ không?”

Hứa Trăn: “...”

Những người khác: “...”

Cần cù bù siêng năng là cái rắm gì! !

Ta còn đang ngồi trên giáo trình của lớp đây này...

Tài liệu đã chuẩn bị tốt, đương nhiên sẽ không có khả năng chỉnh sửa tạm thời.

Trước đó, Thẩm Đan Thanh chung quy vẫn lựa chọn đoạn trích trong “Tam Quốc” để giảng dạy cho môn phân tích và thưởng thức này.

Bất quá cũng may, cô không chỉ dùng phân cảnh của Hứa Trăn mà còn lựa chọn mười mấy đoạn ngắn của các nhân vật chủ yếu trong “Tam Quốc” để làm tài liệu giảng dạy về đề tài diễn

xuất như thế nào để đập nặn hình tượng nhân vật trong điện ảnh.

Bao gồm mấy vị nhân vật chủ chốt như Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền, Gia Cát Lượng, trong đó cũng có Chu Du.

Đương nhiên, bởi vì Hứa Trăn đang có mặt trong phòng học, cho nên Thẩm Đan Thanh mới “Chiếu cố” phát lại đoạn phim của hắn.

Trong lớp, Thẩm lão sư đã nhấn nút tạm dừng nhiều lần khi đang phát phim, từ nét mặt đến ngôn ngữ cơ thể, từ lời ăn tiếng nói đến phong thái, cô đều phân tích từng khung hình mà hắn chưa thể hiện tốt.

Đám sinh viên bên dưới thì vô cùng sôi nổi, thậm chí còn dùng ánh mắt như đang an ủi Hứa Trăn, còn miệng thì cười đến vô cùng thoải mái.

Hứa Trăn nhin không được duỗi tay đỡ trán.

——Đây đâu chỉ là công khai xử tội, mà đây quả thực chính là lăng trì.

Đem màn biểu diễn của mình đặt bên cạnh một đám đại lão để phân tích, sự chênh lệch này ngay cả mình cũng không dám nhìn thẳng...

Tuy nhiên, loại phân tích tỉ mỉ này cũng giúp Hứa Trăn thu hoạch được rất nhiều kết quả.

Đặt màn trình diễn của mình dưới kính hiển vi để phân tích, nhiều vấn đề mà trước đây không được chú ý đã trở nên cực kỳ rõ ràng vào lúc này.

Một trong những điểm dễ thấy nhất là Hứa Trăn có một số hành động theo thói quen, chẳng hạn như vô thức hạ mắt khi đang suy nghĩ về mọi việc và gật đầu phối hợp khi người khác đang nói, những điều này không phù hợp với tính cách của Chu Du.

Sự tập trung hiện tại của hắn chủ yếu chỉ giới hạn ở cảm xúc của nhân vật, mà không quan tâm đến những chi tiết như vậy.

Mà trong nhiều trường hợp, tạo hình của nhân vật được thể hiện qua những chi tiết này.

Chương 439: Nhập Vai Quá Sâu

“Nếu muốn tôi nói cho cậu biết, cậu vẫn phải lên lớp,” Thẩm Đan Thanh cười tủm tỉm khi nhìn Hứa Trăn đang ngồi trong góc, “Tiểu tử, đường còn dài, cậu đừng nghe lời người khác thổi phồng mà bay lên tận trời cao.”

“Một số chỗ cần phải nỗ lực thì tích lũy mới có thể khởi sắc.”

“Thật hiếm khi có tài năng như cậu, cho nên nhất định phải nắm bắt thật tốt, không thể cô phụ thiên phú của bản thân mình!”

Hứa Trăn gật đầu vô cùng thành khẩn.

Hắn rất rõ ràng rằng kinh nghiệm hiện tại của mình chưa đủ phong phú, tích lũy chưa đủ sâu, và vẫn còn rất nhiều điều cần phải trau dồi.

Không thể tự coi nhẹ mình, cũng không thể tự cao tự đại.

Thực hành các kỹ năng cơ bản và không ngừng mài giũa kỹ năng diễn xuất trong chiến đấu thực tế mới là cách đúng đắn để tiếp tục tiến bộ.

Đừng để đến lúc ăn cơm khô thêm mấy năm, thứ tăng lên chỉ có tuổi, nếu như vậy thì thật sự quá có lỗi với thiên phú của mình.

.....

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Hứa Trăn vẫn luôn đóng quân ở Trung Hí.

Hắn có 3 điều trong đầu, vừa tham gia lớp học, vừa chuẩn bị cho “Lang Gia Bnagr”, đồng thời dành thời gian tham gia một loạt hoạt động do công ty sắp xếp như chụp tạp chí, quay quảng cáo, và ghi hình chương trình tạp kỹ.

Thời gian trôi qua ít ỏi này, còn chưa xót hơn cả lúc mình đi đóng phim.

Nhưng mà dù vậy, bên trong công ty vẫn âm thầm phê bình hắn...

Vừa mới may mắn phát hỏa một phen, không thừa dịp nhiệt độ mà liều mạng công tác, lộ mặt ở trước công chúng để tăng

thêm độ hảo cảm, ngược lại chui đầu vào trường để đi học?

Có nghệ sĩ nào làm việc thiếu chuyên nghiệp như vậy không?
?

Về vấn đề này, Hứa Trăn chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

Nhân lực đôi khi kém và chúng ta buộc phải đánh đổi.

Nhiệt độ đúng là rất trần quý, nhưng năm tháng thanh xuân cũng sẽ dần dần lướt qua.

Bây giờ lãng phí việc học chỉ vì đương nổi tiếng, chẳng lẽ còn phải đợi đến khi 30 tuổi và sự nghiệp đã chạm vào nút thắt cổ chai (gặp bình cảnh, không có chỗ đi lên) rồi mới hối hận vì bản thân đã không đi học tốt?

Hứa Trăn cảm thấy bản thân mình không gì sai cả.

Huống chi, đại học nói là bốn năm, trên thực tế thì từ năm ba đã bắt đầu có thể tùy tiện xin nghỉ.

Sau khi cậu hoàn thành xong học kỳ này và sang đầu năm bắt đầu quay dự án “Lang Gia Bả”, thì cũng chỉ còn dự lại tầm ba tháng để đến lớp.

Như thế tính ra, Hứa Trăn còn cảm thấy có điểm luyện tiếc cuộc sống vườn trường trước mắt mình đây.

.....

Thời gian vội vàng trôi qua, chỉ chớp mắt liền từ cuối hạ sang đến đầu đông.

Tháng mười hai ở thủ đô có gió lạnh, ngoại trừ những xú tiểu tử có vẻ ngoài xinh đẹp không sợ viêm khớp, thì hầu hết mọi người đêm mặc quần áo thu đông, quần dài và tất xỏ chân lên đến đùi.

Về phần Hứa Trăn, đến thời điểm này hắn đã bắt đầu chuyển sang mặc quần bông.

Khi còn nhỏ, thể chất của Hứa Trăn đã không tốt, hắn đặc biệt sợ lạnh, chỉ cảm cảm lạnh liền phát sốt.

Sau này khi theo sư phụ luyện công mười mấy năm, thân thể mới dần dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng bóng ma của tuổi thơ

vẫn còn đó, khiến hắn chưa bao giờ dám làm quá mức và luôn mặc quần áo giữ ấm nhiều nhất có thể.

“Cái gọi là thể sự vạn vật, không thể giải thích, ẩn tàng trong rừng núi cũng là đường ở trong miếu.”

“Chỉ cần tâm chí thuần, không làm điều trái lương tâm, không phát ngôn bội nghĩa, cần gì phải chấp niệm bản thân đứng ở nơi nào...”

5 giờ sáng, sắc trời đen nhánh.

Hứa Trăn đứng dưới ngọn đèn đường bên cạnh sân thể dục, một bên đánh quyền, một bên thần sắc thông dong mà ngâm nga lời thoại của “Lang Gia Bả”.

Hai tháng gần đây, hắn đem nửa phần tinh lực đều đặt vào “Lang Gia Bả”.

Mặc kệ là lớp học, ăn cơm, hay đuổi theo các hoạt động khác, thì không lúc nào là hắn không cân nhắc đến nhân vật Mai Trường Tô này. Hắn cũng đã viết hơn mười mấy vạn chữ về tiểu truyện của nhân vật, gần như có thể in ra một cuốn truyện hoàn chỉnh.

Từng câu từng từ trong kịch bản, không kể lời loại, mà cho dù là lời tự thuật, hắn cũng đều thuộc lòng.

Cuối tháng 11, Kiều Phong đưa hắn đến tỉnh Long Giang để quay các phân cảnh tuyết rơi cho đoàn phim “Sấm Quan Đông”. Lúc này, Hứa Trăn an tĩnh nhìn những bông tuyết trắng tinh bay bay bên ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên lẩm bẩm nói: “Tuyết rơi rồi, quả nhiên là ngày thích hợp để giết người.”

Ngồi ở vị trí lái xe, Kiều Phong bị những lời này của Hứa Trăn dọa đến mức tay chân run lập cập.

Sau đó, khi quay xong các cảnh còn lại của “Sấm Quan Đông”, Hứa Trăn vì quá mệt mỏi và nhiễm lạnh, cho nên sốt cao lên tới 39 độ. Kết quả, thẳng nhai này không những không cảm thấy khó chịu mà còn hào hứng nói với Kiều Phong rằng, trạng thái này rất hiếm, đừng nóng vội hạ sốt, phải hảo hảo trải nghiệm một chút, tranh thủ nhớ kỹ trạng thái này, phòng về sau có thể diễn các cảnh trong tương lai....

Điều này đã làm tinh thần của Kiều Phong suy sụp một thời gian, thậm chí thiếu chút nữa là hắn đã dẫn đưa nhỏ này đi đến khoa thần kinh.

Mà tất nhiên, tinh thần của Hứa Trăn không có vấn đề gì cả.

Hắn chỉ là quá mức để ý đến bộ phim sắp tới mà thôi.

Kịch bản của “Lang Gia Bả” do nguyên tác giả Hà Thanh cùng nhà biên kịch kim bài của Đông Nhạc là Trần Mạn Linh liên thủ sáng tác, nó không chỉ giữ được tinh hoa của nguyên tác mà còn có những cải tiến tài tình, vô cùng xuất sắc.

Bộ phim này không chỉ là phim truyền hình dài tập do Hứa Trăn lần đầu tiên đảm nhiệm vai chính, mà còn là kịch bản hấp dẫn nhất từ trước cho tới giờ.

Trừ bỏ bối cảnh kịch bản, viết tiểu truyện nhân vật, hắn còn cố ý đi tìm các lão sư trong trường học để học lễ nghi của Nam Lương, thậm chí còn nhờ Kiều Phong tìm lão sư và học khóa thôi sáo trong vòng hai tháng.

Thật đáng tiếc, “Chu lang” thật ra cũng không biết chơi đàn..... Nhưng Mai tông chủ đã có thời gian, cho nên nhất định phải biết thôi sáo.

Chương 440: Hứa Cổ Đông? ?

Trong kịch bản có khá nhiều phân cảnh Mai Trường Tô thôi sáo, mà Hứa Trăn dĩ nhiên cũng không hy vọng vị các bằng hữu trên mạng học theo ngón tay của hắn, sau đó lại sững sờ khi phát ra bản nhạc “Hai Lão Hồ”.

Còn có một điều nữa khiến Hứa Trăn rất cao hứng, chính là bộ phim này đã nhận được sự ủng hộ của rất nhiều bạn bè, dù đây là lần đầu tiên hắn đóng chính và tiền đề tương lai cũng chưa thể nói rõ.

Cách đây không lâu, Tạ Ngạn Quân đã gửi tin nhắn qua cho hắn, nói rõ đôi phương nhất định sẽ diễn vai phản diện “Tạ Ngọc” trong “Lang Gia Bả”.

Có kim bài vai phụ chịu giúp đỡ mình, điều này thực sự bổ sung rất nhiều sức mạnh cho bộ phim.

Hứa Trăn còn cố ý mang theo lễ vật chạy tới cửa để nói lời cảm tạ, nhưng lại bị Tạ Ngạn Quân ngăn trước cửa, tỏ vẻ chỉ là cảm thấy kịch bản này không tồi, không có quan hệ gì với bản thân Hứa Trăn, sau đó thông qua khe cửa, đưa cho hắn chén nước, rồi xua tay liền đuổi hắn về.

Nữ diễn viên Hà Tĩnh, trước đó từng hợp tác trong phim “Máu Đào Kiếm” với vai Ôn Nghi cũng đã xung phong tự mình tìm tới cửa, tỏ vẻ nguyện ý diễn vai trưởng bối.

Đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh của “Sấm Quan Đông” vừa mới nghe Hứa Trăn chuẩn bị đóng chính trong phim mới thì cảm thấy vô cùng hứng thú. Sau khi xem qua kịch bản, ông ta liền chủ động đề nghị được làm đồng đạo diễn của bộ phim này.

Còn Lương Mẫn Anh, vừa đọc xong kịch bản, cô liền vui vẻ nói bản thân có thể diễn Tĩnh Phi, kết quả lại bị Mạnh Tiêu Thanh uyển chuyển nhắc nhẹ: Cô cùng Tĩnh Phi cách nhau đến chừng ba bốn mươi cân mỡ béo.

Lương Mẫn Anh khi đó 38 tuổi liền lập tức cảm thấy cộm trong tay không còn thơm.

Đêm khuya tĩnh lặng, cô trộm nhéo nhéo eo của mình, rồi lâm vào trầm tư thật lâu.

.....

Ngày 26 tháng 12, hai tuần sau khi Hứa Trăn trở về từ đoàn phim “Sấm Quan Đông”, hắn đã gặp một sự kiện tương đối thú vị:

Đông Nhạc Điện Ảnh muốn mở đại hội cổ đông.

Theo thỏa thuận với Thái tổng, Hứa Trăn thành công “Hố” được tiền bồi Tạ Ngạn Quân về trụ sở Đông Nhạc, không nói thì không biết, tóm lại là 1% cổ phần mà công ty thưởng cho hắn trong đợt liên hoan phim kỹ thuật số, rốt cuộc đã hoàn toàn rơi vào trong túi.

Trước đó Hứa Trăn chưa từng nghĩ tới, với 1% cổ phần trong tay, hắn cũng phải đến dự đại hội cổ đông.

Mãi đến hôm nay, hắn mới hiểu được: Hóa ra, 1% cổ phần không hề thấp tại Đông Nhạc.

Đông Nhạc Điện Ảnh đã trải qua nhiều phiên góp vốn. Hiện tại, Thái Thực Tiễn với tư cách là người sáng lập, chủ tịch và tổng giám đốc của Đông Nhạc Điện Ảnh, cũng chỉ nắm giữ khoảng 20% cổ phần;

Hai trưởng bộ phận kinh doanh là Lâm Huệ Mỹ và Thái Chân Lý, mỗi người nắm 5% cổ phần và đạo diễn Sở Kiều Hùng nắm 3% cổ phần.

1% này của Hứa Trăn, quả thật cũng là “Đại cổ đông”.

“Đến đâu rồi, Hứa cổ đông?” Vào ngày đại hội cổ đông, Hứa Trăn mới vừa bị Kiều Phong đưa đến dưới lầu, liền nhận được tin nhắn của Tổng Úc phát tới.

Hắn nhìn các hành văn này, miệng không tự chủ được mà nhếch lên, hồi đáp: “Đang chuẩn bị lên lầu, Tổng cổ đông tới rồi sao?”

Tổng Úc trả lời: “Đã đến từ sớm, anh đang ở phòng trà trên lầu sáu. Mau chạy lên đây, một mình anh không chống đỡ nổi, mau mau hợp 2% sức mạnh cường đại.”

Hứa Trăn nhìn đoạn tin nhắn này, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Hắn lập tức xuống xe, đi thang máy thẳng đến lầu sáu, dự định sẽ gặp Tổng Úc trước.

.....

Khi ra khỏi thang máy, Hứa Trăn chưa đi được hai bước đã gặp phải một người đàn ông lạ mặt, không khỏi khẽ giật mình.

Người đàn ông này khoảng hai mươi sáu, bảy tuổi, mặc một bộ com-lê chỉnh tề, để kiểu tóc gọn gàng, dáng người cao gầy, mặt mày anh khí, dáng đi uyển chuyển, nhìn qua rất có cảm giác lỗi lạc của doanh nhân ưu tú.

Hứa Trăn đã nhìn thấy người này trên tin tức giải trí ——Diễn viên của Hương Giang, Hoàng Chí Tín.

Nghe nói năm trước Hoàng Chí Tín đã hợp tác với Lâm Gia học tử trong một bộ phim tiên hiệp, nhưng thật sự không nghĩ tới lại có thể gặp đối phương ở chỗ này.

“Hứa Trăn?”

Hoàng Chí Tín nhìn thấy Hứa Trăn, nhẹ nhàng nhướn mày, nói: “Năm tỉnh áp muốn nghe đường mới vừa hắc lồi.”

Hứa Trăn: “.....”

Với vốn tiếng Quảng Đông nông cạn của mình, Hứa Trăn đã đoán rất lâu mới miễn cưỡng hiểu được, đối phương có lẽ muốn nói: “Gần đây thường xuyên nghe mọi người nói về cậu.”

Hứa Trăn bất đắc dĩ cười cười, nói: “Xin chào, lần đầu gặp mặt.”

Hoàng Chí Tín hơi hơi mỉm cười, lẩm bẩm nói một tràng không rõ ý tứ, mãi đến khi thang máy đi tới, hắn vẫy tay với Hứa Trăn, cuối cùng xoay người rời đi.

Hứa Trăn nói chuyện phiếm với người dùng ngôn ngữ mà hắn không thể hiểu hết, chỉ cảm thấy đầu óc lộn xộn, như lọt vào trong sương mù mà đi về phía phòng trà.

“Cậu gặp Hoàng Chí Tín sao?” Tống Úc nhìn thấy Hứa Trăn, vẻ mặt tò mò hỏi, “Hắn nói cái gì với cậu?”

Hứa Trăn bất đắc dĩ mà lắc đầu, nói: “Em không biết, em nghe không hiểu tiếng Quảng Đông.”

Tống Úc bữu môi, đi pha cho Hứa Trăn một ly cà phê, nói: “Như vậy thì không được rồi, hắn cũng không giỏi tiếng phổ thông.”

“Vậy từ nay về sau, hai người chẳng phải ông nói gà bà nói vịt à?”

Hứa Trăn khẽ nhíu mày, nói: “Cái này, em cũng không cần thường xuyên nói chuyện với hắn đúng không?”

Vừa nói, hắn vừa vô thức liếc về hướng cửa phòng trà, nói nhỏ: “Mà này, Hoàng Chí Tín tại sao lại đến Đông Nhạ? Có phim truyền hình hợp tác sao?”

“Đúng rồi,” Tống Úc đồng tình mà nhìn Hứa Trăn, nói, “Hắn đại khái muốn diễn nam số 2 trong “Lang Gia Bả”, mà hai người thật sự có rất nhiều điểm trái ngược nhau.”

Nghe được lời này, Hứa Trăn ngạc nhiên cả kinh.

“Nam số 2? Tỉnh Vương? ?”

Hắn kinh ngạc nói: “Đã định rồi? Nhưng tại sao lại không có ai nói với em?”

Chương 441: Có Người Muốn Cướp Vai

Tổng Úc nghiêng đầu nhìn thoáng qua chung quanh, nhìn không thấy ai, mới thấp giọng nói: “Trước đó không nói cho cậu là bởi vì lúc hắn tới đây thật ra là muốn vai nam chính, Thái tổng cắn chết không chịu, hắn mới đành nhận vai nam 2.”

“Nếu hôm nay hắn tới thì chắc là để bàn ổn thỏa mọi chuyện.”

Tổng Úc nhún nhún vai, nói: “Ai, gần đây cậu không tới công ty, chứ vì chuyện này mà bên trên ồn ào đến túi bụi.”

“Cũng may Thái tổng quyết tâm chọn cậu, nhất quyết không đồng ý.”

“Chuyện này nháo một hồi, bộ phim được sản xuất cho cậu nhưng vẫn có người muốn cướp, đúng là ghê gớm.”

Nói tới đây, Tổng Úc đút hai tay vào túi quần, bắt đầu nói: “Đã có người tới đoạt, chứng minh kịch bản này thật sự tốt.”

“Ngược lại cũng có chút an ủi đi.”

“Chẳng qua, đến lúc đó hai người các cậu làm trò cười trên phim trường, ai cũng nghe không hiểu lời nói của người kia, vậy chỉ có viết bằng mộng.”

Hứa Trăn nghe được lời này, chỉ cảm thấy trong lòng “Lộp bộp” một tiếng.

Có hiểu lời nói của nhau hay không cũng không quan trọng, dù sao hắn đã thuộc hết lời thoại.

Nhưng là.....

Dựa theo hiểu biết của Hứa Trăn, Hoàng Chí Tín đại khái là diễn viên xứng danh với tuyến một, bởi vì hắn ta vừa xuất đạo liền đóng vai chính của một bộ hỏa kịch.

Tuy mấy năm nay hắn dần dần có xu thế đi xuống sườn núi, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, mặc kệ từ góc độ nào thì phiên vị của người ta đều cao hơn mình.

Nói cách khác, nếu đem kịch bản “Lang Gia Bả” này tung trên thị trường, hai người cạnh tranh công bằng, như vậy Hứa Trăn khó có thể tranh với đối phương.

Làm Hoàng Chí tới đây làm diễn viên cho phim của mình, diễn nam số 2, người ta nguyện ý sao?

Giờ khắc này, Hứa Trăn bỗng nhiên nhớ lại tới: Thời gian trước đây, Kiều Phong nói mình đừng xem kịch đến tầu hỏa nhập ma, không cần thiết phải chuẩn bị như thế.

Lúc ấy Hứa Trăn còn tưởng Kiều Phong sợ chính mình thân thể ăn không tiêu.

Hiện giờ hồi tưởng lại, đại khái là bởi vì lúc ấy Hoàng Chí Tín đang tranh kịch bản này, Kiều Phong xem tình thế không ổn, sợ bản thân là giỏ tre mức nước công dã tràng? ?

Suy nghĩ tới đây, Hứa Trăn nháy mắt cảm thấy có chút đứng ngồi không yên.

—— Kịch bản này, hắn nhất định không thể bỏ qua!

Cho dù là ai, hay bởi vì bất kỳ lý do gì!

“Đúng, vừa rồi em gặp được Hoàng Chí Tín, hắn ở tổng bộ Đông Nhạc...”

“Kiều ca anh vẫn luôn biết? Vậy bây giờ đàm phán đến bước nào rồi?”

“...”

Sau khi Hứa Trăn từ chỗ Tổng Úc biết được có người muốn đoạt kịch bản « Lang Gia Bả », trái lo phải nghĩ, rốt cuộc vẫn là không nhìn được ra cao ốc, tìm một góc yên lặng, bấm gọi cho Kiều Phong.

“A Trăn cậu đừng quan tâm vấn đề này,” Kiều Phong hiển nhiên là biết chút ít nội tình, ngữ khí nghe vào mang theo bức bối rất nhỏ, nói, “Nghỉ ngơi thật tốt, ăn uống đầy đủ, nên làm gì thì làm cái đó.”

“Còn về chuyện này, anh tuyệt đối sẽ không để cậu bị thiệt thòi.”

Hứa Trăn nghe nói như thế, khẽ nhú mày, nói: “Kiều ca, em để ý không phải là bị thiệt thòi hay là bị chiếm hời, em để ý

chính là em có thể diễn « Lang Gia Bảng » hay không!”

Khi nói chuyện, cảm xúc của hắn hơi có chút kích động, nhìn không được hít sâu một hơi.

Gió lạnh vào phổi, ý lạnh thấu xương, Hứa Trăn duỗi tay đè chặt phía trước ngực, cố gắng đè nén xúc động muốn ho khan xuống.

“Ai, cậu hà tất phải như vậy...”

Đầu bên kia điện thoại, Kiều Phong nghe được Hứa Trăn tức giận, có chút bất đắc dĩ nói: “Nghe anh khuyên, đừng quá đề ý, này cũng không thấy được là chuyện gì xấu.”

“Cậu bây giờ nhiệt độ đang cao, công ty không có khả năng bạc đãi cậu, nếu như hắn bởi vì chuyện này để cậu bị thiệt thòi, nhất định sẽ nghĩ cách đền bù.”

” « Lang Gia Bảng » cũng không phải là tác phẩm nổi tiếng gì, cũng không phải đại ip, tiểu thuyết cùng loại cấp bậc này vừa nắm là có một bó lớn...”

Hứa Trăn ngắt lời nói: “Nhưng Mai Trường Tô chỉ có một.”

Câu nói này vừa ra, Kiều Phong nháy mắt ngừng lại.

Lúc này hắn đã dừng xa vào ven đường, cầm di động, im lặng hồi lâu.

Kịch bản « Lang Gia Bảng » này là Hứa Trăn chủ động chọn, đứa nhỏ này có bao nhiêu yêu thích câu chuyện này, vì diễn tốt kịch bản này đã hi sinh bao nhiêu, Kiều Phong thấy rất rõ ràng.

Hai ba tháng liên tục trầm mê đắm chìm trong nhân vật, làm cử chỉ khí độ của hắn cũng bắt đầu có nét tương đồng với Mai Trường Tô, cơ hồ đem tính cách của nhân vật hòa hợp với một bộ phận của chính mình.

Lúc này người khuyên hắn đừng diễn?

Kiều Phong nói không được lời này.

Hắn do dự mãi, rốt cục vẫn là nói: “A Trăn, anh rõ ràng ý của cậu.”

“Kịch bản « Lang Gia Bảng » này em sẽ không bỏ.”

“Cậu tin anh một lần, giao cho anh xử lý, anh nhất định bảo đảm nhân vật Mai Trường Tô này ai cũng đừng nghĩ cướp đi!”

...

Kết thúc nói chuyện với Kiều Phong, Hứa Trăn kéo kéo áo khoác trên người, hứng một đợt gió lạnh lần nữa về bên trong cao ốc.

Nói thật, hắn vẫn còn có chút không quá yên tâm.

Cho dù là chính hắn, hay là Kiều Phong, đều không phải người có quyền nói chuyện trong chuyện này.

Loại cảm giác bất an này làm hắn đè nén vô cùng khó chịu.

Hứa Trăn đi vào trong thang máy, vừa định lên lầu, kết quả đối diện liền gặp chủ tịch Đông Nhạc Thái Thực Tiễn.

Hắn vừa định chào hỏi với Thái tổng, chợt sửng sốt một chút.

Từ khi tạm biệt ở Lư Giang, non nửa năm không gặp, Thái tổng giống như bỗng nhiên già đi rất nhiều.

Đầu của ông bạc đi cách rõ ràng, hốc mắt lõm sâu, trên mặt có thêm không ít nếp nhăn, toàn bộ người nhìn qua vô cùng mỏi mệt.

“Thái tổng, ” Hứa Trăn có chút lo âu hỏi, “Gần đây có phải chú nghỉ ngơi không tốt lắm?”

Thái Thực Tiễn nhìn thấy hắn, miễn cưỡng lên tinh thần, nói: “Ừm... Gặp phải một ít chuyện, chờ thêm một đoạn thời gian nữa tôi sẽ điều chỉnh lại thật tốt.”

Nói chuyện lúc, thang máy đến rồi, hai người cùng đi vào thang máy, chuẩn bị đi lầu sáu họp.

“A, đúng rồi, Tiểu Hứa...” Thái Thực Tiễn do dự một chút, muốn nói lại thôi.

Hứa Trăn nói: “Thái tổng, ngài nói?”

Ngay khi hắn do dự, thang máy đã đi tới lầu sáu.

Mất thấy cửa thang máy mở ra, Thái Thực Tiễn cười khổ lắc đầu, nói: “Được rồi, không có gì.”

“Chờ thêm một hồi có cơ hội đi, Thái thúc mời cậu ăn cơm.”

Chương 442: Bãi Công, Về Cam Châu

Nội dung đại hội cổ đông muốn khen cũng chẳng có gì mà khen.

Đơn giản chính là mấy loại nội dung thông lệ như xem xét báo cáo của ban giám đốc, xem xét bảng báo cáo tài vụ, Hứa Trăn nửa điềm hứng thú cũng không có.

Hơn nữa, cổ đông cùng tầng kinh doanh khác nhau, đại đa số người ở đây hẳn cũng không nhận ra, đã ở Đông Nhạc được ba năm làm hẳn cảm nhận được cảm giác xa lạ rất mãnh liệt.

Đầu tháng 1, thi cuối kỳ ở Trung hí kết thúc, nhưng « Lang Gia Bảng » lại chậm chạp không khởi động máy.

Đây là bộ phim truyền hình chuẩn bị cho Hứa Trăn, bởi vậy, lúc trước khi được duyệt dự án Đông Nhạc đã nói muốn khởi động máy vào đầu năm, để tận dụng hết thời gian nghỉ đông của hẳn.

Nhưng khi việc đến tới nơi rồi, hứa hẹn này lại không thực hiện.

Công ty nói là bộ phim này còn chưa trù bị xong, tạm không có điều kiện khởi động máy, cũng sắp xếp việc khác cho Hứa Trăn.

Hứa Trăn nhìn văn kiện mà Kiều Phong gửi cho hẳn, không nói cái gì, trực tiếp cáo ốm rời khỏi thủ đô, từ kí túc xá Trung hí xách theo vali liền trở về Cam châu.

Thật lâu không trở về Pháp Vân tự, hẳn nhớ sự phụ.

...

“Cạch!”

Đông Nhạc tổng bộ, Trâu Khánh Xuân vừa mới được bổ nhiệm làm phó tổng quản lý đem văn kiện trong tay ném lên trên bàn, kêu lên: “Hứa Trăn đây là ý gì? Bãi công?”

” « Lang Gia Bảng » một ngày không khai máy, hẳn liền một ngày không làm việc? !”

Trợ lý ở một bên giải thích: “Cũng có lẽ là bệnh thật đi.”

“Lần trước ở đại hội cổ đông nhìn thấy hấn, liền cảm giác trạng thái tinh thần của đứa nhỏ kia không tốt lắm, nghe trước kia khi hấn từ tổ kịch « Sấm Quan Đông » trở về, còn nhập viện hơn một tuần.”

Trâu Khánh Xuân cúi đầu nhìn văn kiện trên bàn, không nói một lời.

Hấn thực không thích Hứa Trăn này, phi thường không thích.

Rõ ràng chính là công cụ để công ty kiếm tiền, Thái Thực Tiễn một hai phải dưỡng như là con trai. Bây giờ tốt rồi, nuông chiều đến hấn phim này không nhận, việc kia không làm, quả thực xem chính mình như là thái tử gia mà.

Người thật coi công ty là nhà người mở?

—— đây rõ ràng có thể là một gốc cây rụng tiền tuyệt hảo, nhưng công ty trên dưới lại ai cũng không nguyện ý lắc hấn, đều phải coi hấn như là thực vật bảo hộ mà dưỡng, đây rốt cuộc là vì cái gì? !

Trợ lý liếc nhìn Trâu Khánh Xuân một chút, hỏi dò: “Hay là tôi đi liên hệ với Kiều Phong một chút, sắp xếp người đi xem Hứa Trăn?”

“Nhìn xem hấn đến cùng là bệnh thật hay là giả bệnh?”

Trâu Khánh Xuân khoát khoát tay, nói: “Đừng, đừng liên hệ với Kiều Phong.”

“Diêm vương dễ thấy, tiểu quỷ khó đỡ!”

Nói xong, sắc mặt hấn trầm xuống, nói: “Người hiện tại đi đặt trước vé máy bay cho ta, ta muốn đi Cam châu.”

“‘Thái tử gia’ điện hạ này đến cùng là ý tứ gì, để ta tự mình đi hỏi một chút!”

...

Ngày 22 tháng 1 chạng vạng tối, bên trong Cam châu Pháp Vân tự.

Tổng Úc buồn bực ngán ngẫm đứng tại bên ngoài một tòa thiện phòng, thò đầu nhìn bóng lưng thon gầy quỳ trên bồ đoàn bên trong phòng kia, nhỏ giọng hỏi: “Cậu ta đang niệm kinh gì vậy, đại khái lúc nào thì niệm xong?”

Một vị tiểu sa di ở bên cạnh nghiêng tai nghe ngóng, mỉm cười nói: “Thí chủ đừng vội, Thủ Chân sư huynh đã niệm đến « Phật thuyết a di đà kinh ».”

“Chỉ cần lại niệm xong « đại từ bồ tát nguyện kệ », « ba quy y », « đại bi chú », « già lam tán »... Ngày hôm nay liền coi như công đức viên mãn.”

Tổng Úc: “...”

Nghe tiền độ, tôi có thể đi ra ngoài ăn bữa cơm trước được không? ?

Bất đắc dĩ, bên ngoài trời rất là lạnh, hắn chỉ phải há miệng run rẩy đi theo tiểu sa di đến trà đường gần đó chờ một chút.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, Hứa Trăn kết thúc tiết tối nghe nói Tổng Úc đến, choàng cái áo khoác, không nhanh không chậm đi đến tìm hắn.

“Tổng sư huynh, ” Hứa Trăn vào cửa, nhìn thấy Tổng Úc một bộ rảnh đến nhưc cả trứng, cười nói, “Sao anh lại chạy tới chỗ này?”

Tổng Úc nhìn thấy Hứa Trăn, “Phịch” một cái đứng lên, kêu rên nói: “Ai u móa ơi, đại sư! Tiết học đêm này của ngài, nhưng để ta chờ muốn chết rồi!”

“Mỗi ngày buổi tối đều phải niệm bảy tám bài kinh sao? Chẳng trách trí nhớ cậu tốt vậy! Phục! Tôi nghe hồi lâu cũng không nghe rõ cậu niệm là cái gì!”

Hứa Trăn cười một tiếng, khẽ vén vạt áo quỳ ngồi xuống, chậm rãi nói: “Ngày bình thường hết thầy giảng lược, khó khi được về một chuyện, tự nhiên muốn học xong toàn bộ tiết tối.”

Tổng Úc trên dưới đánh giá hắn một phen, chỉ thấy, lúc này Hứa Trăn không trang điểm, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt.

Trạng thái tinh thần của hắn còn coi như có thể, nhưng là lúc đi lại không hiểu có loại cảm giác suy yếu, khi nói chuyện cũng có chút trung khí không đủ.

“Cậu bị bệnh thật à?” Tổng Úc có chút quan tâm hỏi, “Hiện tại đến cùng như thế nào, đã đi bệnh viện khám chưa? Có cần nhập viện không?”

Nghe nói như thế, Hứa Trăn cười lắc đầu, nói: “Đương nhiên không bệnh, tôi đây là đang tìm trạng thái.”

“Nghe anh hỏi như vậy, xem ra trạng thái của tôi tìm đến xem như có thể?”

Tổng Úc nghe được câu trả lời phủ định của hắn, nhưng vẫn như cũ có chút không quá tin tưởng.

Trạng thái này là diễn à?

Vì cái gì cảm giác nhìn qua lại chân thực như vậy?

Chương 443: Gia Cát Lượng Đến Thăm

Hứa Trăn không để ý tới ánh mắt chất vấn của hắn, chỉ thông dong dùng lò nhỏ đun nước sôi, lại lấy ra một bộ trà cụ bằng sứ thô, không nhanh không chậm pha trà.

“Sinh hoạt trong chùa thanh giảm, không có vật gì trân quý đãi khách” Hứa Trăn thu thu ống tay áo, chậm rãi rót chén trà, nói, “Đây chính là lá trà trồng ở sau núi, chủng loại không tính trân quý, nhưng thường nghe chuông khánh thanh âm, lại cũng có một phen nhã hứng khác biệt.”

Nói xong, hắn tư thế thanh tao lịch sự cầm chén trà, dùng tay nâng về phía Tổng Úc, cười yếu ớt nói: “Anh ném một chút.”

Tổng Úc: “... Chúng ta có thể nói tiếng người không?”

“Ha ha ha...” Hứa Trăn bị hắn chọc cho một giây phá vỡ phòng bị.

Hai người thuận miệng trò chuyện đến công việc và cuộc sống gần đây.

Nghe Tổng Úc nói, trong nhà Thái tổng gần nhất xảy ra chút chuyện —— lão gia tử nhà hắn cuối năm trước đột phát bệnh nặng qua đời.

Lão gia tử lúc trước hình như là một vị nhân vật thực quyền, hiện giờ bỗng nhiên phát sinh loại chuyện này, bên trong nhà loạn thành một đoàn, chuyện ở công ty cũng nhiều, mâu thuẫn lúc trước đè xuống bây giờ cuối cùng cũng cùng nhau đột nhiên hiện lên, dẫn đến cục diện hơi không khống chế được.

Hứa Trăn nghe được vô cùng kinh ngạc.

Vậy mà lại là tình huống này?

Này ngược lại là trước đó hắn chưa từng nghĩ tới.

Hai người đang trò chuyện, tiểu sa di vừa mới dẫn Tống Úc tới kia lần nữa đi tới phòng trà, gõ cửa nói: “Thủ Chân sư huynh, lại có khách đến tìm người.”

Hứa Trăn hơi có chút kinh ngạc, đứng dậy hỏi: “Lại có người tìm ta? Có thông báo tên họ không?”

Tiểu sa di chớp mắt mấy cái, nói: “Sư huynh, Gia Cát Lượng tới ba lần đến mời nha!”

Hứa Trăn: “...”

Hắn biết gần đây Pháp Vân tự bên này bị sư phụ nhà mình Liễu Nhiên hòa thượng ảnh hưởng, rất nhiều người đều theo dõi « Tam Quốc », tự nhiên là nhận ra “Gia Cát Lượng”.

Nhưng nói đi lại phải nói lại, chuyện hắn ở Pháp Vân tự tĩnh dưỡng này rất nổi danh sao? Vì sao Hào ca lại biết?

Kiều Phong làm phản? ?

Hứa Trăn vội vàng phủ thêm áo khoác, đi theo tiểu sa di từ phòng trà một đường hướng ra bên ngoài chùa.

Tống Úc nghe nói người tới là Trần Chính Hào, cũng hết sức tò mò, vội vàng đi theo phía sau hắn.

...

Tháng 1 trời tối sớm, sáu giờ, sơn đạo bên ngoài chùa Pháp Vân liền đã sáng lên đèn đường.

Hứa Trăn cùng Tống Úc đạp trên tuyết đọng hơi mỏng, thần thái vội vàng đi vào phía trước cửa chùa, xa xa liền thấy một bóng người cao gầy lẻ loi trơ trọi đứng dưới một cái dưới đèn đường.

Này người mặc áo lông cừu nhỡ màu đen, đeo khăn quàng cổ màu xám đậm, trong tay xách một đồng hồ, cái bóng bị ánh đèn mờ nhạt kéo dài.

Chính là Trần Chính Hào nửa năm không gặp.

Trần Chính Hào vừa thấy được Hứa Trăn, vừa muốn tiến lên, bỗng nhiên thoáng nhìn Tống Úc ở bên cạnh, lập tức dừng bước.

Riêng là Tống Úc thì cũng thôi đi, liền sau lưng hắn cách đó không xa, xa xa còn có thêm người đại diện của hắc Diệp Thi Kiệt, đồng thời cũng là một trong những đồng sự của Đông Nhạc truyền hình điện ảnh.

—— Tống Úc là trên đường chạy thông cáo dành thời gian đến thăm Hứa Trăn, không có cách nào vứt bỏ người đại diện.

Trần Chính Hào kéo khăn quàng cổ xuống bên dưới, lộ ra khuôn mặt, ánh mắt không có thiện ý mà nhìn Tống Úc cùng Diệp Thi Kiệt một chút, trầm giọng nói: “Tống Úc? Là Đông Nhạc phái cậu tới đánh bài thân tình với Hứa Trăn sao?”

Nghe nói như thế, Tống Úc muốn cùng đại lão thân cận một chút lập tức sắc mặt cứng đờ.

Ta... Đại lão!

Thật sự là đại lão a! Loại lời nói này lão nhân gia ngài há miệng là nói ra được! !

Khóe miệng Tống Úc giật giật một cái, quan tâm hắn là vị đại gia nào nữa chứ, trực tiếp chặn họng nói: “Trần lão sư, anh đây có tính là giấu đầu lòi đuôi không?”

“Tôi thấy anh mới là thuyết khách bên Hoa Ảnh phái tới đi?”

Nghe nói như thế, Trần Chính Hào lập tức không chút khách khí cười lạnh nói: “Nực cười.”

“Tôi làm thuyết khách cho Hoa Ảnh?”

“Hoa Ảnh cùng Hứa Trăn ai xa ai gần?”

Tống Úc kém chút bị câu nói này làm cho nghẹn chết.

—— đại ca!

Anh còn biết đến có chuyện gần xa thân thích nữa à?

Tôi với anh ai gần, ai xa? !

Hứa Trăn ở bên cạnh nghe được hai người này đối thoại, không còn gì để nói mà nhìn trời.

“Hào ca, bên ngoài lạnh lẽo, ” Hắc vôi vàng chủ động nghênh đón, tiếp nhận đồ vật trong tay Trần Chính Hào, nói, “Tuyệt vời nặng hạt, chúng ta đừng đứng ở đây, lát nữa đi vào chậm rãi trò chuyện.”

Nói xong, hắc quay đầu nhìn thoáng qua chung quanh, hỏi: “Hào ca, anh một mình tới đây sao?”

Trần Chính Hào thuận thế liếc qua Diệp Thi Kiệt cách đó không xa, lãnh đạm nói: “Thăm bạn bè không đến một người, chẳng lẽ còn mang theo toàn bộ đoàn đội cùng tới?”

Tổng Úc: “...”

Hay, Trần Chính Hào, anh hay lắm!

Tôi hôm nay là nể mặt Hứa Trăn không chấp nhận với anh, về sau chờ tôi có được cơ hội, không ghen hòng chết anh tôi sẽ theo họ anh!

Đừng tưởng rằng anh là tiền bối, tôi liền nhất định phải kính anh ba phần! !

...

Một lát sau, ba người về tới phòng trà vừa rồi.

Hứa Trăn lại đi lấy ra một bộ trà cụ mới đến, làm bộ làm bắt đầu một bộ “Trà đạo”.

Thật là đủ rồi nha...

Chút chuyện này có gì hay đâu mà tranh giành, nào có quản lý công ty sẽ phái người chạy đến chùa miếu đào góc tường...

“Nếu như cậu thật sự muốn đến công ty khác, Hoa Ảnh không đáng đi.”

Hồi lâu, Trần Chính Hào lắc lắc chén trà bên trong tay, ngữ khí bình tĩnh nói: “Mấy năm nay sở dĩ tôi vẫn luôn ở nơi này, là vì báo đáp ơn tri ngộ trước đó của lão đồng sự trưởng.”

“Từ góc độ trưởng thành của nghệ nhân mà nói, kỳ thật thói quen của Hoa Ảnh là đục tốc bất đạt, tát ao bắt cá, đối với người trẻ tuổi mà nói cũng không phải là một lựa chọn tốt.”

Trần Chính Hào đem nước trà trong tay uống một hơi cạn sạch, nói: “Nếu như cậu thật sự không có ý định ở lại Đông

Nhạc, tôi có thể đề cử cậu đi đến chỗ một vài người bạn khác của tôi.”

“Công ty tầm trung, có thể sẽ càng thích hợp với tình huống hiện tại của cậu.”

Chương 444: Nghệ Sĩ Không Nghe Lời

Nghe được lời này của Trần Chính Hào, Hứa Trăn chậm rãi dừng động tác rót trà trong tay.

Đi ăn máng khác?

Không phải là hấn chưa từng nghĩ tới.

Nhưng nếu cục diện không có nháo tới một bước kia, Hứa Trăn cảm thấy chính mình vẫn chưa tới mức phải trốn đi.

“Ý của Hào ca...” Hấn do dự một hồi, nói: “Nếu như dùng cách đi ăn máng khác để nói điều kiện với công ty, thì liệu có giữ được “Lang Gia Bảng” hay không?”

Trần Chính Hào lắc lắc đầu, nói: “Tốt nhất đừng làm như vậy.”

“Bởi vì cậu làm như vậy, tương đương với việc cậu đang buộc công ty phải nhượng bộ.”

Nói tới đây, Trần Chính Hào duỗi tay tự rót cho mình một ly trà, giải thích: “Công ty có thể đối xử rất tốt với cậu, sẵn sàng dành nhiều nguồn lực để hỗ trợ cậu. Nhưng tiền đề là những nguồn tài nguyên này là bọn họ chủ động đi cấp, chứ không phải là do cậu mạnh mẽ muốn mà có được.”

“Công ty ghét nhất chính là nghệ sĩ không nghe lời.”

Nghe được những lời này, Hứa Trăn trầm mặc thật lâu.

Đạo lý này, dĩ nhiên hấn hiểu, chẳng qua...

“Như vậy, nói cách khác.....”

Hấn rũ con ngươi, chưa xót mà cười cười, nói: “Mặc kệ em muốn như thế nào, đều không thể bảo vệ 《Lang Gia bảng》 sao?”

Trần Chính Hào nghe hấn nói như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng ần ần đau.

——Ý tưởng của Hứa Trăn thật ra chỉ đơn giản như vậy.

Hấn nhìn trúng kịch bản này, nghĩ sẽ diễn nó thật tốt, hoàn toàn không có một yêu cầu gì khác.

Nhưng sự phân chấp này của hấn, khi đặt ở trong mắt người khác lại rất dễ biến thành không biết tốt xấu, kiệt ngạo khó thuần.

Trên thực tế, vấn đề rối rắm của hai bên không chỉ một điểm.

Lúc này, Tống Úc ngồi ở bên cạnh cũng do dự một hồi, mới nói: “Anh cảm thấy hay là cậu cứ nói chuyện với bên công ty trước.”

“Hiện tại 《Lang Gia bảng》 mắc cạn, công ty cũng không nói sẽ thay đổi người, đây khả năng chỉ là đôi bên đang cãi cọ.”

“Cậu có thể nghỉ ngơi thật tốt trong khoản thời gian này và chăm sóc lại cơ thể.”

Nói đến đây, hấn cẩn thận đánh giá Hứa Trăn một phen, nhíu mày nói: “Cậu xác định cơ thể của mình không có vấn đề thật chứ?”

“Tại sao ta lại thấy nửa năm qua cậu gầy đi rất nhiều?”

Hứa Trăn đáp: “Cũng không phải rất nhiều, lúc quay “Sám Quan Đông” có bị sút mấy cân, nhưng em cố tình không bồi bổ lại.”

“Bởi vì Mai...” Hấn thoáng dừng lại, chợt cúi đầu cười nói, “Không cần thiết phải giữ thể trọng cố định.”

“Làm diễn viên, béo không được, nhưng gầy thì thật ra không sao cả.”

“.....”

Ba người hàn huyên nửa ngày về đề tài này ở phòng trà, Tống Úc cùng Trần Chính Hào phân biệt từ góc nhìn của từng người để giúp hấn phân tích tình hình trước mắt.

Buổi tối 7 giờ, một tiểu hòa thượng mang hai phần ăn buổi tối đến cho bọn họ.

Tăng nhân ở chùa Pháp Vân sẽ không ăn sau giờ trưa, nhưng họ vẫn sẽ chuẩn bị đồ ăn cho phật tử và khách, để bọn họ không phải chịu đói.

Trần Chính Hào cùng Tống Úc nhìn qua thì thấy, đây là hai chén cháo nắm tuyết.

Ném ném, hoàn toàn không có hương vị, sắc mặt Tống Úc tức khắc sụp đổ, hắn uống một cách khổ sở với vẻ mặt chua xót, trong khi Trần Chính Hào mặt không chút thay đổi, uống cháo từ tốn, tư thế vô cùng ưu nhã.

Hứa Trăn tươi cười đứng lên, muốn đi tìm chút đồ giải khát cho bọn họ, nhưng tiểu hòa thượng giao đồ ăn vừa rồi đã đi trở về, ghé vào cửa phòng trà, tò mò nói: “ Sư huynh, sư huynh, lại có khách đến tìm huynh!”

Hứa Trăn nghe vậy ngạc nhiên.

Lại tới?

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì? ?

Hắn hỏi: “Lần này là ai tới? Có báo tên không?”

Tiểu hòa thượng nhìn nhìn Hứa Trăn, lại nhìn Tống Úc cùng Trần Chính Hào đang uống cháo trong phòng, xác định lại tiêu chuẩn thẩm mỹ của mình rồi nói: “Người tới lần này rất xấu! Xấu đến độ không giống ai ở đây!”

Hứa Trăn: “.....”

Được rồi, nghe ý tứ này thì có lẽ người tới không phải nghệ sĩ.

Hắn phủ thêm áo khoác, đi theo tiểu hòa thượng, một đường vòng tới cổng chùa, chỉ thấy một chiếc xe thương mại màu đen đang đậu ở con đường đôi diện.

Khi hắn đến gần, tài xế rốt cuộc mới mở cửa bước xuống xe, tươi cười thân thiết mà vẫy vẫy tay với Hứa Trăn, nói: “Tiểu Hứa, gần đây tốt không?”

Hứa Trăn giật mình.

—— không nghĩ tới, người đến lần này lại là bộ trưởng ban cổ trang của Đông Nhạc, Trâu Khánh Xuân.

Trong toàn bộ ban lãnh đạo của công ty, có lẽ Trâu Khánh Xuân là người có quan hệ kém nhất với hắn.

Ngay từ đầu còn tốt, nhưng từ năm trước Hứa Trăn từ chối nhận kịch bản “Hậu Cung Bí Sử” của gã, thì vị đại thúc này liền bắt đầu giằng co với hắn, lại thường xuyên ngầm ngầm nói bóng nói gió về hắn ở cuộc họp của công ty, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Chỉ bằng mối quan hệ của hai người, thì Trâu Khánh Xuân là người không có khả năng xuất phát từ quan tâm mà tới thăm bệnh.

Đây là tới vì “Lang Gia Bảng” ?

“Nghe nói cậu bị bệnh, Trâu ca đến thăm cậu,” Trâu Khánh Xuân trên tay xách theo hộp quà và giỏ trái cây, lại nhìn Hứa Trăn từ trên xuống dưới, đánh giá một phen mới nói: “Tinh thần có vẻ khá tốt, hết bệnh rồi sao?”

Hứa Trăn đứng lặng ở trong gió lạnh, thân thể thon gầy hơi hơi lay động.

Hắn duỗi tay, dựa vào tiểu hòa thượng bên cạnh, thoáng thở dốc một chút, nhẹ giọng nói: “n, khá hơn nhiều, cảm ơn Trâu ca.”

Trâu Khánh Xuân thấy thế ngẩn ra.

Hứa Trăn ngoài miệng nói “Khá hơn nhiều”, nhưng trạng thái này nhìn một chút cũng không giống bộ dáng “Khá hơn nhiều”.

Chương 445: Lãnh Đạo Tìm Tới Cửa

Mắt thấy hắn chậm rãi đi về phía mình, bước chân phờ phạc, hình dung tiêu tụy, Trâu Khánh Xuân vội vàng đi tới đón hắn, không những không cho hắn xách đồ mà còn chủ động đưa tay ra đỡ.

“Cậu như vậy còn ra đây làm gì?” Trâu Khánh Xuân nói với giọng điệu quan tâm, “Bên ngoài gió rất lạnh!”

Thứ gã quan tâm không phải là thân thể của Hứa Trăn mà chủ yếu là vì sợ hắn không may bị ngã thì thời gian nghỉ phép sẽ càng lâu hơn.

Hứa Trăn hơi hơi mỉm cười, cũng không nói thêm gì, chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua chiếc xe ở bên ngoài, nói: “Trâu ca, bên ngoài cửa chùa cầm đồ xe, ngài còn muốn lái nó đi chỗ khác hay không?”

Trâu Khánh Xuân chẳng hề để ý mà bĩu môi, nói: “Không có việc gì, tôi một lát liền đi.”

“Nếu thật xui xẻo như vậy thì cứ để bọn họ phạt.”

.....

Hứa Trăn mang theo Trâu Khánh Xuân trở lại hậu viện, nhưng không có dẫn gã đến phòng trà của Trần Chính Hào cùng Tống Úc, mà là đến phòng cách vách.

Lúc vào thiện phòng, Hứa Trăn cũng lười pha trà cho gã, trực tiếp dựa thân thể vô lực vào tường, nhẹ giọng nói: “Chiêu đãi không chu toàn, thứ lỗi.”

“Không có việc gì không có việc gì,” Trâu Khánh Xuân thập phần rộng lượng mà xua xua tay, nói, “Cậu cứ nghỉ ngơi, tôi cũng không cần cậu phải chiêu đãi.”

Phòng trà cách vách, Tống Úc nghe được giọng nói của Trâu Khánh Xuân thì hơi hơi nhướn mày, buông cháo chén, rón ra rón rén mà bò tới chỗ vách ngăn bằng gỗ mỏng, cố gắng nghe xem bọn họ đang nói gì.

Mà Trần Chính Hào nhìn thấy cái đức hạnh bát quái này của hắn, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, bất động thanh sắc mà ngồi

ngay ngắn tại chỗ tiếp tục uống cháo.

Bên kia, Trâu Khánh Xuân đơn giản hàn huyên một phen với Hứa Trăn, sau đó rất nhanh liền đưa đề tài chuyển vào quỹ đạo.

““Lang Gia Bảng” vẫn chưa khởi động máy, tôi biết trong lòng cậu chắc chắn có oán khí, cái này Trâu ca có thể hiểu...”

Trâu Khánh Xuân thở dài, nói: “Nhưng là công ty cũng có chỗ khó xử của mình.”

“Cậu cũng biết, báo cáo tài chính của Đông Nhạc năm ngoái rất tệ, nó đã giảm gần 20% so với cùng kỳ năm ngoái. Chúng ta không đạt được mục tiêu đề ra và mọi người ở cấp quản lý đều bị trừ tiền thưởng hiệu suất.”

“Vốn dĩ tôi định đưa ra thị trường góp vốn, nhưng trong hoàn cảnh này, mỗi bước đi đều giống như đi trên tảng băng mỏng...”

Hứa Trăn Tĩnh Tĩnh mà nghe gã luyện thuyên một hồi, đợi đến khi Trâu Khánh Xuân cảm mồm, mới nói: “Cho nên, công ty cảm thấy để cho tôi diễn 《Lang Gia bảng》 sẽ phí tiền của, là ý này đúng không?”

Trâu Khánh Xuân nghe đến ghen, cười mỉa nói: “Cái này, sao có thể, lấy thực lực và danh tiếng bây giờ của tiểu Hứa, phí tiền dĩ nhiên không có khả năng...”

Đôi mắt với một tên tiểu tử không rành sự đời như Hứa Trăn lại khiến gã rối rắm hơn nửa ngày, rốt cuộc vẫn là quyết định đem nói thẳng mọi chuyện, “Ca nói thật với cậu.”

“Hoàng Chí Tín đã liên hệ với đài truyền hình để gây sức ép với công ty, nếu để hắn đóng chính trong “Lang Gia Bảng”, bên phía Đằng Tấn sẽ sẵn sàng trả 300 vạn cho một tập để mua bản quyền công chiếu.”

Trâu Khánh Xuân nói đến căng da đầu: “50 tập, đó chính là 150 triệu. Sau khi trừ tất cả các phí, ộ phim này có thể kiếm được 5000 vạn cho lần phát sóng đầu tiên.”

Gã thở dài, khó xử nói: “Ca biết bộ phim này là chuẩn bị cho cậu, Trâu ca cũng rất khó chịu, nhưng là.....”

Trâu Khánh Xuân ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Trăn, cơ hồ hốc mắt có chút đỏ, nói: “Nghe ca nói, có rất nhiều kịch bản tốt, chúng ta cũng không cần thiết thất cổ chết trên một thân cây.”

Nghe gã nói như vậy, Tống Úc kẻ sát tai ở bên phía tấm ván gỗ mỏng kia, cũng lắp bắp kinh hãi.

Mẹ ơi, một tập 300 vạn?

Diễn viên tuyển đầu lại đáng giá như vậy? !

Trần Chính Hào vẫn thờ ơ uống cháo, trong mắt mang theo tia trào phúng.

Mà lúc này, người bình tĩnh nhất chính là đương sự Hứa Trăn.

Hắn xem Trâu Khánh Xuân “Biểu diễn” xong, thoáng điều chỉnh lại dáng ngồi, trong lòng không khỏi cảm khái.

—— không hổ là lãnh đạo của công ty điện ảnh, khả năng diễn xuất cũng có mấy phần bản lĩnh!

So ra còn mạnh hơn Từ Hào Vũ!

Nghĩ như vậy, khóe miệng Hứa Trăn hơi hơi nhếch lên, nói: “Nói như thế tới, ở trong mắt Trâu ca, tôi khẳng định không đáng giá 5000 vạn?”

Trâu Khánh Xuân sắc mặt cứng đờ.

“Ha hả, lời này của tiểu Hứa...”

Sau một lúc lâu, gã miễn cưỡng cười nói: “Nhân tài sao có thể đo bằng tiền bạc?”

“Hiện tại nghệ sĩ trong công ty cũng không ít, nhưng tôi vẫn xem trọng cậu nhất.”

Hứa Trăn cười khẽ lắc lắc đầu, nói: “Ngài đừng nói như vậy, tôi không dám nhận.”

Trâu Khánh Xuân thập phần khẳng định nói: “Có cái gì không dám nhận? Cậu chính là “Anh cả trong Đông Nhạc”. Trong tương lai, Đông Nhạc nhất định sẽ chi toàn bộ lực để phụng dưỡng cậu!”

Trâu Khánh Xuân nói tiếp: “Cậu hẳn cũng hiểu, trên người Tống Úc thiếu khuyết tiềm chất có thể hóa, cho dù đổ thêm nhiều tài nguyên cũng vô dụng, người này cả đời cứ như vậy.”

“Nhiều đến lúc có tuổi sẽ được thể hệ sau gọi một câu “Diễn viên gạo cội”, không có tiền đồ.”

Hứa Trăn: “.....”

Tổng Úc ở phía bên kia tấm ván gỗ: “...”

Nghe được lời này của Trâu Khánh Xuân, khoe miệng Hứa Trăn liền co rút, trạng thái giả vờ bị bệnh cũng suy t nửa sụp đổ.

Hắn trầm mặc sau một lúc lâu, mới nỗ lực nói bù: “Nếu là đời này có thể giống Tổng sư huynh, làm diễn viên gạo cội, tôi cũng liền cảm thấy mỹ mãn.”

“Mặt khác không có yêu cầu gì.”

Trâu Khánh Xuân bĩu môi, nói: “Ca biết, cậu cho tới nay vẫn nỗ lực đi theo trường phái thực lực, điều này cũng không có vấn đề gì cả, công ty sẽ tiếp tục để cậu duy trì!”

“Tôi vốn không muốn nói sớm như vậy cho cậu, vì sợ cậu sẽ nóng nảy.”

Chương 446: Bàn Tăng Không Muốn Làm Ảnh Đế

Nói tới đây, gã lôi từ trong cặp công văn ra một tập tài liệu dày cộp, đặt trên sàn thiện phòng, đẩy qua cho Hứa Trăn, nói, “Hôm nay tôi đã mang theo tất cả các dự án đã được phê duyệt.”

“Bắt đầu từ năm nay, Đông Nhạc sẽ làm phim điện ảnh —— là điện ảnh chân chính trên màn ảnh rộng, không phải loại phim quy mô nhỏ được phát sóng trên kênh số 6 của CCTV.”

Trâu Khánh Xuân dào dạt đặc ý nói: “Nếu cậu muốn diễn, một câu, nam chính liền để trốn chỗ.”

“Cậu có thể trở thành diễn viên chính trên màn ảnh rộng ở độ tuổi còn nhỏ như vậy, thành tích sau này của cậu nhất định sẽ không thấp hơn Trần Chính Hào hiện tại!”

Hứa Trăn: “.....”

Mắt thấy traten tán gẫu với đại ca này lại sắp lạc đề, hấn liền vội vàng ngắt lời: “Có bao nhiêu diễn viên ở Hoa Hạ có thể đạt đến giai đoạn hiện tại của Trần Chính Hào?”

“Tôi thật sự không có kỳ vọng cao như vậy.”

Trâu Khánh Xuân mặt mang khinh thường mà lắc lắc đầu, nói: “Cậu a, tầm mắt quá thiện cận.”

“Trần Chính Hào tính là cái gì? Hấn tới cao trung thì bỏ học, chạy đi làm “áo rỗng” nhiều năm, nếu so sánh ra thì năm đó hấn cũng không bằng cậu!”

Hứa Trăn: “.....”

Trần Chính Hào ở cách vách: “...”

“Cậu biết vì sao hấn diễn mãi vẫn không thể đạt được giải ảnh đế không?” Trâu Khánh Xuân vẫn tiếp tục luận thuyết, “Đó là bởi vì giới chủ lưu bài xích hấn, xem thường hấn, cảm thấy xuất thân của hấn là không tốt, cho nên không đủ tư cách!”

“Cậu không giống như vậy, cậu chính là...”

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, khụ khụ khụ khụ.....”

Trâu Khánh Xuân còn chưa nói xong, thì Hứa Trăn ngồi ở đối diện bỗng nhiên ho đến kịch liệt, mạnh mẽ đánh gãy câu kể tiếp của gã.

Lúc này Hứa Trăn quả thực hận không thể đứng lên cho gã một cái bạt tai.

Người này..... Thật đúng là “Bạc Thầy Ăn Nói” !

“Trâu bộ trưởng.....” Hứa Trăn ngẩng đầu lên, thanh âm lạnh nhạt, “Lời này không thể nói như vậy được.”

“Ngài cũng biết, Trần Chính Hào là thần tượng của tôi.”

“Ngài nói như vậy hấn và ta đều không vui vẻ.”

Trâu Khánh Xuân nghe thấy xung hô của hấn thì cười nhạo nửa tiếng, sau đó trầm mặt xuống, nói: “Gọi sai, không phải “Trâu bộ trưởng” mà là “Trâu giám đốc”.”

Nói tới đây, hấn chỉnh dáng ngồi, lạnh lùng nói: “Tôi bây giờ là phó giám đốc điều hành của Đông Nhạc Điện Ảnh, có quyền tương đương với tổng giám đốc.”

Biểu tình của Hứa Trăn vẫn thanh lãnh như vừa rồi, nói: “Trâu giám đốc, ngài muốn nói ý gì?”

Trâu Khánh Xuân nói: “Tôi là thuyết giả cho Đông Nhạc, lời của tôi cũng đại diện cho Đông Nhạc.”

“Bộ điện ảnh trên màn ảnh rộng đầu tiên của Đông Nhạc, cậu có thể tùy ý chọn một nhân vật trong đó, mặc kệ là vai chính hay vai phụ.”

Trâu Khánh Xuân nghiêm mặt nói: “Những thứ Thái Thực Tiễn có thể cho cậu, tôi cũng có thể cho, thậm chí còn cho nhiều hơn hẳn.”

Hứa Trăn an tĩnh mà dựa vào ven tường, cũng không thèm nhìn kịch bản được gã lật ra, nói: “Ngài có thể đưa “Lang Gia Bảng” cho tôi sao?”

“Cậu, người này...” Trâu Khánh Xuân tức khắc bị hấn chọc đến nổi nóng, gã đứng lên, nói: “Sao cậu lại cố chấp như vậy?”

“Một bộ truyền hình chỉ là kẻ hèn, chẳng lẽ có thể so sánh với tài nguyên điện ảnh?”

Trâu Khánh Xuân nhặt kịch bản từ dưới đất lên, nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Tôi đã vì cậu mà cố ý chuẩn bị toàn bộ kế hoạch, vốn định đào tạo cậu theo tiêu chuẩn của một ảnh đế...”

“Trâu thí chủ.....”

Lúc này, Hứa Trăn ngửa đầu nhìn về mặt vênh vào tụt đặc của gã, lại một lần nữa thay đổi xưng hô, nói: “Bản tăng không muốn làm ảnh đế.”

Trâu Khánh Xuân trực tiếp nghẹn đến á khẩu.

“Vậy thì xem ra chúng ta không cần tiếp tục nói chuyện nữa?”
Hồi lâu, Trâu Khánh Xuân lạnh lùng nói.

Hứa Trăn nhẹ gật đầu, thanh âm bình tĩnh nói: “Thân thể ốm bệnh nhẹ, thứ cho không tiến xa được.”

Trâu Khánh Xuân nôn nóng mà đi tới vài bước, một tay xoa eo, một tay khác chỉ vào mũi Hứa Trăn, trừng mắt nhìn hắn sau một lúc lâu, rốt cuộc cắn răng nói: “Không biết điều!”

Dứt lời, gã phủ thêm áo khoác lông dê, cầm lấy kịch bản cùng cặp công văn, đẩy cửa phòng ra, xoay người liền đi.

Nhưng mà mới vừa đi ra ngoài không tới hai bước, Trâu Khánh Xuân lại chột ngừng lại.

Đồng tử của gã co lại, đây là bị cảnh tượng trước mặt dọa đến nháy dưng.

—— chỉ thấy, bên ngoài phòng, mấy trăm hòa thượng mặc tăng bào màu xám, an an tĩnh tĩnh đứng ở đó, bắt đầu từ sân nhỏ bên ngoài phòng trà đến bậc thềm cửa của Đại Hùng Bảo Điện.

Đảo mắt qua, biển người tập nập.

Những người này vừa thấy Trâu Khánh Xuân đi ra, lập tức đồng thời nhìn về phía gã, đỉnh đầu trơn bóng của chúng tăng được ánh sáng của vàng trắng chiếu qua, nhìn giống như vòng sáng của thần thánh.

“Lộc cộc…….”

Trâu Khánh Xuân theo bản năng mà lui về sau hai bước, nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Mấy người muốn làm gì, muốn làm gì đây? !”

Gã cảnh giác mà nhìn đàn tăng nhân trước mắt này, theo bản năng ôm chặt cặp công văn trong tay.

Một vị lão hòa thượng dẫn đầu tiến lên hai bước, chấp tay nói: “A di đà phật……. Sắc trời đã tối, thỉnh thí chủ nhanh chóng rời đi.”

Trâu Khánh Xuân thấy thái độ của ông còn tính là khách khí, cho nên nỗ lực cho mình thêm can đảm, kêu lên: “Ông cũng biết tôi là thí chủ? Hóa ra đây là cách mà chùa miếu đối xử với khách hành hương? !”

“Bần tăng đang muốn nói chuyện này.” Nói, lão hòa thượng không nhanh không chậm mà lấy ra một cái túi vải, đưa cho Trâu Khánh Xuân, nói, “Thỉnh thí chủ đem vật ô uế này đi đi.”

“Không thành tâm, Phật tổ không thu.”

Nói, lão hòa thượng duỗi tay chỉ về hướng chân núi, híp mắt, nói: “Phật môn là nơi thanh tịnh, không thể bị mấy thứ tục

tăng quấy nhiễu.”

“Thí chủ xuống núi đi. Về sau, cũng thỉnh không cần lại đến tề chùa.”

“Pháp Vân chùa không chào đón người.”

Trâu Khánh Xuân trực tiếp bị chúng tăng “Hộ tổng” đuổi ra chùa Pháp Vân.

Trước đó, Liễu Nhiên hòa thượng còn thực thân mật mà gọi điện thoại cho cảnh giác giao thông, nói rằng bên ngoài cửa chùa có một chiếc xe ô tô đậu trái phép, cho nên nhờ xe tới cầu đi.

Về việc Trâu Khánh Xuân sẽ vượt qua quãng đường 17 km giữa chùa Pháp Vân và huyện thành gần nhất vào lúc 8 giờ đêm, thì đó không phải là vấn đề mà các bàn tăng cần phải cân nhắc.

A di đà phật.....

Chương 447: Muốn Chấm Dứt Hợp Đồng? ?

Cùng lúc đó, trong phòng trà.

Hứa Trăn an tĩnh ngồi ở tại chỗ, hơi hơi buông mi mắt xuống, không hề lên tiếng.

Tổng Úc từ phòng trà bên cạnh đi vòng qua ngồi ở bên cạnh hắn, nhưng cũng không nói lời nào.

Mà Trần Chính Hào lại không đi qua.

Y đặt chén cháo đã ăn xong xuống sàn, sau một lâu trầm mặc mới đứng dậy đi ra ngoài, tìm một góc an tĩnh, bấm một dãy số.

“Đô đô đô.....”

“Uy?”

Nghe thấy cuộc gọi được kết nối, Trần Chính Hào trầm giọng nói: “Hoàng Chí Tín? Tôi là Trần Chính Hào.”

Đầu bên kia điện thoại sừng sốt một hồi, đang định nói, nhưng lại bị Trần Chính Hào cắt ngang: “Đừng nói tiếng Quảng Đông với tôi, tôi biết cậu có thể nói tiếng phổ thông.”

Sau một lúc lâu, Hoàng Chí Tín ngượng ngùng cười, dùng tiếng phổ thông sứt sẹo mà nói chuyện: “Đúng là biết một chút, nhưng không sành sỏi lắm.”

“Hào ca, tại sao anh lại liên hệ với tôi?”

Ngữ khí của Trần Chính Hào không có nửa điểm dao động, mà lạnh nhạt nói: “Trời đã tốt, tôi cũng không muốn nhiều lời với cậu, nghe nói cậu đi đoạt “Lang Gia Bảng” ở Đông Nhạc?”

“Ha ha ha, việc này?” Hoàng Chí Tín cười nói, “Nói “đoạt” thì khó nghe, tôi chỉ tranh mà thôi.”

“Hào ca, chúng ta đều là diễn viên, anh hẳn phải biết cảm giác tâm ngứa ngáy sau khi xem một kịch bản mình thích.”

“Lúc trước đi thử vai “Máu Đào Kiếm”, anh cũng không phải hạ thấp để đi tranh vai “Kim Xà Lang Quân” sao?”

Trần Chính Hào sắc mặt trầm xuống.

Y biết Hoàng Chí Tín đây là ở châm chọc mình, thuận tiện châm ngòi ly gián quan hệ giữa y và Hứa Trăn.

Nhưng mà xin lỗi.

——Chính vì Hứa Trăn thành công giật lấy vai “Kim Xà Lang Quân” từ chính tay mình mà Trần Chính Hào mới nhớ tới nam diễn viên ít tên tuổi lúc bấy giờ, đồng thời coi hắn như một đối thủ ngang tài ngang sức để cạnh tranh.

Cho nên, đây căn bản không tính là mâu thuẫn.

Từ trước đến nay, Trần Chính Hào ghét nhất chính là phế vật, người nhu nhược, người nói không giữ lời, chứ không phải những nhân vật lợi hại.

““Lang Gia Bảng” là IP do chính Hứa Trăn chọn, cũng là bộ phim truyền hình do Đông Nhạc chế tác cho hắn, hơn cũng còn là vai chính đầu tiên trong sự nghiệp diễn xuất của hắn.” Trần Chính Hào lạnh lùng nói, “Cậu thấy cô gái xinh đẹp độc thân thì có thể theo đuổi, nhưng nếu thấy thê tử của người

khác mà tâm can ngửa ngáy, như vậy cũng nhất định muốn đi tranh?”

Hoàng Chí Tín nghe ngữ khí của y không tốt, nhin không được nắm chặt di động, nhúu mày nói: “Hào ca, vậy ý của anh là gì? Kêu tôi từ bỏ?”

Trần Chính Hào thờ ơ đáp: “Cậu có thể tiếp tục tranh, đây là tự do của cậu.”

“Nhưng tôi nhắc trước cho cậu một câu: Tôi cũng có hứng thú với bộ “Lang Gia Bảng” này, cho nên tôi có thể sẽ đi tranh.”

Hoàng Chí Tín vừa nghe lời này, tức khắc trong lòng căng thẳng, nói: “Hào ca, anh không cần đùa giỡn với tôi như vậy...”

Trần Chính Hào ngắt lời nói: “Ai đùa với cậu?”

“Lang Gia Bảng là kịch bản tốt, nhân vật Mai Trường Tô này cũng rất thích hợp tôi, tôi vô cùng vừa ý.”

“Trước đó không tranh, chỉ bởi vì tôi không muốn đoạt đồ của bằng hữu.”

“Nhưng nếu cậu muốn diễn, tôi dĩ nhiên biết cậu là người như thế nào?”

Trần Chính Hào cười nhạo nói: “300 vạn một tập? ghê gớm, đúng là lợi hại hơn hài tử 20 tuổi, nhưng cậu sẽ không cho rằng cái giá này sẽ vô địch thiên hạ đúng không?”

Nói đến nơi này, y bỗng nhiên thu liễm ý cười trong giọng nói, lạnh lùng đáp: “Hoàng Chí Tín, hôm nay tôi chỉ nói đơn giản như vậy.”

“Cậu dám đụng vào “Lang Gia Bảng”, tôi tuyệt đối cũng tranh kịch bản này đến cùng với cậu.”

“Mặc dù Hứa Trăn không lấy được bộ kịch này, thì tôi có thể bảo đảm cậu 100% cũng không lấy được!”

“Không tin, thì cứ thử xem!”

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Ngay khi Trần Chính Hào nói ra những lời này, thì ở đầu bên kia điện thoại, Hoàng Chí Tín im lặng hồi lâu.

Trong ống nghe chỉ có tiếng thở gấp gấp và nặng nhọc của hắn, nhưng không hề nghe thấy tiếng phản hồi nào.

“Hào ca.....”

Qua hồi lâu, Hoàng Chí Tín mới rút cuộc miễn cưỡng điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, thanh âm khàn khàn nói: “Anh nhất định phải vì chuyện này mà kết thù với tôi?”

“Ha hả,” Trần Chính Hào nhẹ nhàng cười, nói, “Cậu nghĩ mình là ai?”

Những lời này, thậm chí cũng không phải câu hỏi.

“Trần Chính Hào.....”

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Hoàng Chí Tín hơi run lên vì tức giận quá mức, nói: “Được rồi, tôi nhớ rồi, tôi hiểu ý của anh.”

“Nhưng tôi hy vọng rằng anh vẫn sẽ có đủ tự tin để nói với tôi điều này sau mười năm nữa!”

Khóe miệng Trần Chính Hào hơi hơi cong lên, cười nhạt nói: “Đương nhiên là có, nhưng tôi hy vọng mười năm nữa cậu vẫn có dũng khí đi đoạt kịch bản của Hứa Trăn.”

Hoàng Chí Tín: “.....”

“Đô đô đô đô.....”

Một lúc sau, một âm báo bận rộn vang lên.

Trần Chính Hào đã dứt khoát lưu loát mà cắt đứt điện thoại.

“Bang!”

Lúc này, Hoàng Chí Tín đang ở trong khách sạn tại thủ đô, vừa kết thúc cuộc gọi, hắn đã tức giận đến mức hung hăng nện vỡ điện thoại trên mặt đất.

.....

Chiều 23/1, Trâu Khánh Xuân cuối cùng đã thành công trở về trụ sở Đông Nhạc ở thủ đô sau khi trải qua một phen lang bạt kỳ hồ.

Vừa mới thấy gã quay về, bộ trưởng Tăng Nghị của bộ phận kinh tế nghệ sĩ lập tức đuổi theo phía sau gã, thần sắc vội vàng nói: “Trâu giám đốc, sáng nay tôi mới nhận được tin tức từ A Trăn, hắn muốn chấm dứt hợp đồng với công ty?”

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Tôi gọi điện cho Kiều Phong thì hắn kêu tôi hỏi ngài!”

Trâu Khánh Xuân không dừng bước, một đường hấp tấp mà về tới văn phòng của mình, đóng cửa lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Giải quyết đi, để cho hắn đơn phương chấm dứt hợp đồng!”

“Để hắn tính tiền vi phạm hợp đồng!”

Vẻ mặt Tăng Nghị kinh ngạc, à nhìn Trâu Khánh Xuân, nói: “Thật sự muốn làm vậy? Chấm dứt hợp đồng với Hứa Trăn?”

“Trâu giám đốc, ngài nói giỡn sao? !”

“Tôi không nói giỡn!” Trâu Khánh Xuân ngẩng đầu lên, ánh mắt giận dữ nhìn Tăng Nghị, nói, “Đem hợp đồng của hắn lại đây, sau đó gửi cho hắn chi tiết về những thiệt hại trong vi phạm hợp đồng!”

“Thế nào mà không được mấy ngàn vạn? Để cho hắn bồi thường! Tôi xem hắn có đủ khả năng bồi thường hay không!”

Chương 448: Nguồn Thu Của Hứa Trăn

Tăng Nghị ngạc nhiên sau một lúc lâu, mới nói: “A Trăn..... Hợp đồng của Hứa Trăn chính loại cao nhất.”

“Đỉnh ước sao?”

“Đỉnh ước?”

Trâu Khánh Xuân bật cười nói: “Ha hả, thật đúng là Thái Tử gia a..... Hợp đồng hàng đầu của Đông Nhạc đỉnh là như thế nào? Tiền vi phạm hợp đồng hắn là cao hơn các loại hợp đồng khác đúng không?”

Tăng Nghị trầm mặc một lát, nói: “Tiền vi phạm hợp đồng đỉnh ước là thu nhập ròng của năm trước nhân với những năm còn lại của hợp đồng.”

“Năm trước hẳn chỉ quay “Tam Quốc” và “Sấm Quan Đông”, cộng với hai kỳ “Tôi Là Phái Diễn Xuất”.”

“Tôi chưa tính cụ thể, nhưng thu nhập ròng...bao gồm cả thuế thì khoản chừng hai ba mươi vạn đi.”

Trâu Khánh Xuân: “.....”

Gã sừng sốt một hồi, chỉ cảm thấy đầu óc có chút không rõ.

Hai ba mươi..... Vạn?

—— Hứa Trăn, một thần tượng nổi tiếng với lưu lượng khổng lồ, lâu lâu lại đứng đầu hot search, nhân khí cũng đạt gần chục vạn người hâm mộ, nhưng một năm thu vào hai, ba mươi vạn?

Đây là chuyện cười sao? !

“Hơn nữa.....” Tăng Nghị trầm giọng nói, “Trong tay của Hứa Trăn có 1% cổ phần của công ty.”

“Theo thỏa thuận, hợp đồng hiện tại của hắn vẫn chưa kết thúc, cổ phần không thể giao cho hắn, mà chỉ có thể chiết khấu cho hắn theo giá giao dịch của lần giao dịch trước.”

“Giá giao dịch lần trước là 880 vạn.”

Tăng Nghị nhìn Trâu Khánh Xuân, ngữ khí có chút không tốt, nói: “Cho nên, nếu ngài muốn chấm dứt hợp đồng với Hứa Trăn thì hắn không chỉ không đền tiền vi phạm hợp đồng mà công ty còn phải thối cho hắn 800 vạn, ngài thật sự muốn chấm dứt hợp đồng sao?”

Trâu Khánh Xuân: “.....”

Mức thu nhập thực tế của Hứa Trăn nằm ngoài dự đoán của Trâu Khánh Xuân.

Năm ngoái, Trâu Khánh Xuân chịu trách nhiệm sản xuất và quảng bá các bộ phim truyền hình cổ trang tự làm của công ty, trong khi Hứa Trăn chọn các bộ phim truyền hình bên ngoài, về cơ bản không có mối quan hệ kinh doanh nào giữa hai người.

Trâu Khánh Xuân biết Hứa Trăn không nhận nhiều vai diễn trong năm nay, và cũng biết thù lao của các bộ phim truyền hình lớn như “Tam quốc” và “Sấm Quan Đông” có thể không quá cao.

Tuy nhiên, khi bộ phận kinh doanh nghệ sĩ đặt báo cáo trong năm của Hứa Trăn tới trước mặt gã, Trâu Khánh Xuân nhìn vào tập tài liệu mỏng, thật sự bị số liệu bên trên đập vào mặt, khiếp sợ đến nói không ra lời:

“Tam Quốc” và “Sấm Quan Đông” đều là giá bắt cải, còn “Tôi Là Phái Diễn Xuất” thì chỉ ghi hình có hai kỳ.

Về phần đại ngôn, Hứa Trăn hiện chỉ làm đại ngôn cho một nhãn hiệu quần áo sang trọng. Chủ sở hữu nhãn hiệu chịu trách nhiệm về kiểu dáng quần áo cho tất cả các sự kiện mà hắn tham dự, nhưng phí đại ngôn thực tế cũng không cao.

Còn những vấn đề khác, hắn vốn thâm tiền trong việc chụp hình tạp chí thời trang, đồng thời không nhận quảng cáo trên truyền hình, các hoạt động tuyên truyền phim cũng chỉ được cấp chi phí đi lại. Sân khấu “Hamlet” cũng chỉ được 1500 tệ cho mỗi lần công diễn...

Cộng tất cả các dự án khác nhau, thu nhập ròng của Hứa Trăn trong năm đạt 32 vạn 5772.12 nhân dân tệ.

Trâu Khánh Xuân nhìn dãy số này, chỉ cảm thấy huyết áp của mình đột ngột tăng cao.

Người đại diện của hắn có phải không có não không? !

Lấy nhiệt độ hiện tại của Hứa Trăn, chút tiền ấy tùy tiện ra cửa quẹo trái, chụp quảng cáo bột giặt cũng có thể kiếm ra, này mẹ nó căn bản không thể kêu là “Thu vào” !!

Trâu Khánh Xuân nhìn văn kiện trong tay, tức giận đến mức tay run lên.

Gã đương nhiên không muốn chấm dứt hợp đồng với Hứa Trăn.

Gã chỉ muốn dùng tiền vi phạm hợp đồng để hù dọa tên tiểu tử này, sau đó tiếp tục dùng tài nguyên để bồi dưỡng hắn.

Kết quả không nghĩ tới, “Tiền vi phạm hợp đồng” vậy mà là số âm....

Trâu Khánh Xuân hung hăng véo vào giữa lòng mày, chỉ để cảm thấy đầu giống như sắp nứt ra.

Sự thật thì đêm qua gã không có nói hết mọi chuyện trong chùa.

——Khi Hoàng Chí Tín trao đổi riêng với ban lãnh đạo công ty, hắn đã tiết lộ ý định sẽ đến Đông Nhạc.

Đây là diễn viên thuộc tuyến đầu và đang trong thời kỳ đỉnh cao nhất, khả năng kiếm tiền cũng kinh người, hơn nữa còn có rất nhiều nguồn tài nguyên hữu hình và vô hình đằng sau lưng.

Nếu hắn có thể gia nhập Đông Nhạc, thì cho dù như thế nào, nó vẫn sẽ mang lại lợi ích cho báo cáo tài chính của công ty và sự phát triển thị trường trong tương lai.

Hoàng Chí Tín lấy “Lang Gia Bảng” để đến nói chuyện, nhưng trên thực tế là đang thử thành ý của Đông Nhạc —— nếu ta tới công ty các người, thì rốt cuộc các người có thể vì ta mà làm đến mức nào?

Đáp án của Thái Thực Tiễn là cắt.

Vì thế, ông ta liền bị nhóm tư bản đuổi ra ngoài.

Sau khi Trâu Khánh Xuân tiếp quản, gã thực hiện ý muốn của tư sản, cố gắng thể hiện sự chân thành của mình với Hoàng Chí Tín bằng “Lang Gia Bảng” sau đó nỗ lực để xoa dịu Hứa Trăn bằng những nguồn tài nguyên khác, như vậy là đẹp cả đôi làng.

Kết quả, Hứa Trăn ngày thường nhìn qua nghe lời như vậy, giống như một đứa trẻ thành thật nhưng lại vì một bộ phim truyền hình mà quyết định trở mặt với mình.

Hơn nữa còn quyết tâm chấm dứt hợp đồng, mà công ty cũng không có biện pháp nào để kiềm chế hắn!

Trâu Khánh Xuân quả thực tức giận đến muốn chửi má nó.

“Đang đang đang!”

Gã còn đang giận dữ với Hứa Trăn thì chợt nghe thấy có người gõ cửa, nên chỉ phải tạm thời đem báo cáo đặt lên trên bàn, trầm giọng nói: “Vào đi!”

Trợ lý đẩy cửa ra, nói: “Trâu tổng, Tạ Ngạn Quân cùng người đại diện tới đây, hiện tại đang chờ ngài ở phòng khách.”

Trâu Khánh Xuân nghe vậy sửng sốt.

“Tạ Ngạn Quân?” Gã vội vàng đứng lên từ sau bàn làm việc, nhìn nhìn lịch trình dán trên tường, vỗ trán một cái.

Hai ngày này hồ đồ, thiếu chút nữa là quên mất chuyện này!

Trước đó Thái Thực Tiễn đã hẹn Tạ Ngạn Quân đến tổng bộ Đông Nhạc để nói chuyện hợp tác!

Tạ Ngạn Quân tuy Tạ Ngạn Quân tuy không phải là diễn viên tuyến đầu, nhưng hấn nổi tiếng trong giới là kim bài vai phụ và có sức hút khán giả mạnh mẽ.

Đối với một công ty như Đông Nhạc, chuyên sản xuất phim điện ảnh và phim truyền hình, thì chắc chắn đây là một sự tồn tại được coi là khách quý và đáng được quét chiếu đón chào.

Trâu Khánh Xuân không dám chậm trễ, vội vàng sửa sang lại kiểu tóc cùng cổ áo của mình, sau đó nói với trợ lý: “Chuẩn bị hai phần hợp đồng cho Tạ Quân Ngạn, một bản cho “Lang Gia Bảng” và một bản ký kết hợp đồng nghệ sĩ!”

Chương 449: Lâm Trận Đối Giác

Vài phút sau, Trâu Khánh Xuân gặp được Tạ Ngạn Quân ở trong phòng khách, đối phương an tĩnh đứng ở cửa sổ kính sát đất, ngắm phong cảnh.

Hôm nay, Tạ Ngạn Quân mặc một bộ vest đen, tay chống gậy tinh xảo, bộ trang phục này phù hợp với ngoại hình hơi pha lẫn chủng tộc của hấn, nhìn qua trông khá giống một thân sĩ Anh Quốc.

“Tạ lão sư!” Trâu Khánh Xuân đẩy cửa mà vào, tươi cười nhiệt tình, sau đó lại ra vẻ oán trách bản thân, “Ai nha, sao ngài lại tự mình đến đây, cũng không báo trước một tiếng để chúng tôi đưa xe qua tiếp ngài!”

Tạ Ngạn Quân nghiêng đầu liếc mắt nhìn gã, nói: “Cậu là ai? Thái Thực Tiễn Đâu?”

Trâu Khánh Xuân sắc mặt cứng đờ.

“Ha ha ha.....” Sau một lúc lâu, gã miễn cưỡng cười hai tiếng, nói, “Tạ lão sư, thật là xin lỗi, Thái tổng của chúng ta

trong nhà có chuyện, gần đây tôi đều ở công ty xử lý những công việc vặt vãnh của hân.”

Vừa nói, gã vừa đi đến trước mặt Trâu Khánh Xuân, vươn tay tới, tự giới thiệu: “Kẻ hèn Trâu Khánh Xuân, là phó giám đốc điều hành của Đông Nhạc.”

Tạ Ngạn Quân liếc về phía bàn tay đang đưa ra của gã, nhưng không nắm lấy mà lạnh lùng nói: “Hẹn gặp tôi chỉ là chuyện vặt vãnh sao?”

Trâu Khánh Xuân: “.....”

Thật là..... Người xứng đáng không thể hồng!

Với EQ này, người cứ nằm liệt giữa đường đi, phơi cả đời trên phố! !

May mà Tạ Ngạn Quân thật sự không phải kẻ điên, tuy hân rất bất mãn với việc Đông Nhạc đã sắp xếp một phó tổng ra tiếp đón mình, nhưng hân vẫn miễn cưỡng ngồi xuống nói chuyện.

“Tạ lão sư, tôi mang bản hợp đồng “Lang Gia Bả” cho ngài đây,” Trâu Khánh Xuân lấy bản mẫu hợp đồng trong tay ra, mỉm cười nói tiếp: “Thù lao đóng phim, đãi ngộ đều là dựa theo tiêu chuẩn vai chính.”

“Thật là một vinh dự lớn cho công ty chúng tôi khi ngài đồng ý tham gia bộ phim này.”

Điều kiện đều đã được thỏa thuận từ trước, Tạ Ngạn Quân chỉ xác nhận ngắn gọn một bên, sau đó tìm kiếm nơi ký tên, nói: “Nếu kê tôi tới ký hợp đồng, xem ra là chuẩn bị khởi động máy rồi đúng không?”

Trâu Khánh Xuân nói: “Đúng vậy, dự tính đầu tháng sau khởi động máy, đến lúc đó chúng ta sẽ liên hệ với ngài.”

Tạ Ngạn Quân khẽ nhún mày, nói: “Nhanh như vậy? Nhưng tôi nghe người ta nói Hứa Trăn bị bệnh, chẳng lẽ hân muốn tiến tở trẻ hơn người khác?”

Trâu Khánh Xuân nghe được lời này, trầm mặc một lát, gian nan cười nói: “Ách..... Hứa Trăn có khả năng sẽ không đuổi kịp tiến độ của bộ phim.”

Tạ Ngạn Quân đang chuẩn bị ký tên vào hợp đồng thì lập tức ngừng bút lại.

Một lát sau, hấn ngẩng đầu lên, lạnh mặt nhìn về phía Trâu Khánh Xuân, nói: “Có ý tứ gì? Vậy ai sẽ diễn vai chính?”

Trâu Khánh Xuân bị hấn nhìn đến rợn tóc gáy, nhưng chuyện này cũng không có khả năng giấu mãi được, cho nên gã chỉ có thể căng da đầu nói: “Tạ lão sư, cái này, chúng ta cũng thực khó xử, bệnh của Hứa Trăn tương đối nghiêm trọng....”

“Nếu nghiêm trọng thì các người không thể chờ hấn hết bệnh mới bắt đầu quay phim sao?”

Tạ Ngạn Quân trực tiếp đặt bút máy xuống bàn, nói: “Hấn không diễn, vậy các người quay cái gì? !”

Trâu Khánh Xuân không dự đoán được hấn sẽ đột nhiên nổi bão, cho nên vội vàng nói: “Tạ lão sư, ngài nghe tôi giải thích.”

“Thân thể của nghệ sĩ xuất hiện vấn đề, chúng tôi cũng không có cách nào khác.”

“Bộ “Lang Gia Bả” này chúng tôi đã trù bị rất lâu rồi, hiện tại đạo diễn, diễn viên đều đã cố ý bỏ trống lịch trình, nếu như không bắt đầu khởi động máy vậy thì chúng tôi cũng rất khó xử với bọn họ...”

“Kéo kẹt ——!”

Gã còn chưa dứt lời, Tạ Ngạn Quân trực tiếp kéo ghế dựa ra, không nói hai lời, đứng dậy rời đi.

Trâu Khánh Xuân lập tức ngây ngẩn cả người.

Tình huống này là như thế nào? !

—— vai chính không phải Hứa Trăn thì không diễn?

Gã ngốc lảng một lúc lâu, sau đó vội vàng đuổi theo, nói: “Tạ lão sư, ngài nghe tôi nói, chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến việc sản xuất “Lang Gia Bả”, chúng tôi cũng đã tìm được người tới cứu vai kịp thời...”

Tạ Ngạn Quân xua xua tay, nửa bước không ngừng, nói: “Cậu không cần phải nói, kịch bản này ta không tiếp nữa.”

Trâu Khánh Xuân chỉ cảm thấy đầu ong ong vang, gã cầm hợp đồng trong tay, nôn nóng nói: “Tạ lão sư, ngài có ý kiến gì thì cứ nói với tôi, chúng ta thương lượng thật tốt.”

“Tạ lão sư, tôi còn hy vọng về sau có cơ hội tiếp tục hợp tác với ngài, ngài xem, tôi đã mang theo tất cả các mẫu hợp đồng.....”

Tạ Ngạn Quân lạnh lùng nói: “Vậy cậu cứ đem cất hết đi.”

Trâu Khánh Xuân: “.....”

Hai người vừa đi vừa nói, một đường từ phòng khách đi tới cầu thang.

“Đình!”

Một tiếng vang nhỏ, cửa thang máy mở ra, Tạ Ngạn Quân trực tiếp đi vào bên trong, mà Trâu Khánh Xuân lại bị người đại diện của hắn, ngăn cản không cho vào.

“Tạ lão sư, ngài chờ một chút!” Trâu Khánh Xuân vội vàng đề cửa thang máy lại, kêu lên, “Nếu có chỗ nào không đúng, ngài có thể nói với chúng tôi!”

“Đồng Nhạc thật sự rất muốn hợp tác với ngài, chúng tôi....”

Tạ Ngạn Quân đứng ở thang máy, mắt lạnh nhìn gã, trầm giọng nói: “Rác rưởi!”

Trâu Khánh Xuân: “.....”

.....

Đêm đó, tin tức về việc “Lang Gia Bảng” gặp phải sự cố đổi vai đã bắt đầu lan truyền ra trong một phạm vi nhỏ và đang có xu hướng lan truyền nhanh chóng.

“Lâm trận đổi gác” chuyện này tuy ghê tởm, nhưng thực ra trong làng giải trí vẫn thường xuyên xảy ra, một số người không liên quan trong ngành vẫn có thể biết đến chuyện này, cho nên cũng không coi đó là chuyện đặc biệt hy hữu mà chỉ là bình thường.

Tuy nhiên, khi tác giả của nguyên tác là Hà Thanh biết được chuyện này thì cô chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, tức giận đến mức không thể kiềm chế được.

Đã nửa đêm, nhưng cô vẫn cầm điện thoại, lao ra ban công và gấp rút gọi điện thoại cho bên phía Đông Nhạc.

“Mai Trường Tô lại không phải do Hứa Trăn diễn?” Về mặt của Hà Thanh khó có thể tin mà nói to: “Chuyện này là như thế nào, ai có thể giải thích cho tôi được không?”

“Nguyên nhân sức khỏe? Nếu là nguyên nhân này thì các người không thể đợi hần khỏe lại mới bắt đầu quay sao? !”

“Tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, tôi là vì Hứa Trăn cho nên mới cấp bản quyền cho Đông Nhạc các người, chứ không phải vì tiền!”

“Không được, không có khả năng! Nhất định phải là Hứa Trăn! Thay đổi ai cũng không được!”

“Tôi biết nó không được viết trong hợp đồng, nhưng các người nghĩ rằng chỉ có pháp lý mới có thể giải quyết sao? !

“.....”

Sau một lúc lâu, Hà Thanh hung hăng cắt đứt điện thoại, trực tiếp mở ra V bác.

—— ta vô cớ gây rồi?

Được rồi, nói rất đúng, hôm nay ta sẽ cho mấy người biết cái gì mới là vô cớ gây sợ!

Chương 450: Đăng Bài Thanh Minh

“Ngày 25 tháng 8, ở Lư Giang thành, tôi đã gặp Hứa Trăn lần đầu tiên.”

“Khi đó, hần đang quay một chương trình ở trường quay của đài truyền hình Nghênh Khách Tùng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, vẻ ngoài điển trai, tư thế oai hùng, mặt mày như họa.”

“Tôi ngồi dưới sân khấu và nhìn ánh đèn ở hiện trường chiếu vào hần. Trong một lần xuất thần, tôi mơ hồ nhìn thấy thiếu niên sáng giá nhất thành Kim Lăng....”

“.....”

Đêm khuya hôm đó, Hà Thanh đã đăng một bài văn dài trên tài khoản V Bắc của mình.

Cô bắt đầu từ quyết định chuyển thể “Lang Gia Bả” thành phim điện ảnh và truyền hình, lại kể về sự ngạc nhiên của cô khi lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Trăn, cô đã rất sốc trước kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của hắn và những giọt nước mắt của cô khi chứng kiến cái chết của Chu Du.

Hà Thanh ngay lập tức quyết định giao bản quyền phim truyền hình cho Đồng Nhạc, đồng thời đích thân tham gia chuyển thể kịch bản “Lang Gia Bả”.

Cô đã thay thế hình ảnh của Hứa Trăn và sửa đổi nhiều so với nguyên tác, cố gắng đạt được sự thống nhất cao giữa các nhân vật và diễn viên - đây là một kịch bản thực sự phù hợp với hắn.

Hà Thanh từ từ kể ra, ngôn ngữ tinh tế, những kỳ vọng, khao khát và niềm tự hào của tác giả nguyên tác đối với bộ phim truyền hình này hiện rõ trên bài viết.

Toàn văn không có bất kỳ ngôn luận quá khích nào, cũng không có bất kỳ lời buộc tội hay lên án ai.

Nhưng ngay phần kết của bài viết, cô đột ngột viết xuống một đoạn như vậy: “Tuy nhiên, tôi vừa mới biết rằng, kỳ vọng nửa năm qua chỉ là một giấc mơ lớn mà tôi ao ước.”

“Đồng Nhạc Điện Ảnh cuối cùng đã không chọn Hứa Trăn làm nhân vật chính.”

“Hóa ra, một câu phù phiếm kiểu “lợi ích tư sản” thật sự có thể dễ dàng đào nát linh hồn của nhân vật. Ai, là tôi quá ngây thơ.”

Lúc Hà Thanh viết xong bài văn này, thời gian đã điểm 3 giờ sáng.

Cô biết mình đã bán bản quyền chuyển thể truyền hình và không có quyền can thiệp vào vấn đề tuyển diễn viên;

Cô cũng biết làm như vậy sẽ làm hoen ố danh tiếng và ảnh hưởng đến việc bán bản quyền của tác phẩm trong tương lai.

—— nhưng tỷ không để bụng.

Văn nhân đều có ngạo cốt của văn nhân, tử cũng không hiềm lạ mấy đồng tiền dơ bẩn của các người!

Sau khi Hà Thanh đăng bài trên V Báo, đồng thời liên lạc với một số account marketing, người làm truyền thông, đại Fans, tự xuất tiền túi, thề phải đem chuyện này nháo đến loạn.

Thà rằng về sau không lẫn lộn, mọi người đòi đánh, ta cũng nuốt không trôi khẩu khí này!

.....

Hà Thanh không phải người có sức ảnh hưởng lớn trên V Báo, cho nên sau khi bài viết này được đăng lên, trải qua một đêm lên men, thì chỉ có một ít Fans chạy đến official website của Đông Nhạc Điện Ảnh để chửi má nó, kết quả liền bị bộ phận quan hệ công chúng của Đông Nhạc dễ như trở bàn tay mà đè xuống.

Trâu Khánh Xuân nghe được cấp dưới báo cáo chuyện này, tuy có bức bối với hành vi của Hà Thanh nhưng gã cũng không có quá để bụng.

Việc người hâm mộ sách không hài lòng với dàn diễn viên là chuyện quá bình thường và nó căn bản không phải là chuyện lớn.

Khi bộ phim truyền hình bắt đầu phát sóng vào một thời điểm nào đó, những người này sẽ vừa xem vừa mắng mỏ, mà điều đó sẽ không ảnh hưởng đến thành tích của một bộ phim truyền hình.

Tuy nhiên, điều gã không bao giờ mong đợi là:

Chỉ sau vài giờ, sự việc ngày càng trở nên ồn ào trên mạng, và tình hình dần vượt quá tầm kiểm soát.

8 giờ sáng, các account marketing do Hà Thanh mua lần lượt bắt đầu phát lực, sự khiến “Lâm trận đối giác” lại tiếp tục nóng lên.

Rất nhanh, Fans của Hứa Trăn cũng biết chuyện này, dưới cơn thịnh nộ, bọn họ đã trực tiếp khiến official website của Đông Nhạc bị đình trệ.

Sự việc đến đây là kết thúc, nhưng thật ra vẫn còn rất nhiều thứ hỗn loạn trong nội bộ của Đông Nhạc.

Khi cuộc họp buổi sáng được tổ chức vào lúc 8: 30 sáng, Trâu Khánh Xuân vẫn đang thảo luận với mọi người về việc khởi động máy “Lang Gia Bảg” theo kế hoạch ban đầu.

Kết quả là cuộc họp mới diễn ra được nửa chặng đường, thì âm thanh nhắc nhở trong điện thoại di động tại phòng họp, lần lượt vang lên.

Trâu Khánh Xuân nhú nhú mày, vốn đang định nhắc nhở mọi người nên tắt âm điện thoại khi đang họp.

Nhưng ngay sau đó, những người nhìn vào điện thoại lần lượt ngẩng đầu lên và nhìn Trâu Khánh Xuân với một biểu hiện kỳ lạ.

Nhìn biểu tình của bọn họ, gã thật sự không phân biệt được đó là khinh thường hay ghê tởm.

“Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Trâu Khánh Xuân nhìn trái nhìn phải, ánh mắt của những người này thật sự khiến gã rợn tóc gáy.

“Trâu giám đốc, có lẽ chúng ta không nên quay phim vào lúc này...”

Một nhân viên bên cạnh gã, đưa điện thoại qua, nói: “Vừa rồi, Hoàng Chí Tín đã đăng bài trên V Báo.”

Trâu Khánh Xuân nghi hoặc mà cầm lấy điện thoại, vừa nhìn quá liền phát hiện là Hoàng Chí Tín đã đăng bài tuyên bố phủ nhận tin tức trên V Báo:

“Trịnh trọng thanh minh: Hoàng Chí Tín tiên sinh chưa bao giờ xác nhận kế hoạch đóng nam chính số 1 Mai Trường Tô trong “Lang Gia Bảg”, mọi liên hệ trước đây với Đông Nhạc Điện Ảnh đều nhằm vào các nhân vật khác trong kịch bản.”

“Gần đây, có một bộ phận người dùng internet đã phát tán tin đồn ác ý trên mạng xã hội với những lời nhận xét không có thật đối với Hoàng Chí Tín tiên sinh, hành vi này đã gây tổn hại nghiêm trọng đến hình ảnh cá nhân của Hoàng Chí Tín tiên sinh, và chúng tôi có quyền truy cứu mọi trách nhiệm trước pháp luật.”

Chương 451: Tranh Giành Hứa Trăn

Sau khi đọc xong bài thanh minh này, Trâu Khánh Xuân chỉ cảm thấy đầu óc “Ong” một tiếng, giống như bị một cái búa tạ nện lên trên đỉnh đầu của mình.

—— “Bác bỏ tin đồn” ?

Đây là tin đồn? !

Người mẹ nó chính mình chủ động tìm tới cái, một hai phải diễn Mai Trường Tô, các loại vừa đe dọa vừa dụ dỗ, khiến ta buộc phải đắc tội với Hứa Trăn, hiện tại người trở tay kêu đây là tin đồn và muốn bác bỏ? !

Con mẹ nhà người!

Cuộc họp này thực sự không thể tiếp tục, Trâu Khánh Xuân không nói lời nào mà bước nhanh ra khỏi phòng họp với khuôn mặt đen như đáy nồi.

.....

“Trên V Bác vừa rồi là chuyện như thế nào?” Gã nắm di động, cường chế lửa giận, nói to: “Tôi cần một lời giải thích ngay bây giờ!”

“Xin lỗi Trâu tiên sinh,” Ở đầu dây bên kia, người đại diện của Hoàng Chí Tín nói, “Chí Tín sẽ không tiếp kịch bản “Lang Gia Bàng” nữa, cảm tạ ngài đã mời.”

“Những chuyện kể tiếp ngài có liên hệ với tôi, tuy nhiên hiện tại tôi biết ngài đang rất bận, cho nên tôi cũng sẽ không chậm trễ thời gian của ngài.”

“Đô đô đô.....”

Nghe âm thanh tút tút vang lên từ đầu dây bên kia, trước mắt của Trâu Khánh Xuân liền tối sầm, suýt nữa là ngã lăn ra đất.

Gã thật sự không nghĩ ra, bất quả chỉ là tác giả nguyên tác gây náo loạn trên V Bác mà thôi, chỉ cần không để ý đến cô ra thì không tới mấy ngày nữa, chuyện này cũng từ từ lắng xuống, căn bản không ảnh hưởng đến bộ phim của chúng ta.

Nhưng tại sao Hoàng Chí Tín lại nóng lòng đăng bài thanh minh như vậy? !

Hắn như vậy là đang đẩy ngọn sóng về phía trước, chuyện này càng lan ra thì bên phía công ty phải giải quyết như thế nào

đây?

Bộ phim “Lang Gia Bả” sẽ kết thúc như vậy sao? !

.....

Mà cùng lúc đó, Hoàng Chí Tín bên này cũng là hận đến
nghiến răng nghiền lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống người
của Đông Nhạc.

Hắn đương nhiên không thể nói mình bị Trần Chính Hào uy
hiếp, cho nên buộc phải đăng bài thanh minh.

Lúc này, việc đăng V Báo “bác bỏ tin đồn” chỉ là để kịp thời
ngăn chặn tổn hại và khôi phục lại hình ảnh trước công chúng
của bản thân.

Còn về tình huống chân thật thì ai ai cũng đều rõ ràng.

—— Hoàng Chí Tín đã thật sự xuống tay đoạt lấy kịch bản
của tân nhân.

Vì gia tăng lợi thế, hắn còn cố ý đi liên hệ đài truyền hình tới
đặt mua, những việc này làm sao có thể giấu được?

Dù nhiều người đã từng làm những việc như thế này nhưng
Hoàng Chí Tín lại không những xấu hổ đi làm mà thậm chí
làm rồi cũng không thể cướp được nhân vật.

Bị người chọc cật sống mắng cả đêm, cuối cùng xám xịt mà
“Bác bỏ tin đồn”, chủ động nhận tội, mặt trong mặt ngoài đều
ném hết, không có một mảnh.

Mà loại chuyện thích nghe ngóng này mọi người sao có thể
buông tha?

Chỉ trong vài giờ, hàng loạt “thành tích khủng” được thêm
mắm thêm muối của Hoàng Chí Tín đã lan truyền khắp nơi và
trở thành trò cười mới nhất trong làng giải trí.

Sự việc đã phát triển đến một bước này, cũng vượt xa năng lực
xử lý của Trâu Khánh Xuân.

Tư bản đứng sau Đông Nhạc giao cho gã hai nhiệm vụ: Một là
đàm phán hợp tác với Hoàng Chí Tín, hai là phải trấn an được
Hứa Trăn.

Nhưng hiện tại, hai nhiệm vụ này đều thất bại triệt để và sạch sẽ.

Chưa đầy một tuần sau khi nhậm chức, Trâu Khánh Xuân liền mặt xám mày tro mà lặn xuống dưới, đây quả nhiên là một trải nghiệm lên chức và sa thải nhanh chưa từng có.

Thậm chí những đồ vật trong phòng phó giám đốc, gã còn chưa thu dọn xong.

Năng lực kinh doanh thật mạnh, khiến người xem phải kinh ngạc.

Cùng lúc đó, trên Internet, không lâu sau khi V Bác “bác bỏ tin đồn” của Hoàng Chí Tín được đăng tải, vụ việc # Hứa Trăn bị đổi vai # lại tiếp tục nổi lên với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Một số nhân vật công chúng với hơn 10 triệu Fans đã chuyển tiếp bài viết của Hà Thanh trên V Bác.

Trong đó, “Thái tử gia” của Hoàn Ngu – Từ Hạo Vũ lập tức nhận mệnh của lão cha mà phát bài kêu gọi trên mạng: “Chân tướng của “Lang Gia Bả” thì tôi xin phép không đánh giá, nhưng đồng học tiểu Hứa có muốn suy xét đến Hoàn Ngu hay không?”

Bài đăng V Bác này giống như một chót mở quỹ dị khiến cho những người từ các tầng lớp khác nhau, đổ xô ra đường.

Du Mi, người từng hợp tác với Hứa Trăn trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” cũng là người của Hoàn Ngu, vài phút sau, cô lập tức chuyển tiếp bài kêu gọi trên V Bác của Từ Hạo Vũ, tiếp tục lặp lại: “Muốn suy xét đến Hoàn Ngu hay không?”

Mà đoàn phim “Máu Đào Kiếm” cũng không cam lòng yếu thế, trực tiếp lấy tài khoản chính thức của Hương Giang ảnh nghiệp, đăng bài kêu gọi: Có muốn suy xét đến Hương Giang ảnh nghiệp của chúng ta hay không?

Có tài khoản chính thức của Hương Giang mở đầu, các công ty giải trí khác cũng ngay lập tức xếp hàng ngay ngắn, tag Hứa Trăn trên V Bác, hỏi hấn có muốn đến công ty nhà mình hay không.

Đến cuối đêm, từ khóa #Công ty giải trí tranh đoạt Hứa Trăn# đã ần dần leo lên bảng hot search.

Hơn nữa lúc này đây, thật sự không có công ty trợ lực.

Bởi vì công ty hấn là “nạn nhân” của hot search này và bọn họ thậm chí còn ước cho chuyện này sớm đi qua.

.....

Đương nhiên, cách kêu gọi như vậy chỉ là trò vui đùa mà thôi, xào nhiệt độ và nó không có quá nhiều ý nghĩa thực tế.

Mà những người thật sự có hứng thú với Hứa Trăn đều sẽ trực tiếp liên lạc và bàn bạc riêng tư với hấn.

“Mi tử, tôi vẫn chưa kết thúc hợp đồng đâu...”

“Ách..... tôi cũng không biết, đi một bước xem một bước đi.....”

Trong chùa Pháp Vân, Hứa Trăn dựa vào hàng rào đá trắng bên ngoài chính điện, bắt lực nói: “Mi tử, tôi biết Hoàn Ngu vẫn luôn hoan nghênh mình, cảm tạ Hoàn Ngu nâng đỡ.”

“Nhưng hiện tại tôi chưa tính sẽ rời đi.”

“Lang Gia Bảng? Không biết sẽ như thế nào, mọi chuyện đều do Kiều ca liên hệ, bây giờ các cuộc gọi bên phía công ty gọi tới, tôi đều không nhận.”

“.....”

Chương 452: Mua Đứt Bản Quyền

Vài phút sau, khi cuộc gọi kết thúc, Hứa Trăn cất máy, nhin không được thở dài.

Cuộc gọi vừa rồi là của Du Mi, cô tới làm thuyết khách cho Hoàn Ngu giải trí.

Kể từ khi Trâu Khánh Xuân rời đi vào ngày hôm đó, Hứa Trăn hình như cảm thấy mình đang nổi tiếng một cách khó hiểu, trong hai ngày qua, rất nhiều công ty giải trí đã tìm đến hấn.

Lúc trước khi “Tam Quốc” còn nổi tiếng, thì mấy công ty này chỉ tới thọc gậy bánh xe một cách mờ ám, nhưng hiện tại xem ra việc đào người bí mật này đã biến thành cuộc “Cướp đoạt công khai”.

Hứa Trăn thật sự không biết, mình còn có một thị trường rộng lớn như vậy trong mặt của các công ty.

Ta rất cảm ơn các vị.

Tuy nhiên, mặc dù cảm nhận được sự chân thành của các công ty khác, nhưng hắn vẫn không thể hạ quyết tâm rời đi.

Nguyên nhân rất nhiều.

Thứ nhất, những công ty này về cơ bản không khác gì Đông Nhạc, lý do tại sao họ đánh giá cao bản thân là họ muốn sử dụng mình như một bong bóng lưu lượng để kiếm tiền, điều này trái với ý định làm diễn viên ban đầu của Hứa Trăn.

Thứ hai là vì: Thái Thực Tiễn đối xử rất tốt với mình.

Đông Nhạc chỉ là một công ty điện ảnh và truyền hình bình thường được thúc đẩy bởi lợi ích, nhưng bản thân Thái tổng lại là một người theo chủ nghĩa lý tưởng.

Hứa Trăn ký hợp đồng với Đông Nhạc là vì lời mời chân thành của Thái tổng, cho nên việc đi hay ở bây giờ phụ thuộc vào thái độ của Thái tổng.

Trước mắt, Thái tổng đang ở quê quán xử lý tang sự, cũng không biết công ty sẽ hoạt động ra sao trong tương lai, nhưng Hứa Trăn không thể chọn ngay lúc này mà bỏ của chạy lấy người được.

Cho dù như thế nào, hắn vẫn muốn nói chuyện trực tiếp với Thái tổng rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng.

.....

Vài ngày trôi qua trong nháy mắt.

Hôm nay là 27 tháng giêng, tức là đêm giao thừa theo âm lịch, trong chùa Pháp Vân lại tổ chức lễ cầu phúc tại pháp hội như thường lệ.

Ngày hôm sau, rất nhiều người dân địa phương đổ xô đến chùa thắp hương, rất nhiều công việc được chuẩn bị ở giai đoạn đầu, đâu đâu cũng diễn ra cảnh tượng bận rộn, nhộn nhịp.

Nhưng mà, những chuyện này Hứa Trăn không cần phải can thiệp, bởi vì hắn hiện tại chỉ là khách ở nơi đây mà thôi.

7 giờ sáng, sau khi kết thúc bài tập thể dục.

Hứa Trăn đang định đi trai đường (nơi dùng cơm của chư tăng) ăn cơm, nhưng đột nhiên hắn nhìn thấy nơi xa xa có hai thân ảnh mập mạp, một cao một lùn, đang đi về phía hắn dưới sự chỉ dẫn của tiểu sư phụ tiếp khách.

Hắn tập trung nhìn vào, không khỏi giật mình.

—— đây là, Thái tông cùng Kiều Phong?

Hai người bọn họ tại sao lại tới đây, hơn nữa sớm như vậy?

Cách đó không xa, Thái Thực Tiễn nhìn thấy Hứa Trăn, ý cười đầy mặt mà phát phát tay.

Ông ta nhìn Hứa Trăn từ trên xuống dưới, chỉ thấy Hứa Trăn đứng ở trên đài cao, thân mặc một bộ trang phục luyện công rộng rãi, trong gió lạnh mơ hồ có thể nhìn thấy thân hình cao lớn thẳng tắp, nhưng lại cực kỳ mảnh khảnh.

Thái Thực Tiễn có chút lo lắng, Hứa Trăn có phải thật sự sinh bệnh hay không?

Mặc dù không bệnh, nhưng gầy thành như vậy, có phải nên bồi dưỡng lại thân thể hay không?

Nhưng mà giây tiếp theo, Hứa Trăn mảnh khảnh như trúc lại một tay chống đỡ lan can bằng đá, khéo léo lật người, trực tiếp nhảy từ trên bực cao khoảng 3m xuống đất một cách vững vàng.

Thái Thực Tiễn: “.....”

n..... Đúng là gầy, nhưng thân thể vẫn rất khỏe.

.....

Ba người đi tới một gian trà thất, Hứa Trăn còn đích thân chuẩn bị nước trà cùng điểm tâm cho bọn họ.

Thái Thực Tiễn tò mò mà đánh giá cách bày biện ở trong phòng, vừa nhìn thấy một bàn thờ Phật được đặt ở trong góc thì không dám lơ đãng mà vội vàng lạy một cái.

Hứa Trăn hơi hơi mỉm cười, nói: “Thái tông, Kiều ca, năm mới vui vẻ.”

Thái Thực Tiễn quay đầu, thẹn thùng cười cười, nói: “n, năm mới vui về.”

Hứa Trăn không nhanh không chậm mà rót trà cho hai người, cũng không có vội vã mở miệng nói chuyện.

Thái Thực Tiễn do dự, rót cuộc mới mở miệng nói: “A Trăn, Thái thúc đã chuẩn bị cho cậu một phần “lễ vật năm mới”.”

Nói xong, ông tay mở cặp công văn ra và lấy một sấp tài liệu màu xanh nhạt, đưa qua cho Hứa Trăn.

Hứa Trăn nhận lấy sấp tài liệu, cười nói: “Còn còn lễ vật sao, cảm ơn Thái thúc.”

Vừa nói, hắn vừa mở phần văn kiện kia ra, sau khi nhìn thấy đồ bên trong thì đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

Hứa Trăn thoáng cúi đầu, tựa hồ muốn xem tài liệu trong tay rõ ràng hơn, động tác lật trang trong tay càng lúc càng chậm.

Sau một lúc lâu, hắn ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Thái Thực Tiễn.

“Ha ha ha.....”

Thái Thực Tiễn nhìn vẻ mặt mộng bức của Hứa Trăn, thì liền thoải mái cười nói: “Thế nào? Cái này đủ làm “Tiền mừng tuổi” hay không?”

Nói tới đây, ông đặc ý mà chỉ vào sấp văn kiện kia, nói: “Cậu ký tên vào mặt trên, như vậy quyền cải biên của “Lang Gia Bảng” chính thức thuộc về cá nhân cậu.”

“Tự mình cầm trong tay, tùy tiện quay, muốn quay như thế nào thì quay như thế đó, không có ai có thể đoạt của cậu được.”

Nghe được những lời này, Hứa Trăn chỉ cảm thấy cả người giống như đang bị say xe.

Đây không phải hợp đồng của nhân vật Mai Trường Tô, mà là quyền cải biên “Lang Gia Bảng” ...

“Cái này phải xài hết bao nhiêu tiền vậy?” Hứa Trăn nắm chặt văn kiện, ngơ ngác hỏi, “Đồng Nhạc chịu bán sao?”

Thái Thực Tiễn nói: “Chịu a, nói đến cùng không phải đều vì tiền à.”

“Hơn nữa những việc xảy ra gần đây, có lẽ Đông Nhạc cũng không thể tiếp tục quay bộ phim này nữa, vừa lúc để chúng ta nhất được tiện nghi.”

Hứa Trăn chú ý tới cách dùng từ của Thái Thực Tiễn, hẳn có chút nghi hoặc nói: “Chúng ta?”

Thái Thực Tiễn dần dần thu liễm vẻ tươi cười trên mặt, đáp: “Tôi dự định sẽ rời khỏi Đông Nhạc, đi xây bếp khác.”

Nói tới đây, ông ta chỉnh lại dáng ngồi, nghiêm mặt nói: “Tiểu Hứa, cậu có muốn đi với tôi hay không?”

Chương 453: Lập Công Ty Mới

Những lời này vừa ra khỏi miệng, Thái Thực Tiễn chỉ cảm thấy tim của mình bỗng nhiên đập mạnh.

Mặc dù ông ta có chút hiểu tính cách của Hứa Trăn, cũng tin tưởng thành ý của chính mình, nhưng chuyện tới trước mắt, vẫn là.....

“Muốn!”

Giây tiếp theo, Hứa Trăn khép lại tài liệu trong tay, không chút do dự mà đưa ra đáp án của mình.

Thái Thực Tiễn bỗng dựng ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt thanh tịnh sáng ngời.

“Ha ha, ha ha ha.....”

Thái Thực Tiễn đã bước qua tuổi tứ tuần, lúc này cũng nhếch miệng cười, gãi gãi đầu.

Ông ta cảm thấy thán giêng trên chùa Pháp Vân bỗng nhiên trở nên vô cùng ấm áp, xuân về hoa nở, ánh nắng tươi sáng, gió xuyên qua gờ cửa sổ thổi qua những bông hoa giả trong phòng trà, mang đến cảm giác ngọt ngào khó mà giải thích.

Ai, mơ màng hồ đồ mà đi qua đời người, tóm lại vẫn có người tán thành ta a.....

Một lát sau, ông ta nhấp nhấp miệng, nói: “Thật ra cậu không cần phải trả lời vội vàng như vậy.”

“Tôi sẽ nói cho cậu biết suy nghĩ của mình trước.”

Lúc này, thái độ của Thái Thực Tiễn trở nên nghiêm túc, ông nói: “Cũng giống như khi Đông Nhạc được thành lập, ý tưởng của tôi rất đơn giản: tập trung vào tác phẩm và trở thành một công ty sản xuất phim truyền hình - điện ảnh tốt nhất.”

“Nhưng tại thời điểm đó, tôi không có bất kỳ mối quan hệ hay tiền bạc nào, vì vậy tôi dần dần kéo một ít tư bản lên xe và muốn sử dụng lực của họ để thực hiện công việc sản xuất phim.”

Nói tới đây, Thái Thực Tiễn cười một cách tự giễu, nói: “Sau đó sự thật chứng minh, hóa ra tôi vẫn không có khả năng làm được.”

Ông tạm dừng một lát rồi mới nói tiếp: “Hiện tại đi, tôi cũng nghĩ thông suốt, không cầu đại phú đại quý, cũng không cầu trở thành cá sấu khổng lồ, tôi chỉ cần kéo theo gánh hát đóng phim, từng bước tiến lên phía trước, làm những việc mình muốn làm.”

“Mặt khác dưới đất đầy lông gà, tôi cũng không thể cử lý, hơn nữa là lười đi xử lý mấy chuyện đó.”

Thái Thực Tiễn nhìn về phía Hứa Trăn, ngượng ngùng cười nói: “Nếu cậu đồng ý đi với Thái thúc, thì mấy năm tới Thái thúc chỉ cho cậu tập trung đi đóng phim.”

“Đóng tốt thì ăn thịt, đóng không tốt thì chúng ta uống cháo.”

Nói nói, Thái Thực Tiễn dần dần có chút chột dạ, càng nói thanh âm càng thấp: “Việc này gần giống như chuyện làm ăn của một xưởng que diêm...”

Mà cùng lúc đó, đôi mắt Hứa Trăn cũng đã dần dần sáng lên, khó có thể tin nói: “Thái thúc, thật vậy chăng?”

“Chỉ để tôi tập trung đi đóng phim?”

Thái Thực Tiễn nói: “A, đúng vậy, tôi muốn làm như thế.”

“Bắt đầu từ “Lang Gia Bả”, sau đó là các bộ tiếp theo đều sẽ để cậu diễn, dù sao hiện tại tôi cũng không có tiền nhân rồi để đi làm những thứ khác.”

Hứa Trăn dựng thẳng người, nghiêm trang nói: “Thái tổng, tôi cần một phần ký hợp đồng.”

“Ha ha ha ha ha.....” Thái Thực Tiễn duỗi tay vỗ bờ vai của hấn, cười to, “Ai nha, đứa nhỏ ngốc, không ký hợp đồng, về sau cậu sẽ là đối tác của tôi!”

“.....”

Cả một buổi sáng, ba người chỉ nói chuyện xoay quanh về đề tài này.

Từ ý tưởng đến lập kế hoạch, từ đầu tư đến đào người.

Trong đó đa số đề tài Hứa Trăn đều không tham gia, mà hấn cũng không dự định can thiệp vào.

Những người chuyên nghiệp làm những việc chuyên nghiệp, mà hấn có trách nhiệm quay phim một cách thành thành thật thật và làm tốt công việc của mình trong công ty tương lai này.

Ngay khi Thái Thực Tiễn và Kiều Phong đang tranh cãi về tên của công ty mới, thì Hứa Trăn lại quay đầu nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy mây mù mấy ngày qua đang dần dần cuốn đi hết.

Khóe miệng của hấn hơi hơi nhếch lên, lòng tràn đầy tin tưởng vào tương lai.

Từ nay về sau, ta phải làm một “trụ cột” chân chính.

Bước đầu tiên, chính là chuẩn bị thật tốt cho “Lang Gia Bả”, thực hiện cú đánh đầu tiên sau khi thành lập công ty mới này!

.....

Ngay khi ba người, hai người béo, một người gầy đang lên kế hoạch cho tương lai của họ tại chùa Pháp Vân, thì phía bên thủ đô, Đông Nhạc Điện Ảnh lại đang tổ chức cuộc họp thường niên trong một khách sạn năm sao, tuy nhiên không khí năm nay lại như bị mây đen bao phủ, vô cùng nặng nề.

Nhiều người có mặt ở đây đều biết một tin tức: lão chủ tịch Thái Thực Tiễn của bọn họ có khả năng sẽ rời đi.

Việc mất đi người lãnh đạo chắc chắn là một đòn đả kích đối với Đông Nhạc lúc bấy giờ.

Rất nhiều người mời đến cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng, nhưng một ít lão nhân lại không cảm thấy ngoài ý muốn.

Đông Nhạc Điện Ảnh tính đến nay đã thành lập được tám năm, nhưng mâu thuẫn gì đang dần dần tích lũy lên.

Công ty phát triển càng ngày càng tốt, thông qua đầu tư và tài trợ, thay thế vốn chủ sở hữu và các phương tiện khác đã thu được hàng loạt nguồn lực, quy mô dần được mở rộng nhưng đồng thời cũng đã từng bước vi phạm ý định ban đầu khi nó được thành lập.

Đề nghị của Thái Thực Tiễn ngày càng khó được thông qua tại cuộc họp, và danh tiếng của các bộ phim truyền hình do công ty tự sản xuất bắt đầu giảm sút.

Năm ngoái, bộ phim cô trang của công ty là “Hậu Cung Bí Sử” đã đạt doanh thu hàng trăm triệu bản quyền phát sóng, nhưng điểm của tập phim lại giảm xuống dưới 6, đây là điểm thấp chưa từng có và gần như lập nhiều kỷ lục trong lịch sử của Đông Nhạc.

Tiền kiếm được nhiều, người lại không vui.

Rất nhiều lão nhân đều có thể trải nghiệm được.

“Linh linh linh.....”

Lúc này, điện thoại di động của một nhân viên cũ trong bộ phận tuyên truyền vang lên, hắn cầm lấy điện thoại, nhìn thấy người gọi tới là Thái Thực Tiễn, thì trong lòng không khỏi căng thẳng, vội vàng chạy đi ra ngoài tiếp điện thoại.

Những người ngồi cùng bàn đều hai mắt nhìn nhau.

Chủ tịch gọi điện chúc tết sao?

“Điện thoại chúc tết năm nay” hình như còn mang theo một ý nghĩ khác!

Chương 454: Kẻ Nghèo Hèn Hứa Trăn

Ngắn ngủn hơn mười phút sau, “Điện thoại chúc tết” liên tục vang lên trong sảnh.

Sau khi những người nhận được cuộc gọi trở lại, họ cũng không nói gì về nội dung cuộc gọi mà chỉ cúi đầu im lặng ăn cơm còn những người khác cũng ngượng ngùng hỏi thăm ngay tại chỗ.

Lúc này, bầu không khí trong sảnh bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Những người khác sợ nhận được điện thoại, vì không biết phải đối mặt như thế nào với hành động đào nhân viên của Thái Thực Tiễn, đồng thời bọn họ cũng sợ không nhận được cuộc gọi, bởi vì nó có ý nghĩa rằng bản thân mình không có giá trị để đào....

Bầu không khí căng thẳng dần nóng lên.

Các tiết mục đặc sắc vẫn đang diễn ra trong sảnh, phần rút thăm trúng thưởng của cuộc họp thường niên cũng đang tiến hành, nhưng lúc này, hơn phân nửa người đều đem lực chú ý tập trung vào di động của mình, trong lúc nhất thời mỗi người ai cũng cảm thấy bất an.

Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lâu.

.....

Mà lúc này, một trong những bàn ăn ở trong đại sảnh, Tống Úc quay đầu nhìn thoáng qua chung quanh, bĩu môi.

Hắn nhìn bảng tên “Hứa Trăn” được dựng trên bàn, liền quay qua bên cạnh nói chuyện với Lâm Gia: “Nói đến cũng quái, tiểu tử này vào công ty được ba năm, nhưng chưa có lần nào thấy hắn tham gia tiệc cuối năm cả.”

“Năm kia là do Xuân Vãn, năm trước là ở đoàn phim “Tam Quốc”, năm nay...quên đi, không tính năm nay...”

Lâm Gia rũ đầu, dùng tăm xia răng phân cao thấp với quả cà chua nhỏ trong chén, thấp giọng nói: “Tổng sư huynh, bọn họ sẽ mang chúng ta đi sao?”

Tống Úc chớp chớp mắt, đáp: “Em thì không chắc nhưng anh khẳng định đi.”

Lâm Gia ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: “Vì sao?”

Tống Úc bật cười nói: “Em bị ngốc sao? Hợp đồng của anh sẽ hết hạn vào năm nay!”

“Muốn đưa anh đi cũng không cần tốn một đồng!”

Lâm Gia nghe được lời này, tức khắc cảm giác một trận ứa máu, cô cắn cắn môi, bướng bỉnh nói: “Nhưng, giá cả của em

cũng đâu tề...”

“Bang!”

Tổng Úc trực tiếp vung điện thoại lên bàn ăn, hài hước nói:
“Chúng ta đánh cược đi, xem điện thoại của ai sẽ vang lên trước?”

Lâm Gia lập tức nổi giận, cũng lấy điện thoại từ trong túi của mình ra đặt lên bàn, lầm bầm: “Được thôi, đánh cược gì?”

“Đặt chữ Lâm ở đằng trước chữ Tổng!”

Tổng Úc: “.....”

Bỗng nhiên cảm thấy chuyện này sắp xong rồi? ?

“Linh linh linh.....”

Hai người còn chưa thương lượng xong về việc sẽ đánh cược cái gì thì đột nhiên, một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Lâm Gia cúi đầu nhìn xuống, liền thấy trên màn hình điện thoại nổi lên ảnh chụp Chu Du phóng ngựa dưới núi Thanh Sơn.

Cô hưng phấn đến mức kém chút nữa là nhảy dựng lên tại chỗ.

Sau đó, lại đặc ý giơ điện thoại lên trước mặt Tổng Úc, cười đến mi mắt cong cong.

Còn vẻ mặt vênh váo tự đắc mới vừa rồi của Tổng Úc liền tức khắc suy sụp.

Hắn hung hăng mà siết chặt nắm tay, tức giận đến nổi trợn lồi đình ——Được lắm lão Hứa!

Uổng công ta xem ngươi như đệ đệ ruột mà đối đãi, còn ngươi lại trọng sắc khinh bạn như vậy? !

“Uy, A Trăn?” Lúc này, Lâm Gia đã nhận điện thoại, nhỏ giọng nói, “Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ,” Đầu dây bên kia, Hứa Trăn nói: “Su tử, chuyện của Thái tổng chắc chị cũng biết rồi đúng không? Tôi liền trước tiên gọi cho chị...”

Lâm Gia nhin không được mà dùng tay bưng kín miệng, gương mặt “Đằng” hồng đến tận mang tai.

Hai chữ “Mẹ ơi” đã chuẩn bị phun ra khỏi miệng, nhưng mà giây tiếp theo, lại nghe Hứa Trăn nói tiếp: “...Su tử, chị nhất định phải bình tĩnh, ngàn vạn đừng trở mặt với Đông Nhạc.”

“Trong khoản thời gian này, chúng tôi cũng không có tài nguyên phù hợp cho chị.”

“Mà kịch bản mới bên Đông Nhạc cũng không tồi, giả thiết nữ chính cũng rất tốt.”

“Hiện tại thời buổi rối loạn, nếu chị ở lại, bên phía Đông Nhạc nhất định tận lực phủng chị.”

“Chị cứ ăn trước một năm tiền lại rồi tính tiếp...”

Lâm Gia: “.....”

Hứa Trăn khuyên Lâm Gia “Ăn trước một năm tiền lãi” cũng có lý.

Thái Thực Tiễn chỉ mới bắt đầu xuống tay thành lập công ty mới, chiêu binh mãi mã, thuê đất mượn nhà cũng không phải là chuyện một hai năm có thể xử lý xong.

Bởi vậy, trải qua một buổi sáng thương nghị, họ dự định tạm thời thành lập một phim trường dưới danh nghĩa của một công ty điện ảnh - truyền hình nào đó để tập trung vào việc chuẩn bị, bấm máy và phát hành bộ phim truyền hình “Lang Gia Bàng”.

Chờ thêm một đoạn thời gian, xây dựng kệ giá, lại tìm được kinh phí, gom góp sức người, rồi mới bắt tay vào thành lập công ty chính thức.

Cho nên nói, hiện tại nếu Lâm Gia qua đây thì cũng không có ý nghĩa gì cả, gánh hát rong này của bọn họ bây giờ còn chưa có bộ phận kinh tế cho nghệ sĩ.

Về phần Tống Úc.....

“Tĩnh Vương diễn hay không diễn?” Hứa Trăn trực tiếp hỏi.

Tống Úc đảo đảo lỗ tai, vẻ mặt khinh thường nói: “Lại nhờ anh đến đáp diễn cho cậu sao?”

“Nhưng anh nói trước a, hai tháng gần đây anh không có lịch trình, cho nên nếu hiện tại cậu khởi động máy thì anh cũng không rảnh!”

Hứa Trăn nói: “Yên tâm đi, chúng ta hiện tại cũng không có tiền.”

Tổng Úc: “.....”

Thật đúng là một người làm đoàn đội yên tâm!

.....

Thái Thực Tiễn tốt xấu gì cũng đã có tám năm làm chủ tịch, khẳng định chưa đến mức không quay nổi một bộ phim truyền hình.

Cái gọi “Không có tiền” ở đây, chủ yếu chính là không có tiền mặt.

Hứa Trăn ngay từ đầu nghe Thái Thực Tiễn nói, có một quỹ chưa được rót vào, hẳn tưởng đây là đang nói kéo đầu tư, hoặc là biến hiện tài sản.

Kết quả khi hỏi ra mới biết, Thái Thực Tiễn nói mình còn một căn nhà được treo ở trong phòng bất động sản, đang chờ người môi giới và vẫn chưa được bán đi....

Bán của cải lấy tiền mặt để chuẩn bị cho kế hoạch quay phim truyền hình, nghe thôi cũng cảm thấy chua xót.

Nhưng, khi Hứa Trăn biết, Thái Thực Tiễn đang dự định mua một căn biệt thự nằm ở khu vực phía Tây Bắc của thủ đô và tiếp giáp với hai trường đại học hàng đầu trong khu vực trường học kép (có hai chỗ đậu xe), thì Hứa - kẻ nghèo hèn – Trăn liền lập tức thu liền sự đồng cảm của mình.

Hắn bí mật kiểm tra lại, căn nhà này ít nhất có thể quay hai lần bộ phim “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Đây đúng là “Nhà tư bản” a.....

Chương 455: Lại Bị Bắt Lính! !

Mùng tám tết, Hứa Trăn chính thức chấm dứt hợp đồng với Đông Nhạc Điện Ảnh và vui vẻ nhận hơn 800 vạn “Tiền vi phạm hợp đồng”.

Nhưng thật đáng tiếc, 800 vạn này còn chưa kịp cầm nóng tay thì Thái Thực Tiễn cùng Kiều Phong liền lôi kéo hắn thành lập

“Phòng làm việc Lang Gia Bảng”, số tiền này cũng thuận lý mà trở thành một phần đầu tư ban đầu của “Lang Gia Bảng”.

Hứa Trăn nhìn văn kiện hợp đồng trong tay, lập tức cảm thấy vô ngữ cứng họng.

Hắn biết Thái Thực Tiễn đang suy nghĩ cho mình và chỉ sau khi đầu tư, hắn mới có thể nhận được một phần.

Nhưng mà, tại sao bản tăng tội nghiệp lại không thể thoát khỏi chữ “Bần” này a...

Phòng làm việc tạm thời trực thuộc ở Hoàn Cầu giải trí.

Sở dĩ lựa chọn Hoàn Ngu, đương nhiên không phải vì Hoàn Ngu vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn ký hợp đồng nghệ sĩ với Hứa Trăn.

Mà là vì, Thái Thực Tiễn có mối quan hệ cá nhân nhất định với chủ tịch của công ty.

Khi quay “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, Đông Nhạc có thể mời Du Mi, đại tỷ của Hoàn Ngu. Năm trước lúc quay “Săn Ảnh”, Hoàn Ngu lại mời Lâm Gia của Đông Nhạc, tất cả những điều này đều cho thấy quan hệ của hai công ty khá tốt.

Vào ngày phòng làm việc được thành lập, chủ tịch Từ Hãn của Hoàn Ngu đã đặc biệt tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi hoành tráng để chào đón Thái Thực Tiễn, Hứa Trăn và những người khác của “Phòng làm việc Lang Gia Bảng” đến tham gia.

Dù hai bên chỉ là quan hệ hợp tác ngắn hạn nhưng với tình nghĩa lần này, họ sẽ là “Chiến hữu” trong tương lai, mối quan hệ chắc chắn sẽ thân thiết hơn cả những công ty giải trí thông thường.

Chủ tịch của Hoàn Ngu, Từ Hãn, là một ông chú trung niên đẹp trai, khí chất tuyệt vời, mặt mày anh khí, hình dáng thâm thúy, vóc dáng khoảng 1m85 khiến ông nhìn qua trông giống như hạc trong bầy gà.

Nếu để Hứa Trăn đánh giá, con trai của ông, Từ Hạo Vũ thực sự không đẹp bằng ông, đầu tiên nói về khí chất thì đã bị lão cha mình bỏ xa một khu phố.

Còn nhà lãnh đạo Thái Thực Tiễn của mình khi đứng trước mặt người ta, lại có vẻ vừa lùn, vừa béo, vừa đen, đúng là

thảm không nở nhìn.

Đương nhiên, Thái Thực Tiễn cũng tự biết hình tượng của mình như thế nào.

Bởi vậy, cứ mỗi lần đi kính rượu với Từ Hãn, ông ta đều lôi kéo Hứa Trăn đi cùng, đây là nỗ lực dùng tiểu hài nhi nhà mình để tăng thêm lòng can đảm cho bản thân.

“Ha ha, lần đầu gặp mặt,” Từ Hãn nhìn thấy Hứa Trăn, thái độ hòa ái mà cùng nắm lấy tay hắn, cười nói, “Hôm đó, tôi đã xem phân đoạn khách mời của cậu trong đoàn phim “Săn Ảnh”, chính là đoạn cầu đá trong mưa đêm kia.”

“Cầm kịch bản lập tức diễn, lại có thể diễn tốt như vậy, quả thực quá lợi hại!”

“Tương lai phải để Hạo Vũ học hỏi cậu mới được!”

Hứa Trăn rất lễ phép mà khách khí hai câu với ông ta, không khí nói chuyện phiếm vô cùng hài hòa.

Nhưng mà trò chuyện trò chuyện, Từ Hãn quanh co lòng vòng, lại lần nữa đem đề tài “Khách mời” này nói tiếp.

“Phòng làm việc của các cậu mới thành lập, còn chưa bắt đầu quay “Lang Gia Bảng” đúng không?” Từ Hãn rất có hứng thú mà nói tiếp, “Nếu vậy trong khoảng thời gian này, cậu có muốn tham gia đóng vai khách mời trong phim của công ty chúng tôi hay không?”

Vừa nói, ông ta vừa ra hiệu cho thư ký của mình, trực tiếp lấy ra một phần kịch bản đưa cho Hứa Trăn, cười nói: “Đúng lúc có một nhân vật rất thích hợp với cậu, cậu có thể thử xem xét?”

Hứa Trăn hơi hơi sững sốt.

Ta đây là, lại bị bắt lính?

Tại sao Hoàn Ngu lại thích bắt ta để làm “Tráng đinh” như vậy? ?

(Tráng đinh: Thanh niên đến tuổi thành niên, khỏe mạnh, có thể tham gia binh dịch, lao dịch thời xưa)

Từ Hãn đã nhắc tới rồi, Hứa Trăn nhất định sẽ không từ chối, dù sao hợp tác giữa hai bên cũng vừa mới bắt đầu.

Tuy nhiên, khi hắn mở kịch bản và nhìn thấy tiêu đề của bộ phim, câu phun trào ban này đã biến mất ngay lập tức.

“《 Dương gia tướng 》 ?” Hứa Trăn kinh ngạc ngẩng đầu lên.

——Đây là một trong những cuốn sách về có nhân vật yêu thích nhất của hắn khi còn nhỏ!

Hết lòng trung thành, tinh trung báo quốc, Dương Gia Hồ Tử, cũng giống như Triệu Vân, đều là nhân vật hắn yêu thích nhất!

Hứa Trăn mới vừa kích động, liền bỗng nhiên hồi tưởng lại, người ta nói mình đến làm “Khách mời” ...

Ai, khách mời a.....

Như vậy chỉ sợ mình không có biện pháp diễn vai Dương gia trong “Dương gia tướng”

Nghĩ đến điều này, Hứa Trăn không khỏi có chút tiếc nuối, hỏi: “Ngài muốn tôi đóng vai khách mời, ách, Tổng quân hay là Liêu quân?”

“Phốc ha ha ha.....”

Từ Hãn không nhịn được cười khi nghe câu hỏi này, thốt lên: “Ai u, đứa trẻ này, cậu nghĩ mình là còn là tiểu diễn viên sao?”

“Cậu là Hứa Trăn —— Sao tôi có thể để Hứa Trăn đi nhận vai “áo rồng” được?”

“Ngươi là Hứa Trăn a —— ta sao có thể làm Hứa Trăn diễn áo rồng?”

Ông ta chỉ vào kịch bản, nói: “Thất Lang, Dương Thất Lang, Dương Diên Tự!”

“Mặc dù không có nhiều cảnh, nhưng dàn dựng nhân vật khá ổn, ngoại hình soái khí, lại có võ thuật tốt, tôi cảm thấy cậu đặc biệt phù hợp.”

Từ Hãn cười nói: “Thế nào, có hứng thú hay không?”

“Cũng không chậm trễ của cậu bao nhiêu thời gian, đại khái nửa trên dưới nửa tháng là có thể quay xong.”

Chương 456: Dương Gia Tướng

Hứa Trăn ôm kịch bản trong tay, đơn giản lật xem một chút, suy nghĩ xuất thần.

Dương Thất Lang, người trẻ tuổi nhất với võ nghệ giỏi nhất trong số bảy người con trai của Dương gia, đã vô tình giết chết con trai của thái sư vương triều Phan Nhân Mỹ và đoạt được soái ấn trên lời đài. Từ đó cũng khiến hai nhà kết thù.

Trong trận Trần gia cốc, Dương gia bị quân Liêu bao vây, Dương Thất Lang lao ra khỏi vòng vây của thiên quân vạn mã và cầu cứu chủ soái Phan Nhân Mỹ, nhưng để báo thù riêng, đối phương đã ra lệnh cho quân phòng thủ phóng tên. Cuối cùng, Thất Lang bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết.....

Phân đoạn này....

Có vẻ giống với Lâm Thù trong “Lang Gia Bổng” ?

Quả thực đây chính là kiếp trước a!

Trong tiểu thuyết “Lang Gia Bổng” thiếu soái Lâm Thù của “quân Xích Diễm” cùng tông chủ Mai Trường Tô của “Giang Tả Minh” là cùng một người.

Nhưng trên phim truyền hình, nhân vật Lâm Thù này không cần Hứa Trăn diễn.

Bởi vì dựa theo giả thiết, sau cuộc thảm sát ở Mai Lĩnh, Lâm Thù đã trải qua quá trình lột da tủa cốt, thay hình đổi dạng, diện mạo cũng hoàn toàn bất đồng so với trước đây.

Bất quá, khi Hứa Trăn viết tiểu sử nhân vật, thì hẳn vẫn bắt đầu viết từ giai đoạn “Lâm Thù”.

Thậm chí, sau khi cùng tác giả nguyên tác bàn bạc lại, thì hẳn còn bổ sung thêm câu chuyện Mai Trường Tô phiêu đảng giang hồ mấy năm đã xảy ra những chuyện gì, ý đồ cố gắng trải nghiệm quá trình biến đổi từng bước về tâm lý và tính cách của nhân vật này, một cách chân thật nhất.

Vì vậy, khi Hứa Trăn nhìn thấy kịch bản của Dương Gia Tướng, hẳn lập tức nghĩ đến Lâm Thù.

Cả hai người đều là những thiếu niên trẻ tuổi, có cùng khí phách hào hoa xa xỉ, có cùng sự anh dũng, thiện chiến, một thân xích gan.

Đồng thời trong một trận chiến chống quân ngoại bang, bị người bên mình phản bội mà hàm oan chết thảm.

Sự tương đồng rất cao đã khiến chi Hứa Trăn thậm chí hoài nghi: Lúc trước Hà Thanh thiết kế “Thảm án Mai Lĩnh” của Xích Diễm quân, có phải là tham khảo từ cốt truyện binh tướng Dương gia bại trận Trần gia cốc?

“Thế nào Tiểu Hứa,” Từ Hãn nhìn hắn, mỉm cười nói, “Có hứng thú với nhân vật này không?”

Hứa Trăn không chút nào che giấu yêu thích trong mắt, lập tức bẻ lên kịch bản, gật đầu nói: “Có hứng thú!”

“Ha ha,” Từ Hãn thập phần thoải mái mà cười, nâng chén nói, “Vật thì tốt quá!”

“Tiểu tử nhà ta diễn vai Lục Lang, trong kịch bản cũng có rất nhiều phân cảnh hai người phối hợp với nhau, đến lúc đó còn phải làm phiền cậu giúp đỡ nó!”

“Coi như cậu là lão sư của nó, cho nên cứ yêu cầu nó làm theo tiêu chuẩn của cậu là được. Nên đánh cứ đánh, nên mắng cứ mắng, đừng khách khí, Từ thúc chống lưng cho cậu!”

Hứa Trăn: “.....”

Từ Hạo Vũ diễn Lục Lang?

Ta hiện tại hồi hận còn kịp sao? !

.....

Hứa Trăn tuy có chút do dự nhưng sau cùng hắn vẫn tiếp nhận vật Dương Thất Lang này.

Kịch bản của bộ phim “Dương Gia Tướng” này khá hay, mà giả thiết của nhân vật Dương Thất Lang cũng vô cùng tốt.

Mặc dù Từ Hạo Vũ là một diễn viên không quá xứng chức, nhưng nam chính trong phim này lại là Dương lệnh công Dương Kế Nghiệp, không phải hắn ta.

Danh xưng “Tuyển đầu” này của hắn chỉ giới hạn trong giới phim truyền hình, còn về phim điện ảnh thì “Tuyển đầu lưu lượng” dĩ nhiên không khiêng nổi phòng bán vé.

Việc Hứa Trăn nhận bộ phim này chỉ là để chuẩn bị cho giai đoạn đầu là “Lang Gia Bổng”, nhưng Kiều Phong lại cực kỳ coi trọng chuyện này.

——Tài nguyên điện ảnh!

Tuy đất diễn không nhiều, nhưng đây cũng là nhân vật quan trọng tham gia vào cốt truyện chính!

Kiều Phong ngàn dặn dò vạn dặn dò, kêu Hứa Trăn nhất định phải hòa thuận với với Từ thiếu gia.

Nhân vật “Dương Thất Lang” này cuối cùng là vai áo rồng hay là vai phụ quan trọng thì tất cả đều phụ thuộc vào khâu cắt nối biên tập của nhà sản xuất trong giai đoạn hậu kỳ và dĩ nhiên nó cũng phụ thuộc vào biểu hiện của Hứa Trăn!

Có bản lĩnh thì cứ lấy ra làm việc, ngoài ra còn phải sắm tốt vai chức nghiệp tiền đồ với “Thái tử gia” !

Hứa Trăn vẽ mặt dờ dẩn mà gật gật đầu, nhưng trong lòng lại không biết nên nói cái gì cho đúng.

Chính mình năm nay 21 tuổi, xuất đạo ba năm, mà Từ Hạo Vũ lại lớn hơn mình 4 tuổi, xuất đạo 6 năm, vậy tại sao lại bắt hắn đi làm lão sư của đối phương?

Nhiều diễn viên gạo cội như vậy, đại ảnh đế cũng chưa thể dạy dỗ hắn, thì ta làm sao có biện pháp đây?

.....

Mang theo sự giao phó mạnh mẽ và tràn đầy lòng tin của người khác, ngày 12/2, Hứa Trăn chính thức đi đến đoàn phim “Dương Gia Tướng”.

Vài ngày trước, một số diễn viên chính của đoàn phim cô tình đến Biện Lương Thiên Ba Phủ để tổ chức nghi thức khởi động máy, còn Hứa Trăn, với tư cách là một vai phụ nhỏ không được xếp hạng, thì không cần thiết phải tham gia.

Hắn trực tiếp đến địa điểm quay bộ phim “Dương gia tướng”
——Thành điện ảnh Trác quận.

Ngay khi bước vào phim trường, nhìn những đình đài lầu các quen thuộc và dòng sông nước chảy cuộn cuộn, Hứa Trăn đã

rất xúc động: Năm ngoái, cũng ngay thời gian này, hấn đến đây để quay “Trận chiến Xích Bích” trong “Tam Quốc”.

Chương 457: Ta Diễn... Dương Thất Lang.

Ngắn ngủn một năm đi qua, hấn theo “Sấm Quan Đông” trèo đèo lội suối, theo sự phát hỏa của “Tam Quốc” mà nhân khí dâng cao, lại đi theo Thái Thực Tiên “Khởi nghĩa vũ trang”, sáng lập công ty.....

Hiện tại quay lại chôn cũ, Hứa Trăn bỗng nhiên cảm giác bản thân mình đã đi qua được mấy đời.

Bởi vì hôm nay không có nhiệm vụ, quay chụp thời gian cũng rất sớm, cho nên hấn liền đi dạo xung quanh thành điện ảnh. (Tương đương với phim trường Hoàn Kiếm)

Hấn lôi điện thoại ra, vừa đi vừa chụp lại con mương, nước nhỏ nơi mô hình chiến thuyền bị thiêu đốt, lại đi xem thủy trại cỏ lau nơi mình từng lên thăm dò Tào Tháo, sau đó đến lầu cao nơi “Khoảng tiêu đàm. Quân giặc tro tiêu khói diệt” để ngắm phong cảnh....

“Nha, Công Cẩn! !”

Hứa Trăn đứng ở trên đài cao, còn chưa kịp chụp lại bức ảnh, thì chợt nghe có người gọi mình, hấn cúi đầu nhìn xuống, thì thấy một nam nhân trẻ tuổi để râu, thân mặc áo giáp đứng ở dưới đài, cao hứng phấn chấn mà phát tay chào mình.

Hứa Trăn đi ra đài quan sát, nhìn xuống dưới lầu, tâm tình tức khắc vui vẻ.

Ha ha, đây không phải là Bá Phù sao!

——Người tới đúng là Đường Dật, diễn viên vai Tôn Sách trong “Tam Quốc”.

Thời gian tiếp xúc giữa hai người khi còn ở trong đoàn phim rất ngắn, cho nên không thể gọi là là tình bạn sâu sắc gì, mà tính ra nếu nói có quan hệ tốt thì Hứa Trăn còn thân với Cao Bác đóng vai Tôn Quyền hơn.

Ngoài ra, sau khi phát sóng “Tam Quốc”, CP Du Sách trở nên nổi tiếng một cách khó hiểu, cả hai cùng nhau chạy một số thông cáo dưới sự sắp xếp của công ty, nhờ đó mà bọn họ cũng dần dần trở nên thân thiết.

Hứa Trăn dựa vào lan can gỗ, nhìn Đường Dật đang đứng dưới đài, nói to: “Người tới mau báo lại tên tuổi?”

Đường Dật khí thế mười phần mà giọng điệu cụt lủn, dùng phương ngữ của mình để đáp lại: “Thường sơn Triệu Tử Long!”

“Ha ha ha ha.....”

Hai người cách nhau bảy tám mét lại cười thành một đoàn.

Một lát sau, Hứa Trăn đi xuống lầu Phong Hỏa, Đường Dật cầm đao đến gặp hắn, hỏi: “Ai, Hứa Trăn, sao cậu ở lại chỗ này?”

“Cậu cũng tới đoàn phim “Dương Gia Tướng” sao?”

Hứa Trăn gật gù đầu, nói: “n, lại đây diễn một vai khách mời nhỏ.”

Đường Dật nói: “Ai, tôi cũng vậy, đều bị bắt tới đây làm “Tráng đinh” !” (Thanh niên đến tuổi thành niên, khỏe mạnh, có thể tham gia binh dịch, lao dịch thời xưa)

Vừa nói, y vừa bĩu môi, “Nhưng cũng may là không có nhiều cảnh, ngày hôm qua tiến tổ, hôm nay quay gần xong, tính ra cũng chỉ còn một cảnh trên lôi đài nữa.”

“Nếu diễn viên phối hợp với tôi học động tác võ thuật nhanh thì đoán chừng cuối ngày mai đã có thể dẹp đường hồi phủ.”

“Cảnh trên lôi đài?” Nghe thấy từ này, Hứa Trăn ần ần cảm giác có chút không ổn, hỏi, “Ca, vai khách mời của anh là nhân vật nào vậy?”

Nghe thấy câu hỏi này, lão đại Đường Dật tức khắc không vui ra mặt, mắt trợn trắng, nói: “Vai áo rồng trên lôi đài thì còn có thể là nhân vật nào nữa?”

“——Con trai của Phan Nhân Mỹ, Phan Báo!”

“Chính là người bị Dương Thất Lang đánh chết trên lôi đài lúc đang đoạt soái ấn ấy.”

Dứt lời, y rầm rì mà oán giận nói: “Ai nha, giống hệt loại pháo hôi vừa lộ mặt liền chết, nếu bình thường tôi không có diễn đâu!”

“Nhưng hết cách, thiếu Từ lão một ân tình lớn cho nên người ta vừa gọi một cú điện thoại thì tôi liền chạy tới.”

Đường Dật bỏ bội đao đang cầm trên tay xuống, thuận miệng hỏi: “Ai, nhắc mới nhớ cậu diễn nhân vật nào vậy?”

“Bên Tống hay bên Liêu?”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn do dự một lúc lâu, rút cuộc vẫn là căng da đầu mở miệng nói: “Ca, ngưng ngưng..... Tôi diễn Dương Thất Lang.....”

Đường Dật: “.....”

Sau khi cả hai nói ra danh tính, khung cảnh đột nhiên trở nên quỷ dị.

Đường Dật trầm mặc một lúc lâu, rút cuộc ngưng ngưng nở nụ cười: “Ha ha ha..... Dương Thất Lang là cậu sao, vậy không phải quá tốt à, có như vậy tôi chết càng nhanh!”

“Vớ công phu của cậu thì tôi nghĩ cùng lắm đến trưa mai là đã có thể đóng máy!”

Hứa Trăn: “.....”

Xin lỗi Bá Phù huynh, ta sẽ cố gắng cho huynh chết thống khoái.

.....

Hai người đơn giản hàn huyên hai câu, liền cùng nhau đi về phía phim trường.

Trên đường đi, Đường Dật tình cờ trò chuyện với Hứa Trăn về một số bí mật đằng sau “Dương Gia Trướng”.

Nghe nói nam chính của “Dương Gia Trướng” là một diễn viên đang nổi, thực lực khiêng phòng vé cũng rất kinh người, rất nhiều diễn viên trong đoàn phim đều vì hắn mới đến đây.

Kết quả, chưa đầy một tháng trước khi phim được khởi quay, vị ảnh đế này bỗng nhiên bất hạnh gặp chấn thương, khiến một ngón chân bị gãy, phải tĩnh dưỡng mấy tháng mới được. Chính

nguyên nhân này đã khiến đội hình diễn viên của “Dương Gia Trương” suy sụp, làm xuất hiện rất nhiều chỗ trống.

Những diễn viên ban đầu dự kiến đóng các vai Phan Nhân Mỹ, Phan Báo, Dương Thất Lang... đều lần lượt mượn cớ từ diễn, lão tổng Từ Hãn của Hoàn Ngu không có biện pháp, đành phải phát động quan hệ cá nhân, tạm thời tìm các “Tráng đinh” đến đây cứu trảng.

Trong đó liền bao gồm, Đường Dật, Hứa Trăn, thậm chí vai Lục Lang của Từ Hạo Vũ đều là những “Tráng đinh” đứng đầu.

Từ Hãn dù muốn hỗ trợ con trai đến đâu cũng không thể đem một bộ điện ảnh có đầu tư hơn 100 triệu ra đùa giỡn được. Thế nhưng, thật sự ông ta không tìm được người thích hợp cho nên đành phải tạm chấp nhận dùng.

Hứa Trăn nghe Đường Dật nói một hồi, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

—— Từ Hãn đây là đang ghét bỏ con trai nhà mình đúng không...

Ngay cả ông chủ cũng không vui khi bắt con trai trong nhà ra làm “Tráng đinh”, quả nhiên đúng là cha ruột!

Chương 458: Bạn Cùng Phòng

Hai người nói nói cười cười đi tới phim trường, lúc này, cảnh quay cũng đang được tiến hành.

Một số người xung quanh vừa nhìn thấy Hứa Trăn thì không khỏi sáng mắt lên, sôi nổi chào hỏi hân.

Hứa Trăn cũng vội vàng mỉm cười đáp lại, không có đi quấy rầy hiện trường quay chụp, chỉ an tĩnh tìm một góc xem kịch.

Trong khoảng thời gian này, chưa nói tới nhân khí của Hứa Trăn như thế nào, nhưng mức độ nổi tiếng tuyệt đối là nước lên thì thuyền lên.

Lúc trước, khi hân mới đến đoàn phim “Tam Quốc” và “Sâm Quan Đông”, vẫn còn rất nhiều người chưa biết hân, nhưng bây giờ trong bất kỳ đoàn phim nào, cũng sẽ có một nhóm

người xa lạ tỏ ra vô cùng quen thuộc mà hô tên hấn, giống hệt như là lão hữu nhiều năm không gặp.

Cũng nhờ vào đó, Hứa Trăn dần dần có nhiều người quen hơn trong giới giải trí này.

Vừa mới ngẫu nhiên gặp được Đường Dật ở Phong Hỏa đài, bây giờ đến phim trường lại gặp thêm một người quen khác.

Nói ví dụ như Từ Hạo Vũ đóng vai Dương Lục Lang, cùng với Tạ Ngạn Quân đóng vai Phan Nhân Mỹ.

—— đúng vậy, Tạ Ngạn Quân ở 《 Dương gia tướng 》 đóng vai Phan Nhân Mỹ.

Hiện tại Tạ Ngạn Quân vẫn là nghệ sĩ của Hoàn Ngu, bởi vì lịch trình quay Lang Gia Bảng trước đó đã bị bỏ trống, cho nên mới bị chủ nhân bắt lại đây, đảm đương nhân vật hấn quen thuộc nhất: Trùm phản diện.

“Thiên tử phạm pháp, cũng giống như thứ dân phạm tội!”

Lúc này, trong phim trường, Từ Hạo Vũ đóng vai Dương Lục Lang đang giảng co với Tạ Ngạn Quân đóng vai Phan Nhân Mỹ.

Gã nhìn chằm chằm Tạ Ngạn Quân với vẻ mặt nghiêm túc và hét lên: ” Huống chi chỉ là một tên thuộc hạ hèn mọn, tại sao phải nuông chiều?”

Tạ Ngạn Quân lúc này đang ngồi ở bên bàn Bát Tiên, nghe thấy những lời này, khóe miệng hơi nhếch lên, không nhanh không chậm mà đưa bốn chén trà trong tay, ngẩng đầu lên, cười như không cười mà nhìn phía Từ Hạo Vũ, nói: “Đó là cháu trai của ta, cho enne ta còn biết phải làm gì đây?”

Từ Hạo Vũ há miệng, ngơ ngác mà nhìn ánh mắt tà ác của Tạ Ngạn Quân, chỉ cảm thấy đại não nháy mắt trống rỗng.

Câu thoại phía sau là gì đây? ?

Xong đời, đây là điện ảnh, không thể há mồm liền đọc “Mặt trời khuất sau núi” !

“Ca!”

Bên sân, đạo diễn vẻ mặt hồng mắt mà đứng dậy, ngửa đầu nhìn trời, sau một lúc lâu mới cắn răng nói: “Hạo Vũ.....

Cậu, cậu trước nghỉ một lát, đi xem kịch bản, ăn thêm cây kem!”

Trong sân Từ Hạo Vũ như được đại xá, vội vàng bước chân như bay ra khỏi phim trường.

—— thật là đáng sợ!

Trước khi hợp tác cùng Tạ Ngạn Quân trong đoàn phim “Săn Ảnh”, gã chỉ nghĩ rằng kỹ năng diễn xuất của vị đại thúc này thực sự tốt, đồng thời cũng không cảm thấy quá nhiều áp lực.

Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, Tạ Ngạn Quân bỗng nhiên bắt một công tắc nào đó và trở nên vô cùng khủng bố? ?

Hoàn toàn không có ý định mang mình diễn cùng!

Cùng lúc đó, Hứa Trăn nhìn thấy một màn này, hắn chỉ cảm thấy bản thân được mở rộng tầm mắt.

Đây là lần đầu tiên hắn tận nhìn thấy Tạ Ngạn Quân đóng phim ở trên phim trường, quả nhiên là bảo đao chưa cũ, khủng bố như vậy!

Ngay lúc hắn chưa kịp mở miệng, thì cổ sát ý trên thân đối phương đã lan đến chân hắn.

Chờ hắn ta đập mạnh chén trà xuống, giương mi mắt lên, sự uy hiếp từ trong ánh mắt đã có thể làm cho người ta đón lấy một cơn gió lạnh thổi từ chân lên tới đỉnh đầu.

Trước đây, Hứa Trăn còn cho rằng “Ánh mắt giết người” chính là sở trường đặc biệt của mình, nhưng hiện giờ xem ra khi so với Tạ Ngạn Quân thì công phu của chính mình vẫn chưa tới đâu, còn phải tiếp tục luyện a!

.....

Giữa sân, Tạ Ngạn Quân thoáng nhìn Hứa Trăn đang đứng bên cạnh phim trường, thấy đối phương một bộ chưa hiểu việc đời, bộ dáng vừa kinh ngạc vừa cảm thán, khóe miệng hắn liền hơi hơi nhếch lên.

Hắn không có đi lên chào hỏi Hứa Trăn như những người khác, mà ngồi đó nhàn nhã dùng nắp ly hót bọt trong tách trà, vui vẻ thoải mái mà uống.

.....

Chiều hôm nay, Hứa Trăn ở ngoài sân nhìn bọn họ quay phim hết hai tiếng, trơ mắt nhìn Từ Hạo Vũ bị Tạ Ngạn Quân ngược đến thảm, quả nhiên vô cùng hả dạ.

Nhưng mà vào lúc ban đêm hắn liền cười không nổi.

Sau khi xem bọn họ quay phim xong, hắn đến khách sạn do đoàn làm phim sắp xếp, Hứa Trăn sững sờ khi thấy Từ Hạo không chỉ cố ý dành một phòng riêng cho hắn mà còn gửi kèm theo một bằng hữu đến ở chung, không ai khác chính là Từ Hạo Vũ.

Sau đó ông ta còn gọi điện thoại qua đây, nói mình đã nghe nhiều người nói Hứa Trăn làm việc rất chăm chỉ trên phim trường. Mỗi ngày cứ đến 5 giờ sáng là rời giường tập thể dục, đọc lời thoại.... cho nên mới nhờ vả hắn kéo theo Từ Hạo Vũ, phát huy sức mạnh của tấm gương sáng.

Sau cuộc điện thoại, Hứa Trăn chờ đợi nhìn về phía Từ Hạo Vũ đang chơi game trên ghế sofa.

“Cái này..... Hạo Vũ ca?”

Hắn thật sự không biết nói sao cho phải: “Từ thúc nói, sau này khi tôi thức dậy tập thể dục buổi sáng thì nhất định phải kéo anh theo...”

Chương 459: Cậu Đang Siêu Độ Cho Anh Sao? !

Từ Hạo Vũ lập tức từ trên sofa đứng lên, vồ đớp đớp vào ngực, nói to: “Không thành vấn đề! Bắt đầu từ ngày mai, tôi mỗi ngày đều sẽ cùng cậu tập thể dục buổi sáng, nếu thấy tôi không chịu dậy, cậu cứ trực tiếp ném tôi xuống giường!”

Hứa Trăn âm thầm thở dài trong lòng.

Hắn nhìn bộ dạng chơi game của Từ Hạo Vũ, hắn liền cảm giác người này khẳng định không đáng tin cậy.

Kết quả y như mong đợi.

Sáng sớm hôm sau, đúng 5 giờ sáng, Hứa Trăn liền xuất hiện ở đầu giường của Từ Hạo Vũ, thằng nhãi này ngủ đến không biết trời trăng mây gió, tiếng ngày rung động cả một vùng.

Hắn duỗi tay nhẹ nhàng đẩy đẩy: “Hạo Vũ ca? Rời giường tập thể dục buổi sáng!”

Từ Hạo Vũ trở mình, mơ mơ màng màng nói: “n, được rồi, rời giường, dậy ngay đây, chờ tôi một phút...”

Liên tục đợi vài cái một phút, Hứa Trăn nhìn thời gian, thật sự không thể chờ người này nữa, hắn liền trực tiếp bắt đầu khóa học buổi sáng của mình.

“Nam mô tát đất hắc, tô già nhiều gia, a la kha đế, tam miếu tam bồ đà viết.....”

Một phút sau.

Từ Hạo Vũ còn đang ăn vạ, nhất quyết không chịu rời giường, mới ngơ ngác mà mở mắt.

Chỉ thấy, Hứa Trăn đứng ở trên đầu giường mình, trên tay cầm một chuỗi hạt bồ đề, sắc mặt không buồn không vui mà nhìn mình, nhỏ giọng niệm tụng: “..... Xá sòng nô, bóc la kha, sa kha sa la ma hắc lâm bầm.....”

Gã sợ tới mức bật dậy khỏi giường, vội vàng mở đèn trong phòng ngủ.

Đại ca, người anh em của tôi!

—— Cậu đang làm gì vậy, chỉ vì không gọi tôi dậy được mà dút khoát siêu độ cho tôi luôn sao? !

Hứa Trăn thành công “Dọa” tỉnh Từ Hạo Vũ, thừa dịp gã rửa mặt mà kết thúc bài tụng kinh buổi sáng, sau đó hai người liền đi xuống lầu để tập thể dục buổi sáng.

Quá trình tập thể dục buổi sáng của Hứa Trăn rất phức tạp, đầu tiên là chạy bộ để làm nóng người, sau đó là đứng tấn, tập các động tác mềm, luyện võ thuật theo kịch bản, cuối cùng là luyện các kỹ năng lời thoại cơ bản, tóm lại là mất khoảng một tiếng rưỡi để hoàn thành toàn bộ.

7 giờ sáng, Hứa Trăn kết thúc công việc và trở về phòng, sau đó tắm rửa rồi đi ăn sáng, về phần Từ Hạo Vũ, gã đã hoàn toàn gục ngã.

Nhìn thấy bộ dáng phẫn chấn tinh thần của Hứa Trăn, gã quả thực hận không thể dâng lên đầu gối của chính mình.

Đây là loại người gì!

5 giờ thức dậy tập thể dục buổi sáng, sau đó còn có thể thể tràn đầy năng lượng như vậy!

Máu chốt là hấn còn niệm kinh.....

Vô pháp lý giải! Dị thú!

Ngược lại, Hứa Trăn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Từ Hạo Vũ, trong khi ăn sáng, hấn lạng lẽ đắm mình trong trạng thái của Dương Thất Lang.

Hứa Trăn thực may mắn khi mình có thể nhận được nhân vật này.

Thiếu niên hai mươi mấy tuổi, xuất thân từ nhà tướng, khí phách hăng hái, kiêu dũng thiện chiến.

Đổi lại nếu đây là Hạ Tuyết Nghi, Chu Du hay Chu Truyền Võ thì hấn cũng không thể diễn giải nhân vật một cách tốt nhất khi chỉ thông qua vài ngày chuẩn bị.

Nhưng Dương Thất Lang.....

Quả thực chính là điểm mà đề bài tặng cho mình.

Hứa Trăn trực tiếp thúc đẩy trạng thái mà hấn đã chuẩn bị cho nhân vật Mai Trường Tô vào thời điểm hơn mười năm trước, giữ ký ức của mình dừng lại ngay giai đoạn “Thảm án Mai Lĩnh” trong thân phận Lâm Thù.

Kết hợp với tình tiết trong kịch bản, linh hồn của Dương Thất Lang đã dễ dàng được hấn nắm lấy.

Sau bữa ăn, khi cả hai vội vã đến phim trường trên xe buýt của đoàn, Từ Hạo Vũ đột nhiên cảm thấy khí chất của Hứa Trăn đã thay đổi một vi diệu biến hóa so với lúc sáng.

Khi nói, giọng điệu của hấn nhẹ đi rất nhiều, mặt mày thần thái sáng láng, tiêu sái không kèm chế được, cũng không còn vẻ trầm ổn nội liễm như lúc tập thể dục buổi sáng.

Từ Hạo Vũ ló đầu ra khỏi ghế sau xe buýt, nhìn Hứa Trăn và Đường Dật đang ngồi cùng nhau, cười rất vui vẻ, không hiểu sao lại cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Tê..... Người này.....

Cảm giác hình như có chỗ nào đó không đúng lắm!

.....

Sáng hôm đó, Hứa Trăn cùng Đường Dật đi theo người chỉ đạo võ thuật để học và luyện tập các động tác võ thuật được sử dụng trên lôi đài.

Đường Dật nhìn mấy quay xung quanh cùng với chỉ đạo quay phim đang đứng bên cạnh canh giữ bọn họ thì bất đắc dĩ nói: “Lý chỉ đạo, ngài cứ qua phim trường bên kia đi?”

“Không cần đợi chúng ta, dù sao cũng đâu thể học động tác nhanh như vậy.”

Chỉ đạo quay phim xua xua tay, cười nói với y: “Không có việc gì, các cậu cứ làm việc của mình, tôi chỉ đang quay một vài đoàn hậu trường mà thôi.”

Nói xong, ông ta nhìn về phía Hứa Trăn, lại nhìn Đường Dật, làm mặt quỷ nói: “Chu Du mười tám quyền đánh chết Tôn Sách, thật đẹp a, so với trong phim còn đẹp hơn!”

“Sáng nay tôi chỉ quay mỗi các cậu thôi!”

“Ha ha ha ha ha! !” Chung quanh tức khắc vang lên một trận cười vang.

Chương 460: Thiếu Niên Kiêu Ngạo

Đường Dật ủy khuất mà nhìn thoáng qua chung quanh, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Trăn đứng ở phía đối diện

Đều tại ngươi!

Vốn dĩ, hai ngày trước ta đã dựa vào kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của mình để mang lại một Phan Bảo ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh vô cùng sinh động, thành công ném xuống cái mũ diễn viên hài.

Kết quả ngươi vừa tới, ta lại lần nữa biến thành trò cười!

Biết sáng nay mình chắc chắn phải chết, ta còn nghĩ đây sẽ là một cảnh cực kỳ nghiêm túc, nhưng ngươi xem đi, bọn họ không phải còn cười rất vui vẻ sao!

Hứa Trăn giang hai tay, chỉ có thể đáp lại bằng một nụ cười bất lực.

.....

Cả hai đều là những diễn viên có kinh nghiệm, cho nên chỉ mất chưa đầy hai giờ đồng hồ đã học được hết các động tác trong trận đấu lôi đài này.

10 giờ sáng, Hứa Trăn bắt đầu cảnh quay đầu tiên của “Dương Gia Trưởng”, cả đạo diễn và các diễn viên xung quanh đều rất thích thú với cảnh quay này.

Một mặt, tất nhiên là vì “trận sinh tử” giữa Tôn Sách và Chu Du, mặt khác là do trận phong ba của “Lang Gia Bàng” đã làm náo loạn giới giải trí gần đây.

Thân là trung tâm của cuộc phong ba này, Hứa Trăn rốt cuộc có bao nhiêu mị lực, thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng tò mò.

Tiến vào phim trường, Đường Dật cùng Hứa Trăn đều thu hồi thái độ đùa giỡn, không khí tức khắc trở nên nghiêm túc.

Cảnh họ sắp quay được kịch bản đề cao và đồng thời cũng là tình tiết cao trào đầu tiên của cả bộ phim.

Nhà Tổng đánh quân Liêu, bổ nhiệm thái sư Phan Nhân Mỹ làm chủ tướng, lập lôi đài để chiêu mộ tướng lĩnh tiên phong.

Trên thực tế mọi người đều biết, lôi đài này chỉ là vật trang trí, còn Phan Nhân Mỹ sớm đã nghĩ để nhử tử Phan Bảo của mình làm tướng lĩnh, lập ra lôi đài cũng chỉ để làm nổi bật con trai mà thôi.

Dương Lục Lang cùng Dương Thất Lang sớm đã được đến phụ thân giao phó, nói bọn họ không cần tham dự.

Tuy nhiên, khi họ thấy Phan Bảo đánh không lại đối thủ, liền lên lút phóng ám khí đả thương người, đem người đang sống sờ sờ, đánh chết ngay trên lôi đài. Dương Thất Lang trong lúc nhất thời lòng đầy căm phẫn, liền nhảy lên lôi đài, hung hăng chinh đốn Phan Bảo.

Kết quả không nghĩ tới, lại vô tình đánh chết đối phương.

“Bang!”

Một tiếng giòn vang, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Trên trường quay, đoàn phim đã xây dựng một lô đài bằng gỗ, rộng mười mét vuông trên quảng trường. Đường Dật đóng vai Phan Báo đứng ở trên lô đài và đang giao chiến với đối thủ.

Còn Dương Lục Lang và Dương Thất Lang lúc này đứng ở dưới lô đài, cùng với rất nhiều diễn viên quần chúng, đứng đó quan sát trận chiến.

Phan Báo trong điện ảnh không giống như “bao cỏ” trong truyền thuyết, mà Đường Dật lại có thể diễn “Tiểu bá vương” Tôn Sách, cho nên nói ngoại hình của y thật sự khá mạnh mẽ.

Lúc này y mặc một bộ trang phục đen tuyền, eo thắt dây da, chân đạp giày ủng, cả người nhìn qua vô cùng mạnh mẽ và quyền lực.

Liên tục mấy người khiêu chiến đều bị gã dễ như trở bàn tay mà ném xuống mặt đất, những người ủng hộ Phan gia tức khắc trầm trồ khen ngợi.

Lúc này, máy quay chuyển đến Dương Thất Lang do Hứa Trăn đảm nhiệm.

Hắn nhìn Phan Báo dào dạt đắc ý trên đài, đầy mặt khinh thường, trợn trắng mắt nói: “A, chỉ thắng mấy tên binh tôm tướng cua, liền cho rằng bản thân ghê gớm.”

Nói tới đây, hắn chỉ lên lô đài, mặt mày căm giận mà kêu lên: “Là cha không cho ta lên đài, nếu không, xem ta có đánh chết người hay không!”

Hứa Trăn vừa xuất hiện đã khiến đạo diễn cảm thấy phần khích một cách khó hiểu.

——tên tiểu tử này, rất biết diễn kịch nha!

Ngắn ngủn hai câu, Dương Thất Lang đã thể hiện ra sự kiêu ngạo, nghe con mới sinh không sợ cộp của thiếu niên.

Đặc biệt là, Hứa Trăn năm nay vốn dĩ cũng chỉ có 21 tuổi, vừa vặn đúng độ tuổi này.

Khuôn mặt tuấn tú này của hắn không có chút pháo sáng nào, hình tượng xứng với diễn xuất khiến cho người ta cảm giác, hắn không diễn, mà hắn chính là Dương Thất Lang.

Đạo diễn thậm chí còn cảm thấy rằng, trong số các diễn viên của Hoa Hạ, sợ sẽ không có người nào có thể thể hiện một Dương Thất Lang chân thật đến như vậy.

—— cảm tạ vị diễn viên trước kia đã từ chối diễn!

Người không bỏ diễn, ta sao có cơ hội nhìn đến một Dương Diên Tự hoàn mỹ như vậy?

“Nhỏ giọng chút, không thể lỗ mồm!”

Nhưng mà giây tiếp theo, Từ Hạo Vũ mở miệng.

Đạo diễn thông qua máy theo dõi, nhìn thấy rõ khuôn mặt của đại thiếu gia Hoàn Ngu, gã đang cố gắng dùng giọng điệu nghiêm túc nhất có thể để nói: “Trước khi đi, phụ thân đã nói rất rõ ràng, hơn nữa đệ đáp ta như thế nào?”

“Nếu đệ dám.... Dám cái kia, dám cái gì nhỉ....”

Một lát sau, Từ Hạo Vũ chấp tay trước ngực, vẻ mặt khổ hê hê mà nhìn về phía đạo diễn, kêu lên: “Thực xin lỗi, tôi quên từ!”

Đạo diễn: “.....”

Người tại sao lại không quên ăn phân a! !!

Chương 461: Võ Thuật Hàng Thật Giá Thật

Rốt cuộc, đạo diễn của “Dương Gia Tướng” không thể nhìn nổi nữa mà hung hăng mắng chửi Từ Hạo Vũ một hồi.

—— kỹ thuật diễn xuất kém thì thôi đi, ngay cả lời thoại cũng không chịu đọc đoàn hoành!

Suốt ngày chỉ vì mấy cái lỗi cấp thấp này mà tiến độ quay luôn bị ảnh hưởng, đúng là bùn không bám được vào tường!

Từ Hạo Vũ vốn dĩ luôn áy náy vì bản thân thường xuyên quên lời, lần này còn bị phun máu chó đầy đầu ở trước mắt mọi người, sắc mặt thoáng chốc tái đi vì xấu hổ.

“Thực xin lỗi, đạo diễn, thực xin lỗi.....”

Từ Hạo Vũ vội vàng cúi đầu xin lỗi, mặt đỏ bừng nói: “Tôi, tôi vừa rồi quá căng thẳng, cảnh sau nhất định sẽ thông qua, ngài

hãy tin ta!”

Đạo diễn xoa eo, nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc thấy thái độ của gã còn tính là đoạn chính cho nên đành thở dài, nói: “1 phút sau tiếp tục, các tổ chuẩn bị sẵn sàng!”

Từ Hạo Vũ miễn cưỡng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng vén ống tay áo lên, nhanh chóng nhìn vào bên trong cánh tay.

Hứa Trăn đứng ở bên cạnh không biết gã đang làm cái gì, cho nên mới nghiêng đầu nhìn qua, lại thấy bên trong cánh tay của Từ Hạo Vũ tràn ngập dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo “Nòng nọc vằn” màu xanh lam.

Nhìn kỹ một chút mới có thể nhận ra một số câu, “Không thể lỗ mãng”, “Trước khi đi phụ thân đã dặn dò chúng ta như thế nào.”

Vẻ mặt của Hứa Trăn tức khắc hoang mang.

—— đây là, “phao” lời thoại sao?

Thằng nhãi này cứ nhiên viết lời thoại vào trong cánh tay? ?

Ngươi..... Ngươi thật đúng là đưa bé lanh lợi!

Hứa Trăn bị hành vi gian lận này của gã làm cho khiếp sợ, may lời thoại của Dương Lục Lang không nhiều lắm, chứ nếu đổi lại là loại nhân vật lắm nhảm như Gia Cát Lượng thì dù có ba đầu sáu tay cũng không đủ viết!

.....

“Tôi đã sẵn sàng!”

Một lát sau, Từ Hạo Vũ thu lại ống tay áo, tự tin tràn đầy mà kêu lớn.

Đạo diễn không thể nê hà mà ngửa đầu nhìn trời, sau đó trở về chỗ ngồi, tiếp tục cảnh quay trước đó.

Cũng may, tâm địa của cảnh này không phải Dương Lục Lang, mà là Dương Thất Lang cùng Phan Báo.

Hứa Trăn phát huy phi thường ổn định, Đường Dật cũng biểu hiện đến đáng giá thưởng thức.

Chờ Dương Thất Lang bị Phan Báo chọc giận, phần nộ mà nhảy lên lôi đài, trong tâm hoàn toàn của đoạn này lập tức tập

trung lên hai người trên lôi đài.

Nhìn thấy Hứa Trăn nghênh ngang đứng trên đài cao, một bên sẵn ống tay áo, một bên sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Đường Dật ở phía đối diện, khiến cho đạo diễn hưng phấn đến nắm chặt tay.

Cơn tức giận tích tụ từ trong lồng ngực bởi màn kéo chân của Từ Hạo Vũ đã tức khắc biến mất không thấy tăm hơi.

—— sớm nghe người ta nói, đây là một diễn viên biết công phu hàng thật giá thật!

Không cần thể thân, không cần hiệu ứng đặc biệt, không treo dây thép, không dựa vào cắt nối biên tập, mà trực tiếp thể hiện theo yêu cầu của kịch bản, hơn nữa đánh võ đến vô cùng xinh đẹp, đây quả nhiên là đối tượng lý tưởng để quay phim? ?

Tuy nhiên có một điều mà đạo diễn hơi tiếc nuối: Chính là Hứa Trăn thật sự quá gầy.

Với mái tóc đuôi ngựa gọn gàng, hấn mặc kị trang màu đỏ sẫm, tay áo bó, cổ tay áo, thắt lưng và giày ủng đều màu đen. Trong bộ trang phục này, hấn gầy và thẳng như một mũi lao.

Đối lập với Hứa Trăn, thân hình của Đường Dật cơ bản chỉ có chút trắng kiện nhưng lại trở nên hùng tráng như gấu.

Đạo diễn nhìn hai người đứng chung một khung hình, nhin không được chặc chặc lưỡi.

“Dương Gia Tướng” không phải phim võ hiệp, mạnh yếu đều phải cân chú ý logic...

“Phanh!”

“Phanh!”

“Phanh!”

“.....”

Ngay khi ông ta còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, thì trên lôi đài, hai người đã lao vào đánh nhau.

Tuy nhiên, điều khiến đạo diễn ngạc nhiên chính là động tác võ thuật của Hứa Trăn lúc này hoàn toàn khác với phong cách

phiêu dật linh động, tiêu sái phóng túng trên sân khấu của Xuân Vãn năm đó.

Lúc này hắn đã sử dụng những cú đánh ngắn, gọn và rất nhanh.

Từng li từng tí, ra đòn mạnh, động tác dứt khoát, phát lực quyết liệt và mau lẹ.

Sau khi Hứa Trăn lên lời đài, nắm đấm uy lực và nặng như mưa rền gió dữ, nhất thời không ngừng, chỉ sau mười mấy cú đấm, đã bức cho Đường Dật đỡ trái hở phải, không còn sức để chống trả.

Không biết từ khi nào, đạo diễn đã há to miệng.

Ánh mắt của ông ta lướt qua màn hình theo dõi và trực tiếp nhìn về phía lời đài.

——Sức bật bùng nổ này quá mãnh liệt!

Khoảng cách hơn mười mét, ông ta dường như cảm nhận được cơn gió mạnh thổi ngang qua mặt.

Đây chính là công phu hàng thật, giá thật!

Khi đoạn thách đấu trên lời đài thật sự diễn ra, ngay lập tức đạo diễn tin rằng có khả năng Phan Báo dù cường tráng cũng không thể đánh lại Dương Thất Lang thon gầy, anh tuấn này.

Trước sức mạnh bùng nổ và kỹ năng nhanh nhẹn, hoạt bát như vậy, thì hai mươi hay ba mươi cân thịt còn tính là gì?

“Ta thấy người dùng ám tiễn đã thương người!”

Trên đài, Đường Dật đóng vai Phan Báo đã hoàn toàn bị quyền cước như cuồng phong bão tố cường chế. Dương Thất Lang bắt lấy cánh tay của y, thuận thế vặn trái tay, trực tiếp rút một chiếc máy kim loại từ trong tay áo ra, ném xuống đất và hét về phía dưới đài: “Mọi người xem xem, đây là thứ gì!”

Dưới lời đài, một nhóm biểu diễn đã được sắp xếp trước đó, lập tức vây quanh và kêu lên, “Tụ tiễn!”

“Hắn giấu tụ tiễn!”

Dương Thất Lang kiềm chặt cánh tay của Phan Báo, hét to: “Phan Báo, ngươi còn lời gì muốn nói!”

Phan Báo vừa phẫn nộ lại vừa khẩn trương, hắn quay đầu quát lớn: “Dương Thất Lang, ngươi buông tay!”

“Ta là con trai của thái sư, đường đường là quốc cữu gia! Ngươi dám đánh ta? Tin hay không ta diệt Dương gia các ngươi...”

“Phanh!”

Hắn lời còn chưa dứt, Dương Thất Lang đã đá vào chân của hắn, ấn hắn quỳ xuống, tức giận đến mức ánh mắt muốn phun ra lửa: “Gia gia đánh chết ngươi!”

“Hôm nay tiểu gia ta liền phải thay trời hành đạo, đánh tên cầu vật không biết xấu hổ như ngươi!”

Chương 462: Đây Không Phải Con Trai Ta! !

Mắt thấy hiện trường đã hoàn toàn mất không chế, nhóm binh lính dưới đài muốn vọt lên, đem hai người kéo ra,

Nhưng mà trong hỗn loạn, Phan Báo lại không biết là bị ai đẩy một phen, một đầu ngã quỵ vào tụ tiên bằng kim loại vừa mới ném ra ngoài.

Chợt, thân hình của hắn giãy giụa hai lần rồi lập tức bất động.

Túi máu vỡ ra, máu tươi đặc sệt từ huyết thái dương chậm rãi lan ra ngoài, chảy đầy đất.

Thất Lang còn định xông lên tiếp tục đánh người thì nhìn một màn này cũng ngây ngẩn cả người.

“Ca!”

Một lát sau, đạo diễn hô to đình quay.

“Đoạn võ thuật vừa rồi quá xuất sắc!”

Đạo diễn nhin không được mà vọt lên lôi đài, trong mắt không giấu được lời khen ngợi, nhìn Hứa Trăn nói: “Đặc biệt là Tiểu Hứa, động tác liền mạch lưu loát, vô cùng xinh đẹp!”

“Chính là cái này!”

“Đột chút, để tôi đổi lại góc quay...ai, chờ một lát, tiểu Đường cậu đừng có cử động!”

Thi thể Đường Dật nằm trên mặt đất vừa nghe tới “Cái này”, đã muốn đứng dậy nhưng lại bị đạo diễn quyết đoán kêu đình.

“Tiểu Đường cứ nằm tại chỗ, đừng nhúc nhích, chết thêm một lát nữa thôi.”

Đạo diễn vừa nói vừa quay đầu về phía quay phim bên cạnh, nói: ” Tới tới tới, bổ sung thêm một cảnh đặc tả.”

Đường Dật: “.....”

.....

Tối hôm đó, lão tổng Từ Hãn của Hoàn Ngu đã cố ý chạy đến đoàn phim “Dương Gia Tướng” để an ủi diễn viên và nhân viên công tác, cũng thuận tiện xem xét tiến độ quay phim trước mắt.

Sau buổi tối, đạo diễn chuẩn bị mấy đoạn video đã được quay trong mấy ngày qua, đem đến cho lão tổng xem.

Khi Từ Hãn nhìn thấy trận đấu trên lời đài giữa Hứa Trăn cùng Đường Dật, thì hai mắt không khỏi sáng lên, tán dương: “Đoạn võ thuật này quá tốt!”

Đạo diễn khiêm tốn mà xua xua tay, nói: “Không liên quan đến tôi, cái này là do bọn trẻ đánh võ quá tốt!”

Tuy nhiên, điều gây mất hứng nhất chính là, Từ Hãn rất mau đã thấy hình ảnh đứa con trai ngớ ngẩn nhà mình đang nhảy nhót trước máy quay.

Trái ngược với Hứa Trăn cùng Đường Dật, ánh mắt của Từ Hạo Vũ đại ra, lời thoại đông cứng, nhìn qua giống như một diễn viên quần chúng được phá lệ trang điểm đậm.

Từ Hãn trầm mặc một lát, nói: “Cảnh này thật ra cũng không cần thiết, đến lúc biên tập thì cứ cắt đoạn này đi.”

Về mặt đạo diễn dờ dẩn mà nhìn nhìn Từ Hãn, đáp: “Vâng.”

Một lát sau, Từ Hạo Vũ lại lần nữa xuất hiện trước ông kính, Từ Hãn quay mặt qua chỗ khác, một hồi mới nói: “Đoạn này cũng cắt đi.”

“Vâng.”

“Còn có đoạn này nữa.”

“.... Vâng.”

“.....”

Vài phút sau, đạo diễn nhin không được nhắc nhở: “Từ tổng, nếu cắt nữa thì nhân vật Dương Thất Lang coi như bỏ vai.”

Từ Hãn: “.....”

Từ Hãn coi hết các cảnh được quay trong suốt mấy ngày qua, rồi im lặng một hồi lâu không lên tiếng.

“Dương Gia Tướng” là bộ phim điện ảnh kinh phí lớn mà U Hoàn Ngu tập trung bấm máy trong năm nay, trong đó các diễn viên dù đã lên lịch ban đầu hay người đến cứu nguy tạm thời đều là những đối tượng có chất lượng được Từ Hãn lựa chọn kỹ càng.

Không dám nói toàn bộ đều là diễn viên phái thực lực, nhưng ít nhất kỹ thuật diễn đều không tồi.

Nhưng chỉ duy nhất đứa con trai ngốc Từ Hạo Vũ nhà mình có biểu hiện sút sạo, quả nhiên là gà giữa bầy hạc.

Đặc biệt là thời điểm gã đứng chung khung hình với Hứa Trăn.

Khi diễn với người khác, Từ Hạo Vũ còn có thể dùng những lý do cá nhân như kinh nghiệm ít, vẻ ngoài đẹp trai, ...để an ủi chính mình.

Nhưng khi đối mặt với Hứa Trăn, thì thật sự là không thể tìm được một cái lý do cho dù nhỏ nhất.

Bùng nổ hoàn toàn.

Từ Hãn nhin không được duỗi tay đỡ trán.

Ông ta đã xem qua kịch bản của “Dương Gia Tướng” và biết còn rất nhiều

cảnh quay phối hợp giữa Lục Lang cùng Thất Lang, ví dụ như thời điểm quay về phủ lãnh phạt, binh bại trên Nhị Lang Sơn, tất cả các cảnh đều đứng chung một khung hình.

Nếu như với tình trạng hiện tại còn muốn tiếp tục quay tiếp thì Từ Hạo Vũ tuyệt đối sẽ bị áp đến mức bị kéo lê trên đường.

Tuy Từ Hãn rất muốn lót đường để con trai mình tiến vào lĩnh vực điện ảnh nhưng thực tế lại không dễ dàng như vậy.

Đây không gọi là lót đường cho gã mà phải gọi là nằm liệt giữa đường thì đúng hơn.

Hơn nữa còn là trực tiếp nhào xuống lòng bàn chân của người khác, mặc sức bị giẫm đạp.

Nghĩ như vậy, Từ Hãn liền lấy điện thoại di động ra, gọi vào dãy số của Từ Hạo Vũ.

“Đô đô đô..... Uy?”

“Ai hả? Thằng ranh con, tao là cha của mày!”

“Cho mày mười phút để xuất hiện dưới lầu khách sạn, nếu không tới thì về sau cũng đừng xuất hiện trước mặt tao nữa!”

“Luyện lời thoại? Luyện cái đầu mày!”

“Đừng có lảm nhảm, mau lặn xuống đây, mày không cần quay “Dương Gia Tướng” nữa!”

“Tao giống với mày? Tao là cha mày đấy!”

“.....”

.....

Tám giờ rưỡi tối, Hứa Trăn từ bên ngoài trở về, hăn dự định sẽ tắm rửa sau đó mới đi tìm Từ Hạo Vũ để luyện lời thoại.

Sáng nay, Từ Hạo Vũ đã chịu đả kích nặng nề khi quay phim, vì thế gã đã quyết định tìm Hứa Trăn sau khi rút được kinh nghiệm xương máu, và muốn luyện lời thoại với hăn để lấy thêm kinh nghiệm.

Hứa Trăn dĩ nhiên rất vui vẻ.

Trước tiên hai người đã luyện tập mấy lần dưới lời đài, nếu có vấn đề gì thì có thể tìm hiểu trước.

Việc hai người luyện tập cũng giúp Từ Hạo Vũ có thể nắm chắc lời thoại hơn.

Thành thật mà nói, Hứa Trăn không hề chán ghét Từ Hạo Vũ.

Chương 463: Vì Nghĩa Diệt Thân

Cuối năm trước khi hắn đi thăm ban ở đoàn phim “Săn Ảnh”, có nghe được Từ Hạo Vũ hiên ngang đọc “Mặt trời lặn sau núi” khi quay phim, lúc đó Hứa Trăn còn nghĩ người này lười biếng dùng mách lới, không chịu cố gắng.

Nhưng hiện tại hai người cùng ở trong một đoàn phim, Hứa Trăn mới phát hiện, Từ Hạo Vũ đơn giản là có đầu óc không thể hoạt động tốt...

Gã rõ ràng rất nghiêm túc xem qua kịch bản của “Dương Gia Tướng”, nào là bồi bồi vẽ vẽ, đọc kỹ lời thoại đến mức kịch bản cũng nhàu nát.

Trong buổi tập thể dục sáng nay, Hứa Trăn cũng đã nhìn thấy gã cầm kịch bản, đọc lời thoại của mình từ đầu đến cuối rất nhiều lần, thậm chí còn nghiêm túc làm một tờ phao nhỏ dán trên cánh tay.

Thế nhưng khi đến phim trường hắn vẫn quên thoại.

Có đôi khi, con người thật sự không thể tranh chấp với vận mệnh của mình....

Hứa Trăn không dám nói kỹ thuật diễn xuất của mình mạnh đến mức nào, nhưng nếu so với Từ Hạo Vũ thì đúng là mạnh hơn rất nhiều.

Nói như thế nào thì hai người cũng là huynh đệ ở trong bộ phim này, cho nên Từ Hạo Vũ thành tâm thỉnh giáo, Hứa Trăn vẫn nguyện ý giúp đỡ gã trong khả năng của mình.

“Kéo kẹt ——”

Hứa Trăn đẩy cửa căn phòng ra, chưa kịp trở về phòng ngủ thì đã thấy thân hình cao gầy của Từ Hạo Vũ nép vào ghế sofa trong phòng khách, tinh thần không còn hứng thú bùng bùng như lần chơi game trước mà giống như biến thành một quả bóng bay bị rút hết hơi.

“Làm sao vậy Hạo Vũ ca?” Hứa Trăn hỏi, “Có cần tôi giúp không?”

Từ Hạo Vũ nghe được giọng nói của hắn thì buồn bã ỉu xiu mà ngẩng đầu lên, nói: “A, đúng vậy, cần a...”

Nói xong, gã giơ kịch bản trong tay lên, lắp bắp nói: “Lát nữa giúp tôi luyện tập một chút.”

Hứa Trăn thấy trạng thái của gã không đúng, nhưng cũng không có hỏi nhiều mà chỉ gật đầu nói: “Được rồi, chờ một lát, tôi đi tắm trước.”

.....

Mười phút sau, Hứa Trăn cầm kịch bản của mình đi vào phòng khách, nhìn thấy bộ dáng gục đầu ủ rũ của Từ Hạo Vũ thì hỏi: “Hiện tập luyện tập luôn sao? Anh có muốn nghỉ thêm một lát nữa hay không?”

“Ai.....”

Từ Hạo Vũ nhin không được thở dài một tiếng, mặt mày ảo nảo nói: “Hứa Trăn, cậu nói xem, có phải tôi không thích hợp để trở thành diễn viên hay không?”

Hứa Trăn: “.....”

Anh có muốn nghe lời nói thật không?

Trước những lời hoài nghi về cuộc sống của thái tử gia, hẳn cũng không thể miễn cưỡng đi an ủi, cho nên đành phải uyển chuyển nói: “Diễn viên không phải nghệ thuật gia, đây chỉ là nghề bình thường.”

“Mẫu chốt không phải không thích hợp mà anh nghĩ mình có thể làm được hay không.”

“Từ nhỏ tôi đã muốn trở thành minh tinh!” Từ Hạo Vũ ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô tội, nói: “Trước đó tôi ra mắt với tư cách là một thành viên của nhóm nhạc, tuy nhiên tôi lại không thể nhảy tốt.”

“Sau đó, tôi trở thành ca sĩ solo, nhưng hát không hay.”

“Bây giờ tôi đã chuyển sang nghề diễn viên, nhưng kỹ năng diễn xuất của tôi không tốt.”

Vẻ mặt Từ Hạo Vũ chán nản nói: “Tôi cảm thấy mình thật vô dụng!”

Hứa Trăn: “.....”

Nếu loại người này được sinh ra trong một gia đình bình thường, họ thường sẽ từ bỏ giấc mơ trở thành một ngôi sao.

Từ Hạo Vũ thở dài một tiếng, đem kịch bản đặt lên bàn trà, nói: “Xin lỗi, có một việc tôi phải xin lỗi cậu.”

Hứa Trăn hỏi: “Chuyện gì?”

Từ Hạo Vũ rũ đầu, nói tiếp: “Vừa rồi cha tôi nói, ông ấy cảm thấy thực lực của tôi không xứng ở lại đoàn phim “Đương Gia Tướng”.”

“Quay thêm hai ngày nữa, nếu còn không được thì đổi diễn viên khác.”

Hứa Trăn nghe vậy, không khỏi sửng sốt một hồi.

Vì hiệu quả của cả một bộ phim, Từ tổng dự định tìm người khác thay thế con trai mình sao?

Đây.... có nên tính là vì nghĩa diệt thân trong giới điện ảnh hay không?

Từ Hạo Vũ cười một cách miễn cưỡng: “Vốn dĩ ông ấy muốn đổi ngay lập tức nhưng là ta mặt dày mày dạn một hai xin ông ấy thêm một cơ hội nữa.”

“Cho nên, tròng diễn “Thiên Ba phủ” vào ngày mai của chúng ta, nếu như hiệu quả không được thì cậu có khả năng phải quay lại tất cả.”

“Thật sự rất có lỗi với cậu, tôi xin lỗi.”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Sau một lúc lâu, hắn nhìn thấy bộ dáng tinh thần suy sụp, không còn gì luyến tiếc của Từ Hạo Vũ, tâm cũng mềm nhũn, nói: “Không có gì phải xin lỗi cả, tôi thích diễn xuất, diễn nhiều thêm mấy lần cũng không thấy phiền, cho nên anh không cần cảm thấy áp lực.”

Vừa nói, hắn vừa cầm lấy kịch bản mà Từ Hạo Vũ đặt trên bàn, tiện tay mở ra, cười nói: “Vậy thì chúng ta sẽ có một “khóa huấn luyện đặc biệt” vào tối nay.”

Hứa Trăn lật đến đoạn “Thiên Ba Phủ thỉnh tội” trong kịch bản, lại lấy ra một cây bút, nói: “Thật ra cảnh này khó khăn nhất vẫn là tôi, về phần Lục Lang thì khá tốt.”

“Tiết tấu, ngữ tốc, anh cứ theo tôi, tôi mang anh diễn.”

“Còn những thứ khác, trước tiên chúng ta tập một lần, có vấn đề gì thì cứ cùng nhau thảo luận.”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nhìn Từ Hạo Vũ, nghiêm túc nói: “Anh không cần uể oải như vậy, không có ai từ nhỏ đã biết diễn kịch.”

“Mọi người đều bắt đầu từ việc bắt chước diễn xuất của các tiền bối, sau đó mới dò dẫm đi từng bước một.”

“Chỉ cần anh đủ nỗ lực, đủ cải thiện thì nhất định sẽ có tiền bộ.”

Nói, hắn nhoẻn miệng cười, “Xa không nói, trước hết hãy diễn cảnh này thật tốt, khi nào có thời gian thì nói những chuyện còn lại.”

Từ Hạo Vũ nhìn biểu tình tràn đầy tự tin của Hứa Trăn, không biết vì sao, bỗng nhiên cảm giác thập phần an tâm.

Chương 464: Diễn “Mặt Than”

“Đầu tiên chúng ta phải biết mục đích của diễn xuất là gì?”

Hứa Trăn cầm một cái notebook trong tay, biểu tình nghiêm túc nói: “Anh đang “Kể chuyện” cho khán giả chứ không phải để cho khán giả nhìn thấy mình.”

“Vì là “kể chuyện” nên điều quan trọng nhất là khiến khán giả đắm chìm vào câu chuyện chứ không cần diễn ra.”

Sau khi nói xong, hắn không khỏi thở dài: “Vậy nên, anh đừng cường điệu hóa biểu cảm của mình, đừng đọc lời thoại một cách “đầy đủ nhịp”, cứ tự nhiên, cũng đừng quá cố tình, anh hiểu ý của tôi đúng không?”

Từ Hạo Vũ ngồi trên sofa đối diện với Hứa Trăn, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Thế nhưng, nếu tôi không thể hiện biểu cảm thì không phải sẽ thành “mặt than” sao?”

“Tôi không muốn bị khán giả mắng là mặt than!”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn lao lực dùng miệng lưỡi hết nửa giờ để giảng cho Từ Hạo Vũ, và rốt cuộc cũng hiểu ra một sự thật: giá trị tối thiểu của kỹ năng diễn xuất không phải là 0, mà là một con số âm.

Hơn nữa hắn cũng hiểu rõ, tại sao mấy năm nay Từ Hạo Vũ vẫn luôn lẫn lộn trong đám diễn viên gạo cội nhưng kỹ năng diễn xuất lại không thể vận lên được.

—— bởi vì chênh lệch thực lực giữa hai bên thực sự quá lớn.

Từ Hạo Vũ chỉ nhìn thấy những phản chói lọi nhất từ trên người diễn viên gạo cội, nhưng lại bỏ qua những kỹ năng cơ bản.

Kết quả, gã không những không đi về phía trước mà còn lộn ngược về phía sau.

Như vậy chỉ có thể bị ngã sấp mặt mà thôi.

Hứa Trăn thừa nhận, thiên phú của mình thật sự mạnh hơn Từ Hạo Vũ, nhưng hắn cũng không phải ngay từ đầu đã có thực lực như thế này.

Từ việc phục chế biểu diễn đến luyện tập ánh mắt, từ viết tiểu truyện đến nắm bắt đặc điểm của nhân vật, mỗi buổi sáng lại luyện lời thoại từ ngày này qua ngày khác, lặp lại cách thể hiện cảm xúc....

Hắn dùng đầu chân chân thành và kiên định nhất để bước từng bước một trên con đường dài này.

So với những diễn viên lão làng cao cao tại thượng, đã dùng nửa cuộc đời của mình để công hiến cho nghệ thuật, thì Hứa Trăn thực sự có thể hiểu rõ tình trạng hiện tại của Từ Hạo Vũ hơn.

Nói một cách chính xác, thì người phải diễn như thế nào trong khi ngay từ đầu người chưa học được cái gì hết?

Thời gian chưa đầy ba năm, cho nên Hứa Trăn rất dễ nhớ lại tâm lý của lúc đó:

—— Hãy tìm kiếm những màn trình diễn tương tự của những người đi trước để làm tài liệu tham khảo;

—— Nắm bắt cái lớn và bỏ qua cái nhỏ, phát huy điểm mạnh và tránh điểm yếu, đó là những gì mình có thể làm!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Hứa Trăn lại lần nữa đánh lên tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía Từ Hạo Vũ, nghiêm túc nói: “Hạo Vũ ca, anh tin tôi không?”

Thái độ của Từ Hạo Vũ vô cùng đoan chính, lập tức nói: “Tin, phải tin, cậu cứ nói đi!”

“Tin sao.....” Hứa Trăn nhấp nhấp miệng, nói, “Vậy anh cứ để Dương Lục Lang diện “Mặt than” đi!”

Từ Hạo Vũ: “.....”

Ý gì?

Từ bỏ sao? !

Không không không, Hứa lão sư.....Tôi cảm thấy mình còn có thể cứu! !

Hứa Trăn không để ý tới vẻ mặt mộng bức của gã, mà trực tiếp cúi đầu “xoạt xoạt” viết lại trên giấy, vừa viết vừa nói: “Biểu cảm, động tác, lời kịch.”

“Trước tiên cắt bỏ “biểu cảm”, anh đừng làm biểu cảm gì, cứ diện mặt than là được.”

“Động tác..... Ách, động tác cũng có thể không cần, tròng diễn ngày mai khi thấy tôi bị tát thì lập tức quỳ xuống, eo thẳng tắp, quỳ cho đến khi kết thúc.”

Nói rồi, Hứa Trăn dùng bút nhẹ nhàng chọc chọc lên gương mặt mình, suy tư một lát, mới ngẩng đầu nhìn Từ Hạo Vũ, nói: “Tôi sẽ nói những câu thoại trọng điểm nhất.”

Hắn duỗi ngón tay chỉ vào một dòng chữ trên kịch bản của Từ Hạo Vũ, nói: “Ví dụ câu này, tôi sẽ đọc qua một lần trước.”

Dứt lời, Hứa Trăn điều chỉnh hô hấp, trên mặt không có bất luận biểu tình gì, mà chỉ nhìn thẳng vào gương mặt của Từ Hạo Vũ, trầm giọng nói: “Từ nhỏ Thất Lang đã cùng ta lớn lên, ta vẫn luôn chăm sóc hắn....”

Khi nói chuyện, hắn nhẹ nhàng nuốt nước miếng, nói một cách khàn khàn: “Nếu hắn có tật xấu thì đều là do ca ca không quản chặt.”

Giọng nói của Hứa Trăn dần dần cao lên, thanh âm ghen ngào nhưng hơi run rẩy: “Muốn đánh thì cứ đánh ta trước! Là do ta không quản được đệ đệ mình!”

Từ Hạo Vũ nghe xong lời thoại này liền không khỏi hé miệng.

Trên mặt của Hứa Trăn rõ ràng không có bất kỳ biểu cảm gì, thế nhưng, cảm xúc lại cực kỳ no đủ!

Toàn bộ đều dựa vào lời thoại!

Nếu mình có thể đọc lời thoại đến trình độ này thì cần gì phải thể hiện biểu cảm? !

Hứa Trăn nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Từ Hạo Vũ thì vội xua tan cảm xúc, mỉm cười nói: “Tối nay chúng ta chỉ tập trung vào lời thoại.”

“Tôi sẽ đánh dấu trọng âm, cách đọc câu, cách nhấn nhá, trước mắt cứ để tôi làm mẫu.”

“Luyện tốt câu nào thì ghi âm lại một câu, buổi tối đi ngủ anh có thể vận nhỏ âm lượng, đặt ở trên tủ đầu giường, đến sáng mai liền có thể bắt đầu quay.”

Hứa Trăn nghiêm túc nói: “Tin tưởng tôi, tôi trước nay luôn làm như vậy, thật sự rất tốt!”

Khi Từ Hạo Vũ nghe thấy những lời này, gã cảm thấy tâm trạng nóng nảy vừa rồi đã bị một chậu nước lạnh làm xoa dịu ngay lập tức.

——Hóa ra, ta không chỉ ngu hơn người ta mà còn không nỗ lực bằng hẳn....

Không được a Hạo Tử, ngươi nhất định phải cố gắng lên!

Thiên phú không có thì coi như thôi nhưng về phương diện chăm chỉ, ngươi cũng không được thua! !

“Kỳ thật những thứ này tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không phải là quan trọng nhất,” Nói xong lời thoại, Hứa Trăn buông notebook trong tay xuống, nhìn Từ Hạo Vũ, nói, “Quan trọng nhất chính là logic bên trong câu chuyện.”

Từ Hạo Vũ hỏi: “Logic bên trong là gì?”

Hứa Trăn nghiêm túc giải thích: “Nó ám chỉ lúc nhân vật hành động thì rốt cuộc trong đầu đang nghĩ đến cái gì.”

Chương 465: Nhất nhật Vi Sư, Chung Thân Vi Phụ

“Ví dụ tràng diễn ngày mai, Dương Kế Nghiệp ở Thiên Ba Phủ giáo huấn hai nhi tử là Lục Lang và Thất Lang.”

“Tại sao Lục Lang vẫn luôn che chở Thất Lang?”

Từ Hạo Vũ sững sốt sau một lúc lâu, mới nói một cách không quá khẳng định: “Bởi vì, tình nghĩa huynh đệ?”

Hứa Trăn hướng dẫn từng bước: “Đơn giản thì đương nhiên là tình nghĩa huynh đệ.”

“Nhưng anh có thể suy nghĩ chuyện này một cách chi tiết hơn, tình nghĩa giữa huynh đệ là như thế nào đây?”

Từ Hạo Vũ đáp: “Ách..... chơi với nhau từ nhỏ?”

Hứa Trăn thấy gã nghe không hiểu, cho nên đành phải tự mình giải thích cặn kẽ: “Ví dụ tôi là Dương Thất Lang, nhỏ hơn anh

4 tuổi, chúng ta là hai huynh đệ.”

“Những người ca ca khác trong nhà đều lớn hơn tôi rất nhiều, gần như trở thành trưởng bối. Nhưng duy chỉ có hai chúng ta là thân cận nhất, cùng nhau lớn lên, cùng nhau vui đùa.”

Mấy năm nay, Hứa Trăn đã có rất nhiều kinh nghiệm viết tiểu truyện, cho nên mới có thể thuận miệng nói ra: “Lúc tôi mới sinh ra, anh đã là hài tử có thể leo cây, lội nước.”

“Tôi còn chưa biết đi, anh liền ôm tôi ra viện xem núi giả, xem cá chép bơi trong hồ, lấy ngựa gỗ và tiểu mộc kiếm của mình đưa cho tôi chơi.”

“Lúc anh đi hội chùa với nương, nhìn thấy có bán mặt nạ thì sẽ nghĩ mua cho đệ đệ một cái.”

“Nhìn thấy bên đường có bán hồ lô, cũng sẽ muốn mua cho tiểu đệ một chuỗi...”

Lúc nói, hần bỗng nhiên nhớ lại phần tiểu truyện của Hạ Tuyệt Nghi được chính Trần Chính Hào viết vào năm đó, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc khiến bản thân vô thức hòa nhập vào.

Ánh mắt của hần dần dần nhu hòa xuống, nói: “Anh dạy tôi viết chữ, dạy tôi cách trốn các buổi học trên lớp.”

“Anh sẽ trộm nói cho tôi biết tên hiệu của tiên sinh (lão sư) và những việc xấu hổ của hài tử cùng lớp học.”

“Đến tối, chúng ta đi ra bên ngoài, chơi đến điên cuồng, chơi đến không có giới hạn.”

“Mỗi lần đi chơi về trễ, anh sẽ đều nhận hết trách nhiệm rồi ôm tôi thật chặt, không có cha mẹ đánh.”

“Dù có bao nhiêu năm trôi qua, tiểu đệ ở trong mắt anh vẫn là đứa trẻ lẻo đẻo theo sau đuôi, không chịu lớn.”

Hứa Trăn hơi cúi đầu xuống, nhấp nhấp miệng, cười nói: “Anh xem, nói là tình nghĩa huynh đệ.”

“Nhưng anh cũng có thể tự tưởng tượng ra bản thân có một tình huynh đệ như vậy.”

“Nghĩ xem giữa hai huynh đệ thì có thể xảy ra những chuyện gì? Sau đó anh mới thật sự hiểu được tâm thái của Lục Lang

khi nhìn thấy Thất Lang bị đánh.”

Từ Hạo Vũ nghe xong lời này thì liền sửng sốt, bỗng nhiên cảm giác bản thân đã ngộ ra rất nhiều thứ.

Hóa ra, còn có loại nhập vai như vậy?

Trước đây, gã đều dành 80% năng lượng của mình cho việc ghi nhớ lời thoại, cho nên không có thời gian để kịp phát hiện và tự hỏi, như thế nào mới gọi là nhập vai!

.....

Ban đêm, hiếm khi thấy Hứa Trăn ngủ muộn mà ngồi lại để bồi Từ Hạo Vũ luyện lời thoại đến 11 giờ.

Sáng sớm hôm sau, hắn theo thường lệ đứng 5 giờ rời giường tập thể dục buổi sáng, thế nhưng lúc hắn vừa mở cửa phòng ra thì đã thấy Từ Hạo Vũ thức dậy, mặc một bộ đồ thể thao, đứng ở trong phòng khách, bộ dáng vô cùng tỏa sáng.

Từ Hạo Vũ nhìn thấy Hứa Trăn, nhếch miệng cười nói: “Sớm a, Hứa lão sư!”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn chờ đợi sau một lúc lâu, nói: “Hạo Vũ ca?”

“Tôi chỉ nói lại một chút kinh nghiệm của bản thân mà thôi, cho nên anh không cần phải gọi tôi là lão sư đâu.”

Từ Hạo Vũ nghiêm mà duỗi tay cự tuyệt, nói: “Kia không được, phải gọi lão sư.”

“Sau khi trải qua một đêm huấn luyện đặc biệt, tôi liền lập tức ngộ đạo! Kỹ thuật diễn xuất cũng tăng lên một mảng lớn!”

“Tục ngữ nói không sai, nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ.... Phi!” (Một ngày cũng là thầy, suốt đời là cha)

Từ Hạo Vũ không cẩn thận mà ăn nói bậy bạ, sau đó nhanh chóng dùng tay vỗ vỗ vào miệng nói bậy của mình.

Hứa Trăn ngạc nhiên mà nhìn một màn trước mắt, hai người hai mặt nhìn nhau, cảnh tượng đột nhiên trở nên xấu hổ vô cùng.

.....

Hai người lập tức ra ngoài tập thể dục buổi sáng, Hứa Trăn bắt đầu làm ấm người bằng luyện công, Từ Hạo Vũ thì tìm một góc yên tĩnh tiếp tục luyện lời thoại.

Từ Hạo Vũ luyện thoại từ hồ nước ra đến hoa viên, lại luyện từ lầu dưới lên lầu trên, cho đến khi cả hai lên xe do đoàn phim sắp xếp đến phim trường, gã vẫn tiếp tục đeo tai nghe để nghe lại đoạn ghi âm vào tối hôm qua, tranh thủ thời gian làm quen với trạng thái nhân vật.

Đến 8 giờ sáng, công việc quay phim trong ngày chuẩn bị bắt đầu.

Các diễn viên bao gồm cả Hứa Trăn đều đang trang điểm, về phần ánh sáng, nhiếp ảnh, đạo cụ và các nhân viên khác cũng đang kiểm tra thiết bị của họ.

Ở phía bên kia, Từ Hãn và một người đàn ông trung niên ục ịch khác, ngồi trong lều vải được dựng tạm thời, lặng lẽ nhìn đám đông bận rộn xung quanh.

Người đàn ông trung niên dáng người ục ịch kia vừa uống trà nóng vừa ăn bánh hấp, hỏi: “Ông thật sự muốn tìm người thay Hạo Vũ sao?”

Từ Hãn bất đắc dĩ mà thở dài, nói: “Không có biện pháp, nếu có thể giữ được thì tôi đã không nghĩ tới việc thay người.”

“Nhưng diễn xuất của tiểu tử kia thật sự không được.... Tôi nghĩ tốt hơn hết là đừng để nó tham gia bộ phim này.”

Người đàn ông trung niên có vóc người thấp bé kia chính là Tưởng Quốc An, đại diện do một nhà đồng sản xuất khác của “Dương Gia Tướng” phái tới.

Do bộ phim có quy mô đầu tư lớn, lại căn cứ vào nguyên tắc chia sẻ rủi ro nên Hoàn Ngu không phải là công ty duy nhất đứng sau nó.

Tưởng Quốc An nghe được lời này của Từ Hãn thì khẽ cay mảy: “Tôi có một vài ứng cử viên có thể sử dụng, nhưng danh khí của bọn họ lại kém hơn một chút.”

“Dương Lục Lang cũng tính là nam số ba, hơn nữa vai này còn khá quan trọng.”

“Nếu thật sự đổi người thì khả năng có thể làm ảnh hưởng đến chất lượng của bộ phim.”

Nói xong, Tưởng Quốc An ngẩng đầu nhìn về phía Từ Hạo Vũ, gã cũng vừa mới trang điểm xong và bước ra phim trường, nói: “Tuy Hạo Vũ mới bước chân vào lĩnh vực điện ảnh, thực lực vẫn chưa được đánh bóng, nhưng suy cho cùng, hắn có danh khí tốt. Đó là một mảnh lời quảng cáo và nó rất có lợi trong giai đoạn tuyên truyền.”

“Hơn nữa hình tượng của hắn lại không tồi, nếu không gánh được phái thực lực thì vẫn có thể trở thành bình hoa.”

Tưởng Quốc An quay đầu nhìn về phía Từ Hãn, bữu môi, nói: “Đương nhiên, đây là con trai ông, muốn đổi hay không đều là do ông định đoạt.”

“Tôi chỉ góp ý một chút mà thôi.”

Lúc này, Từ Hãn mới cười khỏ đáp lại: “Tôi cũng không nói nhiều, dù sao lát nữa ông xem sẽ biết.”

“Hôm qua tôi đã thương lượng với Hạo Vũ, nếu hôm nay quay không tốt thì lập tức thay người.”

“Còn nếu nó thật sự có thể phát huy tốt thì tôi dĩ nhiên vô cùng cao hứng.”

Hai người cứ trò chuyện như vậy, đồng thời cũng đem ánh mắt nhìn về phía phim trường.

Chương 466: Không Phụ Lòng Hứa Lão Sư

Cốt truyện của cảnh hôm nay rất đơn giản, nó chỉ tiếp nối tình tiết trong trận lôi đài ngày hôm qua.

Dương Thất Lang ở trên lôi đài thất thủ đánh chết Phan Bảo, phụ thân Dương Kế Nghiệp nổi giận đùng đùng, nhất quyền cầm roi xử lý theo gia pháp. Dương Lục Lang ở bên cạnh không ngừng van xin phụ thân hãy trách phạt mình, chứ đừng trách phạt Thất Lang.

Đến 9 giờ sáng, mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt, buổi quay phim cũng chính thức bắt đầu.

Từ Hãn cùng Tưởng Quốc An, là người đại diện cho nhà tư sản khác, đã di chuyển ghế ngồi ra phía sau đạo diễn, để quan sát cảnh này một cách rõ ràng nhất.

Từ Hãn không khỏi thở dài, tâm tình thập phần phức tạp.

Làm cha của Từ Hạo Vũ, ông ta đương nhiên không muốn con trai nhà mình bị các diễn viên khác nhân xuống sàn, mặc cho người ta cười nhạo.

Hơn nữa lý trí nói với ông rằng, kỹ thuật diễn xuất của Từ Hạo Vũ không quá khả quan, nếu như hôm nay để gã đứng chung với Hứa Trăn thì thật sự không khác gì buổi xử tội công khai.

Hiện tại cứ để Tưởng Quốc An xem một lần, nếu đôi phương chết tâm thì dứt khoát đổi diễn viên khác, sau này mình cũng không cần lo lắng cho tương lai của bộ phim.

Ai, sớm chết sớm siêu sinh.....

“Phan Báo là bị người đánh chết?”

Giữa sân, diễn viên đóng vai Dương Kế Nghiệp khoanh tay đứng thẳng, sắc mặt tối tăm mà trừng mắt nhìn Dương Thất Lang, lạnh lùng nói: “Trước đó người đã đáp ứng ta như thế nào? Tại sao còn dám nhảy lên lời dài!”

Trước mặt ông ta, Hứa Trăn đóng vai Dương Thất Lang giống như muốn ngẩng đầu lên nhưng chung quy vẫn không dám.

Về mặt hãn vừa phần uất lại khiếp sợ, hơi hơi hé miệng, thấp giọng nói: “Phan Báo xuống tay quá tàn nhẫn, lại còn lén dùng ám khí đả thương người!”

“Ta thấy hãn dùng thủ đoạn đê tiện để giết người, cho nên mới nhịn không được...”

Nói đến nơi này, Dương Thất Lang gần như đã tìm lại chút dũng khí cho mình, hãn ngạnh cổ ngẩng đầu lên, nói: “Ta là gi dân trừ hại!”

“Bang!”

Hãn còn chưa dứt lời, thì bàn tay của Dương Kế Nghiệp đã hung hăng vung mạnh tới.

Lực vô cùng mạnh, trực tiếp đánh Dương Thất Lang lão đảo ngã về phía sau, suýt nữa không thể đứng thẳng được.

“Cha!”

Giờ khắc này, ở bên cạnh Dương Thất Lang chính là Từ Hạo Vũ đóng vai Dương Lục Lang, gã “Thình thịch” một tiếng liền quỳ xuống, ngữ khí vội vàng mà kêu lên: “Là ta, sự thật đều là do ta...”

“Người cầm miện cho ta!”

Dương Kế Nghiệp quay đầu trừng mắt nhìn gã, cầm lấy roi da từ trên tay người hầu, vung lên: “Hôm nay, ta nhất định phải đánh chết tên nghịch tử này!”

“Cha, cha cứ đánh ta đi!”

“Là ta không chịu được nên ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, xúi giục Thất Lang lên lời đòi đánh chết Phan Báo!”

“Người bị Phan Báo đánh chết là bằng hữu của ta, nếu không phải Thất Lang nhanh chân thì ta đã nhảy lên rồi!”

“Hận không thể tự tay đánh chết Phan Báo!”

Dương Kế Nghiệp vung roi lên, tức giận nhìn Dương Lục Lang: “Người cũng muốn bị đánh chết đúng không!”

“Cha! Thất Lang từ nhỏ đã lớn lên với ta, hẳn có tất xấu gì đều là do đại ca này không biết quản! Cho nên tất cả đều do ta sai!”

Giọng nói của gã mang theo chút ghen ngào cùng run rẩy: “Cha muốn đánh thì đánh ta đi!”

Ở bên sân, Tưởng Quốc An xem xong một màn này thì cúi đầu nhìn vào hình ảnh cận cảnh được phóng trên máy theo dõi, tấm tắc nói: “Phải nói một điều, cảnh này của Hạo Vũ khá tốt đấy!”

“Sự ghen ngào, run rẩy của hắn, tất cả đều rất đúng chỗ.”

“Mặc dù cách diễn đạt không phức tạp nhưng rất tự nhiên và không phô trương. Nó có thể bày ra hình ảnh của một Dương Diên Chiêu thâm trầm nội liễm, lại hiểu chuyện và biết bênh vực người khác.”

Nói tới đây, ông ta quay đầu nhìn về phía Từ Hãn, cười nói: “Tôi nói này Lão Từ, có phải là do ông quá hà khắc với con trai mình rồi hay không?”

“Hạo Vũ chỉ mới bước vào con đường diễn xuất, nhưng có thể diễn như vậy đã là rất khá.”

“Ông không thể so sánh hẳn với loại người thiên tài như Hứa Trăn.”

Tưởng Quốc An nói: “Ông cứ để hẳn thành thật kiên định tự mình bước về phía trước, chậm rãi bồi dưỡng, tôi cảm giác Hạo Vũ có thể giữ được chén cơm với tư cách là diễn viên.”

Nghe được một phen khích lệ như vậy, Từ Hãn cười đến vô cùng sáng khoái.

Ông ta nhìn về phía phim trường, chỉ cảm thấy đứa con trai ngốc nhà mình hôm nay thật soái khí, trong ánh mắt giống như lập loè ánh sáng của trí tuệ.

Ai, người khiến cha nỡ này nỡ mặt quá rồi!

Biết hôm nay có người ngoài cho nên mới phát huy vượt mức bình thường?

Hay là do lo lắng mình bị thay đổi, dưới áp lực đè nặng mà bức ra thực lực tiềm tàng?

Khóe miệng của Từ Hãn không tự chủ được mà nhếch lên, nhìn chăm chú về phía phim trường, chờ mong khi từ có thể nương theo trạng thái này để hoàn thành toàn bộ cảnh quay một cách tốt nhất.

.....

Lúc này, trong phim trường.

Từ Hạo Vũ quỳ gối trên mặt đất được lát đá xanh, ngửa đầu gất gao nhìn chăm chăm diễn viên đóng vai Dương Kế Nghiệp, thân thể hơi run rẩy, trong mắt lại ẩn nhẫn một loại thống khổ nào đó.

Mẹ nó!

Mặt đất thật con mẹ nó quá lạnh, vừa rồi quỳ xuống suýt nữa đã khiến hai đầu gối đau đến nứt!

Gã cố nén không để cho mình kêu lên mà gất gao nắm chặt bàn tay.

Hiện tại cảm xúc của Từ Hạo Vũ đang rất kích động.

Gã không biết lão cha mình đang vô cùng đặc ý đến phiêu phiêu dục tiên (Nhẹ nhàng, bông bênh) ở bên sân, nhưng gã biết một màn thể hiện vừa rồi của mình thật sự khá tốt.

——Ít nhất cũng không phụ lòng Hứa lão sư dốc lòng chỉ giáo!

Chương 467: Không Có Trong Kịch Bản

Không phải Từ Hạo Vũ chưa từng học diễn xuất từ người khác.

Khi mới vào nghề cách đây hai năm, Từ Hãn đã từng đặc biệt tìm một giáo viên diễn xuất để dạy gã cách diễn xuất.

Nhưng Từ Hạo Vũ học nửa ngày, lại càng học càng mơ hồ.

Khi gã nghĩ về lời thoại thì không thể chú ý đến hành động, khi gã nghĩ về cảm xúc, thì bản thân lập tức quên lời thoại, còn khi gã nghĩ về cảm xúc thì lại không thể biểu đạt đúng chỗ, tay chân luống cuống, rối tinh rối mù.

Chưa từng có ai nói với gã: Không kiểm soát tốt được cảm xúc thì đừng làm, người cứ dứt khoát diễn mặt than đi!

Giờ này khắc này, Từ Hạo Vũ cảm giác chính mình như đang bật hack—— Cảm giác chuyên chú đọc lời thoại thật con mẹ nó quá sướng!

Hóa ra, mình không phải là phế vật thuần túy, mà mình còn có thể làm tốt một số việc!

Tất cả là do lão sư trước không dạy!

.....

Buổi quay phim trên phim trường vẫn đang tiếp tục.

Dương Thất Lang vừa mới ăn một cái tát, lại nghe lục ca đang giải vây cho mình, ánh mắt lóe lên lập tức nôn nóng hét to:

“Chuyện này không có nửa điểm quan hệ với Lục ca!”

“Tất cả đều là một mình ta làm!”

Hãn cường chế lửa giận trong mắt, vén vạt áo lên, thần sắc nghiêm nghị mà quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Dương Kế Nghiệp, nói: “Muốn giết muốn đánh thì cứ tự

nhiên, cha đánh chết ta đi rồi mang thi thể ta đến bồi tội với Phan thái sư!”

“Bang!”

Một âm thanh vang lên trong không khí, Dương Kế Nghiệp tức giận mà trực tiếp quất một roi vào phía sau lưng Dương Thất Lang.

Roi này là do đoàn phim đặc biệt chế tạo, được làm bằng chất liệu mỏng nên khi bị đánh cũng không quá đau.

Nhưng diễn viên đóng vai Dương Kế Nghiệp vì hiệu quả của cảnh quay mà ra tay không hề kiêng nể, ông ta giơ cao cánh tay, hung hăng quất xuống, âm thanh từ đuôi roi vang lên khắp trường quay khiến cho người xem gần như nổi một thân da gà.

Hứa Trăn lúc này quỳ trên mặt đất, chỉ mặc một bộ y phục mỏng.

Một roi quất xuống, thân thể hắn run lên, phát ra tiếng rên rỉ nghệt thở, mơ hồ có thể nhìn thấy xương sườn trên tấm lưng gầy, gầy đến mức dường như bị roi xé toạc ra.

Khi Từ Hạo Vũ bên cạnh nhìn thấy cảnh này, trái tim đột nhiên thất lại, nhìn thấy roi tiếp theo của Dương Kế Nghiệp sắp giáng xuống, gã gần như vô thức lao tới, vươn tay tóm lấy đuôi roi, vội vàng kêu lên: “Cha!”

Một màn này đã khiến Hứa Trăn, diễn viên vai Dương Kế Nghiệp cùng với đám người Từ Hãn ở bên sân đều phải sửng sốt.

Túm roi?

Đây..... Là động tác không có trong kịch bản.

Lúc này, Từ Hạo Vũ vẫn duy trì tư thế quỳ gối, trong tay cầm đuôi roi, bướng bỉnh mà nhìn Dương Kế Nghiệp, khản cầu nói: “Cha!”

“Tất cả lỗi đều là của ta! Thất Lang còn nhỏ, hắn chịu không đòn roi, muốn đánh thì cha cứ đánh ta đi!”

Kinh ngạc trong mặt Dương Kế Nghiệp vừa lóe lên liền lập tức biến mất.

Trong nháy mắt, biểu cảm của Từ Hạo Vũ hoàn toàn thay đổi.

Tuy gã không gào khóc hay cười to, không nhú mày, trừng mắt nhưng sự quan tâm cùng với vẻ nôn nóng trong ánh mắt đều bộc lộ ra ngoài, vừa thân thành vừa tự nhiên.

Bên sân.

Từ Hân nhìn thấy một màn này, “Đằng” một tiếng mà từ trên ghế đứng dậy, cơ hồ là găm lên với đạo diễn: “Đặc tả! Đặc tả!”

Không cần ông ta nói, đạo diễn đã sớm để người quay phim tiến hành một cảnh quay cận cảnh, thu lại rõ ràng và trọn vẹn một cảnh vừa rồi.

——Quá nổi bật!

Đạo diễn đã quay Từ Hạo Vũ trong 8 ngày, ăn phân hơn một tuần, nhưng thật sự chưa từng nghĩ tới, gã có thể diễn một màn đặc sắc như vậy!

Cái gọi “Bậc trí giả nghĩ ngàn điều, tất cũng có một điều sai”, chính là đang chỉ thời khắc này!

.....

“Bang!”

Trên trường quay, Từ Hạo Vũ còn không kịp nổi bật quá ba giây thì đã bị diễn viên đóng vai Dương Kế Nghiệp trực tiếp tát thẳng vào mặt.

Dựa theo kịch bản, Dương Kế Nghiệp lúc này phải nên dùng roi để quất.

Nhưng roi lại bị hải tử thiếu lễ phép này túm chặt, dưới tình thế cấp bách, lão gia tử đành phải dùng tay.

Không có biện pháp, kế hoạch không đuổi kịp biến hóa!

Ngay sau đó, Dương Kế Nghiệp hung hăng rút roi khỏi tay Từ Hạo Vũ, cả giận nói: “Tốt lắm! Một khi đã như vậy, ta liền đánh chết ngươi!”

Từ Hạo Vũ bị cái tát bất ngờ làm cho choáng váng, đầu óc nhất thời rối bời, không biết nên ứng đối như thế nào.

Hứa Trăn nhìn thấy gã ngây người, thì biết không thể tiếp tục trì hoãn mà nhanh chóng lướt qua lời thoại của mình, nghĩ

cách cứu tràng: “Cha, hài nhi biết sai rồi! Người đừng đánh Lục ca!”

Hắn vẫn duy trì tư thế quỳ xuống, vội vã lết về phía trước khoảng nửa mét, chắn trước người Từ Hạo Vũ.

Vẻ quật cường, bướng bỉnh, kiệt ngạo khó thuần mới vừa rồi gần như đã bị hắn vứt lên chín tầng mây, Hứa Trăn cuống quýt nói: “Là ta... là ta trái với gia quy!”

“Là ta cậy mạnh!”

“Là ta đánh chết người, tổn hại uy danh của Dương gia!”

Hắn túm lấy vạt áo của Dương Kế Nghiệp, trong mắt mang theo vẻ cầu xin, nói: “Cha, ta biết sai rồi!”

“Cha đánh ta đi, dùng gia pháp xử trí ta!”

Nói nói, hốc mắt của hắn dần dần đỏ lên: “Ngàn sai vạn sai đều là ta sai, cha, người trời ta đi gặp quan đi, đền mạng cho Phan Báo!”

“Ta tự làm tự chịu, không liên lụy đến người khác!”

Dương Kế Nghiệp cúi đầu nhìn biểu tình của Thất Lang, trong lòng tức khắc đau xót.

Sau một lúc lâu, ông ta nhin không được mà thở dài một tiếng, ném roi trong tay xuống, phất tay áo xoay người, nói: “Người đâu, trời Dương Diên Tự lại cho ta!”

“Ta lập tức dẫn hắn đến điện thánh!”

Chương 468: Lại Là Một Chuỗi Số Sờ Không Tới

“Ca!”

Sau một lúc lâu, cảnh quay kết thúc nhưng lại không có ai đi đánh giá diễn xuất của Hứa Trăn.

Đạo diễn, phó đạo diễn, nhiếp ảnh gia, kịch vụ..... Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều bật chế độ đánh rầm cầu vòng (Tâng bốc- Ý chỉ fan thổi phồng idol một cách khoa trương, ngay cả đánh rầm cũng như cầu vòng), đánh cược vào

khả năng ngôn ngữ của mình trong suốt nửa đời người, thế phải khen Từ Hạo Vũ đến trời đất tối sầm.

“Đoạn này của Hạo Vũ thật sự quá tuyệt! Cảm xúc rất đúng chỗ!”

“Cảnh hôm nay thực sự không chê vào đâu được, từ điểm tiết tấu ban đầu cho đến cảm xúc bộc phát về sau, không có gì sai sót cả!”

“Hạo Vũ che giấu tốt quá đấy, phía trước không chịu bùng nổ chính là vì chờ một màn hôm nay!”

“Người ta không chỉ thông minh mà còn biết diễn kịch ha ha ha, không sai, phải tiết chế cảm xúc của mình và sử dụng chúng ở những nơi trọng yếu...”

“.....”

Giữa sân, Từ Hạo Vũ xoa xoa đầu gối của mình, lại xoa xoa quai hàm mới bị đánh, sau đó liền bị choáng ngợp bởi một màn khen ngợi dồn dập của mọi người.

Gã mơ mơ hồ hồ đi về phía đạo diễn, xem lại đoạn video mới quay vừa rồi, chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ.

Soái ca trong màn ảnh này...là ta sao?

Mẹ ơi, diễn tự nhiên như thật vậy! !

“Đừng có tăng bốc nó nữa!”

Từ Hãn xụ mặt, xua tay nói: “Chỉ có vậy thì vẫn còn kém xa lắm!”

“Mọi người mau xem diễn xuất của tiểu Hứa đi, người ta mới đáng được trăm trề khen ngợi!”

“Nhìn tiểu tử này diễn chung với người ta, tôi còn chưa hài lòng lắm đâu!”

Nghe được chủ nhân lên tiếng, mọi người cười khúc khích, kiềm chế lại lời khen vừa rồi, tiếp tục bắt đầu kế hoạch quay phim tiếp theo.

Tuy nhiên, vào thời điểm này, Từ Hãn đã bí mật quay một đoạn video ngắn trên màn hình bằng điện thoại di động và gửi cho nhóm quản lý cấp cao của công ty.

Ông ta làm bộ làm tịch mà gõ chữ: “Vừa mới đi một chuyến đến đoàn phim 《 Dương gia tướng 》 , cảm giác cũng không tệ lắm!”

Thực mau, những người trong nhóm lần lượt trả lời: “Oa, người kia là Hạo Vũ? Diễn không tệ nha!”

Một người khác nói: “Thật sự không tệ, đứng chung khung hình với Hứa Trăn cũng không cảm thấy xấu hổ.”

“Hạo Vũ tiến bộ thực mau a! Đoạn này diễn quá tốt luôn!”

“.....”

Từ Hãn nhìn những tin nhắn hồi âm trong nhóm, khoe miệng dần dần nhếch lên một đường vòng cung rất rõ ràng.

.....

Sau khi kết thúc ngày quay phim, Từ Hãn lại lần nữa tìm tới Từ Hạo Vũ, nói với gã khảo hạch tạm thời thông qua, gã có thể tiếp tục ở lại đoàn phim “Dương Gia Tướng”.

Tuy rằng kỹ năng diễn xuất vẫn kém hơn người khác rất nhiều, nhưng ít nhất cũng có tiến bộ không nhỏ, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cho nên đối với Từ Hạo Vũ thì đã tính là đủ tư cách.

Mấy ngày kế tiếp, việc quay phim “Dương Gia Tướng” vẫn được tiến hành từng bước.

Mỗi ngày Hứa Trăn đều sẽ luyện lời thoại với Từ Hạo Vũ, nhưng hắn đã không còn cần phải đi sâu vào từng chi tiết như trận “Thiên Ba Phủ thỉnh tội”, moi đến từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Tuy nhiên, Từ Hạo Vũ vừa mở miệng là lại nhả ra một ngụm “Hứa lão sư”, gọi đến vô cùng thân thiết.

Hứa Trăn liên tục nhấn mạnh không cần nhưng đối phương không nghe, cho nên đành phải tùy gã muốn kêu gì thì kêu.

.....

Một tuần sau, hầu hết các cảnh quay của Hứa Trăn trong “Dương Gia Tướng” đều đã được quay xong, nhưng vừa tưởng rằng có thể hoàn thành phim sớm thì Kiều Phong lại mang đến cho hắn một tin tức bất ngờ.

“Thêm cảnh?”

Hắn nhìn hợp đồng diễn xuất trong tay, ngạc nhiên nói: “Sau khi quay xong lại đột nhiên muốn thêm một cảnh cho em? Như vậy sẽ không ảnh hưởng đến kết cấu chung của bộ phim chứ?”

Kiều Phong ha ha cười nói: “Hiện tại đề như vậy mới ảnh hưởng đến kết cấu tổng thể!”

“Anh đã hỏi qua, trong kịch bản gốc của “Dương Gia Tướng”, nhân vật Dương Thất Lang căn bản không phải áo rồng, mà là nam số 3, suất diễn chỉ ở sau Dương Kế Nghiệp cùng Dương Lục Lang.”

“Nhưng do tạm thời điều chỉnh dàn diễn viên và không tìm được diễn viên trẻ phù hợp, cho nên Dương Lục Lang mới bị điều chỉnh lên số nam thứ ba, còn Dương Thất Lang thì bị xóa thành áo rồng.”

Kiều Phong chớp chớp mắt, nói tiếp: “Nhưng gần đây Từ đồng có vẻ có ấn tượng tốt với cậu, cho nên mới mở rộng suất diễn ra một chút.”

“Vậy làm sao chúng ta có thể từ chối?”

“Một nhân vật có phiên vị trong phim điện ảnh, hoàn toàn mang ý nghĩa khác với vai áo rồng!”

Hứa Trăn đương nhiên hiểu được lời Kiêu Phong nói, mặc dù có chút lo lắng việc quay phim “Dương Gia Tướng” sẽ làm trì hoãn việc gia nhập đoàn “Lang Gia Bả”, nhưng tài nguyên phim điện ảnh quý giá vẫn không thể bỏ qua.

Huống chi, khách mời không có thù lao đóng phim, còn chính thức tham diễn sẽ được tính thù lao....

Hứa Trăn mở hợp đồng với tâm trạng háo hức mong chờ, hẳn rất muốn xem thù lao đóng phim của mình sẽ có bao nhiêu con số.”

Tuy nhiên, khi nhìn thấy chuỗi số không trên hợp đồng, Hứa Trăn bỗng nhiên phát hiện mình hình như gặp chút khó khăn trong việc đếm số.

“Dãy số này...” Sau một lúc lâu, Hứa Trăn ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nói, “Có phải bị đánh thừa một số đúng không?”

“Ha ha.....” Kiều Phong tức khắc bị hấn chọc cười vui vẻ.

“Tôi nói này thiếu gia,” Kiều Phong sờ lên tóc của mình, dờ khóc dờ cười mà nói, “Đã bao lâu rồi cậu chưa tiếp kịch bản phim bình thường?”

“Hai năm trước, khi cậu quay “Máu Đào Kiếm”, chu kỳ quay là một tháng nhưng bảng giá đã lên đến 60 vạn, còn hiện tại không lẽ lại bị trả mức giá thấp hơn?”

“Ba vạn cho một tập “Tam Quốc”, năm vạn cho một tập “Sấm Quan Đông” ...”

“Cậu nghĩ bản thân mình thật sự không đáng với mức giá ấy sao?”

Hứa Trăn sừng sốt, nói: “Không đến mức như vậy....”

“Nhưng đây là 500 vạn? !”

—— đúng vậy, thù lao cho vai diễn Dương Thất Lang là 500 vạn, với chu kỳ quay 30 ngày.

Hứa Trăn cảm thấy mình không thể để nhưng con số này ở gần nhau được,

Một tháng quay ở đây nhưng lại có thù lao gấp 10 lần so với nửa năm trèo đèo lội suối trong “Sấm Quan Đông” ?? ?

Thật là đáng sợ!

Hơn nữa, vì hiện tại Hứa Trăn là một trong những người đồng sáng lập Studio Lang Gia Bả, cngi nên cách phân chia hoàn toàn khác so với khi hấn còn là một nghệ sĩ ký hợp đồng.

Số tiền này sau khi được khấu trừ các loại thuế và phí khác nhau, thì cuối cùng con số đến tay là...

“Anh đã đầu tư bao nhiêu cho hạng mục “Lang Gia Bả” ?”

Hứa Trăn đang cố gắng tính toán lại tài khoản của mình, nhưng Kiều Phong đã trực tiếp đánh gãy ảo tưởng của hấn, “Yên tâm, anh đã chừa lại cho cậu chút tiền để sinh hoạt?”

Hứa Trăn: “.....”

A, lại là một chuỗi số sờ không tới.

Chương 469: Gom Diễn Viên

Lúc đoàn phim “Dương Gia Tướng” đang khua chiêng gõ mõ ngày ngày quy chụp thì “Lang Gia Bàng” cũng đang hùng hực khí thế chuẩn bị khởi quay.

Những việc này cơ bản đều là Thái Thực Tiễn thu xếp, không cần Hứa Trăn phải hao tâm lo lắng.

Trước đây khi Đông Nhạc chuẩn bị kế hoạch quay “Lang Gia Bàng”, Thái Thực Tiễn đã thảo luận với nhiều diễn viên, đạo diễn và các nhân sự liên quan khác.

Bây giờ dự án đã được khởi động trở lại, một số người e ngại rằng tương lai của công ty nhỏ còn đang sơ khai này không chắc chắn và kém chất lượng, cho nên không lựa chọn tiếp tục hợp tác;

Cũng có một số người vì yêu thích kịch bản mà một lần nữa tìm tới cửa.

Tất nhiên, người đầu tiên ký hợp đồng là Hứa Trăn, xác nhận đóng vai nam chính Mai Trường Tô; người tiếp theo ký hợp đồng là Tống Úc, tiếp nhận vai nam 2 Tiêu Cảnh Diễm.

Sau đó, Tạ Ngạn Quân không chút do dự mà đồng ý nhận vai Tạ Ngọc, thành công ký kết hợp đồng diễn xuất.

Diễn viên Hà Tĩnh từng đóng vai Ôn Nghi trong bộ phim “Máu Đào Kiếm” cũng đã đồng ý nhận vai Lị Dương trưởng công chúa, vừa vẹn trở thành một đôi phu thê với Tạ Ngọc.

Nhưng điều làm Hứa Trăn vô cùng đau đầu chính là, Từ Hạo Vũ vừa nghe đoàn “Lang Gia Bàng” của bọn họ chưa gom đủ diễn viên thì lập tức dùng vẻ mặt chính khí, một hai phải để đồ đệ đi giúp lão sư “Cứu tràng”, và đó là đạo nghĩa không thể từ chối.

Đến lúc gã đọc kịch bản, trong chốc lát nói muốn diễn Mông Nghi, trong chốc lát lại nói Lận Thần không tồi, khiến cho đầu óc Hứa Trăn ong ong một hồi.

Hắn rất muốn nói, cái miêu nhỏ này của chúng ta thật sự không chứa nổi Phật lớn như ngài.

Cuối cùng, trải qua một phen cãi cọ, Từ Hạo Vũ – một vị diễn viên nổi tiếng trong giới phim truyền hình, đã được Hứa Trăn

sắp xếp một vai vô cùng thích hợp với gã: Khách mời hữu nghị, vai Kỳ Vương điện hạ.

Từ Hạo Vũ vốn dĩ vừa nghe nói diễn Thái Tử, còn thật cao hứng.

Kết quả đến lúc xem phần giới thiệu nhân vật thì mới phát hiện: Vị thái tử này vừa mở màn đã chết được hai mươi năm.....

Nguyên tác “Lang Gia Bảng” không đến 80 vạn chữ, nhưng bên trong lại có chừng 100 nhân vật.

Bên phía Hứa Trăn dĩ nhiên không có khả năng tổ chức một buổi thử vai quy mô lớn như đoàn phim “Sấm Quan Đông”, còn về phần muốn lén lút giao lưu với từng người một như “Tam Quốc” thì đúng là người si đang nói mộng.

Hiện tại, Studio Lang Gia Bảng chưa có được sức hấp dẫn để kêu gọi, hơn nữa cũng không có tiền để làm chuyện như vậy.

Cuối cùng, sau khi cân nhắc, Thái Thập Tiễn cùng Hứa Trăn và những người khác đã áp dụng phương pháp nguyên thủy nhất để chọn diễn viên: Dụ dỗ.

—— đúng vậy, dụ dỗ.

Những vai quan trọng nhất trong kịch bản sẽ do Thái Thập Tiễn phụ trách đi lừa dối, còn những vai kém quan trọng hơn sẽ do hai huynh đệ Hứa Trăn và Tống Úc đi dụ dỗ.

Hai người đều là sinh viên của Trung Hí, đồng thời còn có quan hệ rất tốt với kịch xã Hải Đường, tất nhiên đó là hai nơi có thể dễ dàng tìm thấy những người trẻ tuổi vừa có nhan sắc, vừa có kỹ thuật diễn đạt tiêu chuẩn.

Nếu như có người không theo đuổi sự nổi tiếng và phiên vị, cũng như không theo đuổi kỹ năng diễn xuất bùng nổ, thì những diễn viên bình thường này là những người dễ kiếm nhất?

Hứa Trăn thậm chí còn không kịp mở miệng, thì chủ nhiệm lớp Lưu Vũ Trùng đã chủ động tìm tới cửa, hỏi xem có thể cấp mấy vai diễn áo rống cho đám bạn cùng lớp hay không.

Về phía đoàn kịch nói “Hamlet” cũng có mấy lão bằng hữu sôi nổi gọi điện cho hắn, tỏ vẻ tùy kêu tùy đến.

Kết quả chỉ trong thời gian ngắn ngủn nửa tháng, các vai diễn như Tiêu Cảnh Duệ - con trai của Tạ Ngọc, Ngôn Dữ Tân – con trai của Ngôn Hâu, đệ đệ của Nghê Hoàng là Mục Thanh, phó quan Liệt Chiến Anh của Tĩnh vương.... Tất cả đều đã được định.

Đối với những vai không yêu cầu về ngoại hình, chẳng hạn như thủ hạ của Giang Tả minh và quan viên của Huyền Kính Tư, những vai diễn này đều được phân chia trực tiếp cho các nhân viên.

Đạo diễn, phó đạo diễn, nhiếp ảnh chỉ đạo, người phụ trách, kỹ sư ánh sáng, đạo cụ sư.....

Toàn bộ đoàn phim 《Lang Gia bảng》 gần như là toàn viên ra trận, vui vui vẻ vẻ mà từng người nhận một vai áo rồng.

Thậm chí ngay cả trợ lý Chu Hiểu Mạn của Hứa Trăn cũng cuốn tay áo ra trận, hứng thú bừng bừng mà chọn một nhân vật mình vừa ý nhất: Toàn Cơ công chúa của Hoạt tộc.

Đầu tháng ba, Hứa Trăn nhìn danh sách diễn viên hỗn tạp trong tay, tâm trạng liền vô cùng phức tạp.

——Nhóm người này tập hợp lại với nhau, chắc chắn là vì muốn quay phim đúng không?

Không phải đi ra ngoài chơi xuân? ?

Tại sao ta cứ có cảm giác không nghiêm túc như vậy....

.....

Ngày 16/3 vừa qua, vai diễn của Hứa Trăn trong “Dương Gia Trướng” đã chính thức đóng máy.

Lão tổng Từ Hãn của Hoàn Ngu vốn định tổ chức một bữa tiệc đóng máy cho hân, Hứa Trăn vô cùng cảm kích nhưng vẫn lựa chọn uyển chuyển cự tuyệt buổi tiệc này.

——《Lang Gia bảng》 đã chờ nam chính rất lâu rồi.

Vào ngày 18, Thái Thực Tiên đó đặc biệt tổ chức một buổi họp báo công bố chính thức khởi động bộ phim truyền hình dài 50 tập “Lang Gia Bảng”.

Để tham gia vào buổi họp báo này, Hứa Trăn có một công việc vô cùng quan trọng cần phải làm trước.

Làm tạo hình.

Kể từ sau vụ lùm xùm “đổi vai” vào cuối năm ngoái, tin tức của Hứa Trăn được tìm kiếm liên tục, hot search liên miên, nhưng bản thân hắn lại tiến vào trạng thái ở ẩn.

Không có bộ phim truyền hình mới, không có dạ tiệc, thông báo và các hoạt động khác, mà một đầu chui vào đoàn phim của “Đương Gia Tướng”.

Chương 470: Làm Tạo Hình

Mấy vạn fan sớm đã trông mòn con mắt.

Do đó, cuộc họp báo công bố khởi động máy lần này là sự kiện đầu tiên của Hứa Trăn sau hơn hai tháng và cũng là lần đầu tiên hắn xuất hiện trước công chúng sau khi rời khỏi Đông Nhạc.

Tạo hình lần này sẽ quyết định phần lớn ấn tượng mới của công chúng đối với hắn.

Cũng chính vì lý do này mà Kiều Phong đã sử dụng “thù lao” mà hắn nhận được từ việc xuất hiện với tư cách khách mời của đoàn phim “Săn Ảnh” ——nhờ Joy, một nhà tạo mẫu hàng đầu trong nước làm tạo hình cho Hứa Trăn.

Ngay trước mặt Hứa Trăn, Kiều Phong không hề do dự mà chuyển 5 vạn qua cho đối phương.

Một lần tạo hình, 5 vạn.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy tim mình đang nhỏ máu.

“Kiều ca.....” Hứa Trăn trầm mặc sau một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là nhin không được hỏi, “Anh đã tìm hiểu giá thị trường chưa? Có chắc chắn cái giá này không phải hố hàng?”

Kiều Phong ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: “Hiện tại cậu có thể đi hỏi Từ Hạo Vũ, một lần được đích thân Joy làm tạo hình, giá 50 vạn, xem hắn có muốn hay không.”

“Anh đoán hắn nhất định sẽ mua một xấp.”

Hứa Trăn: “.....”

Bởi vậy mới nói, thật sự không thể bán lại sao? Thật là tiếc nuối mà...

.....

Thật ra Joey không phải họ Kiều mà mang họ Lý. (Joey có phát âm gần giống với 乔, nghĩa là Kiều)

Tên tiếng anh của gã là Joey, nhưng trước đó, đám cậu nhà giàu tìm gã làm tạo hình lại thường xuyên nhầm tên gã với họ Kiều. Vì vậy gã chỉ đành đổi thành Joy và cái tên này đã được sử dụng cho đến ngày nay.

Sáng sớm ngày 18 tháng 3, tại một tòa nhà văn phòng cao tầng phía đông thủ đô.

Joy đang cầm cọ quét bụi cho một cái áo khoác được treo trên giá, vẻ mặt thì tấm tắc cảm thán nói: “Đã gặp qua phá của nhưng lại chưa từng thấy có người nào phá của như cô.”

Vừa nói, gã vừa quay đầu nhìn về phía một cô gái tóc ngắn đang uống cà phê trên ghế sofa, lại lắc đầu làm bộ thờ dài: “Chỉ riêng phần lông cổ trên áo đã hơn 5 vạn, cô nói cô muốn truy tinh nhưng thật sự phải tiêu một khoản lớn vậy sao?”

Trên ghế sofa, một người phụ nữ trang điểm tinh tế, mặc một bộ váy xám đậm rất chuyên nghiệp, cô ngẩng đầu, ưu nhã đặt cái chén lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nói: “Tôi tiêu tiền của mình, tôi vui, anh quản được sao?”

Joy nhin không được mắt tròn trắng.

Người phụ nữ trước mắt này tên là Ivy, hiện đang đảm nhiệm chức vụ người cầm lái của tạp chí “Vi Cách”.

Joy đã sớm biết cô là Fans của Hứa Trăn.

Ngay từ hai năm trước, Ivy, một người phụ nữ điên rồ, đã chi 20 vạn trong một bữa ăn tối từ thiện, chỉ để mua lại thanh Kim Xà Kiếm mà Hứa Trăn đã sử dụng trong “Máu Đào Kiếm”, sau đó lại chế tác thành hộp pha lê và cất giấu trong phòng trưng bày của mình như một món bảo bối.

Mà lần này thì càng quá đáng hơn nữa.

Hứa Trăn chỉ trả 5 vạn cho một lần tạo hình, theo lẽ bình thường thì Joy chỉ phụ trách giúp hấn làm một kiểu tóc, trang điểm, sau đó giúp hấn mượn một bộ trang phục từ các nhãn hiệu thời trang.

Tuy nhiên con nhãi Ivy này, lại trực tiếp lấy có “Mượn quần áo” mà phái người đi đo kích thước cơ thể của Hứa Trăn, sau đó đưa kích thước này đến đội thiết kế trang phục hàng đầu để giúp hấn may một bộ đồ hoàn hảo nhất,

Hơn nữa, bộ trang phục “Đặc biệt” này có giá cả đắt hơn nhiều so với những bộ tây trang bình thường.

Có tiền đúng là thích tùy hứng.

.....

9 giờ sáng.

Hứa Trăn cùng Kiều Phong đi thang máy lên tầng 12 của tòa nhà văn phòng dưới sự dẫn dắt của trợ lý bên phía Joy.

Sau khi bước vào phòng làm việc, Hứa Trăn quay đầu đánh giá cảnh vật của nơi này.

Phòng làm việc của Joy là một căn hộ chung cư, nhìn từ bên ngoài thì không có gì nổi bật và không có cảm giác mạnh về thiết kế.

Khi nhóm nhân viên nhìn thấy Hứa Trăn, họ chỉ có chút tò mò mà quan sát hấn một phen, sau đó cúi đầu bắt đầu công việc của chính mình, nếu cứ tiếp tục nhìn người ta thì thật sự không được lễ phép.

“Hứa tiên sinh, mời ngài ngồi chờ ở chỗ này một lát.”

Trợ lý của Joy dẫn hai người đến ghế sofa trong phòng khách, bung đồ uống cho họ và cười nói: “Tôi sẽ gọi lão sư xuống ngay.”

“Không cần, tôi tự mình xuống!”

Đúng lúc này, Joy xuất hiện ở cầu thang và đi từ lầu hai xuống.

Hứa Trăn ngẩng đầu nhìn lên.

Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một đôi giày cao gót cỡ 10cm màu đỏ tươi.

Nhìn lên chút nữa là đôi chân dài thẳng tắp và mảnh khảnh bên trong đôi tất lưới đen.

Hứa Trăn không khỏi giật mình.

Hóa ra Joy là phụ nữ sao?

Nhưng giọng nói vừa rồi thì có vẻ không giống như vậy...

Ngay sau khi câu hỏi này xuất hiện trong đầu, thì trên cầu thang, một người đi giày cao gót màu đỏ dần dần bước xuống, làm lộ ra toàn bộ cơ thể của mình.

Sắc mặt của Hứa Trăn lập tức cứng đờ.

Váy sơ mi đỏ chữ V đậm với thắt lưng da mỏng màu đen.

Tất lưới màu đen, giày cao gót màu đỏ.

Lại nhìn lên trên một chút, chính là kiểu tóc ngắn của một người trẻ tuổi, mặt mày vô cùng thanh tú.

—— đúng vậy, người trẻ tuổi

Mặc kệ thấy thế nào, thì đây vẫn là nam nhân.

Hứa Trăn không khỏi hơi mở miệng.

Đây là tình huống gì vậy? ?

Chương 471: Đại Lão Joy

Xuất phát từ lễ phép, Hứa Trăn không nhìn chăm chăm vào Joy mà nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác.

Mặc dù cách ăn mặc của gã trông có vẻ hơi “Siêu phàm thoát tục”, nhưng dù sao đó cũng là sở thích cá nhân của người khác và mình không có quyền can thiệp.

Ách, có lẽ đây là “Nghệ thuật gia” đi.....

Mà cùng lúc đó, Joy đứng trên cầu thang sắt, từ trên cao nhìn xuống Hứa Trăn, ánh mắt cũng không có ý định dời đi chỗ khác.

“Hứa Trăn? Hóa ra người thật là như thế này sao?”

Joy nói xong thì đi xuống mấy bậc cầu thang, vẽ mặt kinh ngạc mà nhìn chằm chằm vào Hứa Trăn hồi lâu, sau đó đưa tay lên tựa như đang so sánh, “Những chuyên viên trang điểm trước kia của cậu đều là một đám ăn phân sao?”

Ngay bên cạnh, sắc mặt của Chu Hiểu Mạn tức khắc cứng đờ.

Ngài đang nói ta?

Tại sao ta lại có cảm giác mình mới bị vả mặt? ?

Joy vươn tay nắm lấy bả vai Hứa Trăn, xoay người để hắn nhìn về cửa sổ phía nam, sau đó thốt lên: “Nền móng tốt như vậy nhưng lại hóa trang thành vệt con xấu xí?”

“Cậu đã gặp những “nhân tài” thế nào trong mấy năm qua?”

Khóe miệng của Hứa Trăn khẽ giật giật, không biết có nên mỉm cười đáp lại lời nói của đối phương hay không.

Hắn nhớ mang máng, lúc trước khi mình đi thử vai Giang Phong, đó cũng là đầu tiên Chu Hiểu Mạn giúp hắn trang điểm.

Khi đó Hứa Trăn cảm giác trước và sau trang điểm quả thật chính là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Thế nhưng sự tương phản khổng lồ này ở trong miệng Joy lại biến thành “Vệt con xấu xí” ??

Nếu vậy thì “Hóa trang đẹp” sẽ trông như thế nào?

Joy đứng xoa xoa eo, nhìn trái nhìn phải đánh giá hắn nữa ngày rồi mới nói: “Khuôn mặt này của cậu phải đạt chừng 80 điểm.”

“Ngày thường một người 20 điểm, tôi có thể biến họ thành 70 điểm, nhưng riêng cậu ở mức 80 lại chỉ có thể làm lên đến 85.... không, 84, không thể hơn nữa.”

“Quả thực chính là phí phạm của trời a!”

Những lời này khiến Hứa Trăn không biết phải trả lời như thế nào.

Nếu mình được 80 điểm thì 20 điểm sẽ trông như thế nào?”

Nhân tiện, vẫn có người được 20 điểm? ?

Tiêu chuẩn chấm điểm của gã thật quá khó hiểu...

Cũng may Joy không có ý định chờ hần đáp lại, mà trực tiếp dẫn hần lên lầu hai, bắt đầu nôn nóng tìm tạo hình cho hần.

Chu Hiểu Mạn ở bên cạnh dẫu dẫu miệng, muốn nhìn xem cái tên ảo là...Không, không phải ảo là, chỉ là vị “tỷ tỷ” thân mặc váy đỏ, chân mang tất đen có thể làm được gì.

Một lần trang điểm lại tốn 5 vạn, hơn nữa còn dám nói ta ăn phân! !

Thật sự quá tức giận!

.....

Không gian trên lầu hai hơi thấp hơn lầu một, cảm giác có chút áp lực nhưng diện tích thì khá rộng rãi.

Phòng hóa trang rộng chừng bốn năm chục mét vuông, cộng thêm mấy phòng thay quần áo, nhìn chung được sắp xếp rất gọn gàng.

Vừa đi lên lầu, Hứa Trăn liền thấy một người phụ nữ ăn mặc tây trang công sở, người này chính là Ivy, chủ biên của tạp chí “Vi Cách”.

Ivy đứng dậy, trên khuôn mặt nở một nụ cười nhẹ, cô vừa định giới thiệu bản thân thì Hứa Trăn đã chủ động tiến lại, nói: “Chào chủ biên, đã lâu không gặp!”

Bước chân của Ivy hơi dừng lại.

Trước đây hai người đã từng gặp nhau một lần, chính là hôm đầu giá thanh Kim Xà Kiếm.

Nhưng đó đã là chuyện của hai năm trước, hơn nữa chỉ gặp mặt đúng một lần nhưng thật sự không ngờ Hứa Trăn còn có thể nhớ rõ mình?

Ivy lập tức cảm thấy choáng váng.

“Nghe nói hôm nay Joy sẽ làm tạo hình cho cậu, vừa lúc tôi không có việc gì nên tới đây xem một chút,” Ivy cười nói, “Hơn hai năm không gặp, phong thái của Hứa tiên sinh càng ngày càng tốt!”

Hai người thuận miệng hàn huyên hai câu, Joy liền không kiên nhẫn mà đánh gãy đối thoại, nói: “Chúng ta sẽ nói chuyện sau, thời gian đang gấp rút.”

“Đợi tôi làm tạo hình xong thì nói tiếp.”

Vừa nói, gã vừa quay đầu mở một bên ngăn tủ, hỏi: “Ngày thường cậu mang kiểu tóc giả nào? Có bị dị ứng chất liệu gì không?”

Hứa Trăn nghe vậy thì sửng sốt, nói: “Tóc giả? Tôi phải mang tóc giả sao?”

Hắn duỗi tay sờ soạng đầu của mình: “Gần đây tôi đã cố tình để tóc mình có độ dài thích hợp hơn.”

Tuy nhiên hắn còn chưa kịp nói xong thì đã thấy Joy xoay người lại, trên tay cầm một bộ tóc giả với chiều dài khoảng 50 cm, nghiêm túc nói: “Đây mới là chiều dài thích hợp!”

Hứa Trăn: ?? ?

Đại ca, đây mà là độ dài thích hợp sao? ?

“Ngài chờ một chút,” Kiều Phong ở bên cạnh nhanh chóng đứng lên, hỏi, “Joy tiên sinh, hôm nay Hứa Trăn sẽ tham gia họp báo khởi động máy của “Lang Gia Bảng”, tại hiện trường sẽ có rất nhiều phóng viên đến cho nên kiểu tóc phải “trang trọng” một chút, không thể quá “nghệ thuật” được! !”

Lúc này Kiều Phong chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán đã sắp rơi xuống.

Gia hỏa này đang tính làm gì đây.... người cầm bộ tóc giả đó là có ý gì? ?

Cùng lúc, Joy nhìn thấy đôi phương kích động như vậy thì nhin không được cười nhạo một tiếng.

Gã giơ bộ tóc giả trên tay lên, xoay người đi về phía tủ quần áo, “Rầm” một tiếng kéo cửa ra, nói: “Đúng vậy, đây là họp báo khởi động máy của “Lang Gia Bảng”.”

Joy đứng trước tủ quần áo, dùng ngón tay cái chỉ vào bên trong tủ, ngạo nghễ dương cầm, đáp: “Tôi sẽ biến hắn trở thành “Mai Trường Tô”, như vậy còn không đủ chính thức?”

Đối diện tủ quần áo, Hứa Trăn, Kiều Phong cùng Chu Hiểu Mạn nhìn vào trong tủ thì đồng thời ngơ ngẩn.

Đây là một bộ trang phục.

Bên trong là một bộ trang phục vải lanh và bông màu trắng nhạt, cổ áo, cổ tay áo đều được thêu hoa văn sẫm màu. Từ chất liệu cho đến đường cắt may đều được gia công vô cùng tinh xảo.

Bên ngoài y phục còn khoác thêm một kiện áo choàng, màu chủ thể là xám nhạt, chung quanh cổ áo được đệm thêm lông cừu. Nhìn qua vừa đẹp đẽ quý giá đồng thời lại tạo cảm giác trang trọng, xa xỉ.

Hứa Trăn nhìn thấy bộ trang phục này thì nhất thời không biết mở miệng nói câu gì.

—— đây là, bộ trang phục mà Mai Trường Tô đã mặc trong hình minh họa của nguyên tác “Lang Gia Bả” !

Được phục dựng một cách hoàn hảo!

Từ chất liệu, đến màu sắc, đến các chi tiết, hầu như không có sự khác biệt nào!

Chương 472: Đội Hình Diễn Viên

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Joy, hồi lâu mới nói: “Hôm nay tôi sẽ mặc bộ trang phục này sao?”

Joy cười nói: “Như thế nào, không hài lòng?”

“Đừng nghĩ nó chỉ là diễn phục, thợ may hàng đầu phải mất hai tháng mới làm được, nếu so sánh thì trang phục xa xỉ cũng không bằng đâu!”

Hứa Trăn lắc lắc đầu, nói: “Không không, không có, tôi chỉ cảm thấy quá bất ngờ...”

Hôm nay, mình sẽ hóa trang thành Mai Trường Tô và tham gia hợp báo khởi động máy “Lang Gia Bả”?

Giờ khắc này, trong lòng hắn đột nhiên bình tĩnh lại, đưa tay sờ soạng kiện áo choàng màu xám kia.

Đây rõ ràng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ trang phục này.

Thế nhưng Hứa Trăn lại có một loại ảo giác, giống như chiếc áo choàng này đã được treo trong tủ quần áo của mình rất nhiều năm.

.....

Vào lúc 4: 50 chiều ngày hôm đó, họp báo “Lang Gia Bảg” sẽ được tổ chức tại đại sảnh của một khách sạn sang trọng.

Lúc này, trong hội trường đã chật kín người, các phóng viên được mời cùng các diễn viên ngồi ở bên ngoài, đồng thời còn có các Fans may mắn nhận được vé mời và nhân viên công tác bận rộn đi lại trong sảnh...

Vô số người đều đang mong chờ cuộc họp báo ngày hôm nay.

Dưới đài, rất nhiều Fans của Hứa Trăn đã chuẩn bị đầy đủ gậy huỳnh quang, poster, bảng tên...để bày tỏ sự ủng hộ của mình đối với thần tượng.

Còn trên sân khấu, lại có một vài vị diễn viên hơi hơi khấn trương, không biết cuộc họp báo sắp tới có thể diễn ra thuận lợi hay không.

Kể từ khi “Lang Gia Bảg” được lên kế hoạch thì danh sách diễn viên vẫn chưa được công bố ra bên ngoài.

Về phần tạo hình thì càng không.

Tính đến trước mắt, nam diễn viên chính thức duy nhất được công nhận trong “Lang Gia Bảg” là Hứa Trăn.

Chính vì vậy mà phóng viên và Fans đến tập trung vào một mình hắn.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người dở khóc dở cười là: Fans của Hứa Trăn còn chia ra rất nhiều trận doanh, thậm chí khu vực đứng cũng có ranh giới rõ ràng.

Trong đó số lượng khổng lồ nhất đương nhiên là Fans chân chính của Hứa Trăn.

Các nhóm còn lại có số lượng đông đảo, lần lượt là: Fans CP “Du Lượng”, Cp “Su Sách”, cùng với nhóm Fans trường thịnh không suy “Hoa Cá Đẳng” từ thời “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Ngoài ra, còn có một số Fans không thuộc trận doanh nào, bọn họ nhìn trái nhìn phải, bốn bề thụ địch.

Dưới đài, hai vị phóng viên có vẻ quen biết nhau đang ghé đầu thảo luận, trong đó một người nói: “Ài, cậu biết gì về đội hình của “Lang Gia Bảg” không? Mau mau giao lưu?”

Người nọ quay đầu nhìn thoáng qua chung quanh, nhỏ giọng nói: “Tôi nghe nói, hơn một nửa diễn viên của đoàn phim đều gương mặt mới, đa phần những vai quan trọng đều do bạn học của Hứa Trăn đảm nhận.”

Người trước đó vừa nghe xong mấy lời này thì cũng lập tức bổ sung thêm, “Này thì tôi biết, ngoài ra tôi còn biết thêm một thông tin, sẽ có rất nhiều nhân viên của đoàn phim tham gia với tư cách khách mời.”

Đôi phương lập tức hỏi lại: “Vậy đội hình khác thì sao?”

Phóng viên trước đó chớp chớp mắt, đáp: “Tôi cũng không rõ, có lẽ hôm nay sẽ công bố!”

Hai người nhìn nhau, ngượng ngùng cười một tiếng rồi không ai bàn thêm về đề tài này nữa.

Đối với những người trong cuộc, thì đội hình của “Lang Gia Bảng” tất nhiên không phải là một bí mật tuyệt đối.

Hầu như tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết rằng Tống Úc sẽ đóng vai nam chính thứ hai Tiêu Cảnh Diễm và Tạ Ngạn Quân đóng vai phản diện Tạ Ngọc.

Về phần các nhân vật khác, chẳng hạn như Ngôn Hầu, Công chúa Lị Dương, Thái Tử, Tiêu Cảnh Duệ, Ngôn Dự Tân và những người khác, đa phần đều còn là phỏng đoán.

Đánh giá về đội hình có thể tạm xác định trước mắt, studio được gọi là Lang Gia Bảng này vẫn đi theo đặc điểm của Đông Nhạc trước đây, không theo đuổi sự nổi tiếng mà theo đuổi “chất lượng”.

Kiểu đội hình diễn viên chú trọng chất lượng mà bỏ qua sự nổi tiếng có thể tạo ra hiệu ứng tốt cho bộ phim, nhưng hợp báo khởi động máy thì lại có vẻ hơi tồi tàn.

“Hợp báo “Lang Gia Bảng” thật sự nhạt nhẽo, một mình “Chu Du” rất khó để kéo bộ phim, hơn nữa đội hình diễn viên cũng không có gì để khen.”

Đại đa số mọi người đều dự định viết bản thảo ngày hôm nay theo dòng suy nghĩ này.

Về việc liệu mọi người có thể tự tát vào mặt mình sau khi bộ phim truyền hình được phát sóng hay không – không sao, hoan

ngheh tới và mặt a!

Người càng vả, ta càng có thể nổi tiếng? ??

“Ngô ——! !”

Lúc mọi người còn đang nghị luận sôi nổi thì đồng hồ điểm đúng 5h chiều, đèn trong đại sảnh lập tức tối sầm lại, một loạt ánh sáng đặc hiệu xuất hiện, thông báo chính thức của buổi họp báo đã bắt đầu.

Nhà sản xuất chính của bộ phim là Thái Thực Tiễn cùng với người chủ trì đi lên đài và đưa ra lời mở đầu đơn giản với tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

Ngay sau đó, hai đồng đạo diễn của bộ phim cũng được mời lên sân khấu: Mạnh Tiêu Thanh, người từng hợp tác với Hứa Trăn trong “Sấm Quan Đông” và lão huynh đệ được Thái Thực Tiễn mang đi từ Đông Nhạc, Sở Kiều Hùng.

Nhìn thấy hai người, phóng viên và mọi người dưới đài đều cảm thấy kinh ngạc.

Đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh không nổi tiếng ở ngoại giới nhưng lại là một nhân vật có tiếng tăm vang dội trong ngành.

Ông ta vào nghề đã nhiều năm, trong quá trình cũng dành được một số giải thưởng danh giá như giải Phi Ưng cho hạng mục đạo diễn và nhiếp ảnh xuất sắc nhất. Bên trong ấn tượng của mọi người thì Mạnh Tiêu Thanh làm đạo diễn tương đương với việc càn quét các buổi lễ trao giải.

Tuy nhiên không nghĩ tới, khi bước vào độ tuổi trung niên, vị đại thúc này lại bắt đầu nhận phim thương mại?

Chương 473: Giới Thiệu Diễn Viên

Các phóng viên thực kinh ngạc, nhưng đối với các Fans thì chuyện này không có gì đặc biệt.

Ai lại muốn xem một đám lão ca đứng trên sân khấu với khuôn mặt thôn thực, hoài niệm lại những năm tháng chông gai?

Không có ai đâu, chúng tôi đến đây là muốn xem soái ca!

Đám Fans ở dưới sân khấu bắt đầu nổi loạn bốn phía, yêu cầu nhóm diễn viên chính thức mau lên sân khấu.

“Có vẻ như mọi người đều nóng lòng muốn biết về dàn diễn viên của chúng tôi,” Người chủ trì mỉm cười liếc nhìn khán giả dưới sân khấu, sau đó mới nhìn xuống bảng nội dung trong tay, nói: “Đầu tiên, chúng tôi muốn mời một nhóm diễn viên trẻ tuổi tràn đầy hơi thở thanh xuân lên sân khấu.”

“Cho mời Ngô Tuấn, Hàn Xuân Minh, Tạ Nhất Hàng, Phan Vân Lôi.....”

Nghe thấy loạt tên xa lạ này, các fan dưới khán đài lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Lúc sau, một nhóm người được xưng tên đã bắt đầu nổi đuôi nhau lên đài, khi bọn họ đứng trên sân khấu và lộ ra khuôn mặt của mình, thì những tiếng vỗ tay thưa thớt ở xung quanh dần dần chững lại.

Tuy bọn họ đều là những thanh niên xinh đẹp, tràn đầy sức sống thanh xuân, thế nhưng....

Hoàn toàn không quen biết!

Đây là ai với ai?

Ngay sau đó, những người trên sân khấu lần lượt tự giới thiệu bản thân và nói sơ qua về vai trò của họ trong bộ phim.

Thật đáng tiếc, khán giả dưới khán đài không biết bọn họ là ai, đồng thời cũng không biết nhân vật mà họ đang nói là người nào, điều này khiến không khí trong đại sảnh nhất thời trở nên lúng túng.

Các phóng viên có mặt đã nhanh chóng gõ bàn phím và ghi lại cảnh tượng xấu hổ bất ngờ này vào bản thảo của ngày hôm nay.

“Được biết, hơn một nửa diễn viên trong “Lang Gia Bả” đều là “nhóm bạn bè thân thiết” của Hứa Trăn, cách tuyển chọn diễn viên như vậy là điều khách quan hay chỉ là một trò đùa?”

Có một phóng viên đã bắt đầu viết tiêu đề cho bài báo của mình.

Vài phút sau, dàn diễn viên đầu tiên bước ra sân khấu để thông báo về các vai diễn đã kết thúc và chuẩn bị bước vào giai đoạn mời các diễn viên chính.

Nhóm phóng viên lập tức chỉnh lại tư thế và chờ đợi cho một làn sóng trào phúng tiếp theo.

Người chủ trì đứng ở một góc trên sân khấu, nói: “Các vị ở đây đều đã biết, “Lang Gia Bả” là một bộ phim truyền hình cổ trang đề tài mưu quyền.”

“Nếu đề cập đến mưu quyền vậy dĩ nhiên không thể thiếu hai trận doanh chính tà.”

Nói xong, hất gơ cánh tay lên và chỉ vào màn hình LCD cong lớn phía sau sân khấu, cười nói: “Đầu tiên chúng tôi xin giới thiệu một chút về đại biểu bên “Trận doanh phản diện”.”

“Ninh Quốc Hân, Tạ Ngọc!”

“Huyền Kính Tư Đầu Tôn, Hạ Giang!”

“Cùng với hoàng đế Đại Lương, Tiêu Tuyên!”

Mỗi khi người chủ trì nói tên nhân vật xong, thì một tấm poster nhân vật lớn sẽ sáng lên trên màn hình cong ở phía sau.

Đèn flash tại hiện trường liên tục nhấp nháy, cố gắng chụp lại tạo hình của những nhân vật quan trọng này càng sớm càng tốt và giành quyền công bố ra công chúng.

Các phóng viên vội vàng dán mắt lên màn hình để nhìn xem những diễn viên nào sẽ đảm nhận các vai này.

Quả nhiên đúng như dự đoán, Tạ Ngọc đóng vai Tạ Ngạn Quân, có vị kim bài vai phụ này tham gia thì ít nhiều cũng có thể làm rạng rỡ cho bộ phim truyền hình.

Diễn viên vai Hạ Giang cũng không thua kém Tạ Ngạn Quân, da ngăm hơn, lông mày rậm và đôi mắt to, đường nét khuôn mặt cực kỳ sâu, nhưng ánh mắt nhìn từ dưới lên khiến ông ta trông u ám. Chỉ nhìn mỗi tấm poster này thì cho dù không hiểu cốt truyện, cũng có thể khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng...

..... Khoan đã? ?

Tay gõ phím của các phóng viên chợt đồng loạt dừng lại.

Đây là..... Chung Đào? ?

Người đã từng vào vai Trình Thị Phi trong đoàn phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”, Chung Đào? !

Trước khi mọi người xác nhận lại thông tin thì Chung Đào trong bộ tây trang màu đen lịch lãm, đã thông thả bước lên sân khấu.

“Chào mọi người, tôi là Chung Đào,” Hấn nhận microphone do người chủ trì đưa qua, cười nói: “Diễn viên đóng vai Hạ Giang đồng thời cũng là một nhân vật phản diện.”

“Đây là lần đầu tiên tiêu Hứa diễn nam chính trong một bộ phim truyền hình, mà tôi thân là ca ca cũng không thể không giúp, do đó tôi chỉ đành chạy tới đoàn phim và nhận một vai diễn hù người, ha ha!”

“Ngô.....! !”

Dưới đài tức khắc vang lên một trận hoan hô nhiệt liệt.

Những người này đương nhiên không phải thích Chung Đào, nhưng khi họ nhìn thấy các tiền bối đã từng làm việc với A Trần nhà mình, đều sẵn sàng đến đây hỗ trợ hấn, thì ngay lập tức họ cảm thấy vừa biết ơn lại vừa kiêu ngạo, một cổ phần khích động nhiên trời dậy.

So với lời nói lảm nhảm của Chung Đào, thì Tạ Ngạn Quân ở một bên lạnh lùng hơn nhiều, hấn chỉ đơn giản giới thiệu bản thân, sau đó đưa micro cho người tiếp theo trên sân khấu.

Lương đế, Tiêu Tuyền.

Đây là một vị tiền bối đã ngoài 60 tuổi, vóc dáng không cao, dáng người hơi mập, nhưng lúc bước đi thì lại mạnh mẽ như hổ, khí thế bất phàm, vừa lên đài đã cho người đối diện một cảm giác không hề tầm thường.

“Chào mọi người, tôi là diễn viên đóng vai hoàng đế Đại Lương, Bao Vệ Quốc.” Vị tiền bối này ngày thường cũng rất ít khi nói cười, hiện tại mới chính thức từ giới thiệu bản thân.

Tiếng hoan hô vừa hạ xuống của khán giả bỗng nhiên lại tăng vọt.

——Đây là diễn viên đóng vai Tào Tháo trong bản “Tam Quốc Diễn nghĩa” của CCTV, Bao Vệ Quốc!

Lão gia tử vừa có mặt, hiện trường liền không cần chơi nhạc đệm mà khí thế của ông đã tự động mang theo âm nhạc của bối cảnh: Cuồn cuộn nước sông Trường Giang!

Chương 474: Hội Đại Lão

Năm trước Hứa Trăn cũng đã từng hợp tác với vị tiên bối này trong Sấm Quan Đông, với vai phụ thân của Đàm Tiên Nhi.

Đoạn thời gian trước đây, đoàn phim “Lang Gia Bàng” muốn tìm một diễn viên thích hợp cho vai hoàng đế, ngay lập tức Hứa Trăn liền nghĩ đến “Cha vợ” của mình, sau khi hỏi thăm thì cả hai đều đạt được sự ăn ý.

Còn nhớ lúc đó Bao Vệ Quốc vừa đặt điện thoại xuống, liền đùa giỡn của bạn già của mình rằng: Chu Du vậy mà dám mời Tào Tháo về làm đối thủ, quả nhiên không biết sống chết.

Ngay khi ba vị diễn viên vừa xuất hiện, thì đội hình trông giống như trò đùa mới nảy đã trở nên dày nặng.

Các phóng viên vốn còn đang tính phun tào đội hình diễn viên của “Lang Gia Bàng” thì lập tức do dự không thôi.

Có các đại lão tọa trấn, chưa kể còn Hứa Trăn cùng Tống Úc, xem ra đội hình này nhìn chung vẫn khá ổn!

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu.

Ngay sau đó, danh sách diễn viên chính tiếp tục được công bố.

Điện hạ Dự Vương vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn đem Mai Trường Tô thu vào dưới trướng, được diễn viên Cao Bác đảm nhận, đồng thời đây cũng là Tôn Quyền trong “Tam Quốc”.

Cao Bác vừa có mặt, các fan từng xem qua “Lang Gia Bàng” và “Tam Quốc” liền lập tức trở nên phấn khích.

Tôn Quyền diễn Dự Vương?

Đây là một màn báo thù a!

Tôn tổng trong “Tam Quốc” vốn không hài lòng với đài đô đốc nhà ta, lần này xem Du sẽ từng bước giết chết người như thế nào!

Nghĩ thôi cũng cảm thấy chuyện này thật thú vị!

Mà Cao Bác nghe tiếng thét chói tai dưới đài lại nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh của mấy tiểu cô nương thì lập tức rụt rè mà vẫy vẫy tay.

Không nghĩ tới mình còn được hoan nghênh như vậy, đúng là niềm vui ngoài ý muốn!

“A a a a a! !!”

Tuy nhiên, Cao Bác mới vừa khoe khoang không đến nửa phút, thì một trận tiếng thét đinh tai nhức óc lập tức phóng lên cao, quả thực là muốn lật tung trần nhà trong đại sảnh.

Hắn quay đầu nhìn lại, vẻ mặt đờ đẫn mà cười cười.

Người chủ trì lập tức công bố bằng hữu của Mai Trường Tô, thống lĩnh cấm quân Mông Chí: Đường Dật.

Bốn phía xung quanh hiện trường lập tức bùng nổ hơn nữa, trong đó còn có một nhóm người trực tiếp từ trên ghế nhảy dựng lên, liều mạng mà múa may bằng đèn led trong tay, giọng rống đến mức khàn đặc.

Thật sự không nghĩ tới, chúng ta có thể thấy CP Du Sách tụ họp tại nơi này!

Bộ phim này nhất định phải truy, nhất định phải truy! !

Lúc này Cao Bác dang tay ra cho Đường Dật một cái ôm thân thiết, muốn xoát lại tình nghĩa huynh đệ trong “Tam Quốc”. Tuy nhiên các fans tại hiện trường lại không ai quan tâm đến điều này.

Tôn Sách cùng Tôn Quyền là huynh đệ sao?

Người không có tình cường điệu, thì chúng ta cũng quên mất.

Hiện tại trong đầu óc chúng ta chỉ có mỗi Tôn Sách cùng Chu Du!

Sau đó, một số nhân vật nữ lần lượt được công bố tại hiện trường: Phường đầu bảng Diệu m, cấp dưới đặc lực và ái mộ

Mai Trường Tô - Cung Vũ, do Lưu Tề Nguyệt đảm nhận, đồng thời trước đó cô cũng là Tiểu Kiều trong “Tam Quốc”.

Mưu sĩ Tần Bàn Nhược của Dự Vương được Tô Nghiên đảm nhận, cũng chính là Tiên Nhi trong “Sâm Quan Đông”.

Thê tử của Tạ Ngọc, trưởng công chúa Di Lương, do Hà Tĩnh thủ vai, trước đó chính là Ôn Nghi trong “Máu Đào Kiếm” ...

Các Fans ở hiện trường liền lộ ra một nụ cười thuần thục của hội bà thím.

A Trăn đã bắt gọn nhóm diễn viên nữ đã từng hợp tác với mình!

Quả nhiên, không hổ là nhãi con nhà ta, nhân duyên thật sự tốt như vậy!

Vậy, quận chúa Nghê Hoàng sẽ là ai đây?

Lâm Gia? Hay là.....

Rất nhanh, mọi người đã nhận được đáp án:

Diễn viên đóng vai quận chúa Nghê Hoàng không ai khác chính là Du Mi, ảnh hậu đương hồng từng sắm vai tình lữ của Hứa Trăn trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao”.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy sự xuất hiện của Du Mi, trận nào loạn tại hiện trường không còn chỉ tập trung vào một chỗ mà lập tức biến thành một trận cuồng hoan.

Lần này là hoàn toàn định tính!

Trước có ảnh hậu đảm đương bộ mặt, trong có đám bạn tốt hỗ trợ, sau cùng chính là diễn viên gạo cội chịu trách nhiệm đóng thuyền.

Đội hình này của “Lương Gia Bảng” còn có chỗ nào bị nghi ngờ?

Trong hậu trường, Tống Úc lộ đầu ra khe cửa, nhìn đám người điên cuồng dưới sân khấu cùng ánh đèn flash rực rỡ lóa mắt, tấm tắc thở dài: “Với tình huống này, nếu tôi còn đi ra ngoài thì hiện trường không phải sẽ nổ tung chảo sao?”

Ngay bên cạnh, Kiều Phong nhin không được mà trợn trắng mắt.

Da mặt của tên này.... phải dày hơn A Trăn nhà ta gấp mười lần!

Rất nhanh Tổng Úc đã nghe thấy người chủ trì gọi tên của mình, gã vội sửa sang lại vạt áo, điều chỉnh thái độ mới từ từ thông thả bước ra sân khấu, vênh váo tự đắc mà đi lên đài, chuẩn bị nghênh đón một trận hoan hô dữ dội thuộc về mình.

Nhưng thay vì một trận hoan hô dữ dội thì gã lại nghênh đón tầng tầng tiếng la ó nối tiếp nhau.

“Ai u lão Tổng, bước nhanh lên, nhanh lên nữa!”

Tổng Úc có thể rõ ràng nghe được các Fans dưới đài hét vào mặt gã: “Mau mau mau, tranh thủ chụp tám ảnh rồi chạy về chỗ ngồi!”

“Được rồi được rồi, sớm biết là anh, miễn giới thiệu đi!”

“Đừng chậm trễ thời gian, mọi người còn đang chờ A Trăn xuất hiện!”

Tổng Úc: “.....”

Mấy người này...còn tự nói mình là Hoa Cá Đẳng?

Tại sao Hứa Trăn là con trai ruột, đến phiên ta thì thành mẹ kế? ?

Người chủ trì nhìn thấy một màn này thì ghen cười đến mức không nhìn được.

Thấy Tổng Úc đã kết thúc phần tự giới thiệu bản thân với vẻ mặt u ám, người chủ trì lại nhận được một làn sóng thúc giục, hần hắng giọng nói: “Hôm nay chúng tôi may mắn mời được 23 diễn viên chính trong “Lang Gia Bả”, một lần nữa tôi xin giới thiệu lại toàn bộ diễn viên có mặt vào hôm nay.”

“Như vậy, hiện tại chúng ta có 22 người đứng trên sân khấu, mọi người đoán xem chúng ta còn thiếu ai?”

Chương 475: Mai Trường Tô Xuất Hiện

Dưới sân khấu, những người hâm mộ vốn đã khàn giọng lại bùng phát năng lượng mạnh mẽ, hét lên: “Mai! Trường! Tô!”

Người chủ trì hơi hơi mỉm cười, vừa muốn nói chuyện, thì bỗng nhiên nhìn thấy bên kia sân khấu, cửa phòng hội trường đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài.

Hắn không khỏi sửng sốt, theo bản năng mà nhìn về phía một bên bảo an, muốn hỏi một chút, cuộc họp báo còn đang tiến hành, chúng ta có nên ngăn cản người không liên quan đi vào hay không.

Nhưng mà giây tiếp theo.

Người chủ trì nhìn thấy một bóng người cao gầy trong trang phục cổ trang từ ngoài cửa bước vào.

Mấy người đứng gần cửa đều cảm nhận được làn gió mát rượi, đến khi quay đầu lại thì lập tức ngẩn ngẫn cả người.

Bọn họ nhìn chằm chằm người thanh niên mới vừa vào cửa, hắn chậm rãi bước lên thảm của sảnh tiệc, qua lối đi hẹp ở giữa khán phòng, từng bước, từng bước đi lên sân khấu.

Tại hiện trường, ngày càng nhiều người chú ý đến người thanh niên cao gầy trong trang phục cổ trang này.

Hắn để búi tóc đời Hán, trên người ăn mặc một kiện áo choàng màu xám nhạt có cổ lông cừu, lúc vừa mở cửa bước vào liền mang theo một trận gió lạnh, phiêu phiêu nhẹ nhàng thổi bay lớp áo choàng.

Mỗi một chỗ hắn đi qua, tất cả tiếng ồn ào trước đó đều lập tức an tĩnh lại.

Hứa Trăn hiện tại đã hóa trang thành Mai Trường Tô, một thân này thật sự giống hình minh họa như đúc, áo choàng cổ lông cừu, phong thái nhẹ nhàng nhưng tràn đầy soái khí.

“Xôn xao!”

Hắn xoay người sang chỗ khác, áo choàng hơi hơi vén lên sau lưng.

Rồi sau đó, hắn nâng hai tay, mỉm cười hành lễ với mọi người dưới khán đài.

....

Tại hiện trường họp báo, khi Hứa Trăn mặc đồ cổ trang đột nhiên bước lên sân khấu, khiến cho toàn bộ hội trường đều im

lặng trong nháy mắt.

Ở đây cũng có nhiều người đã đọc qua bộ tiểu thuyết “Lang Gia Bả”

Bọn họ mơ hồ nhớ rõ, lúc trước chính mình vuốt ve hình minh họa được in trên trang bìa lót của cuốn sách và tưởng tượng nếu như để Hứa Trăn đóng vai tài tử kinh tài tuyệt đỉnh này thì sẽ là một cảnh tượng như thế nào.

Nhưng giờ đây, ngũ quan của Mai Trường Tô trong hình minh họa dường như đang dần trở nên rõ ràng hơn, hắc khê rỗ lớp tuyết trên người, miệng mỉm cười nhẹ với nét mực đậm đặc rồi từng bước chậm rãi đi từ trong bức họa, ra đến thế giới hiện thực.

“A a a a a a ——! !! !”

Sau một lúc, tiếng hét muồn màng cuối cùng cũng vang lên trong hội trường, đèn và gậy ánh sáng lấp đầy địa điểm gần như hội tụ thành một biển sao chói lọi.

Nam thần nhà ta đã mang nguyên hình tượng trong tiểu thuyết để xuất hiện trên sân khấu của buổi họp báo khởi động máy này!

Ta chết mất! !!

Việc kinh hỉ ngoài dự đoán này đã mang lại một cú sốc chấn động cho hững người hâm mộ có mặt tại hiện trường. Đặc biệt, không hề báo trước, không có ảnh tạo hình, thậm chí tất cả các diễn viên khác đều xuất hiện trong trang phục hiện đại.

Đặc biệt hơn, Hứa Trăn là một diễn viên thực lực, từng bước đi đến hiện tại nhờ các tác phẩm kinh điển, chứ không phải là một thần tượng bong bóng dựa vào các nhân vật bọ biển để thu hút người hâm mộ.

Những gì người hâm mộ của hắn mong chờ được thấy chính xác là sự kết hợp giữa diễn viên và nhân vật.

Dưới sân khấu, các phóng viên cầm máy ảnh trên tay theo phản xạ và nhanh chóng bấm nút chụp.

Tuy nhiên, khi dây đèn flash nhấp nháy này dần dần lắng xuống, mọi người nhìn thấy bộ dạng của Hứa Trăn thì không khỏi sửng sốt lần nữa.

Hôm nay Hứa Trăn.....

Có vẻ hơi khác so với ấn tượng thường ngày.

Các phóng viên không phải là fan của bất kỳ ai, vì vậy họ không mang theo bộ lọc thần tượng của riêng mình để nhìn Hứa Trăn.

Thế nhưng ngay lúc này đây, dù là những người thích Hứa Trăn hay những người trước đó không thích Hứa Trăn, đều nhìn không được mà tán thưởng: Thật là một công tử tiêu sái tuấn dật!

Các đường nét trên khuôn mặt vẫn là nét mặt như cũ, nhưng hôm nay hắn soái hơn lại mang chút hơi thở cổ điển, điềm đạm và tuấn tú như nguyệt bạch phong thanh. (Cảnh đẹp ban đêm nên thơ, có trăng sáng và gió nhẹ thổi, mát mẻ)

So với hôm nay, Hứa Trăn của quá khứ dường như là một viên ngọc trai phủ đầy bụi, nhưng bây giờ, lớp bụi đó cuối cùng cũng đã bị nhẹ nhàng lau đi, bảo vật quý hiếm này lại càng tỏa ra ánh sáng chói lọi mà đáng lẽ phải có.

Ngay khi Hứa Trăn xuất hiện, các bản thảo trước đó của cánh phóng viên hoàn toàn bị phế bỏ.

Cho dù là thổi phồng hay châm biếm thì cũng không còn nửa điểm tác dụng.

Đội hình diễn viên như thế nào hay có thể khiêng được rating hay không, đến hiện tại đã không còn quan trọng.

“Hứa Trăn hóa thân thành “Mai Trường Tô”, xuất hiện một cách kinh điển ngay tại cuộc họp báo.”

Đây mới chính là chủ đề của ngày hôm nay!

....

Dưới đài, Chu Hiểu Mạn đang ngụy trang thành Fans của Hứa Trăn, lắng nghe các cô nương xung quanh hét đến chói tai, sau đó lại nhìn về phía “Mai Trường Tô” vô cùng tuấn mỹ trên sân khấu. Lúc này tâm tình của cô cũng vô cùng kích động, nhìn không được mà ngao ngao hét lớn cùng với đám người xung quanh mình.

Cô phục rồi.

Joy không hổ là stylist hàng đầu trong nước, năm vạn này thật sự tiêu không uổng.

Thực lực của người ta không chỉ thể hiện ở kỹ năng trang điểm, mà quan trọng hơn là ở thẩm mỹ.

Gã có thể nắm bắt chính xác các đặc điểm nổi bật của Hứa Trăn, đồng thời sửa đổi và cường hóa chúng một cách có mục tiêu để đạt được hiệu ứng hình ảnh tốt nhất.

Bởi vậy, trước mắt Hứa Trăn cho người ta cảm giác không phải hóa trang tinh xảo, mà hoàn toàn ngược lại khiến lực chú ý của mọi người đều đang tập trung vào chính con người hẳn chứ không phải là lớp hóa trang.

Đây mới là cảnh giới cao nhất của trang điểm.

Trong lòng của Chu Hiểu Mạn vừa buồn bực, đồng thời lại vừa nghĩ: Tuy mình không có cấp bậc thẩm mỹ ngang với “Kiều” đại sư, nhưng mà mình căn bản cũng không cần.

Cô không phải là chuyên viên trang điểm, hơn nữa cô chỉ cần chăm sóc tốt cho A Trăn nhà mình là đủ rồi.

Năm vạn này, hiện tại nó đã là của ta, từ nay về sau ta sẽ dùng phương hướng này để trang điểm cho A Trăn!

Nghĩ như vậy, Chu Hiểu Mạn bỗng nhiên lại vui vẻ lên, giống như vô cớ nhặt được 100 triệu.

Chương 476: Thảm Án Mai Lĩnh

Sau khi cuộc họp báo kết thúc vào đêm đó, hội Trăn Quả gần đây vốn im hơi lặng tiếng liền tức khắc bùng nổ một lần nữa.

Các mục hot search liên quan đến Hứa Trăn, Mai Trường Rô mọc lên như măng sau cơn mưa.

Những hình ảnh trực tiếp tại buổi họp báo đã lan truyền trên các trang mạng xã hội lớn. Chỉ trong một đêm, nhiều cư dân mạng trước đó vốn không chú ý đến Hứa Trăn, cũng đã bắt đầu chú ý đến bộ phim truyền hình mới khởi động máy này và giành được sự quan tâm đáng kể.

Thái Thực Tiễn hoàn toàn không ngại việc bị cư dân mạng nói đùa rằng, bức ảnh chụp chung của ông ta và Hứa Trăn giống

như bị ngăn cách vài chiều không thời gian.

Càng không ngại việc mình đứng vào giữa bức ảnh khi chụp chung với Hứa Trăn, Tống Úc, Đường Dật và các diễn viên chính khác đã khiến dư luận tức giận không thôi, dẫn đến một mục “Đánh rớt lão bản” lọt vào hot search.

—— 《Lang Gia bảng》 chưa quay đã hỏa, lão tử lúc này muốn kiếm đồng tiền lớn!

Tùy tiện các người nói như thế nào.

Ngày 20 tháng 3, 《Lang Gia bảng》 chính thức khởi động máy ở thành điện ảnh Hoàn Châu.

Phần đầu tiên của bộ phim là “Thảm án Mai Lĩnh”, các diễn viên chính cũng kịp thời tiến tổ, tận dụng thời gian này để tiến hành vây đọc kịch bản, cũng như huấn luyện lễ nghi, âm nhạc, võ thuật và các phương diện khác.

Buổi sáng hôm nay, sau khi Hứa Trăn hoàn thành nghi thức khởi động máy, liền lập tức được giao một nhiệm vụ quan trọng khác: đón người.

Đón không phải người khác, mà chính là diễn viên chính duy nhất không có mặt trong buổi họp báo hôm trước: Diễn viên đóng vai Tĩnh Phi, Lương Mẫn Anh.

Lương Mẫn Anh với tư cách là một diễn viên hạng nhất quốc gia và hai lớp thị hậu, lại sẵn sàng diễn nhân vật Tĩnh Phi không có phần vi trong một bộ phim thương mại, đây có thể nói là hoàn toàn vì Hứa Trăn.

Để biểu lộ thành ý, Hứa Trăn còn cố ý tự mình đi đón người.

Hắn thật sự rất cảm kích vị mẫu thân trong màn ảnh lại đối đãi với mình không khác gì con ruột, vừa nghe con trai nhờ vả thì lập tức đẩy hết các công việc khác và không một chút do dự nào mà đuổi tới đây.

Nhưng, đối với lần casting này, tâm trạng của Hứa Trăn vô cùng phức tạp.

Hình tượng của Lương Mẫn Anh thật sự có điểm không phù hợp với “Tĩnh Phi”.

Tuy rằng cô năm nay chỉ có 39 tuổi, tướng mạo cũng thực đẹp, nhưng bởi vì nguyên nhân đáng người, cho nên nhìn qua trông “Hỗ báo” đến khó hiểu...

“Linh linh linh.....”

Trong sảnh sân bay, điện thoại di động của Hứa Trăn vang lên.

Hắn cầm di động lên, trên màn hình liền hiển thị một chữ “Nương”, khước miệng hắn hơi hơi nhếch lên, lập tức nhận cuộc gọi: “Nương, ngài xuống máy bay chưa?”

Đầu dây bên kia, Lương Mẫn Anh nói: “Có phải cậu đội mũ len màu be đúng không? Tôi nhìn thấy cậu rồi!”

Hứa Trăn nghe vậy thì sửng sốt, đứng dậy nhìn quét chung quanh một vòng, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh mập mạp quen thuộc kia.

“Này, nhìn đi đâu đó!”

Một lát sau, Hứa Trăn bỗng nhiên cảm thấy sau lưng bị người vỗ một cái, hắn quay đầu lại, vừa nhìn thấy đối phương thì không khỏi sửng sốt vài giây.

Đứng trước mặt hắn là một nữ nhân trung niên, vóc dáng vừa phải, khí chất tao nhã.

Cô cao gần 1,7 mét, thân trên mặc áo len đen, quần tây đen, bột da ngắn, mang theo một bộ kính mát và khoác trên tay chiếc áo khoác len màu xám nhạt.

Khi thấy Hứa Trăn đang nhìn mình, cô hơi hơi mỉm cười, tháo kính râm xuống, lộ ra đôi lông mày đoan trang.

“Nương.....?” Hứa Trăn kinh ngạc nói.

——Người phụ nữ này chính là Lương Mẫn Anh.

Cảnh tuyết rơi trong phim “Sấm Quan Đông” đã được quay vào đầu tháng 12 năm ngoái, chỉ hơn ba tháng không gặp, nhưng Nương dường như trở thành một người khác.

Hứa Trăn thật sự không có khái niệm về con số chuẩn của đáng người, nhưng đoán chừng thô sơ giản lược thì ít nhất phải gây đi 20 cân.

“Thế nào?”

Lương Mẫn Anh xoay một vòng tròn, để Hứa Trăn quan sát dáng người của mình, cười nói: “Như thế này đã đủ diễn vai Tinh Phi chưa?”

Hứa Trăn trong lòng âm áp, vừa cười vừa ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn nương.”

“Ha ha.....” Lương Mẫn Anh vỗ vỗ sau lưng hắn, cười nói, “Cần gì cảm ơn, Nương đến đây cũng vì vở kịch, cho nên không phải khách khí.”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn đã quen cửa quen nẻo mà tiếp nhận rương hành lý trong tay của Lương Mẫn Anh, hai mẹ con liền nói nói cười cười mà đi ra sân bay.

Sau khi Hứa Trăn đón Lương Mẫn Anh từ sân bay về, hắn liền đưa cô về khách sạn để ổn định chỗ ở, rồi hai người mới cùng nhau đi đến phim trường.

Chiều hôm nay, chương trình huấn luyện mà đoàn phim sắp xếp chính là dạy võ thuật.

Trong vở kịch, Hứa Trăn diễn một vai ma ôm, Lương Mẫn Anh thì là phi tử trong hậu cung, cho nên hai người đều không cần phải học tập.

Đây là lần đầu tiên Hứa Trăn đóng phim cổ trang nhưng lại không cần võ thuật, điều này khiến cho hắn còn có chút chưa kịp thích ứng.

“Hôm nay đã khởi động máy sao? Trước quay đoạn nào?”

Lương Mẫn Anh hỏi trên đường đến trường quay.

Hứa Trăn nói: “Khởi động máy, cảnh đầu tiên là “Thảm án Mai Lĩnh”.”

Nói đến đây, hắn liền nhin khôn được mà bật cười: “Hôm nay “Cha” cũng ở phim trường, ông ấy sẽ quay phim hai ngày, vừa vện ba người chúng ta đều ở đây.”

Lương Mẫn Anh nghe vậy thì bưng tỉnh, ha ha cười nói: “A đúng đúng đúng, lão Lý vừa lúc diễn trận này!”

—— “Lão Lý” chỉ chính là Lý Vĩnh Bân.

Ông ta đóng vai khách mời - chủ soái của Xích Diễm quân, trùng hợp vẫn là “Cha” của Hứa Trăn.

Chẳng qua, bởi vì yêu cầu của cốt truyện, Lâm Thù cũng không phải Hứa Trăn diễn, hai người chỉ là một đôi “Phụ tử gián tiếp” không có vai diễn phối hợp.

Chương 477: Múa Thương

Trong lúc nói nói cười cười, hai người đã đi đến phim trường, bên trong thành điện ảnh Hoành Châu.

Địa điểm quay phim buổi chiều là một tòa diễn võ đại bên trong thành, còn chưa đến gần thì đã có thể ầm ầm nghe thấy âm thanh va chạm chói tai của binh khí từ bên trong phim trường truyền ra ngoài, thỉnh thoảng còn xen lẫn một số tiếng la hét, quát lớn, chạy bộ, vô cùng ồn ào.

Lúc tiến vào bên trong, Hứa Trăn quay đầu đánh giá một vòng.

Diễn Võ Trường được xây dựng vô cùng rộng rãi, xung quanh là tường thành màu trắng xám cao mười thước. Trên tường cứ cách năm sáu mét lại treo một cột cờ, những lá cờ vàng tươi bay trong gió, trông vô cùng đẹp mắt.

Khoảng đất trống ở giữa được lát bằng những phiến đá trắng lớn, xung quanh là mấy dãy giá treo vũ khí, những ngọn giáo tua đỏ dựng đứng trên giá trông thật uy nghiêm, trang trọng.

“U, Anh Tử tới rồi?” Đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh nhìn thấy Lương Mẫn Anh, trên dưới đánh giá cô một phen, cười nói, “Rất được nha, nói gây liên gây, nhìn như trẻ mười tuổi ra!”

Lương Mẫn Anh kiêu ngạo hất cằm lên, đặc ý dào dạt mà lướt qua Mạnh Tiêu Thanh, hỏi: “Bắt đầu quay sao, lão Lý diễn như thế nào?”

Mạnh Tiêu Thanh xua xua tay, nói: “Còn có thể như thế nào nữa, tổng cộng không có bao nhiêu cảnh, đây đúng là giết gà dùng dao mổ trâu.”

Vừa nói, ông ta vừa quay sang nhìn Hứa Trăn đang ở bên cạnh, cười nói: “Đồng học của cậu không tồi nha, không hổ là sinh viên của Trung Hí!”

Hứa Trăn biết, Mạnh Tiêu Thanh nói “Đồng học” kia chính là Thẩm Đường, người xuất hiện với tư cách khách mời – vai diễn Lâm Thù trong “Lang Gia Bả”.

Hiện tại, Thảm Đường là một vị thần tượng có chút danh tiếng trong giới trẻ, y cũng liên tiếp đóng vai chính trong mấy bộ thanh xuân vườn trường, lấy được thành tích không tầm thường.

Chưa nói về đội hình chính thức của “Lang Gia Bảng”, nhưng chỉ riêng dàn diễn viên khách mời thì có thể nói là khá hoa lệ.

Đây còn chưa đề cập đến vị Kỳ vương điện hạ do Từ Hạo Vũ thủ vai đâu...

Hứa Trăn nhếch miệng cười, quay đầu nhìn về phía phim trường.

Lúc này, Thảm Đường mặc một thân quân áo ngắn vô cùng chinh tề và học động tác dùng trường thương với chỉ đạo võ thuật, trên Diễn võ trường.

Hứa Trăn biết, đây là lần đầu tiên Thảm Đường xuất hiện trong một bộ phim cổ trang.

Diễn kịch thì không thành vấn đề nhưng về phương diện võ thuật lại kém hơn một chút, y chỉ có thể miễn cưỡng học vài động tác cận cảnh, còn về quay trung cảnh và viễn cảnh thì tạm thời sẽ dùng diễn viên đóng thế.

“Hắc, lão Hứa?”

Chỉ chốc lát sau, Thảm Đường nghỉ giải lao, thì thấy Hứa Trăn đứng ở bên sân. Y xách theo thương đi qua bên phía đối phương, kinh ngạc nói: “Sau cậu lại chạy tới đây, hôm nay cậu cũng đâu có cảnh quay!”

Hứa Trăn đưa cho y một chai nước tăng lực, cười nói: “Tôi lại đây xem náo nhiệt.”

Thảm Đường mở nắp đồ uống, “Ừng ực ừng ực” rót nửa bình xuống bụng, lau miệng, vẻ mặt tức khắc lấy lại sức sống.

Hứa Trăn hỏi: “Lần đầu diễn kịch cổ trang, cảm giác như thế nào?”

Thảm Đường thổn thức nói: “Cảm giác..... Sách, diễn kịch cổ trang thật con mẹ nó quá mệt!”

“Nhất là mấy động tác chơi thương kia, tôi đã luyện tập hơn hai giờ!”

Dứt lời, y nhìn Hứa Trăn nói: “Ai, lão Hứa, cậu có luyện tập qua thương pháp chưa? Trong “Tam Quốc” có đề cập đến không?”

“Ách, nhưng Chu Du có vẻ giống như cọng bún, sức chiến đấu bằng 5...”

Khóe miệng của Hứa Trăn giật giật, xấu hổ cười nói: “Đúng là Chu Du không có dùng thương nhưng một thời gian trước đây, tôi có tham gia một bộ điện ảnh, tên là “Dương Gia Tướng”.”

Thẩm Đường: “.....”

Quá tốt! Chuyên gia dùng thương đây rồi! !

Thẩm Đường nghe được lời này, cũng không làm ra vẻ, trực tiếp xách theo thương lùi về sau hai bước, tạo khoảng cách với Hứa Trăn, nói: “Dương gia là ai tôi không biết, nhưng cậu mau dạy tôi các dùng thương đi, thật sự trò này quá lao lực!”

Hứa Trăn cười nói: “Được rồi, cậu đành thử một trận cho tôi xem.”

Thẩm Đường chợt lấy lại bình tĩnh, thần sắc trịnh trọng mà nắm lên trường thương, sau đó bên trái vẽ một vòng tròn, bên phải lại vẽ một vòng tròn khác, lui một bước, chọc một chọc, lui hai bước, đồng thời lắc mũi thương....

Một lát sau, kết thúc hết thấy động tác, Thẩm Đường giơ tay lau một phen mồ hôi trên trán, nói: “Như thế nào, đại cao thủ, mau cho tôi lời khuyên đi?”

Hứa Trăn cố kiềm nén lại động tác duỗi tay đỡ trán.

Một màn này thật sự...

Nói như thế nào đây, đại khái cũng giống như bài tập thể dục tiêu chuẩn.

Hắn biết đoàn phim “Lang Gian Bãng” vì tiết kiệm tiền cho nên không có đầu tư quá nhiều kinh phí cho võ thuật.

Nói cách khác, trình độ của chỉ đạo võ thuật sợ còn không bằng chính mình.

Hứa Trăn do dự một chút, đơn giản liền cầm một cây trường thương từ giá binh khí bên cạnh, nhìn Thẩm Đường nói: “Về

cách dùng thương, tôi đúng là có chút tâm đắc, vì vậy tôi sẽ chỉ cho cậu một số động tác.”

Dứt lời, vẻ mặt của hắn nghiêm lại, bước về phía trước một bước, đồng thời đâm trường thương trong tay về phía trước, chỉ nghe “Bang” mà một tiếng, hồng y trên trường thương run lên, phát ra một tiếng xé gió vang dội.

Hứa Trăn nói: “Võ thuật cùng vũ đạo không giống nhau, mỗi một động tác đều phải dùng lực chắc và dùng rõ ràng, không thể đồng nhất”.

“Ngoài ra, cậu phải chú ý đến bước chân.”

“Điều khiển bước chân, cơ thể theo chân, cánh tay tùy thân và cổ tay theo cánh tay. Chúng trở thành một, toàn bộ cơ thể trở thành một chỉnh thể.”

“.....”

Hắn một bên nói, một bên thân nhiên vui đùa trường thương trên tay, làm động tác mẫu để Thẩm Đường nhìn thấy điểm mấu chốt.

Nhưng mà đánh đánh, ánh mắt của những người xung quanh dần dần đổ dồn về phía hắn.

Không phải nhìn bản thân hắn mà là vì cách múa thương của hắn quá đẹp.

Chương 478: Diễn Viên Võ Thế

Rõ ràng là những động tác cơ bản bình thường như đâm, đâm, tấn, quấn, nhưng khi nó ở trong tay của Hứa Trăn thì lại có vẻ mạnh mẽ hữu lực, tiếng gió phàn phật, thể vạn quân như lời đình.

Ngay cả Mạnh Tiêu Thanh đang đứng nói chuyện phiếm với Lương Mẫn Anh ở bên cạnh cũng đều sửng sốt, ông ta nhanh tay xách camera lên, bắt đầu thu lại đoạn múa trường thương này.

.....

“Đang!”

Một lát sau, Hứa Trăn chơi xong bộ thương pháp, giơ tay đem trường thương đứng ở trên mặt đất, thu thế, nói: “Phát lực, tạm dừng, bước chân kịp thời theo vào, nửa người trên phải ổn định, khớp xương vai không được đưa về phía trước.”

“Chủ yếu chỉ là mấy điểm này, cậu thử lại một lần đi.”

Thẩm Đường miệng khẽ nhếch, ngơ ngác mà nhìn Hứa Trăn trước mắt, chỉ cảm thấy giống như đã hiểu rất nhiều, lại giống như gì cũng không hiểu, vẻ mặt mông bực.

Y vừa định hỏi cái gì gọi là tạm dừng khi phát lực, thì cách đó không xa, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh xách theo một máy quay lớn tới, cười nói: “Đánh đẹp lắm!”

Hứa Trăn quay đầu lại, cười với ông ta: “Vừa khéo mới vừa luyện qua.”

Mạnh Tiêu Thanh giơ camera lên, nhìn lại đoạn video vừa ghi xong, sau đó chợt nhìn Hứa Trăn với đôi mắt sáng ngời: “Tiểu Hứa, thương lượng với thúc chuyện này đi?”

“Cậu dứt khoát diễn đoạn này đi?”

Hứa Trăn nao nao, ngạc nhiên nói: “Mạnh thúc, đây là Lâm Thù diễn, không phải Mai Trường Tô diễn.”

“Tôi biết là Lâm Thù diễn,” Mạnh Tiêu Thanh khước miệng nhếch lên, ánh mắt lộ ra vẻ giảo hoạt, nói, “Cậu làm diễn viên võ thế cho Lâm Thù!”

“Diễn viên võ thế cũng không múa thương đẹp bằng cậu đâu.”

Khi nói chuyện, Mạnh Tiêu Thanh lại nâng máy quay trong tay lên, nói: “Ài nha, dù sao cậu cũng đang nhàn rồi, cho nên quay lại đoạn hậu trường này cũng rất thú vị.”

“Hơn nữa chúng ta cũng có thể tiết kiệm tiền thuê diễn viên võ thế, ha ha ha...”

Hứa Trăn còn chưa kịp nói cái gì, thì Thẩm Đường ở bên cạnh đã lười đến dậm chân, nói: “Ài u mẹ ơi, chủ ý này quá hay!”

“Tôi diễn áo rồng cho cậu, cậu diễn thế thân cho tôi!”

“Vừa hay chúng ta cao bằng nhau, dáng người cũng không sai biệt lắm, cho nên hãy đảo ngược thao tác một lần, ha ha ha! !”

Nghe được lời này, Hứa Trăn cũng nhin không được cười lên tiếng.

Mai Trường Tô Làm diễn viên võ thể cho Lâm Thù, đây quả thật là một trò đảo vai thú vị.

Cũng không biết khi khán giả nhìn được đoạn hậu trường này sẽ có tâm tình gì...

Hứa Trăn rút cuộc vẫn đồng ý làm diễn viên võ thể cho Lâm Thù.

Một bộ phim có nam chính đi làm thể thân cho nhân vật khách mời, e rằng loại chuyện này không thể xảy ra với bất kỳ đoàn phim nào khác.

Để Hứa Trăn diễn vai kẻ điên này cũng không làm cho cảm xúc bị mâu thuẫn, mà ngược lại càng khiến cho khung ảnh trở nên vô cùng hài hòa,

—— rút cuộc, Lâm Thù cùng Mai Trường Tô vốn dĩ chính là cùng một người.

Hơn nữa hẳn cảm thấy, chính mình có thể tham gia vào quá trình quay phim của đoạn “Thẩm án Mai Lĩnh” cũng sẽ giúp ích rất nhiều cho việc đưa cảm xúc vào các cảnh quay sau.

Vì thế, mấy ngày kế tiếp, Hứa Trăn mỗi ngày đều đóng quân ở phim trường để quay phim.

Thứ hẳn muốn quay không chỉ là cảnh múa thương trong sân mà còn nhiều cảnh như khuất phục ngựa hung hãn, giương cung bắn tên, ra trận giết địch, binh bại đào vong, tranh tài với bằng hữu, ... tổng cộng có 14 tràng diễn.

Làm một thiếu soái của Xích Diễm quân sống trong hồi ức, các cảnh quay của hắn chính là võ thuật, căn bản không cần quay cận mặt.

Thế cho nên, trong quá trình quay phim, Mạnh Tiêu Thanh đều không để Thẩm Đường diễn trước, Hứa Trăn bỏ khuyết mà là hoàn toàn ngược lại —— Hứa Trăn diễn trước, lúc cần lộ mặt thì sẽ để cho Thẩm Đường đi bổ sung.

Vì lý do này, Thẩm Đường còn cố ý đặt cho mình một danh từ riêng: “Mặt thế”.

Chuyện này thật sự làm cho Hứa Trăn cũng phải dở khóc dở cười.

Khi các diễn viên khác trong đoàn nghe nói Hứa Trăn sẽ đảm đương diễn viên đóng thế, mọi người liền nổi lên tính thích nghe ngóng, cứ lúc không có việc gì thì lại chạy ra phim trường xem náo nhiệt.

Mạnh Tiêu Thanh cố ý dặn dò mọi người nghiêm khắc bảo mật, cần phải đợi đoạn diễn này phát sóng mới thả tin tức ra ngoài. Lập tức, quần chúng ăn dưa liền thề thốt đáp ứng.

Vào buổi sáng ngày thứ tư, Tô Nghiên – người đóng vai Tần Bàn Nhược cũng rảnh rồi mà chạy đến phim trường hóng quay phim.

Cô nhìn thấy Hứa Trăn đang cùng diễn viên đóng vai Tiểu Nghê Hoàng luyện kiếm, nhìn không được duỗi tay bụng kín miệng, bả vai cười đến run rẩy.

“Đô đô đô.....”

Tô Nghiên lựa lúc không có ai chú ý, liền tìm một góc ẩn núp, gọi video cho Lâm Gia.

Một lát sau, điện thoại được kết nối.

Trên màn hình, Lâm Gia ăn mặc một bộ váy dài màu trắng trông rất có cốt tiên, rên mặt trang điểm nhẹ nhàng, tựa hồ cũng là đang ở phim trường đóng phim.

Cô thông qua cameras, nhìn nhìn cảnh tượng bên kia của Tô Nghiên, hỏi: “Nghiên tỷ? Chuyện gì vậy?”

Tô Nghiên nhắm máy ảnh vào Hứa Trăn và Tiểu Nghê Hoàng đang luyện kiếm ở bên cạnh sông nhỏ, nói: “Nhìn xem đó là ai?”

Lâm Gia tập trung nhìn vào, liếc mắt một cái liền nhận ra Hứa Trăn, cô ngạc nhiên nói: “Ai? Hứa Trăn? Hắn đây là..... Di?”

Cô sững sờ một lúc, sau đó vội hỏi Tô Nghiên: “Nghiên tỷ, chị đang ở đâu đấy? Không phải mọi người đang quay “Lang Gia Bảng” sao?”

Tại sao Mai Trường Tô lại luyện kiếm? ?

Trước đó, Lâm Gia vì muốn tranh vai diễn Nghê Hoàng quận chúa này, mà đã nghiêm túc lật xem kịch bản “Lang Gian Bảng”, cô biết Mai Trường Tô là một tên ma ồm, làm gì có vẻ mạnh mẽ như người đang luyện kiếm trong màn hình bên kia?

Tô Nghiên nói: “n.....Đúng là đang quay 《Lang Gia bảng》, nhưng Hứa Trăn hiện tại diễn không phải Mai Trường Tô, mà là Lâm Thù.”

Nói tới đây, cô lời ít mà ý nhiều, giải thích một chút về việc diễn viên võ thể này, sau đó cố nén ý cười, cảm thán nói: “Ai, trước đó tỷ còn khuyên em xin nghỉ phép hai ngày, qua bên này nhận vai khách mời Tiểu Nghê Hoàng và trở thành “Người tình màn ảnh”, nhưng em lại nói không rảnh.”

“Kết quả bây giờ tốt rồi, 80% suất diễn của Lâm Thù đều do Hứa Trăn diễn.”

“Cái này gọi là trời tính không bằng người tính a...”

Lời này của Tô Nghiên còn chưa nói xong thì vẻ mặt của Lâm Gia từ ngạc nhiên chuyển sang đại ra, lại từ đại ra chuyển sang chết lặng.

Ngắn ngủn vài giây, hốc mắt của cô đã phiem hồng, những giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt, khóc đến chua xót lại ủy khuất, giống như đứa trẻ bị người ta một ngụm ăn hết cây kem trên tay.

“Ai nha tỷ nói, em đừng khóc a.....”

Nhìn cô khóc, Tô Nghiên liền bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng đi đỡ: “Tỷ sai rồi, thực xin lỗi, tỷ không đùa em nữa!”

“Tỷ mời em ăn cơm! Về sau mỗi ngày tỷ đều sẽ gửi ảnh cho em có được hay không?”

“Ai nha, chuyện này có to tát gì đâu, Gia Gia, những ngày sắp tới vẫn còn dài!”

“.....”

Chương 479: Vây Độc Kịch Bản

Liên tục quay chụp hết 5 ngày rưỡi, cuối cùng công việc làm diễn viên võ thể của Hứa Trăn đã kết thúc.

Lâm Thù không có nhiều cảnh diễn nhưng quá trình quay chụp lại khá khó khăn.

Đặc biệt trong nhiều cảnh vừa cưỡi ngựa vừa giương cung, vung đao, lại vừa múa thương, Hứa Trăn đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể hoàn thành được.

Thân là “Mặt thể” Thẩm Đường cũng xem đến choáng váng, y hiện tại còn đang nghi ngờ bản thân mình có nên nhận phim cổ trang trong tương lai hay không.

Lúc này Hứa Trăn cảm thấy vô cùng may mắn khi được tham gia quay “Tam Quốc”.

Nếu nói đến chính phạt thì chỉ sợ không có mấy đoàn phim có thể chuyên nghiệp hơn “Tam Quốc”.

Mặc dù cảnh võ thuật của Chu Du rất ít, cũng không thể so sánh với những nhân vật tàn nhẫn như Lữ Bố, Quan Công và Triệu Vân, nhưng quá trình luyện tập thì chắc chắn không thể ít hơn.

Hứa Trăn cũng thành thành thật thật mà luyện cưỡi ngựa bắn cung hơn nửa tháng.

Chiều ngày thứ năm, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh đã xem lại tất cả các cảnh quay có Hứa Trăn, nhìn xem có chỗ nào cần phải quay bổ sung hay không.

Kết quả, chỉ cần nhìn thoáng qua liền phát hiện một cảnh quay “Lộ tẩy”.

“Mạnh đạo, chỗ này có muốn quay lại hay không?”

Một trợ lý đạo diễn chỉ vào một khu vực trong màn ảnh và nói, “Trong cảnh này, một hình bóng mờ hồ có thể được nhìn thấy trên lưỡi đao.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn Hứa Trăn và Thẩm Đường đang trò chuyện cách đó không xa, nói: “Dù sao hai người bọn họ lớn lên không giống nhau, nhìn đường nét trên khuôn mặt, có thể thấy rõ ràng người này chính là Hứa Trăn.”

Mạnh Tiêu Thanh không để bụng nói: “Cái này không quan hệ, dù sao cũng là dao nhỏ, lại không phải gương, cũng không tính quá rõ ràng.”

Trợ lý đạo diễn lại nói: “Còn nốt ruồi trên tay thì sao?”

“Hứa Trăn có một nốt ruồi nhỏ trên bàn tay phải gần cổ tay. Nó khá rõ ràng, ngài còn muốn xóa hay không?”

Mạnh Tiêu Thanh chớp chớp mắt, nói: “Giữ lại, sao phải xóa? Chúng ta giữ lại xem có ai phát hiện ra nó hay không, chuyện này nghĩ thôi cũng thật thú vị!”

Trợ lý đạo diễn: “.....”

Lần đầu tiên nhìn thấy, còn có một đạo diễn lại cố ý để lại cảnh quay bị lộ tẩy như vậy!

Ngài đúng là lão nhân xấu, rất xấu!

.....

Vào ngày 25 tháng 3, Hứa Trăn rút cuộc kết thúc nhiệm vụ võ thể và trở về đội hình chính.

Sáng hôm nay, lúc hần xuất hiện ở trong phòng vây đọc kịch bản, Tổng Úc lập tức dùng vẻ mặt hài hước đi trêu chọc hần: “Tiêu hỏa nhi, đi nhầm phòng rồi sao? Vai phụ ra cửa quẹo phải đến cửa thứ ba!”

“Ha ha ha ha.....” Mọi người nhin không được mà cười vang một trận.

Hứa Trăn im lặng mà liếc nhìn hần ta, sau đó kéo ra chiếc ghế dựa bên cạnh, ngồi xuống.

Lúc này, Mạnh Tiêu Thanh tiếp tục quay các cảnh võ thuật ở phim trường bên kia. Trong khi một đạo diễn khác là Sở Kiều Hùng cùng biên kịch Thiệu Mạn Linh và một nhóm diễn viên chính chủ trì đọc kịch bản.

Du Mi, người đóng vai Nghê Hoàng quận chúa ngồi ở phía đối diện Hứa Trăn, dùng tay chống cằm, không e dè mà đánh giá hần.

So với lần đầu gặp mặt trong đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” cách đây ba năm, lông mày và mắt của Hứa Trăn bây giờ mở ra rất nhiều, trong mắt thiếu ba phần co quắp, thêm

năm phần tự tin, nhìn qua thần thái sáng láng, thật sự có khí chất của nam chính.

Tuy nhiên không biết..... Kỹ thuật diễn xuất của hắn đã tiến bộ bao nhiêu so với năm đó?

Du Mi dùng ánh mắt nhu hòa để nhìn người người trẻ tuổi trước mặt, như thể đang nhìn đứa em trai nhà mình đã trưởng thành.

Bất quá...một sinh vật như “Em trai”, còn không phải dùng để bắt nạt sao?

Khóe miệng của Du Mi liền lộ ra một nụ cười giao hoạt.

Hứa Trăn chú ý tới ánh mắt của Du Mi ở bên đối diện, liền lập tức mỉm cười chào cô.

Lúc này, chuyện đã ba năm trôi qua kể từ lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Tất nhiên, trong ba năm qua, chưa tới mức hai người không hề gặp nhau. Thịnh thoảng Hứa Trăn sẽ gặp Du Mi ba hoặc bốn lần trong nhiều hoạt động nhãn hiệu, thông cáo, tiệc tối và các sự kiện khác.

Chẳng qua, hai người mỗi lần gặp mặt đều là vội vàng đối mặt, vội vàng phân biệt, chưa từng có lúc nhàn rỗi ngồi xuống nói chuyện với nhau.

Bây giờ gặp lại nhau, Hứa Trăn nhìn thấy Du Mi nói cười vui vẻ ở ngay trước mặt, dung mạo vẫn như trước đây, thật sự khiến hắn hoảng hốt như thể quay lại ba năm về trước.

Khi đó mình còn là một diễn viên non nớt và không có khái niệm về diễn xuất, đối mặt với dàn diễn viên toàn sao trong phòng họp, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhắc không nổi một chút tự tin.

Du Mi khi ấy là một đại lão phái thực lực có khả năng diễn xuất tiếng lành đồn xa, đã hướng dẫn cho mình rất nhiều.

Chính Du Mi là người đã dạy Hứa Trăn lần đầu tiên diễn xuất theo tâm lý của nhân vật, và lần đầu tiên sử dụng ánh mắt để biểu lộ cảm xúc.

Hắn vẫn còn nhớ rõ khi đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” tổ chức buổi đọc kịch bản, đạo diễn Đặng Đại Diễn đã đề xuất làm một cuộc thử nghiệm nhỏ để xác định xem ông ta nên chỉ tổ đạo. Khi đó, Du Mi chủ động hỗ trợ cho Hứa Trăn, chỉ bằng ánh mắt liền đánh tan phòng tuyến tâm lý của hắn, điều này đã mang lại một cú sốc lớn cho Hứa Trăn.

Đây là một vị tiền bối có tình nghĩa “Nửa thầy trò” với mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Du Mi giờ giờ kịch bản trong tay, nói: “Mai Trường Tô đồng học, chúng ta đã đọc gần một phần ba kịch bản rồi, những lời thoại trước đó nên học thuộc lòng, cậu xem có theo kịp không?”

Hứa Trăn chỉnh lại dáng ngồi, cười nói: “Yên tâm đi Mi tỷ, luận lời kịch, tôi sẽ không nhận thua!”

Du Mi nhìn đôi mắt tràn đầy tự tin của hắn, nhướn mày, cười nói: “U, Nhất Dao nhà ta đã trưởng thành rồi sao!”

“Được, khí thế này của cậu rất tốt, lát nữa nhất định phải để cho tỷ lau mắt nhìn!”

Trong phòng hội nghị tức khắc vang lên một trận tiếng cười trầm thấp.

Chương 480: Cảm Tạ Mọi Người Đều Nghiêm Túc

Chỉ chốc lát sau, đạo diễn Sở Kiều Hùng từ toilet trở về, vào phòng liền nhìn thấy Hứa Trăn, ông kinh hỉ cười nói: “U, Tiểu Hứa hôm nay đã trở lại?”

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, cung cung kính kính nói: “Thực xin lỗi đạo diễn, chậm trễ tiến độ của mọi người.”

Sở Kiều Hùng xua xua tay, nói: “Không chậm trễ, không chậm trễ, chúng ta đều đã nhảy ra mấy lời thoại của cậu.”

“Vậy thì từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ tiếp tục theo tiến trình trước đó, phần đã bỏ qua sẽ được bổ sung vào cuối.”

Nói xong, ông tay lật kịch bản trong tay, nói: “Hôm qua chúng ta đã đọc tới đâu rồi?”

Biên kịch Thiệu Mạn Linh đáp: “Cảnh thứ 233 của quyển thứ nhất, hôm nay sẽ tiếp tục từ cảnh thứ 234.”

Sở Kiều Hùng lật kịch bản đến vị trí này, lướt qua một cách đơn giản rồi gật gật đầu nói: “Vậy chúng ta bắt đầu đi, trận đầu là Lương đế cùng Tạ Ngọc.”

.....

Bởi vì vấn đề chấp niệm cá nhân của Thái Thực Tiễn, mà tất cả các bộ phim truyền hình do Đông Nhạc sản xuất đều phải tiến hành các buổi vây đọc kịch bản, hơn nữa phải đọc từ đầu đến cuối, tốn rất nhiều thời gian.

Hiện giờ thành lập phòng làm việc mới, tự nhiên là đem nguyên bộ “Thái thị làm ra vẻ” mang theo lại đây.

Hứa Trăn đã có hồi lâu không tham gia kế hoạch quay phim của Thái tổng, hôm nay lại một nữa tham gia buổi vây đọc kịch bản, cảm giác vừa thân thiết lại vừa hoài niệm.

Các bộ phim truyền hình của những hãng khác như Máu Đào Kiếm, Sấm Quan Đông, Dương Gia Tướng, kỳ thật đều không có phân đoạn này.

Vây đọc kịch bản không đơn thuần chỉ là đọc chay mà xen vào đó còn phải bộc lộ cảm xúc cùng phương thực biểu diễn.

Không trang điểm, làm tóc và ánh sáng, không định vị camera và sắp xếp cảnh quay, diễn viên nào cũng ngồi vào chỗ và đọc lời thoại của mình nhưng không được thiếu những cung bậc cảm xúc nên có.

Mọi người cùng đọc và lắng nghe, ai thấy có vấn đề gì khúc mắc, khó chịu thì nêu ra ngay tại chỗ, đạo diễn và biên kịch sẽ cùng mọi người thảo luận và chỉnh sửa lại.

Thậm chí, một số đoàn làm phim nước ngoài còn tổ chức những buổi đọc kịch bản công khai và thu tiền vé... Điều này liền có chút phát rồ.

“..... Thần cho rằng, Thái Tử hiền đức, hơn nữa quý phi đã có công lớn, ở trong hậu cung nhiều năm, nàng vẫn luôn thành tâm với bệ hạ...”

Lúc này, người đầu tiên bắt đầu đọc lời thoại Tạ Ngạn Quân, trong vai Tạ Ngọc.

Âm thanh giọng nói của Tạ Ngạn Quân chỉ có thể coi là trung bình, nhưng cách làm chủ lời thoại lại vô cùng xuất sắc.

Khả năng kiểm soát hơi thở và cảm xúc trong giọng điệu của hắn luôn có thể làm cho mọi người gãi đúng chỗ ngứa, chỉ cần nghe hắn đọc lời thoại cũng là loại trải nghiệm tuyệt vời.

Mà người đối diện với hắn chính là Lương đế Bao Vệ Quốc.

Diễn viên Tào Tháo trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa” phiên bản cũ, Phi Ứng thị đế, lão sư dạy lời kịch của Trung Hí...

Ý nghĩa đằng sau loạt danh hiệu này là: Khả năng diễn xuất đạt chuẩn sách giáo khoa.

Hứa Trăn nhấp miệng, biểu tình chuyên chú mà nhìn kịch bản trong tay, hanh chóng ghi lại nhịp của hai vị tiền bối, cách nhấn mạnh trọng âm.

Trong khi lắng nghe, hắn so sánh cách mà bản thân dự kiến sẽ giải quyết và sửa lại những chỗ xử lý không phù hợp của mình, chính quá trình này đã khiến hắn thu được rất nhiều điều.

Kịch bản của “Lang Gia Bả” có rất nhiều lời thoại, hầu như mỗi nhân vật chính đều có vài nghìn từ, và một số thậm chí hàng chục nghìn từ.

Loại trình độ này thật sự là thảm họa đối với những người có trí nhớ ở mức bình thường.

Nhưng Hứa Trăn nhận thấy rằng tất cả đàn ông, phụ nữ và trẻ em có mặt ở đây, trên cơ bản đều có thể đọc thuộc lòng toàn bộ lời thoại của chính mình một cách trôi chảy, xem ra trước đó bọn họ đã luyện tập không ít.

Tuy nhiên, Hứa Trăn không những không cảm thấy áp lực mà còn cảm thấy hài lòng bởi sự đối xử nghiêm túc của “đồng đội” và đầy tinh thần chiến đấu.

—— cảm tạ mọi người đều nghiêm túc!

Nếu là những người khác liền không thèm liếc nhìn kịch bản mà chỉ lướt qua và lấy lệ thì hắn sẽ cảm thấy người đọc thuộc thoại lâu lâu như mình mới là trên ngóc.

.....

“Tiếp theo, cảnh thứ 237.” Một lúc sau, Sở Kiều Hùng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn, nói, “Nghê Hoàng nói toạc ra thân phận của Lâm Thù.”

“Tiểu Hứa cậu điều chỉnh một chút cảm xúc, 10 giây sau bắt đầu.”

Nghe vậy, Hứa Trăn buông bút trong tay xuống, khép lại kịch bản, hít sâu một hơi.

“n?” Tống Úc ngồi ở bên cạnh hắn thấy thế liền sững sốt một phen.

Những người khác đều cúi đầu xem kịch bản khi đến lượt. Nhưng hắn thì tốt rồi, lúc mọi người liếc mành xem thì hắn lại khép kịch bản lại?

Đây là hành động gì?

Tuy nhiên, việc đọc kịch bản không giống như một buổi quay phim bình thường, không có những thứ dài dòng như ánh sáng, thu âm, đánh bản, trong nháy mắt, Du Mi ở bên kia bàn đã mở miệng.

“Hồi lâu không gặp, Tô tiên sinh gần đây có khỏe không?” Du Mi cũng không có xem kịch bản, mà là đôi tay chống cằm, mắt nhìn thẳng vào Hứa Trăn ở đối diện, bên miệng treo lên nụ cười khách sáo xa cách.

Khi cô ấy nói những lời này, khí chất toàn thân dường như đã trải qua một sự thay đổi nhỏ, đôi lông mày duyên dáng ban đầu lại mang theo ba phần anh khí, nhìn qua hơi lộ ra khí độ hiên ngang.

“Tạ quận chúa nhớ mong, hết thấy đều mạnh khỏe.” Ngay sau đó, Hứa Trăn mở miệng.

Hắn mang theo ý cười nhợt nhạt, vẻ mặt không còn phần chán oai hùng, thần thái sáng láng như trước mà có chút đáng vẻ thư sinh, không nhanh không chậm, thông dong đạm mạc nói: “Tô mỗ vừa mới chuyển nhà, thu được hậu lễ của quý phủ, nhưng vẫn chưa tới cửa nói lời cảm tạ, còn thỉnh quận chúa chớ trách.”

Lời này của hắn dường như không có uy lực như Tạ Ngọc, Lương Vương, nhưng toàn thân lại toát ra khí chất hoàn toàn

khác với Hứa Trăn thường ngày.

Từ lúc mở miệng, hắn đã không còn là Hứa Trăn nữa, mà hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Ở phía đối diện, Du Mi nhận thấy những thay đổi mà hắn thể hiện trong mấy giây qua, trong lòng cũng âm thầm giật mình.

——Hứa Trăn hiện tại có thể diễn xuất đến mức độ này sao?

Đây là mức cao hơn rất nhiều so với lúc hắn còn thể hiện trong “Tam Quốc”!

Chương 481: Thực Lực Tăng Vọt

“Lang Gia Bả” là bộ phim truyền hình đầu tiên Hứa Trăn đảm nhận vai chính. Với tác phẩm này, việc mời một số diễn viên trong giới bằng hữu tới tham gia là chuyện rất bình thường.

Thế nhưng, nhân duyên của Hứa Trăn tương đối tốt, mà tình hình hiện tại của công ty cũng tương đối đặc thù, cho nên có rất nhiều người đến ủng hộ hắn.

Thậm chí Tống Úc còn lén lút trêu chọc hắn, nói cậu không giống như đang quay phim truyền hình mà giống như muốn kết hôn. Danh sách diễn viên tham gia chỉ sợ đã gần bằng khách khứa đến uống rượu mừng.

Hơn nữa Tống Úc còn kiến nghị hắn nên ghi lại toàn bộ “Tiền mừng”, nhớ kỹ tất cả nợ ân tình của mọi người, để về sau nếu có cơ hội thì hoàn trả cả vốn lẫn lời.

Tuy Hứa Trăn cảm thấy sự so sánh này có chút xấu hổ nhưng kiến nghị xác thật không tồi.

Hắn rất biết nghe lời mà chuẩn bị một cuốn sổ nhỏ, nghiêm túc ghi lại mỗi một sự trợ giúp của mọi người đối với mình.

Ví dụ, đạo diễn ánh sáng của đoàn phim “Tam Quốc” đã quyết định lựa chọn “Lang Gia Bả” thay vì chọn một bộ đại chế tác điện ảnh có kinh phí lớn.

Lão sư Mao Phượng Bình, nhà thiết kế trang phục cho Hoa Vô Khuyết, vốn dĩ đã về hưu, nhưng vì nghe nói Hứa Trăn đang

cần hỗ trợ thì lập tức một lần nữa rời núi, tự mình chủ trì công việc thiết kế trang phục cho “Lang Gia Bảg”.

Chỉ đạo quay phim Lương Vệ Đông của đoàn “Ôn Lương Châu” còn cố ý từ nước ngoài trở về và phụ trách bộ phim này.

Ngoài ra, bộ trang phục mà hắn mặc khi tham dự họp báo khởi động máy được thực hiện bởi đội thợ may hàng đầu trong nước...

Về phần đội hìn diễn viên, càng không cần phải nói.

Hơn một nửa số diễn viên chính ở đây là những người bạn cũ mà Hứa Trăn từng hợp tác.

Tuy nhiên, ngoại trừ Lương Mẫn Anh, Tạ Ngạn Quân, Đường Dật và một số người khác thì đa phần những người còn lại đã hơn một năm chưa hợp tác với hắn.

Khi Hứa Trăn đang bắt đầu đọc lời thoại của Mai Trường Tô, thì những người bên cạnh bạn lập tức ngẩng đầu lên, ngần ngừ nhìn về phía hắn.

Đặc biệt là các diễn viên như Chung Đào, Hà Tĩnh, những người đã lâu không làm việc cùng nhau, bên trong ánh mắt nhìn về phía Hứa Trăn đều tràn ngập mờ mịt.

——Hiện tại, Hứa Trăn đã có thực lực như vậy sao? !

Điều này hoàn toàn khác với hình ảnh thiếu niên ngây ngô chỉ dựa vào một thân nhiệt huyết để đi diễn kịch trong ấn tượng của bọn họ!

Đối diện Hứa Trăn, mí mắt của Du Mi cũng không khỏi nháy lên một cái.

Tuy nhiên bản thân còn đang đắm mình trong kịch bản, cho nên cô phải kìm nén sự kinh ngạc của mình, tiếp tục hòa mình vào trạng thái của nhân vật Nghê Hoàng, cô nói: “Tiên sinh khách khí.”

“Kẻ hèn lẽ mọn, sao dám để Giang Tả minh hỗ trợ chúng ra, đại phá thủy trận của quân địch ở biên giới phía nam? Chuyện này phải để ta tự mình tới cửa cảm tạ tiên sinh mới đúng.”

Khi nói chuyện, trên mặt nàng treo ý cười chân thành, nhưng một đôi mắt lại không e dè mà nhìn thẳng Hứa Trăn, tựa hồ là

đang tìm đáp án nào đó.

Hứa Trăn nhìn lại nàng, sắc mặt bình tĩnh như thường.

“Giang Tả minh xưa nay luôn đặt chính nghĩa lên hàng đầu, lấy bảo vệ quốc gia làm nhiệm vụ của mình.”

Lúc hắn nói chuyện, ngữ điệu trầm thấp, không giống nam nhi nhiệt huyết tầm thường, tràn đầy năng lượng và hào sảng.

Nhưng giọng điệu của hắn rất trịnh trọng, không những không chua ngoa, âm áp mà còn có chút khí phách anh hùng, hắn nói: “Việc hiền kế cho biên giới phía Nam và bảo vệ bá tánh Đại Lương là thứ mà chúng ta tình nguyện làm.”

“Nhưng thật ra quận chúa.....” Nói, hắn bất động thanh sắc mà tan ba phần trịnh trọng mời vừa rồi, thay vào đó là một chút lời đùa khéo đưa đẩy, nói: “Không hỏi xuất thân

lại bất động thanh sắc mà tan mất mới vừa rồi ba phần trịnh trọng, thay một chút lời đùa khéo đưa đẩy, nói, “Bất luận xuất thân như thế nào, tài năng của một người mới là nhất, dùng thường dân để huấn luyện thủy thủ mới chân chính có trí tuệ tốt, khí phách tốt.”

Hứa Trăn theo bản năng mà từ trên chỗ ngồi đứng lên, chậm rãi chấp tay vái chào, mỉm cười nói: “Nam cảnh có quận chúa, thật là phúc của Đại Lương.”

Du Mi ở phía bàn đối diện cũng đứng dậy, thản nhiên nhận một lễ này, nói: “Không hỏi xuất thân?”

“Cũng không hẳn là vậy.”

Nói đến đây, cô bỗng nhiên thay đổi cuộc trò chuyện, trong giọng nói mang vài phần dò hỏi cũng ý vị, nói: “Vị nghĩa sĩ được Giang Tả minh phái tới hỗ trợ, ta muốn hỏi xuất thân của hắn, vẫn mong tiên sinh báo cho?”

Hứa Trăn nhìn ánh mắt truy vấn của cô, nụ cười trên mặt cũng dần thui liễm.

Hắn tránh ánh mắt của Du Mi, nói: “Trong liên minh của ta bất quá chỉ là giang hồ chi sĩ đáng vẻ hào sảng, xuất thân ti tiện, không thể lọt vào tai của quận chúa...”

“.....”

Nói mấy câu đối đáp, hầu như tất cả mọi người có mặt đều đặt kịch bản trên tay xuống và ngẩng đầu nhìn về phía hai vị diễn viên.

Đặc biệt là Hứa Trăn.

Du Mi là người có thân phận gì?

Tam kim ảnh hậu, sở hữu kỹ năng diễn xuất đỉnh cao trong thế hệ người trẻ tuổi.

Hơn nữa, vị cô nãi nãi này xưa nay có tiếng là “Chuyên nghiệp”, bất luận trường hợp nào cũng không thu diễn. Thậm chí có rất nhiều tiểu hoa, tiểu sinh ở phim trường bị cô ngược đến hoài nghi nhân sinh, gần như có thể viết thành một bộ “Huyết lệ sử” vui buồn lẫn lộn.

Tuy nhiên, đánh giá về việc biểu diễn những lời thoại vừa rồi, Hứa Trăn không chỉ không bị áp diễn mà ngược lại cùng cô đấu tới đấu lui.

Nghê Hoàng quận chúa đoán được thân phận Mai Trường Tô không bình thường, có thể là người của Xích Diễm, bởi vậy nói có sách mách có chứng, tiến sát từng bước.

Cảm xúc của Hứa Trăn đang dần chuyển biến theo từng câu hỏi của Du Mi, từ lúc ban đầu khách sáo xa cách, đến dừng cảm không kèm chế được, lại đến thái độ lạnh lùng, biểu tình dần dần ngưng trọng.....

Tình hình có vẻ như bị chi phối bởi Du Mi, nhưng trên thực tế, mỗi một lần cảm xúc chuyển biến dừng chân đều nằm ở trên người Hứa Trăn.

Nếu hắn không diễn tốt, cảm xúc của khán giả sẽ không thể được kéo theo.

Mà tính đến trước mắt, biểu hiện của Hứa Trăn có thể nói hoàn mỹ.

Tất cả các diễn viên chính có mặt đều nhìn hắn một cách thận trọng, mong chờ màn trình diễn tiếp theo của hắn.

—— tất cả mọi người hy vọng Hứa Trăn có thể chống đỡ được áp lực của Du Mi, đem biểu hiện như vậy duy trì đến cuối cùng, thậm chí càng tiến thêm một bước.

Không chỉ bởi vì quan hệ cá nhân, mà bởi vì, Hứa Trăn là nam chính của bộ kịch này, là trụ cột của 《Lang Gia bảng》!

Thực lực của hần sẽ đóng vai trò quyết định đến chất lượng của cả bộ phim này!

Chương 482: Dẫn Dắt Người Xem

“...Hắn là người của Xích Diễm, một lòng muốn minh oan cho mình,” Khi nói chuyện, đoạn đối thoại bức thiết đã lên đến cao trào, giọng điệu của Du Mi không còn kiên quyết như trước mà dần trở nên kích động, nói, “Nhưng còn người, người là ai?”

Lời này vừa ra, ánh mắt vốn dĩ đang lảng tránh Du Mi của Hứa Trăn lại một lần nữa ngẩng lên.

Thần sắc của hắn ngưng trọng mà nhìn chăm chăm Du Mi, hơi hé miệng, chung quy vẫn là một lần nữa quay mặt đi, vẻ thống khổ trong mắt chợt lóe rồi biến mất, nói: “Tất cả đều giống nhau, ai cũng là người sống sót sau tai nạn.”

“Người nói người là người của Xích Diễm...”

Khi nói chuyện, Du Mi trực tiếp rời khỏi chỗ ngồi của mình, vòng tới trước mặt Hứa Trăn, gắt gao nhìn chăm chăm mắt hắn, nói: “Vậy vì sao ta lại không quen biết người.”

Hứa Trăn chỉ cùng cô nhìn nhau một lát, liền xoay người sang chỗ khác, khoanh tay mà đứng, trầm giọng nói: “Bảy vạn Xích Diễm quân, quân chúa sao có thể quen biết hết được.”

Du Mi nhìn bóng dáng của hắn, ngữ khí kiên quyết nói:

“Nhưng Vệ Tranh là phó tướng của Xích Vũ Doanh, ngay cả hắn cũng nghe lệnh của người, phụng người làm minh chủ, ta không tin người năm đó chỉ là hạng người vô danh bừa bãi!”

“Chuyện chúng ta đang nói bây giờ có liên quan gì đến chiến trường,” Hứa Trăn rũ đầu, vẫn duy trì giọng điệu bình tĩnh, chậm rãi nói, “Huống chi, người biết Vệ Tranh quá nhiều, hắn không thích hợp xuất đầu lộ diện.....”

“Người quen biết Lâm Thù sao?” Hứa Trăn chưa nói xong, đã bị Du Mi đánh gãy.

Trong nháy mắt này, đồng tử của Hứa Trăn đột nhiên co rút lại.

Hắn nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng giật giật, thanh âm khàn khàn nói: “Quen biết.”

Du Mi làm như nghĩ tới cái gì, tâm tư thay đổi thật nhanh, hô hấp bỗng nhiên trở nên dồn dập, nói: “Lâm Thù thật sự đã chết sao?”

Hứa Trăn rũ đầu xuống, nói: “Đúng vậy.”

Du Mi nói: “Tro cốt chôn ở nơi nào?”

Hứa Trăn nói: “Bảy vạn anh linh, thiên địa đều là mộ.”

Du Mi không thuận theo mà tiếp tục truy vấn: “Ngay cả một khối thi thể cũng tìm không thấy sao?”

Hứa Trăn thở dài một tiếng, nói: “Chiến sự thảm thiết, thi cốt như núi, làm sao biết cái nào của Lâm Thù.”

Lời này vừa ra, thân thể Du Mi bỗng nhiên xuất hiện một tia run rẩy.

Ánh mắt của cô run một chút, môi đỏ khẽ nhếch, hồi lâu không có lên tiếng.

Mà Hứa Trăn không có ý thức được chính mình nói sai cái gì, tiếp tục nói: “Quận chúa nếu muốn tể diện hắc, thì nơi nào không có anh linh.”

“Người nói đúng, hắc xác thật sẽ không để ý cái này.....”

Cách hồi lâu, Du Mi mới một lần nữa mở miệng, mà lúc này, thanh âm của cô đã run rẩy đến không thành dạng.

Cô lại vòng tới trước mặt Hứa Trăn, ngẩng đầu, ngoan cố nhìn hắc, ngữ tốc cực nhanh nói: “Nhưng nếu người là người của Xích Diễm, vậy sao người không gọi Lâm Thù là “Thiếu soái”, mà lại hô thẳng tên của hắc?”

Lời này vừa ra, Hứa Trăn mới vừa rồi giao biện, lảng tránh, ra vẻ trấn định ở trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Chỉ một thoáng, thân mình hắc nhoáng lên, trên mặt trắng bệch như tờ giấy.

Hứa Trăn đã không còn bộ dáng vân đạm phong khinh như mới vừa rồi, cảm xúc vẫn luôn ẩn nhẫn đột nhiên bùng nổ vào giờ khắc này.

Mà ở phía đối diện hắc, Du Mi rõ ràng nhìn thấy phản ứng của hắc, rốt cuộc hoàn toàn xác minh được suy đoán của mình,

dưới cảm xúc chấn động, hốc mắt cô đỏ lên, hai hàng thanh lệ theo gương mặt chảy xuống dưới, khóc không thành tiếng nói: “Là người, ta biết là người.....”

“Lâm Thù, người là Lâm Thù !”

“Ca!”

Rõ ràng là đọc kịch bản chứ không phải biểu diễn chính thức, nhưng Sở Kiều Hùng ngồi ở hàng nghe đầu vẫn nhìn không được mà hô một tiếng đình.

Nghe thấy tiếng “Ca” này, cho dù là Hứa Trăn cùng Du Mi, hay những người xung quanh đang xem họ biểu diễn, đều cảm thấy như tỉnh lại từ một giấc mơ.

Biểu tình của đạo diễn Sở Kiều Hùng vô cùng phức tạp mà nhìn hai người, sau đó bất đắc dĩ cười nói: “Đoạn vừa rồi, ách...lời thoại quá hay, cảm xúc quá đúng chỗ, ha ha.”

Vừa nói, ông ta vừa nhìn xuống kịch bản trong tay, không nhìn được nói: “Nhưng mà, những gì Tiểu Hứa nói quả thực là lời trong kịch bản, còn Du Mi... câu từ không hề giống trong kịch bản!”

Lời này vừa ra, nguyên bản không khí có chút khẩn trương trong phòng hội nghị tức khắc vang lên một trận tiếng cười thấp thấp.

Du Mi lấy khăn giấy lau mặt, xoa xoa khóe mắt, cười nói: “Ai nha, nhìn Tiểu Hứa diễn đến tốt như vậy, giống như đang cùng hắn diễn một đoạn chân thực vậy.”

“Tuy nhiên tôi không thể đọc lời thoại, cho nên chỉ có thể chêm bừa.”

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Nghe được hai chữ “Chêm bừa” thì ý cười với mới còn ần ần lập tức bị kích phát ra, ngay cả các trưởng bối ở đây cũng nhìn không được cười thành tiếng.

Trong tiếng cười vang lên, Du Mi đã trở lại dáng vẻ giao hoạt thường ngày, từ dùng dư quang liếc Hứa Trăn một cái, nói: “Rất được, tiểu tử, cậu còn bức ty phải lấy ra công phu thật!”

Hứa Trăn lại không giống cô, nói lui liên lui như vậy, hần noẻn miệng cười, trên người tựa hồ còn vài phần cảm giác “Mai Trường Tô”, hần nhẹ nhàng nói: “Tỷ, chị đây là vừa cảm liền diễn, còn tôi mới là người đem hết thực lực trong nửa năm chuẩn bị, đó là toàn bộ năng lực của tôi.”

Du Mi chớp chớp mắt, cười nói: “Có thể chuẩn bị có nghĩa là cậu đã có được tâm nhĩn này, đây cũng là một phần thực lực của cậu.”

Khi nói chuyện, cô giơ tay vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, bày ra một bộ dáng đại tỷ, nói: “Cứ diễn tốt, tỷ xem trọng cậu!”

“Về sau chờ tỷ nghèo túng, cần phải dựa vào cậu hỗ trợ!”

Chương 483: Đại Chiến Với Fans

Trong lúc nói nói cười cười, mọi người không có tiếp tục dây dưa đề tài này nữa, bọn họ chỉ đơn giản khen biểu hiện của Hứa Trăn, sau đó tiếp tục đọc kịch bản tiếp theo.

Lấy cảnh này làm tấm gương, những người khác khi mở miệng đọc thoại cũng đưa ra yêu cầu cao về cách diễn đạt, ít nhất họ đã thể hiện được hơn 60-70% sự nghiêm túc khi chính thức xuất hiện.

Mà Hứa Trăn phát huy thập phần ổn định, cùng ngày buổi sáng, Mai Trường Tô liên tiếp cùng Tiêu Cảnh Duệ, Ngôn Dự Tân, Tĩnh Vương, Mông Chí đối diễn, hơn nữa còn không bị rơi xuống thế hạ phong

Thậm chí có thể nói, trừ bỏ số ít mấy đại lão phái thực lực có thể cùng hần đối diễn qua lại ngang bằng, thì những người trẻ tuổi khác đều cảm thấy xấu hổ về bản thân.

Thực lực của Hứa Trăn, ít nhất là khi hần diễn Mai Trường Tô, thì đã không còn đứng chung cấp bậc với đại đa số người cùng thế hệ trong đoàn phim hiện tại.

Sau khi đọc kịch bản cả buổi sáng, đám diễn viên đối diễn với hần đều thu liễm vẻ tự mãn của mấy ngày trước mà lâm vào trầm tư thật sâu.

Đều là bạn cùng lứa tuổi.

Nhưng người ta đã có thể đua diễn với ảnh hậu mà mặt không hề đỏ sẫm, cùng diễn viên gạo cội độ sức nhưng cũng không hề bị choáng ngợp? ?

Mức độ chênh lệch này đơn giản là theo không kịp!

.....

Sau khi luyện lời thoại hết một buổi sáng, tâm tình của Hứa Trăn vô cùng sung sướng.

《 Lang Gia bang 》 không thể so với loại bị bắt lính trong 《 Dương gia tướng 》 và 《 săn ảnh 》 . Từ nửa năm trước hắn đã bắt đầu chuẩn bị, nỗ lực đem hết mọi thứ có thể làm.

Khi lần đầu tiên nhận được kịch bản này, hắn đã muốn thử và nghĩ sẽ cố gắng để tìm ra đâu là giới hạn của mình.

Nếu dành cho mình một khoảng thời gian vô hạn, thì có thể diễn giải một nhân vật đến giới hạn mà chính mình có thể nhận ra không?

Sự thật chứng minh là, có thể.

Hứa Trăn hiện tại đã hoàn toàn tự tin với thực lực của chính mình.

Đối mặt tiền bối, đối mặt diễn cốt, không cần hoảng loạn, chỉ cần dựa theo ý nghĩ của chính mình mà diễn, hiện tại chính mình đã có đủ thực lực để diễn một bộ phim tốt.

Mang theo tâm tình sung sướng như vậy, hắn đi ra cửa phòng họp, một đường vui vẻ thoải mái mà đi đến nhà ăn khách sạn, tính toán đi ăn chút cơm trưa, tiếp tục huấn luyện vào buổi chiều.

Ở nhà hàng buffet, sau khi hắn lấy đồ ăn xong thì vừa vịn nhìn thấy một chỗ ngồi trống bên cạnh sư huynh Tống Úc nhà mình, nhìn gã tựa hồ đang phân tranh cao thấp với màn hình di động.

Hắn đi tới chỗ của Tống Úc, đưa tay vẫy vẫy trước mặt gã, nói: “Sư huynh? Đang bận sao, ăn cơm xong, em muốn hỏi anh xem, hai ngày đọc kịch bản trước đó có gì thay đổi không?”

Tổng Úc xua xua tay, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động, nói: “Chờ một lát a, chờ anh chiến xong trận này đã.”

Hứa Trăn nghi hoặc nói: “Chiến trận gì? Anh đang tham gia cái gì sao?”

Tổng Úc vẻ mặt căm giận cuộn tay áo, kêu lên: “Anh đang cãi nhau với Fans của mình trên V Bác!”

Hứa Trăn: ?? ?

Hứa Trăn biết, Tổng Úc là một người rất thích dùng V Bác.

Năm đó lúc hai người còn ở trong đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiều”, Tổng Úc đã từng phát V Bác công khai lên tiếng ủng hộ mình, lời nói kịch liệt mà châm chọc Đinh Tuyết Tùng và Fans của cậu ta. Bởi vì lý do này mà mối quan hệ giữa hai nhà Fans đều vô cùng nóng nảy.

—— đúng vậy, Hứa Trăn bị Đinh Tuyết Tùng ác ý ăn vạ, cuối cùng là Fans của Đinh Tuyết Tùng và Tổng Úc nháo loạn, đêm hiện tại chuyện này đã trở thành một sự kiện kỳ lạ trong giới.

Về phần bản thân Hứa Trăn....

V Bác đã bị gỡ cài đặt bao lâu rồi?

Hắn đã không còn nhớ phần mềm này trông như thế nào nữa...

Hứa Trăn bụng mâm đồ ăn ngồi xuống chỗ đối diện Hứa Trăn, khó hiểu hỏi: “Tại sao anh lại đi cãi cọ với Fans nhà mình?”

Tổng Úc bĩu môi, nói: “Thấy chuyện bất bình thì phải lên tiếng!”

Hứa Trăn nghe hắn nói như vậy, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là yên lặng lấy di động ra, một lần nữa download V bác, lật xem động thái mới nhất của Tổng Úc.

Nhưng mà vừa thấy, hắn lập tức hiểu tại sao Tổng Úc lại không muốn nói thêm cho mình biết.

——Giữa trưa hôm nay, trên mạng vừa mới công bố đoạn video hoàn chỉnh của cuộc họp báo khởi động máy 《Lang Gia bảng》.

Dàn diễn viên chính thức cũng đã hoàn toàn ổn định vào thời điểm này.

Hứa Trăn là nam chính của vở kịch, vô luận là phiên vị, hoá trang, hay đội hình diễn viên chính thì các Fans đều cực kỳ vừa lòng. Dĩ nhiên là một đám hoan hỉ, phóng pháo ăn mừng.

Nhưng đối với Fans của Tống Úc thì idol nhà bọn họ xuất đạo sớm hơn Hứa Trăn, có tư lịch sâu hơn Hứa Trăn, cũng từng diễn nam chính trong rất nhiều bộ phim truyền hình. Thế nhưng ở trong bộ phim này thì lại chấp nhận làm vai phụ cho Hứa Trăn, như vậy khó tránh khỏi sẽ có chút câu oán hận.

Chưa kể, đoàn đội của Tống Úc cũng đồng thời thông báo sẽ không gia hạn hợp đồng với Đông Nhạc, gia nhập phòng làm việc Lang Gia Bảng mới thành lập.

Ngay khi Hứa Trăn nhìn thấy những động thái này thì còn cảm thấy trong lòng có chút hụt hẫng.

Nhưng mà lướt tới lướt lui, hắn liền phát hiện khu vực bình luận giống như đang lạc qua đề tài khác.

Một người hâm mộ đã để lại lời nhắn cho Tống Úc và nói: “Anh cho rằng mình đi hỗ trợ cho Hứa Trăn là chuyện nghĩa khí sao? Làm ơn, tỉnh tỉnh, cái này gọi là tốt một cách giả tạo, đầu óc nước vào!”

Tống Úc đáp lại: “Nước vào? Tôi còn cần nước vào? Chẳng lẽ bạn không biết cả người tôi chính là mảnh đại dương mệnh mông?”

Chương 484: Quan Hệ Bằng Hữu

Một fan khác nói: “Đóng series phim Lớp Phụ Đạo không phải tốt lắm sao? Quay phần tiếp theo của bộ phim cực phẩm với điểm douban 8.1 thì không quay, chạy đi làm nền cho người khác?”

Tống Úc nói: “Theo ý của ngài, năm nay tôi 26 rồi vẫn còn phải học lại à?”

Fan: “Thích anh 6 năm rồi, hôm nay thật sự là một ngày làm em thất vọng nhất... Rõ ràng đi theo con đường phim chất

lượng tiểu chúng, sao bây giờ lại chạy theo thị hiếu đến phiên vị cũng không thêm quan tâm rồi?

Tổng Úc: “Đừng ngại, tôi dịch cho bạn một chút – phim chất lượng tiểu chúng chính là không hay.”

“.....”

Hứa Trăn lướt từ trên xuống dưới, chỉ cảm thấy đầu của một người đang có nguy cơ bị nổ tung.

Hắn cảm giác nếu như mình là người hâm mộ này thì thế nào cũng bị gã làm cho tức chết.

“Ai, đình đình đình!”

Lúc này Tổng Úc ở bên nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động của Hứa Trăn, thấy hắn định nhấn lại bên dưới động thái của mình, gã vội nói: “Anh có thể, nhưng cậu ngàn vạn lần không được!”

“Nếu như cậu lên tiếng, vậy tính chất của chuyện này sẽ bị thay đổi!”

Hứa Trăn giật mình, nói: “Ách, đây chỉ là nick tiểu hào em vừa xin, thậm chí em còn không biết mật khẩu cho tài khoản này là gì.”

Tổng Úc: “.....”

Gã trầm mặc một lúc lâu, sau đó thở thật dài, nói: “Ai, không sao cả, cậu đừng có nghe những người này nói hươu nói vượn.”

“Nhân vật Tĩnh Vương này là anh tự mình muốn diễn, không phải bán mặt mũi cho cậu.”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, không xin lỗi cũng không cảm ơn mà bình tĩnh “n” một tiếng.

Mối quan hệ giữa hắn và Tổng Úc không thể so với những người khác, bọn hắn là loại bằng hữu thường xuyên lén lút ăn cơm tối, nói chuyện phiếm, hàn huyên đủ thứ tứ trên trời dưới đất.

Không quan trọng tại sao Tổng Úc lại nhận “Lang Gia Bảng”, tóm lại, hiện tại người đã tiến tổ, mình lại đi nói “Xin lỗi”, “Cảm ơn”, “Cảm động đến rơi nước mắt” đủ loại lời với người

ta thì ngược lại có vẻ hơi lạnh nhạt, khách sáo, không duyên không có làm mối quan hệ của hai người bị xa cách.

Dụng tâm đem bộ phim này quay thật tốt, đừng để Tống Úc đến đến diễn vai phụ một cách vô ích.

Tống Úc tay trái chống cằm, tay phải chán đến chết mà dùng chiếc đũa mân mê đồ ăn bên dưới, nói: “Còn nhớ năm trước, Trâu Khánh Xuân đã nói gì ở chùa Pháp Vân không?”

Hứa Trăn hỏi: “Câu nào?”

Tống Úc lẩm bẩm nói: “Chính là câu kia, hắc nói, trên người anh thiếu tiềm chất có thể phát hảo, đời này cứ mãi như vậy, chính là câu này.”

Hứa Trăn nhìn thấy bộ dáng vừa bất lực lại vừa không có cam lòng của gã, có điểm muốn cười lại có chút khó chịu.

Mấy năm qua, sự nghiệp diễn xuất của Tống Úc thật sự không mấy suôn sẻ.

Chính mình diễn vai phụ ba năm, nhiều lần lựa chọn giữa nam chủ của kịch nhị lưu và nam phụ của kịch chính lưu.

Còn Tống Úc thì hoàn toàn tương phản, gã vừa xuất đạo liền đóng nam chính trong bộ phim đầu tay, mấy năm về sau chính là cười lên lưng cộp khó trèo xuống, cơ bản rất ít khi diễn vai phụ.

Mọi người trong và ngoài giới đều thừa nhận gã có kỹ năng diễn xuất hạng nhất và hình tượng đẹp, hàng năm đều có tác phẩm chất lượng ở mức chấp nhận được, hơn nữa gã còn là đại diện tiêu biểu của trường học trong những năm gần đây.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Muốn nói hòa hơn nữa thì chưa từng có.

Cứ phát triển như vậy, thì Tống Úc thật sự sẽ giống như những gì mà Trâu Khánh Xuân nói: Chờ đến lúc có tuổi thì được người thế hệ sau gọi một tiếng “Diễn viên gạo cuội”, lại lớn tuổi hơn chút nữa thì được tôn xưng là vị tiên bối “Có đức có nghệ” trong giới giải trí.

Mà hiển nhiên, Tống Úc không thỏa mãn với cuộc đời tầm thường như vậy.

“Có thể nổi tiếng hay không phụ thuộc vào cả thực lực và may mắn,” Hứa Trăn nhìn về phía Tống Úc, nghiêm túc nói, “Nhìn những người nổi tiếng đi, kỳ thực rất nhiều người tình cờ nhận được vai diễn tốt, không nhất thiết phải thực sự xuất sắc.”

Tống Úc gật gật đầu tán thành, nói: “Đúng là như vậy.”

“Cho nên nói, lần này tiếp được nam số 2 của 《Lang Gia Bảng》, cũng là có tìm kiếm ý tưởng đột phá.”

“Với phiên vị hiện tại của anh, căn bản không kiếm được vai nam chủ tốt nào, ngược lại là lui một bước trời cao biển rộng, nói không chừng sẽ có chuyển cơ.”

Hứa Trăn thấy gã một bên nghiêm túc nói lời chính nghĩa, một bên tiếp tục tìm người đầu tay đôi trên V Bức, hẳn bất đắc dĩ mà cười nói: “Hiện tại các Fans của anh đều đang kích động như vậy, anh còn, anh còn đi khắp nơi châm ngòi thổi gió?”

“Có phải nên thương lượng với đoàn đội của anh về cách xử lý hay không?”

Tống Úc bĩu môi nói: “Có cái gì mà phải xử lý, tùy tiện chiến là được.”

“Bên này lên án công khai anh không tiếp tục nhận “Lớp Học Phụ Đạo”, không tiếp phần hai của “Chào Thực Tập Sinh” ... Thực sự là...”

Nói đến đây, gã nhin không được trợn mắt xem thường, nói: “Chờ đến lúc “Lang Gia Bảng” phát sóng, anh xem xem mặt của mấy người có đau hay không!”

.....

Giữa trưa hôm đó, Tống Úc thuận miệng hàn huyên với Hứa Trăn về chuyện bị lên án công khai trên V Bức, tuy rằng phiền lòng, nhưng gã cũng không quá coi trọng.

Rốt cuộc, chính gã đã hạ quyết tâm rất lớn mới lựa chọn nhận vai diễn Tĩnh Vương này, mà các Fans không hài lòng về điều này cũng là điều bình thường.

Mất Fans là chuyện chắc chắn, điều này chỉ có thể chấp nhận.

Tuy nhiên, điều mà gã không bao giờ ngờ tới là làn sóng lên án công khai bởi vụ việc này không chỉ xuất hiện trên mạng

mà còn trở thành hiện thực.

Chương 485: Từ Diễn Đi! !

Vào ngày 5 tháng 4, quá trình đọc kịch bản và đào tạo đặc biệt cho các diễn viên chính kết thúc, việc quay phim chính thức đi vào cốt truyện chính của phần 12 năm sau.

Cùng ngày buổi sáng, đoàn phim tổ chức một buổi thăm ban của Fans.

Các nhà sẽ chuẩn bị danh sách thành viên, sau đó xác định những người may mắn đến tham ban theo hình thức tích điểm + bốc thăm, mọi thứ đều được lên kế hoạch bài bản.

Bất qua, Fans thăm ban sẽ khác với nhân sĩ trong giới thăm ban, các Fas sẽ không được phép tiến vào phim trường.

Đoàn phim sẽ chỉ để các diễn viên ra ngoài gặp gỡ người hâm mộ trong thời gian nghỉ giải lao, và không cho họ xem quá trình quay phim thực tế.

Khoảng 8 giờ sáng, quản lý kịch vụ đến báo tin đoàn thăm ban đã đến.

Theo sắp xếp, hôm nay Fans của Hứa Trăn và Tống Úc sẽ đến đây, cho nên họ chỉ đơn giản là tẩy trang sạch sẽ rồi đi gặp đội thăm ban ở ngoài trường quay.

Bởi vì cảnh quay đầu tiên của hôm nay là Hứa Trăn diễn cho nên việc trang điểm và tạo kiểu tóc của hắn đã được thực hiện đầy đủ.

Hôm nay hắn không mặc kiện áo lông cừu giống như làn hợp báo trước mà là lựa chọn một bộ nho sam thuần trắng.

Tuy bộ trang phục này không “Hàng xa xỉ” gì, nhưng là do chính tay Mao Phượng Bình lão sư thiết kế, cảm xúc khuynh hướng nhất lưu, cắt may thoả đáng, sau khi mặc vào thì một cô phong độ trí thức nồng đậm ập vào trước mặt, khiến hắn thực sự có phong thái của một tài tử.

Về phần Tống Úc, gã ăn mặc thường phục, còn chưa kịp làm tạo hình.

Ra phim trường, Hứa Trăn và những người khác có thể nhìn thấy mấy cô nương trẻ tuổi đứng vây thành một đoàn, ở ngoài sân nhón chân mong chờ.

Nhìn thấy các diễn viên lại đây, đám người tức khắc nhảy nhót một trận.

Tổng Úc liếc mắt liền có thể nhìn hàng phía trước là hai đại Fans nhà mình.

Hai cô nương này là đại Fans đã theo gã nhiều năm, tuy không đảm nhiệm chức vụ ở hội nhóm nhưng mỗi lần thăm ban, đón sân bay, sinh nhật các loại đều có thể thấy bóng dáng của hai người.

Tổng Úc nhếch miệng cười, vừa định tiến lên chào hỏi với các cô thì một cô gái trong đó, đột nhiên lấy ra một vật màu đỏ từ trong balo của mình, “Bá” một tiếng, cùng với người bạn bên cạnh, kéo căng tấm màu đỏ kia ra ngay trước mặt mọi người.

Tổng Úc tập trung nhìn vào, chỉ thấy, đó là một tấm băng rôn màu đỏ có in dòng chữ lớn: “Xin lập tức từ diễn “Lang Gia Bảng” !! !”

Các diễn viên khác đang muốn đi về phía trước thì tức khắc ngây ngẩn cả người, những tiếng thét chói tai của các Fans cũng do do dự dự ngừng lại.

Đây là, tình huống như thế nào?

Hứa Trăn thị lực tốt, có thể thấy rõ ràng trên băng rôn không chỉ có dòng chữ “Từ diễn Lang Gia Bảng” mà còn có rất nhiều chữ ký đánh dấu màu đen.

Xem ra, đây không chỉ là ý nguyện của một người mà đồng thời nó là một bức “Vạn dân thư” ?

Vậy mà nháo đến trình độ này? ?

Hiện tại không có nhiều Fans của Tổng Úc ở đây, nhưng chỉ với số lượng ít ỏi này lại tạo thành khí thế đông đủ.

“Tổng Úc, nghe được giọng nói của chúng em không?”

Mấy tiểu cô nương giơ cao băng rôn, hốc mắt đỏ lên: “Chúng em không hy vọng anh sẽ diễn bộ phim này! Không muốn để

anh lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn, không muốn anh trở thành đá kê chân cho người khác! !”

Ngay khi những tiếng hét này phát ra, cảnh tượng đột nhiên trở nên vô cùng xấu hổ.

Nghe được những lời rõ ràng này, Fans của Hứa Trăn lập tức nổi giận, dùng ánh mắt bất thiện mà nhìn qua đám người này.

Cùng lúc đó, Tống Úc cũng phát hỏa.

——Ta nhận phim gì, mấy người quản được sao?

Tiền đồ của ta như thế nào, còn cần mấy người giúp ta sắp xếp?

Làm Fans, nhưng có phải tay chân của mấy người đuổi quá rộng rồi không? !

Gã hít sâu một hơi, lập tức liền muốn tiến lên tranh cãi với đám người đó! !

Người phụ trách hoạt động thăm ban lần này liền hoảng hốt, lập tức liền cầm lấy bộ đàm, muốn gọi người đưa các cô nương kia rời đi ngay lập tức.

“Triệu thúc, chờ một chút!”

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn lại bỗng nhiên mở miệng.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Tống Úc đang nổi lửa bùng bùng, bất động thanh sắc mà lắc đầu với gã, sau đó mới quay đầu sang nói với nhân viên kịch vụ: “Triệu thúc, trước để tôi nói với mấy cô ấy mấy câu.”

Tống Úc thấy hắn muốn tiến lên đi xử lý, vội vàng duỗi tay đem hắn ngăn lại, nhíu mày nói: “Cậu đừng đi!”

“Fans nhà anh, anh tự xử lý!”

Hứa Trăn nhìn Tống Úc đang nổi nóng, không nhanh không chậm nói: “Cứ để em đi, em là “đại biểu tư sản”.”

Tống Úc: “.....”

Đúng là không thể phản bác!

Hứa Trăn nhìn thấy vẻ mặt của gã, hơi hơi mỉm cười, bước đi thong dong về phía đoàn người thăm ban.

Fans của Hứa Trăn nhìn thấy thần tượng của mình đến gần thì dĩ nhiên vui không chịu được, nhưng đám người bên phía Tống Úc lại dùng ánh mắt thận trọng nhìn hắn, không biết người trẻ tuổi có nụ cười nhu hòa này đang muốn cái gì.

Sau khi đến trước đoàn thăm ban, đầu tiên là cùng người trong nhà chào hỏi, dặn dò họ lát nữa sẽ trò chuyện tiếp, rồi sau đó mới quay đầu nhìn về phía tám băng rôn kia, nói: “Tìm nhiều người ký tên như vậy cũng không dễ dàng đi?”

Mấy vị cô nương Fans nhà Tống Úc không hiểu sao lại có cảm giác người này cười đến cao thâm khó đoán, cho nên mới cảnh giác nói: “Chúng tôi muốn để cho Tống Úc nhìn thấy cái này, cậu mau để cho anh ấy đến đây.”

Hứa Trăn nhìn về phía các cô gái, cười nói: “Các cô có muốn vào phim trường không?”

“Sáng nay Tống sư huynh có cảnh quay, có muốn xem anh ấy biểu diễn như thế nào?”

Chương 486: Vào Phim Trường

Nghe được lời đề nghị này của Hứa Trăn, mấy tiểu cô nương lập tức ngốc ra, ngay cả hai người đang cầm băng rôn cũng vô thức buông xuống.

“Muốn xem, A Trăn! Chúng ta muốn xem! !”

Lúc này, các Fans nhà Hứa Trăn đã hưng phấn đến mức hét lên, còn bên phía Fans nhà Tống Úc thì tương đối rụt rè khi đối diện với “Thiếu soái quân địch”.

“Cái kia, có thể đi vào xem sao?” Trong đó một cô gái không nhịn được mà ánh mắt lấp lóe, do dự mà nhìn về phía sau Hứa Trăn.

Đồng thời, trong lòng cô cũng âm thầm có chút hoài nghi: Hứa Trăn chẳng qua là một diễn viên, loại chuyện này hắn không thể làm chủ?

Hứa Trăn sẵn ồng tay áo lên, tựa hồ liếc mắt nhìn thấu tâm tư của cô nương đối diện, không nhanh không chậm nói: “Chuyện thăm ban đúng là tôi không thể quản.”

“Nhưng nếu các cô muốn đi vào thì tôi có thể xin giúp.”

Nhân viên kịch vụ đứng ở bên cạnh nghe thấy vậy thì nào để Hứa Trăn tự mình đi xin mà lập tức quay đầu đi tìm Thái Thật Tiễn, sau đó nhanh chóng nhận được sự đồng ý.

Các cô nương nghe thấy chuyện đã thành thì hưng phấn đến thiếu chút nữa là nhảy dựng lên và ngay lập tức họ cũng quên sạch những câu ép hỏi hùng hổ vừa rồi.

Hứa Trăn không khỏi nở nụ cười.

Đề xuất của hắn thực ra không phải là một lời ngẫu hứng.

Chỉ vài ngày trước, Chu Hiểu Mạn vừa đề xuất tổ chức một buổi họp mặt người hâm mộ, công khai vào phim trường xem các diễn viên quay phim.

Sau khi Hứa Trăn nói về ý tưởng này với Thái Thật Tiễn cùng Kiều Phong, cả ba cảm thấy rằng nó khả thi nên đã đưa vấn đề này vào kế hoạch hàng ngày, nhưng thời gian cũng chỉ là vài ngày trước mà thôi.

Trên thực tế, không phải chỉ có Fans của Tổng Úc mới có ý kiến về dàn diễn viên trong “Lang Gia Bảng”.

Du Mi, Đường Dật, Cao Bác, Tô Nghiên, Lưu Tế Nguyệt.....

Những bằng hữu đến hỗ trợ Hứa Trăn, tuy không đến mức để hạ phiên vị nhưng ăn ngay nói thật, “Lang Gia Bảng” không phải là bộ phim truyền hình xuất sắc đối với bọn họ.

Fan của các diễn viên này vốn đã không hài lòng, lại còn có người cố tình ở giữa châm ngòi thổi gió dẫn đến trào lưu trên mạng gần đây không mấy thiện cảm với Hứa Trăn.

Mắng người nhiều, không thành vấn đề cũng sẽ biến thành có vấn đề.

Nếu để cho chuyện này tùy ý xảy ra, nó thậm chí có thể ảnh hưởng đến chính bộ phim “Lang Gia Bảng”.

Hứa Trăn tuy không nghĩ đến việc tiện nghi khoe mẽ, càng không nghĩ tới việc các bằng hữu đến giúp mình lại bị chọc giận như vậy.

.....

“Các vị muốn vào phim trường thì trước tiên vui lòng ký giấy cam kết, mỗi người đi qua lấy một cái túi niêm phong, cho điện thoại di động cùng các thiết bị âm thanh hình ảnh vào trong túi...”

Vài phút sau, đoàn làm phim lấy ra các loại vật phẩm đã chuẩn bị trước, an ủi người hâm mộ một cách hợp lý và dẫn họ vào phim trường theo từng đợt.

Hứa Trăn không cần phải lo lắng về những vấn đề này, hắn chỉ nói chuyện với người hâm mộ một vài câu, mọi người cùng nhau chụp một bức ảnh, sau đó quay trở lại phim trường để chuẩn bị cho buổi quay tiếp theo.

Nói đến có chút buồn cười.

Mai Trường Tô là nhân vật chính tuyệt đối của bộ phim này, có rất nhiều cảnh, tổng cộng có hơn 1.000 cảnh, nhưng các cảnh quay rất tập trung.

Ví dụ như Tô Trạch, Tạ Phủ Tuyết Lư, mật đạo giữa Tô Trạch cùng Tĩnh Vương phủ, ... gần một trăm cảnh đều tập trung vào những cốt truyện này.

Bởi vì phim truyền hình thường sẽ quay theo cảnh và không theo trình tự thời gian cho nên mới xuất hiện một hiện tượng quý dị:

Trong cùng đoạn thời gian, Hứa Trăn có khả năng sẽ ở trong cùng một cảnh, một hồi một hồi lại một hồi, quay đến nửa tháng....

Ví dụ như hiện tại.

“Căn phòng” không gian mở chỉ có ba bức tường này là phòng ngủ của Mai Trường Tô ở Tuyết Lư và 5 ngày tiếp theo của Hứa Trăn về cơ bản gắn liền với nơi này.

Trong kế hoạch quay ngày hôm nay, nó liên quan đến cảnh quay quan trọng nhất của hắn ở Tuyết Lư: lần đầu tiên gặp gỡ Tĩnh Vương.

.....

“A, đứa trẻ kia có là Tôn Thiệu trong “Tam Quốc” !!”

Bên sân, một Fans của Hứa Trăn mở to hai mắt nhìn, trên mặt tràn đầy hưng phấn mà chỉ vào một diễn viên nhí ở trong sân: “Nhớ đúng không? Con trai của Tôn Sách!”

“Trước kia Tào Tháo đã yêu cầu Giang Đông phải đưa con tin qua, Trương Chiêu chủ trương đưa đi nhưng đã bị đại đô đốc trực tiếp mắng một trận.”

Người bạn bên cạnh nghe vậy liền gật gật đầu, nói: “Tôi nhớ, tôi nhớ! Đứa trẻ kia diễn rất tốt, lúc nhìn Chu thúc Thúc đi rồi, nó liền khóc đến thương tâm.”

“Ai, ở bên này, hắc diễn nhân vật gì vậy? Đình Sinh là ai?”

Một người khác bên cạnh nghe được bọn họ tán gẫu về Đình Sinh, nên rất ân cần tiến lại gần và giới thiệu: “Đình Sinh là hậu nhân của Kỳ Vương, thân phận bên ngoài là tội nô của Dịch U Đình.”

Vừa nói, cô vừa nhìn bối cảnh trên phim trường và nói tiếp: “Cảnh này hẳn là khi Mai Trường Tô nhìn thấy Đình Sinh bị đánh ở bên đường, sau đó liền nhất hấn đem về Ninh Quốc hầu phủ.”

“Kết quả Tĩnh Vương nghĩ làm Đình Sinh đã đắc tội với người của Ninh Quốc hầu phủ, vì thế không quan tâm mà vọt vào muốn cứu người....”

Vị cô nương này rõ ràng là là Fans của “Lang Gia Bảng”, cho nên mới hiểu biết rất kỹ về cốt truyện.

Nói xong tóm tắt, cô nhin không được mà hưng phấn chà xát tay, nói: “Đây là một cảnh nổi tiếng, “Ta muốn tuyển người”!”

“Không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy cảnh này, đúng là quá may mắn!”

Lời này vừa ra, mấy người chung quanh tức khắc lộ ra nụ cười thuần thực.

Mặt khác ở bên cạnh, các Fans của Tống Úc rõ ràng là không có chuẩn bị đầy đủ, lúc nghe được bốn chữ “Ta muốn tuyển người” thì mấy người hai mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết các cô đang nói cái gì.

Cái gì mà “Ta muốn tuyển người” ?

Điểm tướng, hay là tuyển phi?

Chuyện này thì có gì thú vị? Đúng là không hiểu được...

Chương 487: Cảnh Quay Của Tổng Úc

Vài phút sau, công việc chuẩn bị trên phim trường đã hoàn tất.

Âm thanh của băng phân cảnh vang lên, cảnh quay tiếp theo chính thức bắt đầu.

Giữa phòng ngủ tổng cộng có ba người, đại công tử Ninh Quốc hầu Tiêu Cảnh Duệ, Mai Trường Tô đang tá túc tại Ninh Quốc hầu phủ, cùng với Đình Sinh vừa mới được cứu trở về.

Lúc này, Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô đang ngồi ở trên giường, chậm rãi lật xem một quyển sách trong tay;

Ngược lại thiếu niên gây yếu Đình Sinh thì quỳ xuống trước án kỉ bên cạnh hắn, cái miệng nhỏ không ngừng uống cháo, an an tĩnh tĩnh, cúi đầu không nói.

“Đại phu nói hắn bị thương ở vị trí xương sườn, yêu cầu tĩnh dưỡng bồi bổ,” Tiêu Cảnh Duệ liếc mắt nhìn bóng dáng của Đình Sinh rồi thở dài, “Nhưng muốn tĩnh dưỡng ở Dịch U đình, sợ là người si nói mộng?”

Nghe được lời này, Mai Trường Tô cũng không để ý tới Tiêu Cảnh Duệ vừa mới lo lắng, mà là quay đầu nhìn phía Đình Sinh, giơ giơ lên quyển sách trên tay, nói: “Cuốn sách này là người chép?”

Đình Sinh đang uống cháo liền ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Mai Trường Tô hỏi: “Trừ bỏ cuốn này, người còn đọc quá cuốn nào khác không?”

Đình Sinh nhấp nhấp miệng, gập ghềnh mà đọc ra mấy tên sách khó hiểu, một số trong số đó đã bị phát âm sai.

Mai Trường Tô rũ mắt nhìn nó, thở dài, trong mắt tràn ngập thương tiếc, nói: “Đình Sinh, đây không phải là cách đọc sách.”

Dứt lời, hắn đứng dậy đi đến giá sách, lấy bảy tám quyển sách tới, nhẹ nhàng nói: “Người nên đọc như những cuốn này trước, đây là cơ sở, văn phong ngắn gọn, đạo lý làm người cũng rõ ràng.”

“Cũng giống như xây nhà, nền muốn bền chắc, mặt trên mới có thể củng cố.....”

“.....”

Hai người một lớn một nhỏ đang tán gẫu chuyện đọc sách trong phòng, Mai Trường Tô giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp, rất có kiên nhẫn, rõ ràng hắn đang nói mấy thứ râu ria, nhưng nghe rất thoải mái và yên tâm.

Đồng thời, bên sân, các Fans của Tống Úc nhìn thiết bị trong sân, dần dần thu liễm địch ý cùng coi thường Hứa Trăn.

—— Cảnh này đang được thu âm trực tiếp.

Đối với những bộ phim truyền hình hiện nay, đặc biệt là những bộ phim cổ trang, thu âm trực tiếp tại hiện trường là điều vô cùng hiếm hoi.

Nó tốn kém và rắc rối, đồng thời yêu cầu rất khắt khe về kỹ năng diễn xuất của diễn viên, nói chung các đoàn phim sẽ không sắp xếp công việc này.

Nhưng ưu điểm là: tình cảm chân thành, ý thức nhập vai vô cùng mạnh mẽ.

Một trong những điều mà người hâm mộ của Tống Úc tự hào nhất là gã không bao giờ sử dụng phối âm khi quay phim.

Cho dù bởi vì điều kiện có hạn, không thể thu âm cùng lúc, thì gã cũng sẽ tự mình phối âm chứ không ủy thác cho người khác.

Mà hiện giờ vừa thấy, Hứa Trăn hiển nhiên cũng có thể làm được điểm này.

n..... Tạm thời tính người cũng là người đồng đạo.....

“..... Làm càn, ta xem ai dám càn ta!”

“Điện hạ, điện hạ! Xin dừng bước, để ta đi thông báo hầu gia.....”

“Không cần thông báo, ta không phải tới tìm hầu gia nhà ngươi!”

Khi các cô còn đang nghĩ ngợi lung tung thì đột nhiên, có một vài tiếng hét từ phía xa của trường quay vọng tới.

Các Fans nhà Tống Úc nhất sáng sáng mắt lên.

——Giọng nói của Nhị Hoặc! (Biệt danh của Tống Úc)

Lão Tống nhà ta đã lên sân khấu!

Ha ha, trước nghe toàn nghe giọng nói tùy tiện của thằng nhãi này, hiện giờ bỗng nhiên nghiêm túc thì lại có cảm giác không quen tai cho lắm!

“Leng keng!”

Một lát sau, đi kèm với một âm thanh trầm vang là bóng người đổ sập phá cửa đi vào, mạnh mẽ xông vào phim trường.

Các fan vừa định cười nhạo dáng vẻ của nghiêm túc của Tống Úc, nhưng khi tập trung nhìn kỹ, ý cười đã dâng lên cổ họng liền lập tức phải nuốt xuống.

—— hôm nay Nhị Hoặc, hình như có chút không đúng?

Làm tiểu sinh đứng đầu Đông Nhạc, ngoại hình của Tống Úc hiển nhiên đủ tư cách.

Các đường nét trên khuôn mặt đúng chuẩn và độ nhận diện rất cao, chắc chắn là quá đủ để nói là “Anh tuấn”, nhưng so với một người như Hứa Trăn có thể dựa vào hóa trang, thì lại kém hơn một bậc.

Tuy nhiên hôm nay, hóa trang của Tống Úc dường như đã tìm ra lối đi thích hợp.

Mặt mày sắc bén, khí độ kiên cường, thân xuyên một bộ nhung trang màu đỏ sẫm, lấy kim quan vấn tóc, toàn thân thon dài, tràn đầy anh khí.

Trên người không có nửa điểm lấu cá và cường điệu như ngày thường.

“Đình Sinh, ngươi có khỏe không?”

Tống Úc đóng vai Tĩnh Vương vừa vào cửa, ai cũng không thấy, liếc mắt một cái liền chăm chú nhìn đứa trẻ đang đọc

sách bên cạnh Mai Trường Tô, ngữ mang theo quan tâm hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?”

Lúc này Đình Sinh đang nghịch hai cuốn sách mà Mai Trường Tô vừa mới đưa cho mình, nó nhìn thấy Tĩnh Vương vào cửa, mờ mịt một lát, mới nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nhìn thấy Đình Sinh tạm thời không có việc gì, Tĩnh Vương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía đứng Tiêu Cảnh Duệ, bức thiết nói: “Cảnh Duệ, ta nghe nói Đình Sinh không cẩn thận va chạm quý nhân, có thể là quấy nhiễu tới khách quý, ta thay mặt hấn tạ lỗi với ngươi.”

“Nhưng hấn mới chỉ là hài tử, ngươi hãy nhìn khuôn mặt gầy gò của này mà bỏ qua cho hấn!”

Tiêu Cảnh Duệ nghe gã nói như vậy, ngốc lảng sau một lúc lâu, thẳng đến khi Mai Trường Tô phát ra một tiếng cười khẽ, rốt cuộc mới phản ứng kịp, vội vàng nói: “Điện hạ hiểu lầm.”

“Đình Sinh không có va chạm ai, là ta thấy hấn bị người ta đánh ở ngoài đường cho nên mới nhặt hấn về để trị thương.”

Nghe được lời này, Tĩnh Vương nao nao, mình bạch chính mình đã hiểu lầm, tức khắc mặt lộ ra vẻ xấu hổ, đồng thời theo bản năng mà nhìn về phía Mai Trường Tô ở cách đó không xa.

Khoảng cách của hai người tầm năm sáu mét, bốn mắt nhìn nhau.

Mai Trường Tô thuận thế đứng dậy.

Nhìn thấy một màn này, Tiêu Cảnh Duệ vội vàng giới thiệu nói: “Tĩnh Vương điện hạ, vị này chính là Tô Triết, Tô tiên sinh.”

Tĩnh Vương nhìn về phía hấn, vẫn chưa lộ ra biểu tình gì đặc biệt, chỉ xa xa gật đầu một cái.

Chương 488: Tiểu Tử Này Đã Trưởng Thành

Cảnh quay này là cảnh đầu tiên Tĩnh Vương quen biết Mai Trường Tô, thời gian quay khá dài, khoản chừng sáu bảy phút.

Tĩnh Vương muốn đưa Đình Sinh đi, nhưng Mai Trường Tô lại tỏ quan tâm khác thường đối với Đình Sinh, hắt dạy nó kiến thức, tặng sách, “Khẩu xuất cuồng ngôn” muốn đưa nó rời khỏi Dịch U đình, về ở bên cạnh mình.

Mà việc đưa tội nô của Dịch U đình rời đi là chuyện do Thánh thượng đặc xá, còn dạng vương tử như Tĩnh Vương thì hoàn toàn bất lực.

Cảnh quay kết thúc, lúc đạo diễn hô “Ca”, các Fans bên sân xem đều thích thú. Nhìn “TV” trước mắt bị đóng, nhóm người này tức khắc kêu rên mấy ngày liền.

Bất quá thật đáng tiếc, quay phim trực tiếp không thể so với lúc vây đọc kịch bản, nhất định phải có một số công việc cần phải được chuẩn bị.

Lúc tạm dừng giữa hai cảnh quay, các Fans hứng thú bưng bưng mà thảo luận về cốt truyện, sau đó bọn họ bỗng nhiên phát hiện: Trong cảnh vừa rồi, hai diễn viên Hứa Trăn cùng Tống Úc đều giống như không hề tồn tại, chính điều này đã khiến cho mọi người hoàn toàn chìm đắm vào trong cốt truyện.

Về phần ưu nhược, thì một chút cũng không thấy.

Lúc mọi người hậu tri hậu giác phát hiện chuyện này, mới quay sang nhìn nhau, hồi lâu cũng không có ai mở miệng nói chuyện.

Không biết bao nhiêu ý nghĩ quỷ dị cùng lúc xuất hiện trong đầu của các Fans.

Thứ nhất, bộ phim này có vẻ khá tốt.

Thứ hai, hóa trang trong bộ phim của Tống Úc đặc biệt thích hợp với gã, gần như có thể nói là đỉnh cao nhan sắc từ lúc gã xuất đạo đến nay.

Thứ ba, có thể nhân vật Tĩnh Vương khác xa với con người thật của Tống Úc, chính khoảng cách này đã xóa nhòa tất cả tính cách, hình tượng thật của Tống Úc. Để Tĩnh Vương biến thành một con người sống sờ sờ thông qua kỹ năng diễn xuất của gã. Đây là kỹ năng mà Tống Úc còn thiếu nhiều nhất.

Thứ tư, diễn xuất của Hứa Trăn, một chút cũng không kém Tổng Úc...

Ngay khi mấy suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, các Fans liền rơi vào trạng thái trầm tư.

Nếu một bộ phim truyền hình bao gồm kịch bản hay, hình tượng và nhân thiết của nam thần nhà mình đều tốt, mặc dù không phải nam chính, nhưng tại sao không thể không nhận?

Huống chi, trước mắt Hứa Trăn là một cộng sự vô cùng tuyệt vời đối với Tổng Úc.

Giữa hai người đều không tồn tại vấn đề nhân nhượng, cũng không đề cập đến cửa ải khó khăn bị áp diễn, bọn họ phụ trợ lẫn nhau, san sẻ thành tựu, chính điều này đã khiến mọi người cảm thấy thoải mái đến cực điểm.

Giờ khắc này, lực chú ý của người hâm mộ không có dồn vào việc bức Tổng Úc phải bỏ diễn mà là đang háo hức chờ diễn biến của cảnh quay tiếp theo...

Chỉ sau hai ba phút, phim trường lập tức khởi động lại một lần nữa.

Cốt truyện đi theo cảnh quay vừa rồi, Tiêu Cảnh Duệ cùng Đình Sinh đều bị đuổi ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại Tĩnh Vương cùng Mai Trường Tô.

“Kỳ lân tài tử nổi danh, tại hạ từ lâu đã nghe thấy,” Tĩnh Vương sắc mặt lạnh lẽo mà nhìn Mai Trường Tô ở trước mặt, nói, “Ta thật sự không biết, rốt cuộc tại sao ngươi lại muốn cứu Đình Sinh?”

Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô hơi hơi mỉm cười, cũng không nóng lòng đáp lại, mà là đùa bốn chiếc ly trong tay, nói: “Vậy điện hạ vì sao phải che chở cho một tội nô ở Dịch U đình?”

Đạo diễn chỉ đạo cảnh quay này là Sở Kiêu Hùng, ông ta ngồi bên cạnh, quan sát diễn xuất của hai diễn viên thông qua máy theo dõi, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Đối với Sở đạo, Tổng Úc cùng Hứa Trăn giống như những đứa con trong gia đình của mình.

Ông đã tận mắt chứng kiến hai người trẻ tuổi này từ vô danh đến có chút danh tiếng, chưa từng có người hỏi thăm đến chạm tay là bồng, làm đâu chắc đấy, dần dần đứng vững vàng gót chân ở trong giới nghệ sĩ này.

Nhìn đứa con yêu thích của mình đã từng bước đi tới hiện tại, Sở Kiều Hùng mặc danh mà cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ngay lúc này, trên phim trường, Tống Úc cũng đang trong trạng thái xuất sắc.

Sau một năm không làm việc cùng nhau, phong độ hiện tại của Hứa Trấn đã khiến gã vô cùng kinh hỉ.

Bất cứ khi nào cần huy động cảm xúc và thực hiện một số phương pháp diễn xuất, thì đối phương luôn có thể đưa ra phản ứng phù hợp nhất trong mọi tình huống, diễn đến trôi chảy và tự nhiên, không có chút cảm giác khó chịu nào.

Phảng phất, người thanh niên thanh tuấn gầy yếu trước mặt này không phải là tiểu sư đệ mà mình quen biết hằng ngày, mà chân chính là kỳ lân tài tử Mai Trường Tô.

Đối với trình độ diễn xuất như vậy, Tống Úc cảm thấy giống như cá gặp nước, cảm xúc thập phần trôi chảy, ngược lại không hề có cảm giác bị khủng hoảng.

Tiểu tử này, trưởng thành rất nhanh....

Hồ thẹn không bằng, cam bái hạ phong?

Dĩ nhiên không có khả năng đó, người nhất định phải bức phá!

Về phần bức phá như thế nào... Tống Úc cảm thấy, đua diễn không phải là thi đấu xem ai có kỹ xảo thành thạo hơn, biểu diễn khoa trương hơn, mà là ai có thể nhập vai một cách sống động và đa động được nhân tâm.

Ở phương diện này, nhân vật Tĩnh Vương cùng với Mai Trường Tô đều có ưu thế bẩm sinh thế —— nhân vật ngay thẳng cương nghị càng dễ chiếm được thiện cảm, đồng thời cũng dễ diễn hơn.

Giết gà dùng dao mổ trâu, mà tôi vẫn không thể vượt qua cậu?

Vậy thì cái danh học trường này cũng coi như bỏ!

.....

Đối diện với gã, Hứa Trăn lại không có nhiều suy nghĩ phức tạp như vậy.

Toàn bộ tinh lực của hắn đều tập trung lên “Mai Trường Tô”.

Gần đây, các diễn viên khác đang bận đọc lời thoại và học phép xã giao, nhưng Hứa Trăn đã làm trước tất cả những điều này, hiện tại hắn chỉ làm một việc trong thời gian rảnh rỗi mỗi ngày – đó là xem tiểu truyện của nhân vật.

Chương 489: Ta Chọn Người

Tiểu truyện được viết theo ngôi thứ nhất sẽ mang lại cảm giác nhập vai mạnh mẽ, hơn nữa trong đoạn thời gian gần đây, hắn liên tiếp tham gia phim điện ảnh “Dương Gia Tướng” và phân đoạn “Thẩm án Mai Lĩnh” trong “Lang Gia Bàng”, khiến cho Mai Trường Tô trở thành một phần ký ức của hắn.

Phần nọ khi bị chiến hữu phản bội, nỗi tuyệt vọng vì không thể xoay chuyển trời đất, bất lực nhìn huynh đệ đồng đội chết thảm ở ngay trước mắt, lửa cháy bốc lên nồng nặc mùi khét lẹt bên trong sơn cốc...

Tất cả những cảnh tượng này đều giống như xảy ra trong đời thật.

Mỗi khi tâm niệm đến chuyện này, Hứa Trăn sẽ cảm nhận được sự đau đớn chân thật nhất.

Mà trước mắt, hắn là một tên ác ma trở về từ địa ngục.

“Mười một tuổi, trở thành tội nô của Dịch U đình...”

Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô chậm rãi đưa ánh mắt lên, hai mắt bình tĩnh và sâu thẳm như vực sâu, khiến người nhìn không thể thấy được điểm cuối: “Phụ thân của hắn là ai?”

Tổng Úc bắt gặp ánh mắt này, chỉ cảm thấy đáy lòng phát lạnh, bắp thịt trên mặt không tự chủ được mà cứng đờ.

“Người đến tốt cùng là người phương nào?” Tổng Úc đóng vai Tĩnh Vương sắc mặt trầm xuống, ánh mắt sắc bén như đao.

Mai Trường Tô nhìn ánh mắt lạnh lẽo của gã, phảng phất như gã có thể bạo phát giết người trong khoảnh khắc tiếp theo. Hắn

nhẹ nhàng dựa người vào sau ghế, khoe miệng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Điện hạ không phải sớm biết rằng ta là ai sao?” Hắc năng chung trà trong tay, nhột nhạt nhấp một ngụm, mỉm cười nói, “Kỳ lân tài tử, biết chinh phục thiên hạ.”

“Ngay cả Tĩnh Vương điện hạ cũng có thể biết Đình Sinh ở Dịch U đình, vậy tại sao ta lại không biết?”

Những gì hắc nói hoàn toàn không phải là một lời giải thích.

Nghe được hắc nói như vậy, biểu tình của Tĩnh Vương không chỉ không thả lỏng, mà ngược lại càng thêm vài phần cẩn thận cùng kiêng kỵ.

“Nói như thế.....” Gã nhìn về phía Mai Trường Tô, cau mày, nói, “Người đang cố tình thu thập bí ẩn về chuyện này như một lợi thế để tham gia đoạt đích?”

Mai Trường Tô vẫn duy trì nụ cười vân đạm phong khinh, nói: “Điện hạ có thể lý giải như vậy.”

Ngay khi những lời này được nói ra, trong mắt Tĩnh Vương hiện lên một tia căm ghét cùng ghét bỏ, gã dùng ngữ khí lạnh nhạt nói: “Vậy người định chọn thái tử hay là Dự Vương?”

Mai Trường Tô không có lập tức đáp lại.

Hắc nhẹ nhàng đem chung trà đặt xuống bàn bên cạnh giường, nhìn về mặt đen thui của Tĩnh Vương, chỉnh lại đánh gối đoan chính.

“Ta chọn người,” Mai Trường Tô thu liễm ý cười trên mặt, nghiêm mặt nói, “Tĩnh Vương điện hạ.”

Trong phút chốc, không khí khẩn trương trong thư phòng bỗng nhiên an tĩnh xuống.

Đồng tử của Tĩnh Vương co rút lại, vẻ căm ghét trên mặt lập tức đóng băng trong mắt.

“Ô ô ô.....”

Bên sân, các Fans đang vây xem liên vội vàng bưng kín miệng, trừng đôi mắt thật lớn nhìn về tình huống trong sân, kích động đến tay chân quơ loạn.

Trước máy theo dõi, Sở Kiều Hùng cũng nhin không được mà nhướng mày, bàn tay nắm chặt trong tiềm thức.

Tiết tấu này....

Hoàn mỹ!

Một đoạn đối thoại dài dòng được hai diễn viên từ từ kể ra, nhưng lại mang theo diễn biến căng thẳng đầy kịch tính của những thăng trầm.

Đặc biệt là Hứa Trăn, tiểu tấu của cảnh quay đều được hấn điều khiển, mỗi một chuyển biến cảm xúc đều được dắm vào điểm thỏa đáng nhất, chuẩn xác đến không thể bắt bẻ!

Đây chân chính là ý nghĩa của việc làm chủ cảm xúc!

Trong phim trường, Tống Úc đóng vai Tĩnh Vương cũng không hề làm cho mọi người thất vọng.

Sau khi Mai Trường Tô nói câu “Ta chọn ngươi” thì Tĩnh Vương lập tức sững sờ, hồi lâu không thể mở miệng nói chuyện.

Thời gian một giây một giây trôi qua, cảm xúc nôn nóng đã đạt tới đỉnh điểm, gã bỗng nhiên tự giễu cười, nói: “Chọn ta?”

Gã quay mặt qua chỗ khác, trong mắt mang theo nửa phần chua xót, cười nhạt nói: “Ngươi chẳng lẽ chưa tìm hiểu tình huống của ta sao?”

Mai Trường Tô gom lại ống tay áo, không nhanh không chậm nói: “Đương nhiên tra quá, kỳ lân sao có thể mù quáng chọn chủ.”

“Mẫu thân xuất thân nhà nghèo, chính phi qua đời nhiều năm, cũng không có họ hàng thân thích.”

“31 tuổi chưa phong thân vương, đến nay vẫn là quận vương;”

“Hàng năm bên ngoài chinh chiến, không có nửa điểm nhân mạch trong ba tỉnh và lục bộ của triều đình...”

Vừa nói, hấn nhin không được nở nụ cười, ngữ khí thoải mái: “Con bài này của điện hạ, thật sự là ghê gớm.”

Nghe hấn nói xong lời này, sắc mặt của Tĩnh Vương lại lần nữa âm trầm cuống, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Vậy tại sao ngươi

còn muốn chọn ta?”

Mai Trường Tô nhìn hấn, rũ con ngươi xuống, thản nhiên nói: “Những chuyện càng chắc chắn càng vô nghĩa.”

“Thái Tử cùng Dự Vương, ai kế thừa đại thống đều không kỳ quái.”

“Nếu ta đến cậy nhờ bọn họ, vậy thì sao có thể thể hiện được tài năng của kỳ lân? Về sau khi họ được đế vị thì làm sao có thể nể trọng ta?”

Nghe những lời này, Tĩnh Vương nhíu mày, dùng ánh mắt khó hiểu mà nhìn Mai Trường Tô, giống như đang nhìn một kẻ điên.

Mai Trường Tô không để ý tới vẻ khinh thường của hấn, biểu tình trên mặt vẫn đạm nhiên, nói: “Tĩnh Vương điện hạ..... Chẳng lẽ người thật sự không có một chút suy nghĩ gì đối với ngôi vị hoàng đế sao?”

Câu này của hấn rất chậm, bên trong giọng nói khàn khàn mang theo chút hương vị mê hoặc nhân tâm, tựa hồ hấn là một ác ma sa đọa đang câu dẫn người.

Tĩnh Vương nhíu mày càng chặt, ôi mắt buông xuống, sau một lúc lâu không thể trả lời.

Mai Trường Tô nhìn sắc mặt âm trầm của gã, không có tiếp tục ép hỏi.

Một lát sau, hấn ngược lại cười nói: “Điện hạ không cần nóng lòng trả lời.”

“Như vậy đi, ta trước cứu Đình Sinh ra, lấy chuyện này biểu đạt thành ý muốn phụ tá điện hạ, như thế nào?”

Nghe được lời này, khuôn mặt của Tĩnh Vương khẽ ngược lên.

Gã ngẩng đầu, mắt thẳng tắp mà nhìn chăm chăm Mai Trường Tô, sau đó trầm giọng nói: “Người thật sự có thể làm được?”

Mai Trường Tô nói: “Tận lực thử một lần.”

Câu “Tận lực thử một lần” phát ra từ miệng hấn, trong mắt lại rõ ràng mang theo vẻ chắc chắn.

Thẳng đến giờ phút này, Tĩnh Vương mới chân chính động dung.

Tuy nhiên, ánh mắt của gã đối với Mai Trường Tô tràn đầy cảnh giác, giọng điệu vẫn lạnh như nước, nói: “Vậy thì đợi người thành rồi mới nói tiếp.”

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, Mai Trường Tô liền không chút nào che giấu mà lộ ra biểu tình mệt mỏi, một lần nữa cầm lấy chung trà trên bàn, tỏ vẻ tiễn khách.

Tĩnh Vương cũng không muốn ở lại chỗ này lâu, cho nên lập tức đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Chương 490: Phối Hợp Ăn Ý

Sau khi gã rời đi, cảnh quay chưa kết thúc, mà việc quay phim vẫn đang được tiếp tục.

Mai Trường Tô đứng dậy, chậm rãi đi đến cạnh cửa, thân thể đơn bạc cô đơn, nhìn qua tiêu điều dị thường.

Hắn nhìn ra phía ngoài cửa, vẻ mặt tự tin dào dạt, quý quyết nhiều mưu đã biến mất không còn một mảnh.

Mai Trường Tô ngơ ngẩn nhìn phương hướng Tĩnh Vương rời đi, trong mắt biểu tình tựa hoài niệm, tựa miễn cưỡng, tựa thương cảm, nỗi lo lắng giữa hai chân mày mãnh liệt đến mức khó thể che giấu.

“Khụ khụ, khụ, khụ khụ khụ.....”

Một trận gió lạnh thổi qua, hắn quay mặt qua chỗ khác, nhin không được nhẹ nhàng khụ hai tiếng.

Dưới hàng lang, lập tức có người mang áo choàng lông cừu tới, khoác ở trên người hắn, nhẹ giọng nói: “Tông chủ, bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta về phòng thôi.”

Mai Trường Tô rũ đầu, nắm thật chặt quần áo trên người, cô đơn mà xoay người trở về phòng.

“Ca!”

Thẳng đến giờ khắc này, đạo diễn bên sân rút cuộc mới hô đình, kết thúc cảnh quay.

Bên sân một mảnh yên tĩnh.

Sau một cảnh quay dài, bên sân dường như không ai lên tiếng.

Mãi đến khi đạo diễn Sở Kiều Hùng thông báo chuyện này, nhân viên hiện trường mới thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu chỉnh lại thiết bị trong tay, chuẩn bị bù lại những cảnh quay rải rác khác trong cảnh này.

Đứng dưới hành lang, Hứa Trăn trả lại chiếc áo choàng lông trên người cho nam diễn viên đóng vai tùy tùng, rồi ngẩng đầu nhìn Tống Úc.

Tống Úc cũng không e dè ánh mắt của Hứa Trăn, gã không nhanh không chậm, một lần nữa đi về phía phim trường.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều mỉm cười.

Hứa Trăn có thể cảm giác được Tống Úc vừa mới dùng hết sức lực để đua diễn với hắn.

Nhưng nhìn chung toàn bộ hành trình, hai người ai cũng không bị áp diễn hay dự định đoạt diễn của nhau.

Cả hai cực kỳ ăn ý mà từng bước nâng cảm xúc của đối phương lên, cuối cùng giữ trạng thái cân bằng và cống hiến một màn biểu diễn xuất sắc cho khán giả vậy xem, đồng thời ai cũng không khiến cho đối phương phải thất vọng.

Hứa Trăn lần đầu cảm nhận được vui sướng khi gặp kỳ phùng địch thủ.

Mà cùng lúc đó, bên sân, ánh mắt của đạo diễn Sở Kiều Hùng lướt qua máy theo dõi, nhìn về phía hai vị diễn viên trong phim trường, chính bản thân cũng vô cùng cao hứng.

Kết quả cuối cùng của cảnh quay này thậm chí còn tốt hơn chính mình mong đợi.

Ông ta sớm biết hiện giờ Hứa Trăn đã không còn nằm trong ao làng nữa, ngoài ra ông cũng biết tiêu chuẩn lựa chọn văn học và phim truyền hình của Hứa Trăn rất cao.

Nhưng, khi Sở đạo nhìn thấy Hứa Trăn thông dong tự nhiên mà trực diện với Tống Úc, thì ông không khỏi khiếp sợ khi chứng kiến phân đoạn cảnh tĩnh vốn thích hợp nhất với diễn viên kịch nói, mà Hứa Trăn cũng hề bị rơi xuống thế hạ phong.

Hứa Trăn đã thật sự trưởng thành.

Thực lực của hắn rõ ràng đã ở ngay trước mắt, hắn không dựa vào đánh giá “tài năng xuất chúng” và “tương lai đầy hứa hẹn” cho người mới nữa mà thay vào đó, hắn có thể bỏ qua tuổi tác và đường đường chính chính tiếp thu khen ngợi của mọi người.

Dù xét theo bất kỳ tiêu chuẩn nào, một màn biểu hiện của hắn vừa rồi cũng đủ xuất sắc.

Đây là một đoạn biểu diễn chân chính thành thực.

.....

Không đến nửa giờ, một cảnh quay đã được quay thành công, và các nhân viên bắt đầu thay đổi bối cảnh mới trên phim trường;

Hứa Trăn cùng Tống Úc cũng rời phim trường, đi đến trước phòng thay quần áo, chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Toàn bộ đoàn phim như một cỗ máy tốc độ cao, không một giây phút chậm trễ, bầu không khí căng thẳng và trật tự.

Đồng thời, những Fans đến thăm ban cũng đã được các nhân viên khách khách khí khí mà đưa ra phim trường.

Mấy tiểu cô nương chỉ cảm thấy đầu ngất đi, gương mặt đỏ lên, ước gì đây không phải là là phim trường mà chính là một buổi kịch công chiếu trực tiếp, quán bar xem bóng đá và ký túc xá của trường. Lúc đó bọn họ có thể nhảy lên ba thước, hét đến khàn cả cổ.

Cảnh quay vừa rồi thật sự quá tuyệt vời!

Không cần hậu kỳ chế tác, chỉ dùng mắt thường để xem, nhưng xem đến tay chân tê dại!

Một lát sau, Tống Úc tạm thời được chút thời gian nhàn rỗi, cho nên dự định đi ra phim trường để tìm các Fans nhà mình, đồng thời cũng dò hỏi chuyện vừa rồi.

“Ngô ——! !!”

Lúc này, các Fans của Tống Úc đã không dùng băng rôn kia chào đón gã mà là hoan hô nhảy nhót như ngày thường.

Nhóm Trần Quả ở bên cạnh liền dùng sắc mặt khinh thường mà nhìn đám Fans nào tăn này, tuy rằng trong lòng hả hê, nhưng vì mặt mũi của thần tượng cho mình cho nên không có thái độ của Tổng Úc mà là lễ phép đi theo vỗ tay.

Sau một hồi ký tặng và chụp ảnh chung, trợ lý của Tổng Úc đã đưa người hâm mộ ra khỏi thành điện ảnh, nhìn họ rời đi trên xe buýt, sau đó quay trở lại trường quay để chiếu cổ Tổng Úc.

“Sáng nay là chuyện như thế nào?”

Tổng Úc kéo nhóm đại Fans tổ chức hoạt động thăm ban lần này sang mộ bên (fans đầu não của tổ chức fans), sắc mặt nghiêm túc mà dò hỏi: “Băng rôn kia là sao, rốt cuộc là muốn làm cái gì vậy?”

“Mọi người có biết làm như vậy là ảnh hưởng không tốt đến rất nhiều thứ?”

Các đại Fans này không phải là người giờ tâm băng rôn vừa rồi, nhưng là người tổ chức cho nên cũng không thoát được liên quan.

Tiểu cô nương cảm nhận được Tổng Úc buồn bực, ngượng ngùng mà rũ đầu, nói: “Gần đây, chuyện này nháo đến gay gắt, mọi người đều nói anh bỏ diễn “Vương Thành” là để đến giúp Hứa Trần, mấy diễn đàn đều đang tranh cãi về chuyện này.”

“Em cảm thấy cứ giữ im lặng như vậy cũng không phải là biện pháp, cho nên nghĩ cách đề anh nghe giọng nói của chúng em...”

Nghe xong lời này, Tổng Úc nháy mắt liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 491: Kẻ Hèn 500 Vạn

—— 《 Vương Thành 》 , là bộ điện ảnh mới do Đông Nhạc chế tác.

Nếu gã lựa chọn gia hạn hợp đồng với Đông Nhạc thì nhất định sẽ tham gia vào bộ điện ảnh này.

Tuy nhiên ăn ngay nói thật, kịch bản “Vương Thành” không quá đặc biệt, nhân thiết của nam chính cũng không hay.

Cốt truyện giống với phiên bản cổ trang của “Hamlet”, nam chính nhu nhược, thiếu quyết đoán, cầm nắm không được mà buông cũng không xong, lại còn dây dưa không dứt với hai cô nương. Ngược lại là nữ chính, tương đương với nhân vật Ophelia, lại hành động quyết đoán, kết thúc có hậu, nhìn chung là một nhân vật không tồi.

Vì thế, Tống Úc cùng Hứa Trăn liền khuyên Lâm Gia tiếp bộ điện ảnh này, để tạo một đợt phiên vị mới, còn hai người bọn họ thì trốn đi diễn “Lang Gia Bảng”.

Ba người cảm thấy đây là lựa chọn thích hợp lúc bây giờ.

Nhưng không nghĩ tới, lại người có tâm cố tình dẫn đường, khiến cho chuyện này nhào đến tình trạng như bây giờ...

“Tôi không phải vì muốn hỗ trợ cho Hứa Trăn,” Tống Úc thật sự bất lực, nói: “Không phải điện ảnh nào cũng tốt, hay nam chính thì mới diễn, thật là...”

Gã nhin không được thở dài, không biết phải giải thích như thế nào.

Bản chất của vấn đề này không phải là người hâm mộ sẽ nghĩ gì, mà là làm thế nào để giải quyết vấn đề mà Đông Nhạc có tình ngáng chân mình.

Tống Úc đã ký hợp đồng với Đông Nhạc từ khi mới ra mắt, công ty luôn phụ trách nhóm Fans, nên không biết có bao nhiêu người dính dáng đến Đông Nhạc.

Đối với kế sách này của Đông Nhạc, điều quan trọng nhất là nắm bắt thời gian để xử lý vấn đề này, đồng thời cũng nhắc nhở Hứa Trăn chuẩn bị càng sớm càng tốt...

“Sau khi xem xong, em cũng cảm thấy nó khác xa với những gì mình tưởng tượng. Cách trang điểm và tạo kiểu tóc, khí chất cũng như diễn xuất nhân vật đều vô cùng tốt!”

Đại Fans nói với vẻ cao hứng: “Đặc biệt là tương tác giữa các nhân vật, vô cùng tuyệt vời!”

Nói rồi, cô không nhin được mà xắn tay áo lên, ý chí chiến đấu dâng trào: “Anh đừng lo, chuyện này cứ giao cho em!”

“Hôm nay sau khi trở về, em sẽ lập tức liên hệ với các quản bút lớn để viết bài về tình đồng nghiệp của hai người, chỉ cần

sau hai tháng, anh sẽ thấy được thành quả của chúng em!”

“Nhất định bảo đảm “Lang Gia Bả” chưa phát sóng đã hỏa!”

Tổng Úc:?

Nói gì vậy cô nương, tại sao ta cảm thấy chủ đề mà chúng ta đang thảo luận, hình như không hề giống nhau? ?

.....

Đợt thăm ban này chỉ bao gồm Fans của Hứa Trăn cùng Tổng Úc.

Trong mấy ngày kế tiếp, theo tiến độ quay, đoàn phim liên tiếp tổ chức một số nhóm fan của nhân vật chính đến thăm phim trường, điều này đã gây ra rất nhiều dư luận trên mạng.

Chu Hiểu Mạn nhân cơ hội phát hành video clip CP đã chuẩn bị sẵn, chỉ trong hơn nửa tháng, danh tiếng dần dần lên men, nhiều video liên tiếp xuất hiện trong danh sách phổ biến của Mộc Tây Mộc Tây, thu hút sự chú ý của vô số người qua đường.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, danh tiếng của “Lang Gia Bả” bắt đầu âm thầm phát triển.

Phản ứng trực tiếp nhất đối với xu hướng này là một số đài truyền hình đã bắt đầu liên hệ đặt hàng trước bản quyền công chiếu của “Lang Gia Bả”.

Sau buổi quay hôm nay, Thái Thực Tiễn đã cố tình đón Hứa Trăn và Tổng Úc từ trường quay, và trò chuyện với họ về đơn đặt hàng bản quyền trong khi ăn tối.

“Một tập 180 vạn?”

Tổng Úc nghe thấy con số này, nói: “Tôi nhớ rõ, lúc trước đài Mango đưa ra cái giá cho Hoàng Chí Tín là 300 vạn?”

Nói xong, gã không khỏi tự giễu cười nói: ” Hôm nay mới biết được, hóa ra giá trị của chúng ta so với tuyến đầu lại kém nhiều như vậy?”

Thái Thực Tiễn không để bụng nói: “Đó chỉ là do bộ phim năm trước của hần bạo hỏa cho nên mới có cái giá đó, còn ngày thường thì không có cao như vậy.”

“Hơn nữa này 300 vạn cũng không phải cho một mình hấn, lúc ấy chi phí dự tính chế tác càng cao hơn rất nhiều so với hiện tại.”

Kiều Phong ở bên cạnh nói thêm: “Chúng ta không cần phải so với ai, ng ty sáng lập, nhanh chóng thu hồi tài chính mới là quan trọng nhất.”

Nói xong, hấn gọi máy tính trên điện thoại di động lên, vừa ấn vừa nói: “Tôi nghĩ 180 vạn là hơi thấp, nhưng nếu bao gồm lần phát sóng thứ hai cùng với bản phát sóng trên internet thì cũng không phải không thể nói.....”

Thái Thực Tiễn gật gật đầu, đáp: “Đúng vậy, hiện tại tôi đang do dự vấn đề quyền phát sóng trực tuyến. Bên phía đài Mango thường sẽ kết hợp bản chiếu truyền hình và trực tuyến, thế nhưng về phần trực tuyến thì tôi lại thích bên Đăng Tấn hơn...”

Trong phòng riêng, Thái Thực Tiễn, Kiêu Phong cùng Tống Úc nghiêm túc thảo luận về vấn đề đặt hàng, trong khi Hứa Trăn, một trong những “nhà tư bản”, lại lặng lẽ uống trà, trầm mặc không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, Kiêu Phong quay đầu nhìn Hứa Trăn, nói: “A Trăn, đừng chỉ lo uống trà, cậu cũng mau nói một hai câu đi?”

Nghe được chính mình bị điểm danh, Hứa Trăn giương mắt nói: “Hỏi em?”

Nói xong, hấn trầm ngâm một lát, mới nói tiếp: “Em không nghĩ có gì phải vội vàng để nói về chuyện này ngay bây giờ.”

Kiều Phong nói: “Cậu không hài lòng với mức giá này sao?”

“Chi phí sản xuất hiện tại dự kiến là 8000 vạn, nhiều nhất không vượt qua 8500 vạn.”

Kiều Phong kiên nhẫn giải thích: “Với mức giá 180 vạn cho một tập phim, bản quyền phát sóng đầu tiên sẽ lãi 500 vạn trực tiếp thu hồi phí tổn, cho nên cái giá này cũng không tính là thấp.”

Hứa Trăn hơi hơi mỉm cười, không nhanh không chậm mà buông chén trà, nói: “Kẻ hèn 500 vạn, em thật sự không để vào mắt.”

Kiều Phong: “.....?”

Trong nháy mắt, trong phòng lâm vào tĩnh mịch.

Thái Thực Tiễn và Tống Úc còn đang thảo luận về vấn đề quyền phát sóng trực tuyến cũng bất giác im lặng, cả ba ánh mắt đều nhìn về phía Hứa Trăn.

Kiều Phong nhin không được đào đào lỗ tai, xác định chính mình không có điếc.

Kẻ hèn 500..... Vạn?

Mẹ nó, người có thể nói ra lời này, tuyệt đối là “Mai Trường Tô”, không có khả năng là Hứa Trăn!

Hận không có một cái camera, thu lại trạng thái hiện tại của Hứa Trăn, sau đó đợi một thời gian sẽ mở ra cho hắn coi lại!

Chương 492: Người Qua Đường Hứa

Từ Trăn thấy ba người trong phòng đều đang dùng vẻ mặt dò dẫm mà nhìn về phía mình, hắn cũng không hoảng loạn, thần sắc thong dong nói: “Mọi người đừng nhìn em như vậy.”

“Dĩ nhiên em cũng hiểu rằng điều quan trọng hơn là công ty mới phải hoàn vốn, nhưng trong vài tháng nữa, em nghĩ giá của “Lang Gia Bả” có thể tăng lên rất nhiều.”

“Đáng để chúng ta chờ đợi.”

Kiều Phong: “.....”

Tiểu hỏa nhi, mọi người nhìn cậu như vậy, chẳng lẽ lại vì vấn đề giá cả sao?

Là bởi vì.....

Thôi quên đi, phim còn chưa quay xong, trước mắt không nên nhiều loạn hắn, để hắn tiếp tục bảo đảm trạng thái này đi.

Ba người nhìn nhìn nhau, sau đó từng ánh mắt dời đi chỗ khác, rất có ẩn ý mà không tiếp tục nói đến chuyện này.

Thái Thực Tiễn ngưng ngưng mà hắng hắng giọng, nói: “Qua mấy tháng nữa, “Sấm Quan Đông” của tiểu Hứa sẽ được phát sóng đúng không?”

“Thời gian dự kiến đã được thông báo chưa?”

Hứa Trăn nói: “Cụ thể ngày còn không có công bố, tạm định là kỳ nghỉ hè, phim sẽ được phát sóng trên CCTV vào khung giờ vàng tầm đầu tháng 7.”

Khi nói chuyện, trong mắt hắn tràn đầy tự tin, nói: “Thái thúc, thúc tin tôi, thành tích của bộ phim này nhất định không thấp.”

“Thành tích của “Sấm Quan Đông” nhất định sẽ vượt mong đợi của ngoại giới, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều.”

Nghe được lời này, Thái Thực Tiễn lâm vào trầm tư.

Hứa Trăn nói được không sai, từ khi Tam quốc được phát sóng vào mùa hè năm ngoái, thfi hắn đã nửa năm không ra phim truyền hình mới, hiện tại chính là thời điểm thích nhiệt độ bị giảm sút.

Đợi đến khi “Sấm Quan Đông” phát sóng, vô luận thành tích tốt hay xấu thì nhiệt độ của Hứa Trăn sẽ có sự phục hồi tương đối lớn, đồng thời kéo theo giá bản quyền phát sóng của “Lang Gia Bảng”.

Chuyện này bọn họ biết, mà người bên đài truyền hình dĩ nhiên cũng biết.

Đó là lý do tại sao một số người muốn đặt hàng trước ngay bây giờ, để nhất được chút tiện nghi; Thái Thực Tiễn cũng hy vọng sẽ nhanh chóng lấy lại tiền bằng cách bán bản quyền phát sóng đầu tiên và đầu tư cho bộ phim tiếp theo, mỗi bên đều lấy những gì mà mình đang cần nhất.

Trừ phi 《 Sấm Quan Đông 》 có thể bạo hỏa, hỏa đến trình độ của 《 Tam Quốc 》 , nếu không thực sự chờ đợi cũng không có nhiều ý nghĩa.

Thái Thực Tiễn do dự một lát, nhin không được nói: “Tiểu Hứa à, thúc hiểu ý của cậu.”

“Chờ thêm vài tháng nữa, giá của “Lang Gia Bảng” quả thực có thể tăng lên, nhưng chúng ta phải lên kế hoạch cho bộ phim truyền hình tiếp theo trước kỳ nghỉ hè.”

“Nếu bây giờ không bán, chúng ta chỉ có thể làm một bộ phim truyền hình thứ hai với kinh phí nhỏ...”

Hứa Trăn bình tĩnh gật gật đầu, nói: “Tôi cảm thấy có thể tiếp thu.”

“Mọi việc có lợi cũng có hại, vốn ít cũng không nhất định chính kém chất lượng.”

Hắn nhìn Thái Thực Tiễn, nói: “Thái thúc, “Vốn ít” là bao nhiêu tiền?”

Vẻ mặt của Thái Thực Tiễn cứng đờ.

Sau một lúc lâu, ông ta có chút chột dạ mà xoay đầu đi, ngượng ngùng cười nói: “Ha ha ha..... Ngay từ đầu tôi không tính đến tình huống trực tiếp quay bộ phim truyền hình thứ hai mà không bán “Lang Gia Bảng”, cho nên tiền bạc cơ bản đều đổ vào đó. Hiện tại còn thừa, đại khái..... Ách, bảy tám trăm vạn?”

Hứa Trăn: “.....”

Thúc, với bảy tám trăm vạn thì ngài tính quay cái gì, tâu nói sao?

(một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)

Ngài còn có bất động sản nào khác không, hay là chúng ta cũng bán một bất động sản khác? ?

.....

Chỉ với bảy tám trăm vạn lại muốn quay một bộ phim truyền hình khác, đây là chuyện không có khả năng.

Mặc dù Hứa Trăn nguyên ý không cần thù lao đóng phim, nhưng ít nhất phải tìm cho hắn một nữ diễn viên cùng phân vị, như vậy chi phí cũng phải tốn 300 vạn trở lên.

Vì thế cục diện liền lâm vào bế tắc.

May mắn, lúc này việc bán “Lang Gia Bảng” cũng không cần quá vội, Thái Thực Tiễn tiếp tục phái người đến thương lượng với đài truyền hình, đồng thời bắt đầu lên kế hoạch cho bộ phim truyền hình tiếp theo.

Như Hứa Trăn đã nói, vốn ít không có nghĩa là một bộ phim dở tệ.

Mặc dù Thái Thực Tiễn không chấp nhận việc làm ầu, nhưng ông ta có thể chấp nhận những chủ đề tiết kiệm hơn.

Tỷ như vườn trường tình yêu, huyền nghi trinh thám, cuộc sống hài hước hàng ngày...

Nếu thực sự có thể tìm được một kịch bản phù hợp, và chi phí được kiểm soát dưới 2000 vạn thì không phải là không thể cân nhắc.

Ngay khi “Lang Gia Bả” đang trong quá trình quay và bản quyền công chiếu chưa được giải quyết, vào ngày 10 tháng 4, một bộ phim truyền hình bị mọi người lãng quên đã lặng lẽ được phát hành.

——Bộ phim đề tài chiến kịch, “Săn Ảnh” từ Hoàn Cầu giải trí.

Tất nhiên, Hứa Trăn biết “Săn Ảnh” sắp được phát sóng.

Nam chính của bộ phim này là “Đồ đệ” Từ Hạo Vũ nhà mình, nữ chính là Lâm Gia, hơn nữa phòng làm việc “Lang Gia các” của bọn họ còn đang nằm dưới hiên của Hoàn Ngụ.

Vì vậy, trước đó vài ngày, trợ lý Chu Hiểu Mạn thường đăng lại đoạn trailer của bộ phim lên V Bả và nói đùa rằng Hứa Trăn đã đóng vai khách mời là một người qua đường không tên không họ trong bộ phim này.

V Bả chính thức của đoàn “Săn Ảnh” cũng đăng một bức ảnh của Hứa Trăn, sau đó viết thêm một đoạn chú thích bên dưới: Hứa Trăn, đóng vai người qua đường Giáp.

Fans của Hứa Trăn quá lâu rồi chưa nhìn thấy thần tượng nhà mình, tuy rằng biết rõ là khách mời nhưng vẫn kích động đến không chịu được.

Thậm chí có người mỗi ngày cứ đến 19 giờ 35 phút, thì đều ngồi xôm trước TV, đợi xem hai giây ngay phân cảnh Hứa Trăn bắt cóc Lâm Gia, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn đôi đôi, khiến cho mọi người trong nhà đều bồi hồi.

Vào ngày 17 tháng 4, tập 15 của “Săn Ảnh” được phát sóng, và “Người qua đường Hứa” trong truyền thuyết rốt cuộc được lên đài.

Các Fans đã biết tin tức này sớm một ngày, cho nên hiện tại đã hưng phấn đến mức không ngừng luyện thuyên.

Chương 493: Đường Trộn Thủy Tinh

Trên V Bức, nhiệt độ của Hứa Trăn đang nghênh đón một đỉnh cao mới vào ngay thời điểm này, đủ loại bình luận cũng dần dần tăng lên.

“Thần Phong! Hóa ra là Thần Phong!”

Có Fans vừa hưng phấn lại vừa sinh khí mà để lại bình luận bên dưới V Bức chính thức của “Săn Ảnh”: “Hai tập trước, Lâm Gia liên tục chuyển thông tin tình báo và lần nào tôi cũng tưởng tượng đây là một ông lão, nhưng kết quả “Thần Phong” lại chính là “Hứa Trăn” !”

“Sớm biết là A Trăn nhà ta, thì ngay lúc phát điện báo, lão nương đã có thể nào bỏ ra bài viết với 10 vạn từ!”

“Đoàn phim cũng quá lừa đảo rồi, có cố ý dùng đoạn bắt cóc Lâm Gia đưa vào trailer, lúc đó tôi còn tưởng A Trăn diễn vai côn đồ!”

“A a a không được, tôi phải xem lại mấy tập trước, lúc Gia Gia nói “Nhất định phải cứu Thần Phong, đây là điểm mấu chốt của tôi”, vẻ mặt của cô ấy vô cùng nghiêm túc!”

“Các đồng chí, có đường ăn! Hảo ngọt!”

Ngay khi bình luận đi theo hướng gió này, lập tức có người trở tay đăng ảnh chụp màn hình Lâm Gia đang cầm dao với Hứa Trăn trong bộ “Dạ Vũ Giang Hồ”, sau đó để lại bình luận:

“Mấy người có chắc là đường không?”

“Nhưng tại sao khi nhìn vào hình ảnh trong trailer, tôi lại cảm thấy đây là đường trộn thủy tinh vậy? ?”

Trong nháy mắt, đủ loại suy đoán giống như giềng phun.

Vì cốt truyện này ban đầu được tạo ra bởi nhà biên kịch của “Săn Ảnh”, nên nhiều người đã tìm kiếm nguyên tác gốc, tuy nhiên bọn họ không thể tìm thấy điều gì đã xảy ra với cảnh bị bắt làm con tin trong trailer.

Phỏng đoán được nhiều người chấp nhận nhất hiện tại là Lâm Gia đã bị ai đó phát hiện khi đang trên đường đi giải cứu Hứa Trăn, vì vậy Hứa Trăn đã bắt Lâm Gia làm con tin và giúp cô rửa sạch hiềm nghi.

Nhưng tình hình cụ thể ra sao thì chúng ta sẽ phải đợi đến khi tập phim được phát sóng, sau đó mới biết được.

Các fan của Hứa Trăn vì chuyện này mà thảo luận vô cùng náo nhiệt, tưởng chừng như không biết mệt mỏi.

Mà mặt khác, người qua đường người lại không quá quan tâm đến chuyện này.

“Săn Ảnh” có Hứa Trăn?

Nếu hẳn là nhân vật quan trọng thì ta còn có thể quan tâm một chút nhưng chỉ là kẻ hèn vai phụ, ngay cả tên còn không có thì có ích lợi gì?

Bất quá chỉ là lộ cái mặt mà thôi.

Trong bầu không khí không ngoài mong đợi đó, tập 15 của “Săn Ảnh” đã được phát sóng.

Sau đó, khán giả ngồi trước TV hiểu rõ ràng một sự thật, được gọi là: một cảnh nửa tập cũng có khả năng giết chết khán giả trong vài giây.

.....

Mỗi ngày Hứa Trăn đều bận rộn quay “Lang Gia Bảng”, làm sao còn thời gian chú ý đến “Săn Ảnh”.

Nói thế nào thì mình cũng chỉ là khách mời xuất hiện trong nửa tập phim, cho nên bộ phim này có tốt hay không thì cũng không phải lỗi của tôi.

Vì vậy, vào đêm ngày 17, Hứa Trăn quay phim xong và trở về khách sạn sau 9 giờ, tắm rửa xong liền lăn ra ngủ.

Hắn hoàn toàn không quan tâm đến hiệu ứng chỉnh sửa của cảnh này có tốt hay không, hay liệu nó có bị cắt bớt.

Bất quá, Hứa Trăn không chú ý, không đại biểu những người khác cũng không chú ý.

Vào tối ngày 17, vô số Fans của Hứa Trăn canh giữ trước TV, mở kênh của đài Mango và hứng thú bùng bùng theo dõi sự xuất hiện của khách mời được mong đợi từ lâu.

Lâm Gia, người đang quay phim ở ngoại ô phía bắc thủ đô, cũng ngồi thẳng lưng trên ghế sofa trong phòng khách và bật TV đúng giờ.

Vốn dĩ tối hôm nay cô ấy có một cảnh quay ban đêm.

Nhưng đạo diễn nói muốn “Chờ gió lên”, nhưng gió lại chậm chạp không tới, vì thế các diễn viên đành phải mỗi mắt trông mong ngồi xồm bên sân, thường thường vươn tay tới sờ sờ không khí, cũng không biết là đang “Chờ gió” hay “Chờ bản thân phát điên”.

“Chà, đây không phải là bộ phim chiến kịch mà cô diễn cùng với Từ Hạo Vũ sao?”

Phòng nghỉ, Lâm Gia nghe được có người nói chuyện, ngẩng đầu lên, chỉ thấy người đến là một thanh niên cao gầy, kiểu tóc trên đầu ngắn xoắn lưa thưa, một đôi lông mày rậm kiểu Shin-chan, trông vô cùng bắt mắt.

Người này tên là Lục Hải Dương, đạo diễn điều hành của bộ “Vương Thành”.

Lục Hải Dương tốt nghiệp khoa Đạo diễn của Kinh Ảnh, lớn hơn Lâm Gia 5 tuổi.

Hai người tuy rằng không phải bạn cùng trường, nhưng tạm thời đều thuộc về phái học viện, bởi vậy mối quan hệ của họ trong đoàn phim thân thiết hơn những người khác.

Lâm Gia mỉm cười, nhích người về phía bên cạnh, Lục Hải Dương thuận thế ngồi ở trên sofa, nhìn về phía màn hình TV.

Mấy người xung quanh nhìn thấy hai người đang xem TV thì cũng nhàm chán mà xách theo ghế xếp mò sang bên đó.

“Rating của “Săn Ảnh” hiện tại như thế nào?” Lục Hải Dương thuận miệng hỏi.

Lâm Gia lướt lại lịch sử trò chuyện trên điện thoại, nói:

“0,62% cho lần phát sóng đầu tiên, vừa mới phá vỡ 1 vào ngày hôm qua.”

Lục Hải Dương gật gật đầu, cũng không có đánh giá nhiều.

Hiệu ứng Matthew trong lĩnh vực phim truyền hình là vô cùng nghiêm trọng. Mỗi năm cũng chỉ có một vài bộ phim truyền hình có thể đạt đến con số rating hai, ba, mặt khác các bộ phim truyền hình đấu tranh đến vỡ đầu chảy máu, nhưng cũng chỉ có vài bộ được xem là hỏa kịch.

(Người giàu thì ngày càng giàu lên, còn người nghèo thì lại cứ nghèo đi” – Đó được gọi là Hiệu ứng Matthew. Hiệu ứng này lý giải rằng, với những người vốn đã có ưu thế (Ví dụ: Nền tảng gia đình, học vấn, môi trường giáo dục tốt, ...), thì họ lại có nhiều khả năng nhận được những cơ may đặc biệt để thành công hơn nữa.)

Từ Hạo Vũ là diễn viên chính của “Săn Ảnh”, thành tích cơ bản sẽ không quá kém, nhưng cũng sẽ không quá tốt, 1% xem như trình độ bình thường.

Có thể có hy vọng cạnh tranh vị trí thứ nhất cùng kỳ, nhưng khó có thể đạt đến mức hỏa kịch hàng năm.

Lúc này, đoạn nhạc mở đầu đã kết thúc, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là một tòa Tây y viện.

Màn ảnh vừa chuyển, chỉ thấy một thanh niên anh tuấn với nước da nhợt nhạt đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt trống rỗng mà nhìn lên trần nhà, giống như một xác chết.

“Ai?”

Trước màn hình TV, Lục Hải Dương nghi hoặc mà nhìn phía Lâm Gia ở bên cạnh, có chút do dự nói “Đây là Hứa Trăn sao?”

Lâm Gia gật đầu nói: “Đúng vậy, là hắn.”

Nghe được lời này, các diễn viên bên cạnh cũng không nhin được mà nhao nhao hỏi: “Hứa Trăn cũng tham gia “Săn Ảnh” sao? Diễn nam số 2?”

“Đội hình diễn viên của bộ phim này cũng được nha!”

“Hứa Trăn đóng nhân vật gì vậy?”

Lâm Gia hơi có chút ấu hỏ, vội vàng quay đầu, nhỏ giọng giải thích: “Không đúng không đúng, Hứa Trăn chỉ diễn vai khách

mời.”

Dứt lời, nàng đơn giản giới thiệu thân phận, bối cảnh của nhân vật khách mời, nhưng tuyệt đối không hề làm lộ diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Chương 494: Tập 15 của “Săn Ảnh”

Ở đây mọi người tuy rằng không quen biết Hứa Trăn, nhưng đều biết đây là một diễn viên có kỹ năng diễn xuất không tồi, cho nên bọn họ đều mặc danh mà cảm thấy có chút hứng thú.

Chẳng qua, khiến mọi người thất vọng là, cảnh mà bọn họ đang xem gần như không có quan hệ đến kỹ năng diễn xuất.

Suốt năm phút đồng hồ, Hứa Trăn vẫn một mực an an tĩnh tĩnh mà nằm trên giường bệnh như vậy, mặc cho người khác đứng ở ngay mép giường tận tình khuyên bảo như thế nào thì hắn cũng đều không phản ứng.

Đạo diễn Lục Hải Dương nhìn nửa ngày, bắt đắc dĩ mà bĩu môi, duỗi tay chỉ vào màn hình nói: “Nhìn xem, đây là một gốc cây người thực vật đẹp trai.”

“Ha ha ha.....” Nghe thấy lời này của hắn, tức khắc chung quanh vang lên một trận tiếng cười nhỏ.

Nhưng, trước khi tiếng cười trong phòng nghỉ kết thúc, thì trên màn hình đã có chút biến hóa.

—— nam chính Từ Hạo Vũ lên sân khấu.

Gã mặc một thân đồng phục cảnh sát màu đen, đứng thẳng người bên cạnh giường, cao giọng nói mấy câu uy hiếp, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng làm mặt quỷ với Hứa Trăn.

Lúc này, Hứa Trăn nằm trên giường bệnh mới có một chút tia phản ứng.

Ánh mắt tan rã trước đó đã đột nhiên ngưng lại, Hứa Trăn quay đầu lại liếc nhìn Từ Hạo Vũ, ánh mắt lạnh lùng hòa với khuôn mặt tái nhợt không chút máu của hắn, một cổ ớn hàn ý dày đặc gần như tràn ra khỏi màn hình.

Chỉ một thoáng, tiếng cười bị kích phát từ “Người thực vật đẹp trai” trong phòng nghỉ đã đột nhiên im bặt.

Ngay góc nhìn cận cảnh, khán giả có thể đọc hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt của Hứa Trăn —— ta cảnh cáo người, không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Mà so với ánh mắt này thì màn “Đưa mắt ra hiệu” của Từ Hạo Vũ không khác gì giáo viên mầm non chuẩn bị dỗ đứa trẻ đi ngủ.

Mọi người trong phòng nghỉ thoáng nhìn nhau, ai cũng không nói chuyện.

Thật sự, diễn viên có trình độ chênh lệch quá lớn, thì tận lực đừng nên xuất hiện trong cùng một khung hình...

Lục Hải Dương ở trong lòng yên lặng thấp cho Từ Hạo Vũ một cây nến.

Cũng may, Từ Hạo Vũ cùng Hứa Trăn chỉ có duy nhất một cảnh quay chung này, biết đâu lúc mọi người đang cúi đầu nắm hạt dưa thì màn này đã vội lướt qua, khán giả cũng không có khả năng để ý tới.

Ngay sau đó, hình ảnh chuyển sang phía Lâm Gia cùng Từ Hạo Vũ, hai người bọn họ đang cùng nhau lên kế hoạch giải cứu Hứa Trăn.

Sự căng thẳng của câu chuyện được hỗ trợ bởi phối nhạc chất lượng cao và biên tập sắc nét, thân là đạo diễn Lục Hải Dương đã lướt qua những thủ thuật này để có thể thấy rõ bản chất của các diễn viên, xme một hồi hấn liền cảm thấy màn trình diễn này vô cùng nhàm chán.

Phải đến phút 19 25 giây khi Hứa Trăn xuất hiện trở lại trong màn ảnh, thì Lục Hải Dương mới theo bản năng mà sửa lại tư thế ngồi của mình.

Ánh mắt vừa rời của Hứa Trăn đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng hấn.

Đặc biệt là dưới “phụ trợ” của Từ Hạo Vũ, nhất thời Lục Hải Dương đã ảo tưởng rằng “Người này rất có tư chất làm ảnh đế”.

Trên màn ảnh, nhân vật nữ chính do Lâm Gia thủ vai đã lái xe chở Hứa Trăn trốn khỏi bệnh viện.

Trong cơn mưa đêm, chiếc xe jeep chạy tí tấp, mà cả hai gần như tranh cãi trên suốt đoạn đường.

Lâm Gia khẳng khẳng muốn cứu hấn, vì thế không tiếc bại lộ thân phận của mình, còn Hứa Trăn cho rằng chuyện này không đáng và nghiêm khắc khiển trách cô vì hành vi liều lĩnh của mình. Lúc này, không khí trong xe càng ngày càng căng thẳng.

Lục Hải Dương hai tay giao nhau, xem đến cực kỳ chuyên chú.

Làm người trong nghề, hấn phi thường hiểu, cảnh này đòi hỏi diễn viên phải thể hiện cảm xúc vừa đủ.

Càng là loại quốc gia đại nghĩa, thấy chết không sờn thì càng khó diễn.

Bởi vì âm điệu quá cao sẽ khiến tiềm thức của người xem thắc mắc và nghi ngờ.

Nếu diễn xuất không tới thì khuyết điểm trong kỹ năng diễn xuất của diễn viên sẽ bị phóng đại, khiến người ta cảm thấy rất giả tạo, chẳng hạn như Từ Hạo Vũ vừa rồi.

Tuy nhiên nhìn diễn biến trước mắt thì Hứa Trăn cùng Lâm Gia gần như không có gì để chê trách.

Đặc biệt là Hứa Trăn.

Không phải hấn biểu diễn bùng nổ hay kỹ năng điều luyện mà là hấn rất giỏi trong việc lập nhân thiết và thuyết phục khán giả trước TV rằng con người này thực sự tồn tại.

Hứa Trăn không giả vờ cứng rắn, cũng không khoác lên mình vẻ đoan chính và uy nghiêm.

Hấn chỉ là bình tĩnh, chấp nhất, bình tĩnh.

Đôi mắt như vậy phù hợp với lời nói trong cốt truyện, khiến người ta dễ dàng hiểu được tâm lý của nhân vật lúc này: Tôi không cam lòng chết, cũng không phải hy sinh vì nghĩa.

Chẳng qua, trong hoàn cảnh hiện tại, tôi từ bỏ mạng sống của mình lựa chọn đúng đắn và hợp lý nhất.

Loại tâm lý bảo trì lý trí khi đối mặt với sinh tử này dễ làm người xem xúc động hơn là lý tưởng và niềm tin được cố tình nâng cao.

Nhìn màn biểu diễn này, ngay cả người có ánh mắt khắt khe như Lục Hải Dương cũng không khỏi âm thầm tán thưởng một câu: Diễn xuất của Hứa Trăn đúng là vô cùng độc đáo.

Cảm xúc của hắn đủ chân thành và đặc điểm phong cách cá nhân của hắn cũng đang bắt đầu hình thành.

“Kít!”

Ngay một khắc này, cảnh tượng trên màn hình lại đột nhiên thay đổi.

Hứa Trăn phát hiện phía sai có xe đuổi theo, bỗng nhiên từ trên ghế sau nhảy dựng lên, dùng xiềng xích trên tay thít chặt cổ Lâm Gia, hét lên: “Dừng xe! Lập tức dừng xe!”

Lâm Gia vừa kinh vừa giận, liều mạng giãy giụa, nhưng không cách nào tránh thoát được trói buộc của đối phương.

Mắt thấy Hứa Trăn bắt cóc Lâm Gia xuống xe, đi lên cầu đá, trái tim của khán giả căng thẳng đến thất lại.

Trước có truy binh, sau bị chặn đường, Hứa Trăn bị nhốt ở giữa cầu đá, trước sau đều phải đối mặt với họng súng tối om.

——Hắn đã tự chọn con đường cuối cùng cho mình.

Nghe nhạc nền có tiết tấu gấp gáp phát ra từ loa phóng thanh, lại nhìn Hứa Trăn lộ ra biểu hiện điên cuồng và ngang nhiên trong màn hình, khiến cho Lục Hải Dương căng chặt tâm, giống như không phải đang xem một cảnh bình thường của khách mời mà là đang xem phần cao trào nhất của toàn bộ bộ phim.

“Phanh!”

Ngay lúc cảm xúc khán trương của khán giả đã lên tới đỉnh điểm thì một tiếng súng đột ngột xé gió vang lên.

Trên cầu đá, Hứa Trăn bị một tên bắn tĩa trên tòa nhà cao tầng bắn trúng, thân thể run lên, vô lực mà ngã xuống.

Trong cơn mưa đêm xối xả, máu đặc vẫn tiếp tục chảy xuống cầu đá, lập tức nhuộm đỏ cả mặt cầu dưới thân hắn.

Lục Hải Dương nhin không được tiếc hận mà thở dài một tiếng.

Chương 495: Rating Tà Đạo

Một cảnh trốn chạy không quá phức tạp với cái kết đã sớm được chủ định, nhưng lại bởi vì sự diễn xuất nhập tâm của hai diễn viên mà khiến cho khán giả không khỏi vừa xúc động, vừa căng thẳng đến mức không thở nổi.

Lúc này, thời gian trên màn hình giống như dừng lại.

Lâm Gia suy sụp ngồi ở trên cầu đá, gắt gao túm lấy cổ tay của Hứa Trăn, chậm chạp không chịu buông tay.

Mà Hứa Trăn lại nhìn về phía Lâm Gia, ánh mắt vô cùng nhu hòa, trên mặt điên cuồng, hung hãn trước đó đã bị nước mưa rửa sạch, không lưu lại dấu vết gì.

Phần nhạc phim bắt đầu vang lên, Lâm Gia bị nhóm cảnh sát “bảo vệ” túm sang một bên, vẻ mặt cô ngơ ngác mà nhìn Hứa Trăn bị người kéo đi, nhin không được thất thanh khóc rống.

“Ai.....”

Lúc này, các diễn viên ngồi trước TV đều phát ra một trận thở dài.

Bọn họ thương cảm cho những người có lý tưởng cao cả đã hy sinh dưới bối cảnh của thời đại đó, đồng thời cũng rất ngạc nhiên trước màn trình diễn bất ngờ và tuyệt vời của Hứa Trăn.

20 phút thời gian phẳng phát chớp mắt trôi qua, cốt truyện từng bước ép sát, càng đi càng cao, toàn bộ quá trình gần như không có một điểm nhàm chán.

“Bộ phim này rất hay!”

Một lát sau, rốt cuộc một nam diễn viên ngày thường có quan hệ tốt với Lâm Gia đã mở miệng khen ngợi, “Cốt truyện tự nhiên, diễn cũng rất tốt!”

“Tôi cảm thấy diễn xuất trong đoạn này của Lâm Gia đặc biệt xuất sắc, đáng giá lấy một cái thưởng!”

Lời này vừa ra, lập tức khiến cho chung quanh vô số người phụ họa.

Đoạn vừa rồi của Lâm Gia, vô luận là sự mềm mại bên ngoài và cứng rắn bên trong, hay là cảm xúc tan vỡ của phía sau, tất

cả đều được đặt rất đúng chỗ.

Tuy rằng nhìn qua không có bắt mắt như Hứa Trăn khi cả hai đứng chung trong cùng một khung hình, nhưng cho dù là tiết tấu, lời thoại thì gần như không thể bắt bẻ, biểu tình chân thành tha thiết khiến cho người xem phải xúc động không nguôi.

Thật sự không ngờ tới, Lâm Gia còn có thực lực như vậy?

Đúng là đã khinh thường cô nương xinh đẹp có xuất thân từ võ thuật này!

Người đầu tiên mở miệng khen ngợi lại nhìn về phía Lâm Gia, cười nói: “Mấy ngày trước, bạn của tôi còn hỏi xem có bộ chiến kịch nào hay hay không, vừa lúc có thể đề cử bộ “Săn Ảnh” này cho cô ấy.”

Ở bên cạnh, Lục Hải Dương cũng tán đồng gật gật đầu, nói: “Đúng là không tệ.”

“Biên tập tốt, các cảnh quay rất nghệ thuật và kịch bản hay. Trình độ của đoàn làm phim khá cao. Tôi cảm thấy rằng rating còn có thể tiếp tục tăng lên.”

Lâm Gia ngồi ở bên cạnh, lắng nghe những người xung quanh đang khen bộ phim, hoặc là khen bản thân mình thì không khỏi có chút bối rối.

Cô nhìn trái nhìn phải, không biết có nên mở miệng giải thích hay không.

——Thân ái, các vị chỉ mới xem một tập, cho nên không thể “Cắt câu lấy nghĩa” như vậy được!

Đây không phải là trình độ chân thật của “Săn Ảnh”, cũng không phải trình độ chân thật của tôi....

Mở chủ là vừa khéo đi ngang qua trình độ Ultraman mà thôi! !

(Ultraman: là một siêu anh hùng hư cấu và nhân vật anh hùng tokusatsu đầu tiên ra mắt trong loạt Ultra Series)

.....

Ngay lúc này ở đài Mango.

Vị phó đài trưởng đang theo dõi số liệu người xem trong thời gian thực của “Săn Ảnh” hỏi cấp dưới: “Rating của tập 15 đã ra mắt chưa, bao nhiêu vậy?”

Cấp dưới trong mắt khó nén hưng phấn, nói: “Đơn tập bình quân 1.47%.”

Phó đài trưởng nghe thấy số liệu này, nhin không được nheo mắt, nói: “Cao như vậy?”

Hắn lật xem bản báo cáo trên bàn, ngạc nhiên nói: “Tôi nhớ là cùng thời điểm hôm qua chỉ là 1,09%, nhưng hôm nay là đột ngột tăng như vậy, vì sao vậy?”

Cấp dưới do dự một chút, nói: “Có thể là do tập này có Hứa Trăn?”

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì thêm mà mỗi người đều nhìn vào biểu đồ xếp hạng mà họ vừa có được.

Tập 15 đã có sự gia tăng đáng kể về rating khi mới phát sóng, với 1,27% và 1,35% sau 5 phút phát sóng.

Ngay sau đó, biểu đồ rating bắt đầu giảm nhẹ trở lại, đạt mức đáy vào khoảng 19 phút rưỡi, và sau đó lại lần nữa tăng cao.

Hơn nữa, lần này biểu đồ đi lên và không còn giảm xuống nữa, tăng vọt đến tận vị trí của kết thúc phim ngay 40 phút 40 giây, đạt mức cao nhất là 1,71%.

Phó đài trưởng nhìn hướng đi của biểu đồ, lập tức bật nguồn video của tập 15 “Săn Ảnh” lên và chỉnh tới vị trí 19 phút rưỡi.

Đoạn này tình cờ chính là lúc nữ chính đang nghĩ cách cứu Hứa Trăn.

Về phần nửa tập sau, diễn biến đều xoay quanh cốt truyện này.

“Tê.....”

Phó đài trưởng chỉ cảm thấy chuyện này có chút tà đạo.

Số lượng người xem thêm vào mỗi thời điểm do chuyển kênh hoặc bật TV về cơ bản là cố định. Rating tăng lên, đồng nghĩa với việc lượng người xem bị mất sẽ giảm đi rất nhiều trong khoảng thời gian này.

—— Nói như vậy, bắt đầu từ 19 phút rưỡi, cốt truyện của “Săn Ảnh” đột nhiên trở nên cực kỳ sôi động, đề tỷ suất mất người xem giảm đi đáng kể?

Đây chẳng lẽ là “Phúc tinh rating” trong truyền thuyết?”

“A!”

Phó đài trưởng kinh ngạc, bỗng nhiên dậm chân một cái, nhớ tới một sự kiện khác.

Trợ lý ở bên nhanh chóng hỏi: “Có chuyện gì vậy đài trưởng?”

Phó đài trưởng không để ý tới hấn, bước chân vội vàng mà trở về bàn làm việc, cầm lấy điện thoại trên bàn, nhanh chóng bấm một dãy số.

“Đô đô đô.....”

“Uy? Gần đây đơn hàng “Lang Gia Bảng” còn chưa thảo luận xong sao?”

“Còn đang nói? Tốt, rất tốt, hiện tại lập tức sửa sang lại một phần tư liệu mới, về sau chuyện này sẽ do tôi tiếp nhận, tôi sẽ tự mình nói chuyện với bọn họ!”

.....

“Tích tích tích, tích tích tích.....”

Sáng sớm ngày 18 tháng 4, đồng hồ báo thức của Hứa Trăn đúng giờ vang lên lúc 5 giờ.

Hắn mở to mắt, trừng mắt nhìn trần nhà ước chừng 1 phút, rốt cuộc dùng ý chí kiên cường để vượt qua cơn mệt mỏi do những ngày quay phim, sau đó làm một cú nhào lộn kiểu cá chép để bật người khỏi giường.

Hứa Trăn cầm lấy điện thoại, tắt đồng hồ báo thức, vừa định đi phòng vệ sinh rửa mặt, thì phát hiện trên màn hình chợt hiện lên rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Chương 496: Một Tập 200 Vạn?

Hứa Trăn thuận tay click vào, chỉ thấy đêm qua có ít nhất mười mấy người trong và ngoài vòng nhắn tin cho hấn. Toàn bộ nội dung đề xoay quanh một cái chủ đề: “Săn Ảnh”.

“Tôi qua tôi có xem tập phim “Săn Ảnh” có cậu tham gia, cậu đã tiến bộ rất nhiều, tôi thậm chí còn không dám nhận!”

“Cảnh tôi qua thật sự không tồi, cốt truyện tốt, mà diễn cũng vô cùng thuyết phục!”

“Ha ha ha Tiểu Hứa đồng học, ngày hôm qua cậu đã thành công làm mẹ tôi khóc. Mẹ tôi sau khi xong “Săn Ảnh” thì nghe nói tôi và cậu cùng lớp, cho nên thế nào cũng bắt tôi gửi tin nhắn cho cậu, để bày tỏ chút đau lòng đối với cậu.”

“Mẹ ơi, hơn 1 giờ đêm mò lên hot search lại nhìn thấy từ khóa “Hứa Chân chết thật là thảm”, thật sự dọa tôi suýt là tè ra quần! Mở ra mới phát hiện, hóa ra là phim truyền hình! Đúng là tiêu đề chết tiệt! !”

“.....”

Hứa Trăn xem xong loạt tin nhắn này, chỉ cảm thấy đầu óc có chút không rõ.

Mỗi khi có một bộ phim truyền hình mới ra mắt, quả thực có rất nhiều bạn bè gửi tin nhắn chúc phúc cho hắn, đó cũng là một thông lệ.

Nhưng..... 《 săn ảnh 》 ?

Mình chẳng qua chỉ là một cái áo rỗng trong “Săn Ảnh” ?

Một cái áo rỗng đã chết lại có thể lên hot search? ?

Hứa Trăn đã rất ngạc nhiên về điều này, nhưng hắn cũng không quá coi trọng nó.

Suy cho cùng cũng chỉ là cái áo rỗng vừa ra sân ra đã chết, cho dù nổi tiếng đến đâu thì nó vẫn không thể nâng cao giá trị con người mình?

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải quay thật tốt bộ phim trước mắt.

.....

Tuy nhiên, điều hắn không ngờ là vai diễn áo rỗng với thời lượng nửa tập phim này lại có thể ảnh hưởng đến “Giá trị con người” hắn.

Chính xác mà nói, đó không phải là giá trị của Hứa Trăn, mà là giá trị của “Lang Gia Bảng”.

Lúc 7 giờ 30 tối hôm đó, Kiều Phong lái xe đi vào phim trường, định đón Hứa Trăn sau khi kết thúc cảnh quay, nhưng đột nhiên lại nhận được cuộc gọi từ Thái Thực Tiễn.

“Một tập 200 vạn?”

Hắn quay đầu nhìn nhìn bốn phía, vội vàng tìm góc không người, dùng tay che miệng nói: “200 vạn sao? Ngày hôm qua không phải còn nói 180 vạn, tại sao đột nhiên lại tăng lên nhiều như vậy?”

“200 là do tôi nói!” Đầu dây bên kia, vẻ mặt của Thái Thực Tiễn ảo não, “Bên phái đài Mango đã cử phó đài trường qua đây, tôi cân nhắc không thể chậm trễ, liền tự mình đi nói chuyện!”

“Kết quả kinh nghiệm không đủ, nhìn thấy thái độ của bọn họ rất buông lỏng cho nên đánh bạo kêu 200, không người ta chưa nghĩ đã đồng ý ký hợp đồng ngay tại chỗ!”

“Giá này chắc chắn đã bị hớ, đáng lẽ tôi đến lớn mật hơn chút nữa, trực tiếp hô 250 vạn!”

Kiều Phong: “.....”

Hắn quay đầu nhìn thoáng về phía phim trường, nói: “Thái tổng, ngài hiện tại đang ở đâu?”

Thái Thực Tiễn nói: “Tôi đã đến Hoàn Châu bên này, lát nữa cậu đi đoán Tiểu Hứa cùng Tiểu Tống, chúng ta sẽ gặp mặt để nói chuyện.”

.....

Kết thúc trò chuyện, trở lại bên sân, Hứa Trăn vẫn chưa kết thúc nhiệm vụ quay phim.

Kiều Phong nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy Tống Úc mặc một thân thường phục đang ngồi ở bên cạnh, liền kéo theo ghế xếp ngồi ở bên cạnh, nói: “Hôm nay quay xong rồi? Sao còn chưa đi?”

Tống Úc lúc này đang chơi game, hai tay đều đang bận rộn, đành phải dùng cằm chỉ chỉ Hứa Trăn, nói: “Chờ “Tô tiên

sinh”.”

“Vốn dĩ hắn chỉ còn một cảnh quay, sau khi quay xong thì có thể trở về nhưng kết quả tôi đã tẩy trang xong mà hắn vẫn còn chưa quay xong.”

Kiều Phong hỏi: “Tình huống như thế nào, cảnh này rất khó sao?”

Tổng Úc bữu môi, nói: “Diễn không khó, là Hứa Trăn ‘ quá khó ’.”

“Đúng là đứa nhỏ xấu xa, Cảnh Duệ suốt một ngày đều bị hấn bức đến muốn điên rồi!”

Kiều Phong nghe được lời này, bật cười, quay đầu nhìn về phía phim trường cách đó không xa.

Chỉ thấy, Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô đang đứng ở dưới hành lang, nghiêng đầu nhìn tuyết nhân tạo đang bay bay trong viện, chậm rãi nói: “Trời tuyết rơi, rất thích hợp để giết người.”

“Tuyết rơi suốt một đêm có thể che phủ tất cả mọi thứ, không để lại một chút máu tươi nào.”

Lúc này Tiêu Cảnh Duệ đang ngồi ở phía sau hắn, nghe được câu nói như thế thì khoa trương mà run lập cập, ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn bóng dáng của Hứa Trăn, vừa muốn mở miệng, Hứa Trăn đã xoay người lại, nói: “Hôm nay ta muốn đi xem khu vườn.”

Giọng nói của hắn nghe rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức lạnh như băng.

Thanh âm như vậy, kèm theo gió và tuyết rít gào, thì thể rả rác ngang dọc, cùng với máu tươi lan tràn trên mặt đất, nhìn qua khiến cho người ta không rét mà run.

“Được Mông Đại thống lĩnh giới thiệu, bên kia có phòng Trường Tri. Phòng ở rất chắc chắn, chỉ là cảnh vật có kém một chút, vừa lúc ta có thể chỉnh tu lại một chút...”

Hứa Trăn chậm rãi nói xong lời này, hơi tạm dừng một lát, quay đầu nhìn về phía Tiêu Cảnh Duệ, trầm giọng nói: “Cũng đến lúc ta nên rời đi rồi.”

Diễn viên đóng vai Tiêu Cảnh Duệ ngẩng đầu lên, đối diện với con người đen nhánh u lãnh của Hứa Trăn.

Y ngốc lảng sau một lúc lâu, chột cúi thấp đầu xuống, trầm mặc nói: “Dọn đi? Đúng vậy, là nên dọn đi rồi.”

“Tuyệt rơi dày như vậy, Tô huynh đúng là không thể trụ nổi...”

Chương 497: Chưa Tan Ca

“Ca!”

Tràng diễn này vẫn chưa quay xong nhưng đạo diễn Sở Kiều Hùng đã kêu đình, nhú mày nói: “Vừa rồi biểu cảm của Cảnh Duệ quá mức cổ tình.”

“Cảm xúc của đoạn này đúng là phức tạp nhưng không phải cảm xúc nào cũng có thể diễn được.”

“Diễn xuất không có vạn năng như cậu tượng tưởng.”

“Tiêu Cảnh Duệ phát hiện phụ thân muốn giết bằng hữu của mình, lúc này cảm xúc chủ yếu chính là áy náy, lát nữa cậu chỉ cần diễn cảm xúc áy náy là được...”

Sở Kiều Hùng đi đến giữa sân, vẻ mặt bất đắc dĩ mà bắt đầu cho giảng giải cho y.

Mà bên sân, Kiều Phong xem đến có chút buồn cười, không biết là nên cao hứng hay là nên bất đắc dĩ.

Hắn biết người thanh niên đóng vai Tiêu Cảnh Duệ kia, biết người này là đồng học của Hứa Trăn ở Trung Hí.

Kỹ năng diễn xuất của y không tính là kém cỏi, chỉ là hơi cứng ngắt và hí kích hóa lên một chút mà thôi.

Trình độ này đặt ở trong đoàn phim thì ký thật qua loa đại khái cũng có thể thông qua.

Nhưng cổ tình tác phẩm xuất đạo đầu tiên của y lại đứng chung khung hình với A Trăn nhà mình, sự chênh lệch này nhìn qua đúng là thảm không nổi nhìn.

Diễn viên đóng Cảnh Duệ đã phải lăn lộn hơn nửa ngày trên phim trường, NG tổng cộng ba lần, nhưng hiệu quả diễn xuất

không những không cải thiện mà ngày càng trở nên cứng nhắc hơn.

Bên sân, Tống Úc nhìn không được đào đào lỗ tai, vẻ mặt khinh thường nói: “Cũng không biết đứa nhỏ này đang phân cao thấp với ai!”

“Chẳng lẽ hẳn cho rằng chỉ cần mình nghiêm túc, thì có thể đuổi kịp tiết tấu của Hứa Trăn.”

“Ý nghĩ vậy cũng quá kỳ lạ.”

Kiều Phong nhìn nhìn tin tức trên điện thoại, nhú mày nói: “Thái tổng đã đến nhà hàng rồi, phải làm sao đây, Hứa Trăn còn phải ở đây bao lâu nữa?”

Tống Úc nghĩ nghĩ, đứng dậy nói: “Tính, giao cho tôi đi, để tôi đi giúp hẳn!”

“Còn không ra quân mã thì đến nửa đêm cũng chưa được ăn cơm!”

Nói xong, gã đặt điện thoại xuống, từ bên sân đứng lên, đi về phía Tiêu Cảnh Duệ đang mặt ủ mày ê bên kia.

“Vừa rồi nơi đó cậu không cần cố tình run rẩy, cảm xúc tới rồi liền diễn, đến không được cũng không quan hệ.....”

Trong phim trường, Hứa Trăn đang từng bước hướng dẫn cho Cảnh Duệ, để cho y biết mấu chốt của cảnh này nằm ở đâu. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Tống Úc đang lảo đảo lắc lư mà đi qua bên này.

Vẻ mặt Hứa Trăn áy náy mà xua xua tay với gã, vừa định khuyên gã đi trước thì Tống Úc lại ngắt lời, nói: “A Trăn, cậu cứ tránh qua chỗ khác, anh có mấy câu muốn nói với Cảnh Duệ.”

Diễn viên đóng vai Cảnh Duệ ngẩn ngơ, vừa định đặt câu hỏi, nhưng Tống Úc cũng không giải thích mà kéo y sang một bên, nói: “Có muốn cảnh này được thông qua không?”

Cảnh Duệ tuy rằng có điểm ngốc, nhưng cũng biết vị học trưởng này nổi danh là phái thực lực, vì thế thái độ tương đương đoan chính, thành khẩn nói: “Muốn, sư huynh mau chỉ điểm cho em!”

Tổng Úc xoa eo, duỗi tay chỉ chỉ chung quanh, nói: “Cậu nhìn xem, bởi vì cậu diễn không tốt cho nên làm hại mọi người cũng phải tăng ca cùng cậu, cậu có thấy áy náy không?”

Vừa nghe lời này, Cảnh Duệ tức khắc đỏ bừng mặt, cúi đầu nói: “Áy náy.”

Tổng Úc lại giơ tay chỉ chỉ Hứa Trăn cách đó không xa, nói: “Cậu lại nhìn bên kia, bạn học Hứa Trăn của cậu, người ta cùng cậu giống nhau, cùng học một trường, nhưng người ta lại nổi tiếng hơn cậu, lớn lên đẹp trai hơn cậu, hơn nữa kỹ năng diễn xuất của mạnh hơn cậu rất nhiều.”

“Mặc kệ cậu nỗ lực như thế nào thì cũng không theo kịp, cậu có khó chịu hay tức giận không?”

Cảnh Duệ nghe vậy ngẩn ngơ, sau một lúc lâu, rút cuộc về mặt đưa đám nói: “Sư huynh, em không tức giận, em chỉ đau lòng...”

Tổng Úc xua xua tay, nói: “Đau lòng cũng đúng, không khác ý kia cho lắm.”

Nói tới đây, gã nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói: “Cảnh Duệ nhìn thấy lão cha muốn tìm người giết chết bằng hữu của mình, đây chính là áy náy.”

“Phát hiện bằng hữu của mình đến Kim Lăng không phải tìm hấn chơi mà là tới tham dự đoạt địch, đây là đau lòng.”

“Cho nên tâm trạng hiện tại của Tiêu Cảnh Duệ cũng giống như cậu, vừa áy náy vừa đau lòng!”

Diễn viên đóng vai Cảnh Duệ bị gã đẩy trở lại phim trường, quay đầu nhìn nhìn Tổng Úc, lại nhìn nhìn Hứa Trăn, về mặt mộng bức.

Bên sân Sở Kiều Hùng không biết bọn họ vừa rồi làm nhảm nói cái gì, chỉ nhìn thời gian không sai biệt lắm, hỏi: “Thế nào, Cảnh Duệ, lại diễn một lần nữa?”

Cảnh Duệ cứng họng sau một lúc lâu, rút cuộc gật gật đầu, ý bảo chính mình chuẩn bị sẵn sàng.

.....

“Bang!”

Bảng phân cảnh vang lên, tràng diễn thứ bảy của cảnh này chính thức bắt đầu.

Một lát sau, hai người lại lần nữa bốn mắt nhìn nhau, Hứa Trăn cố ý đem hàn ý trong mắt thu liễm một chút, tương đối ôn hòa mà nhìn về phía Cảnh Duệ, thấp giọng nói: “Cũng đến lúc ta nên rời đi rồi.”

Nói xong lời này, hắn cố tình đem ánh mắt dời đi, để cho Cảnh Duệ có thể nhập vai dễ hơn.

Cảnh Duệ ngẩng đầu lên nhìn Hứa Trăn, cảm nhận được hắn đang thu liễm khí thế, cũng cảm nhận được hắn đang cố tình dẫn dắt mình, chỉ một thoáng, một cỗ thất bại nồng đậm nảy lên trong lòng.

“n, là nên dọn đi rồi.....” Cảnh Duệ rũ đầu, thở dài, mặt mày chán nản nói, “Tuyệt rồi rồi, Tô huynh đúng là không thể sống ở đây...”

“.....”

Tuy lần diễn xuất này vẫn không quá xuất sắc, cũng không theo kịp tiết cấu của Hứa Trăn nhưng ít nhất diễn xuất mượt mà, đồng thời cảm xúc cũng rất tự nhiên.

Chương 498: Lên Giá

Đạo diễn Sở Kiều Hùng thở phào nhẹ nhõm, tuyên bố cảnh quay đã được thông qua.

Các nhân viên công tác vốn bị cảnh quay này kéo hơn một giờ, cuối cùng cũng lộ ra vẻ vui mừng và nhanh chóng bắt đầu thu dọn thiết bị trong tay.

Cảnh Duệ giống như quả bóng cao su bị xì hơi, nằm liệt bên sân, không thể nhắc nổi tinh thần.

“Sur huynh, vừa rồi anh dạy cậu ta cái gì vậy?” Hứa Trăn có chút tò mò mà đi về phía Tống Úc, hỏi: “Em cảm giác lớp trưởng bỗng nhiên thông suốt, cảnh vừa rồi là màn biểu diễn tốt nhất của cậu ta gần đây.”

Tống Úc chớp chớp mắt, buông tay nói: “Không có, anh chưa nói cái gì hết.”

“Anh chỉ để cho cậu ta trải nghiệm một chút tâm lý của Tiêu Cảnh Duệ mà thôi.”

Hứa Trăn: ?

Tâm lý này thì có trải nghiệm như thế nào? ?

Hay là tìm hai người thân cận nhất của cậu ta, để cho họ tàn sát lẫn nhau? ?

.....

9 giờ tối, trong một phòng ăn của nhà hàng Trung Quốc, Hứa Trăn, Thái Thực Tiễn và những người khác cuối cùng cũng được ăn bữa tối đã trễ từ lâu.

Nói là “Ăn cơm”, nhưng thực tế có Thái Thực Tiễn và Kiêu Phong ăn, còn Hứa Trăn và Tống Úc thì chỉ “Lấy trà thay cơm” để bồi ở bên cạnh hai người bọn họ.

“Thái tổng, nghe nói giá của “Lang Gia Bảng” đã tăng? ?

Các món ăn đã được dọn ra, Kiêu Phong đóng cửa phòng ăn, hứng thú bừng bừng hỏi: “Tình huống như thế nào, mau nói cụ thể cho chúng tôi nghe?”

Thái Thực Tiễn cười hắc hắc, quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Tiểu Hứa hẳn là còn nhớ trước đây cậu từng tham gia vai khách mời trong “Săn Ảnh” đúng không?”

“Lão tặc Từ Hân kia coi như còn có lương tâm, đem phần của cậu biên tập khá hoàn chỉnh, hôm qua tập phim kia đã được phát sóng và nhận được phản hồi khá tốt...”

Ông bắt đầu nói chi tiết về rating tập 15 của “Săn Ảnh”, cũng như nhận xét của các bằng hữu đối với Hứa Trăn.

——phúc tinh rating.

Kỳ thật hai năm trước, lúc “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” phát sóng, ảnh hưởng thúc đẩy rating của Hứa Trăn cũng đã bắt đầu xuất hiện.

“Đông Hải Nhất Dao” sử dụng hai tập phim ngắn ngủi để lật ngược thế cờ, ngành sinh kéo rating của toàn bộ phim lên vị trí đầu tiên trong cùng thời gian.

Sau đó, trong “Máu Đào Kiếm”, Hứa Trăn đã sử dụng 6 tập để xóa sổ sự tồn tại của nam chính;

Trong “Tam Quốc”, Hứa Trăn đạt được mức độ nổi tiếng cao nhất trong cả bộ phim với tư cách là nam thứ tám...

Sau những trận chiến cam go ác liệt, nhiều người trong nghề có ấn tượng sâu sắc đối với người thanh niên trẻ tuổi tên Hứa Trăn này.

Nhưng trước đây, khi mọi người nói về việc “Phúc tinh Rating”, hơn phân nửa đều cho rằng đây là hiện tượng siêu hình và dĩ nhiên họ cũng không quá cảm thấy Hứa Trăn lại có năng lực lớn như vậy.

Bởi vì nếu phân tích kỹ, sẽ thấy rằng rating của ba bộ phim truyền hình này đều tăng lên khi Hứa Trăn xuất hiện, và hơn một nửa trong số đó là vì cốt truyện và nhân vật, chứ không chỉ vì tư cách là một diễn viên của hắn.

Tuy nhiên, “Săn Ảnh” không giống như vậy.

Đây là bộ phim truyền hình lấy tình cảm gia đình, đất nước làm tuyến chính, có vô số nhân vật như Hứa Trăn đã hy sinh mạng sống của mình vì đại nghĩa.

Nhân vật của Hứa Trăn ngay cả giải đoạn trái chẵn cũng không có, vừa lên liền diễn, vừa diễn liền chết, hơn nữa gương mặt của vốn đã quen mặt với khán giả.

Điều này đòi hỏi kỹ năng diễn xuất phải thật chắc tay, nếu không thì cảnh phim kịch tính này sẽ trở thành một bộ khôi hài.

Có thể nói, hoàn toàn là nhờ diễn xuất phù hợp của Hứa Trăn mà cốt truyện này đã được chuyển thể thành kỳ tích, đạt rating thần thoại nửa tập tăng vọt 0,4%.

Một diễn viên như vậy, cho dù phiên vị của hắn không đủ cao, nhưng bộ phim truyền hình hắn đóng vai chính đều xứng đáng với mức cát-xê cao.

Bởi vì khán giả của hắn đủ tốt.

“Thật ra 200 vạn không tính là thấp?” Kiều Phong mỉm cười hưng phấn nói, “Tôi cảm thấy dựa trên cơ sở này thì nhiều nhất chỉ cần thảo luận điều khoản cụ thể là đủ.”

Thái Thực Tiễn gật gật đầu, ông cảm thấy rằng mức giá này đã vượt quá kỳ vọng của mình, vì vậy nên chấp nhận nó ngay khi nó trở nên tốt hơn.

Mấy người đang thảo luận đến khí thế ngất trời, nhưng chỉ có một mình Hứa Trăn an an tĩnh tĩnh lắng nghe, mà tình hình đang trở lại trạng thái của lần ăn tối trước đây không lâu.

Thái Thực Tiễn liếc nhìn Hứa Trăn và cười bất lực: “Chẳng lẽ Mai tông chủ của chúng ta có thể liệu sự như thần, đã sớm đoán được “Săn Ảnh” sẽ có phản hồi lớn như vậy?”

Hứa Trăn lắc lắc đầu, nói: “Sao thể được, Thái tông đã đánh giá tôi quá cao.”

Hắn nhìn về phía mọi người, mặt mày tràn đầy tự tin, nói: “Chỉ là, toip cảm thấy, 200 vạn còn chưa đủ.”

“Phốc.....” Bên cạnh bàn, trà trong miệng của Thái Thực Tiễn thiếu chút nữa là phun ra ngoài.

“Khụ khụ, khụ, khụ khụ khụ.....”

Tổng Úc bị sặc nước trà, liền khụ khụ vài tiếng, vội vàng xoay đầu đi, nghẹn cười đến mức vất vả.

Thời gian gần đây, việc nghe những câu “Khẩu xuất cuồng ngôn” của Hứa Trăn đã trở thành một thú vui của mọi người.

Theo tính khí thường ngày của hắn, thì hoàn toàn không có chuyện Hứa Trăn sẽ nói “200 vạn là chưa đủ”.

Nhưng trên thực tế, lời “Cuồng ngôn” này kỳ thật cũng không có quá cuồng.

Kẻ hèn 500 vạn, đối với Hứa Trăn hiện tại thì xác thật không phải là số tiền lớn; hơn nữa giá bán một tập 200 vạn, đối với 《Lang Gia bảng》 cũng chưa tính là cao.

Chương 499: Khó Hiểu

Nghe thấy những lời như vậy từ miệng Hứa Trăn, Thái Thực Tiễn và những người khác không chỉ không thấy hắn đang giả vờ mà ngược lại còn có cảm giác A Trăn có chút ngốc manh.

“Vậy cậu cảm thấy,” Thái Thực Tiễn hắng giọng và nghiêm túc nói: “Cái giá nào là thích hợp nhất?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, đáp: “Nhớ không lầm, giá bản quyền công chiếu của “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” là 260 vạn cho một tập phim.”

“Tôi cảm thấy giá của “Lang Gia Bả” không thể thấp hơn con số này.”

Nghe hắn nói như vậy, trên mặt của Thái Thực Tiễn lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Kinh phí sản xuất của hai bộ phim truyền hình này là 8000 vạn, nhân vật nữ chính là Du Mi và dường như không có sự khác biệt rõ ràng giữa hai bộ phim.

Nhưng, Hứa Trăn là nam chính của “Lang Gia Bả” ...

Ai là nhân vật chính của một bộ phim sẽ có ảnh hưởng lớn đến giá cả.

Mặc dù Thái Thực Tiễn xem Tiểu Hứa nhà mình giống như một cục cưng bảo bối nhưng ông ta cũng biết rấy rõ giá trị thị trường hiện tại của Hứa Trăn thực sự không cao.

Ông ta không nỡ trực tiếp nói rõ chuyện này, chỉ là uyển chuyển nói: “Chất lượng của “Lang Gia Bả” thì khẳng định không có vấn đề, nhưng còn có rất nhiều thứ trong đó.”

“Thúc làm nghề này gần 20 năm rồi, nói thật, dựa theo kinh nghiệm của thúc, thì 220 vạn đã là cái giá cao nhất, không có khả năng cao hơn nữa...”

“Linh linh linh.....”

Lúc ông đang vắt hết óc để giải thích chuyện này cho Hứa Trăn, thì bỗng nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

Thái Thái Tiễn cúi đầu vừa thấy dãy số, liền vội vàng tiếp: “Uy, lão Hồ?”

“Lão Thái, ông đúng là không biết ý tứ!” Cuộc gọi vừa kết nối, bên kia đã vang lên tiếng oán giận, “Tôi vừa nghe nói ông đã bắt đầu nói chuyện với đài truyền hình về đơn đặt hàng trước của “Lang Gia bả” ?”

“Vậy tại sao lại không nói với chúng ta?”

“Các đài khác trả cao nhất là bao nhiêu, 200 vạn? Chúng ta ra 230 vạn!”

Ông không bật loa ngoài trên điện thoại di động, nhưng do ông nghe quá lớn nên mọi người trong phòng đều có thể nghe thấy.

Chỉ một thoáng, ba đôi mắt linh hoạt nhìn về phía ông.

Đế nhũ này đến từ đâu vậy, vừa mở miệng đã trực tiếp tăng giá?

..... Gia gia, ngài đi chậm một chút, chúng ta hảo hảo tâm sự?

Thái Thực Tiễn nhìn không được trọn trắng mắt, trên mặt nóng rát, gần như muốn rống lên: “Cùng mấy người thì có gì để nói đây?”

“Chỉ bằng cái đài hồng của mấy người, mới có hai tập phim mà đã chèn 800 quảng cáo mua sắm, tôi có điên mới bán cho mấy người!”

“Không có gì thì cúp mấy, tôi đang họp, chúng ta sẽ nói chuyện sau!”

Không nói hai lời, lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện.

Thái Thực Tiễn nổi giận đùng đùng mà đặt điện thoại xuống, vừa định nói cái gì, thì bỗng nhiên phát hiện Kiều Phong dùng khuôn mặt tươi cười mà gấp thêm tôm cho ông, nói: “Thái tổng, vừa rồi là ai gọi tới vậy?”

Ở bên cạnh, Tống Úc cũng vội rót thêm rượu cho vị lãnh đạo của mình, nói: “Thái thúc, vì này hình như là người quen của ngài?”

Thái Thực Tiễn: “.....”

Ông bất đắc dĩ mà duỗi tay đỡ trán, nói: “Không cần phải để ý đến hắn, chỉ là một người bạn cũ, vừa mới lên chức chủ biên của đài truyền hình vệ tinh hạng ba, cho nên mới vội vã muốn lập chiến tích.”

“Lão tử không muốn để hắn lấy bảo bối của mình đi lập chiến tích đâu, trả bao nhiêu tiền cũng vô dụng!”

Kiều Phong cùng Tống Úc nghe vậy có chút hậm hực, nhưng vẫn hi hi ha ha mà chèn ép ông một phen.

Ai cũng không hy vọng nơi phát sóng đầu tiên của “Lang Gia Bảng” sẽ có nền tảng tệ, bởi vậy, mấy người cũng không có ép hỏi đài truyền hình hạng ba kia cụ thể là nhà ai.

Nhưng có một điều đáng khăng định là giá của 《Lang Gia bảng》 có khả năng thật sự không ngừng ở 200 vạn, mà còn có thể tiếp tục tăng lên!

.....

Đến 10 giờ tối, mọi người ăn xong cơm tối và trở về khách sạn.

Thái Thực Tiễn nằm ở trên giường trần trọc, cảm thấy chuyện này thật cổ quái.

Tại sao người nọ vừa mở miệng đã kêu ra 230 vạn, cái giá này thật sự không hợp lý?

Mặc dù là đài truyền hình hạng ba, nhưng cũng không thể hô loạn giá chỉ vì rating được?

Nghĩ như vậy, Thái Thực Tiễn đứng dậy rời giường, mở ra notebook trên bàn, xem lại tập 15 của “Săn Ảnh”.

Nếu có bất cứ điều gì có thể ảnh hưởng lớn đến giá của “Lang Gia Bảng” trong thời gian tới, thì chỉ có thể là bộ phim này.

“Vừa xem xong, tôi liền tranh thủ chạy tới đây xem nào nhiệt!”

“Hình ảnh bị trúng đạn kia thật sự quá hoàn mỹ, nhìn thấy Hứa Trăn ngã xuống, tâm của tôi cũng đau theo!”

“Diễn xuất của Hứa Trăn trước lúc chết thật sự rất tuyệt, trong “Tam Quốc” cũng vậy, “Săn Ảnh” cũng vậy, chỉ với mấy phút diễn đã có thể làm cho người xem chảy nước mắt...”

“.....”

Lúc mới mở video ra, một làn sóng bình luận liền đập vào mặt, nhìn kỹ một chút thì tất cả đều đang nói về Hứa Trăn.

Thái Thực Tiễn có chung vinh dự mà nhếch khóe miệng lên, tùy tay tắt đi khung bình luận, nghiêm túc xem trọn vẹn tập phim này.

Xem một hồi, ông ta cảm thấy diễn xuất của tiểu Hứa nhà mình xứng đáng được tán thưởng, nghe Kiều Phong nói đây là ngẫu hứng phát huy, nhưng hiệu quả lại vô cùng lợi hại.

Thành thật mà nói, Thái Thực Tiễn cảm giác tâm địa của mình tương đối cứng rắn, cho nên ông không cảm thấy đoạn này có bao nhiêu cảm động.

Xem xong một lần, bài hát mở đầu phim vang lên, Thái Thực Tiễn dự định sẽ mở khung bình luận và xem lại cảnh này một lần nữa.

Chương 500: Cha Già Rồi

Tuy nhiên, khi khung bình luận được mở ra, ông ta bỗng nhiên nhìn thấy một vài bình luận đỏ chói lướt qua trên màn hình.

“Mới vừa xem xong 17 tập, tôi lại quay về đây xem lại tập 15, khóc mù! Đúng là không làm tôi hết mù quáng được!”

“Ngọa tào, tôi cứ nghĩ Hứa Trăn chết rồi thì thôi, nhưng không ngờ lại còn quay lại, giết một trận hồi mã thương!”

“Thoát được tập 15, nhưng vẫn không thể tránh thoát được tập 17, biên kịch, lương tâm của ngài ở đâu! ! Thật sự quá đen tối! !”

Tay của Thái Thực Tiễn tức khắc ngừng chuột.

Tập 17?

Tình huống như thế nào, Hứa Trăn không phải chỉ là khách mời xuất hiện trong một ngắn sao? Mặt sau vẫn còn? ?

Vội lòng hiếu kỳ, Thái Thực Tiễn vội vàng click vào tập 17.

Sau bài hát mở đầu, thứ đầu tiên xuất hiện trên màn hình là cây cầu đá, nơi mà Hứa Trăn “hy sinh”.

Vào một ngày hè nóng nực, một cây cầu đá nhàn nhạt được dựng lên trên mặt nước sông đục ngầu, người đi đường trên cầu đều dùng biểu tình chết lặng, ai cũng không dừng lại.

Trên con đường lát đá ven sông, một vài tiểu thương dựng sạp hàng dưới gầm cầu và thỉnh thoảng liếc nhìn lên trên cầu.

Trong đó, một bán gái trung niên bán cháo đường, lén nhìn lên cây cầu đá, sau đó lắc đầu thở dài: “Sáng sớm hôm nay chắc người không nhìn thấy, máu tràn lan trên cầu làm ta sợ muốn chết, hôm qua mưa lớn như vậy nhưng vẫn không thể rửa trôi sạch sẽ.”

Người bán bánh bên cạnh thấy xung quanh không có ai liền trộm hỏi: “Người chết là ai vậy?”

Bác gái bán cháo đường nói: “Ta cũng không biết, nhưng Hàn lão lục ở bên cách vách là người đã đốt xác hắn, nghe ông ta nói, người chết là một tiểu tử anh tuấn, tầm hai mươi tuổi, khả năng còn chưa có cưới vợ.”

Người bán bánh thở dài nói: “Tạo nghiệt a, nếu như cha mẹ thấy được thì sẽ đau lòng chết mất!”

Thái Thực Tiễn xem đến đây, biết hai người này đang nói về nhân vật của Hứa Trăn, tức khắc trong lòng căng thẳng, không lý do mà cảm thấy thập phần khó chịu.

Lúc này hình ảnh vừa chuyển, chỉ thấy, một ông lão mặc áo khoác ngắn bằng vải màu xanh, chống nạng đi chậm chậm qua hai gánh hàng rong.

Ông lão râu tóc bạc phơ, lưng còng, khắp khiễng khó khăn đi lên cầu đá, đứng trên cầu thở hắt hắt hồi lâu, cuối cùng ông ta từ từ ngồi xuống lan can, như định nghỉ chân tại đây.

Nhưng một lần nghỉ ngơi này của ông lại có thời gian khá dài.

Vô số người đi đường lướt qua ông ta, có người giả vờ không thấy, cũng có người thản nhiên liếc nhìn ông, nhưng không có ai để ý.

Mãi một lúc lâu sau, một cô gái thắt bím tóc đi ngang qua cầu, rốt cuộc dừng lại, lo lắng hỏi: “Lão bá, ngài không sao chứ?”

Ông lão ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ trước mặt, trên mặt mang theo nụ cười nhân hậu, nói: “Không sao, lão bá vừa mới bị đau chân, nên ngồi đây một lát rồi rời đi. “

Tiểu cô nương có chút lo lắng nói: “Lão bá, nhà ngài ở đâu, để ta nói cho người nhà đến đây đón ngài?”

Nghe được lời này, ông lão hơi giật mình, sau đó khẽ thở dài rồi cười khò: “Cảm ơn người, cô nương, nhà lão bá không ở

đây, hơn nữa, nhà ta cũng không có người khác.”

Nói xong lời này, nhìn thoáng qua lăng hoa của tiểu cô nương, nói: “Cô nương, hoa bán như thế nào?”

Tiểu cô nương nghe được ông nói “Trong nhà không có người khác”, thì có chút khở sở, cúi đầu vừa thấy, lăng hoa cũng không còn bao nhiêu hoa, đơn giản đều đưa cho ông lão, nói: “Mấy cây này đều là người ta chưa lại, dù sao cũng bán không được, ta tặng cho ngài vậy!”

Vẻ mặt của ông lão có vẻ hơi chật vật, do dự một lúc, cuối cùng vẫn cầm lấy hoa, nụ cười chân thành nở trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, nói: “Cảm ơn cô nương, cô thật tốt bụng, trong tương lai nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp.”

Tiểu cô nương then thùng mà cười cười, vẫy vẫy tay với ông lão, nhảy nhót mà đi xuống cầu đá.

Ông lão nhìn theo tiểu cô nương đã đi xa, biểu tình buồn bã mất mát.

Ông chợt cúi đầu xuống, đem mấy cành hoa đặt trên cầu, nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống.

Nhìn thấy điều này trong bộ phim truyền hình, Thái Thực Tiễn đã mơ hồ đoán được trong lòng, nhưng ông lại miễn cưỡng nghĩ về nó.

Lúc này bức ảnh được cắt ra toàn cảnh, dưới cái nắng như thiêu như đốt, ông lão ngồi rất lâu trên cầu đá nơi người người qua lại.

Ông chỉ rừ đầu xuống, dựa vào lan can, trước sau không nói một lời.

Mãi cho đến khi trên trời nổi lên một tiếng sấm rền vang, nhìn thấy một trận mưa xối xả ập đến, ông lão mới thở dài một hơi và cầm lấy chiếc quạt trong tay.

Khi chuẩn bị đứng dậy, ông đưa tay vuốt vết máu đỏ trên cầu, nhẹ giọng nói: “Cha đi rồi.”

Ông lão đưa tay lên vết máu và im lặng hồi lâu nhưng vẫn không chịu bỏ tay ra.

Mãi cho đến khi mưa rơi tí tách, người đi đường vội vã trú mưa, ông mới nghen ngào nói: “Cha già rồi, mai này không thể gặp con”.

Nói xong câu đó, ông lão đỡ lan can, chống quả trượng, đỡ thân thể đứng lên, nhích từng bước xuống cây cầu đá trong cơn mưa tầm tã.

“Tí tách, tí tách.....”

Trước màn hình, Thái Thực Tiễn tháo kính ra, lặng lẽ lau khôe mắt.

Ông ta có chút ngạc nhiên phát hiện, không biết là khi nào, chính mình đã nước mắt rơi như mưa.

Chương 501: Sinh Con Phải Giống Như Tôn Trọng Mưa

Đêm khuya tĩnh lặng, một ngọn đèn cô đơn, ánh sáng dịu dàng ấm áp soi sáng từng inch vuông của thế giới quanh bàn làm việc.

Trong phòng ngủ tối và im lặng, Thái Thực Tiễn nhìn vào màn hình máy tính trước mặt và chìm vào một khoảng lặng thật lâu.

Ban đầu, Thái Thực Tiễn đứng dưới góc nhìn của Hứa Trăn để xem toàn bộ diễn biến xảy ra.

Nhưng khi người cha xuất hiện, Thái Thực Tiễn ngay lập tức trở lại trạng thái của thể hệ văn bối.

Ông lão đã bước qua tuổi lục tuần, khốn khổ già cả, lẻ loi hiu quạnh, thân là con trai nhưng lại không thể tần hiếu cho cha, chỉ biết nhìn bóng lưng gầy guộc của người cha già đi một mình trong cơn mưa nặng trĩu, khiến cho ông cảm thấy áy náy đến mức không thể hô hấp.

Người thiếu niên bình tĩnh chịu chết trong đêm mưa kia đã không làm đồng đội thất vọng, không phản bội niềm tin của bản thân, là xương sống của Hoa Hạ, tuy nhiên hẳn lại có lỗi với người cha già của mình.

Thái Thực Tiễn ngơ ngẩn mà nhìn màn hình trước mắt, nhìn ông lão rút cuộc bước đi tập tễnh xuống cầu đá.

Mưa như trút nước, tiếng sấm ầm vang, ngày thường người đến người đi trên đá, hiện giờ đã không còn một bóng người.

Trong cơn hoảng hốt, Thái Thực Tiễn chỉ cảm thấy trên cây cầu đá lẻ loi kia giống như đang lưu giữ một linh hồn của người trẻ tuổi, hẳn đứng ở trên cầu, nhìn theo bóng dáng cha già, khóc lên: “Cha, người đừng đi.

Cha, mau quay đầu, xin hãy nhìn con thêm một lần nữa...

Nhưng tiếng kêu của hắn cứ vô lực, yếu ớt như vậy, nó bị mưa to cùng tiếng sấm lấn át, không ai có thể nghe thấy.

“Bang.”

Thái Thực Tiễn duỗi tay khép lại notebook, duỗi tay che khuất đôi mắt.

Ông ta trầm mặc thật lâu thật lâu, rốt cuộc vẫn là cầm lấy di động, click vào tấm chân dung trong sổ địa chỉ mà ông sẽ không bao giờ nhận được hồi âm.

“Ba, người đừng đi, con nhớ người...”

.....

Hôm nay là 18 tháng 4, vô số người xem xong tập này, cũng giống như Thái Thực Tiễn, nước mắt rơi đầy mặt.

Rất nhiều người thậm chí cũng không biết mình đang khóc vì cái gì, khóc vì ai, chỉ là lặng lẽ khóc vì một cảm xúc đó cứ ứ lại ở lồng ngực.

Sau một đêm, nhiệt độ của bộ phim này đã bắt đầu tăng lên theo cấp số nhân.

Các nhân viên của đài Mango đã vô cùng sửng sốt khi biết rằng rating tập 17 của “Săn Ảnh” đạt mức trung bình đáng kinh ngạc là 1,61% và giá trị đỉnh điểm đã bị phá vỡ trực tiếp 2, đạt 2,13%. Áp suất thấp trong phòng điều khiển do nhân viên tăng ca đã ngay lập tức bị cuốn trôi, toàn viên lâm vào trạng thái cuồng hoan.

Bên phía trang Web còn đáng kinh ngạc hơn, cùng ngày, bộ phim truyền hình này vốn dựa vào việc mua lượng phát sóng để bồi bổ, thực sự đã thu được một làn sóng lớn giống như vòi nước máy. Với số liệu thực tế, nó đã được xếp hạng trong số năm bộ phim phát sóng nhiều nhất trên toàn Web.

Khung bình luận gần như bị oanh tạc, đảo mặt một vòng, quả thực làm người hoa cả mắt.

“Khóc ngất! Mới vừa khóc xong lại muốn khóc, cha già vừa ra sân đã khiến cảm xúc của toàn cảnh bùng nổ!”

“Còn nghĩ Hứa Trăn chết rồi sẽ không còn gì phải khóc, nhưng hiện tại quay đầu lại, khóc đến thương tâm, ai, cái đứa nhỏ ngốc này...”

“Lão phụ thân từ đầu tới đuôi cũng không có nửa câu oán giận, ông ấy chỉ là đau lòng nhi tử mà bật khóc.”

“Trước có dân tộc anh linh, sau có tình nghĩa sâu nặng, đây mới gọi là tình cảm quê hương đất nước!”

“Đất nước trải qua bao thiên tai, nhưng xương sống vẫn còn, tinh thần vẫn còn, chột thấy xót xa nhưng lại vô cùng tự hào”.

“Hai cha con đều diễn rất tốt! Trông họ giống như những người ở thời đại đó. Lúc đầu, tôi cảm thấy Hứa Trăn chỉ là áo rỗng, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu để tôi đóng nhân vật này thì sẽ không có cách nào diễn được, nhất định sẽ làm hỏng và phạm cảm xúc.”

“Một áo rỗng nhưng lại nâng chất lượng của bộ phim lên ít nhất hai bậc.”

“Tôi xem xong tập 15 và 17 mới phát hiện, nam chính của “Săn Ảnh” lại là Từ Hạo Vũ?”

“.....”

Buổi sáng mấy ngày sau, tại tổng bộ Hoàn Cầu giải trí.

Chủ tịch Từ Hân nhìn dữ liệu phát lại mới nhất của “Săn Ảnh” mà trợ lý vừa mang đến, liếc liếc Từ Hạo Vũ, cậu con trai ngốc nghếch đang ngồi quẹt điện thoại trên ghế sofa đối diện, thật lâu không lên tiếng.

Một phần cốt truyện của tập 15 và 17 mang lại danh tiếng ngoài ý muốn, thậm chí số liệu của “Săn Ảnh” cũng đang dần dần bò lên cao.

Chỉ mới ngày hôm qua, rating trung bình một tập duy nhất của bộ phim này đã thành công vượt qua con số 2, và cuối cùng đã đánh bại một bộ phim tình cảm cổ trang vốn được cạnh tranh ban đầu, đồng thời đứng đầu bảng xếp hạng.

Đây rõ ràng là một chuyện đáng để vui mừng, nhưng tâm tình của Từ Hân lại có chút phức tạp.

Ông không biết năm đó lúc Tào Tháo nói “Sinh con phải giống như Tôn Trọng Mưu” sẽ có tâm tình gì, nhưng ông biết câu tiếp theo của câu này: nhi tử của Lưu Cảnh Thăng chỉ là tai heo.

Hiện tại, Từ Hãn cũng đang xem con trai của mình giống như tai heo...

Lúc này, Từ Hạo Vũ trong lúc vô ý thấy được ánh mắt của lão cha, gã vội vàng ném di động xuống, dào dạt đắc ý mà duỗi tay nói: “Đã đánh cuộc thì phải chịu thua!”

“Đã nói rating phá 2, thì cha sẽ để con lái chiếc Bugatti kia!”

Sắc mặt của Từ Hãn nhất thời tối sầm.

Rating phá 2..... Mẹ nó phá 2 là bởi vì mày sao? !

Mày cảm thấy mình giả mặt quỷ càng ngày càng thành thạo hay đọc thơ cổ càng ngày càng trơn tru rồi đúng không?

Chương 502: Trước Không Bán

Từ Hạo Vũ nhìn thấy sắc mặt của lão cha nhà mình không tốt, bữu môi nói: “Làm sao, con kiếm được nhiều tiền cho công ty như vậy, nhưng mỗi việc cho mượn xe đi chơi cũng không được? Dù sao ngày thường con cũng đâu thấy cha lái.”

Vừa nói, gã vừa liếc nhìn chồng tài liệu trên bàn làm việc của cha mình rồi nói: “Nghe nói bản quyền phát sóng đợt 2 và đợt 3 của “Săn Ảnh” đã được bán với giá tốt, đài truyền hình bên Hương Giang hôm qua đã đến mua bản quyền, giá bao nhiêu?”

Từ Hạo Vũ thâm cười trộm: “Cha không phát cho con một bao lì xì lớn sao?”

Từ Hãn: “.....”

Ông ta nhìn đứa con trai ngốc nghếch của mình một lúc với vẻ mặt u ám, cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, ông ta mở ngăn kéo, lấy chìa khóa xe và đập nó vào người gã, hét lên: “Mau lăn!”

“Đừng quấy rầy công việc của tao!”

Từ Hạo Vũ nhanh chóng chộp lấy nhưng thật đáng tiếc không bắt được, chỉ phải hậm hực mà từ trên sofa nhặt chìa khóa lên, lẩm bẩm nói: “Đừng ném a, ném hư thì sao sửa đây.”

.....

Một lúc sau, Từ Hạo Vũ lái chiếc Bugatti thềm muốn từ lâu ra khỏi tòa nhà công ty, vui vẻ vội vàng chạy ra ngoại ô, trong khi Từ Hãn cầm máy tính bảng đến phòng họp nói chuyện với các thành viên của dự án “Dương Gia Tướng”. Thảo luận về việc quảng cáo tuyên truyền trước cho bộ phim.

Phim khởi chiếu từ ngày 1/2, sau gần 3 tháng quay ráo riết, đến nay đã gần xong.

Từ Hãn vuốt ve cằm, lật xem bản kế hoạch tiền quảng cáo vừa gõ ra, đột nhiên nói: “Trong đoạn trailer, nhất định thêm phân cảnh của Dương Thất Lang vào!”

Ông ngẩng đầu lên, nói: “Tôi cảm thấy nhân duyên của Hứa Trăn rất không tồi, tuyến truyện của Dương Thất Lang cũng rất tốt, ó thể lấy đó làm điểm quan trọng để quảng bá.”

Trưởng phòng tuyên truyền ở bên hỏi: “Từ tổng, ngài nói thêm phân cảnh vào trailer, đây là muốn thêm cảnh của Dương Thất Lang vào chung trailer hay là muốn để cho hắn một đoạn phim riêng?”

Từ Hãn hơi do dự một chút, nói: “Làm riêng.”

“Làm thêm một trailer độc lập cho nhân vật.”

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn quét mọi người một vòng quanh văn phòng, nghiêm mặt nói: “Theo tiêu chuẩn của Dương Lục Lang, hãy xem Dương Thất Lang là nhân vật chủ yếu của bộ phim này.”

....

“Không bán?”

“Đúng vậy, trước không bán.”

Trên xe bảo mẫu từ Hoàn Châu đến Giang Nam, Thái Thực Tiễn nhìn về phía Hứa Trăn đang ngồi ở bên cạnh, thần thái sáng láng nói: “Tôi cảm thấy “Tô tiên sinh” nói đúng, giá trị của “Lang Gia Bổng” đã vượt xa con số hiện tại.”

“Trước cứ thành thành thật thật đóng phim, chờ khâu chế tác hoàn thành thì sẽ phát hành nó theo con đường thông thường.”

“Hiện tại chúng ta không cần vội vàng.”

Nghe được ông ta nói như vậy, Hứa Trăn phong khinh vân đạm mà cười cười, nói: “Cũng tốt.”

Sau đó cúi đầu xuống, tiếp tục xem cuốn kịch bản đã sớm bị hấn vò đến nhàu nát, tựa hồ như chuyện đang thảo luận trên xe không liên quan gì đến hấn.

Về phần Kiều Phong đang ngồi trên ghế sát tay lái, hấn quay đầu nhìn hai kẻ điên ở hàng ghế sau, nhin không được duỗi tay đỡ trán.

Đây là đôi tác kém cỏi nhất từ trước đến nay của hấn...

Không gì sánh nổi!

Dù không tham gia vào khâu hậu kỳ của bộ phim truyền hình nhưng hấn cũng biết rằng sau khi hoàn thành bộ phim, có rất nhiều quy trình sản xuất như biên tập, hiệu ứng đặc biệt, nhạc phim, phụ đề.

Sau khi sản xuất xong, nó phải được gửi đi xét duyệt, nó có thể được chính thức “bán” cho đến khi có được giấy phép phân phối.

So với trước khi bán, quy trình thông thường này chậm hơn ít nhất nửa năm.

Rõ ràng, sau khi “Săn Ảnh” phát hành, mức giá mà các đài truyền hình đưa ra cho “Lang Gia Bảng” đã lên tới 2,4 triệu, tại sao hai người này vẫn không hài lòng?

Nhiều hơn là bao nhiêu?

Chẳng lẽ thật sự không bán đến 300 vạn thì không bỏ qua? ?

Một bên Tống Úc nhún nhún vai, nói: “Tôi không sao cả, dù sao lịch trình nửa cuối năm của tôi cũng đã kín rồi.”

“Nhưng bộ phim tiếp theo của chúng ta là gì?”

Nghe được lời này, Thái Thực Tiễn vừa mới còn khí phách hăng hái tức khắc héo ba phần.

Chuyện sẽ làm phim gì sau khi quay xong “Lang Gian Bảng”, kỳ thật ông ta đã có kế hoạch từ trước.

Nhưng theo tình hình kinh tế hiện tại, họ không đủ khả năng để quay bất kỳ bộ phim truyền hình nào...

Thái Thực Tiễn liếc nhìn Hứa Trăn, có chút chột dạ mà lấy ra vài phần văn kiện, rồi nói: “Mấy ngày nay tôi cũng tiếp xúc với một vài kịch bản mới, có ba cuốn tương đối lạc quan, một kịch bản là tình yêu vườn trường, và một kịch bản đô thị chức trường. Quyền kia là huyền nghi tra án.”

“Tiểu Hứa, xem qua phác thảo trước đi, nếu không thích, chúng ta sẽ tiếp tục tìm.”

Hứa Trăn vẻ mặt lãnh đạm, hẩn cầm lấy phần tài liệu, cười cười với Thái Thực Tiễn, sau đó nói: “Được, Thái thúc, chiều nay tôi sẽ xem qua.”

“Phiền toái Kiều ca giúp ta trấn cửa ải.”

.....

Mấy người mồm năm miệng mười mà thảo luận một đường, về cơ bản đã đạt được nhất trí về việc bán trước bản quyền công chiếu của “Lang Gia Bàng”: Trước không bán.

Trong thời gian này, trước tiên Studio của bọn họ sẽ chuẩn bị một bộ phim kinh phí nhỏ để “miễn cưỡng hút bạc”, kinh phí ước tính khoảng 1000 vạn, số tập khoảng 20.

Không cầu danh tiếng đại bạo, chỉ cầu chế tác hoàn mỹ.

Mặc dù Thái Thực Tiễn cảm thấy có điểm phải xin lỗi với tiểu Hứa, nhưng ông có một điều cần nói, chuẩn bị cho loại kịch này chính là bản lĩnh giữ nhà Lão Thái ông.

Hiện giờ có Hứa Trăn làm nam chính, mặt khác các thành viên tổ chức cũng tùy tiện chọn lựa, ông dám nói, chính mình có thể đem bộ phim đạt được 7.5 điểm trở lên trên Tofu.com.

Thái Tiễn bạc là phù du Thực Tiễn búng búng văn kiện đã được duyệt trong tay, lòng tràn đầy tin tưởng mà ngẩng cao đầu lên.

Chương 503: Không Thể Uống Rượu Với Kẻ Thù của “Sư Phụ”

“Action!”

Cùng lúc đó, phó đài trưởng của đài Mango cầm một xấp văn kiện trong tay quăng xuống đất, oán hận nói: “Không biết điều!”

Hắn vừa nhận được tin phản hồi của bên Studio Lang Gia Bảng:

“Lang Gia Bảng” không tính toán dự bán, mong quý đài có thể tham gia dự tuyển mua sau khi phát hành chính thức.

Phó đài trưởng nhìn đoạn hồi âm này, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau hơn một tuần thương lượng, giá đã tăng từ 180 vạn lên 200 vạn, rồi từ 200 vạn lên 2240 vạn, kết quả là Thái Thực Tiễn, một con báo địa phương, cư nhiên bành trướng, chơi một tay treo giá.

Được, ta sẽ chờ!

Ta muốn xem nếu đến lúc đó ông còn không bán được 200 vạn thì hãy hạ giá xuống, liêm mất rồi van xin ta!

Tổng biên tập ở một bên nhìn tài liệu trên mặt đất, do dự: “Giám đốc, chúng ta có nên tăng giá một lần nữa không?”

“Tuy Hứa Trăn hiện tại vẫn chưa đáng tiền, nhưng trong tay hắn còn có một bộ “Sấm Quan Đông” chưa phát hành, một bộ “Dương Gia Tướng” chưa công chiếu. Bây giờ chúng ta bỏ thêm một chút phí bảo hiểm cũng không hại gì.”

“Ha ha,” Phó đài trưởng hừ lạnh một tiếng, “Sao lại đợi phí bảo hiểm? không lẽ muốn một tập 300 vạn?”

“Nga, nếu tôi chịu chi số tiền lớn như vậy cho một bộ phim truyền hình của mình tình nhị tuyến như Hứa Trăn, thì các bộ phim của các nghệ sĩ đương hồng nhất tuyến, tôi phải tính toán trả bao nhiêu đây?”

“Vai phụ của một bộ niên đại kịch, cùng với áo rồng của một bộ điện ảnh thì có thể khiến hắn một bước lên trời hay không?”

Tổng biên tập há miệng thở dốc, chung quy vẫn là không có hé răng.

Nếu để hắn làm chủ, hắn thật sự cảm thất giá trị của Hứa Trăn là 300 vạn, ít nhất đáng giá hơn Hoàng Chí Tín...

Nhưng phó đài trưởng nói có đạo lý, thị trường có quy củ của thị trường, giá cả không thể loạn khai.

Hơn nữa lãnh đạo đã lên tiếng, chính mình cũng không lý do tiếp tục kiên trì.

Tổng biên tập nhìn thoáng qua phó đài trưởng, trong lòng vừa động, một suy nghĩ kỳ lạ bỗng nhiên nảy lên trong lòng:

Chà, sẽ rất thú vị nếu như giá giao dịch cuối cùng của “Lang Gia Bả” thật sự có thể lên tới 300 vạn...

A u, tiểu ác ma trong đầu của ta lại nhảy ra ngoài!

.....

Thời gian rất nhanh đã đến tháng 5, tiến độ quay phim “Lang Gia Bả” cũng bắt đầu trở nên ngày càng căng thẳng.

Hứa Trăn mỗi ngày ngâm mình ở phim trường, vội đến chân không chạm đất.

Nhưng cũng có những người đã cho mình một kỳ nghỉ dài và sống một cuộc sống nhàn hạ tự tại.

Nói ví dụ như Hoàng Chí Tín, người từng đoạt “Lang Gia Bả” với Hứa Trăn.

Hôm nay là 8 tháng 5, một người bạn trong câu lạc bộ siêu xe của Hoàng Chí Tín đã làm lễ cắt băng khánh thành câu lạc bộ và gã được mời tham gia.

Sau khi kết thúc lễ khai trương, đám cầu bằng hữu vậy mà tụ lại với nhau, mở một salon trong quán bar của câu lạc bộ.

“Nghe nói chưa? Bộ phim lúc trước Chí Tín không cần, hiện tại đang giằng co với đài truyền hình.”

Trong phòng riêng của quán bar, một người đàn ông ngoài 30 tuổi khôi ngô cười đùa: “Nghe nói đài truyền hình vệ tinh trả hắn 240 vạn cho một tập phim, nhưng người ta không hài lòng, dưới cơn thịnh nộ là dĩ nhiên không bán! Ha ha!”

Một người thấp lùn hơn ở bên cạnh cũng cười đến ngửa tới ngửa lui, nói: “Trên đời này thật đúng là có người không biết

bản thân mình được bao nhiêu cân lượng!”

Nói xong, người này nhìn về phía Hoàng Chí Tín, cười nói:
“Chí Tín mà diễn bộ này thì giá mới có thể tính trên 300 vạn,
hắn chỉ là một hoàng mao tiểu tử thì tính là cái gì?”

“Không biết lượng sức!”

Hoàng Chí Tín nghe được lời này, loạn choạng chén rượu
trong tay, cười đến có chút miễn cưỡng.

Sau mấy vòng thương lượng giá “Lang Gia Bảng”, rồi đột
nhiên tuyên bố sẽ không bán nó, gã cũng cảm thấy Hứa Trăn
rất nực cười, đây là muôn so giá với mình sao, quả thực cóc
mà đòi ăn thịt thiên nga.

Tuy nhiên, Hoàng Chí Tín chỉ đang tự mình âm thầm trào
phúng một cách bí mật, gã cũng không hy vọng nghe người
khác nhắc đến điều này.

Bởi vì “Lang Gia Bảng” là hổ đen của gã.

Đương hồng nhất tuyên phát động lực lượng tư bản đi đoạt lấy
kịch bản của tân nhân, kết quả cuối cùng cư nhiên còn không
có cướp được vào tay.....

Đây không phải là chuyện đáng để tự hào.

Bất quá, trước mắt đám phú nhị đại này sao có thể đi suy xét
tâm tình của Hoàng Chí Tín, nghĩ đến cái gì liền nói, hắc liêu
hồng liêu đều là đề tài câu chuyện.

“Đây không phải là chuyện đáng để cười nhất sao!”

Người đàn ông khôi ngô lúc nãy cười nói: “Buồn cười nhất
chính là tên gốc Từ Hạo Vũ!”

“Hao hết tâm tư lấy một chiếc Bugatti từ chỗ ba hắn, hứng thú
bừng bừng nói muốn tham gia câu lạc bộ của chúng ta.”

“Lúc chưa khai trương, hắn còn đem xe đến đây chạy vài
vòng, đến khi chuẩn bị thì không thấy người đâu.”

“Kết quả quá tốt!” Người này giang hai tay ra, quay đầu nhìn
về phía Hoàng Chí Tín, nói, “Vừa nghe Chí Tín cũng tới, tiểu
tử này cư nhiên cuốn gói chạy lấy người!”

Hắn giậm chân như thể vừa nghe được một trò đùa to tát nào đó, “Hắn nói không muốn ngồi uống rượu với kẻ thù của “Su phụ” của mình!”

“Hắn gọi Hứa Trăn là “Lão sư” !”

“Ai u ta má ơi..... Ha ha ha.....”

Sáng ngày 14 tháng 5, đoàn phim “Lang Gia Bảg” hết thầy như thường.

Như thường lệ, Hứa Trăn dậy tập thể dục buổi sáng lúc 5 giờ, sau khi ăn uống, tắm rửa xong, đúng giờ 7 giờ hắn đã vội vàng đến phim trường.

Trên đường từ khách sạn đến phim trường, Hứa Trăn nhắm mắt dưỡng thần ngồi ở ghế sau, trong khi trợ lý Chu Hiểu Mạn mở sổ ghi chép, nói sơ qua với hắn một số việc tương đối quan trọng trong thời gian sắp tới.

“ 《 Dương gia tướng 》 đã đóng máy, ngày hôm qua công bố trailer đầu tiên, cảnh có cậu không nhiều lắm.”

“ 《 đi Quan Đông 》 đã chính thức được ấn định và sẽ được phát sóng trên CCTV vào ngày 12 tháng 7. Sẽ có một cuộc phỏng vấn vào cuối tháng 6. Tôi sẽ nhắc cậu khi đến thời điểm.”

“Có một game trực tuyến kiểu thể loại tiên hiệp muốn tìm cậu để chụp ảnh tuyên truyền, Kiều ca nói tài nguyên khó được, nếu rảnh thì vẫn nên tiếp, tối nay cậu cứ xem tài liệu trước...”

Chu Hiểu Mạn nói cực nhanh, giống như là một người đang tuyên truyền an toàn giao thông.

“A, còn có.....”

Chương 504: Dương Gia Tướng Bắt Đầu Tuyên Truyền

Nói tới đây, cô do dự hai giây, rốt cuộc vẫn là gạch bỏ một trong những nội dung trong sổ, tiếp tục đọc nội dung tiếp theo: “Ách, kịch bản thanh xuân vườn trường mà cậu nhìn trúng kia,

Mạn Linh tỷ cũng nói không tồi, hiện tại cô ấy đang gấp rút sửa kịch bản.....”

Lúc này, Hứa Trăn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở mắt, quay đầu hỏi: “Hiệu Mạn tỷ, tỷ mới nhảy qua nội dung gì vậy?”

Chu Hiệu Mạn sắc mặt cứng đờ, ngượng ngùng cười nói: “A ha ha.....”

Cô do dự một chút, nói: “Chuyện này kỳ thật không quá sốt ruột, cậu biết một chút cũng được.”

Nói, cô cúi đầu, nhìn nội dung trong sổ, nói: “Gần nhất trong vòng có một việc nháo đến rất hung.”

“Từ Hạo Vũ cùng Hoàng Chí Tín đã bỏ qua rất nhiều hoạt động, hai người trong khoảng thời gian này vẫn không chịu đứng chung sân khấu.”

Hứa Trăn nao nao, hỏi: “Đây là tình huống như thế nào?”

Chu Hiệu Mạn có chút bất đắc dĩ mà nhìn Hứa Trăn, nói: “Nghe nói, việc này là bởi vì cậu mới nháo ra.”

Hứa Trăn lại lần nữa kinh ngạc: “Em?”

Chu Hiệu Mạn cười gượng hai tiếng, nói sơ qua về việc trong câu lạc bộ siêu xe cách đây không lâu, và việc Từ Hạo Vũ trở thành trò cười trong giới khi gọi cậu là “Sur phụ”.

Vốn dĩ mâu thuẫn như thế này chỉ ở cấp mẫu giáo không phải là vấn đề lớn, nhưng hai người này đều là minh tinh nhất tuyến, thường xuyên phải tham gia nhiều sự kiện cùng nhau nên ảnh hưởng khá lớn, khiến nhiều nhà tổ chức sự kiện lo lắng.

Sau khi nghe xong lời này, Hứa Trăn cảm thấy có chút không thoải mái, liền hỏi: “Tình huống hiện tại của hai người bọn họ ai thiệt thòi hơn?”

Chu Hiệu Mạn nói: “Cái này khó mà nói.”

“Luận nhân khí, Từ Hạo Vũ tuyệt đối ném Hoàng Chí Tín ba con phố.”

“Nhưng luận danh khí, Hoàng Chí Tín là nghệ sĩ ba chiều ở mảng điện ảnh, truyền hình và ca hát. Do đó, Từ Hạo Vũ cũng

chiếm không được bao nhiêu tiện nghi.”

Chu Hiểu Mạn nhìn thấy Hứa Trăn hơi hơi nhú mày, vội vàng nói: “Chuyện này cậu không cần phải xen vào.”

“Kiều ca cũng đã liên lạc với Từ Hạo Vũ, kế tiếp có yêu cầu gì thì bên chúng ta nhất định sẽ phối hợp.”

“Tỷ nói cho cậu chuyện này, chủ yếu là để cho cậu biết, không có ý tứ gì khác, đừng ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.”

Hứa Trăn nghe cô nói như vậy, nhẹ nhàng gật gật đầu, trong lòng cảm động lại có chút hụt hẫng.

Kỳ thật mình cũng không dạy cho Từ Hạo Vũ thứ gì, chỉ là hằng ngày giao lưu thôi.

Không nghĩ tới, vị tiểu ca này cư nhiên vẫn luôn kiên trì gọi mình là lão sư, không chỉ giáp mặt mới kêu mà sau lưng cũng kêu, thậm chí còn vì chuyện này là gây chuyện với người khác, ài...

Hứa Trăn cảm giác loại này vẫn nên giáp mặt nói lời cảm tạ.

Hắn nhớ đối phương tháng này vừa vặn đến làm khách mời cho vai Kỳ Vương điện hạ, vì vậy hắn điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn và hỏi, “Hạo Vũ ca, khi nào anh sẽ đến đoàn phim “Lang Gia Bổng” ? Tôi đến sân bay đón anh, mời anh đi ăn một bữa ngon.”

Một lát sau, Từ Hạo Vũ gửi tin hồi âm: “Được a, thứ bảy này tôi tới, thời gian chính xác sẽ xác định sau.”

“Tới sân bay đón cũng được, nhưng chuyện mời khách phải để tôi mời. Tiệc bá sư còn chưa tổ chức đâu, lúc nào sư phụ rảnh? Muốn ăn gì?”

Khóe miệng của Hứa Trăn hơi hơi nhếch lên, cùng gã thảo luận về chủ đề cuối tuần ăn gì.

.....

Cùng ngày.

Nhân sĩ trong giới đều đang bàn luận chuyện Từ Hạo Vũ cùng Hoàng Chí Tín đánh nhau, nhưng tâm điểm bên ngoài lại tập trung vào trailer của “Dương Gia Tướng”.

Mặc dù Hoàn Cầu giải trí luôn có danh tiếng lẫy lừng trong ngành về “Tình Quang lộng lẫy, cốt truyện nát như”, nhưng khi trailer của bộ phim ra mắt, mọi người vẫn bị lóa mắt bởi những cảnh chiến tranh hoành tráng, hiệu ứng ánh sáng và bóng tối lộng lẫy, còn có các soái ca, soái đến mù mắt.

“A a a a..... Ai có thể dội một chậu nước để tôi bình tĩnh hơn được không! Đây là đội hình thần tiên gì vậy! !”

“Không thể không nói, Hoàn Ngu đã làm rất tốt!”

“Có rất ít cảnh chính diện! Tất cả đều là toàn cảnh, đánh giá xấu! Rất vất vả tôi mới có thể dừng hình ảnh đúng chỗ!”

.....

Ở bên kia, nhóm Fans Trăn Quả của Hứa Trăn cũng nổ tung nôi.

Do không được công khai trong giai đoạn đầu nên nhiều người hâm mộ phái “tử trung” (Fan tử trung là only thuần, trung thành với idol đến chết, ý trên mặt chữ luôn) thậm chí còn không biết Hứa Trăn tham gia bộ phim này, cho đến khi trailer của bộ phim được công chiếu và tên tuổi của Hứa Trăn được nhắc đến nhiều thì những người này mới bất ngờ phát hiện ra hắn —— A Trăn nhà mình cư nhiên vô thanh vô tức mà đi diễn một bộ điện ảnh!

“Thất Lang là A Trăn sao? Đúng là A Trăn? Tôi không nhìn lầm đúng không? ! Hình ảnh chợt lướt qua thấy không rõ a a a a! !”

“Vì cái gì! Ai có thể cho tôi biết tại sao không có giai đoạn tuyên truyền trước! Thất Lang cư nhiên là A Trăn, mẹ gia! !”

“A Trăn mặc áo giáp thật sự quá đẹp trai! Mong hồi Chu lang! A a a a, kiểu tóc đuôi ngựa này trông còn đẹp hơn cả vắn tóc nữa, thật ra đáng thiếu niên ! !”

“Các đồng chí, tập trung vào đi,” Dương Gia Trướng” là một bộ phim điện ảnh, một bộ phim màn ảnh rộng nghiêm túc! Cuối cùng A Trăn cũng đã bắt đầu bước vào lĩnh vực điện ảnh, hoo hoo hoo!”

“.....”

Một nhóm Fans bàn luận vui vẻ, sôi nổi nhưng cũng có người như bị dội gáo nước lạnh.

Fan của Hoàng Chí Tín vừa rồi bị phía Từ Hạo Vũ đá một trận đau, đối mặt với Hứa Trăn là “Đầu sỏ gây tội”, tự nhiên sẽ không bao giờ có sắc mặt tốt.

“Chúc mừng @ Hứa Chân lại nhận vai nam số 7, lợi hại!”

“Cái gì nà nam số 7, rõ ràng chính là áo rỗng.....”

“A Trăn nhà cô thậm chí còn không xuất hiện trong buổi họp báo ra mắt, thậm chí còn không có mặt rõ ràng trong đoạn trailer - tại sao A Trăn nhà cô không tham gia quảng bá, các cô còn không nhìn ra sao?”

“Ha ha, nói đạo lý với đám người này làm gì, phía trước còn có người nói Hứa Trăn tham gia bộ phim “Dạ Vũ Giang Hồ” liền tính là đóng phim điện ảnh, tính toán đâu ra đây không đến 4 phút, suất diễn cũng thật nhiều.”

“Thôi đừng nói nữa, “Dương Gia Tướng” có đủ 4 phút hay không cũng chưa nhất định được đâu...”

“.....”

Chương 505: Nháo Loạn! !

Chưa đầy 24 giờ sau khi trailer của bộ phim được phát hành, một nhóm lớn người hâm mộ của Hoàng Chí Tín đã xuất hiện để chế nhạo Hứa Trăn.

Bởi vì hiệu quả chiến đấu của Trăn Quả trong trận mắng rất đáng lo ngại, hai bên giao chiến không bao lâu, cục diện nhanh chóng lộ ra xu thế một chiều.

Trên các nền tảng dư luận lớn, người hâm mộ của Hoàng Chí Tín nhanh chóng chiếm vị trí cao của dư luận, cảm giác vui mừng khi một số đội leo núi bắt đầu từ nhiều hướng khác nhau và sau đó gặp nhau tại hội nghị thượng đỉnh.

Chu Hiểu Mạn nhìn một hồi, không những không thể đi mắng mỗ, mà còn phải yêu cầu người hâm mộ của mình xử lý hợp tình hợp lý.

Đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, chỉ phải cuồng cắt video, dùng cảnh diễn của A Trăn nhà mình đi thay thế các video điện ảnh trước đó của Hoàng Chí Tín.

Không biết tự bao giờ, Hứa Trăn lại “diễn” 5 phim trong một đêm, đồng thời thu về hàng chục nghìn fan.

Nhiều cư dân mạng theo dõi tài khoản “Tiêu dao kiếm chủ” đã diu già dặt trẻ lên xem cùng, cảm thấy trời mưa gió nổi thì đêm nay nhất định phải xảy ra chuyện lớn.

Đoạn trailer ngắn ngủn 2 phút của “Dương Gia Tướng” lại kéo toàn vồng gà bay chó sủa.

Thôi phòng, kéo dầm, chờ mong, chế nhạo, tất cả không phải là trường hợp cá biệt.

Trong đó nhảy nhót đến cuồng nhất chính là các Fans của Hoàng Chí Tín.

Một bộ điện ảnh có Từ Hạo Vũ, lại có Hứa Trăn, nhóm người này như là ruồi bọ nhìn thấy trứng gà thiu, một tổ ong toàn dưng đi lên.

Trong chốc lát phun tào kỹ thuật diễn của Từ Hạo Vũ, trong chốc lát phun phiên vị của Hứa Trăn, thù mới hận cũ cùng nhau tính, lấy một địch hai, xé đến khí thế ngất trời.

“Nam số 7? Số 7 chắc chắn không có trong danh sách, trừ bỏ 6 vị ca ca của hấn, còn có Dương lệnh công, Phan Nhân Mỹ, hoàng đế, Bát Hiền Vương đâu?”

“Ngay cả các tướng lĩnh ở Liêu quốc đều có ảnh chụp trực diện. Vậy... Hứa Trăn có phải là nam thứ 12 không?”

“Ha ha ha ha thân mẹ nó nam thứ 12, dù có đá bóng cũng không lọt vào đội hình xuất phát!”

“Điều nực cười nhất là một đám Trăn Quả vẫn ở đó diều võ dương oai nói A Trăn nhà mình đóng điện ảnh, cười đến chết mất... thậm chí không thể chụp được một bức ảnh màn hình rõ ràng trong đoạn trailer, đây mà nói là đóng điện ảnh sao?”

“Người quay phim thật sự là không cho hấn mặt mũi, tất cả đều là viễn cảnh, nếu không có một đôi hoả nhãn kim tinh thì sao có thể tìm thấy người.”

“Nam thứ 12 mà còn tính là vai chính, đây là áo rỗng, Hứa Trăn đúng là có tình yêu sâu đậm với vai diễn áo rỗng.”

“.....”

Fans của Hứa Trăn bị đâm đập một đoàn, tức giận đến ngao ngao kêu to.

Đối phương biết rõ điểm mạnh và điểm yếu của Hứa Trăn nên không khen ngợi ngoại hình cũng như kỹ năng diễn xuất của hắn mà chỉ phun tào hấn không có phiên vị trong lĩnh vực điện ảnh, chỉ xứng đóng vai rỗng.

Mặc cho nhóm Trăn Quả có khoe khoang thân tượng của mình đến đâu thì cũng không thể lật lại quan điểm này.

Một ít Trăn Quả tự biết đuối lý, nên đành phải âm thầm xóa bỏ tin tức tung ra để quảng bá cho “Dương Gia Tướng”, giữ thái độ trầm mặc, năm tháng im hơi lặng tiếng;

Cũng có một ít cô nương cảm thấy quá tức giận, cho nên vẫn tiếp tục ở chiến đấu.

——Nam thần nhà ta làm khách mời cho phim điện ảnh thì có làm sao? Chúng ta hỗ trợ tuyên truyền thì như thế nào, tại sao các cô phải kiếm chuyện?

Chẳng phải giới điện ảnh cũng phải đi từng bước sao?

Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo!

Cầm loại quan điểm này liền bao gồm Lâm Gia đang ở đoàn phim 《vương thành》 đóng phim điện ảnh.

Lâm Gia có một tài khoản tiểu hào tên là “Mộc mộc thích ăn quả phỉ tô”, đăng ký ba năm, các dữ liệu đều đứng đầu danh sách, đồng thời cũng là đại Fans nổi danh của nhóm Trăn Quả.

Lâm Gia thậm chí còn không có thời gian tẩy trang liền vội cúi đầu, cắn môi, gõ nhanh: “Được xuất hiện làm khách mời hữu nghị trong “Dương Gia Tướng” thì có nghĩa là không có tài nguyên điện ảnh sao? Đây là logic gì? “

“Xa không nói, đầu năm thời điểm Hứa Chân vừa mới cự tuyệt nam số 2 của 《vương thành》, nhanh như vậy liền quên?”

“Hứa Trăn chỉ có yêu cầu cao về kịch bản và vai diễn, hấn không muốn nhận vai một cách tùy tiện, hấn thực sự muốn đóng phim. Với vị trí hiện tại của Hứa Trăn, liệu hấn vẫn còn lo lắng về việc không có phim để đóng?”

Sau khi Lâm Gia gõ xong một đoạn này, cô ấy giơ điện thoại lên và bấm gửi một cách tức giận.

Cô chỉ muốn cởi bỏ búi tóc trên đầu, thay chiếc váy rộng rãi trên người, xoay người đánh nhau với bọn họ, nhưng vừa quay đầu lại, dưới trạng thái vừa rồi đã xuất hiện mấy câu trả lời.

““Vương Thành” ??, đây lại là bộ điện ảnh nào nữa?”

“Hứa Chân đối mặt với một bộ điện ảnh cùng một bộ phim truyền hình, khóc la một hai phải chọn phim truyền hình, vậy cô nói xem, bộ điện ảnh này thất bại đến mức nào?”

“Tôi vừa kiểm tra và hy vọng rằng Hứa Trăn không nhận bộ “Vương Thành” này, đây thực sự là một lựa chọn chính xác. Nhìn dàn diễn viên này, Lâm Gia có thể là nữ chính, hahaha, tôi cười chết mất...”

Lâm Gia: “.....”

A a a a ta cảm giác chính mình sắp bốc khói! !

Cô vội vén tay áo lên, nổi giận đùng đùng, muốn tiếp tục đi tranh luận với đám người này.

Kết quả nội dung còn không có đánh xong, liền nghe một thông báo đặc biệt vang lên, Lâm Gia tức khắc dừng động tác gõ chữ.

Hứa Trăn phát động thái?

Đăng nội dung gì, không phải là tự mình đáp lại đi?

Chương 506: Trailer Nhân Vật

Cô gần như không kịp nghĩ mà nhanh chóng nhấp vào tài khoản Hứa Trăn vừa chuyển phát một video.

Tiêu đề của Video là: #Thông Báo của Dương Gia – Thất Lang Thiên#

Lâm Gia nao nao.

Thông báo về nhân vật?

Dương Thất Lang thật sự có phần giới thiệu nhân vật sao? Đây là đải ngộ gì? ?

Lâm Gia lập tức liền từ trên ghế nhảy lên, lập ngang di động, nhìn không chớp mắt mà xem đoạn video này.

Cùng lúc đó, trời nam biển bắc mấy vạn Trăn Quả đều thấy được đoạn trailer này.

Trận chiến còn mới hùng hực khí thế đã tạm thời bị ấn nút tạm dừng. Bên phía Trăn Quả cũng không có ai để ý đến sự khiêu khích của Fans Hoàng Chí Tín nữa, mọi người đều đang sôi nổi click mở đoạn trailer và xem một cách chăm chú.

Thiên Ba Phủ.

Tướng xám ngói đen, hàng lang ngoằn ngoèo.

Tòa phủ đệ to lớn nằm tựa lưng vào núi sông tươi đẹp, cảnh trí trang nghiêm trống trải.

Thị giác của mọi người di chuyển theo máy quay đi lên trên nóc nhà, chỉ thấy, một thân ảnh thon gầy tiêu sái đang ngồi trên nóc nhà, thân mặc một bộ cổ trang đỏ sậm, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, khuôn mặt sơ lãng thanh tuấn, ý cười mang theo ba phần bất cần đời.

—— là Hứa Trăn!

Giờ khắc này, trước màn hình vô số đôi mắt đều sáng lên, hưng phấn đến vô đầu bút tại.

Rốt cuộc đã nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng của Dương Thất Lang.

Hóa trang này rất được, cực kỳ soái!

Hơn nữa, Dương Thất Lang thật sự rất khác biệt với tất cả các vai diễn mà Hứa Trăn từng đóng trước đây. Trên người nhân vật này có một cảm giác thiếu niên rất khó miêu tả.

Chỉ cần vừa bộc lộ quan điểm liền có thể làm cho người ta cảm thấy phần chân oai hùng, tinh thần phần chân bông bột.

Dưới bầu trời trong xanh, thiếu niên tuấn tú ngồi trên nóc nhà, gần như sáng đến lóa mắt.

“Dương —— Duyên —— Tự! !”

Tuy nhiên, mọi người còn chưa kịp trầm trở cảm khái trước tạo hình lần này thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu chứa đầy sự tức giận từ cách đó không xa truyền đến.

Dương Thất Lang cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy, Từ Hạo Vũ đóng vai Dương Lục Lang sải bước đi ra từ khu nhà chính phía đối diện.

Lúc này, màn ảnh đã quay cận cảnh khuôn mặt Lục Lang.

Chỉ thấy, khuôn mặt anh tuấn thường ngày của gã đã bị bôi đen đến không thành hình dạng vào lúc này. Hai hàng lông mày bị vẽ rất dày, chính giữa nối vào nhau; hai bên gò má là một vòng tròn lớn màu đen, xung quang miệng còn bị vẽ một vòng râu quai nón lớn....

“Ha ha ha ha ha ha! !”

Trên nóc nhà, Dương Thất Lang nhìn thấy bộ dáng nửa người nửa quỷ của Lục ca nhà mình, thì cười đến gần như gục ngã.

Dương Lục Lang tức giận ngáp trời mà chỉ vào mũi Dương Thất Lang, quát: “Ngươi cút xuống đây cho ta! !”

Dương Thất Lang đứng trên nóc nhà, hướng về phía làm Lục ca ở bên dưới, làm cái mặt quỷ rồi đắc ý nói: “Có bản lĩnh thì ngươi lên đây!”

Dứt lời không đợi Lục Lang đáp lại, trực tiếp chạy lên, thân hình linh hoạt mà nhảy nhót lung tung trên nóc của các gian nhà, màn ảnh lại lần nữa từ cận cảnh kéo ra viễn cảnh.

Màn hình video nhấp nháy nhanh chóng.

Ở Thiên Ba Phủ, Dương Thất Lang leo lên nóc nhà lật ngói, nghịch ngợm gây sự nhưng cha mẹ và các huynh trưởng tuy rằng xụ mặt giáo huấn hăn, nhưng trong mắt lại toàn là ý thương tiếc.

—— đây là hình ảnh điển hình của đứa con út được chiều chuộng trong nhà.

Nhạc phim dồn dập kéo theo thiếu niên sáng láng trước mặt, khiến tâm tình của mọi người đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ngay sau đó, màn ảnh vừa chuyển, hình ảnh đi tới cảnh đoạt soái ấn trên lôi đài.

Dương Thất Lang cùng Dương Lục Lang đứng ở dưới đài, nhìn Đường Dật đóng vai Phan Báo đã nặng tay đánh chết người khiêu chiến, Dương Thất Lang giận dữ nhảy lên lôi đài.

Trailer lúc này cũng không tung ra toàn bộ đoạn giao đầu mà chỉ trích một số cảnh.

Phan Báo bị Dương Thất Lang dứt khoát lưu loát kiềm trụ, hừ một tiếng nói: “Ta là con trai của thái sư, đường đường quốc cữu gia! Người dám đánh ta, tin hay không ta diệt Dương gia nhà ngươi...”

“Đông!”

Lời còn chưa dứt, Dương Thất Lang đã một chân đá đôi phương quỳ xuống, hấn ngang nhiên nói: “Tiểu gia ta chính là muốn đánh ngươi!”

Ngay lập tức, màn ảnh lại lần nữa di chuyển đến cảnh khác.

Trong ánh nến mờ ảo, mẫu thân Xa Tái Hoa ngồi quỳ ở phía sau Thất Lang, trong tay cầm một thanh lược gỗ, nhẹ nhàng chải tóc cho con trai.

“Người nương không yên lòng nhất chính là con,” Trên mặt của Xa Tái Hoa mang theo ưu sắc nồng đậm, ôn nhu dặn dò, “Trên chiến trường, con nhất định phải nghe lời cha và các ca ca, nhất định không được tùy hứng.”

Dương Thất Lang nghiêng đầu đi, lẩm bẩm nói: “Nương, ta là đi đánh giặc, chứ không phải đi chịu chết, người đừng làm vẻ mặt đau khổ như vậy.”

Hình ảnh tiếp theo liền di chuyển đến chiến trường.

Thất Lang thân khoác áo giáp, cùng phụ huynh chinh chiến, hấn cưỡi chiến mã, dẫn theo trường thương, đối mặt với chiến tranh tàn khốc, khuôn mặt thiếu niên kiên nghị, vượt qua vô số nguy nan.

Những cảnh chiến tranh chân thực và cuộc chinh phạt lập tức khiến khán giả thích thú, Hứa Trăn đóng vai Dương Thất Lang còn xuất sắc hơn, với những động tác mạnh mẽ, trường thương gào thét và những động tác chiến đấu vô cùng oanh liệt.

Dưới sự bao vây của trọng quân, hãn đơn thương độc mã xông ra khỏi vòng vây, hàng chục Liêu binh cũng không thể giữ nổi hãn, trong một lúc hoảng hốt, khán giả giống như nhìn thấy Triệu Tử Long, người đang cười ngựa cứu chủ trên dốc Trường Bản.

Đoạn video dài 1 phút rưỡi gần như chỉ thoáng qua.

Mãi cho đến khi màn hình tối đen và cửa sổ bật lên của video rút trở lại trang web, khán giả ngồi trước màn hình mới tỉnh giấc khỏi cơn mơ và phát hiện đoạn trailer này đã kết thúc.

Chưa đã thềm!

Dù biết rằng cuối cùng câu chuyện về các tướng quân nhà Dương gia đều vô cùng bi thảm, nhưng bọn họ vẫn muốn xem toàn bộ quá trình.

Đường Dật quả nhiên đóng vai Phan Báo, điều này làm cho khán giả rất muốn xem phân cảnh liều chết vật lộn trên lôi đài kia!

Trong cảnh cuối cùng, Dương Thất Lang chống trường thương, quỳ trên mặt đất, than thở khóc lóc mà ai rống “Dương Diên Tự tội đáng chết vạn lần”, thật sự muốn xem tiếp đoạn hãn giằng co với Phan Nhân Mỹ!

Những cảnh võ thuật của Hứa Trăn chưa bao giờ làm người xem thất vọng, một số cảnh giao đấu trong trailer được xử lý khá đẹp mắt khiến mọi người nhiệt huyết sôi trào.

Chương 507: Lại Một Phát Vả Mặt

Một lát sau, không ít người đã bấm xem lại đoạn trailer, dự định sẽ coi đi coi lại đoạn trailer này cho đã ghiền.

Tuy nhiên lúc này có rất nhiều Fans của Hứa Trăn chú ý tới một điểm này —— trailer nhân vật!

Loại cấp bậc này có thể tùy tiện cho một nhân vật nào đó sao?

Huống chi, mạch truyện của Dương Thất Lang trông rất rõ ràng trong đoạn trailer, rõ ràng như thế, hơn nữa đại ngộ này sao có thể nói là ảo rỗng? !

Nghĩ đến đây, bọn họ vội vàng tìm kiếm V Bác chính thức của “Dương Gia Tướng” và nhanh chóng click vào đó.

Vài phút trước, tài khoản này vừa mới tung ra các đoạn trailer nhân vật của Dương Đại Lang, Dương Lục Lang, cùng Dương Thất Lang.

Chỉ có ba người này mới có, những người khác thì không.

Giờ khắc này, vô số Trần Quả nháy mắt dựng thẳng ngực, trong mắt bùng lên ngọn lửa báo thù.

.....

Vừa mới qua vài phút, nhưng đối với nhóm Fans trung thành của Hứa Trần mà nói chính là đi qua một mùa, thế giới trực tiếp từ băng thiên tuyết địa chuyển sang xuân về hoa nở.

Tuy nhiên đối với antifan đứng đối lập với các cô thì chuyện này chẳng qua chỉ là vài phút bình thường, thậm chí còn chưa đủ đi một chuyến WC.

Bởi vậy, lúc này, rất nhiều fans của Hoàng Chí Tín còn đang cao hứng phấn chấn mà tìm người tranh cãi, cảm thấy đắc chí vì năng lực ăn nói của mình.

Nhưng, một số người trong đó đã nhận tình huống có chút cổ quái.

Một lát sau, nhóm Trần Quae giống như bị nhấn nút tắt tiếng tập thể, gần như không có người nào nháy ra nói chuyện.

Nói ví dụ như dưới bài viết của “Mộc mộc thích ăn quả phi tô”, đã bảy tám phút trôi qua, bên dưới đã tích lũy hàng chục bình luận, nhưng tại sao cô ta lại không thèm để ý?

Những thắc mắc của antifan cũng không kéo dài quá lâu.

Vài phút sau, khi nhóm người này còn đang hăng hái đi phun tào khắp nơi thì hội Trần Quả tưởng chừng như “Rớt mạng” đã ngóc đầu trở lại. Bọn họ không nói lời vô nghĩa mà trực tiếp dùng đoạn trailer vừa rồi, thả vào từng dòng bình luận liên tiếp.

“Ngượng ngùng, tôi vừa rồi có điếm không nghe rõ.....”

Có Trần Quả phát động thái hỏi: “Vừa rồi có người nói Hứa Trần là nam số mấy trong 《 Dương gia tướng 》 ? Lặp lại lần

nữ nào?”

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, các nền tảng xã hội lớn gần như nháo loạn.

“Nam thứ mấy? Lặp lại lần nữa?”

Ngắn ngủn bảy chữ, nó đã trở thành cơn ác mộng cho tất cả các antifan vừa mới đắm đuối Hứa Trăn.

Đặc biệt là những câu bình luận như “Nam số 7”, “Nam số 12”, số lượng trả lời bên dưới đã tăng lên nhanh chóng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Rất nhiều người ủng hộ Hứa Trăn đều cảm thấy họ chưa bao giờ tự hào đến thế trong cuộc đời của mình.

Không đến nửa giờ sau, các bài bình luận bôi đen của Fans Hoàng Chí Tín đã bắt đầu bị xóa trên diện rộng, đây chính là kết cục của việc bị đánh toi bời, quân lính tan rã.

Vừa mới chửi mắng rung trời, âm dương quái khí hết thảy đều biến thành những tiếng tát lớn, một đám tay năm tay mười vung thẳng lên mặt mình.

Ban nãy hắc người ta tàn nhẫn bao nhiêu thì hiện tại trên mặt ăn phải cú tát đau đớn bấy nhiêu.

Rất nhiều người bởi vì mắng quá tàn nhẫn, mà bị vạn người trào phúng, ngay cả người qua đường cũng tiện chân dẫm lên, khiến nhiều người tức giận đến mức trực tiếp hủy tài khoản trên mạng xã hội.

Những người này cắn nát hàm răng nuốt vào trong bụng, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Được lắm Hứa Trăn, được lắm Hoàn Ngu, vậy mà liên thủ phóng đạn pháo?

Đường đường là nam số ba của một bộ diện ảnh nhưng lại không tham gia cuộc họp báo khởi động máy, thậm chí trailer toàn phim cũng không có cảnh quay cận mặt? !

Làm gì vậy, câu cá vả mặt? !

Quả nhiên đây mới chân chính là kẻ tàn nhẫn! !

.....

Mà cùng lúc đó, “Người tàn nhẫn” Hứa Trăn vừa mới kết thúc công việc, hần nghe Chu Hiểu Mạn nói, đoàn phim “Dương Gia Tướng” đã làm cho mình một phần trailer giới thiệu nhân vật, đúng là có chút kinh ngạc.

“Nam số ba? Em sao?”

Hứa Trăn vẻ mặt nghi hoặc nói: “Không phải a, sao có thể là nam số ba, nam số ba trong điện ảnh đã được xếp vào hàng ngũ diễn viên chính!”

“Dương lệnh công, Dương Đại Lang, Dương Lục Lang, đây mới là vai chính.”

Hứa Trăn hơi hơi nhú mày, nói: “Em và các huynh đệ khác cũng lắm chỉ xem là vai phụ không có số.”

Chu Hiểu Mạn đáp: “Đúng vậy, tôi cũng thấy rất kinh ngạc, đoàn phim bên kia để ta chuyển phát trailer của cậu, lúc đó tôi còn tưởng ai cũng có, nhưng lại không phải...”

“Linh linh linh.....”

Lúc hai người đang nói chuyện thì điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hứa Trăn cầm lên xem thì thấy người gọi đến là Từ Hãn, hần vội vàng nhận điện thoại: “Xin chào, Từ tổng?”

Đầu bên kia điện thoại, Từ Hãn cười nói: “Xem Trailer chưa? Cảm thấy thế nào?”

Hứa Trăn đáp: “Từ tổng, tôi vừa mới quay phim xong nên còn chưa kịp xem...”

Nói tới đây, hần do dự giây lát, không biết có nên hỏi chuyện phiên vị hay không, nhưng Từ Hãn ở đầu giây bên kia đã chủ nói tới: “Phiên bản “Dương Gia Tướng” đã ra mắt bản cắt thô, nếu rảnh thì cậu có thể xem qua.”

“Mạch truyện của Dương Thất Lang đặc biệt xuất sắc, tôi thực sự không nỡ cắt cảnh nào, cho nên đành phải đưa lên hết, nhưng vô tình lại cắt thành vai chính, haha.”

“Cậu không tham gia cuộc họp báo khởi động máy, cho nên chờ đến lúc phim được tuyên truyền và công chiếu thì đi nhiều một chút!”

Nói tới đây, Từ Hãn hơi hơi mỉm cười: “Ai, nhiều năm như vậy Hoàn Ngu vẫn muốn thu cậu, nhưng đáng tiếc không thể ký hợp đồng, đây quả là chuyện hối hận nhất trong cuộc đời tôi.”

“Hy vọng về sau có cơ hội còn có thể tiếp tục hợp tác cùng Tiểu Hứa!”

Chương 508: Đề Cử Lần Hai

Lúc Hứa Trăn kết thúc cuộc trò chuyện với Từ Hãn thì không khỏi có chút xúc động.

Vai diễn của mình trong “Dương Gia Tướng” có thể nói là biến đổi bất ngờ.

Ban đầu, khi Từ Hãn “lừa” hắn tham gia bộ phim, hắn đã đồng ý và nghĩ rằng đây chỉ là một vai khách mời, thời lượng quay cũng chỉ cần hơn một tuần là xong.

Kết quả, diễn một hồi, biên kịch lại đem ra một bộ kịch bản mới, để vai diễn áo rồng của hắn đột ngột phải ở lại đoàn phim hơn một tháng.

Đến hiện tại, phiên bản cắt thô vừa ra mắt, chính mình lại từ vai phụ biến thành một trong những nhân vật quan trọng...

Những thay đổi liên tiếp này khiến cho Hứa Trăn vô cùng hoang mang.

Làm một diễn viên trẻ tuổi có vị trí không cao, Hứa Trăn dĩ nhiên vui sướng khi có thể ngoài ý muốn thu hoạch được một bộ tài nguyên điện ảnh, hơn nữa Dương Thất Lang cũng là nhân vật mà hắn thập phần yêu thích.

Thế nhưng, Từ tổng làm như vậy đã khiến “Dương Gia Tướng” trở thành tác phẩm đầu tiên tiến quân vào giới điện ảnh của Hứa Trăn.

Nếu như sớm biết như thế, hắn chắc chắn sẽ cẩn thận hơn trong lựa chọn của mình....

“A đúng rồi,” Đang lúc Hứa Trăn còn rối rắm thì Kiều Phong bỗng nhiên lên tiếng: “Bên phía đoàn phim “Dương Gia

Tướng” vừa mới liên hệ với anh, bọn họ nói hợp đồng diễn xuất của cậu cần được sửa lại lần nữa.”

“Chờ anh thương lượng tốt sẽ đưa cho cậu ký.”

Hứa Trăn giật mình, hỏi: “Tại sao phải ký lại?”

Kiều Phong cười nói: “Nó đã tăng giá rồi!”

“Cậu chuyển từ vai phụ thành vai chính trong “Dương Gia Tướng”, như vậy thù lao đâu thể tính theo tiêu chuẩn ban đầu được?”

“Nhân vật chính phải có thị phần phòng vé!”

Hứa Trăn:?

Vé, phòng, phần, thành? Đây là loại thần tiên nào? !

Chỉ một thoáng, hắn liền cảm thấy sự mệt mỏi do quay phim cường độ cao trong mấy ngày qua đã bị cuốn thành hư không.

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nhìn bóng đêm đen nhánh, bỗng nhiên cảm giác ánh trăng hôm nay hình như chói lọi và sáng hơn ngày thường?

Vừa to vừa tròn!

.....

Giai đoạn tuyên truyền trước của “Dương Gia Tướng” vẫn đang được từng bước tiến hành.

Vài ngày sau, đoàn phim đã công bố poster quảng bá chính thức, vị trí của Hứa Trăn trong poster không dễ thấy được, danh sách diễn viên được sắp xếp theo thứ tự từ Đại Lang đến Thất Lang, cũng không có chuyện cố tình xếp vị trí nam chính số ba của hắn đi lên hàng đầu.

Nhưng mà lúc này, đã không còn ai dám trào phúng phiên vị của Hứa Trăn.

Một trong ba nhân vật có trailer độc lập, chỉ bấy nhiêu cũng đã đủ chứng minh tất cả.

Ngay sau khi bộ ảnh này được công khai, địa vị của Hứa Trăn trong mắt giới trong nghề ngay lập tức được nâng lên một tầm cao mới.

Cách đây không lâu, “Săn Ảnh” đã cải thiện danh tiếng của hẳn về mặt khiên rating;

Mà vai diễn trong “Dương Gia Tướng” có tác dụng hơn rất nhiều, chính là trực tiếp nâng cao địa vị của hẳn.

(*) Địa vị (咖位): danh từ chỉ địa vị của một ngôi sao trong làng giải trí.

(*) Phiên vị là cách sắp xếp tên diễn viên trong một bộ phim, từ đó khẳng định tầm quan trọng của diễn viên đó đối với thành tích phim.

—— Đây là một diễn viên có thể đóng vai chính trong một bộ điện ảnh có kinh phí lớn!

Nếu sau khi “Dương Gia Tướng” được công chiếu, kết quả có thể đạt từ mức tiêu chuẩn trở lên, thậm chí ra mắt thành công, thì cánh cửa bước vào giới điện ảnh sẽ chính thức mở rộng ra với hẳn.

Ngay cả bây giờ, trước khi “Dương Gia Tướng” được công chiếu, thì đã bắt đầu có hợp đồng điện ảnh tìm đến Hứa Trăn.

Kiều Phong khẽ meo meo thu hết vào túi áo, vui tươi hơn hờ mà ứng phó, nhưng tạm thời lại không đưa ra câu trả lời chính thức nào.

Về phần Thái Thực Tiễn, chuyện bán trước “Lang Gia Bả” vốn đã yên lặng xuống nhưng vì chuyện này mà lại lần nữa bị nhắc lên.

Có không ít người bắt đầu thông qua quan hệ cá nhân mà tìm đến ông, vốn dĩ Thái Thực Tiễn quyết tâm muốn treo giá, nhưng không nghĩ tới mới vừa qua nửa tháng, nhưng giá lại tăng lên con số lớn khiến cho ông lâm vào do dự.

Có nên...suy nghĩ lại một chút?

Ngay khi Thái Thực Tiễn đang đắn đo suy nghĩ, không biết có nên tiếp tục treo giá hay không thì một điều bất ngờ khác cuối cùng đã phá vỡ hoàn toàn ý tưởng bán trước của ông.

.....

Vào ngày 21 tháng 5, một tuần sau khi công bố trailer của “Dương Gia Tướng”.

Đến 12 giờ trưa cùng ngày, Hứa Trăn vừa mới kết thúc một cảnh quay.

Hắn còn chưa kịp đi uống miếng nước, ngồi xuống nghỉ một lát thì đã thấy nhà lãnh đạo Thái Thực Tiễn của mình đang chấp tay sau lưng, đứng ở bên sân, đầu tóc thưa thớt đã bị mồ hôi tẩm ướt, hiển nhiên là đã phải đợi hắn một hồi lâu.

“A Trăn!”

Thái Thực Tiễn thấy hắn ra phim trường, hưng phấn mà vẫy tay, chân nhảy kêu lên: “Lại đây lại đây!”

Hứa Trăn vội vàng đi về phía đối phương, hỏi: “Thái thúc, có chuyện gì vậy?”

Thái Thực Tiễn lập tức mở tấm thiệp lớn trong tay, không e dè dòng người lui tới chung quanh mà hét lớn: “Chúc mừng!”

Lần thứ hai đạt được đề cử cho Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất tại Lễ trao giải Ngọc Lan!”

Hứa Trăn kinh ngạc nhìn tập tấm thiệp trong tay Thái Thực Tiễn, gần như là quên duỗi tay ra nhận lấy.

Hắn ngơ ngẩn mà nhìn về phía dòng chữ trên tấm thiệp lớn:

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Phùng Tĩnh Viễn 《 mặt triều hoàng thổ 》

Hàn Vân Lôi 《 kiếm hiệp 》

Lưu Trạ̣m Vân 《 Kim Lăng bài ca phúng điệu 》

Nghê Quốc Hồng 《 khói báo động 》

Hứa Trăn 《 tam quốc 》

...Mình được đề cử giải Ngọc Lang - Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cho vai Chu Du trong “Tam Quốc” ?

Trong tích tắc, Hứa Trăn cảm thấy một niềm vui khó tả trào ra khỏi lồng ngực.

Được đề cử lần thứ hai, cảm giác vui mừng này không hề giảm bớt, ngược lại còn phấn khích hơn năm ngoái rất nhiều.

Bởi vì hắn chắc chắn!

Lần đề cử này của mình không phải vì cổ vũ, không phải vì cân bằng, mà là bởi vì thực lực chân chính của hần!

Diễn xuất của hần đã được mọi người công nhận!

Chương 509: Thực Lực Được Công Nhận

Cùng lúc đó, khung cảnh ồn ào trên phim trường đã lập tức yên tĩnh lại.

Vô số ánh mắt đều nhất trí nhìn chăm chăm về phía Hứa Trăn, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất?

Giải thưởng Ngọc Lan? !

Đây cũng không phải là giải thưởng gà rùng được ít người biết đến, mà là một trong ba giải thưởng có giá trị nhất trong giới phim truyền hình Hoa Hạ!

Có một số người không quen thuộc với Hứa Trăn, họ thậm chí còn không biết rằng hần đã được đề cử giải Ngọc Lan, hạng mục Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất một lần vào năm ngoái cho vai Hạ Tuyết Nghi trong “Máu Đào Kiếm”.

Lúc này khi nghe được đây là lần thứ hai hần được đề cử thì trong lòng tức khắc vô cùng kính nể.

Ngoan ngoãn, còn trẻ tuổi như vậy.....

Mặc dù chỉ là đề cử, nhưng đây cũng là tấm huân chương diễn xuất được công nhận một cách chính thức!

“Bốp, bốp, bốp...”

Một lát sau, người chung quanh không hện mà cùng vỗ tay, từ tận đáy lòng đều cảm thấy vui sướng và vinh dự cho nam chính nhà mình.

Bộ phim còn chưa được quay xong nhưng giá trị của nam chính đã là nước đầy thì thuyền lên, không ngừng được tăng cao. Vô luận là diễn viên hay nhân viên đoàn phim thì đây chắc chắn đều là một tin cực kỳ tốt.

Ai không hy vọng bộ phim truyền hình do mình tham gia chế tác sẽ trở nên nổi tiếng?

Thành công này cũng chính là tấm bảng vàng giá trị nhất cho sự nghiệp tương lai!

“Hảo tiểu tử, lợi hại a!”

“Thật sự rất xứng đáng, tôi đã xem “Tam Quốc” và cảm thấy đây là vai diễn đáng giá để lấy thưởng!”

“Còn trẻ như vậy đã được đề cử trong giải Ngọc Lan, đúng là tiền đồ vô lượng a Tiểu Hứa!”

“.....”

Hứa Trăn quay đầu nhìn nhìn bốn phía, nhìn nụ cười chúc mừng hay khích lệ trên mặt mọi người, hắn mím môi không biết nên nói gì, cho nên chỉ đành mỉm cười cúi đầu xem như cảm ơn mọi người.

Tất cả những chuyện xảy ra trong ba năm qua gần như đều đang tái hiện lại trong đầu, trái tim hắn đập cực nhanh, gương mặt hơi hơi có chút phồng hồng.

Hắn không chỉ vui mừng vì kỹ năng diễn xuất của mình được mọi người tán thành mà còn vì có chút bản khoản về con đường tiếp theo của mình.

Nhất định không thể cô phụ nỗ lực của những năm gần đây, càng không thể cô phụ những người đã giúp đỡ, cổ vũ mình.

Tương lai phía trước hay để hắn bước từng bước, thành thật kiên định mà đi tới!

Vào ngày 24 tháng 5, các đề cử cho Giải Ngọc Lan đã chính thức được công bố ra bên ngoài.

Là một trong số ít những buổi lễ lớn trong ngành phim truyền hình, ngay khi danh sách được công bố, nó đã ngay lập tức làm dấy lên những cuộc thảo luận sôi nổi giữa vô số người.

Chỉ sau vài giờ, nhiều phương tiện truyền thông đã chia nhỏ danh sách, “đập” nó thành nhiều mảnh, phân tích kỹ lưỡng và đưa ra dự đoán của riêng mình.

Hứa Trăn, người được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất đương nhiên cũng thu hút sự chú ý của mọi người, trong lúc nhất thời, cư dân mạng vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy đây là điều hoàn toàn xứng đáng.

Nam diễn viên 21 tuổi lần thứ hai được đề cử giải Ngọc Lan, hạng mục Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Thật là một vinh dự.

Vẫn còn nhớ một năm trước, Hứa Trăn, với tư cách là một ma mới, đã giành được đề cử này cùng với các diễn viên phái đại lão, khi ấy mọi người chỉ coi đó là một trò đùa bị đem ra chê cười.

Bức ảnh nhóm trong ngày lễ trao giải đã bị vô số người trào phúng, có người còn lôi cả 4 vị đại lão cao 3 mét, sau đó biến Hứa Trăn thành người lùn, lại thêm dòng chữ “Đại lão trừ tôi” đã trở thành câu đùa giỡn phổ biến một thời.

Kết quả ngăn ngụt một năm qua đi, Hứa Trăn lại lần nữa đạt được đề cử cùng hạng mục, thế nhưng lại không còn một ai còn nghi ngờ về điều này nữa.

Hắn hoàn toàn xứng đáng với đề cử này cho vai diễn Chu Du trong “Tam Quốc”.

Thậm chí có rất nhiều người lớn mật đoán trước, Hứa Trăn là người nổi bật nhất trong năm người và có khả năng sẽ bắt được giải thưởng “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”.

Ví dụ, nhà phê bình phim truyền hình nổi tiếng “Lạp Vi Trần” đã chủ động lên tiếng ngay sau khi danh sách được công bố, bày tỏ sự ủng hộ của mình đối với Hứa Trăn.

“Mọi người đều biết, tiêu chí cho lần đề cử đầu tiên và thứ hai là hoàn toàn khác nhau.”

Lạp Vi Trần viết trên tài khoản xã hội của mình: “Đôi khi, những diễn viên mới đã thể hiện tốt vai trò của mình trong một bộ phim truyền hình nổi tiếng. Mặt khác đối với các dự án phim truyền hình không xứng đáng được đề cử, ban tổ chức sẽ xem xét và tạo một đề cử mang tính chất cổ vũ.”

“Ví dụ như trường hợp của Hứa Trăn vào năm ngoái cũng như Hàn Vân Lôi năm nay.”

“Tuy nhiên năm nay, chúng ta hãy nhìn lại danh sách này. Bên phía đoàn phim “Tam Quốc”, bản thân đạo diễn, biên kịch, diễn viên, phim truyền hình đều đã được đề cử giải thưởng. Ban tổ chức đã đưa đủ gương mặt đại diện cho chương trình,

hiển nhiên là không cần phải trao cho Hứa Trăn một giải vai phụ nữa để “cân bằng” thứ gì đó.”

“Thậm chí có thể nói nếu không nhờ vào thực lực của vai phụ này, ban tổ chức có lẽ đã không trao cho hắn đề cử này để “cân bằng”.”

Chương 510: Giải Thi Đế

Sau khi phân tích “Tam Quốc”, Lạp Vi Trần bắt đầu phân tích các diễn viên khác đồng thời được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất: “So với phiên trước, đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay xem như là “năm của người trẻ tuổi”.”

“Bất quá nói là năm của người trẻ nhưng trong danh sách vẫn có hai vị đại lão chính là Phùng Tĩnh Viễn và Nghê Quốc Hồng, mặt khác ba người còn lại cũng là những diễn viên thực lực có tiếng trong ngành.”

“Như tôi đã nói vừa rồi, Hàn Vân Lô, người được đề cử lần đầu tiên trong năm nay, là một đề cử đáng khích lệ dựa trên những sự cân bằng, cho nên khả năng chiến thắng về cơ bản có thể bị loại trừ.”

“Mặc dù kỹ năng diễn xuất của Lưu Trạh Vân rất đáng nể, nhưng hắn đã sử dụng lòng tiếng trong “Kim Lăng Bài Ca Phúng Điếu” - việc lòng tiếng sẽ khó nhận được sự thuyết phục lớn.”

“Vậy thì, trong cuộc thi này, chỉ có Phùng Tĩnh Viễn, Nghê Quốc Hồng và Hứa Trăn là ba người duy nhất.”

“Nếu so sánh diễn xuất của ba người này trong bộ phim, tôi bỏ một phiếu cho Hứa Trăn.”

“Kỹ năng diễn xuất của thanh niên này có thể không bằng hai vị tiền bối, nhưng “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” từ trước đến nay không bao giờ chỉ nhìn vào kỹ năng diễn xuất, mà là tạo hình của diễn viên và đóng góp của nhân vật đối với toàn bộ bộ phim.”

“Về phương diện này, nhìn tất cả các bộ phim truyền hình trong năm nay, tôi không nghĩ rằng bất kỳ nhân vật nào có thể so sánh với Chu Du.”

“.....”

Ngay khi quan điểm như thế này được đưa ra, có người ủng hộ, có người phản bác nhưng không ai cho rằng điều đó thật lỗi bịch.

Hứa Trăn hoàn toàn xứng đáng với đề cử này cho vai diễn Chu Du, và cho dù cuối cùng hắn có giành được giải thưởng hay không thì mọi người cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, sự chú ý của cư dân mạng dành cho “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” chung quy chỉ có hạn.

Phần lớn sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cặp nam nữ chính xuất sắc nhất, đó là cuộc tranh giành ngôi vị “Thị đế” và “Thị hậu”.

Về cơ bản không có gì phải bàn cãi cho giải thưởng “Thị hậu”, ngay khi nhìn thấy danh sách, mọi người đã đoán được người chiến thắng cuối cùng sẽ là ai.

Còn bên phía “Thị đế” thì lại xuất hiện những bất đồng lớn.

Bởi vì, trong danh sách này xuất hiện một vị ứng cử viên khiến người ta cảm thấy tâm tình có chút phức tạp —— Trần Chính Hào.

Đương hồng nhất tuyến thuộc phái thực lực, xuất đạo 15 năm, diễn viên chính điện ảnh, phim truyền hình đều đạt được thành tích tốt, nhưng bản thân y lại chưa từng được phong đế.

Vô luận là ảnh đế, hay là thị đế, thì y cũng chưa lần nào giành được.

Đề cử lần này đặc biệt quan trọng đối với y, bởi vì mọi người đều biết, Trần Chính Hào đã dành toàn bộ tâm sức cho điện ảnh trong hai năm qua và hiếm khi tham gia phim truyền hình.

Cho nên, nếu lần này y lấy không được giải thị đế, thì rất có thể cả đời này y coi như vô duyên với giải thưởng này.

Cũng vì sự cân nhắc này mà đoàn làm phim “Tam quốc diễn nghĩa” sau khi thương lượng, cuối cùng đã đề nghị ứng cử viên “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” không phải đóng vai Tào Tháo mà là Trần Chính Hào.

Những khán giả đã xem “Tam Quốc” đều thừa nhận rằng Trần Chính Hào đã khắc họa vai Gia Cát Lượng trong vở diễn một cách sống động và sâu sắc, sâu sắc cả về thể xác và tâm hồn. Bằng diễn xuất của mình, y đã khiến cho người xem thực sự xúc động, lệ rơi lã chã.

Theo tiêu chuẩn đánh giá trung bình của Giải Ngọc Lan, nhân vật này đủ điều kiện để nhận cúp thị đế.

Tuy nhiên, khi cư dân mạng nhìn thấy các đề cử cho “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” năm nay, họ đã lâm vào trầm mặc ngay lập tức.

Lý Đức Dụ 《phụ thân là một ngọn núi》；

Ngô Cần 《tiếng súng sáng sớm》

Trương Hiểu Đồng 《mượn đao》.....

Được đề cử cùng lúc với ba vị thị đế gạo cội.

Trong đó Lý Đức Dụ lão sư đã có ba năm chưa từng rời núi, vừa ra tay chính là phong lôi đại tác;

Tác phẩm “Tiếng súng sáng sớm” của Ngô Cần được công nhận là hung thần của thể loại chiến tranh, đồng thời nó đã gây ra vô số cuộc thảo luận sôi nổi trên các nền tảng xã hội lớn.

Thực sự rất khó để nói liệu Trần Chính Hào có thể giành được danh hiệu Thị đế hay không khi y bị kẹp giữa những diễn viên gạo cội.

.....

Không chỉ cư dân mạng cảm thấy khó nói mà ban giám khảo Ngọc Lan cũng cảm thấy khó nói.

Cuối tháng 5, ban giám khảo của giải Ngọc Lan đã chính thức được thành lập, ban giám khảo của mỗi tổ sẽ ở trong các khách sạn do ban tổ chức sắp xếp.

Chủ tịch hội đồng giám khảo của lễ trao giải Ngọc Lan năm nay là Tôn Mãn Đường, một nhà biên kịch nổi tiếng của Hoa Hạ.

Với tư cách là biên kịch của “Sấm Quan Đông”, Tôn Mãn Đường, người vừa làm việc vớiht, nhìn danh sách và cảm thấy

có chút dờ khóc dờ cười.

—Được rồi, cứ giao Tiểu Hứa cho tôi!

Nếu hắn không đoạt giải, đó còn không phải là trách nhiệm của tôi sao?

Bất quá oán giận thì oán giận, Tôn Mãn Đường kỳ thật cũng không cảm thấy khó xử.

Dù gì thì làng giải trí cũng lớn như vậy, ít nhất 80% người trong danh sách đã từng làm việc với ông rồi, cho nên nói không thể tránh được hoàn toàn sự tị hiềm.

Vào ngày thành lập ban giám khảo, một cuộc họp vận động được tổ chức, mọi người đều nhận được một tập tin video, trong đó có các clip biểu diễn do mỗi đoàn lựa chọn.

Trong vài ngày tới, tất cả những gì mà các thành viên ban giám khảo phải làm là lần lượt xem qua các clip và sau đó thảo luận về danh sách người chiến thắng cuối cùng.

Giải thưởng đầu tiên đề bàn là nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Chương 511: Thua Thiệt

Một phòng họp trên tầng hai của khách sạn được bố trí như một phòng chiếu phim nhỏ.

Trong hai tuần tới, các giám khảo của giải thưởng Ngọc Lan sẽ lần lượt thẩm duyệt các phim lọt vào danh sách chọn lọc tại đây.

Chủ tịch hội đồng giám khảo, Tôn Mãn Đường, ngồi ở hàng ghế đầu tiên của phòng chiếu, ông ta nhìn xuống bảng phân công trên tay và nói với nhân viên bên cạnh: “Ấn trình tự đến đây đi.”

“Bắt đầu với ứng cử viên số 1 Trần Chính Hào, phát sóng tập 89 của “Tam Quốc”.”

Nói xong, Tôn Mãn Đường tạm thời đóng tập sách trong tay lại, nhìn chăm chăm vào màn hình lớn trước mặt.

Trần Chính Hào được xếp hạng nhất, không phải vì y đạt điểm cao nhất trong giai đoạn chọn lọc ban đầu, mà vì họ của y bắt đầu bằng chữ C.

Trái ngược với bảng xếp hạng, điểm sơ tuyển của Trần Chính Hào thấp nhất trong số 5 ứng cử viên.

Thành thật mà nói, khi Tôn Mãn Đường nhận được kết quả, ông ấy đã khá bất ngờ.

Bởi vì ngoài kỹ năng diễn xuất của Trần Chính Hào, về độ nổi tiếng, y chắc chắn là người cao nhất trong số tất cả các ứng cử viên, hơn nữa phải nói là nghiêng áp.

Tại sao điểm đánh giá của y lại thấp như vậy? Thấp đến mức suýt nữa đã không lọt vào danh sách cuối cùng!

Năm ngoái, Tôn Mãn Đường tình cờ xem được vài tập Tam quốc do Hứa Trăn đóng, ông nhớ rõ diễn xuất của Trần Chính Hào trong bộ phim này rất tốt, nhưng tại sao lại không được ban giám khảo công nhận?

Bị nhầm vào?

Mang theo nghi ngờ như vậy, Tôn Mãn Đường xem lại tập 89 của “Tam Quốc”, cũng chính là cốt truyện “Gió thu năm trượng nguyên” kia.

Nhưng mà nhìn nhìn, Tôn Mãn Đường rất nhanh đã hiểu được duyên cớ.

Không phải bị nhầm vào.

—— Trần Chính Hào thua thiệt so với các quy tắc xét duyệt.

Với quá nhiều phim truyền hình lọt vào danh sách, ban giám khảo không thể xem hết phim từ đầu đến cuối, mà chỉ có thể chọn xem số tập do đoàn phim giới thiệu.

Nói cách khác, ban giám khảo thực sự chỉ xem một hoặc hai tập của bộ phim, sau đó đưa ra đánh giá về diễn xuất của diễn viên.

Điều này thực sự rất không công bằng.

Bởi vì một số nhân vật chỉ có một hoặc hai đoạn diễn cao trào, còn đa phần những cảnh còn lại đều khá bình thường.

Nói ví dụ như Gia Cát Lượng, ưu thế ở chỗ là nhân vật nặng ký.

Từ tuổi trẻ còn non nớt, mới ra đời khí phách hăng hái, mãi cho đến tóc trắng xoá, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Lý do khiến phần “Gió thu năm trượng nguyên” gây xúc động không phải vì xung đột mạnh mẽ và kỹ năng diễn xuất bùng nổ trong bộ phim, mà là sự tích tụ cảm xúc trong hàng chục tập trước đã tạo nên một đợt bùng phát tập trung vào thời điểm này.

Nếu không xem phía trước, mà chỉ xem đúng một tập này thì hiểu quả tác động cảm xúc sẽ lập tức yếu đi mảng lớn.

Tôn Mẫn Đường ngồi trong phòng chiếu phim, nhìn Gia Cát Lượng do Trần Chính Hào thủ vai đang ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói: “Trời xanh nhưng lại không thấu hiểu lòng ta.”, chỉ cảm thấy nội tâm không hề dao động.

Ông dùng dư quang liếc nhìn những giám khảo khác ở bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt của bọn họ đạm nhiên, thờ ơ, lâu lâu lại cúi đầu viết thứ gì đó vào sổ, nhìn qua rất có cảm giác đồng đều.

40 phút sau, tập phim của “Tam Quốc” kết thúc, phần phim của ứng cử viên tiếp theo lập tức chuẩn bị phát sóng.

Lý Đức Dụ, 《phụ thân là một ngọn núi》.

Tập phim này hoàn toàn khác với cốt truyện “Gió thu năm trượng nguyên” trước đó.

Trong bộ phim, Lý Đức Dụ đóng vai một lão già nhặt rác, ông ta mặc quần áo bẩn thỉu, mang một chiếc túi da rằn và lục tung các thùng rác trong công viên để lấy chai nước khoáng. Hơi thở của cuộc sống vô cùng nồng đậm.

Lúc này trời bỗng đổ mưa, ông lão thất thần nhìn lên trời, từ từ buộc túi lại, cõng trên lưng rồi khập khiễng tìm chỗ tránh mưa.

Ngay sau đó, con trai của ông lão tìm được ông, liền mạnh mẽ tóm ông trở về nhà.

Nhưng vừa tới cửa, ông lão lại không có vào nhà, mà cúi đầu còng lưng xuống, xách theo túi da rằn của mình, biểu tình co quắp mà đứng ở hàng hiên.

Nghe thấy con trai và con dâu cãi nhau trong nhà, đôi mắt của ông lão khẽ run lên, cuối cùng ông ấy thở dài một hơi, quay người im lặng đi xuống lầu.

Ngắn ngủn hơn nửa giờ, nhưng lại khiến Tôn Mãn Đường đau lòng một trận.

Phải nói rằng mặc dù những người trẻ tuổi không nhất thiết phải thích xem những bộ phim truyền hình dài tập như vậy, nhưng diễn xuất của Lý Đức Dụ lão sư thật sự đã động lòng người.

Trong quá trình đánh giá phim tiếp theo, Tôn Mãn Đường và những người khác đã nhìn thấy sự hối hận của Ngô Cần và những giọt nước mắt khi đối mặt với cái chết của người yêu;

Lại nhìn thấy người công nhân ngậm do Trương Hiểu Đồng thủ vai, sau khi bị bắt, trước tiên hắn giả vờ làm bộ yếu đuối vô tri, sau đó bất ngờ tàn bạo giết chết đối phương.

Sau khi xem xong các tập phim, Tôn Mãn Đường nhìn notebook trên tay mình và lâm vào trầm tư thật sâu.

—— không phải khen ngợi a!

Những ứng cử viên này, mỗi người đều có những đặc điểm và sự sáng giá riêng, thực sự rất khó để lựa chọn.

Xem xong năm đoạn phim, thời gian đã đến 11: 30 trưa.

Một số giám khảo chỉ đơn giản là đi ăn trưa, thảo luận và nghỉ ngơi sau đó tiếp tục vào lúc 2: 30 chiều.

Tôn Mãn Đường về phòng định chợp mắt trước khi xem các bộ phim tiếp theo, nhưng vì có chuyện gì đó trong lòng, ông cứ trần trọc mãi không ngủ được nên đành cầm theo notebook và quay lại phòng chiếu phim.

Chương 512: Đủ Tư Cách

“Kéo kẹt ——”

Đẩy cửa bước vào, Tôn Mãn Đường quay đầu lại liền thấy trong phòng chiếu an an tĩnh tĩnh, chỉ có một người phụ nữ trung niên chừng 40 tuổi ngồi ở băng ghế sau.

Người này cũng là một trong những giám khảo của giải Ngọc Lan, tên là Trì Tuyên Nhã, một nhà sản xuất truyền hình nổi tiếng.

Trì Tuyên Nhã tuy không còn quá trẻ nhưng bảo dưỡng tương đối cẩn thận, tóc ngắn cá tính, trang điểm nhẹ nhàng, ăn mặc một thân trắng gạo chuyên nghiệp, có vẻ đẹp trí tuệ của một người phụ nữ trưởng thành.

“Trì lão sư không đi nghỉ ngơi sao?” Tôn Mãn Đường ngồi ở hàng ghế phía trước cô, quay đầu lại hỏi.

Trì Tuyên Nhã lễ phép mỉm cười lại, nói: “Trong lòng có chuyện không yên nên không ngủ được.”

Tôn Mãn Đường cười nói: “Tôi cũng vậy.”

Trì Tuyên Nhã là nhà sản xuất của phim thần tượng, còn Tôn Mãn Đường là người viết kịch bản cho kịch niên đại, thường thì rất ít tương tác, nói xong hai câu này, ông liền lâm vào trầm mặc, rồi tiếp tục xem phim.

Vì cơ bản không có gì tranh cãi về các ứng cử viên cho giải “Thị hậu”, cho nên hai người trực tiếp xem phần của hạng mục “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”.

Cầm trên tay chiếc điều khiển từ xa, Trì Tuyên Nhã lặng lẽ lướt qua hai người trên danh sách và chỉ lựa chọn xem phim của ba người còn lại.

Tập phim ứng cử của Hứa Trăn chọn là tập 50 trong “Tam Quốc”, cũng chính là cốt truyện Chu Du ly thế.

Từ việc bị buộc phải trở lại triều đình, đến quỳ xuống và cúi đầu trước Giang Đông, cuối cùng là câu nói “Trời sinh Du sao còn sinh Lượng” cuối cùng, khi nhạc phim “Bầu trời lịch sử” vang lên, Trì Tuyên Nhã chỉ cảm thấy trái tim run rẩy, nước mắt không chịu không chế mà liền rơi xuống.

“Hạng mục nam diễn viên phụ hẳn là Hứa Trăn...”

Cô bất động thanh sắc mà lau sạch nước mắt, thấp giọng nói.

Tôn Mãn Đường mang theo bộ lọc của hài tử nhà mình, đương nhiên càng cảm thấy Hứa Trăn vô cùng xuất sắc, ông gật gật đầu nói: “Tôi không nghĩ có gì phải tranh luận.”

Dứt lời, ông lại nhin được mà lo lắng về ứng cử viên cho giải thị đế.

Nếu nam diễn viên phụ xuất sắc nhất được xác định sẽ trao cho Hứa Trăn, vậy hạng mục nam chính này, nếu Trần Chính Hào không quá xuất sắc, theo lý thuyết sẽ không được nhận.

Nhưng không cho thì lại cảm thấy không đành lòng.....

“Trì tổng, giải thị đế này, cô cảm thấy thế nào?” Tôn Mãn Đường quay đầu hỏi.

Trì Tuyên Nhã nghĩ nghĩ, nói: “Cá nhân tôi thích Ngô Cần hoặc là Trương Hiểu Đồng. Lý Đức Dụ lão sư đã đoạt được giải thị đế nhiều lần rồi, hơn nữa phim truyền hình lọt vào danh sách lần này quá nặng, thôi bỏ đi.”

Tôn Mãn Đường nhin không được hỏi: “Vậy Trần Chính Hào thì sao?”

Trì Tuyên Nhã suy tư một lát, nói, “Trần Chính Hào cũng rất tốt.”

“Thành thật mà nói, luận kỹ thuật diễn, Trần Chính Hào thắng Ngô Cần một bậc, còn với Trương Hiểu Đồng thì sán sán như nhau”

“Nhưng xét về khía cạnh vai Gia Cát Lượng, theo chiều dọc thì nó không xuất sắc bằng phiên bản cũ; theo chiều ngang thì không bằng sự đột phá của Chu Du trong cùng bộ phim.”

“Cho nên giải thưởng này không thể cho hắn.”

Tôn Mãn Đường nghe xong lời này, nhin không được thở dài.

Suy nghĩ của ông cũng giống Trì Tuyên Nhã.

Trần Chính Hào đúng là đủ tư cách đạt được giải thị đế, nhưng vẫn luôn cảm giác y thiếu một cái gì đó.

Nếu không phải vì y xứng đáng thì ban tổ chức đã không để y lọt vào danh sách này.

Đường đường là nhất tuyến đương hồng, nếu xuất phát từ an ủi thì sẽ không nên đưa y lọt vào danh sách đề cử, làm như vậy không phải là vinh dự mà là nhục nhã.

.....

Sau một hồi thảo luận, Tôn Mãn Đường nhìn thời gian, buổi chiều còn chưa đầy nửa tiếng nữa là bắt đầu công việc.

Việc tái thẩm cho giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất chắc chắn sẽ không kịp, cho nên hai người liền vui vẻ lựa chọn xem các tập của “Tam Quốc”, xuyên qua đoạn phim ứng cử và tiếp tục theo dõi cốt truyện phía sau.

Sau khi Chu Du chết, linh cữu được đưa về Giang Đông.

Gia Cát Lượng đến Sài Tang Khẩu để phúng viếng Chu Du nhằm duy trì liên minh Tôn-Lưu.

Trong màn hình, Trần Chính Hào đóng vai Gia Cát Lượng mặc áo tang, chậm rãi đi vào trong đình, phía sau chỉ có Triệu Vân đi theo, trông hơi thân đơn lực mỏng.

Chúng võ tướng ở Giang Đông nhìn thấy y vẫn còn mặt mũi tới đây thì đều tức đến sùi bọt mép, đám người Trình Phô, Cam Ninh đã rút đao, không khí giương cung bạt kiếm.

Gia Cát Lượng bị bao vây trong sân, đối mặt với hàng chục đao nhọn sắc bén, y không hề sợ hãi, chỉ nhìn chăm chăm linh đường trước mặt với vẻ mặt uy nghiêm.

Nghe thấy động tĩnh bên này, Lỗ Túc từ trong linh đường vội vàng chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này, tức giận nói: “Trình lão tướng quân, còn không mau mau ra lệnh người thu đao!”

“Lúc trước chủ công đã dặn dò như thế nào? !”

Trình Phô nghe được lời này, hung hăng nắm chặt chuôi đao trong tay, cắn răng, cưỡng chế lửa giận trong lòng, xoay người rời đi.

Những người khác trong sân cũng nghe thấy lời nói của Lỗ Túc, mặc dù vẫn còn rất tức giận, nhưng họ không còn cách nào khác ngoài việc rút lui.

Gia Cát Lượng cúi đầu với Lỗ Túc để tỏ lòng biết ơn, sau đó lập tức ngẩng đầu lên, bỏ qua ánh mắt giận dữ của những người xung quanh, nghiêm mặt bước vào linh đường.

Nhìn thấy một màn này, Tôn Mãn Đường trong phòng chiếu phim cũng không khỏi chính lại đáng ngồi ngay thẳng.

Di.....

Diễn xuất của Trần Chính Hào trong đoạn này thật sự khiến người xem chấn động.

Tuy rằng từ đầu tới đuôi y vẫn chưa nói lời nào, nhưng dù là biểu tình trầm trọng hay thái độ hiên ngang lại không mang theo kiêu ngạo, tất cả đều sắp đặt vô cùng đúng chỗ.

Chương 513: Thận Trọng Đưa Ra Lựa Chọn Cuối Cùng

Gia Cát Lượng biết rõ Giang Đông hận y thấu xương, nhưng vì duy trì liên minh Tôn Lưu, y vẫn nhẫn nại đến đây.

Phong thái hào hùng và điềm tĩnh này thực sự khiến người ta phải kinh nể.

Một lát sau, Trần Chính Hào đóng vai Gia Cát Lượng đi tới trước linh đường.

Góa phụ Tiểu Kiều nhìn thấy y nhưng nàng cũng không hề nổi giận như các tướng sĩ bên ngoài.

Dáng vẻ Tiểu Kiều tiều tụy, biểu tình bi thương, nhưng nàng vẫn lễ nghĩa chu toàn mà hành lễ với Gia Cát Lượng, ôn tồn nhẹ nhàng sai người đưa vật phẩm tế bái cho y.

“Trước khi lâm chung, tiên phu có để lại thư,” Tiểu Kiều thấp giọng nói, “Sau khi chàng đi, nếu tiên sinh đến phúng viếng thì ta phải tiếp đãi ngài theo lễ của khách quý, nhất định không được chậm trễ và thất lễ.”

Nghe được lời này, Gia Cát Lượng đang quỳ trước linh vị của Chu Du liền hơi ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều nói đến đây cũng không kìm được nước mắt và nghẹn ngào, nàng nức nở nói, “

Tiểu Kiều nói đến chỗ này, không cầm rũ xuống nước mắt tới, nức nở nói: “Tiên phu đã nói, nếu tiên sinh đến tế hấn, chính là coi trọng liên minh Tôn Lưu.”

“Trước khi lâm chung, tiên phu đã dâng tấu cho chủ công, muốn Lỗ Túc đại nhân thống lĩnh binh mã Giang Đông, mong tiên sinh có thể hiểu được ý này.”

Gia Cát Lượng ngẩn ngơ nhìn Tiểu Kiều, thật lâu sau, y không tự giác mà nở nụ cười.

Nhìn nụ cười này, Tôn Mãn Đường ở màn hình trước chỉ cảm thấy trong lòng đập một tiếng, trái tim như bị một bàn tay to hung hăng nắm chặt.

——Ngay trong khoảnh khắc này, Gia Cát Lượng lộ ra nụ cười, đồng thời một cỗ bi thương nồng đậm dường như lan tràn ra từ xương cốt y.

Tịch liêu, cô độc, giống như trong trời đất này chỉ còn lại một mình y lẻ loi chống đỡ.

Khóe miệng Gia Cát Lượng hơi hơi nhếch lên, cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Công Cẩn thật hiền ta...”

Lúc nói ra lời này, hai hàng thanh lệ trào ra từ hốc mắt y.

Y ngồi quỳ trên mặt đất, trên mặt vẫn duy trì nụ cười như vừa rồi, nhưng nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống, căn bản không thể kiềm chế được.

“Ai thay Công Cẩn, sinh tử vĩnh biệt,” Giọng của Gia Cát Lượng hơi hơi phát run, nức nở nói, “Từ đây thiên hạ, đã không còn tri âm.....”

Giờ khắc này, hai mắt của Tôn Mãn Đường bỗng nhiên đỏ bừng.

Ông cảm nhận được nỗi bi ai của Gia Cát Lượng.

“Kéo kệt ——”

Lúc này, tiếng cửa bị kéo ra đột ngột vang lên, các giám khảo khác đã trở lại phòng chiếu.

Tuy nhiên, Tôn Mãn Đường lại không hề mở miệng chào hỏi.

Ông ta đứng dậy khỏi chỗ ngồi, vươn tay về phía hàng ghế trước để tìm điểm tựa, vẻ mặt nghiêm túc theo dõi tập phim trong màn hình trước mắt.

Ông không biết có phải vì mình vừa chứng kiến cái chết của Chu Du cho nên khi xem phần cốt truyện tiếp theo, cảm xúc của ông đã được tích tụ đầy đủ hơn;

Hay là do diễn của Trần Chính Hào trong đoạn này quá mức chân thành...

Tôn Mãn Đường chỉ biết, một cảnh này đã đánh trúng nhân tâm và hoàn toàn nổi bậc hơn so với bốn tập phim của các ứng cử viên còn lại.

“Tôn lão sư?”

Các giám khảo vừa trở lại, nhưng không thấy ông nói lời nào, cho nên bọn họ duỗi tay chỉ vào màn hình chủ động nói: “Ngài đang xem “Tam Quốc” hay là xem tập ứng cử của Trần Chính Hào?”

Tôn Mãn Đường theo bản năng mà lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Không không, cái này không phải tập ứng cử của Trần Chính Hào mà là của người khác...”

Vừa nói, ông vừa quay đầu nhìn sang các vị giám khảo, nghiêm túc hỏi: “Trong hạng mục “Nam chính xuất sắc nhất”, các vị thấy thế nào?”

Người này do dự nói: “Trưa nay tôi cũng đã suy nghĩ về nó, nói thật là rất khó lựa chọn. Loại hình không giống nhau, trình độ lại gần ngang bằng, không có người nào có ưu thế nổi bậc hơn ai...”

Lúc hai người nói chuyện, các vị giám khảo các lại cũng lục đục quay về phòng chiếu phim.

Nghe được bọn họ đang thảo luận về chủ đề này thì cũng sôi nổi mở miệng, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, tuy nhiên lại khó đi đến thống nhất.

Tôn Mãn Đường bình tĩnh nói: “Mấy vị lão sư, về hạng mục “Nam chính xuất sắc”, tôi có một đề nghị.”

“Điểm mạnh của một số ứng cử viên quá tương đương nhau, cho nên chúng ta rất khó để đánh giá nếu chỉ xem một tập được đề xuất.”

Nói tới đây, ông ta nhìn mọi người xung quanh và tiếp tục: “Nếu có thời gian, chúng ta nên xem thêm mấy tập rồi mới có thể đưa ra quyết định, các vị thấy thế nào?”

“Dù sao giải thi để, chúng ta vẫn nên thận trọng hơn.”

Ngày 12/6, Hứa Trăn chính thức nhận được thư mời từ Ban tổ chức giải thưởng Ngọc Lan.

Hắn được đề cử giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” của lễ trao giải Ngọc Lan cho vai diễn Chu Du trong “Tam Quốc”. Do đó, ban tổ chức mời hắn đến trung tâm triển lãm Ma Đô vào 19: 35 ngày 15, để tham gia buổi lễ trao thưởng năm nay.

Đây cũng là lần đầu tiên, trong hơn hai tháng Hứa Trăn xin nghỉ phép để đi công tác, kể từ khi tham gia đoàn phim “Lang Gia Bảng”.

“Tôi biết trí nhớ của cậu tốt, nhưng nhất định phải xem lại nội dung phát biểu, phòng lúc lúng túng lại quên mất.”

Đêm trước lễ trao giải, trong phòng riêng của khách sạn, Kiều Phong nhét “Bài cảm nghĩ khi đoạt giải” đã viết trước vào tay Hứa Trăn, đồng thời liên tục dặn dò: “Nếu quá căng thẳng mà quên lời thì phải làm sao?”

“Tốt nhất vẫn nên chuẩn bị thật kỹ!”

Hứa Trăn bắt đầu dĩ mà cười cười, nhận lấy bài cảm nghĩ, nói: “Được rồi, sáng mai em nhất định sẽ coi đi coi lại nhiều lần, Kiều ca cứ yên tâm.”

Dứt lời, hắn liền đặt bài cảm nghĩ sang một bên, tiếp tục lật xem tiểu truyện nhân vật của “Lang Gia Bảng”.

Kiều Phong nhìn thấy bộ dáng thanh thoi của hắn thì chỉ cảm thấy hai đêm không ngon giấc của mình giống như đũa thiếu năng trí tuệ.

Ai, thật là hoàng đế không vội thái giám gấp!

Rõ ràng là thời khắc quan trọng như vậy, nhưng tại sao hắn lại hờ hững như không có việc gì?

Điều này khiến Kiều Phong nghi ngờ rằng, sự kiện ngày mai không phải là lễ trao giải Ngọc Lan mà là tiệc kết hôn của con trai thôn trưởng...

Chương 514: Lễ Trao Giải Ngọc Lan

“Mặc dù nói khả năng đoạt giải của cậu rất cao, nhưng cậu vẫn phải bình tĩnh,” Kiều Phong vẻ mặt trống rỗng nói, không biết

là đang an ủi Hứa Trăn hay là chính mình, “Tuy rằng Giải Ngọc Lan quan trọng, nhưng “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” cũng không phải giải thị đế.”

“Với thực lực bây giờ của cậu thì sớm muộn chúng ta cũng sẽ lấy được thưởng, cho nên cậu không cần quá gấp.”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, đạm nhiên cười, nói: “Không sai, em cũng cho rằng như vậy.”

Kiều Phong: “.....”

Tâm thái của ngài tốt như vậy, ta thật đúng là yên tâm!

Hứa Trăn nói xong câu đó, liền không để ý đến Kiêu Phong nữa, hắn tiếp tục cúi đầu xem phần tiểu truyện nhân vật của mình.

Tâm thái quả nhiên rất bình tĩnh.

Hắn rất vui và tự hào khi được đề cử “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” cho vai Chu Du, đó là sự công nhận của giới nghệ thuật danh cho hắn.

Nhưng về phần có lấy được giải hay không...

Có một câu mà Hứa Trăn không mặt mũi nói với Kiêu Phong: Hắn thật sự không quá cần giải thưởng này.

Giải thưởng Ngọc Lan là hạng mục phim truyền hình do Tổng cục Hoa Hạ tổ chức, nhằm khuyến khích sự phát triển mạnh mẽ của phim truyền hình trong nước và chú trọng nhất đến sự “cân bằng”.

Vì vậy, một bộ phim truyền hình dù hay đến đâu cũng không thể can quét hết các giải thưởng của Ngọc Lan.

Chính vì điều này mà đối với bộ phim truyền hình nổi tiếng hàng năm, chìa khóa để giành được giải thưởng không phải là cạnh tranh bên ngoài, mà là cạnh tranh nội bộ.

“Tam Quốc”, với tư cách là bộ phim dẫn đầu xếp hạng của năm ngoái, đã giành được sáu đề cử cho Lễ trao giải Ngọc Lan năm nay, bao gồm phim truyền hình xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Đối với mỗi giải thưởng được đề cử, Trần Chính Hào lại là người có ít có khả năng giành được giải nhất.

Đặc biệt là “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” và “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, quá cách biệt.

Nếu có lựa chọn, Hứa Trăn chân thành hi vọng năm phần thưởng khác của “Tam quốc” đều không đoạt được, hắn muốn lấy tất cả vận may đặt vào giải thị đế năm nay.

Về phần mình...

“Tam Quốc” lấy không được thì vẫn còn “Sấm Quan Đông”, nếu “Sấm Quan Đông” không được thì cũng không có vấn đề gì cả. Hắn còn trẻ, tương lai vẫn còn một chặng đường dài phía trước.

21 tuổi, vừa lúc thanh xuân, tại sao phải sầu vì không đạt được cúp?

.....

Vào ngày 15, Kiều Phong đã trả rất nhiều tiền để tìm một đội ngũ tạo mẫu hàng đầu đến làm tạo hình cho Hứa Trăn.

Kể từ sau cuộc họp báo ra mắt “Lang Gia Bả”, Hứa Trăn đã biến mất khỏi công chúng trong ba tháng. Nếu như không tận dụng cơ hội Giải thưởng Ngọc Lan để tạo ra một làn sóng tồn tại, thì sự nổi tiếng có lên đến đâu thì cuối cùng cũng phải giảm xuống.

Điều khiến Kiều Phong vui sướng nhất chính là Joy, nhà tạo mẫu mà bọn họ đã làm việc lần trước có vẻ rất thích Hứa Trăn. Kiều Phong đã thử liên hệ với bên đó, thăm dò xem Joy có đồng ý làm tạo hình cho lễ trao giải của Hứa Trăn hay không. Thật không nghĩ tới, đối phương lại vui vẻ đáp ứng lời mời này.

Đây không phải là cách đối xử mà những diễn viên nhĩ tuyến bình thường có thể nhận được.

6 giờ tối.

Cách lễ trao giải còn có hơn một giờ, ban tổ chức đã đặc biệt cử xe đến đón Hứa Trăn.

Trên thảm đỏ của giải Ngọc Lan, đội ngũ của còn đoàn phim sẽ đi cùng với nhau, do đó các ứng cử viên cũng sẽ được sắp xếp chung một xe đến hội trường.

“Ha ha, đã lâu không gặp, Tiểu Hứa!”

Tổng đạo diễn Cao Chấn của “Tam Quốc” vừa nhìn thấy Hứa Trăn thì mặt cười tươi như hoa cho hấn một cái ôm, sau đó vội đánh giá Hứa Trăn từ trên xuống dưới, rồi mới tấm tắc thở dài: “Càng ngày càng soái a!”

“Hơn nữa trầm ổn, cũng tự tin.”

“Cậu bây giờ còn giống Chu Du hơn trước đó,” Cao Chấn vỗ đùi, đầy mặt tiệc nuối: “Ai, tiếc là “Tam Quốc” quay quá sớm!”

Lời này vừa ra, mấy người chung quanh liền không khỏi cười ha ha.

Sau khi đoàn người đón Hứa Trăn xong thì tiếp theo chính là Trần Chính Hào.

Trần Chính Hào của ngày hôm nay không giản dị như mọi khi mà mặc một bộ vest đen được cắt may chỉnh chu, kiểu tóc và trang điểm cũng vô cùng tỉ mỉ.

Hiện giờ Hứa Trăn cũng đã lẫn lộn trong giới giải trí hồi lâu, bắt đầu tiếp nhận kiến thức mới, hấn vừa nhìn thấy cúc áo của Trần Chính Hào thì lập tức có cái nhìn tổng quát về bộ quần áo này.

——Cái gọi là tổng quát chính là, vạn nhất không cẩn thận làm sơ quần áo của người ta, thì chi phí giặt ủi cũng có khả năng làm đau tim gan mình.

Một lát nữa trong tiệc rượu, mình nhất định phải cẩn thận và cẩn thận...

Trần Chính Hào mỉm cười chào hỏi cùng mọi người, sau đó an tĩnh mà ngồi vào ghế giữa của xe thương vụ.

Kể từ lúc y lên xe, không khí trong đoàn phim “Tam Quốc” tức khắc trầm tĩnh xuống, không còn được thoải mái, nhẹ nhàng như vừa rồi.

Trên đường có người nói chuyện phiếm, nhìn thấy Trần Chính Hào trước sau không nói một lời, Cao Chấn đã chủ động hỏi y về tình hình trong thời gian gần đây.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm nhận được y đang khẩn trương, nhưng không ai dám cố tình đi chọc phá.

.....

Đúng 7h35, đoàn phim “Tam Quốc” đã đến bên ngoài địa điểm tổ chức, họ chuẩn bị tiến vào khu vực thảm đỏ dài hàng chục mét của lễ trao giải.

Ban tổ chức đã phái người đến giữ gìn trật tự gần nơi tổ chức, bên ngoài địa điểm còn có cảnh sát tuần tra, ngoại trừ phương tiện và nhân viên đã đăng ký, không một người nào khác được vào.

“Ca, ca, ca.....”

Hứa Trăn xuống xe, nghênh đón hấn chính là vô số âm thanh và đèn flash của cánh phóng viên.

Hấn bước lên thảm đỏ, thong dong mà nhìn thẳng đèn flash chung quanh, lễ phép vẫy tay chào hỏi với cánh truyền thông hai bên.

Chương 515: Nam Phụ Xuất Sắc Nhất! !

Ngay lúc này, kênh truyền hình trực tuyến lễ trao giải Ngọc Lan cũng đã được phát sóng, đoàn phim “Tam Quốc” với tư cách là đội đầu tiên đến hiện trường, đã dẫn đầu xuất hiện trong màn hình phát sóng trực tiếp.

Không đến nửa phút, phòng phát sóng trực tiếp liền bị bình luận của cư dân mạng quét sách như sóng thần.

“A a a a a vừa mới mở màn đã bị mỹ nhân bạo kích! Đây là buổi phát sóng thần tiên gì vậy! !”

“Ôi mẹ ơi! Liếm muốn tróc màn hình di động! !”

“Ai, A Trăn nhà chúng ta không hề né cameras trên thảm đỏ, quả nhiên con trai chúng ta đã trưởng thành, lão cảm thấy được an ủi.”

“Năm nay Trần Chính Hào lại tới, hấn không bao giờ bỏ qua cơ hội lãnh thưởng.”

“Có bắt được thưởng hay không không quan trọng, quan trọng là cùng khung hình! CP Du Lượng lần nữa chiếm sóng!”

“Phốc..... Nhịn không được có điểm muốn cười, người ta đi thăm đồ đều là soái ca kéo theo mỹ nữ, còn bên phía đoàn phim “Tam Quốc” thì lại kéo theo một đám đại lão là cái quỷ gì đây?”

“Không có biện pháp, “Tam Quốc” là phim thuần nam nhân, nhân vật nữ rất khó được đề cử cho giải Ngọc Lan.”

“Ha ha ha ha nhìn Cao đạo lúc chụp ảnh đều né trái né phải, né được Trần Chính Hào nhưng cuối cùng vẫn không né được Hứa Trăn.”

“Quá thảm, người thường thật sự không thể chụp ảnh chung với nghệ sĩ... Cao đạo vừa đứng bên cạnh Hứa Trăn, tôi liền hiểu được cái gì gọi là “Một bức ảnh hai số phận”.”

“.....”

Là một buổi lễ lớn hàng năm trong lĩnh vực phim truyền hình, buổi phát sóng trực tiếp Lễ trao giải Ngọc Lan đương nhiên đã thu hút sự chú ý của vô số cư dân mạng.

Tuy nhiên, sự náo nhiệt này Hứa Trăn và những người khác không thể cảm nhận được.

Sau khi kết thúc phần đi thăm đồ, đoàn phim “Tam Quốc” đã đến địa điểm dưới sự hướng dẫn của các nhân viên.

Các phóng viên và người hâm mộ không được phép vào hội trường, vì vậy ngoài nhân viên, người dẫn chương trình và các ứng cử viên được đề cử, chỉ có đội nhiếp ảnh của ban tổ chức được phép có mặt, khiến không gian xung quanh trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Hứa Trăn và những người khác đã ngồi vào chỗ của họ hơn 40 phút trước khi tất cả các đoàn phim có mặt đầy đủ.

Trong sự bùng nổ của hiệu ứng ánh sáng và bóng tối rực rỡ cùng nhạc nền hoành tráng, người dẫn chương trình đã bước lên sân khấu để tuyên bố chính thức bắt đầu lễ trao giải.

Hứa Trăn mở sổ tay do nhân viên phát và biết rằng giải thưởng quốc tế sẽ được trao trước tiên, mà nó dĩ nhiên không liên quan gì đến bản thân và đoàn phim của mình.

Mãi đến hơn nửa tiếng, lễ trao giải mới đến đơn vị phim truyền hình.

Trong phút chốc, hẳn rõ ràng cảm nhận được bầu không khí xung quanh đã thay đổi.

Nhiều người có mặt tại hiện trường đã vô thức điều chỉnh tư thế ngồi và biểu cảm trên khuôn mặt.

Vở kịch lớn tới rồi.

“Kế tiếp theo chúng tôi muốn công bố là giải nghệ thuật xuất sắc nhất của đơn vị phim truyền hình,” Người dẫn chương trình tươi cười nói trên sân khấu, “Khách mời trao giải là Tôn Á Bình, đạo diễn từng chỉ đạo bộ phim truyền hình “Anh Liệt Truyền”, và chủ nhiệm mỹ thuật cao học viện truyền thông Hoa Hạ, Tôn Hoành...”

Hứa Trăn không tự chủ được mà nắm chặt tay vịn ghế dựa.

Trên sân khấu, khách quý trao giải đã xé thẻ niêm phong sau khi hàn huyên chào hỏi một phen.

“Người đoạt giải Nghệ thuật xuất sắc nhất là,” Khách quý trao giải hơi dừng lại, ngẩng đầu và mỉm cười, “Bộ phim truyền hình “Kim Lăng Bài Ca Phúng Điếu” ! Xin chúc mừng!”

Nghe thấy cái tên này, chỉ đạo nghệ thuật của đoàn phim “Tam Quốc” có chút thất vọng, Hứa Trăn mặc dù cảm thấy có chút tiếc nuối nhưng trong lòng lại bất giác nhẹ nhõm.

Một giải, đã bỏ lỡ....

Tuy nhiên, thật đáng tiếc, một hơi này của hắn còn chưa đến nửa phút thì danh sách quay phim xuất sắc nhất đã được công bố. Đoàn phim “Tam Quốc” xuất sắc đoạt giải.

Ngay sau đó, các giải thưởng khác nhau của đơn vị phim truyền hình lần lượt được công bố, quay phim xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, phim truyền hình xuất sắc nhất...

Đoàn phim “Tam quốc ” liên tiếp giành được hai giải Quay phim xuất sắc nhất và Phim truyền hình xuất sắc nhất. Lúc này tim của Hứa Trăn gần như bị treo lủng lẳng trước ngực.

“Phần kế tiếp được công bố chính là giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.” Người dẫn chương trình mỉm cười nói.

Hứa Trăn nhú mào, nhìn không được ở trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Không cần đoạt giải, không cần đoạt giải, không cần đoạt giải.....

Tuy nhiên, lúc này hắn nghe người dẫn chương trình nói: “Hai vị khách mời trao giải là Lương Mẫn Anh, diễn viên từng đoạt giải Ngọc Lan lần thứ 12 hạng mục Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cho tác phẩm “Cô Thành” và Lý Vĩnh Bân, diễn viên hạng nhất quốc gia.”

“Xin mời hai vị khách quý lên sân khấu trao giải!”

Vừa nghe thấy hai cái tên này, trong nháy mắt, vô số ánh mắt xung quanh đồng thời bắn về phía Hứa Trăn.

Khách quý trao giải là Lương Mẫn Anh cùng Lý Vĩnh Bân.....

Đoạt giải sẽ là ai, còn cần công bố sao?

Hứa Trăn nhìn ánh mắt của những người xung quanh, biểu tình ngạc nhiên, trái tim đột nhiên đập mạnh.

Bởi vì phải dời địa điểm quay phim “Lang Gia Bả”, cho nên Lương Mẫn Anh lão sư không có ở cùng hắn trong thời gian gần đây.

Hơn nữa bởi vì các nhân sự có liên quan sẽ ký một thỏa thuận bảo mật từ trước, hắn thực sự không biết rằng “cha mẹ” của mình sẽ đến Lễ trao giải Ngọc Lan để trao giải.

Hơn nữa còn vừa vặn chính là Giải nam phụ xuất sắc nhất.....

“.... Tôi cùng Lý lão sư vừa mới hợp tác qua một bộ phim, tên là “Sấm Quan Đông”,” Trên sân khấu, Lương Mẫn Anh mặc một chiếc váy tím dài, trang điểm tinh tế, quay sang nhìn Lý Vĩnh Bân, cười nói: “Trong phim, chúng tôi đóng vai một cặp phu thê.”

Hai người đồng ý trở thành khách mời danh dự, hiển nhiên cũng mang theo nhiệm vụ tuyên truyền, Lý Vĩnh Bân cũng

đồng thời giới thiệu sơ qua về bộ phim truyền hình “Sấm Quan Đông” sắp được phát sóng.

Sau khi phát nhanh đoạn clip biểu diễn của năm ứng cử viên, Lương Mẫn Anh mở tấm thẻ ghi kết quả trên tay, khoe miệng nở một nụ cười chân thành.

“Nam diễn viên đoạt giải “Nam phụ xuất sắc nhất” tại lễ trao giải Ngọc Lan năm nay là...” Cô ngẩng đầu lên, nhìn qua đám đông, nhìn thẳng vào Hứa Trăn và mỉm cười, “Diễn viên đóng vai Chu Du trong “Tam Quốc”, Hứa Trăn!”

“Bốp bốp bốp.....”

Dưới sân khấu vang lên một tràng pháo tay nồng nhiệt, vô số người trong phòng đồng loạt nhìn về phía đoàn phim “Tam Quốc”.

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất ở tuổi 21!

Dù dự đoán kết quả của Hứa Trăn cao nhất trước khi lễ trao giải diễn ra, nhưng khi giải thưởng thực sự được công bố, mọi người không khỏi có chút chấn động.

Đây có lẽ là người trẻ tuổi nhất đoạt giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” kể từ khi giải Ngọc Lan được thành lập.

Chân chính tiền đồ vô lượng!

“Chúc mừng!”

Trần Chính Hào ở bên cạnh liền đứng lên cho hấn một cái ôm chúc mừng.

Ngay sau đó, tổng đạo diễn Cao Chấn, đạo diễn quay phim Tôn Kiện, người vừa đoạt giải Quay phim xuất sắc nhất, những người khác cũng lần lượt rời ghế và đến ôm hấn, trong mắt tràn đầy ý cười khích lệ.

Hứa Trăn ngẩn ngơ đứng ở chỗ ngồi của mình, một lúc lâu vẫn chưa nhúc nhích.”

“Đi mau,” Trần Chính Hào nhẹ nhàng đẩy hấn một cái, cười nói, “Lên sân khấu nhận thưởng.”

Hứa Trăn cúi đầu nhìn Trần Chính Hào, biểu tình có chút bất lực.

Trần Chính Hào ngửa đầu, đón nhận ánh mắt này, y khẽ cắn môi.

Y biết máy quay trong hội trường đang tập trung về phía bọn họ.

Mười mấy năm chức nghiệp tu dưỡng, biểu cảm trong mắt y không có một chút khuyết điểm.

Nhưng mà lúc này, y thập phần rõ ràng —— đã kết thúc rồi.

Kể từ khi giải thưởng Ngọc Lan ra đời, chưa từng có bộ phim truyền hình nào cùng lúc đoạt cả hai giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” và “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”.

Vì giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” đã được trao cho Hứa Trăn, nên y đã được định sẵn sẽ bỏ lỡ giải thị đế năm nay.

Mọi chuyện đã định, dù có làm gì thì cũng chỉ nhận được kết quả như vậy.

Trần Chính Hào vốn tưởng rằng mình sẽ khó chịu, nhưng trên thực tế, y lại cảm thấy nhẹ nhõm như được giải thoát.

Nhìn thấy Hứa Trăn cuối cùng cũng rời khỏi chỗ ngồi, từng bước đi lên sân khấu, khoe miệng Trần Chính Hào hơi nhếch lên.

Y chỉ cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Chương 516: Cúp Đế Hậu

“Ô ô ô.....”

Lúc này, ở bên ngoài hội trường lễ trao giải Ngọc Lan, Kiều Phong ngồi ở trong xe bảo mẫu nhìn chương trình đang được phát sóng trực tiếp, khóc đến rồi tỉnh rồi mù.

Đương nhiên, giải thưởng này không phải tùy chọn như Hứa Trăn tưởng tượng.

Giải Ngọc Lan cho Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, đây là chứng chỉ diễn xuất có con dấu thẩm quyền trong ngành, có thể mang lại sự thúc đẩy rất lớn cho giá trị con người của hắn.

Đối với Hứa Trăn hiện tại, điều hắn thiếu nhất chính là sự công nhận chính thức từ phía chính phủ.

Một bên Chu Hiểu Mạn nhìn Kiều Phong khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, liền không khỏi trợn mắt khinh thường, yên lặng đưa qua một bao khăn giấy lau mặt.

Mặc dù cô cũng rất hào hứng và vui mừng, nhưng cô không có xúc động đến kim nén không được như Kiều Phong.

Bởi vì cô rất chắc chắn rằng Hứa Trăn sẽ giành được giải thưởng.

Tất nhiên, một phương diện là vì nhân vật Chu Du thật sự được đáp nện thành công.

Về phương diện khác còn lại chính là đoạn Chu Du ly thể kia quá mức nổi bật, cực kỳ thích hợp để lấy được giải thưởng.

Chu Hiểu Mạn thậm chí còn lén lút cảm thấy, nếu không phải quy tắc có hạn, thì vai diễn áo rồng trong “Săn Ảnh” cũng có thể thừa sức lọt vào danh sách “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”.

Kỹ năng diễn xuất hiện tại của Hứa Trăn có lẽ còn chưa đến mức hoàn thiện, nhưng cảm xúc mà hắn đưa vào mỗi vai diễn đều đủ chân thành tha thiết đến thấu xương.

Nếu tính đến những đột phá của nam diễn viên và thành tích thực chiến của phim truyền hình, hắn hoàn toàn xứng đáng nhận được giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” này.

.....

Cùng lúc đó, ở trong hội trường.

Hứa Trăn rời khỏi chỗ ngồi của mình và chậm rãi đi về phía sân khấu, lúc này hắn chỉ cảm thấy đầu choáng váng và bước chân nặng nề hơn bao giờ hết.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nhận được giải thưởng quan trọng đầu tiên trong cuộc đời dưới tình huống như thế này.

Hoàn toàn không có hào hứng như trong tưởng tượng.

Về phần cảm lòng không đậu, lệ rơi lã chã, đó chỉ có thể dựa vào diễn xuất, mà Hứa Trăn lại không muốn lãng phí kỹ năng diễn xuất của mình tại nơi này.

Hắn có thể cảm nhận được chung quanh có vô số người đang nhìn vào mình.

Các đạo diễn, nhà sản xuất hàng đầu trong ngành, giới tinh hoa từ mọi tầng lớp xã hội, các diễn viên tiền bối xuất sắc...

Ánh mắt của mọi người hoặc ngạc nhiên, hoặc ngưỡng mộ, hoặc thắc mắc, hoặc tiếc nuối.

Vô số ánh mắt phức tạp đan vào nhau, tạo thành một cỗ áp lực cực lớn.

Sau khi bước lên sân khấu, Lương Mẫn Anh đã ôm lấy hắn với tư cách là khách quý trao giải.

Lý Vĩnh Băng cầm lấy chiếc cúp “Nam phụ xuất sắc nhất” từ cô gái bên cạnh, mỉm cười và trao lại cho Hứa Trăn.

Có thể nhận được giải thưởng này từ trong tay của “cha mẹ”, Hứa Trăn xác thật có chút cảm động, cũng thực cảm kích sự chu đáo của ban tổ chức.

Nhưng là.....

Ánh mắt Hứa Trăn lướt qua đám đông đen nghìn nghịt sân khấu, nhìn thấy những bóng người quen thuộc trên hàng ghế và nhìn thấy bộ tây trang đắt tiền trên người Trần Chính Hào.

Trong trường hợp chọn một trong hai giữa nhất tuyến và nhị tuyến thì thật sự phí phạm khi trao giải thưởng quý giá “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” này...

“Bộ đại kịch “Tam Quốc” vào năm ngoái, có thể nói là quét ngang toàn bộ kỳ nghỉ hè.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Hứa Trăn đã mang đến một màn trình diễn xuất sắc trong bộ phim, thành công hấp dẫn hình ảnh mới cho “Chu Du” và được mọi người trong và ngoài ngành công nhận rộng rãi.”

“Hơn nữa chúng tôi cũng nhận thấy rằng giải thưởng này đã tạo nên lịch sử - Hứa Trăn là người trẻ nhất đoạt giải Ngọc Lan cho “Nam phụ xuất sắc nhất” từ trước đến nay.”

“Xin hỏi cậu có điều gì muốn chia sẻ với chúng tôi hay không?”

Hứa Trăn nhận lấy microphone do người dẫn chương trình đưa qua, hơi hơi cúi đầu, nói: “Tôi, nói thật, tôi thực sự không ngờ rằng mình có thể giành được giải thưởng này.”

“Vừa mới nghe Lương lão sư đọc tên mình, đại não liền trống rỗng.”

“Xin cảm ơn Ban tổ chức giải thưởng Ngọc Lan, cùng tất cả những người bạn trước và sau hậu trường của đoàn phim “Tam quốc” ...”

Hứa Trăn đọc lại một cách máy móc bài phát biểu nhận giải đã chuẩn bị sẵn, sau đó quảng bá ngắn gọn cho “Sấm Quan Đông” sắp được phát sóng. Hắn nở một nụ cười lịch sự, đáp ứng mong đợi của mọi người và bày tỏ sự chân thành đúng mức.

Một lúc sau, hắn cầm chiếc cúp Ngọc Lan của chính mình và bước xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay của khán giả.

Trở lại chỗ ngồi của mình, đạo diễn Cao Chấn cười cười, ngờ ý muốn mượn chiếc cúp của Hứa Trăn, sau đó ông ta đặt ba chiếc cúp mà đoàn phim đã giành được vào cùng một chỗ, mở điện thoại ra và chụp lại khoảnh khắc đáng nhớ này.

Quay phim xuất sắc nhất, Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Phim truyền hình hay nhất.

Tuy rằng chiếc cúp thị đế có lẽ không lấy được, nhưng chuyện đi này cũng coi như thu hoạch được không ít.

Đặc biệt sau khi đoạt giải “Phim truyền hình hay nhất”, Cao Chấn đã khá hài lòng với thành quả tại chiến trường giải Ngọc Lan này.

Cùng lúc, Hứa Trăn ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm lên sân khấu, trong đầu chính là không tin những lời tà đạo.

Ai quy định rằng nếu một bộ phim được trao giải nam phụ xuất sắc nhất thì không thể trao thưởng nam chính xuất sắc nhất?

Kinh nghiệm trước đây chỉ là ngẫu nhiên, không phải là tuyệt đối!

Không phải hấn cũng đã phá vỡ giới hạn độ tuổi tối thiểu cho người chiến thắng “Nam phụ xuất sắc nhất” sao?

Lịch sử luôn có nghĩa là bị phá vỡ!

Ngay sau đó, giải thưởng “Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất”, không liên quan gì đến “Tam Quốc” cũng được công bố, tinh thần của tất cả các khách mời trên khán đài đều đang trở nên tập trung cao độ.

—— Sắp đến phiên thi đề thị hậu!

Hai giải thưởng có giá trị nhất!

Lần này, cúp đề hậu sẽ rơi vào tay nhà nào đây?

Chương 517: Trời Xanh Không Bạc Đãi Người

“Những gì chúng tôi muốn công bố tiếp theo là quyền sở hữu của giải “Nam chính xuất sắc nhất” tại lễ trao giải Ngọc Lan năm nay.” Người dẫn chương trình đã không còn nhẹ nhàng tùy ý như lúc đầu, hấn vẻ nghiêm túc, nhìn xuống tấm thẻ khắc trên tay, cho biết, “Một trong những khách quý trao giải đồng thời cũng là ban giám khảo của đơn vị phim truyền hình, nhà sản xuất của “Thanh Xuân Như Hoa Nở”, “Những Năm Tháng Đó Của Chúng Ta”, Trì Tuyền Nhã.”

“Vị còn lại chính là người từng chiến thắng giải Nam chính xuất sắc của Ngọc Lan, diễn viên Dương Lập Kiên.”

“Hoan nghênh hai vị!”

Trong tiếng vỗ tay, giám khảo Trì Tuyền Nhã cùng Thị Đế Ngọc Lan - Dương Lập Kiên nắm tay nhau đi lên sân khấu.

Sau khi cả hai yên vị đứng trên sân khấu, Dương Lập Kiên quay đầu nhìn phong thư trên tay Trì Tuyền Nhã, cười nói: “Tôi rất vinh dự được đứng cùng sân khấu với Trì lão sư để trao giải thưởng này.”

“Là một trong những giám khảo, ngài hấn đã biết người đoạt được giải Thị Đế lần này là ai? Có thể tiết lộ một chút hay không?”

Trì Tuyên Nhã đáp: “Cái này hiện tại khẳng định là không thể nói.”

“Bất quá,” Cô quay đầu nhìn về phía chủ tịch hội đồng giám khảo Tôn Mãn Đường đang ngồi dưới khán đài, trên mặt giả vờ tức giận, nói: “Tôi muốn “phê bình” Tôn Mãn Đường Tôn lão sư.”

Màn hình phát sóng trực tiếp nhanh chóng lia máy quay về phía Tôn Mãn Đường.

Lúc này, ông ta còn đang nói chuyện phiếm với người ngồi bên cạnh, vừa nghe thấy tên mình thì liền cảm thấy vô cùng bối rối.

Trì Tuyên Nhã nói: “Bởi vì “Nam diễn viên chính xuất sắc” được đề cử lần này đều quá ưu tú, Tôn lão sư cảm thấy thật sự rất khó để lựa chọn.”

“Vì vậy, ông ấy đã đưa ra một quyết định táo bạo - xem tất cả các bộ phim truyền hình của năm ứng cử viên, từ đầu đến cuối.”

Nói đến đây, Trì Tuyên Nhã bắt đầu cười khò, “Mặc dù thái độ đã đủ nghiêm khắc, nhưng tại sao lại không có suy xét đến cường độ làm việc của ban giám khảo chúng ta?”

Cô xòe bàn tay ra, nhìn về phía Trần Chính Hào cách đó không xa, nói: “Những người khác cũng liên thôi, nhưng Trần Chính Hào, phim truyền hình đề cử của hắn chính là “Tam Quốc” nha!”

“Tam Quốc có tổng cộng 122 tập!”

“Ha ha ha ha ha.....”

Lúc cô xong lời này thì bên dưới tức khắc nổ ra một trận cười.

Tất cả khán giả đều biết rằng cuộc xét duyệt cuối cùng của Lễ trao giải Ngọc Lan chỉ diễn ra trong thời gian chưa đầy hai tuần. Nếu như xem tất cả bộ phim truyền hình của năm ứng cử viên, vậy chẳng phải là ngày ngày đêm đêm ăn nằm trong phòng chiếu sao?

Năm nay, ban giám khảo cũng quá thảm rồi!

Sau một thời gian, Trì Tuyền Nhã nghe thấy tiếng cười của mọi người dần dần ngừng lại, mới nói tiếp: “Thật may, những người có thể lọt vào danh sách nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Giải thưởng Ngọc Lan đều là những bộ phim truyền hình hay nhất năm nay.”

“Chúng tôi đều không cảm thấy mệt mỏi mà còn cảm thấy sống động và thú vị.”

“Chính vì điều này mà chúng tôi đã không bỏ lỡ bất kỳ bộ phim truyền hình hay nào, cũng như không bỏ lỡ bất kỳ nhân vật tốt nào.”

Vừa nói, Trì Tuyền Nhã vừa nhìn về phía Dương Lập Kiên đang đứng bên cạnh mình, nói, Vừa rồi Dương lão sư hỏi ta có thể tiết lộ một chút hay không?”

“VẬY TÔI SẼ TIẾT LỘ MỘT CHÚT.”

Cô giơ phong thư trên tay lên, cười nói: “Đề cử: Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” lần này, giống như “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, cả hai đều làm nên lịch sử.”

“Về phần lịch sử cụ thể? Chúng ta hãy nhìn vào màn trình diễn của một số ứng cử viên được đề cử.”

Vừa kết thúc câu, màn hình phía sau sân khấu lập tức phát năm đoạn phim ngắn của các ứng cử viên.

Phim truyền hình đầu tiên chính là “Tam Quốc” của Trần Chính Hào.

Một số phân đoạn của Gia Cát Lượng thoáng lướt qua, những người ngồi bên dưới đều chưa cảm thấy gì, nhưng tổng đạo diễn Cao Chấn của “Tam Quốc” lại bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Ông nhớ rõ, lúc mình gửi đoạn phim đề cử chính là phần cốt truyện “Gió thu năm trượng nguyên”.

Nhưng đoạn video vừa rồi lại chính là phân cảnh “Sài tang khẩu ngoại long phúng” (Cảnh Gia Cát Lượng tham sự lễ tang của Chu Du tại Sài tang khẩu)

Ban tổ chức đã thay đổi?

Chẳng lẽ.....

Ngay khi suy nghĩ vừa được sắp xếp lại, đoạn video trên màn hình lớn cũng kết thúc.

Trên sân khấu, khách quý Trì Tuyền Nhã, đồng thời cũng là giám khảo của lễ trao giải, xé mở phong thư trong tay và hô vang: “Người chiến thắng “Nam chính xuất sắc nhất” tại Lễ trao giải Ngọc Lan năm nay chính là....”

Nói xong, cô ngẩng đầu lên, trên mặt nở một nụ cười, nói: “Diễn viên vai Gia Cát Lượng trong “Tam Quốc”, Trần Chính Hào!”

“Chúc mừng!”

Lúc Trì Tuyền Nhã vừa nói xong hai chữ “Chúc mừng”, thậm chí âm nhạc dừng bối cảnh chuyển dụng cho lễ trao giải vẫn chưa kịp khởi động, thì bên dưới sân khấu, một trận thét chói tai, ầm ầm vang lên.

“A a a ——! !!”

Ngay hàng ghế phía tây của hội trường, tập thể đoàn phim “Tam Quốc” vừa nghe thấy tên Trần Chính Hào được xướng lên thì gần như đều trực tiếp nhảy dựng khỏi chỗ ngồi.

Thị đế!

Thị đế!

Trần Chính Hào đã giành được giải Thị Đế năm nay! !

Đạo diễn Cao Chân đi đầu thét chói tai, một tay ôm lấy cúp thưởng Ngọc Lan, một tay khác giơ cao huy chương “Phim truyền hình hay nhất”. Cúp, giấy khen cùng cái đầu trục của ông ta đều được chiếu rọi dưới ánh đèn flash, chói lói đến mức người đối diện không thể mở được mắt.

Biên kịch, đạo diễn hình ảnh và những người khác ở bên cạnh cũng đứng dậy hoan hô, hưng hăng múa may quay cuồng, phấn khích như một nhóm fan cuồng đam mê bóng đá.

Hứa Trăn lúc này đã hoàn toàn quên mất cái gì gọi là quản lý về mặt, cái gì gọi là dáng vẻ công chúng.

Kinh hỉ ngoài dự liệu khiến hân mừng rỡ như điên, giờ khắc này, hân chỉ nghĩ thét chói tai, một câu tiếng người cũng không thể nói được.

Thật sự lấy được giải...

Hào ca thật sự lấy được giải thị đế năm nay!

Nếu như thành tâm thành ý, thì sắt đá cũng phải cảm động!

Trời xanh quả nhiên không bạc đãi Hào ca! !

Chương 518: Thị Đế Khẩn Trương Như VẬY? ?

Các vị khách quý bên cạnh cũng đang muốn tiến lên chúc mừng, nhưng khi nhìn thấy một nhóm già trẻ điên điên khùng khùng đang hào hứng nhảy cẫng lên thì tức khắc có chút dờ khóc dờ cười.

Nhóm người này.....

Mấy người đoạt giải hay vẫn là Trần Chính Hào đoạt giải đây?

Lúc trước khi nhận được giải thưởng lớn là “Phim truyền hình hay nhất” cũng không thấy mấy người cao hứng đến như vậy!

Máy quay hiện trường lập tức lia đến khu vực này, ánh đèn sân khấu cũng kịp thời chiếu vào trên người Trần Chính Hào.

Trên màn hình lớn, chỉ thấy Trần Chính Hào cũng bật người đứng dậy cùng với đám bạn bên cạnh, nhưng so với nét mừng rỡ như điên của mọi người thì Trần Chính Hào lại có vẻ bình tĩnh hơn chút.

Nói chính xác thì không phải bình tĩnh, mà là mờ mịt.

Thân là diễn viên đã xuất đạo nhiều năm, Trần Chính Hào vốn đã quen với bất kỳ trường hợp nào trong giới giải trí.

Nhưng mà giờ này khắc này, đối mặt với ánh đèn loá mắt trong hội trường, nghe thấy tiếng vỗ tay xung quanh, y hoảng hốt nhưng thể bản thân vừa trở lại những năm đầu tiên mới ra đời kia.

Tất cả những thứ trước mắt đều mới mẻ như vậy, sân khấu vốn dĩ từng rất quen thuộc lại giống như nhiệm phải ánh sáng nhàn nhạt của thần thánh, khiến lòng người sẵn sàng vì nó mà vượt qua núi sông biển lửa.

“Cho mời Trần Chính Hào, lên sân khấu nhận thưởng!” Trên sân khấu, Trì Tuyên Nhã cười nói.

Nghe được lời này, Trần Chính Hào theo bản năng mà rời khỏi chỗ ngồi, quên ôm, cũng quên bắt tay, đi thẳng về phía sân khấu.

Hứa Trăn cùng Cao Chân nhìn bóng lưng đi xa của Trần Chính Hào, cả hai thoáng nhìn qua nhau, đồng thời mỉm cười.

.....

Trên sân khấu.

Sau khi kết thúc màn trao giải, Thị đế Dương Lập Kiên rời khỏi sân khấu, trong khi vị khách quý còn lại là Trì Tuyên Nhã tiếp tục ở lại trên sân khấu, đảm đương vai trò của người dẫn chương trình.

“Tôi đã quen biết Chính Hào rất nhiều năm,” Trì Tuyên Nhã nói, “Ba lần đề cử Nam chính xuất sắc tại giải Ngọc Lan, hiện giờ xem như thỏa ước nguyện.”

“Hơn nữa, chiếc cúp này của cậu đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng,” Nói tới đây, Trì Tuyên Nhã nhìn về phía chiếc cúp hình bó hoa trong tay Trần Chính Hào, cười nói: “Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Ngọc Lan trao hai giải là “Nam chính xuất sắc nhất” và “Nam phụ xuất sắc nhất” cho cùng diễn viên một đoàn phim.”

“Điều này là tạo nên một trang lịch sử mới, lại lần nữa chúc mừng cậu!”

Trần Chính Hào nắm cúp trong tay, có chút mất tự nhiên mà cười, nói: “Cảm ơn.”

Trì Tuyên Nhã thấy y chỉ nói ra hai chữ rồi không nói chuyện nữa, cho nên chỉ phải tiếp tục dẫn đường: “Chính Hào, cậu có lời gì muốn nói với mọi người hay không?”

Trần Chính Hào hơi nghiêng người về phía trước, đối diện với mic ở trước mặt, giọng nói có chút khô khốc: “Có thể nhận được giải thưởng này, tôi cảm thấy rất bất ngờ...”

Y chỉ nói mấy chữ này rồi ngừng lại.

Mắt thấy thời gian trôi qua, Trì Tuyền Nhã xấu hổ mà cười cười, nói: “Ha ha, Chính Hào, không phải là cậu chưa chuẩn bị bài cảm nghĩ khi đoạt giải đi?”

Trần Chính Hào nắm cốc, trực tiếp nói: “Quên từ.”

“Ha ha ha ha ha.....” Nghe được y nói như vậy, dưới sân khấu tức khắc vang lên một trận cười khẽ.

Lúc này, Trì Tuyền Nhã đứng oe bên cạnh Trần Chính Hào, có thể thấy rõ ràng y đang gắt gao cầm chiếc cốc trong tay, khớp tay đều hơi hơi phát run.

Khẩn trương đến mức nào sao?

Trì Tuyền Nhã chỉ cảm thấy thập phần kinh ngạc, vì tránh không khí bị tẻ nhạt, cô đành phải tiếp tục dẫn đường nói: “Không thể nào, cậu cũng có lúc quên từ sao?”

“Trước đó, cư dân mạng còn xưng Gia Cát Lượng là đệ nhất đại “Lảm nhảm” trong Tam Quốc, từ lúc lên sân đến chào bề mặt, lời thoại ít nhất cũng chừng vạn chữ.”

“Trong phương diện lời thoại, cậu chính là cao nhân a!”

Trần Chính Hào nghiêm trang nói: “Tôi sẽ không quên lời thoại, đó là công việc, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ lời thoại của Gia Cát Lượng.”

“Ha ha ha.....” Trì Tuyền Nhã cười nói, “Vậy thì cậu dứt khoát đọc một đoạn lời thoại cho chúng ta nghe?”

Nói đến đây, cô theo bản năng mà liếc nhìn xuống khán đài, nói: “Chúng ta có nên làm một đoạn khấu chiến đàn nho ở ngay hiện trường hay không?”

“Ngô ——! !” Lời này vừa ra, dưới đài tức khắc có mấy lão gia tử hưng phấn mà nổi trống.

“Khấu chiến đàn nho” chính là một cảnh nổi tiếng trong Tam Quốc, chẳng qua, nổi tiếng nhất không phải phim chính mà là một đoạn hậu trường ngoại lệ kia.

Trần Chính Hào hiểu, Trì Tuyền Nhã đây là muốn mình thả lỏng tâm tình.

Vài năm trở lại đây, cũng không thiếu những người biểu diễn một đoạn phim ngắn trên sân khấu nhận giải, hành động như

vậy không hề bị xem là kỳ quái.

Y lập tức khẽ mỉm cười, cup mắt, hắng giọng, hồi tưởng lại trạng thái của Gia Cát Lượng.

Vài giây sau, khi y ngược mắt lên lần nữa, khí chất cả người đã bắt đầu thay đổi.

“Nhân sinh trong thiên địa, lấy trung hiếu làm nền tảng,” Trần Chính Hào đi dạo hai bước trên sân khấu, lấy cup trong tay làm quạt lông, vẻ mặt không còn nghiêm khắc như vừa rồi mà là mang theo sự tức giận, miệng nói một tràng dài, “Tào Tháo ăn bổng lộc của nhà Hán nhưng lại không có tâm báo quốc, mà lại mang theo tâm phản nghịch, âm mưu soán vị, như vậy còn không phải là tặc thì gọi là gì?”

“Những kẻ phản quốc xứng đáng bị thiên hạ trừng trị, nhưng người lại dám đổ cho số trời, thật là con người vô quân vô phụ, không xứng đáng bàn luận! Chớ có nói nữa!

“.....”

Giờ khắc này, dưới sân khấu, vô số người không khỏi khẽ nhúc nhích.

—— sau hơn một năm, y vẫn có thể đỉnh đạc đọc lại từng câu thoại, nói diễn liền diễn, hơn nữa trạng thái đều giống hệt như trong phim!”

Y phải đổ bao nhiêu tâm huyết cho nhân vật này?

Diễn viên như vậy, chẳng lẽ còn không xứng để nhận một chiếc cúp?

Sau khi đơn giản đọc xong hai câu thoại, tâm tình khẩn trương vừa rồi của Trần Chính Hào quả thật giảm đi không ít.

Y vừa định nghiêm túc nói hai ba câu phát biểu cảm nghĩ, nhưng người dẫn chương trình không biết từ bao giờ đã đi xuống khán đài, đưa microphone cho Hứa Trăn.

Hứa Trăn ngẩn ngơ tiếp nhận microphone, nghi hoặc mà nhìn về phía người dẫn chương trình.

Đối phương cười cười rồi đưa tay chỉ lên đài.

“Ác ——! !”

Lúc này, tiếng ồn ào xung quanh đột nhiên lớn hơn, rất nhiều người đều nhìn Hứa Trăn với vẻ mặt vô cùng thích thú, chờ đợi hắn đứng lên đọc lời thoại của mình.

Trần Chính Hào thêm Hứa Trăn, đây mới xứng là đoạn hậu trường ngoài lề từng lọt vào hot search hồi năm ngoái! !

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, cách hơn mười mét, nhìn về phía Trần Chính Hào trên đài.

Hai người xa xa nhìn nhau, ai cũng mỉm cười.

Một lát sau, Hứa Trăn nhấp nhấp miệng, vui vẻ từ trên chỗ ngồi đứng lên.

“Bốp, bốp, bốp, bốp....”

Xung quanh tức khắc vang lên một tràng pháo tay phấn khích.

Chương 519: Tặng Người Hoa Hồng, Tay Lưu Hương Thơm

Hứa Trăn nắm microphone nhìn về phía Trần Chính Hào trên sân khấu, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, nói: “

Hứa Trăn nắm microphone, nhìn phía trên đài Trần Chính Hào, trong mắt mang theo nhàn nhạt ý cười, nói: “Tào Tháo tuy rằng mượn tiếng thiên tử để sai khiến chư hầu, nhưng cũng còn là con cháu ông tướng quốc Tào Tham ngày xưa....”

Trên đài dưới đài, ngay hiện trường lễ trao giải Ngọc Lan.

Một người vừa nắm được cúp thị đế, một người mới nhận được giải “Nam phụ xuất sắc nhất”, sau hơn một năm, họ lại một lần nữa tái hiện đoạn “Khẩu chiến đàn nho” trong Tam Quốc.

Nói một hồi, Hứa Trăn không biết là đèn flash trong hội trường quá lớn hay là bật điều hòa quá mạnh.

Hắn nghe Trần Chính Hào quen thuộc mà thuật lại lời thoại của hơn một năm trước, từ đầu tới đuôi không có một chữ sai, chỉ cảm thấy mũi có chút lên men, trước mắt có chút mơ hồ.

Hào ca không có trí nhớ tốt như mình...

Cho nên rốt cuộc y đã tốn bao nhiêu công sức mới có thể ghi nhớ được toàn bộ lời thoại, hơn nữa đã một năm trôi qua, y cũng không hề quên?

Nếu như thành tâm thành ý, thì sắt đá cũng phải cảm động.

Giờ này khắc này, Hứa Trăn chỉ muốn nói, chúc mừng.

Hy vọng Hào ca có thể vĩnh viễn nhớ rõ mình của hiện tại, trở thành diễn viên tốt nhất Hoa Hạ.

Sau khi Hứa Trăn mở miệng, Trần Chính Hào cũng không tiếp tục bảo trì trạng thái biểu diễn mà chỉ nhẹ nhàng vui sướng đọc thoại, thậm chí còn tăng tốc đọc thoại.

Mọi người tại hiện trường đều nghe hai người nói chuyện càng lúc càng nhanh, một người thì hùng hồn hơn người, đọc một

màn “Khẩu chiến đàn nho” đến lú lủi, khiến bọn họ vừa muốn cười vừa cảm thấy khâm phục.

Giờ khắc này, những người được đề cử thua cuộc trong đợt tranh hạng cũng không thể không bị thuyết phục - việc thua một đối thủ như vậy thực sự không oan.

Cuối cùng, những câu thoại khiêu khích mang tính chất biểu diễn chỉ kéo dài hàng chục giây rồi kết thúc, nghênh đón bọn họ chính là một trận vỗ tay nồng nhiệt.

Hứa Trăn mỉm cười và cảm ơn những vị tiền bối xung quanh, đồng thời trao lại micro cho người dẫn chương trình; Trần Chính Hào cũng đã trút bỏ được gánh nặng và trở lại trạng thái tinh thần bình thường.

Y cầm chiếc cúp và phát biểu ngắn gọn về cảm nghĩ của mình, sau đó uyển chuyển nhẹ nhàng mà trở về chỗ ngồi, trên mặt còn mang theo nụ cười rạng rỡ.

Hiện tại y không có trẻ tuổi, nhưng vẫn còn đủ sự nhiệt huyết như ngày nào.

Không phụ cảnh xuân tươi đẹp, tuổi trẻ mãi không già.

Người chỉ cần không chịu thua, thì họ vĩnh viễn vẫn là những thiếu niên.

.....

Ngay sau đó, người dẫn chương trình đã mời cặp khách quý trao giải cuối cùng lên để công bố giải thưởng cuối cùng của Lễ trao giải Ngọc Lan năm nay: Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Thị hậu năm nay quả nhiên không ngoài dự đoán chính là Trình Lập Tuyết, diễn viên chính của phim truyền hình “Trường Anh”.

Năm nay, Trình Lập Tuyết đã hơn ba mươi tuổi, vừa đúng khí chất của một mỹ nhân thành thục.

Hứa Trăn đã từng tiếp xúc với cô một lần vào trước đây - tại Liên hoan phim hí kịch thủ đô năm ngoái, hẳn là một thí sinh, còn Trình Lập Tuyết là một trong những giám khảo.

Vị diễn viên kịch nói đương Hoa đán của Hoa Hạ thỉnh thoảng lại “Hạ phàm” để đóng phim truyền hình, và dĩ nhiên kết quả luôn là những chiến tích không tầm thường, hiện giờ cô vừa đóng một bộ phim liền được phong hậu.

Nhìn thấy lão sư giám khảo cũ và chính mình lên nhận giải trên cùng một sân khấu, Hứa Trăn đột nhiên cảm thấy chiếc cúp trong tay hơi nặng xuống.

Đúng rồi, nói đến cúp...

Di, nói đến cúp.....

Hứa Trăn nhìn xung quang, rốt cuộc nhìn thấy một chiếc cúp trong lòng ngực của Cao Chấn.

—— đúng vậy, là ôm vào trong ngực.

Cao đạo người này..... đã đem tất cả những danh hiệu, giải thưởng mà “Tam Quốc” có được, ôm vào trong tay một cách ngốc nghếch.

Mặt khác, Tôn Kiện, người vừa đoạt được giải “Quay phim xuất sắc nhất” đang cẩn thận mở máy ảnh điện thoại ra, dáng vẻ không hề nghiêm túc mà lén chụp lại “mỹ nhan” của Cao đạo.

Hứa Trăn: “.....”

Hắn không muốn nói gì khác, hắn chỉ muốn nói với Cao đạo, hãy cẩn thận chút, chiếc cúp sẽ không đẹp nếu sơn bị bong ra.

.....

Sau lễ trao giải, BTC đã tổ chức một buổi tiệc chiêu đãi nhỏ để chúc mừng những người được đề cử và người chiến thắng.

Nói là tiệc rượu, nhưng trên thực tế là không có ai động đũa.

Đặc biệt là Hứa Trăn, “Con cưng” mới của làng giải trí vừa bước vào giới xã hội chính thống đã thu hút vô số sự chú ý của mọi người, thậm chí còn không có cơ hội ngồi xuống.

Sau bữa tiệc rượu, Hứa Trăn đã trao đổi thông tin liên lạc với ít nhất ười vị tiền bối, và nhiều người trong số họ là những đại lão quan trọng có tầm ảnh hưởng trong giới.

Một đạo diễn nổi tiếng, một nhà sản xuất nổi tiếng chỉ nhìn thấy tên mà chưa bao giờ thấy anh, lãnh đạo một đài truyền hình và trang web...

Hứa Trăn không khỏi thở dài, nếu đây là thời đại trao đổi danh thiếp, thì những tấm danh thiếp mà hắn nhận được trong tối hôm nay có lẽ sẽ nhiều đến mức không thể nhét vào túi áo.

Cùng lúc đó, “Thị đế” Trần Chính Hàonhận được không phải là sự “ưu ái” của các đại lão mà là những lời chúc mừng.

Ở trong làng giải trí đã nhiều năm, không có nhân vật tai to mặt lớn nào là không quen biết Trần Chính Hào. Hôm nay nhìn thấy y rút cuộc đã có thể cởi bỏ chiếc mũ “Bồi bảng thiên vương” xuống, trong lòng mọi người đều vui mừng mà muốn đến nói thật nhiều lời chúc mừng.

Vừa mới làm khách quý trao giải, đồng thời cũng là thành viên ban giám khảo, Trì Tuyên Nhã liền nương theo cơ hội đến chúc mừng và nói một ít thông tin cho Trần Chính Hào: “Tôi nghe nói, trước đây là do cậu đã đề cử Hứa Trăn cho vai diễn Chu Du?”

Trần Chính Hào lắc đầu, đáp: “Tôi chỉ đề cập đến khi Cao đạo hỏi mà thôi, cuối cùng người được chọn đều do Cao đạo quyết định.”

Trì Tuyên Nhã nhẹ nhàng cười, nói: “Vô luận như thế nào, thì đây cũng coi như là một đoạn thiện duyên.”

“Nếu không phải vì Hứa Trăn, thì lần này cậu có khả năng lỡ mất giải Thị đế.”

Trần Chính Hào nao nao, hỏi: “Nói như thế nào?”

Trì Tuyên Nhã sau đó đã nói ngắn gọn về việc các giám khảo không thích đoạn đề cử của Gia Cát Lượng, nhưng khi họ xem đoạn của Chu Du thì lại bị Gia Cát Lượng cho làm cho cảm động.

Nàng nói xong liền cười: “Đây đúng là “Tặng người hoa hồng, tay lưu hương thơm”.”

“Tuy nhiên, Tôn lão sư lựa chọn xem toàn bộ các tập phim cũng không phải vì một mình cậu.”

“Hơn nữa sau khi xem toàn bộ bộ phim, các giám khảo đều đồng ý rằng, cậu là người thể hiện tốt nhất trong số các ứng cử viên, vì vậy họ đã trao giải thị đế lần này cho cậu.”

“Lần này cũng có thể thúc đẩy cải cách cơ chế xét duyệt, nhưng tương lai về sau lại không liên quan gì đến ta, haha.”

Chương 520: Hận Sắt Không Thành Thép

Nghe được Trì Tuyên Nhã nhắc tới chuyện này, hai giám khảo còn lại ở bên cạnh cũng xúm lại và vui vẻ nói về một số điều thú vị mà họ gặp phải trong buổi duyệt phim.

Tuy nhiên, lúc này tâm trí của Trần Chính Hào không còn dành cho những điều thú vị đó nữa.

Y xoay đầu đi, nhìn thoáng qua Hứa Trăn đang vụng về đối phó với người lạ ở cách đó không xa, sau một lúc lâu, y nhìn không được nhoèn miệng cười.

Tặng người hoa hồng, tay lưu hương hoa sao...

.....

Vào ngày lễ trao giải kết thúc, Hứa Trăn liền suốt đêm chạy về đoàn phim “Lang Gia Bả” để tiếp tục tiến hành công tác quay phim.

Giải thưởng Ngọc Lan lần này là một sự cố khiến kế hoạch quay phim của đoàn bị gián đoạn, Hứa Trăn cảm thấy rất bất khoan, cho nên không chịu trì hoãn thêm một ngày nào nữa.

Tuy nhiên, dù rất công tâm nhưng dường như không ai trong đoàn phim để tâm đến việc hắn “Bỏ bê công việc” để đi ra ngoài lãnh thưởng.

Làm ơn, ai sẽ để ý vai chính nhà mình đi ra ngoài mạ vàng?

Hơn nữa là tỉ lệ vàng mười tốt như vậy, mạ được một tầng siêu dày, thậm chí còn khiến giá trị của cả bộ phim tăng lên một mảng lớn!

Thái Thập Tiễn lúc này đã hoàn toàn phát tài, ngay cả lúc thăm ban cũng thoải mái ăn thêm một phần cơm hộp.

Đừng ai mơ tưởng nhắc đến chuyện bán trước với ta!

Không bán!

Mẹ nó lão tử sẽ không bán cho đến khi nào có người trả một tập 300 vạn!

Mà bên kia, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt của “Sấm Quan Đông” cũng hưng phấn đến mức muốn đốt pháo hoa chúc mừng.

Phim truyền hình còn chưa đầy một tháng nữa sẽ ra mắt, nam chính thứ hai bất ngờ đoạt giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” tại lễ trao thưởng Ngọc Lan, đây chẳng khác nào trúng số độc đắc.

Một đợt tuyên truyền miễn phí!

Trương Tân Kiệt thập phần cảm khái: Nhớ trước đây, lúc Hứa Trăn đến thử vai cho nhân vật Truyền Võ, hắn vẫn còn là một tân nhân chưa có danh khí gì.

Bây giờ chưa đầy hai năm trôi qua, các thành viên còn lại của đoàn phim vẫn như trước, nhưng chỉ riêng hắn đã trưởng thành đến mức này. Độ nổi tiếng, thực lực và danh tiếng của hắn đã được cải thiện rất nhiều lần. So với khi hắn mới ký hợp đồng, nó gần như không thể so sánh được.

Không thể không nói, một bộ phim truyền hình có thể hỏa hay không, thì còn phải chú ý tới thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Ngoài ra xác suất trúng thưởng, dẫm lòi cũng không nhỏ.

Mà việc tham gia của Hứa Trăn, không thể nghi ngờ chính là giải độc đắc.

.....

Cuối tháng 6, vẫn còn hai tuần nữa là “Sấm Quan Đông” ra mắt, giai đoạn trước tuyên truyền cũng bắt đầu tiến vào giai đoạn quảng bá rầm rộ.

Bởi vì theo kế hoạch ban đầu, Hứa Trăn đã sớm sắp xếp xong lịch trình trước khi “Lang Gia Bàng” bắt đầu khởi quay.

Trong mười ngày tới, hắn không có nhiệm vụ quay phim và có thể tập trung đi xử lý một ít công việc khác.

“Anh đã liên hệ tốt với bìa tạp chí, lát nữa anh sẽ trở về thủ đô, cho nên trước tiên sẽ đi thông báo với nhiếp ảnh gia, hẹn lại thời gian...”

Kiều Phong cầm cuốn sổ trong tay, lần lượt đọc công việc đã lưu lại cho Hứa Trăn: “Bên phía nhân hàng âu phục Lai Y có một sự kiện vào sáng ngày mai. Hơn nữa, tổng giám đốc mới được bổ nhiệm của họ muốn gặp cậu, nghe ý tứ của hắn trong điện thoại, có thể muốn nâng mức đại ngôn của cậu lên một bậc.”

“Ngoài ra, anh đã đề cập với cậu trước đây, “Tiên Cốt” muốn cậu quay một bộ phim quảng cáo, hy vọng cậu có thể đóng vai một vị tu sĩ trong đó...”

Nghe được lời này, Hứa Trăn đang nhắm mắt dưỡng thần liền lập tức mở to mắt, hỏi: “Kiều ca, 《 tiên cốt 》 là cái gì?”

Kiều Phong nói: “ 《 tiên cốt 》 là một trò chơi thể loại tiên hiệp.”

Dứt lời, hắn thấy vẻ mặt của Hứa Trăn không có bất kì dao động gì, cho nên đành phải kiên nhẫn giải thích: “Cậu cũng đừng coi thường trò chơi này, “Tiên Cốt” là trò chơi tiên hiệp dẫn đầu trong những năm qua, mỗi ngày đều có hơn ngàn người tham gia.”

“Những người phát ngôn trước đó đều là những ngôi sao hạng nhất hoặc những thần tượng nổi tiếng.”

“Công ty sản xuất có thể mời cậu quay video quảng cáo, đây là thực đề mắt đến cậu.”

Kiều Phong cường điệu nói: “Hơn nữa, việc quảng bá trò chơi này còn điên cuồng hơn cậu tưởng rất nhiều”.

“Đối với một người không phải lúc nào cũng xuất hiện trước công chúng như cậu, thì đây quả thực là cơ hội để phủ rộng tên tuổi, hơn nữa lần tuyên truyền này ít nhất kéo dài một năm.”

“Thật sự, tốt nhất là nên nhận càng nhiều loại công việc như thế này.”

Hứa Trăn thật không có ý tứ xem thường trò chơi, chẳng qua, hiện tại 《 Lang Gia bang 》 còn chưa quay xong, cho nên

hắn không muốn nhận một nhân vật nào khác trong quảng thời gian này.

Hứa Trăn lật xem kịch bản quảng cáo mà Kiều Phong mới vừa đưa cho hắn, có chút do dự nói: “Nhưng mà Kiều ca, nhân vật Cố Quân này thật sự có điểm chênh lệch với Mai Trường Tô, em sợ sẽ ảnh hưởng đến trạng thái.”

Kiều Phong: “.....”

“Câu nghiêm túc sao?” Sau một lúc lâu, Kiều Phong vẽ mặt vô ngữ mà nhìn Hứa Trăn, nói: “Anh nói nghe, cậu quay phim quảng cáo trò chơi mà còn đi thảo luận nhân vật?”

Kiều Phong một tay đoạt lại kịch bản từ trong tay Hứa Trăn, sau đó quăng xuống ghế bên cạnh, bức bối nói: “Thứ này chỉ cần quay mặt! Không cần cậu diễn!”

“Nhặt tiền lại không muốn? Thật là...A! !”

Hứa Trăn: “.....”

Vì cái gì ta cảm giác trên mặt Kiều ca đang viết mấy chữ cái to đùng, “Hận sắt không thành thép” ?

Là ta gặp ảo giác sao? ?

Chương 521: Bài Tập Hè

Cuối cùng, Hứa Trăn vẫn quyết định nhận quay phim quảng cáo cho game “Tiên Cốt”.

Giống như Kiều Phong đã nói, trên phim trường căn bản không cần cái gọi là “chỉ đạo diễn xuất”, đoàn phim chỉ toàn lực chú ý vào việc làm như thế nào để quay hình ảnh một cách tuyệt mỹ nhất.

Về phần đáp nặn nhân vật, biểu diễn sức dẫn, xung đột kịch tính...Đó là cái quỷ gì?

Hứa Trăn cảm thấy mình chính là một đạo cụ sống, đạo diễn kêu hắn đi về phía đông hắn liền đi về phía đông, kêu hắn đi về phía tây, hắn liền đi về phía tây, hoàn toàn không cần dùng đến đầu óc.

Đây là lần đầu hắn hiểu cái gì gọi là “Nhặt tiền”.

Sau đó, trên phim trường cứ nhiên có một đám người khen hẳn diễn xuất tốt, lại còn không ngừng vỗ tay tán thưởng hẳn.

Hứa Trăn cảm giác, giữa mình và đám người này có một bên là kẻ điên.

.....

Hôm nay là 12 tháng 7, “Sấm Quan Đông” sắp đổ bộ vào khung giờ hoàng kim trên CCTV.

Các Fans của Hứa Trăn đều đã gõ chén chờ đợi bộ phim mới, gấp đến độ trông mòn con mắt;

Các học sinh tiểu học và trung học vừa mới được nghỉ hè cũng đã phát hiện bài tập trong sổ ghi chép của mình, đề bài “Xem “Sấm Quan Đông” và viết lại cảm nghĩ”. Chính vì lý do này mà một đám học sinh ngồi ở trên sofa với vẻ mặt dờ dẫn, trên đầu gối còn trải một cuốn sổ ghi chép.

Từ An Ca năm nay 13 tuổi, chuẩn bị bắt đầu học năm thứ hai trung học cơ sở.

Hôm nay kỳ thi cuối kỳ vừa kết thúc, cô bé vui mừng khôn xiết, ngày nào cô cũng nghĩ đến việc hoàn thành bài tập, sau đó có thể xin phép nãi nãi cho mình chơi game.

Phiên bản game di động của “Tiên Cốt” vừa ra mắt cách đây hai ngày, Từ An Ca muốn trải nghiệm ngay tối nay, nhưng không ngờ tới, bên phía trường học lại yêu cầu học sinh mỗi ngày phải xem một bộ phim truyền hình không thể hiểu được, sau đó còn phải nộp bài cảm nghĩ của bản thân.

Quả thực là một tiếng sét đánh giữa trời nắng!

Bộ phim truyền hình này bắt đầu lúc 7h30 hàng đêm và kết thúc lúc 9h00, dù có tính toán thế nào thì sau khi xem xong cũng phải viết bài cảm nghĩ trong nửa tiếng đồng hồ, đúng không? Sau đó, tôi còn được chơi game cái rắm!

Trực tiếp rửa mặt đi ngủ!

Từ An Ca nhìn hình ảnh xám xịt trên màn hình TV, tâm suyết thì bật khóc.

Một bên nãi nãi nhìn vẻ mặt đờ đẫn của cháu gái thì cười cười khuyên giải an ủi: “Đã xem thì xem cho tốt, dù sao cũng

là một bộ phim truyền hình.”

“Năm trước trường học cho mấy đứa xem “Viễn Chinh”, lúc đó cháu không phải cũng nói rất hay sao?”

“Nói không chừng 《 Sấm Quan Đông 》 cũng không tồi đâu.”

Từ An Ca nhìn bài hát mở đầu nhằm chán trên TV, lại lướt qua hình ảnh của các diễn viên mặt xám mày tro, ăn mặc rách tung toé, vô lực mà nằm liệt ra ghế sofa, lẩm bẩm nói: “Sao có thể giống nhau được!”

“Nam chính của “Viễn Chinh” là Quách Uy, kia chính là nam thần!”

“Cho dù cốt truyện có tệ đến đâu, cháu cũng phải cần rảnh xem vì nam thần, còn “Sấm Quan Đông” thì có ai...”

Tiểu cô nương đang lúc râm rì oán giận thì phần mở đầu của bộ phim đã kết thúc, tập 1 chính thức được phát sóng.

“Tam nhi, đến đây đi!”

Trong một tiểu viện nông gia đơn sơ, hai thanh niên mặc áo khoác ngắn cũn cỡn đứng đối diện nhau, người cao hơn xắn tay áo lên, hứng thú bưng bưng mà nhếch miệng cười, nói: “Hôm nay ca sẽ dạy cho người một chiêu mới, gọi là Sải lưng!”

Người đối diện có vóc dáng lùn hơn một chút, y thở ngắn than dài, hữu khí vô lực nói: “Nhi ca, hôm nay thôi bỏ đi, từ sáng tới giờ ta chưa ăn được ngụm cơm nào, đói đến mức bụng sắp dán vào lưng rồi đây này!”

Nhi ca liếc xéo y một cái, bĩu môi nói: “Nương nuông chiều người, nhưng ta thì không chấp nhận được cái tật xấu này của người đâu!”

“Mỗi ngày luyện võ ba lần. Đây là quy tắc năm đó cha đã đặt ra, người ăn hay chưa ăn thì có liên quan gì?”

Vừa nói, hắn vừa nhanh nhẹn bước tới, vươn tay nắm lấy cổ tay của đối phương, nói: “Đông chết đón gió trạm, đói chết không cúi đầu!”

“Chỉ cần còn có một hơi, công phu nhất định phải luyện!”

“.....”

Chỉ mới mở đầu bằng một phân cảnh đơn giản, nhưng đã khiến Từ An Ca đang nằm liệt trên sofa bỗng nhiên trở mình ngồi thẳng dậy.

Miệng cô khê nhếch, đôi mắt không chớp mắt mà nhìn chăm chăm màn hình.

Chỉ thấy thiếu niên cao lớn trên màn hình trông có chút quen mắt.

Mặt mày thanh tú thâm thúy, dáng người thon gầy đỉnh bật... Đây là tiểu ca đến từ nơi nào? Thậm chí mặc vải bố đơn sơ nhưng vẫn có thể đẹp trai như vậy? !

Từ An Ca theo bản năng mà cầm lấy di động ở một bên, muốn cùng các bằng hữu thảo luận một chút.

Kết quả, mới vừa mở màn hình thì liền thấy, liền thấy mấy cái diễn đàn đã nổ tung nôi.

“A a a ta muốn chết! Hứa Trăn! Mới phát hiện, diễn viên chính của “Sấm Quan Đông” là Hứa Trăn!”

“Đều do ta không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, chuyện quan trọng như vậy ta cứ nhiên không biết!”

“Là Chu đô đốc a! Là Vô Khuyết công tử a! !”

“A a a Vô Khuyết công tử người hạ phàm tới cứu vớt chúng ta sao? ! Phim này ta truy nha! Mỗi ngày viết cảm nghĩ! Nhất định phải viết! !”

Từ An Ca lập tức ngốc.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía thiếu niên trong màn hình.

Ta còn nói tại sao lại cảm thấy quen mắt, hóa ra là Hứa Trăn! !

Bài tập hè năm nay đúng là thuận tay mà! !

Chương 522: Ngày Đầu Phát Sóng Sấm Quan Đông

Lúc này, tất nhiên không chỉ có học sinh tiểu học và trung học chăm chú theo dõi bộ phim mà còn có rất nhiều khán giả là người quan tâm đến thể loại phim niên đại, hoặc thậm chí là người qua đường không có niềm yêu thích cụ thể nhưng lại có hứng thú với mỗi mình Hứa Trăn.

Thành thật mà nói, người hâm mộ của Hứa Trăn thực sự không lớn như vậy, nhưng mức độ nổi tiếng của hắn lại tốt một cách đáng kinh ngạc.

Đặc biệt sau khi hắn giành được giải Ngọc Lan cho hạng mục “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, ấn tượng của công chúng về hắn đã dần thay đổi từ “Một thần tượng được yêu thích với kỹ năng diễn xuất tốt” thành “Một diễn viên phái thực lực có ngoại hình nổi bật”.

Hai kiểu người này nghe có vẻ rất giống nhau, nhưng thực tế lại có những điểm khác biệt về bản chất.

——Đó là ngoại hình và kỹ năng diễn xuất, cái nào mới là nền tảng của nam diễn viên này.

Kiểu người trước là người qua đường có thành kiến nhất, trong khi kiểu người sau lại được người qua đường yêu thích.

Sự khác biệt này thật sự rất vi diệu.

Rất nhiều người tình cờ chuyển kênh tìm phim hay thì vô tình nhìn thấy “Sấm Quan Đông” có Hứa Trăn, thế là theo bản năng liền nhấp vào xem, bọn họ muốn biết diễn xuất của Hứa Trăn trong bộ phim này như thế nào.

Đặc biệt là những khán giả vừa xem xong “Săn Ảnh”.

Phim truyền hình thể loại chiến kịch và kịch niên đại vốn có độ trùng hợp cao, những người này mới vừa bị một đoạn “Mưa đêm trên cầu đá” của Hứa Trăn làm cho chấn động, cho nên khi nhìn thấy hắn làm diễn viên chính trong một bộ phim truyền hình mới thì tức khắc nổi lên hứng thú nồng đậm.

Dưới sự chong chất của nhiều yếu tố khác nhau, ngày 12 tháng 7 khi “Sấm Quan Đông” vừa được phát sóng, rating đã lập tức nhảy lên con số khủng bố là 3%.

Về phần sẽ có bao nhiêu khán giả có thể ở lại tiếp tục đồng hành với bộ phim thì còn phụ thuộc vào chất lượng của chính

nó.

.....

Trong một tòa nhà văn phòng ở phía nam thủ đô, phòng 1203 trên tầng 12 vẫn sáng đèn cho dù đã quá giờ tan ca.

Nơi này là phòng làm việc của nhà phê bình kịch nổi tiếng “Nhất Lạp Vi Trần”.

“Nhất Lạp Vi Trần” tên thật là Trần Vi, giới tính nữ, tuổi 35, là nữ tiến sĩ chưa lập gia đình, một hai phải tự mình gây dựng sự nghiệp.

Cách đây không lâu, khi danh sách đề cử cho giải thưởng Ngọc Lan vừa được công bố, Trần Vi là nhà phê bình phim truyền hình nặng ký đầu tiên đã công khai ủng hộ giải thưởng của Hứa Trăn.

Sau đó, giải thưởng được công bố, quả nhiên là cô đã đoán trúng, ngay lập tức cô cũng có được một lượng lớn người hâm mộ trên các tài khoản mạng xã hội khác nhau của mình.

Cũng chính vì điều này mà Trần Vi, một nhà phê bình phim truyền hình cổ trang, đã buộc phải vượt thời gian để xem kịch niên đại.

Không có biện pháp, vì để giữ chân những người hâm mộ mới này, cho dù cô không có hứng thú thì cũng phải bóp mũi đi truy “Sấm Quan Đông”.

——Không biết có bao nhiêu người hâm mộ Hứa Trăn đang chờ xem bài đánh giá phim của cô ấy đâu!

Vì lý do này, tối nay, cô ấy đã bắt giữ rất nhiều người có năng lực ở lại phòng làm việc. Bọn họ dự định viết bài, ghép ảnh và thực hiện các thao tác ngay trong đêm. Trước tiên phải tung ra bài đánh giá phim trong lúc nhiệt độ còn đang nóng hừng hực.

Để trấn an nhóm nhân viên đáng thương này, Trần Vi đã cố ý chuẩn bị một bàn ăn xa hoa gồm cơm hộp và đồ uống, đồng thời cũng hứa hẹn trả tiền tăng ca hậu hĩnh.

Những người này đương nhiên không muốn tăng ca, nhưng khi nhìn vào phần tiền thưởng thì đành miễn cưỡng nhận nhận.

Chẳng qua.....

Trần Vi quay đầu nhìn thoáng qua thực tập sinh Hạ Ngũ Băng vừa mời vào làm, có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu Hạ, hôm nay cô có thể về, công việc cũng không vội, sáng ngày mai lại làm tiếp.”

Hạ Ngũ Băng vội vàng xua tay nói: “Không quan trọng, Vi tỷ, tôi vừa tới, nhất định phải tiếp thu thêm kiến thức.”

“Tôi hôm nay tôi cũng không giúp được nhiều, cho nên nếu cần chuyện sai vặt gì thì chị cứ giao cho tôi!”

Trần Vi nhìn Hạ Ngũ Băng năm nay mới vừa tốt nghiệp đại học, tức khắc cảm nhận được một cỗ sức sống thanh xuân mạnh mẽ, vui mừng gật gật đầu, nói: “Cũng được.”

“Vậy cô cứ đi xem phim với mọi người, tranh thủ thời gian học hỏi.”

Hạ Ngũ Băng cười nói: “Vâng!”

Dứt lời, cô vội vàng ân cần bưng trà đổ nước lạnh cơm hộp cho các vị tiền bối, như thể cô là một người trẻ tuổi tràn ngập nhiệt tình với công việc, nhờ đó mà thu được vô số hảo cảm của các lão bánh quẩy.

Tuy nhiên, điều mà Hạ Ngũ Băng ngượng ngùng không dám nhận chính là: Cô ấy thật sự muốn xem “Sấm Quan Đông” ...

Làm một Trăn Quả nhập hồ được ba năm, sao có thể bỏ qua phim mới của thần tượng được?

Nhưng bất đắc dĩ, phòng trọ của cô cách nơi này quá xa, nếu cô tan ca đúng giờ thì đoán chừng lúc về đến nhà sẽ bỏ lỡ tập phát sóng đầu tiên.

Cô cũng không muốn vừa xem phim, vừa làm nhân thịt bị ép trên tàu điện ngầm.

.....

Buổi tối 7 giờ 30, sau khi ăn tối, bảy tám người trong phòng làm việc tiến vào trạng thái truy phim truyền hình.

“Quan Đông, đề cập đến ba tỉnh Hắc, Cát, Liêu nằm ở phía đông.”

“Từ đầu thời nhà Thanh đến khi chiến tranh giải phóng kết thúc, do thiên tai, chiến loạn và các lý do khác, một số lượng

lớn người nghèo ở Hoa Hạ buộc phải chi chuyển bằng đường bộ hoặc đường biển đến vùng đất đông bắc rộng lớn và giàu tài nguyên để tìm kiếm cuộc sống mới.”

“Trong làn sóng di dân này, trước sau có hơn 2000 vạn người lên đường đi tới Đông Bắc.”

“Đây là một giai đoạn lịch sử hiếm thấy, hiện tượng di dân với quy mô lớn này được gọi là “Sấm Quan Đông”

Chương 523: Vai Diễn Đột Phá

Ngay phần mở đầu của bộ phim, nguồn gốc của tên bộ phim đã được giới thiệu đơn giản thông qua hình thức tự thuật.

Mọi người trong phòng làm việc đều không có quá nhiều hứng thú muốn nghe.

Với thể loại phim truyền hình này, chỉ cần nhìn sơ qua là đã có thể biết đó là loại “phim truyền hình chất lượng” được giới phê bình khen ngợi, tuy nhiên lại ít có người tình nguyện lựa chọn mua vé đi xem.

Những nhân viên lựa chọn đi theo Trần Vi đa phần đều là người thiên vị kịch cổ trang.

Nếu không phải vì công việc, họ sẽ không xem những bộ phim truyền hình dành cho lứa tuổi lão niên như “Sấm Quan Đông”.

Lúc mọi người đang bàn tán xôn xao về bối cảnh của thời điểm vừa rồi, thì phần chính của bộ phim truyền hình cuối cùng cũng bắt đầu, Trần Vi và những người khác lập tức ngồi thẳng lưng, đặt thẳng máy tính xách tay lên đầu gối.

Phần đầu tiên của câu chuyện bắt đầu với việc hai huynh đệ Truyền Võ và Truyền Kiệt tập luyện đấu vật trong tiểu viện cũ nát.

Trần Vi hơi nhướn mày khi nhìn thấy Hứa Trăn ăn mặc một chiếc áo ngắn vải thô, để tóc thất bím.

Là một nhà phê bình phim truyền hình chuyên nghiệp, tiêu điểm của cô tất nhiên khác với những khán giả bình thường.

Trọng tâm của cô ấy không phải là diễn viên trông như thế nào, mà là nhân vật được khắc họa như thế nào.

“Mỗi ngày luyện võ ba lần, đây là quy tắc năm đó cha đã lập!”

“Đông chết đón gió trạm, đói chết không cúi đầu, chỉ cần còn có một hơi thở, thì nhất định phải luyện công phu!”

Mở màn không đến hai phút, nhân vật do Hứa Trăn đóng mới nói được mấy câu, nhưng Trần Vi liền lập tức cảm thấy hai mắt sáng ngời.

Nhân vật Chu Truyền Võ có điểm thú vị!

Rất cứng đầu, rất quật cường.

Mà diễn xuất của Hứa Trăn lại gãi đúng chỗ ngứa mà dán sát vào lời thoại của nhân vật, đĩnh bạt, cương nghị, thà gãy chứ không chịu cong, mặt mày lộ ra một cỗ thiếu niên quật cường.

Hơn nữa, sự quật cường của hắn có chút hoang dã, bộc lộ rõ tính cách cổ chấp và chuyên đề tâm vào chuyện vụn vặt của thiếu niên.

Nhân vật này hoàn toàn khác so với các vai diễn trước đó của Hứa Trăn.

Trần Vi thậm chí ần ần có một ít suy đoán —— đứa nhỏ này, về sau khả năng sẽ gặp rắc rối.

Kết quả, quả nhiên.....

Chưa đầy 10 phút sau khi tập phim được phát sóng, suy đoán của Trần Vi liền được chứng thực.

Lão Chu gia chấp vá lung tung, cuối cùng mượn được một ít gạo kê từ thân thích ở quê nhà, tính toán làm lễ ăn hỏi cho lão đại Chu Truyền Võ cũng khuê nữ Đàm Tiên Nhi của Đàm gia ở cùng thôn.

Ai ngờ vào lúc ban đêm, trong nhà liền gặp mã phi, nghe nói nhà bọn họ sắp có con dâu, cho nên mau ngoan ngoãn giao gạo kê đón dâu ra đây.

Mắt thấy đàn thổ phi rút đao, tân lang Chu Truyền Văn sợ tới mức hồn phi phách tán, “Thình thịch” một tiếng liền quỵ xuống, khóc lóc đập đầu với mã phi.

Lão tam Truyền Kiệt dùng cái miệng nhỏ không ngừng nói lời nịnh nọt, đứng ở bên cạnh vuốt mông ngựa, nói: “Các vị đều là hảo hán, mà từ xưa đất Lỗ Địa của chúng ta đã sinh ra hào

kiệt, trọng nghĩa khinh tài, cướp phú tế bản. Yêm (Tiếng địa phương nghĩa là ta tôi) nhất định sẽ dựng bia chếp sử cho các vị....” Thế nhưng chưa nói được hai câu thì đã bị mã phi đá sang một bên.

Mà Truyền Võ.....

Trần Vi sợ ngây người.

Chỉ thấy, Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ rút đao đối mặt với một đám mã phi, không chỉ không sợ hãi, mà còn nhân lúc hỗn loạn liền phóng ra khỏi nhà.

Đội nhóm người này đoạt lương thực chạy lấy người, Truyền Võ mới lén lút trở về nhà.

“Bang!”

Truyền Võ cầm đồ vật trên tay, đập mạnh xuống bàn, nói: “Nương, người mau ra xem đây là cái gì?”

Nương nhìn chằm chằm vào vật trên bàn, hóa ra là hai thỏi vàng lớn.

Bà kinh ngạc đến tái mặt, vội vàng hỏi: “Truyền Võ, ngươi, ngươi lấy thứ này ở đâu ra?”

Truyền Võ ngẩng mặt lên, rầm rì nói: “Vừa rồi lúc bọn họ đoạt lương không chú ý, ta liền thuận tay lấy hai thỏi trong túi của bọn họ!”

“Phốc.....”

Giờ khắc này, bên ngoài màn hình, có người trong phòng làm việc của Trần Vi nhìn không được mà cười thành tiếng.

Chu Truyền Võ này... Cảm giác có điềm mạnh!

Vừa thấy Truyền Võ lấy ra hai thỏi vàng, Chu Truyền Văn vừa rồi còn vâng vâng dạ dạ liền hô trời hô đất, hai mắt lập tức sáng lên.

“Nương, đây là vàng!”

Truyền Văn đưa tay ra muốn cầm lấy, “Này, này có thể đổi được bao nhiêu túi lương thực đây?”

Nhưng mà, tay hắn còn chưa kịp đụng đến thỏi vàng thì đã bị Nương gõ vào mu bàn tay, bà kêu lên: “Không biết sống chết!”

Nói xong, bà quay đầu trừng mắt với Truyền Võ, tức giận nói: “Người làm như vậy là đang rước lấy họa sát thân cho nhà chúng ta!”

“Phanh!”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng cũ nát liền bị người một chân đá văng.

Đám mã phi mới đoạt lương thực đã quay trở lại. Nhóm người nhìn thấy thỏi vàng trên bàn thì tức khắc rút đại đao bên hông ra, tức giận gầm lên: “Dám đoạt tiền của ông, muốn chết!”

Truyền Võ thấy thế, liền lập tức muốn đứng dậy, nhưng lại bị Nương ấn trở về, sau đó túm ra phía sau mình.

“Các vị hảo hán!”

Bà nhìn thẳng vào đám mã phi trước mặt, thanh âm run rẩy lại kiên định nói: “Vàng ngài lấy về đi, là do ta dạy con không nghiêm, làm hỏng quy củ của các vị, các người cứ giết ta đền mạng đi!”

“Nương!”

Vừa nghe lời này, Chu Truyền Võ ở phía sau liền “Đề” một tiếng đứng lên, ngạnh cổ kêu to: “Vàng là ta lấy!”

“Các người muốn giết muốn đánh thì cứ tìm ta!”

Mấy hán tử trong phòng đều quay đầu nhìn về phía người cầm đầu, thanh âm tàn nhẫn nói: “Đại ca, đánh chết tên tiểu tử này đi!”

Tên cầm đầu không đáp lời.

Gã nhìn Truyền Võ hồi lâu, rồi bỗng nhiên nở nụ cười.

“Bá.”

Gã trả đao vào vỏ, duỗi tay chộp lấy hai thỏi vàng trên bàn, cất vào lồng ngực, ngữ khí thoải mái mà nói: “Bỏ đi.”

Vừa nói, gã vừa vỗ vỗ bả vai của Truyền Võ, cười nói: “Tuổi còn trẻ, nhưng lá gan lại không nhỏ, tương lai nhất định sẽ trở thành đại nhân vật!”

Dứt lời, người này liền dẫn theo đám thủ hạ xoay người nghênh ngang rời đi.

“Kẹo kẹt —— kẹo kẹt ——”

Một lát sau, người không phòng trống, gió đêm thổi vào tiểu viện cũ nát của Chu gia, phát ra tiếng vang chói tai.

Trong căn nhà bốn bức tường, bốn mẹ con trầm mặc hồi lâu, đối diện với hũ gạo trống rỗng.

“Nương.....”

Qua hồi lâu, Truyền Văn mới khóc nức nở nói: “Lương thực đã không có, chúng ta còn muốn kết hôn sao?”

Nương ngẩng đầu lên, ngơ ngẩn mà nhìn Truyền Văn, hồi lâu không nói.

Chương 524: Tiết Tấu Quá Nhanh

Xem đến đây, Trần Vi nhìn chăm chăm vào màn hình TV, hai tay đã hoàn toàn rời khỏi bàn phím của máy tính xách tay.

Tiết tấu quá nhanh.

Từ việc người một nhà đi mượn gạo khắp nơi để cưới vợ, đến nửa đêm gặp phải mã phi cướp mất sinh lễ, sau đó Truyền Võ phản đòn, cướp vàng của mã phi, cuối cùng vị đám mã phi làm một trận hồi mã thương....

Cốt truyện lên xuống phập phồng, nếu đặt theo tiêu chuẩn của phim truyền hình thì chỉ sợ một tập cũng không nói hết.

Thế nhưng, Trần Vi ngẩng đầu nhìn thời gian hiện tại, 7 giờ 41 phút.

Nói cách khác, từ lúc phim được phát sóng cho đến bây giờ, bao gồm cả bài hát mở đầu cùng đoạn giới thiệu bối cảnh thì tính toán đâu ra đấy chỉ mới trôi qua 6 phút.

6 phút ngắn ngủn, nhưng câu chuyện lại có nhiều diễn biến như vậy...

Trật tự rõ ràng, không loạn chút nào, hơn nữa câu chuyện xưa còn tái hiện một cách sinh động bối cảnh thời đại lâm than của dân chúng lúc ấy. Hệ sinh thái xã hội của những người nhà quê sống phụ thuộc vào nhau và bối cảnh của vùng đất Lỗ Địa bị binh phi tàn sát bừa bãi

Thậm chí chỉ qua ít lời thoại, tính cách của một nhà bốn người Chu gia đều được xác định rõ ràng.

Lão đại yếu đuối, lão nhị quật cường, lão tam lạnh lùng cùng với Nương không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngoài mềm trong cứng. Tất cả các nhân vật đều để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả.

Trần Vi nhin không được mà lú lười.

——Đây là kịch bản thần tiên gì vậy?

Quả nhiên, kẻ có danh trong thiên hạ đều không tầm thường, Tôn Mãn Đường quả nhiên không hổ là chủ tịch hội đồng giám khảo của lễ trao giải Ngọc Lan!

Ngắn ngủn sáu phút, nó có thể được xem là mở đầu của một cuốn sách giáo khoa niên đại kịch!

Tuy nhiên, điều cô không ngờ là diễn biến tiếp theo còn tuyệt vời hơn rất nhiều so với 6 phút mở màn.

Trong màn hình, chuyện xưa tiếp tục được tái hiện.

Sáng sớm hôm sau, mẫu thân mang theo Truyền Văn đến Đàm gia, kể lại chuyện đêm qua nhà bọn họ gặp phải mã phi, lương thực cũng bị cướp hết, cho nên hỏi có thể viết giấy nợ trước hay không, để cho hai đứa nhỏ được kết hôn.

Nhưng mà Đàm gia sống chết không chịu, ngay cả cửa cũng không cho bọn họ tiến vào.

Thậm chí còn có người tung tin đồn, nói trượng phu Chu Khai Sơn đã bốn năm không thấy, thật ra đã sớm chết.

Có người tận mắt nhìn thấy Chu Khai Sơn bị xử quyết trước cửa chợ, đầu còn bị treo lủng lẳng trước cửa thành.

Nương của Truyền Võ vừa nghe tin này thì cấp hỏa công tâm mà ngã liệt ra mặt đất.

Lương thực bị mã phi đoạt đi rồi, con dâu cũng cưới không được, trượng phu thì chưa biết sống chết...

Một áp lực cực nặng đè xuống người mẹ khiến bà đau khổ suy sụp, thật sự chỉ muốn tìm đến cái chết để giải thoát bản thân.

Nhưng mà, ngay lúc một nhà bốn người Chu gia đang lâm vào tuyệt vọng thì một bước ngoặt bất ngờ xuất hiện:

Đêm hôm đó, vị huynh đệ từng đi theo Chu Khai Sơn đến Quan Đông, bỗng nhiên quay lại tìm bọn họ, mang cho bọn họ một phong thư cùng với một túi thổ sản vùng núi.

Người này nói Chu Khai Sơn bình an không có việc gì, hơn nữa đã đứng vững vàng gót chân ở Đông Bắc, cho nên kêu bốn mẹ con qua đó tìm ông.

Chỉ một thoáng, cốt truyện liền thay đổi sang một trang mới.

Đại thúc giũ ra bao tải, “Rầm” một tiếng, hạch đào, hạt thông, quả phỉ và các loại thổ sản vùng núi đổ đầy trên giường đất.

Ba huynh đệ sớm đã đói đến bụng dán chặt vào lưng liền lập tức choáng váng, ba chân bốn cẳng nhảy lên giường đất, ôm lấy đồng thổ sản vào trong lòng, ánh mắt lóe lên hào quang.

“Quan Đông, rốt cuộc là địa phương gì?” Nửa đêm, Truyền Võ nằm ở trên giường đất, nhin không được hỏi.

Truyền Kiệt nằm ở bên cạnh cũng là tinh thần tỉnh táo, y lẩn long lóc trên giường đất, nói một cách khoe khoang: “Hắc, người không có nghe mấy người từ Quan Đông trở về sao?”

“Bọn họ nói nơi đó là bảo địa, bông đánh hươu, gáo mức cá, nhân sâm, lông chồn cỏ... nơi nơi đều là rừng già, thổ địa phì nhiêu!”

“.....”

Một nhà bốn người hứng thú bừng bừng mà thức đến nửa đêm, trong lòng ai ai cũng tràn ngập khao khát về Quan Đông.

Sáng sớm hôm sau, Nương liền đem bột ngô còn dư lại trong nhà làm thành bánh rán, thu thập xong hành lý thì dẫn theo ba đứa nhỏ rời khỏi nhà.

Lúc đoàn người đi đến bên sườn núi thì Nương bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn vào căn nhà cũ nát trong khe núi của bọn họ, vành mắt đỏ lên, bà nói với ba đứa nhỏ: “Mau dập đầu với nhà của chúng ta.”

“Các người nhớ kỹ, đây là nơi sinh ra và nuôi dưỡng các người, cả đời cũng không được quên.”

.....

Ngắn ngủn 40 phút, cốt truyện từ Truyền Văn đón dâu không thành, sau đó lại chuyển thành bốn mẹ con ngồi thuyền ra biển.

Ngay trong phân cảnh cuối cùng của tập một, con dâu chưa qua cửa của Truyền Văn là Tiên Nhi, bỗng nhiên xuất hiện ở bên bờ, điên cuồng mà vẫy vẫy tay với đám người Truyền Văn.

Cô gái nhỏ này, thế nhưng tính toán đi theo Chu gia đến Quan Đông.

Nhưng mà thuyền lúc này đã ra khơi, Tiên Nhi không lên được thuyền mà Truyền Văn ở trên thuyền cũng gặp đến độ nhảy loạn.

Cốt truyện đột ngột kết thúc ở chỗ này.

Bên ngoài màn hình, Trần Vi nhìn phụ đề đang cuộn cuộn trôi trên màn hình TV, nghe giai điệu du dương của bài hát kết phim, nhin không được mà thở dài một tiếng.

Tại sao nó dừng lại ở đây? Tôi muốn xem diễn biến ở mặt sau!

Cô không khỏi liếc xuống tài liệu trên màn hình máy tính xách tay - nó trống không, một chữ cũng chưa viết.

Trong tập phim dài 40 phút này toàn bộ quá trình đều không có một điểm nhằm chán, điều này khiến người ta căn bản không thể dừng lại.

Trần Vi vốn tưởng rằng bộ phim này tên là “Sấm Quan Đông”, cho nên phần phim chủ yếu phải là quá trình di dân đến Quan Đông, do đó bối cảnh phía trước ít nhất phải kéo dài mười tám tập?

Kết quả không ngờ tới, biên kịch chỉ dùng hơn mười phút để khơi dậy cảm xúc một lòng muốn đi Quan Đông của khán giả. Sau đó, tập một còn chưa kết thúc nhưng một nhà bốn người đã khăn gói lên đường.

Dứt khoát lưu loát!

Chương 525: Khởi Đầu Tốt Đẹp

Trần Vi mặc dù không quen với các bộ phim truyền hình niên đại nhưng cô cũng biết cấp độ của cốt truyện, cho dù là thay đổi thành bất kỳ đề tài gì đều muốn phong thần.

Hơn nữa suốt từ đầu tới cuối tập một, không một diễn viên nào có vấn đề về kỹ năng diễn xuất.

Càng không cần phải nói đến thị hậu Lương Mẫn Anh, diễn viên hàng đầu trong nước.

Trước khi phim truyền hình được phát sóng, Trần Vi còn tưởng rằng đây sẽ một bộ sử thi thời đại buồn tẻ nhạt nhẽo, đến lúc đó mình chỉ cần lấy Hứa Trăn làm tâm điểm, tránh nặng tìm nhẹ, khen ngợi diễn xuất của hấn ở trong phim.

Nhưng bây giờ sau khi xem một tập của bộ phim, Trần Vi đột nhiên phát hiện ra rằng, trong bất tri bất giác, thiếu niên tuần lãng trên màn ảnh đã chuyển từ “Hứa Trăn” thành “Chu Truyền Võ”.

Cô đã quên mất sự tồn tại của diễn viên Hứa Trăn.

Này.....

Trần Vi lâm vào trầm tư thật sâu.

Cô không biết nên bắt đầu viết bài đánh giá bộ phim hôm nay từ đâu?

Có quá nhiều điểm đáng để viết, thật sự có điểm luống cuống!

Mất thấy đoạn quảng cáo ngắn giữa hai tập phim sắp kết thúc, cô do dự một lúc, cuối cùng vội vàng gõ dòng tiêu đề:

“Sấm Quan Đông”, có thể nói đây là kịch niên đại hay nhất trong vòng 5 năm qua.

Tranh thủ vài phút cuối cùng, Trần Vi bắt đầu múa bút thành văn, khen loạn một đồng, nào là biên kịch, diễn viên, đến âm nhạc, ba hoa chích choè khen từ đầu đến cuối tập phim, sau đó đóng bài đăng lên.

Đúng vậy, không thể làm chậm trễ tôi xem phim!

Kịch bình gì đó, chờ xem xong tập hai sẽ viết tiếp!

Buổi sáng 15 tháng 7, Hứa Trăn còn đang hóa trang ở bên sân, trước khi công việc quay phim bắt đầu, hấn liền nhận được

cuộc gọi từ đạo diễn Trương Tân Kiệt của “Sấm Quan Đông”.

“Tính đến ngày hôm qua, bình quân rating đã phá ba, đồng thời đứng đầu xếp hạng!”

Giọng điệu của Trương Tân Kiệt rõ ràng đang rất phấn khích, ông cười nói: “Danh hiệu “Rating phúc tinh” của tiểu Hứa đúng là danh bất hư truyền a!”

“Tôi còn cố tình xếp đoạn ngắn của cậu vào ngay cảnh đầu tiên, quả nhiên là vận may vào đầu, ha ha ha!”

Hứa Trăn mở loa điện thoại, một bên hoá trang, một bên thập phần lễ phép mà khách sáo hàn huyên với Trương đạo.

“Sấm Quan Đông” đã phát sóng được ba ngày.

Cộng thêm lệnh của hệ thống giáo dục mà Hứa Trăn ngoài ý muốn đoạt được giải nhân tố ảnh hưởng, khiến cho bộ phim đã nhận được rất nhiều sự chú ý ngay từ những ngày đầu phát sóng.

Hơn nữa bản thân chất lượng vượt qua thử thách, “Sấm Quan Đông” đã vượt quá sự mong đợi của khán giả với tốc độ chóng mặt đáng kinh ngạc ngay từ phần đầu tiên, trực tiếp trở thành một trong những bộ phim truyền hình ăn khách được xem nhiều nhất ở thời điểm hiện tại.

Nhóm nhân viên chủ sang của “Sấm Quan Đông” dĩ nhiên rất vui mừng khi bộ phim đạt được thành tích ngay từ khi mới phát sóng. Về phần Hứa Trăn, hẳn cũng phi thường vui vẻ trước thông tin này.

Bất quá, có chút hổ thẹn chính là, hai ngày này hẳn không có thời gian rảnh để theo dõi bộ phim.

Nhiệm vụ quay phim của đoàn phim “Lang Gia Bả” thực sự quá chặt chẽ, với tư cách là nam chính, Hứa Trăn có số lượng cảnh quay đặc biệt lớn, về cơ bản, hẳn phải quay mỗi ngày từ tờ mờ sáng cho đến khi kết thúc ngày.

Mỗi tối về khách sạn, Hứa Trăn cũng chỉ muốn tắm rửa thật nhanh, sau đó lên giường đi ngủ, hoàn toàn không muốn lãng phí tinh lực để xem phim, tránh ảnh hưởng đến trạng thái quay phim vào ngày hôm sau.

“Có rất nhiều người khen cậu!”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với đạo diễn Trương Tân Kiệt, Chu Hiểu Mạn lật xem đánh giá trên mạng, mừng rỡ không khép miệng được, nói: “Mọi người đều nói cậu khắc họa nhân vật Truyền Võ đặc biệt sinh động, đến mức làm lu mờ hoàn toàn các nhân vật mà cậu từng đóng trước đây.”

“Một người ngàn mặt, cực kỳ chuyên nghiệp!”

“Tất cả bình luận đều là những đánh giá tích cực!”

Hứa Trăn nghe cô đọc từng bình luận của cư dân mạng, khẽ mỉm cười và không tỏ ý kiêu.

Ăn ngay nói thật, nhân vật Chu Truyền Võ không có điểm bùng nổ trong giai đoạn đầu, đồng thời cũng không khó để nhập vai.

Lý do lúc đầu hắn muốn tham gia bộ phim này là vì kịch bản hấp dẫn, mặt khác, hắn cũng mong muốn được hợp tác nhiều hơn với những nghệ sĩ tiền bối xuất sắc như Lý Vĩnh Bân.

Hiện giờ hai mục đích đều đã đạt được, chính mình tham dự vào một bộ phim truyền hình ưu tú, đồng thời cũng thu hoạch được kinh nghiệm quý giá.

Về phần thành tích...

Hứa Trăn chắc chắn rằng thành tích của “Sấm Quan Đông” tuyệt đối sẽ không kém.

Tuy nhiên, thành tích này được quyết định bởi nhiều lý do, và nó không liên quan nhiều đến bản thân hắn

Hắn vẫn định đợi 20 tập rồi mới bắt đầu truy kích, ở giai đoạn này Truyền Võ không có cốt truyện quan trọng, cho nên có xem cũng không cảm thấy thú vị.

.....

Thế nhưng khác với thái độ thờ ơ của Hứa Trăn, thì vô số cặp mắt trong và ngoài nghề đều đang nhìn chăm chăm vào bộ phim truyền hình này.

Người tham gia, đối thủ cạnh tranh, tác giả tiềm năng....

Ngay thời điểm này, rất nhiều người đều đang nhìn chăm chăm vào thành tích của “Sấm Quan Đông”, mỗi một biến động nhỏ nhất cũng đều ảnh hưởng đến trái tim của hàng vạn người.

——Nói ví dụ như diễn viên nhất tuyến trong kịch niên đại, Tần Thiếu Trạch.

Ngày 15 tháng 7, trong một căn phòng khách sạn ở Ma Đô.

Tần Thiếu Trạch mới vừa tắm rửa, tư thế thanh thản mà ngồi ở trên sofa, tùy tay mở ra TV ở khách sạn.

Một tuần trước, bộ phim truyền hình niên đại “Chiến Hỏa Nhân Y” do hắn thủ vai chính vừa được khởi chiếu trên kênh 8 của CCTV, rating khởi đầu phá 1, thành tích tạm được.

Tuy nhiên, sau khi bật TV, Tần Thiếu Trạch lại không xem phim truyền hình do mình đóng vai chính, thay vào đó, hắn chuyển màn hình sang CCTV và xem bộ phim nổi tiếng ở cách vách, “Sấm Quan Đông”.

Người đại diện bên cạnh ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía hắn.

“Xem một chút cũng không sao.” Tần Thiếu Trạch trên mặt không có biểu tình gì, nói, “Bộ phim “Sấm Quan Đông” này thật sự không tệ.”

Người đại diện sắc mặt khó xử mà hơi hơi hé miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng chung quy vẫn không mở miệng nói.

Chương 526: Danh Tiếng Bùng Nổ

—— hai người đều biết, nhân vật Chu Truyền Võ trong bộ phim đầu tiên được xác định là Tần Thiếu Trạch, ngay từ lúc lên kế hoạch, bên phía đoàn phim đã liên hệ với hắn.

Đương nhiên đây là chuyện thực bình thường, Tần Thiếu Trạch vốn dĩ là diễn viên nổi danh nhất trong giới kịch niên đại.

Chẳng qua, điều chân chính khiến cho người ta khó chịu chính là biên kịch Tôn Mẫn Đường của “Sấm Quan Đông” từng đích thân mời Tần Thiếu Trạch nhận vai này, khản thiết mà nói, nhân vật “Chu Truyền Võ” này là viết dựa trên hình mẫu của hắn.

Nhưng Tần Thiếu Trạch xem xong kịch bản, một phương diện cảm thấy Chu Truyền Võ quá tương đồng với những nhân vật

mình từng diễn, một phương diện khác chính là hẳn không muốn diễn vai phụ, cho nên cuối cùng không có tiếp.

Về sau, Tần Thiệu Trạch còn nghe nói, đoàn phim “Sấm Quan Đông” đặc biệt tổ chức một buổi thử vai quy mô lớn với hàng trăm người, chỉ để tìm một diễn viên giống mình để đóng vai Chu Truyền Võ, điều này còn làm cho hẳn thôn thức một phen.

Kết quả không nghĩ tới, diễn viên cuối cùng mà bọn họ lựa chọn lại là Hứa Trăn.

—— Hứa Trăn thật sự rất khác với hẳn.

Thân hình của Tần Thiệu Trạch cao lớn kiện thạc, có làn da lúa mạch khỏe mạnh, các đường nét trên khuôn mặt tương đối phẳng, không đủ đẹp trai, nhưng lại có vẻ đẹp hoang dã.

Mà Hứa Trăn..... Trông đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Lúc trước, khi hẳn nghe nói Hứa Trăn được chọn, Tần Thiệu Trạch vô cùng kinh ngạc, đồng thời còn có cảm giác buồn cười.

Hắn thậm chí hoài nghi đoàn phim thật sự tìm không được người thích hợp, cho nên mới bất chấp tất cả.

Nhưng điều bất ngờ là chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn một năm kể từ khi đóng máy cho đến khi “Sấm Quan Đông” ra mắt, giá trị con người của Hứa Trăn lại tăng lên vùn vụt, từ một diễn viên ít được nhắc đến, cho đến tình trạng bây giờ.

Đặc biệt là sau khi hẳn giành được giải Ngọc Lan cho “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, trong mắt người trong ngành, giá trị của Hứa Trăn đã dần tiệm cận với đẳng cấp của những diễn viên nhất tuyến.

Tần Thiệu Trạch một tay chống cằm, cau mày nhìn Chu Truyền Võ rõ ràng còn chưa phát huy đến mức tận cùng, trong lòng hẳn lập tức nổi lên một tia uy hiếp nồng đậm.

Hắn không hề hối hận khi lựa chọn từ bỏ nhân vật Chu Truyền Võ này.

Phim truyền hình dù nổi tiếng đến đây thì cũng chỉ là một vai phụ mà thôi.

Nhưng điều Tần Thiệu Trạch cảm thấy đáng tiếc chính là ——
Hứa Trăn tiếp nhân vật này, chẳng khác nào là tiến quân vào
giới niên đại kịch.

Về sau nếu có kịch bản nào muốn tìm diễn viên thì kịch
phương liền sẽ theo bản năng mà đưa Hứa Trăn vào phạm vi
suy xét.

Điều này tương đương với việc thiết lập một đối thủ cạnh
tranh cho chính mình.

Chính vì vậy, Tần Thiệu Trạch cảm thấy phi thường khó chịu.

Hứa Trăn tuổi còn nhỏ, điều kiện ngoại hình tốt, kỹ thuật diễn
xuất sắc, lại còn có sự công nhận chính thức từ giải Ngọc Lan
—— diễn viên như vậy, ai còn thêm đi quản nhất tuyến hay
nhị tuyến?

Sự tồn tại của người này hiển nhiên sẽ đe dọa vị trí ưu thế
tuyệt đối của hắn trong lĩnh vực phim truyền hình niên đại!

Tần Thiệu Trạch càng xem càng khó chịu, liền đơn giản đổi
kênh.

Cũng may, Tần Thiệu Trạch đã đọc kịch bản trước đó, biết
Chu Truyền Võ là một nhân vật một đường gặp may mắn, cuối
cùng thì cả sự nghiệp và tình duyên đều tốt đẹp, kết cục phi
thường viên mãn.

Hay thì hay đấy, nhưng lại không được hút Fans như nhân vật
Chu Du từng gây tiếc nuối khi ly thế.

Hiện giờ, chỉ có thể chờ đợi Hứa Trăn bị lu mờ giữa một đoàn
diễn viên gạo cội, không mặn không nhạt mà diễn đến cuối
cùng.

Ngày 18 tháng 7, “Sám Quan Đông” đã được phát sóng sáu
ngày.

Chỉ vào đêm hôm trước, phần cốt truyện đầu tiên của bộ phim
cuối cùng cũng mở ra một đoạn cao trào lớn, Chu Khai Sơn
dẫn đầu một nhóm thợ đào vàng ở Lão Kim Mương để buôn
lậu mỏ vàng, tìm ra kẻ phản bội và lừa dối, đích thân trả thù
cho người anh trai đã chết của mình và đạt được một vận may
tài phú.

Những điểm báo trước và sự hồi hộp chôn vùi trong giai đoạn đầu đã bùng phát trong tập này, toàn bộ cốt truyện trở nên sôi nổi và hấp dẫn, khiến khán giả bị cuốn theo.

Buổi tối 8 giờ, Hứa Trăn kết thúc công việc quay phim, trong lúc tẩy trang, hắn cầm bảng xếp hạng mà Chu Hiểu Mạn vừa in ra cho mình, trầm ngâm thật lâu.

—— rating của “Sấm Quan Đông” đã tăng cao ngất ngưỡng.

Tính đến tập 12 được phát sóng vào ngày hôm qua, tỷ suất người xem trung bình đã đạt 3,62%, và tỷ suất người xem cao nhất cho một tập là 3,83%, cao hơn gấp đôi so với phần hai của “Chiến Hỏa Nhân Y” trong cùng khung giờ.

Con số lần lên lên đỉnh, không thể địch nổi.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng thành tích của bộ phim này sẽ rất tốt, nhưng không ngờ nó lại tốt như vậy, hơn nữa danh tiếng lại bùng nổ nhanh chóng.

Những người bình thường đóng phim niên đại đều phải chịu được thanh bần, chịu được tịch mịch, căn bản không thể mong cầu danh lợi.

Nhưng bây giờ nhìn vào, “Lợi” xác thật là không có, nhưng “Danh” thì hoàn toàn thông thấu.

Hiện tại Hứa Trăn đang đi bộ quanh phim trường, thỉnh thoảng hắn có thể nghe thấy mọi người đang bàn luận về “Sấm Quan Đông”.

Nhân viên công tác, diễn viên quần chúng, dì lao công, người đưa cơm hộp.....

Xác suất cao đến mức đôi khi hắn thậm chí còn bị hoảng hốt: Đây là đoàn phim của “Lang Gia Bảng” hay đoàn của ” Sấm Quan Đông”?

Chính mình có phải đi nhầm phim trường hay không? ?

Chương 527: Ngoại Truyện Về Khẩu Pháo Ý

“Leng keng!”

Hứa Trăn đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại, bấm vào thì thấy người gửi là đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh, ông ấy nhắn: “Tiểu Hứa, tổ quay phim bên cậu đã tan làm chưa?”

“Tan rồi thì mau lại đây xem “Sấm Quan Đông” ! Chúng ta đang ở trên lầu 2 của “Diệp Phong Thính”, chính là nơi tổ chức vây đọc kịch bản trước đó.”

Hứa Trăn nhìn tin nhắn, ngón tay nhẹ do chuyển trên màn hình, hần hơi có chút do dự.

Mạnh Tiêu Thanh vừa là đồng đạo diễn của “Lang Gia Bả” vừa là phó đạo diễn của “Sấm Quan Đông”, lập trường giống với hần.

Xem phim cũng với Mạnh đạo cũng không phải là chuyện không làm được, nói không chừng có nhận một ít chỉ điểm quý giá.

Nhưng điều đáng xấu hổ là... Tô Nghiên cũng đang ở trong đoàn làm phim “Lang Gia Bả”! Hơn nữa còn chung một tổ với Mạnh đạo!

Trong “Sấm Quan Đông”, Tô Nghiên đóng vai Đàm Tiên Nhi, chính là tình lữ trên màn ảnh của mình.

Nếu lát nữa trong TV xuất hiện những tình tiết tương tác của hai người, ví dụ như sưởi ấm cho nhau trên sơn bãi, thổ lộ thâm tình trong rừng cây, đưa vòng bạc cầu hôn ở bờ sông, sau đó bản thân hần và Tô Nghiên đều đang ngồi ở ngoài màn hình, chứng kiến tất cả....

Hứa Trăn nhất thời run rẩy.

——mắt mặt đến mức không dám nhìn thẳng!

Nghĩ vậy, hần nhanh chóng lui ra khỏi giao diện tin nhắn, dùng bách khoa kiểm tra xem ngày hôm qua “Sấm Quan Đông” đã đi đến tình tiết nào.

Vạn nhất cốt truyện hôm nay có sét, thì cho dù là đau bụng hay đau đầu cũng phải tìm cơ trốn đi!

Hứa Trăn nhìn bản tóm tắt cốt truyện với vẻ mặt trịnh trọng, cẩn thận nhớ lại nội dung trong kịch bản, một lúc sau, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Còn tốt.

Cốt truyện của tập 13 và 14 vẫn còn an toàn.

Đoạn này nói về gia đình Chu Khai Sơn làm nông nghiệp ở Phong Ngưu Mương, trời hạn hán nghiêm trọng, Chu Khai Sơn lại không thể mượn nước từ hàng xóm, mắt thấy hoa màu sắp chết, ông ta gấp đến độ đổ bệnh nặng.

Nhưng chỉ trong vài ngày, mương nước của nhà hàng xóm bị đào lên, Chu Khai Sơn hiểu lầm là Truyền Võ làm, cho nên trối hắt đem tới nhà hàng xóm để tạ tội.

Cảnh này là một phối hợp vai diễn hiếm hoi giữa hắc và Lý Vĩnh Bân lão sư trong bộ phim.

Hứa Trăn đã nói chuyện với biên kịch Tôn Mãn Đường trước đó. Tôn lão sư nói, ông viết cốt truyện này vì hai mục đích:

Một mặt, thông qua hình phạt nghiêm khắc của Chu Khai Sơn đối với con trai mình, để thể hiện phong tục, quy tắc gia phong của người Lỗ Địa.

Về phương diện khác, thông qua sự quật cường của Chu Truyền Võ, bày ra thái độ kiêu ngạo của những người trẻ tuổi.

Cho nên, lúc Hứa Trăn diễn đoạn này, hắc đã đặt trọng tâm ở chỗ biểu hiện của nhân vật, chính là thà gãy chứ không chịu cong.

Hắc thực sự đã dành rất nhiều sức lực để chuẩn bị vào thời điểm đó, và kết quả cuối cùng dĩ nhiên khá tốt.

Hiện giờ nó được phát sóng trước mặt mọi người, cũng coi như là chuyện đáng mặt.

Sau khi biết được tin tức, Hứa Trăn đã nhắn lại cho Mạnh Tiêu Thanh, nói rằng một lát nữa hắc sẽ đến, sau đó nhanh chóng tẩy trang, thay quần áo rồi chạy nhanh lên phòng họp trên tầng hai của khách sạn.

.....

“Kéo kệt ——”

Hứa Trăn đẩy cửa bước vào, quay đầu nhìn nhìn, liền thấy trong phòng họp nhỏ đã có hơn chục người.

Mạnh Tiêu Thanh, Tô Nghiên, Tống Úc, Cao Bác và các thành viên khác của tổ B. Tất cả đều có mặt ở đó, chiếc TV màn hình lớn treo trên bức tường phía tây cũng được bật lên.

Khi mọi người trong phòng họp nhìn thấy hắn bước vào, tất cả đều quay lại nhìn về phía cửa và mỉm cười chào hỏi hắn.

Hứa Trăn cũng mỉm cười đáp lại, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Tống Úc.

Lúc này, tập đầu tiên trong ngày đã phát sóng xong, trên màn hình đang chiếu đoạn quảng cáo ngăn cách giữa hai tập.

Khi bộ phim tiếp tục phát sóng, một việc xảy ra khiến cho Hứa Trăn cảm thấy khá bất ngờ, đoạn quảng cáo giữa hai tập phim lại là “phim chính”.

Nói một cách chính xác, nó không nằm trong phim chính, mà là một phần ngoại truyện ngoài lề.

“Tiểu kịch trường của “Sấm Quan Đông.”

Một biểu tượng sắc sỡ và hoa hòe loè loẹt xuất hiện trên màn hình, ngay lập tức, màn ảnh nhấp nháy, trên màn hình xuất hiện một nhóm người đang tập thể dục buổi sáng.

Hứa Trăn vừa thấy liền vui vẻ —— ha ha, hảo gia hỏa, đám người Tề Khôi đã bị ghi hình khi đang hồn nhiên tập thể dục với thiết bị ngoài trời!

Nhưng mà hắn mới vừa vui vẻ được hai giây thì lập tức nụ cười đã tắt lịm trên khuôn mặt.

Bởi vì ngay sau đó, chính mình đã lọt vào ống kính.

“Nhị doanh trưởng!”

Bản thân trên màn hình đang mặc bộ đồ thể dục để chuẩn bị rèn luyện cơ thể vào buổi sáng, giọng điệu thì cứng cáp, nghiêm trang: “Con mẹ nó, pháo Ý của lão tử đâu, kéo lên cho ta!”

Hứa Trăn: “.....”

“Phốc ha ha ha ha ha.....”

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người trong phòng họp nhỏ đều phá lên cười.

“Ai u ngoạ tào, Tô tiên sinh, cậu học lỏm nhưng rất giống nha!”

“Quả thực giống nhau như đúc, tôi hoài nghi có phải cậu cùng Lý lão sư đang phối âm cho nhau hay không.

“Ha ha ha ha đáng tiếc Lý Vĩnh Bản lão sư đã đóng máy và rời đi rồi, cho nên không thấy được một màn này!”

“.....”

Hứa Trăn khoe miệng trừu trừu, không nói thêm gì.

Bởi vì này đoạn ngoại truyện này vẫn còn phần tiếp theo....

Quả nhiên, biên tập không có làm cho Hứa Trăn “Thất vọng”.

Vài giây sau, diễn viên đóng vai Tú Nhi trong “Sâm Quan Đông” đồng thời cũng là tức phụ Tú Cần của Lý Vân Long trong “Lượng Kiếm” xuất hiện.

Cô đứng ở cửa sổ lầu ba, cầm bàn chải đánh răng, hét to xuống dưới lầu: “Lý Vân Long, người mau nã pháo!”

Sau đó, Hứa Trăn trên màn hình vung nắm đấm, biểu tình xúc động phần nộ mà gào to hai chữ “Nã pháo”.

Kết quả vừa quay đầu lại, liền thấy Lý Vĩnh Bản lão sư xụ mặt đứng ở phía sau hắn.

Biểu tình kích động trên mặt của Hứa Trăn lập tức cứng đờ.

“Ha ha ha ha ha! !!”

“Ai u mẹ ời....”

“Ha ha ha Tiểu Hứa, cậu làm tôi cười chết mất....”

Mọi người trong phòng họp nhỏ gần như cười đến phát điên khi chứng kiến được cảnh này.

Hứa Trăn: “.....”

Nếu như có một khẩu pháo Ý trong tay, tôi sẽ tự bắn chết mình ngay trong lúc đó! !

Chương 528: Hiện Trường “Xã Tử”

Bản thân ở trong màn hình vừa hô to “Nã pháo”, liền bị phiên bản thật của Lý Vân Long bắt tại trận. Còn bên ngoài màn hình, Hứa Trăn lại đang bị một đám người vây xem cảnh hậu trường của mình.

Một đoạn hậu trường, hai trận xã tử (1).

(1) XÃ TỬ - 社死 là viết tắt của cụm từ 社会性死亡 . Bị mất mặt, xấu mặt trước người quen, nghiêm trọng hơn là mất mặt đến không dám ra ngoài gặp người khác.

Hứa Trăn đỡ đỡ nhìn tiểu kịch trường trong màn hình, cảm giác bản thân là một thiên tài trong phương diện “Xã tử”.

“Ha ha ha, xếp một đoạn hậu trường ở chỗ này đúng là không tồi!”

Đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh thân là trưởng bối, quả nhiên vẫn có chút phúc hậu hơn so với những người khác, ông không có cười đến khoa trương như vậy mà là nghiêm túc phân tích:

“Một đoạn hậu trường được đặt ngay giữa phần quảng cáo, vừa không ảnh hưởng đến nội dung phim chính nhưng lại tăng hiệu quả quảng cáo, quả nhiên là sáng kiến tốt!”

“Sau này khi “Lang Gia Bảng” của chúng ta được phóng sóng, thì các video hậu trường nhất định sẽ có giá trị hơn!”

Hứa Trăn thập phần miễn cưỡng mà cười cười, gật đầu đồng ý.

Bên “Lang Gia Bảng” đúng là có không ít các đoạn hậu trường, nhưng, đại đa số trong đó đều là các đoạn “Xả Tử” ...

Ai, quả nhiên, muốn kiếm nhiều tiền thì phải hy sinh bản thân mình, đúng không? ?

.....

Sau khi đoạn hậu trường này được phát sóng, liền lập tức dấy không ít cuộc thảo luận sôi nổi trên mạng.

Đại đa số người người đều bị chọc cười nghiêng ngã, nhưng trong đó cũng có số ít dân mạng nghiêm túc, phân tích vấn đề “Kỹ thuật diễn xuất” trong video.

“Nói một cách nghiêm túc, có người cảm thấy màn bắt chước Lý Vân Long của Hứa Trăn có trình độ rất cao hay không?”

Quan điểm này vừa được đưa ra, lập tức khơi dậy sự tán đồng của vô số người.

“Giống? ? phải nói là một cọng tóc cũng giống! Tôi xem đến nổi cả da gà đây!”

“Tôi đã thấy rất nhiều người bắt chước Lý Vân Long, nhưng lại chưa có người nào có thể bắt chước đến nước này, không hổ là diễn viên chuyên nghiệp!”

“Thật sự, không thể so dân nghiệp dư với bát cơm của người trong nghề được.”

“Phải công nhận, diễn xuất của Hứa Trăn thật sự rất tốt, trước đây tôi không nghĩ thế, nhưng bây giờ tôi đã xem lần lượt các bộ phim “Tam Quốc”, “Săn Ảnh”, “Sấm Quan Đông”, mới phát hiện sức bật không phải ưu thế của hắn, thứ hắn am hiểu nhất chính là diễn cái gì thì liền giống cái đó, nhiều nhân vật như vậy nhưng không hề bị trùng lặp, quả nhiên cao cấp!”

“Có cần khen khoa trương vậy không? Đoạn bắt chước này đúng là rất thú vị, nhưng diễn xuất trong phim của Hứa Trăn cũng chỉ như vậy, mười phần công cụ.”

“.....”

Theo tập 14 của “Sấm Quan Đông” được phát sóng, một đám người ở trên mạng đã thảo luận sôi nổi về video hậu trường này.

Vì mức độ phổ biến của bộ phim rất cao, nên bất cứ thứ gì dù chỉ có kích thước bằng hạt vừng hay hạt đậu xanh đều có thể được lấy làm tiêu điểm câu chuyện.

Tuy nhiên, điều được thảo luận nhiều nhất là bối cảnh lịch sử của “Sấm Quan Đông”, kịch bản xuất sắc của bộ phim và diễn xuất tuyệt vời của hai diễn viên Lý Vĩnh Ân, Lương Mẫn Anh.

Về phần Hứa Trăn, đánh giá là tương đối biện chứng.

Tính cách Chu Truyền Võ ngay thẳng quật cường, cố chấp. Điều này khiến cho người trẻ tuổi đồng cảm, mà các vị trưởng bối lại cảm thấy đứa nhỏ này rất giống với con cháu nhà mình, do đó mà nhân vật Truyền Võ rất được yêu thích.

Thế nhưng, nếu muốn nói diễn xuất của Hứa Trăn có bao nhiêu xuất sắc thì thật sự rất khó giải thích.

Trong bài phân tích cuối cùng, hẳn có thể thu hút được sự chú ý cao như vậy, bởi vì bản thân mức độ nổi tiếng của bộ phim “Sấm Quan Đông” đã đủ cao, đồng thời giả thiết của nhân vật Truyền Võ cũng đủ tốt.

Chính vì vậy, rất nhiều người trong nghề đều nói về Hứa Trăn may mắn, may mắn khi đáp được chuyến xe “Sấm Quan Đông” này.

Nếu đổi lại một diễn viên khác diễn nhân vật này, chỉ sợ cũng không kém hẳn bao nhiêu.

Những quan điểm như vậy lần lượt xuất hiện trên mạng, nhiều người đều tỏ vẻ tán đồng, thậm chí một số người ủng hộ Hứa Trăn cũng nghĩ như vậy.

Nhưng điều không thể ngờ là, với sự phát triển từng bước của cốt truyện, quan điểm tưởng chừng như bình thường này lại từng bước biến thành một trò cười.

.....

Trong phòng họp nhỏ của đoàn phim “Sấm Quan Đông”.

Hứa Trăn dường như không có việc gì mà tiếp tục cùng mọi người xem diễn biến tiếp theo của tập phim.

Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, một đoạn cốt truyện vô cùng nghiêm túc trước đó, đến hiện tại lại thay đổi góc nhìn, biến thành một hiện trường “Xả tử” ?

Chỉ thấy, trong màn hình, Lý Vĩnh Bân đóng vai Chu Khai Sơn dùng dây thừng trói Truyền Võ lại, kéo hắn đi trên phố, muốn đến nhà chủ nhân của vương nước để chịu đòn nhận tội.

Thôn dân đều nhìn thấy một màn này, bọn họ tò mò mà vây quanh lại.

Hai cha con lôi kéo nhau đi đến đâu, các thôn dân liền đuổi đến đó, một màn này đã khiến cho muôn người đều đổ xô ra đường.

Trong màn hình, Chu Truyền Võ xấu hổ và giận dữ đến mặt đỏ lên, cắn răng, cau mày, lại không chịu cúi đầu nhận sai;

Mà bên ngoài màn hình, Hứa Trăn ra vẻ nhẹ nhàng, nỗ lực làm chính mình thoát nhìn bình tĩnh một chút, nhưng từ khóe mắt, hẳn có thể nhìn đến chung quanh có rất nhiều người đang ghen cười.

A, lúc này thật sự là mất mặt...

Chương 529: Không Bị Áp Diễn

“Chu đại ca, người đây là làm gì nha?” Được nửa đường, rốt cuộc cũng có thôn dân chỉ chỉ về phía Truyền Võ, nhìn không được hỏi thăm.

“Các vị tới rồi,” Chu Khai Sơn xụ mặt, ngữ khí nghiêm nghị, “Mọi người đều đã biết, Truyền Võ nhà ta lên mở đường nước của nhà Hàn Lão Hải, Chu Khai Sơn ta không biết dạy con, cho nên then với các vị hương thân!”

“Hôm nay ta trời tên nghịch tử này lại, đưa đến Hàn gia thỉnh tội, nên đánh liền đánh, nên đưa quan liền đưa quan, ta tuyệt không thiên vị!”

Các thôn dân vừa nghe lời này, tức khắc hai mặt nhìn nhau, mồm năm miệng mười mà nghị luận.

“Người Lỗ Địa làm việc cũng quá nghiêm túc.”

“Không phải chỉ lên mở đường nước thôi sao? Chuyện cũng không lớn, nhưng làm quá như vậy, về sau đứa nhỏ sao có thể làm người?”

“Ai, đừng nói người Lỗ Địa nghiêm túc thái quá, cái này phải gọi là quy củ!”

“.....”

Ngay sau đó, Chu Khai Sơn tóm Truyền Võ đi đến nhà của Hàn Lão Hải, bắt Truyền Võ phải quỳ xuống nhận lỗi với đối phương.

Nhưng mà Truyền Võ lại ngẩng đầu, quay mặt qua chỗ khác, hừ lạnh nói: “Quỳ với trời đất, quỳ với cha mẹ chứ không thể quỳ trước mặt người khác!”

“Còn dám mạnh miệng!”

Chu Khai Sơn một chân đá vào chân của hắn, nhưng Truyền Võ lại thả ngã sấp mặt xuống đất chứ không chịu quỳ, nhất quyết không để đầu gối chạm đất.

Nhìn thấy hắn bị ngã mạnh xuống đất, mọi người ngồi bên ngoài màn hình đều cảm thấy đau thay.

Đây thật sự là thà gãy chứ không chịu cong....

Cú ngã này của Truyền Võ đã trực tiếp thể hiện tính cách quật cường của người trẻ tuổi đến mức cực điểm.

Phụ thân để hắn nhận sai, hắn tuyệt không nhận.

Xin lỗi, nhưng quyết không nhận.

Quỳ xuống, chết cũng không chịu.

Muốn chém, muốn giết, muốn báo quan, muốn làm gì thì cứ tự nhiên, cho dù người có đánh chết ta, ta cũng không nhận sai!

“Bang!”

Mắt thấy Chu Khai Sơn giáng một cú tát mạnh, gò má trắng nõn của Truyền Võ liền in rõ năm dấu tay, trong màn hình, phụ tử hai người đồng thời ngơ ngẩn.

Chỉ một thoáng, giữa sân phẳng phát lâm vào tĩnh mịch.

“Người đánh ta..... Đánh ta nha!”

Giọng nói của Truyền Võ hơi hơi phát run, hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị đánh sưng, nhưng đôi mắt lại cương nghị nhìn thẳng vào phụ thân mình.

Ánh mắt trong veo hiện lên một tia sáng, ba phần lãnh, bảy phần liệt, làm như đau lòng vì bị phụ thân lạnh nhạt, cũng làm như tuyệt vọng vì không có người hiểu được mình.

“Đánh chết ta mới thống khoái!”

Theo này một tiếng gào rống, hốc mắt của Truyền Võ hơi hơi phồng hòng, nhưng lại cố nén không rơi lệ.

Không được yếu trước mặt người khác, đây chính là sự quật cường cuối cùng của hắn.

Ở phía đối diện hắn, Chu Khai Sơn rõ ràng là đang xúc động, màu sắc đau khổ trong mắt hắn gần như tràn ra.

Đứa con trai này.....

Đúng là không thể làm cho người khác bớt lo!

Giống ai đây? !

Theo tiến triển của cốt truyện, đám người Tống Úc trong phòng họp lúc đầu còn thâm cười trộm, nhưng xem một hồi, liền cười không nổi.

——Hứa Trăn đơn đấu với Lý Vĩnh Bân, tuy nhiên lại không hề bị áp diễn...

Đây có phải là điều mà một diễn viên mới 20 tuổi có thể làm được sao? ?

Mặc dù kỹ năng diễn xuất của Lý Vĩnh Bân chưa nói là đứng số một trong số tất cả các diễn viên Hoa Hạ, nhưng lại có tiếng là thực lực cường đại.

Trong mười tập đầu tiên của “Sám Quan Đông”, chỉ cần cảnh nào có sự xuất hiện của ông, thì sự chú ý của khán giả liền đổ dồn về ông ta, thậm chí sau khi xem toàn bộ đoạn diễn, mọi người còn không thể nhớ được diễn viên thứ hai.

Nhưng một màn vừa rồi....

Hoàn toàn không phải.

Sự hiện diện của Hứa Trăn trước ống kính luôn rất mạnh mẽ, và hẳn không hề bị người xem bỏ qua từ đầu đến cuối.

Xung đột giữa hai cha con không ngừng thăng cấp, cảm xúc đi bước một đi cao.

Sau khi bị tát một cái, Hứa Trăn quật cường mà hô lên câu kia “Ngươi đánh chết ta mới thống khoái”, trong ánh mắt của Lý Vĩnh Bân lộ rõ sự chuyển động.

Cảm xúc của người cha bị cảm nhiễm bởi con trai.

Là một nhân vật phụ quan trọng, Hứa Trăn không chỉ có không có kéo chân sau mà ngược lại còn nâng cảm xúc của nhân vật chính lên một mức cao hơn.

Các vị khán giả ngồi trong phòng họp vừa xem phim, một lát lại nhìn thoáng qua nhau, nhin không được mà lú lười.

Quả nhiên không hổ là “Nam phụ xuất sắc nhất” của Giải Ngọc Lan.

Giải thưởng này thực sự xứng đáng với tên gọi!

.....

Bắt đầu từ đoạn Phóng Ngưu Mương, trọng tâm của câu chuyện dần dần lan ra từ Chu Khai Sơn, kể về câu chuyện của thế hệ trẻ.

Lão đại Chu Truyền Văn được người người giới thiệu hôn sự, nhưng lúc này, vị hôn thê thất lạc nhiều năm là Đàm Tiên Nhi lại bỗng nhiên xuất hiện;

Truyền Võ muốn cưới Tiên Nhi, nhưng lại bị gia đình phản đối kịch liệt, hơn nữa còn định ra mối hôn sự giữa hắn và khuê nữ của phú hộ cùng thôn, Hàn Lão Hải.

Mất thấy hôn lễ sắp cử hành, Truyền Võ mang theo Tiên Nhi suốt đêm đào hôn, chộc đến Chu, Hàn hai nhà kết thù.....

Trong giai đoạn này, Chu Truyền Võ từ người công cụ biến thành nhân vật thúc đẩy sự phát triển của chủ tuyến. Diễn xuất ngây ngô, bướng bỉnh của Hứa Trăn đã khiến cho người trẻ tuổi bắt đầu dần dần đa động nhân tâm.

Sau mấy ngày, khu bình luận của “Sấm Quan Đông” lại nghênh đón một đợt cao trào nhỏ.

“Sau khi đọc xong đoạn Phóng Ngưu Ngương, tôi kiên quyết rút lại những nhận xét trước đây của mình. Nhất vật Truyền Võ này, thực sự không phải ai cũng có thể đóng được!”

“Ngay từ đầu xem phim, tôi còn không quá quen với sự xuất hiện của Hứa Trăn trong thể loại niên đại này, nhưng kết quả xem chưa tới mấy tập liền quen thuộc. Quả nhiên, diễn xuất tốt thì có thể muốn làm gì thì làm!”

“Mấy người này, Hứa Trăn diễn Truyền Võ thì không thích hợp chỗ nào? Con trai của lão Lý, chẳng lẽ không được nổi danh từ làng trên xóm dưới trong nhóm hậu sinh sao? Nói vậy thì lão đại, lão tam còn giống gì nữa!”

“Truyền Văn, Truyền Kiệt khóc ngất trong WC.”

“Dàn diễn viên đều là thiên tài! Mặc dù ba anh em có ngoại hình rất khác nhau, nhưng mọi người có cảm thấy đôi khi họ lại giống nhau đến lạ?”

“Lâu trên có nên đi khám mắt hay không?”

“.....”

Chương 530: Chu Truyền Võ Chân Chính

Biên kịch Tôn Mãn Đường của Sấm Quan Đông nhìn những bình luận được làm mới liên tục trong khu vực bình luận, trong lòng vui mừng khôn xiết.

—— sự thật chứng minh, đề Hứa Trăn tới diễn nhân vật Truyền Võ là một lựa chọn sáng suốt.

Thành thật mà nói, vào thời điểm thử vai, tất cả mọi người trong đội đạo diễn đều không thích Hứa Trăn.

Dù là ngoại hình hay khí chất, Hứa Trăn đều khác xa với một Chu Truyền Võ mà bọn họ hình dung ban đầu.

Tuy nhiên, kỹ năng diễn xuất của đứa nhỏ này quá tốt nên đã gây ra một cú đả kích cho toàn bộ diễn viên đến thử vai, khiến cho mọi người thực sự không muốn từ bỏ viên củ cải trắng thơm ngon này.

Không có biện pháp, Tôn Mãn Đường đành phải đem ma trảo đuổi về kịch bản của chính mình.

Xin lỗi!

Diễn viên không thể sửa, cho nên chỉ có thể sửa kịch bản!

Trải qua năm lần bảy lượt chỉnh sửa, cuối cùng một Chu Truyền Võ như thế đã xuất hiện trước mặt khán giả, nếu để so sánh với kịch bản ban đầu thì đây gọi là “Hoàn toàn thay đổi”.

Về phần cái nào tốt...

Tôn Mãn Đường không thể nói.

Chu Truyền Võ trước đây càng dã, càng trực, có thể nói đây là một nhân vật điển hình đối với tác giả.

Và phần nhân vật của Hứa Trăn, theo phản hồi của khán giả hiện tại... có vẻ nhận được sự yêu thích của mọi người? ?

.....

“Bang!”

Cùng lúc đó, ở Ma Đô.

Diễn viên nổi danh trong giới kịch niên đại - Tần Thiếu Trạch đang nổi giận đùng đùng mà vọt vào văn phòng của người đại diện, đưa điện thoại tới và vỗ mạnh lên bàn làm việc, hét lớn: “Ai cho mấy người soạn ra thể loại bản thảo rác rưởi như thế này? !”

Tần Thiếu Trạch duỗi tay chỉ vào màn hình, nổi giận đùng đùng nói: “Ngu dốt, là ai ghê tởm ai? !”

Người đại diện cầm lấy di động, chỉ thấy một hàng tiêu đề nổi bật trên màn hình: Tần Thiếu Trạch mới là “Chu Truyền Võ” chân chính.

Với giọng điệu của một “người trong cuộc giấu tên”, bài báo cho rằng nhà biên kịch Tôn Mãn Đường đã dựa trên nguyên hình của Tần Thiếu Trạch để đắp nặn cho nhân vật Chu Truyền Võ.

Sau lại trời xui đất khiến, Tần Thiếu Trạch không nhận kịch bản, Tôn Mãn Đường gặp khó cho nên tổ chức một buổi thử vai quy mô lớn, muốn tìm một diễn viên giống như Tần Thiếu Trạch ở trong biển người mênh mông.

Ngoài ra, Tề Khôi thành công lấy được vai Truyền Kiệt cũng chỉ vì nguyên nhân này.

Mời xem ảnh chụp, có phải Tề Khôi có chút giống với Tần Thiếu Trạch hay không?

.....

Người đại diện đơn giản nhìn lướt qua văn bản, bĩu môi, nói: “Này thì làm sao vậy? Hiện tại “Sám Quan Đông” đang nổi như vậy, tôi muốn cộ nhiệt cũng không mất mặt.”

Nói xong, hắn đem đẩy giao diện màn hình xuống khu bình luận, chỉ vào những dòng bình luận và nói: “Cậu xem, hưởng

ứng cũng thực tốt, mọi người đều cảm thấy cậu thích hợp diễn Truyền Võ hơn Hứa Trăn.”

“Tuyên Truyền như vậy thì có vấn đề gì sao?”

Người đại diện khoanh tay lại, vẻ mặt vô tội nói: “Cậu nhìn Đinh Tuyết Tùng xem, bài báo “Người được định ban đầu cho vai Truyền Kiệt” của hắn đã sắp tràn khắp phố phường rồi.”

Tần Thiếu Trạch cả giận đáp: “Đinh Tuyết Tùng là cái thá gì, anh có thể đem hắn ra so sánh với tôi? !”

Người đại diện thấy hắn cố chấp, cũng nổi nóng mà nói một cách nghiêm túc: “Lúc trước tôi đã nói “Sấm Quan Đông” là kịch bản tốt, khuyên cậu tiếp như cậu không nghe!”

“Hiện tại biết thẹn quá thành giận?”

Tần Thiếu Trạch bị ghen, sau một lúc lâu, mới cắn răng nói: “Đúng vậy, là tôi cự tuyệt “Sấm Quan Đông”, tôi nhận là mình đi sai đường! Đây đều là trách nhiệm của tôi, tôi không bạo hồng cũng xứng đáng!”

“Nhưng là việc nào ra việc đó, hiện tại anh mau kêu người gỡ bài báo này xuống cho tôi, thật sự cả tôi còn không dám đọc đây!”

Hai người ở trong văn phòng ồn ào nửa ngày, cuối cùng ai cũng không chịu nhượng bộ, náo loạn lại kết thúc trong không vui.

“Phanh!”

Tần Thiếu Trạch nặng nề đóng sầm cánh cửa, nghênh ngang rời đi.

Người đại diện nhìn theo bóng lưng hắn, hung hăng hất tài liệu trên bàn xuống mặt đất,

Mẹ nó, tính cách như vậy còn không phải Chu Truyền Võ sao!

Nhưng tại sao diễn xuất của Hứa Trăn lại dễ chịu như thế, còn cậu, thật sự phiền chết đi được.

Cậu không nhận vai Truyền Võ, đó mới là điều thực sự may mắn cho đoàn làm phim!

.....

Sau khi rời khỏi văn phòng của người đại diện, Tần Thiếu Trạch càng nghĩ càng tức giận.

Đúng vậy, không sai, hẳn chính là thẹn quá thành giận.

—— “Sấm Quan Đông” đang trở nên rất nổi tiếng.

Ngày hôm qua vừa chiếu xong tập 28, rating cho một tập duy nhất đã vượt mốc 5%, không chỉ đứng đầu danh sách xếp hạng hàng năm mà còn lập kỷ lục về tỷ suất người xem cao nhất trong ba năm qua.

Đối với một bộ phim truyền hình nổi tiếng cấp độ hiện tượng như vậy, hẳn lại là nguyên mẫu của một nhân vật quan trọng và biên kịch đã từng đến đề nghị hẳn nhận vai...

Kết quả mẹ nó cứ nhiên không tiếp!

Hiện tại ai mới là người đáng xấu hổ đây?

Bây giờ Tần Thiếu Trạch không muốn lên mạng, vừa nhìn thấy có người khen ngợi Truyền Võ, hẳn lại nhớ đến lúc trước Tôn Mãn Đường đã khẩn cầu hẳn như thế nào, đau lòng đến gần như không thể thở.

Hiện tại, hẳn đã không còn để ý đến nhân vật Truyền Võ có hút Fans hay không.

Nhưng, đây là một bộ phim truyền hình đại hỏa!

Tất cả các nhân vật trong đó, mỗi một người đều giống như gà chó lên trời!

Hơn nữa, bởi vì cùng khung giờ của “Sấm Quan Đông”, cho nên rating của bộ phim “Chiến Hỏa Nhân Y” do Tần Thiếu Trạch tham gia đã bị giảm mạnh, giảm đến mức gần như không còn không gian để sinh tồn.

Hiện tại lâu lâu lại có người vẽ mặt thỏ tức mà nói với hẳn, đáng tiếc a, rõ ràng Truyền Võ chính là cậu.

Tức giận đến mức Tần Thiếu Trạch muốn đánh người.

Chương 531: Dựa Theo Hứa Trăn! !

Sau khi rời công ty, hắn một đường lái xe về nhà bố mẹ.

Tần Thiếu Trạch là người Ma Đô, nhưng vì lý do công việc nên những năm gần đây hắn vẫn luôn sống một mình và rất ít khi về nhà.

“Kéo kẹt ——”

Đẩy cửa an ninh ra, hắn thay dép lê ở huyền quan, vừa định lên tiếng gọi người nhà thì lại thấy màn hình TV 85 inch đang phát sáng.

Trên màn hình, Hứa Trăn đóng vai Chu Truyền Võ, nhìn qua trông vô cùng chói mắt.

Trên sofa ông ngoại, lão ba cùng lão mẹ vừa nhìn thấy Tần Thiếu Trạch, hoảng sợ, vội vàng cầm lấy điều khiển từ xa, hoang mang rối loạn mà chuyển đến kênh 8 CCTV, giả mù sa mưa mà xem bộ phim “Chiến Hỏa Nhân Y”.

Tần Thiếu Trạch: “.....”

“Ai...U, A Trạch sao lại trở về đột ngột vậy?”

Lão mẹ có chút mất tự nhiên mà từ trên sofa đứng lên, lấy tay vén tóc, cười nói: “Cũng không báo trước một tiếng với mọi người, mẹ còn chưa chuẩn bị cơm cho con nữa!”

Tần Thiếu Trạch hững hờ, trong tay xách thep bánh kem, nói: “Không phải hôm nay là sinh nhật của bố mẹ sao?”

“Vừa lúc đang rảnh, cho nên trở về một chuyến.”

Nói xong, hắn liếc liếc mắt nhìn về phía màn hình TV ở cách đó không xa, cười lạnh: “Nga, mọi người đang xem “Chiến Hỏa Nhân Y” sao, hôm nay là tập mấy, tình tiết tới đâu rồi?”

Lão mẹ: “.....”

Tần Thiếu Trạch ha ha cười, cũng không vạch trần, lập tức đi tới sofa ngồi xuống, lại dùng điều khiển từ xa chuyển thành kênh chính của CCTV, nói: “Xem đi, đừng vì con mà ảnh hưởng đến sở thích coi phim của mọi người.”

Toàn gia tức khắc cười đến cực kỳ xấu hổ.

.....

Tới cũng tới rồi, Tần Thiếu Trạch chỉ đơn giản là cùng gia đình xem phim truyền hình một cách “Hoà thuận vui vẻ” “.

Hắn ghen một bụng hỏa, cũng không biết nên phát với ai, chỉ có thể tự mình buồn bực.

Nhìn thấy Hứa Trăn đóng vai Chu Truyền Võ trong màn hình, không hiểu sao Tần Thiếu Trạch lại nổi lên tâm tư hiếu thắng.

Hắn muốn nhìn thử xem, thanh niên này sẽ diễn nhân vật được đắp nặn dựa trên nguyên hình của mình như thế nào!

Một lát sau, lão mẹ đi vào phòng bếp, cắt một ít trái cây đem ra cho hắn, ngượng ngùng cười nói: “Thật ra “Sấm Quan Đông” cũng không có gì hay, không bằng “Chiến Hỏa Bay Tán Loạn” của con.”

“Mẹ chủ yếu là thích lão nhị của Chu gia, đứa trẻ này rất giống con!”

Nghe bà nói như vậy, một bên ông ngoại cùng lão ba vội vàng gạt đầu phụ họa, nói: “Được vậy!”

“Ta vừa thấy đứa nhỏ Truyền Võ này thì lập tức nhớ đến con!”

Tần Thiếu Trạch: “.....”

Hắn trầm mặc thật lâu, mới miễn cưỡng nói: “Mẹ, bộ phim của con không gọi là “Chiến Hỏa Bay Tán Loạn” mà là “Chiến Hỏa Nhân Y”.”

Bầu không khí ảm áp vừa mới nổi lên trong phòng khách liền tức khắc lạnh xuống.

Trên sofa bốn người ai cũng không nói nữa, từng người yên lặng mà tiếp tục xem phim.

Trong màn hình.

Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ đi theo sau một người đàn ông trung niên hiền lành đội chiếc mũ da, chậm rãi đi trong rừng núi mênh mông.

“Thấy bên kia không?”

Người đàn ông chỉ chỉ vào một vị trí bên kia sườn núi, nói: “Ở bên kia, cứ một nơi hiểm yếu sẽ có 3 đến 5 người, cho nên đội của các ngươi không thể tấn công lên được.”

Nhìn thấy một màn này, Tần Thiếu Trạch tức khắc nhớ lại đây là đoạn cốt truyện nào:

——Truyền Võ đang đi tòng quân, hiện tại phụng lệnh đi Nhị Long sơn diệt phi, kết quả lại bị nhóm thổ phi này bắt được.

Cụ thể chi tiết Tần Thiếu Trạch không nhớ rõ, chỉ nhớ ở trong nhóm thổ phi này, Truyền Võ gặp được ái nhân đã thất lạc nhiều năm, Đàm Tiên Nhi.

Xem ra, người đàn ông kia chính là đại đương gia “Chấn Tam Giang” của Nhị Long sơn.

Tần Thiếu Trạch không khỏi cười lạnh ba tiếng.

Cốt truyện ở đoạn này không quá hay.

Xú tiểu tử Truyền Võ lại bày ra khuôn mặt “Muốn đánh, muốn giết thì cứ tự nhiên”, dầu muối không ăn, nhưng đến cuối cùng vẫn là Đàm Tiên Nhi liều chết thả hần.

—— a, sao tôi có thể là một kẻ vô dụng như vậy được?

Biên kịch đang viết sai sự thật!

Lúc này, trong màn hình, Chấn Tam Giang mang theo Truyền Võ đi dạo một vòng quanh Nhị Long sơn, nhìn doanh trại, nhìn địa đạo, nhìn các huynh đệ thao luyện, cuối cùng bày cho hần một bàn tiệc rượu.

“Vị huynh đệ này, hay là cứ dứt khoát ở lại Nhị Long sơn của chúng ta,” Chấn Tam Giang rót đầy bát rượu của Truyền Võ, nói: “Thân thủ và thương pháp của người đều đáng đứng đầu, hơn nữa lá gan lớn, lại là đệ đệ của Nhị đương gia chúng ta, về sau người chính là Tam đương gia, ta sẽ đối đãi với người như huynh đệ trong nhà!”

Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ giơ bát rượu lên, chạm bát đối phương rồi lắc đầu nói: “Đại đương gia cất nhắc.”

“Nếu ta có bản lĩnh như người nói thì sao sao có thể bị người bắt trời tới đây?”

Chấn Tam Giang nhìn vào mắt hần, thở dài, nói: “Thôi, quan lão gia xem thường đám râu ria chúng ta.”

“Ăn xong bữa cơm nay, ta đưa người xuống núi!”

Truyền Võ nghe vậy, vẻ mặt thoáng ngạc nhiên, nói: “Người muốn thả ta đi?”

Chấn Tam Giang nhếch miệng cười, nói: “Thả, vì sao không thả?”

“Người là đệ đệ của Nhị đương gia chúng ta, thì cũng là huynh đệ của Chấn Tam Giang ta.”

Nói xong, gã giơ bát rượu lên: “Quan quân lần này tới đánh Nhị Long sơn, là bởi vì chúng ta cướp của nhà giàu đúng không?”

“Như vậy đi, chúng ta đoạt được ba xe tài vật, hiện tại trả cho người một xe để người đi báo cáo kết quả công tác.”

“Xem như lễ vật kết giao bằng hữu.”

Truyền Võ nhìn gã thật lâu, sau đó ngửa đầu uống cạn rượu trong bát.

Nhưng sau khi uống xong rượu, hắn bỗng nhiên vung tay, hung hăng đập mạnh bát rượu xuống đất.

“Bang!”

Một tiếng giòn vang, bát sứ thô bẽ tan tành.

Giờ khắc này, Tàn Thiếu Trạch ở bên ngoài màn hình hơi sửng sốt.

Cánh tay đang chuẩn bị với lấy miếng dưa hấu trên bàn trà cũng ngừng lại.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

——Hình như nó có vẻ khác với diễn biến mình từng xem trong kịch bản? ?

Chỉ thấy, trong màn hình, Truyền Võ lão đảo từ trên ghế đứng lên, trong mắt mang theo ba phần men say, cười như không cười mà nhìn Chấn Tam Giang.

“Ta rất cảm kích tấm lòng của Đại đương gia...” Khi nói chuyện, men say của hắn từng chút biến mất, giọng nói cũng dần dần trở nên an tĩnh, “Nhưng hai tiếng bằng hữu này thật sự không làm được, xin lỗi.”

Hắn nhìn thẳng vào mắt của Chấn Tam Giang, nghiêm mặt nói: “Ta ăn quân lương, nghe lệnh quan gia. Nhưng nếu kêu ta làm bằng hữu với người thì chính là ăn cây táo, rào cây sung, như vậy không bằng dứt khoát chết đi!”

“Bá bá bá!”

Hắn vừa dứt lời, đám thổ phỉ xung quanh tức khắc rút đại đao.

Chấn Tam Giang ngạc nhiên nhìn hắn, thu liễm tươi cười trên mặt, lạnh lùng nói: “Người đây là muốn tìm cái chết?”

Truyền Võ quay đầu nhìn thoáng qua chung quanh, cột sống đứng thẳng tắp, trên mặt không hề sợ hãi, nói: “Người mang tử của ta đi, còn không phải vì cái này sao?”

“Hôm nay, Chu Truyền Võ ta thua ở trong tay người, mạng này coi như bỏ.”

“Ra tay đi!”

Trước màn hình, Tần Thiệu Trạch nhìn khuôn mặt không đổi sắc của Truyền Võ khi đối mặt với đao rìu, nhìn không được mà hơi run rẩy.

Cái này, như thế nào lại không giống bói Truyền Võ mà ta biết.

Sửa kịch bản?

Sửa theo Hứa Trăn? !

Chương 532: Cảnh Võ Thuật Chân Thật Nhất

Tần Thiệu Trạch ngơ ngác mà nhìn màn hình TV trước mặt, sau một lúc lâu không nói một lời.

Bởi vì diễn biến cốt truyện tiếp theo đã hoàn toàn vượt quá sự đoán của hắn.

——Thực sự đánh nhau rồi!

Chu Truyền Võ đập vỡ bát, sau khi nói thẳng với Chấn Tam Giang, hắn cũng không ngẩng cổ chờ chém mà dùng tay không tác sát đánh nhau với một đám thổ phỉ.

Tần Thiếu Trạch sững sờ.

Hắn không biết Chu Truyền Võ muốn liều mạng lao xuống núi hay là trước khi chết muốn kéo theo mấy cái đệm lưng, nói tóm lại, trận chiến này thật sự....

Cường!

“Sấm Quan Đông” không phải phim võ hiệp, cho nên cũng không cần các loại chiêu thức đánh tới đánh lui, hoa hòe loè loẹt. Nhóm người này thật sự chỉ là đang “Đánh nhau”.

Chu Truyền Võ vừa nói xong “Ra tay đi”, ánh mắt híp lại, không hề báo trước mà nhắc bàn lên, “Rầm” một tiếng, ném nguyên bàn đầy rượu và thức ăn về phía Chấn Tam Giang đang ngồi đối diện.

Lúc này, trong ánh mắt của hắn lộ rõ sự hung hãn, mắt thấy nhóm thổ phỉ sắp sửa nhào qua đây, Truyền Võ đột nhiên nhắc chân lên, trực tiếp đá vào một người đàn ông to lớn cầm đại đao đang đứng bên cạnh. sau đó hắn lui về phía sau, lưu loát xoay người tránh né, đồng thời còn xô ngã hai người khác.

Thoáng thấy phía sau có dao nhỏ chém tới, Truyền Võ không chút do dự, trực tiếp cầm lấy băng ghế và đập vào đầu người đang tấn công hắn.

“Bang!”

Một tiếng vang lớn, vụn gỗ vung ra khắp phòng, người bị đánh trúng ngao ngao kêu đau, máu từ trên trán ào ạt chảy xuống, khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Trong nháy mắt nhưng động tác lại vô cùng mau lẹ, lúc đám thổ phỉ còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã lao đến đánh cho người ngã ngựa đổ.

Dùng khuỷa tay, tấn công, quăng ngã, đập túi bụi...

Rõ ràng các động tác của Chu Truyền Võ không hề theo một kết cấu nào, nhưng hắn di chuyển rất nhanh, mượt mà, sức bộc phát cực mạnh, ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Bên ngoài màn hình, Tần Thiếu Trạch đã hoàn toàn choáng váng.

Một đoạn này không hề có hiệu ứng đặc biệt về ánh sáng hay đường ống kính máy quay.

Nó hoàn toàn là dùng máy quay thô ghi lại một cách trung thực về trận đấu, cảnh tượng chân thật đến mức giống như một bộ phim võ thuật của thế kỷ trước.

..... Đúng vậy, phim võ thuật của thế kỷ trước.

—— mẹ nó đây là thể loại mà lão tử thích xem nhất aaaa! !

Tần Thiếu Trạch trăm triệu lần không nghĩ tới, cảnh “võ thuật” xuất sắc nhất mà hắn xem trong năm nay lại xuất phát từ một bộ phim niên đại.

Hơn nữa tiêu chuẩn vô cùng cao, thậm chí còn hơn cả những bộ phim bom tấn mà hắn xem ở rạp với giá vé 50 tệ!

“Ngọa tào.....”

Một lát sau, hắn mơ hồ nghe được bên cạnh mình có người đang phun lời thô tục.

Quay đầu lại liền thấy, đồng chí Vương Bảo Khuê, năm nay 76 tuổi, là nhân viên công chức đã về hưu, đồng thời cũng là ông ngoại mình, lão nhân gia đang run run rẩy rẩy móc lấy kính viễn thị từ trong túi ra, mắt không rời khỏi màn hình dù chỉ một giây, tập trung tinh thần vào màn hình TV.

Tần Thiếu Trạch: “.....”

Nhắc mới nhớ, sở thích xem phim võ thuật của mình hình như là do ông ngoại bồi dưỡng...

.....

“Phanh!”

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng súng vang lên.

Đám người còn đánh nhau đến từng búng liền quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tiên Nhi trong trang phục thổ phỉ, cô cưỡi ngựa, trên tay cầm một hộp pháo, vẻ mặt vừa lo lắng vừa tức giận.

“Làm gì, các ngươi đang làm cái gì?”

Tiên Nhi xoay người xuống ngựa, nhìn cảnh tượng trước mắt, hốt mất đồ búng.

Lúc này, mọi người đã đánh từ trong phòng kéo ra bên ngoài, Truyền Võ đoạt được một thanh đao, bắt cóc Tứ đương gia làm con tin; Chấn Tam Giang và mấy tên thổ phỉ khác bắt đầu rút súng ra, mắt thấy hai bên phải có kẻ chết hoặc người bị thương.

Chấn Tam Giang nhìn về phía Đàm Tiên Nhi, lạnh lùng nói: “Đệ đệ người xem thường Nhị Long Sơn chúng ta, vừa không chịu ở lại, cũng không chịu kết giao bằng hữu với ta!”

“Người thử nói xem, theo quy củ thì chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tiên Nhi cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Theo quy củ, tự nhiên là không thể sống.....”

Nói xong, cô quay đầu nhìn mọi người xung quanh, trong mắt mang theo sự buồn bã, nói với Chấn Tam Giang: “Đại đương gia, người trước buông súng xuống đi, để ta nói với đệ đệ mình mấy câu.”

Chấn Tam Giang nói: “Có nói cái gì thì nói ở chỗ này đi!”

Tiên Nhi do dự sau một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là cúi đầu xuống, từ trên tay cởi ra một cái bạc vòng, đặt ở trên mặt đất, nói: “Vòng tay này, tỷ trả lại cho người.”

Xong xuôi, cô ngẩng đầu nhìn về phía Truyền Võ đứng ở đối diện, buồn bã cười, nói: “Từ trước mặc kệ là ân gì, tình gì, thì hôm nay coi như chặt đứt toàn bộ.”

Nghe được những lời này, đồng tử Truyền Võ đột nhiên co rút lại.

Hắn cúi đầu nhìn về phía chiếc vòng tay bằng bạc trên mặt đất, ánh mắt mới vừa rồi vẫn còn hung hãn liền thoáng sững lại, mang theo sự buồn bã và thống khổ.

——Vòng tay này là nhiều năm trước hắn đã dùng số tiền tích góp để mua, sau khi cùng nhau chạy trốn, hắn mới đem nó tặng cho Tiên Nhi, xem như vật đính ước.

Nhưng mà, cảnh đời đời đời, cảnh còn người mất.

Truyền Võ rũ mi mắt, chung quy vẫn là thở dài, buông lỏng đao trong tay, đẩy con tin về phía trước.

“Leng keng.”

Âm thanh chói tới, đại đao đã rơi xuống đất.

“Được rồi...”

Truyền Võ ngẩng đầu lên, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, thanh âm khàn khàn nói: “Trước sau đều phải chết, cho nên ta cũng không muốn tử phải khó xử.”

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Chấn Tam Giang, nói: “Muốn chém muốn bắt? tùy người chọn.”

Chương 533: Không Muốn Về Nhà Nữa!

!

Chấn Tam Giang nhú mày, nâng súng nhắm ngay sọ não Truyền Võ.

“Chấn Tam Giang!”

Nhưng mà, gã còn không có kịp bóp cò súng, Truyền Võ bỗng nhiên gào lên: “Người nghe cho kỹ!”

Khi nói chuyện, hốc mắt hắn ửng đỏ, vẻ mặt nghiêm khắc mà nhìn trừng trừng Chấn Tam Giang, nói to: “Nếu như tương lai người dám để tử của ta chịu nửa điểm ủy khuất, thì cho dù thành quỷ ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Nghe được lời này, ánh mắt của Đàm Tiên Nhi thoáng run lên, nhin không được xoay đầu đi, bưng kín miệng, lệ rơi như mưa.

.....

“A nha.....”

Trước TV, mẹ Tần chợt nghe âm thanh bài hát kết phim vang lên, dòng phụ đề không ngừng chạy trên màn hình, nhin không được mà kinh hô một tiếng, “Hết rồi sao?”

Mẹ Tần gấp đến độ vỗ mạnh lên sô pha, nói: “Tại sao lại hết vào ngay khúc này a?”

Bà quay đầu nhìn về phía Tần Thiệu Trạch ở bên cạnh, nói: “Con đã đọc kịch bản này chưa? Mặt sau như thế nào, Truyền Võ có chết hay không?”

Tần Thiếu Trạch: “.....”

Hắn nhìn thấy ánh mắt trông mong của mọi người xung quanh, thật sự không muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn phải bĩu môi, nói: “Hắn là không chết...”

Lúc Tần Thiếu Trạch nói lời này cũng không có quá nhiều tự tin.

Mẹ nó, kịch bản mà lão tử xem hoàn toàn không giống với tập phim vừa rồi!

Hắn biết mặt sau sẽ có rất nhiều cốt truyện quan trọng liên quan đến Truyền võ, cho nên không có khả năng sẽ chết ở nơi này.

Nhưng về phần diễn biến ra sao, hắn thật sự không dự đoán được.

——Thay đổi này, cũng quá lớn đi! Nó hoàn toàn khác với phiên bản gốc!

“Đại Trạch a.....” Lúc này, ông ngoại bỗng nhiên mở miệng.

Lão nhân gia cảm thấy giọng mình giống như ông thổi gió, thở gấp, nói: “Con có người quen trong đoàn phim này hay không?”

“Có thể hỏi giúp ông ngoại, diễn biến phía sau như thế nào không?”

Tần Thiếu Trạch: “.....”

Ông ngoại hỏi đúng người rồi đó, đoàn phim này có rất nhiều người hắn quen biết, thậm chí hắn còn ngồi chung bàn cơm với tác giả nguyên tác!

Hắn che lại ngực, buồn bức lấy di động ra, vẽ mặt đưa đám nói: “Ông ngoại, để con làm thẻ hội viên cho ông.”

“Hội viên thì có thể xem trước một tập trên mạng...”

Vừa nghe được lời này, người trong nhà tức khắc tỉnh táo tinh thần, vội vàng thúc giục nói: “Vậy còn chờ cái gì, mau mau mau, thao tác mau lẹ!”

“Ta còn đang chờ xem Truyền Võ có bị gì không đây!”

Tần Thiếu Trạch: “.....”

Mẹ nó, sau này ta không muốn về nhà nữa! !

Một nhà Tần Thiệu Trạch đều bị một màn này làm cho kinh diễm.

Sau khi tập 31,32 của “Sấm Quan Đông” được phát sóng, nhiệt độ của bộ phim lại lần nữa tăng lên một tầm cao mới.

Vào lúc 10 giờ tối, phiên bản chiếu mạng được tung ra, nhiều người điên cuồng click mở, trong nháy mắt màn hình vừa load xong, bọn họ đều bị khung bình luận đang nhảy liên tục dọa cho hoảng hốt.

“Tới tới, rốt cuộc tới!”

“Xem phim xong, tôi liền chạy qua đây để phát tiết!”

“Tôi chỉ hỏi, xem tập 32 mà không phải trả tiền có thực sự ổn không? Tại sao tôi cảm thấy lương tâm mình bất an như vậy?”

“Đã ấn lưu, đợi đến lúc không có mạng vẫn có thể xem.”

“.....”

Những người chưa xem tập phim phát sóng trên TV, đều cảm thấy hỗn loạn khi nhìn khung màn hình không ngừng nhấp nháy.

—— đây là tình huống gì?

Tuy “Sấm Quan Đông” đang rất nổi tiếng, nhưng bởi vì phần đông khán giả là các vị trưởng bối và học sinh cho nên khu vực bình luận cũng không nhiều.

Thế nhưng sau khi tập 31 và 32 được phát online, nhiệt độ ở khu vực bình luận lại trở nên nhộn nhịp.

Đặc biệt là trước màn “Võ thuật” của Truyền Võ, các dòng chữ đủ loại màu sắc gần như phủ kín màn hình.

Những khán giả mới tới đều xem phim với nét mặt hoài nghi, tuy nhiên khi xem xong một đoạn này, bọn họ liền....

“Ngọa tào tào tào! !”

Vô số lực lượng tân sinh bắt đầu gia nhập vào đại quân bình luận.

“Một trận đánh này còn đẹp hơn võ hiệp cả trăm lần? !”

“Mãnh liệt kiến nghị, các cảnh võ thuật trong tương lai đều nên dựa theo tiêu chuẩn này, đừng có xoay vòng vòng, bay lên nhảy xuống khiến tôi chóng cả mặt!”

“Xin cho phép tôi hô to một tiếng —— Đại thần Truyền Võ! Đánh một trận khiến tôi sướng rơn cả người! !”

“Đây là một diễn viên có thể biểu diễn võ thuật tại Xuân Vãn, cảm ơn.”

“Trước đó tôi còn nghĩ Chu Du đã là đỉnh cao nhân sinh của Hứa Trăn, nhưng không ngờ, giả thiết của Chu Di đã hạn chế sự phát huy của hắn.”

“Chu Du: Tào nhân, thấy Chu lang không! Hai ta đấu một trận đi!”

“Ai, thật ra Chu Du có thể diễn Triệu Vân a, rất muốn nhìn thấy Hứa Trăn một mình cứu chủ ở bản dốc Trường Bản!”

“Trước đó ai đã nói diễn viên nào cũng có thể đóng Truyền Võ được đâu? Mau mau tự giác, đứng ra để mọi người phê bình một trận!”

“Tôi còn muốn xem Truyền Võ đánh nhau! Mặt sau còn không vậy?”

“Biên kịch đã sớm ám chỉ, nhân vật này tên là “Truyền Võ”, nếu điểm nhấn không nằm ở chữ Võ thì chẳng lẽ là kịch khóc sao?”

“.....”

Đêm đó, video “92 giây võ thuật siêu đỉnh của Truyền Võ” đã xuất hiện nổi bật ở các trang Web lớn.

Số lượng phát sóng và phát lại đã tăng lên nhanh chóng, thậm chí số lượng phát sóng tập 32 của “Sấm Quan Đông” đã vượt quá số lượng của các tập khác.

Không mất nhiều thời gian để những người hâm mộ công phu nghe danh mà đến, bọn họ tò mò nhấn vào video “võ thuật” trong truyền thuyết của Hứa Trăn.

Loạn đánh ở đầu đường cũng có thể làm cho người xem nhiệt huyết sôi trào? Đây quả nhiên là chuyện lạ!

Tuy nhiên, sau khi xem video, những người này đã đưa ra các đánh giá bất đồng với người xem phim.

“Nhìn không được phải lên đây đánh chính một phen, đoạn võ thuật này không phải là “loạn đánh”.”

Chương 534: Không Phải “Loạn” Mà Là “Tập”

Một người tự xưng là “Huân luyện viên võ thuật” đã để lại bình luận: “Chính xác mà nói thì đây phải gọi là “hỗn tạp”.”

“Truyền Võ.... Không, vẫn nên gọi là Hứa Trăn, trong đoạn này, công phu mà Hứa Trăn sử dụng rất hỗn tạp.”

“Dùng đầu gối và khuỷu tay là chiêu thức của thái quyền, ôm lấy và quật ngã là Tiết quyền đạo, nhiều người nói rằng phong cách này rất giống với Lý Chân Phiên và đó chính là nguyên nhân.”

“Các đòn đoản quyền chính là Bát cực quyền, hai năm trước, Hứa Trăn đã dùng chiêu thức này trên sân khấu Xuân Vãn.”

“Mặt khác phân trọng điểm nhất, cú vật ngã ở phút 35 chính là tiêu chuẩn đặc biệt của bộ môn vật lộn.”

“Động tác này cũng đã xuất hiện ở tập đầu của “Sấm Quan Đông”, chính là chiêu thức “Đại Bôi Vượt” mà Truyền Võ đã dạy cho Truyền Kiệt.”

“Có hứng thú thì có thể đi so sánh một chút, hai đoạn này chính là một video phân tích dạy học và một video thực chiến.”

“Vừa rồi tôi đã đưa video cho bằng hữu luyện nhu đạo xem, hẳn nói động tác rất đúng chỗ, nếu trong thi đấu chính quy cũng có thể tuyên bố thắng lợi.”

“.....”

Sau khi đọc xong bài phân tích này, vô số người chỉ cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Thật ra nội dung của hai tập phim này cũng rất xuất sắc, trong cùng khung thời gian, số lượng hội viên cũng tăng lên chóng

mặt, mọi người đều đang chờ đợi diễn biến của tập sau.

Thế nhưng, bởi vì đoạn võ thuật quá mức đoạt mắt cho nên các khía cạnh khác của tập phim đều bị lu mờ.

Trong một đêm, số người theo dõi tài khoản xã giao của Hứa Trăn liền bắt đầu bò lên.

Hơn nữa cùng lúc đó, còn xuất hiện một hiện tượng tương đối độc đáo.

Những bộ phim trước đây, đa phần người yêu thích Hứa Trăn đều là phái nữ.

Nhưng “Sấm Quan Đông” lại không giống vậy, nam nữ đều có, không phân biệt già trẻ.

Hứa Trăn là một diễn viên rất được lòng trường bối, thậm chí ngay cả khán giả nam cũng tán thành.

Những người này có lẽ sẽ không theo đuổi thần tượng, nhưng đến lúc các bộ phim truyền hình, điện ảnh của Hứa Trăn được công chiếu, bọn họ rất có thể sẽ tò mò đi vào xem.

Loại “nhân duyên với người qua đường” này đôi khi lại có giá trị hơn là các Fans.

Có rất nhiều Fans mới tới đều tỏ ra sùng bái ở dưới tài khoản của Hứa Trăn, vừa nghe thấy có người nhắc đến Truyền Võ trong “Sấm Quan Đông”, các lão Fans của Hứa Trăn lại bắt đầu sôi sục.

Dưới khu bình luận của “Sấm Quan Đông”, một tài khoản nặc danh đã nhận được mấy vạn yêu thích.

Vị võng hữu này viết: “Gần đây bạn trai của tôi bỗng nhiên rất mê “Sấm Quan Đông”, mỗi ngày đều không ngừng luyện thuyên với tôi.”

“Hắn nói Truyền Võ như thế này thế kia, còn nói vị diễn viên này siêu siêu đỉnh, 600 điểm vào Trung Hí, là diễn viên trẻ đạt giải “nam phụ xuất sắc nhất” trong lịch sử Ngọc Lan hơn nữa còn được biểu diễn võ thuật trên sân khấu Xuân Vãn, blah.....”

“Các vị có biết tâm tình của tôi như thế nào khi làm một Trăn Quả không?”

“Đó là làm bộ không biết Hứa Trăn là ai, trước nay chưa từng xem phim của hắn, lúc nghe bạn trai không ngừng thổi phồng idol, tôi còn giả vờ bộ dáng ma mới không ngừng kinh ngạc.”

“A, lợi hại như vậy a? Diễn viên này quả nhiên không thể chọc....”

“Nghẹn cười đến mức trên mặt tôi có cả đông nếp nhăn.”

“Tôi ngàn vạn lần muốn che giấu thân phận, tuyệt đối không thể bại lộ.”

“Nhưng tôi xin phép ở chỗ này cười lớn một trận, ha ha ha ha ha ha ha! !! !”

“.....”

Bản quyền phát sóng mạng của “Sấm Quan Đông” phủ rộng toàn bộ các trang Web chứ không chỉ có một trang Web được độc quyền phát sóng.

Khi các trang web lớn nhìn thấy khối lượng phát lại và tỷ lệ thanh toán đáng kinh ngạc này, họ ngay lập tức bắt đầu liều mạng mở rộng tài nguyên để quảng bá và cạnh tranh với các trang web khác để giành lấy khách hàng.

Thế cho nên các bộ phim truyền hình đồng kỳ khác đều bị chèn ép đến mức gần như không có không gian sinh tồn.

Đài quả xoài, vị phó đài trưởng lúc trước muốn mua “Lang Gia Bảng” đang nhìn số liệu tăng vọt trong hậu trường, cứ 10 bình luận thì có 8 người nói về Hứa Trăn, đến lúc này ông ta có khóc cũng không ra nước mắt.

Sớm biến “Sấm Quan Đông” có thể hỏa như vậy, hơn nữa nhân vật Truyền Võ lại có nhân khí cao như thế thì ông ta đã quyết tâm giành giật “Lang Gia Bảng” đến cùng!

Hiện tại thì tốt rồi, vọt tới tay.... nhưng không tiếp!

Bây giờ muốn mua thì không biết phải tốn bao nhiêu tiền! !

Phó đài trưởng ngồi ở trong văn phòng của bộ phận trang Web, duỗi tay gõ gõ lên mặt bàn, làm bộ dường như không có việc gì nói: “Gần đây nhân khí của Hứa Trăn thực vượng a!”

“Ai, đúng rồi, tôi nhớ hắn còn một bộ phim đang quay, tên là gì nhỉ? Mọi người đi hỏi thử xem.”

“Chúng ta phải xuống tay nhân lúc còn sớm, trước tiên là nói chuyện về vấn đề quyền phát sóng trên internet.”

Nói, phó đài trưởng ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói: “Nhất định phải chiều độc quyền, giá cả dễ nói, tôi phê quyền hạn cho mọi người!”

Người phụ trách bên bộ phận trang Web nhìn ông ta, sau đó mới bình tĩnh gật đầu.

Nhưng trong lòng lại âm thầm phun tào: Tôi nói đại ca, đơn vị của tôi là nơi thí điểm lớn, cho nên chẳng lẽ còn chưa nghe chuyện bản quyền phát sóng TV bị lão nhân gia ngài kỳ cò giá cả đến không bắt được vào tay?

Hiện tại đến chỗ này của tôi lại ra vẻ như không biết gì...

Tôi có quỷ mới tin ngài! !

Chương 535: Lang Gia Bảng Đóng Máy

Vào đầu tháng 8, bộ phim truyền hình dài 52 tập “Sấm Quan Đông” cũng đã đi vào giai đoạn kết thúc, nhiệt độ một đường tăng vọt, bình quân ratings đã là đạt tới còn số 6% đáng kinh ngạc.

Mà cùng lúc đó, tại căn cứ quay ngoại cảnh Nam Nhạn Sơn ở Tiền Đường, công tác quay phim của đoàn “Lang Gia Bảng” cũng tiến vào giai đoạn kết thúc.

Vào một giờ sáng ngày 3 tháng 8, Hứa Trăn, Tống Úc và các nhân viên chủ sang khác tụ tập thành một nhóm, nghe đạo diễn quay phim đọc khẩu lệnh “Ba hai một”, hướng về phía màn ảnh hô to một tiếng:

“Đóng máy đại cát! !”

“Ngô! !!”

Chỉ một thoáng, âm thanh hò hét, âm thanh vỗ tay, tiếng hét chói tai vang tận trời xanh.

Vô số người ném những bó hoa của họ lên trời, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Hơn 4 tháng liên tục quay phim vất vả, cuối cùng cũng đã kết thúc!

Cho dù là diễn viên trước ống kính hay nhân viên ngoài máy quay, thì lúc này bọn họ đều đã mệt đến sức cùng lực kiệt.

Mọi người đều hưng phấn không thôi vì công tác đã hạ màn, đồng thời cũng cảm thấy vui mừng vì chất lượng quay phim đạt tiêu chuẩn cao trong mấy ngày qua.

Bọn họ biết, bộ phim này từ diễn viên đến công tác quay phim, tất cả đều trả giá mười phần thành ý.

“Lang Gia Bả” tuyệt đối sẽ là một tác phẩm ưu tú, đáng để mọi người kiêu ngạo và tự hào!

.....

Sau nghi thức ăn mừng đơn giản, đoàn làm phim “Lang Gia Bả” đã chuẩn bị một bữa tiệc đóng máy cho mọi người.

Với tư cách là nam chính của bộ phim, Hứa Trăn tự nhiên cũng phải đi đến bữa tiệc.

Nói ra cũng thú vị, tuy hắn đã xuất đạo được ba năm, tham diễn không biết bao nhiêu tác phẩm truyền hình và điện ảnh, thế nhưng bản thân Hứa Trăn lại rất ít tham gia các bữa tiệc đóng máy như thế này.

Bởi vì trước “Lang Gia Bả”, Hứa Trăn trước sau đều diễn vai phụ, không có nhiều cảnh quay, cho nên trước khi đoàn phim đóng máy, hắn đã quay xong các cảnh của mình và rời tổ.

“Tam Quốc” là như thế, mà “Sấm Quan Đông” cũng tương tự.

Có thể cùng các chiến hữu sớm chiều ở chung hơn nửa năm, ngồi chung một bàn, tay nâng chén thỏ thức một phen, tâm sự những chuyện vui buồn của mấy tháng qua, nói chung cũng là một chuyện thú vị.

Chẳng qua.....

Hứa Trăn không biết tại sao, bản thân lại không thể vui vẻ được.

Hắn nhìn những khuôn mặt tươi cười vui vẻ hoặc phấn khích của những người xung quanh, nhìn bằng hữu và kẻ thù trong

bộ phim ngồi bên nhau không phân biệt trận doanh, nâng chén và cao giọng cười đùa, không hiểu sao hấn lại có chút thương cảm.

Quay phim đã kết thúc.

Từ hôm nay trở đi, hấn không còn là tông chủ “Mai Trường Tô” của Giang Tả Minh, mà một lần nữa biến trở về diễn viên Hứa Trăn.

Hấn ngồi vào bàn, ngơ ngác nhìn vào nồi cà chua thịt bò nằm trên bàn cơm.

Ánh lửa lập loè mỏng manh dưới đáy nồi, bên trong nồi lẩu, nước canh đặc sệt “Ừng ục ừng ục” sôi, nhiệt khí từ trong nồi bốc hơi, đem vị chua ngọt mê người tràn ngập khắp không gian xung quanh.

Hứa Trăn vươn tay, cảm nhận được hơi nóng từ chiếc bếp nhỏ, bỗng nhiên nhớ tới một câu thoại trong “Lang Gia Bả”:

Đôi tay này của ta, trước kia từng kéo căng một cây cung lớn, hàng phục liệt mã...

Lúc nghĩ đến những chuyện này, Hứa Trăn hơi hơi cúi thấp đầu xuống, không lý do mà cảm thấy một trận đau lòng.

“A Trăn...”

Kiều Phong nâng cốc lên, ngồi xuống bên cạnh Hứa Trăn, nói: “Một mỗi thời gian dài như vậy, mỗi ngày không quản ngày đêm liên tục làm việc, hiện tại đã diễn xong rồi, đáng lẽ phải vui vẻ mới đúng?”

“Thế nhưng tại sao anh lại cảm thấy cậu không mấy vui vẻ?”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Kiều Phong đã có chút men say, mỉm cười nói: “Đúng vậy, diễn xong rồi, từ ngày mai sẽ không cần diễn nữa.”

Hấn khe khẽ thở dài, đem thân thể dựa vào lưng ghế, nói tiếp: “Kết thúc rồi.”

Nhìn thấy biểu tình buồn bã mất mát của hấn, trong lòng Kiều Phong liền hơi lo lắng.

Đứa nhỏ này, có phải quá nhập tâm vào vai diễn hay không?

Mình có nên nghĩ cách để hấn mở lòng?

“Ách, anh cũng không biết làm thế nào để cậu thông suốt....”
Kiều Phong buông chén rượu, lo lắng nói: “Anh không phải là diễn viên, không thể hiểu được tâm tình của cậu.... nếu không được thì để anh tìm cho cậu một cố vấn tâm lý?”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ra, chột vẩy vẩy tay, nói: “Không cần, thật sự không cần.”

“Chưa tới mức phải cần một vị cố vấn tâm lý, mấy ngày trước sư phụ đã gửi một bài kinh văn để em niệm tụng rồi.”

“Phốc.....” Vừa nghe lời này, Kiều Phong nhin không được cười lên tiếng.

Hứa Trăn thấy thế cũng nhin không được mà nở một nụ cười.

“Được rồi, vậy để cậu tự mình điều chỉnh,” Kiều Phong nói,
“Làm diễn viên thì nhất định phải diễn các nhân vật muôn hình muôn vẻ.”

“Ngay cả nhân sinh còn có đầu có cuối, huống chi là một bộ phim.”

Kiều Phong vỗ vỗ bả vai của Hứa Trăn, nói: “Sau này sẽ còn nhiều nhân vật mà cậu yêu thích.”

“Cậu buồn là chuyện rất bình thường cho nên không cần tự cảm thấy áp lực.”

“Thương tâm mấy ngày, làm việc khác để giải sầu, vậy là một trang mới được lật qua.”

Hứa Trăn cười gật gật đầu.

Kiều Phong nói: “Trong khoảng thời gian này cậu đã rất vất vả, chúng ta tạm thời sẽ không làm gì cả, cậu cứ thoải mái coi phim để thư giãn.”

“Vừa đúng lúc “Sấm Quan Đông” không đến mấy ngày nữa sẽ kết thúc, mà trước đó không phải cậu còn chưa coi sao, hiện tại có thể từ từ xem”

“Chờ hai ngày nữa, anh sẽ tìm cho cậu một chuyện gia đình dưỡng, để cho cậuu bồi bổ lại thân thể.”

“Trước đây do yêu cầu của nhân vật cho nên mới giữ cơ thể gầy như vậy, còn tác phẩm tiếp theo cậu sẽ diễn một nam sinh cao trung, không cần thiết phải gầy, nhìn qua sẽ cảm thấy yếu ớt, không khỏe mạnh.”

Hứa Trăn nghe vậy thì gật gật đầu, chột hỏi: “Kiều ca, bộ phim tiếp theo bao giờ sẽ khởi động máy, đã định thời gian chưa?”

Kiều Phong xua xua tay, nói: “Còn rất sớm, ít nhất là vào khoảng tháng 10.”

“Cậu có rảnh thì đọc kịch bản trước, không rảnh cũng không cần sốt ruột.”

“Đề tài tình yêu vườn trường đối với cậu còn không phải là giết gà dùng dao mổ trâu sao?”

Hứa Trăn hơi hơi mỉm cười, không nói thêm gì.

Theo hần, diễn xuất có cao có thấp mà nhân vật cũng có điểm khó, điểm dễ.

Ngay cả thể loại tình yêu vườn trường cũng sẽ có những ưu và khuyết của riêng nó.

Bất luận là nhân vật gì thì hần cũng sẽ coi trọng.

Chương 536: Tranh Giành Đại Ngôn

Mấy ngày kế tiếp, Kiều Phong không có sắp xếp công việc cho Hứa Trăn, mà để cho hần tận hưởng một kỳ nghỉ ngắn hần.

Sau đó, Hứa Trăn bỗng nhiên phát hiện một vấn đề hơi nghiêm trọng —— Hần không có chỗ ở.....

Trước đây khi còn ở Đông Nhạc, công ty đã thuê cho hần một căn chung cư nhỏ, nhưng đầu năm nay lúc hần chấm dứt hợp đồng, cũng đã đem đồ dọn ra khỏi chung cư.

Về phần ký túc xá Trung Hí, hiện tại đang lúc nghỉ hè, hần cũng không thể ngang nhiên trở về đó, hơn nữa ở ký túc xá cũng nghỉ ngơi không tốt;

Mấy ngày nay vì để thuận tiện cho công việc tiếp theo, nên hần tạm thời ở trong một khách sạn tại Tiền Đường, nhưng

đây cũng không phải là một giải pháp lâu dài.

Hơn nữa, cũng không thể không đi đóng phim thì lại về chùa Pháp Vân ở với sư phụ được....

—— Suy đi tính lại, mình có nên mua một căn phòng ở?

Hứa – trước nay chưa thấy qua tiền – Trăn nhìn thoáng vào sổ dư trong tài khoản, sau đó liền ngậm ngùi lui ra.

“A, đúng rồi A Trăn,” Kiều Phong bỗng nhiên nói: “Trước đó cậu từng quay video quảng cáo cho trò chơi “Tiên Cốt”, còn nhớ rõ không?”

“Bên nhà sản xuất mới liên hệ cho chúng ta, bọn họ đều cảm thấy hình tượng của cậu rất phù hợp để tuyên truyền với công chúng, cho nên hy vọng chúng ta có thể tiến thêm một bước hợp tác.”

Kiều Phong nhìn Hứa Trăn đang lật lật kịch bản mới thử dò hỏi: “Tuy hơi tốn nhiều tinh lực nhưng đây là đại ngôn trò chơi đỉnh cấp, nếu có thể thì tranh thủ tiếp, tuyệt đối không lỡ!”

“Chúng ta muốn đi xem thử không? Cũng không tốn nhiều thời gian đâu, anh bảo đảm sẽ không làm ảnh hưởng bộ phim tiếp theo của cậu...”

Kiều Phong đang cân nhắc phải khen trò chơi này như thế nào, giải thích tầm quan trọng của đại ngôn này ra làm sao, thì Hứa Trăn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm trang nói: “Được a.”

Hắn nói: “Hiện tại dù sao cũng không có quay phim, đang lúc nhàn rồi thì chúng ta thử xem.”

Kiều Phong: “.....”

Gì? Hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây à? ?

“Tiên cốt là một game tiên hiệp rất nổi tiếng trong nước, năm nay bọn họ lại ra phiên bản trên điện thoại, và hiện đang trong giai đoạn thử nghiệm nội bộ.”

“Anh đã hỏi thăm một chút, nghe nói hưởng ứng không tồi, đã khôi phục cơ bản phiên bản trò chơi trực tuyến....”

Tại khách sạn, Kiều Phong giới thiệu đơn giản cho Hứa Trăn về tin tức cơ bản của trò chơi: “Tất cả những người phát ngôn trong mấy năm qua đều là nghệ đương hồng nhất tuyến.”

“Lần này ngoài trừ cậu ra thì những người cạnh tranh cũng đều là nhất tuyển, nói thật không phải rất lạ quan.”

Nói tới đây, Kiều Phong đưa cho Hứa Trăn một văn bản mới được in ấn xong, nói tiếp: “Có thể sẽ có một chương trình phát sóng trực tiếp trong tuần này, vì vậy cậu nên tự làm quen với trò chơi và bối cảnh của nhân vật.”

Hứa Trăn tiếp nhận tài liệu, hỏi: “Kiều ca, những người nào sẽ tham gia cạnh tranh? Hơn nữa bên phía nhà sản xuất sẽ dựa vào cái gì để xác định người phát ngôn?”

Kiều Phong nói: “Công ty sản xuất sẽ là người cuối cùng định đoạt người phát ngôn, tuy nhiên bọn họ cũng phải dựa trên số liệu để tham khảo.”

“Trước đó, không phải cậu đã từng quay quảng cáo cho “Tiên Cốt” rồi sao?”

“Khi trò chơi chính thức phát hành, công ty sản xuất sẽ phát hành tất cả các phim quảng cáo của sáu nhân vật chính, đồng thời mở 6 phòng phát sóng trực tiếp. Người đóng vai nhân vật sẽ tự giới thiệu trò chơi.”

“Một trong những dữ liệu trực quan nhất là số lượt tải trò chơi trong mỗi phòng phát sóng trực tiếp. “

Kiều Phong cười nói: “Đương nhiên, dữ liệu này có thể bị spam.”

“Nhưng nhà sản xuất không phải là kẻ ngốc, bọn họ sẽ không chỉ nhìn vào dữ liệu một cách cứng nhắc, tất cả các yếu tố sẽ được xem xét một cách toàn diện.”

“Cậu không cần phải lo lắng về những thứ khác, trong vài ngày tới, cậu có thể chỉ cần xem thông tin anh đã cung cấp cho bạn, tìm hiểu bối cảnh và các nhân vật, suy nghĩ về sẽ nói nhưng gì trong buổi phát sóng trực tiếp là được.”

Hứa Trăn vừa mở tài liệu mà Kiều Phong đưa qua, bên trong trừ bỏ bối cảnh trò chơi, giới thiệu nhân vật, Kiều Phong còn cố ý sửa sang lại một phần danh sách đối thủ cạnh tranh, đồng thời còn có nhân vật mà bọn họ sắm vai.

Chu Nhiên, Liễu Mộng Dao, Hoàng Thiên Thiển, Tôn Vũ Thần, cùng với.....

Di?

Hứa Trăn tập trung nhìn vào, bỗng nhiên phát hiện một cái tên quen thuộc trong danh sách.

—— Hoàng Chí Tín!

Vị diễn viên đến từ Hương Giang, người đã từng đoạt “Lang Gia Bảng” với mình, không ai khác chính là Hoàng Chí Tín!

Hảo gia hỏa, đối phương vậy mà cũng đi cạnh tranh đại ngôn này?

Hứa Trăn nhin không được nhướng mày.

Cái vòng này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn.

Đặc biệt càng đi lên cao thì nhân số sẽ còn hạn chế.

Không thể tưởng được, gần nửa năm, bản thân từ vị trí mà người khác có thể tùy tiện đoạn kịch bản, một bước đi lên sân khấu so tài với đối phương.

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn vô thức mỉm cười.

Ha ha, tương lai còn dài, về sau chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội cạnh tranh với nhau!

Quả nhiên, chén cơm này, một khi tranh đoạt, so tài với người khác thì mới có thể phát ra hương thơm ngào ngạt.

Chương 537: Thời Thế Thay Đổi

“Tê.....”

Trong một khách sạn tại Hương Giang, Hoàng Chí Tín quay lại phòng nghỉ ngơi sau khi vừa kết thúc lịch trình quay phim một ngày, không hiểu tại sao gã lại thoáng rung mình một cái.

Gã cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía điều hòa, dùng điều khiển từ xa điều chỉnh lên hai độ.

Trời đang nóng, nhưng gã lại đột nhiên cảm thấy lạnh a....

Chênh lệch nhiệt độ giữa trong nhà và ngoài trời rất lớn, dễ dàng bị cảm lạnh.

Lúc này, người đại diện mới lên tiếng: “Vừa rồi, nhà sản xuất của trò chơi “Tiên Cốt” đã liên hệ với chúng ta, chương trình phát sóng trực tiếp dự kiến vào 3 ngày sau, trong hai ngày này cậu cứ xem tài liệu trước, miễn cho đến lúc lúc phát sóng trực tiếp lại không biết nói gì, rất xấu hổ.”

Hoàng Chí Tín liếc mắt nhìn về phía tập tài liệu mà người đại diện đưa qua rồi xua xua tay, nói: “Được rồi, anh cứ để đó đi, lát rảnh tôi sẽ xem.”

Người đại diện thoáng do dự nhưng vẫn nhìn không được mà nhắc nhở: “Chí Tín, để bảo đảm, chúng ta vẫn phải làm tất cả các bước chuẩn bị ngay tại chỗ.”

“Phiên bản điện thoại của Tiên Cốt, không chỉ có phí đại ngôn mà còn có lượng khán giả rất lớn.”

“Hơn nữa nó còn liên quan đến thể diện...”

Hoàng Chí Tín khẽ cau mày nói: “Không phải trước đó vấn đề đại ngôn đã được giải quyết rồi sao? Tại sao bây giờ lại nói chúng ta không có khả năng tiếng được đại ngôn này?”

Người đại diện có chút khó xử nói: “Cái này, cậu cũng biết, mọi thứ rất khó nói trước khi hợp đồng chính thức được ký kết.

“Tôi đã tìm người lên hỏi thăm trước, nghe nói sau khi quay xong đoạn video tuyên truyền, một giám đốc cấp cao của nhà

sản xuất đặc biệt thích Hứa Trăn, cho nên mới mở chương trình phát sóng trực tiếp lần này để khảo sát hưởng ứng của người dùng....”

“Hứa Trăn?” Hoàng Chí Tín nghe vậy ngẩn ra, ngẩn đầu nói, “Hứa Trăn nào?”

Người đại diện: “..... Còn Hứa Trăn nào nữa, đương nhiên là Hứa Trăn, người tranh “Lang Gia Bả” với cậu nha.”

Hoàng Chí Tín sững sốt sau một lúc lâu, nhin không được bật cười nói: “Tiên Cốt không phải được xưng là game hàng đầu trong nước sao?”

“Tại sao bây giờ lại muốn tìm một tiểu minh tinh nhị tuyến trào lưu đảm đương người phát ngôn? Nghèo đến điên rồi?”

Người đại diện trầm mặc sau một lúc lâu, nói: “Có phải gần đây cậu bận quay phim, cho nên chưa xem tin tức?”

Hoàng Chí Tín hỏi: “Tin tức gì?”

Người đại diện nói: “Năm nay, Hứa Trăn thành công diễn vai nam chính trong bộ phim mà cậu không tranh được, chính là “Lang Gia Bả”;

“Sau đó, hần diễn một vai phụ quan trọng trong bộ điện ảnh lớn “Dương Gia Tướng” do Hoàn Ngu sản xuất.”

“Thành công bắt được giải nam phụ xuất sắc tại giải Ngọc Lan.”

“Bộ phim “Sấm Quan Đông” do hần diễn chính cũng đang là một bộ hit lớn trên đài CCTV, hiện tại bình quân rating đã phá 6.”

Người đại diện nghiêm mặt nói: “Hiện tại Hứa Trăn, đã sớm không còn là đứa nhỏ mà cậu có thể tùy tiện dẫm đạp như hồi cuối năm ngoái.”

“Bây giờ người ta cũng chỉ cách nhất tuyến một bước mà thôi!”

Hoàng Chí Tín: “.....”

Gã sững sốt hơn nửa ngày, chỉ cảm thấy đầu óc của mình không kịp tiếp nhận hết tin tức.

Lần cuối cùng nghe nói về tin tức của Hứa Trăn là lúc “Dương Gia Tướng” đang chuẩn bị công chiếu.

Kết quả đã nửa năm trôi qua, đối phương bắt được giải nam phụ xuất sắc tại Ngọc Lan?

“Sấm Quan Đông” ?

Gã cũng chỉ mới tiến tổ đi quay bộ điện ảnh được hơn hai tháng, nhưng tại sao thế giới này lại thay đổi như vậy? !

“Phá 6 là ý gì?” Hoàng Chí Tín nhin không được hỏi, “Ratings 0.6%? Nay, cũng không tính quá cao đi.”

Người đại diện: “..... Không phải 0.6%, là 6%! Ratings 6%!”

Lúc nhắc lại con số này, người đại diện cũng nhin không được mà nổi bão, kích động nói: “Bình quân rating của “Sấm Quan Đông” đạt 6% mà cậu cũng không biết? !”

“Đây là bộ phim truyền hình nổi tiếng nhất trong năm năm qua, không gì sánh nổi! !”

“Cậu làm ơn, có thể rảnh một chút thời gian cá nhân và chú ý đến những tin tức liên quan đến công việc ! ! “

Hoàng Chí Tín nghe người đại diện cuồng loạn, mở to hai mắt nhìn, sau một lúc lâu chưa nói ra một lời.

Cũng không thể trách gã nghe không hiểu con số 6% này.

Thật sự vì con số này quá mức kinh hãi, nó hoàn toàn khác xa với thứ tự độ khủng về rating của các bộ phim truyền hình thông thường!

Hai năm trở lại đây, do ảnh hưởng nghiêm trọng của Internet, một bộ phim truyền hình có thể phá vỡ 1% được coi là khá phổ biến, phá vỡ 2% là một bộ phim ăn khách hàng năm và phá vỡ 3% là một tác phẩm cấp bậc hiện tượng.

Kết quả mẹ nó cư nhiên phá 6.....

Tiểu tử Hứa Trăn này rốt cuộc là đâm phải vận cứt chó gì rồi? !

“Bộ phim đã kết thúc chưa?” Hoàng Chí Tín thần sắc ngưng trọng hỏi.

Người đại diện nói: “Chưa, còn chưa chiếu xong.”

“Mặc dù vị trí của Hứa Trăn chưa đạt tới nhất tuyến, nhưng hiện tại độ nổi tiếng tăng cao, cậu cũng khó lòng đánh bại để tranh phần đại ngôn này với người ta!”

Nói tới đây, người đại diện một lần nữa đem xấp tài liệu thật dày trên tay đưa qua cho Hoàng Chí Tín, tức giận nói: “Cho nên tôi và cậu phải chuẩn bị thật kỹ càng!”

“Đừng đến lúc đó, người ta hỏi nhân vật của cậu là gì mà cậu cũng không đáp được, như vậy thì chẳng thà hai tay dâng đại ngôn cho người khác đi!”

Vào lúc 9h tối ngày 07/08, tựa game tiên hiệp rất được mong đợi “Tiên Cốt” đã tung ra đoạn video quảng cáo cho phiên bản game di động, đồng thời đếm ngược 24 giờ vào máy chủ chính thức bắt đầu.

Sáu nghệ sĩ nổi tiếng đã cùng nhau quảng bá trò chơi, thanh thế rất lớn, lập kỷ lục về những trò chơi tiên hiệp trong những năm gần đây.

Trong một thời gian, vô số cư dân mạng, hoặc không quan tâm đến trò chơi hoặc không quan tâm đến các nghệ sĩ đều tình cờ nhìn thấy làn sóng quảng cáo tràn ngập này và nhấp vào trang web chính thức của trò chơi vì tò mò.

Ngay sau đó, bọn họ liền bị khung bình luận bên dưới video quảng cáo trò chơi, dọa cho mù mắt.

Chương 538: Đại Ngôn “Tiên Cốt”

“Ngọa tào, đây là video quảng cáo trò chơi sao? ? iệu ứng đặc biệt này, đội hình này, mẹ ời!”

“Ca sĩ đỉnh lưu, tiểu hoa đương hồng, minh tinh nhất tuyến điền ảnh...”

“Sinh thời còn có thể nhìn thấy Chu Nhiên, Liễu Mộng Dao cùng Hoàng Chí Tín đứng chung khung hình, tôi cứ nghĩ rằng chỉ có phim điện ảnh mới có thể có được đội hình diễn viên như thế này!”

“Chính xác mà nói, không phải cùng khung mà là từng video được phát sóng.”

“y, chuyện nhỏ như vậy không cần phải quá kinh ngạc, có bao nhiêu ảnh đế kỳ cựu làm người phát ngôn cho mấy loại game rác rưởi chưa từng nghe nói qua, huống chi dạng trò chơi hàng đầu như “Tiên Cốt” chẳng lẽ còn không mời nổi mấy vị minh tinh nhất tuyến đến cổ động?”

“Lại nói tiếp, hiện tại Hứa Trăn đã tính là nhất tuyến chưa?”

“Nghiêm khắc mà nói thì chưa tính đi, nhất tuyến, ít nhất còn chưa diễn nam chính cho bộ phim nào?”

“Đây là nguy nhất tuyến, hahahaha.”

“.....”

Không đến nửa giờ, số lượt phát sóng của video quảng cáo “Tiên Cốt” đã vượt qua quy mô một triệu, tích lũy hàng nghìn bình luận, bao gồm cả khen ngợi hoặc châm biếm và các loại lời nhắn ùn ùn không dứt.

Mỗi nghệ sĩ trong số sáu nghệ sĩ tham gia một đoạn video giới thiệu ngắn, Hứa Trăn sắm vai tông chủ lục quân “Côn Luân Khu” được xếp ở vị trí cuối cùng.

Trong đoạn video, hần mặc một bộ bạch y, mười phần tiên khí, cách hóa trang có đôi chỗ giống với Hoa Vô Khuyết.

Tuy nhiên, vì đoạn video này được ghi lại trong quá trình quay phim “Lang Gia Bả”, nên thoát nhìn, Hứa Trăn vẫn rất bình tĩnh, khí độ thông dong, kiến thức rộng rãi, ánh mắt mang theo một cỗ minh triết, khí chất của hần đã hoàn toàn bắt đồng với thời quay “Tuyệt Đại Song Kiều”.

Về phần khí chất này có phù hợp với thiết lập nhân vật trong game hay không.... Ai lại quan tâm đến điều đó!

Chỉ cần đẹp trai là xong việc!

Ngay khi sự xuất hiện của Hứa Trăn trong “Tiên Cốt” được phát sóng, nó đã ngay lập tức đẩy lên những cuộc thảo luận sôi nổi trên mạng.

Bởi vì hoá trang quá mức xuất chúng cùng với sự nổi tiếng của “Sấm Quan Đông” trong thời gian gần đây, cho nên dù Hứa Trăn được sắp xếp chung khung với các vị nghệ sĩ nổi tuyến, thế nhưng nhiệt độ lại không hề bị lép vế.

Sau khi lãnh đạo của công ty sản xuất nắm được số liệu, bọn họ cũng không khỏi ghé mắt nhiều hơn.

——Thanh niên Hứa Trăn này có nhân khí không tệ trên mạng, thậm chí còn cao hơn so với những gì bọn họ tưởng tượng?

Điều này đã nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Tuy nhiên, mức độ phổ biến của các bình luận không đại diện cho khả năng kiếm tiền. Giá trị của nghệ sĩ này phụ thuộc vào mức độ công khai tuyên truyền mà hắn có thể mang lại cho trò chơi.

.....

Vào ngày 8/8, tức ngày thứ hai sau khi tung ra đoạn video quảng cáo, phiên bản game điện thoại của “Tiên Cốt” sắp chính thức ra mắt.

Sáu nghệ sĩ sẽ mở cửa phòng phát sóng trực tiếp trong vòng nửa tiếng trước khi máy chủ khởi động, cùng hàng chục triệu cư dân mạng chứng kiến diện mạo long lanh của thế giới “Tiên Cốt”.

Tất nhiên, công ty sản xuất hy vọng rằng các nghệ sĩ có thể chuẩn bị càng sớm càng tốt để đề phòng những chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tuy nhiên, do lịch trình bận rộn của các nghệ sĩ nổi tiếng nên hầu hết họ đều vội vã đến hiện trường khi thời gian phát sóng đang đến gần.

Người duy nhất đến địa điểm quay phim vào đêm hôm trước theo yêu cầu chính là Hứa Trăn.

Công ty sản xuất game vô cùng hài lòng với thái độ làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm của Hứa Trăn, đích thân phó tổng bộ phận kỹ thuật dẫn đoàn đến đón hắn, còn đặc biệt bố trí một phòng khách sạn tiêu chuẩn cao cho hắn.

“Thật vinh dự cho công ty chúng tôi khi được hợp tác với Hứa tiên sinh,” Phó tổng phụ trách tiếp đãi ân cần mà cười nói, “Cả nhà chúng tôi đều đang xem “Sâm Quan Đông”, hôm qua con trai nghe nói tôi sẽ đi đón “Truyền Võ”, nó còn vô cùng hâm mộ.”

“Đứa nhỏ này còn nhờ tôi hỏi cậu bắt đầu học võ từ năm bao nhiêu tuổi, mỗi ngày phải luyện võ bao lâu, haha.”

Hứa Trăn nghe vậy liền cười, nghiêm túc đáp: “4 tuổi tôi đã bắt đầu luyện võ, bắt quá, ngay từ đầu chỉ luyện những kỹ năng cơ bản như sự linh hoạt và phối hợp, chứ không phải luyện quyền cước.”

“Chân chính rèn luyện gân cốt là sau 14 tuổi, về sau mỗi ngày tôi sẽ luyện võ trong hai hoặc ba tiếng đồng hồ.”

Phó tổng hỏi: “14 tuổi? Có phải hơi muộn hay không? Tôi thấy mấy đứa trẻ họ hàng nhà tôi đều bắt đầu theo sư phụ luyện quyền từ năm tám chín tuổi.”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Không nên luyện tập quá sức khi còn nhỏ, dễ dàng tiêu hao tinh lực, hơn nữa cũng ảnh hưởng không tốt cho sự phát triển của xương...”

Hắn nghiêm túc trả lời các vấn đề của phó tổng, không có nửa phần có lệ.

Tốc độ nói của Hứa Trăn vừa phải, từ từ kể ra, chất giọng hơi trầm, nhưng lại khiến cho người nghe vô cùng thoải mái.

Vốn dĩ phó tổng của công ty sản xuất chỉ là kiếm cơ để chào hỏi, nhưng không ngờ lại vô thức bắt chuyện với hắn.

Hai người liền nói về đề tài luyện võ của hài tử, từ việc nên chọn võ quán như thế nào, bồi dưỡng thói quen tốt ra làm sao, đến những điểm giống và khác nhau của võ thuật trong và ngoài nước.

Cuối cùng, phó tổng còn chưa đã thèm, chủ động thêm Hứa Trăn với danh sách bạn tốt, tỏ vẻ về sau có cơ hội sẽ tiếp tục thỉnh giáo.

Chờ đối phương đi xa, Kiều Phong biểu tình phức tạp mà nhìn về phía Hứa Trăn, cũng không biết nên khen hắn biết tán gẫu hay là quá khờ...

Mà Hứa Trăn cũng không có nửa điểm tự giác về chuyện này, hắn mỹ mãn nằm trên giường lớn của khách sạn, thân thể thoải mái dễ chịu mà bày ra chữ đại, sau đó nói với Kiều Phong: “Ca, chiếc giường này còn mềm hơn cái anh đã đặt cho em trước đó!”

Kiều Phong: “.....”

Chương 539: Phòng Phát Sóng Trực Tiếp

Khác với vẻ nhẹ nhàng tự tại của Hứa Trăn, thì Hoàng Chí Tín lúc này lại có chút bức bối bất an.

Trong số sáu đại sứ tuyên truyền, mình là người có nhân khí cơ bản cao nhất

Nhà sản xuất rõ ràng là quan tâm đến mình nhiều hơn nên đã sắp xếp cho mình một nhân vật được yêu thích nhất trong game, “Các chủ Kiếm Các”.

Thế nhưng nhân vật mà Hứa Trăn sắm vai, tưởng chừng như chỉ là vai phụ, lại thu được độ thảo luận không hề thấp hơn những người khác.

Vai “Tông chủ Côn Luân Khu” của hắn, nhiệt độ trước mắt đang đứng thứ tư trong số 6 đại sứ tuyên truyền, chỉ kém người thứ ba có 2 điểm phần trăm.

Đua nhân khí với một đám nhất tuyến đương hồng nhưng không hề bị lép vế...

Cộng với tác động của bộ hỏa kịch đang được phát sóng, có thể nói là khủng bố!

Hoàng Chí Tín không thể không nghĩ đến những gì Trần Chính Hào đã uy hiếp mình khi ấy: Mười năm sau, hy vọng cậu vẫn còn có dũng khí đoạt kịch bản của Hứa Trăn.

Nghĩ đến đây, gã liền cảm thấy nội tâm âm ỉ đau một trận.

Đoạt đại ngôn, đoạt tạp chí, đoạt kịch bản, đây đều là tiêu chí quan trọng của vị trí cao hay thấp.

Nếu công ty game lựa chọn Hứa Trăn, vậy ý nghĩa bọn họ cho rằng giá trị thương mại của Hứa Trăn cao hơn mình.

Đây không phải là chuyện có thể lấy ra đùa giỡn!

Hoàng Chí Tín không khỏi âm thầm nắm chặt nắm tay.

Không ai có thể nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra vào mười năm sau, nhưng ít nhất ở thời điểm này, không gì có thể khiến Hứa Trăn trở mình.

Đại ngôn “Tiên cốt”, cho dù dùng thủ đoạn gì thì gã cũng phải nghĩ cách đoạt nó vào tay!

.....

Vào lúc 7 giờ 30 phút ngày 8 tháng 8, nửa tiếng cuối cùng trước khi phiên bản game di động của “Tiên Cốt” được ra mắt.

Hàng chục nghìn cư dân mạng đã nhấp nhòm vào phòng phát sóng trực tiếp của 6 đại sứ tuyên truyền và chờ trận đấu khai mạc đầu tiên.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, càng có nhiều người không click mở vào phòng phát sóng trực tiếp mà là mở TV nhà mình.

—— 7 giờ rưỡi, tập mới của “Sấm Quan Đông” sẽ được phát sóng!

Mặc dù “Tiên Cốt” nổi tiếng nhưng so với “Sấm Quan Đông” đang được toàn dân yêu thích thì nó vẫn bị lép vế hơn rất nhiều trên phương diện khán giả.

Bộ phim đang đến hồi kết thúc, chất lượng cao của cốt truyện vẫn được tiếp tục từ tập đầu tiên cho đến hiện tại.

Mâu thuẫn đan xen, trước sau không có tình huống hiện kế một mối khiến người xem bị ngán ngẫm.

Biết rằng bộ phim này chỉ có 52 tập và mâu thuẫn lớn giữa nợ nước thù nhà đã dần dần hiện rõ, nhưng nó vẫn khiến người xem cảm thấy có thể kéo dài thêm 50 tập nữa.

Vô số người xem đã khẩn trương, lại chờ mong, lại miễn cưỡng, tâm tình thập phần phức tạp.

Ở phía nam thủ đô, trong phòng làm việc của “Nhất Lạp Vi Trần”

Trần Vi, nhà phê bình phim truyền hình nổi tiếng “Nhất Lạp Vi Trần” lại như thường lệ mà đặt một bàn ăn xa hoa cho tối nay, sau đó vui mình trên sofa trong phòng làm việc, chuẩn bị xem tập mới.

Gần đây, cuối cùng cô đã hiểu cái gì gọi là “Công việc và kiếm tiền là hai thứ vui vẻ nhất”.

Công việc gần đây của Trần Vi là mỗi ngày vui vẻ xem “Sấm Quan Đông”, sau đó sẽ viết bài bình khen ngợi cốt truyện

trong cùng ngày.

Tuy có người ghét bỏ lối hành văn phóng đại của cô, nhưng cũng có nhiều người được thoải mái, vui vẻ với những đoạn thả rắm cầu vòng (1) trong bài bình.

(1) Đây là một cụm từ ngôn ngữ mạng của dân đu Idol C-Biz, chỉ hành vi fan tung hô u mê thần tượng vô điều kiện, bất chấp hành động của thần tượng, ví dụ nếu thần tượng có ngoáy mũi hay đánh rắm thì cũng như cầu vòng, được khen lấy khen để khen như trời như đất, tung hô lên tận trời xanh.

Một bộ phim truyền hình hay sẽ tròn trịa hơn nếu nó được phối hợp với những đoạn thả rắm cầu vòng!

Linh hồn của việc xem phim nằm ở chỗ chia sẻ cùng giao lưu!

Hôm nay, nhóm nòng cốt của phòng làm việc lại tiếp tục nghênh đón lần thứ tăng ca thứ N.

Ở vị trí cách xa màn hình TV, hai chàng trai phụ trách hoạt động cùng hậu kỳ đang cùng nhau nhìn vào màn hình điện thoại di động, từng người đều mỉm cười đầy ẩn ý, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Giao diện tương tự đã được hiển thị trên màn hình điện thoại di động của họ ——phòng phát sóng trực tiếp đang được đếm ngược của game “Tiên Cốt”.

Đương nhiên, bọn họ không phải vì thần tượng mới xem buổi phát sóng trực tiếp, mà bởi vì một số skin phiên bản giới hạn được tặng ngẫu nhiên trong phòng phát sóng trực tiếp.

Những skin này nhìn chung có phần thưởng thuộc tính tốt, người chơi có thể có được lợi thế khi bắt đầu và những lần nâng cấp sau đó chắc chắn sẽ nhanh hơn người thường.

Một trong hai tiểu ca đã mở phòng phát sóng trực tiếp của Hoàng Chí Tín.

Sở dĩ lựa chọn như vậy là vị nhân vật của Hoàng Chí Tín ở trong trò chơi là một “Võ giả”.

Chức nghiệp cận chiến thuần túy, có lượng máu dày và khả năng bùng nổ cao, có thể được trang bị nhiều loại vũ khí khác nhau, hơn nữa lại có tính sát thương cực cao sau khi cuồng hóa. Đợi đến lúc kích hoạt một số điều kiện nhất định, vị võ

giả này có thể chơi “Vô song” trong một khoảng thời gian ngắn, đây là kiểu nhân vật yêu thích của hắn.

Trong tầm mắt, không thể gặp được người sống.

Bởi vì vừa nhìn thấy đối thủ thì hắn sẽ lập tức cầm đao chém một trận, đây mới gọi là nam nhân lẫm mẫm.

Chương 540: Đại Lão Mãn Cấp

Vị tiểu ca còn lại thì dùng cùng lúc hai màn hình điện thoại để mở hai phòng phát sóng trực tiếp riêng biệt, một cái là Hoàng Thiên Thiên, một cái là Liễu Mộng Dao.

Hai vị nữ nghệ sĩ này đều có chung một danh hào, gọi là “Nữ thần của trạch nam”.

Ha ha.

Vị tiểu ca bên kia đảo mắt nhìn đồng bạn bên cạnh với vẻ mặt khinh bỉ, sau đó lại vừa nhìn điện thoại của mình, lại vừa vụng trộm liếc sang màn hình của đối phương.

“Chí Tín, mời cậu đơn giản giới thiệu một chút về nhân vật của mình?” Trong phòng sóng trực tiếp nội, người chủ trì mỉm cười hỏi Hoàng Chí Tín.

Hoàng Chí Tín gật gật đầu, nói: “Nhân vật của tôi tên là Lục Chinh Trần, đệ tử của Kiếm Cát, được xưng là đệ nhất cao thủ Thục Trung.”

“Hắn vốn là con vợ cả của đại tộc Lục gia tại Giang Đông, về sau bởi vì xúc phạm gia quy nên bị lưu đày, một đường trần trọc đi tới Kiếm Các.”

“Cái tên “Lục Chinh Trần” này xuất phát từ câu thơ của Lục Phóng tiên sinh: Đường trường áo bụi màu rượu ngân, lang thang không chỗ tiêu hồn, thân xác là của thi nhân, mưa phùn cười ngựa vào kiếm môn.”

“.....”

Vị tiểu ca nghe Hoàng Chí Tín giới thiệu nhân vật của mình ở trong phòng phát sóng trực tiếp, trong đầu chỉ cảm thấy đau một trận.

Tiếng phổ thông này quá khập khiễng, còn không bằng cứ nói thẳng tiếng Quảng Đông!

Tiểu ca nghe một hồi liền nhin không được mà móc tai nghe Bluetooth ra ngoài.

Càng nghe càng mơ hồ!

Đồng thời, bên dưới khung bình luận của màn hình phát sóng trực tiếp, cũng có không biết bao nhiêu người có tâm tình giống hần: “Đại ca, có thể đừng nói chuyện được không?”

“Mấy bối cảnh này, trên official website đều có, cầu xin ngài đừng nói nữa, chúng tôi sẽ tự mình xem!”

“Tiếng phổ thông của Hoàng Chí Tín thật sự là... Ngày thường còn được, nhưng khi đọc thơ thì mẹ nó quá xấu hổ.”

“.....”

Vì tiểu ca một bên xem phát sóng trực tiếp, một bên xem đám người đang phun tào trên khung bình luận thì thật sự không chịu nổi.

Tuy nhiên, nhìn một hồi, hoạt động gửi skin trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn chưa bắt đầu, thì một dòng bình luận nổi bật đột nhiên xuất hiện trên màn hình:

“Ha ha ha ha Hứa Chân 666”

“Tôi thiếu chút nữa là cười phun khi đồng thời mở 6 phòng phát sóng trực tiếp, thật không hổ là Truyện Võ! Đủ võ!”

“Ai u, mẹ ơi, phong cách này, khi đặt cùng nhau thì thật sự là ha ha ha.”

Vị tiểu ca nao nao.

Hứa Chân làm sao vậy?

Hắn quay đầu nhìn về phía người bạn đang ngồi ở bên cạnh, vừa vặn đối phương cũng ngẩng đầu lên, hiển nhiên cũng đọc được mấy bình luận tương tự trong phòng phát sóng của mình.

Hai người không biết đã xảy ra chuyện gì, xuất phát từ tò mò, bọn họ liền lui ra khỏi một phòng phát sóng trực tiếp, tiến vào phòng phát sóng của Hứa Trăn.

Rất nhanh sau đó, bọn họ liền biết tại sao mọi người lại cười.

Khi mới bước vào phòng phát sóng trực tiếp, người chủ trì đều hỏi từng khách quý một câu giống nhau: Hãy giới thiệu ngắn gọn về nhân vật của bạn.

Người khác trả lời là: “Nhân vật của tôi là “Vu Sơn Thần Nữ” Diệp Triều Vân, nàng là bé gái mồ côi từ nhỏ, 4 tuổi được chương môn Phong Thần Nữ cứu giúp....”

“Nhân vật của ta là Lâm Phượng Minh, mang hai dòng máu của thân phụ Nhân tộc cùng Yêu tộc, từ nhỏ bị hai tộc nuôi lớn...”

“....”

Về phần câu trả lời của Hứa Trăn là: “Nhân vật của tôi gọi là Cố Quân, một “Tu sĩ luyện khí” tương đương với nhân vật pháp sư.”

Vẻ mặt của hắn nghiêm túc nói: “Theo cách hiểu của chúng ta, đa phần pháp sư đều rất dễ gãy (*), nhưng “Tu sĩ luyện khí” không giống vậy, phải nói hắn là một chức nghiệp bền bỉ.”

(*) Chỗ này Tác sử dụng từ 脆皮, nghĩa là một chức nghiệp có lượng máu thấp, phòng thủ và kháng pháp thấp, đổi lại dễ chiến đấu, khả năng kiểm soát cao, thường thường rất dễ trở thành mục tiêu ưu tiên của kẻ địch.

“Tuy máu của hắn không mạnh như các võ sĩ khác, nhưng sau cấp 26 có thể được trang bị vũ khí lá chắn...”

Hai vị tiểu ca trước màn hình: ??

Đơn giản như vậy sao? ?

Người chủ trì trong phòng phát sóng trực tiếp không khỏi có chút sững sờ khi nghe những lời này.

Hơn nữa người chủ trì cũng không phải bình hoa thuê bên ngoài mà là nhân viên của công ty game.

Cô nghe Hứa Trăn nói rõ ràng như vậy thì nhin không được hỏi: “Nói như vậy, cậu đã từng chơi “Tiên Cốt” ?”

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Chơi qua, tôi đã yêu cầu một tài khoản cho bản thử nghiệm nội bộ, chuyên chơi chức nghiệp tu sĩ luyện khí.”

Người chủ trì kinh ngạc hỏi: “Vậy cậu đã đạt đến cấp nào rồi.”

Hứa Trăn móc điện thoại của mình ra, sau một phen thao tác, hắn đưa màn hình điện thoại ra phía trước, nói: “Cấp 70.”

“Ngọa tào.....”

Bên ngoài màn hình, vô số người chơi đang xem phát sóng trực tiếp không nhin được phun lời phô tục.

——Mới chỉ thời gian thử nghiệm nhưng đã luyện đến cấp 70....

Không ngờ trước mắt là một vị đại lão mẫn cấp!

Thật là thất kính!

Mắt thấy Hứa Trăn trực tiếp bắt đầu trò chơi, thao tác thuần thục và tung ra các kỹ năng khác nhau, khiến cho màn hình phát sóng trực tiếp nháy mắt sôi trào.

“666 tôi đánh nửa tháng còn không có mẫn cấp!”

“Ai u mẹ ời, ID này hình như hai ngày trước tôi đã thấy được!”

“Cảm giác tu sĩ luyện khí cũng rất đỉnh, lát nữa phải thử chơi mới được.”

Mặc dù có nhiều người chuyên chơi chiến sĩ, nhưng cũng có người không quan tâm lắm đến chức nghiệp, hơn nữa việc thiết lập nhân vật trong game này rất thú vị hơn và có thể phát huy hết lợi thế của bản thân.

Nhiều người đã mở nhiều hơn một phòng phát sóng trực tiếp vào thời điểm này, lên kế hoạch giành lấy một skin cho đại hào và một cái cho tiểu hào, đến lúc đó xem chức nghiệp nào chơi thuần tay hơn.”

Kết quả với cách so sánh đối lập như vậy, phòng phát sóng trực tiếp của Hứa Trăn ngay lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người xem, đặc biệt là những người chơi game thực thụ.

“Kỹ năng thức tỉnh của cậu là “Lãng hư trăm” sao?”

Trong phòng phát sóng trực tiếp, người dẫn chương trình nhìn vào giao diện trò chơi của Hứa Trăn, kinh ngạc nói: “Nhìn chung, tôi cảm thấy phạm vi sát thương hoặc là loại kỹ năng không chế có thể sẽ có nhiều lựa chọn hơn?”

Hứa Trăn cúi đầu, một bên điều khiển nhân vật của mình, một bên nói: “Nhưng khả năng sát thương của Lăng hư trăm cũng rất cao, trước cấp 65, một đao có thể chém chết các nhân vật có lượng máu thấp, không chế thời gian tốt, sau đó Lăng hư trăm có thể ra chiêu liên tiếp, đôi mặt võ sĩ cũng không thành vấn đề.”

Người chủ trì nghiêm túc mà thảo luận cùng hắn: “Nhưng tiền đề là, Lăng hư trăm của cậu có thể chém người.”

“Nhân vật có lượng máu thấp thì thường khá linh hoạt, còn võ sĩ một khi bị tấn công liên tiếp sẽ kích phát ra “ý chí võ giả” ...”

Người chủ trì còn chưa nói xong thì trên màn hình của phòng phát sóng trực tiếp, nhân vật mà Hứa Trăn đang điều khiển vừa thả ra chiêu thức lăng hư trăm, ngay sau đó một đao liên tiếp một đao, dứt khoát lưu loát giết chết một võ sĩ.

Người chủ trì: “.....”

Hứa Trăn nghiêng đầu hỏi: “Ngài vừa rồi mới nói cái gì?”

Người chủ trì: “..... Không có việc gì, tôi nói cậu đánh rất tốt.”

“.....”

Trước màn hình, vô số khán giả đang xem đều không nhận được mà đám bàn cười to.

“Ha ha ha ha ai u lợi hại nha, cũng tại miệng của người chủ trì quá nhanh!”

“Nghiêm túc mà nói, lời vừa rồi của người chủ trì cũng không sai, kỹ năng lăng hư trăm tương đối may rủi, tay có tật thì nên thận trọng lựa chọn.”

“Tôi hiểu, nhưng tay có tật này cũng kìm nén không được muốn thử đây? Thật tuyệt khi tiêu diệt một chiếc xe tăng chỉ trong 3 giây!”

“Vấn đề của kỹ năng này không phải nằm ở tốc độ tay, mà là về dự đoán. Mặc dù thao tác của Hứa Trăn rất bình thường, nhưng ý thức thực sự mạnh mẽ, đây là một hạt giống tốt.”

“Mẹ ơi, tôi mới đi tra xét một chút, giá trị sát thương của lăng hư trăm thực sự là cao nhất trong trò chơi? Không xong, tâm đã động! !”

“Rác rưởi Hoàng Chí Tín, chỉ đọc theo kịch bản, vẫn là bên này thú vị hơn.”

“.....”

Chương 541: Đạm Nhiên Đối Mặt

Chưa đầy vài phút sau khi phòng phát sóng trực tiếp bắt đầu, sự nổi tiếng của bên phía Hứa Trăn đã tăng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hắn vừa chơi trò chơi, nói chuyện về chiến lược và thảo luận sôi nổi với người chủ trì. Trong khi các khách mời khác vẫn đang thao thao bất tuyệt về bối cảnh và câu chuyện của nhân vật.

Liễu Mộng Dao, tiểu hoa đán nổi tiếng tạm thời xếp thứ ba, lúc này đang nhớ lại những suy nghĩ cay đắng và ngọt ngào trong phòng phát sóng trực tiếp của mình, cô nói rằng mình đã nhìn thấy bóng hình của bản thân trong nhân vật này, chịu người xa lánh, bị người nhục mạ, nói nói liên đở hốc mắt, nước mắt chua xót cũng đang muốn trào ra.

Dưới khung bình luận, một đám fans đau lòng vô cùng, lại là “Sờ sờ đầu”, lại là “Bảo bối đừng khóc, chúng ta ủng hộ cô”.

Đang lúc hăng say an ủi, đột nhiên, một dòng bình luận không mấy hài hòa xuất hiện.

“Còn khóc! Khóc con mẹ nhà cô! Hứa Trăn đã vượt qua đầu cô rồi!”

“Có thể làm được hay không, mới có vài phút đã bị vượt?”

“.....”

Một nhóm người hâm mộ của Liễu Mộng Dao cũng sờ, đang định phản bác thì đột nhiên nhìn thấy bảng xếp hạng độ nổi tiếng được xếp một bên.

—— ngọa tào, Mộng Mộng nhà ta bị Hứa Chân phản vượt mặt? ?

Tình huống này là như thế nào? !

Các nghệ sĩ đang ở trong phòng phát sóng và không thể xem những gì đang diễn ra trên mạng, nhưng người hâm mộ và đoàn đội của họ lại khó lòng ngồi yên.

Cùng đài phát sóng trực tiếp, đua nhân khí với một diễn viên nhì tuyến!

Chỉ một thoáng, đoàn đội đã vượt biển để thể hiện sức mạnh ma thuật của mình, kêu gọi người hâm mộ ủng hộ, tìm studio để tăng độ nổi tiếng, sử dụng bài hát mới và phim truyền hình mới để quảng cáo, trực tiếp tìm nền tảng để mua dữ liệu.....

Bằng các loại thủ đoạn, thì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nhiều nghệ sĩ cuối cùng cũng ổn định thứ hạng của mình, Liễu Mộng Dao, người đang nói về nạn bắt nạt trong khuôn viên trường trong phòng phát sóng trực tiếp, cũng giành lại vị trí thứ ba của mình.

Về phần Hứa Trăn bên này.....

“Kiều ca, hiện tại không bắt đầu sao?” Chu Hiểu Mạn lo lắng hỏi khi nhìn vào dữ liệu trên nền tảng.

Kiều Phong đứng trên ban công của khách sạn, nhàn nhạt châm một điếu thuốc, vui vẻ thoải mái mà xua xua tay, nói: “Không vội, không vội.”

Hắn liếc nhìn chiếc TV đang sáng đèn cách đó không xa, nhếch nhếch khóe miệng, nói: “Trò hay còn chưa bắt đầu đâu.”

Chu Hiểu Mạn nghe hắn nói như vậy, thì liền đem tầm mắt quay vào trong phòng.

Trên màn hình đang phát sóng tập thứ 51 của “Sám Quan Đông”.

Trận chiến bảo vệ A Lạc Cẩm sắp bắt đầu, phần cao trào của cả bộ phim truyền hình đã sắp xảy ra.

.....

Cùng lúc đó, ở Ma Đô xa xôi.

Tần Thiệu Trạch vừa kết thúc hoạt động thương hiệu, rảnh rồi không có việc gì, hắn liền tẩy trang thay quần áo, thấy mẹ

nhấn tin bảo hấn về nhà ăn cơm, hấn do dự một chút rồi ma xui quỷ lái xe đi về nhà.

n, còn không phải là cùng người nhà xem “Sấm Quan Đông” sao, không có gì to tát....

Một chiến binh thực thụ sẽ dám đối mặt với nhân sinh ảm đạm!

Tâm lý của Tần Thiệu Trạch đã trải qua một số thay đổi trong thời gian gần đây.

Từ sự khinh bỉ khi bắt đầu xem “Sấm Quan Đông”, đến sự tiếc nuối khi bộ phim phát sóng thành công, đến sự thẹn quá thành giận khi chứng kiến bộ phim không ngừng nổi tiếng, cuối cùng chính là bị vạn đạo đâm đến tê liệt....

Bây giờ, tâm lý của hấn rốt cuộc đã tiến hóa đến giai đoạn cuối cùng: Đạm nhiên đối mặt.

Hay còn là gọi là nằm yên mặc kệ.

“Kỳ thật nhân vật Truyền Võ này nên tìm cậu đến diễn, nếu để cậu diễn thì nhất định xuất sắc hơn Hứa Trăn!” Đây là người quen làm bộ làm tịch.

“Ai, cậu không tiếp nhân vật Truyền Võ này thật sự quá đáng tiếc, bộ phim hiện tại rất nổi tiếng nha!” Đây là bằng hữu EQ thấp.

“Thiệt hay giả, nhân vật Truyền Võ này thật sự là dựa vào nguyên hình của cậu sao? Vậy chẳng phải nói Hứa Trăn diễn cậu nên mới hỏa? ha ha ha ha...” Đây là bằng hữu tốt rảnh rồi không có việc gì làm.

Ban đầu, Tần Thiệu Trạch tránh nói về những chủ đề như vậy, nhưng bây giờ, hấn đã tạo ra một cách trả lời mới.

“Đúng vậy, thật sự “Sấm Quan Đông” rất hay,” Tần Thiệu Trạch nghiêm túc trả lời, “Tôi hiện tại mỗi ngày đều đón xem, vì để xem trước một tập, tôi còn cố đăng ký hội viên.”

Nhóm người quen: “....”

Bỗng nhiên mấy lời trào phúng này không còn vui vẻ nữa.

Sau buổi tối, một nhà bốn người Tần gia ngồi xuống sofa, hứng thú bưng bưng mà chờ hai tập cuối cùng của “Sấm Quan

Đông”.

Mặc dù họ đã xem tập 51 trên mạng từ trước, nhưng họ vẫn muốn xem tập phát lại vào lúc này.

“Đại Trách, con còn chưa xem đoạn này đúng không?” Nghe thấy bài hát mở đầu của tập phim, lão mẹ mặt mày hớn hờ, nói: “Đoạn này là Tiên Nhi lại từ Nhị Long sơn.....”

“Hur! !”

Bà một câu còn chưa nói xong, thì ông ngoại ở bên cạnh liền xoay đầu liếc bà một cái, mắng: “Nói cái gì, không có quy củ!

Lão mẹ: “.....”

Trái phải quét sạch phản loạn, ông ngoại mang theo kính viễn thị, nhàn nhã mà dựa vào trên sofa xem phim.

n, thoải mái!

Đúng là Tần Thiệu Trạch chưa xem qua tập này nhưng hắn đã từng trước kịch bản.

Theo kịch bản gốc, phần này có lẽ là sau khi “Sự cố ngày 18 tháng 9” nổ ra, quân Đông Bắc rút lui không chiến, toàn bộ Đông Bắc bị chiếm đóng.

Tuy nhiên, Truyền Võ đã lãnh đạo binh lính của mình không tuân theo mệnh lệnh và bảo vệ A Lạc Cẩm, thành công yểm hộ trong việc sơ tán người dân địa phương an toàn.

Bối cảnh là nền như vậy, nhưng phương thức diễn xuất cụ thể hoàn toàn phụ thuộc vào ngòi bút của biên kịch.

Tần Thiệu Trạch đang ăn dưa gang do mẹ mình cắt ra, đôi mắt với cốt truyện không rõ, hắn đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Chương 542: Sĩ Khí Của Thanh Niên Yêu Nước

Trong màn hình, Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ mặc quân trang, đứng ở giữa doanh trường, và nói chuyện điện thoại với vị thiếu soái.

“Rút lui?” Truyền Võ cầm ống nghe điện thoại, vẻ mặt từ mờ mịt đến kinh ngạc, lại đến khó có thể tin.

“Thiếu soái, không thể rút lui!” Hấn cúi đầu, tiến đến gần micro, thần sắc nôn nóng mà kêu lên, “Chúng ta phải tổ chức phản công!”

Bên kia điện thoại, Thiếu soái đang ngồi trong viện điều dưỡng ở Bắc Bình, bất đắc dĩ mà lắc đầu, nói: “Trước mắt không thể ương ngạnh.”

“Đây là chuyện không có khả năng một mình Quân đội Đông Bắc xử lý, lúc này cần tránh xung đột để tình hình không leo thang.”

Nghe được những lời này, ánh mắt Truyền Võ run lên, rõ ràng lửa giận bốc cháy lên.

Hấn nắm chặt tay, hít sâu một hơi, nỗ lực không chế cảm xúc chính mình, trầm giọng nói: “Thiếu soái.....”

“Đông Bắc là nhà của ta, hương thân Đông Bắc là người thân của ta.”

Truyền Võ gắt gao nắm chặt ống nghe trong tay, kêu lên: “Mặc vào quân trang, chính là muốn bảo vệ quốc gia!”

“Ta không thể trở mặt nhìn phụ lão hương thân ở Đông Bắc trở thành nô lệ vong quốc.”

Nghe hấn nói như vậy, thiếu soái ở bên kia điện thoại thở dài, nói: “Truyền Võ, tâm ý của người ta hiểu.”

“Nhưng một khi khai chiến, binh liên họa tiếp, lan đến cả nước.”

“Chúng ta cần thiết lấy đại cục làm trọng.”

“.....”

Sau một lúc lâu, Truyền Võ cắt đứt điện thoại, thật lâu không nói lời nào.

“Đông!”

Một tiếng trầm vang, hấn hung hăng nện lên bàn ở trước mặt, khiến cho văn kiện, bản đồ chờ và các vật khác trên bàn chấn động.

Trong mắt Truyền Võ ẩn chứa phần nộ cùng tức giận mãnh liệt, hắn quay đầu liếc mắt nhìn xung quanh, nghiêm nghị nói: “Các huynh đệ, lời nói mới vừa rồi, các người đều nghe được.....”

Vài vị doanh trưởng trong lâu đài nhìn thoáng qua nhau, tương đối với Truyền Võ phần nộ, bọn họ lại lộ ra biểu tình thoải mái.

“Đoàn trưởng,” Trong đó một vị doanh trưởng lớn tuổi dẫn đầu mở miệng nói, “Các huynh đệ đều nghe người!”

Mấy người còn lại cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, đều nghe người!”

“Đoàn trưởng người cứ quyết định là được!”

Truyền Võ nghe các chiến hữu không chút do dự trả lời, vẻ mặt nghiêm lại, ngang nhiên nói: “Tốt!”

Hắn ngẩng đầu, nói: “Vậy thì hãy chiến đấu!”

“Thà rằng chết trận, không làm nô lệ vong quốc!”

“.....”

Ngoài màn hình, Tần Thiệu Trạch ngây người nhìn Truyền Võ trong màn ảnh, trong lòng hơi hơi run rẩy.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh của Truyền Võ trong “Sám Quan Đông”, hắn lại theo bản năng mà nao núng, nghĩ xem đoạn này nếu là hắn thì hắn sẽ diễn xuất như thế nào.

Trong nửa đầu phim, Tần Thiệu Trạch luôn cảm thấy mình có thể diễn xuất tốt hơn Hứa Trăn.

Hứa Trăn lớn lên quá văn nhã, không có nửa điểm phỉ khí đã tính khó thuần, không đủ mạnh mẽ.

Nhưng từ lúc Truyền Võ tòng quân, đặc biệt là mấy tập gần đây, Tần Thiệu Trạch càng thêm cảm thấy, Hứa Trăn diễn nhân vật này có vẻ thích hợp hơn mình rất nhiều.

—— bởi vì, Hứa Trăn càng giống quân nhân hơn là mình.

Tình cảm gia đình, đất nước trong mắt hắn sâu lắng và nóng bỏng, chân thành và xúc động lòng người.

Sống lưng cao thẳng cao ngạo, hấn thà chết chứ không chịu
nhượng bộ, cảm giác này là thứ mình không có trong cơ thể.

Nếu mục đích của biên kịch là dùng vai diễn này để thể hiện
sự cuồng nhiệt của thanh niên yêu nước thời đó, thì Tần Thiệu
Trạch phải thừa nhận rằng Hứa Trăn quả thực phù hợp hơn cả.

Tần Thiệu Trạch không lý do mà có chút buồn nản.

Lúc này, cốt truyện trên màn hình vẫn tiếp tục.

Khi Chu Khai Sơn nghe tin con trai mình sẽ bảo vệ A Lặc
Cầm, một nụ cười nhẹ nhõm xuất hiện trên khuôn mặt già nua.

Ông ta chấp tay sau lưng đi về phòng, thật cẩn thận mà từ
trong rương lấy ra bao vải thô, một tầng một tầng mà gỡ ra, lộ
ra một thanh trường đao.

“Năm đó cha ngươi ở Nghĩa Hoà Đoàn, cũng là dùng này đại
đao này, chém bọn Tây!”

Chu Khai Sơn vuốt ve đại đao trong tay, trong đôi mắt vẫn đượ
c hiện lên thần thái khó được, nói: “Hiện tại, cha già rồi, cây đao
này giao cho ngươi, cầm đi chém tội giặc tàn ác!”

Ông ta đem trường đao đưa cho Truyền Võ, xụ mặt, biểu tình
túc mục nói: “Dùng đao cho tốt!”

“Đừng làm mất mặt Chu gia, cũng đừng làm mất mặt bộ quân
trang trên người ngươi!”

Chu Truyền Võ trịnh trọng mà tiếp nhận cây đao này, quan sát
cẩn thận, chỉ cảm thấy lưỡi đao tuy có rỉ sét, nhưng vẫn toát ra
ánh sáng lạnh thấu xương.

“Cha, người yên tâm,” Truyền Võ nhìn đại đao trong tay, vung
lên hạ xuống, nói, “Cây đao này giao cho ta!”

“Chỉ cần còn một hơi thở, con sẽ xách đao đi chém giặc!”

.....

Cảnh chuyển từ Chu gia đến đường phố A Lặc Cầm.

Âm thanh băng giá của màn ảnh phản chiếu đám đông hoảng
sợ vội vã trên đường phố.

Trong các cửa hàng trên phố, đài phát thanh truyền hình tường
thuật trận chiến tiền tuyến: “Sáng nay, tướng Mã Chiêu Sơn

dẫn hơn hai vạn người rút khỏi trận địa Giang Kiều, chín giờ sáng, quân Quan Đông chiếm đóng Phất Lạp Nhĩ Cơ thị....”

Người đi đường đang chạy tán loạn không khỏi dừng lại, nghe tin số liệu người chết trên đài, ánh mắt rung rung, không khỏi thầm khóc thương cho những người đồng hương chưa một lần gặp mặt này.

Cùng lúc đó, ga tàu hỏa Song Thành.

Sảnh chờ của nhà ga đã trở thành đại bản doanh tạm thời của các chiến sĩ, Truyền Võ đang dẫn những người anh em của mình chuẩn bị khai chiến.

Tình hình chiến đấu hết sức giằng co, đột nhiên, một đám quân lính thành lính tập kích chiến trường, giúp đỡ quân Đông Bắc đánh giặc.

Hỏa lực của đám người này dữ dội, không sợ chết, bọn giặc mất cảnh giác một lúc, sợ quân yểm trợ đến, liền vội vàng rút lui.

Truyền Võ đã rất ngạc nhiên về lai lịch của nhóm người này, lại phát hiện, người cầm đầu thế nhưng là Tiên Nhi.

—— Tiên Nhi mang theo thổ phỉ Nhị Long sơn, xuống núi đánh giặc.

“Tỷ.....”

Truyền Võ sững sờ một lúc khi nhìn thấy Tiên Nhi, cô đang đứng trước mặt hắn, mặc một chiếc áo khoác ngắn và để tóc ngắn.

Hắn quay đầu lại nhìn nhóm thổ phỉ chung quanh, có người quen, có người không quen, nhìn không được hỏi: “Tỷ, sao lại tới tới đây?”

“Đánh giặc a!” Tiên Nhi kéo khăn quàng cổ xuống, lộ ra khuôn mặt anh khí, cười nói, “Chúng ta còn mang tới trên dưới một trăm khẩu súng!”

“Như thế nào, các người đánh giặc, còn chúng ta thì không thể bảo vệ quốc gia sao?”

Chương 543: Những Đứa Con Của Hoa Hạ

“Chư vị huynh đệ, để ta giới thiệu một chút!”

Truyền Võ ôm Tiên Nhi đến bên cạnh mình, quay đầu nhìn các tướng sĩ chung quanh, trong hơi cảm khái mà cười nói: “Vị này chính là tỷ của ta, không dỗi gặt các người, cái tên “Tam Giang Hồng”, các người đã nghe qua chưa?”

Vừa nghe lời này, các chiến sĩ chung quanh nhìn vị cô nương xinh đẹp trước mắt này, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tam Giang Hồng?

Cô ấy chính là thổ phỉ danh xưng hiển hách Nhị Long sơn? !

Cái này..... Nhìn qua không giống thổ phỉ nha!

So với sự kinh ngạc của binh lính phía dưới, các tiểu đoàn trưởng đều quá quen thuộc với Tam Giang Hồng.

Trong đó một người chỉ vào Tiên Nhi, nhin không được cười nói: “Còn không phải là Nhị Long sơn Tam Giang Hồng sao? Nghe nói qua, có nghe nói qua, hơn còn từng đánh “giao hữu” !”

Người bên cạnh gật đầu cười, “Đúng vậy, đánh “Giao hữu”, trời đất tối sầm!”

Tiên Nhi nghe được lời này, cũng nhin không được cong môi cười.

Cô bỏ hai khẩu súng ra khỏi thắt lưng, ôm quyền nói: “Các vị trưởng quan, xin lỗi, Tam Giang Hồng trước kia có đặc tội các vị!”

Vị tiểu đoàn trưởng nói chuyện trước đó, vội xua tay, nói: “Hiện tại đừng nói đến chuyện đó nữa.”

“Người giúp chúng ta đánh giặc, đó chính là chiến hữu, là một huynh đệ trong chiến hào!”

“Chúng ta còn phải thay phụ lão hương thân tạ các người!”

Lời này vừa ra, những người lính khác xung quanh ngay lập tức cổ vũ và bày tỏ sự chào đón nồng nhiệt đối với họ.

Tương phùng nhất tiểu mẫn ân cừ. (Tạm dịch: Qua cơn phong ba anh em vẫn còn đó, gặp nhau cười một tiếng xóa hết oán thù)

Trước đây, quan phi không chung đường, nhưng hiện tại đối mặt với giặc ngoại xâm, bọn họ đều đứng trên cùng chiến tuyến.

Tiên Nhi quay đầu nhìn đất đai Đông Bắc ở xung quanh, nghiêm mặt nói: “Các vị trưởng quan, Tam Giang Hồng ta cũng có xuất thân thấp, vì không có đường sống nên mới lên núi làm tặc, hôm nay lại vì giặc xâm lược mà xuống núi.”

“Tất cả là vì sao? Chính là vì ta cũng là người Hoa Hạ.”

“Giặc đánh tới nhà, chỉ cần trong tay nắm súng thì sao có thể tro mắt nhìn!”

Vừa nói, cô vừa nhìn về phía nhóm thổ phi Nhị Long sơn ở phía sau và hét lớn: “Trước khi chúng ai đến, chúng ta đã thống nhất rằng lần này chúng ta xuống núi với quyết tâm phải chết, ai cũng không tiếc mạng!”

“Vô luận như thế nào, nhất định phải đánh đuổi bọn Tiểu Quỷ Tử (Tác dùng từ 小鬼子, đại khái là chỉ Nhật Bản) ra khỏi Hoa Hạ!”

.....

Nhìn thấy một màn như vậy, vô số khán giả trước TV đều thay đổi sắc mặt.

Nhóm người trong màn ảnh nhìn qua có chút buồn cười, nhưng lại không thể cười.

Truyền Võ không nghe lời cấp chỉ huy, sẵn sàng dẫn đầu một nhóm “Tán binh”, còn Tiên Nhi thì dẫn theo huynh đệ thổ phi, một đường xuống núi đánh giặc.

Ngoài những người lao ra tiên tuyên, còn có một số thường dân tình nguyện đến phát cơm cho binh lính và băng bó vết thương cho họ - đây đều là những “lực lượng phòng giữ” vẫn còn ở A Lặc Cẩm.

Nhóm người này không có ngoại hình nghiêm chỉnh của quân đội cũng như không có tính kỷ luật nghiêm túc.

Mặc quần áo kỳ quái và cầm nhiều loại trang bị, một người đấm người bị thuốc súng của chính trường hun đến mặt mũi dính đầy tro xám.

Nhưng chính đoàn người như vậy càng khiến người ta cảm thấy tấm lòng của người quân tử thề quyết bảo vệ quê hương đất nước.

Chẳng phân biệt quân dân, chẳng phân biệt thân phận, đều là những người còn của Hoa Hạ.

Thà rằng chết trận, không làm nô lệ vong quốc, đây là tín niệm duy nhất của bọn họ.

.....

Cốt truyện sau vẫn tiếp tục nhịp độ nhanh như trước đó, nhóm binh lính khí phách này đã anh dũng chiến đấu chống lại kẻ thù và nhiều lần chặn đứng thành công bước tiến của Quỷ Tử.

Truyền Võ và Tiên Nhi đã thành thân trên chiến trường, dưới sự khuyến khích của các huynh đệ.

Chiếc xe tăng bị nổ tung chính là kiểu hoa của bọn họ, lửa đạn trên chiến trường là pháo hoa chúc phúc của hai người.

Truyền Võ ôm lấy Tiên Nhi, hưng phấn xoay một vòng lớn ở trên xe tăng.

Nữ tặc nhiều năm lăn lộn trên mũi đao rốt cuộc lại một lần nữa bày ra vẻ thẹn thùng của tiểu nữ nhi, giống như nhiều năm trước, hai người thả bè đính ước ở bên cạnh dòng sông.

Trước đây, Tiên Nhi vì câu Chấn Tam Giang tha cho Truyền Võ, mà gỡ bỏ vòng tay bạc đính ước, hôm nay một lần nữa lại được Truyền Võ đeo lên tay và trở thành vật tín chứng minh cho lời hứa hẹn trọn đời của họ.

“Truyền Võ, người biết không.....”

Tiên Nhi ghé vào bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Kể từ khi ở Sơn Bải, tỷ đã thích người.”

Truyền Võ giật mình, sau một lúc lâu, nhin không được “Phụt” một tiếng bật cười, lắc đầu nói: “Ta thì không phải.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn kên trời cao, nói: “Năm đó, mẹ ta nói, cha ta vừa nghe tỷ bị bó chân, khóc đến lợi hại, ông liền

một hai xông vào nhà không cho bọc, nói lão Chu gia ta muốn khuê nữ này.”

“Lúc ấy ta còn nghĩ, tại sao lại hứa cho ca của ta mà không phải cho ta, ta cũng là con trai của lão Chu gia...”

“Bang!” Vừa nghe lời này, Tiên Nhi đã đánh vào sau lưng của Truyền Võ, nói: “Được lắm, tên tiểu tử nhà ngươi!”

“Cư nhiên dám nhớ thương tỷ ngươi.”

“Ha ha ha.....” Truyền Võ cũng không né tránh, tùy ý để cô đánh, cười đến thập phần thoải mái.”

Chương 544: Kết Cục Có Hậu Không?

Thời khắc ngọt ngào luôn rất ngắn ngủi.

Nhóm tán binh cô độc này chung quy vẫn không thể đối đầu với quân tiếp viện liên tục của phía bên kia.

Sau một vài ngày, binh lính và dân thường bị đánh phải rút lui, tất cả đều rút lui khỏi ga xe lửa Song Thành, dần thu binh đến các ngõ hẹp của nội thành.

Sau đó, đã không còn đường lui.

Khi hai vợ chồng già Chu Khai Sơn kéo theo xe đồ ăn đi đến chỗ binh lính, đám người Truyền Võ đến mệt đến sức cùng lực kiệt, chật vật bất kham.

Tiên Nhi không hề hình tượng mà ngồi xồm dưới góc đường găm màn thầu, trên đầu đội một chiếc mũ lông chó, chiếc áo khoác lót màu đỏ nho nhỏ đã rách nát, trên vai có sợi bông len, một gương mặt xinh đẹp bị pháo hun đen, mồ hôi lấm tấm.

Nương của Truyền Võ nhìn đến vô cùng đau lòng, bà nắm tay nàng nói: “Tiên Nhi, cùng nương về nhà đi, đánh giặc không phải là chuyện của nữ nhân chúng ta!”

Tiên Nhi trong mắt tràn đầy mỏi mệt, nói: “Quý tử đều đánh tới cửa nhà, chúng ta còn phân nam nữ làm gì.”

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Nương, người không biết đâu, tại bắn súng của con rất tốt, hơn cả nam nhân nhiều!”

Nương Truyền Võ hốc mắt đỏ lên, duỗi tay ôm Tiên Nhi vào lòng ngực, nước mắt liền ào ào rơi trên mặt.

.....

Dưới sự kiến nghị của Truyền Võ, Truyền kiệt dẫn người làm nổ tung gia nghiệp nhiều năm vất vả của Chu gia, mỏ than và núi sông khó khăn lắm mới tạo dựng được, do đó quyết không để nó rơi vào trong tay Quỷ Tử.

“Oanh” một tiếng thật lớn, một làn khói không khí dày đặc không lồ nhấn chìm cả bầu trời.

Những người công nhân mỏ than đứng từ xa, thần thờ nhìn khu mỏ bị phá hủy ở phía xa, trong lòng không khỏi đau xót.

“Ai.....”

Trước màn hình TV, mẹ của Tần Thiếu Trạch ôm hộp khăn giấy trên tay, vừa lén lau nước mắt vừa xem phim.

Bà không biết khóc ở chỗ nào, nói tóm lại là hễ có người khóc trên màn hình là bà liền khóc theo, may mà bà không trang điểm, nếu không lông mi giả cũng sẽ bị nước mắt rửa trôi.

Nhìn thấy mẹ khóc, Tần Thiếu Trạch không khỏi an ủi: “Mẹ, mẹ đã xem nhiều tập như vậy, mẹ nên biết tính nết bình thường của bộ phim này là muốn khen thì phải chê trước.”

“Hiện tại càng thăm thì đến lúc sau thắng trận mới khiến cho khán giả hưng phấn hơn, đây đều là kịch bản.”

Nghe khi hắn nói ra câu này, lập tức ba đôi mắt trên số pha đều đồng loạt nhìn về phía hắn.

Trong lòng Tần Thiếu Trạch thắt chặt lại —— chuyện xấu, ta spoil phim, ông ngoại sẽ mắng chết ta!

Tuy nhiên, chưa kịp thừa nhận sai lầm của mình, hắn đã nghe thấy ông ngoại chủ động nói: “Trận chiến này cuối cùng sẽ đánh thắng sao?”

Tần Thiếu Trạch: ??

Nhìn thấy ông ngoại đang nhìn mình bằng đôi mắt sáng ngời, tựa hồ không muốn trách cứ, hắn ngập ngừng nói: “Chà, con cũng không rõ, bởi vì phiên bản trên TV bây giờ khác với kịch bản mà con đã xem trước đâu, nó đã thay đổi không ít...”

Ông ngoại hắng giọngm ra vẻ rụt rè nói: “Con nói xem?”

Tần Thiếu Trạch tìm từ nói: “Cũng không xem như đánh thắng..... một trận chiến cuối cùng, quý tử đem xe tăng lên phố, Truyền Võ dùng súng làm nổ tung xe tăng, một trận chiến này báo cáo thắng lợi.”

“Sau đó lão Chu gia toàn gia liền rút về quan nội.”

Tần Thiếu Trạch giang hai tay, tỏ vẻ không rõ: “Con chỉ biết có như vậy.”

Lão mẹ vội vã hỏi: “Tiên Nhi không có việc gì đúng không?”

Tần Thiếu Trạch nói: “Hắn là không có việc gì, lão Chu gia toàn gia cũng chỉ có Hán gian Truyền Văn đã chết, những người khác đều không có việc gì.”

Lão mẹ nghe được lời này, tức khắc nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ bộ ngực nói: “Không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt.”

“Ta nghe con bé suốt ngày cứ nói “Chết cũng không lùi”, “Ôm tâm quyết chết”, ta còn tưởng con bé một hai phải đòi công đạo ở chỗ này.”

Nói tới đây, lão mẹ nhin không được thở dài: “Ai, cô nương Tiên Nhi đúng là số khổ, cả đời không hưởng phúc.....”

“Chịu khổ nhiều năm như vậy, nhất định phải để cho con bé một cái kết đẹp đi!”

.....

Vào lúc 8: 15 tối, tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt của “Sấm Quan Đông”, đã nhận được dữ liệu xếp hạng cho tập thứ 51 trong thời gian sớm nhất có thể.

“Trước mắt bình quân rating là 6.92%, bình quân ratings của tập 51 là 9.16%!”

Người trợ lý nhìn dữ liệu xếp hạng trong tay và phấn khích đến muốn nhảy lên, nói: “Trương đạo, kỷ lục của chúng ta đang được làm mới mỗi ngày!”

“Chỉ có 9.16%?” Trương Tân Kiệt tiếp nhận văn kiện trong tay của trợ lý, cau mày, nói, “Không dễ làm a.”

Ông ta vuốt ve cằm, ngưng thần nói: “Muốn đạt rating trung bình 7% thì tập cuối phải đạt trên 10% mới được.”

“Này, có chút khó khăn, hay là rating mấy tập đầu quá thấp...”

Nghe đến đây, trợ lý ghen đến không biết đánh giá thế nào về câu nói “chỉ có 9,16%” của lãnh đạo nhà mình, do đó chỉ đành phải nói ở một góc độ khác: ” Trương đạo, ratings là 9.16%, và tỷ lệ khán giả chia sẻ là 26,2 %.”

“Có nghĩa là, cứ bốn chiếc TV trên toàn quốc thì có một TV đang xem “Sấm Quan Đông”, thực sự, thật tuyệt vời...”

Trương Tân Kiệt dùng ngón tay gõ gõ bàn, miễn cưỡng tự mình an ủi nói: “Ai, được rồi, cũng không thể cầu quá nhiều.”

“Nhiều người đã xem tập đầu tiên mỗi ngày trên Internet và nó có ảnh hưởng nhất định. Tập thứ hai có thể cao hơn ít nhất 0,5 điểm phần trăm.”

“Hơn nữa là đại kết cục, nói không chừng thật sự có thể phá 10?”

Trợ lý: “.....”

Quên nó đi, vì kết quả của “Sấm Quan Đông” có liên quan mật thiết đến tiền thưởng của tôi, cho nên tôi sẽ không nói bất cứ điều gì.

Chương 545: Truyền Võ Chết? ?

Sau một đoạn quảng cáo ngắn, tập 52, cũng chính là đại kết cục, chính thức phát sóng.

Lúc này, trên mạng xuất hiện một nhóm cư dân mạng rất rối rắm, bọn họ không chỉ muốn chơi game di động “Tiên Cốt” mới ra mắt, mà còn muốn xem “Sấm Quan Đông”.

Vốn dĩ, nhóm người này vừa cầm điện thoại di động vừa bật TV, có ý định xem cả hai cùng lúc.

Nhưng nhìn nhìn, di động đã bị vút tới chín tầng mây.

Bởi vì bộ phim truyền hình lại bước vào một cốt truyện cao trào vào thời điểm này: trận chiến bảo vệ A Lặc Cẩm.

Cảnh này vẫn tiếp tục phong cách chân thực của “Sấm Quan Đông”, không có cảnh hoành tráng, cũng không có quay toàn cảnh trên không gây chấn động nhân tâm.

Tuy nhiên sự thảm thiết của trận chiến này lại khiến cho khán giả cảm thấy ghê người.

Đây là một trận chiến tay đôi diễn ra trên khắp các con đường, ngõ hẻm của nội thành.

Con phố chật hẹp chỉ có thể chứa được hai chiếc xe jeep chạy ngang qua nhau, hàng quán hai bên đã đổ nát dưới sức tấn công của đạn pháo, khói cuộn cuộn và những bức tường vỡ có thể nhìn thấy khắp nơi, cả con phố trở thành biển lửa.

Trên đường phố, các chiến sĩ quân Đông Bắc chất bao tải thành những đường hào đơn sơ, pháo địch bắn tung tóe như hạt mưa, dày đặc đến nỗi người ta khó có thể mở mắt.

Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ tránh ở sau chiến hào, mắt thấy một người lại một người chiến hữu ngã xuống dưới hỏa điểm cách đó không xa, hấn đỏ mắt, không màng tánh mạng mà xoay người nhảy ra chiến hào.

“Đoàn trưởng!”

“Đoàn trưởng! !”

Tiếng hô rung trời, Truyền Võ bại lộ giữa lửa đạn của kẻ địch, hấn khom lưng xuống, đi như bay mà vọt tới gần hỏa điểm, liều chết bóp cò súng.

“Phanh!”

Một phát súng, dứt khoát lưu loát thu hoạch tánh mạng của tên súng máy.

“Xinh đẹp!” Trước TV của nhà Tần Thiệu Trạch, bốn người trên ghế sofa nhin không được đồng loạt vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Mức độ quay của cảnh này là cực cao, tuy không có vẻ sáng khoái như cảnh đánh đấm chân thật trước đó trên Nhị Long sơn, nhưng bước chân nhanh nhẹn của Truyền Võ vẫn khiến người ta cảm thấy sung sướng cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tuy nhiên, sau khi bắn xong, thân hình của Truyền Võ đã hoàn toàn bại lộ ra trên chiến trường, và hắn không thể rút lui được nữa.

Nhóm Quỷ Tử xung quanh đều kinh hãi với thân thủ của Truyền Võ, chỉ một thoáng, liền có ba bốn người đồng thời vây quanh lại đây, triển khai một cuộc tấn công tập trung vào hắn.

Khán giả chỉ cảm thấy lòng của mình đang thắt lại.

Làm sao bây giờ?

Quá nguy hiểm!

Nơi nơi đều là viên đạn, khắp nơi đều là đại đao!

Cả con ngõ nhỏ hẹp giống như một cái cối xay thịt, mỡ xẻ không thương tiếc những sinh mạng trẻ tuổi ấy.

Liệu có thể sống sót hay không, đến tận cùng có thể sống được bao lâu, hoàn toàn là mặc cho số phận.

Mà Truyền Võ lúc này đã hoàn toàn giết đỏ cả mắt rồi.

Mắt thấy đạn đã buông súng đã hao hết, chung quanh không ngừng có địch nhân vọt tới, hắn không chút do dự ném súng xuống đất, trở tay cầm chuôi đao bên hông.

“Bá!”

Âm thanh chói tai của kim loại, kèm theo ánh sáng lạnh lẽo, xuyên qua không trung.

—— Truyền Võ rút đao!

Trong ngọn lửa chiến tranh cuồng nộ, hắn đã rút thanh đại đao mà cha đã giao cho hắn!

Lưỡi kiếm sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, dưới ánh mặt trời nhàn nhạt, sát khí lạnh thấu xương làm nhân tâm hoảng sợ.

Thanh bảo đao trân quý từng chém địch trên chiến trường, rốt cuộc lại xuất hiện lần nữa.

“Đông!”

Trong phòng khách của Tàn gia, ông ngoại chống quai trượng, run rẩy đứng dậy khỏi ghế sofa.

Kể từ khi Chu Khai Sơn trao thanh đại đao cho Truyền Võ, ông liền đợi thời điểm Truyền Võ rút đao.

Không có đạn thì dùng đao chém, không bao giờ bỏ cuộc cho đến giây phút cuối cùng, đây là chiến trường nguyên thủy nhất!

Mà đại đao của Truyền Võ..... Quả nhiên không có làm người thất vọng.

Phách sát, đâm mạnh, vừa hóa giải vừa công kích.

Không hề hoa lệ, nhưng lại dị thường hung mãnh tiến công, một giây cũng không ngừng.

Đứa trẻ ngốc nghếch này từng nói trước mặt Hạ chương quỳ rằng “Yên có thể chơi đại đao”, hôm nay hẳn thật sự có thể chơi đại đao đến thuần thục.

Máu bắn đầy trên mặt hắn, trên người khắp nơi đều là một màu đỏ tươi, ánh mắt đỏ bừng không có chút nào che giấu sát ý, liếc mắt một cái liền làm cho người ta không rét mà run.

Nhưng mà đúng lúc này, ngoài ý muốn lại đột nhiên phát sinh.

“Phốc.....”

Một tiếng trầm vang, thanh linh đoản đao đâm xuyên qua vai trái của Truyền Võ.

Thân thể hắn run rẩy kịch liệt, nhanh chóng giải quyết người này, nhưng một cánh tay bị phế, lập tức bị kẻ địch xung quanh vây công rơi xuống thế hạ phong.

“Truyền Võ..... Truyền Võ! !”

Ở cách đó không xa, Tiên Nhi nhìn thấy một màn này, cuống quýt muốn chạy đến cứu viện, nhưng chung quy vẫn không kịp.

Truyền Võ bị kẻ địch dùng đao nhọn đâm thủng ngực.

“A!”

Trước màn hình TV, vô số khán giả cảm thấy tim mình run lên, thậm chí có nhiều người ức chế không được mà đứng lên.

Mọi người gất gao mà nhìn chăm chăm màn hình TV, nhìn Đàm Tiên Nhi khàn cả giọng, xông lên giải quyết quỷ tử ở đối

diện, lại nhìn luống cuống tay chân, thất thanh khóc rống khi nhìn thấy vết thương không ngừng chảy máu của Truyền Võ.

Trong phòng khách Tần gia, Tần mẹ ngơ ngác mà nhìn màn hình Tv trước mắt, đột nhiên quay đầu nhìn về phía con trai mình.

Tần Thiệu Trạch ngẩng đầu lên, cùng lão mẹ bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt cũng mờ mịt khiếp sợ.

—— Truyền Võ, sắp chết?

Biên kịch thực sự để cho hắn chết? !!

“Tỷ.....”

Trong màn hình, Truyền Võ vô lực mà xụi lơ ở chân tường, duỗi tay ấn vết thương trước ngực của mình, dồn dập mà thở hổn hển.

Đồng tử của hắn bắt đầu tan rã, huyết sắc trên mặt cũng nhanh chóng rút đi, đôi môi nhợt nhạt hé mở nhưng cũng chỉ có thể phát ra một tiếng rất nhẹ, rất nhẹ.

“Về nhà.....”

Truyền Võ sờ soạng suy nghĩ muốn đi kéo tay Tiên Nhi, nhưng lời nói khàn khàn vẫn còn trong miệng: “Tỷ, về nhà.....”

Máu tươi từ miệng vết thương ào ạt trào ra, nhanh chóng nhiễm hồng vạt áo trước ngực hắn.

Tiên Nhi quỳ trên mặt đất, nỗ lực muốn đi đè lại miệng vết thương, nhưng máu tươi lại từ khe hở ngón tay tràn ra, căn bản vô pháp ngăn chặn.

Những giọt nước mắt không ngừng trào ra khỏi hốc mắt cô.

“Truyền Võ.....” Tiên Nhi chỉ hét lên một câu như vậy, sau đó đã khóc đến không thành tiếng, run giọng nói, “Ngươi, ngươi cố lên, tỷ mang ngươi về nhà!”

Chương 546: Thương Tâm Quá Độ

Lúc này, cảnh chuyển đổi sang ngôi nhà cũ của Chu gia cách đó hai con phố.

Ở đây vẫn còn nghe rõ tiếng pháo dữ dội từ tiền tuyến, những gờ cửa sổ bằng gỗ bị rung chuyển bởi dư chấn của trận địa pháo.

Chu Khai Sơn ngồi ở bàn bát tiên bên cạnh đại sảnh, vẻ mặt âm trầm nói: “Ta trước mắt không nhận được thư, trong lòng luôn cảm thấy bất an.”

Nói tới đây, ông ta ngẩng đầu lên, nhìn về đứa con thứ ba Truyện Kiệt: “Tam nhi, ngươi đi hỏi thăm xem, phía trước đánh nhau như thế nào rồi!”

Truyện Kiệt đứng dậy, nghe lệnh ra cửa.

.....

Tiền tuyến cách đó hai con phố dài.

Truyện Võ được đặt trên một chiếc xe đẩy bằng gỗ đơn giản, Tiên Nhi ở phía trước kéo xe, vừa đi vừa ngân nga một bài hát nhỏ.

“Đi một dặm, suy nghĩ một chút, lão mẫu cao đường a”

“Đi hai dặm, đọc một bài, lảng giềng hảo tâm a”

“Đi ba dặm, lau sạch nước mắt trên mặt.”

“Đi bốn dặm, mắng một tiếng, nhẩn tâm lang.”

“.....”

Trong miệng không ngừng hát, nước mắt lại như hạt châu vỡ vụn, tràn ra khỏi hốc mắt, nghẹn ngào đến mức không thể hát nổi nữa.

Khúc hát này là rất nhiều năm trước, sư phụ gánh hát đã xướng cho cô nghe.

Hiện tại lại hát lên một lần nữa, thế nhưng phảng phất giống như cách một thế hệ.

“Truyện Võ, ngươi cố lên, ngàn vạn lần cố lên,” Tiên Nhi túm xe đẩy, một bước lại một bước đi về phía trước, khóc không thành tiếng, “Tỷ mang ngươi về nhà.....”

“Tẩu tử?”

Đúng lúc này, ở con đường phía trước, Truyện Kiệt nghe lệnh chạy đến thám thính tin tức, nhìn thấy vẻ chật vật của Tiên Nhi

thì vội vàng chạy tới.

Nhưng mà quay đầu vừa thấy, y ngạc nhiên nhìn nhị ca Chu Truyền Võ an an tĩnh tĩnh mà nằm ở trên xe đẩy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, quần phục trên người đã bị máu tươi nhiễm hồng một tầng lớn.

Xe đẩy lướt qua liền lưu lại một mảnh máu ghê người trên đường đi.

“Nhị ca? !”

Sắc mặt của Truyền Kiệt lập tức thay đổi hoảng hốt.

Y run rẩy duỗi tay sờ về phía thân thể Truyền Võ, mạch và tim đều đã ngừng đập.

“Nhị ca! !”

Truyền Kiệt ngạc nhiên túm lấy bàn tay lạnh băng của Truyền Võ, nước mắt không ngừng trào ra.

Nghe được tiếng khóc của Truyền Kiệt, Tiên Nhi mới vừa rồi còn miễn cưỡng nâng xe đẩy đi về phía trước, đến lúc này bỗng nhiên suy sụp xuống, đầu gối vô lực, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Tẩu tử.....” Truyền Kiệt vừa khóc vừa đỡ lấy chiếc xe đẩy trong tay Tiên Nhi, nói: “Để ta kéo đi, để ta kéo Nhị ca về nhà!”

Thế nhưng muốn kéo cũng không thể kéo được.

Tiên Nhi uể oải trên mặt đất, lại bỗng nhiên liều mạng mà túm lấy tay cầm của xe đẩy, gần như đem ngón tay cắm vào gỗ.

Thân thể của cô đều chống đỡ lấy xe đẩy, gào khóc: “Để ta, để ta đưa hắn đi, cầu người!”

“Truyền Võ, Truyền Võ đã nói với ta, nói.....” Cô khóc như mưa, khóc đến thân thể run rẩy, thở hổn hển mà kêu lên, “Nói ta đưa...để ta đưa hắn về nhà! !”

“Ta muốn dẫn hắn về nhà! !”

Truyền Kiệt chân tay luống cuống mà nhìn Tiên Nhi, sau đó quay đầu nhìn nhà cũ của Chu gia cách đó vài trăm thước.

Một lúc lâu, y rút cuộc rơi lệ nói: “Tẩu tử, người, người bảo trọng..... Ta đi trước nói cho cha mẹ.....”

Dứt lời, Truyền Kiệt liền nghiêng người lao đảo mà chạy xa.

Tiên Nhi nhìn bóng dáng rời đi của y, ngồi bệt dưới đất, khóc đến khó có thể mà kìm được.

.....

Giờ khắc này, tập 52 của “Sấm Quan Đông” chỉ mới bắt đầu hơn mười phút, phiên bản chiếu online cũng chưa được tung ra.

Tuy nhiên, vào thời điểm này, vô số cư dân mạng đã lao vào khu vực bình luận của các trang mạng lớn, phát tiết cảm xúc trong lòng.

“Biên kịch đúng là không con người! Tại sa! ! Lại để cho Truyền Võ chết! !”

“Tôi thật sự chết lặng, đầu óc tôi hoàn toàn chết lặng! Nửa giờ trước mới kết hôn trên chiến trường và thổ lộ lòng mình! Kết quả! !”

“Nhìn thấy Tiên Nhi đẩy xe gỗ, đưa Truyền Võ về nhà, chúng ta đều khóc đến choáng váng, trời ơi, tại sao vận mệnh lại muốn trêu chọc Tiên Nhi như vậy!”

“Truyền Võ là nhân vật yêu thích của tôi trong bộ phim này, nhưng hắn thực sự đã chết... Biên kịch, ngài có dám công khai địa chỉ nhà mình lên mạng không! Tôi nhất định sẽ gửi cho ngài một món quà đặc biệt! !”

“.....”

Sự bùng nổ của số liệu bình luận đã làm kinh động các nền tảng trang web video lớn.

Để đề phòng những kẻ mò đến spoil phim, quản trị viên hậu trường đã nhanh chóng xóa tất cả các bình luận liên quan đến “Cái chết của Truyền Võ”, nhưng chỉ trong vài phút, bình luận ngày càng nhiều, không thể dùng phương pháp thủ công để xóa hết được.

Một số trang web nhỏ hơn thậm chí còn đóng cửa khu vực bình luận trực tiếp, cấm bình luận trong một thời gian ngắn và mở lại sau khi phiên bản trực tuyến ra mắt.

Tuy nhiên, cốt truyện của “Sấm Quan Đông” dù sao cũng đã được phát sóng trên TV, khán giả rất rộng nên chắc chắn không thể chặn được tin tức.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, mục # đã chết # đã bùng nổ trên danh sách tìm kiếm nóng hổi, những khán giả đã theo dõi bộ phim truyền hình đã bắt đầu đổ về các nền tảng xã hội lớn để trút bầu tâm trạng.

Điều này bao gồm những cư dân mạng ban đầu dự định chơi “Tiên Cốt”, nhưng lại bị vấp ngã bởi “Sấm Quan Đông”.

“Tâm tình không tốt, cho nên lát nữa phải chơi “Tiên Cốt” để hả giận, nhất định phải chơi tu sĩ luyện khí!”

“Truyện Võ.....làm tôi khóc thét, đành phải dừng trò chơi tới an ủi linh hồn bị tổn thương của mình!”

“Truyện Võ diễn xuất quá tốt, khiến tôi thương tâm chết mất!”

“Vì Truyện Võ, đừng giải thích, trước tiên phải đăng ký tài khoản...”

Trong khoảng thời gian rất ngắn, phòng phát sóng trực tiếp “Tiên Cốt” của Hứa Trăn đột nhiên tràn ngập đông đảo cư dân mạng, số người đăng ký tu sĩ luyện khí cũng bắt đầu tăng mạnh.

Một số khách mời khác đang dùng mọi thủ đoạn để tranh người chơi, mỗi người đều thể hiện sức mạnh để kéo phiếu bầu, nhưng ngay khi không chú ý, họ liền sững sốt khi thấy độ nổi tiếng của bên phía Hứa Trăn bắt đầu tăng theo cấp số nhân.

Chuyện gì đã xảy ra?

Đoàn đội của Hoàng Chí Tín, Liễu Mộng Dao và những người khác đều cảm thấy vô cùng bối rối.

Chương 547: Tăng Cao Chóng Mặt

Giờ này khắc này, trước sự tăng nhiệt đột ngột của Hứa Trăn, còn nghệ sĩ và đoàn đội của bọn họ đều hoảng đến luống cuống tay chân.

Tình huống như thế nào?

Chỉ 10 phút trước, Hoàng Chí Tín, Chu Nhiên cùng Liễu Mộng Dao vẫn đang tranh bảng đến mặt đỏ tai hồng.

Kết quả trong chớp mắt, mọi người liên tục nhìn nhiệt độ cầu Hứa Trăn tăng vọt như hỏa tiễn, trong khoảng thời gian rất ngắn, hắn đã vượt qua hai trong ba ứng cử viên, áp sát Hoàng Chí Tín, người tạm thời đang đứng đầu bảng.

Hơn nữa nhìn vào xu thế này, việc vượt qua chỉ là chuyện sớm muộn.

Những người này nhìn lên thang trị số mức độ nổi tiếng ngày càng tăng của Hứa Trăn, phảng phất cả tập thể như lâm vào tỉnh mạch.

——Số liệu của Hứa Trăn không ngừng nhảy?

Hơn nữa nhảy đến không kiểm soát được? ?

Là người trong vòng, tất nhiên những người này đều biết hôm nay “Sấm Quan Đông” sẽ phát tập cuối cùng.

Nếu không có cơn gió đông của “Sấm quan Đông”, thì một diễn viên nhị tuyến như Hứa Trăn sẽ không có đủ tư cách để cạnh tranh đại ngôn với những nghệ sĩ nhất tuyến. Hơn nữa trước khi mở phòng phát sóng trực tiếp, ekip cũng đã tính toán đầu vào đấy.

Tuy nhiên, hiện tại mọi thứ đều đang phát điên, hoàn toàn chạy trật hướng? ?

Rốt cuộc đoàn đội bên phía Hứa Trăn đã phát ra tin tức nóng hổi gì?

Chỉ một lát, những người này đã nhận được câu trả lời.

—— Truyền Võ đã chết.....

Người quản lý của Hoàng Chí Tín lật qua các mục tìm kiếm hot search đang xôn xao trên điện thoại di động của mình, trên mặt lộ ra biểu tình như ăn phân.

Mẹ nó biên kịch trời đánh, cứ nhiên để một nhân vật nổi tiếng như Truyền Võ chết? !

Nhìn khung bình luận đã bị cư dân mạng hủy diệt...

Đoàn đội bận rộn mấy ngày nay thiếu chút nữa là khóc lóc mà quỳ xuống bái lạy đoàn phim “Sấm Quan Đông”.

Muốn mạng a!

Mùa hè năm ngoái, khi Chu Du chết, cảnh tượng khóc than trên mạng dường như vẫn còn in đậm trong tâm trí, kết quả là sau một năm, Hứa Trăn đã có thể tái hiện lại “Sự rầm rộ” năm đó với một bộ phim truyền hình khác.

Mẹ nó..... Người sao có thể chết được! !

Sớm không chết, trễ không chết, lại chết ngay đúng lúc này!
Hơn nữa chết đến rung động tâm can!

Đám người đoàn đội của Hoàng Chí Tín cùng Liễu Mộng Dao thiếu chút nữa đã lăn ra khóc ngay tại chỗ.

.....

Cùng lúc đó, công ty sản xuất game “Tiên Cốt” cũng đang theo dõi sát sao quá trình phát sóng trực tiếp của các nghệ sĩ.

Mức độ nổi tiếng của phòng phát sóng trực tiếp đương nhiên không phải là yếu tố quyết định đến việc lựa chọn người phát ngôn, nhưng nó cũng là một bằng chứng quan trọng về tuyên truyền công chúng của nghệ sĩ.

Phó tổng kỹ thuật của công ty tên là Trần Hi, chính y đã đề xuất với công ty cho mời Hứa Trăn đóng một vai trong trò chơi, cũng chính y đã đích thân dẫn đội ra sân bay để đón Hứa Trăn và một đường trò chuyện về võ thuật vô cùng hợp ý.

Trần Hi lắng nghe cuộc thảo luận của các giám đốc điều hành công ty, mắt thấy ứng cử viên được chọn gần như xác định là Hoàng Chí Tín, y không thể không xen vào: “Mọi người có muốn suy nghĩ lại không?”

“Thật ra cá nhân tôi thấy Hứa Trăn cũng không tồi.”

“Ở phương diện nhân khí, tuy hắn hơi kém một chút, nhưng lại thu hút được nhiều người hâm mộ hơn,” Trần Hi theo lý cố gắng thuyết phục, “Nếu chúng ta chỉ tuyên truyền một trò chơi mới thì nghệ sĩ như Hoàng Chí Tín thật sự có thể tăng độ nổi tiếng của game trong một thời gian nhất định.”

“Nhưng chúng ta không phải.”

“Bản thân “Tiên cốt” đã có mức độ nổi tiếng rất cao, hiện tại chúng ta cần là một người phát ngôn có thể cải thiện mức độ gắn bó của người dùng, thay vì lưu lượng truy cập giống như bọt biển.”

“Hơn nữa, Hứa Trăn là nghệ sĩ đang lên, tuy nói đại ngôn chỉ một năm nhưng trong một năm này, không chừng hẳn có thể cho chúng ta nhiều bất ngờ mới.”

Ngay khi quan điểm của y được đưa ra, một số người trong phòng họp lập tức ủng hộ, nhưng cũng có nhiều người phản đối ý kiến này.

Tổng giám đốc nhìn buổi phát sóng trực tiếp trên màn hình lớn, khẽ cau mày nói: “Mặc dù lời cậu nói có lý, nhưng chênh lệch độ nổi tiếng giữa Hoàng Chí Tín cùng Hứa Chân không phải là một chút.”

“Chỉ cần lưu lượng do Hứa Trăn mang lại có thể đạt tới một nửa của Hoàng Chí Tín, thì tôi cũng không phải...”

Lời nói của tổng giám đốc chưa dứt, đột nhiên, dữ liệu nhiệt độ thời gian thực, hiển thị trên màn hình đang không ngừng nhảy lên, một đường cong xuất hiện cho thấy mức tăng tương đối lớn.

“A, một nửa!”

Trong phòng họp, người nào đó có đôi mắt sắc bén không khỏi thốt lên.

Tổng giám đốc: “.....”

Vừa định quay đầu lại xem kẻ nào không mắt như vậy, nhưng liền thấy dữ liệu nhiệt độ trên màn hình lại không ngừng nhảy.

“A, vượt qua rồi, Hứa Trăn đang đứng thứ ba.”

“Sao lại thế này, tại sao lại tăng nhanh như vậy?”

“Nó vẫn đang tăng, tình huống gì vậy? Bây giờ đã gần 2/3 Hoàng Chí Tín rồi đúng không?”

“Hạng hai, hạng hai!”

“.....”

Các giám đốc điều hành cấp cao vẫn nghiêm túc ban nãy bỗng há hốc mồm ngạc nhiên.

Nhìn số liệu nhiệt độ không ngừng tăng, tổng giám đốc cũng có chút động dung, nhanh chóng quay đầu nhìn trợ lý bên cạnh, nói: “Đi kiểm tra đi, tại sao số liệu lại biến động nhiều như vậy?”

Trợ lý vội rời đi.

Sau một lúc, cô nhanh chóng quay lại, trên mặt mang theo mê mang, nói: “Giám đốc, ách, Truyện Võ đã chết.....”

Tổng giám đốc: ?? ?

Chương 548: Yêm Sế Chơi Đại Dao

Độ nổi tiếng trong phòng phát sóng trực tiếp đang không ngừng tăng lên như gió nổi mây phun, mà các vị nghệ sĩ, thân ngồi trong phòng phát sóng lại hoàn toàn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Lúc này, phần phát sóng trực tiếp đã bước sang giai đoạn sau. Để ngăn chặn sự suy giảm độ nổi tiếng, mỗi vị nghệ sĩ đều đã lấy hết ra bản lĩnh giữ nhà của mình.

Liễu Mộng Dao khóc đến cao hứng phẫn chấn, cùng người chủ trì tâm sự về nhân sinh “Cực khổ” mà mình từng trải qua.

Hoàng Chí Tín tận dụng ưu thế là ca sĩ, gã lập tức bắn một đoạn rap ngay trên nền nhạc bối cảnh của “Tiên Cốt”, chẳng qua ca từ khiến khán giả nghe không hiểu lắm.

Hứa Trăn cũng nhanh chóng luyện cấp độ sau khi dữ liệu bị xóa trong phiên bản thử nghiệm, dốc sức làm lại, thuần thục hoàn thành các nhiệm vụ mới, học xong mấy kỹ năng sơ cấp của tu sĩ luyện khí, sau đó lại phấn khởi đi giết quái.

“Có một cuốn sách kỹ năng rất hữu ích trong giai đoạn đầu, được gọi là “Tiểu Ngự Kiếm Thuật”,” Hứa Trăn giới thiệu một cách nghiêm túc trong khi điều khiển nhân vật di chuyển về phía trước, “Có một kỹ năng nhất định rút ra khi đánh đã quái, gọi là “Kiếm khách lưu lạc”, tôi sẽ chỉ cho mọi người nơi để tìm thấy nhất.”

Lúc này, người chủ trì đã hoàn toàn coi Hứa Trăn là “Chủ bá trò chơi”, khi nghe hẳn nhắc đến “Tiểu ngự kiếm thuật”, thì y lập tức vô cùng phối hợp mà giải thích: “Tôi sẽ giải thích ngắn gọn kỹ năng “Tiểu ngự kiếm thuật” cho mọi người.”

“Đây là phiên bản nhược hóa của một trong những kỹ năng thức tỉnh cấp 50 của Tu sĩ luyện khí, “Tiểu ngự kiếm thuật” có thể tăng tốc độ di chuyển lên 150% trong 0,5 giây...”

Nhân vật của Hứa Trăn đang tìm NPC trong khu di tích thì đột nhiên, một người chơi xa lạ gần đó gửi tin nhắn cho hẳn.

“Hắc, huynh đệ, ID của cậu rất thú vị nha.”

Hứa Trăn không ngờ có người sẽ nói chuyện với mình nên không khỏi khẽ giật mình.

Id của hẳn chỉ vừa mới được đăng ký và có tên là “Yêm sẽ chơi đại đao”—— đây là câu thoại mà Truyền Võ đã nói với Hạ chương quỳ khi hẳn đến trấn Nguyên Bảo, về sau câu này đã được hẳn dùng để đặt tên tài khoản luyện game.

Hứa Trăn vừa định đơn giản đáp lại người này, nhưng liền thấy đối phương phản hồi lại: “Yêm sẽ chơi đại đao? Cậu cũng đang xem “Sấm Quan Đông” sao?”

Hứa Trăn: “.....”

“Phốc.....” Một bên, người chủ trì của phòng phát sóng trực tiếp nhìn đến câu này, thì không nhịn được mà bật cười.

Đồng thời, vô số cư dân mạng đang theo dõi phát sóng trực tiếp nhìn thấy tin nhắn này, cũng không khỏi đập bàn cười nghiêng ngả.

“Ha ha ha ha ha người này hỏi Hứa Trăn có phải cũng đang xem 《 Sấm Quan Đông 》 hay không!”

“Hứa Trăn: Tôi không chỉ xem, mà tôi còn diễn đó.”

“Hứa Trăn: Tôi xem a, xem nó ở định dạng 3D trên TV”

“Phốc, Yêm sẽ chơi đại đao, tên tài khoản của Hứa Trăn thật sự rất phù hợp với tình hình nha!”

“Các người đang chú ý cái gì vậy ? ? Id của Hứa Trăn trong trò chơi là “Yêm sẽ chơi đại đao”, còn không mau đi tìm đi!!”

“.....”

Chỉ vài giây ngắn ngủi, cư dân mạng thông minh đã nhanh chóng phản ứng: Id của Hứa Trăn trong game đã bị lộ.

Mặc dù vừa rồi hắn đang chơi game, nhưng phòng phát sóng trực tiếp lại đặc biệt mã hóa tên của hắn, cho nên cư dân mạng cũng không biết.

Đúng lúc này, do người lạ đến gần, phòng phát sóng trực tiếp còn chưa kịp xử lý, cho nên tên tài khoản của Hứa Trăn lập tức bị phơi bày trước công chúng.

——Mẹ nó, còn chờ gì nữa, hàng phía trước mau vây xem a!

Chụp ảnh lưu niệm!

Ngay lập tức, một nhóm lớn cư dân mạng theo dõi buổi phát sóng trực tiếp đã tràn vào server của Hứa Trăn, bắt đầu truy tìm ID “Yêm sẽ chơi đại đao” trên diện rộng.

Hứa Trăn đang đánh đã quái ở thôn tân thủ, sao có thể chịu đựng được một cuộc điều tra thăm như thế này, cho nên rất nhanh đã bị người ta tóm được.

Hàng trăm hàng ngàn quần chúng ăn dưa chen chúc tới, trực tiếp vây quanh khu vực của Hứa Trăn.

“Truyền Võ, người chết thật là thảm!”

“Truyền Võ đã trọng sinh đến thôn Tiểu Lăng của bọn yêm? Người nghĩ sao về nhóm hương thân ở nơi này?”

“Truyền Võ, đã tới thì đừng đi, nơi này của bọn yêm rất nhiệt tình hiếu khách!”

“.....”

Đủ loạn lời nhảm của đám người xa lạ không ngừng tăng lên.

Cũng may máy chủ của “Tiên Cốt” đủ hùng hậu, nếu đây là một trò chơi chim trĩ bình thường, có lẽ Hứa Trăn sẽ bị một lượng lớn người chơi “chà đạp” đến chết.

.....

Vào lúc 9 giờ tối, phòng phát sóng trực tiếp kéo dài một tiếng rưỡi đã kết thúc.

Hoàng Chí Tín từ trong phòng phát sóng trực tiếp đi ra, thở phào nhẹ nhõm, vừa ra liền lập tức cởi bỏ mặt nạ giả, trở lại bộ dáng ban đầu.

“Thế nào rồi?” Gã lên xe bảo mẫu và hỏi người đại diện với vẻ mặt đặc ý, “Vừa rồi biểu hiệu của tôi tốt chứ?”

Hoàng Chí Tín tự mình cảm thấy rất tốt đẹp.

Gã chỉ cảm thấy mình vừa ở trong phòng phát sóng trực tiếp, phong thái nhã nhặn, ăn nói đàng hoàng, thể hiện đầy đủ sức hút và phẩm chất của một người ưu tú, đây nên coi như một buổi phát sóng trực tiếp khá phù hợp với tính cách của gã.

Người đại diện: “.....độ nổi tiếng trong phòng phát sóng trực tiếp của cậu thậm chí còn không bằng một nửa của Hứa Trăn, cậu nghĩ thế nào?”

Hoàng Chí Tín: ?? ?

Chỉ 15 phút sau khi kết thúc phát sóng trực tiếp, bộ phim truyền hình ăn khách của đài CCTV “Sâm Quan Đồn” cũng đã chính thức kết thúc.

Tại thời điểm này, các cuộc thảo luận khác nhau về đại kết cục và “Cái chết của Truyền Võ” lan truyền giống như một loại vi rút, lây lan gần như toàn bộ Internet.

Rất nhiều người ngày thường không xem TV, thì hiện tại đều đang canh giữ các trang Web video lớn. Lúc này tập phim đại kết cục vẫn chưa được phát sóng trên internet, thế nhưng mục “Truyền Võ chết” đã trực tiếp bị đẩy lên trên mục hot search.

Vô số người xem trực tuyến đang làm việc ngoài giờ, đi công tác và bồi lãnh đạo ăn cơm khi nhìn thấy mục tin tức này thì nhin không được mà nhảy dựng tại chỗ.

Mẹ nó!

Mấy người có cần spoil như vậy không!

—— hơn nữa tình huống như thế nào, Truyền Võ đã chết? !

Khó có thể tin!

Chương 549: Đại Kết Cục

Đúng 10 giờ tối, tập 52 của bộ phim “Sấm Quan Đông” đã chính thức đổ bộ trên các nền tảng website video lớn.

Đám người vừa lái nhải vừa nhấn vào giao diện phim trên các Web video, mở ra liền thấy, quả nhiên các trang Web cũng không còn là con người nha, vậy mà trực tiếp đề tiêu đề là “Trận chiến cuối cùng, Truyền Võ anh dũng hy sinh.” làm công tác tuyên truyền.

Hơn nữa bìa hình ảnh của tập phim lại chính là một màn Truyền Võ rút đao trong phim.

Trong ảnh, Truyền Võ đứng thẳng trên chiến trường, trong tay cầm một thanh trường đao có ánh sáng lạnh lẽo, trên người tràn đầy sát khí.

Điều này vẫn rất khác với Hứa Trăn trong ấn tượng của mọi người.

Vẻ mặt của hắn không còn đậm mạc xuất trần mà ánh mắt như đuốc, hung tợn và nghiêm nghị, trong mắt hiện lên vẻ kiên cường bất khuất, giống như một mũi lao không thể gục ngã.

Vô số người xem đã bị chấn động trước bức ảnh này, họ chỉ cảm thấy thích thú đến mức vội vàng nhấp vào video.

Nhìn một hồi, chút bất mãn vì bị spoil đã bị bọn họ vứt ở sau đầu.

Bởi vì, cốt truyện đại kết cục thật sự là quá xuất sắc, nó cô đọng và hấp dẫn hơn rất nhiều nếu so những tập trước đó.

Chiến hỏa bay tán loạn, khói thuốc súng tràn ngập.

Các chiến sĩ cả người tắm máu, đón lửa đạn đầy trời, đập lên thi teher chiến hữu, măng mọc mọc lên sau tre già, không ngừng vọt về phía trước.

Máy quay ghi lại trận chiến trước mặt giống như không có cảm xúc, nhưng cảnh quay đầm đìa máu tươi hết sức tự nhiên, không có kỹ xảo nhưng lại vô cùng chân thật.

Cuộc chiến trên đường phố bi thảm như máy xay thịt khiến người ta lo lắng, hơn nữa kỹ năng chiến đấu tuyệt vời của Truyền Võ trong cuộc chiến cũng khiến khán giả trầm trồ.

Khi hết đạn, Truyền Võ rút đao không chút do dự để chiến đấu tiếp, dẫn đến sự kích động của khán giả trực tiếp lên đến đỉnh điểm.

Tuy nhiên, cuối cùng, tình tiết vẫn như dự đoán, trên chiến trường bi thảm, Truyền Võ không thể may mắn thoát khỏi, hắn bị một đao đâm xuyên ngực.

Khán giả nhìn thấy Tiên Nhi kinh hoàng thất thố mà nhào lên, run rẩy ấn lại vết thương trước ngực của Truyền Võ, chân tay bối rối gần như không biết làm gì.

Nhìn thấy Truyền Võ từ từ lấy tay cô, chấp nhất mà lặp lại một câu: Về nhà, về nhà..... Rốt cuộc cũng không thể nói tròn vẹn những câu khác.

Không có nhạc nền giật gân, cũng không những lời thổ lộ cầu huyết.

Truyền Võ giống như một binh lính tử nạn bình thường, thân thể ngã xuống vũng máu.

Khán giả nghĩ rằng họ đã biết trước cái kết cho nên sẽ không còn bị chấn động nữa.

Tuy nhiên, khi bọn họ trở mắt mà nhìn Tiên Nhi hát một khúc bi ca, nỗ lực kéo thì thể Truyền Võ nằm trên xe gỗ ở sau lưng, bọn họ vẫn nhìn không được mà đau xót một trận.

Rất nhiều người, lúc này đang nhớ đến tập đầu tiên của bộ phim truyền hình.

Tiên Nhi mặc một chiếc áo khoác hoa nhỏ, ngồi trên cây lựu trong sân nhà, chân đung đưa và hát một bài hát nhỏ, vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên;

Khi đó, Truyền Võ vẫn còn là một thiếu niên đứng dưới tán cây, ngẩng mặt lên, nghe tiếng hát của tỷ tỷ mình, trong lòng có chút ngốc nghếch mỉm cười.

Truyền Võ nói, tỷ, ta từ nhỏ đã thích tỷ...

Nghĩ đến đây, hốc mắt của nhiều người liền thoáng đỏ lên.

.....

Khung cảnh lập tức di chuyển, hình ảnh đã đến lão Chu gia.

Cả gia đình đều đang canh giữ ở sảnh trước, mắt hồn mắt vía chờ đợi tin tức tiền tuyến.

“Kẻo kẹt ——”

Lúc này, tiếng cửa vang lên, Truyền Kiệt bước chân vội vàng mà chạy trở về, đối mặt với ánh mắt mong mỏi của cha mẹ, y nghẹn ngào hồi lâu, mới nói giọng khàn khàn: “Nhị ca đã chết.....”

“Bang!”

Nương hung hăng tát lên mặt của Truyền Kiệt, con mắt đỏ lên: “Nói hươu nói vượn!”

Truyền Kiệt ăn một cái tát, ngơ ngẩn mà nhìn mẩu thân, nửa câu cũng không thể nói được, nước mắt lặng yên không một tiếng động mà trào ra hốc mắt.

“Cha, nương.....”

Ngoài cửa lớn, Tiên Nhi đã về tới.

Cô để chiếc đũa xuống, Thành thịnh” một tiếng quỳ gối trước cửa Chu gia.

Mọi người nhìn thấy xe đẩy phía sau Tiên Nhi, mắt hồn mà lão chạy qua.

Nương xụi lơ gục xuống trước mặt Truyền Võ, không biết làm sao mà vượt thi thể nhi tử, thất thanh nói: “Võ, Võ a, nói chuyện với Nương.....”

“Nương tới, nương tới.....”

Nhìn lão nhân cả người run rẩy mà thất thanh khóc rống, trong nháy mắt, vô số cư dân mạng đều mờ cả hốc mắt.

“Không chịu được, tôi đau lòng quá.”

“Những người làm mẹ không thể nhìn thấy một cảnh tượng như vậy”

“Một đứa con cũng không để lại, cứ ra đi như vậy đúng là làm lão nhân đau rớt tâm.”

“Một trận chiến tranh, bao nhiêu người cửa nát nhà tan.....”

“Chớ quên nỗi đau đất nước, đừng quên ngày 18 tháng 9!”

“.....”

Giờ khắc này, trong màn hình, một nhà Chu gia đối mặt với cái chết của Truyền Võ, nước mắt đã rơi lã chã khắp mặt.

Chỉ có duy nhất phụ thân Chu Khai Sơn đứng ở bên ngoài, xụ mặt, trước sau đều bình tĩnh nói: “Mau đỡ Nương người dậy, đưa về phòng nghỉ ngơi!”

Nói xong, ông quay đầu nhìn nhóm văn bối trong nhà, nói: “Đừng khóc, mau thu thu nước mắt lại!”

“Truyện Võ đây là vì nước mà chết, vì dân hy sinh thân mình, là quang vinh của lão Chu gia chúng ta!”

“Chuẩn bị linh đường, lấy gia phả tới đây, ta sẽ dựng bia chếp sử cho hần!”

.....

Trên linh đường đơn sơ cái gì cũng không có, trừ bỏ vài bó trắng, cũng chỉ đặt một vòng sáp dương.

Truyện Kiệt cầm một miếng khăn lông, nhẹ nhàng lau đi vết máu cùng bụi bẩn trên mặt Truyền Võ.

Chu Khai Sơn an an tĩnh tĩnh mà ngồi ở bên linh đường, không nói một lời.

“Cha,” lúc này, Tiên Nhi đi đến, đem cây đại đao mà Truyền Võ đx dùng ở trên chiến trường đưa cho Chu Khai Sơn, thấp giọng nói, “Cây đao này, trả cho người.”

Chu Khai Sơn quay đầu lại, ngẩn ngơ nhìn thanh trường đao đã nhiễm máu tươi.

Sau một lúc lâu, ông cầm lấy đại, nhẹ giọng nói: “Tốt.”

Chợt quay đầu nhìn về phía Truyền Kiệt, nói: “Tam nhi, lấy đá mài đao ra đây.”

Truyện Kiệt nao nao, không có nghi ngờ, nghe lệnh mà đi.

Chu Khai Sơn một mình canh giữ ở trước linh đường, vượt đại đao, bỗng nhiên hốc mắt liền đỏ lên.

“Tí tách, tí tách.....”

Giờ khắc này, hán tử cả đời không cúi đầu, cả đời không lau nước mắt lại đứng khóc như mưa dưới linh đường của con trai.

Chương 550: Phim Đạt Cấp Hiện Tượng

Phần lớn khán giả của “Sấm Quan Đông” đều là người lớn tuổi.

Những người này từ lâu đã quen nhìn thói đời nóng lạnh, nhân tình ấm lạnh, cho rằng chính mình sẽ không thể rơi lệ vì bất cứ thứ gì.

Nhưng chung quy vẫn không thể vượt qua được cảnh này.

Rất nhiều người đã rơi nước mắt không ngừng khi bắt đầu chứng kiến cái chết của Truyền Võ, hiện tại đến một màn này thì trực tiếp khóc đến cầm lòng không đậu.

Đứa nhỏ quật cường, đứa con thường xuyên chọc giận cha mẹ, lại nhận hết ủy khuất, ương ngạnh cho dù bị đánh, bây giờ đã không còn nữa.

Biết rõ là giả, biết rõ đây chỉ là tác phẩm nghệ thuật, nhưng giờ khắc này, khán giả cơ bản không thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

Đêm nay, nhiệt độ của “Sấm Quan Đông” không ngừng bò lên, các bài bình phim cũng mọc lên nhưng mặng sau mưa, gần như tàn sát các trang mạng.

Thậm chí, có rất nhiều nhà phê bình kỳ cựu của giới văn học nghệ thuật chưa từng bình tác phẩm phim truyền hình đã đặc biệt rời núi và đánh giá bộ phim cấp hiện tượng này một cảnh đầy cảm tính.

Một nhà văn nổi tiếng trong nước đã viết trên trang mạng xã hội của mình rằng: “Sấm Quan Đông” không chỉ là nói về một đoạn lịch sử, mà còn nói về tinh thần và khí phách của dân tộc Hoa Hạ chúng ta”

“Trung hậu, thiện lương, cần kiệm, nhiệt tình, kiên nhẫn, lòng dạ rộng rãi, không ngừng vươn lên.”

“Ông nội và cha tôi đều là những người di cư đến Quan Đông, cho nên bộ phim này khiến cho tôi cảm thấy rất thân thiết. Tôi luôn dành sự quan tâm đặc biệt cho bộ phim vì cảm thấy nó rất chân thực cũng như chân động, đây là một phim lịch sử của dân tộc.”

“Dân tộc chúng ta vô cùng bất khuất, bao thế hệ anh hùng từ lớp này đến lớp khác như tre già măng mọc, hăng hái chiến đấu trong chiến trường đẫm máu.”

“Chúng ta là con cháu của những anh hùng này, cho nên chúng ta nên kế thừa ý chí và tinh thần của họ, tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, không ngừng phấn đấu.”

“Chỉ có tinh thần dân tộc thực sự và tình cảm gia đình, đất nước mới là thứ có sức lay động lòng người nhất”.

Một người phụ trách Liên đoàn văn học nghệ thuật cũng nhận xét: “Bộ phim này trước hết không quá chú tâm vào chủ đề, nhưng lại thể hiện rõ vận mệnh của các nhân vật.”

“Mỗi một người trong Chu gia đều có máu thịt chân thật, như thể bọn họ là những người sống sò sò bên cạnh mình, lúc xem phim tôi luôn có cảm giác mình chính là Truyền Võ.”

“Nhiều diễn viên dù già hay trẻ đều nắm bắt rất chính xác tính cách, tâm lý nhân vật, họ thể hiện tình cảm chân thành với gia đình, đất nước, dân tộc”.

“Cái chết của Truyền Võ khiến tôi vô cùng xúc động. Nam diễn viên đã thể hiện nhân vật này rất thành công. Hắn là người truyền tải cảm xúc của gia đình và đất nước nhiều nhất trong toàn phim, nhưng nó hề không khiến cho mọi người cảm thấy cứng nhắc.”

.....

Chỉ qua một đêm, “Sấm Quan Đông” đã sớm đỏ đến phát tím, thì ngay giờ khắc này, nó hoàn toàn hóa thành một bộ phim cấp hiện tượng.

Hứa Trăn là một diễn viên chưa tính đến mức quá nổi tiếng nhưng trong một đêm này, hắn đã thu hoạch được sự chú ý của các nghệ sĩ hàng đầu, đồng thời cùng được đại lão trong giới văn nghệ điểm danh khen ngợi.

Những người này có thể không biết cách đánh giá một cách khoa học và khách quan về kỹ năng diễn xuất của một diễn viên, nhưng họ biết rằng Truyền Võ đã khiến họ thực cảm động.

Bởi vì họ đã rơi nước mắt vì sự hy sinh của nhân vật này.

Đây là đãi ngộ mà nhiều nghệ sĩ nhất tuyến và lưu lượng đỉnh cấp hàng đầu không thể cầu được trong cuộc đời.

Đây là nhiều ít nhất tuyến nghệ sĩ, đỉnh cấp lưu lượng cả đời đều cầu không được đãi ngộ.

.....

Tối hôm đó, tất cả mọi người trong đoàn phim “Sấm Quan Đông”, từ đạo diễn, đến diễn viên, nhân viên đều vô cùng bận rộn.

Bận rộn trả lời các loại cuộc gọi, bận rộn xử lý các loại hợp tác mà trước đây không thể tranh được.

Tỷ lệ người xem trung bình của một tập đại kết cục đã bị khóa ở mức 11,6% và ratings bình quân của toàn bộ phim đã phá vỡ 7%, phá vỡ kỷ lục cao nhất trong năm năm qua, khiến cho giới giải trí gần như chấn động.

Tổng đạo diễn Trương Tân Kiệt và những người khác đã không còn có thể dùng từ hưng phấn hoặc là mừng rỡ như điên để hình dung nữa. Chính thành tích kinh người, hoàn toàn vượt quá mong đợi của bọn họ đã khiến cho bọn họ thậm chí có cảm giác luống cuống.

Làm sao bây giờ? Phần tiếp theo phải làm như thế nào đây?

Phần 1 của “Sấm Quan Đông” nhận được thành tích quá khủng, dẫn đến sự chú ý của các lãnh đạo cấp cao, đồng thời điều này đã khiến cho biên kịch Tôn Mãn Đường sàu đến rụng tóc.

Tất cả đều là lỗi của bàn tay này a... Tại sao lại quyết định để Truyền Võ chết?

Hiện tại thì tốt rồi, nhưng phần kế tiếp thì viết gì đây?

Truyện xưa của Truyền Văn, Truyền Kiệt, có ai muốn xem đâu!

Mua dây buộc mình..... Đây đúng là tự đào hố chôn mình nha!

Hơn nữa không biết vì cái gì, vừa rồi lúc lãnh đạo gọi điện đến, giọng nói nghe có chút đáng thương?

Là ta ảo giác sao?

.....

Lúc này, so với nhóm chủ sang của “Sấm Quan Đông” thì còn có một số ít người càng vui vẻ hơn khi vô tình ngoài ý muốn mà nhặt được một món hời.

Ví dụ như Hoàn Cầu giải trí, chủ tịch Từ Hân.

Ông ta cầm sổ liệu rating vừa mới ra lò trong kỳ nghỉ hè, chỉ cảm thấy vui vô cùng.

——Chà, không tin được, bộ phim “Săn Ảnh” do đũa con ngốc ngếch nhà mình diễn chính lại có thể được dự đoán sẽ xếp thứ ba trong xếp hạng hàng năm? ?

Vốn dĩ mùa hè là thời điểm được có nhiều khán giả nhất trong năm, hầu như các hãng phim truyền hình đều đặt cược vào những bộ phim truyền hình có chất lượng tốt nhất và tự tin nhất trong năm, rồi cạnh tranh với nhau.

Kết quả, “Sấm Quan Đông” xuất thế liền khiến cho các bộ phim truyền hình cùng thời gian, toàn bộ đều quỳ gôi.

Liếc mắt nhìn lại, đâu đâu cũng thấy “xác chết”.

Vị trí đầu tiên, “Sấm Quan Đông”, bình quân ratings 7.02%, cao nhất là 11.63%;

Vị trí thứ hai là “Chiến Hỏa Nhân Y”, ratings 0.52%;

Vị trí thứ ba, “Nước Mắt Tương Tư”, ratings 0.46%.

.....

Thứ mười ba, “Lương Duyên Vui Vẻ Của Tiên Đạo Đa Tình”, 0.08%.....

Chương 551: Phí Đại Ngôn

Một số phim truyền hình trong số đó thực sự có chất lượng khá cao, và chúng có thể sẽ là những bộ phim nổi tiếng nếu được đặt trong lịch chiếu mùa xuân và mùa thu thông thường.

Nhưng thật không may, bởi vì bọn họ gặp phải “Sấm Quan Đông”, cho nên chỉ có thể mũi kích gậy nằm trong cát.

Với tư cách là chủ tịch một công ty điện ảnh và truyền hình, Từ Hãn nhìn số liệu rating thậm đến không nở nhìn của các bạn đồng trang lứa, liền cảm thấy thỏ tử hồ bi (Vật thương đồng loại) Cái quỷ á!

Chư quân bị giết quá thâm, ha ha ha ha ha! !

Ông ta vốn không hy vọng lắm vào bộ phim “Săn Ảnh” của đứa con trai ngốc nhà mình, cho nên mới không ngừng đẩy nhanh tốc độ, đặt lịch chiếu vào mùa xuân không ôn không hỏa.

Kết quả trăm triệu lần không nghĩ tới, chính quyết định có điểm tủng này lại tránh được sự chèn ép của “Sấm Quan Đông”.

Vận mệnh đúng là thứ không thể đoán trước.

Ai, Tiểu Hứa quả nhiên là phúc tinh, thật tiếc khi không thể ký hợp đồng nghệ sĩ với hắn?

Từ Hãn càng nghĩ càng cảm thấy đáng tiếc.

Đối với kế hoạch hôm nay, chỉ có thể lấy lui làm tiến, để đứa con trai ngốc nhà mình tận lực tạo quan hệ tốt với người ta, tranh thủ mời hắn nếu tương lại cần người.

Nghĩ như vậy, Từ Hãn liền cầm lấy điện thoại, gọi cho Từ Hạo Vũ.

“Đô đô đô.....”

“Uy, ba?”

“Hạo Vũ a,” Về mặt Từ Hãn ôn hoà khó có được, nói, “Bộ “Sấm Quan Đông” vừa mới kết thúc, thành tích lại cao như vậy, con đã gửi lời chúc mừng cho sư phụ của mình chưa, mời hắn ăn một bữa cơm gì đó?”

Đầu dây bên kia, Từ Hạo Vũ sửng sốt một chút, nói: “A? Hôm qua con đã đi qua Thâm thành, mới vừa mời hắn ăn cơm.”

Từ Hãn vừa nghe lời này, không khỏi nhướn mày —— ngốc nhĩ tử hiểu chuyện a, khá biết điều!

Ông ta hăng giọng, tỏ vẻ vô cùng rộng lượng, nói: “Đi ăn ở đâu, xài bao nhiêu tiền? Ba trả cho con!”

“Không cần không cần, chút tiền ấy cần gì phải báo cáo,” Từ Hạo Vũ chẳng hề để ý, nói, “Sư phụ con muốn ăn cháo, cho nên con liền dẫn hấn đi đến quán “Cháo Phô Lão Trương” mà hai năm trước ba đã dẫn con đi, hấn ăn cháo rau xanh, con ăn cháo thận heo.”

“Ai, chế độ ăn uống của sư phụ rất tốt cho sức khỏe, con còn cần học hỏi thêm từ hấn đây!”

Từ Hấn: “.....”

Đây mà là mời khách ăn cơm sao? !

Một người một chén cháo?

Con mẹ nhà ngươi, còn cả cháo thận heo! !

Ta thấy ngươi lớn lên giống thận heo rồi đấy! !

.....

Vào ngày 12 tháng 8, chưa đầy một tuần sau khi “Sấm Quan Đông” kết thúc, phiên bản game di động của “Tiên Cốt” đã chính thức xác nhận ứng cử viên cho người phát ngôn là Hứa Trăn, người đóng vai Cố Quân trong phim tuyên truyền.

Tin tức vừa ra, trong nghề ồ lên.

Hứa Trăn là một nghệ sĩ trẻ đi theo con đường diễn viên, cũng không luôn cúi trước lưu lượng, thế nhưng lại có đủ tư cách bắt được đại ngôn của một trò chơi đỉnh cấp.

Hơn nữa quan trọng chính là, người cạnh tranh với hấn còn có Hoàng Chí Tín.

Đương hồng nhất tuyến đi cạnh tranh đại ngôn trò chơi lại bị một tiểu diễn viên nhị tuyến chém rớt xuống ngựa...

Chuyện này đã trở thành trò cười mới ra lò của Hoàng Chí Tín trong giới giải trí.

Bản thân sự việc này thật ra không có gì đáng cười, Hứa Trăn có được đại ngôn này, rõ ràng là mượn gió đông của “Sấm Quan Đông”;

Nhưng vấn đề là —— giữa Hoàng Chí Tín và Hứa Trăn còn có một khúc mắc!

Vào đầu năm nay, Hoàng Chí Tín đã vận dụng tư bản để giành lấy kịch bản “Lang Gia Bả”, chuyện này vẫn còn rõ ràng trước mắt. Nhưng kết quả chưa đến cuối năm, Hứa Trăn trở tay liền có thể đoạt được đại ngôn “Tiên Cốt” từ trong tay Hoàng Chí Tín.

Hơn nữa, dù Hoàng Chí Tín dùng thủ đoạn để đoạt kịch bản nhưng vẫn không thể đoạt đến tay, uổng công bị một thân tanh tuổi.

Còn Hứa Trăn thì đường đường chính chính cạnh tranh đại ngôn với gã, cuối cùng đại ngôn đạt tới tay, kiếm được cả danh lẫn lợi.

Buổi phát sóng trực tiếp của “Tiên Cốt” vào ngày 8 có bao nhiêu thanh thế thì hiện tại đôi lại bấy nhiêu vang dội.

Thậm chí, nhiều thương gia ban đầu đang hợp tác với Hoàng Chí Tín đã có ý tưởng thay đổi người phát ngôn của họ.

—— như vậy sau một loạt chuyện, ai nhìn thấy cũng không cảm thấy khó chịu.

Ta tiêu nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ là để cố ý ghê tởm chính mình sao?

Hoa Hạ cũng không có một mình người là nghệ sĩ nhất tuyến.

.....

Hiện tại đối với chuyện bản thân bắt được phần đại ngôn của “Tiên Cốt”, trong lòng Hứa Trăn cũng vô cùng vui vẻ.

——Trò chơi đỉnh cấp ra tay rất là hào phóng, phí đại ngôn một năm đã lên tới 350 vạn.

Mặc dù số tiền này nghe có vẻ không lớn, nhưng phí đại ngôn trò chơi và thù lao đóng phim hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Thù lao của các tác phẩm điện ảnh và truyền hình là để trả cho hình ảnh, danh tiếng, kỹ năng diễn xuất và các yếu tố khác của diễn viên; còn khoản phí đại ngôn trò chơi 350 vạn này hoàn toàn dành cho quyền sử dụng chân dung của nghệ sĩ.

Trừ bỏ thời gian mấy ngày để chụp ảnh cho trò chơi thì gần như không cần phải bỏ thêm công sức gì.

Hơn nữa điều mấu chốt chính là, cái giá 350 vạn này tương đương với vị giá trị thương mại trước mắt của Hứa Trăn.

Theo lời của Kiều Phong, trước mắt, phí đại ngôn trò chơi sẽ dao động trên dưới mấy trăm vạn.

Như như Từ Hạo Vũ, nghệ sĩ đỉnh lưu nhất tuyến (đứng đầu về lưu lượng) có thể kiếm được trên năm trăm, còn người có lưu lượng hơi yếu một chút, chẳng hạn như Hoàng Chí Tín thì ước chừng trên dưới 500 vạn.

Về phần dưới nhất tuyến...

Xin lỗi, các trò chơi chuyên nghiệp sẽ không tìm nghệ sĩ dưới nhất tuyến làm đại ngôn.

Nói cách khác, trong lĩnh vực điện ảnh, vị trí của Hứa Trăn còn chưa đạt tới nhất tuyến, nhưng giá trị thương mại của hắn đã sớm bước chân vào ngưỡng cửa nhất tuyến.

Bởi vậy, phản ứng dây chuyền do điều này mang lại là các nhãn hàng khác đã bắt đầu nâng giá của Hứa Trăn lên một mảng lớn.

Chương 552: Lấy Sự Nghiệp Làm Trọng

Kiều Phong mỗi ngày vui sướng mà tiến hành đủ loại đàm phán thương vụ, mấy ngày bận tới bận lui, tuy không nói thành nhưng sinh hoạt như vậy lại khiến hắn cảm thấy thỏa mãn.

Ngày 15 tháng 8, khi phí đại ngôn đến đúng như dự kiến, Kiều Phong liền hỏi Hứa Trăn, “Cậu có định đầu tư số tiền này vào giai đoạn hậu kỳ của “Lang Gia Bả” hay sản xuất một bộ phim truyền hình mới”

Hứa Trăn nghe vậy liền ngẩn ngơ, sau một lúc lâu, rốt cuộc thử thăm dò nói: “Kiều ca, kỳ thật em có một ý tưởng lớn mật...”

Kiều Phong hỏi: “Ý tưởng gì?”

Hứa Trăn nói: “Em muốn mua phòng ở.”

Kiều Phong an an tĩnh tĩnh mà nhìn hắn, nói: “350 vạn, cậu muốn mua WC hay là mua phòng bếp?”

Hứa Trăn: “.....”

Kiều Phong liền nhẹ giọng an ủi: “Không vội, giá đấu thầu bản quyền công chiếu của “Lang Gia Bả” đã lên tới 300 vạn cho một tập. Khi quyền công chiếu được bán, thì tiền chia hoa hồng cũng đủ để cậu tùy thích mua phòng ở.”

Hứa Trăn do dự một chút, vẫn là hỏi: “Nhưng, chúng ta không phải dự định chính thức thành lập công ty điện ảnh và truyền hình vào đầu năm sau sao?”

“Số tiền này chẳng lẽ không được dùng để đầu tư vào cổ phiếu?”

Kiều Phong chớp chớp mắt, cảm khái đứa nhỏ này như thế nào càng ngày càng thông minh, vỗ vỗ bờ vai của hắn, Kiều Phong thậm thía nói: “Người trẻ tuổi, không cần vội vã hưởng thụ, muốn lấy sự nghiệp làm trọng.”

Hứa Trăn: “.....”

.....

Lấy sự nghiệp làm trọng Hứa Trăn đồng học cuối cùng vẫn không thể mua được phòng ở, mà là dùng tiểu kim khố ban đầu định mua nhà để đầu tư cho bộ phim thứ hai của Studio “Lang Gia Bả”.

Mặc dù đây chỉ là một bộ phim thần tượng về tình yêu học đường nhưng Hứa Trăn và những người khác vẫn rất coi trọng nó, ngoại trừ dàn diễn viên thì mọi thứ đều nên chuẩn bị theo tiêu chuẩn của “Lang Gia Bả”.

Về phần chỗ ở trong nửa năm nay...

Sau khi Hứa Trăn cố gắng hoàn thiện một cách nghiêm túc và có trách nhiệm cho công việc chụp ảnh tuyên truyền của “Tiên Cốt”, thì liền trực tiếp xách theo vali quay về vườn trường Trung Hí.

Học sinh, vẫn là muốn lấy việc học làm trọng.

.....

Ngày 1 tháng 9, các trường cao đẳng và đại học lớn bắt đầu khai giảng, Hứa Trăn cũng chính thức lên năm ba.

Nói chung, các nghệ sĩ đã ra mắt hiếm khi tham gia các lớp học kể từ khi bước vào năm na, nhưng vì Hứa Trăn đã không tham gia một khóa học nào trong học kỳ thứ hai của năm thứ hai để quay “Lang Gia Bả”, cho nên hắn vẫn phải tận lực học bù càng nhiều càng tốt trong nửa năm nay.

Đây cũng là lý do quan trọng nhất khiến Thái Thật Tiên cùng Kiều Phong hy vọng rằng hắn sẽ thực hiện một bộ phim vườn trường trong nửa năm này.

——Phim thể loại vườn trường có thể quay ở thủ đô, cũng không cần di chuyển đến phim trường lớn ở các thành phố khác.

Chỉ cần sắp xếp tốt thời gian quay, thì nhất định sẽ không làm chậm trễ thời gian học cùng công việc.

Tuy nhiên, thứ làm Hứa Trăn ngạc nhiên chính là bộ phim thần tượng của bọn họ vẫn chưa được duyệt, ngay cả tên của bộ phim cũng chưa được công bố cho công chúng, nhưng nó lại bị người theo dõi.

Vào ngày 5 tháng 9, họ vừa tổ chức buổi hội thảo khởi xướng đầu tiên cho dự án của mình. Thì ngay tối hôm đó, Lâm Gia gọi điện và chủ động xin làm nữ chính của bộ phim này.

Hứa Trăn có chút bất đắc dĩ nói: “Hảo ý xin nhận, tôi biết tỷ muốn giúp tôi, nhưng đây là phim tình yêu vườn trường có vốn đầu tư ít, thật sự không cần thiết giết gà dùng dao mổ trâu.”

“Chúng tôi hiện đang thảo luận xem có nên tìm một người mới để diễn thông qua buổi thử vai hay không. Người đó không cần phải diễn xuất tốt, miễn là phù hợp với giả thiết nhân vật là được.”

Lâm Gia bên kia điện thoại vênh tai lên, dường như đã nắm được mấu chốt trong câu nói này, lập tức nói: “Dự toán không đủ sao? Không thành vấn đề, tôi có thể mang vốn vào đoàn nha!”

Hứa Trăn: “..... Thực xin lỗi sư tỷ, Thái tổng đã giải thích rõ sẽ không nhận đầu tư ở bên ngoài.”

Sau một lúc lâu, hắn nghe bên kia vẫn chưa trả lời, cho nên chủ động nói: “Sư tỷ, trước đây không phải chúng ta đã nói rõ

ràng rồi sao?”

“Tỷ ở lại Đông Nhạc để ăn tài nguyên trong khoảng thời gian này, hiện tại điện ảnh “Vương Thành” đã đóng máy, tôi nghe Đông Nhạc đã chuẩn bị sản xuất một bộ cung đình? Tỷ thấy kịch bản như thế nào?”

Lâm Gia trầm mặc thật lâu, rốt cuộc mới miễn cưỡng đáp vài câu có lẽ, sau đó liền cắt đứt điện thoại.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, cô ngồi trong phòng ngủ, nhìn chăm chăm vào tấm poster phiên bản giới hạn có chữ ký của “Tiên Cốt” treo trên tường, cùng với nhân vật Cố Quân được làm thủ công, thẻ nhân vật, móc chìa khóa, ly sứ, gối ôm...đủ một bộ sản phẩm.

Cô cảm giác có điều gì đó không thích hợp.

—— Con đường này hình như hơi quanh co? ?

Cô nhìn chăm chăm vào tấm poster trên tường một lúc lâu, sau đó đột nhiên nghiêng răng, ánh mắt tràn đầy kiên định.

Cố lên a Gia Gia!

Không thể nhận thua!

Con đường Hứa Trăn này khó đi, nhưng người cũng không thể từ bỏ?

Người còn có thể hỏi Thái tổng? Còn có thể hỏi Kiều ca?

Nếu vô dụng.... thì chờ lúc bọn họ tuyển diễn viên, người đi tranh vai là được! !

Hợp tác nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người còn không biết Hứa Trăn cùng Thái tổng là hạng người gì?

Ta không tin mấy người sẽ không động tâm trước diễn xuất của ta! !

.....

Sau Lâm Gia, một số diễn viên quen thuộc lần lượt liên hệ với Hứa Trăn. Ví dụ, bạn cùng lớp A Y Mộ, hay người đã từng làm việc cùng nhau trên sân khấu của “Tôi là Phái Diễn Xuất”, diễn viên Dương An Ni, đồng thời còn có Tiểu Kiều – Lưu Tề Nguyệt trong Tam Quốc...

Cuối cùng, những người này đều bị Hứa Trăn uyển chuyển từ chối vì cùng một lý do.

Chương 553: Đại Lão Tới Nhà

Theo những gì Kiều Phong nói, đây là bởi vì trong thời gian gần đây, danh xưng “Rating phúc tinh” của Hứa Trăn tương đối vang dội trong nghề, rất nhiều công ty hy vọng rằng nghệ sĩ của họ có thể có cơ hội hợp tác với Hứa Trăn và cò xát vận may hần.

Tuy nhiên, bản thân Kiều Phong lại khá khinh thường cái gọi là “vận may” này.

——Tiểu Hứa nhà tôi có vận khí tốt sao?

Một khi lựa chọn diễn xuất thì cho dù đánh đổi thứ gì, hần cũng thả ra thực lực vượt qua thử thách!

Đề tham gia những bộ phim truyền hình này, hần đã bỏ qua bao nhiêu bộ có thể kiếm được nhiều tiền hơn, thậm chí là diễn nam chính?

Lấy ví dụ như, nhân vật Truyền Võ trong Sám Quan Đông, nếu lúc trước các nghệ sĩ nhất tuyến chịu tiếp thì Hứa Trăn có đủ khả năng đoạt được vai này sao?

Một đám người ở chỗ này ghen tỵ rồi tung tin thất thiệt, đúng là không biết xấu hổ!

.....

Mấy ngày qua đi, Thái Thực Tiễn và những người khác đã chuẩn bị tốt tất cả các văn kiện được phê duyệt, tuy nhiên lúc này Hứa Trăn lại nhận được một cuộc gọi bất ngờ.

——Một trong những giám khảo của Giải Ngọc Lan, Trì Tuyền Nhã.

Hứa Trăn cùng Trì Tuyền Nhã không thể nói là hoàn toàn xa lạ, nhưng hai người cũng chỉ mới gặp nhau vào hôm lễ trao giải Ngọc Lan và buổi tiệc rượu sau lễ.

Chính vì vậy, khi nhìn thấy đối phương chủ động gọi điện cho mình, hơn nữa còn muốn nói đến chuyện hợp tác trong bộ phim mới, Hứa Trăn liền cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Chiều ngày 8 tháng 9, Trì Tuyên Nhã đi tới phòng làm việc “Lang Gia Bả” ở thủ đô, Thái Thực Tiễn tự mình ra mặt, mang theo Kiều Phong cùng Hứa Trăn định ngày hẹn gặp vị đại lão này.

—— Trì Tuyên Nhã, vị nữ sĩ đã từng sản xuất các bộ phim truyền hình thần tượng có thành tích nghịch thiên với độ nổi tiếng đáng kinh ngạc. Có thể nói trong lĩnh vực này, bà là một trong những nhân vật cấp đại lão.

Một khi bà muốn nói chuyện hợp tác với người khác thì trong nghề gần như không có ai cự tuyệt.

Chẳng qua, đám người bên phía Thái Thực Tiễn lại hơi có chút chột dạ: Bộ phim mà chúng tôi muốn quay không phải là tác phẩm cao lớn gì, nó chỉ là một bộ tình yêu vườn trường có kinh phí thấp, sợ khó mà lọt vào mắt của vị đại lão này.

Sau khi hai bên gặp mặt, Trì Tuyên Nhã không có lằng phí thời gian quanh co mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Bà quay đầu nhìn Hứa Trăn đang ngồi ở phía bên kia bàn hội nghị, mỉm cười nói: “Từ lúc tham gia bình phẩm cho giải Ngọc Lan vào mùa hè, tôi đã cảm thấy hình tượng của Hứa Trăn rất phù hợp để đóng phim thần tượng.”

“Kết quả nhiên, tôi đã đoán đúng——Hai ngày trước tôi vừa nghe nói Thái tổng đang có ý định làm một bộ phim thần tượng tiếp theo cho Hứa Trăn?”

Thái Thực Tiễn ngượng ngừng gật gật đầu, cười nói: “Đúng là có kế hoạch như vậy.”

“Nhưng tôi cũng nói thật với ngài, bộ phim của chúng tôi sẽ nói về đề tài tình yêu vườn trường, quy mô đầu tư tương đối nhỏ, dự tính sẽ không vượt qua 2000 vạn, khả năng không giống với tưởng tượng của ngài.”

Nhưng mà Trì Tuyên Nhã nghe xong lời này, lại một chút không để bụng, lắc đầu nói: “Tình yêu vườn trường không quan trọng, 2000 vạn cũng không quan trọng, tôi chỉ nhìn trúng hình tượng của Hứa Trăn cùng với đoàn đội của mọi người.”

“Tôi tin bộ phim mà Thái tổng quyết định sản xuất cho Hứa Trăn, nhất định không kém.”

Nghe thấy những lời này, Thái Thực Tiễn vô cùng thoải mái, trong mắt lập tức lộ ra biểu tình “Bà tinh mắt đấy”, sau đó hỏi: “Không biết Trì tổng muốn hợp tác như thế nào?”

Trì Tuyên Nhã thanh thanh giọng, nghiêm mặt nói: “Không biết, mọi người có muốn phát bộ phim này trên Web trước rồi mới chuyển lên đài truyền hình?”

Lời này vừa ra, Thái Thực Tiễn và những người khác đều tức khắc sững sốt.

Chiếu mạng rồi mới phát sóng trên kênh truyền hình?

Tất nhiên, họ đã nghe nói về mô hình này, có nghĩa là một bộ phim truyền hình, đầu tiên được phát hành trên nền tảng trực tuyến, sau đó họ sẽ cân nhắc xem có nên phát sóng nó trên truyền hình vệ tinh hay không?

Nhưng là.....

Trì Tuyên Nhã tiếp tục nói: “Hiện tại tôi là người phụ trách của trang Web Thời Quang, bắt đầu từ mùa thu năm nay, Thời Quang dự định sẽ đẩy một đợt web drama, tốt nhất là phim thần tượng chất lượng cao, chi phí thấp.”

“Chất lượng phải đủ tốt, và nhân vật chính phải có đủ độ phổ biến trên Internet.”

“Ý nghĩ đầu tiên của tôi là Hứa Trăn.”

Trì Tuyên Nhã lấy ra một văn kiện trong tay, phân phát cho Thái Thực Tiễn và những người khác, nói: “Về mô hình hợp tác cụ thể, chúng ta đã viết rõ ràng bên trong tài liệu.”

“Tôi tin tưởng tuyệt đối rằng cho dù mọi người chọn hợp tác với nền tảng nào cho bộ phim này, thì cũng không thể có được mức cát-xê cao và phần đãi ngộ cao như vậy.”

“Hơn nữa, web drama cũng có thể vừa phát sóng vừa quay phim. Nếu khởi chiếu vào đầu tháng sau, cuối tháng 10, tập đầu tiên của bộ phim truyền hình này sẽ có thể ra mắt công chúng, chỉ là tận dụng hợp lý nhân khí đang chính thịnh của Hứa Trăn ngay lúc này.”

Thái Thực Tiễn tiếp nhận văn kiện, chỉ lật vài tờ, liền nhin không được ê răng một trận.

Tinh Quang quảng cáo cấp độ S +, hơn nữa phần chia lời nhuận... Trang web này hoàn toàn là muốn làm ăn thâm hụt sao.

Về phần chiếu mạng trước, ông ta thực sự không bận tâm chút nào.

Phim thần tượng vốn dĩ chính là để kiếm tiền, cho nên ai còn quan tâm đến chuyện sẽ trao quyền phát sóng cho ai?

Như Trì Tuyên Nhã đã nói, hiện tại sự nổi tiếng của Hứa Trăn đang bùng nổ và đó là lợi thế lớn nhất để có thể kiếm món lợi tốt!

Thái Thực Tiễn nhìn nhìn, nhin không được ngẩng đầu lên, hỏi: “Trì tổng, ngài còn chưa xem kịch bản của chúng tôi, thậm chí còn không tham gia lựa chọn đội hình diễn viên với chúng tôi sao?”

Chương 554: Phim Thần Tượng

Trì Tuyên Nhã nghe được lời này, duỗi tay chống đỡ cằm, mỉm cười nói: “Kịch bản quan trọng sao?”

“Mặt khác diễn viên có ai quan trọng sao?”

Bà quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Với hình tượng, thực lực của tiểu Hứa, lại chịu diễn phim thần tượng, vậy bộ phim này còn sợ không nổi được?”

Trì Tuyên Nhã lắc lắc đầu, thân thể thả lỏng về phía sau, nói: “Nếu như ngay cả điểm này tôi cũng không nhìn ra, thì nhiều năm làm phim thần tượng xem như uổng công rồi.”

“Ha ha ha ha.....”

Ngay khi những lời này được thốt ra, Hứa Trăn đang ngồi trong góc liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, trong khi Thái Thực Tiễn và Kiều Phong lại cười rất vui vẻ.

“n..... Ngài vẫn nên xem kịch bản trước đi?”

Thái tổng nói, sau đó yêu cầu trợ lý lấy một kịch bản đã được chỉnh sửa, nói với giọng điệu kiêu ngạo: “Mặc dù ngài đến đây là vì A Trăn, nhưng, kịch bản của chúng tôi cũng sẽ không làm ngài thất vọng.”

Trì Tuyên Nhã hơi hơi mỉm cười, cầm lấy tập kịch bản do trợ lý đưa qua.

Còn chưa kịp mở ra, liền thấy, tên của tác phẩm đã được in trên bìa mặt.

Nụ Hôn Đỉnh Ước.

Trì Tuyên Nhã bìa của kịch bản, ánh mắt hơi hơi chớp động.

“Nụ Hôn Đỉnh Ước” ? (Đây là phim Thơ Ngây, có đủ bản Hàn, Nhật, Đài, Trung)

Bà biết, đây là một bộ truyện tranh thiếu nữ dành, được vô số người hâm mộ coi như “Kinh thánh tình yêu”.

Vào cuối thế kỷ trước, sau khi bộ truyện tranh kinh điển này được chuyển thể thành phiên bản người thật, nó đã từng gây xôn xao dư luận.

Do rating quá xuất sắc, đài truyền hình đã phát sóng lại 6 lần liên tiếp trong nửa năm, điều này buộc các bộ phận liên quan phải ban hành chính sách hạn chế tần suất phát sóng lại các bộ phim truyền hình dài tập.

——Một tác phẩm có thể thúc đẩy cải cách ngành sản xuất, đủ để người ta có thể tưởng tượng nó có bao nhiêu ma lực.

Khác với truyện tranh thiếu nữ thông thường, “Nụ Hôn Đỉnh Ước” không phải là câu chuyện đơn thuần của nữ chủ, mà là một sự song song hiếm có của hai tuyến.

Dưới góc nhìn của nhân vật nữ chính, đây là một câu chuyện cổ tích lãng mạn, trong đó một cô gái bình thường theo đuổi bạch mã vương tử và cuối cùng đã đạt được thành công;

Nhưng dưới góc nhìn của nhân vật nam chính, đây là câu chuyện về một nam sinh có tính cách khiếm khuyết được từng bước chữa lành, và một vòng cung nhân vật ở cấp độ sách giáo khoa được dàn dựng xuyên suốt.

Trì Tuyên Nhã cũng đã nghĩ đến việc làm lại “Nụ Hôn Đỉnh Ước” từ vài năm trước, nhưng vẫn gặp khó khăn vì thiếu các ứng cử viên nam chính phù hợp.

Hình ảnh phải đẹp, tuổi đời còn trẻ, khí chất trong sạch, thanh tân thoải mái, hơn nữa kỹ năng diễn xuất cũng phải đủ tiêu

chuẩn.

Diễn viên như vậy...

Bà theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn đang ngồi đối diện, nhin không được cong môi cười.

——Nhà “Lang Gia Bảg” quả nhiên rất biết chọn kịch bản.

Trì Tuyền Nhã lật xem kịch bản trong tay, một lúc sau, bà ngẩng đầu lên và nói: ” Tiểu Hứa, tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Bà bắt chéo tay để giữ cằm, hướng Hứa Trăn nói: “Cậu cảm thấy, Trục Thụ là người như thế nào? Cậu dự định sẽ diễn nhân vật này ra sao?”

Vừa nói, Trì Tuyền Nhã vừa điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình một chút, trong lòng có chút mong đợi.

Hứa Trăn sẽ trả lời như thế nào?

Nam thần? Thiếu niên cao lãnh? Đối tượng luyện ai hoàn mỹ trong mắt nữ sinh? Hay là...

“Tôi cảm thấy đây là một người khắc nghiệt,” Ngồi ở phía đối diện, Hứa Trăn rõ ràng đã sớm nghiêm túc tự hỏi qua vấn đề này, bởi vậy không cần nghĩ ngợi mà trả lời: “Nói chuyện làm việc không suy xét đến cảm thụ của người khác, tính cách tương đương ác liệt.”

“Toàn bộ câu chuyện là một quá trình dần dần bị lay động và cảm hóa của một nhân vật.”

Hứa Trăn trịnh trọng nói: “Tôi cảm thấy trọng điểm của diễn xuất lần này là quá trình chuyển biến, nhất định phải diễn đến hợp tình hợp lý, làm người đồng cảm như thể bản thân mình, như vậy mới có thể đả động nhân tâm.”

Nghe câu trả lời như thế, khóe miệng của Trì Tuyền Nhã hơi hơi nhếch lên.

Quả nhiên, một diễn viên ưu tú, ưu tú không chỉ là kỹ năng diễn xuất của hấn.

“Bang!”

Bà khép lại kịch bản trong tay, đứng lên khỏi bàn hội nghị, mỉm cười đưa tay về phía Thái Thực Tiễn: “Chúc chúng ta

hợp tác vui vẻ.”

“Tôi tin, tác phẩm này sẽ không khiến mọi người thất vọng.”

.....

Sau một cuộc đàm phán đơn giản, hai bên đã đạt được hợp tác một cách dễ dàng.

Bộ phim truyền hình mới “Nụ Hôn Đỉnh Ước” của phòng làm việc “Lang Gia Bảng” dự kiến sẽ khởi chiếu vào đầu tháng 10 và lần đầu tiên ra mắt công chúng dưới hình thức phát sóng trên web.

Giữa tháng 9, bộ phim chính thức được duyệt.

Để đảm bảo chất lượng của bộ phim, Trì Tuyền Nhã đã chủ động đảm nhiệm làm nhà sản xuất, đồng thời cũng hy vọng Hứa Trăn tham gia vào việc tuyển chọn diễn viên.

Tất nhiên, Hứa Trăn sẽ không từ chối một yêu cầu nghiêm túc như vậy.

Chẳng qua, khi nghĩ đến bản thân phải trở thành một người phỏng vấn, hẳn khó tránh khỏi cảm giác có chút buồn cười.

Ký ức tham gia các buổi thử vai cho “Máu Đào Kiếm”, “Sấm Quan Đông” vẫn còn mới mẻ trong đầu hẳn, nào là xách theo loa đi thử diễn Kim Xà Lang Quân, nửa đường thuê quân phục của người khác để diễn Chu Truyền Võ, về sau mang theo nhiệt huyết đi thử vai Triệu Vân, kết quả lại bị giao cho vai Chu Du...Đủ loại chuyện dở khóc dở cười nhưng lại vô cùng hoài niệm giống như chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Chỉ một cái chớp mắt, bản thân hẳn liền trở thành người phỏng vấn, đánh giá diễn xuất của các diễn viên.

Ngẫm lại cũng là có chút cảm khái.

Chương 555: Tuyển Chọn Nữ Chính

Hôm nay là ngày 15 tháng 9, công tác tuyển chọn diễn viên chính thức bắt đầu.

Đội ngũ chuẩn bị cho “Nụ Hôn Đính Ước” đã thuê một phòng họp nhỏ trong một khách sạn để làm nơi thử vai. Người phỏng vấn chính là đạo diễn Sở Kiều Hùng, ở bên cạnh ông ta là giám chế Trì Tuyển Nhã, cùng với nhà làm phim Thái Thực Tiễn.

Lần này Hứa Trăn sẽ là “Linh vật” của buổi thử vai, được ngồi ở vị trí trong cùng của chiếc bàn dài.

“Đầu tiên bắt đầu từ vai nữ chính Viên Tương Cầm,” Sở Kiều Hùng nhìn nhìn danh sách trong tay, nói với nhân viên công tác: “Có thể mời người vào rồi.”

Từ Trăn chỉ cảm thấy trải nghiệm này rất mới mẻ, trong tiềm thức sửa lại tư thế ngồi.

3 phút sau, nữ diễn viên thứ nhất được mời vào phòng.

Đây là một cô gái rất năng động và xinh đẹp, tóc buộc đuôi ngựa, vóc dáng không cao, nhưng lại có một đôi mắt to rất đẹp.

“Các vị lão sư hảo,” Sau khi vào phòng, cô gái lễ phép mà chào hỏi một lượt với mọi người, giọng nói vô cùng thanh thúy, “Tôi tên là Tôn Vũ Đồng, năm nay 18 tuổi, đến từ Kinh Anh và đã có ba năm kinh nghiệm diễn xuất.”

Cô vừa định giới thiệu sơ qua kinh nghiệm biểu diễn của mình thì đột nhiên ngoài khóe mắt thoáng hiện một bóng người cao gầy, lời giới thiệu mà cô đã chuẩn bị từ lâu bỗng nhiên bị kẹt lại.

—— Hứa..... Hứa Trăn? !

Tôn Vũ Đồng nhin không được dùng sức chớp mắt, xác định người thanh niên mặc áo phong trắng đang nghiêm túc nhìn mình thật sự đúng là Hứa Trăn.

Cô chỉ cảm thấy đầu óc “Ong” mà một tiếng, tâm trí cô gần như suy sụp ngay lập tức.

Nam thần của tôi thực sự đến tận hiện trường để xem thử vai?
!

Mẹ ơi, chẳng lẽ, một lát nữa mình sẽ được biểu diễn với nam thần? !!

“Tới, cô nương, cái này cho cô,” Khi Tôn Vũ Đồng còn đang lâm vào một sự kinh hỉ không thể diễn tả được, thì đối diện chiếc bàn dài, một vị đại thúc bốn năm chục tuổi, dung mạo bình thường đầu tròn ục ịch, đưa cho cô một phong thư và nói: “Thời gian chuẩn bị là 1 phút, sau đó diễn phân đoạn này.”

Béo đại thúc nói: “Tôi sẽ đối diễn với cô.”

Tôn Vũ Đồng: “.....”

Vị béo đại thúc này dĩ nhiên là giám khảo chính, đạo diễn Sở Kiều Hùng.

Đánh giá diễn viên, đạo diễn tới đối diễn, có vấn đề gì không?

Ông ta không cảm thấy có vấn đề ở nơi nào cả.

Nhưng tại sao cô gái đối diện lại lộ ra biểu tình chua xót như vậy?

Một lát sau, Tôn tiểu thủ đang độ tuổi thanh xuân như hoa nở, trong tay cầm kịch bản, đối mặt với nụ cười nhân hậu của đạo diễn Sở Kiều Hùng, than thở khóc lóc nói: “Đúng vậy, là tôi thích cậu, thích cậu nhiều năm như vậy!”

“Nhưng vậy thì sao? Cậu một chút cũng không thích tôi...”

.....

Vài phút sau, vị cô nương thứ nhất mơ màng hồ đồ mà rời khỏi phòng thử vai.

Mọi người trải qua một phen thảo luận đơn giản, lại tiếp tục cho mời cô gái tiếp theo.

Nhân vật nữ chính của “Nụ Hôn Định Ước” thực ra không khó đóng, miễn là kỹ năng diễn xuất của cô ấy vượt qua bài kiểm tra và khí chất của cô ấy đáp ứng được yêu cầu của vai diễn.

Tìm được một cô gái như thế này thì quá dễ, nhưng chọn được thì không dễ chút nào.

Đến 11: 30 trưa, họ đã xem lần lượt 9 diễn viên, khoảng một nửa trong số họ đạt trên tiêu chuẩn.

Sở Kiều Hùng nhìn thời gian, rồi nói với nhân viên công tác: “Mời vị thứ 10 vào đi, đây là người cuối cùng trong buổi sáng hôm nay.”

Hứa Trăn nghe vậy, cúi đầu nhìn về phía danh sách trong tay nhân viên.

Số 10, Từ San, 23 tuổi, tốt nghiệp Trung Hí, di.....

Nhìn nhìn, hắn không khỏi sững sốt.

Lúc nhìn thấy cái tên nàym Hứa Trăn còn không cảm thấy gì, nhưng khi kết hợp với lý lịch thì hắn bỗng nhiên phát hiện.

Vị này còn không phải là Từ San học tử sao!

Cô là thành viên của kịch xã Hải Đường, học cùng lớp với Lâm Gia sư tử.

Kỹ năng diễn xuất của Từ San học tử tuy tốt, nhưng khí chất tương đối sắc bén, bình thường trong kịch xã đều nhận vai ác làm chủ, nhưng tại sao cô lại đến đây thử vai Trương Cầm?

“Kéo kẹt ——”

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng họp liền bị một người từ bên ngoài đẩy ra.

Hứa Trăn nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy, một cô gái búi tóc cao, mặc bộ quần áo thể thao màu xanh trắng đi đến chính giữa phòng họp, cúi người chào hỏi, nói: “Các vị lão sư hảo.”

Khi nói chuyện, cô ngẩng đầu lên, đưa tay vuốt nhẹ phần tóc gãy hai bên thái dương và nói: “Tôi tên là Lâm Gia, năm nay 22 tuổi, tốt nghiệp ở Trung Hí và đã có 6 năm kinh nghiệm diễn xuất.”

Cô nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng nhỏ.

Bên trong phòng thử vai liền an tĩnh vài giây.

Hứa Trăn ngẩn ngơ nhìn Lâm Gia đứng ở trước mặt, theo bản năng mà ngừng bút.

“Gia Gia? Tại sao lại là cô?” Sau một lúc lâu, quan chủ khảo Sở Kiều Hùng ngạc nhiên mở miệng nói, “Tình huống như thế

nào, Từ San đâu?”

Nụ cười trên mặt Lâm Gia đông cứng lại, vừa định mở miệng giải thích thì Thái Thực Tiễn đã dờ khóc dờ cười nói: “Gia Gia, không phải thúc đã nói với cô rồi sao, đây là một bộ web drama vốn thấp?”

“Cô tự đổi lịch trình sao? Nghe lời, đừng nháo nữa!”

Lâm Gia nghe được lời này, tức khắc đau xót trong lòng.

——tôi cũng không nghĩ “Nháo” nha!

Phàm là A Trăn, Thái tổng, Kiều ca, không một ai cho tôi cơ hội, bởi vậy tôi mới đành phải treo đầu dê bán thịt chó chạy tới đây thử vai?

Vẻ mặt cô tràn đầy ủy khuất, nhìn về phía Sở Kiều Hùng, ánh mắt trông mong nói: “Sở đạo, không thể cho tôi một cơ hội sao?”

“Để tôi diễn một đoạn đi, tôi thật sự rất thích nhân vật Tương Cầm này!”

Thái Thực Tiễn vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Thúc đương nhiên biết cô có thể diễn được, nhưng để cô diễn nhân vật này, thật sự là lãng phí tài năng!”

“.....”

Chương 556: Cơ Hội Của Lâm Gia

Trì Tuyên Nhã ở bên nghe được cuộc nói chuyện này và có lẽ đã hiểu rõ ngọn nguồn của sự việc nên không khỏi nhìn Lâm Gia với vẻ thích thú.

Bà biết cô gái này.

Xuất thân từ Trung Hí, có kỹ năng võ thuật tốt, diễn viên chính của các bộ “Máu Đào Kiếm”, “Săn Ảnh” hơn nữa còn lấy được thành tích rating tốt, về phương diện điện ảnh cũng có tài nguyên không tồi.

——Đây là một tiểu hoa nhất tuyến có lối diễn ổn nhất.

So với những ứng viên thử vai trước đó, Lâm Gia rõ ràng có ưu thế về mặt ngoại hình và giá trị.

Nhưng vấn đề là, thù lao của những diễn viên như vậy thường sẽ rất cao.

Hơn nữa, đối với bộ phim truyền hình “Nụ Hôn Đỉnh Ước”, sự nổi tiếng và ngoại hình của nữ chính không phải là điều cần thiết, cho nên nếu tiêu tiền ở chỗ này thì thật sự không đáng giá.

Trì Tuyên Nhã có thể hiểu lý do đám người Thái Thực Tiễn không muốn dùng cô ấy.

Thế nhưng...

Bộ phim này không được, thì nói không chừng có thể dùng cho bộ phim khác trong tương lai?

“Tôi cũng tới rồi, cứ để cô ấy thử đi?” rì Tuyên Nhã cười nhìn về phía Lâm Gia, nói, “Đừng để tiêu cô nương đi một chuyến vô ích.”

Nghe được lời này, Lâm Gia tức khắc sáng ngời hai mắt, cảm kích mà nhìn về phía Trì Tuyên Nhã, khom lưng nói: “Cảm ơn Trì lão sư!”

Thấy Trì Tuyên Nhã đã lên tiếng, những người khác tự nhiên cũng không phản đối nữa, Sở Kiều Hùng cùng Thái Thực Tiễn nhìn nhau một hồi, gật đầu nói: “Được rồi, vậy Gia Gia, cô diễn một đoạn thử xem.”

Nói xong, ông ta lấy một phần kịch bản đến, đưa cho Lâm Gia, nói: “Thời gian chuẩn bị 1 phút.”

Lâm Gia vui mừng mà tiếp nhận kịch bản, nhanh chóng nhìn lướt qua, lập tức hiểu ra.

——Hóa ra là đoạn này, cảnh nổi tiếng trong truyện tranh!

Trực Thụ vì nguyên nhân gia đình mà đi xem mắt, Tương Cầm tuyệt vọng hết sức, cho nên chấp nhận sự theo đuổi của người khác.

Cô thất hồn lạc phách mà đi ở trên đường cái, bỗng nhiên nhìn thấy Trực Thụ đến tìm mình...

“Tôi đã chuẩn bị tốt!”

Lâm Gia thu hồi kịch bản, tự tin tràn đầy.

Mặc dù Sở Kiều Hùng rất ngạc nhiên vì chỉ cần liếc mắt một cái là cô đã sẵn sàng, nhưng ông cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu nói: “Được rồi, bắt đầu đi, tôi sẽ đối diễn với cô.”

“Sở đạo,” Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn vẫn luôn an tĩnh không nói gì lại bỗng nhiên mở miệng, nói: “Đoạn này cứ để tôi đi?”

Lời này vừa ra, mấy người trong phòng tức khắc nhất trí nhìn về phía hắn.

Hứa Trăn chủ động yêu cầu đáp diễn?

Là vì tôn trọng sư tử sao?

“n, cũng đúng,” Sở Kiều Hùng hơi suy tư, không sao cả gật đầu, nói, “Vậy cậu tới.”

Giờ khắc này, Lâm Gia đột nhiên nhận được cơ hội này thì cảm thấy mừng rỡ như điên, suýt nữa hô ra tiếng.

—— hôm nay không đến ủng hộ công!

Ít nhất có thể cùng A Trăn phối hợp diễn một đoạn, đáng giá! !

Mà cùng lúc đó, Trì Tuyền Nhã ngồi trên ghế giám khảo cũng cảm thấy khá hứng thú.

Bà ấy đã xem rất nhiều phim truyền hình của Hứa Trăn trong thời gian gần đây, nhưng đây là lần đầu tiên bà xem một buổi biểu diễn tại hiện trường.

Phải biết rằng, phần hậu kỳ và phần trình diễn ban đầu được nhìn thấy bằng mắt thường hoàn toàn không phải là một khái niệm giống nhau.

Hơn nữa, đã một năm kể từ khi quay bộ phim “Sấm Quan Đông” đóng máy, cho nên không biết, hiện tại thực lực của tiểu Hứa như thế nào?

Hứa Trăn tiếp nhận kịch bản mà Sở Kiều Hùng đưa cho hắn, cũng không thèm nhìn tới, tùy tay để lên trên bàn.

Chợt, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Gia, trên mặt biểu tình nháy mắt liền trầm xuống.

Lâm Gia nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của hắn, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, niềm vui sướng vừa rồi dường như

biến mất, không còn sót lại chút gì.

Cô đột nhiên cảm thấy như thể mình đã làm sai điều gì, cảm thấy có chút áy náy không rõ lý do, theo bản năng mà hơi hơi cúi thấp đầu xuống.

Nhìn thấy một màn này, Trì Tuyên Nhã không khỏi nhướn mày.

—— Hứa Trăn đang làm chủ tiết tấu?

Chỉ một ánh mắt, liền mang cảm xúc của Lâm Gia đi ra? Lợi hại như vậy?

“Cậu hôm nay đi hẹn hò?” Hứa Trăn nhìn Lâm Gia ở trước mắt, trên mặt nhìn không ra bất luận biểu tình gì, nhưng thanh âm lại dị thường lạnh băng.

Lâm Gia há miệng thở dốc, tự trấn định nói: “Đúng vậy.”

Hứa Trăn trầm giọng nói: “Về sau cậu liền tính toán sẽ ở bên cạnh hẳn?”

Lâm Gia nhẹ nhàng cắn môi, trong mắt mang theo sự tức giận, kêu lên: “Có quan hệ gì với cậu sao?”

Hứa Trăn an tĩnh nhìn cô, không nói gì.

Lâm Gia hít sâu một hơi, nửa phần tức giận trong mắt dần dần tiêu tán, trong mắt tràn đầy sự cô đơn, thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa, tôi sẽ dọn ra khỏi nhà cậu.”

“Sau này cậu có bạn gái, muốn kết hôn, tôi sẽ không cản đường.”

Nói xong, cô quay đầu qua chỗ khác, lẩm bẩm nói: “Đại Kim rất tốt với tôi, cũng rất tốt với ba tôi. Sau này nếu như chúng tôi ở bên nhau, hẳn còn có thể giúp ba quản lý việc làm ăn trong tiệm....”

“Cậu thích hẳn sao?” Lâm Gia đang nói, Hứa Trăn bỗng nhiên ngắt lời.

Lâm Gia sắc mặt cứng đờ, sau một lúc lâu, rốt cuộc quay mặt sang, nói: “Hắn từ cao trung đã bắt đầu theo đuổi tôi đến tận bây giờ...”

“Hắn theo đuổi cậu cho nên cậu liền thích hắn?” Hứa Trăn lại lần nữa ngắt lời nói.

Lâm Gia nhìn biểu tình lạnh nhạt của Hứa Trăn, tức giận trong mắt lại lần nữa đốt lên, giận dữ nói: “Thích a, vì cái gì không thích?”

Những lời này vừa ra, một cỗ chua xót và tức giận nồng đậm từ trong lồng ngực tràn ra, nói: “Tôi đã đơn phương cậu 5 năm, thật sự quá mệt mỏi!”

“Cậu cứ sống thật tốt, cần gì quan tâm đến tôi...”

Cô một câu còn chưa có nói xong, Hứa Trăn bỗng nhiên cao giọng ngắt lời cô lần thứ ba, nói: “Tôi biết, cậu sẽ không thích người khác!”

Ánh mắt của Hứa Trăn khẽ run lên.

Cô hơi hơi hé miệng, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng và kiên quyết của Hứa Trăn, nháy mắt liền đỏ hốc mắt.

“Đúng vậy, đúng vậy, không sai!”

Môi của Lâm Gia hơi run lên, nói: “Tôi thích cậu, thích cậu nhiều năm như vậy, vẫn luôn chỉ thích cậu!”

“Nhưng mấy lời này thì có ý nghĩa gì? !”

Khi những lời này được thốt ra, những giọt nước mắt lớn lăn dài trên má cô, đối diện với ánh mặt trời giữa trưa, trong vắt như nước mắt của nàng tiên cá.

Lâm Gia cúi thấp đầu xuống, trong mắt tràn đầy ủy khuất, ngập ngừng nói: “Cậu một chút cũng không có thích tôi...”

Chương 557: Hoàn Thiện Đội Hình Diễn Viên

Trong kịch bản, tình tiết tiếp theo nên là nam nhân vật chính nghiêng người và trao cho nữ chính một nụ hôn tình tứ.

Nhưng đây là buổi thử vai, cho nên sẽ tạm ngừng ở đây.

Một lát sau, Lâm Gia thu liễm cảm xúc của mình, lau tay lau đi nước mắt, cúi đầu cười nói với mọi người: “Buổi biểu diễn

của tôi đã kết thúc, cảm ơn các vị lão sư.”

Hứa Trăn không nói gì, Sở Kiều Hùng cũng đem ngòi bút lướt trên bản danh sách, nhưng lại không ghi điểm.

Sau một lúc lâu, vẫn là Thái Thực Tiễn mở miệng nói: “Gia Gia đừng đi, giữa trưa đi ăn cơm với chúng ta.”

“Hiện tại cô cứ ra ngoài nghỉ ngơi trước.”

Lâm Gia mỉm cười, tạm thời lui khỏi phòng thử vai.

.....

Chờ Lâm Gia đi xa, trong phòng mấy người tức khắc liền thảo luận về đoạn diễn xuất vừa rồi.

Sở Kiều Hùng nhin không được duỗi tay gõ gõ mặt bàn, thập phần tiếc hận nói: “Gia Gia diễn còn tốt hơn tôi nghĩ, không cần nói, cảm giác có điểm đáng tiếc.”

Thái Thực Tiễn tán đồng gật gật đầu, nói: “Đúng là tốt hơn những người khác.”

Trì Tuyên Nhã quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Tiểu Hứa cảm thấy thế nào?”

Hứa Trăn trầm mặc một lát, suy tư nói: “Lúc sư tỷ mới bước vào cửa, tôi đã cảm giác được cô ấy đã nắm bắt được trạng thái của Trương Cầm.”

“Một đoạn vừa rồi, quả nhiên rất suôn sẻ.”

Nói xong, hấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thái Thực Tiễn: “Thái thúc, chúng ta còn có chỗ để tăng ngân sách không?”

“Tôi muốn dùng cô ấy.”

Nghe được câu hỏi của Hứa Trăn, Thái Thực Tiễn há miệng thở dốc, thoáng chút do dự.

Phòng làm việc “Lang Gia Bảng” của bọn họ tuy nghèo, nhưng cũng chưa đến mức không gánh nổi thù lao của một diễn viên nữ nhất tuyến.

“Nụ Hôn Định Ước” dự kiến chỉ có 20 tập, thời gian quay khoảng 45 ngày đến 60 ngày, nếu sử dụng Lâm Gia thì nhiều nhất cũng phải tốn thêm sáu bảy trăm vạn.....

Thái Thực Tiễn nhin không được duỗi tay bưng kín ngực.

Nếu tính từ mặt giá cả thì hẳn định là không thích hợp.

Nhưng nếu từ phương diện giả thích nhân vật, quá thích hợp

Lâm Gia thật sự có điểm giống Trương Cầm:

Mềm mại, ngoan ngoãn, có một chút tự cho thông minh, nhưng trên thực tế tất cả đều là ngốc chiêu làm người dở khóc dở cười.

Thái Thực Tiễn vừa nhìn thấy Lâm Gia biểu diễn thì không thể rời mắt.

Trừ bỏ Lâm Gia, thì hiện tại ông ta không nhìn thấy ai giống với Trương Cầm.

“Tốt, vậy thì dùng!” Thái Thực Tiễn cắn răng một cái, rốt cuộc vẫn là hạ quyết tâm, kêu lên, “Còn không phải là dùng nhiều tiền hơn sao, ngân sách quay 300 vạn!”

Ông vươn tay vỗ bàn, nghiêm nghị nói.: “Ai nói phim vườn trường thì không thể xuất hiện sản phẩm chất lượng? Tôi chính là muốn quay một bộ vườn trường cao cấp nhất!”

Thái Thực Tiễn ngẩng đầu, vẻ mặt hiên ngang nói: “Lão tử chỉ biết quay phim chất lượng!”

“Ha ha ha ha ha.....” Ông ta vừa nói xong những lời này, mấy người trong phòng liền phá lên cười một trận thoải mái.

Được rồi, những lời này cũng không có gì xấu.

.....

Hứa Trăn và những người khác đương nhiên cũng không cần giấu diếm, buổi trưa cùng ngày bọn họ liền nói chuyện này cho Lâm Gia: Đoàn phim “Nụ Hôn Đỉnh Ước” mời cô diễn vai nữ chính Viên Trương Cầm.

Sau khi nghe được tin tức này, trên mặt Lâm Gia liền xuất hiện một nụ cười ngây ngô quỷ dị, suốt thời gian ăn cơm trưa, khóe miệng của cô cũng không cách nào thu hồi lại được.

Ngoại trừ nữ chính, Hứa Trăn liền không tham gia lựa chọn các nhân vật khác mà thay vào đó là chuyên chú đi học.

Thành thật mà nói, những vai diễn khác ngoài nam và nữ chính thực sự không có nhiều ý nghĩa đối với bộ phim này.

Hứa Trăn cũng không phải là một chuyên gia trong lĩnh vực casting, cho nên không cần thiết phải tham gia vào toàn bộ quá trình.

Vào đầu tháng 10, tất cả các diễn viên của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” đã được hoàn thiện, công việc chuẩn bị đã đi vào hồi kết và sắp chọn ngày khởi động máy.

Cùng lúc đó, nhiều công ty điện ảnh và truyền hình trong giới lại đang rơi vào tình trạng mê mẩn.

—— Cụ thể là những công ty sản xuất phim truyền hình đã bỏ mình vì sự xuất thế ngang trời của “Sấm Quan Đông”.

Hầu hết những bộ phim “tử nạn” này đều dựa trên những bộ phim truyền hình nổi tiếng hàng năm, vì vậy nhiều bộ phim trong số chúng là phần kế tiếp của phim nào đó.

Nói ví dụ “Chiến Hỏa Nhân Y” là phần kế tiếp của “Chiến Hỏa Thư Hương”, hay “Nước Mắt Tương Tư 2” là phần phim sau của “Nước Mắt Tương Tư”.

Thế nhưng, việc bán bản quyền công chiếu cho phần tiếp theo đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi xếp hạng quá tệ trong lần phát sóng đầu tiên.

Rơi vào đường cùng, không ít phim truyền hình đành phải từ bỏ việc phát sóng trên các kênh truyền hình vệ tinh, lầy lội làm tiền, đem bản quyền bán cho các nền tảng trực tuyến.

Nỗ lực đấu tranh giành dữ liệu phát sóng trực tuyến, trước tiên giành được đủ ảnh hưởng trên Internet, sau đó tìm cách phát sóng trên các đài truyền hình vệ tinh.

Đó là lý do tại sao chiến trường Web trực tuyến của mùa thu này trông gần giống như phần tiếp theo của mùa hè.

Chẳng qua, đã không còn đại cá mập “Sấm Quan Đông” nữa, cho nên mọi người đều là cạnh tranh “Công bằng”, quả nhiên rất thư thái!

.....

Ma Đô.

Diễn viên chính là “Chiến Hỏa Nhân Y” là Tần Thiếu Trạch đang lật xem văn kiện trong tay, nói: “Lang Gia Bảng của Hứa

Trần mới vừa đóng máy không lâu, ít nhất đến sang năm mới được phát sóng?”

Người đại diện lặt lặt tài liệu, nói: “Đúng vậy, nghe nói là đang trong giai đoạn hậu kỳ, ít nhất là kỳ nghỉ đông năm sau—— Cậu hỏi hấn làm gì?”

Tần Thiệu Trạch bĩu môi, nói: “Tôi cảm giác tên tiểu tử Hứa Trần này có chút tà đạo, cho nên có thể tránh thì cứ tận lực tránh đi.”

“Tốt nhất tung “Chiến Hỏa Nhân Y” trước tháng 11, đừng để lại đọng mặt với “Lang Gia Bảng” !”

Người đại diện chỉ cảm thấy hấn có chút buồn lo vô cớ, nhưng cũng không đi chọc phá mà chỉ bất đắc dĩ gật gật đầu, nói: “Được rồi, nghe cậu.”

“Bất quá cậu cũng không cần quá lo lắng, phim của chúng ta được sản xuất với tiêu chuẩn cao, tung lên trang trực tuyến còn không phải là đã kích tư duy à?”

“Ngay cả khi đụng “Lang Gia Bảng”, tôi cũng không sợ!”

Chương 558: Đã Tận Tình Tận Nghĩa

Hương Giang.

Hàn Thanh Phong không biết chính mình có nên cảm thấy “Vinh hạnh” hay không, hấn vừa mới được công ty tận lực phủng thì liền lập ra một kỷ lục mới nhất:

“Mối Tình Vui Vẻ của Tiên Đạo Đa Tình” do hấn đóng vai chính đã đạt rating đáng kinh ngạc dưới 0,1%. Không có ai trong công ty trước đây có thể làm được điều này.

Có tác phẩm này làm “Châu ngọc” phía trước, cho nên phần phim kế tiếp là “Tam Sinh May Mắn Của Tiên Đạo Đa Tình” không thể nề hà mà lựa chọn phát sóng trực tuyến, dự kiến sẽ khởi chiếu vào cuối tháng 10.

Với tư cách là một diễn viên, Hàn Thanh Phong sẽ không tổn thất vàng thật bạc trắng, nhưng... danh tiếng tích lũy trong suốt thời kỳ của “Máu Đào Kiếm” đến trận chiến này có thể coi như hoàn toàn hủy hoại.

.....

Thủ đô, tổng bộ của Hoa Ảnh truyền thông.

Quách Uy, diễn viên chính là “Nước Mắt Tương Tư” đang ngồi ở hành lang tầng 12, ánh mắt có chút lơ mơ.

Tại sao, “Nước Mắt Tương Tư rõ ràng rất hay, nhưng tại sao ratings lại không thể đạt đến 0.5%”

Tại sao tác phẩm có kinh phí lớn như “Nước Mắt Tương Tư 2” lại lưu lạc đến nền tảng trực tuyến....

Lúc hắn đang nghĩ như vậy thì bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh có khí độ nho nhã đang bước nhanh về phía mình.

Quách Uy quay đầu vừa thấy, hóa ra mà nhất ca Trần Chính Hào nhà mình, vậy là hắn vội vàng đứng lên hành lễ nói: “Hào ca!”

Trần Chính Hào bất động thanh sắc mà gật đầu một cái, vừa định vượt qua người Quách Uy, thì bỗng nhiên thoáng nhìn thấy con mắt hồng hồng của đối phương, tựa hồ là mới vừa khóc xong, theo bản năng mà dừng bước chân, hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Quách Uy nghe vậy sững sốt, vội vàng xua tay nói: “Không có việc gì, không có việc gì.”

“Lúc trước đóng phim không cẩn thận liền ngã xuống sông, do nước không sạch cho nên bị viêm kết mạc.”

Trần Chính Hào: “..... Vậy nhớ điều trị cho tốt.” Dứt lời cũng không quay đầu lại mà đi rồi.

Một lát sau, hắn gõ cửa đi tới văn phòng của lão tổng Hoa Ảnh, hàn huyên một ít công sự.

Cuối cùng, Trần Chính Hào hỏi: “Hồ tổng, tôi nghe nói bộ “Nước Mắt Tương Tư 2” của Quách Uy sẽ phát sóng trên web vào tháng 11?”

Lão tổng Hoa Ảnh bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Đúng vậy, rating của phần đầu tiên không quá lý tưởng, cho nên muốn thử phát sóng trực tuyến trước.”

Trần Chính Hào do dự một lát, vẫn là nói: “Tôi kiến nghị nên đổi thời gian, tốt nhất là sang năm.”

Lão tổng nghi hoặc nói: “Vì cái gì?”

Trần Chính Hào nói: “Trì Tuyền Nhã đã nói với tôi, họ đang dự định sử dụng S + để quảng cáo một bộ phim truyền hình trực tuyến vào tháng 11.”

“Chất lượng của bộ phim này rất cao, nếu có thể, hãy cố gắng tránh nó. “

Lão tổng vừa nghe lời này, thần sắc hơi ngưng trọng vài phần, hỏi: “Đề tài gì, diễn viên chính là ai?”

Trần Chính Hào nói: “Đề tài Vườn trường tình yêu, diễn viên chính là Hứa Trăn.”

Lão tổng nghe vậy ngẩn ngơ, sau một lúc lâu, mới nói: “Vườn trường tình yêu? Hứa Trăn?”

Ông ta nhìn bộ dáng nghiêm túc của Trần Chính Hào, như là nghe được lời chê cười của thiên hạ, ông nhin không được ha ha cười nói: “Chính Hào, cậu cũng quá thần hồn nát thần tính!”

“Nghe tên Hứa Trăn liền nhớ tới “Sấm Quan Đông” ?”

“Rating của “Sấm Quan Đông” cao như vậy cũng không phải bởi vì hần!”

Nói xong, lão tổng xua xua tay: “Được rồi, việc này tôi đã biết, hảo ý tâm linh.”

“Chính Hào à, đừng lo lắng!”

Trần Chính Hào nhìn ông ta một lúc, rốt cuộc vẫn là khe khẽ thở dài, nói: “Được rồi, Hồ tổng, có rảnh lại ghé thăm.”

Coi như đã tận tình tận nghĩa.

Vào ngày 5 tháng 10, đoàn làm phim “Nụ Hôn Đỉnh Ước” đã bắt đầu khởi động máy tại một thành điện ảnh (Phim trường) ở ngoại ô thủ đô.

Không có phương tiện truyền thông nào được mời tham gia, trước sự chứng kiến của tất cả các thành viên trong đoàn, đạo diễn Sở Kiêu Hùng đã vén tấm vải đỏ che máy quay lên, mọi người đồng thanh hô to: “Khởi động máy đại cát”, xem như lời chính thức khởi công.

Tuy nhiên, dù buổi lễ diễn ra đơn giản nhưng thành viên của ê-kíp “Nụ Hôn Đính Ước” không hề đơn giản chút nào.

“Kim bài giám chế” Trì Tuyền Nhã, “Kim bài biên kịch” Thiệu Mạn Linh và đội ngũ nhân viên trong ngành cùng với hai diễn viên chính là Hứa Trăn và Lâm Gia....

Đừng nói phim vườn trường, với đội hình này thì cho dù là phim truyền hình gì cũng đều dư dả.

Giết gà dùng dao mổ trâu, Bằng Thống làm huyện lệnh, lấy ngọc áp lu dưa chua...Đại khái chính là nói trường hợp này.

Hơn nữa, không riêng gì Hứa Trăn cùng Lâm Gia, mà các diễn viên khác trong đoàn phim cũng tương đương cường đại.

Sở Kiều Hùng và những người khác ban đầu định tìm một vài diễn viên có thể vượt qua cuộc kiểm tra, nhưng không ngờ, có rất nhiều diễn viên tên tuổi sẵn sàng hạ giá để đến gia nhập đoàn phim.

Đặc biệt là Đại Kim, mẹ của Trục Thụ và những nhân vật có giả thiết không tồi khác, đều được các diễn viên từ nhị tam tuyến trở lên tranh đoạt, đúng là làm người mở rộng tầm mắt.

Bất quá, đám người Thái Thực Tiễn điều biết nguyên do của chuyện này.

——Giới nghệ sĩ là một nơi tin vào tà đạo.

Từ khi mới ra mắt, Hứa Trăn đã tham gia một số bộ phim truyền hình có danh tiếng và rating tốt, đặc biệt là “Sấm Quan Đông” gần đây rất nổi tiếng, điều này đã khiến danh tiếng “Rating phúc tinh” của Hứa Trăn hoàn toàn khai hỏa toàn bộ làng giải trí.

Phim truyền hình do hắn đóng vai chính đương nhiên rất hấp dẫn so với các phim truyền hình cùng cấp.

Tuy nhiên, trái ngược hoàn toàn với đội hình này, thì địa điểm quay phim lại vô cùng đơn điệu.

Trên cơ bản không phải ở trong trường học, thì là nhà Trục Thụ, việc ra ngoài trường đều được coi là “ngoại cảnh”.

Địa điểm của trường học là một cơ sở quay phim ở ngoại ô phía bắc thủ đô, đối với gia đình Trục Thụ, Thái Thực Tiễn đã

trực tiếp công hiến một biệt thự của mình để tiết kiệm tiền.

Vị trí của căn biệt thự này hơi lệch thiên và nó không cao cấp như căn mà ông ta đã bán trước đây để quay phim “Lang Gia Bàng”.

Nhưng lợi thế là chỉ cách cơ sở Bình Xương của Trung Hí 15 phút lái xe, rất thuận tiện cho Hứa Trăn trở về trường học.

Chương 559: Giang Trục Thụ

Hứa Trăn nhìn lên khoảng sân được bài trí trang nhã theo phong cách Trung Hoa, đôi mắt sáng ngời, tò mò hỏi: “Thái thúc, giá thị trường của căn nhà này là bao nhiêu vậy?”

Thái Thục Tiễn vừa nghe lời này, nhất thời như lâm đại địch, nghiêm túc nói: “Căn này không thể bán, đây là quà lấy vợ của con trai lão!”

“Bán căn nào cũng được nhưng không thể bán căn này!”

Khi nói chuyện, một bộ biểu tình nghiêm túc của ông khiến cho Hứa Trăn có chút dở khóc dở cười.

Còn chưa có kêu ngài bán nhà, tôi chỉ là muốn mua nhà cho mình thôi mà....

Bất quá nói trở về, “Bán căn nào cũng được nhưng không thể bán căn này!”, hàm ý là còn căn khác? ?

Ngoài nhà ra, Thái thúc hình như có rất nhiều cổ phần trong công ty, lần trước hẳn có nghe Từ Hạo Vũ nói, ông ấy còn chiếm mấy cổ phần trong Hoàn Ngu.

Được rồi, khi thực sự cần thiết mới có thể tiếp tục ép.....

.....

Sáng mùng 5, buổi quay chính thức bắt đầu.

Hình thức quay phim của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” khá đặc biệt — nó sẽ được phát sóng khi đang quay, vì vậy về cơ bản nó được quay theo thứ tự thời gian.

So với quay theo cảnh, chế độ quay như vậy chắc chắn tốn kém hơn, nhưng nó mang lại lợi ích rất lớn để diễn viên làm chủ được vai diễn của mình.

Đặc biệt là nhân vật Giang Trục Thụ này.

Hứa Trăn ngồi trên ghế xếp bên lều, lật xem nhật ký nhân vật mới nhất được viết trong hai tháng qua, trạng thái cả người dần thay đổi một cách tinh vi.

—— đúng vậy, mặc dù là phim tình yêu vườn trường, nhưng hẳn không hề cầu thả, lơ là, mà cẩn thận viết nhật ký nhân vật dài cả vạn chữ, phân tích sâu sắc tâm lý nhân vật của Giang Trục Thụ.

Mà theo quan điểm của Hứa Trăn, vai diễn này không hề dễ dàng.

Bởi vì tính cách của nhân vật trước sau rất khác nhau, tức là phản ánh sự thay đổi, nhưng không làm nhân vật sụp đổ, đây thực chất là một bài kiểm tra tay nghề của diễn viên.

Hứa Trăn cảm thấy rất may mắn là bộ phim truyền hình này áp dụng chế độ quay theo trình tự, để hẳn có thể thực sự trải nghiệm toàn bộ quá trình thay đổi tâm lý của Giang Trục Thụ từ đầu đến cuối.

Nếu không, trong chốc lát là tính cách giai đoạn trước, trong chốc lát là tính cách giai đoạn sau, đây còn không là bức mình phát điên sao.

Ngay lúc Hứa Trăn đang chăm chú xem nhật ký nhân vật, các diễn viên khác xung quanh cũng bí mật nhìn trộm hẳn.

Hôm nay hẳn mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng kiểu phổ thông của Hoa Hạ,, trang dung mộc mạc, dáng người thon gầy, trông tràn đầy sức trẻ.

Tóc ngắn thanh tân thoái mái, nước da trắng trẻo, ngũ quan vô cùng tương xứng....

Hắn thật sự không khác gì một nam thần học đường.

Hứa Trăn cảm giác nhân vật Giang Trục Thụ này không dễ diễn, nhưng những người khác lại không nghĩ vậy.

—— bọn họ chính là tới xem soái ca.

Giang Trục Thụ kia chẳng phải là diện mặt than sao?

Toàn bộ quá trình chỉ cần lãnh khóc là được, cần gì phải xem kỹ năng diễn xuất?

Soái liền xong việc.

Sáng nay, Hứa Trăn đã diễn hai cảnh: một là trong phòng thể dục của trường, với tư cách là đại diện tân sinh lên sân khấu phát biểu;

Cảnh còn lại là ở cổng trường, Lâm Gia đóng vai Viên Tương Cầm run run rẩy rẩy mà móc ra một phong thư tình muốn đưa cho hắn, kết quả ngay cả ánh mắt, Hứa Trăn cũng không thèm nhìn mà lập tức lướt qua.

Diễn như thế thì cần gì dùng kỹ năng diễn xuất?

Đó không phải là hành động của một người bình thường sao? ?

“Chuẩn bị cho cảnh quay thứ bảy, bắt đầu trong 5 phút nữa!”

Đúng lúc này, đạo diễn Sở Kiêu Hùng đã hô to kế hoạch quay tiếp theo.

Hứa Trăn đặt tiểu sử nhân vật trong tay xuống, chỉnh tề kiểu tóc và cổ áo, đứng dậy khỏi ghế xếp, hít thở sâu, cố gắng điều chỉnh trạng thái, bình tĩnh bước đến phim trường.

Cảnh thứ ba của sáng hôm nay, chuẩn bị bắt đầu rồi.

Bên sân tức khắc nổi lên một trận hưng phấn xôn xao.

—— Cảnh này cũng là một cảnh nổi tiếng trong truyện tranh!

Sau khi lời tỏ tình của Tương Cầm bị từ chối, cô đã bị cả trường chế giễu.

Khi tan học vào buổi trưa ngày hôm đó, một người bạn từ lớp Tương Cầm ngẫu nhiên gặp được Trục Thụ ở cổng trường, dự định đi lên định nói chuyện với hắn, kết quả lại bị một câu của Giang Trục Thụ làm cho nghẹn chết.

Cảnh này dài hơn nhiều so với hai cảnh trước của Hứa Trăn, vì vậy, “khán giả” bên sân rõ ràng đông hơn một chút.

“Bang!”

Tiếng bảng phân cảnh vang lên, các diễn viên trên phim trường lập tức di chuyển theo vị trí đã thống nhất trước, một cảnh thời trung học ngay lập tức xuất hiện trước ống kính.

Viên Tương Cầm, do Lâm Gia thủ vai, đang đi giữa một nhóm bạn với vẻ mặt thấp thỏm.

Bên cạnh, một cô gái tóc ngắn an ủi nói: “Quên đi, Tương Cầm, chuyện đã qua cũng không quan trọng nữa.”

“Vui vẻ lên đi——nghe nói hai ngày nữa cậu sẽ chuyển nhà đúng không?”

Tương Cầm ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “n, đúng vậy, tối nay sẽ dọn.”

“Ba tôi muốn mở cửa hàng dưới huyện thành, nhưng lại tôi lại không có phương tiện để đi học.”

Cô gái tóc ngắn nói: “Dọn đi đâu?”

Tương Cầm đáp: “Tới nhà bạn tốt của ba tôi.”

Lúc mọi người đang nói chuyện thì Hứa Trăn đóng vai Giang Trục Thụ lại vừa vắn lướt qua đám người.

Cuộc chuyện phiếm đột nhiên im bật.

Sắc mặt Tương Cầm cứng đờ, cơ thể hơi run rẩy, “Vèo” một tiếng liền trốn đến sau lưng bạn học, làm bộ chính mình không tồn tại.

Nhìn thấy biểu tình như chuột gặp mèo của cô, bạn học Đại Kim nhất thời phát hỏa, đầu óc nóng lên, hai ba bước liền vọt đi lên, chỉ vào Giang Trục Thụ: “Uy, tiểu tử! Cậu đứng lại đó cho tôi!”

Đại Kim vuốt vuốt tóc, cuốn lên ống tay áo, nói to: “Nhìn bộ dáng để mặt trên đỉnh đầu của cậu!”

“Ban thực nghiệm thì ghê gớm sao? Học giỏi thì liền không coi ai ra gì? !”

“Nữ sinh viết thư của cậu, cậu đều không xem, như vậy còn là đàn ông sao!”

“.....”

Chương 560: Mình Bị Áp Diễn Sao? ?

Một bên Tương Cầm thấy thế, sắc mặt trắng nhợt, thiếu chút nữa không là xấu hổ đến chết, vội vàng xông lên tóm Đại Kim lại, nhỏ giọng ngáp ngừng nói: “A Kim, đừng nói nữa, đừng nói nữa.....”

Đúng lúc này, Giang Trục Thụ đi ở phía trước liền quay đầu lại, ánh mắt lãnh đạm mà quét về Đại Kim, phảng phất như nhìn thấy một kẻ nhược trí.

“Tôi không quan tâm đến những người có đầu óc kém.” Hắc nói.

Trong nháy mắt, không khí phảng phất bị đông lại.

Câu “Đầu óc kém” như là đang nói Đại Kim, cũng như đang nói Tương Cầm, cũng như là ở nói về mọi người ở đây.

Tương Cầm và một đám học tra xung quanh liền lộ ra biểu tình giống như ăn phân.

Tuy nhiên, Giang Trục Thụ, kẻ gây ra cảnh này, dường như vẫn ôn, hắc thần sắc thông dong mà xoay người bước đi, tốc độ cũng không hề thay đổi, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì

Phảng phất những lời hắc vừa nói là chuyện rất thường tình.

Ở phía sau hắc, Đại Kim nắm chặt nắm tay, sắc mặt trướng thành màu gan heo, trong mắt tức giận bùng bùng phân chấn, nhất thời liền muốn xông lên đi đánh người.

Nhưng gã còn chưa kịp hành động thì một thân ảnh nhỏ nhỏ gầy gầy lại tiến lên trước một bước, chắn trước mặt gã.

—— là Tương Cầm.

Đối mặt với bóng dáng của Giang Trục Thụ, thân thể hơi hơi run rẩy, lớn tiếng kêu lên: “Giang Trục Thụ! Cậu quá đáng!”

Tương Cầm hô hấp có chút dồn dập, ngực phập phồng nói: “Cậu có thể từ chối tôi nhưng tại sao lại nói lời tổn thương người khác?”

“Cậu nói như vậy, là tổn thương lòng tự tôn của người khác, cậu có biết không? !”

Phiếm mắt của cô hồng hồng, biểu tình nói không rõ là phẫn nộ hay là thất vọng: “Thích cậu như vậy, đúng là do mắt tôi mù!”

“Cậu xứng đáng ba năm học đều cô độc, không có một người bạn ở bên cạnh!”

Lời này vừa ra, phía trước, Giang Trục Thụ liền thoáng thả chậm bước chân.

Trong cảnh quay cận cảnh, mọi người có thể thấy rõ đồng tử hắc co rút đột ngột và đôi mắt khẽ run lên.

Sau một lúc lâu, hắc dừng bước chân, quay đầu lại nhìn về phía Tương Cầm.

“Cậu có nhiều bạn bè như vậy...” Giọng nói của Giang Trục Thụ thanh lãnh, mang theo một tia hài hước, nói: “Vậy tại sao cậu không đến nhà của bạn mình đi?”

Tương Cầm nghe vậy, nao nao, nhú mày nói: “Cậu có ý gì?”

“Không có ý gì.”

Giang Trục Thụ cũng không có giải thích, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Bên sân, Trì Tuyên Nhã nhìn biểu hiện của Hứa Trăn thông qua màn hình theo dõi, nhìn không được có chút lú lẫm.

Dựa theo kịch bản, câu chuyện này thực ra là bắt đầu từ góc nhìn của Tương Cầm.

Lúc này, Tương Cầm cuối cùng cũng phát hiện ra nam thần mà cô tưởng tượng thực chất là một tên “Hỗn đản” có nhân cách xấu và đôi mắt để trên đỉnh đầu, tình yêu đơn phương hão huyền ngay lập tức tan vỡ, đồng thời nó cũng báo trước sự bắt đầu của một tình yêu thực sự.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là sau khi xem diễn xuất của các diễn viên, Trì Tuyên Nhã lại có ấn tượng sâu sắc đối với Giang Trục Thụ do Hứa Trăn thủ vai.

Khi Tương Cầm nói ra câu “Cậu xứng đáng không có bạn bè”, thì ngay trong ánh mắt của Hứa Trăn đã xuất hiện một tia dao động.

Bị chọc đến chỗ đau.

Trong khoảnh khắc đó, Trì Tuyên Nhã thậm chí cảm giác hắc có điểm đáng thương.

Mặc dù có rất ít người ưu tú như Giang Trục Thụ, nhưng lại có rất nhiều người có tính cách xấu, nói chuyện chận hòng, nhân duyên không tốt vì kém cỏi.

Hứa Trăn nắm bắt chính xác điểm này, đột nhiên kéo góc nhìn của khán giả về phía Giang Trục Thụ.

——Có thể khiến khán giả cộng hưởng với một nhân vật như Giang Trục Thụ, quả nhiên, kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn thực sự rất ấn tượng.

.....

Mà cùng lúc đó, Lâm Gia vừa quay xong cảnh cũng vội vã chạy đến trước màn hình theo dõi, nhìn một hồi thì liền ngây người ngẩn ngơ.

A này.....

Cảm giác như thế nào đây...giống như mình bị áp diễn? ?

Rõ ràng là không gian biểu diễn của Tương Cầm lớn hơn và tâm trạng cũng mãnh liệt hơn, nhưng Trục Thụ đã dễ dàng lấy đi tiêu điểm của toàn cảnh chỉ bằng một ánh mắt.

Lâm Gia cắn cắn môi, trong lòng vừa uể oải vừa không cam lòng.

Rõ ràng chính mình đã chuẩn bị thật sự đầy đủ, lại đang tinh thần phấn chấn, nhưng cuối cùng khi đứng chung một khung hình, vẫn là nháy mắt bị hạ gục....

Không được a Gia Gia, tỉnh táo lên!

Không thể kéo chân sau, không thể bị A Trăn xem thường, tôi cũng là diễn viên chính quy chuyên nghiệp! !

Nghĩ như vậy, Lâm Gia âm thầm nắm chặt nắm tay, biểu tình kiên định mà mở ra kịch bản của mình, dùng hết sức bình sinh để phối hợp cảm xúc cho cảnh quay kế tiếp.

Tích tích, trong cơn hoảng hốt, cô bỗng nhiên cảm giác mình giống như quên việc gì rất quan trọng.

Di, cái gì đây?

Quên đi, không quan trọng, đóng phim mới quan trọng.

.....

Thời gian trôi qua, quá trình quay phim “Nụ Hôn Đính Ước” đang diễn ra suôn sẻ, và đoàn làm phim đã bắt đầu chuẩn bị cho quá trình quảng bá trước.

Bộ phim truyền hình dự kiến sẽ chính thức đổ bộ trên nền tảng trực tuyến vào ngày 3 tháng 11. Trước đó, ít nhất phải sản xuất 5 tập đầu tiên, thời gian vô cùng gấp gáp.

Ngày 20 tháng 10, bộ phim đã tiến triển đến cảnh thứ 112: cảnh Trục Thụ đọc một bức thư tình trên bàn cơm.

Cảnh này được coi là cảnh khó đóng nhất trong giai đoạn đầu. Hứa Trăn cùng Lâm Gia đứng ở ngoài sân nửa ngày, chờ đến khi đứng trước máy quay, Lâm Gia vẫn còn đang lải nhải, bộ dáng giống như lâm vào đại địch.

Hứa Trăn thì có chút thả lỏng, nhưng trong ánh mắt lại hơi mơ hồ, dưới chân không đi thẳng tắp, rõ ràng cũng đang tìm trạng thái.

Đạo diễn Sở Kiều Hùng nhìn đến đây thì có chút buồn cười.

Nói thật, ông ta làm đạo diễn nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy có người dùng thái độ này để diễn phim tình yêu vườn trường.

Hứa Trăn thì không còn lạ lẫm, oa nhi này trước nay đều là kẻ điên.

Nhưng thứ khiến ông cảm thấy kinh ngạc nhất chính là Lâm Gia, trong khoảng thời gian này, cô gái nỗ lực một cách khác thường, giống như là đang muốn cạnh tranh, so tài với Hứa Trăn.

Mặc dù kết quả cuối cùng đều không đạt như ý muốn, nhưng nghị lực của cô đủ để đánh vỡ bức tường phía nam, một đi không quay đầu lại, càng ngày càng giống Tương Cầm.

Nói chung cũng là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Chương 561: Đây Thật Sự Là Phim Thần Tượng? ?

“Lần quay thứ nhất cho cảnh 115, bắt đầu!”

Vào lúc 1:30 chiều, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Trong phòng ăn của nhà Trục Thụ, cả gia đình đang quây quần ăn tối.

Trong cảnh này, mối quan hệ “ở chung” giữa Trục Thụ cùng Tương Cầm vô tình bị bại lộ, Trục Thụ đã hung hăng mắng Tương Cầm một trận, điều này khiến cho mối quan hệ giữa hai người vừa mới dịu đi lại đóng băng một lần nữa.

Trên bàn cơm, hai người đều cúi đầu ăn cơm, ai cũng không lên tiếng.

“Tương Cầm thật là lợi hại nha, con bé thực sự đã lọt vào top 50 trong kỳ thi hàng tháng!” Mẹ của Trục Thụ gấp thức ăn cho Tương Cầm với vẻ mặt yêu thương và nói, “Tương Cầm nhà ta thật thông minh, chỉ cần nỗ lực một chút, con bé sẽ có thể thi đậu vào một trường đại học tốt!”

Tương Cầm do Lâm Gia thủ vai mỉm cười gật đầu cảm ơn, tựa hồ muốn nói “Ít nhiều nhờ Giang Trục Thụ phụ đạo”, nhưng khi lời nói đến môi, cô lại nuốt trở vào, đôi mắt ảm đạm rũ xuống.

Đối diện bàn ăn, Giang Trục Thụ do Hứa Trăn đóng vai thoáng nhìn về phía cô, một lúc sau, hắn mới tiếp tục cúi đầu dùng bữa.

Nhưng mẹ của Trục Thụ lại không biết tình trạng hiện tại của hai người, bà nhìn Tương Cầm và con trai mình, đột nhiên dùng vẻ mặt bất quá, mỉm cười, nói: “Trục Thụ cùng Tương Cầm, hai đứa không phải đang hẹn hò sao?”

Lời này vừa ra, mấy người ngồi xung quanh bàn ăn đều đồng thời ngẩng đầu lên.

Trục Thụ vẻ mặt ngạc nhiên mà nhìn lão mẹ, sau một lúc lâu, hắn nhíu mày lại, trầm giọng nói: “Sao có thể!”

Tương Cầm ngồi đối diện bàn, nghe được câu “Sao có thể”, thì vẻ ủy khuất vừa mới bị ăn mắng lại nổi lên.

“Đúng vậy, sao có thể!” Cô đặt đũa xuống, lại thẹn quá hóa giận mà kêu lên, “Ai sẽ thích người như vậy!”

Trục Thụ nghe cô nói như vậy, thì cười lạnh một tiếng, nói: “Hiện tại phủ nhận rất dứt khoát a.”

“Nhưng ngày trước lại viết thư nhiệt tình dào dạt như vậy?”

Nghe được lời này, Tương Cầm kinh ngạc mà nhìn về phía Trục Thụ, vừa muốn mở miệng, lại nghe đối phương cười

nhạo nói: “Xin chào, Giang Trục Thụ đồng học, tôi là Viên Tương Cầm năm ba lớp 6.”

“Tôi nghĩ cậu cũng không biết tôi, nhưng tôi đã biết cậu 2 năm.”

—— hần ngâm nga, chính là nội dung trong bức thư tình của Tương Cầm!

“Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ở lễ khai giảng, tôi liền...”

“A ——! !” Tương Cầm hét một tiếng, lão đảo đứng lên, sắc mặt đỏ bừng mà kêu lên, “Đừng nói nữa, đừng nói nữa!”

Mà Giang Trục Thụ lại không để ý tới cô, thân thể thả lỏng dựa ra sau ghế, mặc kệ tiếng hét của cô mà thản nhiên ngâm nga nói: “Tôi lấy hết can đảm viết ra phong thư này, chính là hy vọng trước khi kết thúc cao trung thì có thể...”

“Bang!”

Đúng lúc này, một tiếng giòn vang.

Tương Cầm đột nhiên giáng một cú tát mạnh về phía Trục Thụ ở đối diện.

Âm thanh ngâm nga lập tức im bật.

Lúc này, máy quay đã kịp thời cắt cận cảnh khuôn mặt của Hứa Trăn.

Trục Thụ nhận một cái tát này thì chột im lặng, trong ánh mắt xuất hiện tia mờ mịt.

Ngay lập tức, một sự tức giận trào ra từ trong mắt hần, hần vốn định phát hỏa, nhưng lại nhìn thấy Tương Cầm ở trước mặt hần đang run rẩy đứng ở bên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chính mình, hai mắt đầm lệ.

Cơn giận hần chưa kịp châm ngòi đã biến mất trong tích tắc.

Trục Thụ há miệng thở dốc, không nói gì, nhưng lần đầu tiên trong đôi mắt lãnh đạm ngày thường của hần lại hiện lên một tia áy náy.

“Cậu quá đáng, quá mức quá đáng...”

Nước mắt chảy dài trên mặt Tương Cầm, nhưng cô vẫn kiên trì nhìn chằm chằm vào mắt Trục Thụ, giọng nói run rẩy: “Tại

sao lại tùy tiện xem đồ của tôi?”

Trực Thụ quay mặt qua chỗ khác, nói: “Là cậu tự trải nó trên bàn, cũng không phải tôi cố ý xem.”

“Còn nói không phải cố ý!” Tương Cầm kêu lên, “Cậu xem đến thuộc lòng rồi.”

“Mấy thứ đó thì cần gì phải thuộc lòng?” Trực Thụ bực bội nói, “Xem một lần còn không nhớ được?”

Một ngọn lửa không tên trào lên trong lồng ngực, hắn không biết nên oán trách hay biện giải, nói: “Hơn nữa, đây còn không phải thư viết cho tôi sao?”

Mẹ của Trực Thụ ở một bên nhìn hai đứa nhỏ đang tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, bà hơi hé miệng, nhin không được nói: “Các con đang nói gì vậy?”

“Tương Cầm..... viết thư tình cho Trực Thụ sao?”

Lời này vừa ra, Tương Cầm vốn đang xấu hổ và giận dữ lại càng đỏ mặt hơn.

Cô mím môi, nước mắt tuôn rơi như hạt châu, xoay người chạy ra phòng ăn.

“Ca!”

Bên sân, đạo diễn Sở Kiều Hùng lập tức kêu đình, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

“Tốt!”

Trên phim trường, đạo diễn Sở Kiều Hùng nhin không được vỗ tay hét lên một tiếng.

Một đoạn vừa rồi, tưởng chừng như bình thường, nhưng thật ra muốn diễn tốt cũng khá khó.

Khó khăn không chỉ nằm ở diễn xuất của bản thân mà còn cả sự phối hợp ăn ý giữa hai người.

Đặc biệt là trong đoạn đọc thư tình của Trực Thụ, khi nào Tương Cầm khóc, khi nào đứng lên, khi nào bị ăn tát, tất cả thời điểm đều không thể sai, nếu không cảm xúc sẽ không rơi vào đúng chỗ.

Cú tát cuối cùng giống như một phần còn lại của bản nhạc, diễn biến phức tạp trước mắt đột ngột kết thúc, và cảm xúc cực kỳ khẩn trương của khán giả được giải tỏa một cách hiệu quả.

Tương Cầm kinh ngạc, khiếp sợ, xấu hổ và giận dữ, Trục Thụ mờ mịt, phần nộ, áy náy, hai diễn viên đã xử lý nó một cách hoàn hảo.

Sở Kiều Hùng nhìn nhìn, ngay cả bản thân cũng cảm thấy có chút khó thể tin —— ta thật sự đang quay phim tình yêu vườn trường sao?

Một bộ phim vườn trường lại có cấp bậc này..... đây còn không phải là muốn nghịch thiên sao!

Chương 562: Sự Thay Đổi Của Web Drama

Trước máy theo dõi, Lâm Gia nhìn lại một đoạn vừa rồi, gần như không tin vào hai mắt mình.

Thiên a..... đóng một phân đoạn thì không có cảm giác gì, nhưng sau khi kết nối lại với nhau thì lại thành một cảnh tràn trề cảm xúc như vậy sao?

Hóa ra, tiết tấu thật sự còn quan trọng hơn là diễn xuất của bản thân?

Cô không khỏi quay đầu nhìn Hứa Trăn đang đứng bên cạnh, đôi mắt sáng lấp lánh, nói: “A Trăn, cậu thật là lợi hại!”

“Sao cậu có thể nắm giữ được tiết tấu của toàn cảnh? Tôi cảm thấy bản thân mình sẽ không làm được điều này.”

Bên cạnh Hứa Trăn nhoẻn miệng cười, nói: “Cái này, thật ra tua đi tua lại các cảnh (1) thì liền cảm giác được.”

Lâm Gia nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Tua các cảnh phim, cô biết, xem xét và tua lại từng khung hình một, đồng thời phân tích và ghi lại nội dung của cảnh phim.

Nhưng là.....

Lâm Gia nhin không được hỏi: “Cậu thường xuyên làm thao tác sao?”

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Chủ nhiệm lớp của tôi nói, xem xét và tua lại các cảnh phim rất có ích cho học diễn xuất, một tháng thì tôi sẽ coi tầm hai bộ.”

“Tôi cũng không phải đạo diễn, cho nên chỉ xem nội dung, biểu diễn cùng tiết tấu. Sau hai năm, tôi thực sự cảm thấy có thu hoạch, đây là một quá trình từ thay đổi định lượng sang thay đổi chất lượng.”

(1) Tác dùng hai từ Kéo Phiến: Đây là 1 thuật ngữ trong điện ảnh, nghĩa là xem xét và tua lại (reel) từng khung hình một, đồng thời phân tích và ghi lại những gì bạn thấy. Quá trình này nhằm ghi lại nội dung của từng cảnh quay, lên lịch cảnh, phương pháp di chuyển, cảnh quay, chỉnh sửa, âm thanh, hình ảnh, nhịp điệu, hiệu suất, vị trí máy quay....

Nói xong, hấn lấy di động ra, cúi đầu nói: “Bộ phim năm nay tôi xem đã có bản điện tử, tỷ có muốn không?”

Lâm Gia gật đầu, nói: “Được, muốn.”

Ngay lập tức, cô lấy điện thoại di động ra, nhìn vào 19 tài liệu mà Hứa Trăn đang gửi lần lượt qua, cô click mở và nhìn vào đủ loại ghi chú rậm rạp ở bên trong, tâm trí liền lâm vào trầm tư.

Cũng là sinh viên Trung Hí với nhau....

Nhưng tại sao tôi lại có cảm giác như trước đó mình học vào nhầm một trường học fake?

.....

Đêm đó, Lâm Gia trở về chỗ ở, tắm rửa xong, cô nằm ở trên giường trần trọc, lăn qua lộn lại, mãi không ngủ được.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng bật dậy khỏi giường, buộc tóc và mở cuốn sổ nhỏ của mình ra.

——Đúng vậy, tôi cũng phải lên một kế hoạch!

Tập thể dục buổi sáng, xem phim và rèn luyện tất cả các bài tập khi còn đi học trước đây!

.....

Vào tháng 10, thời gian trôi qua trong quá trình quay phim căng thẳng.

Cùng lúc đó, các bộ phim chiếu mạng trong mùa thu năm nay cũng bắt đầu được tung lên mạng, hết tin tức bom tấn này đến tin tức bom tấn khác giống như một quả bom nổ dưới nước, gây chấn động vô số cư dân mạng.

“Chiến Hỏa Thư Hương lại chọn chiếu mạng trước? Đây không phải bộ phim có kinh phí lên tới 8000 vạn sao, chơi lớn như vậy? ?”

“A, nghe tên cũng thấy quen tai, hóa ra là phần tiếp theo của “Chiến Hỏa Nhân Y” do Tần Thiệu Trạch đóng?”

“Tôi rất thích bộ phim này. Dù nó có đụng với “Sấm Quan Đông”, nhưng tôi vẫn theo dõi trên mạng. Cũng không biết phần tiếp theo có thảm như trước không?”

“Sợ gây người, “Nước Mắt Tương Tư 2” cũng chiếu mạng! Hiện tại “Web drama” đã không có giống với những gì tôi nghĩ nữa!”

“Trước đây, web drama chỉ là những bộ phim truyền hình ngu ngốc và dở tệ được dựng lên bởi các trang web, nhưng bây giờ tôi ngày càng cảm thấy Internet đã trở thành một nền tảng phát sóng.”

“.....”

Cùng lúc đó, ít nhất năm hoặc sáu phần tiếp theo của các tác phẩm lớn và phim truyền hình chất lượng cao được chọn để phát trực tuyến cùng một lúc, điều này đã gây ra các cuộc thảo luận sôi nổi trên Internet.

Ngược lại, các bộ phim truyền hình được chiếu trên kênh vệ tinh vào mùa thu dường như không có lợi thế đáng kể so với thị trường phim truyền hình trực tuyến.

Chỉ qua một đêm, nhận thức của người xem về phim truyền hình trực tuyến đã có sự thay đổi rõ rệt, thậm chí nó còn gián tiếp gây ra một cuộc cách mạng trong thị trường phát sóng phim truyền hình.

Một số nền tảng trực tuyến đã tranh giành để quảng bá phim truyền hình chính của họ và sự cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Vào ngày 23 tháng 10, sử thi chiến tranh quy mô lớn “Chiến Hỏa Thư Hương” lần đầu tiên được phát sóng trực tuyến. Trong khi lập kỷ lục về mức đầu tư lớn nhất cho một bộ phim truyền hình trực tuyến đầu tiên, bộ phim này cũng làm mới dữ liệu phát lại video trực tuyến trong 24 giờ:

Số lượng phát sóng tích lũy trong ngày đầu tiên đã vượt quá 7000 vạn.

Tuy nhiên, số liệu thống kê này đã bị phá vỡ chỉ sau hai ngày.

Vào ngày 25 tháng 10, “Nước Mắt Tương Tư 2”, Hoa Ảnh truyền thông sản xuất, đã cập bến nền tảng trực tuyến, với lượng phát sóng cộng dồn trong ngày đầu tiên là 7533 vạn.

Hồ Vệ Quốc, ông chủ của Hoa Ảnh truyền thông nở một nụ cười tự mãn khi nhìn vào bản báo cáo do trợ lý của mình đưa tới.

——Lựa chọn phát trực tuyến cho “Nước Mắt Tương Tư 2” chắc chắn là một quyết định thiên tài.

“Chiến Hỏa Thư Hương” đúng là đồ ngu.

Xét về chi phí, đội hình và chất lượng sản xuất, không có gì trong “Nước Mắt Tương Tư 2” có thể so sánh với “Chiến Hỏa Thư Hương”.

Nếu chọn phát sóng trên TV thì phim truyền hình nhà mình chắc chắn sẽ không thể cạnh tranh với những người khác.

Nhưng nếu nó được đổi thành nền tảng trực tuyến, thì ưu và nhược điểm của hai bộ phim truyền hình sẽ được điều chỉnh cùng một lúc.

Vì bản chất của các bộ phim rất khác nhau!

“Chiến Hỏa Thư Hương” là một bộ phim chính kịch. Diễn viên chính Tần Thiệu Trạch là diễn viên phim đang trong thời kỳ nổi tiếng nhất của thế hệ trẻ ở Hoa Hạ, cho nên phần lớn sự hấp dẫn của bộ phim là người lớn tuổi và khán giả nam.

Nhưng “Nước Mắt Tương Tư 2” thì ngược lại, một bộ phim thần tượng cổ trang, nam chính là loại nam thần như Quách Uy, thích hợp nhất để chiếu trên mạng.

Chương 563: Kẻ Hèn Tình yêu Vườn Trường

Nhìn vào dữ liệu phát sóng của ba ngày đầu tiên, lão tổng của Hoa Ảnh, Hồ Vệ Quốc, nhận thấy rằng cuối cùng diễn viên Quách Uy nhà mình đã tìm ra định hướng chính xác.

——Đó là, để hắn đi theo con đường Internet và tích lũy sự nổi tiếng!

Đối tượng khán giả mà Quách Uy thu hút có thể không rộng bằng một diễn viên như Tần Thiệu Trạch, nhưng những khán giả yêu thích hắn lại đặc biệt trung thành.

Rất nhiều cô gái xem phim của hắn thì hận không thể xem lại hai lần, ba lần, bốn lần, loại số liệu này cho dù như thế nào thì cũng chỉ được tính một lần nếu như nó được phát trên TV.

Đúng vậy, trong tương lai cứ để Quách Uy đi trên con đường internet này!

Lão tổng Hồ Vệ Quốc ngừng đầu nhìn trợ lý, hỏi: “Những bộ phim truyền hình trực tuyến nào sẽ được phát hành trong cùng một lịch trình? Nói rõ cho tôi đi.”

Trợ lý sớm đã sửa sang lại báo cáo tương quan, lúc này thuộc như lòng bàn tay mà báo cáo: “31 tháng 10 sẽ có “Quãng Đời Còn Lại Của Biển Cả 2” và “Đoạn Hồn Thương”.”

“1 tháng 11 phát sóng “Phong Lôi 2” và “Tam Sinh May Mắn Của Tiên Đạo Đa Tình”.”

“3 tháng 11, “Nụ Hôn Đỉnh Ước” chính thức được phát sóng....”

Nghe tới đây, Hồ Vệ Quốc nhin không được ngừng đầu lên, hỏi: “Nụ Hôn Đỉnh Ước là phần kế tiếp của bộ phim nào?”

Trợ lý lắc đầu đáp: “Cái này không phải phần kế tiếp, đây là một tân kịch của reang Web Thời Quang.”

Nói xong, cô thoáng do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Chính là ngày đó, Hào ca đã nhấn nhở ngài nên tận lực tránh đụng phải bộ này.”

Hồ Vệ Quốc nghe vậy sững sốt, sau đó ha ha cười nói: “A, tôi nhớ ra rồi, chính là bộ tình yêu vườn trường của Hứa Trần đúng không?”

Ông ta nghĩ nghĩ, rồi nói với trợ lý: “Được rồi, khó được Chính Hào nhắc nhở, về sau cứ chú ý một chút, đến khi chính thức phát sóng thì nhớ cho tôi một phần thông kê số liệu.”

Cuối tháng 10, đúng lúc cuộc cạnh tranh web drama mùa thu đang ngày càng gay gắt, thì đoàn phim “Nụ Hôn Đính Ước” cũng không hề nhàn rỗi.

Việc quảng bá cấp độ S + mà Trì Tuyên Nhã hứa hẹn quả nhiên danh bất hư truyền, ảnh tạo hình, poster, phim truyền, đề cử gần như che trời lấp đất, thổi quét toàn bộ internet.

Hơn nữa, ở một số thành phố lớn, cường độ tuyên truyền ngoại tuyến cũng đáng kinh ngạc không kém.

Nhiều người đang trên đường đi làm thì bất ngờ phát hiện một tấm poster khổng lồ ở lối vào tàu điện ngầm:

Dưới bầu trời trong xanh, một nam sinh tóc ngắn mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng đang nằm trên bãi cỏ, an tĩnh gồi lên đầu cánh tay.

Ở bên cạnh hắn, một nữ sinh tóc dài ngồi quỳ ở bên cạnh, đưa tay vén mái tóc dài ra sau tai, cúi người nhìn hắn với ánh mặt tràn đầy ý cười dịu dàng.

Rất nhiều người chỉ là đi ngang qua nơi này, trong lúc vô ý nhìn lướt qua poster, giống như là bị thuật định thân, theo bản năng mà dừng bước chân.

Poster cũng không phức tạp.

Không có bố cục cầu kỳ hay tiêu đề phim với phong chữ bùng nổ. Phong cách tổng thể của bức tranh là mới mẻ và đơn giản, như thể vô tình lật lại một bức ảnh trường cũ trong trang sách.

Tuy nhiên, chính sự đơn giản ấy lại làm nổi bật hai nhân vật chính trong poster, khiến người ta nhìn vào liền suýt xoa, không thể rời mắt.

Đây chính là hơi thở thanh xuân đến từ đường phố....

Quả nhiên, các nguyên liệu nấu ăn cao cấp thường chỉ yêu cầu cách nấu đơn giản nhất? ?

“Nụ Hôn Đính Ước?”

Trước tấm biển quảng cáo, nhiều người đã lằm bằm dòng chữ trên poster, mơ hồ cảm thấy cái tên này rất đối quen thuộc.

Một số người đã trực tiếp lấy điện thoại di động của mình ra chụp một bức ảnh, rồi đăng ảnh lên mạng xã hội.

Sau một tuần quảng bá, drama “Nụ Hôn Đính Ước” đã ngay lập tức thu hút sự quan tâm của nhiều người, đặc biệt là giới trẻ.

“Hứa Trăn cùng Lâm Gia? Tê.....Tôi không nội dung như thế nào? Nhưng giá trị nhan sắc này thật sự không thể chê!”

“Nụ Hôn Đính Ước không là truyện tranh sao? Trục Thụ và Tương Cầm? A, đây chính là ký ức tuổi thơ của tôi! !”

“Ai tới véo tôi một cái, xem có phải đang nằm mơ hay không? ? Nam thần của tôi lại đi đóng nam thân của tôi? !”

“Trục Thụ muôn năm, Hứa Trăn muôn năm! Lão phu rất vừa lòng với người casting vai này!

“Nhắc mới nhớ, đây hình như là bộ phim truyền hình đầu tiên mà Hứa Trăn đóng vai nam chính?”

“Dứt khoát xếp vào thực đơn càychim, web drama tháng này rốt cuộc đang điên cuồng gì vậy? Tập thể hạ phạm độ kiếp sao?”

“.....”

Vì mức độ tuyên truyền của “Nụ Hôn Đính Ước” quá lớn nên dù đây chỉ là một bộ phim tình cảm học đường kinh phí thấp nhưng nó vẫn có thể lọt vào tầm ngắm của đại đa số khán giả.

Có chờ ming, có kỳ vọng, có khinh thường, đủ loại thái độ khác nhau.

Rất nhiều người trong nghề, tỷ như lão tổng Hồ Vệ Quốc của Hoa Ảnh cũng thật sự có ý coi thường bộ phim này.

Trì Tuyên Nhã giám chế, Thái Thật Tiễn sản xuất, Hứa Trăn diễn viên chính, vừa nghe liền khẳng định không phải là bộ

phim tầm thường.

—Đây có lẽ sẽ là một bộ phim học đường có chất lượng tốt, bắt đầu với số điểm 7,5 trên Web Thời Quang.

Hồ Vệ Quốc cho rằng như vậy.

Chẳng qua, bản thân các bộ phim truyền hình vườn trường cũng có những giới hạn về chủ đề và nếu nói về khoản bạo thì chính là mười năm khó gặp một lần.

Nói chung, cho dù được thực hiện tốt đến đâu, nó vẫn là một tinh phẩm tiểu chúng và rất khó để thoát ra khỏi vòng giới hạn, nghĩa là, nó có thể đạt được danh tiếng tốt trong lứa tuổi học sinh, sinh viên.

Giống như đại chế tác “Nước Mắt Tương Tư 2” được lựa chọn chiếu mạng, cũng chính là vì tranh được khoản độc nhất vô nhị kia.

Kẻ hèn tình yêu vườn trường, ông ta thật sự không để vào mắt.

Chương 564: Ngày Phát Sóng Nụ Hôn Đính Ước

Tuy nhiên, cùng lúc đó, diễn viên Tần Thiệu Trạch của “Chiến Hỏa Thư Hương” lại đứng ngồi không yên.

Hắn đang ngồi trong phòng làm việc của mình, cau mày nhìn poster “Nụ Hôn Đính Ước” treo ở khu mua sắm tầng dưới, sắc mặt vô cùng khó coi.

Mẹ, lại đụng phải Hứa Trăn? !

Mùa hè thì va phải nhau trên TV, hiện tại vào thu lại đụng mặt trên mạng, thằng nhãi này quả nhiên không thể thành tâm mà sống chung với ta đúng không! !

Người đại diện nhìn bộ dáng như lâm vào đại địch của hắn, nhìn không được mắt tròn mắt dẹt, nói: “Thái độ gì đây? “Chúng ta không có khoảng”?”

“Không đến mức chứ, chúng ta đường đường là đại chế tác trên trăm triệu nhưng lại đi sợ phim vườn trường của hắn? Tôi thấy cậu vẫn nên chú ý đến “Nước Mắt Tương Tư 2” đi. Số

liệu phát sóng hai ngày qua của người ta đã giẫm lên mặt cậu rồi!”

Tần Thiếu Trạch lắc đầu nói: “Nếu so kinh phí thì có ý nghĩa gì đâu?”

“Giang Đông 3 vạn Thủy sư đã có thể đánh toi bời 20 vạn Tào quân, nếu so của đầu tư của chúng ta cùng “Nụ Hôn Đính Ước” thì cũng không kém như vậy?”

Người đại diện:?

Tần Thiếu Trạch ngẩng đầu lên, thần sắc ngưng trọng nói: “Mấy ngày hôm trước có phải có đài truyền hình tới mua bản quyền phát sóng “Chiến Hỏa Thư Hương” đúng không? Ra giá bao nhiêu? Nhanh chóng bán đi!”

Người đại diện vừa nghe lời này, vội la lên: “Hiện tại không thể bán a!”

“Hiện tại số liệu của chúng ta đang bị “Nước Mắt Tương Tư 2” đè ép, bán giá cao cũng không được! Từ từ xem đi, phim thần tượng cổ trang thường là đầu voi đuôi chuột, nói không chừng quá hai ngày liền đuổi kịp!”

Tần Thiếu Trạch lắc đầu nói: “Không không không, trực giác nói cho tôi biết, hiện tại không bán, quá một thời gian khả năng sẽ bán không được!”

“Sớm bán sớm siêu sinh!”

Người đại diện: ?? ?

.....

Vào tối ngày 3 tháng 11, trước vô số sự mong đợi, bộ phim truyền hình trực tuyến “Nụ Hôn Đính Ước” với sự tham gia của Hứa Trăn và Lâm Gia cuối cùng cũng được ra mắt.

Trưa hôm đó, Hứa Trăn tham gia lớp học lời thoại của chủ nhiệm lớp Lưu Vũ Trùng.

Trước khi giờ học kết thúc, Lưu Vũ Trùng sắp xếp giáo án, liếc nhìn Hứa Trăn ở dưới phòng học, nói: “Giao bài tập tác nghiệp.”

“Tối hôm nay, bộ phim mới của bạn học Hứa Trăn lớp chúng ta sẽ được phát sóng, thời gian là 8 giờ tối, “Nụ Hôn Đính

Ước”, tất cả các bạn học nhớ đón xem nhé!”

“Ha ha ha ha ha.....”

Ngay khi nghe thấy nẩy lời này, dưới phòng học liền lập tức vang lên một trận cười vang.

Lưu Vũ Trường thấy thế cũng nhoẻn miệng cười, nhưng chợt làm biểu tình nghiêm túc, hắng giọng nói: “Đứng đắn lên!”

“Ngày mai vào lớp, mọi người phải đọc lại một đoạn lời thoại của Hứa Trăn cho tôi nghe, nhất định nói đọc giống như đúc!”

Nói xong, y quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Bản chính sẽ tự thân giám định cho mọi người.”

Dưới lớp, bọn sinh viên liền tươi cười đáp lại.

Cho dù Lưu Vũ Trường không nói, thì trong lớp cũng đã có rất nhiều người tính toán sẽ xem bộ phim này.

Cả lớp đều công nhận rằng kỹ năng lời thoại của Hứa Trăn là tốt nhất trong số các sinh viên của lớp này.

Rõ ràng lúc mới vừa khai giảng, tất cả mọi người đều ở cùng một vạch xuất phát, Hứa Trăn cũng không hề tỏ ra bản thân mạnh hơn người khác.

Nhưng kết quả hai năm trôi qua, khoảng cách không những không thu hẹp lại mà ngày càng rộng ra.

Những người xung quanh không nói gì nhưng trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ảo não.

Lão tiền bối là không thể so sánh, nhưng bọn học cùng lớp cũng không thể so được?

Nhất định phải nhìn vị trí của người ta là bao nhiêu, hảo hảo kích thích kích thích chính mình, về sau học tập người tài giỏi, nỗ lực tiến tới!

.....

Đêm hôm đó, bởi vì duyên cớ Hứa Trăn cùng Lâm Gia, cho nên có khá nhiều sinh viên Trung Hí đều chú ý đến bộ Web drama này.

Nhiều người còn hô to gọi nhỏ bạn bè trên diễn đàn của trường, mượn phòng hoạt động của trường học để tập thể cày

phim, coi như bộ web drama này chính là một bộ phim dạy học.

Lúc 7: 45 tối, Dương Đào, sinh viên năm hai chuyên ngành kịch nghệ, hoàn thành việc tự học buổi tối và trở về ký túc xá của mình.

Lúc này, ba cô gái khác trong phòng đã thu dọn sách vở, dời băng ghế nhỏ, ôm đồ ăn vặt và sẵn sàng tư thế cày phim.

Nhìn thấy Dương Đào trở về, mấy người liền vui vẻ vẫy vẫy tay với cô, nói: “Về đúng lúc, “Nụ Hôn Đỉnh Ước” sắp phát sóng rồi!”

Dương Đào thấy thế liền rụt rè cười cười, sau đó trước sự thúc giục của các bạn cùng phòng, cô cũng dời băng ghế và ngồi trước notebook.

Là một Trăn Quả được 4 năm, tâm tình hiện tại của Dương Đào thật sự rất phức tạp.

Khi còn học cấp 3, cô đã bị những người xung quanh gán cho cái mác nảo tàn vì mãi mê theo dõi các minh tinh.

Sau khi vào đại học, để thoát khỏi số phận bi thảm dưới đáy của sự khinh miệt, Dương Đào rút kinh nghiệm xương máu và che giấu thuộc tính cuồng minh tinh của mình, cố gắng hết sức để tạo ra hình tượng thiếu nữ văn chương, thậm chí trên tủ sách của cô ấy còn bày ra đủ các loại danh tác thể giới cùng thi tập cổ điển.

Kết quả là sau khi nghiên cứu và tìm hiểu, cô mới phát hiện ra rằng tất cả các cô gái trong lớp mình, đều là fan của học trưởng Hứa Trăn....

Đừng nói là lớp của các cô, mà gần như toàn bộ Trung hí đều là đại bản doanh của Fans Hứa Trăn....

Bởi vì đối với người bình thường, Hứa Trăn chỉ là một diễn viên xuất sắc, nhưng đối với các sinh viên của Trung hí học, hắn là thần tượng tinh thần của mọi người!

Nhìn thấy hấn nỗ lực như vậy, có thể đạt được nhiều thành tựu, đây chính là tiêu chuẩn, truyền cảm hứng cho tất cả bọn sinh viên.

Dương Đào “đi nhầm phim trường” lại cảm thấy bản thân lại bị người xung quanh khinh thường...

Mỗi khi tan học trở về, cô lại nhìn lên bộ “Vở Kịch Của Shakespeare”, nhìn một lượt từ trái sang phải, quả nhiên vô cùng chói mắt.

Không được, về sau nhất định phải lấy lại nhân cách của mình còn sớm còn tốt!

Rõ ràng là fans lâu năm thì đi học làm thiếu nữ văn học! !

“Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!”

Dương Đào còn đang trong quá trình tự trách, thì lúc này trên màn hình notebook, tập 1 của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” đã chính thức được phát sóng.

Bốn cô gái trong phòng lập tức chỉnh lại dáng ngồi đoan chính, đành chỉ nói chuyện phiếm.

Chương 565: Đả Kích

Trong màn đầu tiên, nhân vật nữ chính Viên Tương Cầm đã xuất hiện trước.

Trong căn phòng ngủ hoa hòe loè loẹt, Lâm Gia đóng vai Tương Cầm nghiêm túc chải lại tóc, nhìn vào gương và trang điểm nhẹ cho khuôn mặt.

“Tôi tên là Viên Tương Cầm, năm nay 18 tuổi. Là học sinh mỹ thuật lớp 6 năm ba của cao trung Nam Hoa.”

“Hôm nay tôi sẽ làm một việc trọng đại nhất trong cuộc đời mình: Tỏ tình với nam sinh mà mình thích!”

“.....”

Khi nhân vật nữ chính Tương Cầm bước vội trên đường đến trường, bối cảnh câu chuyện đã được giới thiệu ngắn gọn thông qua lời tường thuật của nhân vật.

Ngay sau đó, cảnh được chuyển dời theo hồi ức của Tương Cầm:

Hai năm trước, Tương Cầm với mái tóc ngắn đứng ở cổng trường và đang bị chủ nhiệm giáo dục khiển trách: “Trong sở

tay học sinh có ghi rõ ràng rằng tất cả học sinh ở Nam Hoa không được phép đi giày cao gót, cho dù là học sinh nghệ thuật thì cũng giống như vậy!”

“Hiện tại mau đổi lại giày cho tôi!”

“Lão sư, cái này không phải là giày cao gót,” Trương Cầm dùng dư quang liếc đám người lui tới chung quanh, xấu hổ đến muốn độn thổ, nói: “Đây gọi là giày nệm...”

Chủ nhiệm giáo dục ngắt lời: “Tôi không cần biết là giày nệm hay cao gót, dù sao cũng không được mang.”

Trương Cầm gấp đến độ sắp khóc, bắt đầu cầu xin chủ nhiệm giáo dục: “Lão sư, hôm nay là lễ khai giảng, thầy châm chước cho em một lần đi! Nhà của em rất xa, đi đi về về cũng mất hơn hai giờ, ngày mai em nhất định sẽ đổi giày!”

Chủ nhiệm giáo dục không kiên nhẫn mà xua xua tay, nói: “Châm chước không được, ngươi hoặc là lập tức trở về đổi giày, hoặc là mang chân trần đi vào!”

Hai người còn đang cãi cọ thì bỗng nhiên, một thân ảnh thon gầy cưỡi xe đạp đi ngang qua, “Cạch” một tiếng, ném túi vải bạt xuống đất.

“Mang đôi này đi.” Nam sinh trên xe đạp nói thầm với Trương Cầm.

Trương Cầm giật mình, vội vàng cầm túi bạt dưới chân lên, mở ra liền thấy, bên trong là một đôi giày tennis màu trắng.

Cùng lúc đó, chủ nhiệm giáo dục đang đuổi theo phía sau nam sinh kia, tức muốn học máu mà hô lên: “Học sinh cưỡi xe đạp phía trước! Mau xuống xe! Không cho phép cưỡi xe trong trường!”

“.....”

Bên ngoài màn hình.

Đám người Dương Đào đang ôm đồ ăn vặt trên tay, biểu tình chuyên chú theo dõi diễn biến trên màn hình.

Ngay khi Hứa Trăn vừa xuất hiện, mấy kẻ hoa si khó có thể tránh khỏi việc phát một trận cười ngốc nghếch.

Tuy nhiên, vì là sinh viên cùng trường nên bọn họ thường xuyên đến khoa biểu diễn để nhìn trộm Hứa Trăn, đối với việc này bọn họ vẫn có chút sức chống cự.

Điều khiến họ ngạc nhiên nhất về bộ phim này chính là trình độ quay phim.

Là sinh viên của Trung Hí, những người này tự nhiên có khả năng đánh giá và thưởng thức nhất định.

Chỉ vài phút trôi qua, Dương Đào và những người khác đã rất ngạc nhiên —— dù là diễn xuất của các diễn viên, hay phân loại màu sắc, ánh sáng, lên lịch cảnh, chuyển động máy quay, dựng cảnh, dựng phim, v.v., tất cả đều rất tân tiến.

Đối với người bình thường, bộ phim này có thể trông rất đẹp và hình ảnh thoải mái.

Nhưng trong mắt của người liên quan, “Nụ Hôn Đính Ước” không phải chỉ có vấn đề thoải mái mà còn cực kỳ tinh xảo!

Đây chắc chắn là từ bàn tay của một đội cấp đại thần!

Lúc này, tập phim vẫn còn đang tiếp tục.

Dòng thời gian quay ngược lại thời điểm hiện tại.

Tương Cẩm lấy hết can đảm để tỏ tình với Trục Thụ, người mà cô đã yêu thầm suốt hai năm qua, thế nhưng đối phương ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn.

Chưa nói đến việc Tương Cẩm thổ lộ thất bại mà cô còn bị chủ nhiệm lớp kéo đi phê bình một phen tàn nhẫn.

Vào giờ ăn trưa, cô đang nhấm nháp miếng bánh mì thì bỗng nghe thấy giọng nói của thầy hiệu trưởng trên loa phát thanh của trường: “Thông báo phê bình... Viên Tương Cẩm lớp 6 năm ba, sáng hôm nay đứng trước cổng trường đưa thư tình cho nam sinh...”

Trong màn hình, Tương Cẩm bỗng dựng ngắc đầu lên, nhìn về phía chiếc loa nhỏ trong góc phòng học, há to miệng, vẻ mặt mòng bức.

Lúc này, góc quay di chuyển từ phòng học ra toàn cảnh khu dạy học, toàn thể giáo viên và học sinh đều có thể nghe rành mạch thông báo này.

“Phốc.....”

Bên ngoài màn hình, mấy nữ sinh nhìn thấy một màn này, nhin không được cười lên tiếng.

“Thật thảm, thật sự quá thảm!” Bạn cùng phòng với Dương Đào nhin không được mà thốn thức.

Mấy cô gái bên cạnh cũng liên tục gật đầu, nói: “Lâm Gia học tỷ diễn đoạn này siêu cấp tốt, vừa đáng thương, vừa ngốc manh.”

Lúc này, Dương Đào cũng khẽ bật cười với chúng bạn xung quanh.

Nhưng không biết tại sao, bỗng nhiên cô lại có chút cảm giác đồng cảm, giống như bản thân cũng từng bị như vậy.

Đây có phải là đoạn ký ức đen tối hài hước trong truyền thuyết hay không? Bên trong tiếng cười chính là sự chua xót?

.....

Tập 1 có nhịp truyện khá nhanh. Sau khi Tương Cầm tỏ tình thất bại, cảnh được chuyển sang lúc tan học, đoàn người gặp được Giang Trục Thụ, Đại Kim vì quá nóng giận mà chửi ầm đối phương.

Kết quả lại bị một câu “Tôi không có hứng thú với người không đầu óc” của Trục Thụ, làm cho ghen trời chết.

Tương Cầm lao ra, nhìn về phía bóng dáng của Trục Thụ, vẻ mặt tuyệt vọng nói “Đáng đời cậu ba năm đều không có bạn bè.”

Đám người Dương Đào nhìn thấy ánh mắt thoáng run rẩy của Trục Thụ, không biết vì cái gì mà bỗng nhiên cảm thấy một tia đau lòng.

Dương Đào đã xem qua truyện tranh.

Cô biết, cảnh này ở trong truyện tranh theo lý thuyết thì là một đoạn khôi hài.

Nhưng sau khi nhìn các diễn viên thể hiện, khiến cho mọi người không tự chủ được mà liên tưởng đến cuộc sống ba năm cao trung của mình.

Tất cả không phải chỉ có niềm vui và câu chuyện cũng không đơn thuần chỉ là câu chuyện.

Chua ngọt đắng cay, ngũ vị tạp trần.

Những cảnh quay tinh xảo và diễn xuất đầy cảm xúc của các diễn viên khiến người ta có cảm giác đây không phải là một trò khôi hài mà là cuộc sống thực.

Chương 566: Không Hồ Là A Trăn

Sau khi “Nụ Hôn Đỉnh Ước” được phát sóng tầm 10 phút, tất cả các Trăn Quả, bao gồm Dương Đào đều thở phào nhẹ nhõm.

An tâm!

Trước không nói về thành tích của bộ phim này, nhưng ít nhất thì chất lượng sản xuất cũng khá tốt, nó sẽ không khiến A Trăn nhà mình mất mặt.

Không lâu trước đây, khi Thời Quang vừa tung ra đoạn trailer cho “Nụ Hôn Đỉnh Ước” trong giai đoạn tuyên truyền, rất nhiều người ủng hộ Hứa Trăn đều cảm thấy vừa kinh hỉ vừa lo lắng.

Kinh hỉ đương nhiên là có phim mới để xem, còn lo lắng lại là không biết chất lượng của bộ phim này như thế nào, bọn họ đều sợ rằng nó sẽ ảnh hưởng xấu đến thần tượng nhà mình.

Mặc dù Hứa Trăn không phải là một tên tuổi lớn, nhưng kể từ khi xuất đạo đến nay, hẳn đều đi trên con đường tinh phẩm.

Đặc biệt trong hai năm trở lại đây, hẳn lần lượt tham gia hai bộ phim truyền hình chất lượng cao là Tam Quốc và Sấm Quan Đông, cùng với việc nhận được giải thưởng “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” của giải Ngọc Lan, chính điều này đã vô tình khiến nhiều người đặt kỳ vọng cao hơn cho Hứa Trăn.

Thế nhưng đề tài tình yêu vườn trường...Thành thật mà nói đó là đề tài có thể tạo ra những bộ phim có chất lượng thấp.

Bởi vì đầu tư ít, ngách cửa thấp, binh tôm tướng cua đều có thể dẫm chân vào, khiến cho chất lượng bộ phim giống như vàng thau lẫn lộn, tốt xấu đan xen.

Điều này đã khiến cho nhiều người xem thường các bộ phim truyền hình có đề tài tình yêu vườn trường.

Loại xem thường này cũng giống như kỳ thị khu vực xuất thân, một cây tử địa đảo một thuyền người.

Tuy nhiên, khi nhóm Fans của Hứa Trăn run run rầy rầy xem phần mở đầu của “Nụ Hôn Đỉnh Ước”, còn chưa tới nửa tập thì tâm tình khẩn trương của bản thân liền thả lỏng hơn phân nửa.

—— Ca của ta không hổ là ca của ta!

“Tam khí Chu Du” có thể khiến người xem cảm động khóc, phim niên đại có thể đổi mới kỷ lục rating, thậm chí chất lượng phim vườn trường cũng có thể liều một lần cạnh tranh để lọt vào top ba của năm!

Khán giả nhìn những cảnh quay có khuynh hướng cảm xúc trước mắt, bố cục tươi tắn và trong sáng, những gương mặt trẻ gần như không trang điểm, khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng thích thú.

Ai...so với “Nụ Hôn Đỉnh Ước” thì mỹ nhân cấp 10 trong “Nước Mắt Tương Tư 2” không thể nhìn rõ đường nét trên khuôn mặt kia, đúng là giả đến mức khó chịu!

Quên đi, quên đi.

Người so người muốn chết, hàng so hàng muốn ném!

.....

Lúc này, câu chuyện trong màn hình vẫn đang tiếp tục.

Tương Cầm liên tục gặp phải đả kích khiến cho cảm xúc xuống đến cực hạn, cô chán nản về nhà thu thập hành lý, chuẩn bị theo cha đến tá túc nhà chiến hữu cũ.

Trên đường, cha cô dặn dò: “Nhà người khác không thể giống như nhà mình, nhất định phải hiểu chuyện, ngàn vạn đừng gây phiền toái cho người ta.”

“Giang thúc thúc có một đứa con trai bằng tuổi con, năm nay cũng lên cao tam, nghe nói thành tích rất tốt, cho nên con ngàn vạn đừng quấy rầy người ta học tập.”

Tương Cầm ân ân a a mà đáp ứng, đột nhiên, cô giống như liên tưởng đến cái gì, lập tức ngẩng đầu lên.

“Giang thúc thúc, con trai học cao tâm, thành tích đặc biệt tốt?”

Tương Cầm lặp lại một chuỗi tin tức này, ánh mắt xuất hiện vẻ cảnh giác mãnh liệt.

Chợt, cô lại lắc lắc đầu, đem suy nghĩ đáng sợ này vứt ra khỏi đầu.

“Sẽ không, nào có chuyện trùng hợp vậy.....” Tương Cầm lẩm bẩm.

Vài giờ sau, sắc trời tối muộn, hai cha con rốt cuộc đã đến nhà của vị “Giang thúc thúc” kia.

Vừa xuống xe, Tương Cầm đã bị chỗ ở của đối phương dọa cho khiếp sợ:

Một tiểu khu yên tĩnh với cây cối xanh tươi, biệt thự kiểu Trung Hoa với tường trắng và ngói đen.

Tương Cầm xách theo rương hành lý, thận trọng bước đi trên con đường lát đá xanh ở sân trước, lén lút quan sát môi trường xung quanh, vẻ mặt vừa cau nộ lại vừa tò mò.

“Ha ha, đây chính là Tương Cầm đi!”

Trước biệt thự, một vị đại thúc thấp lùn, đeo kính gọng vàng, khuôn mặt nhân hậu cười nói: ” Lão Viên, ông thật may mắn khi có được một cô con gái xinh đẹp như vậy nha!”

Cha của Tương Cầm vội tiến lên, cười với con gái: “Tương Cầm, mau mau chào hỏi Giang thúc thúc đi!”

Tương Cầm vội vàng cung cung kính kính mà hành lễ: “Chào Giang thúc thúc, trong khoảng thời gian này phải quấy rầy ngài.....”

“Kéo kệt ——”

Nhưng mà, một câu còn chưa nói xong, thì cánh cửa chính của biệt thự ở phía sau Giang thúc thúc bị người mở ra từ bên trong.

Giờ khắc này, dòng thời gian trên màn hình đột nhiên chậm lại.

Từ dưới lên trên, góc quay chậm rãi quét qua một đôi dép lê màu xám nhạt, đôi chân thon thả, thân trên mặc áo phông trắng cùng với gương mặt trắng nõn của thiếu niên anh tuấn.

“Chào Viên thúc thúc, con là Giang Trục Thụ,” Trên mặt thiếu niên mang theo nụ cười lễ phép, vẫn an với cha của Tương Cầm, “Trước đó con đã nghe ba nói về ngài.”

—— người này, dĩ nhiên là Hứa Trăn đóng vai Giang Trục Thụ.

Gia đình mà Tương Cầm sắp tá túc lại chính là nhà của Giang Trục Thụ.

Đối diện với hắn, Tương Cầm ngơ ngác thiếu niên trước mắt, cả người như bị sét đánh.

“Thúc nghe nói Tương Cầm cùng Trục Thụ đều là học sinh của Nam Hoa? Hai người các con có quen biết nhau không?” Giang thúc thúc cười nói.

Thân thể của Tương Cầm thoáng loạng choạng, suýt nữa không được hành lý trong tay.

....

“Phốc ha ha ha ha ha.....”

Bên ngoài, Dương Đào cùng chúng bạn nhìn thấy tình tiết nổi tiếng này thì nhin không được mừng rỡ dậm chân.

Giữa trưa mới vừa mắng nhau một trận, buổi tối liền đến nhà người ta xin tá túc!

Nghịch duyên a nghịch duyên!

Tương Cầm trong vòng một ngày lại liên tiếp gặp phải nhiều đả kích, rõ ràng thảm như vậy, nhưng tại sao bản thân không thể nhìn được mà muốn cười một trận đây? ?

Chương 567: Bắt Được Nhược Điểm

Lúc này trong màn hình, Tương Cầm xách theo hành lý, mơ mơ màng màng đi vào biệt thự, rốt cuộc không còn tâm tình

thường thức.

Cô hồ đồ mà ngủ một giấc, đến lúc ngày hôm sau đi học, Tương Cầm lại lần nữa bị Trục Thụ ghét bỏ.

“Ba điều kiện.”

Đi được nửa đường, Trục Thụ đang đi phía trước đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với Tương Cầm, “Thứ nhất, không được cho bất luận người nào biết cậu đang ở nhà tôi.”

“Thứ hai, ở trường học không được nói chuyện với tôi.”

“Thứ ba, không được đi theo tôi.”

Dứt lời, hấn sắc mặt thanh lãnh mà quay đầu đi chỗ khác, nói: “Tôi không muốn trong trường sẽ có tin đồn nhảm nhí gì.”

Tương Cầm cúi đầu, cắn cắn môi, yên lặng dừng bước chân, thẳng đến khi Giang Trục Thụ đi xa mới một lần nữa lên đường.

Kết quả, bởi vì không quen đường nên cô bất hạnh đi học trễ, bị chủ nhiệm lớp phạt chạy mấy vòng.

Liên tiếp gặp phải vận mệnh bi thương, Tương Cầm chỉ cảm thấy tâm chịu đả kích quá nặng nề, cả người mơ màng hồ đồ.

Thế nhưng vừa mới đi trên hành lang, cô lại nghe thấy một người xa lạ đang chỉ chỉ trỏ trỏ ở sau lưng mình: “Nhìn xem, đó chính là nữ sinh đưa thư tình cho Giang Trục Thụ!”

“Quả nhiên là học sinh nghệ thuật, đầu óc toàn nghĩ đến yêu đương.”

“Thật là, trường chúng ta không nên chiêu sinh lớp nghệ thuật, mấy viên cút chuột huỷ hoại một nồi cháo gạo.”

“Nam Hoa chính là bởi vì nhóm người này, mà thành tích liên tục giảm sút...”

Tương Cầm: “.....”

Cô giả vờ như không nghe thấy những người này đang nói gì, cúi đầu đi về phía trước, càng lúc càng đi nhanh hơn, gần như bùng nổ trong cơn tức giận.

Một lúc sau, cô lao vào lớp, hùng hổ mở vở ra, nói với bạn cùng bàn bên cạnh: “Chiều hôm qua tôi xin nghỉ, toán và lịch

sử đã giảng đến đâu rồi?”

Bạn cùng bàn vừa nghe lời này, thì ngạc nhiên nói: “Tương Cầm, cậu phát sốt sao?”

“Tôi không phát sốt!” Tương Cầm nghiêm túc nói, “Còn có nửa tháng là đến kỳ thi cuối kỳ, tôi phải hảo hảo học tập, biết xấu hổ mà tiến tới!”

“Lần này tôi nhất định phải có tên trên bảng vàng!”

Những người xung quanh sững sờ một hồi, sau đó một tràng cười cùng với tiếng đập bàn giậm chân ầm ầm vang lên trong phòng học.

“Ha ha ha ha ha ha! !!”

Mấy người bên cạnh cười đến dậm chân, nói: “Cậu, bảng vàng? Trước 50 tuổi?”

“Lần thi trước, điểm toán của cậu đạt tiêu chuẩn sao? Điểm tiếng anh của cậu cũng đạt tiêu chuẩn?”

“Chúng ta có thể dùng đầu óc để nói đề tài bình thường được không?”

“.....”

Sự trời dậy bất ngờ của Tương Cầm một lần nữa bị đám đông chế giễu.

Nhưng mà lúc này đây, cô quyết không thể lùi bước.

Buổi tối trở về nhà họ Giang, sau khi ăn tối xong, Tương Cầm vội vàng trở về phòng ngủ, trải ra một đồng sách giáo khoa, đồ dùng học tập và bài thi, nghiền răng tranh tài với núi non biển cả.

Tuy nhiên, do nền tảng quá kém nên đôi mắt của Tương Cầm tối sầm lại, không biết phải chăm chỉ theo hướng nào, cô trợn trắng mắt khi nhìn vào đồng bài tập xa lạ.

Đúng lúc này, vị thần hỗ trợ trong bộ phim xuất hiện:

Đêm hôm khuya khoắt, mẹ của Trục Thụ tỏ ra vô cùng thân mật mà đưa bữa ăn khuya đến phòng Tương Cầm.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, mẹ của Trục Thụ cười nói rằng bà luôn muốn có một cô con gái, nhưng thật đáng tiếc bà

lại sinh ra hai cậu con trai.

Bà lấy ra cuốn album ảnh cũ, chỉ vào cô bé dễ thương mặc váy bông, tóc thắt bím và nói cho Tương Cầm biết, đây chính là Trục Thụ.

——Trước đây khi Trục Thụ còn đi nhà trẻ, vẫn luôn là bị lão mẹ nuôi dưỡng như một bé gái.

Tương Cầm sợ ngây người.

Thình lình phát hiện được “nhược điểm” lớn này của Trục Thụ, cô bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ lớn mật.

Ngày hôm sau trên đường đi học, Tương Cầm đi theo phía sau Trục Thụ, nhìn bóng dáng đĩnh đạc tuấn dật của hắn, càng nhìn càng cảm thấy muốn cười.

Trục Thụ nhìn thấy vẻ mặt này của cô thì không thể nhịn được nữa mà dừng chân lại, quay đầu nói: “Rốt cuộc cậu đang cười cái gì?”

Tương Cầm cười khanh khách nói: “Tôi đang suy nghĩ, thật đáng tiếc a, tại sao bây giờ cậu lại mặc quần áo nam sinh?”

“Hồi nhỏ mặc váy xòe mới đáng yêu a!”

Trục Thụ nghe được lời này, sắc mặt trắng nhợt, trong mắt tức giận đến muốn bốc cháy lên: “Cậu xem lên album ảnh của tôi?”

Tương Cầm lắc đầu nói: “Tôi không có xem lên, là dì cho tôi xem.”

Nói xong, cô nhường mảy, lấy trong túi áo khoác ra một tấm ảnh, cười khúc khích, “Dì còn cho tôi một tấm làm kỷ niệm.”

Lúc này góc quay đã cắt cận cảnh, chỉ thấy trong ảnh là một “cô bé” mặc váy hồng rất dễ thương.

Đồng tử Trục Thụ co rút lại, gần như run lên, lập tức vươn tay chụp lấy bức ảnh.

Tuy nhiên, Tương Cầm lại bình tĩnh nhét bức ảnh vào túi áo khoác, cười đến mi mắt cong cong, nói, “Muốn ảnh dĩ nhiên có thể, chỉ cần cậu đáp ứng với tôi một chuyện.”

Trực Thụ trơ mắt nhìn ảnh chụp ở nơi đó, nhưng lại không thể trực tiếp đi đoạt lấy, hấn tức giận giống như một con mèo đang gầm gừ, nói: “Điều kiện gì?”

Tương Cầm thu liễm vẻ tươi cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Từ giờ đến kỳ thi cuối kỳ, cậu phải giúp tôi học bổ túc!”

“Chỉ cần trong kỳ thi này tôi có thể được ghi tên trên bảng vàng thì tôi sẽ trả ảnh lại cho cậu.”

Trực Thụ nhanh chóng quyết định: “Cậu đừng nói giỡn! Không có khả năng!”

Tương Cầm sắc mặt cứng đờ, sau một lúc lâu, cô quay đầu lấy ra di động, lẩm bẩm nói: “Vậy tôi đây liền đem bức ảnh này gửi cho đám bằng hữu...”

“A ——! !”

Trực Thụ hét thảm một tiếng, khuôn mặt suy sụp: “Được rồi, tôi sẽ bổ túc giúp cậu!”

Tương Cầm ngẩng đầu lên, sắc mặt vui vẻ, vừa muốn mở miệng, chỉ nghe Trực Thụ tiếp tục nói: “Nhưng phải nói trước, dù có chăm chỉ học tập đến đâu thì cậu cũng không thể lọt vào top 50 chỉ trong nửa tháng!”

“Ban đầu, top 50 chỉ dành riêng cho lớp thực nghiệm, nhiều nhất thì cũng chỉ có một vài người từ những lớp khác.”

“Nhưng các cậu là lớp nghệ thuật, toàn lớp đều có thành tích kém đúng không? Bài kiểm tra tháng trước cậu được bao nhiêu điểm?”

Lúc này, mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán Tương Cầm.

Chương 568: Số Liệu Quá Thấp

Bên ngoài màn hình, kể từ khi tấm ảnh “cô bé mặc váy hồng” của Trực Thụ bị đưa ra ánh sáng, thì mấy cô gái trong phòng ngủ của Dương Đào đã bắt đầu bật cười thành tiếng.

Cốt truyện thực nhẹ nhàng, tình tiết cũng được đẩy nhanh.

Cho dù đó là danh sách 50 người được vinh danh trên bảng vàng hay mẹ của Trực Thụ đến đưa bữa khuya, tất cả những

cảnh này đều khiến mọi người nhớ lại sự nghiệp trung học của họ trong giấy lát.

Hai diễn viên chính trong bộ phim đã phục dựng hoàn hảo các nhân vật trong truyện tranh.

Tương Cầm tràn đầy năng lượng và Trục Thụ kiêu cao ngạo biệt nữ, hình tượng sống động như thật, không cần dùng quá nhiều lực.

Diễn xuất của Hứa Trăn thì không cần phải nói, trước sau như một, diễn cái gì thì chính là cái đó, cho dù trên người không có nửa điểm trùng với hình tượng nhân vật, nhưng khán giả có thể thấy rõ ràng, hắn đã hoàn toàn khác với Truyền Võ của hai tháng trước.

Về phần Lâm Gia, cô đã mang đến cho mọi người một bất ngờ lớn trong bộ phim này: vai diễn vô cùng phù hợp và nắm bắt nhịp điệu chính xác, đây quả thực là đỉnh cao để đời của diễn xuất.

Hai người trẻ tuổi mới ngoài 20 vào vai học sinh cấp 3, cử chỉ trong sáng, tự nhiên, hầu như không có nửa chữ "diễn".

Hơi thở của thanh xuân giống như làn gió ban mai đầu xuân ấm áp phả vào mặt khiến người nhìn rất dễ chịu.

“Leng keng.....”

Dương Đào đang ngây ngẩn nhìn về màn hình phía trước, thì điện thoại của cô đột nhiên vang lên.

Cô cầm lấy và mở thông báo ra, quả nhiên là khuê mật hồi cao trung tag tên cô vào đoạn chat: “Phim mới của Hứa Trăn nhà cậu thật sự không tồi nha! Bên cạnh tôi còn có bạn học đang xem, nhìn vẻ mặt thì có lẽ đều thấy thú vị!”

Dương Đào nhìn thấy dòng chữ này, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, vừa định trả lời thì đã thấy người khác trong nhóm trả lời trước: “Cậu đang nói về “Nụ Hôn Đỉnh Ước” sao?”

“Đúng là không tồi, vai diễn tốt, hơn nữa tiết tấu rất đúng chỗ, tôi đã chấm 85 điểm cho tập mở đầu.”

Dương Đào mừng rỡ không khép miệng được, nhanh chóng đánh chữ nói: “Mau xem phim, quay lại xem hết phim rồi nói tiếp!”

Ngay lập tức, cô chuyển chế độ điện thoại sang trạng thái im lặng, tiếp tục theo dõi những tình tiết tiếp theo.

.....

Câu chuyện tiến triển rất nhanh, đêm hôm đó, Trục Thụ liền bắt đầu thực hiện lời hứa của mình—— mở lớp phụ đạo cho Tương Cầm.

Hai người đặt một chiếc bàn thấp trên tấm thảm trong phòng, và ngồi đối diện nhau.

“Nói trước,” Trục Thụ ngồi thẳng lưng bên cạnh bàn, biểu tình nghiêm túc, nói: “Nếu đề tôi dạy cậu, vậy thì phải đúng theo những gì tôi nói.”

“Nếu như cậu không chịu học, thì cho dù là thần tiên cũng không dạy được cậu đâu!”

Tương Cầm ngoan ngoãn gật gật đầu, đáp ứng đến thập phần nghiêm túc.

Trục Thụ nhìn lướt qua đồng tài liệu mà Tương Cầm chất đồng bên cạnh, thuận tay lôi ra một quyển sách màu tím, nói: “Vậy thì bắt đầu từ môn toán đi.”

“Phạm vi của kỳ thi cuối kỳ này là hình học giải tích, hình học không gian cùng xác suất thống kê.”

“Hôm nay chúng ta sẽ học hình học giải tích.”

Hắn một bên lật sách, một bên tùy tay dùng bút chì ghi ra một vài câu hỏi.

Tương Cầm nhìn chăm chăm, tỏ vẻ rất tò mò cho nên vội hỏi: “Mấy câu này ở đâu ra thế?”

Trục Thụ cũng không ngần ngại, nói: “Dạng câu hỏi có hạn. Nếu cậu hiểu kỹ những câu hỏi này, thì việc lấy được 80% điểm cũng không thành vấn đề.

Tương Cầm ghé vào trên bàn, nhìn sừng mặt chuyên chú của Trục Thụ, ánh đèn âm áp tựa hồ chiếu một vầng hào quang trên gương mặt hắn.

Tương Cầm yên lặng quan sát, đầu gối lên cánh tay, khoe miệng vô tình nhếch lên một đường cong cong.

Ngày 3 tháng 11 lúc 9: 10 tối.

Tại tổng bộ của Thời Quang, người phụ trách Trì Tuyên Nhã đích thân theo dõi quá trình phát sóng của “Nụ Hôn Đích Ước” trong thời gian thực.

“Kẻo kệt ——”

Cửa phòng họp bị đẩy ra, một nhân viên vội vã bước vào, phân phát tài liệu trong tay cho mấy vị giám đốc điều hành cấp cao trên bàn, nói: “Đây là số liệu phát lại trong 1 giờ vừa được tính toán, có thể không chính xác, chỉ tạm để tham khảo. “

Trì Tuyên Nhã và những người khác tiếp nhận bảng biểu và xem xét cẩn thận các mục dữ liệu trên đó.

Một lúc sau, một vị phó tổng của Thời Quang cau mày nói: “Dữ liệu này không ổn...Số lượng phát sóng trong một giờ chỉ mới 58 vạn, thậm chí còn chưa tới số lẻ của “Chiến Hỏa Thư Hương”, quá khó coi đi?”

Nghe được hần nói như vậy, những người khác trong phòng hội nghị lập tức phụ họa theo đuôi.

“Chiến Hỏa Thư Hương mỗi giờ là 388 vạn, “Nước Mắt Tương Tư 2” một giờ 404 vạn, chênh lệch cũng quá lớn.”

“Mặc dù một số bộ phim truyền hình khác đều có phần trước làm bước đệm, nhưng tôi nghĩ “Nụ Hôn Đích Ước” ít nhất có thể đạt 100 vạn.”

“Mấu chốt là tỷ lệ thanh toán này, chỉ có 3%? Đây là không ai xem a.....”

“Đúng vậy, nỗ lực quảng bá cấp S + và đây là kết quả? Hứa Trăn lần đầu tiên diễn chính, cho nên lực kêu gọi vẫn chưa đủ.”

“Quá đánh giá cao Hứa Trăn, từ trước đến nay hần đều diễn vai phụ dẹt hoa trên gấm còn được, nhưng khi diễn vai chính thì đây hoàn toàn là một khái niệm khác.”

“Ta nghĩ lễ trao giải Ngọc Lan có độc, diễn viên bắt được giải “Nữ phụ xuất sắc nhất” cũng không đạt được thành công khi nhận ai chính đầu tay...”

“.....”

Mọi người mồm năm miệng mười mà nói nửa ngày, nhưng Trì Tuyên Nhã ngồi ở trong phòng hội nghị lại trước sau không nói một lời.

Thấy bà im lặng, vị phó tổng lúc này liền nhin không được mà dò hỏi: “Trì tổng, ngài không nói vài câu sao?”

Lời này vừa ra, người chung quanh tức khắc an tĩnh xuống, đồng thời quay đầu nhìn về phía Trì Tuyên Nhã.

—— bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?

Dữ liệu phát sóng trong một giờ quá kém, chúng ta có phải là ếch ngồi đáy giếng, cần thiết phải xem lại chất lượng của “Nụ Hôn Đính Ước” hay không?

Nên lựa chọn đánh cuộc một phen, tiếp tục tuyên truyền mạnh hoặc là kịp thời ngăn tổn hại?

Thấy những người khác đều đang nhìn mình, Trì Tuyên Nhã suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu nói: “Số liệu thực sự không lý tưởng.”

Chương 569: Lấy Tiền Của Người, Thay Người Phun Kịch

Phó tổng nghe được ngữ khí bình tĩnh của cô thì nhin không được duỗi tay đỡ trán, nói: “Trì tổng, sao tôi lại cảm thấy ngài hình như không nóng nảy chút nào?”

“Tuyên truyền S+ cấp nhưng chỉ được thành tích này?”

“Chúng tôi không quan tâm, thành tích tốt xấu chỉ là vấn đề của hiệu suất —— còn ngài là người ký hợp đồng cuối cùng!”

Trì Tuyên Nhã thông dong, sắp xếp các tài liệu trong tay và nói, “Đúng là tôi đã ký vào thư trách nhiệm.”

“Nhưng mục đánh giá trong thư trách nhiệm là tăng gấp đôi số lượng người dùng hoạt động của Thời Quang trong vòng nửa năm và tăng số lượng người dùng trả phí lên 50% hàng năm. Đây không phải là thời lượng phát sóng một giờ của “Nụ Hôn Đính Ước”.”

Bà thấy những người ở xung quanh còn có chuyện muốn nói, cho nên giơ tay lên ngăn lại, tiếp tục nói: “Tôi biết các vị muốn nói gì.”

“58 vạn cho một giờ quả thực là con số kém hơn so với dự tính của tôi, nhưng nó vẫn còn nằm trong phạm vi bình thường. Kết quả phát sóng ngày đầu của “Chiến Hỏa Thụ Hương” và “Nước Mắt Tương Tư 2” tốt là vì nó có các tác phẩm trước làm bước đệm, nhưng chúng ta không có bước đệm này.”

“Về phần 3% phí thanh toán, tôi nghĩ đó là một điều tốt.”

Dứt lời, Trì Tuyển Nhã nhẹ nhàng cười, tin tưởng mười phần nói: “Rất cuộc, hai tập đầu tiên có tổng cộng 80 phút. Nếu xem một cách nghiêm túc, thì hiện tại vẫn chưa chiếu xong đâu, như vậy thì trả phí cái gì?”

Bà quay đầu nhìn về phía trợ lý ở bên cạnh, nói: “Nói với những người trong bộ phận vận hành rằng mọi thứ sẽ tiếp tục như kế hoạch, nên mở rộng như thế nào thì cứ mở rộng như thế đó.”

“Tôi có lòng tin vào bộ phim này.”

Những người còn lại trong bàn nghe bà nói vậy thì không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Tỷ lệ thanh toán thấp... Có phải do mình xem nghiêm túc nên chưa xem hết phần miễn phí?

Đại tỷ, ai cho ngài tự tin này vậy? ?

Bình thường, bởi vì phần mở đầu không hay, cho nên mới quyết định bỏ phim sao?

Ở đây, một đồng đại lão gia mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ai cũng không nói chuyện.

Được rồi, lãnh đạo đã lên tiếng, chúng ta còn có thể nói gì? Đi một bước xem một bước thôi!

.....

Mà giờ này khắc này, người ở trời nam đất bắc đang cày phim và đa phần mọi người vừa xem đến giữa tập 2.

Tăng tốc độ? Nhảy cóc?

Không có khả năng.

Cốt truyện của “Nụ Hôn Đính Ước” tiến triển quá nhanh, nhanh đến mức gần như không có một câu văn hay một cảnh quay phụ nào.

Hơn nữa nó khác với lời thoại chậm rì rì của các bộ phim cổ trang, các nhân vật trong phim nói với tốc độ bình thường, giọng nói thoải mái nhất. Một số khán giả đã thử tăng tốc độ gấp đôi và ngay lập tức họ cảm thấy Tương Cầm cùng Trục Thụ giống như biến thành diễn viên talk show, do đó mới dứt khoát điều chỉnh trở lại tốc độ phát bình thường.

Khán giả đều đang theo dõi bộ phim với sự thích thú vào lúc này, về phần dữ liệu phát sóng, mức độ phổ biến và tỷ lệ thanh toán, ai có thời gian để ý đến những điều này? ?

Đang bận xem phim, không có rảnh.

Tuy nhiên, những người theo dõi bộ phim không quan tâm, nhưng một số nhà phê bình phim truyền hình chuyên nghiệp thì có.

Những người này có một ít là chủ động tới tìm tư liệu sóng, còn có một ít là thu tiền, chạy tới để làm “Bình xị”.

——Lấy tiền của người, thay người phun kịch, đây cũng là một nguồn thu nhập quan trọng của những nhà phê bình phim.

“Lão Khang” là một nhà phê bình phim truyền hình chuyên nghiệp đang hoạt động trên Web Thời Quang.

Một tuần trước, có kim chủ liên hệ đến cô, hy vọng cô có thể viết bản thảo phun tào cho bộ “Nụ Hôn Đính Ước” vào ngày phim lên sóng.

Căn cứ vào chức nghiệp tu dưỡng của “Bình xị”, cho nên mới cố ý xem bộ phim này, tính toán phun đến nói có sách mách có chứng.

Tuy nhiên vì để nhanh chóng tạo ra thành phẩm thì ngay trước khi xem phim, cô đã viết trước một bản thảo, xác định đại khái phương hướng phê bình.

Truyện tranh, chiêu mạng, đề tài tình yêu vườn trường...

Quá dễ phun tào, quả thực chính là đề bài tặng điểm.

Chế tác thô ráp, tình tiết cầu huyết, thoát ly hiện thực, tiết tấu kéo dài, hủy kinh điển....

Bắt đầu phát sóng vội vàng như vậy, rõ ràng là muốn nương nhờ độ hot của “Sấm Quan Đông”, hơn nữa còn muốn kiếm tiền từ lưu lượng biến hiện của Hứa Trăn, nhưng làm như vậy thật sự quá khó coi.

Lão Khang một bên dùng smart TV để xem phim, một bên ôm lấy laptop viết bản thảo, tính toán bỏ thêm một số chi tiết cụ thể, sau đó có thể báo cáo kết quả công tác.

Nhưng mà, sau khi cô bắt đầu nhấn vào tập 1 của bộ phim, mới vừa nhìn qua khúc nhạc mở đầu, cô bỗng nhiên phát hiện bản thảo mình đang viết có lẽ phải bỏ đi một nửa.

Khuynh hướng cảm xúc này, ách, nói như thế nào cũng không thể xem là chế tác thô ráp được...

Bài hát mở đầu thực sự được hát bởi ca sĩ nhất tuyến Hạ Lâm Lâm? Điên rồi sao? Đây phải xài hết bao nhiêu tiền? ?

Bởi vì bài hát mở đầu quá hay, khiến cho lão Khang không thể nhả bỏ qua, cho dù chỉ là 1 giây.

Ngay sau đó, phim chính bắt đầu.

Lão Khang nhìn Lâm Gia đóng vai Trương Cầm lên sân khấu, nhìn nữ chính liên tiếp gặp phải đả kích hài hước, Trương Cầm ngoài ý muốn đến sống nhà Trục Thụ, lão mẹ liền lấy ảnh “Bé gái” Trục Thụ...

Cô cúi đầu nhìn vào bản thảo của mình, biểu tình dần dần ngưng trọng.

——Hình như không hề giống như trong tưởng tượng của cô!

Đừng nói thô ráp, quá trình sản xuất của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” tuyệt đối có thể xếp ngang hàng với các bộ phim chiếu cùng kỳ, thậm chí so với “Chiến Hỏa Thư Hương” được đầu tư hơn trăm triệu, cũng không nhường một bước.

Về cốt truyện, bị giới hạn bởi đề tài, tưởng chừng không cao trào như những bộ phim cổ trang, chiến tranh nhưng không ngờ lại vô cùng hấp dẫn.

Chế tác hoàn mỹ, nồng đậm hơi thở sinh hoạt, cốt truyện từ từ kể ra, hơn nữa kỹ năng diễn xuất của các diễn viên rất tốt...

Tại sao lại cảm thấy bộ phim này không hề tệ một chút nào? ?

Tuy tôi làm bình xẹt, nhưng cũng không thể phun tào một cách mù quáng được?

Chương 570: Vườn Trường Ưu Tú

“Linh linh linh.....”

Lão Khang đang xem đến say sưa, thích thú thì bỗng nhiên di động vang lên.

Vừa nhìn thấy dãy số, quả nhiên là kim chủ. Cô chỉ phải tạm dừng video, cầm điện thoại tiếp cuộc gọi đến.

“Tại sao còn chưa đang bản thảo lên?” Đối phương đi thẳng vào vấn đề.

Lão Khang nhìn nhìn thời gian, nhú mày nói: “Lúc này mới vài giờ a, tôi còn chưa có xem xong 2 tập phim đây này!”

Đối phương nghe cô nói “Chưa xem xong” thì sửng sốt vài giây, nói: “Chưa xem xong? Đây là chiếu mạng, không phải phát sóng trên TV, cô không xem lướt sao?”

Lão Khang nghe hắn nói như vậy, tức khắc có chút không cao hứng, nói: “Mọi việc đều chú ý đến nói có sách mách có chứng, tôi xem lướt thì sao có thể phun tào đây?”

“Còn có, chất lượng của bộ phim này không giống với dự đoán của tôi, chờ thêm một chút nữa tôi mới có thể ra bản thảo, ngài đừng gấp.”

Hai người cãi cọ một phen, cuối cùng nói hẹn 10 giờ 30 sẽ ra bản thảo.

Cắt đứt điện thoại, cô nhìn nhìn thời gian đã hẹn với kim chủ, trong lòng đã nghi hoặc lại ần ần có chút bất an.

Hiện tại đã 9 giờ 10, 70 phút trôi qua, hai tập đầu tiên vẫn chưa kết thúc?

Rõ ràng lúc trước viết bản thảo khen ngợi “Nước Mắt Tương Tư 2” cũng chỉ mất 40 phút liền giao bản thảo...nhưng bây giờ

là như thế nào đây? ?

.....

Cúp điện thoại, lão Khang ngo ngác mà nhìn màn hình trước mặt, hậu tri hậu giác phát hiện, chính mình thực sự đã xem hết nửa sau của tập hai?

Tê.... Bộ phim này, giống như có chút khó xử!

Cô do dự một hồi, rút cuộc cầm điện thoại lên, có chút chột dạ mà tìm kiếm nhóm đồng nghiệp đã phát bản thảo lên hay chưa.

Nhưng tìm kiếm một hồi, lão Khang kinh ngạc phát hiện, trừ bỏ mấy bài nhỏ lẻ, nói hươu nói vượn thì những cây bút lớn thường ngày có chút liên hệ lại gần như không có một ai lên bài.

Chỉ có một nhà phê bình được xưng là “Trăn Quả đáng tin” vừa cập nhập trạng thái cách đây mấy phút trước:

“Quý xem “Nụ Hôn Đính Ước”. jpg.....Tôi biết từ trước đến nay, Hứa Trăn chưa bao giờ làm tôi thất vọng! !”

“Diễn viên cấp thần, cốt truyện cấp thần, chế tác cấp thần, nhạc phim cấp thần! Phim truyền hình vườn trường ưu tú nhất trong lịch sử, không gì sánh nổi! !”

“Tôi đặt một lời khẳng định ở chỗ này ——cuộc thi web drama năm nay, nếu tràng cười (1) cuối cùng không phải “Nụ Hôn Đính Ước” thì tôi sẽ phát sóng trực tiếp ăn bàn phím! !”

(1) 笑到 : trong câu 谁笑到最后 , 谁笑得最好 , nghĩa là người mỉm cười cuối cùng mới là người chiến thắng.

“Tôi sẽ không nói thêm gì nữa, trả phí xem phim, xem phim trả phí, chớ quấy rầy.”

Lão Khang: “.....”

Người này còn có chút tiết tháo gì của một nhà phê bình phim lớn không vậy? ?

Quý liêm thành như vậy, đúng thật là hổ thẹn khi có một đồng nghiệp như người!

Lão Khang rời rắm sau một lúc lâu, rút cuộc vẫn là bĩu môi, trực tiếp chỉnh trạng thái điện thoại sang chế độ tĩnh.

Nói nhiều cũng vô nghĩa, trước xem phim!

Nghĩ như vậy, cô bấm nút play, hứng thú bùng bùng mà xem phần phim kế tiếp.

Trong màn hình, Trục Thụ ở trong phòng ngủ Tương Cầm, giúp cô ôn bài.

Không khí ngay từ đầu nhìn qua thập phần ảm áp: trong căn phòng ngủ có tông màu hồng, khung cảnh giống như một cuộn tranh, thiếu nam thiếu nữ ở bên cạnh bàn biểu tình chuyên chú mà làm bài.

Không cần hiệu ứng đặc biệt nào, nhưng vẫn có thể khiến cho người xem cảm nhận được bầu không khí đang ngập tràn bong bóng màu hồng.

Nhưng mà, khi Tương Cầm bắt đầu làm bài, hình ảnh trong màn hình bỗng nhiên chuyển biến bất ngờ.

“Cậu lên lớp có nghe giảng vào không vậy?” Trục Thụ nhìn Tương Cầm làm bài thi, khó có thể tin mà nói: “Làm thế nào một phương trình hyperbol lại có thể trông như thế này? Đây là một phương trình hình elip!”

“Giá trị nhất? Cậu hỏi tôi giá trị nhất? !”

“Không thể ghi nhớ công thức mà còn dám làm bài? Tự mình xem đi, rất nhiều câu hỏi giống hệt nhau! Nhưng tại sao làm sai cũng không thèm dò đáp án! Tại sao cậu luôn mắc cùng một lỗi!”

“.....”

Trục Thụ gõ vào một cái bảng trắng nhỏ và nghiêm nghị nói: “Tôi sẽ bắt đầu với kiến thức cơ bản trước, cậu nghiêm túc lắng nghe tôi nói!”

Tương Cầm ủy khuất ba ba mà nhìn nhìn thời gian, nói: “Một chút, hoặc là hôm nay học tới đây thôi? Vậy có được không!”

Trục Thụ đáp: “Nếu mệt thì tôi sẽ pha cà phê cho cậu!”

“Hôm nay, cậu không được phép ngủ, trừ khi ghi nhớ tất cả các công thức trên bảng trắng!”

Bên cạnh bàn, Tương Cầm xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, khóc chít chít: “Sparta a, giáo dục Sparta!” (Đây là một kiểu giáo

dục khá nghiêm ngặt và mang tính bắt buộc)

.....

Ngoài màn hình, lão Khang xem đến đoạn này thì cười đến ngửa tới ngửa lui.

Cô nghĩ rằng theo thông lệ của các bộ phim thần tượng, cái gọi là “Khóa phụ đạo” thực sự nên được sử dụng để tán tỉnh.

Đó không phải là những gì thuộc về thói quen? Như cái gì, vô tình ngã vào vòng tay của người khác, uống nhầm đồ của người kia, hôn gián tiếp, áp sát đầu vào, đột nhiên tim đập nhanh hơn... Tất cả những thứ đó còn không phải là nội dung của lớp phụ đạo sao?

Lão Khang còn nghĩ mình đã tìm ra thứ để phun tào.

Kết quả không ngờ tới, lớp phụ đạo của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” thật sự là nghĩa trên mặt chữ.

Giang Trục Thụ lần lượt tóm tắt 22 điểm kiến thức về hình học giải tích trên bảng trắng cùng với chín loại đề tương ứng, Trương Cầm hỏi đủ loại câu hỏi ngóc ngách với vẻ mặt bối rối, bầu không khí bất thường “Hài hòa”.

Ngay sau đó, màn ảnh nhanh chóng lướt qua các buổi học phụ đạo hằng ngày của hai người, Trục Thụ đã lên một kế hoạch học tập nghiêm khắc cho Trương Cầm, ông thời vẽ ra một danh sách nhiệm vụ trên giấy A3 và dán lên đầu giường của cô;

Mặt khác, Trương Cầm bắt đầu một chế độ điên cuồng chưa từng có, mỗi ngày đều đọc bài, làm bài tập, ngay cả khi ăn uống, thậm chí là giờ học trên lớp cô còn luyện viết thơ cổ.

Con đường đến trường của hai người cuối cùng cũng không còn đi riêng nữa mà trở thành giờ kiểm tra hàng ngày.

“Tối hôm qua cậu có học xong “Khổng Tước Bay Về Đông Nam” không?” Trục Thụ hỏi.

Trương Cầm vỗ vỗ bộ ngực, vẻ mặt tự tin nói: “Đã học, cậu cứ kiểm tra đi!”

Lúc này, màn hình chuyển đến bóng dáng phía sau của hai người.

Lão Khang nghe thiếu nam thiếu nữ vừa đi vừa ngâm nga câu “Khổng Tước Bay Về Đông Nam”, người một lời ta một ngữ mà thuật lại “Quân làm như bàn thạch, thiếp làm như bồ vĩ, bồ vĩ nhân như tơ, bàn thạch vô dòi đi”, khiến cho cô vô thức mỉm cười.

Trong màn hình, khi Tương Cầm đọc đến đoạn này, cũng nhin không được nao nao, hơi thả chậm bước chân.

Tuy nhiên, cô thoáng nhìn thấy Trục Thụ dường như không có phản ứng, nên vội coi như không chuyện gì mà đuổi theo, tiếp tục đọc nội dung kết tiếp.

Trước màn hình, lão Khang - một người trưởng thành lại không nhìn được mà đuổi tay bụng kín mặt.

A..... Đây là thanh xuân a.....

Xem một hồi thì đột nhiên bài hát kết thúc phim vang lên.

Lão Khang nao nao —— nhanh như vậy?

Cô đã xem xong hai tập phim rồi? ?

Do dự chưa đầy ba giây, cô kiên quyết nạp tiền vào Thời Quang, một trang web không được sử dụng phổ biến.

n, vì viết kịch bản, ta phải trả phí để xem các nội dung phía sau!

Chính là như vậy, đây là công việc!

Chương 571: Yêu Giang Trục Thụ! !

Trước ngày 3 tháng 11, nếu như ai đó nói với Lão Khang rằng, một ngày kia, cô ấy yêu một nhân vật giả thuyết trong bộ phim truyền hình, thì nhất định cô sẽ khịt mũi xem thường đối phương.

Thế nhưng sau ngày hôm nay, lão Khang hung hăng tự tát vào mặt mình.

——Cô cảm thấy bản thân giống như đang yêu.

Yêu Giang Trục Thụ.

Không thể phủ nhận, hình tượng cá nhân của Hứa Trăn đã đóng một vai trò rất lớn cho nhân vật này, nhưng “Nụ Hôn Đính Ước” cũng không phải là lần đầu tiên lão Khang nhìn thấy Hứa Trăn trên màn hình.

Cô đã xem qua Hạ Tuyết Nghi, xem qua Chu Du, cũng xem qua Chu Truyền Võ.

Lão Khang đã từng vì Chu Du mà khóc đến sưng mắt, đồng thời cũng thừa nhận nhân vật Chu Truyền Võ thực sự làm người cảm động.

Tuy những nhân vật đó rất đáng ngưỡng mộ và đầy cảm hứng, nhưng lại không thể làm cho cô động tâm.

Mà Giang Trục Thụ.....

Mọi tình đầu trong mơ chắc cũng là một chàng trai như vậy đúng không?

Khách quan mà nói, tính cách của nhân vật Giang Trục Thụ thực sự rất tệ, nhưng theo sự phát triển của câu chuyện, nhận thức của lão Khang đối với hắn đã dần dần xảy ra thay đổi.

Phụ đạo cho Tương Cầm, rõ ràng chỉ là bị “Hiếp bức”, nhưng Trục Thụ lại vô cùng nghiêm túc.

Lên kế hoạch học tập chi tiết, giảng bài không mệt mỏi và thúc giục Tương Cầm hoàn thành các bài tập khác nhau vào mỗi ngày...

Nhìn thấy hắn đeo kính và nghiêm túc ghi lại nội dung trên bảng trắng, lão Khang cảm giác mình chính là Tương Cầm đang ngơ ngác chống cằm nhìn về phía Trục Thụ.

——Học bá nghiêm túc, quả nhiên rất có mị lực!

Hơn nữa, mỗi ngày đều tiếp xúc với Tương Cầm, khiến cho Trục Thụ vốn là người thờ ơ lạnh nhạt đã dần dần xảy ra thay đổi.

Trước kỳ thi, hai người gặp nhau ở hành lang, Trục Thụ âm thầm nói một tiếng “Cố lên” với Tương Cầm.

Sau kì thi, Trục Thụ thật sự nhìn thấy tên của Tương Cầm trên bảng vàng danh dự, hắn liền không tiếc khen ngợi cô, nói: “Cậu thật lợi hại, chúc mừng!”

Những lời chúc phúc giản dị dường như thấp sáng cả thế giới của Trương Cầm.

Cô đứng dưới bảng vàng danh dự, nhìn tên hai người cùng xuất hiện trong danh sách, mím môi cười tươi như hoa.

Giờ khắc này, lão Khang nhìn nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt của Trương Cầm, bản thân không tự giác mà nhập vào trạng thái của nhân vật, chỉ cảm thấy trái tim giống như muốn tan ra.

——Sau khi nỗ lực học tập và nhận được kết quả tốt, hơn nữa còn được cùng người mình thích bước lên bảng vàng danh dự, đây quả thật là câu chuyện tình lãng mạn của thời học sinh!

Mà điều càng khiến cho lão Khang cảm động, chính là tình tiết kế tiếp:

Sau khi thi cuối kỳ, kỳ nghỉ cũng bắt đầu đến.

Trương Cầm thử thăm dò, muốn mượn các tài liệu ghi chú của Trục Thụ, Trục Thụ vốn dĩ đã kéo ra ngăn kéo, nhưng vừa nghe Trương Cầm dò hỏi có thể đem nội dung ghi chú chia sẻ với bạn học trong lớp hay không, hần liền thu tài liệu lại.

Lão Khang vốn tưởng hần không muốn cho mượn.

Nhưng khi bối cảnh thay đổi, đêm đó Trục Thụ mở sổ ghi chép của mình ra, cau mày nhìn nội dung hơi lộn xộn trên đó, lấy ra một vài cuốn sổ mới và chép lại nội dung một cách gò găng.

Lão Khang ngay lập tức bị đánh gục bởi sĩ diện ngổn ngang của học bá này.

Với sự giúp đỡ của tài liệu ghi chú do Trục Thụ chỉnh sửa lại, tất cả các học sinh trong lớp 6 đã vượt qua kỳ thi lại.

Đến ngày khai giảng, những người này nài ép lôi kéo Trục Thụ đến phòng học ở lớp 6, “Rầm” một tiếng, bọn họ liền xóc lên màn che trên giá vẽ, để lộ một bức tranh sơn dầu khổ lớn.

Trong ảnh, một nam sinh mặc đồng phục học sinh đang ngồi bên cửa sổ, một tay chống cằm, lặng lẽ nhìn cảnh vật bên ngoài.

Xem tướng mạo, mơ hồ đó là Trục Thụ.

——Đây là món quà do học sinh lớp 6 ban mỹ thuật vẽ ra để tạ lễ.

Trực Thụ ngỡ ngác nhìn bức tranh sơn dầu trước mặt, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng quay mặt qua chỗ khác, lạnh lùng nói: “Nếu có thời gian thì nên đọc thêm nhiều sách đi.”

Dứt lời, hấn liền vội vàng rời khỏi phòng học lớp 6.

Thế nhưng khi vừa trở về phòng học của mình, hấn đưa tay chống cằm, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khóe miệng rõ ràng nhếch lên một độ cong khả nghi.

Màn ảnh được phóng to ra, bức tranh sơn dầu vừa rồi và bức tranh vẽ cảnh này bổ sung cho nhau, tương tự mà lại bất đồng.

Lúc này ý cười trên môi của Trực Thụ còn đẹp hơn thiếu niên bên trong bức tranh kia.

.....

Ngoài màn hình, lão Khang đã không biết bao nhiêu lần lộ ra nụ cười thuần thực.

Sau khi xem xong hai tập của hội viên, cô liền không chút do dự tiêu tiền để xem trước một tập.

Một hơi xem xong năm tập, trong lòng lão Khang liền trống rỗng, chỉ cảm thấy buồn bã mất mát.

Cô ngỡ ngác nhìn vào bản thảo không có một chữ trước mắt, sau đó chính lại đáng ngồi ngay ngắn, trực tiếp gửi cho kim chỉ một tin nhắn:

Thực xin lỗi, bộ phim “Nụ Hôn Đỉnh Ước” này không có chỗ nào đáng bị chê bai cả, vẫn là ngài mời vị cao minh khác đi!

Sau đó, cô ném notebook xuống, ôm lấy gối trên sofa, hứng thú bưng bưng mà xoay trái xoay phải, đồng thời còn thuận tay phát một trạng thái hoạt động trên tài khoản mạng xã hội của mình:

“Nụ Hôn Đỉnh Ước” thật sự rất soái, lát nữa nhất định tôi sẽ viết một bài đánh giá phim!

Chương 572: Số Liệu Trong 12 Giờ

Đêm hôm đó, tổng bộ của Thời Quang vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Đám người Trì Tuyên Nhã đều không ngủ mà quyết đợi đến nửa đêm, chờ số liệu phát sóng kế tiếp.

Sau một giờ, khối lượng phát lại tích lũy là 58 vạn;

Trong giờ thứ hai, lượng phát lại đạt 200 vạn;

Vào lúc 24: 00 cùng ngày, sau bốn giờ, các hạng số liệu khác nhau đột ngột tăng vọt và lượng phát lại tích lũy đã vượt mốc 800 vạn.

So với những bộ phim truyền hình đang nổi, được phát sóng cùng kỳ, thì số lượng phát sóng không quá hào nhoáng, nhưng lại có một thống kê khiến toàn bộ nhân viên Thời Quang đều chấn kinh:

Tỷ lệ thanh toán của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” đã đạt mức đáng kinh ngạc 45%.

——Gần một nửa số khán giả xem các tập trả phí và hơn một nửa trong số đó là những người đăng ký trả phí mới.

Tỷ lệ này gấp hơn ba lần dữ liệu trung bình của trang web.

Lúc này, trong phòng họp, ánh mắt của các giám đốc điều hành cấp cao đã hoàn toàn thay đổi khi nhìn về phía Trì Tuyên Nhã:

Tỷ lệ trả phí trong một giờ không cao, náo loạn nửa ngày, thế nhưng sự thật là vì lúc đó, khán giả còn chưa xem xong hai tập đầu tiên?

Làm thế nào mà Trì tổng có thể đưa ra phán đoán chính xác như vậy cho chất lượng của bộ phim này? ?

“Các vị đừng nhìn tôi như vậy,” Trì Tuyên Nhã nhìn thấy ánh mắt như thấy quỷ của mọi người thì liền xua tay cười nói, “Tỷ suất trả phí cao như vậy cũng không phải do chất lượng của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” quá tốt, mà là vì, đối tượng của bộ phim này chủ yếu tập trung vào người dưới 25 tuổi.”

“Đây là độ tuổi có khuynh hướng trả phí nhất.”

Nghe là vậy nhưng mọi người vẫn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Trì Tuyên Nhã.

——Lựa chọn phim cũng là một phần thực lực!

——Việc chọn “Nụ Hôn Đính Ước” làm bộ phim chính cho cuối năm cũng là do bản thân Trì Tuyền Nhã dốc hết sức thúc đẩy!

Trì Tuyền Nhã lúc này cũng là vô cùng đặc ý, nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói: “Phim vườn trường lúc nào cũng có ưu nhược.”

“Tỷ suất trả phí cao, nhưng đối tượng lại hạn hẹp, điều này sẽ ảnh hưởng đến số liệu phát lại.”

“Tuy nhiên cũng không cần quá để ý đến việc này, mục đích của chúng ta là sử dụng bộ phim này mở rộng số lượng người dùng trả phí cho trang Web, hiện tại mục đích đã đạt, chúng ta chỉ cần tận hưởng là được.”

“Về phần số liệu lượt xem, chúng ta cũng không thiết phải đổ mắt ghen tỵ với các bộ phim hot hằng năm.”

Mọi người nghe vậy liền sôi nổi gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

Đúng vậy, “Nụ Hôn Đính Ước” mới được phát sóng bốn giờ nhưng đã thành công mở rộng số lượng người dùng trả phí lên tới 10%, như vậy còn không thỏa mãn sao?

Về phần tổng số liệu lượt xem thì hãy để cho các nhà sản xuất lớn cạnh tranh đi, chúng ta là “Chí bất tại thử”. (Không đặt tham vọng ở chỗ này)

Nghĩ như vậy, Trì Tuyền Nhã và những người khác cuối cùng cũng rời cuộc họp và về nhà nghỉ ngơi một cách mãn nguyện.

.....

Tuy nhiên vào sáng ngày hôm sau, “Chí bất tại thử” Trì Tuyền Nhã còn chưa có đi làm thì bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại của trợ lý.

“Trì tổng, số liệu bạo rồi! !”

Còn chưa đến 7 giờ, nhưng giọng nói của trợ lý đã muốn vỡ ra mà khàn đặc: “Số liệu phát sóng sau 12 giờ của “Nụ Hôn Đính Ước” đã vượt quá 4000 vạn!”

Lúc này, Trì Tuyền Nhã vẫn còn nằm ở trên giường, bà cầm lấy điện thoại, dờ dẫm ngồi dậy, lại nhìn đồng hồ treo trong

phòng ngủ, nói: “Mấy giờ rồi? Còn chưa tới 12 giờ!”

“Đúng vậy, chưa đầy 12 giờ!”

Đầu máy bên kia, trợ lý hồ hởi thốt lên: “Chưa đầy 12 tiếng mà đã phá được 4000 vạn! Chúng ta đã phá kỷ lục của “Nước Mất Tương Tư 2” !!”

Lúc hắn đang nói chuyện thì phó tổng kỹ thuật bên cạnh liền đoạt lấy điện thoại, hưng phấn nói với Trì Tuyên Nhã: “Trì tổng ngài mau tới đây nha!”

“Nhật báo hôm nay của Hoa Ảnh truyền thông trên Web Thời Quang, ngài tự mình viết đi, thuận tiện gọi “báo hỉ” cho Hồ tổng của Hoa Ảnh, một đám người chúng tôi đang chờ ngài đây này! !”

Trì Tuyên Nhã: “.....”

Thật sự kêu ta gọi điện thoại sao?

Gọi báo hỉ hay là tuyên chuyển? ?

Đêm ngày 3 tháng 11, gần như tất cả nhân viên của Thời Quang đều không ngon giấc.

Số liệu phát sóng của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” đã khiến trên dưới công ty phải chấn kinh.

Đặc biệt là các nhân viên trong bộ phận số liệu, những người này rõ ràng cả đêm không ngủ, nhưng khi xem số liệu phát sóng cao ngất ngưỡng, họ cảm thấy như thể mình đã uống hết 20 lon Red Bull trong một hơi, phấn khích đến mức họ có thể chạy quanh vài vòng.

Mà bên kia, phòng làm việc “Lang Gia Bảng”, nhóm nhân viên chủ sang của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” lại bình tĩnh hơn rất nhiều so với đám hồ báo này.

Đám người Thái Thực Tiễn và Kiều Phong tốt xấu còn có vẻ chú ý đến sự ra mắt của bộ phim, nhưng bản thân Hứa Trăn thậm chí còn không hề chú ý.

Lúc 8 giờ tối, khi mọi người đang xem Giang Trục Thụ thì “Giang Trục Thụ” lại vội vội vàng vàng đuổi theo trang luận văn.

Những ngày vừa tham gia lớp học vừa quay phim quả thực không phải ai cũng chịu được, hàng ngày sau giờ học, đoàn phim sẽ đưa hấn đến phim trường, quay trong ba hoặc bốn giờ, sau đó lại đưa hấn trở lại trường học.

Ngoài việc đóng phim, hấn còn phải làm rất nhiều việc liên quan, lịch trình hàng ngày sắp xếp đến mức không kịp xem giờ và ăn cơm.

Ngay cả đội sản xuất cũng không có bận rộn như vậy.

Lúc 8 giờ 20 sáng ngày 4 tháng 11, Hứa Trăn đang chuẩn bị cho tiết học biểu diễn sáng nay, thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của Kiều Phong gọi tới.

“12 giờ, lượt xem của 2 tập miễn phí là 4775 và mỗi một tập có 2415 lượt xem...”

Hứa Trăn lẩm bẩm lặp lại số liệu, có chút không rõ nói: “Thành tích này như thế nào? Còn tốt đúng không?”

Kiều Phong bật cười nói: “Đây là kỷ lục cao nhất cho phim chiếu mạng, cậu cảm thấy sao?”

Hứa Trăn nghe thấy lời này thì tức khắc nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy thu hồi chi phí hấn là không có vấn đề gì, đúng không?”

Kiều Phong nói với một giọng điệu thoải mái, “Hấn là trong tuần này có thể hồi lại được.”

Hứa Trăn nhoen miệng cười.

Chương 573: Không Thể Hiểu Được

Hắn rất hài lòng với thành tích như vậy, nhưng muốn nói khiếp sợ, mừng như điên, thì còn chưa tới.

Dù sao, trước đây “Tuyệt Đại Song Kiều” cũng đã từng phá ngàn vạn lượt xem trong vòng 12 cho một tập đầu tiên!

Hơn nữa, nếu mở rộng phạm vi thống kê từ “Phim chiếu mạng” sang tất cả phim truyền hình phát sóng trên nền tảng Internet, thì kỷ lục này vẫn là của Hứa Trăn:

Tập 50 của “Tam Quốc”, cũng chính là tập Chu Du qua đời kia, trong vòng 12 đã đạt 3885 vạn lượt phát sóng, kỷ lục này đã được duy trì trong suốt một năm.

Trong lĩnh vực chiếu mạng, Hứa Trăn mới chính là “Đứa con cưng”.

Vì vậy, bây giờ đối mặt với số liệu phát sóng của “Nụ Hôn Đính Ước”, Hứa Trăn cũng không thấy tâm lý bị chênh lệch mà hoàn toàn xem đây là điều rất bình thường.

Đúng vậy, lưu lượng cơ sở của “Tam Quốc” vốn đã rất cao, còn chính mình bắt quả chỉ đứng trên vai của người khổng lồ mà thôi. “Nụ Hôn Đính Ước” không có cơ sở này, cho nên một tập đạt 2415 vạn đã xem như không tồi, không thể tham lam —— Hứa Trăn “An ủi” mình như vậy.

Mặt khác nếu các đối thủ cạnh tranh biết được suy nghĩ này của hắn thì chắc bọn họ sẽ tức đến sùi bọt mép.

.....

Giờ này khắc này, Hứa Trăn không hề cảm thấy đau hay ngứa vì thành tích của “Nụ Hôn Đính Ước”, nhưng những người khác thì không cho là vậy.

Sáng sớm ngày 4 tháng 11, khi bảng thống kê số liệu được truyền tới tay của tất cả những người trong ngành, nó gần như đã ra một trận sóng to gió lớn.

Tổng bộ của Hoa Ảnh truyền thông, tổng giám đốc Hồ Vệ Quốc nhìn vào bản tin ngày 3 tháng 11 thì lập tức cười vui vẻ.

“Web Thời Quang, “Nụ Hôn Đính Ước” ?”

Ông ta duỗi tay chỉ vào văn kiện, bật cười nói: “Đây là bộ phim vườn trường mà Chính Hào đã nói?”

“Số lượt phát sóng trong một ngày chỉ có hơn 800 vạn, đây thật sự không cùng cấp bậc với “Nước Mắt Tương Tư 2” a! Đúng là buồn lo vô cớ.”

Trợ lý nghe ông ta nói như vậy, thì trên mặt tức khắc lộ ra biểu tình cổ quái biểu tình.

“Hò tổng, tôi vừa định nói với ngài,” Trợ lý hơi ngập ngừng, cân nhắc lại câu chữ, “800 vạn này là số liệu của 4 tiếng.”

“Nụ Hôn Đính Ước mới được phát sóng vào 8 giờ tối hôm qua.”

Nụ cười trên mặt của Hồ Vệ Quốc lập tức cứng đờ.

4 giờ 800 vạn?

Kẻ hèn vườn trường lại có thành tích tốt như vậy?

“Số liệu 12 giờ đã có chưa?” Hồ Vệ Quốc vội vàng hỏi.

Trợ lý gật gật đầu, đưa tới một phần văn kiện khác, nói: “Bên phía Thời Quang vừa phát tới một bản fax, hạn là 8 giờ sáng hôm nay.”

Hồ Vệ Quốc nhìn văn kiện mà trợ lý đưa qua, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

Hoa Ảnh truyền thông đã có nhiều hợp tác với Thời Quang, cho nên đối phương sẽ thường xuyên gửi số liệu qua cho ông ta.

Tuy nhiên, số liệu chung là theo ngày, còn hôm nay, bên kia đã cố tình đếm số liệu tính đến 8h sáng nay...

Hồ Vệ Quốc nhanh chóng cầm lấy văn kiện trong tay trợ lý, tập trung nhìn vào, ngay trang đầu tiên ông ta đã nhìn thấy một hàng chữ chói mắt:

“Nụ Hôn Đính Ước,” hạn 8h sáng ngày 4 tháng 11, số liệu phát sóng của tập miễn phí là 4775 vạn.

Ông ta nheo mắt lại, để trang giấy vào sát mắt, cố gắng nhìn vào dấu chấm trong con số “4775”.

Nhưng mà thật đáng tiếc, không có.

“Ừc ừc.....”

Hồ Vệ Quốc nuốt một ngụm nước miếng.

Sau một lúc lâu, ông ta mờ mịt ngẩng đầu lên, nói: “Tại sao lại xuất hiện con số này? Có người gian lận không?”

Trợ lý áp úng nói: “Cái này, tôi cũng không rõ ràng lắm Có thể là do chất lượng tốt?”

Cô thật sự không dám nói, thật ra đêm qua mình cũng xem “Nụ Hôn Đính Ước”.

Hơn nữa buổi sáng hôm nay, giới bằng hữu gần xa gần như đều mê mẩn bộ phim này.

Hồ Vệ Quốc ngẩng đầu lên, trong mắt biểu tình không phải khiếp sợ, mà là khó hiểu.

Ông ta không nghĩ ra.

Phim vườn trường, đây chỉ là kẻ hèn vườn trường a...

Dù cho có quảng bá rầm rộ đến đâu thì phim vườn trường vẫn có giới hạn!

Rốt cuộc là nơi nào xuất hiện vấn đề? ?

.....

Hồ Vệ Quốc làm một lão nam nhân 50 tuổi, hoàn toàn không hiểu được chuyện yêu đương của học sinh cao trung thì có gì thú vị.

Ông ta đã xem xong hai tập, nhưng lại không hiểu được nguyên do, bởi vậy mới kiên định cho rằng con số này nhất định có vấn đề.

Nhưng ông ta nhìn không ra, không có nghĩa là cư dân mạng cũng nhìn không ra.

Gần nửa ngày trôi qua, Hồ Vệ Quốc không có chủ động đề ý đến “Nụ Hôn Đính Ước”, nhưng các loại nhận xét, đánh giá về bộ phim thì lại ùn ùn kéo đến không dứt, khiến cho ông muốn ngăn cũng ngăn không được.

Một trong những tiêu điểm nổi bật nhất chính là khu vực bình luận của “Nước Mắm Tương Tư 2”, trong một đêm, bỗng nhiên

xuất hiện một đoàn hắc tử không thể hiểu được, phun tào bộ phim của Hoa Ảnh đến thương tích đầy mình.

“Xem xong “Nụ Hôn Đính Ước” lại xem “Nước Mắt Tương Tư 2” quả nhiên là đang tra tấn mình, phổi màu, ống kính, trang điểm quá đậm, đúng là cay hết cả mắt!”

“Tốt xấu gì cũng là phim thần tượng, cho nên có thể để ý một chút hay không? Quách Uy thì cũng liên thôi, nhưng nữ chính bày ra khuôn mặt chính dung như vậy cho ai xem? Tôi thật sự rất muốn bỏ não để nam nữ chính biến thành Trục Thụ cùng Tương Cầm!”

“Tôi mẹ nó, có thể hỏi thăm một chút được không, lúc tuyên vai diễn, bên đoàn phim thật sự không để ý đến độ phù hợp giữa diễn viên và nhân vật sao? Để một vị thần xui xẻo như Quách Uy diễn vai nam thần băng lãnh? Mau nhìn “Nụ Hôn Đính Ước” của người ta đi, bản thân Hứa Trăn đã là học bá, gần như bám sát được hình tượng của Giang Trục Thụ!”

“Mẹ nó ta phun! Cái này có kỹ năng diễn xuất sao? Đây không phải ngũ quan bay bổng mà chính là người gỗ, xem xong “Nụ Hôn Đính Ước” mà xem lại cái này thì thật là kinh tởm! Tạm biệt!”

“.....”

Chỉ trong nửa ngày, điểm số của “Nước Mắt Tương Tư 2” trên Web Tofu đã giảm mạnh từ 6,2 xuống còn 5,5.

Nhóm nhân viên công tác cực cực khổ khổ mua thủy quân để đề bình luận tiêu cực, thiếu chút nữa đã bị chọc điên.

Đúng là tạo nghiệt a!

Chương 574: 22 Đề Của Trục Thụ

Hôm nay là ngày 4 tháng 11, Hoa Ảnh truyền thông vẫn chưa biết mình đang phải đối mặt với đối thủ như thế nào.

Đến 8 giờ tối cùng ngày, lượng phát sóng tích lũy trong 24 giờ của “Nụ Hôn Đính Ước” đã vượt quá 100 vạn và nó đã lọt vào top đầu danh sách webcast drama cùng thời điểm. Thế nhưng, tổng giám đốc Hồ Vệ Quốc và những người khác vẫn cho rằng số liệu này có vấn đề.

Tuy nhiên, ý kiến và thái độ của công chúng trên mạng thì không thể gạt người.

Ngắn ngủn hai ngày trôi qua, hội viên cũng chỉ được xem đến tập 7, đồng thời danh tiếng của bộ phim đã nhanh chóng tăng lên theo cấp số nhân, trên các trang mạng xã hội, các bình luận liên quan nhanh chóng lan tràn giống như virus.

Lượng khán giả của bộ phim này còn lan rộng từ học sinh, sinh viên, thu hút gần như toàn bộ khán giả nữ dưới 45 tuổi.

Có vô số bình luận ùn ùn không dứt về bộ phim này trên Tofu, trong đó nhiều người bình luận đều là những “Thiếu nữ lớn tuổi”.

“Ban đầu, tôi chưa bao giờ xem các bộ phim thể loại vườn trường, nhưng tôi đã theo dõi “Sấm Quan Đông” một thời gian trước, và đặc biệt đến để ủng hộ Truyền Võ.” Một số cư dân mạng viết, “Kết quả là, tôi đã bị sự tươi mát của bộ phim vườn trường này thu phục và gom thành Fans.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ thực sự có một bộ phim vườn trường lấy việc học làm trọng tâm.”

“Thiếu nam thiếu nữ sống dưới cùng một mái nhà, mỗi ngày đều cùng nhau làm bài tập, hình ảnh này quả nhiên rất hài hòa.”

“Trên đường đi học còn thay phiên nhau đọc thơ cổ.”

“Lần đầu tiên Trục Thụ động tâm với Tương Cầm, lại chính là vì một ly cà phê.”

“A, một màn kia thật sự quá đẹp! Tương Cầm mặc quần áo rộng thùng thình ở nhà, đắm chìm trong ánh mặt trời sáng sớm, rồi ngẩng đầu hỏi Trục Thụ: Tôi đang pha cà phê, cậu có muốn 1 ly không?”

“Điều một người mong muốn trong cuộc đời của mình, có lẽ là loại hạnh phúc ấm áp này!”

Đặc biệt là sau khi hai tập sáu và bảy ra mắt, khu vực bình luận gần như rơi vào trạng thái điên cuồng:

“Đoạn điệp khúc trong tập 7 khiến bố tôi xúc động rơi nước mắt ! !”

“Đếm ngược đến kỳ thi tuyển sinh đại học là 100 ngày, nhà trường tổ chức hợp xưởng trong giờ tự học buổi tối”

“Nhìn những gậy đèn huỳnh quang vẩy khắp tòa nhà, mọi người đều vui vẻ tận hưởng không khí hiếm có này!”

“Khôi hài nhất là, lúc mới đầu Trục Thụ còn tỏ vẻ ghét bỏ mà che lỗ tai đọc sách, nhưng về sau khi nghe được tiếng hát của Trương Cẩm thì lại rối rắm nửa ngày, rốt cuộc vẫn quyết định đi ra hàng lang hóng hớt, nhưng kết quả lại bị người ta ép cầm một cây gậy huỳnh quang.”

“Trục Thụ cầm không được mà ném cũng không xong, cuối cùng chỉ biết xấu hổ đứng ở đó, đúng là cười chết ta ha ha ha ha ha”

“Câu nói cuối cùng gần như là toàn bộ học sinh đều hét lên, “Thi đại học cố lên, Nam Hoa tất thắng”, chính điểm này đã chọc trúng nước mắt của nhiều người.”

“Thanh xuân a, đây là thanh xuân a!”

“.....”

“Nụ Hôn Đỉnh Ước” là phim được chiếu hàng tuần, mỗi tuần chỉ có 4 tập.

Tuy nhiên, ngay cả trong những ngày không được cập nhật, mức độ phổ biến của bộ phim này vẫn ở mức cao, và lượng phát sóng mới hàng ngày luôn duy trì ở mức trên sáu bảy ngàn vạn.

Ngược lại, dữ liệu phát sóng của “Nước mắt tương tư 2” đã sụt giảm nghiêm trọng, điểm số trên Tofu cũng tụt dốc liên tục, gần như đều là bình luận tiêu cực.

Khi một bộ phim thần tượng máu chó kém chất lượng va chạm với một câu chuyện tình yêu mới mẻ được chế tác hoàn mỹ, thì sự tương phản thật khủng khiếp.

Nếu không so sánh thì sẽ không có đau thương, đây thật sự không phải là nói suôn mà.

Ban đầu, một số người trong ngành còn chưa phục, cảm thấy “Nụ Hôn Đỉnh Ước” không có xuất sắc như dân mạng thổi phồng.

Cái gọi là “Chế tác hoàn mỹ”, chẳng qua là tiêu một số tiền vô ích khi nó không có ý nghĩa.

Tuy nhiên, theo thời gian, những người này đã hiểu được “Chế tác hoàn mỹ” thực sự có nghĩa là gì.

Khi cốt truyện được phát sóng, một số người bắt đầu xem lý lịch của hai diễn viên chính với sự thích thú.

Người ta phát hiện Hứa Trăn, diễn viên đóng vai Giang Trục Thụ thực chất cũng là một học bá, mà Lâm Gia đóng vai Viên Tương Cầm cùng trùng hợp là sinh viên nghệ thuật.

Chuyện Hứa Trăn đạt 601 điểm khi thi vào Trung Hí đã từng gây ra chấn động không nhỏ, tuy nói không thể so với dạng thiên tài như Giang Trục Thụ, nhưng đây cũng là thành tích đáng khen.

Đoàn phim cũng đặc biệt đăng những dòng ghi chú mà Hứa Trăn viết để chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh đại học, nhìn nét chữ sạch sẽ và đẹp mắt trên các trang ghi chú, khán giả đồng loạt thốt lên một tiếng thét chói tai.

—— đây là chữ của Trục Thụ a!

Hóa ra nó thực sự được viết bởi chính diễn viên! !

Chưa nói đến trình độ của những câu từ trong vở ghi chú, nhưng chỉ cần nhìn vào thái độ nghiêm túc thì liền đáng giá được hoan hô khen ngợi.

Ngày 18 tháng 11, khi bộ phim còn đang trong giai đoạn hot, thì một tin tức ngoài dự liệu bỗng nhiên bước lên hot search:

“Nụ Hôn Đỉnh Ước” cho ra sản phẩm.

Thông thường, các bộ phim truyền hình hot sẽ tung ra một sản phẩm như ảnh, móc chìa khóa, cốc... để kiếm tiền từ người hâm mộ, điều này là rất bình thường.

Tuy nhiên, ngay sau khi sản phẩm của “Nụ Hôn Đỉnh Ước” được tung ra, nó không chỉ hot mà còn kéo theo độ nổi tiếng của bộ phim.

Bởi vì sản phẩm được tung ra chính là: Một quyển tài liệu giải toán, tên “22 đề của Trục Thụ”.

—— đúng vậy, chính là 22 dạng đề mà Trục Thụ đã chuẩn bị khi phụ đạo cho Trương Cầm.

Nhưng tất nhiên, người đưa ra đề bài không phải là “Giang Trục Thụ”, mà là một giáo viên cấp quốc gia.

Sản phẩm vừa tung ra, dân mạng ngay lập tức cười đến bò lăn lộn dưới mặt đất.

Chương 575: Nhận Vô Số Lời Mời

“Hôm nay, thầy chủ nhiệm lớp tôi còn mang theo cuốn sách luyện tập này vào lớp, nói đề tổng hợp trong đây rất khá, nhưng lại không biết Trục Thụ là ai ha ha ha ha ha ha !”

“Lão nương năm nay đã là sinh viên năm ba, nhưng còn cố ý chạy về trường cũ mượn quyền đề toàn học này để hỏi tương thanh xuân.”

““Trục Thụ 22 Đề” vừa đến tay, khuê nữ của tôi bỗng nhiên bốc cháy lên nhiệt tình đối với học tập, đây có phải nhờ Giang Trục Thụ đương gia dạy không?”

“Đẳng cao tam tỏ vẻ, 22 đề không đủ, mãnh liệt yêu cầu tăng thêm đề!”

“.....”

Thậm chí còn có một vị lão sư cao trung chạy đến để lại bình luận dưới tập phim, tỏ vẻ công thức, đề luyện tập, điểm tri thức trong phim đều không có bất luận vấn đề gì.

Có thể sản xuất một bộ phim vườn trường đạt đến cấp độ này, quả nhiên là thiên nô nhân oán.

Mà Thái Thật Tiễn lúc này cũng ngoài ý muốn ném được mùi tiền ngon ngọt.

Bản thân ông là người tương đối tùy tiện, có thói quen thường xuyên tiêu tiền ở những nơi vô dụng.

Nhưng mà không nghĩ tới, bởi vì ông lựa chọn tiêu nhiều tiền ở những nơi “Vô dụng” này, đem các chi tiết đều làm đến trình độ gần như không thể bắt bẻ, ngược lại khiến cho bộ phim nhận được khen ngợi cực cao.

Nhân tiện còn hung hăng giẫm một chân lên mặt của các bộ web drama khác, dẫm đến độ Thái Thực Tiên cũng phải hô một tiếng thần thanh khí爽.

Lão tổng của Hoa Ảnh, Hồ Vệ Quốc lúc này mới nhớ lại lời nói nhắc nhở của Trần Chính Hào trước đó.

Khi cách một tháng, hai người lại lần nữa gặp mặt tại nơi hoạt động, Hồ Vệ Quốc nhìn không được vẻ mặt thỗn thức mà thở dài: “Chính Hào a.....hồi hận lúc trước không nghe lời khuyên của cậu, bây giờ cậu còn lời khuyên gì khác không?”

Trần Chính Hào nghĩ nghĩ, nói: “Công ty gần đây có kịch bản nào tốt không? Có thể mời Hứa Trăn đến tham diễn.”

Hồ Vệ Quốc nghe vậy liền ghen, nói: “Không phải, tôi muốn hỏi, còn cách nào để ngăn tổn hại của “Nước Mắt Tương Tư 2” hay không?”

Trần Chính Hào sắc mặt bình tĩnh mà nhìn ông ta, nói: “Hồ tổng, tôi không phải Gia Cát Lượng.”

Hồ Vệ Quốc: “.....”

Ngày 22 tháng 11, giai đoạn quay phim của “Nụ Hôn Định Ước” rốt cuộc cũng bước vào hồi kết thúc.

Quay thêm ba ngày nữa, đoàn phim sẽ đóng máy, mà cùng lúc đó, lời mời đóng phim từ các công ty điện ảnh lớn lại ùn ùn kéo đến giống như bông tuyết mùa đông.

Đặc biệt là đề tài tình yêu vườn trường, chỉ trong một tuần, Hứa Trăn đã nhận được 16 lời mời đóng phim vườn trường.

Nhưng Kiều Phong đã xem qua một lần, ngay cả tên cũng không muốn nói cho Hứa Trăn, chỉ dùng một câu để tóm gọn mọi thứ: tất cả đều là rác rưởi.

Chiều hôm nay, trên đường từ trường chạy đến thành điện ảnh, Kiều Phong lật xem notebook trong tay, nói nhỏ với Hứa Trăn: “Anh không vội nói đến phim truyền hình, trọng điểm vẫn là điện ảnh.”

“Phong Trạch giải trí, chính là công ty của Tần Thiếu Trạch, mời cậu đến quay một bộ điện ảnh đề tài điệp chiến, phiên vị là nam số 2. Cốt truyện tạm được nhưng đạo diễn lại là người mới, anh lo chất lượng sẽ không được đảm bảo.”

“Về phía bên Hoàn Ngu, Từ tổng không chịu nói tên kịch bản, chỉ nói điện ảnh cổ trang, gặp mặt sẽ nói rõ.”

“Còn có Hoa Ảnh truyền thông....”

Nói đến đây, vẻ mặt của Kiều phong rất bất đắc dĩ, bủn rủn môi nói: “Hoa Ảnh truyền thông gửi cho cậu ba bộ điện ảnh, 5 bộ truyền hình, có quá nhiều tư liệu cho nên anh vẫn chưa kịp xem kỹ.”

Vừa nghe lời này, Hứa Trăn đang đọc luận văn ở trong xe bắt giác ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt mà nhìn về phía Kiều Phong, nói: “Ba bộ điện ảnh, năm bộ truyền hình?”

“Như vậy là có ý gì?”

Kiều Phong đưa hai tay tỏ vẻ chịu thua, đáp: “Ý là, tất cả những nhân vật mà cậu muốn đều ở chỗ này, chọn đi, chúng ta hợp tác một một.”

Nói xong, Kiều Phong lại nhin không được mà bắt cười to: “Lãnh đạo của Hoa Ảnh rất có ý tứ.”

“Bộ phim Nước Mắt Tương Tư 2 của nhà bọn họ bị Nụ Hôn Đính Ước đuổi đến gà bay chó sủa, nhưng phản ứng đầu tiên không phải tìm thủy quân đến hắc cậu mà lại lựa chọn mời cậu đến đóng phim của bọn họ.”

“Đối với thái độ này, chúng ta cũng nên cấp cho họ ít mặt mũi.”

Hứa Trăn nghe vậy, cũng có chút dở khóc dở cười, nói: “n, coi như được mở mang thêm kiến thức.”

“Kiều ca, anh giúp em lọc qua một lần đại, đợi hai ngày nữa “Nụ Hôn Đính Ước” đóng myas, em sẽ chậm rãi xem xem.”

.....

Bên này, Hứa Trăn bị 8 lời mời đóng phim của Hoa Ảnh truyền thông làm cho ngơ ngác.

Mà bên kia, tổng giám đốc Hồ Vệ Quốc của Hoa Ảnh cũng không cảm thấy chuyện này có gì không ổn.

Ngày đó, sau khi hoạt động kết thúc, ông ta nghiêm túc tự hỏi kiến nghị của Trần Chính Hào, suy nghĩ một hồi liền cảm thấy

việc mời Hứa Trăn về đóng phim cho công ty nhà mình cũng không phải là lựa chọn tồi.

Thời gian xuất đạo của Hứa Trăn không dài, nhưng hắn đã lần lượt góp mặt trong các bộ phim truyền lớn và thành công.

Tác phẩm kinh điển như “Tam Quốc” thì không còn gì để nói, nhưng “Máu Đào Kiếm”, “Sấm Quan Đông”, “Nụ Hôn Đỉnh Ước”, tất cả đều đạt được thành công ngoài ý muốn trong tình huống người xem chưa có chuẩn bị cũng như coi trọng.

Vậy điều này thể hiện cái gì đây?

——thể hiện đoàn đội của Hứa Trăn rất biết lựa chọn kịch bản.

Chương 576: Tìm Hiểu Khẩu Vị Của Giới Trẻ

Thằng nhóc Thái Thực Tiễn chỉ biết tiêu tiền vào mấy thứ nhỏ nhặt vô dụng, không đáng để lo. Nhưng năng lực chọn diễn viên của ông ta mới là thứ chân chính khiến người ta sợ hãi.

Trần Chính Hào nói nếu có kịch bản tốt thì có thể mời Hứa Trăn đến tham diễn —— nhưng ta làm sao biết bộ nào hay?

Tất cả đều gửi cho Hứa Trăn, để cho hắn tự đi lựa chọn không phải tốt hơn sao?

Hắn coi trọng cái nào, ta liền đập tiền, tận lực đẩy, thể hiện rõ thành ý của ta, như vậy chẳng phải đẹp cả đôi bên?

Hồ Vệ Quốc đẩy đẩy mắt kính trên mũi, trên mặt lộ ra nụ cười đại trí giả ngu.

Nghĩ như vậy, ông ta mở máy tính trên bàn làm việc, mở trang Web Thời Quang và bắt đầu xem hai tập mới nhất của “Nụ Hôn Đỉnh Ước”.

Gần đây, Hồ Vệ Quốc vẫn đang theo dõi bộ phim này.

Tuy không rõ nó hay ở chỗ nào, nhưng Hồ tổng 50 tuổi vẫn tính toán bất kịp thời đại, nỗ lực tìm hiểu khẩu vị của người trẻ tuổi, nhất định không thể bị cơn sóng của thời đại đập vào bờ.

Hai tập phim ngày hôm qua vừa mới đề cập đến việc nãi nãi của Trục Thụ sinh bệnh, ba mẹ mang theo em trai Dụ Thụ trở về quê, trong nhà chỉ còn lại Tương cầm và Trục Thụ.

Hôm nay, Trục Thụ muốn đi tham gia kỳ thi tuyển sinh do đại học Thanh Vân tự tổ chức, Tương Cầm xung phong nhận công việc hỗ trợ hậu cần.

“Một cây giấm bông, hai trứng gà chiên, tôi còn nấu cháo..... Ai ai ai, đừng đi a!”

Nhà của Trục Thụ.

Tương Cầm bung mâm từ phòng bếp chạy ra, mà Hứa Trăn đóng vai Trục Thụ đi ra phòng ngủ, chỉ liếc cô một cái, liền xách theo ba lô rời đi, hoàn toàn không có ý tứ muốn ăn.

Tương Cầm vội vàng cởi tạp dề, mặc áo khoác, nói: “Ăn chút rồi đi, buổi sáng không ăn cơm sao được?”

“Mỗi lần thi cử, ba tôi đều làm như vậy, ý tứ là thi đạt 100 điểm, muốn tôi gặp may mắn!”

Trục Thụ mắt nhìn thẳng, cúi đầu xuyên giày, thanh âm đậm mạc nói: “Toán và ngoại ngữ, mỗi môn 150 điểm, tổng cộng 300 điểm nhưng cậu lại muốn tôi thi 100 điểm?”

Tương Cầm bị ghen đến chết khiếp, thấy Trục Thụ tính toán đi, lại vội vàng vàng mà lấy nước sôi để nguội cùng thuốc tới, nói: “Vậy cậu cũng nên uống thuốc cảm đi chứ?”

Trục Thụ nói: “Không uống, thuốc cảm dễ gây buồn ngủ.”

Màn ảnh vừa chuyển, hai người đi ra sân nhỏ, Tương Cầm lại bám riết không tha mà đẩy một chiếc xe điện mini, mang theo mũ bảo hiểm, đôi mắt sáng lấp lánh vỗ vỗ ghế sau: “Trên đường kẹt xe, tôi chở cậu đến trạm tàu điện ngầm!”

Trục Thụ vẻ mặt hồ hững nói: “Cậu không ra khỏi nhà đã là sự giúp đỡ lớn nhất đối với tôi.”

Ba cú đả kích trong một phút, Tương Cầm trơ mắt nhìn Trục Thụ đi ra cổng, cô gục đầu xuống giống như cà tím bị sương giá đánh gục.

Trước màn hình, Hồ Vệ Quốc tay nâng cằm, nhìn bộ dáng hậm hực của Tương Cầm, chỉ cảm thấy nghĩ trăm lần cũng không

ra.

—— Rốt cuộc Giang Trục Thụ có chỗ nào tốt?”

Tại sao một nam sinh như vậy lại được nhiều người thích?

Càng xem càng cảm thấy không hiểu!

Mà lúc này, màn ảnh vừa chuyển, Tương Cầm với vẻ mặt thất bại trở lại trong phòng, rầu rĩ không vui mà ăn sạch lạp xưởng cùng trứng gà, sau đó xách theo máy hút bụi bắt đầu dọn dẹp phòng.

Nhưng mà lúc cô đang dọn dẹp phòng của Trục Thụ thì lại bỗng nhiên phát hiện, trên bàn làm việc có một tờ giấy, đó rõ ràng là giấy báo danh của Trục Thụ.

Đồng tử của Tương Cầm đột nhiên co rút lại, ném máy hút bụi xuống, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà lao xuống lầu.

Gọi điện thoại đối phương không tiếp, cô cuời xe điện ra cửa, một đường chạy như bay về phía trạm tàu điện ngầm.

Nhưng mà tới trạm tàu điện ngầm rồi, lại không có tìm được Trục Thụ, Tương Cầm gấp đến độ dậm chân, vội vàng cuời xe điện đi tới trường thi.

Một đường hấp tấp, không ngừng đẩy nhanh tốc độ, cô nghiên rãng nghiên lợi liêu mạng đạp xe, rốt cuộc ở cửa trường thi, gặp được Trục Thụ sắp đi vào cổng trường.

“Trục Thụ, Trục Thụ! !”

Tương Cầm ném xe điện sang một bên, thở hổn hển mà chạy tới, nói to: “Giấy, báo danh! Giấy báo danh của cậu! !”

Nói xong, cô đứng ở cổng trường, run run rẩy rẩy mà từ trong túi móc ra tờ báo danh nhăn bèo nhèo, nở nụ cười, nói: “Còn may là đuổi kịp!”

Trục Thụ nhìn tóc tai hỗn độn, mặt mũi đỏ bừng của cô, lại nhìn giấy báo danh trên tay cô thì ngẩn ngơ một lúc lâu.

“Đây là tờ dự phòng,” Trầm mặc một lát, hẩn cụp mắt xuống, nhẹ nhàng duỗi tay giúp cô chỉnh lại đầu tóc, nói: “Nhưng cảm ơn cậu, vất vả rồi.”

Bên ngoài màn hình, vẻ mặt của Hồ Vệ Quốc ngưng trọng, nhìn nhìn diễn biến của cốt truyện, có vẻ như đang suy tư gì đó.

Vừa rồi, ông ta dường như đã hiểu được điểm hay của “Nụ Hôn Đính Ước”.

Cụ thể khó nói, nhưng tóm lại, một người có vẻ ngoài lạnh lùng, thờ ơ như Giang Trục Thụ thì chính khoảnh khắc hân biểu lộ tình cảm lại vô cùng trân quý?

Hồ Vệ Quốc khẽ nhú mày.

Nhưng dù vậy, loại cốt truyện hằng ngày giống như nước sôi để nguội cũng không thể so sánh đả động nhân tâm với “Nước Mất Tương Tư 2”

Hồ tổng bình tĩnh phân tích cốt truyện, liền thấy trong màn hình, nam nữ chính chỉ gặp nhau trong phút chốc rồi lại tách ra.

Tương Cầm đứng ở cổng trường, một tay xoa eo, khuôn mặt đỏ bừng, bộ dáng cực kỳ chật vật;

Trục Thụ theo dòng người đi vào cổng trường, cúi đầu, biểu tình tựa hồ có chút tâm viên ý mã. (tâm vượn không định, ý ngựa khó theo – tâm trí bị xáo động, dễ mất kiểm soát)

Đi không được bao xa, hân liền nhịn không được quay đầu, chỉ thấy ngoài cổng trường, Tương Cầm vẫn đứng ở nơi đó, ngơ ngác mà nhìn hân.

Màn ảnh được phóng rộng, hai người cách xa nhau hơn mười mét, ánh mắt xuyên qua đám đông, nhìn về phía nhau.

Sau một lúc lâu, Tương Cầm nhếch miệng cười, nắm chặt nắm tay, làm một cái thủ thế “Cố lên”.

Chương 577: Hơi Thở Thanh Xuân

Trục Thụ ngẩn ngơ đứng tại chỗ, trên mặt không lộ ra bất cứ biểu tình gì, nhưng bên trong ánh mắt thanh lãnh đậm đặc thường ngày lại xuất hiện một tia nhu hòa, tràn đầy ấm áp.

Hân nhẹ nhàng gật đầu một cái, xem như đáp lại, sau đó quay đầu đi về trước, tiếp tục xen lẫn vào trong đám người.

Trực Thụ một bên đi về phía trước, một bên hít sâu một hơi, đem trạng thái thất thần vừa rồi thanh trừ ra ngoài, một lần nữa khôi phục trạng thái chuẩn bị thi cử.

“A.....”

“Đồng học, cậu làm sao vậy?”

“Sao lại thế này? Tình huống như thế nào?”

“Đồng học cậu không sao chứ?”

“.....”

Nhưng mà, khi hắn sắp bước vào khu dạy học thì bỗng nhiên nghe được một trận xôn xao ở phía sau lưng.

Trực Thụ bỗng dừng quay đầu lại, chỉ thấy, một vòng người đang vây quanh ngoài cổng trường, mà ở cách đó không xa, chiếc xe đạp điện nhỏ của Trương Cầm ngã trên mặt đất, bên cạnh lại không có chủ nhân.

Trong phút chốc, vẻ mặt Trực Thụ nghiêm lại, lập tức chạy như bay về phía cổng trường.

Hắn xem vào đám người, vừa đi vào liền thấy, Trương Cầm đã cuộn thành một đoàn nằm trên mặt đất, duỗi tay gắt gao ấn bụng dưới, thống khổ mà thấp giọng rên rỉ.

Trực Thụ lập tức cúi thân xuống, ôm cô lên khỏi mặt đất.

“Trực Thụ.....” Trương Cầm gắt gao túm cánh tay hắn, cắn răng nói, “Cậu, cậu giúp tôi gọi 120 là được, cậu, cậu không cần phải giúp tôi....”

“Câm miệng!” Trực Thụ quát lớn.

Hắn ôm Trương Cầm, sai bước đi đến ven đường, nhanh chóng ngăn lại một chiếc xe taxi.

“Su phỏ, đi đến bệnh viện gần nhất!” Trực Thụ nói nhanh.

.....

Màn ảnh vừa chuyển, hai người đi tới khoa cấp cứu của bệnh viện.

Trương Cầm bị chẩn bệnh viêm ruột thừa cấp tính, tạm thời dùng cách trị liệu bảo thủ, bằng phương pháp hút muối.

“Ô ô ô.....”

Trên giường bệnh, cô nhìn đồng hồ trên treo tường, khóc đến thở hắt hắt.

“Đều do tôi, thực xin lỗi, Trục Thụ, đều do tôi.....” Tương Cầm ôm chần, nước mắt ướt đầm cả một vùng lớn trên gối.

Ở bên cạnh giường bệnh, Trục Thụ vẽ mặt ghét bỏ mà đưa qua cho cô mấy tờ khăn giấy lau mặt, nói: “Đừng có lấy chần lau nước mắt, còn có, mau xì mũi đi!”

Tương Cầm tiếp nhận khăn giấy lau mặt, xoay người đi, thật cẩn thận mà xì nước mũi, nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi, Trục Thụ, đều là tôi sai, đều là do tôi hại cậu không thể tham gia thành khảo thí, tôi là tai họa.....”

Trục Thụ ngồi ở mép giường, nhìn thân thể run lẩy bẩy của cô, nói: “Dùng điểm thi đại học thì tôi vẫn có thể vào Thanh Vân, không nhất thiết phải tham gia chiêu sinh của trường.”

Trên giường, tiếng khóc của Tương Cầm dần dần thấp xuống.

Trục Thụ nhìn thấy tình hình của cô đã tạm thời ổn định mới khe khẽ thở dài, đi ra hành lang gọi điện cho người lớn của hai bên gia đình. Sau đó, lại đi tìm bác sĩ để hỏi thăm tình huống hiện tại của Tương Cầm và phương án trị liệu tiếp theo.

Trong phòng bệnh, Tương Cầm nhìn qua cánh cửa đang khép hờ, nhìn dáng người cao thẳng và vẻ mặt nghiêm túc của thiếu niên rồi lại trộm lấy chần che khuất nửa mặt, nhấp nháy đôi mắt, trên mặt nổi lên hai luồng ửng đỏ rõ ràng.

.....

Đêm hôm đó, Trục Thụ ở lại trong phòng bệnh.

Trong phòng im lặng, Tương Cầm nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn hắt đang yên lặng đọc sách trên chiếc ghế xếp cạnh cửa sổ, do dự một lúc, cuối cùng hỏi: “Không tham gia kỳ thi tuyển sinh của trường... Liệu sẽ ảnh hưởng đến sự lựa chọn về chuyên ngành của cậu hay không?”

Trục Thụ ngẩng đầu lên, suy tư một lát, rồi lắc đầu nói: “Dù sao tôi cũng không có ý tưởng gì về nghề nghiệp.”

Tương Cầm nghiêng đầu nhìn hấn, chớp chớp mắt, tựa hồ là lần đầu nhìn thấy Trục Thụ do dự, cô nhin không được tò mò hỏi: “Cậu chưa từng nghĩ mình muốn học gì trong tương lai sao?”

Trục Thụ trầm ngâm một lát, khép lại sách trong tay, nói: “Ba muốn tôi học quản lý, tương lai tiếp quản sự nghiệp của ông ấy, nhưng nói thật, tôi không cảm thấy hứng thú lắm.”

Nói tới đây, hấn nhẹ nhàng rũ con ngươi xuống, ánh mắt tối sầm lại, nói tiếp: “Nhưng thân thể của ba tôi không tốt, ông ấy đã trải qua hai lần phẫu thuật tim, tôi sợ ông vất vả cho nên cũng muốn san sẻ giúp ông, điều này rất mâu thuẫn.”

Tương Cầm lần đầu nghe hấn nói đến chuyện này, chớp chớp mắt, hỏi: “Nếu muốn chăm sóc người nhà thì cũng có thể học y nha?”

Trục Thụ nghe vậy, quay đầu nhìn Tương Cầm đang nằm trên giường.

Tương Cầm đón nhận ánh mắt của hấn, thành khẩn nói: “Tôi cảm giác học y rất khó, bác sĩ đều đặc biệt ghê gớm!”

“Nhưng cậu lợi hại như vậy, nhất định có thể trở thành một bác sĩ tốt.”

Trục Thụ nhìn cô, ngần ngừ sau một lúc lâu, trước sau không nói gì.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng như nước chiếu vào trên mặt hấn, ánh mắt đậm mạc sơ lãnh của thiếu niên hơi hơi chớp động, trong mắt giống như vụt lên ánh sáng nhàn nhạt.

“Học y.....” Khóe miệng Trục Thụ nhẹ nhàng cong lên, nói, “Đúng, học y, có vẻ như rất thú vị...”

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, ba của Tương Cầm và ba mẹ của Trục Thụ chạy đến bệnh viện thì liền chứng kiến một màn:

Tương Cầm nằm ở trên giường, nghiêng đầu, đang ngủ say;

Mà ở bên cạnh cô, Trục Thụ ghé vào mép giường, gồi lên cánh tay của mình, cũng đã ngủ ngon lành.

“Ngô.....”

Ngoài phòng bệnh, mẹ của Trục Thụ ị nhin không được đuổi tay bụng kín miệng.

Ba vị trưởng bối vốn định tiến vào nhìn xem, nhưng sợ đánh thức hai đứa nhỏ, chỉ ở cửa đuổi cổ nhìn thoáng qua, sau đó lại rón rén trốn đi.

.....

Ngoài màn hình, Hồ Vệ Quốc không biết từ khi nào mà khoe miệng đã lộ một nụ cười ngây ngô.

A, cảm giác hai đứa nhỏ trong màn hình giống như con cháu của mình!

Hơi thở thanh xuân đập vào mặt.....

“Đang đang đang!”

Hồ Tổng đang vui vẻ xem phim thì bỗng nhiên nghe được âm thanh gõ cửa, ngẩng đầu lên thì thấy người tới chính là Quách Uy.

“A, Tiểu Quách.....”

Hồ Vệ Quốc sững sốt một hồi, hấn vẩy tay, nói: “Mau vào, mau vào!”

Nói xong, ông ta cầm lấy một túi hồ sơ trên bàn, đưa cho Quách Uy: “Tới lấy hợp đồng sao? Cậu có thể cầm đi.”

Quách Uy gật đầu, nở nụ cười lịch sự với Hồ Vệ Quốc, trong lúc vô ý thoáng nhìn qua màn hình máy tính của đối phương.

Chỉ thấy, hình ảnh đang dừng ở ở chỗ Hứa Trăn cùng Lâm Gia.....

Hắn nhớ rõ, lúc mình mới đi vào phòng liền nhìn thấy vẻ mặt chăm chú xem phim của Hồ tổng, thậm chí trên môi còn treo một nụ cười ngây ngô.

Quách Uy trầm mặc sau một lúc lâu, không nói một lời mà tiếp nhận túi hồ sơ, an an tĩnh tĩnh rời đi.

Tốt, ta đã biết, ta lặn....

Chương 578: Tư Bản Thật Khủng Bố! !

Nhiệt độ của “Nụ Hôn Đính Ước” không ngừng bò lên, mà nhiệt độ của Hứa Trăn cũng giống như nước lên thì thuyền lên.

Đặc biệt là sau khi tập 14 và 15 được phát sóng, tranh luận về đề tài “Vừa gặp đã muốn theo Trục Thụ cả đời” bắt đầu xôn xao trên mạng, nhân vật Giang Trục Thụ cũng dần dần trở nên nổi tiếng.

Nhưng bản thân Hứa Trăn lại không hề có cảm giác gì đối với chuyện này.

Trong khoảng thời gian này, hần căn bản không có công khai hoạt động, một là ở trường học hoặc là ở phim trường, hai điểm đi đi lại lại, cũng không tiếp xúc với người ngoài.

Nhiều lắm cũng chính là mỗi buổi sáng ra ngoài tập thể dục, thấy được nhiều người hơn, dẫn đến việc hần buộc phải dậy sớm một chút, nếu không sẽ khó mà chiếm được vị trí tốt trên sân luyện tập.

Tuy nhiên đến sáng ngày 23 tháng 11, có một chỉ số phi thường minh xác nói cho Hứa Trăn biết, bộ phim này đã nổi tiếng như thế nào:

Doanh thu phòng vé của “Nụ Hôn Đính Ước” đã vượt qua con số 100 triệu.

Đúng vậy, phá trăm triệu.

Bộ phim này không phải là phim truyền hình điện ảnh được phát sóng nhiều nhất trên toàn bộ mạng lưới, nhưng là bộ phim truyền hình được quảng bá cấp độ S + của Thời Quang, hơn nữa với sự cổ vũ của đề tài thanh xuân vườn trường, thị phần phòng vé của “Nụ Hôn Đính Ước” cao tới 90%.

Sau khi được phát sóng, chi phí đã được thu hồi trong vòng một tuần, sau 19 ngày, tổng tài khoản tích lũy đã đạt 108 triệu, trở thành bộ phim truyền hình trực tuyến đầu tiên trên toàn mạng phá vỡ tài khoản 100 triệu trước khi kết thúc.

Sau khi Hứa Trăn nghe thấy giá trị này, hần chỉ cảm thấy Tam quan của mình đã được làm mới.

Lúc trước Thái Thực Tiễn nói muốn mời hần làm đối tác, hần còn không ý thức được sự khác nhau giữa một diễn viên và nhà tư sản.

Mà hiện giờ tính toán.....

Hứa Trăn nhin không được mà lôi máy tính ra.

“Nụ Hôn Đính Ước” đầu tư 2800 vạn, mình sở hữu 15% cổ phần. Như vậy tính đến thời điểm hiện tại, tiền lời của mình là...1200 vạn!

Hơn nữa trước mắt còn chưa hết hạn, về sau chỉ cần có người xem “Nụ Hôn Đính Ước” ở trên mạng thì nó vẫn tiếp tục mang lại thu nhập cho hắn.

Sau một thời gian, bộ phim này vẫn có thể bán bản quyền chiếu trên truyền hình, bản quyền phát sóng vòng hai, thậm chí cả bản quyền phát sóng ở nước ngoài...

Đến lúc này, cuối cùng Hứa Trăn cũng hiểu, biệt thự của Thái thúc là từ chỗ nào đào ra.

Làm lão bản thật khủng bố! !

Bất quá đương nhiên, Hứa Trăn cũng hiểu rõ, không phải phim truyền hình nào cũng mang lại lợi nhuận cao như “Nụ Hôn Đính Ước”.

Nhiều bộ phim truyền hình sau khi quay xong không thể phát sóng vì nhiều lý do khác nhau, hoặc kết quả sau khi phát sóng không như ý, tỷ lệ tiền mất tật mang khá cao.

Tuy nhiên, chỗ lợi hại của lãnh đạo Thái Thật Tiễn nhà mình là ông ấy đã phụ trách Đông Nhạc trong nhiều năm, mặc dù không có nhiều bộ phim truyền hình ăn khách nhưng ông hiếm khi thua lỗ.

Điều này khiến cho Hứa Trăn cảm giác thập phần an tâm khi đi theo Thái thúc.

Được rồi, chờ đến kỳ nghỉ đông, hắn có thể đi xem bất động sản...

y, không không không, trước khi mua nhà thì hắn phải cải tạo lại chỗ ở của các nhà sư tại chùa Pháp Vân, mà trước đó sư phụ đã nói ông muốn sửa chữa chiếc máy sưởi ấm.

Hứa – Vẫn là kẻ nghèo hèn – Trăn đang tính toán sổ sách đến thần thanh khí爽, sau đó lại lấy điện thoại ra, vui vẻ kiểm tra chi phí cải tạo hệ thống sưởi ấm.

.....

Ngày 25 tháng 11, “Nụ Hôn Đính Ước” chính thức đóng máy, Kiều Phong cuối cùng cũng từ bên trong đồng kịch bản được gửi tới, lấy ra mấy bộ khá tốt.

Hắn sửa sang lại tư liệu, nhìn Hứa Trăn, nói: “Thái tổng gần đây đang bận rộn chuẩn bị cho việc thành lập công ty và dự kiến sẽ hoàn thành vào khoảng tháng 3 năm sau.”

“Bộ phim tiếp theo sẽ được quay khi đến thời điểm đó.”

“Vì vậy, bây giờ cậu có lịch trình ba hoặc bốn tháng, anh kiến nghị cậu nên tiếp một bộ điện ảnh.”

Vừa nói, Kiều Phong đưa tư liệu đã sắp xếp cho Hứa Trăn, lại nhai mà dặn dò: “Bây giờ cậu mới bước chân vào vòng này, không thể cưỡng lại phòng vé, hãy bắt đầu với vai phụ trước, đừng nóng vội.”

“Không quan trọng là sản xuất lớn hay sản xuất nhỏ, không quan trọng là vị trí ra sao, quan trọng nhất là phải ổn định, không nên nhảy lều”.

“Danh tiếng tại phòng bán vé phải được tích lũy từng chút một, ngàn vạn lần cẩn thận.”

Hứa Trăn gật gù đầu, biểu thị tán đồng với câu nói của Kiều Phong.

Giữa giới phim điện ảnh và truyền hình luôn tồn tại một hàng rào.

Đầu năm nay, hắn bị lão tổng Từ Hân của Hoàn Ngu “Lừa dối” đi nhận vai Thất Lang trong “Dương Gia Tướng”, nhưng đó là biểu diễn hữu nghị và dĩ nhiên có sự khác biệt nhất định so với việc lựa chọn thị trường chính thức.

Hắn nhận văn kiện từ trong tay Kiều Phong, lướt qua một lượt và phát hiện, có lẽ so ảnh hưởng của “Sấm Quan Đông” mà hầu hết lời mời gửi đều liên quan đến kịch niên đại.

Nói ví dụ như bối cảnh thời kỳ kháng chiến “Liên Đại Tây Nam”.

Lấy bối cảnh Hoa Viên khẩu vỡ đê, bá tánh chạy nạn “Hoàng Hà chảy về hướng đông”.

Cùng với chiến tranh giải phóng thời kỳ Đông Bắc diệt phi “Biên Rừng Cánh Đồng Tuyết”.

Đương nhiên Hứa Trăn không có mâu thuẫn gì với kịch niên đại, nếu không thì hắn đã không nhận “Sấm Quan Đông”.

Thế nhưng, sau khi đọc những lời giới thiệu ngắn gọn của ba bộ phim này, không có bộ phim nào mang lại cho hắn sự nhiệt tình và thôi thúc mà hắn có được khi đọc kịch bản của “Sấm Quan Đông”.

Nghĩ như vậy, hắn lại lật đến kịch bản thứ tư.

Chương 579: Tú Xuân Đào

“Phi ngư phục..... Tú Xuân đào?”

Hứa Trăn lẩm bẩm tiêu đề trên bìa tài liệu, thoáng thấy sững sốt.

Phi Ngư phục là một trong những trang phục đẹp nhất của Minh triều, Tú Xuân đào là binh khí tiêu chuẩn của Cẩm Y Vệ, chỉ dành riêng cho Ngự Lâm quân.

Đây là bộ điện ảnh liên quan đến Cẩm Y Vệ sao?

Hứa Trăn mở phần kịch bản này ra, quả nhiên đúng như hắn nghĩ: Nhân vật chính của câu chuyện là ba vị Cẩm Y Vệ của Đông Xưởng, phẩm giai không cao.

Kịch bản trong tay hắn là một vị nam phụ trong câu chuyện.

Nhân vật tên Cận Nhất Xuyên, vốn là một người người giang hồ, hắn đã giết chết Cẩm Y Vệ đuổi giết mình, hơn nữa còn thay thế thân phận, trở thành Cẩm Y Vệ.

Đọc đến đây, Hứa Trăn theo bản năng mà nhướng mày, nổi lên chút hứng thú với giả thiết của nhân vật.

—— lại nói tiếp, đã rất lâu rồi, hắn chưa diễn phim võ thuật chính thức.

Lần gần đây nhất là quay cảnh “võ thuật” trong “Dương Gia Tướng, hơn nữa trừ bỏ một đoạn trên đài thì thời gian còn lại chủ yếu là cưỡi ngựa bắn cung, nói một cách nghiêm túc thì đó không thể tính là võ thuật.

Tuy nói, hắn rất thích kịch bản của “Lang Gia Bả”, mà “Nữ Hôn Định Ước” cũng có cốt truyện không tồi, nhưng vì không thể rèn luyện gân cốt, khiến cho Hứa Trăn có chút cảm giác ngứa tay, ngứa chân.

Nghĩ như vậy, hắn lại tiếp tục xem phần cốt truyện tiếp theo của kịch bản.

Nhưng mà trăm triệu lần không nghĩ tới, Hứa Trăn lại bị mê hoặc vào trong phần kịch bản này.

Cách thức của “Phi Ngự Phục – Tú Xuân Dao” rất tiêu chuẩn, thời lượng dự kiến khoảng 108 phút, đây là một kịch bản thương mại khá quy phạm.

Mở màn với năng lượng cao, trung kỳ trải qua ba phần bùng nổ với mức độ căng giãn vừa phải, thể hiện năng lực điều hành cốt truyện rất mạnh mẽ.

“Kiều ca.....”

Sau một lúc lâu, Hứa Trăn ngẩng đầu lên, hỏi: “Đây là kịch bản của công ty nào vậy?”

Kiều Phong nhìn thoáng qua tiêu đề trên bìa mặt, nói: “Tú Xuân Dao? Kịch bản này của Hoa Ảnh đấy.”

Nói xong, hắn ngạc nhiên nhìn Hứa Trăn: “Cậu muốn nhận cái này sao?”

“Không phải là không được nhưng hiện tại bộ phim này chưa được duyệt cũng chưa lập dự án diễn viên chính là ai cũng không biết, có rất nhiều yếu tố chưa được xác định.”

“Anh còn nghĩ cậu sẽ thích “Biển Rừng Cánh Đồng Tuyết” của Nghệ Quốc Hồng lão sư.”

Hứa Trăn do dự một chút, vẫn là nói: “Kiều ca, em thật sự thích câu chuyện này, hoặc là anh giúp em liên hệ trước?”

Kiều Phong gật gù đầu, nói: “Được rồi, anh sẽ thử liên hệ với Hoa Ảnh.”

“A? Hứa Trăn muốn tiếp “Tú Xuân Dao”?”

Phía bên Hoa Ảnh truyền thông, Hồ Vệ Quốc biết được lựa chọn của Hứa Trăn thì thực sự có chút kinh ngạc.

Ông ta nhin không được mà lật đi lật lại tư liệu trong tay, ánh mắt lộ ra vẻ mê mang nồng đậm.

Gửi nhiều bộ đại chế tác như vậy nhưng lại cố tình chọn trúng bộ này?

Cũng không phải nói kịch bản không tốt, chẳng qua....

Hồ Vệ Quốc tự hỏi chính mình, nếu như ông là diễn viên thì ông sẽ không chọn “Tú Xuân Đào”.

—— “Tú Xuân Đào” là kịch bản gốc của một vị đạo diễn mới!

Ai lại không muốn đi theo chân một vị đạo diễn lớn và tham gia phim bom tấn?

Trợ lý ở bên cạnh nói: “Vừa rồi, người đại diện của Hứa Trăn gọi điện thoại tới hỏi thăm, xem bộ điện ảnh này bao giờ động máy, dự tính đầu tư bao nhiêu, đội hình đã định được người nào.”

“Hồ tổng, chúng ta phải trả lời như thế nào?”

“Ách.....” Hồ Vệ Quốc tức khắc có chút xấu hổ.

Là người phụ trách một công ty hàng đầu trong ngành, mặc dù thích làm Bá Nhạc nhưng lại không thích trở thành kẻ ngốc.

Mặc dù “Tú Xuân Đào” là một kịch bản hay, nhưng xét cho cùng nó cũng chỉ là tác phẩm của một người mới, còn quá nhiều yếu tố chưa chắc chắn.

Hồ Vệ Quốc ban đầu chỉ muốn bỏ 3000 vạn để thử nước, về mặt diễn viên, ông ta chỉ định mời một minh tinh nhất tuyến, còn lại chủ yếu là diễn viên bình dân.

Tốt nhất có thể hồi lại vốn, nếu không hồi được thì cũng coi như đây là một phần đầu tư nhỏ.

Nhưng hiện tại.....

Hứa Trăn nói muốn tiếp, liệu ông ta có nên coi trọng đến nó một chút hay không?

Hồ Vệ Quốc trầm ngâm một lúc lâu, cắn răng một cái, hạ quyết tâm —— đánh cuộc một phen!

Hồ Vệ Quốc quay đầu nhìn trợ lý nói: “Nói với bên phía Hứa Trăn!”

“Dự tính đầu tư 8000 vạn, nam chính đang tiếp xúc, khẳng định là minh tinh điện ảnh nhất tuyến!”

“Về thời gian khởi động máy thì một tuần sau chúng ta sẽ trả lời. Trước cứ sửa sang lại một phần tư liệu chi tiết hơn và gửi cho hắn, tỏ vẻ bộ phim này đã sẵn sàng bắt đầu bất cứ lúc nào!”

.....

Mấy ngày sau, kế hoạch quay phim “Tú Xuân Dao” đã được tiến hành vô cùng gấp rút.

Hồ Vệ Quốc rất coi trọng bộ điện ảnh này, tự mình đi tìm kiếm nam chính, trước mắt tiếp xúc với mấy minh tinh điện ảnh nhất tuyến có tiếng lành đồn xa trong nghề.

Cùng lúc đó, người bên trong Hoa Ảnh cũng nghe nói tới việc công ty đang tính toán tăng cường đầu tư cho bộ phim này và đưa “Tú Xuân Dao” trở thành bộ phim điện ảnh chủ lực cho nửa đầu năm sau.

Trong một đêm, vô số người ngo ngoe rục rịch.

Những ai trước đó muốn tiếp hay không tiếp đều bắt đầu động tâm.

Chương 580: Tăng Mức Đầu Tư

Người đại diện của Quách Uy trực tiếp mang theo Quách Uy ra cửa, vội vàng chạy tới văn phòng của Hồ Vệ Quốc, hỏi: “Hồ tổng, tôi nghe nói “Tú Xuân Dao” sắp sửa khởi động máy?”

“Sao ngài không để lại một vị trí cho tiểu Quách?”

“Đề tài võ hiệp, rất thích hợp với tiểu Quách nha! Tại sao ngài còn muốn tìm người ngoài tới diễn?”

Hồ Vệ Quốc vừa nghe lời này, nhin không được âm thầm bĩu môi.

Ông ta vốn muốn để Quách Uy tới diễn nhân vật Cận Nhất Xuyên trong “Tú Xuân Dao”.

Nhưng gần nhất, có một gameshow nổi tiếng đã liên hệ với Quách Uy, người đại diện của hắn muốn tiếp, Hồ Vệ Quốc cũng không ngăn cản, dù sao bộ điện ảnh này không quá quan trọng đối với Quách Uy.

Nhưng tại sao vừa nghe công ty tăng vốn đầu tư thì lại muốn tiếp vai?

Hồ Vệ Quốc có điểm không cao hứng.

“Hướng đi của “Tú Xuân Dao” còn chưa xác định được....”

Ông cũng không nói quá nhiều, chỉ uyển chuyển nói: “Mấy ngày này, tôi đang tiếp xúc với một số diễn viên, tất cả đều do do dự dự, ai cũng chưa cho tôi một câu trả lời chính xác.”

Nói tới đây, ông nhin không được thở dài: “Hiện tại tôi cũng đang rất lo lắng cho bộ điện ảnh này, không có đạo diễn nổi danh, cũng không tìm được nam chính đặc biệt thích hợp.”

“Chế tác hoàn mỳ cũng rất khó bảo đảm được phòng bán vé, 8000 vạn có khả năng sẽ bị trôi ra sông ra biển.”

Người đại diện của Quách Uy vừa nghe lời này liền lập tức hiện ngang lăm liệt nói: “Hồ tổng, không sợ!”

“Hỏa hay không cũng không quan hệ!”

“Đây chẳng phải lúc ngài cần nghệ sĩ của công ty hỗ trợ sao? Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ a!”

Hồ Vệ Quốc rất muốn văng tục * (你奶奶个腿儿 : Câu cửa miệng Thẩm Dương, dùng để mắng người, không được sạch sẽ lắm đâu), lúc ta đầu tư 3000 vạn sao không thấy người đem người tới đây?

“Đang đang đang!”

Đúng lúc này, một trận tiếng đập cửa vang lên.

Hồ Vệ Quốc nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy người đến là đạo diễn casting của tổ dự án “Tú Xuân Dao”.

Khi đạo diễn casting vào cửa, nhìn thấy Quách Uy cùng người đại diện đang ở trong phòng thì liền vội vàng muốn cáo tội rồi đi.

Nhưng Hồ Vệ Quốc lại vẫy tay với hắn, cười nói: “Không có việc gì, vào đi, đều không phải người ngoài, chuyện gì a?”

Đạo diện casting do dự một chút, nói: “Hồ tổng, vừa rồi Ngô Chấn đã trả lời, hắn nói rất hứng thú với “Tú Xuân Dao”, nhưng còn có mấy vấn đề muốn trò chuyện, cho nên định hỏi phương thức liên hệ với ngài.”

Hồ Vệ Quốc vừa nghe lời này, tức khắc cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Ngô Chấn!

Đây là một vị minh tinh điện ảnh chưa thể tính là nhất tuyến đương hồng.

Tuy nhiệt độ không quá cao nhưng hình tượng cá nhân thì lại vô cùng xuất sắc, hơn nữa khả năng võ thuật cũng được xếp hàng đầu, cực kỳ chuyên nghiệp, tiếng lành đồn xa.

Trong vòng casting đầu tiên của “Tú Xuân Dao”, Ngô Chấn là ứng cử viên đầu tiên mà Hồ Vệ Quốc muốn chọn cho vai nam chính.

Thế nhưng khi đó đối phương vì vướng lịch trình cho nên dứt khoát từ chối, hiện tại không biết vì sao lại có thời gian rảnh?

Hồ Vệ Quốc hứng thú bưng bưng nói với đạo diện: “Gửi phương thức liên hệ của tôi cho hắn đi.”

“Nói với hắn, lúc nào cũng có thể liên hệ.”

Đạo diện gật đầu, nhận mệnh rời đi.

.....

Vừa nghe Ngô Chấn muốn diễn bộ phim này, Hồ Vệ Quốc tức khắc mất hứng thú với những thứ khác.

Nhưng trên sân pha đối diện, Quách Uy cùng người đại diện của hắn lại không ý định rời đi, bọn họ đều tỏ vẻ hứng thú bưng bưng, tức khắc lại có chút xấu hổ.

“Tiểu Quách, hai người cứ về trước nghỉ ngơi đi,” Hồ Vệ Quốc khách sáo cười cười, nói: “Tôi đã hiểu được ý của hai người, có dịp chúng ta sẽ bàn lại sau.”

Người đại diện của Quách Uy sao có thể rời đi vào lúc này?
Hắn lập tức chơi xấu nói: “Hồ tổng, tôi còn có một số hạng mục công tác muốn báo cho ngài!”

Hồ Vệ Quốc thấy đuổi không đi, chỉ đành phải bắt đắ dĩ nghe
hắn “Báo cáo công tác”.

“Linh linh linh.....”

Nhưng không bao lâu, điện thoại trên bàn rung lên.

Hồ Vệ Quốc vừa thấy số điện thoại, không quen biết ——
không phải là Ngô Chấn đi?

Nhanh như vậy liền gọi tới?

Ông ta vội vàng nhận điện thoại, nói: “Uy, xin chào?”

“Hồ tổng, tôi là Ngô Chấn,” Đầu dây bên kia điện thoại, một
thanh âm trầm thấp nói, “Mạo muội đã quấy rầy, tôi muốn bàn
về chuyện casting của “Tú Xuân Dao” ...”

“Nghe nói, nhân vật Cận Nhất Xuyên đã thay đổi người?”

Hồ Vệ Quốc nghe vậy ngẩn ngơ, còn không có tới kịp trả lời,
chỉ nghe đầu dây điện thoại bên kia tiếp tục nói: “Tôi nhớ
trước đó đã định cho Quách Uy, hiện tại lại đổi thành Hứa
Trần sao?”

Hồ Vệ Quốc do dự một chút, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng
ta đang bàn bạc với bên phía Hứa Trần, hẳn cũng ý này.”

Ngô Chấn nói: “Là như thế này, Hồ tổng.”

“Tôi rất thích kịch bản của “Tú Xuân Dao”.”

“Nếu Cận Nhất Xuyên đã xác định do Hứa Trần đóng, vậy tôi
có thể dành thời gian cho bộ phim này.”

Hồ Vệ Quốc: “.....”

Ông ta theo bản năng mà liếc liếc về phía Quách Uy đang ngồi
ở phía đối diện.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Tuy rằng điện thoại không mở loa, nhưng văn phòng lớn như
vậy, chỉ cách ba bốn mét vẫn có thể nghe rõ...

Nếu Quách Uy diễn thì vương lịch trình, mà Hứa Trăn diễn liền có thể sắp xếp thời gian rảnh?

Ngô tiên sinh..... cách đối đãi này ngài có phải hơi quá đáng rồi hay không?

Chương 581: Hoàn Thiện Công Tác Chuẩn Bị

“Bang.”

Trong một phim trường tại thành điện ảnh Hoành Châu, Ngô Chấn vừa kết thúc cuộc gọi với Hồ Vệ Quốc.

Cách đó không xa, hai vị nhân viên của đoàn phim xô xô đẩy đẩy lẫn nhau, nói nhỏ: “Đi đi, Ngô lão đại nói chuyện điện thoại xong rồi, mau đi a!”

“Tại sao cô không đi, lần trước ta đã đi rồi!”

“Ai nha, Ngô lão đại biết cô! !”

“.....”

Hai vị cô nương trẻ tuổi, người đẩy đẩy ta, ta đẩy đẩy người, ai cũng không muốn tiến lên.

Các cô tránh ở trong một góc phim trường, trộm nhìn Ngô Chấn đang ngồi trên ghế gấp xem điện thoại, cả hai đều nhin không được mà có chút e ngại.

Công bằng mà nói, điều kiện ngoại hình của Ngô Chấn khá điển trai.

Năm nay hắn hơi ba mươi tuổi, mặt mày anh khí, ánh mắt lạnh lẽo, mặt góc cạnh rõ ràng, lại thêm hàng năm tập võ đấm nắm đáng người tuyệt đẹp, khiến cho cả người hắn nhìn qua cực kỳ có mị lực.

Lúc mới tiến tổ, hai vị cô nương này còn vô cùng mê muội Ngô Chấn.

Nào là xin chữ ký, cầu chụp ảnh chung, nghiễm nhiên là một bộ dáng mê muội.

Nhưng mà, đảo mắt mấy tháng trôi qua, điện ảnh vô vô, tình huống bỗng nhiên trở nên có chút không thích hợp.

Trong phim, Ngô Chấn đóng vai một tên cuồng sát nhân biến thái.

Lúc mới tiến tổ, hắn chỉ là người bình thường, nhưng theo sự phát triển của cốt truyện, khí chất trên người của Ngô Chấn càng ngày càng không thích hợp.

Có đôi khi trong lúc vô ý nhìn vào mắt hắn, nhiều người thậm chí còn run rẩy sợ hãi.

Nói ví dụ như hiện tại.

Vì nhu cầu quay phim, Ngô Chấn đã cạo kiểu tóc viên tấc, lông mày vốn đã sắc nét và đôi mắt trở nên dữ tợn hơn dưới lớp trang điểm, cùng với những vết bầm tím trên mặt và chiếc áo phong trắng dính máu...

Hai tiểu cô nương trốn ở góc phòng, sợ tới mức run bần bật.

Rốt cuộc, cách hồi lâu, một cô nương trong đó lấy hết dũng khí, đi về phía Ngô Chấn, dừng lại trước mặt hắn khoảng hai mét, nói thật cẩn thận: “Ngô lão sư?”

“Đạo diễn bên kia nói, hiện tại điều kiện ánh sáng không quá thích hợp, cho nên vẫn phải chờ thêm nửa giờ, rất ôm đồm...”

Lúc cô đang nói, Ngô Chấn bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Xin...” Tiểu cô nương sợ tới mức giật mình.

Ngô Chấn nhìn thấy bộ dáng run run rẩy rẩy của cô, không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nói: “Được rồi, tôi đã biết, cảm ơn.”

Tiểu cô nương đem tin tức truyền đạt đúng chỗ, liền hung hăng mà nhẹ nhàng thở ra, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!”

Nhưng mà, cô còn chưa kịp bước được hai bước thì phía sau, Ngô Chấn đã gọi cô lại.

Cô nương quay đầu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười cứng đờ, nói: “Ngô lão sư, ngài nói.”

Ngô Chấn đưa điện thoại di động lên, chỉ chỉ màn hình, hỏi: “Giao diện này hình như có vấn đề, tôi không thể tắt được, cô có cách nào tắt nó hay không?”

Cô gái nghe vậy thì ngẩn ngơ, vội vàng bước tới, chỉ thấy trên màn hình điện thoại của Ngô Chấn hình như đang phát một bộ phim truyền hình.

Trong ảnh, một nam thanh niên điển trai mặc áo sơ mi trắng cầm ô che dù, biểu tình cô đơn đi lại trên đường phố, hình ảnh này trông rất quen thuộc.

Giống như là..... Giang Trục Thụ?

Ngô Chấn đang xem 《 Nụ Hôn Đính Ước 》 ??

Cô gái ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn vẻ mặt hung tướng, “Hãn phi” dính đầy máu tươi, không nói thêm gì, chỉ yên lặng tiếp nhận di động, thao tác đơn giản hai lần rồi đưa lại cho Ngô Chấn.

Sau một lúc lâu, cô gái ngượng ngùng cười nói: “Ngô lão sư cũng xem phim thần tượng a.....”

Ngô Chấn gật gật đầu, nghiêm trang nói: “n, Hứa Trăn diễn khá tốt.”

Cô gái: “...”

Bỗng nhiên cảm giác tam quan rơi đầy đất là chuyện như thế nào? ?

.....

Vài ngày sau, Hứa Trăn chính thức nhận vai Cận Nhất Xuyên trong “Tú Xuân Dao”, cùng lúc đó, sau khi điều chỉnh lại lịch trình, Ngô Chấn cũng đã xác định nhân vai nam chính Thẩm Luyện.

Hồ Vệ Quốc không biết có phải do chính mình gặp ảo giác hay hông: Nhưng từ khi Hứa Trăn gia nhập đoàn phim “Tú Xuân Dao”, công việc chuẩn bị giống như được đẩy nhanh tốc độ.

Vấn đề nam chính trước đây mãi chưa giải quyết được, đảo mắt liền tự tìm đến cửa.

Nam phản diện số 1 không có ai nguyện ý nhận, hiện tại tùy tiện hỏi liền tìm được diễn viên.

Vai chính đại ca trong tam huynh đệ, giả thiết không tốt, đất diễn không nhiều nhưng kết quả lại được một vị ảnh đế chủ động tìm tới cửa, thậm chí đối phương còn thực chốt dạ nói bản thân diễn cảnh võ thuật không tốt, hỏi xem đoàn phim có thể thông cảm được không...

Về phần chỉ đạo võ thuật, tạo hình thiết kế này nọ, càng là thế như chẻ tre, vừa hỏi liền nhận, nhẹ nhàng gom đủ một đội hình hoàn chỉnh.

Điều này làm cho Hồ Vệ Quốc có chút mê mang: Ta có nên tin vào huyền học hay không?

Tại sao, trên thế giới này có suy thần (suy vong, xui xẻo), đồng thời cũng có đũa con của khí vận? ?

.....

So với sự bồi rối của Hồ Vệ Quốc, thì lúc này, nhà biên kịch kiêm đạo diễn của “Tú Xuân Dao” đã hưng phấn đến sắp điên rồi.

Phát điên lên vì phấn khích.

Là một đạo diễn tân binh với tư lịch thấp, hần chỉ mới đạo diễn độc lập được hai tác phẩm, không có hiệu quả thực tế cũng như không có mối liên hệ nào và rất khó để hòa vào giới hỗn tạp này.

Hần đã viết kịch bản “Tú Xuân Dao” trong hơn hai năm, đi kêu gọi tài trợ khắp nơi nhưng chẳng ai đoái hoài.

Một người đàn anh từng làm việc với hần trước đây đã hảo tâm giúp hần bắc cầu. Với tài ăn nói lưu loát, Lục Hải Dương mới có thể miễn cưỡng lừa dối được 3000 vạn đầu tư của Hoa Ảnh.

Nhưng cho dù như vậy, số tiền này cũng chỉ có thể giúp hần làm phim điện ảnh từ cấp độ tiêu chuẩn nhất đi xuống, vô cùng giản lược.

Kết quả mới gần đây, không biết có chuyện gì đột nhiên xảy ra, Hoa Ảnh đột nhiên quyết định đưa “Tú Xuân Dao” thành phim chủ lực cho nửa đầu năm sau.

Quy mô đầu tư cũng tăng từ 3000 vạn ban đầu lên 8000 vạn.

Chương 582: Đội Hình Diễn Viên Chất Lượng

Về phía dàn diễn viên, đây càng là một ngày kinh hỉ, gần như tất cả các diễn viên mà Lục Hải Dương vừa ý nhất đều được gom đủ.

Đặc biệt là, Hứa Trăn cứ nhiên nguyện ý diễn Cận Nhất Xuyên, sau khi Lục Hải Dương biết được tin tức này, thiếu chút nữa là sung sướng đến bay lên trời.

Đó là Hứa Trăn a!

——Nhân vật Cận Nhất Xuyên này, hắn đã lấy cảm hứng từ “Okita Souji chi luyện” của Tư Mã lưu! !

Đây là loại nhân vật gì?

Nhìn như ngây thơ hồn nhiên, trời quang trăng sáng, kỳ thật lại vô cùng thận trọng, cơ trí ẩn nhẫn.

Hắn là người có thiên phú về võ đạo, nhưng lại bất hạnh mắc bệnh lao, khiến cả người vừa lộ ra vẻ tài năng kinh diễm, đồng thời lại yếu ớt bất kham.

Trừ bỏ Hứa Trăn, Lục Hải Dương thậm chí không thể tưởng được còn có người thứ hai có thể diễn tốt nhân vật này.

Đầu năm nay, hắn đã muốn tiếp xúc với Hứa Trăn, cho nên mới cố ý đến làm công tại đoàn phim “Vương Thành” của Đông Nhạc, khổ ha ha mà làm đạo diễn chấp hành trong nửa năm.

Kết quả, Hứa Trăn lại giải ước với Đông Nhạc....

Những nỗ lực của Lục Hải Dương không có nửa điểm tác dụng, nhưng vòng tới vòng lui, dưới cơ duyên xảo hợp, Hứa Trăn lại thật sự nhận vai diễn này.

Thứ duyên phận này quả nhiên kỳ diệu.

Nghĩ như vậy, Lục Hải Dương ngây ngô cười cười, lấy điện thoại di động ra, lục tìm tên Lâm Gia mà hắn đã lưu khi còn ở đoàn phim “Vương Thành”, chủ động gửi cho cô một tin nhắn.

“Tiểu Gia? Tôi là Lục Hải Dương.”

“Có phải cô quen biết với Hứa Trăn hay không?”

“Giúp tôi tạo dựng quan hệ? Tôi muốn mời Hứa Trăn một bữa cơm và nói chuyện về vai diễn Cận Nhất Xuyên sắp tới.”

.....

Sáng ngày 5 tháng 12, Hứa Trăn ngồi ở trong phòng học, đang chuẩn bị đi học, thì bỗng nhiên nhận được một tin tức tốt từ Kiều Phong:

Món lợi nhuận đầu tiên đã được Thời Quang gửi qua.

Dù đã tính toán số tiền chính xác nhưng Hứa Trăn vẫn rất vui mừng khi thấy số tiền đã thực sự rơi vào túi mình.

Lớn như vậy, nhưng hắn chưa từng đếm được con số nào lớn như thế!

Hắn lập tức gọi điện với trụ trì của chùa Pháp Vân, đồng thời thông báo đã sớm liên lạc cho bên đội thi công, chuẩn bị bắt đầu sửa chữa lại nơi ở của các nhà sư.

Đúng vậy, đến lúc ăn tết, trong chùa sẽ có hệ thống sưởi ấm tốt!

Hứa Trăn vui vẻ nhìn bản vẽ thiết kế CAD do quản đốc gửi cho mình, cảm thấy môi trường sống trong chùa đã được cải thiện rất nhiều, kỳ nghỉ đông năm nay hắn còn có thể trở về tá túc.

Còn chuyện mua nhà....

Quên đi, đừng vội vàng vào lúc này.

Gần đây, phòng làm việc “Lang Gia Các” của họ chuẩn bị tách khỏi Hoàn Cầu giải trí và chính thức thành lập công ty điện ảnh; Sau khi bộ phim “Nụ Hôn Đỉnh Ước” đóng máy, công việc chuẩn bị cho bộ phim tiếp theo cũng đã được lên kế hoạch, mà nơi cần dùng tiền lại quá nhiều.

Tuy chưa có kế hoạch cho bộ phim tiếp theo nhưng hiện tại đã kiếm được tiền và vì có nhiều tiền nên chắc chắn họ sẽ không tính đến những bộ phim có kinh phí thấp.

Kiểm tiền rất hời nhưng Hứa Trăn vẫn thích đua diễn với những diễn viên có thực lực hơn.

Về phần liên quan đến tiền bạc...Chà, tôi cũng không có hứng thú lớn như vậy.

Theo quan điểm của hần, ý nghĩa lớn nhất của “Tiền” là có thể làm người không phát sầu vì tiền.

Ví dụ như phim “Tú Xuân Đào”, tuy thù lao không cao nhưng nhiều diễn viên trong đội hình đều là những nghệ sĩ có tên tuổi trong nghề, hơn nữa còn biết võ thuật.

Hứa Trăn ngồi ở trong góc của hội trường, tâm tình sung sướng mà nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng tràn đầy kỳ vọng với bộ điện ảnh mới này.

“Ong ong ong.....”

Vừa lúc đó, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên.

Hần vừa nhìn liền phát hiện, trên màn hình là một cái tên đã rất lâu rồi chưa từng liên lạc: Trình Viễn.

Hứa Trăn sững sốt vài giây, mới phản ứng lại người kia là ai:

Trình Viễn chính là người đóng Triệu Vân trong “Tam Quốc”.

Sau đó, tâm trạng vui vẻ của Hứa Trăn ngay lập tức giảm đi không ít.

Nhớ năm đó lúc còn ở phim trường, một người trong nhóm Giang Đông, người còn lại trong tổ Thực Hán, song phương không có nhiều tiếp xúc, nhưng cũng chính đoạn thời gian quay trận chiến Nam Quận, hai người đã tình cờ tiếp xúc hơn nửa tháng.

Kết quả chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, Trình Viễn liền thành công chọc giận Hứa Trăn.

——Y còn dám gọi ngựa của Chu Du là “Manh manh” !

Hơn nữa mỗi ngày đều kêu, vừa thấy mặt đã kêu!

Hứa Trăn hận không thể kéo cương ngựa lên, để “Manh manh” một chân đá trên mặt y.

Hứa Trăn thừa nhận Trình Viễn là một diễn viên có thực lực tốt, ngoại hình oai hùng tuấn lãng, kỹ thuật diễn cũng thập phần xuất sắc, năm đó đoàn phim “Tam Quốc” lựa chọn y đến diễn Triệu Tử Long thay vì mình là một sự lựa chọn thích hợp.

Nhưng Trình Viễn người này, trong phim ngoài đời quả thực là khác nhau như trời với đất.

Triệu Tử Long là người dũng cảm, chính khí凛凛, nhưng mà thằng nhãi Trình Viễn này, uống rượu, đánh bài, miệng ba hoa, suốt ngày không ngay thẳng.

Giờ này khắc này, Hứa Trăn nhìn hai chữ “Trình Viễn” chói mắt trên màn hình di động, lòng tức khắc nhớ lại chuyện chua xót năm đó.

Hắn bình phục tâm tình, mới miễn cưỡng nhận cuộc gọi, thấp giọng nói: “Uy, Viễn ca?”

Một lát sau, giọng nam nhân trẻ tuổi truyền đến: “Đại đô đốc, gần đây khỏe không?”

Khóe miệng của Hứa Trăn giật giật, nói: “Phiền ca nhớ mong, gần đây không gặp được Triệu tướng quân, cho nên tương đối “Mạnh khỏe”.”

“Vậy thì cậu sắp không “Khỏe mạnh” nữa rồi.” Bên kia điện thoại, Trình Viễn khẽ cười nói, “Nghe nói cậu nhận “Tú Xuân Dao”?”

“Anh cũng nhận bộ phim này.”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn ghen sau một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là hỏi: “Viễn ca nhận nhân vật nào thế?”

Trình Viễn ha hả cười, nói: “Còn có hơn một tháng tiền tở, đến lúc đó cậu chẳng phải sẽ biết?”

Hai người đơn giản nói một hai câu chuyện cũ, Trình Viễn hỏi: “Sao cậu nói chuyện nhỏ như vậy? đang họp?”

Hứa Trăn thấp giọng nói: “Không phải, tôi đi học, lão sư đang vào phòng học.”

Trình Viễn: “..... n, vậy cậu hảo hảo học tập.”

Chương 583: Mời Cơm

Tại một tòa nhà văn phòng ở thủ đô, Trình Viễn vừa kết thúc cuộc gọi với Hứa Trăn.

Bên cạnh, người đại diện dò hỏi: “Hứa Trăn xác định muốn diễn “Tú Xuân Đào”?”

Trình Viễn gật gù đầu, đáp: “Nói là đã ký hợp đồng.”

Người đại diện do dự một chút, nói: “Vậy cậu thật sự định đóng vai “Triệu công công”?”

Trình Viễn sắc mặt cứng đờ, kêu lên: “Cái gì mà “Triệu công công”, nhân vật này có tên, là Triệu Tĩnh Trung!”

Y tựa lưng vào ghế sofa vừa nói, vừa ra vẻ tiêu sái: “Đại chế tác của Hoa Ảnh, diễn viên chính là Ngô Chấn cùng Hứa Trăn, kịch bản cũng không tồi, này có cái gì không thể tiếp?”

“Là diễn viên, tôi muốn thử tất cả các loại nhân vật, mà tôi cảm thấy vai ác lần này rất có tính khiêu chiến.”

Người đại diện thấy y đang vui, cho nên cũng không khuyên nhiều, hắn nói: “Được rồi, tôi sẽ trả lời cho bên Hoa Ảnh, hẹn ngày ký hợp đồng.”

Trình Viễn gật gù đầu, nói: “Anh thông báo cho bên Hoa Ảnh, tôi có hai yêu cầu.”

“Thứ nhất, tôi sẽ diễn nhân vật bình thường, không cố ảo lả.”

“Thứ hai, không phải bọn họ hỏi tôi dùng binh khí gì thuận tay sao? Tôi dùng ngân thương.”

Người đại diện nhìn y, nói: “..... Ngân thương? Cậu xác định?”

Trình Viễn giang hai tay, tỏ vẻ không có gì lạ, nói: “Làm sao vậy? Không phải bên phía đoàn phim hỏi tôi luyện binh khí gì sao?”

Người đại diện: “..... Được rồi, tôi sẽ nói với bọn họ.”

.....

Thời gian từng ngày trôi qua, các công việc chuẩn bị cho đoàn phim “Tú Xuân Đào” cũng đang được tiến hành một cách trật tự.

Đến giữa tháng 12, các vai chính của phim đã được chốt.

Mặc dù không có một “tên tuổi lớn” nào, nhưng tất cả mọi người đều là diễn viên đủ tiêu chuẩn, đạo diễn Lục Hải Dương

không thể hài lòng hơn với đội hình này.

Các đạo diễn trẻ tuổi thường luôn xông xáo đi đầu.

Bắt đầu từ tháng 12, Lục Hải Dương vui sướng mà vào nam ra bắc, mời từng vị diễn viên chính ăn một bữa cơm, mặt đối mặt câu thông, tranh thủ để mọi người hiểu đầy đủ về các nhân vật trước khi khởi động máy và sẵn sàng cho công việc kế tiếp.

Ngày 14, dưới sự giúp đỡ của Lâm Gia, Lục Hải Dương đã có thể hẹn Hứa Trăn ăn một bữa cơm tại thủ đô.

Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ hẹn, Lục Hải Dương đã đợi sẵn trong phòng riêng từ trước, cùng với hắn là nam diễn viên La Duy, người đóng vai Đinh Tu trong bộ phim.

La Duy, năm nay vừa tròn 30 tuổi, là bạn đại học của Lục Hải Dương, cả hai đều là cựu sinh viên tốt nghiệp của Kinh Ảnh.

Mấy năm trước, Lục Hải Dương lần đầu làm đạo diễn cho một bộ phim điện ảnh, hắn không tìm được nam chính phù hợp, chính là nhờ La Duy tương trợ, hắn mới có thể mãn mê hoàn thành được bộ phim.

Sau đó, Lục Hải Dương đã giành được “Giải Kim Kê” cho đạo diễn mới xuất sắc nhất chỉ với bộ phim có đầu tư thấp và một trong những diễn viên trong phim thậm chí còn giành được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất “Giải Kim Kê” cho bộ phim này.

Đây cũng là thành tích nổi bật nhất trong sự nghiệp đạo diễn của Lục Hải Dương từ trước đến nay.

“Ai, xem bên kia!”

Một lát sau, La Duy ngồi ở bên cửa sổ, nhướn mày, duỗi tay chỉ vào một bóng người dưới lầu, nói: “Người kia có phải Hứa Trăn hay không?”

Lục Hải Dương nghe vậy, liền nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một người trẻ tuổi dáng người cao gầy đi về phía nhà hàng của bọn họ.

Người này mang mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, nhìn không rõ tướng mạo, nhưng hắn lại cao gầy, dáng người đĩnh bạt, khí chất thập phần xuất sắc, ở trong đám người nhìn qua tương đương xuất sắc.

Lục Hải Dương nhìn chăm chú đánh giá trong chốc lát, cười gật gật đầu, nói: “Hắn là hắn.”

“Tôi mới xem “Nụ Hôn Đỉnh Ước” xong, tư thế này vừa nhìn liền biết là “Giang Trục Thụ”.”

“Ha ha ha.....” Lời này vừa ra, hai người nhìn nhau cười.

Một lát sau, mắt thấy thanh niên đi vào nhà hàng, chuẩn bị đi lên lầu, La Duy lại bỗng nhiên cười nói: “Ai, lão Lục.”

“Tôi muốn thử chọc ghẹo đứa nhỏ này, có được hay không?”

Lục Hải Dương nghe vậy sửng sốt, nói: “Chọc ghẹo, chọc ghẹo như thế nào?”

La Duy rất có hứng thú mà vuốt ve cằm, vừa muốn mở miệng, thì chợt nghe tiếng bước chân từ xa đang tiến lại gần đây.

“Đang đang đang!”

Giây lát, nghe được có người gõ cửa phòng, hai người tức khắc im miệng.

“Mời vào!” Lục Hải Dương đứng dậy, kêu lớn.

Chỉ nghe “Kẽo kẹt” một tiếng, cửa phòng bị người từ bên ngoài kéo ra.

Thanh niên cao gầy mới ban nãy bọn họ nhìn thấy dưới lầu đã xuất hiện trước cửa.

—— người này đương nhiên là Hứa Trăn.

Sau khi Hứa Trăn vào cửa, tháo mũ lưỡi trai cùng khẩu trang xuống, lộ ra diện mạo vốn dĩ của mình.

Hắn quay đầu nhìn một vòng, thấy trong phòng chỉ có hai người.

Trong đó một người nhỏ nhỏ gầy gầy, lưng hơi còng, tóc ngắn xoăn sóng, chính là đạo diễn kiêm biên kịch của “Tú Xuân Đào”, Lục Hải Dương.

Hứa Trăn đã gặp Lục Hải Dương một lần khi hắn ký hợp đồng, vì vậy xem như người quen.

Mà bên cạnh Lục Hải Dương, một người xa lạ vóc dáng cao lớn đang đứng đó.

Người này mày rậm mắt to, khí chất thực độc đáo, đã dã tính lại có nét văn chương, ngũ quan rất dễ nhận ra.

“Hứa Trăn, để tôi giới thiệu một chút,” Lục Hải Dương tươi cười chào hỏi và giới thiệu: “Đây là La Duy, huynh đệ của tôi.”

“Hắn sẽ đóng vai sư huynh của cậu, “Đinh Tu” trong “Tú Xuân Dao”, về sau hai người sẽ có rất nhiều cảnh quay chung.”

“Hy vọng hai người có thể hợp tác vui vẻ.”

Hứa Trăn nghe vậy, mỉm cười nhìn về phía Thanh Duy.

Hắn không quen biết người này, chỉ từng xem qua phim của đối phương.

Tuy danh khí của La Duy không cao, nhưng là diễn viên có tiếng thực lực.

Chương 584: Ra Oai Phủ Đầu

Hứa Trăn rất thích hợp tác với các diễn viên ưu tú, bởi vậy, hắn tương đối kính trọng La Duy, vừa muốn mở miệng chào hỏi đối phương thì La Duy ở phía đối diện đã lên tiếng trước.

“Nhìn cái gì?”

La Duy thần sắc thoải mái mà ôm cánh tay đứng ở chỗ đó, nhìn trái nhìn phải, cười như không cười nói: “Sợ mấy bằng hữu đang mấy việc kia nhìn thấy ta?”

Hứa Trăn nghe vậy ngẩn ra.

Ngay lúc hắn đang sững sờ thì La Duy đã thông dong mà ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, nói tiếp: “Đừng lo lắng.”

“Trong kinh thành này, ngoại trừ ta không ai có thể đuổi kịp người.”

Nghe được hai câu này, Hứa Trăn phản ứng ngay lập tức: Đây là lời thoại của Đinh Tu trong kịch bản “Tú Xuân Dao”.

Hai ngày nay không có việc gì làm, hắn đã sớm đọc đi đọc lại kịch bản của “Tú Xuân Dao”.

Lúc này nghe được câu thoại của La Duy, hấn theo bản năng mà sờ vào túi áo, lấy ra thứ gì đó rồi phúi tay ném qua.

“Cầm bạc rồi lăn đi!”

Giọng nói của Hứa Trăn lạnh như băng: “Đây là lần cuối, về sau đừng tới tìm ta!”

La Duy thấy hấn phối hợp như vậy, thập phần cao hứng, lập tức duỗi tay bắt được đồ vật mà Hứa Trăn ném qua đây, hài hước cười nói: “Ngươi cho rằng bản thân mặc Phi Ngự phục thì có thể trở thành quan?”

Nói xong, La Duy hơi ngả về phía sau, thần thái thoải mái nói: “Tặc chính là tặc.”

“Bí mật này của người, ta có thể ăn cả đời.”

Hứa Trăn dùng ánh mắt băng lãnh nhìn về phía đối phương, nói: “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

La Duy đảo mắt, nói: “Như vậy, ta cho ngươi ba ngày, ngươi đi chuẩn bị đủ một trăm lượng cho ta.”

“Một trăm lượng?” Hứa Trăn nhú mày lại, nói, “Một năm bổng lộc của ta chỉ mới hai mươi lượng, ta đi chỗ nào góp đủ 100 lượng cho ngươi?”

“n.....”

La Duy trầm ngâm một lát, đôi mắt nhìn trái nhìn phải, đánh giá Hứa Trăn, sau đó bỗng nhiên cười nói: “Trong đám đại quan quyền quý tại kinh thành lại không có “Long Dương” tốt sao?” (Đồng tính luyến ái)

Vừa nói, gã vừa duỗi tay chỉ chỉ Hứa Trăn: “Ngươi có thân thể tốt như vậy, một trăm lượng, thừa sức...”

“Phanh!”

Một câu này của gã còn chưa nói xong, liền nghe “Phanh” một tiếng, Hứa Trăn ở phía đối diện đã đóng sầm cửa phòng riêng.

La Duy theo bản năng mà liền im miệng.

Gã ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Trăn, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Không biết rốt cuộc là do âm thanh đóng cửa quá lớn hay là gió quá mạnh...hoặc

Ánh mắt của Hứa Trăn quá quá đáng sợ.....

Chỉ trong nháy mắt kia, gã đang dùng ngữ khí vui đùa để đối diện với Hứa Trăn, nhưng bỗng nhiên không gian xung quanh lại xảy ra chút biến hóa.

Cả người tựa hồ như bị băng lạnh nhấn chìm, ánh mắt lạnh như đao khiến cho người đối diện phải lạnh sống lưng.

“Lộc cộc.....”

La Duy nhin không được nuốt một ngụm nước miếng.

Tào..... Ánh mắt của tiểu quỷ này, có điểm dọa người a!

Ước chừng hai ba giây sau, Hứa Trăn thu hồi lại khí chất lạnh lùng và nghiêm nghị, khôi phục bộ dáng ngày thường, mặt lộ vẻ tươi cười: “Chào La sư huynh, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Trước đó tôi đã xem qua “Rạp Chiếu Phim Người Mù” của anh, thật sự rất xuất sắc.”

“Rất mong được hợp tác với anh.”

La Duy: “.....”

Vừa rồi, người thiếu chút nữa là hù ta đứng tim, cho nên nghe câu “Ngưỡng mộ đã lâu” này thật sự không có sức thuyết phục nào cả!

La Duy vốn dĩ muốn dùng lời thoại để chọc ghẹo thanh niên, nhưng lại không có chút hiệu quả “Ra oai phủ đầu” nào.

Sau một lúc lâu, gã không khỏi bật cười, ngượng ngùng nói: “Tốt, cậu mới tốt, phải là tôi ngưỡng mộ đã lâu.”

“Người trẻ tuổi nhất nhận được giải nam phụ xuất sắc tại Ngọc Lan, quả nhiên danh bất hư truyền, ha ha!”

Vừa nói, gã vừa vươn tay tới, muốn bắt tay với Hứa Trăn.

Nhưng mà lúc duỗi tay ra, La Duy lại nhìn thấy đồ vật mà Hứa Trăn vừa mới ném cho mình.

—— rõ ràng là một viên kẹo sữa hình thỏ trắng.

La Duy: “.....”

Khóe miệng giật giật, trên mặt gần như không kìm được biểu tình.

“A, kẹo này là vị trà xanh mới,” Hứa Trăn thấy thế liền lấy trong túi ra thêm vài viên kẹo, nhìn về phía Lục Hải Dương nói, ” Lục đạo cũng ném thử?”

Hai người trong phòng nhìn mấy viên kẹo hình thỏ trên bàn, thần sắc vô cùng phức tạp: “Cậu.... tại sao trong túi lại mang theo kẹo vậy?”

Hứa Trăn nói: “Tôi hay bị tụt đường huyết.”

La Duy: “.....”

Vậy tại sao lại là kẹo thỏ trắng?

Nghĩ đến việc Hứa Trăn vừa ném cho mình một viên kẹo thỏ trắng, rồi nói: ” Cầm cái này rồi rút đi”, La Duy chỉ cảm thấy cả người không được khỏe.

Sau một phen giao lưu “Hòa thân và thân thiện”, Hứa Trăn ngồi xuống bàn.

La Duy ngơ ngác nhìn viên kẹo sữa hình thỏ, do dự nửa ngày, rốt cuộc cũng bóc giấy gói kẹo ra, cho kẹo vào miệng.

A, cách tốt nhất để vượt qua sự xấu hổ là ăn luôn sự xấu hổ!

Chỉ cần ta cảm thấy không sao cả, thì chuyện này không có vấn đề gì.

Vừa uống trà, gã vừa lén lút liếc nhìn thanh niên nho nhã ôn hòa bên cạnh, trong lòng âm thầm bốc cháy lên vài phần chiến ý.

—— “Sur đệ” này có bản lĩnh!

Rõ ràng đó là một màn biểu diễn ngẫu hứng không được chuẩn bị trước, nhưng hắn có thể diễn đến mức độ này, quả nhiên là kẻ tàn nhẫn.

Nếu lão tử không đánh lên 200% tinh thần thì sợ là không thể không chế được hắn!

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn cũng bất ngờ với màn biểu hiện vừa rồi của La Duy.

Loại bất ngờ này chủ yếu không nằm ở kỹ năng diễn xuất mà còn ở khả năng đáp nện nhân vật.

Khi đọc kịch bản vào mấy ngày trước, Hứa Trăn cũng không có ấn tượng gì về nhân vật “Đình Tu” này.

Đình Tu trong kịch bản chỉ là một vai phụ không có quá nhiều cảnh, ý nghĩa lớn nhất của sự tồn tại này là đe dọa quá khứ đen tối của Cận Nhất Xuyên và gây thêm trở ngại cho cuộc sống hiện tại của hắn.

Từ đầu tới đuôi, thậm chí không có một điểm bùng nổ cảm xúc.

Tuy nhiên, diễn xuất của La Duy vừa rồi hoàn toàn khác với những câu nói nhạt nhòa trong kịch bản.

Chỉ bằng một vài lời nói và một vài hành động, đôi phương đã thể hiện nhuần nhuyễn thái độ lưu manh, vô lại từ đường phố.

Ngữ khí, ánh mắt, biểu tình, động tác, đều tinh tế tỉ mỉ, tươi sống sinh động.

Vẻ ngoài của La Duy có độ công nhận cực cao, điều này giúp gã biến vai “Đình Duy” thành một nhân vật mà khán giả khó thể quên.

Sức mạnh biểu đạt của những chi tiết như vậy chính là điều mà Hứa Trăn thiếu nhất hiện tại.

Qua một lần đối diễn, Hứa Trăn cảm thấy rất nhiều áp lực.

Nếu không phải mình đã hiểu rõ nhân vật Cận Nhất Xuyên này, thì có lẽ bản thân rất dễ bị lu mờ trước những diễn viên ưu tú như La Duy cùng Ngô Chấn, kết cục trở thành tấm phong nền.

Mà loại tình huống này là điều mà Hứa Trăn không bao giờ muốn thấy.

Chương 585: Giả Thiệt Của Cận Nhất Xuyên

Ở bên cạnh, đạo diễn Lục Hải Dương trộm nhìn về phía Hứa Trăn, nhìn thấy dáng vẻ trầm ngâm của của hắn, thì cười nói:

“Tiểu Hứa rất lợi hại nha.”

“Mới nhận kịch bản được nửa tháng thì đã có thể thuộc hết lời thoại từ trên xuống dưới?”

Hứa Trăn hơi hơi mỉm cười, đáp: “Chủ yếu là kịch bản của Lục đạo quá xuất sắc.”

Khi nói chuyện, hắn lấy ra tập kịch bản được dán bằng keo từ chiếc túi bên hông và đơn giản hàn huyên về nội dung với Lục Hải Dương.

Trò chuyện một hồi, Lục Hải Dương kinh ngạc phát hiện, Hứa Trăn xem kịch bản đến cực kỳ cẩn thận, gần như hắn đã đem lời thoại và nội dung kịch bản thuộc lòng.

Mình tùy tiện nói một đoạn thì hắn đều có thể nói tiếp mà không chút do dự, hơn nữa còn nói vô cùng trôi chảy.

Lục Hải Dương nháy mắt bị cảm động.

Nhìn thấy kịch bản mà mình dốc hết tâm huyết viết ra được người khác coi trọng như thế, y thật sự còn vui vẻ hơn là bắt được khoản đầu tư 8000 vạn.

“Lục đạo, tôi có một ít vấn đề muốn hỏi ngài.”

Hai người hàn huyên được một lúc thì Hứa Trăn lấy sách và bút từ trong ba lô ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhân vật Cận Nhất Xuyên này còn có giả thiết nào cụ thể hơn không?”

“Gần đây tôi đang viết nhật ký nhân vật, cho nên muốn hoàn thiện cuộc đời của hắn.”

Lục Hải Dương nghe thấy vấn đề này, nhướng mày, nói: “Có, đương nhiên là có, tôi cũng đang muốn nói với cậu về vấn đề này.”

Nói xong, y lấy một phần văn kiện từ trong balo ra, đưa cho Hứa Trăn rồi mới nói tiếp: “Đây là giả thiết nhân vật của Cận Nhất Xuyên.”

Hứa Trăn tiếp nhận văn kiện, lật qua lật lại, phát hiện ước chừng có 14 trang, trong lòng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

—— này, 14 trang giả thiết nhân vật?

Đầy đủ như vậy sao? ?

Lục Hải Dương nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của hắn, cười hắc hắc, vẻ mặt đắc ý nói: “Nội dung trong kịch bản chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.”

“Bạn muốn hỏi cái gì, tôi đều có thể giải đáp cho cậu.”

Lúc này, người phục vụ mới bắt đầu dọn những món ăn nóng hổi vào phòng riêng của bọn họ, còn Hứa Trăn thì đơn giản cầm tài liệu và ngồi trên ghế sofa trong phòng, yên lặng đọc.

Nhưng xem một hồi, Hứa Trăn càng lúc càng kinh ngạc:

Cận Nhất Xuyên, tên thật Diệp Hiên, sinh vào năm Vạn Lịch thứ 33 (1605 sau Công Nguyên), nhân sĩ Ngân Châu ở Chiết Đông.

Chín tuổi bái làm môn hạ của “Thích gia đao”, đổi tên thành Đinh Hiên và được ân sư Đinh Bạch dạy dỗ, đồng thời hắn cũng là người có thiên phú tốt nhất trong môn.

Vào năm Thiên Khải đầu tiên (1621 SCN), Đinh Hiên đi đến Liêu Đông cùng với sư môn của mình để chinh phạt Nữ Chân Bộ của Kiến Châu.

Sau một trận chiến, “Thích gia quân” gần như toàn quân bị diệt.

Những người còn sống đều bị xem là “Đào binh”, không thể trở về quê nhà, bị bắt vào rừng làm cướp, cướp của tham quan ô lại và nhà giàu để sống....

Hứa Trăn chỉ lật vài tờ thì liền bị sốc trước nội dung giả thiết của nhân vật.

Quá nhiều thông tin tỉ mỉ!

Đây chỉ là giả thiết của một vai phụ trong phim điện ảnh, nhưng nó lại kỹ càng tỉ mỉ tới trình độ này!

Chính mình yêu cầu, không cần, muốn biết, không muốn biết, đều được bày ra rõ ràng trên giấy.

Hơn nữa, sau khi đọc xong cuộc đời của nhân vật Cận Nhất Xuyên, lại hồi tưởng nội dung của kịch bản, nhiều cốt truyện bình thường ban đầu ngay lập tức trở nên khác với bản gốc.

Cận Nhất Xuyên, một Cẩm Y Vệ nhỏ nheo, suốt ngày chỉ biết đánh, đánh, đánh và nghe theo hai vị huynh đệ chính nghĩa của

mình, tuy nhiên hắn lại không hề đơn giản giống như vẻ ngoài mà hắn biểu hiện ra...

Hắn ngây thơ hồn nhiên, hắn không rành thế sự, tất cả đều là giả vờ!

“Thế nào, xem xong rồi sao?”

Chỉ chốc lát sau, Lục Hải Dương thấy Hứa Trăn đã lật đến trang cuối cùng cùng, thì y mới cười nói: “Nói sơ qua đi?”

“Cậu cảm thấy nhân vật Cận Nhất Xuyên này có vai trò gì?”

Hứa Trăn cầm tài liệu trong tay, suy tư một hồi, sau đó quay đầu nhìn Lục Hải Dương ở đối diện, nói: “Tôi cảm thấy, Cận Nhất Xuyên là một người hoàn toàn khác với đại ca và nhị ca của hắn.”

Lục Hải Dương nghe vậy, hơi hơi nhướng mày, hỏi: “Nói như thế nào?”

Hứa Trăn do dự một lát mới đáp: “Lục đạo, tôi không biết có nói đúng hay không.”

“Kịch bản “Tú Xuân Dao” nói về cuộc đấu tranh vận mệnh của các nhân vật.”

“Đại ca, nhị ca đều hy vọng mình có thể xoay chuyển vận mệnh, và có một cuộc sống tốt hơn, nhưng duy chỉ có Cận Nhất Xuyên là không nghĩ tới.”

“Những gì hắn thật sự muốn chính là duy trì hiện trạng.”

Hứa Trăn suy nghĩ câu từ thích hợp để nói: “Từ thời niên thiếu, Cận Nhất Xuyên đã theo sư phụ ra ngoài giết người.”

“Trải qua chiến trường, trải qua đại đạo Giang Dương, không có nổi một ngày yên ổn, mấy năm gần đây trốn đông trốn tây, giống như chuột dưới cống ngầm.”

“Dưới sự sắp đặt của cơ duyên, hắn giết chết Cẩm Y Vệ đuổi theo mình, giả mạo thân phận của đối phương.”

“Từ đây, Cận Nhất Xuyên có được thân phận, bối cảnh danh chính ngôn thuận, có thể phó thác với hai huynh đệ kết nghĩa.”

“Hắn thật sự không hề quan tâm đến mọi thứ xung quanh, hắn chỉ muốn tiếp tục như thế này mà thôi.”

“Loạt sinh hoạt “Nghẹn khuất” này chính là thứ hấn muốn nhất.”

“Mọi thứ Cận Nhất Xuyên đang làm đều là đang nỗ lực duy trì hiện trạng hiện tại.”

Lục Hải Dương nghe hấn nói như vậy, thì không khỏi ngồi ngay ngắn, cười đáp: “Đây là phân tích của cậu.”

“Nhưng điện ảnh không phải luận văn, cậu dự định làm như thế nào để đem những thứ này bày ra bên ngoài?”

Hứa Trăn suy tư một lát, nói: “Tôi nghĩ, nếu muốn diễn tốt vai “Cận Nhất Xuyên” thì từ khóa chính là “Che giấu”.”

“Che giấu thân phận quá khứ, che giấu bệnh tình.”

“Về phần che giấu thân phận thì rất dễ, đơn giản là biểu diễn hai khuôn mặt.”

“Khi đối mặt với kẻ thù và sư huynh đồng môn, Cận Nhất Xuyên liền lộ ra vẻ máu lạnh, điên cuồng.”

“Nhưng ở trước mặt hai vị ca ca, hấn sẽ ra vẻ thiên chân, ngây trang bản thân thành một người không rành thế sự, không có chủ kiến.”

“Về phần che giấu bệnh tình, kỳ thật kịch bản đã đề cập.” Vừa nói, Hứa Trăn vừa lật lại kịch bản: “Trước kia hấn thường xuyên ho khan, đại ca, nhị ca hỏi hấn, hấn trước sau đều tỏ vẻ không có chuyện gì, chỉ là chút bệnh cũ.”

“Sau đó, trải qua một trận chiến ác liệt ở “Nghiêm Phủ Kim đao”, Cận Nhất Xuyên phát bệnh cũ, hấn gạt mọi người đi y quán, thậm chí khi bị nhị ca phát hiện, hấn còn ra vẻ then thùng, nói mình thích cô nương ở y quán.”

“Tất cả những điều này là vì Cận Nhất Xuyên cảm thấy, hai vị huynh trưởng coi trọng hấn là do hấn có công phu giỏi.”

“Hấn sợ hãi người khác biết hấn bị ho lao, sợ hãi chính mình sẽ bị ghét bỏ.”

“Tôi cảm thấy loại che giấu này chính là điểm mấu chốt của nhân vật.”

“.....”

Chương 586: Tiên Tổ “Tú Xuân Dao”

Lục Hải Dương tựa lưng vào ghế, nghe Hứa Trăn nghiêm túc phân tích nhân vật dưới ngòi bút của mình, đôi mắt càng ngày càng sáng.

—— bởi vì, những gì hắn nói bây giờ chính là nội dung của kịch bản gốc.

Chẳng qua, lúc trước Hoa Ảnh định diễn viên là Quách Uy, Lục Hải Dương cảm giác Quách Uy không đủ để thể hiện sự phức tạp của nhân vật Cận Nhất Xuyên này.

Thay vì trông chờ vào diễn xuất thì không bằng cắt suất diễn, bỏ bớt giả thiết, đơn giản hóa nhân vật này đi một ít.

Kết quả không ngờ tới, Hứa Trăn lại có thể thông qua cuộc đời của nhân vật để hoàn thiện phần nội dung bị bỏ trước đó, khiến cho nhân vật có một câu chuyện hoàn thiện.

Lục Hải Dương có chút cảm khái: khoảng cách giữa người với người đôi khi còn lớn hơn khoảng cách giữa người và khi đầu chó.

Đây thật sự là muốn mệnh....

Một lát sau, chờ Hứa Trăn phân tích xong, Lục Hải Dương nhìn hắn, quả thực nhìn không được mà muốn giơ ngón cái, kêu một chữ đỉnh.

Trong lúc lắng nghe, Lục Hải Dương còn lấy ra một cuốn sổ phác thảo, vẽ một bảng phân cảnh mới bằng vài nét bút, sau đó cười nói: “Quả nhiên, phân tích rất đúng chỗ.”

“Vừa rồi nghe cậu nói muốn viết nhật ký của nhân vật?”

“Thói quen này rất tốt.”

“Đợi cậu viết xong thì cho tôi xem được không?”

“Những lời vừa rồi của cậu đã truyền nhiều cảm hứng cho tôi.”

“.....”

Lục Hải Dương cùng Hứa Trăn liền hàn huyên về nhân vật Cận Nhất Xuyên suốt cả một bữa trưa.

Từ thích gia quân cho tới thiến đảng, từ Cẩm Y Vệ cho đến hệ sinh thái chính trị hủ bại của xã hội cuối thời nhà Minh.

Trò chuyện cho đến khi trời tối, người quản lý ký túc gọi điện và thúc giục Hứa Trăn mau mau quay về ký túc xá, thì bữa cơm hôm nay mới miễn cưỡng chấm dứt.

La Duy im lặng lắng nghe ở bên cạnh, hoàn toàn không có cơ hội lên tiếng, vẻ mặt đầy sự bối rối.

Cận Nhất Xuyên..... Hắn thật sự là một nhân vật như vậy sao?

Xem kịch bản một cách đơn thuần, gã chỉ cảm thấy đây là một sự dễ bị trêu đùa, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, nhân vật này lại còn có thể phân tích đến sâu sắc như vậy!

La Duy nhìn về phía đạo diễn đang trò chuyện sôi nổi với Hứa Trăn, bỗng nhiên nhớ lại một mục hot search mà gã thấy trước đây: #Học bá Hứa Trăn#.

Cho nên nói, học bá khi đi đóng phim thì đều như vậy sao? ?

Điều này rất khác với quá trình thảo luận nhân vật mà gã tưởng tượng!

.....

Sau một hồi thảo luận, Hứa Trăn chỉ cảm thấy mình đã thu được rất nhiều và cuối cùng đã thành công chạm đến cốt lõi của vai Cận Nhất Xuyên.

Sau khi trở về, hắn lập tức tạo một tài liệu mới trên máy tính và bắt đầu viết nhật ký của Cận Nhất Xuyên, cố gắng điều chỉnh hoàn toàn tâm lý của mình cho phù hợp với trạng thái của nhân vật trước khi bắt đầu câu chuyện.

Vào đầu tháng Giêng, kỳ thi cuối kỳ của trường đã kết thúc;

Đến ngày 15 tháng 1, dưới sự sắp xếp của đoàn phim “Tú Xuân Dao”, Hứa Trăn gia nhập đoàn trước nửa tháng và dùng thời gian này để luyện tập võ thuật.

Bản thân đạo diễn Lục Hải Dương tuy không tập võ nhưng lại là một người say mê võ thuật nghiêm túc, nói đến chuyện binh đao trên giấy, có khi Hứa Trăn cũng không theo kịp ý tưởng của y.

Địa điểm quay của bộ phim được đặt tại một cơ sở điện ảnh ở ngoại ô phía bắc thủ đô.

Vào ngày hôm đó, các nhân vật chính trong bộ phim lần lượt gia nhập nhóm, bao gồm Ngô Chấn đóng vai nhị ca, La Duy đóng vai sư huynh Đình Tu, ảnh đế Vương Cẩm Bằng đóng vai đại và một người mà Hứa Trăn không muốn nhìn thấy nhất, Trình Viễn.

Cho đến lúc này Hứa Trăn mới biết, hóa ra thằng nhãi Trình Viễn lại đóng một vai cực ác trong kịch bản, chính là “Triệu công công”.

Sau khi biết tin này, hắn liền cảm thấy rất kính nể đối phương.

—— tuy nói, nhân vật kia là một vị “Công công” a!

Trình Viễn là một diễn viên nhất tuyến rất có danh khí, thế nhưng gã lại sẵn sàng tiếp nhân vật này, quả nhiên là một diễn viên có đủ dũng khí để hy sinh vì vai diễn!

Thế nhưng, điều khiến hắn cảm thấy hơi kỳ lạ là vũ khí mà Trình Viễn sử dụng trong phim lại là một cây ngân thương...

Thật sự có gì đó không được ổn cho lắm! !

.....

Chỉ đạo võ thuật của “Tú Xuân Dao” tên là Lâm Tang, là đệ tử lớn nhất của một vị tiền bối võ sư nổi tiếng.

Ngày các diễn viên gia nhập đoàn, ông nghiêm khắc lập ra quy cũ cho tất cả mọi người, trong vòng hai tuần, mọi người phải đối mặt với một thứ gọi là huấn luyện ma quỷ.

Trong phim có rất nhiều cảnh đánh nhau, mỗi một nhân vật lại có những thế võ và vũ khí khác nhau, do đó mà quá trình quay phim sẽ tương đối khó khăn.

Nói ví dụ, Cận Nhất Xuyên sử dụng một cặp đoản đao âm dương, lấy thân pháp linh động, uyển chuyển nhẹ nhàng làm chủ, nhưng trong kịch bản, nhân vật này lại có hai cảnh đánh võ vô cùng khốc liệt, hoàn toàn khác với phong cách vốn có.

Hứa Trăn chưa bao giờ luyện song kiếm do đó mà hắn rất tò mò về cách chơi của vũ khí mới.

Một cây đao phải được giữ chặt ở phía trước để đâm chém; cây đao còn lại nên được giữ về phía sau để cận chiến.

Điểm yếu của song đao nằm ở bước chân, lấy bước mang thân, lấy thân đeo đao, vừa phải nắm chắc hai thanh đao lại vừa phối hợp với cơ thể, đây là chuyện tương đối khó khăn.

Tuy Hứa Trăn là người đã có căn bản nhưng phải mất vài giờ luyện tập mới có thể miễn cưỡng nhập môn.

Chương 587: Giao Đấu

“Đang!”

Lúc Hứa Trăn đang luyện đao ở góc phòng, thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm vang truyền đến, quay đầu liền nhìn thấy “Triệu công công” Trình Viễn xách theo trường thương đi tới chỗ mình, vừa đi vừa cười nói: “U, thân thủ của đại đô đốc thật nhanh!”

“Thế nào, hai ta luyện một đoạn?”

Hứa Trăn nhìn Trình Viễn xách theo trường thương đi tới khiến cho hắn có chút tức giận không thể giải thích được.

Lúc còn ở đoàn phim “Tam Quốc”, mỗi ngày hắn đều nhìn thấy Triệu Tử Long Trình Viễn vung thương, còn chính mình thì chỉ có thể dùng ánh mắt trông mong.

Kết quả, đến đoàn phim “Tú Xuân Đao”, gã vẫn tiếp tục trò cũ!

“Được thôi, vui vẻ phụng bồi.” Hứa Trăn cầm lấy song đao mới vừa luyện tập, làm động tác khởi động, vẻ mặt chuyên chú nói, “Vừa vận dùng anh tể đao!”

Phim còn chưa khởi động máy thì đoàn phim “Tú Xuân Đao” đã thuê một sân vận động ở gần đó, coi như sân huấn luyện của đoàn phim.

Lúc này, các diễn viên đang luyện tập ở bên sân thì nhìn thấy Trình Viễn đi khiêu khích Hứa Trăn, bọn họ đều ngửi được mùi ngon, cho nên sôi nổi vây lại một đoàn hóng kịch vui.

Đạo diễn Lục Hải Dương thậm chí còn trực tiếp đặt máy quay và vui vẻ ghi lại những cảnh phim hậu trường.

Mọi người đều biết, Hứa Trăn có “Giao tình không tòi” với Trình Viễn.

Hôm qua lúc mới tiến tổ, nhân viên công tác mang theo các diễn viên đi đến trại nuôi ngựa để chọn mã, Trình Viễn cũng không vội vàng chọn cho mình mà nhiệt tình giúp Hứa Trăn chọn ngựa.

Trong chốc lát nói con này rất giống “Manh manh”, một hồi lại nói con kia cũng rất giống “Manh manh”, Hứa Trăn không nói một lời, cầm xềng lên, xúc một ít phân ngựa, ném về phía gã.

Mọi người còn chưa có cơ hội chung đụng nhiều với Hứa Trăn, do đó không quá hiểu tính cách của hắn. Nhưng ngày thường, đứa nhỏ này vẫn luôn thân thiện và thành thật với mọi người, chỉ có mỗi Trình Viễn là có thể chọc hắn nổi trận lôi đình, cho nên quan hệ của hai người ắt hẳn không tòi.

“Keng!”

“Bá bá bá.....”

“Đang đang, đang đang đang!”

“.....”

Một lúc sau, trận giao thủ bắt đầu, tiếng va chạm của kim loại cùng với âm thanh của lưỡi dao sắc bén xé gió lập tức vang lên khắp sân tập luyện.

Nhìn sơ qua, hai người đánh đến hô mưa gọi gió, nhưng trên thực tế đương nhiên không phải đánh thật, bọn họ chỉ đang ra chiêu dè ép đối phương mà thôi.

Mới vừa rồi, chỉ đạo võ thuật đã thiết kế một bộ võ thuật cho từng nhân vật phù hợp với bản sắc của họ và dạy một số động tác võ thuật cơ bản nhất.

Hiện tại, Hứa Trăn cùng Trình Viễn đang dùng những chiêu thức vừa mới học được.

Chỉ thuật võ đạo Lâm Tang đứng ở cách đó không xa, nghiêm túc quan sát trận giao đấu của hai người, vừa xem vừa quay lại, đầu cũng nhin không được mà gật gật liên hồi.

“Không tồi a Lục đạo,” Lâm Tang xoay người, nhìn về phía đạo diễn Lục Hải Dương, khen ngợi: “Diễn viên của cậu đều có công phu không tồi.”

“Đặc biệt là Tiểu Hứa.”

Lâm Tang cúi đầu nhìn notebook trong tay, cười nói: “Lúc mới tiến tổ, tôi đã hỏi các diễn viên có am hiểu binh khí gì hay không.”

“Tiểu Hứa rõ ràng rất giỏi dùng đơn đao, nhưng vẫn đồng ý thử học binh khí mới, hơn nữa tốc độ học hỏi rất nhanh, vừa nhìn liền hiểu.”

“Vừa nỗ lực lại vừa có thiên phú, tôi thấy tương lai của đứa nhỏ này rất có tiền đồ!”

Lục Hải Dương nghe được câu nói này thì có chút kinh ngạc mà nhìn về phía chỉ đạo võ thuật Lâm Tang, nói: “Lâm chỉ đạo, tôi không biết hai chữ “Tiền đồ” này là nói đến trình độ này...”

“Bởi vì hiện tại hần đã có tiền đồ, toàn bộ đoàn phim “Tú Xuân Đao”, trừ bỏ Ngô Chấn, thì hần là người có thù lao đóng phim cao nhất.”

Lâm Tang nghe vậy liền ngẩn ngơ.

Mấy năm nay, ông vẫn luôn ở u Mỹ làm chỉ đạo võ thuật cho các đoàn phim ngoại quốc, do đó không có nhiều thời gian chú ý đến trong nước. Nếu có thì ông cũng chỉ nghe nói về các bộ phim võ thuật của Hoa Hạ được yêu thích gần đây, nhưng thật sự chưa nghe về danh tiếng của Hứa Trăn.

Ông quay đầu nhìn về phía người trẻ tuổi đang dùng song đao, chăm chú đánh giá hơn nửa ngày, bỗng nhiên vỗ đùi, kêu lên: “A! Tôi biết rồi, đứa nhỏ này là Tuyết Trúc trong “Dạ Vũ Giang Hồ”!”

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Lâm Tang liền sáng lên, cười nói: “Bảo sao tôi thấy rất quen mắt, hóa ra là tiểu hòa thường trong cảnh quay dài 3 phút từng rất nổi tiếng trong giới làm phim!”

“Hiện tại hần đã nổi tiếng rồi sao?”

Lục Hải Dương gật đầu nói: “Đúng, thật sự khá nổi tiếng.”

“Thời gian trước đây, hần có một phim danh tiếng tốt, hiện tại có lẽ cũng đã được xếp vào hàng ngũ nhất tuyến!”

Lâm Tang rất có hứng thú hỏi: “Phải không? Là phim gì? Khi về tôi xem thử?”

Lục Hải Dương xua xua tay, cười nói: “Cái này tôi nghĩ Lâm chỉ đạo sẽ không có hứng thú, vì đó là bộ vườn trường.”

Lâm Tang hỏi: “Phim vườn trường? Nội dung liên quan đến võ sinh sao?”

Lục Hải Dương sắc mặt cứng đờ, nói: “Không phải, chỉ là câu chuyện trường học bình thường, làm bài tập, nói chuyện yêu đương....”

Lâm Tang: “.....”

Biểu tình của ông ta hơi đại ra, lại nhìn thanh niên đang vung song đao vô cùng mạnh mẽ.

Với công phu này mà chỉ làm bài tập? còn nói chuyện yêu đương? ?

Quả thực là phí phạm của trời!

.....

Mà lúc này, Hứa Trăn không có thời gian rảnh để chú ý đến phản ứng của những người xung quanh.

Tuy công phu của hần tốt, nhưng hôm nay mới chỉ là lần đầu tiếp xúc với song đao cho nên khó tránh khỏi nhiều điều chưa quen.

Dùng song đao rất khó, đặc biệt là thời điểm tấn công và chuyển đổi phòng thủ, cũng như một số động tác sử dụng bước chân đặc biệt, căn bản không thể thành thạo ngay lập tức.

Sau một vài chiêu thức, Trình Viễn nhanh chóng tìm ra chỗ sơ hở của Hứa Trăn và nhắm trúng nơi hần không thuần thục. Kết quả mấy chiêu liên tiếp của Hứa Trăn đều bị đánh gãy, quả thực là bị thẳng nhãi kia bức đến điên rồi.

Ta tới đây luyện kịch bản! Không phải tới để xem người khoe khoang thương kỹ! !

Chương 588: Dàn Diễn Viên Thực Lực

“Đang!”

Đúng lúc này, Trình Viễn bỗng nhiên cảm thương đâm về phía trước, dứt khoát hất văng một thanh đao từ trong tay Hứa Trăn.

Hứa Trăn nhìn thấy vẻ mặt tươi cười dào dạt đắc ý của Trình Viễn, thì lập tức bị chọc cho nổi giận, hấn nắm lấy đao còn lại, bỗng nhiên bước nhanh về phía trước một bước, thân thể di chuyển theo bước chân, “Bá bá bá” ra ba chiêu liên tiếp, bức Trình Viễn phải lui về phía sau.

“Này, đây có phải là song đao đâu!” Trình Viễn vội vàng kêu lên.

Hứa Trăn đâu thèm để ý có phải song đao hay không, thừa dịp Trình Viễn chật vật chạy trốn, bước chân bị rối loạn, Hứa Trăn liền nắm lấy báng thương của đối phương, trở tay về phía sau, muốn đoạt binh khí của Trình Viễn.

“Cạch...”

Tuy nhiên, đúng lúc này, một âm thanh giòn vang truyền đến.

Trường thương không hề bị cướp, mà bị bẻ gãy, đứt đoạn thành hai khúc.

Bẻ gãy.

Chặt đứt.

.....

Hứa Trăn nắm nửa thanh thương bị bẻ gãy, dờ dẫm ngẩng đầu nhìn nhìn về phía Trình Viễn, cái gì cũng không có nói.

Trong sân huấn luyện bỗng nhiên an tĩnh đến có chút đáng sợ.

“Tê.....”

Thẳng đến vài giây sau, La Duy đứng ở ngoài lề mới chặc lưỡi, vẻ mặt thôn thức mà lắc đầu nói: “Chặc chặc, chất lượng của thanh thương này thật phế...”

“Phốc.....” Đạo diễn Lục Hải Dương không khỏi rùng mình, ghen lắm mới không bật cười thành tiếng.

Các diễn viên đã luyện tập võ thuật trong hai tuần, điều chỉnh cảnh quay theo hiệu quả của quá trình luyện tập.

Nói một cách đơn giản, nếu động tác tốt thì cảnh quay sẽ càng nhiều.

Ngược lại nếu không hiệu quả thì cảnh quay sẽ ít.

Trước khi khởi động máy, Hứa Trăn xem qua kịch bản phân cảnh mới vừa nhận được, tức khắc hiểu rõ vị trí của mình:

Cận Nhất Xuyên là nhân vật có nhiều cảnh võ thuật nhất trong toàn bộ bộ phim.

Nếu chỉ nói về cảnh võ thuật thì suất diễn của mình còn nhiều hơn một ít so với diễn viên chính Ngô Chấn.

Bất quá, Hứa Trăn hiểu, đây không phải là vì bản thân mình đánh võ tốt hơn Ngô Chấn mà bởi vì song đao khá hoa lệ khi lên màn ảnh.

Hơn nữa, vì song đao rất khó dùng cho nên các bộ điện ảnh thường sẽ không dùng loại binh khí này, đạo diễn cùng chỉ đạo võ thuật đều dự định đem các cảnh song đao của mình lên màn ảnh, coi như đây là điểm sáng lớn cho bộ phim.

Nhưng cho dù như thế nào, Hứa Trăn đều cảm thấy có chút cảm hứng.

Rốt cuộc đây là kết quả mà bản thân đã luyện tập và đáp ứng được yêu cầu của đạo diễn, do đó hẳn mới có thể giữ lại được nhiều cảnh quay như vậy.

Thế nhưng, Hứa Trăn mặc dù có ưu thế nhất định về phương diện kịch võ thuật, nhưng trên phương diện loại hình văn học thì khá yếu.

“Tú Xuân Đao” là đoàn phim vô cùng thần kỳ, Ngô Chấn với vai “Nhị Ca” là một minh tinh điện ảnh được đánh giá cao về diễn xuất, ba lần đề danh ảnh đế, bốn lần đề danh nam phụ xuất sắc nhất, nếu chỉ đếm về số lượng lên bảng đề cử thì quả thực là đuổi sát Hào ca.

“Đại ca” Vương Cẩm Bằng, từng đoạt được cúp ảnh đế trong liên hoan phim hạng A quốc tế.

Sư huynh La Duy, Triệu công công Trình Viễn, thậm chí là tiên bối đóng vai Ngụy Trung Hiền....

Toàn bộ diễn viên chính đều là những diễn viên hàng đầu, thuộc phái thực lực trong nghề.

Hứa Trăn nghiêm túc mà tự hỏi, liệu có khi nào mình là người có kỹ năng diễn xuất kém nhất trong đoàn phim hay không.

Nhưng cho dù phải đối mặt với hoàn cảnh xấu hổ này thì hắn đã không còn cảm thấy chột dạ như mấy năm trước nữa, ngược lại hắn còn thấy vô cùng hưng phấn.

—— bởi vì Hứa Trăn hiểu, bản thân mình đã là một diễn viên đủ tư cách, cho dù ở bất cứ tình huống gì thì tuyệt đối không được phép xem nhẹ bản thân, mà phải dựng thẳng lưng, đường đường chính chính nỗ lực, cải thiện và bắt kịp các tiên bối.

Bản thân hắn chỉ là bị giới hạn bởi sự thiếu kinh nghiệm và trải nghiệm, cho nên tạm thời không thể đạt được đến độ cao như vậy.

Kỹ năng diễn xuất của một người sẽ được dần dần cải thiện bằng cách liều mạng chấp nhận những thử thách khác nhau.

Càng là hoàn cảnh như vậy, mới càng xứng đáng để mình lột xác!

.....

Ngày 2/2, đoàn làm phim “Tú Xuân Đạo” đã chính thức xuất phát đến căn cứ quay phim ở ngoại ô thủ đô.

Lục Hải Dương không mời giới truyền thông lại đây mà chỉ mời đại diện một số công ty tư sản, cộng đồng tới chứng kiến quá trình khởi máy của bộ phim.

Tại lễ khởi động máy, Hứa Trăn lần đầu tiên gặp được tổng giám đốc Hồ Vệ Quốc của Hoa Ảnh truyền thông.

Có rất nhiều tin đồn, một số tốt và một số xấu về người cầm lái của xí nghiệp hàng đầu trong nghề này.

Phương diện tốt là ông ta dám thử sức ở những lĩnh vực mới và tìm kiếm những tài năng mà không bó buộc vào một khuôn mẫu nào. Các nghệ sĩ của ông bao gồm người mẫu, ca sĩ, diễn viên và nhiều lĩnh vực khác, gần như phủ rộng trong nghề.

Tuy nhiên phương diện xấu chính là thói quen dục tốc bất đạt, tất ao bất cá đối với nghệ sĩ của Hoa Ảnh. Rất nhiều nghệ sĩ bởi vì thiếu

khuyết các kế hoạch khoa học và hợp lý, cho nên mới dẫn tới đi vào con đường quanh co.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy Hồ Vệ Quốc, Hứa Trăn lại cảm thấy vị lão tổng này có chút khác với tưởng tượng của hắn.

Hồ Vệ Quốc lớn lên thực văn nhã, mắt nhỏ, mang một bộ kính gọng vàng, ông ta mặc một chiếc áo khoác đen với phong thái trầm mặc, nhìn qua giống như vị giáo sư đại học.

Rõ ràng mình là “quân địch” của công ty người ta, còn hơn một lần đả kích, hủy diệt bộ phim truyền hình do Hoa Ảnh sản xuất, nhưng Hồ Vệ Quốc lại tỏ ra vô cùng thân thiết với mình.

Ông ta không ngớt lời khen ngợi, khen ngợi kỹ năng diễn xuất, khen ngợi tác phẩm, khen đến mức Hứa Trăn không hiểu ra sao.

Quên đi, không quan trọng.

Dù sao hiện tại người ta cũng là nhà tư sản của “Tú Xuân Dao”, ít nhất trong bộ phim này, lập trường của hai người giống nhau.

Chương 589: Thiếu Niên Sạch Sẽ

Ngày khởi động máy, Hồ Vệ Quốc cố ý đẩy lùi các công việc khác và dành hẳn một ngày để đếm tham dự lễ khai máy của đoàn phim “Tú Xuân Dao”.

Một mặt, ông ta muốn xem vị đạo diễn tân nhân Lục Hải Dương này có trình độ như thế nào, liệu việc mình bỏ ra 8000 tệ tiền đầu tư có phải là ném đá xuống sông hay không.

Về phương diện khác, ông ta cũng muốn nhìn xem, thực lực thực tế khi quay phim tại hiện trường của Hứa Trăn sẽ đạt đến trình độ nào.

Ngay khi lễ khai máy kết thúc, đoàn phim cũng không hề chậm trễ mà trực tiếp bước vào công việc quay phim.

Hồ Vệ Quốc đứng ở bên sân, thuận tiện nhìn vào kế hoạch quay của ngày hôm nay, vừa xem xong thì lập tức bất ngờ.

“45 cảnh quay? Một ngày? ?” Hồ Vệ Quốc ngạc nhiên nhìn về phía Lục Hải Dương, hỏi, “Tại sao cảnh quay hôm nay lại khẩn trương như vậy?”

Lục Hải Dương vẻ mặt đạm nhiên nói: “Không phải hôm nay mới khẩn trương, mà mỗi ngày đều như vậy.”

“Bộ điện ảnh này có tổng cộng 3352 cảnh quay.”

Hồ Vệ Quốc sợ ngây người.

Làm ông chủ của một công ty điện ảnh, ông ta đương nhiên biết, thông thường một bộ phim điện ảnh chỉ có 1000 cảnh quay là nhiều nhất.

Mặc dù tiết tấu của phim võ thuật khá nhanh, nhưng cùng lắm 2000 cảnh chứ sao có thể đến 3000 cảnh như vậy được?

Lục Hải Dương nhìn biểu tình nghi hoặc của Hồ tổng, cười nói: “Hồ tổng, ngài nhìn đi.”

“Đây là một bảng phân cảnh mà tôi đã điều chỉnh lại dựa trên dàn diễn viên.”

“Trong toàn bộ đoàn phim, không có một người nào kéo chân sau, 45 cảnh quay một ngày thật sự rất nhẹ nhàng.”

Là người đưa ra quyết định chiến lược, Hồ Vệ Quốc không có bất kỳ hiểu biết nào về công việc quay phim cụ thể, cho nên cũng không tiện nói thêm cái gì.

Chẳng qua, có đôi khi ông ta sẽ đến đoàn phim của nghệ sĩ nhà mình để thăm ban, nhìn thấy một vai diễn viên thiếu kinh nghiệm cứ quay đi quay lại sáu bảy lần trong cùng một cảnh, thậm chí là mười mấy lần. Đó còn không phải là chuyện thường tình à?

Mang theo nghi hoặc như vậy, Hồ Vệ Quốc đứng ở bên sân, quan sát quá trình quay chụp của đoàn phim “Tú Xuân Dao”.

Cảnh quay sáng hôm nay cũng là một trong những cảnh nặng ký nhất của bộ phim: Ba huynh đệ bao vây và tấn công Kim Dao Nghiêm phủ.

Chỉ với một buổi sáng, ông đã bị hiệu suất của đoàn phim làm cho suýt cấp ấn tượng.

—— thật đúng là, không có một diễn viên nào kéo chân sau.

Từ 9 giờ đến 12 giờ sáng, đoàn phim “Tú Xuân Dao” do đạo diễn Lục Hải Dương phụ trách đã quay xong 14 cảnh.

Ngoại trừ hai trong số các cảnh quay được thực hiện lại do các thành viên quần chúng trong nhóm không đi đúng vị trí, các cảnh còn lại đều được thực hiện trong một cảnh quay.

Nhóm diễn viên chính đều không hề mắc sai lầm trong suốt hành trình.

Hơn nữa chỉ trong một cảnh quay ngắn ngủi, Hồ Vệ Quốc đã rất nhanh nhìn ra tính cách đặc thù của các nhân vật do từng diễn viên đảm nhận.

Ví dụ như vai Cận Nhất Xuyên của Hứa Trăn là một thiếu niên không có nhiều tâm cơ, ngây thơ hồn nhiên.

Mỗi lần ba huynh đệ phát sinh xung đột thì Cận Nhất Xuyên đều nói một câu, “Nghe theo hai vị huynh trưởng.”

Nghiễm nhiên chính là Sa Tăng trên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Nghe đến đây, Hồ Vệ Quốc có chút buồn cười.

Sau khi xem qua một vài cảnh, ông vẫn luôn âm thầm quan sát Hứa Trăn, quả nhiên kỹ năng diễn xuất của hắn rất tự nhiên, thoải mái, thế nhưng không hiểu vì lý do gì mà ông lại cảm thấy có chút thất vọng.

——Vai Cận Nhất Xuyên này quá đơn giản.

Ngoại trừ các cảnh võ thuật đáng để thưởng thức thì các mặt khác lại không có gì để khen ngợi.

Hồ Vệ Quốc đã từng xem qua kịch bản của “Tú Xuân Dao”, ông ta thật sự cảm thấy Quách Uy chưa chắc không thể diễn được nhân vật này, dù sao thì đây là một vai diễn không có quá nhiều khó khăn.

Còn không phải là giả ngu, giả ngây thơ thôi sao?

Để người thông minh đến giả ngu, cùng với một tên ngốc tử chân chính, thì có khác nhau chỗ nào sao?

Hồ Vệ Quốc thất vọng mà lắc đầu, không có đánh giá thêm.

.....

Trời tối, đoàn phim vẫn không dừng công việc mà tranh thủ quay lại cảnh đêm.

Cảnh quay tối hôm nay sẽ dựa trên một đoạn ngắn trong kịch bản: Ba huynh đệ chém giết băng đảng đào tẩu trong hẻm nhỏ.

Hồ Vệ Quốc đứng ở bên sân, nhìn Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên đang chặn ở đầu hẻm, rút ra song đao, dứt khoát lưu loát mà giải quyết tính mạng của nhiều người. Ông vốn còn định khen ngợi công phu của Hứa Trăn thì bỗng nhiên đúng lúc này, một tia khác thường hiện lên rõ ràng.

—— Hứa Trăn cười.

Trong hẻm nhỏ tĩnh mịch, hắn đột nhiên rút đoản đao từ trong ngực của một người ra, máu tươi lập tức bắn lên khuôn mặt hắn.

Hứa Trăn một chân đá người đàn ông xuống đất, nhìn xác chết nằm ở khắp nơi, khóe miệng hắn hiện lên một độ cong rõ ràng.

Trong mắt giống như có ngọn lửa nóng đang bốc cháy, biểu tình nhìn qua như là một kẻ điên.

“Nhất Xuyên!”

Đúng lúc này, giọng nói của nhị ca đột nhiên truyền tới từ ngoài hẻm.

Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên duỗi tay lau vết máu trên mặt, cho đao vào vỏ, thông thả ung dung đi ra khỏi hẻm nhỏ.

Con đường này cũng không dài, nhưng mỗi một bước đi, vẻ điên cuồng thích giết chóc trên mặt lại tán đi một ít.

Đợi đến khi hắn đi ra khỏi con hẻm nhỏ âm u và đứng dưới ánh sáng của đường lớn thì vẻ điên cuồng mới vừa rồi của Cận Nhất Xuyên đã biết mất không thấy tăm hơi.

Đôi mắt hắn sạch sẽ như nước suối trên núi, không có nửa phần dơ bẩn.

“Nhị ca!”

Cận Nhất Xuyên vừa cười, vừa chạy về phía Ngô Chấn đóng vai Thẩm Luyện, bước chân nhẹ nhàng, rõ ràng chính là một thiếu niên sáng ngời sạch sẽ.

Bên ngoài phim trường, Hồ Vệ Quốc đột nhiên rùng mình.

Chương 590: Biết Người Biết Mặt Nhưng Không Biết Lòng

Hồ Vệ Quốc thật sự không nghĩ tới sẽ có một ngày, mình lại cảm thấy không rét mà run trước nụ cười tươi đẹp như hoa.

Hơn nữa, đó lại là nụ cười của một thiếu niên tuấn tú.

Chỉ vài giây trước, Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên còn đang chém giết người trong hẻm nhỏ.

Đối mặt với biểu tình hoảng sợ của kẻ chạy trốn, trong mắt hắn hiện lên vẻ điên cuồng, vết máu đỏ sậm loang ra trên gò má hơi tái nhợt, hắn thậm chí không chớp mắt, thậm chí còn nở một nụ cười hưng phấn.

Kết quả vừa chuyển đầu, trở lại trước mắt nhị ca, Cận Nhất Xuyên lập tức liền thay một gương mặt phúc hậu và vô hại đơn thuần.

Có điểm ngọc, có điểm khờ, khiến cho người khác nhìn không được mà muốn chăm sóc hắn.

Cảm giác tương phản mạnh mẽ này mang lại tác động thị giác rất lớn.

Hồ Vệ Quốc ngăn người nhìn Hứa Trăn trong phim trường, sau đó nhớ lại sự thiếu quyết đoán, vô tâm cơ vào sáng nay của đối phương, quả nhiên nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Tri nhân tri diện bất tri tâm a..... (Biết người biết mặt nhưng không biết lòng.)

Hứa Trăn đóng vai Lão tam thật sự đã làm điên đảo dự đoán của ông về nhân vật này!

Lần đầu tiên xem kịch bản của “Tú Xuân Dao”, Hồ Vệ Quốc cũng đã nghi ngờ, tại sao Lục Hải Dương lại thêm giả thiết

“Giang Dương đạo tặc” cho nhân vật Cận Nhất Xuyên này?

Lời thoại của Cận Nhất Xuyên trong kịch bản liệu có bị mâu thuẫn với giả thiết của nhân vật hay không?

Tuy nhiên, hôm nay nhìn thấy Hứa Trăn biểu diễn, Hồ Vệ Quốc mới hậu tri hậu giác mà phản ứng lại:

Chính sự mâu thuẫn trong con người hắn mới là cốt lõi thực sự của nhân vật này.

——Câu chuyện của Cận Nhất Xuyên, căn bản không phải là một người ngây thơ hồn nhiên...

Hơn nữa, sau khi nghĩ thông điểm này, trong đầu Hồ Vệ Quốc ngay lập tức lóe lên nhiều chi tiết mà trước đây ông không hề đề ý:

Nói ví dụ, Cận Nhất Xuyên là người đầu tiên nói ra, trên tay Triệu công công có một vết sẹo hình chữ thập đỏ, gã muốn giết người diệt khẩu, cho nên chúng ta nhất định phải chạy.

Một ví dụ khác, mỗi lần đại ca cùng nhị ca tranh chấp, Cận Nhất Xuyên nhìn như không có chủ kiến, nhưng thật ra lần nào hắn cũng là người đưa ra quyết định cấp tiến nhất....

Đây là một kẻ điên giết người máu lạnh, không sợ sống chết.

“Ai.....”

Bên sân, Hồ Vệ Quốc nhin không được cười khổ lắc lắc đầu.

Hiện tại ông coi như đã hiểu, tại sao lúc trước Ngô Chấn lại không chịu tiếp “Tú Xuân Dao”.

Cùng một kịch bản, nhưng nếu đổi một đám diễn viên thì hương vị sẽ khác hoàn toàn.

Cận Nhất Xuyên nhất định phải để một diễn viên có cấp bậc như Hứa Trăn đến thủ vai, như vậy mới có thể bày ra hết thủy mị lực chân chính của nhân vật này.

Đây không phải là giết gà dùng dao mổ trâu, mà đây vốn dĩ chính là giết trâu.

.....

Hôm nay là 2 tháng 2, Hồ Vệ Quốc vẫn luôn ngồi ở phim trường, từ 9 giờ sáng cho đến 9 giờ tối.

Tình cờ hôm nay cũng những ngày cuối cùng của năm cũ (m lịch), sau khi đoàn phim kết thúc công việc, họ liền cố ý nấu một nồi sủi cảo to đùng, mỗi người ăn mấy cái xem như tượng trưng, coi như là ăn tết.

Mãi cho đến khi đoàn phim hoàn thành công việc và các nhân viên bắt đầu thu dọn các thiết bị và đạo cụ ở trên sân, Hồ Vệ Quốc mới chưa đã thèm mà rời phim trường,

Sau chuyến thăm ban hôm nay, ông có thể xác định: Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì thành tích của bộ điện ảnh này tuyệt đối sẽ không kém.

Chỉ cần tuyên truyền và đăng bài hợp lý, thì việc thu hồi phí tổn sẽ không thành vấn đề, thậm chí còn có thể đại bạo.

Mặc dù là phòng bán vé không bạo, nhưng danh tiếng nhất định sẽ đại bạo.

Chẳng qua, thứ làm ông ta hơi buồn bực chính là, bộ phim này có nhiều diễn viên tốt như vậy nhưng tại sao tất cả đều là của nhà người ta...

Tuy nói trong nhóm này có một số người tính tình quật cường, kén chọn kịch bản, không lo kiếm tiền, nhưng những con lừa quật cường lại có một sức mạnh không thể khinh thường khi nghiêm túc quay phim!

Hồ Vệ Quốc vuốt ve cằm, suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện:

Tên xuẩn vật Thái Thật Tiễn kia hình như đang chuẩn bị thành lập công ty mới, hơn nữa Hứa Trăn còn là một trong những cổ đông lớn.

Hai ngày nữa mình nên tìm người hỏi thăm một chút, xem bọn họ có cần đầu tư hay không.

Đúng vậy, đầu tư vào thời điểm này cũng không sợ lỗ.

.....

Sau khi khai máy, đoàn phim “Tú Xuân Dao” liền bước vào trạng thái hoạt động với tốc độ cao, mỗi ngày đều phải quay bốn năm chục cảnh, hơn nữa phần lớn trong số đó đều là cảnh võ thuật.

Nhân vật Cận Nhất Xuyên của Hứa Trăn là người có nhiều cảnh võ thuật và khối lượng công việc nặng nhất, tuy nhiên hẳn lại không bao giờ bị yêu cầu thực hiện lại lần hai.

Trạng thái liên tục và ổn định đã được người trên dưới đoàn làm phim nhất trí khen ngợi.

Có Hứa Trăn đẩy nhanh tốc độ quay, giúp khả năng chịu lỗi của những người khác được cải thiện đáng kể. Một ngày trôi qua, hẳn rõ ràng có thể cảm nhận được các diễn viên và nhân viên công tác đều vô cùng hiền lành với hắn.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng Hứa Trăn thậm chí cảm thấy hộp cơm mỗi ngày của mình đều ngon hơn của người khác.

Vừa không bị nát cũng không bị dè bẹp, hình dạng của hộp đều vô cùng gọn gàng và sạch sẽ.

Đạo diễn Lục Hải Dương cũng vô cùng hài lòng với diễn xuất của Hứa Trăn, hẳn nói bản thân đã lẫn lộn trong nhiều đoàn phim như vậy nhưng lại chưa từng gặp người trẻ tuổi nào có thể diễn xuất tốt như Hứa Trăn.

Mỗi ngày Hứa Trăn bước vào phim trường đều có thể nghe thấy đủ loại lời khen ngợi từ các kiểu người khác nhau trong đoàn.

Bất quá, những câu khen ngợi này cũng không làm cho Hứa Trăn lơ mơ mà ngược lại làm cho hắn thập phần hồ thẹn.

——Liều mạng như thế, nhưng vẫn bị các tiền bối áp diễn.

Mặc dù tuổi của mình còn trẻ, nhưng hắn cũng không thể dùng tuổi tác để lấy cớ che lấp lỗi sai và yếu kém của mình.

Chương 591: Hóa Ra Mình Là Minh Tinh

Xem lại những cảnh quay được hoàn thành sau mỗi ngày, Hứa Trăn có thể cảm nhận được sự sống động tươi mới của các nhân vật khác, nhưng chỉ có duy nhất Cận Nhất Xuyên là thiếu cái gì đó.

Lão gia tử đóng vai “Ngụy Trung Hiền” có rất ít cảnh quay, nhưng ông chỉ cần dùng hai cảnh để thể hiện sự điên cuồng, ngạo mạn của tên thái giám quyền lực khi cùng đường bí lối.

Giả thiết của “Đại ca” Lư Kiếm Tinh vốn không đủ xuất sắc, nhưng hắn lại thể hiện đủ sự quẫn bách khi đối mặt với phụ mẫu, hèn mọn khi đối mặt với cấp trên, khiến cho người xem vô cùng cảm động.

Hứa Trăn không biết khoảng cách giữa mình và những người khác chênh lệch ở mức nào.

Nghiêm túc viết nhật ký nhân vật, nghiêm túc cân nhắc giả thiết nhân vật, đọc lời thoại cũng vô cùng nghiêm túc...

Hắn đã nỗ lực hết sức, nhưng kết quả cuối cùng vẫn rất đơn bạc và hời hợt.

Loại cảm giác vô lực này, Hứa Trăn đã cảm nhận được khi còn ở trong đoàn phim “Lang Gia Bả”.

Khi bắt đầu, hắn phải mất nửa năm để làm quen với trạng thái của Mai Trường Tô, thậm chí còn đến mức rồi tẩu hỏa nhập ma.

Cuối cùng phản hiệu quả có thể nói là tốt, đúng chất của “Mai Trường Tô”, nhưng nếu để so sánh với các vị tiền bối như Tạ Ngạn Quân, Chung Đào thì sức co giãn của diễn xuất vẫn không đủ.

Hứa Trăn không muốn quy vấn đề này là “kinh nghiệm nông cạn”.

Hắn thích làm việc chăm chỉ để giải quyết vấn đề hơn là để thời gian hàn gắn mọi thứ.

.....

Việc quay phim “Tú Xuân Đào” được tiến hành từng ngày, còn Hứa Trăn thì mang theo tâm trạng lo âu đi đến phim trường.

Sáng nay, như thường lệ, hấn dậy vào lúc 5 giờ, sau khóa luyện lời thoại buổi sáng, hấn liền ra khu vườn nhỏ của khách sạn để tập thể dục.

Trời vừa rạng sáng và đại đa số mọi người đều còn đang chìm trong giấc mộng.

Nhưng có một người mà Hứa Trăn luôn có thể gặp khi tập thể dục mỗi sáng, đó chính là người đóng vai “Đại ca”, diễn viên Vương Cẩm Bằng.

Vương Cẩm Bằng năm nay 40 tuổi, vóc dáng rất cao, dáng người ngạnh lẫm rần chắc, là một người đàn ông phương bắc điển hình.

Vương lão sư là người duy nhất trong đoàn có danh hiệu “Ảnh đế” và hấn cũng là một trong số ít người giành được Cúp ảnh đế hạng A tại liên hoan phim quốc tế.

Khi mới tiến tổ, Hứa Trăn có chút kính sợ đối phương, cho nên không dám quá lỗ mãng, hấp tấp chủ động đến gần.

Tuy nhiên, điều hấn không ngờ là Vương Cẩm Bằng lại chủ động đi tìm Hứa Trăn, vui tươi hơn hờ mà nói với hấn, mình chính là fan lớn của “Sấm Quan Đông”.

Khi “Sấm Quan Đông” được phát sóng vào năm ngoái, cả gia đình đã cùng nhau xem bộ phim truyền hình này, hơn nữa ba mẹ của hấn đều đặc biệt thích nhân vật Truyền Võ.

Nhìn thấy ảnh đế chủ động đến xin chữ ký của mình, Hứa Trăn chỉ cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Làm diễn viên được bốn năm, nhưng đây là lần đầu tiên hấn thực sự nhận ra rằng, có lẽ mình đã trở thành một minh tinh.

Sáng hôm nay, sau khi chạy bộ hai vòng, Hứa Trăn lại gặp được Vương Cẩm Bằng.

“Đại ca” ăn mặc một thân đồ thể dục, tay cầm khảm đao, phát tay chào hỏi với Hứa Trăn. Hứa Trăn vội vàng dừng lại bước

chân, mỉm cười đáp lại tiền bối.

Hai người một chạy bộ, một luyện đao, ai cũng tự làm công việc của riêng mình.

Tuy nhiên, sau khi chạy được ba vòng, Hứa Trăn mới phát hiện động tác cầm đao của Vương Cẩm Bằng hình như không được trơn tru cho lắm.

“Đại ca,” Hấn do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định hỏi: “Mấy chiêu thức vừa rồi hình như có chút vấn đề.”

“Vung đao như vậy rất dễ làm tổn thương cơ bắp ở phần lưng.”

Vương Cẩm Bằng nghe vậy, kinh ngạc nhìn hấn một cái, nói: “A, phải không?”

Nói xong, hấn ta gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng mà cười nói: “Thật ra mấy chiêu thức này đã bị Lâm chỉ đạo xóa bỏ, bởi vì cảm thấy tôi đánh rất khó coi, cho nên không bằng dứt khoát để cho diễn viên đóng thế xử lý.”

“Nhưng tôi thật sự không muốn dùng thế thân, nếu có thể thì tôi vẫn muốn tự mình diễn.”

Hứa Trăn nghe được lời này thì hơi giật mình, bỗng nhiên nhớ lại ba năm trước đây ở đoàn phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”, cũng đã xảy ra một chuyện tương tự.”

Lúc ấy, mình đóng vai Diệu Tăng Vô Hoa, Hào ca đóng vai Sở Lưu Hương, hai người đã từng có một trận võ thuật trên một thanh xà bằng đá.

Động tác trong cảnh đó cực kỳ khó nhưng Hào ca nhất quyết không chịu dùng thế thân, do đó y bắt đầu luyện tập điên cuồng cho đến 3 giờ sáng ngày hôm sau.

Đương nhiên, quá trình luyện tập cũng không tốt lắm, còn thiếu chút nữa là ngã khỏi xà đá.

Hứa Trăn nhin không được nhoẻn miệng cười.

“Mấy chiêu vừa rồi đúng là không dễ đánh.” Hấn suy nghĩ một phen rồi nói: “Đại ca, những động tác này sẽ quay vào ngày nào?”

Vương Cẩm Bằng nói: “Ngày kia.”

Nghe được Hứa Trăn hỏi như vậy, đôi mắt hắn hơi hơi sáng lên, hỏi: “Như thế nào, Nhất Xuyên muốn chỉ chút mảnh khỏe cho tôi sao?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Thật ra tôi định kiến nghị đại ca nên đi câu thông một chút với Lâm chỉ đạo, ăn “Cơm tập thể”.”

“Dù gì tôi cũng không phải dân chuyên nghiệp.”

“Thế nhưng, sáng nay, chúng ta cũng có thể thử luyện tập một chút, để đại ca nhìn kỹ, sau đó lấy kết quả đi nhờ Lâm chỉ đạo hướng dẫn thêm, như vậy cũng hợp tình hợp lý hơn.”

Vương Cẩm Bằng nghe hắn nói như vậy, liền gật gật đầu, nói: “Đúng đúng đúng, tôi cũng muốn như vậy.”

Nói xong, hắn lập tức thay đổi chuỗi đao, đem đại đao hướng về phía Hứa Trăn, cười nói: “Hứa lão sư, làm phiền chỉ đạo cho tại hạ?”

Hứa Trăn thấy thế, tức khắc có chút ngượng ngùng, vội vàng cúi người xuống, cầm lấy đại đao trong tay Vương Cẩm Bằng, nói: “Không dám không dám, đại ca cất nhắc, tôi chỉ giao lưu một chút kinh nghiệm mà thôi.”

Nếu đổi thành binh khí khác, Hứa Trăn thật sự không dám dùng mấy mảnh khỏe này.

Nhưng đơn đao là binh khí mà hắn đã luyện từ nhỏ, cho nên hắn đủ tự tin để thể hiện bản lĩnh.

Chương 592: Không Có Màu Sắc Chân Thực

“Nguyên mẫu của binh khí này là đao cánh nhọn.” Hứa Trăn vượt thân đao, nói, “Nó khác với thanh đao của nhị ca.”

“Đầu đao cùn, không thể đâm xuyên, cơ bản là dùng để chém, cho nên chúng ta phải chú ý đến động tác vung mở.”

“Loại đao này có lực rất lớn, muốn dùng tốt thì sự cân bằng của phần trên cơ thể rất quan trọng, vì vậy khi anh vung đao, tay kia không thể nhàn rỗi. Có những yêu cầu nhất định về cử động.”

“.....”

Hứa Trăn nói ngắn gọn về những yếu tố cần thiết của động tác dùng đao và trình diễn lại một vài động tác vừa rồi, nói cho Vương Cẩm Bằng biết vấn đề của hắn nằm ở đâu.

Trên thực tế, Vương Cẩm Bằng chỉ bị xóa bỏ ba chiêu đao pháp, độ khó quả thực là tương đối cao, cho nên Lâm chỉ đạo vừa thấy hắn làm không được thì liền trực tiếp bỏ qua, không dạy.

Trước mắt Hứa Trăn tỉ mỉ giúp hắn điều chỉnh các yếu điểm, Vương Cẩm Bằng dần dần thông suốt, dần dần sờ được phương pháp của bộ động tác này.

Hai người luyện tập từ lúc năm giờ đến bảy giờ, xem như bắt đầu nhập môn.

Mục đích của Hứa Trăn không nhất định phải giúp hắn luyện mấy chiêu đao pháp đến độ nhuần nhuyễn, xuất sắc, mà chỉ cần giúp hắn không tự luyện tập một cách mù quáng, luyện đến tổn thương cơ bắp.

“Ai, Nhất Xuyên.....”

Trên đường đi ăn cơm sáng, Vương Cẩm Bằng do dự một hồi, rốt cuộc vẫn mở miệng hỏi: “Có một việc tôi luôn muốn nói với cậu.”

“Thật ra tôi cảm thấy cậu không cần phải bài xích kỹ xảo diễn xuất như vậy.”

Hứa Trăn nghe thế thì ngẩn ra, hỏi: “Ý của đại ca là?”

Vương Cẩm Bằng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi cảm thấy, cậu đặc biệt nỗ lực điều chỉnh tâm thái của mình, ép bản thân biến thành “Cận Nhất Xuyên”.”

“Nhưng tôi thấy làm như vậy lại có chút quá mức.”

“Cận Nhất Xuyên là nhân vật tương đối kịch hóa, mà những nhân vật như vậy cậu sẽ không tìm thấy nguyên mẫu trong đời sống thực.”

“Cố gắng thể hiện bản sắc là tốt, nhưng cho dù cậu nỗ lực thế nào thì kiểu nhân vật như Cận Nhất Xuyên cũng không thể có màu sắc chân thực của riêng mình.”

“Do đó, cậu có thể tận dụng một ít kỹ xảo biểu diễn để chống đỡ.”

“Lúc đi học, chúng ta đã học được rất nhiều điều trên sân khấu, dĩ nhiên những thứ này không phải để xem.”

Hứa Trăn nghe được những lời này thì sửng sốt vài giây, bỗng nhiên cảm giác như mình đã bỏ qua thứ gì đó.

Không có cách để biểu diễn ra bản sắc?

Nhân vật không có nguyên mẫu trong cuộc sống thực?

Cho nên nói, chính mình luôn cảm thấy màn biểu diễn này không thực tế, thật ra là bởi vì giả thiết của nhân vật này không thực tế sao?

Vương Cẩm Bằng nhìn thấy bộ dáng suy tư của Hứa Trăn, thì liền đề cập thêm một điểm: “Hôm trước tôi đã nhìn thấy cậu viết nhật ký nhân vật.”

“Cậu nghĩ đây là thứ duy nhất để cậu dựa vào sao.”

“Thật ra không cần thiết phải như vậy.”

“Cho dù cậu không viết nhật ký nhân vật, không suy xét tới tâm lý nhân vật, mà chỉ dùng kỹ xảo để diễn xuất thì với trình độ của cậu cũng đủ dùng rồi.”

Trong lúc nói chuyện, hai người sóng vai đi vào nhà ăn khách sạn, Vương Cẩm Bằng suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Ví dụ như.”

“Hiện tại chúng ta hay thử luyện tập một đoạn ngẫu hứng.”

“Tôi là thầy của cậu, còn cậu thì chuẩn bị tham gia kỳ thi đại học, thế nhưng tôi lại tình cờ biết được bí mật động trời của cậu: Cậu đã từng giết người.”

“Hai năm trước, bạn cùng lớp của cậu bất ngờ qua đời, ai cũng cho là hấn nhảy lầu tự sát, nhưng sự thật tôi biết chuyện này không phải ngoài ý muốn mà là do cậu cố tình đẩy hấn xuống.”

“Hiện tại tôi lấy chuyện này uy hiếp cậu, muốn cậu thay tôi làm một chuyện khó khăn.”

“Với câu chuyện như vậy thì cậu dự định sẽ diễn như thế nào?”

Lúc này, hai người mời vừa kết thúc bài tập thể dục buổi sáng, thông thả chậm rãi đi đến một góc hành lang hẻo lánh ở lầu một khách sạn.

Ánh sáng ban mai mùa đông chiếu xuống qua cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn bên cạnh, tạo cảm giác ấm áp và dễ chịu.

Hứa Trăn cẩn thận cân nhắc giả thiết mà Vương Cẩm Bằng vừa cho, chỉ cảm thấy đầu óc đang vô cùng hứng thú.

—— một học sinh cao trung giấu giếm tội giết người?

Nhân vật như vậy, sẽ có tính cách gì đây?

Phản ứng của hắn như thế nào khi nghe được bí mật của mình bị người khác vạch trần?

“Bang!”

Ngay khi đại não của Hứa Trăn đang chạy với tốc độ cực cao thì hắn liền nghe thấy một âm thanh giòn vang, Vương Cẩm Bằng đứng ở đối diện, bỗng nhiên vỗ hai tay, coi như đang ra hiệu cảnh quay đã chính thức bắt đầu.

Trong phút chốc, Hứa Trăn giống như phản xạ có điều kiện, lập tức tiến vào trạng thái biểu diễn.

Hắn theo bản năng mà cúi thấp đầu xuống, tay phải gắt gao nắm lấy khăn lông của mình, gân xanh trên mu bàn tay đều hiện ra.

“Vương lão sư.....”

Giọng nói của Hứa Trăn hơi khàn khàn: “Trình Viễn, không phải là hắn nhảy lầu tự sát sao?” (Tội Viễn ca thật sự...)

Khi nói chuyện, hắn chậm rãi nâng con ngươi lên, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi và rụt rè: “Chuyện đã xảy ra rất lâu nhưng tại sao thầy lại đột nhiên nhắc tới người này?”

Nhìn một màn trước mắt, Vương Cẩm Bằng hơi hơi nhướng mày.

—— hảo tiêu tử, tiến vào trạng thái rất nhanh nha!

Hắn để thanh đại đao sang một bên, thần thái thoải mái mà dựa vào tường, nói một cách hài hước: “Giả ngu với tôi?”

“Tại sao tôi nhắc đến Trình Viễn, chẳng lẽ cậu còn không biết?”

Thân thể của Hứa Trăn căng chặt, hơi mất tự nhiên, nhưng ánh mắt lại mờ mịt, lắc đầu đáp: “Vương lão sư, em không hiểu ý của thầy.”

Vương Cẩm Bằng khoanh tay trước ngực, hứng thù nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Cậu nói xem, tại sao tôi lại kêu cậu tới đây?”

Hắn hếch cằm về phía cửa sổ và nói: “Buổi sáng hôm đó, Trình Viễn đã ngã xuống từ tòa nhà đằng kia, đúng không?”

“Lúc ấy, tôi đang đứng ở vị trí này.”

“Có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trên sân thượng.”

Chương 593: Một Đoạn Ngẫu Hứng

Nói đến đây, Vương Cẩm Bằng bỗng nhiên thu liễm nụ cười trên môi, đôi mắt hơi hơi nheo lại, nói: “Trên sân thượng không chỉ có một người, mà là hai người.”

Hắn cúi người xuống, ghé sát vào lỗ tai Hứa Trăn, thấp giọng nói: “Lúc đó cậu cũng ở trên sân thượng.”

“Chính cậu là người đẩy hắn xuống.”

Ngay khi nghe thấy những lời này, cơ mặt Hứa Trăn rõ ràng trở nên cứng ngắc, ánh mắt đột nhiên run lên.

Hắn hơi hơi hé miệng, tựa hồ muốn nói gì, nhưng chỉ dòn dập mà thở dốc, gần như không phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Vương lão sư.....”

Sau vài giây, Hứa Trăn mới tự trấn định mà ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Thầy là chủ nhiệm lớp của em, cho nên có mấy lời không thể nói bậy.”

“Chuyện này đã kết án vào hai năm trước, cảnh sát cũng nói là tự sát, thầy dựa vào đâu mà bôi nhọ em?”

“Ha ha ha.....” Vương Cẩm Bằng nhin không được cười lên tiếng, nói, “Tôi bôi nhọ cậu?”

Trong lúc nói, hắn lấy điện thoại di động trong túi ra, thực hiện một vài thao tác đơn giản rồi lắc nó trước mặt Hứa Trăn, nói: “Nhất định phải để tôi đưa ảnh chụp lúc đó cho cậu xem thì cậu mới chịu thừa nhận?”

Nghe được câu này, sắc mặt Hứa Trăn đột nhiên trở nên trắng bạch.

“.....”

Ở một góc hẻo lánh của khách sạn, Hứa Trăn cùng Vương Cẩm Bằng đang diễn một đoạn ngẫu hứng.

Mà cách đó không xa, hai nhân viên của khách sạn cũng vừa kết thúc công việc vào buổi sáng và đang đẩy xe tạp vụ về phía bên này.

“Mai tử, lần trước trực ban tôi đã nhìn thấy Hứa Trăn!”

Một cô gái trẻ tuổi với gương mặt ửng đỏ, hào hứng nói: “Đoàn phim của bọn họ tên gì vậy? Dự định ở khách sạn chúng ta bao lâu?”

Người được gọi “Mai tử” là một phụ nữ lớn tuổi hơi béo, Mai tử suy nghĩ một hồi mới nói: “Tôi không nhớ rõ lắm, hình như đao, xuân đao? Hay là thu đao? Hiện tại thì họ đã bao khách sạn chúng ta trong hai tháng rưỡi.”

Nói xong, Mai tử quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc mà dặn dò cô gái: “Cô đã nghe giám đốc nói gì chưa? Ngày thường không được đi quấy rầy người ta, nếu muốn xin chữ ký thì phải nhờ khách sạn thông báo trước một tiếng, mà thông thường thì bọn họ đều vui vẻ đồng ý.”

Cô gái trẻ gật đầu, đáp: “Tôi hiểu, tôi hiểu được.”

“Tôi sẽ làm tốt công việc của mình, không đi quấy rầy người ta.”

Hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa đẩy xe tạp vụ về hành lang phía trước.

Đang trên đường đến phòng tạp vụ thì hai người bỗng nhiên dừng lại.

“Mai tử,” Cô gái trẻ nhìn về phía trước, mở to hai mắt nhìn và chỉ về hướng đó, “Người kia là Hứa Trăn đúng không?”

Mai tử tập trung nhìn vào, kinh ngạc nói: “A, đúng vậy.”

“Người cao to bên cạnh hẳn hình như cũng là diễn viên của đoàn phim.”

Dứt lời, hai nhân viên công tác không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Hai diễn viên đứng ở trước cửa phòng tập vụ để làm cái gì?

Bây giờ đến kêu họ nhường đường thì có bị coi là quấy rầy hay không?

Mai tử thoáng do dự nhưng cuối cùng vẫn quyết định nói với cô gái trẻ: “Cứ từ từ đã, có thể bọn hắn chỉ nói xong hai câu liền rời đi.”

Sau đó hai người lại đẩy xe qua một bên, đồng thời lén lút quan sát tình hình nơi đây.

.....

Tuy nhiên, vào lúc này, Hứa Trăn và Vương Cẩm Bằng lại không hề để ý đến xung quanh, bọn họ vẫn đang tiếp tục diễn xuất một màn ngẫu hứng vừa rồi.

“Vương lão sư, cầu ngài phóng cho tôi một con ngựa.....”

Giọng nói của Hứa Trăn hơi hơi phát run, cầu khẩn: “Lần này ngài tha cho tôi, tôi liền thiếu ngài một ân tình lớn.”

“Về sau ngài muốn tôi làm trâu làm ngựa, hay làm cái gì thì tôi đều đồng ý...”

Đối diện với hắn, Vương Cẩm Bằng khoanh tay bình tĩnh cười nói: “Tôi không cần cậu làm trâu làm ngựa, tôi chỉ cần cậu giúp tôi một việc nhỏ là được.”

Nói xong, hắn từ trong túi lấy ra một bình khí dung nhỏ, nhét vào tay Hứa Trăn, nói: “Sáng nay cậu hãy tìm cơ hội, bỏ thứ này vào ly nước của Ngô Chấn.”

“Cậu giúp tôi việc này, tôi liền xóa tất hình trên sân thượng.”

“Tương lai, chúng ta coi như không việc gì.”

Vương Cẩm Bằng hơi hơi mỉm cười, nói: “Chuyện đơn giản như vậy, không làm khó được cậu đi?”

Hứa Trăn nắm lấy bình khí, hai tay ức chế không được mà run rẩy, đầu ngón tay vì dùng sức quá mức mà trắng bệch như không còn máu.

Vương Cẩm Bằng thấy hần hồi lâu không nói lời nào, liền tiếp tục dụ dỗ: “Thả lỏng đi, đây không thuốc độc.”

“Vói bản tính cậu mà còn sợ làm chuyện này sao?”

Hần nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, nói: “Tôi chờ tin tức tốt của cậu, đi thôi.”

Hứa Trăn trầm mặc sau một lúc lâu, chân chừ đi hai bước về phía trước.

Ngay lúc hai người hơi tách ra, hần bỗng nhiên xoay đầu tới, nói: “Vương lão sư, ngài có thể cho tôi thêm một cơ hội được không?”

“Ha ha ha.....” Vương Cẩm Bằng cười chỉ chỉ vào bình khí trong tay hần, nói, “Tôi đã cho cậu cơ hội rồi, đây còn không phải là cơ hội sao?”

Dứt lời, sắc mặt của hần bỗng nhiên tối sầm lại, thanh âm trầm thấp nói: “Nếu trưa hôm nay, tôi còn chưa thấy kết quả thì cậu tự biết hậu quả đi.”

Hứa Trăn nhìn chằm chằm về phía Vương Cẩm Bằng, rốt cuộc, vẫn là cười sâu thẳm, nói: “Được rồi, tôi đã biết.”

“Hy vọng đến lúc đó, Vương lão sư có thể thực hiện được lời hứa.”

Vừa nói, hần vừa cất bình xịt vào túi, hít một hơi thật sâu, kiềm chế vẻ mặt của mình một chút rồi đưa lưng về phía Vương Cẩm Bằng.

“Đát, đát, đát.....”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên trên hành lang, giống như muốn nện vào lòng người.

Mỗi một bước đi của Hứa Trăn, sắc mặt hần liền trở nên ảm đạm.

Đi được khoảng năm sáu bước, hần đột nhiên ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười, trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Vương Cẩm Bằng ở phía sau lưng chợt nghe thấy tiếng bước chân dừng lại thì muốn quay đầu nhìn xem.

Tuy nhiên, chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy trước mắt nổi đóa, Hứa Trăn vừa mới rời đi đã bất ngờ quay trở lại, nâng cánh tay ôm lấy đầu của Vương Cẩm Bằng, vặn ngược theo chiều kim đồng hồ.

“Hô, hô.....”

Vương Cẩm Bằng ở trong lòng ngực hấn chỉ giây giữa hai lần, liền xụi lơ xuống, đầu gục sang một bên, trợn tròn mắt ngã xuống mặt đất, không còn động đậy.

Chương 594: Hiểu Lâm! !!

Hứa Trăn nửa quỳ xuống, lạnh lùng nhìn xung quanh, sau đó vừa vội vàng vừa hoảng sợ mà lục lọi trên người Vương Cẩm Bằng, muốn tìm điện thoại của đối phương.

“Hô..... Hô.....”

Hứa Trăn ngồi bệt dưới đất, hít sâu mấy hơi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa muốn dùng sức đứng lên khỏi mặt đất, thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn từ cách đó không xa.

“Không được nhúc nhích! !”

Hứa Trăn bị tiếng hét lớn làm cho hoảng sợ.

Hắn ngạc nhiên quay đầu lại, nhưng nhìn thấy một nhóm đông người mặc đồng phục an ninh đang lao về phía bên này.

“Ngồi xổm! Không được đứng lên! !”

Một trong những nhân viên bảo an trực tiếp hét lên: “Chỉ ngồi xổm tại chỗ! Giơ tay lên! !”

Hứa Trăn: “.....”

Nghe thấy động tĩnh, “Xác chết” Vương Cẩm Bằng cũng bị hoảng sợ, hắn vội vàng lăn một vòng rồi trở mình đứng dậy: “Có chuyện gì vậy?”

“A ——! !!”

Bỗng nhiên nhìn thấy “Xác chết vùng dậy”, đám người xung quanh liền bị hù đến quỵ khóc sùi gào thét một trận chói tai.

Vương Cẩm Bằng ngạc nhiên nhìn đám người đang kinh hãi ở xung quanh, gãi gãi đầu, vẻ mặt mòng bức.

.....

15 phút sau.

“Thực xin lỗi, Triệu giám đốc, đều là hiểu lầm, tôi đã gây thêm phiền toái cho ngài...”

Trong một căn phòng riêng của khách sạn, đạo diễn Lục Hải Dương bắt lực thử dài và nói với nụ cười ngượng ngùng: “Các diễn viên của chúng tôi không có xung đột, họ chỉ đang tập luyện diễn xuất mà thôi.”

“Diễn xuất quá nhập tâm cho nên mới tạo ra hiểu lầm lớn như vậy, thật là ngượng ngùng.....”

Lục Hải Dương vừa giải thích tình hình cho lãnh đạo của khách sạn, lại vừa liếc mắt nhìn về phía Hứa Trăn cùng Vương Cẩm Bằng đang ung dung ăn bánh bao ở bên cạnh, nội tâm vô cùng phát điên.

——Hai vị gia gia của tôi....

Các ngài không thể luyện tập ở phim trường, hoặc là trong phòng của chính mình sao?

Vì có gì mà muốn đi ra hàng lang, diễn cảnh giết người, tôi....

Tôi có nên phun ra một vạn câu thô tục ở trong lòng hay không! !

Mà ở phía sau, Hứa Trăn hơi hơi liếc nhìn về phía Lục Hải Dương đang trò chuyện với lãnh đạo của khách sạn, trong lòng cũng có chút chột dạ..

Ngã một lần khôn hơn một chút, về sau ngàn vạn phải chú ý, không thể đua diễn ở nơi công cộng!

Về phần Vương Cẩm Bằng, hần quả nhiên là lão bánh quẩy, hần rất tự nhiên mà cầm lấy một quả trứng luộc trên bàn, một

bên lột vỏ, một bên nhỏ giọng nói với Hứa Trăn: “Cậu xem, diễn xuất của cậu thật sự rất tốt?”

“Bọn họ thiếu chút nữa đã báo cảnh sát.”

Hứa Trăn: “.....”

Đại ca, ngài có thể dừng dùng vẻ mặt kiêu ngạo như vậy để nói ra mấy lời này hay không?

Vương Cẩm Bằng nhìn thấy vẻ mặt âm u của Hứa Trăn thì phá lên cười: “Chỉ đùa một chút, không cần để ý.”

“Nhưng phải nói một điều, vừa rồi cậu đã làm rất tốt, tuy là biểu diễn ngẫu hứng nhưng mức độ hoàn thành vô cùng cao.”

“Từ lúc tôi đề xuất cảnh này đến khi bắt đầu diễn, tổng cộng chỉ mất mười giây. Làm thế nào cậu có thể hình dung ra nhân vật? Làm thế nào cậu có đủ thời gian viết nhật ký nhân vật?”

“Đây hoàn toàn là dựa vào kỹ năng.”

Nghe thấy những lời này, Hứa Trăn không khỏi ngẩng đầu lên, ra vẻ trầm ngâm mà nhìn về phía Vương Cẩm Bằng.

Vương Cẩm Bằng hơi hơi mỉm cười, tiếp tục lột vỏ trứng luộc, vui vẻ thoải mái nói: “Diễn xuất chính là một mặt đi điều chỉnh tâm lý từ trong ra ngoài, mặt khác là điều chỉnh trạng thái từ ngoài vào trong.”

“Với sự kết hợp của những nỗ lực bên trong và bên ngoài sẽ khiến cho nhân vật trở nên sống động.”

“Để cảm xúc bộc phát từ trong xương cốt dĩ nhiên là tốt, nhưng nếu chúng không thể bộc lộ ra ngoài, thì việc dụng thêm kỹ năng diễn xuất để hỗ trợ cũng không phải là một lựa chọn xấu.”

“Kỹ năng diễn xuất không làm cho khán giả cười, nhưng kỹ năng kém mới là nguyên nhân khiến bọn họ chán nản.”

Trong khi nói chuyện, Vương Cẩm Bằng đã bóc xong trứng luộc trong nước trà, hất lau tay, cười nói: “Cậu cho rằng Kim lão đóng vai Ngụy Trung Hiền là hoàn toàn tự nhiên sao?”

“Sao có thể!”

“Trong xã hội hiện đại, có ai từng làm “Cửu thiên tuế” hay chưa? Cho nên nói, nhân vật này sao có thể tạo ra bản sắc diễn xuất riêng?”

“Còn không phải gương nanh múa vuốt, biểu tình dữ tợn sao!”

Hứa Trăn nghe xong thì thiếu chút nữa đã phun hết sữa đậu nành ra khỏi miệng.

Hắn dở khóc dở cười, nhìn vị ảnh đế trước mặt, do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhìn không được phun tào.

Tuy nhiên khi hắn bình tĩnh nghĩ lại, trong khoảng thời gian này, có vẻ như hắn đã quá để tâm vào mấy chuyện vụn vặt.

Những tiền bối trong đoàn phim đều có thể đáp nặn nhân vật một cách hoàn hảo với đầy đủ ba chiều. Đây không phải do họ có kinh nghiệm phong phú và nhiều cảm xúc hơn.

Nhiều chi tiết về biểu cảm, chuyển động và đường nét thực sự có thể tiến thêm một bước tạo hình thông qua các kỹ năng diễn xuất.

Các lão sư ở Trung Hí vẫn luôn nhấn mạnh rằng biểu diễn là kết nối ăng-ten ở một đầu và dây nối đất ở đầu kia để đạt được sự cân bằng tinh tế giữa nghệ thuật và cuộc sống.

Mình đã học được nhiều kỹ năng như vậy, nhưng tại sao lại không tận dụng thích đáng chứ?

Người xem không cần phải đồng cảm với với tên đạo tặc Giang Dương như thể là bản thân cũng từng trải qua, mà chỉ cần để cho nhân vật này có thể tự là chính mình trong vở kịch!

Sau khi nghĩ thông suốt được điểm này, Hứa Trăn đột nhiên cảm thấy bản thân như được khai sáng và tràn đầy mong đợi cho lần quay tiếp theo.

Đúng vậy.... Tim không thấy nguyên mẫu cũng không có vấn gì, tôi có thể chủ động thiết kế các đặc điểm hành vi của Cận Nhất Xuyên.

Nó không nhất thiết phải có trong cuộc sống thực, miễn là nó có thể tự nhất quán về mặt logic!

Chương 595: Trạng Thái Tốt Nhất

Mang theo tâm thái như vậy, Hứa Trăn tiếp tục cảnh quay tiếp theo.

Việc quay phim ban ngày vẫn chủ yếu dựa vào các cảnh võ thuật, do đó mà những người xung quanh không cảm nhận được sự thay đổi của Hứa Trăn.

Tuy nhiên, Vương Cẩm Bằng, người đóng vai đại ca lại luôn chú ý đến hắn, sau đó mới vui sướng phát hiện, Hứa Trăn rõ ràng cởi mở hơn rất nhiều.

Trước đây hắn luôn cố ý theo đuổi sự đơn giản và tự nhiên, nhưng hiện tại, hắn đang tận hưởng màn trình diễn, cố gắng sử dụng kỹ năng diễn xuất trong các tình tiết để làm cho nhân vật trở nên sinh động hơn.

Đêm đó, Cận Nhất Xuyên có một cảnh thuận lời thoại, đồng thời đó cũng là lần xuất hiện đầu tiên của La Duy trong vai Đinh Tu.

Sau khi Vương Cẩm Bằng quay xong phần của mình thì cũng không vội vã trở về, mà cố ý ở lại.

Hắn muốn nhìn xem, vị tam đệ trẻ tuổi của mình sẽ đối mặt như thế nào với một diễn viên thực lực trong nghề, La Duy.

Buổi tối 7 giờ rưỡi, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Nhưng ở phim trường “Tú Xuân Đào” tại phía bắc thủ đô vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Trước màn hình, Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên mặc một bộ ngư phục nền đen, hoa văn trắng, động tác uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy lên hàng rào, khom lưng, chạy nhanh trên mái ngói, sau đó lặng yên không một tiếng động mà nhảy xuống.

Sau khi rơi xuống đất, bước chân vẫn không ngừng, hắn dựa sát vào tường tiếp tục chạy trong hẻm nhỏ, ánh mắt cẩn thận nhìn xung quanh, ra vẻ vô cùng cảnh giác.

Bên sân, đạo diễn Lục Hải Dương nhìn thấy biểu hiện của Hứa Trăn thông qua màn hình thì vô cùng phấn khích và căng thẳng.

Phấn khích đương nhiên là do động tác của Hứa Trăn cực kỳ gọn gàng và mượt mà, điều đáng tiếc là cảnh quay này kéo dài quá lâu.

Lục Hải Dương là người trung thành với các cảnh quay ngắn.

“Võ công trên thiên hạ, chỉ có nhanh không hỏng,” Hấn thích dùng cách dựng phim ngắn và nhanh để thúc đẩy câu chuyện, khiến khán giả luôn giữ được trạng thái phấn khích.

Nhưng mấy ngày qua, nguyên tắc này liên bị phá vỡ mỗi khi đến cảnh quay của Hứa Trăn.

Bởi vì, các động tác võ thuật của đứa nhỏ này đẹp mắt đến mức khiến người xem không tiếc hết lên khen ngợi.

Rõ ràng chỉ cần dùng “Nơi này có vũng nước tử” là có thể giải quyết vấn đề, thế nhưng hấn lại vớt ra thêm một câu “Ráng chiều rơi xuống, cùng cánh cò đơn chiếc bay lượn; làn nước sông thu với bầu trời kéo dài một sắc”, như vậy làm sao người ta xóa được đây?

“Tú Xuân Dao” chỉ mới khởi động máy được một tuần nhưng Lục Hải Dương đã có thể dự cảm được khó khăn trong phần hậu kỳ cắt nối biên tập, tâm tình cực kỳ “Trầm trọng”.

“Ca!”

Một lát sau, phân cảnh vượt nóc băng tường đã thuận lợi hoàn thành, Lục Hải Dương tạm dừng quay phim và gọi Hứa Trăn cùng La Duy ra bên sân để nói chuyện.

“Đây là cảnh gặp mặt đầu tiên giữa Cận Nhất Xuyên cùng sư huynh trong bộ phim, lượng thông tin tương đối lớn,” Lục Hải Dương cầm kịch bản trong tay nói, “Tôi sẽ nhấn mạnh lại một vài điểm.”

“Bước đầu tiên là di chuyển. Nhất Xuyên đứng sau ống kính, khi bảng phân cảnh vang lên, cậu đi về phía bên trái của người quay phim, không cần sợ chắn máy quay...”

Bọn họ bắt đầu luyện tập đi luyện tập lại cảnh quay này, mãi cho đến khi các chi tiết đều được xác nhận tốt thì mới chuẩn bị quay chụp chính thức.

Cảnh này cũng chính là phân cảnh trước đó Hứa Trăn và La Duy ngẫu hứng diễn trong quán cơm: “Sư huynh” Đinh Tu của

Cận Nhất Xuyên lần đầu lên sân khấu, bắt đầu đòi tiền tài, kêu hấn trong ba ngày phải gom đủ một trăm lượng bạc.

La Duy nhìn Hứa Trăn đang cất đao cạy bằng bạc vào lòng ngực, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên một suy nghĩ:

Thứ này, không có giấy bao bên ngoài lại trực tiếp nhét vào trong túi, như vậy liệu có còn ăn được hay không...

A phi phi phi!

Ăn cái gì mà ăn, trúng độc đấy!

La Duy hận không thể cho mình một cú tát, vội vàng thôi bay suy nghĩ này ra khỏi đầu.

.....

Hôm nay, có rất nhiều người đến vây xem cảnh quay này.

“Đại ca” Vương Cẩm Bằng, “Nhị ca” Ngô Chấn, cùng với “Triệu công công” Trình Viễn đều có mặt, bọn họ muốn xem cảnh quay này sẽ có hiệu quả như thế nào.

Đây không chỉ là lần xuất hiện đầu tiên của La Duy trong phim mà còn là cảnh quay lời thoại quan trọng của Hứa Trăn.

Tất cả mọi người đều không quan tâm đến kỹ năng diễn xuất của hai người này, mà chỉ quan tâm đến hiệu quả cuối cùng, hy vọng sẽ không cản trở toàn bộ bộ phim.

Vương Cẩm Bằng kéo ghế ngồi bên cạnh đạo diễn, nhìn màn ảnh trước máy theo dõi với một chút mong đợi.

Nhìn vào màn trình diễn sáng nay, Hứa Trăn có vẻ đã thư giãn rất nhiều, hy vọng hắn có thể duy trì trạng thái của mình và quay tốt cảnh này.

“Bang!”

Một tiếng giòn vang, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Bối cảnh trên phim trường giống như đang quay phim kinh dị: Đêm tối, thôn hoang vắng, giếng cạn.

Những chiếc đèn lồng đỏ nát treo bên ngoài ngôi nhà bỏ hoang ở đầu ngõ, xung quanh cỏ dại mọc um tùm trông như đã lâu không được người xử lý.

Vương Cẩm Bằng nhìn chăm chăm vào máy theo dõi, chỉnh lại dáng ngồi với vẻ mặt thích thú.

——Trạng thái của Hứa Trăn đang rất tốt.

Bên ngoài, hắn là kiểu người thẳng như tùng, đi như gió, đi đường khi sống lưng đỉnh bật, mắt nhìn thẳng, dáng vẻ thập phần xuất sắc.

Nhưng giờ này khắc này, “Cận Nhất Xuyên” trong màn ảnh lại không có nửa điểm giống với “Hứa Trăn”.

Hắn hơi khom người, thân hơi dựa sát vào tường, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, thân thể thì rơi vào trạng thái căng chặt.

Mặt mày của hắn không hề thư giãn như thường ngày mà ngược lại vô cùng ngưng trọng, đi đứng liên tục dòm ngó trước sau.

“Bá lạp lạp.....”

Một trận gió đêm thổi qua, cỏ cây trong ngôi làng hoang vắng phát ra những tiếng động nhẹ, Cận Nhất Xuyên vô thức dừng lại và cảnh giác nhìn xung quanh.

Chương 596: Hứa Trăn Đã Thay Đổi

Từ góc nhìn của khán giả, Vương Cẩm Bằng dễ dàng hiểu được tình trạng hiện tại của nhân vật: Nghi thần nghi quỷ, trông gà hoá cuốc.

“Xuất hiện đi!”

Một lát sau, Cận Nhất Xuyên dừng bước trước một gốc hòe già, nhìn về phía bóng đen sau thân cây.

Giây lát, La Duy đóng vai Đinh Tu khiêng một thanh trường đao, chậm rãi đi ra từ sau thân cây.

“Nhìn cái gì?”

Gã nhìn bộ dáng đề phòng của Cận Nhất Xuyên thì nói: “Sợ đám băng hữu của ngươi phát hiện ra ta sao?”

Khi nói chuyện, gã nhếch miệng cười, thần thái thoải mái mà nói: “Đừng lo lắng.”

“Trong kinh thành này, ngoại trừ ta, không ai có thể theo kịp người.”

Hai người trước ống kính đứng đối diện nhau, một người thì vô cùng thoải mái còn người kia thì căng thẳng cao độ, tạo thành một sự tương phản thị giác mạnh mẽ.

“Ca!”

Bên sân, Lục Hải Dương vỗ vỗ tay, nói: “Cảnh vừa rồi rất tốt, chúng ta tiếp tục!”

Hắn nhìn hai vị diễn viên trong sân, trong mắt lập loè hưng phấn.

——Một đoạn vừa rồi thật sự rất hoàn hảo!

Thậm chí nó còn xuất sắc hơn rất nhiều lần ngẫu hứng ở quán cơm!

Đặc biệt là Hứa Trăn, trạng thái hôm nay của hắn vô cùng tốt, các chi tiết đều được hắn gài đúng chỗ ngứa.

Cho dù là tư thế đi đường hay là thần thái biểu cảm thì đều gần như hoàn hảo với giả thiết của nhân vật.

Trong phim thì ý nghĩa lớn nhất của cảnh này chính là chỉ ra điểm khúc mắc của Cận Nhất Xuyên:

Trước khi trở thành Cẩm Y Vệ, hắn đã từng có một đoạn quá khứ không hề trong sạch, do đó mới bị sư huynh bắt được nhược điểm và liên tục đe dọa hắn.

Trong kịch bản, câu thoại “Tặc chính là tặc” của sư huynh đã chỉ ra tình tiết này, nhưng diễn xuất hiện tại của Hứa Trăn đã khiến thân phận “Tặc” của Cận Nhất Xuyên trở nên thuyết phục hơn, đồng thời củng cố ký ức rất lớn cho người xem.

“Trạng thái của Nhất Xuyên rất đúng, tiếp tục bảo trì!”

Lục Hải Dương sợ trạng thái của hắn chỉ là thoáng qua, cho nên không dám nói gì thêm mà tập trung vào cảnh quay kế tiếp.

Tuy nhiên trong lần quay kế tiếp, trạng thái của Hứa Trăn trước sau đều giữ được phong độ, điều này khiến cho Lục Hải Dương vô cùng kinh hỉ.

Hứa Trăn hoàn mỹ mà thể hiện ra sự kiêu kỳ cùng nôn nóng khi đứng trước mặt sư huynh.

Ngoài ra, diễn xuất của phần này cũng chiếu rọi màn trình diễn trước đây khi hắn chém giết thiên đảng trong hẻm nhỏ: Bản chất của hắn là đại đạo Giang Dương giết người không chớp mắt, nhưng vì giấu giếm thân phận của mình, hắn mới cố ý giả bộ ngây thơ và hồn nhiên trước mắt ngoại nhân.

Đến tận lúc này, sự phức tạp của nhân vật Cận Nhất Xuyên mới được phơi bày hoàn toàn trong phim.

“.... Kinh thành có nhiều đại quan quyền quý ham thích nam nhân,” La Duy đóng vai sư huynh khiêng trường đao, ánh mắt đáng giá một vòng quanh người Cận Nhất Xuyên, chế nhạo, “Thân thể tốt như vậy, một trăm lượng, thực dễ dàng!”

Khóe mắt Cận Nhất Xuyên khẽ nháy lên.

“Ha ha ha ha! !”

Sư huynh cười đến cực kỳ kiêu ngạo, vui vẻ thoải mái mà xoay người rời đi.

Trước ông kính, Cận Nhất Xuyên lại lâm vào trầm mặc một thời gian dài.

Trên mặt hắn không có bất cứ biểu tình gì, chỉ rũ đầu xuống, sau đó chậm rãi nâng mí mắt lên, từ dưới lên nhìn bóng lưng của sư huynh, ánh mắt lạnh lẽo đến tận xương.

Ngay lúc này, mọi cử động của Hứa Trăn đều đang ở trạng thái vô cùng tốt.

Mấy ngày trước, hắn không thể dung nhập hoàn toàn vào vai Cận Nhất Xuyên này, do đó khi diễn xuất, Hứa Trăn luôn có cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa.

Về sau trải qua sự chỉ điểm của Vương Cẩm Bằng lão sư, Hứa Trăn bắt đầu thử sử dụng kỹ xảo diễn xuất để đáp nện nhân vật.

Thế nhưng điều kỳ diệu là, lúc bản thân đang cố bắt chước động tác của “tặc” thì tâm thái cũng lập tức xảy ra biến hóa tương tự.

—— hấn nỗ lực bày ra dáng vẻ “Nghĩ thần nghĩ quỷ” và tâm tình cũng trở nên nghĩ thần nghĩ quỷ.

Hứa Trăn khom người, thở dốc, duy trì trạng thái căng thẳng, sau đó dùng ánh mắt thăm dò đáng giá xung quanh, lúc đó hấn rõ ràng cảm giác được, nhịp tim của mình cũng đang tăng tốc.

Khoảnh khắc gió đêm thổi qua, hấn thật sự cảm thấy tim mình như thất lại, lông tơ lập tức nổi lên.

Giờ khắc này, Hứa Trăn rõ ràng cảm nhận được: không chỉ tâm trạng của một người có thể ảnh hưởng đến hành vi, mà hành vi cũng có thể ảnh hưởng xấu đến tâm trạng.

Hấn lập tức nhớ lại “Phương pháp vận động cơ thể” đã học trong sách giáo khoa, hóa ra loại biểu diễn từ ngoài vào trong này thực sự rất hiệu quả.

Diễn xong một phân cảnh thuận lời thoại, thì ngay sau đó sẽ là một cảnh võ thuật ngắn.

Sư huynh xảo trá cùng ngôn ngữ đùa giỡn chọc giận Cận Nhất Xuyên, hấn nhìn bóng dáng sư huynh, bỗng nhiên bạo khởi đoạt đao, chém về phía sư huynh.

Chiêu thức của Cận Nhất Xuyên tuy tinh xảo nhưng lại hữu khí vô lực, sau khi đánh lén thất bại, hấn nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, bị sư huynh đánh đến khu huyết.

Võ công của La Duy tuy không tốt, nhưng cảnh quay này chủ yếu là dùng vụng thối xảo, cho nên hiệu quả cuối cùng khiến cho mọi người rất vừa ý.

“Ca!”

Chín rưỡi tối, đạo diễn Lục Hải Dương tuyên bố kết thúc công việc trong ngày.

Hấn xem lại phân cảnh mới quay xong, càng xem càng vừa lòng, mở miệng khen ngợi liên tục: “Đặc biệt tốt, cảnh vừa rồi thật sự rất tốt!”

“Điểm mấu chốt là phải khen ngợi Nhất Xuyên!”

Lục Hải Dương ngẩng đầu lên từ phía sau màn hình và phấn khích nói: “Trạng thái hôm nay của Nhất Xuyên rất tuyệt vời, nhất định phải giữ vững như vậy nhé!”

“Đặc biệt là chi tiết của một số thần thái và động tác được xử lý rất tinh tế, ngay cả tiếng ho khan cũng rất thật!”

Vừa nói, hần vừa duỗi tay đè lại ngực của mình: “Người bình thường ho khan đều là dùng giọng, nhưng tiếng ho vừa rồi của Nhất Xuyên lại có cảm giác xuất phát từ phổi, nghe đặc biệt khó chịu, đặc biệt làm người đau lòng.”

“Vừa rồi nghe cậu ho khan, tôi còn tưởng là phổi của cậu thật sự có vấn đề.”

Chương 597: Nhân Vật Đáng Thương

Lục Hải Dương nói tiếp: “Cậu đã từng luyện qua chuyên môn này sao, hay là ở trường có lão sư dạy qua?”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ngơ, nói: “Cái này, ách...”

“Ho khan là một loại phổi âm, trường học quả thực có dạy, nhưng không có dạy đến trình độ này.”

Hần có chút ngượng ngùng nói: “Chủ yếu là do một năm trước tôi phải diễn một tên ma ốm cho nên có nghiên cứu qua phương diện này, làm thế nào để ho khan, làm thế nào để học máu, choáng váng đầu thì nên làm như thế nào, hôn mê thì diễn ra sao....”

Hứa Trăn nhìn thấy mọi người xung quanh đang dùng ánh mắt ngạc nhiên để nhìn mình, hần càng nói càng nhỏ, sau cùng ngượng ngùng cười cười: “Về sau nếu mọi người có thắc mắc gì về phương diện này thì có thể tìm tôi, tôi tương đối chuyên nghiệp.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Nghe hần nói như thế, trong phim trường liền trực khắc vang lên một trận cười.

.....

Lúc lên xe trở về khách sạn, Hứa Trăn nhin không được mà hỏi Lục Hải Dương: “Lục đạo, thật ta tôi luôn có một câu hỏi.”

“Tại sao trong giả thiết của Lục Nhất Xuyên lại thêm chi tiết ho lao?”

“Nếu chỉ để thiết lập tình huống khó khăn thì việc che giấu thân phận quá khứ còn chưa đủ sao? Đây tuyệt đối là một bí mật động trời đối với Cẩm Y Vệ.”

“Không lẽ là vì hắn thật sự thích cô nương ở y quán?”

Nghe thấy vấn đề này, Lục Hải Dương chớp chớp mắt, nói: “Cái này sao? Đương nhiên không phải, đây là vấn đề nằm ở tính logic.”

“Cậu nghĩ xem, sư huynh Đinh Tu vẫn luôn có một cái khúc mắc, đó chính là sư phụ đối xử rất tốt với Cận Nhất Xuyên, dạy cho hắn nhưng chiêu át chủ bài nhưng lại không dạy cho mình.”

“Vì cái gì đây? Chính là vì Cận Nhất Xuyên có thiên phú tốt.”

Lục đạo nghiêm túc giải thích: “Nhưng tại sao hắn lại không thể đánh bại sư huynh? Bởi vì thân thể của hắn không tốt, cho nên một người khỏe, chấp mười người khôn a.”

“Cậu xem, đạo lý này có đúng hay không?”

Hứa Trăn nghe giải thích xong thì liền cảm thấy thông suốt, hắn nhanh chóng trở lại bình thường và tiếp tục chuẩn bị cho cảnh quay vào ngày hôm sau.

Về phần Lục Hải Dương, sau khi nhìn thấy mình đã thành công lừa gạt Hứa Trăn thì cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha.....

Tại sao lại thêm tình tiết ho lao vào giả thiết?

——Bởi vì, ý nghĩa tồn tại của nhân vật Cận Nhất Xuyên này chính là làm người xem đau lòng!

Ở phần kết thúc câu chuyện, Thẩm Luyện dùng hết toàn lực thoát khỏi truy đuổi của Triệu công công, nhưng khi y đuổi tới y quán thì lại phát hiện tam đệ đã chết, thi thể gần như bị vùi trong tuyết trắng.

Thẩm Luyện quỳ gối trên nền tuyết, khóc lớn: “Nhị ca sai rồi, nhị ca thật sự sai rồi”, đây chính là sự bùng nổ cảm xúc lớn nhất trong toàn bộ phim.

Nhưng thật đáng tiếc, lúc này Lục Hải Dương chưa thể nói sự thật này cho Hứa Trăn.

Bởi vì thảm cảnh cao nhất chính là thảm mà không biết, diễn viên tuyệt đối không thể cố ý đi bán thảm.

Cận Nhất Xuyên rõ ràng là một người đáng thương đang mắc bệnh nan y, lại bị vận mệnh chọc ghẹo, nhưng hắn vẫn nỗ lực để sống một cuộc sống tích cực. Chính điều này mới có thể khiến cho khán giả càng xem càng chua xót.

Dưới sự lựa gạt của đạo diễn, Hứa Trăn đến nay vẫn tin bản thân đang diễn một cao thủ điên loạn và chịu trách nhiệm về các phân cảnh võ thuật trong phim.

Lục Hải Dương mỗi lần nhìn thấy hắn đang cùng Lâm chỉ đạo nghiền ngẫm, trao đổi chiêu thức, nỗ lực hết mức để động tác nhìn qua càng hoa lệ, càng hoàn mỹ, Lục đạo quả nhiên vô cùng chột dạ.

Xin lỗi hai vị.....

Nhìn hai người nỗ lực như vậy, ta thật sự rất yên tâm!

Các diễn viên nổi danh với kết cục bi thảm đều đang nằm ở trong tay ta, nếu ta không để cho khán giả khóc lên khóc xuống thì thật sự quá là thật vọng?

Lục Hải Dương liếc mắt về Hứa Trăn đang nỗ lực nghiền ngẫm kịch bản, sau đó lại làm như không việc gì mà quay đầu nhìn ra hướng phía cửa sổ xa xa.

.....

Tiến độ bấm máy của “Tú Xuân Dao” rất nhanh, chỉ trong nửa tháng đã quay thành công hàng trăm phân cảnh.

Trong khi Hứa Trăn tiếp tục xem xét kỹ lưỡng vai diễn, thử khả năng diễn xuất của mình, chỉ cảm thấy quá trình diễn xuất giống như cá gặp nước, từng ngày đều có thể cảm nhận được sự tiên bộ của bản thân.

Vào cuối tháng hai, khi hắn đang quay phim ở thành điện ảnh, thì Kiều Phong lại mang đến cho hắn một tin vui: quá trình sản xuất và tổng duyệt “Lang Gia Bả” đã hoàn thành tốt đẹp.

Bộ phim từng gây ra bao nhiêu ồn ào và huyên náo khi còn trong thời điểm bấm máy, thì mãi cho đến bây giờ nó đã chính thức được treo biển hành nghề. Trải qua một vòng lựa chọn đối tác thì cuối cùng, bản quyền phát sóng vòng đầu tiên của

“Lang Gia Bảg” đã được đài truyền hình thủ đô và kênh vệ tinh Cà Chua liên hợp đặt mua.

Giá thành giao là: 350 vạn cho một tập.

Ngay sau khi con số này xuất hiện, nó ngay lập tức gây ra một sự chấn động lớn trong ngành.

Năm đó Hoàng Chí Tín muốn đoạt kịch bản của Hứa Trăn với con số 300 vạn cho một tập, vẫn còn nguyên trong trí nhớ của mọi người.

Kết quả là chỉ trong một năm, bộ phim “Lang Gia Bảg” do Hứa Trăn đóng vai chính đã được bán với giá cao ngất ngưỡng là 350 vạn.

Một cú vả mặt này cũng không biết đã tát vào mặt của ai.

Là một nghệ sĩ không biết sống chết, là một công ty có mắt không trông, hay là một đài truyền hình đang khóc ngất ở trong WC.

Chương 598: Tăng Giá Đoạt Tài Nguyên

“Đã định ngày? Là 5 tháng 3 sao?”

Giữa tháng 2, Hứa Trăn nhận được cuộc gọi của Thái Thực Tiễn khi còn ở trên phim trường, hân vui sướng nói: “Nhanh như vậy, thật tốt!”

“Có cần tôi làm gì không?”

Bên kia điện thoại, Thái Thật Tiễn cười, đáp: “Không có việc gì, thúc chỉ báo một tiếng cho cậu biết.”

“Chờ khi phát sóng, chúng ta sẽ sắp xếp một cuộc họp báo, đến lúc đó thúc để Kiều Phong liên hệ với cậu, hiện tại cậu cứ ở bên kia quay phim thật tốt là được.”

Hai người thuận miệng hàn huyên hai câu, Hứa Trăn liền cúp điện thoại, vui vui vẻ vẻ thả mình vào việc quay chụp “Tú Xuân Đào”.

Mà lúc này ở bên kia điện thoại, Thái Thực Tiễn vuốt vuốt mái tóc mới gội sạch, bỗng nhiên cảm thấy bản thân qua một đêm

đã trẻ đi không ít tuổi, giống như được quay về thời điểm lần đầu tiên làm phim.

——Ông đang rất căng thẳng.

Bộ phim này không chỉ là bộ truyền hình đầu tiên do gánh hát rong của bọn họ sản xuất mà đồng thời nó còn là vai chính đầu tiên tiểu Hứa đảm nhận trong sự nghiệp. Ngoài ra, nó cũng là nguồn gốc của cái tên “Lang Gia Các” này.

Lúc trước, có hai nguyên nhân bọn họ dùng “Lang Gia Các” để đặt tên cho phòng làm việc của mình, thứ nhất là để kỷ niệm việc mấy người nhiệt huyết, giận dữ bỏ đi vì “Lang Gia Bả”, thứ hai là lén lút đánh quảng cáo miễn phí cho “Lang Gia Bả”.

Sự thật đã chứng minh, “Nụ Hôn Đỉnh Ước” bạo lớn, mục đích này đã thực sự đạt được một số thành tựu.

Nhưng chuyện tới hiện giờ, phim truyền hình sắp chiếu, nếu kết quả sau khi phát sóng không khả quan, thì phòng làm việc “Lang Gia Các” của họ sẽ vĩnh viễn viễn viễn bị ghim trên cột sỉ nhục và sẽ trở thành đối tượng bị chế giễu trong ngành.

Những ngày qua, Thái Thực Tiễn căng thẳng đến mức táo bón, do do dự dự, tinh thần cả người đều rơi vào trạng thái cực kém.

Để giảm bớt bệnh trạng suy nhược thần kinh của mình, ông đã liều mạng mà đập tiền vào các khoản tuyên truyền, trang Web, đài truyền hình, mở rộng quảng bá...

Tất cả các loại tài nguyên tuyên truyền đều được ông sắm khoái mua trong một lần.

Dù sao bây giờ bọn họ đang lúc giàu có, ngân sách của công ty cũng không thiếu chút tiền ấy, cho nên không có lý do để bộ phim truyền hình đầu tiên của phòng làm việc phải chịu ủy khuất?

Đập! Nhất định phải đập thật sướng khoái!

Không tiêu tiền ta liền không thấy an tâm!

.....

Cùng lúc đó, không chỉ có phòng làm việc “Lang Gia Các” là đang đập tiền, mà các bộ truyền hình được chiếu vào mùa xuân cũng đang tranh giành tài nguyên trong giai đoạn tuyên truyền.

Đặc biệt là các trang Web chính thống, nó không chỉ tượng trưng cho con bài chủ chốt, đồng thời còn có tác động rất lớn đến thành tích của bộ phim. Quan trọng sức ảnh hưởng mà nó mang lại cho lần đầu phát sóng. Rất nhiều nhà sản xuất phim đều xem đây là đối tượng trọng điểm để tranh đoạt.

20 tháng 2, ngay sau tết âm lịch, Thái Thực Tiễn tự mình mang theo đoàn đội đi về phía nam xa xôi, đến tổng bộ của Tencent Video (Đăng Tấn Ảnh Nghiệp) và thương lượng về việc bản quyền internet.

Thế nhưng sáng hôm đó, ông ta lại bất ngờ gặp được một người quen tại tòa nhà văn phòng của trang Web.

“Thái tổng?”

Một người phụ nữ hơi béo, khoảng 40 tuổi, đối phương vừa nhìn thấy Thái Thực Tiễn thì hơi sững sốt, sau đó nhanh khôi phục biểu tình trấn tĩnh, dáng vẻ ưu nhã gật đầu xem như chào hỏi.

Thái Thực Tiễn cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy người phụ nữ này, ông nhẹ nhàng gật đầu đáp lại.

Đối phương tên là Cao Thục Lan, tổng giám đốc mới nhậm chức của Đông Nhạc Điện Ảnh.

Đều là người trong giới, ông đã quen biết Cao Thục Lan nhiều năm, xưa nay cũng không có tư oán gì.

Nhưng hiện tại, Thái Thực Tiễn và tư bản đứng sau Đông Nhạc đã kết thù, cho nên khi hai bên gặp nhau, tự nhiên không thể có bất kỳ giao lưu thân thiện nào.

Một lát sau, mỗi người đều được nhân viên của tổng bộ Tencent dắt vào phòng tiếp khách.

Tổng giám đốc Cao Thục Lan của Đông Nhạc nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa, dĩ nhiên cô hiểu ý định của Thái Thực Tiễn khi đến đây.

Nhất định là vì “Lang Gia Bảng”.

Giới này rất lớn, nhà ai mà chẳng có phim truyền hình muốn phát sóng.

Đặc biệt là Đông Nhạc và phòng làm việc “Lang Gia Các”, cả hai vốn hiểu rõ nhau như lòng bàn tay.

Đông Nhạc có một bộ phim truyền hình sẽ ra mắt vào mùa xuân năm nay mang tên “Thanh Cung Bí Sử” với kinh phí đầu tư hơn 100 triệu, nên tảng phát sóng là Mango TV (Đài xoài).

Hôm nay Cao Thục Lan tới đây chính là vì thương lượng quyền phát sóng internet của “Thanh Cung Bí Sử” trên Tencent Video cùng với công việc tuyên truyền. Thế nhưng không nghĩ tới lại trùng hợp gặp được Thái Thục Tiễn.

Điều khiến cô buồn bực hơn là cả hai nhất định sẽ còn đụng nhau trong cuộc đua tranh giành tài nguyên tuyên truyền.

“Thái Thục Tiễn thật sự muốn tăng giá 30% để mua gói mở rộng quảng cáo của mùa xuân?”

Nhân viên phụ trách bên này là bằng hữu của Cao Thục Lan, cô vừa nghe được thông tin mà đối phương tiết lộ thì liền cảm thấy cả người không tốt.

“Hắn có tật xấu gì sao?” Cao Thục Lan khó có thể tin mà nói nhỏ: “Tăng 30%, bọn họ thật sự gom được sao?”

Nhân viên công tác nói: “Vừa rồi nói chuyện với hắn, thì tôi thấy bọn họ nhất định phải giành được gói mở rộng quảng cáo này, phí bảo hiểm cũng tình nguyện bỏ ra.”

“Dù sao cũng là bộ phim truyền hình đầu niên, cho nên tương đối coi trọng.”

Nói xong, nhân viên công tác khuyên giải: “Các cậu cũng không nên tranh giành, bởi vì bộ phim của công ty cậu được phát sóng độc quyền trên Mango TV, tài nguyên quảng cáo cũng không tồi.”

Cao Thục Lan vẻ mặt buồn bực.

Phí bảo hiểm cao như vậy, cô cũng không quá muốn, nhưng gói mở rộng quảng cáo này đã được ký kết trong hợp đồng diễn viên, cho nên nhất định phải bắt được.

Về phần tên gốc tử Thái Thục Tiễn kia...

Làm sao Cao Thục Lan lại không biết chuyện ông ta điên cuồng mua đi mua gói quảng cáo này?

Chương 599: Đánh Cược Một Phen

Hai người thương lượng nửa ngày, cuối cùng Cao Thục Lan cắn răng một cái, nói: “Cậu đi nói với lãnh đạo nhà mình, tôi sẵn sàng chấp nhận mức giá 50%!”

“Rốt cuộc, Đông Nhạc mới là người có mối quan hệ hợp tác dài nhất với Tencent, cho nên cũng không thể vì chuyện giá cả mà nhường thứ tốt nhất cho bọn họ được?”

Nhân viên công tác không có lý do gì để từ chối khi nghe cô nói như vậy, do đó mới vội vàng chạy đi tìm lãnh đạo nhà mình để xin chỉ thị.

Trải qua một phen thương lượng, hai bên quyết định ký kết hợp đồng ngay tại chỗ.

Vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Cao Thục Lan lập tức phân phó công ty gửi tiền cho bên Tencent video, để chuyện này được kết thúc hoàn hảo tốt đẹp.

Một lát sau, hết thầy thủ tục đều xong xuôi.

Cao Thục Lan vẻ mặt thất vọng mà đi ra khỏi phòng họp, chỉ cảm thấy lòng đau không chịu được.

Đều do lão cáo già Thái Thực Tiễn!

Không duyên cớ dùng thêm 50%, thật là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!

Cao Thục Lan nổi giận đùng đùng đi tới thang máy, ai ngờ lại lần nữa gặp phải Thái Thực Tiễn.

Lúc này, ông ta đang nghe điện thoại, vẻ mặt có chút cổ quái.

“Chúng ta từ bỏ sao?”

Thái Thực Tiễn nắm ống nghe, nói với vẻ mặt khó hiểu: “Gói mở rộng này rất mạnh, cậu còn nhớ thời điểm “Tuyệt Đại Song Kiêu” được phát sóng không? Lúc đó thúc cũng đã mua một gói quảng cáo này, nó thật sự hữu ích.”

Đầu bên kia điện thoại, Hứa Trăn nói: “Thái tổng, tuy là gói quảng cáo này khá tốt, nhưng tôi nghe nói ngài muốn đẩy mức giá này lên 50%?”

“Thật sự không cần thiết.”

“Cho dù nỗ lực như thế nào thì số liệu phát sóng lần đầu của “Lang Gia Bảng” cũng sẽ không quá tốt.”

“Một mặt là do vấn đề của đài truyền hình, mặt khác còn do tôi.”

“Hãy để lại nguồn tài nguyên này cho những người muốn tranh giành vị trí đầu tiên. Tại sao chúng ta lại phải tiêu số tiền không chính đáng này?”

“.....”

Sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi giữa hai người, Thái Thực Tiễn đã bị Hứa Trăn thuyết phục thành công và đồng ý không tranh gói quảng cáo này nữa.

Vừa mới quay đầu liền nhìn thấy Cao Thục Lan đang đứng ở cách đó không xa, ông hơi mỉm cười, nói: “Lại gặp mặt, Cao tổng.”

“Nghe nói ngài đến đây là vì gói quảng cáo vào mùa xuân?”

Nói xong, Thái Thực Tiễn vung tay lên: “Chúng ta rút lui, không mua, đắt quá.”

“Cao tổng cứ tự nhiên, gia đình bình dân chúng tôi không thể cạnh tranh nổi.”

Cao Thục Lan: “.....”

Cô nhìn biểu tình vân đạm phong khinh của Thái Thực Tiễn, lại nhìn xuống bản hợp đồng trong tay mình, cảm giác giống như ăn phân.

Lão già này, không muốn mua thì tại sao không nói sớm! !

Lão nương đã ký hợp đồng xong rồi! Tiễn cũng đã chuyển qua! !

.....

Lúc này, tại phim trường ở phía bắc thủ đô.

Hứa Trăn vừa kết thúc cuộc gọi với Thái Thực Tiễn mà không hề hay biết mình đã hồ được công ty chủ quản cũ một mớ tiền.

Vừa rồi, Thái Thực Tiễn nổi máu nóng, một hai không tiếc vốn gốc mà muốn mua gói quảng cáo kia. Thấy tình hình không ổn, một “Gián Điệp” bên cạnh ông ta đã gửi tin nhắn cho Nhị đương gia Hứa Trăn, kêu hấn mau đi khuyên nhủ lão đại.

Hứa Trăn vừa nghe tin tức này, nào dám trì hoãn, lập tức gọi một cú điện thoại qua, thành công ngăn cản được hành vi của Thái thúc.

——tiền không phải là gió thổi tới, sao có thể tiêu như vậy được!

Mở rộng quảng cáo dĩ nhiên tốt, nhưng cũng phải suy xét đến vấn đề tiết kiệm chi phí.

Giống như những lời mà hấn đã nói với Thái Thực Tiễn vừa rồi, thành tích của lần phát sóng đầu tiên khẳng định sẽ không quá tốt, hoàn toàn không đủ tư cách tranh bảng.

Đây là lần đầu tiên hấn đóng vai chính trong một bộ phim lớn và còn chưa được thị trường tán thành.

Hơn nữa “Lang Gia Bảng” là phim truyền hình được cải biên từ tiểu thuyết internet, cho nên mức độ phổ biến không quá cao.

Rating cho lần đầu phát sóng có thể đạt 0.5% đã xem như không tồi, hấn cũng không dám nói nhiều.

Tuy nhiên, dù cho lần đầu phát sóng không quá tốt thì Hứa Trăn vẫn tin tưởng vào thành tích của toàn bộ phim.

Không có hấn thì với cốt truyện tốt, diễn viên thực lực, chế tác hoàn mỹ cũng đủ kéo lượt xem.

Hứa Trăn ước tính một cách dè dặt rằng rating của “Lang Gia Bảng” ít nhất có thể chiếm vị trí thứ ba trong cùng kỳ và top mười trong năm.

Nếu điều này không thể đạt được, vậy chỉ có thể nói giới phim truyền hình là trận chiến của thần tiên, còn khán giả thì có nhãn phúc.

Với tư cách là một diễn viên, Hứa Trăn không chỉ không cảm thấy thất vọng mà còn cao hứng cho giới phim truyền hình của Hoa Hạ.

.....

Tâm trạng của Hứa Trăn khá bình thản, mỗi ngày hết sức chuyên chú đóng phim ở đoàn “Tú Xuân Đào”.

Thế nhưng, những người khác lại không có được tâm thái tốt như hắn.

Thái Thực Tiễn thì không cần phải nói, ông ta đã sớm biến thành kiến bò trên chảo nóng.

Còn Kiều Phong thì nôn nóng không chịu được, mỗi ngày chỉ có thể ăn mấy thực phẩm rác rưởi để chuyển hướng chú ý, đã nửa tháng trôi qua, cả người liền hiện rõ bệnh trạng lao lực quá sức và béo phì.

Cùng lúc đó, các bên liên quan cũng cảm thấy áp lực cực lớn đối với thành tích của bộ phim, chẳng hạn như Đài truyền hình Thủ Đô.

Thực lực của đài truyền hình Thủ Đô khá tốt và có lẽ nó là đầu phát tâm trung trong số 21 kênh truyền hình vệ tinh của cả nước.

Các bộ phim truyền hình hàng đầu của họ thường là chính kịch, tỷ suất người xem có lẽ xếp hạng bảy hoặc tám trong nước, ngoài ra có rất ít phim truyền hình bạo lực.

Lần này, Phó Quốc Cường, tổng biên tập của đài truyền hình Thủ Đô, cũng chịu áp lực rất lớn khi mua được bản quyền công chiếu của “Lang Gia Bả” với mức giá khủng.

Ăn ngay nói thật, lấy quy mô đầu tư và dàn diễn viên của “Lang Gia Bả” thì mức giá trên 300 vạn cho một tập là quá đắt.

Nhưng tại buổi gặp gỡ giới truyền thông, Phó Quốc Cường đã thực sự bị sốc nặng và đặc biệt xem trọng bộ phim này.

Nếu như nói trong cuộc sống mình chỉ có thể tùy hứng một lần, thì Phó Quốc Cường nguyện ý dùng cơ hội này cho “Lang Gia Bả”.

Đánh cuộc một phen!

Cùng lắm thì về sau bị lãnh đạo đối xử lạnh nhạt, bởi chuyện này cũng không tính là sai lầm về nguyên tắc, không đến mức bị khai trừ.

Chương 600: Lang Gia Bảng Chính Thức Phát Sóng

Hôm nay là 5 tháng 3, Phó Quốc Cường tan làm lúc 6 giờ như thường lệ.

Đơn vị không có văn hóa tăng ca, mà hắn cũng không có ý định ở lại.

Lúc 7 giờ tối hắn về đến nhà, vợ thì đang nấu ăn trong phòng bếp, con gái mới vào cấp hai đang ghé người trên chiếc bàn ăn cơm bằng gỗ đặc, một bên làm bài tập, một bên chơi điện thoại di động.

Vừa nhìn thấy hắn trở về, đứa nhỏ vội vàng giấu điện thoại di động dưới quyển sách, làm bộ đang nghiêm túc học bài.

Phó Quốc Cường nhìn có chút buồn cười nhưng cũng không vạch trần mà cúi người hỏi: “Còn bao nhiêu bài tập về nhà? Con có thể hoàn thành trước 7 giờ 30 không?”

Đứa nhỏ vừa nghe được lời này thì lập tức hai mắt sáng ngời, kêu lên: “7h rưỡi chúng ta sẽ đi đâu sao? Siêu thị? Hay là công viên?”

Phó Quốc Cường lắc đầu, chỉ vào TV nói: “Hôm nay bộ phim mới của đài truyền hình Thủ Đô sẽ được phát sóng, cả nhà chúng ta cùng nhau xem có được không?”

Tiểu cô nương vừa nghe lời này, tức khắc héo mặt, vừa nhìn vào sách bài tập, vừa lầm bầm: “Đài thủ đô thì có gì hay?”

“Phim kháng chiến hay là phim mẹ chồng nàng dâu?”

Phó Quốc Cường thần bí mà cười cười, nói: “Đều không phải, là phim cổ trang.”

“Nam chính là Hứa Trăn nha.”

Tiểu cô nương tức khắc ngừng bút.

“Là Hứa Trăn mà con biết sao? ?” Cô bé ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh, nói, “Là Truyện Võ sao? Là Trục Thụ sao?”

Nhìn thấy Phó Quốc Cường gật đầu, tiểu cô nương lập tức trừng to hai mắt mà kêu lên: “Ba chờ con một lát, 5 phút nữa liền lên chiến trường! !”

“Ha ha ha ha ha.....”

Vợ chồng hai người thấy thế thì nhin không được mà cười thành tiếng.

.....

7 giờ 30 phút tối, gia đình ba người ăn xong cơm tối, vừa đúng giờ liền tập trung trên phòng khách, mở TV ra, chuyển đến kênh của đài truyền hình Thủ Đô.

Tuy nói “Lang Gia Bảng” được hai đài Thủ Đô và đài Cà Chua (Đài truyền hình Đông Phương) phát sóng, nhưng Phó Quốc Cường vẫn muốn hỗ trợ cho ratings của nhà mình.

Tiểu cô nương ngồi ở giữa sofa, hưng phấn đến chân tay quơ loạn, chờ mong Hứa Trăn lên sân khấu.

Cô bé không biết nội dung của “Lang Gia Bảng” nói về cái gì, nhưng điều đó cũng không ngăn cản việc cô đi liếm bình.

Một lúc sau, bài hát mở đầu phim kết thúc, nhưng thứ đập vào mắt đầu tiên không phải là những tuần nam mỹ nữ trong tưởng tượng.

Hình ảnh trên màn hình TV nhìn rất tối, sau mấy giây hình ảnh mới sáng lên một chút, cô gái nhỏ vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền không khỏi kinh hô một tiếng.

“A.....”

Trong màn hình là một bãi chiến trường tang thương.

Sơn cốc nhỏ hẹp, hai bên vách đá giống như đao rìu.

Vô số thi thể chồng chất như núi dưới đáy thung lũng, tuyết phủ kín khắp nơi, hầu hết thi thể của những người này đều bị chôn vùi, chỉ có thể nhìn thấy bộ giáp bản thủ, tứ chi bị cắt xén và vết máu chói lòa trong tuyết.

Máy quay bị cắt từ góc nhìn xa thành góc nhìn gần, từ chỗ đông xác chết rồi từ từ di chuyển về phía trước. Cảnh tượng như Tu La tràng này khiến cho lòng người ghê rợn.

Tiểu cô nương không khỏi run lập cập, theo bản năng mà núp sau lưng mẹ.

“Sột sột soạt soạt.....”

Đúng lúc này, một “Thi thể” nhẹ nhàng run lên, chống đỡ thân thể, khó khăn bò ra khỏi đồng cây.

“Ngô..... Khụ khụ, khụ khụ khụ.....”

Trong sơn cốc tĩnh mịch, âm thanh thở dốc, ho khan vang lên đặc biệt chói tai.

Lúc này, màn ảnh dần tiến vào cận cảnh, trên mặt của hắc dĩnh đầy máu tươi, không thấy rõ tướng mạo, nhưng nhìn vào đôi mắt trong veo, người ta liền biết đây có lẽ là một tướng sĩ còn trẻ tuổi.

“Phụ soái, phụ soái.....”

Hắc lão đạo đứng lên, trong miệng lầm bầm hai chữ phụ soái, ánh mắt bắt đầu mờ mịt.

Quay đầu nhìn xung quanh, cảnh tượng trước mắt làm cho thân thể hắc kịch liệt, run rẩy.

Hắc khó khăn đi về phía trước hai bước, sau đó lại ngã xuống mặt đất, cả người run rẩy, không biết làm sao.

Cảnh tượng chiến tranh thảm thiết và chân thật khiến cho người xem thật sự bị sốc, tiểu cô nương sợ tới mức không dám nhìn vào màn hình TV.

Nhưng ở bên cạnh, ba ba Phó Quốc Cường lại cắn hạt dưa, uống nước trà, xem đến mùi ngon.

Không hổ là phòng làm việc “Lang Gia Các”, người duy nhất in ấn sách luyện bài tập toán làm ấn phẩm phim.

Nhìn thi thể nằm la liệt ở khắp nơi, cảnh tượng máu chảy thành sông, gần như tạo ra khuynh hướng cảm xúc điện ảnh, thật sự xuất sắc!

Dưới đất trời đầy tuyết trắng, tướng sĩ trẻ tuổi lê đôi chân đi trong sơn cốc, điên cuồng lật tung thi thể của chiến hữu trên mặt đất.

Một lát sau, hấn rút cuộc lại tìm một người sống sót, nhưng lúc hai người đang nâng đỡ, lão đảo đi về phía trước thì từ cửa cốc, vang lên một trận tiếng vó ngựa.

Trong cơn bão tuyết, hai chiến binh sống sót sau trận chiến đột nhiên dừng bước chân, nhìn về nơi phát ra âm thanh, khuôn mặt bê bối máu lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Tiêu Thù.....”

Tiếng vó ngựa dần dần tới gần, người chiến binh kia nở một nụ cười thâm, quay đầu nhìn về phía người trẻ tuổi bên cạnh, giọng nói hơi khàn khàn: “Nhớ kỹ, nhất định phải sống sót...”

Lời còn chưa dứt, người này bỗng nhiên dùng hết sức lực toàn thân, đẩy người trẻ tuổi vào hố tuyết bên cạnh.

Người trẻ tuổi lắp bắp kinh hãi, thân thể bị thương nặng không thể đứng vững, lập tức ngã vào trong hố tuyết, chẳng mấy chốc cơ thể liền bị tuyết trắng bao phủ.

“Ngô.....” Hấn rên một tiếng, muốn giãy giụa giãy giụa, nhưng căn bản không có sức lực.

Xuyên thấu qua khe hở, người trẻ tuổi rõ ràng nhìn thấy được, đồng bạn của mình đang liều mình chạy về phía trước.

“Lộc cốc, lộc cốc.....”

Tiếng vó ngựa hỗn độn càng ngày càng gần, gần như muốn bóp nát trái tim người xem.

Lúc đồng bạn sắp chạy ra khỏi tầm mắt hấn thì gió mạnh chợt đến.

Một cây trường thương gào thét bay đến, hàn ý lạnh thấu xương và đâm xuyên vào thân thể của đối phương.

“Thình thịch.....”

Người kia vô lực mà gục trên mặt đất, bị đóng đinh ở đáy cốc.

Tướng sĩ trẻ tuổi trong hố tuyết chứng kiến được tất cả chuyện này, hấn mở to hai mắt nhìn, thân thể kịch liệt run rẩy, mười

ngón gắt gao moi vào trong đất.

Chương 601: Diễn Viên Ưu Tú

Trong phút chốc, màn hình đột nhiên chuyển cảnh.

Một thân ảnh thon gầy chột bùng tĩnh sau giấc ngủ.

Hai tay chống xuống giường, hơi thở dồn dập, thân thể suy nhược run rẩy như ngọn đuốc sắp tàn trong gió.

Tóc dài che khuất hơn phân nửa gương mặt hắc, chỉ để lộ ra một đôi mắt thâm thúy.

Biểu tình như sóng to gió lớn trong mắt dần dần bình ổn lại, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

“Hô, hô, hô.....”

Hắn gian nan mà thở dốc một lát, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ:

Ánh mặt trời xuyên qua áng mây, núi lớn xa xa, cảnh sắc thanh lãnh mà yên tĩnh như bức tranh sơn thủy. Nó hoàn toàn trái ngược với khung cảnh chiến trường cực kỳ bi thảm trong giấc mộng.

.....

“Ai.....”

Bên ngoài màn hình, Phó Quốc Cường nhìn thấy một màn này, nhin không được xúc động thở dài.

——Khuyh hướng cảm xúc của hình ảnh này thật sự rất tuyệt!

Sự chuyển đổi khoảnh khắc giữa bi kịch và tươi đẹp, tương phản mạnh mẽ giữa địa phủ cùng tiên cảnh, đối lập lớn giữa ác mộng cùng hiện thực....

Quả thực chính là một bữa thịnh yến.

Ngày trước khi xem bộ phim này ở buổi họp truyền thông, Phó Quốc Cường chỉ nhìn vài phút liền muốn mua nó, nguyên nhân là vì phần mở đầu tuyệt mỹ mà hắn chưa từng thấy bao giờ.

“Ba ba, người này là Hứa Trăn sao?”

Ở bên cạnh, tiểu cô nương chỉ vào người thanh niên thon gầy trong màn hình, hỏi.

Phó Quốc Cường gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Hai mắt của cô bé sáng lên, hỏi: “Tại sao hắn lại mơ thấy ác mộng này? Giấc mộng này có ý nghĩa gì?”

Phó Quốc Cường thần bí mà cười, nói: “Chậm rãi xem đi, hiện tại nói rõ thì sẽ không thú vị.”

Tiểu cô nương nghe vậy, tức khắc có chút bất mãn mà chu miệng lên.

.....

Trong màn hình, câu chuyện vẫn đang tiếp tục.

Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô chỉ xuất hiện một lát rồi lập tức biến mất.

Khi bối cảnh thay đổi, chỉ thấy một gian thư phòng, Dự Vương, hoàng tử của Đại Lương nhận được một báo cáo khẩn cấp từ thuộc hạ của mình: Nước láng giềng Bắc Yên quyết định lập Lục hoàng tử lên ngôi Thái tử.

Nghe được tin tức, Dự Vương liền lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Trong các hoàng tử của Yên đế, thực lực của Lục hoàng tử yếu nhất, không có bối cảnh, thế nhưng hắn lại bắt được ngôi vị Đông Cung, quả nhiên không thể tưởng tượng được...”

Dự Vương hỏi thuộc hạ của mình: “Rốt cuộc là tại sao hắn làm được?”

Thuộc hạ cảnh giác mà nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói: “Tì chức có hỏi thăm, dưới trướng của Lục hoàng tử Bắc Yên có một mưu sĩ, tương truyền có tài quỷ thần khó lường.”

Dự Vương vội vàng hỏi: “Người kia là ai, hiện tại đang ở chỗ nào.”

Thuộc hạ nghiêm mặt nói: “Người này tên là Mai Trường Tô, là một vị nhân sĩ giang hồ.”

“Theo lời đồn, “Lang Gia đứng đầu bảng, Giang Tả mai lang. Kỳ lân chi tài, có được liền có thể lấy thiên hạ!”.”

Đôi mắt của Dự Vương hơi nheo lại, nói: “Xem ra, bốn vương phải đích thân đi đến Giang Tả.”

“.....”

Ngay sau đó, thái tử của Đại Lương cũng nhận được tin tức tương tự.

“Gần đây, Dự vương đã làm gì?” Thái tử hỏi thủ hạ.

Thủ hạ đáp: “Hắn lấy cớ cứu tế lũ lụt, đến Giang Tả để tìm kiếm tung tích của vị “Kỳ lân tài tử” kia.”

Nghe được lời này, Thái Tử chấp tay sau lưng, đi dạo hai bước ở trong phòng, nhin không được hừ lạnh một tiếng, nói: “Xem ra, vị hoàng đế này của ta cũng bắt chước vị Lục hoàng tử của Bắc Yên kia, muốn tiến vào Đông cung.”

“Kỳ lân tài tử, có được liền có thể lấy thiên hạ?”

Thái Tử nghiêm nghị nói: “Cô nhất định phải đi trước hắn một bước, tìm được vị “Giang Tả mai lang” này!”

.....

Tiết tấu của phần mở đầu “Lang Gia Bảng” không nhanh và dồn dập như “Sấm Quan Đông”, mà nó có chút hương vị từ từ kể ra.

Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô cũng không xuất hiện chính diện mà là chưa thấy người, đã sớm nghe kỳ danh.

Hắn lấy thân phận mưu sĩ, trợ giúp Lục hoàng tử Bắc Yên tiến vào Đông Cung, khiến cho nước láng giềng Đại Lương phải chú ý.

Dự Vương đích thân đến Giang Tả, bày ra tư thái chiêu hiền đãi sĩ, đồng thời còn không quên mượn cớ cứu tế để mua danh chuộc tiếng;

Thái Tử cũng không thèm để ý đến tư thái mà trực tiếp đề thủ hạ đi tìm người, nghiêm nhiên là một bộ mặt kiêu căng cuồng vọng.

Hình tượng đoạt đích của hai vị liền sôi nổi hiện ra trước mắt.

Mà lúc này, đối tượng tranh đoạt Mai Trường Tô đang ở nơi nào?

——Hắn lựa chọn cách ngược lại, chủ động đi tới trung tâm quyền lực của Đại Lương: Kim Lăng.

“Nhanh như chớp...”

Ngoài thành Kim Lăng, một chiếc xe ngựa màu xanh lam không quá thu hút, bị cuốn vào dòng xe ngựa như nước chảy trên đường, lắt lư đi tới cửa thành.

Góc quay tiến vào cận cảnh, chiếu sát một bên xe ngựa.

Một bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng mở tấm rèm.

Bên trong bức màn, Mai Trường Tô do Hứa Trăn thủ vai, lần đầu tiên lộ mặt trong bộ phim.

Tóc bó gọn, mặc một kiện y phục trắng như tuyết, dung nhan hao gầy, sắc mặt hơi tái nhợt, khí độ nho nhã mà thông dong.

Giờ này khắc này, Mai Trường Tô ngồi ở trên xe ngựa, nhìn chăm chăm vào bức tường thành cao ngất trước mặt, thật lâu không nói gì.

Khuôn mặt trẻ trung, tuấn tú, nhưng đôi mắt lại thâm lương và sâu thẳm, giống như đã trải qua mấy đời cảnh còn người mất, thương hải tang điền.

Mai Trường Tô vừa xuất hiện, miệng còn chưa nói chuyện, nhưng Phó Quốc Cường ở trước màn hình liền nhận không được mà thầm khen một tiếng hảo.

Khí độ này thật sự quá xuất sắc.

Hắn thường xuyên nghe người ta nói, diễn viên ưu tú sẽ dùng đôi mắt để nói chuyện, hiện giờ nhìn thấy Hứa Trăn biểu diễn, hắn tức khắc cảm giác lời này là sự thật.

Ngay phần mở đầu của bộ phim, khi Mai Trường Tô bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, ánh mắt của hắn liền hiện rõ vẻ đau đớn từ tận nội tâm, quá trình từ mờ mịt vô thức đến bình tĩnh sâu thẳm.

Mà đứng trước thành Kim Lăng, khuôn mặt còn trẻ tuổi của Hứa Trăn lại toát ra vẻ thâm lương cùng hồi tưởng vốn nên thuộc về độ tuổi trưởng thành.

Chính cảm xúc được phân thành các trình tự như vậy đã khiến cho nhân vật có chiều sâu và tăng thêm ba phần sức hút không

thuộc về độ tuổi của mình.

Chương 602: Phản Ứng Khác Nhau

Phim chiếu đến giờ, đã có không ít nhân vật xuất hiện, nhưng Phó Quốc Cường lại cảm giác, những người vừa rồi chỉ là khách nhân qua đường, duy Mai Trường Tô vừa lên sân khấu thì lập tức cướp đi lực chú ý của mình.

Lúc này trong màn hình, một thanh niên mặc áo gấm đang cười ngửa, y nhìn biểu tình của Mai Trường Tô, liền hỏi: “Trước kia Tô huynh... đã tới Kim Lăng?”

Mai Trường Tô nghe được lời này thì làm như thoát ra khỏi đồng hồ ức hốt, hấn nở một nụ cười nhạt, nói: “Mười lăm năm trước, ta từng thụ giáo Lê Sùng lão tiên sinh tại Kim Lăng, từ khi lão tiên sinh bị biếm chức rời kinh, ta cũng chưa bao giờ về lại Kim Lăng.”

“Nhớ đến tiên sư, không khỏi cảm khái chuyện cũ đã qua như mây như khói, mây tản khói tan, há có ngày tái hiện.”

Người trẻ tuổi nhìn thấy biểu tình xúc động của hắn thì nói: “Xin lỗi, Tô huynh, ta vốn muốn mời huynh đến Kim Lăng giải sầu dưỡng bệnh, không nghĩ lại khiến huynh nhớ tới chuyện đau thương.”

Mai Trường Tô nghe vậy liền chậm rãi thu liễm vẻ thương cảm trong mắt, nở một nụ cười nhẹ: “Cảnh Duệ nói quá lời.”

“Dù sao cũng phải tưởng niệm vong sư năm đó trung thành bị hại, đau khổ rời kinh, nhưng sao có thể sa vào tâm tình buồn bã mãi được. Ta không sao, chúng ta vào thành thôi.”

Hai người đi vào trong thành Kim Lăng, cuối cùng dừng chân trước một tòa phủ đệ nguy nga.

“Hộ quốc trụ thạch”

Mai Trường Tô xuống xe ngựa, đứng ở trước cửa phủ, lần bấm bốn chữ được in trên tường cao chót vót, nói với người trẻ tuổi bên cạnh: “Không hổ là phủ Ninh Quốc hầu, mấy chữ này là ngự bút thân phong.”

Đối phương cũng cảm thấy vinh dự mà cười nói: “Phụ thân chinh chiến nửa đời người, vì nước vì dân, cho nên mới được bệ hạ ban ân như vậy.”

“Đúng vậy.....”

Mai Trường Tô hơi hơi cúi đầu xuống, khước miệng nhếch lên một vòng cung, cười như không cười nói: “Quân công của Tạ hầu gia, cũng không phải là người bình thường có thể so sánh.”

Bên ngoài màn hình, Phó Quốc Cường nhìn thấy một màn này, tức khắc cảm giác có chút choáng ngợp.

Tê, biểu tình này của Mai Trường Tô, xem bao nhiêu lần đều cảm thấy ý vị sâu xa!

Quân công của Tạ hầu gia chính là nhờ vào cuộc tàn sát tướng sĩ Mai Lĩnh mà có được.

Câu “Không phải người bình thường có thể so sánh” này của hắn, nghe vào tai thì giống như khích lệ, nhưng thực tế lại đang châm chọc.

Là người đã mua bản quyền công chiếu của “Lang Gia Bả” (Tên phim: Lang Nha Bả), Phó Quốc Cường đương nhiên đã xem qua bộ phim này, hơn nữa còn xem không dưới 1 lần.

Nhưng điều đó cũng không ngăn cản việc hắn tiếp tục xem lần hai, lần ba.

Cốt truyện của bộ phim này rất rắc rối phức tạp, nhân vật quá nhiều, cho nên mỗi lần xem, hắn đều có thể phát hiện ra điều mới mẻ.

Đặc biệt là khi đã biết hết toàn bộ cốt truyện, sau lại quay đầu đi xem tình tiết, tâm tình tức khắc không giống nhau.

Ví dụ như hiện tại.

Phó Quốc Cường dào dạt đắc ý mà nhìn vợ cùng đứa con gái đang ngồi bên cạnh, có vẻ như hai người này đang có chút thiếu hứng thú.

Mỗi lần vợ mình xem phim thì cô ấy sẽ bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn, con gái càng quá đáng hơn, có Hứa Trăn thì xem phim, mà không có thì cắm đầu vào điện thoại...

“Tôi nói hai người.” Phó Quốc Cường nhin không được oán giận: “Có thể nghiêm túc xem phim nay không?”

“Đoạn này rất quan trọng!”

“Ninh Quốc hầu Tạ Ngọc lên sân khấu, nếu bỏ lỡ đoạn này thì về sau sẽ xem không hiểu!”

Nghe hắn nói như vậy, người vợ mới gật đầu có lệ, nói: “Đang xem đây, đang xem đây.”

Đứa con gái thì buồn bực mà chu lên miệng lên, nói: “Cảm giác cảnh của Hứa Trăn quá ít, không phải hắn là vai chính sao? Thế nào toàn quay người khác?”

“Ai, đại thúc diễn Tạ Ngọc này còn rất soái, đây là ai vậy? Rất quen mắt nha!”

Phó Quốc Cường: “.....”

Tại sao ta lại có cảm giác như đang ép buộc hai người xem phim vậy?

Rõ ràng là “Lang Nha Bàng” hay như vậy! xuất sắc như vậy mà!

.....

Mà cùng lúc đó, trời nam biển bắc đang theo dõi “Lang Nha Bàng” cũng bị phân hóa thành hai cực giống như Phó gia.

Xem xong nửa tập phim, nhiều khán giả cảm thấy bộ phim truyền hình này vừa nhạt nhẽo, vừa thiếu thú vị, lại vừa có sự cổ quái khó tả.

Cảnh tượng chiến tranh thảm thiết ở phần mở đầu là như thế nào?

Tại sao Mai Trường Tô lại gặp phải ác mộng này? Mà quan trọng là trên chiến trường vừa rồi không hề có hắn xuất hiện!

Chủ tuyến là hai vị hoàng tử đoạt đích? Hơn nữa còn là triều đại hư cấu? Thần nhảm chán!

Lúc Mai Trường Tô vào kinh, vì có gì hắn lại thương cảm như vậy?

Hắn cùng Tạ Ngọc có quan hệ gì, tại sao giọng điệu và cách cư xử lại có chút thần thái quái quái?

Lâm Thù? Mai Trường Tô? Tô Triết? Nửa tập liền có ba cái tên? ??

.....

Đủ loại nghi vấn giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng to, thế nhưng cốt truyện lại không có ý muốn giải thích rõ.

Rất nhiều người xem xem, liền dần dần mất đi hứng thú.

Thậm chí còn có nhiều Fans của Hứa Trăn thất vọng với bộ phim này:

Tuy là ca ca nhà mình soái tặc, soái bạo, kỹ năng diễn xuất cũng tăng vọt, hơn nữa chế tác phi thường hoàn mỹ, nhưng là..... Cốt truyện có điểm hơi yếu!

Xem hồi lâu mới thấy hai vị hoàng tử tranh đoạt kỳ lân tài tử, sau đó Hoàng Thượng bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tuyển phò mã cho Nghê Hoàng quận chúa ở biên giới phía nam, rốt cuộc tình tiết dẫn đến ở chỗ nào đây?

Ta muốn nhìn chính là Mai Trường Tô làm mưa làm gió, không phải chuyện của cung đình Đại Lương!

Tuy nhiên, vẫn còn có một nhóm người có thái độ hoàn toàn tương phản với đám người ở trên, đó chính là: Fans của tiểu thuyết “Lang Nha Bả”.

Bởi vì bộ phim truyền hình này được chính tác giả nguyên tác tham gia cải biên, cho nên, độ trùng với nguyên tác là cực cao.

Nhìn thấy những cảnh nổi tiếng trong sách được đưa lên màn ảnh một cách hoàn hảo, những người hâm mộ này gần như hét đến chói tai.

“A, thẩm án Mai Lĩnh! Lâm Thù bị Nhiếp thúc thúc đẩy mạnh vào hố tuyết!”

Chương 603: Bị Ghẻ Lạnh

Ở trên diễn đàn của “Lang Nha Bả”, các Fans liên tục để lại hàng trăm bình luận.

“Cảm ơn sự kiên trì của Hứa Trăn! Cảm ơn Hoàng Chí Tín đã không nhận vai! Một màn xóc màn xe kinh điển kia, đến tôi

còn cảm thấy Mai Trường Tô thật hoàn mỹ!”

“Hứa Trăn vì nhân vật này mà biến bản thân gầy thành như vậy, lúc thấy hần đứng ở chỗ đó, tôi còn sợ hần bị quăng ngã, đây mới chân chính là diễn viên!”

“Cảm ơn diễn viên đã cố gắng vì nhân vật, tạo ra một Mai Trường Tô như thật! Từ đây nguyện cả đời thành fans của Hứa Trăn!”

“.....”

Ngày phát sóng đầu tiên, “Lang Nha Bả” chỉ chiếu hai tập, ngay khi đến lúc Nghê Hoàng quân chúa luận võ chiêu thân, các thế lực vì muốn binh mã của nam cảnh mà bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Mai Trường Tô bị bạn tốt Tiêu Cảnh Duệ kéo hiện trường luận võ, Dự Vương cùng Thái Tử đích thân đến kết giao với hần, nhưng hần lại không tỏ rõ thái độ với bên nào.

Luận võ còn chưa kết thúc, thì Mai Trường Tô đã rời khỏi võ đài với lý do thân thể không khỏe.

Kết quả cổ kiệu đi đến nửa đường, hần liền nhìn thấy một tiểu hài tử mặc y phục vải thô, đang bị người ta đấm đá ở ven đường.

Tập hai kết thúc ngay chỗ này.

Các Fan của “Lang Nha Bả” giống như được khai mở thiên nhãn, bọn họ đều cảm thấy bộ phim này thật sự rất tinh diệu, cho dù là diễn viên hay diễn biến cốt truyện thì đều hoàn mỹ đến cực điểm.

Tuy nhiên vào sáng hôm sau, số liệu ratings của “Lang Nha Bả” chính thức ra lò, nó giống như một chậu nước lạnh tạt vào các Fan tiểu thuyết.

“Ngày đầu phát sóng, “Lang Nha Bả” bị lạnh nhạt, tỷ suất khán giả ngày đầu tiên chỉ có 0,5%, đứng thứ tám trong cùng kỳ?”

Các Fan tiểu thuyết đều cảm thấy hoảng hốt khi nhìn tin tức liên quan đến “Lang Nha Bả”.

Thế giới này làm sao vậy?

Một bộ phim xuất sắc như vậy mà chỉ xếp hạng tám? ??

....

Hôm nay là 5 tháng 3, Hứa Trăn quay phim trên phim trường đến 10h tối, cho nên thật đáng tiếc khi không thể xem ngày phát sóng đầu tiên của “Lang Nha Bảng”.

Kết thúc công việc, trợ lý Chu Hiểu Mạn lái xe chở Hứa Trăn về khách sạn, cô do dự một hồi nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Vừa nhận được tin tức từ bên phía đài Thủ Đô, bình quân rating của hai tập...”

Hứa Trăn hỏi: “Bao nhiêu vậy? 0.5%?”

Chu Hiểu Mạn nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt buồn bực nói: “A Trăn, tâm thái của cậu thật tốt!”

“n, đúng vậy, cậu nói đúng, bình quân rating 0.57%, xếp hạng thứ tám cùng kỳ.”

Nghe thấy con số này, trong mắt Hứa Trăn hiện lên một tia thất vọng, nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường, ngữ khí thoải mái mà nói: “Còn được, có thể tiếp thu.”

“Bảng cơ bản của đài Thủ Đô thường là trên dưới bảy, tám, đây là trình độ bình thường.”

Nói tới đây, hắn mới thuận miệng hỏi: “Phim nào đứng vị trí thứ nhất vậy?”

Hỏi đến vấn đề, Chu Hiểu Mạn tức khắc càng không vui, lẩm bẩm nói: “Đứng nhất là “Thanh Cung Bí Sử” của đài Xoài, ratings 2.73%.”

“A, tức chết tôi! Bộ phim tệ như vậy nhưng vẫn có nhiều người xem! Quả thực không có thiên lý!”

Hứa Trăn nghe vậy ngẩn ra “Thanh Cung Bí Sử” ?

Phim của Đông Nhạc?

Khi còn là nghệ sĩ của Đông Nhạc, hắn đã từng xem qua kịch bản này, chính tổng giám đốc Trâu Khánh Xuân đã mua quyền cải biên.

Nhưng khi nghĩ đến cốt truyện của “Thanh Cung Bí Sử”, Hứa Trăn liền nhin không được cười lên tiếng, nói: “Hóa ra là bộ

phim này sao, ân....”

“Dù sao câu chuyện tình của Thuận Trị đế cùng Đồng Ngọc Phi sẽ tạo được cảm giác mong chờ, hơn nữa tiết tấu cũng tương đối mau.”

“Về phần giai đoạn đầu của “Lang Nha Bả” quả thực rất bình thường.”

Mặc dù nhìn thấy hắc bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng Chu Hiểu Mạn vẫn cảm giận và bất bình.

“Thanh Cung Bí Sử” đã phát sóng cách đây 4 ngày, Chu Hiểu Mạn vì muốn biết người biết ta mà cố ý đón xem mấy tập, kết quả cô đã hoàn toàn bị sốc:

Thuận Trị đế cải trang vi hành đến Giang Nam, tra xét dân tình, kết quả một đầu liên chui vào thanh lâu, nhất kiến chung tình với Đồng Tiểu Uyển, danh kỹ đứng đầu Giang Nam.

Sau đó, trải qua một phen lăn lộn, hắc mạnh mẽ đưa nữ tử phong trần này về cung, ban hào Đồng Ngọc Phi.....

Chu Hiểu Mạn một bụng tào lại không biết phun từ đâu.

Đầu tiên chưa nói đến chuyện Đồng Tiểu Uyển cùng Đồng Ngọc Phi không phải một người....

Nhưng muốn mệnh hơn chính là, hoàng đế coi trọng một nữ tử phong trần, thậm chí còn không tiếc tranh sủng với một tên giang hồ và thư sinh nghèo, hèn mọn liêm cầu.

Vì để tạo niềm vui cho mỹ nhân mà Thuận Trị đế thân là chủ nhân thiên hạ đã bỏ lại đám tùy tùng, đơn thương độc mã đi cứu Đồng Tiểu Uyển trong đêm mưa gió. Sau một trận chiến, tuy rằng thân thể bị trọng thương nhưng đã thành công thoát khỏi vây giết của “Đệ nhất kiếm khách Giang Nam” ...

Sau đó Đồng Ngọc Phi vào cung, tính cách liền thay đổi. Đến lúc này, khán giả mới phát hiện: Vị mỹ nhân này không hề đơn giản như vậy, bí mật của nàng ta chính là nghĩa muội của Trận Cận Nam, tổng đà chủ của “Thiên Địa Hội”.

Phía trước lạt mềm buộc chặt mà lăn lộn với Thuận Trị, tất cả đều vì mục đích phản Thanh phục Minh....

Chu Hiểu Mạn sợ ngây người.

Công phu Thuận Trị đế, điệp chiến Đồng Ngạc Phi.

Một tác phẩm cút chó như vậy lại có thể xếp hạng nhất, trong khi đó “Lang Nha Bảng” lại bị ghẻ lạnh, lần đầu tiên Chu Hiểu Mạn không thể hiểu được quy luật của thế giới bát nháo này.

Thân là người có lý tưởng, cao nhân cắt nối biên tập video có đạo đức, làm sao cô có thể chỉ ngồi nhìn hiện tượng phi lý này xảy ra?

Chu Hiểu Mạn quyết đoán cắt một đoạn video, hung hăng phun tào từ đầu tới chân bộ phim “Thanh Cung Bí Sử”, sau đó dùng tiểu hào để đăng lên trang Web “Mộc tây mộc tây”.

Đúng vậy, không phải ta tính hắc, mà đây là sau khi nghiêm túc xem xong, ta đứng ở góc độ người xem, nói có sách mách có chứng mà phê phán!

Chương 604: Chủ Tuyên Mơ Hồ

Cùng lúc đó, người không thể hiểu nổi thế giới bát nháo này còn có chủ nhiệm biên tập Phó Quốc Cường của đài truyền hình Thủ Đô.

Ngay sau khi số liệu rating của ngày phát sóng đầu tiên được ra lò, hần nhìn vào bảng biểu trong tay, lâm vào trầm tư thật sâu.

Hần đã nghĩ tới “Lang Nha Bảng” sẽ có phần mở đầu thấp và dần tăng cao, tuy nhiên hần lại không nghĩ nó có thể thấp đến trình độ này.

0.57% a.....

Thất lưng buộc bụng để mua bộ phim này, nhưng rating của ngày đầu tiên phát sóng còn không đủ đạt điểm trung bình hàng năm của đài?

Trong cuộc họp sáng 6/3, các nhà lãnh đạo của đài truyền hình rõ ràng không hài lòng với thành tích này. Bọn họ ngấm ngấm hại người mà nói cả buổi, Phó Quốc Cường buồn bực đến vô đầu bức tai.

Bản thân hần rất yêu thích bộ phim này, đây là tác phẩm mà hần thích nhất trong vòng năm năm qua.

Nhưng đại thần đều có lúc nhìn làm, hướng chỉ chính mình?

Phó Quốc Cường không khỏi run rẩy khi xem số liệu của ngày đầu phát sóng, hẳn không biết kết quả tiếp theo sẽ như thế nào đây.

Đêm hôm đó, sau khi tan tầm, hắn đi dạo vài vòng ở sân sau của đơn vị, lại vào nhà vệ sinh hút mấy điếu thuốc, lúc này mới mơ màng hồ đồ mà trở về nhà.

Vừa vào cửa, thê tử theo thường lệ ở phòng bếp nấu cơm, con gái thì ghé mình trên sofa, vắt chéo chân nghịch điện thoại.

TV trong phòng khách đang bật và đã được chỉnh thành kênh của đài truyền hình vệ tinh Thủ Đô, trên bàn đã để sẵn hạt dưa cùng trà ngon mới pha.

Phó Quốc Cường tức khắc âm áp trong lòng.

“Sao hôm nay lại về trễ như vậy?” Vợ hắn nghe thấy tiếng cửa mở thì đi ra khỏi phòng bếp, tay xoa xoa trên tạp dề.

Phó Quốc Cường thay đổi giày, đặt bao công văn trong tay xuống, cười nói: “Hôm nay có chút việc tăng ca.”

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía TV, nói: “Hôm nay còn muốn xem “Lang Nha Bảng” sao?”

Vợ hắn cời tạp dề trên người xuống, cười đáp: “Phải xem chứ, ủng hộ công việc của anh.”

Nói xong, một nhà ba người chỉ đơn giản ăn một chút gì, sau đó ngồi trước TV như ngày hôm qua.

Thừa dịp bộ phim còn chưa phát sóng, Phó Quốc Cường dò hỏi: “Em thấy “Lang Nha Bảng” có hay hay không?”

Thê tử nói: “Giống nhau đi, diễn viên đều khá tốt, nhưng cốt truyện có hơi nhàm chán.”

Phó Quốc Cường nhin không được nói: “Nhàm chán?”

Thê tử gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, mới hai tập nhưng em thậm chí còn không biết tuyến chính là gì.”

“Nam chính như thế nào? Em chỉ biết hai vị hoàng tử đều đang tranh giành hắn, chứ không thể biết suy nghĩ của hắn.”

“Hình như hấn có thù hận với ai đó, nhưng em lại không biết thù hận của hấn là gì, cũng không biết kẻ thù là ai, nội dung rất mê mang, cho nên không có bất kỳ kỳ mong chờ gì với cốt truyện kể tiếp.”

Phó Quốc Cường nghe vậy liền sững sốt, ngẫm lại mới thấy hai tập đầu quả thực là như thế này.

Nhưng tại sao, lần đầu tiên xem “Lang Nha Bả”, hấn lại không hề cảm thấy nhàm chán?

Lúc này, hấn mới cẩn thận nhớ lại: Trong buổi gặp gỡ truyền thông, bọn họ đã xem một hơi hết 5 tập phim...

“Bắt đầu rồi bắt đầu rồi!”

Đứa con gái bên cạnh bỗng nhiên bật dậy từ ghế sofa, hứng thú bừng bừng nói: “Tập ba đến rồi!”

7h35 tối, tập ba của “Lang Nha Bả” đúng giờ liền phát sóng.

Một nhà ba người Phó Quốc Cường tức khắc ngừng nói chuyện phiếm và ngồi ngay ngắn trên sofa.

Thê tử quay đầu nhìn thoáng qua bộ dáng khẩn trương hề hề của chồng mình, sau đó thở dài rồi đặt điện thoại xuống.

n, dù sao cũng là bộ phim truyền hình mà chồng mình được ăn cả ngã về không, dùng nhiều tiền mới mua được, quả nhiên không dễ dàng gì, mình vẫn nên xem kỹ và nỗ lực tìm một góc độ để khen!

Vạn nhất đến lúc đó thành tích thật sự không tốt, liền có cơ an ủi hấn, nói bộ phim nay thật sự rất hay, cho nên người sai không phải hấn mà chính là do thế giới này...

Thê tử vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn màn hình TV, cảm giác như đang dỗ một đứa trẻ.

Tập thứ ba tiếp tục cốt truyện của ngày hôm qua: Nghê Hoàng quận chúa luận võ chọn rể, Mai Trường Tô đi theo bạn tốt Tiêu Cảnh Duệ tiến cung để xem náo nhiệt, sau đó liền lấy cơ thể không khỏe mà rời đi.

Kết quả đi được nửa đường thì nhìn thấy một tiểu hài tử bị người đánh đập trên phố.

Tiêu Cảnh Duệ mềm lòng, cứu đứa trẻ tên là “Đình Sinh” này, sau đó mang hẳn về Ninh Quốc Phủ để chữa thương.

Xem đến đây, thê tử của Phó Quốc Cường nhin không được khẽ nhúu mày.

Manh mối càng ngày càng nhiều a.....

Từ đầu tập một đến giờ, đầu tiên là hai vị hoàng tử tranh nhau mời chào “Kỳ lân tài tử” Mai Trường Tô, ngay sau đó là nam cảnh Nghệ Hoàng quận chúa luận võ chiêu thân.

Hiện tại lại xuất hiện một đứa trẻ không biết từ đâu tới.

Thê tử của Phó Quốc Cường nhìn thấy Mai Trường Tô ôn tồn mềm giọng mà dạy học cho đứa trẻ, rõ ràng cảm giác được, đây có thể là một nhân vật quan trọng.

Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới, bộ phim truyền hình rốt cuộc là muốn nói cái gì đây?

“..... Điện hạ! Điện hạ xin dừng bước, để ta đi thông báo cho hầu gia.....”

“Không cần thông báo, ta không phải tới tìm Tà hầu gia!”

Đúng lúc này, tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến.

“Kéo kệt.....”

Cửa phòng bị người mạnh mẽ đẩy ra từ phía bên ngoài.

Lúc này, góc quay tiến vào cận cảnh:

Người đến là một nam nhân trẻ tuổi mặc cẩm y hoa phục, lấy kim quan vấn tóc, mặt mày anh khí bức người.

Đây chính là Tĩnh Vương, Tiêu Cảnh Diễm, do Tống Úc thủ vai.

Vừa nhìn thấy gã lên sân khấu, ba người ngồi trước TV liên sáng bừng hai mắt.

Quả nhiên là nam nhi huyết khí phương cương oai hùng!

“Người kia là ai? Cũng là một hoàng tử sao?” Trên sô pha, thê tử nhỏ giọng hỏi.

Phó Quốc Cường gật gật đầu, trong mắt khó có thể ức chế mà lộ ra hưng phấn.

Đúng, chính là nơi này!

Muốn bắt đầu rồi!

“Lang Nha Bảng” trải chẵn suốt hai tập qua, xem một hồi thì giống như không hề có kết cấu.

Tuy nhiên, từ lúc Tĩnh Vương lên sân khấu, toàn bộ cốt truyện giống như một bàn cờ lộn xộn liền xuất hiện một quân cờ chủ chốt, nháy mắt đốt sáng hết thảy bố cục trước đó!

Thê tử hỏi tiếp: “Lại là hoàng tử, hắn cũng muốn đoạt đích?”

Phó Quốc Cường nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, nói: “Trước không nói, tiếp tục xem đi.”

Chương 605: Điều Khác Biệt Của “Lang Nha Bảng”

Lúc này, trong màn hình TV, Tĩnh Vương xông vào Ninh Quốc hầu phủ, muốn mang Đình Sinh rời đi.

Ngay lúc Tiêu Cảnh Duệ cùng Tĩnh Vương hàn huyên, thì ở phía sau hai người, Mai Trường Tô lại cười cười, vẫy tay về phía Đình Sinh, nói: “Đình Sinh, ta hỏi ngươi.”

“Chờ rời khỏi Dịch U đình, ngươi có muốn làm đệ tử của ta, để ta dạy người đọc sách hay không?”

Lời này vừa ra, trong phòng bỗng nhiên an tĩnh.

Tĩnh Vương và Tiêu Cảnh Duệ đều đồng thời nhìn về phía hắn.

Rời khỏi Dịch U đình?

Vui đùa cái gì vậy!

Đình Sinh hoảng sợ, ngốc lảng không biết nên đáp lại như thế nào.

Tĩnh Vương ở bên cạnh hơi nhíu mày lại, nói: “Tô tiên sinh nhất định là người có tâm địa thiện lương, không muốn thấy đứa bé này phải chịu khổ.”

“Thế nhưng ngươi cũng biết, Dịch U đình là nơi giam giữ tội nô, không có lệnh đặc xá của thánh thượng thì bất luận kẻ nào

cũng đừng mơ có thể rời khỏi.”

“Ta biết,” Giọng nói của Mai Trường Tô rất nhẹ, nhưng ánh mắt nhìn về phía Đình Sinh lại vô cùng chân thật và đáng tin, hắn nói một cách thông dong: “Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý hay không?”

Đình Sinh ngơ ngác mà nhìn hắn, sau một lúc lâu, bỗng nhiên dựng thẳng ngực, lớn tiếng kêu lên: “Tiên sinh, ta nguyện ý!”

“Tốt!” Mai Trường Tô nở nụ cười.

Hắn cầm lấy cuốn sách trên bàn, nhẹ nhàng giao cho Đình Sinh, nói: “Ngươi mang cái này về, sớm muộn gì cũng phải nghiêm túc đọc.”

“Nhớ rõ, nhất định phải học thuộc nội dung, ta sẽ kiểm tra ngươi.”

Nói xong, Mai Trường Tô nhoẻn miệng cười, đáp: “Đến lúc đó, nếu ngươi không thể thuộc thì không thể rời khỏi Dịch U đình, biết không?”

Cách đó không xa, Tĩnh Vương nghe câu này thì dùng ánh mắt cổ quái mà nhìn hắn, biểu tình thập phần phức tạp.

Một lát sau, Mai Trường Tô để Tiêu Cảnh Duệ cùng Đình Sinh đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Tĩnh Vương Tiêu Cảnh Diễm.

Tĩnh Vương nghi ngờ mục đích mà Mai Trường Tô cứu Đình Sinh, nhưng Mai Trường Tô lại không có ý giải thích, hắn chỉ ám chỉ mình biết thân phận thật sự của Đình Sinh.

Chuyện này đối với Tĩnh Vương, chính là một nhược điểm cực lớn.

Tĩnh Vương dùng ánh mắt u lãnh mà nhìn Mai Trường Tô, trong mắt mang theo nồng đậm kiêng kỵ, nói: “Ngươi cố tình dốc sức thu thập các bí mật và tư liệu để tích góp vốn liếng cho hành động của chính mình sau này?”

Mai Trường Tô thản nhiên gạt gạt đầu, khẽ cười nói: “Điện hạ có thể hiểu như vậy.”

Ánh mắt Tĩnh vương sâu thẳm, giọng nói lạnh lùng: “Như vậy tiên sinh muốn chọn Thái tử hay là muốn chọn Dự vương?”

Mai Trường Tô hơi ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua tán cây đã bắt đầu thừa thốt lá, nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Rất lâu sau đó, nhẹ nhàng rũ con người xuống, không nhanh không chậm mà đặt chén trà lên bàn.

Hắn chậm rãi thu ánh mắt, quay lại, chăm chú nhìn Tĩnh vương. “Ta muốn chọn ngài, Tĩnh vương điện hạ.”

“.....”

Trước màn hình, một nhà ba người Phó Quốc Cường đều vô thức mà ngồi thẳng thắt lưng.

Tuyến chính của cốt truyện, rốt cuộc đã sáng tỏ!

Mai Trường Tô tự lựa chọn chủ công của mình!

Theo dõi cuộc đối thoại của hai người, người xem dần dần hiểu được tình cảnh hiện tại của Tĩnh Vương:

Hàng năm chinh chiến bên ngoài, không có ngoại thích, không có nhân mạch trong triều, không nhận được sủng ái của thánh thượng, từ đầu đến đuôi là một nhân vật bị bỏ rơi.

Giờ khắc này, thê tử của Phó Quốc Cường bỗng nhiên nhớ lại nội dung tập đầu tiên của “Lang Nha Bảng”: Lý do tại sao “Giang Tả Mai Lang” được tôn sùng là kỳ lân, tại sao Dự Vương cùng Thái Tử thay phiên tranh đoạt. Tất cả chính là nhờ hắn đã bồi dưỡng Lục hoàng tử của Bắc Yến, một người không hề có căn cơ, thành công tiến lên vị trí chủ đông cung.

Mà hiện tại, hắn đến Đại Lương, phải chăng là muốn làm một việc tương tự như vậy?

Trong màn hình, Tĩnh Vương hiển nhiên cũng bị một câu nói thành linh này làm cho hoảng hốt.

Mai Trường Tô nhìn thấy biểu tình cảnh giác của gã, thì liền không yêu cầu đối phương phải lập tức tiếp nhận mình, đây là hứa hẹn, trước tiên cứu Đình Sinh ra, biểu đạt thành ý phụ tá Tĩnh Vương.

Nghe được cuộc đối thoại này, thê tử của Phó Quốc Cường liền bắt đầu cảm thấy hứng thú với bộ phim này.

Đình Sinh là uy hiếp của Tĩnh Vương, mà Mai Trường Tô lại bắt được nhược điểm này, hắn không những không lợi dụng

mà còn xem đây là thành ý của bản thân.

Chỉ cần xin được lệnh đặc xá của thánh thượng, cứu Đình Sinh ra, hoàn thành chuyện mà mấy năm qua Tĩnh Vương không thể làm được, thông qua đó, đủ để chứng minh thủ đoạn của mình.

Ước định này thật sự rất thông minh.

Thê tử của Phó Quốc Cường muốn xem vị kỳ lân tài tử này, rốt cuộc sẽ quấy loạn phong vân như thế nào!

Tập ba đã phát sóng được 15 phút, Phó Quốc Cường dần dần trở nên khẩn trương.

Ratings ngày đầu tiên rất quan trọng, nhưng con số ratings của ngày hôm sau mới có thể chân chính tượng trưng cho chất lượng của bộ phim.

Bởi vì, trong ngày đầu tiên, điều quyết định sự lựa chọn của khán giả thường là thể loại, tiêu đề, diễn viên chính và các yếu tố phụ khác.

Ví dụ, một số người thích xem phim truyền hình chiến tranh, vì vậy, chỉ cần nó là chủ đề chiến tranh gián điệp, thì bọn hắn đều vô thức đi xem, mặc kệ bộ phim có chất lượng hay không.

Còn “Lang Nha Bảng” ...

Có thể nói là không trùng với đề tài nào.

Những người thích xem phim cổ trang thường xem phim tình cảm cổ trang, phim cung đấu cung đình hoặc phim võ thuật.

Mà “Lang Nha Bảng” thì lại có rất ít yếu tố tình yêu, nội dung cung đấu hữu hạn, võ hiệp chỉ là cái điểm xuyết.

Về phần quyền mưu, khán giả xem phim đề tài này thường thích xem những câu chuyện dựa trên lịch sử có thật, chẳng hạn như “Tam Quốc”, “Trình Quán chi trị”, “Vương Triều Đại Minh” Còn bối cảnh lịch sử của “Lang Nha Bảng” lại là hư cấu.

Đây là một đề tài hoàn mỹ, có thể tránh được mọi sở thích của người xem.

Về dàn diễn viên, do sự nổi tiếng của “Nụ Hôn Đính Ước” trước đó, mà Hứa Trăn bây giờ được coi là diễn viên tuyến đầu

trên mạng, thế nhưng khán giả trên TV và khán giả trên Internet không giống nhau.

Chương 606: Thân Phận Được Hé Lộ

Ngày hôm qua, Phó Quốc Cường đã cố ý đi kiểm tra thành tích ngày đầu phát sóng trên mạng của “Lang Nha Bảng”, số liệu khá tốt, được xếp thứ ba trong số các bộ phim cùng khung thời gian mùa xuân.

Do đó, người kéo hông chỉ có ratings của bên phía đài truyền hình mà thôi.

Sự so sánh của cả hai cũng hoàn toàn chứng minh tầm quan trọng của việc nam diễn viên được mời tham gia phim truyền hình.

Nghĩ như vậy, Phó Quốc Cường không khỏi lấy điện thoại di động ra, bí mật gửi tin nhắn cho đồng nghiệp làm nhiệm vụ tối nay, hỏi về trạng thái rating trong thời gian thực của “Lang Nha Bảng”.

Câu chuyện đã bắt đầu đi vào chủ tuyến, cho nên.... phải có một chút khởi sắc đi?

“Linh linh linh.....”

Nhưng mà tin nhắn mới gửi đi chưa được bao lâu thì đồng sự liền trở tay gọi điện thoại lại cho hắn.

Phó Quốc Cường nhìn dãy số trên di động, hơi sửng sốt, vội vàng ấn nhận cuộc gọi: “Uy, Lão Hàn?”

“Chủ nhiệm,” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Lão Hàn có chút kích động, “Số liệu thời gian thực rất tốt, lại càng ngày càng tăng lên!”

“Khi mới phát sóng, nó cơ bản giống với ngày hôm qua, là 0.56%; hiện tại 16 phút qua đi, đã 0.63%!”

“Có cốt truyện quan trọng nào trong phần này không? Tiết tấu này có thể kéo dài bao lâu?”

Nghe được lời này, Phó Quốc Cường bật người, đứng dậy khỏi sofa.

Đang tiếp tục tăng lên?

Phó Quốc Cường nắm di động, nói một cách phấn khích: “n, đúng vậy, tình tiết ở đoạn này rất quan trọng.”

“Bạn phải nhìn chăm chăm số liệu, nếu như có thay đổi lớn nào thì phải lập tức báo cho tôi biết!”

Đơn giản nói hai câu, hắn liền cắt đứt điện thoại, sau đó trở về ghế sofa, bắt đầu chờ mong các tình tiết tiếp theo.

Được rồi, cho nên nói, bộ phim đã tiến vào giai đoạn được tán thành, khán giả cũng có những cảm thụ giống mình, đều thấy phần chủ tuyến của “Lang Gia Bả” đã bắt đầu trở nên xuất sắc!

Thâm mỹ của người xem không có vấn đề!

Về phân loại tiết tấu xuất sắc này có thể tiếp tục bao lâu....

Từ giờ trở đi, mãi cho đến khi bộ phim kết thúc?

.....

Đối với khán giả, vấn đề lớn nhất trong hai tập đầu tiên của “Lang Nha Bả”, chính là thân phận không rõ của Mai Trường Tô và chủ tuyến mơ hồ của cốt truyện.

Bắt đầu từ lúc Tĩnh Vương lên sân khấu thì vấn đề thứ hai đã được thuận lợi giải quyết.

Mà vấn đề trước đó cũng đã được hé lộ trong tập ba.

Sau khi tiễn Tĩnh Vương cùng Đình Sinh rời đi, Mai Trường Tô đứng dưới hành lang, nhìn theo bóng lưng rời đi của bọn họ, ánh mắt lộ ra sắc ảm đạm.

Một lát sau, hắn nắm thật chặt áo choàng trên người, xoay người đi vào trong phòng.

Nhưng mà còn chưa kịp trở về phòng, hắn liền thả chậm bước chân.

Mai Trường Tô quay đầu, nhìn về phía bóng đen ở góc bên ngoài phòng.

Sau một lúc lâu, một người ăn mặc kính trang, dáng người kiện thực, chậm rãi đi ra khỏi bóng đêm.

Người này, chính là thống lĩnh cấm quân Đại Lương, Mông Chí.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ.....”

Ánh mắt của Mai Trường Tô đậm nhiên mà nhìn về phía Mông Chí, nhẹ nhàng khụ hai tiếng mới mỉm cười nói: “Đường đường là thống lĩnh của cấm quân Đại Lương, thế nhưng đêm khuya lại trèo tường tiến vào viện khách Ninh Quốc hầu phủ.”

“Chuyện này nếu bị người ta biết thì như thế nào?”

Mông Chí ngược lại đứng ở trong sân nghiêm nghị nhìn hắn, hồi lâu không nói gì.

“Mặc dù trong thư ngươi đã rõ, bởi vì thương bệnh mà tu sửa dung nhan...”

Mông Chí nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Mai Trường Tô, thanh âm hơi khàn khàn: “Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ ngươi sẽ trở thành bộ dạng như thế này.... nó hoàn toàn thay đổi, không còn chút dấu vết của ngày xưa.”

Mai Trường Tô hơi hơi rũ con ngươi xuống, cười nhạt nói: “Nhưng không phải ngươi vừa liếc mắt liền nhận ra ta sao.”

Nói xong, hắn quay người rời đi: “Vào đi, Mông đại ca, bên ngoài không phải nơi thích hợp để nói chuyện.”

.....

Hai người tiến vào trong phòng, bắt đầu nhớ lại chuyện quá khứ.

Đến đây, thân phận chân chính của Mai Trường Tô cùng với bí mật mà hắn mang theo trong mình, đã chính thức được hé lộ với khán giả:

Mười năm trước, hắn là Lâm Thù, con trai của thống lĩnh “Xích Diễm Quân” Đại Lương.

Nhưng khi Xích Diễm quân đang lúc giao chiến với kẻ địch thì không biết vì nguyên nhân gì mà bị buộc tội danh mưu phản. Sau trận chiến bi thảm với kẻ địch thì liền bị viện quân bên ta tàn sát.

Một trận chiến ở Mai Lĩnh, Xích Diễm quân gần như toàn quân bị diệt.

Mai Trường Tô cùng Mông Nghị nói về chuyện quá khứ với nét mặt thanh thoải và đậm nhiên.

Tuy nhiên, khi hấn đuổi tay trêu chọc khí nóng trong chậu than, điều đập vào mắt hấn không phải là ngọn lửa trong chậu mà là ngọn lửa đã thiêu rụi Mai Lĩnh mười năm trước.

Xuyên thấu qua đôi mắt hấn, máy quay cắt một vài ký ức ngắn ngủi: Trong một thung lũng hẹp, một nhóm binh lính đang mệt mỏi đột nhiên nhìn thấy quân tiếp viện, bọn họ liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm vui mừng, thế nhưng thứ đối phương đáp lại họ lại là một trận nổ tiễn như mưa.

Thung lũng ngay lập tức biến thành địa ngục trần gian. Thiếu niên xuất hiện ở phần đầu của bộ phim, trong tay cầm trường thương, ứng chiến một cách bị động.

“Phốc!”

Âm thanh giống như bị bóp ngạt, chiến hữu của hấn, người đang đối phó với kẻ địch đã bị người khác chém vào đầu.

Thiếu niên rùng mình, chợt xoay người lại, đôi tay nắm chặt trường thương, dùng hết toàn lực bổ phía đao nhọn đang muốn chém vào mình.

Nhưng mà, trong lúc hai người giằng co, thiếu niên liền nhìn thấy hung đồ đang dùng lưỡi đao sắc bén nhắm vào mình, trong mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc, khó có thể tin.

“Thúc...”

Hấn cắn chặt răng, cả người kịch liệt run rẩy.

Chương 607: Liên Kết Mạch Phim

Theo chuyển động của góc quay, khán giả rõ ràng nhìn thấy được khuôn mặt của người kia: Hung đồ cầm đao bổ về phía thiếu niên, không ai khác chính là chủ nhân Ninh Quốc hầu, Tạ Ngọc.

Trong nháy mắt, vô số người xem chỉ cảm thấy không rét mà run.

Giờ phút này Mai Trường Tô, thế nhưng đang ở cùng một nhà với kẻ thù? !

Thật to gan!

“Tại sao ngươi lại muốn sống ở đây?”

Câu chuyện đã trở về hiện thực, Mông Chí vội vàng nhỏ giọng nói: “Năm đó, chính là Tạ Ngọc suất quân tàn sát Xích Diễm quân, vạn nhất bị hấn phát hiện thân phận của ngươi, ngươi.....”

Một câu này của hấn còn chưa nói xong, Mai Trường Tô liền phát tay ngắt lời: “Nếu ta đã dám ở chỗ này thì ta tin tưởng mình sẽ không bị phát hiện.”

“Mông đại ca,” Mai Trường Tô ngẩng đầu lên, buồn bã cười, nói, “Chuyện năm đó, nếu về sau có cơ hội, ta sẽ nói cho ngươi.”

Ngay thời khắc thân phận của Mai Trường Tô được hé lộ, các cốt truyện giống như linh kiện rơi đầy đất bỗng nhiên hợp thành một cỗ máy tinh vi, “Bá” một tiếng, áp đao kéo xuống, cốt truyện từ đây bắt đầu tiến vào giai đoạn vận chuyển cao tốc.

Ác mộng, đoạt đích, luận võ chiêu thân, tội nô Dịch U đình
.....

Có vẻ như các cá nhân và sự kiện không liên quan đang được kết hợp với nhau thành một hàng.

Trước đây, Mai Trường Tô vẫn luôn từ chối lời mời của Nghê Hoàng quận chúa, nhưng hôm nay lại bỗng nhiên đồng ý gặp nàng.

Đến lúc này, khán giả mới biết được, Nghê Hoàng vẫn luôn muốn gặp hấn. Bởi vì hai năm trước, Giang Tả minh Mai Trường Tô từng giúp đỡ nam cảnh, đánh tan kẻ địch, do đó mà Nghê Hoàng muốn gặp mặt để nói lời cảm tạ.

Mai Trường Tô cũng mượn cơ hội này để thỉnh cầu quận chúa, cho hấn đảm nhiệm giám khảo chiêu thân phần văn thí.

Nghê Hoàng cho rằng hấn muốn mượn cơ hội này để tiến vào quan trường, cho nên vui vẻ đồng ý.

Ngay sau đó, trên lôi đài chiêu thân vốn đã được sắp đặt bằng thủ đoạn chính trị, lại bỗng nhiên xuất hiện một con hắc mã: Một dũng sỹ vô dung từ Bắc Yên, muốn tham gia vào cuộc chiêu thân này

Trong phần thi văn thơ, quan chủ khảo Mai Trường Tô đã ra một câu hỏi về lý thuyết chiến lược, điều đáng ngạc nhiên là vị đến từ Bắc Yên này lại viết ra bài văn trôi chảy và suông sẻ, khiến cho người người được mở rộng tầm mắt.

Triều đình Đại Lương dĩ nhiên không muốn để quận chúa kết thân với nước khác.

Nhưng quy tắc sớm đã định tốt, lúc này lại không có biện pháp nói người ta văn không thành, võ không giỏi, bởi vậy cười lên lưng cọp khó mà leo xuống.

Khi mọi người đều đang lúng túng thì thân là giám khảo văn thí, Mai Trường Tô bỗng nhiên mở miệng.

“Dũng sỹ Bắc Yên quả nhiên võ nghệ hơn người, trong lòng có dũng cảm bất khả chiến bại.” Trong đại điện, Mai Trường Tô nhìn bài thi của Bách Lí Kỳ, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt lộ ra nụ cười tự mãn, “Nhưng sách luận này...”

Hắn phúi tay đem bài thi ném lên bàn, chán ghét nói: “Toàn lời cổ hủ, không thể lọt vào mắt!”

Bách Lí Kỳ nghe được lời này, bật cười nói: “Văn chương của tại hạ tốt hay không, cũng đâu thể do một lời của giám khảo có thể định đoạt?”

Mai Trường Tô cười như không cười mà nhìn đối phương, nói: “Dũng sỹ Bách Lí, ngươi có muốn ta chỉ ra điểm “cổ hủ” trong sách luận này không?”

Bách Lí Kỳ cười lạnh một tiếng nói: “Tiên sinh nếu được ngự tứ chọn làm giám khảo, thì tất nhiên là người có học vấn cao.”

“Kẻ hèn tại hạ, cũng không dám cãi lại tiên sinh.”

“Nhưng Đại Lương chọn phò mã cho quận chúa, đã định ra quy cũ võ trước văn sau, vốn tưởng rằng công bằng, nhưng hiện giờ xem ra, đây là không thể động tay chân trên lôi đài, cho nên tính toán úp úp mở mở văn chương của tại hạ?”

Câu nói này khiến tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, thập phần lúng túng.

Đám người Lương đế đứng là có ý nghĩ như vậy, bọn họ đều muốn uyển chuyển mà loại đối phương ra khỏi hàng ngũ chọn phò mã.

Nhưng lúc này, suy nghĩ của chính mình bị phơi bày trước công chúng, mặt mũi quả nhiên nhẹn không được.

Tuy nhiên, trên mặt của Mai Trường Tô lại không hề có nửa điểm lúng túng.

Thần sắc hần thông dong mà nhìn về phía Bách Lí Kỳ, cười nói: “Sách luận như thế nào, cần gì ta phải cãi với ngươi.”

Vừa nói, hần vừa quay đầu nhìn về phía ngoài cửa điện, nói: “Ta vừa nhìn thấy một tiểu đồng đang vẩy nước quét sân ở ngoài điện, có thuận miệng cùng hần hàn huyên hai câu.”

“Tiểu đồng này thường ngày hầu hạ trong cung, nghe các hoàng tử đọc sách, nghe các triều thần nghị luận, cho nên cũng có chút kiến thức.”

“Không bằng để hần tới bình phán sách luận của Bách Lí dũng sĩ?”

Lời này vừa ra, Bách Lí Kỳ nhất thời giận dữ.

Bên kia, Lương đế cũng cảm thấy chuyện này quá sỉ nhục, vừa muốn khuyên giải an ủi hai câu, nhưng Bách Lí Kỳ lại chủ động kêu lên: “Tiểu đồng nào, ngươi kêu hần vào đây!”

Nghe được lời này, nhóm người Đại Lương vội vàng mở miệng khuyên giải an ủi, kêu Bách Lí Kỳ tạm thời đừng nóng nảy.

Nhưng mà Bách Lí Kỳ lại khẳng khẳng muốn tìm tiểu đồng kia để đương đường đối chất, không làm sao được, người hầu đành phải căng da đầu đi ngoài điện tìm tiểu đồng mà Mai Trường Tô nhắc, mang hần vào đại điện

Một lát sau, một tiểu đồng mặc y phục vải thô được dẫn vào đại điện.

Mọi người vừa thấy bộ dáng gầy trơ xương, mặt mày xanh xao, tức khắc cảm giác sự sỉ nhục càng thêm mạnh mẽ. Mà

hoàng thân quốc thích, đại quan quý nhân đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Lúc này ở trong góc đại điện, Tĩnh Vương Tiêu Cảnh Diễm không khỏi hơi hơi động dung.

Từ lúc nghe Mai Trường Tô nhắc đến “Tiểu đồng ngoài điện” thì gã đã có suy đoán trong lòng, thẳng đến lúc này, gã rốt cuộc nghiệm chứng phỏng đoán mới vừa rồi.

Là Đình Sinh!

Mai Trường Tô nói tiểu đồng nghe hiểu sách luận của các triều thần, chính là Đình Sinh.

Tĩnh Vương ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trước mắt, đầy bụng nghi ngờ, không biết Mai Trường Tô rốt cuộc định làm gì.

Một tiểu hài tử như Đình Sinh, thật sự có thể hiểu được sách luận của Bách Lí Kỳ sao?

Từ nhỏ hắn đã lớn lên ở Dịch U đình, làm sao có được kiến thức rộng rãi như vậy?

Chương 608: Khởi Điểm Thấp Không Quan Trọng

Kết quả, ngay sau đó, một cảnh tượng đã khiến cho mọi người phải trợn mắt nhìn trần trời.

Mai Trường Tô lời ít ý nhiều, giảng quan điểm trong sách luận của Bách Lí Kỳ, hỏi Đình Sinh nghĩ như thế nào.

Đình Sinh dĩ nhiên chưa từng học qua cách viết một bài sách luận, nhưng dưới sự cổ vũ và dẫn dắt của Mai Trường Tô, hắn gập ghềnh mà nói chút ý nghĩ của chính mình, tất cả đều là tiếng thông tục.

Thế nhưng, những lời thô lậu thông tục đó lại đã chỉ ra rõ ràng những phần không thực tế và kỳ lạ trong văn chương của Bách Lí Kỳ, khiến mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Mai Trường Tô cùng Đình Sinh ngơ ngác một lời, ta một lời, lấy ngữ khí nói chuyện phiếm mà chê trách sách luận lấy làm tự hào của Bách Lí Kỳ.

Ban đầu, Bách Lí Kỳ còn muốn cãi lại, nhưng rất nhanh đã bị nhưng ngôn luận thiên chân của Đình Sinh làm cho toát hết mồ hôi, á khẩu không trả lời được.

Hơn nữa, tuy quan điểm của Đình Sinh thô lậu, nhưng nó trùng hợp với “Đổi sách mới” mà Lương đế đang cố gắng thực hiện gần đây, dẫn tới Lương đế phải tự mình khen ngợi.

Những người xung quanh thấy thế cũng vội vàng phụ họa theo đuôi.

Bách Lí Kỳ sắc mặt càng ngày càng khó coi, một lát sau, gã rớt cuộc không thể nhìn được nữa, ngay cả lễ tiết cũng không để ý, trực tiếp phát tay áo, xấu hổ và giận dữ mà sải bước rời khỏi đại điện.

“Ha ha ha.....”

Lương đế vui mừng đến mức không nhìn được mà cười thành tiếng.

Mai Trường Tô còn chưa kịp nói gì, thì Nghê Hoàng quận chúa đã mở miệng xin muốn ân xá cho hải tử này, Lương đế dĩ nhiên ân chuẩn.

Lúc này, Tĩnh Vương ngồi ở trong góc đại điện, nhìn bóng dáng của Mai Trường Tô, kinh ngạc không thôi.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nhưng hẳn thật sự có thể giúp Đình Sinh được ân xá!

.....

Một lát sau, màn ảnh vừa chuyển, văn thí cũng đã kết thúc.

Tĩnh Vương tìm thời cơ để lên gặp Mai Trường Tô, hỏi rõ việc mới xảy ra vừa rồi.

Mai Trường Tô bình tĩnh nhìn về phía Tĩnh Vương, sau một lúc lâu, nói: “Chuyện này rất đơn giản.”

“Sách luận vừa rồi của Bách Lí Kỳ là do ta viết cho hắn.”

Tĩnh Vương nghe vậy ngạc nhiên: “Người viết cho Bách Lí Kỳ? Người quen biết với Bách Lí Kỳ?”

Biểu tình của Mai Trường Tô rất đậm nhiên: “Năm đó ở Bắc Yên, ta may mắn giúp đỡ được cho vị dũng sĩ Bách Lí này.”

“Về phần Đình Sinh...từ lỗ hồng của sách luận cho đến quan điểm hợp với tâm ý Lương Đế, ta sớm đã viết rành mạch trong cuốn sách ngày đó đưa cho Đình Sinh.”

“Cho nên lúc đó ta đã nói với hấn, ngày sau nhất định sẽ kiểm ra, nếu đáp không được, vậy có lẽ sẽ không thoát được Dịch U đình.”

Nói xong, hấn không nhanh không chậm mà ngẩng đầu nhìn về phía Tĩnh Vương, mỉm cười nói: “Điện hạ có vừa lòng?”

.....

Thật đáng tiếc là Phó Quốc Cường cũng không thể xem xong tập bốn cùng với vợ con.

Bởi vì lúc kết thúc tập ba, điện thoại của hấn không ngừng bị đồng nghiệp gọi đến: Rating của “Lang Nha Bảng” bỗng nhiên tăng đột biến.

Nghe đồng nghiệp báo cáo số liệu thời gian thực, Phó Quốc Cường không thể ngồi yên, lập tức thay quần áo và quay trở lại đơn vị làm việc.

Không đến nửa giờ sau, hấn đỗ xe ở sân sau, vừa vào cửa phòng làm việc liền nhìn thấy một đám đông đồng nghiệp đang tụ tập trước màn hình lớn theo dõi dữ liệu.

Những người này không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào con số đang nhảy vọt ở trên, lo lắng như một nhóm người chơi đang theo dõi xu hướng của thị trường cổ phiếu.

Phó Quốc Cường thấy thế, vội vàng đi lên xem xét.

“Gì vậy....”

Giờ khắc này, hấn chỉ cảm thấy trên người sồn cả tóc gáy, suýt nữa không nhận được phun ra mấy câu chửi thề.

0.92%!

Tỷ suất người xem theo thời gian thực của tập 4 “Lang Nha Bảng” đã thực sự đạt 0,92%!

Lúc cuối tập ba, nó chỉ tăng tới 0.76%, lúc này, Phó Quốc Cường mới cảm giác được, đây quả nhiên là một đòn phản kích.

Bởi vì rating cơ bản của đài truyền hình Thủ Đức chỉ trên dưới 0.6%, nếu rating trung bình của một bộ phim truyền hình có thể đạt 0,8%, thì nó gần như có thể được xếp vào top ba của năm!

Mà hiện tại..... nó đã thực sự tăng lên 0,92%?

Chờ đến kết thúc, liệu có đạt 1%? !

Với ý nghĩ này, Phó Quốc Cường chỉ cảm thấy máu của mình tăng vọt, toàn thân phấn khích đến mức tay chân run lên.

Ta quả nhiên không có nhìn lầm bộ phim này! Không có nhìn lầm Hứa Trăn! !

Khởi điểm thấp không quan trọng, quan trọng là có sức bật tuyệt vời!

.....

Mà ở cùng thời khắc đó, những người khác lại không hề hay biết gì đến dữ liệu phát sóng thời gian thực của “Lang Nha Bả” và bọn họ cũng không thể biết vận mệnh tiếp theo của bộ phim này sẽ như thế nào.

Vào khoảng 8: 30 tối, Hứa Trăn kết thúc cảnh quay trong ngày.

Hắn cũng không vội quay trở về, mà trước tiên xác nhận với chỉ đạo động tác Lâm Tang về cảnh võ thuật vào ngày mai, xem qua tất cả các bước di chuyển, sau đó mới chuẩn bị đi về phòng nghỉ.

Lúc nhớ đến “Lang Nha Bả”, Hứa Trăn liền cảm thấy tinh thần vô cùng bất an.

Trước đây khi còn đóng các vai phụ, hắn cũng không quá quan tâm đến thành tích rating.

Rốt cuộc, thành tích tốt xấu đều không phải do một mình hắn quyết định, tất cả những gì Hứa Trăn có thể làm là thể hiện tốt vai trò của mình và hỗ trợ cho tình tiết của cả bộ phim.

Tuy nhiên “Lang Nha Bả” không giống như vậy.

Từ việc chọn IP, chuẩn bị quay phim, chọn diễn viên, đóng vai chính...

Có thể nói hẳn đã dốc hết sức thúc đẩy cho bộ phim này.

Nếu thành tích của “Lang Nha Bả” không tốt, thì đó hoàn toàn là trách nhiệm của chính mình.

Chương 609: Phá 1%? ?

Trong khoảng thời gian này, Hứa Trăn thậm chí còn không dám xem “Lang Nha Bả”, vì sợ một khi nhìn thấy những bình luận tiêu cực sẽ làm ảnh hưởng đến trạng thái của mình, quá nhiều quá trình quay chụp “Tú Xuân Đảo”.

“Kéo kẹt.....”

Hắn thất thần đẩy cánh cửa vào phòng nghỉ, vừa định tìm một nơi để thay quần áo, nhưng lại nhìn thấy đám người đều đang tụ tập trong phòng.

“Đại ca” Vương Cẩm Bằng, “Nhị ca” Ngô Chấn, cùng với La Duy và những diễn viên khác.

Mấy người tự mình chuẩn bị ghế xếp, dàn thành một hàng trước TV, vừa tẩy trang vừa xem phim.

“A, ‘ Tô tiên sinh ’ tới!”

Vừa nhìn thấy hắn vào cửa, Vương Cẩm Bằng lập tức xoay đầu ra, vẫy vẫy tay với hắn, cười nói: “Mau tới đây, nhân lúc tẩy trang thì đến xem phim đi!”

Hứa Trăn quay đầu nhìn thoáng qua TV trên tường, thấy trong màn hình đang phát sóng “Lang Nha Bả”.

Nhìn thấy bản thân mặc diễn phục của Mai Trường Tô, hắn cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, giống như được gặp lại kiếp trước của mình, không khỏi có chút cảm khái.

“Tiểu Hứa, sao cậu có thể làm được vậy?”

Wang Cẩm Bằng cười nói: “Đầu tiên là “Sấm Quan Đông”, sau đó là “Lang Nha Bả”, cậu thật sự có tài trong việc lựa chọn kịch bản đó.”

“Tôi cảm giác, sau này phim truyền hình nào có cậu thì chính là tượng trưng cho chất lượng tốt!”

Hứa Trăn hơi giật mình khi nghe được lời này.

Hắn vừa định mở miệng hỏi Vương Cẩm Bằng, thì đột nhiên ở bên cạnh, Ngô Chấn cũng nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: “Đúng, thật sự, “Nụ Hôn Định Ước” cũng rất hay.”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn theo bản năng mà nảo bỏ thử hình ảnh Cẩm Y Vệ đại nhân xem “Nụ Hôn Đỉnh Ước”, cảm giác phong cách này có chút quý dị.

Vương Cẩm Bằng hỏi: “Rating như thế nào?”

Hứa Trăn kéo ghế dựa ở bên cạnh ra rồi ngồi xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Không tốt lắm, rating trung bình của hai tập đầu chỉ có 0,57%, đứng thứ tám cùng kỳ.”

“Tôi không biết liệu khán giả có thực sự thích bộ phim này hay không.”

Vương Cẩm Bằng nghe thấy số liệu này, cũng hơi hơi nhú mày.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, mới nói: “Tôi đã xem hai tập hôm qua, đúng là kém một chút, bởi vì những bộ phim khác thường sẽ mở đầu khá kịch tính và hồi hộp, còn “Lang Nha Bảng” lại đào ra một đồng hồ.”

“Nhưng không quan trọng, tiết tấu đang lên rất nhanh. Tập vừa rồi rất xuất sắc, chắc chắn sẽ đẩy rating lên cao.”

Hứa Trăn nghe vậy liền cười, gật đầu nói: “n, hy vọng như thế.”

Vương Cẩm Bằng thấy cảm xúc của hắn có vẻ chùng xuống, nên mở miệng nói: “Tôi không hiểu rating nhưng tôi hiểu diễn xuất.”

“Diễn xuất của tiểu Hứa trong bộ phim này thật sự rất tốt.”

“Rất nhiều người lần đầu tiên đóng vai chính không thể diễn tốt, bởi vì vai chính và vai phụ diễn xuất không giống nhau.”

“Nhưng mà Tiểu Hứa cho tôi cảm giác, nói thế nào nhỉ, giống như cậu đã đóng vai chính từ lâu rồi, đóng vai chính rất nhiều năm rồi, khiến cho khí chất được tôi luyện vô cùng đúng chỗ.”

Hứa Trăn vừa nghe lời này, có chút không quá hiểu ý của đôi phương, cho nên mới hỏi: “Đại ca, vai chính thì có diễn xuất như thế nào?”

Vương Cẩm Bằng nghĩ nghĩ, tìm từ nói: “Nhân vật chính không chỉ là đầu mối của câu chuyện, mà còn là sự thể hiện

tập trung của phong cách tổng thể của một bộ phim truyền hình.”

Hắn chỉ vào màn hình và nói, “Hãy nhìn Mai Trường Tô mà cậu đã thể hiện. Hắn có vẻ ngoài hiền lành ôn văn nho nhã, tính khí điềm đạm, nhưng thực sự hắn mang trong mình nỗi oan khuất thật lớn, đi giữa sân quyền lực giống như đi trên lớp băng mỏng.”

“Mai Trường Tô đứng ở nơi đó, chính là hóa thân của “Lang Nha Bảng”.”

“Diễn viên có khí chất này, gọi là khởi động một bộ kịch, rất cao cấp.”

Nói xong, Vương Cẩm Bằng nhếch miệng cười: “Tôi cũng đã làm giám khảo cho một số liên hoan phim truyền hình trong hai năm qua. Khi chúng tôi chọn “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”, tiêu chí quan trọng nhất không phải là kỹ năng diễn xuất của diễn viên xuất sắc như thế nào, mà là liệu vai diễn mà hắn có thể phản ánh hoàn hảo các giá trị tổng thể của bộ phim hay không. “

“Từ góc độ này, diễn xuất của tiêu Hứa đúng là không chê vào đâu được.”

“Nếu phong độ này có thể được duy trì, tôi nghĩ rằng vai Mai Trường Tô xứng đáng có được một chiếc cúp thị đế.”

Hứa Trăn nghe đối phương càng nói càng thái quá, tức khắc ngưng ngừng, vội vàng xin tha: “Đại ca, anh đừng nói như vậy, phủng sát tôi.”

“Ha ha ha.....”

Vương Cẩm Bằng cười lớn, rồi nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng xếp hạng không quan trọng trong thời điểm hiện tại. Có rất nhiều lý do cho điều này. Và dĩ nhiên diễn xuất của cậu không có một vấn đề gì cả, ngàn vạn không cần hoài nghi chính mình.”

“Tiếp tục giữ vững, dùng phong độ này để biểu diễn thật tốt.”

“Cậu đã thể hiện một Mai Trường Tô rất xuất sắc.”

Một bên Ngô Chấn cũng gật gật đầu, nói: “Giang Trục Thu cũng không tồi.”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn muốn cười nhưng lại cười không nổi, vẻ mặt hắn đơ ra, có chút dở khóc dở cười.

Lúc này, tập thứ tư của “Lang Nha Bảng” đã kết thúc, nghe bài hát cuối phim đang phát trên TV, Hứa Trăn đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Đúng vậy, chỉ nên tập trung xem phim.

Không cần quá để ý đến thành tích tốt xấu, vấn đề ra sao, có thì sửa không có thì thôi, đây đều là thứ mà diễn viên phải trải qua....

“Linh linh linh.....”

Đúng lúc này, điện thoại di động của trợ lý Chu Hiểu Mạn vang lên.

Khi nhìn thấy dãy số, cô vội vàng nói: “Là bên phía truyền hình Thủ Đô gọi tới!”

Vừa nghe lời này, mấy người trong phòng đều đồng thời quay đầu nhìn phía cô.

“Uy? Như thế nào rồi?”

“Trung bình là bao nhiêu?”

Sau một lúc lâu, Chu Hiểu Mạn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Phá một?”

Cô ngẩn ngơ nhìn về phía Hứa Trăn, lớn tiếng kêu lên: “Tỷ suất người xem trung bình của tập bốn là hơn 1%!”

Chương 610: Hướng Gió Đã Thay Đổi

Ngày hôm qua vẫn là 0.57%, hôm nay trực tiếp phá một?

Hứa Trăn nhanh chóng nhớ lại và mơ hồ nhớ rằng chỉ có ba bộ phim truyền hình có tỷ suất người xem phá vỡ một ngày hôm qua:

“Thanh Cung Bí Sử” 2.73%, “Đội Du Kích Đường Sắt” 1.62%, “Truy Đuổi Tình Yêu” 1.05%.....

Được rồi, cũng không phải là “Nhớ mang máng” Khụ, nếu dựa theo rating của ngày hôm qua thì hôm nay, có hy vọng lọt vào top ba không? ?

Hứa Trăn hỏi: “Tập bốn phá một, còn bình quân hai tập là bao nhiêu?”

Chu Hiểu Mạn nói: “Tập bốn là 1.21%, bình quân hai tập là 0.94%!”

Nói xong, cô nắm chặt di động, hỏi: “Xếp hạng hiện tại là bao nhiêu?”

Đầu dây bên kia, nhân viên của Đài truyền hình vệ tinh Thủ Đô rõ ràng đang rất kích động và kêu lên: “Tôi chưa biết, nhưng chắc chắn phải nằm trong top năm.”

“Trọng điểm không phải số liệu này mà là tốc độ đi lên!”

“Khi phát sóng tập thứ tư, rating đã tăng hơn gấp đôi so với cùng kỳ tối qua. Đây là điều chưa từng xảy ra trong khung giờ vàng của chúng ta!”

Lời nói của hắn trực tiếp dứt quãng, hiển nhiên là gào rống lên.

Giọng của nhân viên này lớn đến mức Chu Hiểu Mạn không bật loa ngoài, nhưng mọi người có mặt trong phòng đều có thể nghe thấy.

“Hắc!”

Vương Cẩm Bằng vỗ vỗ bả vai của Hứa Trăn, cười nói: “Nhu thế nào?”

“Vừa rồi cậu còn lo lắng ratings, hiện tại kết quả không phải đã tăng lên rồi sao!”

Đôi mắt của Hứa Trăn rõ ràng cũng sáng lên, sự e ngại và bất an trong lòng hắn cũng tan thành mây khói.

Có xu hướng đi lên!

Thực tế thì tập 3 và 4 vẫn chưa bước vào phần hấp dẫn thực sự của “Lang Nha Bảng”, nếu muốn diễn quốc gia thiên hạ, huynh đệ tình nghĩa, thì việc đầu tiên là phải xem hết thấy các nhân vật.

Tĩnh Vương mới vừa lên sân khấu, Nghệ Hoàng quận chúa còn là rất mờ nhạt, oan khuất của “Xích Diễm quân” vừa mới trôi lên mặt nước, Tĩnh Phi, Ngôn Hầu, Cung Vũ còn chưa ra sân.

Nếu nó đã tăng ở chỗ này thì về sau nhất định còn có thể tiếp tục tăng cao hơn!

Giờ khắc này, Hứa Trăn trong lòng ần ần có một ít chờ mong:

Đồng thời, ngoại trừ “Thanh Cung Bí Sử” của đài Xoài, thì dường như không có bộ phim truyền hình hỏa kịch nào đặc biệt nổi tiếng;

Có lẽ, đợi thêm hai ngày nữa...hắn có thể cạnh tranh vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng cùng kỳ?

n ần, không nóng nảy, “Lang Nha Bảng” đủ dài để chậm rãi theo chân bọn họ!

Chúng ta còn có rất nhiều át chủ bài còn chưa tung ra đâu!

.....

10 giờ tối, bảng xếp hạng rating cao nhất của từng đài truyền hình đã được công bố, tập 3 và 4 của “Lang Nha Bảng” đứng thứ 4 trong cùng khoảng thời gian với rating trung bình là 0,94%.

Số liệu không thể xưng là tốt, nhưng so với ngày hôm trước thì sự tăng vọt về ratings là khá đáng kinh ngạc.

Nhìn thấy số liệu này, nhóm Trăn Quả chỉ cảm thấy tảng đá lớn trong lòng đã được người ta lấy đi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Còn được, cốt truyện đã bắt đầu hấp dẫn, quá tuyệt vời!

Thành tích công chiếu tối qua đã khiến cho “Lang Nha Bảng” bị các trang mạng chèn giấu.

Năm ngoái, Hứa Trăn đã rời công ty cũ của mình bởi vì bộ phim này và thành lập một văn phòng mới với chủ tịch Thái Thật Tiễn, câu chuyện huyền thoại này vẫn được người ta bàn luận cho đến bây giờ. Thế nhưng kết quả hiện tại?

Đám Fan của nam chính phim “Thanh Cung Bí Sử” còn spam trên diện rộng:

Cảm tạ Hứa Trăn đã vì “Lang Nha Bảng” mà rời Đông Nhạc, bằng không, nói không chừng, hắn sẽ trở thành diễn viên chính của bộ “Thanh Cung Bí Sử” này!

Mấy lời như vậy quả nhiên là chọc giận nhóm Trăn Quả đến mức cao huyết áp tập thể.

Mãi đến tối ngày 6 tháng 3, tập 3 và 4 của “Lang Nha Bảng” được phát sóng, rating đã có bước nhảy vọt đáng kể, như vậy đám antifan rốt cuộc mới chịu im lặng xuống.

Nhóm Trăn Quả cũng có thể dựng thẳng eo, bắt đầu tiên hành viết các bài đánh giá khen ngợi chất lượng của “Lang Nha Bảng”: Khen logic, khen kỹ thuật diễn, khen chế tác.....

Hướng gió của dư luận cuối cùng cũng bắt đầu dần đi đúng hướng.

Mà người thích Hứa Trăn thì vui vẻ, nhưng vẫn có mấy người lại rầu rĩ không vui: Nói ví dụ như nhóm thủy quân đã tiếp đơn hắc “Lang Nha Bảng”.

Vốn dĩ ngày hôm qua hắc ratings hắc đến vô cùng tốt đẹp, nhưng vạn không nghĩ tới, thẳng nhãi này có thể cất cánh và bức phá, khiến rating của hôm nay đảo lộn một phen.

Điều này đã làm cho các bản thảo trước đó biến thành đồng phế liệu, hoàn toàn vô dụng.

Các antifan không có biện pháp, vì kiếm tiền, đành phải tìm cách khác để hắc, kết quả nhìn tới nhìn lui, thiếu chút nữa đã biến mình trở thành fans của Hứa Trăn.

Trời xanh a, đây là vị diễn viên thần tiên đến từ nơi nào!

So sánh từ nguyên tác đến phim, từ ngoại hình đến thần thái động tác, đều gần như phục hồi 100%.

Hắc, ta không biết nên hắc như thế nào, nhưng nếu khen, thì ta có thể viết 108 bài khen ngợi!

Ánh mắt hoài niệm cảnh còn người mất của hắn ở trước thành Kim Lăng, vẻ kinh ngạc cùng yếu ớt khi nghe Thái Hoàng Thái Hậu gọi hắn là “Tiểu Thù”, cùng với màn thể hiện bệnh trạng giống hết như thật của hắn....

Ngay cả khi dùng ánh mắt hà khắc để xem thì vẫn thấy Mai Trường Tô đã được Hứa Trần đắp nắn vô cùng thành công.

Nó thành công đến mức người ta thậm chí không thể tưởng tượng được một màn trình diễn tốt hơn thế này.

Không thể bắt đầu từ nam chính, như vậy các antifan chỉ có thể lựa chọn các phương diện khác.

Sau đó, chế tác của 《Lang Nha Bảng》..... Đây là càng đào càng rơi vào hô sâu hơn....

Từ lấy cảnh cắt nội biên tập, đến trang phát đạo cụ, quả thực hoàn mỹ đến phát rồ.

Thật sự không biết đoàn phim này đã bỏ ra bao nhiêu tiền cho khâu chế tác! Quả nhiên là có bệnh! !

Chương 611: Hot Search Miễn Phí

Có một vị hắc tử (Chuyên đi hắc người nổi tiếng) nổi danh trong nghề, không chịu cam lòng bại hoại thanh danh của mình. Hắn dùng một đêm chỉ để vạch lá tìm sâu, một hơi xem hết bốn tập phim “Lang Nha Bảng”. Kết quả, thực muốn mù mắt chó, nhưng bỗng nhiên, mí mắt của vị hắc tử này nhảy lên một cái, hắn hình như đã phát hiện ra một bí mật lớn.

Rất có thể “Lang Nha Bảng” đã sử dụng nhiều thể thân!

Trong tập ba, lúc Mai Trường Tô nhớ lại thăm án Mai Lĩnh, có một màn như vậy:

Lâm Thù nắm chặt thương, nỗ lực cản đại đao mà Tạ Ngọc đang bổ về phía mình.

Bởi vì cảnh này khá dài, cho nên vị hắc tử này mới vô tình nhìn thấy: hình ảnh phản chiếu trên lưỡi đao lại hiện ra khuôn mặt của một người khác.

Tuy không thấy rõ tướng mạo, nhưng người này có hốc mắt sâu, khuôn mặt thon gầy, tuyệt đối không phải Lâm Thù do Thẩm Đường đảm nhiệm.

Sau khi nhìn thấy điểm này, hắc tử kích động đến mức tim đập loạn.

Đây là văn thể! Không phải võ thể!

Bởi vì động tác đỡ đại đao này rất đơn giản, cũng không cần đề cập đến động tác võ thuật.

Một đoàn phim lại sử dụng văn thể thay cho diễn viên, đây chính là điều tối kỵ nhất đối với “chất lượng phim” !

Sau khi hắc tử phát hiện được điểm này, hắc lập tức xem lại các cảnh liên quan đến Lâm Thù trong bộ phim.

Quả nhiên là có nhiều cảnh sử dụng thể thân.

Phân cảnh hắc đứng dậy từ biển xác chết, vóc dáng rõ ràng gầy hơn Thẩm Đường rất nhiều.

Hơn nữa cảnh ở trong hồ tuyết, chứng kiến bằng hữu bị thương đâm chết, tay của Lâm Thù moi vào trong tuyết, ngón tay khớp xương rõ ràng, vừa thon dài vừa xinh đẹp mà bản thân Thẩm Đường thì thường xuyên bị hung hăng cười nhạo chỉ vì ngón tay nhỏ bé.

Về phần động tác võ thuật, càng không cần phải nói, thương pháp, bộ pháp dứt khoát hữu lực, rõ ràng là võ thể chuyên nghiệp....

Nói cách khác, Lâm Thù ở trong phim, ngoại trừ lộ mặt thì toàn bộ đều là thể thân.

Loại phương thức quay chụp này là loại mà người khác khinh thường nhất, mặc dù là những diễn viên lưu lượng đỉnh cấp, trăm công ngàn việc thì cũng rất ít khi làm tới trình độ này.

Như vậy, còn dám xưng là “Tiêu chuẩn của ngành” ?

Xem ta hắc chết ngươi!

Hắc tử hưng phấn đến mức như bản thân vừa tìm thấy một vùng đất mới, ngón tay cũng lướt nhanh trên bàn phím.

“Linh linh linh.....”

Sáng sớm ngày 7 tháng 3, trời còn chưa sáng, Chu Hiểu Mạn đã bị một trận tiếng chuông điện thoại dồn dập làm cho tỉnh giấc.

Cô vươn tay ra khỏi ổ chăn, nắm lấy điện thoại đặt trên đầu giường, nói: “Uy? Ai đó?”

Một lát sau, giọng nói của một cô gái nhỏ vang lên từ đầu bên kia điện thoại: “Hiệu Mạn tử, không tốt! Có người hắc “Lang Nha Bảng” lên hot search!”

Vừa nghe đến lời này, Chu Hiệu Mạn giống như cá mẫn bị điện giật, “Phành phạch” một tiếng, nhảy dựng khỏi giường.

Đầu óc cô dần dần tỉnh lại sau giấc ngủ, nghe ra cô gái nhỏ này chính là Cao Văn Hình, phó hội trưởng của hậu viện Hứa Trăn, cô vội hỏi: “Tình huống như thế nào?”

“Bọn họ hắc cái gì của “Lang Nha Bảng”?”

Cao Văn Hình nói: “Nói “Lang Nha Bảng” lạm dụng thể thân, thậm chí còn chuẩn bị một video đã cắt nối biên tập!”

Khi nói chuyện, cô thông qua phần mềm nói chuyện, gửi link video cho Chu Hiệu Mạn.

Cao Văn Hình lo lắng sốt ruột nói: “Hiệu Mạn tử, mới vừa rồi tôi cũng đã xem qua video này, thật sự cũng cảm thấy ngoài trừ các cảnh lộ mặt thì Lâm Thủ đều sử dụng thể thân cho những phân cảnh khác.”

“Tại sao “Lang Nha Bảng” lại làm ra chuyện này? Mấy năm nay đã có biết bao nhiêu diễn viên bị hắc thậm tệ chỉ vì lạm dụng thể thân?”

“Hơn nữa, mọi người tìm được thể thân này ở đâu thế, tuy không giống Thẩm Đường nhưng lại rất giống A Trăn!”

“Hiện tại xử lý như thế nào đây...”

Chu Hiệu Mạn biểu tình phức tạp mà mở video đối phương vừa gửi qua, sau đó nhìn không được kêu lên: “Hảo gia hỏa!”

Cao Văn Hình nghe vậy sững sốt, nói: “A? Cái gì?”

Chu Hiệu Mạn hơi hơi hé miệng, không biết nên nói cái gì, liền kêu ba tiếng “Hảo gia hỏa”.

“Làm video này...đúng là phí tâm tư!” Sau một lúc lâu, cô lầm bầm, “Không lẽ là Kiều ca mướn người? Không thể nha, mấy chuyện nào cứ giao cho mình là được, cần gì phải tiêu tiền uống phí như vậy...”

Cao Văn Hình nghe vậy thì sững sốt, hỏi: “Hiệu Mạn tử, tử nói cái gì vậy?”

Chu Hiểu Mạn lấy lại bình tĩnh, nói: “A, không có việc gì không có việc gì.....”

Cô hắng giọng, có chút xấu hổ nói: “Cảm ơn đã báo cho tôi, hiện tại tôi sẽ đi hỏi thăm xem chuyện này là như thế nào, nhất định sẽ được giải quyết nhanh thôi.”

Cô nghĩ một hồi, lại dặn dò Cao Văn Hình: “Cô cùng mọi người trong hậu viên tạm thời đừng nóng nảy, chuyện này không có gì cả.”

“Còn có, nếu có quen biết với fans nhà Thẩm Đường thì trước trấn an một chút, đây tuyệt đối không phải là hắc liệu, mọi người cứ yên tâm.”

“.....”

Sau một lúc lâu, Chu Hiểu Mạn cắt đứt điện thoại, nhin không được gỡ rối đầu tóc của mình.

Việc này xác thật có điểm khó làm.

Ban đầu đoàn phim dự định sẽ công chiếu những cảnh hậu trường này ra, nhưng không biết tại sao lại có người nhanh tay bắt được trước? ?

Hơn nữa đoạn video này của hần còn tốt hơn phía chính chủ, quả nhiên là nhân tài a...

Chu Hiểu Mạn nhìn thoáng qua thời gian trên di động: 4: 50 sáng.

Cô do dự, nhưng vẫn quyết định gọi cho Kiều Phong.

Đừng quấy rầy A Trăn nghỉ ngơi, hần còn 10 phút nữa mới rời giường!

.....

Mặc dù không được Chu Hiểu Mạn thông báo, nhưng Hứa Trăn rất mau đã biết được chuyện này.

7 giờ 30 sáng cùng ngày, hần vừa ăn cơm sáng vừa xem tin tức mới, kết quả lại ngoài ý muốn phát hiện ra một đề tài trên hot search: #Lang Nha Bảng, thể thân#.

Hứa Trăn không rõ chuyện gì nhưng khi nhấp vào thì liền phát hiện mọi người đang nói Lâm Thù...

Hứa – Thế Thân bỗng nhiên cảm thấy ngũ vị tạp trần (ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn)

Ban đầu hắn còn tưởng rằng chủ đề hot search này là do phòng làm nhà mình mua, nhưng khi quay đầu lại, hắn mới phát hiện đồng thời cũng có một chủ đề khác trên hot search: # Liễu Mộng Dao chuyên nghiệp #.

Hứa Trăn biết Liễu Mộng Dao, nữ minh tinh đương hồng nhất tuyến, hiện tại đang đóng vai Đồng Ngạc Phi trong “Thanh Cung Bí Sử”.

Xem ra không phải nhà mình mua.

Nói như vậy, có phải “Lang Nha Bảng” đã được gửi tặng một hot search miễn phí từ nhà bên kia hay không? ?

Chương 612: Nam Chính Làm Thế Thân

Đề tài có nhiệt độ cao như vậy, chắc chắn sẽ tốn rất nhiều tiền... Hứa Trăn bỗng nhiên không muốn đi làm sáng tỏ chuyện này.

Thế nhưng không có biện pháp, hiện tại người bị đặt trên lò nung chính là Thảm Đường đóng vai Lâm Thù.

Thảm Đường là bạn cùng phòng của Hứa Trăn, y vì nể mặt mũi của hắn mới chạy lại đoàn phim diễn vai khách mời, cho nên Hứa Trăn sao thể để đối phương không duyên không cớ bị hắc thảm như vậy?

Mặc dù rất miễn cưỡng, nhưng Hứa Trăn vẫn là không chút do dự mà lập tức liên hệ Kiều Phong, để cho bên mình nhanh chóng đăng bài làm sáng tỏ tin tức.

Nương theo luồng gió của nhà bên kia, ngược lại có thể xào được chút nhiệt độ, cũng là một lựa chọn không tồi.

.....

Cùng lúc đó, tại một căn hộ nhỏ ở thủ đô, một nam thanh niên gầy gò, quả đầu giống ổ gà, đang nghe điện thoại.

Tên gọi trên mạng của hắn là “Hàn Nha”, là một vị hắc tử nổi danh trong giới phim truyền hình.

Hắn đã thức trắng đêm hôm qua và cuối cùng cũng thể làm ra một đoạn video mang hướng nghi ngờ Lâm Thù lạm dụng thể thân trong “Lang Nha Bả”. Kim chủ ba ba thật sự rất vừa lòng với thành quả mà hắn đã làm tới qua.

“Ha ha, ngài vừa lòng thì liền tốt...”

Hàn Nha nắm di động, xuân phong đặc ý nói: “Ngài cũng biết, tôi có được tiếng tăm không nhỏ trong giới.”

“Lần này nếu ngài vừa lòng thì sau này chúng ta còn có thể tiếp tục hợp tác.”

“Ngài xem về giao dịch lần này....”

Đầu bên kia điện thoại, kim chủ cười nói: “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ hoàn tất thanh toán cho cậu.”

“Khả năng quan sát và làm video của cậu thật đáng kinh ngạc. Trong số tất cả những người chúng tôi đã từng làm việc, cậu chắc chắn là người giỏi nhất.”

“Hy vọng rằng chúng ta có thể vui vẻ làm việc cùng nhau trong tương lai.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi với kim chủ, cả người Hàn Nha đều phấn chấn tinh thần.

Hắn đặc ý dào dạt mà thưởng thức video tới qua, càng xem càng thấy hài lòng. Hắn chỉ cảm thấy mình đang ở trạng thái xuất sắc. Từ biên tập đến phối âm và thậm chí là một số clip nhỏ xen kẽ ở giữa, hắn đã làm mọi thứ một cách hoàn hảo, quả thực là đỉnh cao trong sự nghiệp của bản thân.

“Linh linh linh.....”

Hàn Nha đang ngồi chờ tiền về tài khoản thì đột nhiên, điện thoại vang lên.

Vừa thấy số của kim chủ, hắn liền vội vàng bắt máy, hỏi: “Xin chào? Khoản tiền cuối cùng đã được thanh toán chưa?”

“Thanh toán? Ha ha, cậu còn mặt mũi đòi ta thanh toán khoản cuối? !”

Đầu bên kia điện thoại, kim chủ mời vừa rồi còn ôn hòa vui vẻ lại bỗng như biến thành người khác, y tức giận nói: “Tốt, đây

là lần đầu tiên tôi gặp phải gián điệp hai mặt? Ăn cả hai bên?
!”

Hàn Nha tức khắc bị lời khiển trách này làm cho choáng váng, hần nhin không được hỏi: “Cái gì hai mặt? Cái gì mà ăn hai bên? Ngài đang nói gì vậy?”

Kim chủ cười lạnh, đáp: “Còn muốn giả ngu với ta đúng không?”

“Câu dám nói mình không nhận tiền của bên “Lang Nha Các”, sang đây hổ tôi? !”

“Tốt, Hàn Nha, cậu thực tốt! thực lợi hại!”

“Có thể làm được chuyện này, tôi xem về sau cậu còn có thể lẫn lộn trong giới này hay không! !”

“Đô đô đô.....”

Hàn Nha còn chưa kịp biện bạch thì đối phương đã ngắt máy.

Hắn cầm đi động, vẻ mặt mòng bức.

Sau một lúc lâu, Hàn Nha vội vàng mở V Bacc ra, muốn nhìn xem, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Kết quả là ngay khi gõ mấy chữ “Lang Nha Bacc”, rất nhanh hần liền có thể tìm thấy các từ khóa mới: # Lang Nha Bacc, thể thân cấp sử thi #.

Hàn Nha: ?? ?

Đây là..... ý gì? ?

Thể thân của Lâm Thù.... Là Hứa Trăn? ?!

Hàn Nha nhìn tiêu đề chói mắt trong màn hình điện thoại, cả người như chết lặng.

Thể thân của Thẩm Đường... lại là Hứa Trăn?

Nam chính của một bộ phim lại đi làm thể thân cho vai áo rỗng? !

Hần ngờ ngác đi vào V Bacc chính của đoàn phim “Lang Nha Bacc”, nhìn thấy thông báo mới nhất cách đây vài phút trước:

“Về nghi ngờ lạm dụng thể thân cho vai “Lâm Thù” trong “Lang Nha Bacc”, hiện làm sáng tỏ như sau (Có spoiler, suy

nghĩ kỹ trước khi đọc):

Diễn viên Thẩm Đường chỉ đóng các cảnh quay chính diện cho vai “Lâm Thù”.

Bởi vì “Lâm Thù” và “Mai Trường Tô” là cùng một người, chẳng qua gặp đại nạn cho nên mới thay đổi dung mạo.

Sau khi cân nhắc, đoàn làm phim đã quyết định giao những cảnh không cần quay chính diện cho Hứa Trăn đảm nhiệm, như vậy diễn viên cũng có thể tích lũy được cảm xúc cho vai diễn của mình.

Bên dưới đoạn văn còn có một video hậu trường dài hơn 3 phút:

Trong ảnh, Hứa Trăn mặc áo giáp của “Xích Diễm Quân”, tay cầm một thanh trường thương, chém giết bên trong hẻm núi đầm máu.

Video này không hề được xử lý hậu kỳ và nó cực kỳ chân thực, Hàn Nha, người đã thức một đêm cày “Lang Nha Bảng” chỉ cần liếc mắt qua thì đã có thể nhận ra: Đây là một cảnh trong tập ba, đoạn hồi ức của Mai Trường Tô.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện ra phân cảnh “Lộ tẩy” mà mình đã bắt gặp tối qua: Hứa Trăn nắm chặt trường thương trong tay, chặn đại đao của Tạ Ngọc.

Máy quay của đoàn được đặt chéo phía sau Hứa Trăn, ống kính vừa nhắm vào đại đao, tình cờ có thể ghi lại rõ ràng hu ảnh phản chiếu trên lưỡi đao.

Đúng vậy, không sai, chính là đôi mắt thâm thúy, khuôn mặt thon gầy, mình quả nhiên không có nhìn lầm...

Giờ khắc này, Hàn Nha chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Đây là tình huống gì vậy?

Không phải Hứa Trăn là nam chính của “Lang Nha Bảng” sao!

Hắn không tự mình đi tìm thể thân thì thôi, cứ nhiên còn nhàn rỗi mà đi làm thể thân cho người khác?

Ăn no căng bụng sao? Phạm vi nghề nghiệp này cũng quá rộng đi? !

Ngay lúc Hàn Nha còn đang nghi ngờ nhân sinh thì đồng thời có vô số dân mạng cũng nhìn thấy đoạn video này.

Bởi vì nội dung quá mức kỳ lạ cho nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, vô số bình luận giống như muốn oanh tạc hết thảy các diễn đàn.

Chương 613: Nương Theo Gió Lớn

“Ngọa tào, sống lâu như vậy mới thấy trường hợp này... Nam chính kiêm chức võ thế? Đỉnh như vậy sao? ?”

“Mặc dù chưa xem “Lang Nha Bảng”, nhưng tôi vẫn thấy rất sốc.”

“Thật ra chuyện này khá hợp lý, người ta cũng đã nói, hai nhân vật này là cùng một người, hơn nữa Hứa Trăn vừa vặn có một thân võ thuật siêu đẳng, cho nên dễ bề tích lũy cảm xúc..... Ha ha ha ha thực xin lỗi vì không thể viết tiếp, Hứa Trăn quá lợi hại rồi! !”

“Tôi biết những câu chuyện hậu trường của Hứa Trăn sẽ không làm mình thất vọng, trước có Gia Cát Lượng khẩu chiến Chu Du, sau lại có sách luyện tập “22 đề Trục Thụ”, hiện tại lại làm thế thân cho vai diễn áo rồng, quả nhiên cấp độ càng ngày càng cao cấp.”

“Vốn dĩ không có hứng thú với “Lang Nha Bảng”, nhưng hiện tại lại muốn xem xem, đây là phim truyền hình thần tiên gì.”

“Muốn xem “Lang Nha Bảng” + 1, vừa cảm thấy hài hước lại vừa cảm thấy xúc động, Hứa Trăn đã tự mình nâng cao chức nghiệp của một diễn viên.”

“Cười chết, người nào đó còn có mặt mũi mua hot search chuyên nghiệp, hiện tại mau đến xem cái gì là chuyên nghiệp nha!”

“Không nói nữa, chúng ta mau đi xem “Lang Nha Bảng” thôi.”

“Buổi sáng mới vừa thấy có hắc tử nói “Lang Nha Bảng” lạm dụng thế thân, kết quả quay đầu liền phát hiện thế thân cư nhiên là nam chính 233”

“Tuy rằng biết hắc tử nhất định là kẻ lừa gạt, nhưng cú xoay ngược thần thánh này vẫn khiến tôi cười lăn ra đất ha ha ha ha”

“.....”

Bên ngoài màn hình, Hàn Nha nhìn một đồng bình luận đang không ngừng tăng lên, mà tâm lại cảm thấy không thể thở nổi.

Thần mẹ nó kẻ lừa gạt!

Ta dám lấy chiến công hiển hách của nghề hắc kịch chuyên nghiệp này trong vòng ba năm qua, để bảo đảm với mọi người, lão tử thật sự là một người chuyên nghiệp! Chúc nghiệp tu dưỡng cực cao! !

Hàn Nha biến thành một vũng bùn, cuộn tròn mình trên ghế sofa, ủy khuất đến muốn khóc ròng.

Làm sao bây giờ, hiện tại đến phòng làm việc của “Lang Nha Bảng” để quy phục thì còn kịp không?”

Dù sao lần này mình cũng đã góp một phần công sức.... Như vậy có thể kiếm được chén cơm ăn? ?

.....

“Xôn xao!”

Cùng lúc đó, tại tổng bộ của Đông Nhạc Điện Ảnh, tổng giám đốc Cao Thục Lan ném hết văn kiện trên tay xuống mặt đất, tức giận đến cả người run rẩy.

Thằng nhãi Thái Thục Tiễn này!

Lão nương và ông ta không hợp bát tự, gặp một lần liền uống phí một đồng tiền! !

Mua hắc tử, mua hot search, tiền mất trắng cũng liền thôi, nhưng càng quá đáng hơn là không duyên cớ mà giúp đối phương xào nhiệt độ miễn phí!

Đáng hận! Hận đến nghiêng răng nghiêng lợi! !

Cao Thục Lan điên cuồng lục tung đồng thuốc hạ huyết áp trong ngăn kéo, vừa liếc nhìn đoạn phim hậu trường đang chiếu trên màn hình điện thoại di động, cô tức giận đến mức vò đầu bứt tai.

Phim truyền hình phát sóng cùng một khoảng thời gian, rating lên xuống thất thường.

Sự chú ý của “Lang Nha Bả” đã tăng lên và thứ bị thiệt hại trực tiếp chính là “Thanh Cung Bí Sử” của công ty nhà mình.

Vốn dĩ chất lượng của bộ phim này không được tốt lắm nên bọn họ mới muốn mượn nội dung của những tập đầu để duy trì tỷ suất người xem, tuy nhiên, nếu “Lang Nha Bả” nương theo ngọn gió này mà đi lên...

“Hô.....”

Cao Thục Lan cau mày, uống một ngụm thuốc huyết áp, trong người cảm thấy bất an.

Không biết ratings hôm nay sẽ như thế nào...

Ngàn vạn phải giữ vững! Đừng bắt đầu kéo hồng nhanh như vậy!

.....

Ngày 7 tháng 3, trải qua một buổi sáng lên men, từ khóa “Hứa Trăn làm thế thân cho vai phụ” càng xào càng cao, đồng thời nhiệt độ của “Lang Nha Bả” cũng được kéo lên.

Trên thực tế, không có nhiều người thực sự có thói quen cày phim, mà ngược lại chỉ khi nghe nói bộ phim này có gì đó rất đặc biệt thì mới chú ý đến. Cho nên, rất nhiều các bộ phim nổi tiếng cấp hiện tượng đều đến nửa phần sau mới bắt đầu bùng phát uy lực.

Nhiều người ôm tâm thái tò mò mà xem hết 4 tập phim của “Lang Nha Bả”, sau đó phát hiện, hóa ra bộ phim này lại hay như vậy.

Kỹ năng diễn xuất của tất cả các diễn viên đều trên mức tiêu chuẩn, đặc biệt là Hứa Trăn, người đã cho cư dân mạng một bất ngờ lớn.

Tuy Hứa Trăn đã được xem là một diễn viên thuộc phái thực lực sau vai diễn Chu Du trong “Tam Quốc”, nhưng khó mà tưởng được, kỹ năng diễn xuất của hắn đã bùng nổ đến mức độ nào.

Đặc biệt, diễn viên trong hai đoàn phim “Tam Quốc” và “Sấm Quan Đông” đều là bậc tiền bối phải thực lực, mà ngoại trừ những phân cảnh siêu cấp của Hứa Trăn thì những cảnh khác hẳn cũng không hề bị áp diễn.

Tuy nhiên, thứ tưởng chừng là cực hạn lại bị đột phá ngay trong “Lang Nha Bả”.

Khán giả không biết là do nhân vật này quá phù hợp với Hứa Trăn hay là vì Hứa Trăn đã trả một cái giá rất lớn cho nhân vật. Sau khi xem xong bốn tập phim, Mai Trường Tô đã hoàn toàn hấp dẫn ánh nhìn của khán giả.

Ban đầu, nhóm cư dân mạng vốn ôm theo ý niệm tò mò đến xem phim, muốn tự mình xác nhận liệu họ có thể nhìn thấy bóng dáng của Hứa Trăn thông qua những cảnh quay không lộ mặt của Lâm Thù hay không.

Thế nhưng, khi bọn hắn xem phim với suy nghĩ “Lâm Thù chính là Mai Trường Tô”, thì họ đã bất ngờ hăm sâu vào trong tình tiết phim, trong lòng cũng sinh ra một tư vị khác.

Nói không rõ là khó chịu, hay là hoài niệm.

“Bộ phim này thật sự không tồi, mà kịch bản của “Lang Nha Bả” lại có chút hương vị của “Bá tước Monte Cristo”.”

“Kịch bản này thật sự rất hay, sau khi xem xong 4 tập, cảm giác có tiềm chất hỏa kịch.”

Trong một khoảng thời gian, vô số cư dân mạng đã bắt đầu nhắc lên súng máy, điên cuồng để lại bình luận và để cử “Lang Nha Bả” trên các trang mạng xã hội.

Trong bầu không khí rộn ràng này, tập thứ năm chính thức phát sóng.

Mà thần thoại về “Lang Nha Bả” cũng chính thức bắt đầu từ giờ phút này.

Chương 614: Thể Hiện Mị Lực Của Nhân Vật

Tối ngày 7 tháng 3, “Lang Nha Bả” phát sóng tập 5.

Rất nhiều cư dân mạng vì “Sự kiện thể thân” mà chú ý đến bộ phim này. Đến giờ phát sóng, bọn họ đều bật sẵn TV, trong lòng chờ mong diễn biến tiếp theo của bộ phim.

Nhiệt độ của sự kiện chỉ là động lực, mà chất lượng phim mới là nguyên nhân chủ yếu hấp dẫn người xem.

Nội dung của cuối tập 4 nói về việc Nghê Hoàng quận chúa bị người ta hạ “rượu tình” ở trong cung, ý đồ gây rối. Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Mai Trường Tô đã nhìn thấu được âm mưu này và khẩn cấp sắp xếp kế hoạch để cho Tĩnh Vương đi cứu quận chúa.

Đến tận đây, đội hình đoạt đích của các nhân vật chính đã bước đầu thành hình, khán giả thực chờ mong câu chuyện sẽ phát triển như thế nào.

Đồng thời lúc này, người từng dốc hết tâm huyết để làm video vạch trần, sau đó lại bị người ta bôi nhọ là “kẻ lừa gạt” – Hàn Nha bắt đầu lấy lại tinh thần và gia nhập vào đại quân đu phim.

Thành hay bại thì phải sống dũng cảm!

Cùng lắm thì bắt đầu lại từ đầu!

Thay đổi áo choàng, hung hăng thổi một làn gió mới cho “Lang Nha Bảng”, nhìn xem có thể đả động đến đoàn đội của Hứa Trăn hay không, sao đó sẽ nghĩ cách trở lại nghề...

Thật ra lúc Hàn Nha làm video hắc phim thì hắn đã cảm thấy bộ phim này xứng đáng được thổi phồng.

Đặc biệt phải nói đến Hứa Trăn.

Bắt đầu từ thời “Tam Quốc”, Hàn Nha đã để ý đến diễn viên này, sau đó hắn liền phát hiện, Hứa Trăn tựa hồ có một năng lực rất tà đạo: Cho dù là những nhân vật không có nhân duyên tốt thì một khi qua tay Hứa Trăn, nhân vật đó vẫn trở nên cực có mị lực.

Chu Du là như thế, Truyền Võ cũng là như thế mà ngay cả Giang Trục Thụ cũng không ngoại lệ.

Về phương diện này, dĩ nhiên cũng một phần do ngoại hình có lực tương tác, mặt khác là vì hắn rất giỏi trong việc nắm bắt mị

lực của nhân vật và phóng đại những đặc điểm này thông qua các diễn xuất để lay động lòng người.

Nói ví dụ như một lòng trung can của Chu Du đối với Giang Đông, Truyện Võ thà chết chứ không làm nô lệ vong quốc.

Mà trong “Lang Nha Bả”, Hứa Trăn đã làm như thế nào để thể hiện mị lực của Mai Trường Tô, đây chính là đối tượng nghiên cứu trọng điểm cho video kỳ sau của Hàn Nha.

.....

7 giờ 35 phút tối, bài hát mở đầu phim vừa kết thúc, tập 5 cũng chính thức bắt đầu.

Kết thúc sự kiện Nghê Hoàng quận chúa gặp nạn, Tĩnh Vương liền cố ý đến gặp Mai Trường Tô trong một gian phòng ở trà lâu.

Trước màn hình, Hàn Nha “tanh tách” gõ bàn phím, nhanh chóng ghi lại những cảm hứng chợt lóe lên.

Hắn biết, diễn viên đóng vai Tĩnh Vương này tên là Tống Úc, một người bạn tốt của Hứa Trăn.

Vai diễn của hai người trong bộ phim cũng là bạn thân thời thiếu niên, điều này hiển nhiên là do đoàn phim tự mình spoil một đoạn.

Chẳng qua, bởi vì lúc này Mai Trường Tô gặp đại nạn, hoàn toàn thay đổi, Tĩnh Vương cũng không biết hắn chính là bạn tốt Lâm Thù của mình....

Ha ha, “Hoàn toàn thay đổi”

Hàn Nha ngơ ngác nhìn Mai Trường Tô soái đến chói mắt, lại nhìn không được mà muốn hung hăng phun một ngụm nước miếng vào màn hình.

Đây mà gọi là “Hoàn toàn thay đổi” ! Ta phi!

Nếu như “Lang Gia Các” có tay nghề như vậy thì cần gì phải đi làm phim, tùy tiện mở bệnh viện thẩm mỹ cũng có thể kiếm được bộn tiền!

Lúc này, trong màn hình, Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô ngồi ở trên sập, thần sắc thông dong mà pha trà, tư thế ưu nhã, vô cùng thản nhiên.

Đối diện với hắn, Tĩnh Vương lại không cam lòng ngồi xuống, gãi chỉ đứng sang một bên, lạnh lùng nói: “Nghê Hoàng quận chúa hôm nay suýt nữa chịu nhục, ngươi có biết không?”

Mai Trường Tô nói: “Không phải đã cứu được rồi sao?”

“Đúng vậy, đã cứu,” Trong ánh mắt của Tĩnh Vương mang theo sự tức giận, nói: “Chỉ cần ta đến muộn một bước là quận chúa sẽ bị bọn chúng đưa vào hậu viện, đến lúc đó cho dù ta liều mạng xông vào, e là cũng không cứu được nàng ra.”

Lời này vừa ra, Mai Trường Tô liền dừng động tác trên tay.

“Điện hạ đây là ý gì?” Hắn nhẹ nhàng buông chung trà, ngẩng đầu nhìn về phía Tĩnh Vương, nói, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta cố ý kéo dài?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Tĩnh Vương tiến lên trước một bước, nhìn vào mắt hắn, nói: “Nếu nhắc nhở nàng phòng họa từ lúc chuyện chưa xảy ra chẳng qua chỉ là một ơn huệ nhỏ, nào có hoàn mỹ như bây giờ?”

“Hiện tại có thể nhân cơ hội bắt tội Việt quý phi và Thái tử, coi như ta liều chết cứu giúp, quận chúa vô cùng cảm kích ta, tương lai một khi có tranh đấu thì tự nhiên Mục phủ Vân Nam sẽ dốc sức ủng hộ ta. Đây chính là mục đích ngươi muốn đạt được đúng không?”

“Ngươi có phải cảm thấy tất cả đều đúng tính toán của mình, cho nên thỏa thuê đắc ý?”

Trước màn hình TV, Hàn Nha say sưa đến mức dừng động tác gõ bàn phím.

Mẹ ơi...Diễn viên Tống Úc này quá nhiên có điểm lợi hại a!

Lời kịch, trình tự biểu diễn và tiết tấu gần như không có một điểm chê bai nào, tuyệt đối đạt đến trình độ đại thần!

Hơn nữa, bởi vì thái độ hùng hổ dọa người này quá mức đúng chỗ cho nên dẫn tới Hàn Nha bốc phát sự tức giận.

Khán giả đều đứng ở góc nhìn thường đế, cho nên biết lý do tại sao Mai Trường Tô lại cố ý kéo dài thời gian.

Tình huống lúc đó thực sự là nghìn cân treo sợi tóc, vạn phần khẩn cấp.

Hơn nữa, Nghê Hoàng quận chúa từng là hôn thê của Mai Trường Tô, cho nên hơn ai khác, hấn mới là người quan tâm đến an nguy của quận chúa nhất.

Bị bằng hữu oan uổng là cố ý hãm hại vị hôn thê của mình... nhất đao này, Hàn Nha đứng ở góc nhìn khẩn giả, phải nói là nổi trận lôi đình.

Nhưng mà, Mai Trường Tô lại không hề tức giận.

Trong mắt hấn hiện lên một tia ngân ngơ, sau đó lại nhanh chóng lạnh xuống.

Hấn ẩn nhẫn, ý đồ đưa ra phản ứng phù hợp nhất với danh tính của “Mai Trường Tô”.

Một lát sau, Mai Trường Tô cúi đầu, nhẹ nhàng cầm lấy chén trà, lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới, điện hạ lại đối đãi với Tô mỗ như thế.”

“Đúng là khiến ta bất ngờ.”

Chương 615: Giới Hạn Và Thủ Đoạn

Tĩnh Vương nhìn thấy phản ứng của hấn thì trong mắt hiện lên một tia giễu cợt, nói: “Người phủ nhận thật giỏi, nói như vậy người ít nhất cũng biết mình làm sai.”

“Người nghe đây, Tô Triết!” Giọng nói của Tĩnh Vương dường như phải vất vả lắm mới lách được ra ngoài qua kẽ răng. “Ta biết đám mưu sĩ các ngươi không sợ làm những chuyện vô sỉ nhất, âm hiểm nhất, nhưng ta có giới hạn của mình!”

“Quận chúa Nghê Hoàng không phải người sa vào tranh đấu quyền lực, nàng là thống soái trăm ngàn quân đội nam cương, là người gánh vác trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ phía nam Đại Lương!”

“Chính nàng chém giết đẫm máu ở trên sa trường nên các ngươi mới có thể yên ổn đầu đá ở nơi vương đô phồn hoa này!”

“Ta không cho phép ngươi coi người như quận chúa Nghe Hoàng là quân cờ, tùy ý thao túng, tùy ý hy sinh!”

Tĩnh Vương thần sắc nghiêm nghị nói: Nếu như ngay cả những tướng sĩ huyết chiến sa trường mà ngươi cũng không biết tôn trọng thì Tiêu Cảnh Diễm ta tuyệt đối không đứng cùng đội ngũ với ngươi! Nghe rõ chưa?”

“Rầm! !”

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng sấm, cuồng phong làm bật mở cánh cửa sổ ở cách đó không xa, thổi từng cơn gió lạnh vào trong phòng.

Bên ngoài cánh cửa rộng mở, sắc trời tối đen, cuồng phong gào thét, hình như có mưa to buông xuống.

Tĩnh Vương dáng người đĩnh đạc, ngang nhiên, giống như một cây lao. Mà ở phía đối diện gã, Mai Trường Tô đang ngồi ở trên tám phần, ngẩng đầu nhìn về phía Tĩnh Vương, thần sắc đạm mạc mà bình tĩnh.

“Hóa ra, hôm nay điện hạ tới đây là để lập quy củ với ta.”

Tốc độ nói của hắn không nhanh không chậm, ngữ điệu bình tĩnh hòa hoãn, hoàn toàn trái ngược với Tĩnh Vương đang phần nộ và vội vàng.

Mai Trường Tô nói một cách bình thản: “Điểm mấy chốt của điện hạ, ta tuyệt đối sẽ không đụng vào, nhưng cũng thỉnh điện hạ tin tưởng ta.”

“Mưu đồ của ngươi ta, không thể chỉ vào một bầu nhiệt huyết là có thể hoàn thành.”

“Ngươi có điểm mấu chốt của ngươi, nhưng ta cũng có thủ đoạn và cách thức làm việc của ta, lợi dụng cùng hy sinh không thể tránh được.”

Nghe được lời này của hắn, trong mắt Tĩnh Vương hiện lên một tia chán ghét.

Sau một lúc lâu, gã quay mặt qua chỗ khác, lạnh lùng nói: “Ta hiểu ý của ngươi. ’

“Đối với vây cánh của Thái Tử cùng Dự Vương, ta không để bụng ngươi dùng thủ đoạn gì.”

“Có điều thiên hạ Đại Lương này, trong triều đình vẫn có một số thần tử thuần thiện không tham gia bè phái tranh giành, đối với bọn họ...”

“Nên lợi dụng thì vẫn phải lợi dụng,” Mai Trường Tô ngắt lời, “Nhưng sẽ cố hết sức để họ không bị tổn thương.”

Nói xong lời này, hắn chống đỡ thân thể, đứng người dậy, đưa lưng về phía cửa sổ đang mưa gió và lạnh thấu xương, đạm nhiên nói: “Trong thành Kim Lăng đã nổi gió lớn, mong rằng điện hạ sớm ngày quyết đoán.”

Tĩnh Vương ngẩng đầu lên, nhìn Mai Trường Tô thong dong tự nhiên ở trước mặt, nhin không được mà thở dài một tiếng.

Quả nhiên Tĩnh vương không nói thêm nữa mà xoay người sải bước đi ra ngoài. Đi tới bên cửa, gã đột nhiên dừng chân, không quay đầu lại, nói: “Đa tạ người đã cứu Đình Sinh ra.”

“Điện hạ không cần khách khí.” Mai Trường Tô thản nhiên nói.

Tĩnh Vương nói xong câu đó, liền rời khỏi trà lâu.

“Khụ khụ, khụ khụ, khụ khụ khụ.....”

Sau khi Mai Trường Tô thấy gã đi xa thì mới hơi khom người xuống, đỡ mép cửa sổ và ho nhẹ.

Tiểu thị vệ Phi Lưu thấy thế, vội vàng lấy một kiện áo choàng lông cừu khoác ở trên vai hắn, vỗ nhẹ vào lưng.

“Phi Lưu.....”

Mai Trường Tô đứng ở bên cửa sổ, nói: “Người nhớ kỹ, người này, bất luận dưới tình huống nào cũng không thể thương tổn, hiểu chưa?”

Khi nói chuyện, hắn nhìn về phía bóng lưng đã đi xa của Tĩnh Vương, ánh mắt dần dần nhu hòa xuống, giống như giếng cổ không gợn sóng.

Mà Phi Lưu nghe thấy những lời này, thì liền lộ ra vẻ tức giận: “Người xấu! Khi dễ Tô ca ca!”

Nghe được lời này, Mai Trường Tô “Phụt” cười, quay đầu nói với Phi Lưu: “Không có, hắn không có khi dễ ta.”

“Hôm nay Tô ca ca thật cao hứng.”

Khi nói chuyện, hắn đứng thẳng thân thể, nhìn Tĩnh Vương dần dần đi xa, nói: “Nhiều năm như vậy, hắn vẫn không hề thay đổi, vẫn là Tiêu Cảnh Diễm giống như trước kia.”

Màn ảnh theo ánh mắt của Mai Trường Tô chuyển về hướng bóng dáng cười ngửa rời đi của Tĩnh Vương.

Trong cơn hoảng hốt, màn ảnh di chuyển, bối cảnh thay đổi từ con phố tối tăm thành một đồng cỏ tươi sáng, Tĩnh Vương cũng không hề lẻ loi một mình giục ngựa đi xa, mà đi bên cạnh gã còn có một thiếu niên khác.

Lúc này trước màn hình, Hàn Nha ngây người nhìn màn hình ký ức trước mặt, đôi tay đã hoàn toàn rời khỏi bàn phím.

Hắn biết hai bóng lưng này chính là Tiêu Cảnh Diễm cùng Lâm Thù.

Hắn cũng biết, Lâm Thù đang giục ngựa rong ruổi cũng chính là Mai Trường Tô suy nhược như thể một cơn gió cũng có thể thổi ngã.

Giờ khắc này, Hàn Nha chỉ cảm thấy trong lòng giống như có một cục đá lớn đè nặng, vô cùng khó chịu.

Làm nghề này đã nhiều năm, hắn đương nhiên đã thấy rất nhiều phim truyền hình có trường hợp “Cố nhân gặp lại nhưng không nhận ra nhau”.

Thế nhưng, từ trước đến nay chưa có bộ phim nào có thể gây nhiều nhất đau như vậy vào trong tâm của mình.

Hàn Nha nhìn ánh mắt buồn bã của Mai Trường Tô, nghe phối nhạc du dương vang lên trong TV, tâm trạng lại khó có thể miêu tả.

Mà cùng lúc đó, khu vực bình luận của “Lang Nha Bảng” gần như bị khán giả làm nổ tung chỉ trong thời gian ngắn.

“Ngọa tào kiêu hãnh và định kiến của Tĩnh Vương! ! Nghe thấy sự nghi ngờ của hắn đối với Mai Trường Tô, tôi thiếu chút nữa là phát bệnh tim!”

“Lời thoại này đang chọc vào tim tôi! Mai tông chủ bỗng nhiên còn nói hắn thật cao hứng, cao hứng em gái người, lão

tử không cao hứng! !”

“A làm ta đau lòng chết đi được, một câu hai ý, nghe thật mỉa mai! Tĩnh Vương còn nói “Tướng sĩ huyết chiến sa trường mà người cũng không biết tôn trọng”, tôi không phải phải mô tả tâm trạng của mình như thế nào nữa!”

“Không thể không nói, đoạn lời thoại vừa rồi đã thiết lập tính cách của Tĩnh Vương, đồng thời cũng thay đổi hình tượng thần tiên của Mai tông chủ thành con người có máu có thịt.”

“Câu cuối cùng hẳn nói với Phi Lưu, người này, vĩnh viễn không được thương tổn, quả nhiên trực tiếp chọc vào nước mắt của tôi.”

“A..... Nếu một ngày kia, Tĩnh Vương biết người trước mặt này là ai, nhớ lại những gì hôm nay nói, hẳn sẽ cảm thấy thế nào?”

“Thật sự rất chờ mong ngày sự thật được phơi bày.”

“.....”

Chương 616: Lợi Ngược Dòng

Trên phương diện diễn xuất thì phân đoạn này thật sự rất xuất sắc, lúc Hứa Trăn và Tống Úc hợp tác trên phim trường, bọn họ còn nhận được một tràng khen ngợi phía nhân viên.

Những cảm xúc bùng nổ của Tống Úc, cùng với diễn biến phức tạp và nhiều lần thay đổi tâm lý của Mai Trường Tô, tất cả đều được thực hiện gần như hoàn hảo.

Tuy nhiên khi xem xong hết phân cảnh, mọi người lại không chú ý đến điểm này.

Cách diễn xuất quá mức tự nhiên đã hoàn toàn xóa bỏ dấu vết của các diễn viên trong bộ phim, khiến họ hóa thân thành một nhân vật thật sự.

Tình tiết Nghê Hoàng quận chúa gặp nạn đến đây là kết thúc, Mai Trường Tô cùng Tĩnh Vương cũng dần đạt thành nhận thức chung.

Tiết tấu của câu chuyện tiếp tục được đẩy về phía trước với tốc độ cực nhanh và mưu kế tiếp theo của Mai Trường Tô cũng

bắt đầu trôi lên mặt nước.

Tuy nhiên, sau khi trải qua phân cảnh này, khán giả rút cuộc hậu tri hậu giác phát hiện một sự thật: Sức hút lớn nhất của “Lang Nha Bảng” không phải nằm ở chỗ quyền mưu quý quyết cùng thủ đoạn chính trị mà là ở chỗ tình nghĩa cùng tình cảm.

Bên vây cánh của Thái Tử cùng Dự Vương lợi dụng huân tâm, lục đục với nhau, một cọc lại một cọc bị đào lên khiến cho người xem phải rợn người.

Mà cùng lúc đó, giống với lời của Tĩnh Vương nói, có một số quan đại thần thuần lương trong triều đình Đại Lương, tuân thủ nghiêm ngặt tâm lòng trung thần như thuở ban đầu.

Bắt đầu từ tập thứ năm, bức màn của “Lang Nha Bảng” cuối cùng đã được mở ra hoàn toàn, cảm xúc càng lúc càng mãnh liệt tích tụ từng bước như một quả cầu tuyết.

Nhiệt độ mà sự kiện “Thế thân” mang đến trước đó, cộng với cốt truyện càng ngày càng hấp dẫn đã khiến cho sự nổi tiếng của “Lang Nha Bảng” nhanh chóng bò lên chỉ trong khoảng thời gian ngắn. Trên các nền tảng xã hội lớn, thời gian thực thảo luận về bộ phim truyền hình này đã từng thống trị Top danh sách các chủ đề lớn trong lĩnh vực phim truyền hình.

8 giờ 30 đêm hôm đó, tập thứ sáu mới bắt đầu, Hứa Trăn liền nhận được cuộc gọi từ bên phía đài truyền hình.

“Tập năm...một tập, 1.8%?”

Hứa Trăn xách theo hai thanh đao đao cụ, đứng ở bên sân nghe Chu Hiểu Mạn báo cáo, chỉ cảm thấy cả người ngẩn ra.

Tỷ suất người xem của tập 4.... hình như là 1.21%.....

Sự kiện thế thân thật sự có ảnh hưởng lớn như vậy sao? Trực tiếp bò lên hơn 0.5%? ?

Vậy tập thứ 6, liệu có thể mong chờ phá được ratings của hai tập trước đó? ?

Đến nay, Hứa Trăn chưa từng có trải nghiệm về việc ratings được đẩy lên với tốc độ chóng mặt như vậy.

Tuy không tham gia nhiều phim truyền hình, nhưng cơ bản đều là những bộ được xếp hạng 1,2 trong cùng một khung giờ phát sóng, quả thật, Hứa Trăn chưa có thể nghiệm về chuyện này.

n, cảm giác còn rất kích thích.

Hứa Trăn nhoẻn miệng cười, hẳn dĩ nhiên cảm thấy rất vui sướng khi nhìn thấy “Lang Nha Bả” được người xem ủng hộ, đồng thời cũng tràn ngập chờ mong với thành tích kế tiếp của bộ phim.

Trước đó là thứ tám, hôm sau là thứ 4, nếu phỏng chừng thì có thể đuổi đến hạng 2.

Về phần đối thủ cạnh tranh “Thanh Cung Bí Sử” ...

Nhớ không lầm thì cốt truyện kế tiếp đại khái là: Đồng Ngạc Phi đang ở tình thế tiến thoái lưỡng nan giữa đại nghĩa “phản Thanh phục Minh” và tình yêu của Thuận Trị. Trong lúc đó, nàng còn phát hiện ra tình cảm mà Trần Cận Nam dành cho mình không đơn thuần là huynh muội, về sau liền lâm vào trong thống khổ tình tay ba...

“Tê.....”

Một cơn gió lạnh thổi qua trường quay, Hứa Trăn nhin không được run lập cập.

Nếu như “Lang Nha Bả” không thể đánh bại một bộ phim truyền hình như vậy thì khả năng thật sự là do thẩm mỹ của mình có vấn đề.

.....

Đêm khuya ngày 7 tháng 3, bảng xếp hạng rating khung giờ vàng trong ngày đã được công bố.

“Lang Nha Bả” nhảy lên vị trí thứ hai trong cùng khoảng thời gian với rating 1,91%, đồng thời, rating của “Thanh Cung Bí Sử” bị giảm đáng kể, chỉ còn 2,33%.

Đồng thời đoạn ratings bên này giảm bên kia tăng, thật sự không phải nói nói mà thôi.

Hơn nữa, vì “Thanh Cung Bí Sử” được phát sóng độc quyền trên đài Xoài, mà “Lang Nha Bả” được phát sóng trên đài

Thủ Đô và đài Cà Chua, nếu tính toán dựa trên công thức chuyển đổi của phát sóng đồng thời và phát sóng độc quyền, thì “Thanh Cung Bí Sử” đã không còn lợi thế nếu so với “Lang Nha Bả”.

Phát sóng được ba ngày, bộ phim đã trực tiếp lội ngược dòng, nghịch tập lên đỉnh.

Mức độ mở màn cao thấp như thế này chưa từng xuất hiện trong các bộ phim truyền hình của các kênh vệ tinh lớn trong vòng ba năm qua.

Chu Hiểu Mạn ngày hôm qua còn chịu khổ hê hê mà khuyên người hâm mộ hãy theo dõi bộ phim một cách lý trí và đừng xé nát nó, hôm nay liền xoay người ca xướng, vừa xem rống cầu vòng ùn ùn không dứt, vừa hắc hắc cười ngây ngô.

Trong khi lướt qua các bình luận, cô còn ghi lại nhưng câu khích lệ, chuẩn bị sử dụng nó làm tư liệu sống cho video.

Xoát xoát, một bình luận có nội dung dài đã hấp dẫn lực chú ý của cô.

Bởi vì, nội dung của bình luận này không nói về phim truyền hình mà là nói về diễn viên.

Một cư dân mạng có tên “Ái Ốc Cập Nha” viết: “Diễn xuất của Hứa Trăn trong “Lang Nha Bả” thật sự làm tôi quá bất ngờ.”

“Khi xem phần tóm tắt, tôi còn tưởng giả thiết của Mai Trường Tô rất giả tạo nhưng sau sáu tập phim, diễn xuất của Hứa Trăn đã thành công nắm bắt được nội hạch của nhân vật, khiến cho nhân vật sống động như thể là người có thật trên đời.”

“Đặc biệt trong tập thứ năm, một màn đối thoại giữa hắn và Tĩnh Vương quá mức xuất sắc.”

“Nhìn thấy Tĩnh Vương kiêu ngạo chất vấn việc Mai Trường Tô giả trò mưu kế, nhưng thực tế, suy nghĩ của Tĩnh Vương sao lại không giống Mai Trường Tô, đây kỳ thật chỉ là màn khảo vấn giữa Mai Trường Tô và linh hồn của Lâm Thù mà thôi.”

“Diễn xuất của Hứa Trăn cực chắc, cực chuẩn xác: Đó chính là, trong lòng thì chán ghét hành động của bản thân cho nên

trên mặt chúng từng lộ ra vẻ thỏa thuê đắc ý.”

“Hắn chỉ bình tĩnh, thông dong, ảm đạm, tự giễu.”

“Thậm chí, lúc Tĩnh Vương oan uổng hắn lấy Nghê Hoàng quận chúa làm quân cờ, hắn cũng không hề tức giận, hắn chỉ là có chút hoảng hốt, vì không ý thức được, trong mắt người khác, bản thân đã biến thành người như vậy.”

“Cuối cùng hắn đã trở thành người mà mình từng căm hận nhất, do với bất kỳ ai khác, hắn mới là người ghét bản thân mình nhất, đây chính là vấn đề khiến người khác lo ngại.”

“Tôi chỉ tiếc là cảnh của Lâm Thù quá ít, nếu có thể giải thích thêm cốt truyện của 10 năm trước thì khả năng, loại cảm xúc này sẽ càng thêm mãnh liệt.”

“.....”

Chương 617: Dương Gia Tướng Chuẩn Bị Ra Rạp

Nội dung của bình luận này rất dài, cộng thêm dẫn chứng cụ thể, phân tích từng màn tâm lý của Mai Trường Tô thông qua diễn xuất của Hứa Trăn, khen đến êm tai động lòng người.

Chu Hiểu Mạn càng xem càng ngạc nhiên.

Làm trợ lý, cô đương nhiên biết Hứa Trăn đã tự tay viết mấy chục vạn chữ cho nhật ký nhân vật, từng chút một cân nhắc tâm lý của Mai Trường Tô, nỗ lực để bản thân có thể diễn xuất càng tinh tế, càng chân thật, càng có thể đả động người xem.

Đại đa số người xem chỉ có thể thấy nhân vật sống động cỡ nào, nhưng lại không ý thức được điểm cụ thể đó nằm ở đâu.

Tuy nhiên dòng phân tích của người này lại khiến cho người ta bừng tỉnh đại ngộ.

Là một nhân tài a!

Đối tượng vô chủ? Hay là người đến từ studio nào?

Nếu có thể thì mời chào đối phương đến hợp tác với bên mình!

Chu Hiểu Mạn nhìn chăm chú vào tên của người này: Ái Ốc Cập Nha.

“Nha...”

Cô bỗng nhiên có chút nghi hoặc.

Chủ nhân của Video “Vạch trần thể thân” vào sáng hôm trước hình như cũng tên là “Hàn Nha” Không thể nào là một người được?

Sau khi có suy nghĩ này, Chu Hiểu Mạn nhin không được lắc đầu cười.

Sao có thể.

Còn chưa qua 24 giờ, sao có người đã bắt đầu tự vả vào mặt mình một cách vội vàng như vậy.

Có thể đánh giá A Trăn một cách chi tiết như vậy thì khẳng định phải muội tử đáng yêu!

.....

“Lang Gia Bảng” phát sóng được ba ngày, ngay từ đầu lạnh nhạt phát sóng dần dần mở ra cục diện mới khiến độ nổi tiếng không ngừng tăng lên.

Ngay khi Thái Thực Tiễn đang lưỡng lự không biết có nên tận dụng cơn gió đông này và chi thêm một khoản tiền nữa để khuấy động sức nóng hay không, thì bỗng nhiên Hoàn Cầu giải trí gửi đến cho bọn họ một thông tin bất ngờ:

Bộ điện ảnh chiến tranh cổ trang “Dương Gia Tướng” sẽ chính thức ra rạp vào giữa tháng 3.

Thời điểm này rất tốt, “Lang Nha Bảng” mới bắt đầu phát sóng, “Dương Gia Tướng” lại ra mắt vào thời điểm này, chắc chắn sẽ làm cho độ nổi tiếng của Hứa Trăn được mở rộng trong khoảng thời gian ngắn, đây dĩ nhiên là chuyện có lợi cho quá trình tuyên truyền phim của cả hai bên.

Mà bản thân Hứa Trăn sau khi nghe được tin tức này cũng cảm giác có chút hưng phấn.

Đội hình diễn viên của “Dương Gia Tướng” không chỉ có độ trùng hợp với “Lang Nha Bảng”, mà cốt truyện cũng có phần tương ứng.

Lý do khiến hắn sẵn sàng nhận “Dương Gia Tướng” là vì bối cảnh của Dương Thất Lang giả rất giống với Lâm Thù:

Tướng môn Hồ Tử, thiếu niên khinh cuồng, lớn lên vô tư dưới tình yêu thương của gia đình, nhưng cuối cùng lại chết dưới tay của quân viện trợ phe mình.

Hứa Trăn ban đầu định dùng “Dương Gia Tướng” để tích lũy cảm xúc cho “Lang Nha Bả”, cho nên về cơ bản hắn đã tạo một Dương Thất Lang dựa trên hình tượng của Lâm Thù.

Nếu ai đó xem “Dương Gia Tướng” trước, sau đó mới xem “Lang Nha Bả” thì điều này chắc chắn sẽ có lợi rất nhiều cho việc thể hiện cảm xúc.

Tối hôm đó, lão tổng Từ Hân của Hoàn Ngu đã gọi điện cho Hứa Trăn, mới hắn tham gia sự kiện công chiếu đầu tiên của phim điện ảnh và Hứa Trăn dĩ nhiên vui vẻ đồng ý.

Đúng vậy, tôi cũng có thị phần trong phòng bán vé.

Tuy rằng tỉ lệ rất thấp, nhưng nếu doanh thu phòng vé của bộ phim tốt thì đây sẽ là một khoản thu nhập kha khá.

Hy vọng thành tích của “Dương Gia Tướng” sẽ không làm mình thất vọng!

Ban đêm, Hứa Trăn dùng tài khoản chính thức, chuyển phát poster của “Dương Gia Tướng” và thông báo rằng bộ phim sẽ chính thức ra mắt tại các rạp lớn vào ngày 12 tháng 3, vì vậy hãy chú ý theo dõi.

Thực tế, quá trình quảng bá trước của “Dương Gia Tướng” đã bắt đầu từ đầu năm nay, nhưng khi đó, bên điện ảnh chỉ thông báo phim sẽ ra rạp vào tháng 3 mà chưa công bố ngày cụ thể.

Sau khi nhóm Trăn Quả biết được tin tức này thì tức khắc khắp chốn mừng vui và dành sự nhiệt tình rất cao cho bộ phim điện ảnh sắp tới.

“Tháng 3 năm nay là ngày gì vậy? Vừa có “Lang Nha Bả” lại vừa có “Dương Gia Tướng”, A Trăn của chúng ta có tính là đang thống trị màn ảnh tháng này hay không?”

“Ha ha ha thống trị cái gì, điện ảnh và truyền hình không nằm chung “màn hình”, nhưng có thể nói là thống trị internet.”

“Chúc mừng A Trần đã đặt một bước chân kiên cố lên màn ảnh rộng! Ai có thể gửi cho tôi đường link bán trước vé xem phim không, nhất quyết ủng hộ!”

“Tôi đã mong chờ bộ phim này kể từ khi nó phát hành video quảng cáo. Tôi sẽ không khoe khoang về tạo hình, chủ yếu chính là nhân vật trông rất trẻ. Gần đây, tôi đã xem “Lang Nha Bả”, xem đến quá đau lòng, cho nên cần phải tìm kiếm hình ảnh vô ưu vô tư của A Trần gấp!”

“Nhân tiện, ngày 12 tháng 3 là một ngày rất tốt. Mùa xuân hoa nở, và cũng là ngày Tết Trồng Cây. Hơn nữa vừa vặn tôi sẽ đi chơi với bạn trai, sau đó mệt mỏi trở về, cùng nhau xem phim điện ảnh, quả nhiên là tuyệt vời.”

“Trước hết mọi người phải có bạn trai nhé.”

“Tiết Trục Thụ (Tết trồng cây) ? Còn có ngày “Tiết Trục Thụ” này sao? Chẳng lẽ hôm đó là ngày sinh của Trục Thụ?”

“Ha ha ha ha ha ha ngoạ tào “Tiết Trục Thụ”, vị bằng hữu này muốn để tôi cười chết sao? Xem tôi gõ chữ này, Tết, trồng, cây! Chính là ngày mà khi còn nhỏ, người cùng trường học tham gia lễ hội trồng cây, chứ không phải là Tiết Trục Thụ!”

“.....”

Chương 618: Rộng Lượng Như Vậ? ?

Rất nhanh, với sự nâng đỡ của Hoàn Cầu giải trí mà chủ đề “Dương Gia Tướng được công chiếu vào “Tiết Trục Thụ”,” đã bị xào lên.

Buổi sáng ngày 10 tháng 3, đúng ngày công chiếu, mọi người ở đoàn phim “Dương Gia Tướng” đều ăn bận đơn giản và di chuyển đến khu vực gần thủ đô để thực hiện hoạt động trồng cây vào ngày lễ. Sau đó hình ảnh của hoạt động được phát công khai trên mạng, cùng với ngôn từ chính nghĩa, khởi xướng mọi người bảo vệ môi trường, yêu quý cây cối, khiến cho dân mạng vừa nhìn thấy liền cười ầm lên.

Buổi lễ công chiếu chính thức được tổ chức tại một rạp chiếu phim nhỏ thuộc sở hữu của Hoàn Ngu. Ngoại trừ các thành viên đoàn phim, thì tất cả những người được mời đến đều là

các nhà phê bình, những người có liên quan...và về cơ bản không có khán giả bình thường.

Hứa Trăn đã rất lâu rồi chưa gặp đám người Từ Hạo Vũ và Tạ Ngạn Quân, đến lúc này mới có dịp gặp lại bọn họ tại hiện trường, quả nhiên cảm vẫn vô cùng thân thiết.

Sau khi mọi người tiến vào khu vực chính thức, thiếu gia Hoàn Ngu Từ Hạo Vũ không chút khách khí mà ngồi xuống chỗ bên cạnh Hứa Trăn, cười nói: “Thành tích hai ngày này của “Lang Nha Bảng” thật sự rất tốt!”

“Hai ngày trước khi tôi còn ở đoàn phim khác thì luôn có thể nghe thấy người ta bàn luận về bộ phim này, quả nhiên không hổ là lão sư của tôi!”

“Ai, ngày nào thì cảnh của tôi mới lên sân vậy? để đến lúc đó tôi sẽ phát động thái mới, duy trì nhiệt độ!”

Hứa Trăn có chút xấu hổ mà cười cười, nói: “Còn sớm đến mấy tập cuối mới có cảnh của anh.”

“Đến lúc đó, cậu phải nói với tôi trước.”

Là thiếu gia của Hoàn Ngu, Từ Hạo Vũ bị lão cha mình kéo đến đoàn phim “Dương Gia Tướng”, đảm nhận vai diễn Lục Lang Dương Diên Chiêu.

Vào thời điểm đó, Hứa Trăn đã hướng dẫn một số kỹ năng diễn xuất cho gã, mà mãi đến nay Từ Hạo Vũ vẫn còn cảm kích. Sau đó, gã còn cố ý đi đến đoàn “Lang Gia Bảng”, nhận một vai khách mời hữu nghị, Hoàng trưởng tử Kỳ Vương diện hạ.

Đối với chuyện này, Hứa Trăn đương nhiên thực cảm kích.

Tuy nhiên, bởi vì đoàn phim “Lang Nha Bảng” có cao thủ nhiều như mây, mà diễn xuất của Từ Hạo Vũ lại giống như lấy trứng chọi đá, cho nên vào lúc hậu kỳ cắt nối biên tập, những cảnh quay chính diện của gã đã bị cắt một ít, lại cắt một ít, đến cuối cùng còn sót lại cảnh uống thuốc độc từ sát ở trong ngục tù....

Lúc Hứa Trăn nhìn thấy kết quả này thì chỉ thấy vô ngữ cứng họng.

Hắn nghĩ đạo diễn hậu kỳ hình như có chút thiếu tôn trọng đối với vị diễn viên nhất tuyến đương hồng Từ Hạo Vũ, do đó hắn mới cảm thấy rất là bần khoản.

Chẳng qua, thứ mà Hứa Trăn không biết chính là: Một tình huống tương tự như vậy cũng đã xảy ra trong đoàn phim “Dương Gia Tướng” ...

Một lát sau, bộ phim chính thức phát sóng, Hứa Trăn theo bản năng mà ngồi ngay ngắn.

Ăn ngay nói thật, hắn có thấp thỏm vơi chất lượng của bộ phim “Dương Gia Tướng” này.

Nhiều công ty điện ảnh trong nước đều có những truyện cười trên phố của riêng mình, nói ví dụ truyện cười năm đó của Đông Nhạc chính là “Sản phẩm của Đông Nhạc đều thuộc hàng tinh phẩm.”, mà truyện cười của Hoàn Ngu lại là:

“Diễn viên lộng lẫy, cốt truyện nát nhừ”.

Lão tổng Từ Hãn của Hoàn Ngu, người giang hồ xưng là “Mạnh Thường Quân” của giới giải trí, nhân duyên rất tốt và có giao tình không hề tầm thường với nhiều người trong giới.

Cho nên từ trước đến nay, mỗi khi làm phim điện ảnh mới thì đều không thiếu diễn viên, chỉ cần vung tay lên, nhẹ nhàng là có thể tìm được một đội hình minh tinh nổi tiếng.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, Hoàn Ngu lại không thể phát triển tốt, nguyên nhân chủ yếu là vì bọn họ quá coi trọng đội hình diễn viên, mà khiếm khuyết không chế cốt truyện. Bình thường, những bộ phim của nhà bọn họ đều bị nhận xét là “Bom xịt” và bị nhiều người lên án.

Tuy nhiên, khi Hứa Trăn nhận được phân kịch bản của Dương Thất Lang thì cảm thấy nội dung của câu chuyện này không tồi, giả thiết nhân vật, cốt truyện đều vô cùng hoàn chỉnh.

Xem xét sự giúp đỡ của Hoàn Ngu đối với phòng làm việc của “Lang Gia Các”, cũng như yêu cầu tích lũy cảm xúc cho “Lang Nha Bả”, hắn mới tạm thời nhận bộ phim này.

Trong phòng chiếu phim, Hứa Trăn tập trung nhìn đoạn cuối của “Dương Gia Tướng”, muốn đánh giá một cách đại khái nhất về bộ điện ảnh này.

Tuy nhiên xem một hồi, Hứa Trăn lại kinh ngạc phát hiện: các phân cảnh của Dương Thất Lang lại nhiều hơn so với tưởng tượng của mình.

Lúc vừa lên sân khấu, hấn leo nóc nhà, lật ngói Thiên Ba Phủ, ngay cả những đoạn cực ngắn cũng được lưu lại một cách hoàn chỉnh.

Dương Thất Lang xúc động nhảy lên lôi đài và đoạn giáo huấn Phan Báo thì gần như không bị cắt bỏ, thậm chí mười tám quyền đánh chết Phan Báo cũng được biên tập thành một đoạn quay dài.

Về phần hai huynh đệ chịu thụ huấn ở Thiên Ba Phủ, Dương lệnh công trối đánh nhi tử cũng được tập trung trên người Dương Thất Lang.

Đến trình độ này gần như có thể nói là vai chính của giai đoạn đầu phim.

Ngược lại, Lục Lang gần như trở thành “Cậu bé vô hình”.

Rõ ràng là hai huynh đệ đến lôi đài xem tỉ thí, nhưng Hứa Trăn chỉ có thể nghe thấy giọng nói của Lục Lang, mà không thể thấy được các cảnh quay cận cảnh của đối phương, điều này thật sự rất quý giá.

Theo sự phát triển của cốt truyện, màn ảnh dần dần chuyển từ Thiên Ba Phủ đi tới chiến trường.

Những lần xuất hiện của Dương Thất Lang bắt đầu giảm dần, nhưng trong phân đoạn sau, cảnh Dương Thất Lang cười ngửa cảm thương xông phá trùng vây lại được đưa lên làm trọng điểm, chế tác đến vô cùng rực rỡ, cắt nối biên tập, điều sắc đều bày ra tiêu chuẩn cấp đại sư.

Đến phút cuối cùng, Dương Thất Lang liều chết xung phong đến trước cửa thành, quỳ xuống cầu xin Phan Nhân Mỹ phái viện binh lên chiến trường, cảnh quay này dài chừng bảy tám phút, thậm chí khâu chế tác còn chuẩn bị một đoạn nhạc thương tâm nhưng không kém hào hùng để đưa tiễn nhân vật này.

Hứa Trăn càng xem lại càng bối rối.

Nhân vật của mình quan trọng như vậy sao?

Những manh mối xuyên suốt cả bộ phim và những giọt nước mắt ở phần cao trào của toàn bộ điện ảnh?

Đây.... Có phải là Từ tổng quá rộng lượng với mình hay không? ?

Chương 619: Chất Lượng Không Tồi

“Dương Gia Tướng” có tổng thời lượng là 121 phút.

Nhưng bởi vì tiêu tấu của cốt truyện khá nhanh và sự liên kết chặt chẽ của các tình tiết, Hứa Trăn thực sự cảm thấy có chút chưa đã thèm khi bộ phim sắp kết thúc.

Hắn thần thờ nhìn Dương Thất Lang chết thảm ở trước cổng thành, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Bộ điện ảnh này thật sự rất được!

Tuy không thể nói là kinh điển đến mức làm người vỗ tay tán thưởng, nhưng tiết tấu của phim rất nhanh, trình độ sản xuất bậc nhất, tình tiết giật gân và tươi mới, không bị cổ tình và có sức cuốn hút.

Giống như nhiều bộ phim đề tài lịch sử và tình cảm khác, câu chuyện về “Dương Gia Tướng” thực chất không quá rời.

Nói trắng ra, đơn giản chính là Dương Thất Lang thất thủ đánh chết con trai Phan Báo của thái sư đương triều Phan Nhân Mỹ, dẫn tới Phan Nhân Mỹ quan báo tư thù ở trên chiến trường, làm hại phụ tử Dương gia chết thảm.

Tuy nhiên, một bộ phim hay hay không thường không nằm ở bản thân câu chuyện mà chính là trình độ kể chuyện của đạo diễn.

Hứa Trăn tự vỗ về lương tâm của mình và nói rằng thực sự không phải vì nhà sản xuất thêm đắt diễn cho hắn mà hắn cảm thấy rằng nhà sản xuất tốt, mà là do câu chuyện này thực sự phù hợp nếu đưa Dương Thất Lang trở thành nhân vật đầu mối để triển khai nội dung.

Cách kể đặc biệt này làm cho mạch chính của cả bộ phim trở nên rất rõ ràng và có cảm giác nhập tâm mạnh mẽ.

“Ô ô ô.....”

Lúc Hứa Trăn đang kinh ngạc trước chất lượng của “Dương Gia Tướng” thì ngay bên cạnh bỗng nhiên vang lên một trận âm thanh nức nở.

Hắn nhìn lại nơi phát ra tiếng động, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Chỉ thấy, Từ Hạo Vũ ngồi ở bên cạnh đã khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, xé hết tờ khăn giấy này đến khăn giấy khác, cảm xúc trên mặt đã sắp mất kiểm soát.

Gã thấy Hứa Trăn đang nhìn mình thì lập tức khóc nức nở, nói: “Sur phụ, cậu diễn quá tốt, thật sự vô cùng tốt!”

“Không biết đến khi nào tôi mới có thể chết thảm giống như cậu...”

Hứa Trăn: “.....”

Nghe thì như đang khen mình nhưng tại sao mình lại không cảm thấy cao hứng một chút nào?

Nếu các fans của Từ Hạo Vũ biết, vị cao phú soái, nam thần với khuôn mặt lạnh lùng hóa ra lại có bộ dáng thần kinh như vậy thì không biết sẽ có tâm tình gì....

.....

Ngày 12 tháng 3, điện ảnh “Dương Gia Tướng” chính thức được công chiếu tại một số thành thị lớn nhỏ trong cả nước để tích lũy danh tiếng cho giai đoạn đầu của phim.

Rất nhiều người bước vào rạp chiếu phim với tâm lý hứng thú hoặc cũng có một số diễn viên mong muốn được nhìn thấy phong thái của bộ điện ảnh này.

Trong một trung tâm mua sắm lớn ở ngoại ô thủ đô, hai cô gái nhỏ đã mua vé xem phim và đang mua sắm trong lúc chờ phim chiếu, nhưng đúng lúc này, họ bất ngờ nhìn thấy một nam thanh niên có ngoại hình kỳ lạ.

Người này vừa lùn vừa gầy, dung mạo bình thường, tóc trên đỉnh đầu giống như ổ gà, mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc nhăn nhúm và quần bó sát, nhìn qua lồi thối lếch thếch.

Lạ lùng nhất là người này có vẻ rất sợ người, cong eo, rũ đầu, đi trong trung tâm thương mại lại dựa sát vào tường, mắt nhìn

vào trong tường, không dám giao tiếp bằng mắt với những người khác.

Mỗi khi có ai đó ở xung quanh nhìn về phía hắn, thì hắn càng cúi thấp đầu xuống và chạy trốn khỏi hiện trường, như thể ánh mắt của mọi người có thể đốt một lỗ trên người hắn.

Hai cô gái thấy vậy liền không khỏi mai mặt nhìn nhau.

Người này bị gì vậy?

Tại sao một người như vậy lại đến trung tâm mua sắm để đi mua sắm?

.....

Mà lúc này, người trẻ tuổi có “Tướng mạo cổ quái” chỉ cảm thấy khổ nhưng không thể nói, cả người ủ rũ vô cùng.

Người này tên là Hàn Á Bằng, hắn còn có một cái tên rất nổi trên internet, gọi là Hàn Nha.

Mấy ngày trước, vì thực hiện mục tiêu vào lại nghề của mình mà Hàn Nha đã đăng một số video và bài viết đánh giá chất lượng cao của “Lang Nha Bằng”. Hắn vốn chỉ định lấy lại thanh danh rồi sau đó mới đi liên hệ với đoàn đội của Hứa Trăn, thế nhưng không nghĩ tới, đối phương lại chủ động tìm đến hắn.

Hàn Nha không khỏi mừng rỡ như điên.

Nhưng mà, điều hắn không ngờ là bản thảo đầu tiên bên kia yêu cầu lại không phải về “Lang Nha Bằng”, mà là: viết bài khen ngợi cho bộ điện ảnh mới “Dương Gia Tướng” của Hứa Trăn.

Lúc đầu, Hàn Nha còn cảm thấy sôi sục ý chí chiến đấu, nhưng vài phút sau, hắn bất tri bất giác mà phản ứng lại: Xem phim điện ảnh, là phải ra khỏi cửa...

A! Đây là đang giết ta!

Hàn Nha là người mắc bệnh sợ xã hội rất nặng, hắn đã phải đấu tranh tâm lý rất lâu mới có thể chiến thắng bản thân và dũng cảm bước ra khỏi cửa chung cư.

Vì sợ người khác chú ý mà hắn đã cố tình chọn một góc ngồi ở hàng ghế sau, nhưng đến khi vào rạp, hắn nhận ra rằng người

xem xung quanh mình đều là một cặp một cặp.....

Hàn Nha thống khổ mà ôm lấy đầu ổ gà của mình.

Bất quá, ngồi ở đây ghé sau cũng có chỗ tốt, đó chính là hẳn có thể nhìn rõ ràng mọi tình huống ở trong rạp.

Hàn Nha đại khái nhìn lướt qua, thấy tỷ lệ người xem trong rạp không tệ, có vẻ như khán giả rất có kỳ vọng với bộ phim này.

Hàn Nha cũng đã kiểm tra tổng thể trước khi đến, các cảnh phim trong “Dương Gia Tướng” được thực hiện khá tốt, chất lượng hình ảnh tinh tế và những cảnh chiến đấu hoành tráng, dàn diễn viên cũng đi theo phong cách nhất quán của Hoàn Cầu giải trí và có khá rất nhiều minh tinh đáng chú ý.

Chỉ với đội hình này thì điểm thành tích nhất định sẽ không kém.

Còn về kết quả phòng vé sau đó thì nó lại phụ thuộc vào chất lượng phim, bởi vì nếu chỉ dựa vào minh tinh thì rất khó có thể trụ được phòng vé.

Chương 620: Dương Gia Có Bảy Người Con Trai

Một lát sau, không gian trong rạp chiếu tối xuống, qua một vai đoạn quảng cáo thì bộ phim cũng chính thức được bắt đầu.

Hàn Nha lập tức tập trung tinh thần, chuyên chú theo dõi bộ điện ảnh.

Cảnh mở màn khiến cho hẳn hơi choáng váng:

Dưới ánh hoàng hôn rực rỡ của mặt trời lặn, một binh lính thân xuyên áo giáp, phóng ngựa chạy băng băng trên hoang mạc mênh mông, vó ngựa tung tóe, hất ra bụi mù mịt.

“Báo”

“Nhạn Môn Quan đại thắng! !”

Binh lính truyền tin phong trần mệt mỏi mà một đường đuổi tới đế đô, tấu lại với Thánh Thượng, Dương Kế Nghiệp đại phá quân Liêu ở Nhạn Môn Quan, uy chấn Khiết Đan.

Tin tức truyền ra, trên triều đình liên xôn xao, trên dưới đất nước đều mừng rỡ như điên.

Ngay sau đó, Dương Kế Nghiệp suất quân đại quân khai hoàn hồi triều, hoàng đế tự mình suất triều thần nghênh đón, phong thưởng cho mọi người, Dương gia nhất thời vô cùng nổi bật.

Hàn Nha cẩn thận chú ý đến hình ảnh trong phim, có thể thấy rõ ràng ngoài mặt các triều thần đều khen ngợi, nhưng biểu hiện trong bóng tối lại khác hẳn.

Đặc biệt là thái sư Phan Nhân Mỹ, người âm thầm giấu tàng đao sau lưng Dương Kế Nghiệp.

Hàn Nha rất muốn phun tào, trong lịch sử Phan mỹ là đại tướng khai quốc Bắc Tống, cột trụ hộ quốc, kết quả trong lời đồn của dân gian lại bị hắc thành dạng này...

Quên đi, không quan trọng.

Dù sao đây là câu chuyện hư cấu về Dương gia, cho nên không cần quá để ý đến một hai chuyện này.

Đoạn đầu phim rất tân tiến, không cắt ghép lời kể khô khan mà ở dạng câu chuyện, ngắn gọn, giải thích rõ ràng lai lịch của các trận chiến liên tiếp giữa hai quân Tống – Liêu, quân công lớn lao của Dương gia và sự tranh đấu giữa văn thần võ tướng trong triều.

Sau đó, phân cảnh nhanh chóng di chuyển từ triều đến Thiên Ba, Dương phủ.

Bên ngoài cửa Thiên Ba, cạnh bờ sông Kim Thủy, một tòa phủ tường trắng, ngói đen rộng lớn, theo góc nhìn từ trên xuống, những mái nhà đan xen trông rất thanh lịch và trang nghiêm, mang nét kiến trúc phương đông.

Lúc này, góc nhìn dần dần đi từ xa đến gần.

Trên nóc nhà, một thân ảnh thon gầy, mặc y phục đỏ sậm đang ngồi trên đó.

Hàn Nha bỗng nhiên nhíu mày.

Hứa Trăn – Dương Thất Lang lên sân khấu!

Sớm như vậy? Hắn có phải là người đầu tiên xuất hiện trong số tất cả những đứa con trai của Dương gia?

“Ác! !”

Giờ khắc này, trong rạp chiếu phim vang lên một trận hô nhỏ.

Hai cô gái ngồi ở hàng ghế phía trước Hàn Nha lộ ra vẻ phấn khích và thì thầm với nhau: “Oa, Hứa Trăn!”

“Hứa Trăn lên sân khấu, hóa trang này thật sự rất soái nha!”

“Tôi đã tra trước, hình như “Dương Gia Tướng” quay cùng thời với “Lang Nha Bả”, cho nên hình tượng có một chút tương đồng nhau!”

“.....”

Hàn Nha có chút khinh thường mà móc móc lỗ tai, bĩu bĩu môi rồi tiếp tục xem phim.

Không hô là ngày công chiếu đầu tiên, đội truy tinh (Fans của diễn viên) thật sự đến không ít...

Bất quá có một nói một, hóa trang của Hứa Trăn trong bộ điện ảnh này thật sự rất bắt mắt, hấn ngồi trên nóc nhà, tư thế tiêu sái, nụ cười nhẹ nhàng, ngược lại bầu trời trong xanh thẳm phía sau, toát ra khí chất thiếu niên anh hùng.

“Dương Diên Tụ! !”

Nhưng mà ngay sau đó, một âm thanh giận dữ gầm lên, lúc này một bóng người hơi chật vật chạy ra khỏi phòng, xoay người nhìn về phía nóc nhà, chỉ vào mũi Dương Thất Lang mà hô lên: “Người xuống đây cho ta!”

Lúc này máy quay đã cắt cận cảnh: Chỉ thấy, trên khuôn mặt của người vừa mới chạy ra bị vẽ tèm lèm bằng mực nước, râu quai nón, vòng tròn trên mắt, hạt gai đầy mặt, nhìn lại thì đúng là Từ Hạo Vũ đóng vai Dương Lục Lang.

“Ha ha ha ha ha!”

Dương Thất Lang nhìn thấy bộ dáng của đối phương thì phá lên cười to, hấn đứng ở trên nóc nhà, giả làm mặt quỷ mà khiêu khích huynh trưởng: “Có bản lĩnh thì huynh lên đây đi!”

Dứt lời, hấn bắt đầu di chuyển, thân thể linh hoạt mà nhảy từ nóc nhà này đến nóc nhà khác, nhẹ nhàng như gió mà nhảy nhót lung tung trên các nóc nhà của Thiên Ba phủ.

Ngay sau đó, màn hình nhanh chóng chuyển sang góc nhìn của Dương Thất Lang.

Hắn đem bao cát trong viện đổi thành bột mì, Dương Ngũ Lang vừa đi tới thì hắn một quyền đâm xuống, bột mì văng tung tóe lên người gã.

Tứ Lang tiêu sái chém một nhát vào cây cọc gỗ, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lãnh khốc, kết quả còn chưa kịp quay đầu thì đai lưng đã bị lão Thất nhanh tay cắt đứt, quần tức khắc rớt xuống dưới;

Tam Lang đang đọc sách cho mấy đứa nhóc ở trong phòng, nhưng vừa quay đầu lại thì sách đã bị người ta đánh tráo, còn thứ đang cầm trong tay chính là một quyển đông cung, mấy đứa nhóc xung quanh liền tò mò mà ghé đầu qua...

“Lão Thất! Người đứng lại đó cho ta! !”

Trong Thiên Ba phủ, Dương Thất Lang một đường nghịch ngợm gây sự, chọc đến gà bay chó sủa, tiếng gào thét vang lên khắp nơi.

Thẳng đến cuối cùng, phụ thân Dương Kế Nghiệp vừa mới diện thánh trở về, lúc xuống ngựa đi vào trong phủ, thì bỗng nhiên “Rầm” một tiếng, một thùng mực nước từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Dương Kế Nghiệp đứng thẳng bất động, tức giận đến mức cơ bắp trên mặt đều co giật.

Sau một lúc lâu, ông mở miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh, gần từng chữ một, nghiền răng nghiền lợi mà kêu lên: “Dương Diên Tự! !”

Ngay sau đó, màn ảnh đi tới trước cửa Thiên Ba Phủ.

Trong viện truyền đến âm thanh “Bang, bang” của roi mây cùng với tiếng kêu thảm thiết “Ai nh ai nha” của Thất Lang.

“Ha ha ha ha ha.....”

Bởi vì tiết tấu rất đúng chỗ, cho nên trong rạp chiếu phim liền vang lên âm thanh cười vang của khán giả.

Hàn Nha không cười khoa trương như vậy, hắn chỉ là hiểu ý mà nhếch nhếch khoe miệng.

Làm một lão bánh quẩy với thâm niên bình phim nhiều năm, cho nên hẳn có yêu cầu rất cao về khoản gây cười.

Tuy nhiên, điều chân chính làm cho hẳn kinh ngạc là, bộ phim này lại dùng một phương thức như vậy để giới thiệu tất cả bảy người con trai của Dương gia.

Bắt đầu từ Lục Lang, thì mỗi một vị ca ca đều bị Thất Lang chọc ghẹo đến nổi đỏ mặt, chỉ với một màn ngắn ngủi nhưng lại có thể bày ra hình tượng nhân vật một cách khá rõ ràng.

Chương 621: Đó Không Phải Là Chu Du

Hàn Nha rõ ràng cảm nhận được, Thất Lang nghịch ngợm gây sự, thích chơi đùa; Ngũ Lang tính cách trầm ổn, phi thường khắc khổ; Tứ Lang thực kiêu ngạo, có điểm tự luyện; Tam Lang phong độ trí thức và kiệm lời, Đại Lang thì có chút chứng lo lắng sốt ruột của người trung niên....

Chà, số không đúng lắm, giống như rơi mất người nào rồi?

Quên đi, không quan trọng...

Hơn mười phút qua đi, Hàn Nha kinh ngạc phát hiện, cách mở đầu câu chuyện của “Dương Gia Tướng” không hề giống như hẳn tưởng tượng.

Hắn vốn dĩ nghĩ đây là một câu chuyện lịch sử diễn nghĩa chính thống, phần nhạc đạo chính thể sẽ vô cùng nghiêm túc và nặng nề.

Nhưng trên thực tế, tiết tấu câu chuyện rất nhanh, không khí nhẹ nhàng vui sướng.

Hàn Nha hiểu, đây là muốn “Xé nát những thứ tốt đẹp cho người ta xem”, để đến khi toàn bộ Dương gia bị tiêu diệt thì mới khiến khán giả càng khó chịu.

Nhưng điện ảnh không giống với truyền hình, phim truyền hình rất dài, đôi khi khiến người xem có cảm tình với nhân vật trong phim. Do đó, bọn họ khó có thể tiếp thu được kết cục bi kịch.

Phim điện ảnh thì hoàn toàn trái ngược, bi kịch chính là điểm đáng nhớ và có thể gây được tiếng vang mạnh mẽ trong lòng

khán giả.

Hơn nữa, khán giả đã quen thuộc với câu chuyện “Dương Gia Tướng”, cho nên bọn họ đều đã có sẵn tâm lý mong đợi vào cái kết cuối cùng và không cảm thấy khó tiếp thu.

Mọi người tới rạp xem phim là để cảm thụ lễ rửa tội đây cảm giác bí tráng này.

Lúc này, phim điện ảnh vẫn đang tiếp tục.

Hoàng đế quyết ý chinh phạt quân Liêu, phong thái sư đương triều Phan Nhân Mỹ làm tổng soái.

Ông ta làm bộ làm tịch mà dựng lôi đài, chiêu mộ thống soái cho quân tiên phong, nhưng thực chất là bí mật để nhử tử Phan Báo của mình có thể bộc lộ tài năng.

Dương Kế Nghiệp liên tục dẫn dò đám nhử tử, để bọn hãn ngàn vạn không được tranh ăn soái với Phan Báo, mà những người thì thôi, chỉ riêng loại tính tình như Dương Thất Lang thì sao có thể nghe lời?

Phụ thân chân trước mới vừa đi thì sau lưng hãn liền trèo tường chạy ra ngoài, muốn đi xem náo nhiệt ở lôi đài đoạt ăn soái.

Lúc này, nhạc nền vừa thoải mái vừa dễ chịu đã dừng lại, tuy nhiên tông màu của hình ảnh vẫn tương đối tươi sáng.

Dương Thất Lang đứng dưới lôi đài, nhìn Phan Báo “Đại triển thần uy” ở trên đài, tam quyền lưỡng cước liên giải quyết hết thầy đám tôm cá.

“Tại vì cha không cho ta lên lôi đài,” Hãn đứng trong đám người, nhảy chân lên, chỉ vào mũi Phan Báo, giận dữ nói: “Xem gia gia ta có đánh chết người không!”

Lúc này, màn ảnh đã chiếu rõ mặt Phan Báo trên đài, khán giả trong rạp phim lập tức bật cười.

“Ai u mẹ ơi, Phan Báo lại do Đường Dật diễn! Đạo diễn đúng là quỷ mà!”

“Ha ha ha ha ha cười chết ta, lát nữa Hứa Trăn không phải sẽ đánh chết Đường Dật sao!”

“Đôi này rất được nha, a không được, thật sự chờ có người cắt nối biên tập một đoạn này!”

Những người xung quanh nghe được trận nghị luận này thì không rõ nguyên do mà hỏi: “Đường Dật thì làm sao? Hấn và Hứa Trăn có ân oán gì sao?”

“Thật ra không có ân oán gì...” Người bạn bên cạnh giải thích, “Nhưng mà, cậu chưa xem “Tam Quốc” sao?”

“Đây là Tôn Sách với Chu Du nha!”

Hàn Nha đương nhiên đã xem “Tam Quốc”.

Ăn ngay nói thật, kỹ năng diễn xuất năm đó trong “Tam Quốc” của Hứa Trăn còn chưa thể nói là thành thực. Quá trình đắp nặn hình tượng nhân vật có chút bị đờ, nhưng điều đó không gây trở ngại cho việc hấn đưa vai diễn Chu Du trở thành kinh điển.

Đặc biệt là một trong số những đoạn ngắn, ví dụ như khi Tôn Sách qua đời, loại ân nhân bị thống đả động nhân tâm đã khắc sâu vào ký ức của mọi người.

Nhưng mà lúc này, Hàn Nha nhìn Dương Thất Lang cùng Phan Báo đang đứng chung khung hình, nghe khán giả xung quanh hi hi ha ha bàn tán, còn hấn thì không thấy chút cảm giác gì.

Chu Du cùng Dương Thất Lang, chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không phải một người!

Chu Du là lãnh ngạo, nho nhã, khiến người kính sợ.

Mà Dương Thất Lang lại là thiếu niên anh hùng, kiêu ngạo khó thuần, trong ánh mắt tràn ngập khí phách hăng hái, không sợ trời, không sợ đất.

Rõ ràng mặt vẫn là gương mặt kia, nhưng khí chất của Hứa Trăn ở trong hao bộ phim lại khác như trời với đất.

Hàn Nha nhìn Dương Thất Lang trong “Dương Gia Tướng”, căn bản không thể liên tưởng đến Chu Du, chứ đừng nói đến việc xem họ là cùng một người.

Ngược lại, Đường Dật không giống như vậy.

Nhân vật “Phan Báo” này chỉ là một vai áo rồng, cho nên có lẽ Đường Dật cũng có tâm tư đi căn nhắc đến vấn đề này.

Y đứng ở trên lôi đài, mãnh mẽ hạ gục đám đối thủ, sau đó đắc ý mà huy quyền hò hét, kiêu ngạo ương ngạnh, nhìn như thế nào cũng mơ hồ thấy chút bóng dáng của “Tiểu bá vương” Tôn Sách.

Thậm chí còn có vài phần bóng dáng đưa tay hoa diêm huyết....

Nghĩ đến đây, khoe miệng Hàn Nha nhin không được mà giật giật, suýt nữa cười lên tiếng.

Tuy nhiên vào đúng lúc này, trên màn ảnh xuất hiện một thay đổi lớn.

Một vị khách tử thí còn mới chiếm thế thượng phong, khiến cho Phan Báo ăn không ít đắng, nhưng đột nhiên, tình thế liền bất ngờ thay đổi.

Người này ôm lấy sườn trái, giống như phát bệnh cũ nào đó, mà Phan Báo lại nhân cơ hội này, hung hăng đánh mạnh vào ngực của đối phương, trực tiếp đánh hấn văng xuống lôi đài.

“A nha.....”

Mọi người vây xem bên dưới liền hô lên một trận, theo bản năng mà trốn tranh sang một bên, người kia bị ngã xuống đất, thân thể run rẩy vài cái, liền không nhúc nhích.

Cách đó không xa, Dương Thất Lang đang quan sát trận đấu liền vội vàng chen ra khỏi đám người, cúi người xuống kiểm tra, xem xét tình huống của người kia.

Nhưng vừa duỗi tay tìm tòi thì mới phát hiện hơi thở, mạch đập đã đứt, đối phương chết ngay tại chỗ.

“Mẹ kiếp...”

Dương Thất Lang rũ đầu, nắm chặt tay, khớp xương vì dùng sức quá mức mà kêu rộp rộp.

“Phan Báo.....”

Một lúc lâu, hấn đứng dậy, gắt gao mà nhìn chăm chăm Phan Báo, giận dữ nói: “Dùng ám khí đã thương, lại còn dám lấy mạng người!”

“Không biết xấu hổ!”

Chương 622: Thất Tử Đi, Lục Tử Về

Khi nói chuyện, trên trán Thất Lang nổi lên gân xanh, trong mắt phần nộ đến mức muốn phun lửa.

Phía trên lôi đài, Phan Báo bị hấn trùng đến hơi lúng túng, nhưng rất nhanh y đã trấn định xuống, cười lạnh: “Ai dùng tên bắn lén đả thương người?”

“Đứng trên lôi đài, sống chết có số!”

“Hấn không tự ý thức bản thân, một hai phải đi lên tìm chết...”

“Lộc cộc!”

Một câu này còn chưa nói xong thì Dương Thất Lang đã trực tiếp nhảy lên lôi đài, ngang nhiên đứng đối diện với Phan Báo.

“Trên lôi đài, sống chết có số, đây là do ngươi nói!”

Thất Lang duỗi tay và siết chặt dây cột cổ tay áo, chân không nặng không nhẹ mà đi vòng quanh đối phương, trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo.

Phan Báo bị hấn nhìn đến dựng lông tơ, nhưng còn chưa kịp trả lời một cách mỉa mai thì Thất Lang đã dùng lực dưới chân, đột nhiên nhào về phía y!

“Ngô! !!”

Giờ khắc này, trong rạp chiếu phim vang lên một trận hô nhỏ.

Cự ly ra quyền quá gần!

Hơn nữa cực kỳ mạnh mẽ!

Hứa Trăn đóng vai Thất Lang rõ ràng cực gầy, nhưng giờ khắc này, sức mạnh bộc phát từ nắm đấm của hắn rất mạnh mẽ, dữ dội và uy lực.

Thất Lang di chuyển rất linh hoạt, một bước một quyền, đánh đến mức Phan Báo không thể chống trả.

“Phanh, phanh, phanh, phanh.....”

Âm thanh bị bóp nghẹt như đánh vào tim khán giả, khiến cho ai ai cũng nhiệt huyết sôi trào.

Sảng khoái!

Giờ khắc này, ngay cả Hàn Nhan cũng nhin không được muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Mạch truyền đã kìm nén cảm xúc của khán giả kể từ khi Phan Nhân Mỹ được nắm quyền chỉ huy.

Ông ta vì muốn để con trai đường đường lên làm thống soái mà thiết lập lôi đài, Dương Kế Nghiệp lại không cho phép mấy đứa con trai tham chiến, Phan Báo bắn tên lên đả thương người, đánh chết người lên khiêu chiến....

Phần nộ của khán giả dần dần được tích lũy từng bước và cuối cùng lên tới đỉnh điểm tại thời khắc này.

Đúng lúc Dương Thất Lang nhảy lên lôi đài, không nói lời vô nghĩa mà ập xuống một trận đánh mạnh mẽ lên người Phan Báo.

Hàn Nha biết làm như vậy là xúc động, biết rõ chuyện này sẽ chôn xuống mầm tai hoạ cho Dương gia, nhưng hấn vẫn cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Giống như trận đánh Nam Quận trong “Tam Quốc”, biết rõ Chu Du mang thương xuất chiến dẫn tới việc hấn toi mạng, nhưng khi nhìn thấy hấn đứng trước đại quân, hô lên một câu “Tào nhân, ngươi có thấy Chu Lang hay không”, cảm giác này thật sự rất sảng khoái.

Cảnh quay đơn giản và thô bạo đã khôi phục hoàn hảo tình hình thực tế trên lôi đài, để cảm giác sảng khoái này được thể hiện trước mặt khán giả mà không hề che giấu.

Thế nhưng đến khi nhìn thấy Phan Báo bởi vì xô đẩy ngoài ý muốn mà chết ở trên lôi đài, người xem vẫn được một phen thót tim.

Thậm chí còn có một lão gia tử trực tiếp hô lên “Tốt”, chọc những người xung quanh cười vang.

Nhìn đến đây, Hàn Nha theo bản năng mà ngồi ngay ngắn.

Hắn chỉ đến xem phim để phục vụ cho mục đích viết bài bình, tuy nhiên không ngờ chất lượng của bộ điện ảnh này lại tốt ngoài mong đợi.

Ít nhất trong 20 phút đầu có vài điểm hài hước và một số điểm hay, gọn gàng, không bị trì hoãn, diễn xuất của các diễn viên cơ bản trên tiêu chuẩn, không có sự lúng túng.

Có thể nói đây là phần mở đầu hay nhất trong tất cả những bộ phim về đề tài Dương Gia tướng mà hắn đã xem.

Cốt truyện được đẩy đi rất nhanh, Dương Thất Lang thất thủ đánh chết Phan Báo, gây ra đại họa buộc Dương Kế Nghiệp phải dùng gia pháp để xử trí hắn.

Dương Lục Lang nhìn thấy đệ đệ bị đánh, “Thình thịch” một tiếng liền quỳ xuống, liều mạng ôm tội lên người mình.

Lúc nhìn thấy phụ thân giơ roi lên lần thứ hai, đồng tử Lục Lang co rút lại, nhào qua bắt lấy đuôi roi, biểu tình nôn nóng mà khẩn cầu nói: “Cha!”

“Ngàn sai vạn sai đều là ta sai!”

“Thất Lang còn nhỏ, hắn chịu không nổi roi này, muốn đánh thì cha cứ đánh ta đi!”

Bên ngoài màn hình, Hàn Nha nhìn thấy một màn này, không khỏi sáng bừng mắt.

Một màn này, Lục Lang diễn không tệ nha!

Đây không phải là Từ Hạo Vũ sao, kỹ năng diễn xuất của hắn đã đạt đến trình độ này?

Đúng là ngoài ý muốn, có lẽ đi diễn nhiều năm cho nên cuối cùng cũng ngộ đạo? Hay là do đạo diễn của bộ phim này quá đỉnh?

Hàn Nha còn chưa kịp suy nghĩ đến vấn đề này thì rất nhanh đã bị cốt truyện hấp dẫn tròn mắt.

Dương Kế Nghiệp trói Dương Diên Tự đi đến điện thánh, may có Hô Diên ra tay bảo vệ, cuối cùng được hoàng đế miễn tử tội, lệnh lấy công chuộc tội, xuất chinh đánh Liêu.

Bởi vì Dương Diên Tự tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm cầm binh cho nên phụ thân Dương Kế Nghiệp đảm nhiệm làm

thống soái quân tiên phong.

Đến đây, bộ phim đã đi vào nội dung chính: Ung Hi bắt phạt.

Mẫu thân Xa Tái Hoa nghe nói trượng phu cùng bảy đứa con trai đều phải xuất chinh, tâm thần không yên.

Bà cố ý đến chùa miếu dâng hương, khẩn cầu người nhà có thể bình an trở về.

Mà lúc trụ trì trong miếu giải thích quẻ của bà thì lại nói ra một câu khiến người lo lắng: Thiên mệnh không đổi, thất tử đi, lục tử về.

“Đây...là có ý gì?”

Xa Tái Hoa nhin không được hỏi: “Thất tử đi, lục tử về, đây là nói một đứa sẽ gặp nguy hiểm sao? Là đứa nào?”

Nhưng mặc cho bà có hỏi như thế nào thì trụ trì chỉ lắc đầu không nói, cũng không có ý giải thích thêm.

Ngày xuất chinh, trời còn chưa sáng, Xa Tái Hoa liền khoác áo ngoài đi tới phòng Thất Lang, chải tóc cho hắn.

Thất Lang rõ ràng không muốn, hắn lẩm bẩm: “Nương, ta không phải hài tử, lớn như vậy còn để cho nương chải tóc...A! !”

Xa Tái Hoa nào để cho hắn nói lời vô nghĩa, trực tiếp kéo mạnh tóc của hắn.

Một lát sau, Xa Tái Hoa cột xong tóc cho con trai, thì cời ra vòng bạc trên tay, đưa cho Thất Lang: “Con mang theo cái này.”

Thất Lang nhìn vòng tay bạc, nhin không được run lập cập, nói: “Nương, đây là đồ mà nữ nhân mới mang!”

Chương 623: Viện Binh Đâu? ?

Xa Tái Hoa đâu thềm quan tâm hắn vui hay không, mà trực tiếp thô bạo tròng vào tay hắn, nói: “Nói nhảm cái gì, mang!”

Nói xong, biểu tình trong mắt dần dần ảm đạm, động tác trên tay cũng ôn nhu hơn: “Người nương không yên lòng nhất chính là con.”

“Trên chiến trường, con nhất định phải nghe lời cha và các ca ca, ngàn vạn không được tùy hứng.”

“Mang theo vòng tay của nương, coi như nương phù hộ con.”

Dương Thất Lang nghe mẫu thân nói như vậy, tuy rằng cực không tình nguyện, nhưng vẫn là ủy ủy khuất khuất mà mang vòng tay.

Hắn rõ ràng chịu không nổi thái độ ôn nhu của mẫu thân nhà mình, nhịn không được lắm bầm nói: “Nương, ta là đi chiến trường, không phải đi chịu chết, người đừng có làm vẻ mặt đau lòng như vậy.”

Xa Tái Hoa nghe hắn nói như vậy thì nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nhi tử, đẩy hắn về phía trước: “Đi thôi.”

“Đừng làm cho nương lo lắng.”

Thất Lang nhếch miệng cười, lấy mũ giáp trên giá đỡ, bước chân nhẹ nhàng mà chạy xuống lầu.

Xa Tái Hoa đứng ở bên cửa sổ, nhìn bóng dáng ấu tử vui vẻ chạy xa, khóe miệng nhếch lên, nhưng trong mắt không khỏi lộ ra ưu sắc.

Sau một lúc lâu, bà nắm chặt áo khoác trên thân, xoay người trở về phòng, quỳ gối trước bàn thờ Phật.

“Xin Phật Tổ phù hộ phu quân cùng bảy đứa con trai có thể bình an trở về,” bà quỳ gối trên đệm hương bồ, chắp tay trước ngực, thần sắc nghiêm túc, “Ta Xa Tái Hoa, nguyện giảm thọ hai mươi năm.”

“.....”

Đến đây, nhiệm vụ làm đầu mối trong giai đoạn đầu phim của Dương Thất Lang đã chính thức hạ màn.

Sau khi đại quân xuất chinh, nội dung chủ yếu lấy việc Dương Kế Nghiệp cùng Dương Đại Lang bàn luận mưu kế đánh Liêu làm góc nhìn chính.

Quân do Dương Kế Nghiệp suất lĩnh, thế như chẻ tre, một đường chiếm được nhiều trấn quan trọng, cảnh tượng kim qua thiết mã, huyết chiến sa trường khiến khán giả hô to đã ghiền.

Suy cho cùng, “Dương Gia Tướng” là một bộ phim điện ảnh có quy mô lớn với kinh phí đầu tư hơn trăm triệu, xét về cảnh quay thì quả thực là chân thực và có khuynh hướng cảm xúc hơn so với những bộ phim truyền hình quy mô lớn như “Tam Quốc”.

Tam Quốc được đầu tư hơn trăm triệu cho 122 tập, còn “Dương Gia Tướng” thì chỉ có thời lượng hơn nửa tiếng đồng hồ.

Xem đến đây, không còn xuất hiện những tiếng cười nói không ngớt trong rạp chiếu thay vào đó là tình tiết chặt chẽ, cảnh chiến tranh choáng ngợp khiến cho khán giả phải ngắt thở.

Bản thân Hàn Nha là một fan cuồng chiến tranh, dù không nhận đơn đặt hàng phim này thì có lẽ hắn sẽ xem sau khi phiên bản online ra mắt và cho điểm đánh giá khá tốt khoảng 7,5 điểm.

Tất nhiên, nếu ai đó sẵn sàng trả tiền để hắc bộ phim này, thì không phải là không thể hắc...

Tuy nhiên, lần này “Kim chủ” Hứa Trăn thực sự không thể hắc nổi, các cảnh của Dương Thất Lang không nhiều, nhưng lại được hắn thể hiện một cảnh hoàn mỹ từ đầu đến cuối.

Từ lúc mở đầu, bóng dáng tiêu sái phóng túng nghịch ngợm trên nóc nhà, đến mười tám quyền đánh chết Phan Báo, cùng với Dương Thất Lang xúc động dễ giận, không phục quản giáo, mọi thứ đều vô cùng đúng chỗ.

Dù lựa chọn như thế nào thì cũng chỉ có thể nói: Bản thân nhân vật Dương Thất Lang không có chiều sâu.

Thậm chí có đề ảnh đế đến diễn thì sợ cũng không diễn tốt bằng Hứa Trăn.

Chỉ nói riêng về nhân vật “Dương Diên Tự” này thì Hứa Trăn đã diễn đến vô cùng hoàn hảo.

Hàn Nha nhìn thời gian: Còn khoản nửa giờ nữa sẽ kết thúc phim.

Hắn ngậy người nhìn màn ảnh, trong lòng không có chút gợn sóng.

Rốt cuộc đã đến lúc người chết.

Mặc dù đội quân phía tây do Dương Kế Nghiệp suất lĩnh, thế như chẻ tre, nhiều lần đánh tan quân địch, nhưng lộ quân phía đông rất nhanh đã bị quân Liêu đánh tan.

Quân Liêu sau khi giao chiến xong với lộ quân phía đông thì nhanh chóng chạy qua chiến trường phía tây để cứu viện, Dương Kế Nghiệp hai mặt thụ địch, tình huống thập phần nguy cấp.

Trong quân trưởng, Dương Kế Nghiệp đề nghị yểm hộ cho bá tánh rút lui, nhưng lại bị giám quân Vương Sơn cùng chủ soái Phan Nhân Mỹ cười nhạo.

Rơi vào đường cùng, Dương Kế Nghiệp đành phải định ra kế hoạch tác chiến, muốn đại quân mai phục ở cửa cốc Trần gia, trong khi ông dẫn một số ít quân giả vờ tấn công, giả vờ bị đánh bại và dẫn quân Liêu vào trận mai phục thì mọi người đều đồng ý.

Cùng ngày, Lục Lang, Thất Lang đi theo phụ thân một đường xung phong liều chết, trải qua gian nguy, thành công đem quân Liêu dẫn đến cửa cốc Trần gia.

Nhưng khi vào đến cửa cốc, phụ tử ba người mới phát hiện: Lúc này trong cốc tĩnh mịch như bãi tha ma, không có một chút tiếng vang.

Sâu thẳm trong sơn cốc, cũng chỉ có mấy vạn liều binh đuổi theo bọn họ, cùng với mấy trăm binh lính liều chết, đây đã là sức cùng lực kiệt.

“Cha.....”

Dương Thất Lang sau khi trải qua một trận xung phong liều chết ở trận địa địch, mới cầm trường thương, nhìn quanh bốn phía vách đá, khuôn mặt chật vật tràn đầy mờ mịt, nói: “Mai phục đâu?”

“Viện binh đâu?”

Bờ môi của hắn hơi hơi phát run, hốc mắt phẫm hồng mà quát: “Vì sao lại không có người? !”

Dương Kế Nghiệp gắt gao nắm trường thương trong tay, cắn răng, không nói một lời.

Lão tướng quân cả đời ngồi trên ngựa chiến, trải qua quá vô số lần chiến tranh, vô số lần gian nguy, nhưng lại chưa bao giờ lộ ra vẻ tuyệt vọng như vậy.

Tử địa.....

Bọn họ muốn để mình chết!

Bên ngoài màn ảnh, lửa giận của khán giả lập tức bị đốt lên, phần nộ đến muốn chửi má nó.

Hận nhất không phải chết trận sa trường, vô lực xoay chuyển trời đất, mà hận nhất chính là bị đồng đội phản bội.

“Đang!”

Đúng lúc này, Dương Thất Lang vừa mới phần nộ gào rống bỗng nhiên thẳng eo, đem trường thương ghim lên mặt đất, kêu to: “Cha, Lục ca, các người chờ ta!”

Hắn gắt gao nắm lấy trường thương, nói: “Ta đi cầu viện!”

“Ta cũng không tin, Phan Nhân Mỹ thật sự thấy chết không cứu!”

Mà lúc này, màn ảnh di chuyển đến cửa cốc, quân Liêu ồ ạt kéo đến, kéo dài đến không thấy điểm cuối.

Chương 624: Trận Đánh Mãn Nhãn

Dưới ánh mặt trời lặn, cát vàng bay đầy trời, tiếng kèn thê lương.

Góc nhìn được kéo từ trên xuống, bay xẹt qua sơn cốc.

Mắt thấy quân Liêu đã vây cửa chặt cửa cốc như nêm cối, Hàn Nha thích thú ngồi thẳng người trước màn hình.

Hắn nhớ rõ, Dương Thất Lang có một đoạn đấu thương tiêu chuẩn cao trong trailer, mà từ lúc bắt đầu phim hắn vẫn chưa thấy, có lẽ chính là ngay lúc này đây?

“Pi ——! !”

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, một con ngựa lao ra khỏi màn hình.

Trong pha quay chậm, hần thấy một con ngựa màu đỏ đột ngột nhảy ra từ lưng chừng núi.

Dương Thất Lang tay cầm một cây trường thương, phóng ngựa vào trận địa địch.

“Thất Lang!” Dương Lục Lang thấy thế kinh hãi, thất thanh hô to.

Mà Dương Thất Lang không hề quay đầu lại, giục ngựa lao thẳng vào bên trái quân Liêu, dùng thương xuyên thủng và giải quyết mấy tên Liêu binh, ngạnh sinh ra một đường hướng ra bên ngoài.

Liêu binh tuy nhiều nhưng chủ yếu lấy bộ binh làm chủ.

Địch nhân không dự đoán được trong quân Tống lại có người đột nhiên tấn công tới, cho nên mới hơi rối loạn trận chiến, không thể tạo vòng vây bắt.

Nhưng rất nhanh, tướng Liêu đã phản ứng lại, lập tức tạo trận pháp, bộ binh tay cầm tấm chắn, kỵ binh cầm thương đón đầu, bốn phương tám hướng tấn công về phía Dương Thất Lang, muốn giẫm hần thành thịt nát xương tan!

“Bá!”

Nhưng mà Dương Thất Lang lại không hề sợ hãi, thương ra như rồng, lao thẳng vào một quân Liêu, trực tiếp xuyên thủng ngực kẻ địch trước mặt.

Khoảnh khắc rút thương, hần thuận thế vung thân thương, hất văng một người khác rơi xuống ngựa.

“Nhanh như chớp.....”

Sau khi người này ngã xuống ngựa thì suýt nữa bị vó ngựa bên ta giẫm đạp đến chết.

Lúc này Thất Lang, thần sắc lạnh băng như đao, không còn bộ dáng bất cần đời như trước nữa.

Ngày thường thiếu niên nghịch ngợm gây sự trên chiến trường đã trở thành sát thần giáng thế, một người một thương, khiến cho Liêu Binh hoảng sợ!

Mấy phen xung phong liều chết, nhưng không một ai trong quân Liêu có thể giết hần mà chỉ đành trơ mắt nhìn hần lao ra

khỏi sơn cốc.

Trước màn ảnh, Hàn Nha nắm chặt tay, kích động đến tim đập nhanh.

——Đây mới chính là Dương Thất Lang!

Mãnh tướng đệ nhất của Dương gia diễn nghĩa!

Ở cảnh này, phim không còn sử dụng góc quay dài như mười tám quyền đánh chết Phan Bảo trên lôi đài, mà chuyển hoàn toàn từ trên cao, tầm xa và cận cảnh để thể hiện khung cảnh hùng vĩ của chiến trường từ nhiều góc độ.

Sự dồn dập mạnh mẽ cùng với phần nhạc nền thê lương và dồn dập đã khơi dậy trọn vẹn cảm xúc của khán giả.

Tâm trạng vốn dĩ bị kìm nén bởi nhìn thấy phụ tử ba người bị vây khốn đã được phần nào giải tỏa.

Trên màn hình, một tướng soái bên quân Liêu nhìn thấy bộ đánh oai hùng của Dương Thất Lang thì lập tức hạ lệnh thay đổi trận hình, ngăn cản bước chân của Thất Lang.

Nhưng mà đúng lúc này, Dương Thất Lang vừa mới một đường xung phong liều chết về phía trước lại bỗng nhiên quay đầu ngựa lại, lập tức vọt về phía đối phương.

Người này thấy thế thì kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, để cho binh lính hai bên đứng ra ngăn đón.

Những người này rõ ràng có khả năng chiến đấu cao hơn đám tôm tép trong đội quân vừa rồi, nhưng Dương Thất Lang lúc này đã giết đỏ cả mắt rồi, hấn hoàn toàn không màng hương tồn, một đường vọt tới trước mặt vị tướng kia.

Mắt thấy ánh sáng lạnh lẽo đang tới gần, Tướng Liêu dưới tình thế cấp bách, liền túm lấy một tên hộ vệ chắn trước mặt mình.

“Bá” mà một tiếng, trường thương của Dương Thất Lang xuyên thấu yết hầu của hộ vệ.

Mà chính trong lúc đó, một trái một phải, hai thanh trường thương lập tức lao tới, đồng thời đâm về phía mắt hấn.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Dương Thất Lang thất chặt bụng con ngựa, nới lỏng dây cương, ngựa người tránh đi mũi

thương, đồng thời trở tay rút ra bội đao bên hông, chặt đứt hai thanh trường thương.

“Khách lạ!”

Âm thanh vang lên chói tai, ngay sau đó, hấn một lần nữa ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, quay đầu ngựa lại, nhanh chóng chạy trốn.

Vị tướng kia thấy hấn không có ham chiến, tức khắc nhẹ nhàng thở ra, mồ hôi lạnh đầm đìa trên mặt

“Pi ——! !”

Gã còn chưa kịp thở xong một hơi này thì tiếng ngựa hí lại truyền đến.

Dương Thất Lang đang chạy trốn lại bỗng nhiên quay đầu ngựa!

Trong nháy mắt tuần mã xoay người, hấn thẳng lưng, vung mũi thương xẹt qua giữa không trung, tạo ra hàn quang lạnh thấu xương.

“Phốc!”

Một tiếng trầm vang, Dương Thất Lang rút trường thương khỏi ngực của thống soái quân Liêu!

Hồi mã thương!

Một màn hồi mã thương kinh diễm!

“A! !!”

Thất Lang quát lên một tiếng, khóe mắt muốn nứt ra, đem hết cả sức lực mà nắm chặt trường thương, trực tiếp quật đối phương ngã xuống ngựa!

“Phanh!”

Thân thể của Tướng Liêu hung hăng ngã trên mặt đất, bụi đất văng tứ tung.

“Khiếp!”

Giờ khắc này, trước màn ảnh, Hàn Nha trực tiếp ném áo khoác sơ mi trong tay xuống đất, lông tơ cả người đều dựng lên.

Sảng khoái!

Mẹ nó quá sảng khoái!

Chỉ với cảnh này, lão tử liền không lãng phí 40 tệ tiền vé xem phim đâu!

Màn giao đấu siêu đỉnh kéo dài hơn 3 phút khiến huyết mạch sôi trào, cảm xúc mê mẩn!

Đơn thương độc mã chen vào giữa vạn quân, mở ra một con đường máu, quả nhiên khiến người xem phải kích động! !

Mắt thấy Dương Thất Lang cầm trường thương, phóng ngựa rì đi, Hàn Nha hưng phấn đến nổi da gà toàn thân.

Hắn dám nói, đây là phân cảnh chiến trường xuất sắc nhất mà hắn đã xem trong ba năm qua, không gì sánh nổi!

Dương Thất Lang phóng ngựa đi ra khỏi cốc Trần gia —— này mẹ nó quả thực chính là Triệu Tử Long lao ra dốc Trường Bản!

Là tên nào tèn tèn nào dám nói Hứa Trăn không diễn được Triệu Vân?

Mau chạy ra đây đứng xem, coi ta có tát hắn vỡ mặt không!

Chương 625: Vạn Tiễn Xuyên Tâm

“Lộc cốc, lộc cốc.....”

Tiếng vó ngựa kéo theo bóng dáng của Dương Thất Lang đi xa.

Đối diện với màn ảnh, khán giả rõ ràng nhìn thấy toàn thân Thất Lang tắm trong máu tươi, khôi giáp bị tàn phá, trên mặt, trên người đều dính đầy ô huyết.

Đi được nửa đường, tuần mã của hắn rút cuộc cũng sức cùng lực kiệt, phát ra một tiếng rên rỉ, móng trước của nó quy xuống, không thể chạy về phía trước nữa.

Dương Thất Lang bị ngã xuống lưng ngựa, chật vật mà lăn tròn vài vòng.

“Ngô..... Khụ khụ.....”

Một lát sau, hấn kêu rên một tiếng, nỗ lực chống đỡ thân thể bò dậy, dùng cả tay và chân để di chuyển đến chỗ tuấn mã.

Lúc này, con ngựa đã không còn vẻ thần tuấn như mới vừa rồi mà vô lực nằm nghiêng trên cánh đồng hoang dã, bụng phập phồng theo nhịp thở gấp gáp.

Thất Lang thấy thế, hộc mắt đỏ lên, cúi người ôm lấy cổ ngựa.

“Thực xin lỗi, hạt dẻ, thực xin lỗi.....”

Thất Lang duỗi tay vuốt ve bờm ngựa, ghen ngào khôn kể.

Mà con ngựa tựa hồ nghe hiểu hấn nói, nó nhẹ nhàng nâng đầu cọ cọ vào đầu hấn.

“A.....”

Giờ khắc này, trước màn ảnh, nhìn thấy thấy con vật bỗng nhiên toát ra vẻ tình cảm khiến cho khán giả xúc động không thôi.

Thất Lang không có quá nhiều thời gian để vuốt ve ái mã của mình, hấn cầm lấy trường thương ở bên cạnh, lão đảo đứng lên, liều mạng chạy về hướng đông bắc.

Mặc dù là bằng hai cái đùi, hấn cũng muốn đi cầu viện!

Phụ thân cùng huynh trưởng còn đang bị nhốt ở Trần gia cốc, chờ đợi quân đến cứu viện!

.....

Mặt trời lặn, ánh chiều tà cuối cùng cũng cháy hết, bóng dáng thiếu niên đang chạy vội đã không còn tươi sáng như trước mà là chập vập, đen tối.

“Dương gia thất tử..... Dương Diên Tự, cầu kiến Phan nguyên soái!”

Ngoài thành Hoàn Châu, Dương Thất Lang kịch liệt thở hổn hển, thanh âm ghen ngào, quát lên: “Phan nguyên soái!”

“Phụ thân ta cũng hơn trăm tướng sĩ đang bị nhốt ở Trần gia cốc! Tình huống nguy cấp!”

“Thỉnh Phan nguyên soái phái binh cứu viện! !”

Tiếng gào rống trực tiếp phá vỡ âm thanh.

Cơ thể Dương Thất Lang vì mệt mỏi cực độ mà kịch liệt run rẩy, gần như không thể đứng thẳng, nhưng hắn vẫn cắn răng, chống thương, uốn thẳng thắt lưng và ngửa đầu nhìn về phía cửa thành.

Mà giờ khắc này, Phan Nhân Mỹ đứng trên tường thành Hoàn Châu đã nghe thấy tiếng kêu cứu, trong mắt lộ ra biểu tình vô cùng căm ghét.

“Phan nguyên soái! Ta là Dương Diên Tự! !”

Dương Thất Lang đứng ở dưới thành, ánh mắt nói không rõ là đại ra hay là hy vọng, hắn liên tục kêu lên: “Phụ thân ta cũng hơn trăm tướng sĩ đang bị nhốt ở Trần gia cốc, thỉnh Phan nguyên soái phái binh cứu viện! !”

“.....”

Tướng sĩ trên thành lâu đều hai mặt nhìn nhau, nhưng không có ai trả lời.

Qua một hồi lâu, Phan Nhân Mỹ mới khoan thai đi tới, mắt lạnh nhìn Dương Thất Lang dưới thành, kêu lên: “Người nào đang ồn ào dưới thành!”

“Phan nguyên soái!” Dương Thất Lang thấy ông ta rút cuộc cũng xuất hiện, hắn vội vàng đề thương tiến lên, nói, “Ta là Dương Diên Tự!”

“Ta là thất tử Dương gia, Dương Diên Tự!”

“Thỉnh Phan nguyên soái phái binh cứu.....”

“Đây là gian tế từ nơi nào, dám giả mạo Dương Thất Lang, làm loạn quân ta?” Một câu còn chưa kịp nói xong thì Phan Nhân Mỹ liền đánh gãy lời hắn, ông ta lạnh lùng nói, “Khinh ta già cả mắt mờ sao?”

Lời này vừa ra, cả người Dương Thất Lang run lên, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Ta..... Giả mạo? !

Hắn ngửa đầu, ngơ ngác mà nhìn Phan Nhân Mỹ trên tường thành, nhìn biểu tình căm hận trong mắt đối phương, giống như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu.

Dưới ánh trăng thê lương, khẩu khí mới vừa rồi giống như bị gió lạnh thổi tan

Một thân ngạo cốt giống như bị người ta rút gân.

“Thình thịch.”

Ngoài cửa thành, Thất Lang nắm trường thương, suy sụp quỳ rạp xuống đất, hai hàng thanh lệ theo gương mặt lặng yên không một tiếng động mà chảy xuống dưới.

“Phan nguyên soái,” Hắc quỷ gối trước cửa thành, nói giọng khàn khàn, “Phan Báo là ta giết, ta tội đáng chết vạn lần!”

“Mạng này của ta cho ngươi, mặc cho ngươi xử trí! Ta chết chưa hết tội!”

“Cầu ngươi, cầu ngươi nể tình cha ta tận trung với nước...”

Nói nói, nước mắt đã phun như suối, nghẹn ngào khó có thể thành ngôn.

“Leng keng.....”

Dương Thất Lang ném xuống trường thương xuống đất, cúi đầu lễ bái trên mặt đất, run giọng gào rống nói: “Phan nguyên soái! Cầu ngài đi cứu cha ta!”

“Cầu xin ngài! !”

Phan Nhân Mỹ đứng ở trên tường thành, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Thất Lang đang quỳ sát trước mặt, hận ý trong mắt cơ hồ thâm nhập cốt tủy.

“Lớn mật, còn dám loạn quân ta...”

Sau một lúc lâu, ông ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nâng tay lên, hô ta: “Bắn tên!”

Ngoài cửa thành, Dương Thất Lang kinh ngạc mà ngẩng đầu lên, lại thấy, trên tường thành nghênh đón hắn không phải viện binh, mà là từng hàng dây cung đang kéo căng.

“Bá bá bá là tả! !!”

Một trận tiếng xé gió thê lương vang vọng khắp thành Hoàn Châu.

Dương Thất Lang lẻ loi mà quỳ rạp xuống cửa thành, run rẩy chống đỡ thân mình.

Nhưng mà, hắn còn không có kịp đứng lên, đã bị mũi tên dày đặc như hạt mưa trực tiếp bắn thủng.

Thiếu niên oai hùng đơn thương độc mã mở một đường máu ở cửa cốc Trần gia, cuối cùng lại ngã xuống dưới mũi tên của quân ta.

.....

“Ô ô ô.....”

Sau một lúc lâu, trong rạp chiếu phim vang lên tiếng thút thít.

Tuy đã biết rõ kết cục của các vị tướng Dương gia, biết rõ Thất Lang không thể mời được cứu binh, nhưng bây giờ khi khán giả thực sự nhìn thấy cảnh này, họ vẫn đau lòng đến mức không chịu được.

Thất Lang nghịch ngợm tùy hứng, vô ưu vô lự, Thất Lang dũng cảm, không người có thể địch, Thất Lang được cả nhà yêu thương nhất, không nỡ trách phạt...

Hắn vứt bỏ toàn bộ tôn nghiêm của chính mình nhưng vẫn không thể đổi lấy cơ hội sống cho phụ thân.

Chương 626: Kết Cục Thảm Thiết

Phụ tử Dương gia chung quy vẫn đi vào tuyệt lộ.

Đại Lang, Nhị Lang, Tam Lang giả mạo hoàng đế, xúc động lao tới Hồng Môn Yên của quân Liêu, cuối cùng trải qua một phen khổ chiến, bị vây khốn đến chết;

Dương Kế Nghiệp không đợi được quân tiếp viện, tức giận mà đâm đầu vào Lý lăng bia tử vẫn.

Tứ Lang ở bị quân địch bắt được trong loạn chiến; Ngũ Lang khám phá hồng trần, cô độc một mình bước lên Ngũ Đài Sơn, cắt tóc làm tăng.....

Kể từ khi Thất Lang bị mưa tên bắn chết, bộ phim đã tiến vào giai đoạn bi ai nhất.

Đạo diễn không cố tình khuấy động cảm xúc, nhưng khán giả vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng khi đối diện với cảnh tượng thảm thiết và bi thương.

Mà những cảm xúc đó lên đến đỉnh điểm khi chiến tranh kết thúc và Lục Lang quay lại đề thu thập thi thể huynh đệ và phụ thân.

Dương Lục Lang từ thủ binh ở Hoàn Châu thành mới biết được thi thể Thất Lang sau khi bị nhổ tên thì vớt ở sông Hô Đà ở ngoài thành.

Gã chạy đến bờ sông, chỉ thấy sau trận chiến bi thảm này, sông Hô Đà đã biến thành màu đỏ n, thi thể chồng chất như núi gần như cắt đứt dòng nước chảy xiết.

Nhưng mà Lục Lang lại không tin tà, gã chạy dọc theo dòng nước, phát điên mà lật tức khôi thi thể hư thối, không nhìn thấy rõ bộ dạng.

Đúng lúc này, dưới ánh sáng mặt trời nhàn nhạt lập lòe, cổ tay của một trong những thi thể dường như đang phản chiếu lại chút ánh sáng.

Lục Lang đang quỳ gối ở bên bờ sông liền vô thức đứng lên.

Sau một hồi sững sờ, gã té ngã lộn nhào mà chạy tới trước thi thể đó.

Trong màn ảnh màu trắng xám, Lục Lang nâng cánh tay kia lên.

Trên cổ tay của bàn tay đó, mang theo một chiếc vòng bạc.

——Trước khi xuất chinh, chính Xa Tái Hoa đã đeo chiếc vòng bạc này lên tay của Thất Lang.

“Tí tách, tí tách, tí tách.....”

Bên bờ sông, cơn mưa lạnh như băng tí tách tí tách rơi xuống, trút trên người Lục Lang, càng lúc càng lớn.

Trong cơn mưa tầm tã, Lục Lang quỳ gối ở bên bờ sông, một tay đem thi thể kia ôm vào lòng, găt gao ôm lấy, ngửa đầu thất thanh khóc rống.

.....

Bên ngoài màn ảnh, nước mắt của Hàn Nha đã không nhìn được mà chảy xuống, khi nhìn thấy Lục Lang phát hiện ra chiếc vòng tay kia.

Hắn rõ ràng biết mục đích của bộ phim này là xé nát những thứ đẹp đẽ cho mọi người xem, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại bị xé nát một cách triệt để như vậy.

Hai đứa con nhỏ nhất của Dương gia, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tuy Lục Lang không có nhiều cảnh quay trong phim, nhưng sự sùng nịch, yêu thương dành cho ấu đệ của gã là thứ khắc sâu với ký ức của người xem nhất.

Đây là người đệ đệ mà khi hắn vị roi quất cũng khiến gã đau lòng, hận không thể lấy thân thế chỗ!

Nhưng hiện tại, hắn lại bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết, sau đó còn bị vứt trong dòng sông lạnh băng...

Sự tàn khốc này còn đau đớn hơn là bị thiên đao vạn quả.

Hàn Nha không biết bộ phim này kết thúc như thế nào, cũng không biết bản thân đã làm sao để đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Một lát sau, ánh đèn sáng lên, hắn mơ màng hồ đồ mà bị đám người cuốn ra khỏi rạp phim, mơ hồ còn có thể nghe âm thanh khịt khịt nước mũi của khán giả xung quanh.

Lúc này, mấy cô gái bên cạnh vừa lau nước mắt, vừa nói chuyện với nhau: “Các cậu thấy như thế nào? Hay không?”

“n, hay thì hay, nhưng đời này tôi cũng không muốn xem lại lần thứ hai...”

“Vậy có người hỏi tôi hay không thì tôi nên trả lời như thế nào?”

“Còn hỏi sao? Hay, tất nhiên hay! Toàn bộ hành trình đều là năng lượng cao, từ đầu tới đuôi sáng đến bạo!”

“Đúng đúng đúng, thật sự, sáng đến bạo, một bộ phim bạo của năm!”

“Không thể làm một người như tôi khóc thành kẻ ngốc được....”

Ngày 12/3, đợt công chiếu đầu tiên của “Dương Gia tướng” tại các thành phố lớn trên cả nước đã kết thúc, đổi lấy hàng chục nghìn khán giả đón nhận.

Rất nhanh, các cuộc thảo luận về “Dương Gia tướng” trên nền tảng xã hội lớn mọc lên như nấm sau mưa và nhanh chóng tạo

thành một cơn sốt.

“Vốn dĩ tới xem vì soái ca, nhưng không nghĩ bộ phim điện ảnh này lại hay như vậy, tiết tấu của cốt truyện rất mượt mà. Đây là bộ phim lấy đề tài “Dương Gia tướng” hay nhất mà tôi xem.”

“Diễn xuất của toàn bộ diễn viên đều tốt, ngay cả Từ Hạo Vũ cũng không làm cay mắt người xem, tôi nghi ngờ có phải là do mắt mình bị mù hay không.”

“Ha ha ha không phải cậu mù, mà là Từ Hạo Vũ thật sự diễn khá tốt, điểm gây nước mắt lớn nhất của toàn phim chính là cảnh hân quý gối bên bờ sông, mặc dù tôi không có khóc vì hân.”

“Tôi đến là để ủng hộ Dương Thất Lang! Cảnh võ thuật của Hứa Trăn chưa bao giờ làm tôi thất vọng, đơn thương độc mã giết một đường ra Trần gia cốc, thật sự khiến tôi nổi hết da gà, tôi còn nghe thấy một vị tiểu ca bên cạnh nhin không được mà phun lời thô tục hahaha.”

“Năm phần khen ngợi, trong đó bốn phần dành cho Dương gia, một phần dành cho Hạt Dẻ! Tiểu mã của Thất Lang khiến tôi rất xúc động.”

“Độ tinh xảo của hình ảnh vượt quá sức tưởng tượng của tôi. Những khán giả nào yêu thích cảnh chiến tranh cổ trang thì không nên bỏ lỡ, đây bộ phim chiến tranh kinh điển nhất trong năm.”

“Cốt truyện rất cô đọng từ đầu đến cuối, cảnh quay hấp dẫn, nhân vật sống động và nhiều cảnh quay nổi tiếng được thực hiện làm chấn động lòng người. Nhạc phim phù hợp đã tạo thêm nhiều màu sắc cho bộ phim, khiến cảm xúc của khán giả được đẩy lên tột độ.”

“.....”

Đêm 12, “Dương Gia tướng” tích lũy được hàng trăm lượt bình luận trên Tofu.com, với số điểm 8,5.

Những khán giả chưa xem bộ phim này đều cảm thấy rất khó hiểu khi chứng kiến một màn thổi bạo gần như thống nhất như vậy.

Dương gia tướng.... có nhiều dị bản trong dân gian, cụ thể chuyện xưa không rõ lắm, nhưng nói ngắn gọn thì hình như rất thảm?

Thế nhưng tại sao mọi người đều nói bộ điện ảnh này rất hay?

Là do phương pháp quay chụp?

Chương 627: Không Hề Ngược

Có một số dân mạng gốc bạch ngọt không hiểu về Dương gia tướng liền để lại lời nhắn hỏi thăm:

“Bộ phim này nói về cái gì vậy? Tôi nhớ khi còn nhỏ hình như cũng từng xem một bộ truyền hình về việc Mục Quế Anh nắm giữ ấn soái, phá vỡ Thiên Môn trận...đây có phải là phần tiền truyện hay không?”

Những câu hỏi manh manh như vậy vừa xuất hiện thì chẳng khác gì một con cừu béo bị rơi vào tay bầy sói và ngay lập tức được vô số khán giả đã xem phim nhấp vào trả lời:

“Đúng đúng đúng, là tiền truyện, nó kể về câu chuyện Dương gia tận trung với đất nước, được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác!”

“Tình nghĩa giữa các huynh đệ Dương gia thật sự rất cảm động! Một bộ phim siêu chữa lành!”

“Vị bằng hữu thân mến, bộ phim này hội tụ nguyên một dàn soái ca! Tôi đề cử cậu nên xem, đặc biệt là nhân vật Dương Thất Lang, Hứa Trăn mẹ nó quá đẹp trai!”

“Bộ phim này không chỉ ghi lại sự tàn khốc của chiến tranh, mà còn ghi lại tinh thần dân tộc của Hoa Hạ, khiến khán giả cảm động không thôi, nước mắt chảy ròng”

“.....”

Tối hôm đó, nhân viên khu vực bình luận của “Dương Gia tướng” đều vô cùng bận rộn.

Công bằng mà nói, bộ phim này thực sự được làm rất tốt, cốt truyện đỉnh cao, sản xuất đỉnh cao và kỹ năng diễn xuất của các diễn viên đều thuộc hàng thực lực.

Trừ bỏ nội dung ngược tâm gan tì phổi thậm, thì gần như không có khuyết điểm gì.

Rất nhiều người đã xem phim vì muốn lừa dối tâm nhân lên xe mà hiểu rõ bản thân nên khen cái gì mà lựa chọn bỏ qua cái gì.

Đúng vậy, bộ phim này không thể gọi là ngược, phải gọi nó là nghệ thuật!

Thỉnh thoảng cũng có vài thành phần bất hòa, nhưng đều bị nhóm quản trị viên kéo xuống, để lại một mảng thế giới hài hòa.

Có một số vị võng hữu (cư dân mạng) vì muốn lên đây trút bỏ ủy khuất trong lòng, nhưng khi nhìn thấy bầu không khí này thì lập tức bắt được nhịp, lắc mình biến hoá, gia nhập vào đại quân đi lừa dối tân nhân (Người xem phim mới).

Mọi người vui vui vẻ vẻ lên xem không phải tốt sao?

Bộ điện này thật sự không tồi, ta cũng không có lừa người!

Thậm chí còn có một vị lãnh đạo của một công ty nhỏ, sau khi xem xong liền cố ý dùng túi chườm nước đá đắp lên đôi mắt sưng húp của mình, sau đó còn tổ chức cho toàn thể nhân viên đi xem “Dương Gia tướng” như một hoạt động team building...

Có thể nói là phát rò.

Rất nhiều người vì do dự có nên đi xem “Dương Gia Tướng” hay không mà cố tình lên đọc thử bình luận, vừa nhìn thấy nhiều người thổi bạo như vậy, liền vui vui vẻ vẻ đi mua vé, nhân tiện còn mua một thùng bắp rang.

Kết quả hai giờ sau, nhóm người xem thứ hai khóc lóc đi tới, thùng bắp rang đã chứa đầy khăn giấy lau nước mũi.

“Ta rốt cuộc đã tạo phải nghiệt gì mà một hai phải đi xem thể loại phim trời đánh này! Đạo diễn đúng là thiếu đạo đức!”

“Bỏ biết bao nhiêu tâm tư đi quay “Dương Gia Tướng” ! Nhưng nếu thật sự có nhân tâm như vậy thì sao không quay một bộ bom tấn bắp rang cũng không tệ đâu?”

“Đổi tên cho Dương Diên Tự, phải gọi hấn là Dương Yes, sau khi mở một đường máu liền trực tiếp vượt nóc băng tường bò lên trên thành Hoàn Châu, chặt đầu Phan đại mỹ xuống, để cho Hạt dẻ dậm đến nát như, kết cục như vậy có phải tốt hơn không?”

“Ai bảo người dùng đầu óc đi quay một bộ phim như vậy!”

“Đầu óc của ta sắp bị nước mắt làm cho úng rồi! !”

Quản trị viên nhìn thấy những bình luận này thì do dự hồi lâu, rốt cuộc vẫn là nhin đau xót hết.

Không thể phá hư bầu không khí!

Đúng vậy, không thể nói “Dương Gia Tướng” ngược, phải nói là bi tráng!

Mặc dù xem xong sẽ khóc lớn một trận, nhưng là thần thanh khí爽, bài độc dưỡng nhan.

Ta gọi đó là cảm động đến rơi nước mắt!

.....

Đêm hôm đó, Hứa Trăn tiếp tục trở lại đoàn phim “Tú Xuân Dao” để quay cảnh đêm.

Trong khoảng thời gian chờ quay phim, hần tình cờ lướt qua các bình luận của cư dân mạng về “Dương Gia Tướng” và cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Danh tiếng tốt như vậy?

Tuy nói bộ phim rất hay nhưng kết cục lại bi thảm như vậy, khán giả thực sự không để tâm sao?

Ngay cả bản thân Hứa Trăn khi thấy Dương Thất Lang bị vạn tiễn xuyên tâm cũng cảm thấy đau thấu gan.

Xem ra, giáo dục về chất lượng đúng là đề cao thị hiếu thẩm mỹ của đại đa số người hâm mộ...

Hần vốn khá lo lắng về việc liệu khán giả có thể chấp nhận cái kết bi thảm của “Tú Xuân Dao” hay không, nhưng xem ra là không thành vấn đề.

Ngay cả “Dương Gia Tướng” còn có thể được thổi bạo (Bùng nổ về mặt khen ngợi) thì “Tú Xuân Dao” đã tính là cái gì?

Tốt xấu gì thì nhân vật chính cũng không chết.

“Ha ha ha.....”

Lúc này, hần bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười của Chu Hiểu Mạn: “Hiểu Mạn tỷ, tỷ đang cười cái gì?”

Chu Hiểu Mạn chỉ chỉ vào giao diện V Bác trên điện thoại, cười nói: “Vừa mới xem trạng thái mới nhất của Đường Dật!”

Hứa Trăn thò đầu lại gần, xem xong thì không khỏi cứng họng.

Chỉ thấy, Đường Dật đăng lại một tấm poster của “Dương Gia Tướng” để giúp quảng bá phim. Sau đó y viết một dòng trạng thái bên dưới: “Hôm nay tôi đã cố ý đến rạp xem “Dương Gia tướng”, cảm giác cũng không tệ lắm.”

“Nhưng tôi có một điểm không hiểu rõ.”

“Bắt đầu từ khi Phan Báo lên đài, mọi người xung quanh đều cười khúc khích.”

“Đến khi Phan Báo chết, tiếng cười đã lan tràn ra toàn bộ rạp, rốt cuộc có cái gì buồn cười?”

“Đều là chết, nhưng tại sao Hứa Trăn chết thì cảm động đến rơi nước mắt, còn khi tới lượt tôi chết thì ai cũng cười vui vẻ như vậy? Có thể giải thích cho tôi được không?”

Trạng thái được đăng mấy phút thì bên dưới đã có hàng chục lượt bình luận.

Một người trong số đó đã đăng ảnh chụp màn hình “cỏ mọc trên mặt” Tôn Sách và viết: “Câu hỏi tại sao mọi người lại cười? ?”

“Ha ha ha ha cười chết ta, Chu Du mười tám quyền đánh chết Tôn Sách vì cái gì không cho tôi cười?”

“Sẵn tiện thì cho tôi hỏi một chút, cuối cùng thì Mông Chí tướng quân trong “Lang Nha Bảng” có chết không, để tôi tìm điểm buồn cười trước.”

“Tôi muốn cười điên khi đang xem “Lang Nha Bảng” đây, Chu Du tốt xấu gì vẫn là võ tướng, mà Đường lão diễn Mông Chí tướng quân, người được xưng là đệ nhất cao thủ Đại Lương, kết quả bị Mai Trường Tô chọc đến tức hộc máu.”

“.....”

Chương 628: Liên Kết Mơ Hồ

Theo một đám lại một đám người xem đi ra khỏi rạp chiếu phim thì nhiệt độ của “Dương Gia Tướng” lại càng ngày càng được đẩy lên.

Ngày càng có nhiều người bình luận, mà quản trị viên đơn giản là phớt lờ nó.

Ai thích nói gì thì cứ nói, dù sao mọi người cũng không đánh giá đúng trọng tâm.

Những giờ qua, ngày càng có nhiều khán giả lên án bộ phim ngược tâm, nhưng điểm đánh giá của “Dương gia tướng” vẫn không giảm mà luôn duy trì ở mức 8,5.

Đây là bởi vì chất lượng của bộ phim thật sự rất xuất sắc.

Đặc biệt là phân cảnh Dương Thất Lang đơn thương độc giết ra Trần gia cốc được vô số khán giả thối bạo, xưng là phân cảnh mã chiến đẳng cấp sách giáo khoa.

Đêm đó, nhiều khán giả khi xem phim xong liền cảm thấy chưa đã ghiền mà bắt đầu tìm kiếm trên điện thoại, muốn xem những bộ phim truyền hình khác do nhóm diễn viên đóng chính để xoa dịu trái tim đang bị tổn thương.

Đa phần người xem đều tìm thấy bộ truyền hình “Lang Nha Bàng” đang được phát sóng, do Hứa Trăn đóng chính và lựa chọn nhấn vào xem.

Sau đó.....

Khán giả liền sợ ngây người.

Xem phần giới thiệu của bộ phim truyền hình này: Thiếu soái Lâm Thù của Xích Diễm quân bị quân mình phản bội mà gặp nạn tại Mai Lĩnh, kết quả bảy vạn Xích Diễm quân bị tiêu diệt. Mười năm sau, Lâm Thù cửu tử nhất sinh thay hình đổi dạng, trở lại Kim Lăng, thề phải rửa sạch nỗi oan khuất cho các chiến hữu năm đó...

Di..... Tại sao cảm giác lại quen mắt như vậy? ?

Ngay sau đó, những người này click vào phần trailer phim: Hứa Trăn đóng vai Lâm Thù mà Tạ Ngạn Quân đóng vai Tạ Ngọc, ác nhân suất quân tàn sát Xích Diễm quân năm đó?

Này mẹ nó không phải Phan Nhân Mỹ sao? !

Ngọa tào! “Dương Gia Tướng” còn có “Phần tiếp theo” !!

Những khán giả vừa xem xong phim điện ảnh đã ngay lập tức choáng váng trước sự liên kết mơ hồ này.

Với tâm trạng như vậy, bọn họ liền sốt ruột bấm vào “Lang Nha Bảng”. Hai tập đầu từng bị chê bai giống như lọt vào trong sương mù thì khi ở trước mắt bọn họ lại được người người vỗ án tán dương.

Nỗi sợ hãi kéo dài của Hứa Trăn khi hấn tỉnh dậy sau cơn ác mộng, và cảm giác hoài niệm cảnh còn người mất trước cổng thành Kim Lăng, tất cả đều trực tiếp đâm sâu vào trái tim mọi người.

Hắn đứng trước cổng Ninh Quốc hầu phủ, nhìn bảng hiệu ngự tứ “Cột trụ hộ quốc”, cười như không cười mà nói: “Quân công của Tạ Hầu gia đúng là thứ người thường không thể so sánh.”, ánh mắt đó thật sự rất sinh động.

Cốt truyện càng ngày càng hay, đây là điều không thể bàn cãi.

Rất nhanh, nhóm người cày phim đêm đã xem đến tập 11, nhìn thấy Hứa Trăn đóng vai Mai Trường Tô ngồi ở bên bếp lò, vẻ mặt ốm yếu, biểu tình uể oải.

Hắn bỗng nhiên duỗi tay chạm vào ngọn lửa trong lò, sau đó cau mày vì nóng.

Mai Trường Tô nhìn tay của mình, buồn bã cười nói: “Đôi tay này của ta đã từng cầm qua cung lớn, hàng quá liệt mã.”

“Nhưng bây giờ ta chỉ có thể làm âm quỷ trong địa ngục, quấy loạn phong vân.....”

Những lời này giống như là một thanh đao nhọn, hung hăng chui vào ngực khán giả.

Sự tổn thương mà hắn phải chịu đựng được tái hiện lại trong đầu, khiến cho người xem phải đỏ hết hốc mắt.

Đây là bộ phim thần tiên gì a....

Tình cảm tinh tế, cảm xúc phức tạp, khiến người xem cảm động, ngay cả những người không quen xem phim truyền hình cũng có thể ngửi được mùi ngon mà mò đến.

Vô số người liên bắt đầu gắn kết tình tiết của hai bộ phim, đặc biệt là trong khu bình luận của “Dương Gia Tướng” gần như đã bị spam toàn “Lang Nha Bả”.

Đồng thời, những khán giả bên phía “Lang Nha Bả” cũng có chút tò mò khi chứng kiến một màn “Nhóm khán giả Dương Gia Tướng đến thăm hỏi.”

Nghe nói là tiền truyện của “Lang Nha Bả” ?

Danh tiếng cũng không tồi?

Thế là những khán giả vì muốn ủng hộ Hứa Trăn mà hô bằng gọi bạn đi đến rạp chiếu phim, sau đó lại liên tiếp khóc ngất trong WC.

Nhóm khán giả Dương Gia Tướng đến thăm hỏi.....

Tốt, rất tốt!

Ta sẽ nhớ kỹ các người!

Ai cho ta phát một phần phiếu báo danh đi? Ta cũng muốn gia nhập! !

.....

Thanh thế giữa bộ phim truyền hình và điện ảnh khổng lồ này ngay lập tức gây ra sự hưởng ứng to lớn trong ngành.

Ngày 12 tháng 3, cùng ngày công chiếu của bộ phim “Dương Gia Tướng”, nó đã thành công đứng thứ 4 trong bảng tổng sắp doanh thu phòng vé trong ngày với doanh thu phòng vé là 1100 vạn.

Phải biết rằng, đây chỉ là buổi chiếu điểm ở một số thành phố, không phải buổi chiếu công khai.

Chờ đến khi công chiếu trong cả nước thì thành tích này nhất định sẽ được nhân đôi.

Lão tổng Từ Hãn của Hoàn Ngu vừa mới nhận được thành tích của phòng vé thì tâm tình vô cùng vui sướng.

Vốn tưởng rằng lâm trận lại đi đổi rất nhiều diễn viên sẽ làm cho bộ phim bị nguội lạnh, nhưng không nghĩ tới nhờ họa được phúc!

Cùng với “Lang Nha Bảg” cộ nhiệt lẫn nhau, chưa nói đến thành tích phim, chỉ nói đến việc con trai ngốc Từ Hạo Vũ nhà mình được nhận một đợt hảo cảm từ phía công chúng.

Tầm tắ, diễn xuất của Lục Lang thật sự không tồi, đáng giá để mở rộng con đường sự nghiệp!

Không biết gần đây công ty có bộ điện ảnh nào tốt không? Để mình đi lừa Hứa Trăn đến đây, tiếp tục chỉ dạy cho con trai nhà mình...

“Linh linh linh.....”

Từ Hãn đang nghĩ như vậy thì bỗng nhiên chuông di động vang lên.

Khi nhìn thấy cái tên “Hạo tử” xuất hiện trên màn hình thì ông liền vui vẻ tiếp điện thoại, nói: “Uy, Hạo Vũ, có chuyện gì?”

“Cha, con bị ụng xe.....”

Từ Hãn vừa nghe lời này, “Đằng” một tiếng từ trên sô pha đứng lên, vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Thế nào, mày không có việc gì đi?”

Chương 629: Bước Đầu Để Trở Thành Minh Tinh Màn Ảnh Rộng

Đầu dây bên kia, Từ Hạo Vũ với vẻ mặt đưa đám nói: “Con không bị gì, nhưng xe bị đâm vô cùng thảm, toàn bộ phần đuôi đều bị tông nát, khó sửa được.”

Từ Hãn nghe gã nói người không có việc gì thì nhẹ nhàng thờ ra, sau đó vung tay lên, đáp: “Việc nhỏ, người không có việc gì là được.”

“Sửa được thì tốt, mà không sửa được thì thôi,” Từ Hãn nói với giọng điệu thoải mái, “Xe của mày lẽ ra phải thay từ lâu rồi, ba sẽ mua cho mày một chiếc tốt hơn!”

Từ Hạo Vũ trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc vẫn là căng da đầu nói: “Ba, chiếc con lái chính là Bugatti của ba....”

“Loảng xoảng! !!”

Tại trụ sở của Hoàn Cầu giải trí, văn phòng chủ tịch bỗng nhiên truyền ra âm thanh của chiếc ghế xoay rơi xuống đất.

Nhân viên ngoài cửa tò mò liếc mắt nhìn, còn đang do dự không biết có nên vào xem một chút hay không, nhưng đột nhiên bọn họ nghe thấy trong phòng làm việc phát ra một tiếng gầm giận giữ: “Nghịch tử! !”

“Đồ phá gia chi tử! !”

“Rốt cuộc đời trước tao đã tạo nghiệt gì mà có thể sinh ra một đứa như mày! !”

Nhân viên ngoài cửa: “...”

Ồ, hóa ra là cuộc giao lưu hằng ngày của cha con người ta.

Nghe âm thanh này, giọng nói tràn đầy tức giận, xem ra chủ tịch không có việc gì.

Loại việc vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi này không cần chúng ta phải quản.

Trong thời gian chiếu “Dương Gia Tướng”, với sự bùng nổ của danh tiếng và sức ảnh hưởng của bộ phim “Lang Nha Bàng” đã kéo tỷ suất người xem bộ điện này ngày càng tăng cao.

Vài ngày sau, trước khi công chiếu trên toàn quốc, doanh thu phòng vé của “Dương Gia Tướng” đã vượt mốc 50 triệu, cao hơn tổng doanh thu phòng vé của nhiều phim cùng thời điểm.

Dù doanh thu phòng vé phim phải đạt ít nhất gấp ba lần số tiền đầu tư do tác động của mô hình chia tài khoản mới có thể thu hồi vốn, nhưng Từ Hãn rất tự tin vào điều này.

3 trăm triệu sao, nhẹ nhàng!

Theo xu hướng hiện nay, việc thu hồi phí tổn của “Dương Gia Tướng” là điều chắc chắn, hơn nữa điều này còn tùy thuộc vào mức lợi nhuận có thể đạt được là bao nhiêu.

Nếu không phải thẳng nhai xuẩn vật Từ Hạo Vũ đựng xe làm hư chiếc Bugatti mà mình yêu thương nhất...

A! Thì đây sẽ là một tháng ba tuyệt vời cỡ nào!

Từ Hãn nhin không được duỗi tay bụng kín lòng ngực của mình.

.....

Cùng lúc đó, nhiều người trong ngành điện ảnh đã chú ý đến bộ phim mới ra đời vào tháng 3 này.

Thực lòng mà nói, ai cũng rất bất ngờ khi “Dương gia tướng” lại có thể có được một khởi đầu như vậy.

Phim cổ trang, đặc biệt là phim về đề tài chiến tranh, luôn là lĩnh vực bị ảnh hưởng nặng nề nhất.

Kinh phí cao, khán giả hạn hẹp, cảm xúc kém, chuyện xưa cũ kỹ, những năm gần đây hầu như chỉ có một vài bộ được ra rạp.

Mà “Dương Gia Tướng” lại gặp phải trường hợp lâm trận đổi diễn viên, vai diễn của các diễn viên chính cũng bị đổi đi đổi lại, nó gần như mang đầy đủ đặc điểm của một bộ phim có nguy cơ nằm liệt giữa đường.

Kết quả, bộ phim lại trở mình và thành công bất ngờ.

Rất nhiều người trong nghề tò mò mà đi xem bộ điện ảnh này, xem xong, bọn họ đều có điểm ngộ ra.

Tất nhiên, trình độ đạo diễn cao là một khía cạnh, mà sản xuất xuất sắc là một khía cạnh khác, và sau đó là...

Hứa Trăn, người đóng vai Dương Thất Lang, thật sự có một chút thú vị.

Giới này không có bí mật, rất nhiều người đều biết, ban đầu chỉ hấn là một vai diễn áo rỗng do Từ Hãn lâm thời chộp tới, thậm chí hấn còn không tham gia vào buổi họp báo khởi động máy.

Nhưng tới khi quay, hấn liền từ áo rỗng biến thành một trong những diễn viên chính.

Lúc cắt nối biên tập, lại từ một trong những diễn viên chính biến thành nam chính số ba....

Đóng phim điện ảnh kỳ thật không có nghiêm túc như người ngoại giới nghĩ, mà loại tình huống này cũng không phải là vô cùng hiếm thấy.

Tuy nhiên, “Dương Gia Tướng” là bộ phim điện ảnh đầu tiên Hứa Trăn đóng vai chính.

Điều đáng chú ý là bộ phim điện ảnh đầu tiên có thể nhận được sự công nhận cao như vậy từ các nhà làm phim, đây mới là điều ghê gớm.

Hơn nữa, sự thật chứng minh, vai Dương Thất Lang của Hứa Trăn là nút thắt quan trọng của bộ điện ảnh “Dương Gia Tướng” này, quả nhiên không uổng công nhà tư sản năm lần bảy lượt thêm đất diễn cho hắn.

Chưa kể đến cảnh võ thuật đạt tiêu chuẩn cao mà ngay phần thoại cũng vô cùng xuất sắc.

Mọi người dường như đã nhìn thấy một ngôi sao mới trong lĩnh vực điện ảnh đang đi lên.

Là hạt giống tốt!

.....

Ngày 15/3 vừa qua, tại một rạp chiếu phim phía Tây thủ đô, một phụ nữ tuổi 40, tóc ngắn, dịu dàng, trang nhã đến xem phim “Dương Gia Tướng” một mình, khi nhìn thấy chiếc vòng trên cổ tay của Dương Thất Lang, cô đã nhìn không được mà nước mắt rơi lã chã.

Đó là cảnh tượng mà hầu hết những người làm mẹ không muốn nhìn thấy.

Nhớ lại những lời mà Xa Tái Hoa đã nói trước bàn thờ Phật, rằng bà “Nguyễn giảm thọ 20 năm”, lúc ấy, cô chỉ cảm thấy đồng cảm như thể bản thân mình cũng bị.

Tuy nói lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nhưng Thất Lang chết, điều này còn đau lòng hơn là bất kỳ nhân vật nào khác trong phim.

Con út nhà mình.... Tuy không ngoan ngoãn, cũng không nghe lời nói, cả ngày gây chuyện, nhưng nó vẫn là máu thịt của cha mẹ...

Mười phút sau, bộ phim kết thúc.

Người phụ nữ tóc ngắn lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt, trân tĩnh bản thân rồi điềm nhiên rời rạp chiếu phim, vẫy tay

gọi taxi bên vệ đường.

Tài xế taxi hỏi: “Đi chỗ nào?”

Người phụ nữ tóc ngắn nói, “Đến Hoa Ảnh truyền thông.”

Vừa nghe lời này, người tài xế theo bản năng mà liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy người phụ nữ này tuy có vẻ ngoài bình thường, nhưng lại rất chín chu, trang nhã và ăn mặc chỉnh tề, có chút khác biệt so với những người qua đường bình thường.

Tài xế nhìn không được hỏi: “Tỷ, tôi thấy ngài hơi quen mắt, ngài là minh tinh sao?”

“Ha ha ha.....” Người phụ nữ nhìn không được cười cười, xua tay nói, “Nói đùa, tôi không phải”

Tài xế nói: “Vậy ngài đến Hoa Ảnh truyền thông làm gì?”

Người phụ nữ tóc ngắn chớp chớp mắt, nói: “Tôi đến Hoa Ảnh đề phòng vấn vị trí lao công.”

Tài xế: “.....”

Chương 630: Cổ Đông Lớn Thứ Hai

Một lúc sau, người phụ nữ tóc ngắn bắt taxi đến trụ sở của Hoa Ảnh truyền thông, chân dẫm giày cao gót “Đang, đang, đang” mà đi vào tòa nhà trụ sở.

Cô gái lễ tân phụ trách tiếp đãi vừa nhìn thấy cô thì vội vàng đi lên, tươi cười thân thiết hỏi: “Xin chào, không biết ngài có lịch hẹn trước không?”

Người phụ nữ tóc ngắn hơi giật mình nói: “Yêu cầu hẹn trước? Xin lỗi, không có hẹn trước, vậy phải làm sao bây giờ?”

Lễ tân nói: “Xin hỏi ngài tìm ai? Có thể gọi hân xuống đây đón ngài đi lên.”

Người phụ nữ bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Được, vậy để tôi gọi hân xuống đón.”

Vừa nói, cô vừa lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, nói: “Uy? Vệ Quốc, tôi đang đứng dưới lầu, bọn họ nói không hẹn trước thì phải gọi người xuống đón.”

“Chính Hào ở đâu? Hấn muốn tới đón tôi? A, được, vừa lúc tôi cũng có việc tìm hấn.”

Người phụ nữ đơn giản nói vài câu, sau đó cúp điện thoại, mỉm cười với cô gái lễ tân: “Thực xin lỗi, đã lâu rồi tôi không đến đây, cho nên không biết quy định mới của công ty.”

Cô gái phụ trách lễ tân ngơ ngác nhìn điện thoại di động trên tay người phụ nữ, cảm thấy mọi chuyện có vẻ hơi bất ổn.

Vừa rồi cô ấy đã nói cái gì?

Vệ Quốc? Chính Hào? ?

Không phải là..... Chủ tịch Hồ Vệ Quốc, cùng với.....

“Đỉnh!”

Đúng lúc này, cách đó không xa, một tiếng nhắc nhở thang máy vang lên, cô gái lễ tân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trần Chính Hào mặc bộ vest màu xám nhạt bước ra khỏi thang máy, đi thẳng về phía bên này.

“Tư Nguyên tử,” Trần Chính Hào đi đến trước mặt người phụ nữ kia, mỉm cười nói, “Đã lâu không gặp.”

Dứt lời, y quay đầu nhìn sang cô gái lễ tân bên cạnh, nói: “Vị này chính là cổ đông thứ hai của Hoa Ảnh chúng ta, Bành Tư Nguyên, Bành tổng.”

“Bành tổng chỉ mới trở lại thủ đô gần đây và sẽ thường xuyên đến trụ sở, cô đi liên hệ một chút, mở các quyền hạn cho Bành tổng.”

Cô gái lễ tân sắc mặt cứng đờ, vội vàng rời đi.

Ai u má ơi..... Nhìn tôi xem, tôi có khả năng như thế nào!

Cư nhiên lại đi căn cổ đông thứ hai của công ty, còn yêu cầu đối phương phải gọi điện cho chủ tịch và minh tinh đứng đầu xuống lầu đón người!

Ôi, tôi thật sự là tận trung trên cương vị công tác! !

.....

Cùng lúc đó, Trần Chính Hào đã dẫn Bành Tư Nguyên, cổ đông thứ hai của Hoa Ảnh vào thang máy.

Sau khi lên lầu, Bành Tư Nguyên quay đầu lại cười nói với Trần Chính Hào: “Tôi chỉ có chuyện muốn tìm cậu, tình cờ cậu cũng có mặt ở công ty.”

Trần Chính Hào hỏi: “Chuyện gì?”

Bành Tư Nguyên nói: “Gần đây tôi đã viết một cuốn sách về chủ nghĩa hiện thực. Không biết cậu có hứng thú không?”

Nghe xong, Trần Chính Hào nhẹ nhàng cười, đáp: “Sách của Tư Nguyên tỷ tự nhiên không sai được, chỉ là tôi không biết vai diễn này có phù hợp với mình hay không.”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, thang máy đã lên đến tầng 15.

Bành Tư Nguyên chào tạm biệt Trần Chính Hào xong thì đi vào phòng của Hồ Vệ Quốc.

“Đại văn hào của chúng ta cuối cùng cũng nguyện ý trở lại!”

Ngay khi Hồ Vệ Quốc nhìn thấy cô thì ông lập tức vẫy tay chào và nói: “Đến Tây Nam sưu tầm phong tục hơn hai năm, xem ra đã có thu hoạch!”

“Vừa rồi trong điện thoại, cô nói với tôi cái gì? Sau khi xem xong “Dương Gia Tướng” liền cảm thấy Hứa Trăn không tồi, cho nên muốn mời hẳn đến quay một bộ điện ảnh?”

Bành Tư Nguyên ưu nhã ngồi đối diện với Hồ Vệ Quốc, đáp: “Đúng vậy, có một nhân vật trong kịch bản của tôi mà tôi cảm thấy đặc biệt phù hợp với hẳn.”

Vừa nói, cô vừa lấy một tập tài liệu trong chiếc cặp, đưa cho Hồ Vệ Quốc và nói, “Trong một bộ phim có chủ đề hiện thực, nam chính là một người cha mất con, còn nam số hai là đứa con mồ côi cha.”

Hồ Vệ Quốc mở tài liệu ra và thấy tiêu đề gọi là “Thất Cô”.

Ông ta chỉ đơn giản lật xem tài liệu, một lúc sau, ông ngẩng đầu lên và nói: “Tôi mạo muội hỏi một chút.....”

“Tại sao cô cảm thấy Hứa Trăn giống như đứa trẻ không có cha?”

Đối mặt với câu hỏi của Hồ Vệ Quốc, Bành Tư Nguyên chớp mắt và nói, “Đây không phải là trọng điểm phải không?”

“Trọng điểm là, vẻ ngoài của Hứa Trăn rất thân thiện và dễ mến. Một đứa trẻ như vậy đã bị bắt cóc và chịu đựng khổ cực trong 20 năm. Nó không có hộ khẩu và chưa bao giờ được đi học. Điều này sẽ càng khơi dậy sự tức giận của khán giả đối với những kẻ buôn người!”

Hồ Vệ Quốc suy tư một hồi, miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích của cô, sau đó nói: ” Hứa Trăn cũng liên thôi, nhưng nam chính...”

Ông ta nhin không được bữu môi, nói: “Nếu Chính Hào nghe được những gì tôi nói, có lẽ hắn sẽ không vui lắm, nhưng tôi phải thừa nhận rằng lý do khiến năm đó hắn trở nên nổi tiếng là vì vẻ ngoài đẹp trai.”

“Đặc biệt là khí chất tốt, có một cổ quý khí, rất hợp làm mỹ nam cổ trang.”

Nói xong, Hồ Vệ Quốc cúi đầu, nhìn kịch bản trong tay: “Nhưng cô lại tìm một diễn viên như vậy để diễn nông dân...”

Ông ta ngẩng đầu lên, thần sắc phức tạp mà nhìn Bành Tư Nguyên, nói: “Sao cô có thể nghĩ như vậy được?”

Bành Tư Nguyên nhắc chân, nghiêm trang nói: “Gia Cát thôn phu không phải cũng là nông dân?”

“Cung Canh với Nam Dương hắn không phải diễn khá tốt sao?”

Hồ Vệ Quốc: “.....”

“Ha ha ha ha ha! !”

Bành Tư Nguyên nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó trên khuôn mặt của chủ tịch nhà mình, thì ngả người ra sau và bật cười.

Sau một lúc lâu, cô mới thanh thanh giọng nói, kiềm chế nụ cười trên mặt: “Nói chuyện đứng đắn.”

“Lần đầu tiên viết kịch bản, tôi đã nghĩ đến việc tìm hai anh chàng đẹp trai đỉnh cao để đóng phim này.”

“Vì trong phim thường xuyên có những cảnh đông người: đường cao tốc trong lễ hội mùa xuân, phố xá tắc đường, tụ tập đông người ở nông thôn...”

“Nếu thật sự tìm tới hai diễn viên bình dân, vậy sẽ trực tiếp bị chết chìm trong đám người.”

Chương 631: “Phó Tổng” Hứa Trăn

Bành Tư Nguyên khoa tay múa chân, nói: “Tôi muốn kiểu soái ca lóa mắt, lúc hòa trong đám người thì chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn ra.”

“Hơn nữa không cần loại “dễ coi” mà nhất định phải vừa kinh diễm vừa dễ coi.”

Cô nghiêm mặt nói: “Tôi thấy đề Chính Hào cưới motor đi họp chợ cũng khá tốt.

“Mà đề Hứa Trăn tu sửa xe máy cũng không có vấn gì.”

Hồ Vệ Quốc dờ dẩn mà nhìn mạch não không bình thường của vị đối tác, sau một lúc lâu, ông ta mới lên tiếng: “Được rồi, trước cứ như vậy...”

“Nhưng trước đó tôi đã nói với cô, Chính Hào còn dễ thuyết phục, còn Hứa Trăn thì không phải loại diễn viên cái gì cũng có thể tiếp. Nếu người ta chường mắt vỡ “Thất Cô” thì tôi cũng không có cách nào đâu.”

Bành Tư Nguyên gật gật đầu, nói: “Trước liên hệ, nếu hần không nhận thì tôi sẽ suy xét người khác.”

“Còn bây giờ, Hứa Trăn là lựa chọn thứ nhất của tôi.”

.....

Bên phía Hoa Ảnh truyền thông, Hồ Vệ Quốc cùng Bành Tư Nguyên đang thương lượng làm cách nào để Hứa Trăn đồng ý tiếp bộ điện ảnh “Thất Cô” này.

Mà bên phía Hứa Trăn thì đang vội vàng đăng ký thành lập công ty với Thái Thực Tiễn.

Vào ngày 16 tháng 3, “Công ty TNHH điện ảnh Lang Gia Các” chính thức được đăng ký và thành lập.

Hứa Trăn nắm giữ 33% cổ phần và là cổ đông lớn thứ hai của công ty.

Hắn không cần phải làm các thủ tục cụ thể như giấy phép kinh doanh, khắc dấu, mở tài khoản mà chỉ cần ký tên và thanh toán.

Đúng vậy, thanh toán...

Hứa Trăn nắm bút ký tên, máy móc ký tên vào nhiều văn kiện khác nhau, không muốn nghĩ đến vấn đề này.

Lại nói, gần đây rating của “Lang Nha Bảg” đang một đường tăng cao, cả hai đài phát sóng đều đã phá hai. Hiện tại, đài truyền hình thủ đô và đài Cà Chua (Đài Đông Phương) đều đang ráo riết tranh giành bản quyền phát sóng lần thứ hai của “Lang Nha Bảg”.

“Dương Gia Tướng” bút phá 5000 vạn doanh thu phòng vé trong ba ngày, theo xu hướng này, phần lợi nhuận được chia cho Hứa Trăn cũng sẽ tăng lên.

.... Xem ra có đủ tiền để quăng vào bộ phim kế tiếp!

Tâm tình của Hứa Trăn vô cùng phức tạp.

Hắn cảm thấy gần đây mình kiếm được rất nhiều tiền, nhưng lại giống như không có, mỗi ngày nước chảy tới tới lui lui vào ngân hàng, trông vô cùng náo nhiệt, nhưng nước chảy hoa rơi xuân mất bóng, cuối cùng cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

Giá nhà ở thủ đô quá mức kinh người, nếu như muốn mua nhà thì lại không có tiền quăng vào bộ phim tiếp theo, việc này làm cho Hứa Trăn cười lên lưng cọt khó leo xuống.

Trước mắt xem ra, mình phải mua một thứ gọi là “Tài sản cố định”, thế nhưng còn mấy sười ở chùa Pháp Vân...

Chậc...hay là phải thuê một căn phòng để ở trước?

Không tới mấy tháng nữa, “Tú Xuân Đào” sẽ đóng máy, đến lúc đó mình phải sống ở đâu đây...

“A Trăn, đang suy nghĩ cái gì đấy?”

Hứa Trăn đang ngơ ngác viết vài dòng trên kịch bản của Cận Nhất Xuyên, thì Thái Thực Tiễn bất ngờ xuất hiện, quơ quơ cánh tay trước mặt hắn, nói: “Tối nay kêu Tiểu Tổng cùng Gia Gia tới, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm?”

Hứa Trăn nghe vậy thì phục hồi lại tinh thần, cười nói: “Được, chúng ta đi đâu? Để tôi liên hệ với bọn họ trước.”

Thái Thực Tiễn vung tay lên, nói: “Ngày đại hỉ, muốn ăn gì thì ăn! A Trăn cứ chọn chỗ, Thái thúc sẽ mời khách!”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Vậy thì chọn quán sủi cảo ở trước cửa Trung Hí đi? Ba chúng tôi rất hay đến đó.”

Nói xong, hắn lấy di động ra, vừa tìm tên trong danh bạ, vừa nói: “Món sủi cảo nhồi tôm tích và thịt của nhà bọn họ có hạn, muốn ăn thì phải đặt trước.”

Thái Thực Tiễn: “.....”

Bỗng nhiên có cảm giác nhụt chí....

.....

Đêm đó, đám người Hứa Trăn thật sự đến quán sủi cảo ở trước cửa trường Trung Hí.

Nghe nói, ba người hợp tác khai trương quán sủi cảo này đều là sinh viên đã tốt nghiệp của Trung Hí, mỗi ngày hơn phân nửa khách khứa lui tới đều là sinh viên của Trung Hí. Do đó, nếu ngẫu nhiên gặp phải những khuôn mặt quen thuộc ở chỗ này thì cũng không phải là điều gì đáng ngạc nhiên.

Thái Thực Tiễn đứng ở cửa, nhìn thực khách có giá trị nhan sắc trung bình từ 8.5 đổ lên, sau đó lại yên lặng mà xin Hứa Trăn một chiếc khẩu trang để đeo lên mặt.

Ông ta liếc mắt nhìn sang Hứa Trăn, Tống Úc cùng Lâm Gia đang đứng bên cạnh, âm thầm tính toán, trung bình trên 8.5 vẫn không thành vấn đề, có thể đi vào!

“Bang!”

Một lát sau, trong phòng riêng ở lầu hai, bốn người lấy trà thay rượu, chạm cốc ăn mừng, cầu chúc cho “Lang Gia Các” làm ăn xuôi gió xuôi nước.

Ba ngày trước, Lâm Gia chính thức giải ước với Đông Nhạc Điện Ảnh, khôi phục tự do cho bản thân.

Tống Úc thập phần rộng lượng mà cho cô thân phận là nghệ sĩ ký hợp đồng đầu tiên của công ty, về phần “Phó tổng” Hứa Trăn, hắn đã có một phòng làm việc cá nhân của riêng mình.

“Thái thúc, bộ phim tiếp theo là gì vậy, hiện tại tôi có kế hoạch gì không?”

Đôi mắt của Lâm Gia sáng lấp lánh, ý chí chiến đấu sục sôi, nói: “Có vai diễn thích hợp với tôi không? Hiện tại tôi chưa có lịch trình nên lúc nào cũng có thể chuẩn bị chiến đấu!”

“Ha ha ha.....”

Thái Thúc Tiễn nhin không được mà cười cười, sau đó nhìn thoáng qua phía Hứa Trăn, nói: “Bên phía Hoa Ảnh mới liên hệ với chúng ta, bọn họ nói đang có kế hoạch quay phim điện ảnh, hỏi chúng ta có muốn hợp tác hay không?”

“Là kịch bản do phó tổng Bành Tư Nguyên của bọn họ viết.”

Hứa Trăn nghe xong lời này thì rất hứng thú, nói: “Tôi đã từng xem vài kịch bản do Bành tổng viết, chất lượng luôn không tồi.”

“Đề tài của lần này là gì?”

Thái Thúc Tiễn nói: “Đề tài chủ nghĩa hiện thực, câu chuyện chống lại nạn bắt cóc.”

Nói xong, ông ta nhìn nhìn Hứa Trăn, nói: “Lão tổng của bọn họ đặc biệt muốn tìm cậu diễn vai nam số 2, là một hài tử bị bắt cóc khi còn nhỏ.”

“Thúc cảm thấy cốt truyện này không tệ, có thể thử xem.”

Chương 632: Thất Cô

Hứa Trăn đã từng xem rất nhiều tác phẩm của nữ sĩ Bành Tư Nguyên.

Đây là một vị tác gia nổi danh trong giới văn học, am hiểu nhất là miêu tả tình cảm giữa người với người, đặc biệt là mối quan hệ gia đình trong hoàn cảnh đặc thù.

Ví dụ, làm thế nào để vượt qua cuộc khủng hoảng tuổi trung niên, làm thế nào để bắc cầu nối cho gia đình tái hôn, người mẹ đơn thân sẽ kiên cường đối mặt với cuộc sống này như thế nào, ...

Những câu chuyện được viết dưới ngòi bút của cô không hẳn là quá xuất sắc, nhưng lại vô cùng khắc sâu, xác định chính xác những điểm nhức nhối của xã hội.

Mà, đề tài lần này là nạn bắt cóc sao...

Hứa Trăn suy tư một lát, nói: “Đề tài khá tốt, cũng không biết cốt truyện như thế nào.”

“Nếu tốt thì tôi cũng muốn thử loại điện ảnh công ích này.”

Thái Thực Tiễn gật gật đầu, nói: “Thúc cũng cảm thấy vậy, được rồi để thúc gửi kịch bản qua cho cậu, nếu rảnh thì cậu cùng Tiểu Kiều nghiên cứu thử xem.”

Lâm Gia ngồi bên cạnh lập tức lên tiếng: “Thái thúc, bộ điện ảnh này có nhân vật nữ nào không?”

Thái Thực Tiễn nghĩ nghĩ, nói: “Có, hình như có một vài người.”

Ông vừa nghĩ, vừa đếm bằng đầu ngón tay: “Có người mẹ trẻ lạc mất con.”

“Có kẻ buôn người.”

“Hiện tại bọn họ đang tìm vai diễn người mẹ của A Trăn...”

Nói đến đây, Thái Thực Tiễn quay đầu cười cười: “Gia Gia, cô vẫn nên quên đi, thật sự là không có vai diễn thích hợp nào.”

Lâm Gia: “.....”

Đúng vậy, đúng là không thích hợp với tôi, nhưng không biết tại sao, cô lại cảm giác ba nhân vật này rất thân thiết với mình? ?

.....

Chỉ chốc lát sau, các món ăn đã được dọn lên, bốn người một bên ăn cơm, một bên trò chuyện ngắn gọn về một số kế hoạch lớn gần đây của công ty.

Tán gẫu một hồi, Thái Thực Tiễn cảm giác có chút không tận hứng, cho nên kêu người phục vụ gọi một thùng bia tới, cùng với Tống Úc, người cùng người cạ.

Uống xong vài chai bia, hái Thực Tiễn lại vụng vụng hồ hồ mà móc di động ra, gọi Sở Kiều Hùng, Mạnh Tiêu Thanh cùng

mấy lão gia hỏa khác đến, hô bằng gọi bạn, người cùng người cạn, uống đến vô cùng náo nhiệt.

Mới đầu vốn dĩ là một bàn ăn tràn ngập “hơi thở thanh xuân” nhưng sau đó không hiểu tại sao lại biến thành tiệc rượu của mấy lão trung niên.

Thân là “Nhị đương gia” nhưng Hứa Trăn lại không thể nhúng tay vào quản, hắn thấy nhóm trưởng bồi đang uống đến vui vẻ cho nên vội thôi lui về sô pha trong góc phòng, cầm lấy di động, an an tĩnh tĩnh lật xem kịch bản “Thất Cô” mà Thái Thực Tiễn vừa mới gửi qua.

Đây không phải là kịch bản điện ảnh mà chỉ là một câu chuyện ngắn.

Nhân vật chính của câu chuyện tên là Lôi Trạch Khoan, một nông dân trồng hoa quả ở Huy Châu, 15 năm trước, trong lúc bận trồng trọt, ông đã đánh mất đứa con trai hai tuổi, bắt đầu từ đó ông liền cưỡi xe máy, bước lên con đường mệnh mang đi tìm con trai.

Hứa Trăn lướt vài trang, rất nhanh liền phát hiện ra nhân vật mà bên kia muốn mình diễn: Tăng Soái, anh chàng sửa xe máy.

Hắn trong lúc vô tình đã cứu được Lôi Trạch Khoan, người vì quá mệt nhọc mà ngã ở bên đường. Đến lúc nhìn thấy tấm hình tìm con được treo trên xe của đối phương, tâm hắn liền mềm nhũn, hắn nói mình từ nhỏ cũng bị bọn buôn người bắt cóc, thực đồng tình với cảnh ngộ của đối phương cho nên hắn không muốn lấy phí sửa chữa của Lôi Trạch Khoan.

Đọc đến đây, Hứa Trăn dễ dàng hiểu được tâm trạng của Tăng Soái vào lúc này: Nhìn thấy Lôi Trạch Khoan kiên trì đi tìm con trai, hắn phải phát có cảm giác, liệu cha mình có khả năng giống như Lôi Trạch Khoan, cũng đang ở nơi nào đó, tìm kiếm chính mình.

Loại tình thân giả tưởng này giống như một liều thuốc độc làm cho người ta mê muội.

Cách hành văn của Bàn Tư Nguyên rất thật thà chất phác, không có từ ngữ hoa lệ, trau chuốt, cũng không có miêu tả lừa tình, nhưng Hứa Trăn càng đọc thì càng cảm thấy như bản

thân đang rớt vào vũng vùn, càng lún càng sâu, khó có thể tự kèm chế.

Nhân vật Tăng Soái này khiến cho hấn đồng cảm.

Sống trên đời lại không có gốc rễ, đây là một chuyện khủng khiếp làm sao.

Hứa Trăn quá hiểu cảm giác này.

Bởi vì hấn đã từng bị vấn đề này mà bối rối suốt mười mấy năm.

Theo Tam sư thúc nói, Hứa Trăn mắc bệnh hiểm nghèo khi vừa mới sinh ra, mẹ đẻ của hấn là một người mẹ đơn thân, vì không có tiền cho nên muốn từ bỏ trị liệu.

Lúc ấy sư phụ Liễu Nhiên hòa thượng cũng đang ở bệnh viện, ông vừa nghe đến chuyện này thì liền cho cô một số tiền.

Thế nhưng vào sáng hôm sau, người mẹ trẻ tuổi này lại ôm đứa trẻ khỏe mạnh chạy đi mất, từ đây biệt tăm vô tích.

Hứa Trăn cũng bởi vậy mà biến thành cô nhi không ai muốn.

Sau khi ra viện, Liễu Nhiên hòa thượng mang hấn về chùa.

Bởi vì vẻ ngoài sáng sủa đáng yêu, cho nên lúc nhỏ cũng từng có một đôi khách hành hương muốn nhận nuôi hấn.

Nhưng mà không bao lâu, đôi khách hành hương liền ghét bỏ thể chất không tốt của hấn mà trả về chùa.

Năm lần bảy lượt bị người ta vứt bỏ, dẫn tới Hứa Trăn buồn bã một thời gian dài, không rõ tại sao mình lại tồn tại.

Hấn nhìn sư phụ trộm cời tăng bào, thay đồ lao động, đi làm công nhân xi măng ở công trường gần đó, kiếm tiền chữa bệnh cho bản thân, thậm chí còn vô tình bị bong gân ở thắt lưng, khiến cho hấn nhiều lần muốn chết.

Một khi chết, con người sẽ không bị bất kỳ thứ gì trói buộc.

Tại sao phải sống, ý nghĩa của cuộc sống là gì đây...

Hứa Trăn ngồi ở trên sofa trong góc phòng, an tĩnh đọc “Thất Cô”, hấn hoảng hốt như thể bản thân đã trở lại thời thơ ấu.

Hắn không khỏi cảm thán trước sự tài tình của tác giả: Hai vị nam chính trong cốt truyện không chỉ hỗ trợ nhau trên con đường tìm kiếm người thân mà còn cứu rỗi nhau về mặt tinh thần.

Tăng Soái muốn tin tưởng, cha của mình cũng giống như Lôi Trạch Khoan, cho nên đang mong chờ cha có thể tìm thấy mình.

Mà Lôi Trạch Khoan cũng muốn tin tưởng, con trai sẽ giống như Tăng Soái, đang ở nơi nào đó chờ đợi cha đến.

Chính loại tín niệm này đã chống đỡ những con người đang lang thang trên đường.

Chương 633: Đồng Cảm

Hứa Trăn đọc những dòng chữ ý nghĩa trên tài liệu và vô cùng xúc động trước những cảm xúc tinh tế ẩn chứa trong đó.

Ở phần kết truyện, lúc hắn nhìn thấy Tăng Soái thật sự tìm được cha mẹ ruột của mình, Hứa Trăn liền nhịn không được mà hơi hoảng hốt:

Cha mẹ ruột của hắn mang theo người của toàn thôn, cầm băng rôn, khu chiêng gõ trống, đứng ở cửa thôn hoan nghênh hắn về nhà.

Tăng Soái nhìn cảnh tượng trước mắt, quay đầu lại nhìn về phía Lôi Trạch Khoan, hưng phấn mà hô to: Tôi có tên, tôi có nhà rồi!

“Hô.....”

Trong nháy mắt, Hứa Trăn lực điều chỉnh hơi thở của chính mình.

Thật tốt.....

Tăng Soái đã tìm được thứ hắn muốn, ước mơ mà hắn tha thiết nhất, thật tốt....

“A Trăn? Cậu làm sao vậy?”

Ở đối diện sô pha, Lâm Gia trong lúc vô ý ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thấy Hứa Trăn đang xem màn hình di động,

khóe miệng nhếch lên, nước mắt lại “Tí tách, tí tách” rơi xuống, khiến cho cô không khỏi hoảng sợ, vội vàng rút hai khăn giấy lau mặt đưa cho hấn, nói: “Tại sao lại khóc?”

Hứa Trăn giật mình, ngẩng đầu lên, lau lau khóe mắt mới phát hiện mình đã khóc từ bao giờ: “Ngượng quá, cái kia...”

Hấn nhấp nhấp miệng, giơ màn hình di động lên, cười nói: “Tôi đang xem kịch bản mà Thái thúc vừa mới gửi qua.”

“n, đặc biệt cảm động.....”

Nói xong, hấn cúi đầu xuống, gửi tin nhắn cho Kiều Phong: “Kiều ca, bên phía Hỏa Ảnh mới gửi cho Thái thúc một kịch bản, gọi là “Thất Cô”.”

“Tuy không thể nói là xuất sắc, nhưng em muốn nhận bộ điện ảnh này có được hay không?”

“Em muốn diễn nhân vật Tăng Soái này.”

Kiều Phong nhìn tin nhắn Hứa Trăn mới gửi qua, nhin không được duỗi tay đỡ trán.

Ta biết ngay!

Ta biết A Trăn nhất định sẽ nhận bộ “Thất Cô” này!

Hai ngày trước, Hỏa Ảnh truyền thông đã liên hệ với Kiều Phong, hỏi xem Hứa Trăn có thể nhận vai diễn này hay không.

Sau khi đọc sau câu chuyện, y có chút do dự, cho nên chưa cho câu trả lời chính xác.

Ý tưởng của “Thất Cô” thật sự rất hay, nhưng nếu xét trên quan điểm thương mại thì nó hơi kém một chút.

Cuốn sách này có một khuyết điểm, đó là hơi giống văn xuôi, lại có điểm giống như phóng sự được tiểu thuyết hóa, khiến người ta sau khi đọc xong không cảm thấy vui sướng tràn trề sáng khoái.

Nhưng không có cách nào...

A Trăn nhà mình muốn nhận thì có thể làm sao bây giờ? Nhận thôi!

Tìm một nhà biên kịch giỏi để tái hiện lại câu chuyện này, sau đó lại nhờ một vị đạo diễn có đẳng cấp để quay bộ phim thật

muộn mà, đúng vậy, chúng ta thiếu cái gì thì bù cái ấy.

Yêu cầu không cao, chỉ cần có thể thu hồi phí tổn là được.

Kiều Phong nhin không được thờ dài.

Trong tháng 3, danh tiếng cá nhân của Hứa Trăn tiếp tục tăng vọt nhờ sự liên kết tuyệt vời của hai bộ phim “Lang Nha Bảng” và “Dương Gia Tướng”.

Đầu tiên, nam chính của Hứa Trăn trong “Lang Nha Bảng” đã vượt qua khảo nghiệm về phương diện khiêng rating.

Thứ hai, là một trong những nam diễn viên chính của “Dương Gia Tướng”, hắn cũng đã để lại rất nhiều dấu ấn trong giới phim điện ảnh.

Nếu lúc này Hứa Trăn muốn kiếm tiền thì sẽ có vô số người chờ đợi để đưa tiền cho hắn.

Đại ngôn, tổng nghệ, thương diễn, điện ảnh, tùy tiện mân mê một chút, bó lớn bó lớn tiền mặt sẽ giống như tuyết rơi rơi vào trong túi hắn.

Kết quả, thằng nhãi này cư nhiên quay đầu tiếp một bộ điện ảnh công ích

Kiều Phong thật sự khâm phục.

Tối qua y đã đến đoàn phim “Tú Xuân Dao” để theo dõi tiến độ của công việc, sau đó liền phát hiện Hứa Trăn đang “cách cách” bấm máy tính để tính toán số tiền sẽ phải chi trả nếu mua một căn nhà ở khu nhà của Giang Trục Thụ. Tính toán đầu ra đây, mỗi tháng còn bao nhiêu tiền, sau đó lại nhân tiện cảm khái bản thân quá nghèo...

Ngươi nha, chẳng lẽ còn không biết tại sao bản thân mình nghèo? ?

Quên đi, nói nhiều đều là nước mắt.

Kiều Phong miễn cưỡng tự mình an ủi nói: Bộ điện ảnh công ích giống như “Thất Cô” cũng sẽ bảo trì hình tượng tốt của A Trăn, cho nên nó không phải hoàn toàn vô ích.

Con đường dưới chân là do bản thân tự mình từng bước và trải nghiệm cũng là một phần của cuộc sống.

Hứa Trăn như vậy mới chính là Hứa Trăn, thích quay thì quay, mình cũng không thể can thiệp vào sở thích của hắn.

.....

Mà lúc đó, bản thân Hứa Trăn lại hoàn toàn không có nhiều suy nghĩ như vậy.

Điện ảnh công ích? Lo lắng về phòng bán vé? Cơ hội phí tổn?

Đây không phải là vấn đề hắn cần suy nghĩ.

Hắn chỉ là bị câu chuyện này làm cảm động, bị Tăng Soái cảm động, bởi vậy hắn muốn diễn thật tốt nhân vật này.

Thật ra, Hứa Trăn rất cảm kích nghề nghiệp biểu diễn.

Bản thân không có sở trường nào khác, nhưng có thể gây ấn tượng với khán giả và nâng cao nhận thức của cộng đồng về nạn bắt cóc trẻ em thông qua các diễn xuất của mình khiến hắn cảm thấy mình là một người có ích cho thế giới.

Có những người trên thế giới cần hắn và hắn có thể mang lại hạnh phúc và cảm động cho người khác, đó có thể là ý nghĩa quan trọng nhất của cuộc đời này.

Hứa Trăn nhất định sẽ toàn tâm toàn lực diễn tốt bộ điện ảnh “Thất Cô” này.

Chờ “Tú Xuân Đào” đóng máy, hắn dự định sẽ đi thi bằng lái xe, sau đó tìm một sư phó để học kỹ thuật sửa chữa xe máy.

Nếu có thời gian, tốt nhất nên tìm một tiệm sửa xe ở một quận huyện nhỏ và trải nghiệm cuộc sống sửa xe máy ven đường.

Giống như câu nói cửa miệng, nhân sinh như diễn, diễn như nhân sinh.

Bản thân không đủ điều kiện để phóng hỏa trận Xích Bích, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là mình không thể học sửa xe máy trong vòng nửa tháng.

Hứa Trăn không khỏi nhớ lại trước đây khi quay phim “Lão Nam Hài”, hắn đã giả làm thợ cắt tóc và cạo trọc đầu cho Trương Sam trong một tiệm cắt tóc trên đường phố, kết quả còn không bị đối phương phát hiện.

Nghĩ đến đây, hấn nhin không được mà đắ ý nhếch nhếch khóe miệng.

n, Hứa Trăn đồng học, đã đến lúc xã hội khảo nghiệm người rồi!

Chương 634: Hợp Tác Thành Công

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn vội lấy điện thoại ra, dự định sẽ mua một vài quyển sách liên quan đến tu sửa xe máy.

Trước tiên hiểu biết một chút kiến thức cơ bản, chờ đến lúc đó học lên cũng có thể nhẹ nhàng hơn ít.

“Di.....”

Đang nhìn, Hứa Trăn bỗng nhiên lục ra một quyển sách có tựa đề rất thần kỳ: “Thiên và nghệ thuật tu sửa xe máy”.

Này.....

Hứa Trăn trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Tại sao sau khi nghe xong cái tên này thì hấn lại cảm giác đây là tác phẩm do bản thân của nửa năm sau sẽ viết ra? ?

.....

Vào ngày 20 tháng 3, Hoa Ảnh truyền thông đã chính thức nhận được thư trả lời từ Công ty Điện ảnh Lang Gia Các:

Rất vinh dự khi được hợp tác với Quý công ty trong bộ phim điện ảnh “Thất Cô”, Hứa Trăn cũng rất vui khi được đóng vai Tăng Soái.

Sau khi nhận được tin này, Bành Tư Nguyên vui mừng khôn xiết.

Hứa Trăn là Tăng Soái hoàn hảo nhất trong tâm trí cô, có hình tượng đẹp, kỹ năng diễn xuất tốt, trên người không có vết nhơ, mà “Dương Gia Tướng” hiện đang được công chiếu đã tạo được tiếng vang lớn cho hấn trong giới điện ảnh.

Vị diễn viên này là lựa chọn hoàn hảo cho “Thất Cô”.

Hơn nữa, Hứa Trăn không chỉ không cần thù lao đóng phim mà còn bỏ tiền ra đầu tư...Như vậy liệu có diễn viên nào vừa ý

hơn hẳn sao?

Sau khi hai bên bước đầu đạt được ý định hợp tác, Hoa Ảnh truyền thông đã ngay lập tức lập dự án phim “Thất Cô” và bắt đầu các công việc chuẩn bị cho bộ phim.

Ngày 5 tháng 4, hai công ty đã hẹn nhau và dự định tổ chức một cuộc họp nhỏ để có thể cảm nhận ngắn gọn những suy nghĩ của nhau về bộ phim.

Phạm vi của cuộc họp không lớn, chỉ có bốn người tham gia, đó là Bành Tư Nguyên, Trần Chính Hào, Thái Thực Tiễn cùng Hứa Trăn.

Bành Tư Nguyên cố ý mang theo Trần Chính Hào đi xuống lầu của trụ sở Hoa Ảnh truyền thông để tiếp đón Hứa Trăn cùng Thái Thực Tiễn, bày ra đủ tư thái coi trọng.

Sau khi hai bên gặp nhau ở đại sảnh, Trần Chính Hào nâng cánh tay chỉ về hướng Bành Tư Nguyên, để giới thiệu với Hứa Trăn: “Vị này chính là tác giả của “Thất Cô”, phó tổng của Hoa Ảnh truyền thông, Bành Tư Nguyên, cậu có thể gọi là “Tư Nguyên tỷ”.”

Hứa Trăn vừa muốn mở miệng, Bành Tư Nguyên lại xua xua tay, cười nói: “Đừng đừng đừng, đừng có gọi tôi là tỷ.”

“Nếu như tôi kết hôn sớm thì đã có thể làm mẹ của Tiểu Hứa, vẫn nên gọi là “Bành dì” đi.”

Hứa Trăn: “.....”

Trần Chính Hào: “.....”

Bành Tư Nguyên nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên cảm giác không khí có điểm xấu hổ.

Cô liếc mắt nhìn về phía Trần Chính Hào đang lặng lẽ quan sát mình, sau đó ngượng ngùng cười nói: “Ha ha ha, mấy thứ xưng hô này chỉ là vớ vẩn thôi, có khác gì đâu.”

“Ngày thường Chính Hào gọi tôi là “tỷ”, tiểu Hứa.....cái kia, cậu cứ tùy ý, thật ra kêu tỷ hay dì thì đều không sao cả.”

Hứa Trăn: “.....”

Tại sao lại có cảm giác, vị tác gia này hình như không quá thông minh? ?

.....

Bốn người đi thang máy đến một gian phòng khách nhỏ ở lầu 12.

Lão tổng Hồ Vệ Quốc của Hoa Ảnh cũng cố ý đuổi tới đây để hàn huyên một phen với Thái Thực Tiễn cùng Hứa Trăn, mà Bành Tư Nguyên cũng nhân cơ hội này để cầm lấy tài liệu phê duyệt dự án vừa in xong và vội vã rời khỏi phòng họp.

“Đát, đát, đát.....”

Đôi giày cao gót đập xuống nền đá cẩm thạch, phát ra âm thanh nhịp nhàng.

Trải qua một phen đối thoại thất bại, Bành Tư Nguyên bỗng nhiên phản ứng lại: Hình như có một câu không quá thích hợp trong văn kiện được duyệt của “Thất Cô”.

Cô vội vàng trở lại văn phòng của mình, mở bản điện tử của tài liệu trên máy tính, sửa lại nội dung không phù hợp ở đây.

Hai phút sau, Bành Tư Nguyên trở lại phòng khách với tài liệu mới in, đưa cho Hứa Trăn và những người khác, mỉm cười nói: “Hôm qua tôi mới mân mê ra một bản dự thảo đã được duyệt, có rất nhiều thứ không suy xét chu toàn, cho nên mọi người cùng nhau xem thử.”

Hứa Trăn cầm lấy văn kiện, biểu tình chuyên chú mà lật xem.

Phần mở đầu của tài liệu là hạng mục lập ý, đầu tư, tóm tắt nội dung...

Nhưng mà xem một hồi, khi Hứa Trăn lật sang trang thứ hai thì biểu tình không khỏi cứng đờ.

Trong phần tài liệu này đã có một nội dung bị thay đổi, vì đã quên nhấp vào “Chấp nhận thay đổi”, dẫn đến dấu vết sửa đổi vẫn được giữ nguyên.

Bành Tư Nguyên nói đây là “Bản dự thảo” mới mân mê xong sáng nay, cho nên không có gì ngạc nhiên khi có những sai sót như vậy.

Nhưng vấn đề là, phần nội dung sửa chữa có chút vi diệu:

Nội dung được sửa lại là một câu trong phần mở đầu của “Thất Cô” - Lôi Trạch Khoan cùng Tăng Soái dần dần nảy

sinh tình phụ tử cùng bằng hữu.

Trong tài liệu, “Tình phụ tử cùng bằng hữu” đã bị xóa, đổi thành “Huynh đệ cùng bằng hữu.”

Hứa Trăn: “.....”

Đây là giầu đầu lòi đuôi lạy ông tôi ở bụi này!

Một lát sau, tất cả mọi người đều lật đến trang thứ hai và nhìn thấy chỗ sửa chữa này.

Bành Tư Nguyên thoáng thấy những ánh mắt kỳ lạ từ những người xung quanh, nhin không được lấy tay che mặt.

A! Thật muốn chết! !

Tuy cuộc gặp mặt có chút tình tiết xấu hổ, nhưng nhìn chung vẫn rất vui vẻ.

Hai bên đã trao đổi ý kiến về việc quay bộ phim và đi đến thống nhất sơ bộ.

“Thất Cô” là một bộ phim điện ảnh công ích và tương lai phòng vé của nó là điều chưa chắc chắn. Công ty điện ảnh Lang Gia Các sẵn sàng đầu tư 50% rủi ro và chia sẻ rủi ro với Hoa Ảnh, đối với chuyện này, Bành Tư Nguyên vô cùng cảm kích.

Mà Thái Thực Tiễn cũng muốn mượn cơ hội này để tham gia sâu vào lĩnh vực sản xuất và phát hành phim điện ảnh trên màn ảnh rộng và lấy tư lịch cho sự phát triển trong tương lai của công ty mình.

Sự hợp tác này có thể nói là niềm vui cho tất cả.

Chương 635: Đây Mới Là Cuộc Sống! !

“Hào ca, anh sẽ cưới motor sao?” Trước khi đi vào thang máy, Hứa Trăn hỏi Trần Chính Hào.

Trần Chính Hào thần sắc thông dong mà chỉnh lại cổ áo, đạm nhiên nói: “Khi còn trẻ, tôi đã từng tham gia cuộc đua Dakar.”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Đây...hình như là giải đua xe nổi tiếng khắc nghiệt nhất hành tinh? ?

Hắn lập tức nhớ tới cốt truyện của “Thất Cô”, lúc quay phim có vẻ như hắn sẽ thường xuyên ngồi sau lưng motor của Hào ca...

Ách, mình có nên mua bảo hiểm tai nạn cá nhân nhân lúc còn sớm hay không?

Trần Chính Hào nhìn vẻ khiếp sợ của Hứa Trăn thì cười nhẹ, sau đó lục lại thông tin trong điện thoại, nói: “Cậu muốn học motor sao?”

“Tôi có quen một ít ông bạn già, là những người đam mê hàng đầu trong lĩnh vực này. Để tôi giới thiệu cậu cho bọn họ, đều là người tốt, cho nên có gì không hiểu có thể hỏi bọn họ.”

Hứa Trăn:

Không không không, Hào ca hiểu lắm rồi, tôi không cần những thành phần tri thức cao cấp như vậy!

Tôi chỉ muốn tìm hiểu xe máy như một phương tiện đi lại bình thường thôi!

.....

Công việc chuẩn bị cụ thể của “Thất Cô” không cần Hứa Trăn phải quản, hắn chỉ cần hiểu ngắn gọn vai trò của mình thì liền có thể thanh thanh thản thản ổn định phui tay làm chương quây.

Bộ điện ảnh đã được duyệt và mất ít nhất nửa năm để khởi quay. Do đó trước mắt không cần quá lo lắng về chuyện này.

Ngày 28 tháng 4, vai diễn Cận Nhất Xuyên trong “Tú Xuân Dao” đã chính thức đóng máy.

Sau đó, đoàn phim sẽ tiếp tục di chuyển đến thảo nguyên để quay ngoại cảnh, nhưng Hứa Trăn không cần phải quan tâm đến những chuyện này.

Hắn đã lãnh xong phần cơm trưa và chạy lấy người.

Tuy bộ điện ảnh này chỉ quay hơn hai tháng nhưng lại khiến Hứa Trăn mệt mỏi quá sức.

Bởi vì “Tú Xuân Dao” là một bộ phim võ thuật, mà nhân vật Cận Nhất Xuyên là người có nhiều cảnh đánh nhau nhất, gần như chiếm 70% toàn bộ màn ảnh.

Càng muốn mệnh hơn chính là nhân vật này lại là quý bệnh lao, Hứa Trăn có đôi khi vừa diễn cảnh võ thuật vừa phải ho khan.... Đúng là muốn phát rò.

Lúc đạo diễn Lục Hải Dương tuyên bố tất cả các cảnh quay của hắn đã được thông qua, Hứa Trăn liền cảm thấy vô cùng miễn cưỡng và cảm giác như trút được gánh nặng.

Hô..... Tạm thời nghỉ ngơi một đoạn thời gian đi!

“Dương Gia Tướng” sẽ sớm được công chiếu trên diện rộng và thu được những thành tích mới.

“Lang Gia Bàng” cũng đã đi đến giai đoạn cuối, mỗi ngày đều có lượt theo dõi cao trong khoảng thời gian phát sóng.

Chờ sau vài ngày nghỉ ngơi, hắn sẽ đi thi bằng lái xe máy, sau đó học sửa chữa xe ——đúng vậy, đây mới là cuộc sống!

Hứa Trăn ngồi trên ghế gấp ở bên sân, nhìn bầu trời xoay tròn phía trên thành điện ảnh, có chút ngây ngẩn cả người:

Có thể một ngày không xa sẽ có một buổi trưa nắng xuân tươi đẹp, hắn sẽ tự mình đi xe máy xuyên qua những ngọn núi, trên đường cao tốc, những ngọn núi thấp xanh um tươi tốt cứ lùi dần về phía sau.

Làn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua má hắn, trong không khí tràn ngập hương thơm của đất sau cơn mưa...

“A Trăn, đang mơ gì đấy?”

Hứa Trăn bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, liền vội vàng thu hồi suy nghĩ miên man mà quay đầu nhìn lại, hóa ra là Kiều Phong đang đứng ở phía sau gọi hắn.

“Nói cho cậu một tin tức tốt!”

Kiều Phong nhếch miệng cười, hưng phấn nói: “Vừa rồi có một dự án lớn tìm tới cậu!”

“Cậu có nghe về bộ điện ảnh mới của đạo diễn Trần Tử An chưa? Bộ phim do hai ngôi sao hợp tác sản xuất.”

“Tuy suất diễn của mỗi người không nhiều nhưng toàn đoàn phim đều là diễn viên đỉnh cấp, nếu như cậu có thể tham gia vào thì đây tuyệt đối là một tin cực hot....”

“Kiều ca, chờ em một chút!”

Hứa Trăn không đợi y nói xong thì liền ngắt lời: “Em vừa mới đóng máy ở bên này thì anh đã lập tức tìm cho em một bộ phim mới?”

Hắn vừa nói, vừa ngửa đầu nằm liệt ra ghế, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Em còn chưa có tẩy trang, diễn phục cũng chưa có cởi, anh có thể để cho em thở một hơi được không?”

Kiều Phong nghe hắn nói như vậy thì cũng có chút ngượng ngừng mà cười nói: “Được, được, được, để cậu xả hơi, xả hơi.”

“Anh biết cậu gần đây rất mệt mỏi.”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh, tiếp tục lừa dối: “Nếu là phim điện ảnh hay truyền hình giống nhau thì anh sẽ không để cậu nhận, nhưng bộ này không giống như vậy.”

“Cái gọi là nhóm minh tinh...Cậu cũng hiểu, chủ yếu là lộ mặt cho khán giả xem, diễn xuất không nhiều, cũng không cần cậu phải diễn xuất tốt.”

“Hơn nữa nhà tư sản cũng rất hào sảng, mỗi diễn viên được mời đều được trả thù lao 300 vạn sau thuế...”

Lời này vừa ra, Hứa Trăn mới vừa nằm liệt giường liền bật dậy khỏi ghế gấp.

Hắn xoay đầu lại, nắm lấy lưng ghế, hỏi: “Là bộ điện nào thế, Kiều Ca?”

Kiều Phong: “.....”

Y nhìn Hứa Trăn sạch sẽ thanh triệt, đôi mắt sáng ngời có thần, không có nửa điểm mệt mỏi.

Sau nhiều ngày liên tục đóng phim, nhưng khi nghe đến tiền, hắn vẫn có thể giật bắn lên như vậy.

Tuổi trẻ thật tốt a!

Kiều Phong âm thầm tấm tắc khen hai tiếng, sau đó cười nói với Hứa Trăn: “Đi đi, trước tẩy trang, thay quần áo, rồi anh sẽ nói rõ với cậu trên đường đi.”

.....

“Đây là một bộ điện ảnh đề tài cách mạng.”

Trên đường rời khỏi thành điện ảnh, Kiều Phong vừa lái xe vừa nói chuyện với Hứa Trăn, “Cậu cứ xem phần văn kiện anh vừa mới gửi qua.”

“Đạo diễn Trần Từ An nói muốn hẹn thời gian để thử diễn xuất của cậu trước, sau đó mới xem có phù hợp với nhân vật này hay không.”

“Nếu như hần nói như vậy thì khẳng định sẽ chọn cậu.”

“Tuy nhiên vẫn phải nghiêm túc chuẩn bị, không thể xem nhẹ.”

Chương 636: Thập Nguyệt Vi Thành

Hứa Trăn gạt đầu, mở văn kiện trong tay ra, ánh mắt dần dần sáng lên.

Bởi vì gần đây xem rất nhiều kịch bản cho nên năng lực giám định và thưởng thức của Hứa Trăn cũng giống như nước lên thì thuyền lên.

Trong văn kiện chỉ có phần giới thiệu sơ lược về câu chuyện nhưng có thể thấy trình độ biên kịch của bộ phim này khá tốt.

Mâu thuẫn cốt lõi của bộ phim rất đơn giản:

Cuối nhà Thanh, Trung Sơn tiên sinh từ hải ngoại trở lại Hương Giang tổ chức cuộc vận động cách mạng, một đám nghĩa sĩ xuất thân hèn mọn vì bảo vệ sự an toàn cho Trung Sơn tiên sinh mà tấm máu chiến đấu hăng hái, cuối cùng thành công trợ giúp Trung Sơn tiên sinh tránh thoát khỏi mạch nước ngầm mãnh liệt.

Mặc dù sự việc rất đơn giản, nhưng điều thiên tài của câu chuyện này là biên kịch sử dụng kỹ năng tường thuật tuyệt vời để giải thích rõ ràng mọi nhân vật trong câu chuyện.

Có đến hàng chục người có tên họ đầy đủ, từ lãnh tụ cách mạng cho tới người buôn bán nhỏ, mỗi người đều có những đặc điểm của chính mình, các ràng buộc và khúc mắc.

—— đây là một bộ phim mang ý nghĩa hình tượng chân chính.

Sau khi xem xong vài trang, Hứa Trăn hỏi: “Kiều ca, tên bộ điện ảnh này là gì?”

Kiều Phong nói: “Nghe nói tên dự kiến là “Thập Nguyệt Vi Thành”.”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, không quá hiểu ý nghĩa của tên này, cho nên đành tiếp tục đọc tiếp nội dung.

Phần kịch bản mà mình nhận được là của một nhân vật tên Lý Sùng Quang.

Xem giả thiết, đây là thiếu gia của một ông chủ lớn tại Hương Giang.

Cha hắn là phú thương có uy tín tại Hương Giang, về già mới có con, cho nên vô cùng sủng nịch đứa con trai này...

Di, giả thiết này, không hiểu sao lại khiến người ta nghĩ đến Từ Hạo Vũ....

“Để anh kể cho cậu một câu chuyện thú vị.”

Lúc này, Kiều Phong đang ngồi ở hàng ghế trước lái xe, cười nói: “Hoàn Cầu giải trí đầu tư cho bộ điện ảnh này, cho nên nhân vật hiện tại đang nằm trong tay cậu vốn là đạo diễn muốn tìm Từ Hạo Vũ tới diễn, nhưng ba hắn lại không cho hắn nhận.”

Hứa Trăn nghe được đạo diễn thật sự đi tìm Từ Hạo Vũ thì nhin không được cười nói: “Từ Hạo Vũ diễn thực thích hợp a, nhưng tại sao Từ tổng lại không cho hắn nhận?”

“Ha ha ha.....” Kiều Phong vỗ tay lái, phá lên cười, nói, “Đúng vậy, thật sự rất thích hợp.”

“Cậu thử đoán xem? Tháng trước Từ Hạo Vũ đã đâm nát chiếc Bugatti của ba hắn.”

“Từ Hạo tức giận đến chửi má nó, nói, để tên này đóng thiếu gia chỉ làm kéo chân đoàn phim, tốt nhất là diễn người lái xe, để cho hắn tỉnh táo lại!”

Hứa Trăn bật cười nói: “Hắn mới vừa đâm hỏng chiếc Bugatti, còn dám đề hắn làm người lái xe?”

Kiều Phong quay đầu nói: “Là người kéo xe.”

Hứa Trăn: “.....”

Được rồi, Từ tổng quả nhiên không hổ là hình mẫu của người cha ruột!

“Thập Nguyệt Vi Thành” là một bộ phim điện ảnh hợp tác giữa Hương Giang (Hong Kong) và Đại Lục, do đạo diễn Trần Tử An của Hương Giang chỉ đạo.

Đây không phải là lần đầu tiên Hứa Trăn tham gia vào phim được đồng sản xuất.

Năm đó hắn đã từng đóng vai “Kim Xà Lang Quân” Hạ Tuyết Nghi trong “Bích Huyết Kiếm” (CV: Máu Đào Kiếm) của đài truyền hình Hương Giang và đài Khánh Kịch đồng sản xuất. Đó là một bộ phim hợp tác giữa hai bên, hơn nữa thành tích ratings cũng không tồi.

Tuy nhiên điều trùng hợp ở đây là địa điểm quay chụp của hai bộ phim đều không phải ở Hương Giang.

“Bích Huyết Kiếm” được quay ở phim trường Hoành Châu, mà “Thập Nguyệt Vi Thành” lại chủ yếu lấy cảnh ở Ma Đô.

Nghe Kiều Phong nói, để quay tốt “Thập Nguyệt Vi Thành” mà đạo diễn Trần Tử An đã cố ý bỏ ra 5000 vạn để xây dựng một cơ sở điện ảnh.

Đối với thông tin này, Hứa Trăn vừa cảm thấy kinh ngạc vừa cảm thấy khâm phục.

Quả nhiên là người giàu có!

Trách không được lại chịu bỏ ra 300 vạn thù lao để mời diễn viên đặc biệt, ông ấy thực sự là một tay kiếm tiền giỏi!

.....

Hôm nay là 30 tháng 3, Hứa Trăn đáp ứng lời mời đi tới Ma Đô để thử vai.

Sau khi xuống máy bay, hắn đi thẳng đến đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành” và tận mắt chứng kiến cơ sở quay phim mới

được hoàn thành này.

Phim trường chiếm diện tích rất lớn, trong đó có gần ngàn tòa nhà dân cư và mấy trăm gian hàng. Ở trong thành thậm chí còn có một con sông nhân tạo, gần như được trùng tu 1: 1 với kiến trúc Hương Giang năm 1905.

Hứa Trăn quay đầu nhìn chung quanh, nhìn những tòa nhà kiểu phương Tây, mang đậm màu sắc thực dân, quảng trường chật chẽ cùng với các biển hiệu gỗ mang nhiều màu sắc. Hắn bỗng cảm thấy bản thân như đã quay ngược thời gian về 100 năm trước, hoặc là lạc vào trong thế giới họa báo.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ diệu hơn chính là: Lúc đi một vòng trong phim trường, hắn đã nhìn thấy được vô số gương mặt quen thuộc.

Một vị đại ảnh đế chuyên đóng vai lão đại hắc bang đang ở bên đường phát tờ rơi, một bị thiên vương mặc trang phục của người ăn xin, lười biếng mà nằm ở trong góc đường. Tiểu sinh đương hồng tuyến một Từ Hạo Vũ thì lôi kéo xe kéo, chạy như điên trên đường....

“Nha, sư phụ?”

Lúc đang chạy vội, Từ Hạo Vũ thoáng nhìn thấy Hứa Trăn đang đứng ở ven đường, gã vội vàng dừng bước chân, vẻ mặt kinh hãi mà kêu lên: “Sau cậu lại ở chỗ này? Tối thăm ban tôi sao?”

Nói xong, gã chỉ chỉ xe kéo sau lưng mình, nhếch miệng cười nói: “Tối nha, lên xe!”

“Tôi mang cậu đi hóng gió!”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn nhìn biểu tình tiêu sái trên mặt Từ Hạo Vũ, bỗng nhiên cảm giác thằng nhãi này không phải đang kéo xe thông thường mà là xe thể thao.

Được rồi, theo ý nghĩa nào đó thì đây thật sự là một chiếc “Xe thể thao”, ý trên mặt chữ “Xe thể thao”

Hứa Trăn nhin không được mà cười nhẹ, sau đó nói với Từ Hạo Vũ: “Anh đang làm gì? Kéo một chiếc xe trông chạy tới chạy lui trên đường phố.”

Từ Hạo Vũ duỗi tay nắm lấy khăn lông trắng vắt trên cổ, chà lên mặt, nói: “Vừa rồi Trần đạo nói với tôi, để tôi kéo xe chạy hai vòng trên phố làm nóng người, như vậy mới có thể tạo ra hiệu quả chân thật nhất.”

Hứa Trăn nghe gã nói như vậy thì quay đầu nhìn xung quanh, hỏi: “Tại sao lại không thấy Trần đạo đâu?”

Từ Hạo Vũ nói: “Trần đạo đi tới tổ đạo cụ, lát nữa sẽ quay về.”

Hai người di chuyển từ giữa đường cái đến dưới bóng mát ven đường để hàn huyên mấy câu chuyện đơn giản.

Chương 637: Chú Trọng Đến Nhân Vật

Thông qua miêu tả của Từ Hạo Vũ, Hứa Trăn kinh ngạc phát hiện: Nếu so với tốc độ giành giật từng giây của đoàn phim “Tú Xuân Đạo” thì “Thập Nguyệt Vi Thành” lại có thể dùng cụm từ “Cá mẫn” để hình dung cường độ quay phim.

(Cá mẫn: chỉ trạng thái lười biếng, chậm rãi, thích an nhàn....)

Bộ điện ảnh này mới vừa khởi động máy không bao lâu, đạo diễn liền sắp xếp cho diễn viên nhiệm vụ làm quen với nhân vật, tiến vào trạng thái và gần như chưa quay được mấy cảnh.

Từ Hạo Vũ nói thời gian gần đây gã thành thật làm phu xe kéo, mỗi ngày kéo theo đạo diễn và nhóm diễn viên chính chạy tới chạy lui quanh phim trường, mệt đến không chịu được.

Hứa Trăn không dám lên tiếng phản bác khi nhìn thấy vẻ mặt thõn thẽ kể lại những chuyện này cũng như bộ dáng kiêu ngạo vì hiến thân cho nghệ thuật của đối phương.

——Đại ca, anh có chắc chắn đây là đạo diễn để cho anh quen thuộc với nhân vật hay là ba của anh an bài biến tướng dùng cách xử phạt về thể xác? ?

Thôi quên đi, nhân sinh gian nan có một số việc đừng vạch trần.

Cứ để cho tên nhãi này giữ vững nhiệt tình đối với nghệ thuật đi.

.....

Vài phút sau, đạo diễn Trần Từ An của “Thập Nguyệt Vi Thành” đã quay trở lại sau khi xử lý xong một số công việc cụ thể.

Trần đạo vừa nhìn thấy Hứa Trăn tới thì ánh mắt lập tức sáng ngời, vẫy vẫy tay với hắn: “Tiểu Hứa? Đã lâu không gặp!”

Ông ta vừa nói vừa đi về phía trước, thân thiết mà vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn: “Hai ngày trước tôi đã đi xem “Dương Gia Tướng”, tiến bộ rất lớn a! Thiếu chút nữa không dám nhận!”

Hứa Trăn nghe được đối phương khích lệ, liền lễ phép nói vài câu khiêm tốn, tỏ vẻ cảm tạ đối với khen ngợi của Trần đạo.

Hắn từng có dịp gặp mặt đạo diễn Trần Từ An.

Hai năm trước, khi Hứa Trăn tham gia gameshow “Ta Là Phái Diễn Xuất”, đạo diễn Trần Từ An đã từng làm khách mời đặc biệt cho một một kỳ. Lần đó, ông không tiếc lời khen ngợi và hy vọng có thể hợp tác với Hứa Trăn trong các tác phẩm sau này.

Lúc ấy Trần Từ An nói chỉ là một câu khách sáo, Hứa Trăn cũng không cho là thật.

Thời điểm đó, “Tam Quốc” còn chưa chiếu, “Sấm Quan Đông” chưa khởi động máy, “Lang Nha Bàng” còn chưa thành hình, Hứa Trăn cũng chỉ một diễn viên nhỏ không thể lọt vào ánh mắt của các đại lão.

Tuy nhiên chỉ với hai năm ngắn ngủi, một câu nói đùa trước đó lại trở thành sự thật.

Hôm nay Hứa Trăn gặp lại Trần Từ An, nhìn thấy mái tóc xám trắng của ông đã trắng hơn vài phần so với hai năm trước, khiến hắn không khỏi cảm khái thời gian trôi qua và những thay đổi của năm tháng.

“Tiểu Hứa, lát nữa cậu cứ đứng bên cạnh xem mọi người diễn.” Trần Từ An nói, “Đội tôi quay xong cảnh của Hạo Vũ rồi sẽ mang cậu đi thử vai.”

Hứa Trăn cười gật gật đầu, thối lui đến một góc trong phim trường, hứng thú bùng bùng mà xem công tác quay phim của “Thập Nguyệt Vi Thành”.

Xem được vài phút, hắn cảm thấy hơi có điều suy tư.

Hứa Trăn chưa có nhiều kinh nghiệm trong các đoạn điện ảnh, “Dương Gia Tướng” thích lên lịch quay và dựng khung hình đẹp, “Tú Xuân Dao” thì chú ý nhiều hơn đến diễn biến của câu chuyện, mà Trần Tử An thì khác với bọn họ ——ông ấy coi trọng nhất chính là đắp nặn nhân vật.

Ví dụ như trước mắt, nhân vật của Từ Hạo Vũ gọi là “A Tứ”, là phu kéo xe của phú thương Lý Ngọc Đường tại Hương Giang.

Nhân vật này rất đơn giản: Lão bản đối tốt với gã, gã liền sẵn sàng liều mạng vì lão bản, đây là nhân vật có tâm tư đơn thuần ở tầng dưới chót.

Nhưng mà Trần Tử An lại có yêu cầu rất cao đối với nhân vật này.

“Cậu không thể tỏ vẻ lạnh như băng vậy được, đừng có nhìn người khác như kiểu bọn họ đang nợ tiền cậu,” Trong phim trường, Trần Tử An nhẫn nại mà giải thích cho Từ Hạo Vũ giảng, “Cậu phải diễn ra một A Tứ khờ khạo ngu dốt.”

“Ánh mắt ngốc một chút, xuẩn một chút, đừng tỏ vẻ.”

“Cậu phải quên chuyện mình đẹp trai đi, biết không?”

“.....”

Trần Tử An khua chân múa tay mà nói hết nửa ngày, còn Từ Hạo Vũ vẻ mặt nghiêm túc, liên tiếp gật đầu.

Một lát sau, cảnh quay tiếp tục, nhưng Trần Tử An nhìn A Tứ trước màn ảnh, cái miệng nhếch lên, tròng mắt tức giận như đứa thiếu năng trí tuệ thì suýt tức đến đột quỵ.

“Ngọa tào, đây là cái gì vậy!”

Cách đó không xa, Hứa Trăn rành mạch mà nghe thấy Trần Tử An phun thô tục, hung hăng vút kịch bản xuống đất.

“Phốc.....”

Nhân viên xung quanh cũng nhin không được mà cười thành tiếng.

Từ Hạo Vũ đã diễn cảnh này đến ba lần đều không đạt, không còn cách nào khác, đạo diễn Trần Tử An đành phải cho gã ra ngoài lễ để trang điểm, hạ hỏa một lúc rồi mới bấm máy tiếp.

Hứa Trăn nhìn Từ Hạo Vũ ngồi xồm ở bên sân với vẻ mặt hoang mang, bất đắc dĩ mà cười cười, đi về phía gã, hỏi: “Suy nghĩ cái gì đó?”

Từ Hạo Vũ ngẩng đầu lên, vẻ mặt đưa đám nói: “Sur phụ, tên ngu dân này phải diễn như thế nào đây?”

“Tôi cảm giác mình không tìm thấy trạng thái!”

Hứa Trăn liếc mắt sang trái sang phải, thấy xung quanh không có ai mới cúi người xuống, nhỏ giọng nói: “Anh đừng nghe đạo diễn nói, ông ấy nói không đúng.”

“Anh không cần tỏ vẻ ngu ngốc, cứ tự nhiên một chút là được.”

Từ Hạo Vũ nao nao, tổng cảm giác lời này nghe có chút không đúng, nhưng không đợi gã cân nhắc mình bạch, chỉ nghe Hứa Trăn lại nói: “Anh ngẫm lại xem, A Tứ là dạng người gì?”

“Một phu kéo xe, chỉ cần lão bản đối tốt với hắn thì hắn liền sẵn sàng giao cả tánh mạng cho lão bản, cái này gọi là “kẻ sĩ vì người thương thức mình mà chết”. Đây là kiểu người thuần túy, nghĩa sĩ, sao có thể bị coi là kẻ ngốc?”

“Đây phải gọi là xích tử chi tâm.” (cái tâm của em bé, đơn thuần và chân thành)

Từ Hạo Vũ nghe xong thì liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, liên tục gật đầu giống như gà con mổ thóc.

Hứa Trăn vừa nói vừa cầm lấy kịch bản của Từ Hạo Vũ, nhìn nội dung bên trên rồi thuận miệng giải thích: “Trong cảnh này có một điểm cảm xúc nhỏ.”

“Đó chính là lão bản nghe nói A Tứ thích một cô nương, nói muốn giúp hắn cầu hôn.”

Chương 638: Thiên Phú Chỉ Đạo

Từ Hạo Vũ nghe hắn nhắc tới chỗ này, vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, chỗ này tôi cũng không hiểu, Trần đạo chỉ nói tôi

thể hiện cảm xúc theo trình tự, đầu tiên là sững sốt, sau đó là không thể tin được, tiếp theo là mừng rỡ như điên, cuối cùng là cảm động, nhưng dù tôi diễn theo ông ấy nói thì vẫn không đạt...”

Hứa Trăn không để ý tới những miêu tả phức tạp của gã mà trực tiếp hỏi: “Anh thích loại xem nào nhất?”

“A?” Từ Hạo Vũ gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng, “Cái này, một hai phải nói thì vẫn là

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Vậy anh thử tưởng tượng, nếu Từ thúc nói với anh, thích Bugatti Chiron sao? Ba mua cho con một chiếc, thấy sao?”

“Lát nữa anh phải dùng tâm tình như vậy để diễn cảnh này.”

Từ Hạo Vũ: ?? ?

Hứa Trăn nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của gã thì cười cười, vỗ vỗ bờ vai đối phương rồi nói: “Thả lỏng đi, anh có thể, mau đi thôi!”

Tuy rằng Từ Hạo Vũ cảm thấy lời chỉ dẫn này nghe có chút không đáng tin cậy, nhưng gã khẳng định sự phụ chắc chắn có nhiều hiểu biết hơn mình, do đó gã thắt chặt trái tim, căng da đầu lao vào chiến trường.

Vài phút sau, cảnh quay tiếp tục.

Từ Hạo Vũ đóng vai A Tứ lôi kéo xe kéo đi trên đường cái.

Đạo diễn Trần Tử An nhìn Từ Hạo Vũ trong màn ảnh, không khỏi lo lắng.

Di.....Nhìn đôi mắt vô thần, biểu tình trì độn chết lặng của gã...

Xem ra trạng thái này khá chính xác? ?

Chỉ chốc lát sau, lão bản ngồi ở xe kéo mở miệng hỏi gã: “Có phải ngươi thích cô nương ở “Thái Hữu Ký” đúng không?”

A Tứ không có biểu tình mà lôi kéo xe, sau đó nhẹ nhàng gạt gạt đầu.

Lão bản nhìn bóng dáng của gã, nhoen miệng cười, nói: “Quay đầu, đi Thái Hữu Ký.”

“Ta đi hỏi vợ cho ngươi.”

Nghe được lời này, Từ Hạo Vũ đóng vai A Tứ chậm rãi dừng bước chân lại.

Gã quay đầu, ngạc nhiên nhìn về phía lão bản, sau một lúc lâu, mới lắp bắp nói: “Thật, thật vậy không?”

Câu “Thật vậy không” không có trong kịch bản, nhưng diễn viên đóng vai lão bản là một vị ảnh đế, cho nên sao có thể không ứng đối được với những trường hợp nhỏ này, đối phương dùng tinh thần thoải mái để đáp: “Đương nhiên là thật.”

“Ngươi cũng lớn rồi, đã đến tuổi thành thân.”

A Tứ chớp chớp mắt, gã thay đổi hướng xe, chạy như bay ở trên đường, miệng cười toe toét, nói: “Lão bản vạn tuế! Lão bản vạn tuế! !”

Khi nói chuyện, toàn thân tràn đầy một cỗ mừng rỡ như điên không thể che giấu được.

Bên sân, đạo diễn Trần Tử An nhìn Từ Hạo Vũ trước màn ảnh, cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Diễn rất được, hoàn toàn khác với vẻ thiếu năng trí tuệ như trước đó! !

Trần Tử An theo bản năng mà quay đầu nhìn về Hứa Trăn đang đứng cách đó không xa, trong lòng thập phần kinh ngạc.

Rốt cuộc Hứa Trăn đã nói gì với Từ Hạo Vũ?

Tiểu tử này còn trẻ như vậy nhưng lại có thiên phú về chỉ đạo diễn xuất? ?

.....

Những gì Hứa Trăn nói Từ Hạo Vũ dĩ nhiên không thể để cho người biết.

Ước chừng không đến nửa giờ sau, quá trình quay phim trên phim trường tạm thời kết thúc, đạo diễn Trần Tử An liền mang theo Hứa Trăn rời khỏi đường phố, đi vào phòng nghỉ ngơi ở bên cạnh phim trường.

“Cậu đã đọc kịch bản của mình chưa?”

Trần Tử An vừa đi vừa trò chuyện với Hứa Trăn: “Nhân vật tôi muốn cậu diễn tên là Lý Sùng Quang, là một vị thiếu gia nhà giàu.”

“Trước đó tôi có tìm một diễn viên ở Hương Giang đến diễn, nhưng tuổi tác còn quá nhỏ, tố chất tâm lý không được, kết quả bị mấy vị ảnh đế áp diễn, khiến cho hắn hoàn toàn rơi vào trạng thái sụp đổ.”

Nói đến đây, ông ta nhìn về phía Hứa Trăn, nhường mi cười nói: “Cậu biết rồi đúng không? Cha của nhân vật này là Vương Văn Kỳ, lão sư là Lương Võ Triết.”

Hứa Trăn vừa nghe lời này, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

“Ảnh đế Kim Kê” Vương Văn Kỳ, nam diễn viên huyền thoại Lương Võ Triết năm lần đoạt vòng nguyệt quế “Ảnh Đế Kim Tượng” !

Hai người này có thể nói là những đại diện quyền lực nhất trong giới giải trí đại lục và Hương Giang, chân chính không thẹn với danh xưng “Ảnh đế” !

Cuộc độ sức đỉnh cao...

Cơ hội cực kỳ hiếm có để có thể đóng một vài bộ phim với hai vị tiền bối này, dù chỉ là trong cương vị của một diễn viên khác mời!

“Kéo kẹt”

Khi nói chuyện, Trần Tử An đẩy cánh cửa phòng ra.

Hứa Trăn quay đầu liền thấy lúc này trong phòng đã có bảy tám người đang tụ tập nghỉ ngơi.

Mấy người nhìn thấy đạo diễn, có người cung cung kính kính đứng lên chào hỏi, có người vẫn chưa đứng dậy mà chỉ ngồi ở đó, cười cười, vẫy vẫy tay với ông ta.

Lúc này, một người đàn ông trung niên đang đứng hút thuốc bên cửa sổ, y không để ý tới Trần Tử An mà vô tình liếc mắt qua Hứa Trăn đang đứng phía sau, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nói: “Ai, đây không phải là Dương Thất Lang sao?”

Hứa Trăn giật mình, quay đầu nhìn về bên đó, lúc thấy rõ diện mạo của người đang nói chuyện thì hắn lập tức choáng váng,

đối phương chính là Lương Võ Triết!

Người mới bắt chuyện với mình chính là “Ảnh đế Kim Tượng” Lương Võ Triết!

Y vậy mà đã xem bộ điện ảnh của mình?

Thời trẻ, Lương Võ Triết nổi danh với những vai phản diện, hình tượng lão đại của y gần như đã ăn sâu vào trong lòng mọi người.

Nhưng mà lúc này, y lại mặc một bộ quần áo trắng tinh, thẳng tắp, trên mặt mang theo gọng kính vàng, bộ dáng thư sinh lịch sự văn nhã.

Hứa Trăn trong nháy mắt cảm giác hiện thực tựa hồ có chút ma huyền.

“Hô.....”

Lương Võ Triết nhìn về phía Trần Tử An, nói: “Trước đó ông nói với tôi, mình có quen biết một đứa nhóc, có thể diễn tốt Lý Sùng Quang, chính là Hứa Trăn sao?”

“Sớm nói a.”

Nói xong, y quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, cười cười: “Không phải Thất Lang của “Dương Gia Tước” sao? Hai ngày trước tôi mới xem xong.”

“Hắn mà còn thử vai sao? Lãng phí thời gian.”

“Trực tiếp tới diễn không phải được à?”

Nghe mấy câu này của y, những diễn viên còn lại trong phòng liền tức khắc hai mặt nhìn nhau.

Những người này hoặc nhiều hoặc ít đều có chút hiểu biết về Hứa Trăn, biết những năm gần đây hắn rất có danh tiếng, là một diễn viên giỏi diễn xuất.

Tuy nhiên, một diễn viên chỉ mới hai mươi tuổi lại có thể được Lương Võ Triết khen ngợi như thế?

Thử vai cũng không cần mà trực tiếp tới diễn? ?

Chương 639: Không Cần Thử Vai

Lúc Lương Võ Triết nói những lời này thì không riêng gì những diễn viên ở hiện trường mà ngay cả bản thân Hứa Trăn cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Không cần thử vai, trực tiếp tới diễn?”

Này..... Lương tiền bối thật sự là đang phúng sát ta!

Nếu “Thập Nguyệt Vi Thành” là một bộ điện ảnh bình thường thì Hứa Trăn tin tưởng có thể sắm tốt vai Lý Sùng Quang này.

Nhưng trước mắt đoàn phim này không giống như vậy.

Đối mặt với nơi mà đâu đâu cũng là ảnh đế, đối hình diễn viên đều là tuyến một, Hứa Trăn có tài đức gì mà dám lấy danh xưng “Thực lực” để gọi mình?

Về phần nhân khí....

Ngay cả Từ Hạo Vũ cũng chỉ có thể nhận vai phụ kéo xe nhờ vào thân phận thiếu gia nhà tư sản, mà Hứa Trăn tuyệt không thể tự phụ, cảm thấy dựa vào nhân khí của mình liền có thể cống hiến thứ gì đó cho bộ điện ảnh này.

“Ha ha ha.....”

Đạo diễn Trần Tử An cười vô cùng thoải mái, nói: “Thử vai vẫn phải thử, phía trước có nhiều người thử như vậy, chúng ta cũng không thể thiên vị.”

“Thật ra trước đó có rất nhiều diễn viên, đọc thoại thì khá tốt nhưng đến khi đối mặt với lão Lương thì lập tức không được, bị áp diễn đến mức không thể nói rõ ràng câu từ.”

Nói xong, ông quay đầu nhìn Lương Võ Triết, nói: “Lương lão sư, ông giúp Hứa Trăn diễn một đoạn đi?”

Lương Võ Triết không trả lời ngay.

Y quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, chợt bóp tắt tàn thuốc trong tay, nói: “Trực tiếp hóa trang, tới phim trường diễn.”

“Miễn lãng phí thời gian.”

Khi mọi người trong phòng nghe được lời này thì một lần nữa bị Lương Võ Triết hù cho hết hồn.

Trực tiếp hóa trang...Tới phim trường diễn?

Nếu diễn xuất tốt thì có nghĩa là trực tiếp bấm máy ghi hình?

Một đám diễn viên cùng với nhân viên đều kinh ngạc mà nhìn về phía Hứa Trăn.

Rốt cuộc người thanh niên có năng lực gì, lại có thể khiến cho Lương ảnh đế đề cao như vậy?

.....

Đạo diễn cùng diễn viên chính đều lên tiếng, Hứa Trăn rất nhanh liền được nhân viên công tác kéo vào phòng hóa trang, bắt đầu làm tạo hình cho nhân vật Lý Sùng Quang.

Có một điều thú vị thì hóa trang là một công đoạn rất quan trọng đối với các đoàn làm phim truyền hình, một số nữ diễn viên thậm chí phải trang điểm đến ba, bốn tiếng đồng hồ, thậm chí tạo hình trước và sau hóa trang gần như là hai người khác nhau.

Đối với khối phim điện ảnh, một số đoàn phim mà Hứa Trăn đã trải qua đều nhấn mạnh sự tự nhiên, chỉ thực hiện các điều chỉnh cần thiết và không cần tô trang điểm phẩn.

“Thập Nguyệt Vi Thành” cũng như vậy, chuyên gia trang điểm của đoàn làm phim cầm lấy cọ và bông phấn, đưa tay về phía khuôn mặt Hứa Trăn một lúc lâu, đánh tới đánh lui vài cái, sau đó lắc đầu, để Hứa Trăn rửa sạch và cuối cùng trang điểm một cách cơ bản nhất cho hắn.

10 phút sau.

Hứa Trăn bất đắc dĩ mà cười cười, bỏ qua những vấn đề vụn vặt này, nhưng trong khi thay quần áo, hắn bắt đầu dành thời gian để tạo cảm xúc cho cảnh diễn sắp tới.

Cảnh này cũng không quá phức tạp:

Trung Sơn tiên sinh sắp đến Hương Giang, đảng cách mạng quyết định bóc thăm để chọn một người làm thế chân, đề phòng nguy hiểm có thể xảy ra với Trung Sơn tiên sinh.

Lý Sùng Quang bộc trúng nhiệm vụ này, nhưng Lương Võ Triết đóng vai Trần tiên sinh lại không muốn đặt hắn vào tình thế nguy hiểm, ý bảo những người khác bóc thăm thêm một lần nữa, mà điều này đã gây ra xung đột giữa hai người.

Bản thân cảnh quay này thực ra không khó, nhưng khi đối mặt với Lương Võ Triết, một diễn viên thanh danh lẫy lừng với năm năm đoạt cúp ảnh đế, ai mà không cảm thấy áp lực?

—— Hứa Trăn lại không nghĩ thế.

Hắn không chỉ không cảm thấy áp lực mà ngược lại còn hào hứng giống như xếp hàng đợi chơi trò chơi trong công viên.

Đó là Lương Võ Triết a!

Tuy nói như thế này thì có lẽ không quá lễ phép nhưng thể hệ của Hứa Trăn chính là xem phim điện ảnh Lương Võ Triết mà lớn lên.

Chuyến đi đến Ma Đô lần này, chưa cần quan tâm tới việc mình có thể đóng tốt nhân vật này hay không, mà chỉ cần có được cơ hội diễn chung bộ phim với Lương tiên bối thì đã đủ nói đây là một chuyến đi đáng giá.

Đương nhiên, nếu có thể một bên đua diễn với ảnh đế, một bên còn thuận tay kiếm ít tiền, vậy thì quá hoàn mỹ rồi.

.....

Nửa giờ sau, Hứa Trăn làm xong tạo hình và được nhân viên dẫn đến một studio trong nhà.

Hắn vừa bước vào cửa liền cảm thấy có vô số ánh mắt đang đổ dồn về phía mình.

Các nhân viên trên phim trường, diễn viên quần chúng của cảnh này và rất đông diễn viên rảnh rỗi không có việc gì nên mò tới đây xem náo nhiệt...

Mênh mông biển người trong nhà.

Hứa Trăn nhìn kỹ, phát hiện bên sân phải có ít nhất sáu bảy ảnh đế, tuy còn có mười mấy người không có danh hiệu ảnh đế nhưng bọn họ đều là diễn viên thanh danh hiển hách.

Điều khiến cho hắn khiếp sợ là, hơn một nửa nhóm diễn viên quần chúng tham gia cảnh bóc thăm đều là những gương mặt hắn quen thuộc.

Ca sĩ thần tượng mới nổi, diễn viên trẻ đang được chú ý, người dẫn chương trình tạp kỹ nổi tiếng, ngôi sao điện ảnh nổi tiếng từng đoạt giải Tân nhân xuất sắc nhất...

Hứa Trăn vừa đi vừa kinh ngạc nhìn đội hình diễn viên quần chúng lộng lẫy ở bên cạnh, đầu óc giống như có điểm ngốc.

Nhớ không lầm, những người này thậm chí còn không có lời thoại trong phim?

Đây rốt cuộc là đoàn phim thô hào gì, ngay cả diễn viên quần chúng cũng đều là minh tinh?

Hơn nữa, hần không biết có phải mình gặp ảo giác hay không mà ánh mắt của những người này có vẻ như mang theo một chút địch ý khi nhìn mình? ?

“Hắc, đã lâu không thấy!”

Hứa Trăn còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên nghe được có người chào hỏi với mình, quay đầu liền thấy, đó là một thanh niên màu da ngăm đen, dáng người kiện thạc.

Hóa ra là Hàn Thanh Phong.

Người đóng vai Viên Thừa Chí trong “Bích Huyết Kiếm”.

Hai người tuy không thể xưng là bằng hữu, nhưng tốt xấu đã từng làm cộng sự trong cùng một đoàn phim, nói chung cũng có chút giao tình.

Hứa Trăn nhìn thấy đối phương cũng ở chỗ này, tức khắc càng kinh ngạc.

Mặc dù diễn xuất của Hàn Thanh Phong gần đây không được suôn sẻ, bộ phim “Tiên Đạo Đa Tình” do gã đóng vai chính đã nằm liệt giữa đường, nhưng dù sao gã vẫn là đối tượng mà Hương Giang ảnh nghiệp tận lực phủng mấy năm nay, đủ để có thể xưng là diễn viên tuyến một.

Người như vậy lại làm diễn viên quần chúng trong “Thập Nguyệt Vi Thành” ??

Hứa Trăn có chút nghi hoặc mà nhìn trái nhìn phải, nói: “Phong ca? Công ty của anh đầu tư vào bộ phim này sao?”

Hàn Thanh Phong: “.....”

Chương 640: Nghé Con Không Sợ Cọp

Đương nhiên Hàn Thanh Phong hiểu ý tứ trong lời nói của Hứa Trăn, khoe miệng gã trừu trừu, đáp: “Không có, là tự tôi muốn tới...”

Gã âm thầm thở dài, vẻ mặt dờ dẩn, nói: “Tôi vốn muốn diễn Lý Sùng Quang, kết quả thử vai không thông qua, bị Trần đạo bắt làm lính, đi làm diễn viên quần chúng.”

Hàn Thanh Phong duỗi tay chỉ chỉ chung quanh, nói: “Cậu nhìn nhóm người này xem, hơn phân nửa đều là tình huống này.”

Gã nhún nhún vai, nói tiếp: “Nếu lát nữa cậu cũng không thông qua, vậy không chừng chúng ta sẽ có chung số phận.”

Hàn Thanh Phong cười “ha ha” hai tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Đồng minh tử nạn Lý Sùng Quang hoan nghênh cậu.”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn rất muốn hỏi, Lý Sùng Quang khó diễn như vậy sao?

Hay là do đạo diễn Trần Tử An có yêu cầu đặc biệt nghiêm khắc? ?

Hắn quay đầu nhìn ánh mắt bất thiện của những người xung quanh, lần đầu tiên cảm thấy một chút áp lực.

“Hứa Trăn, chuẩn bị xong chưa?”

Đạo diễn Trần Tử An cao giọng hỏi: “Chuẩn bị tốt chúng ta liền bắt đầu!”

Nói xong, ông ta cầm bộ đàm, phân phó vài câu với đám nhân viên công tác trong sân.

Hứa Trăn sửa sang lại vạt áo của mình, làm cái thủ thế OK, cười nói: “Đã chuẩn bị tốt!”

Đến đây đi, Lương Võ Triết lão sư!

Phối hợp với ánh đèn huyền thoại, để tôi làm nghệ con mới sinh không sợ cộp! !

Bối cảnh trong studio trông giống như một phân xưởng theo kiểu phương Tây.

Mái vòm cao, cửa sổ kính hình vòm và chiếc đèn chùm kiểu cũ phía trên đầu tỏa ra ánh sáng vàng ấm áp, trông rất có cảm giác niên đại.

Hứa Trăn đang đứng dưới đèn chùm, trên đầu là mái tóc ngắn kiểu phương Tây, người khoác một chiếc áo choàng cổ chéo kiểu Trung Hoa, trông có chút kỳ quái.

Nhóm diễn viên quần chúng xung quanh cũng giống như hắn, ăn mặc pha trộn giữa phong cách Trung Hoa và phương Tây, mang theo cảm giác hỗn loạn độc đáo của thời đại này.

“Bang!”

Một tiếng giòn vang, đạo diễn Trần Tử An vui tươi hơn hở mà đánh bản phân cảnh.

Mặc dù đây chỉ là một buổi thử vai, không phải là một buổi quay hình chính thức, nhưng Trần đạo đã rất nhiệt tình trong việc tạo ra cảm giác chân thực.

Theo âm thanh của bản phân cảnh, đám đông đang sột sột soạt soạt liên lập tức im lặng.

Lương Võ Triết đi lên hành lang tầng hai thông qua cầu thang sắt và nhìn xuống nhóm thanh niên bên dưới.

Lúc này, y đã không còn bộ dáng lười biếng giống như trong phòng nghỉ trước đó, y dựa vào lan can sắt, dáng người thẳng đứng, khuôn mặt nho nhã nhìn qua vô cùng bình tĩnh, mang đến cho người khác một loại cảm giác yên ổn khó miêu tả,

“Người rút được thăm thì ngày mai phải làm thế thân cho Tôn tiên sinh, theo ta đi đoạn đường cuối cùng này.”

Lương Võ Triết nói: “Dù có bao nhiêu người hy sinh trên hành trình này, thì chúng ta vẫn phải kiên trì vì một giờ. “

“Chúng ta kiên trì càng lâu, Tôn tiên sinh càng có nhiều thời gian để lập kế hoạch khởi nghĩa vũ trang với đại diện của mười ba tỉnh. Một giờ này là niềm hy vọng của bốn trăm triệu bào chúng ta...”

Giọng nói trấn định giống như biểu hiện của y, không có cố ý lừa tình, cũng không có nhấn nhá nhịp điệu, giống như một giáo viên phổ thông trung học đang dạy cho học sinh của mình.

Nhưng loại ngữ khí thông thả mà kiên định này lại khiến cho lòng người phần chấn.

Hứa Trăn đứng ở dưới đài, ngửa đầu nghe Lương Võ Triết diễn thuyết, chỉ cảm thấy ngộ ra điều gì đó.

—— âm điệu không hề phập phồng, chỉ dùng hơi thở để điều chỉnh âm sắc?

Phương pháp này vô cùng cao cấp!

Đặc biệt là đối mặt với chủ đề chính và cốt chuyện rơi đầu chảy máu, cách xử lý này có thể hóa giải sự lúng túng trong lời thoại, khiến nhân vật chân thật và cảm động hơn...

Hứa Trăn còn chưa kịp cẩn thận cân nhắc thì lời thoại của đối phương đã kết thúc.

“Là ai bốc được?”

Lương Võ Triết quay đầu nhìn mọi người chung quanh, nói: “Vừa rồi bốc thăm, là ai bốc được số?”

Dưới đài tức khắc vang lên một trận âm thanh bàn tán.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, mở ra tờ giấy trong tay, dò hỏi người chung quanh có rút được thăm hay không; trong đó cũng có người hoặc cố ý, hoặc vô tình mà liếc hướng về phía Hứa Trăn đang đứng trong đám đông, chờ xem hắn sẽ xử lý tình tiết này như thế nào.

Nhưng mà Hứa Trăn lại giống như không nhìn thấy ai cả.

Hắn cúi đầu đứng thẳng ở trong đám người, cúi đầu, nhìn tờ giấy trong tay, bình tĩnh trấn định giống với Lương Võ Triết mới vừa rồi.

Tuy nhiên, dưới vẻ mặt bình tĩnh này, hơi thở của hắn gấp gáp và hỗn loạn, đôi má vốn dĩ trắng nõn của hắn bắt đầu hơi đỏ lên.

Một lúc lâu sau, Hứa Trăn mới bình tĩnh nâng cánh tay lên, nhìn về phía Lương Võ Triết trên hành lang lầu hai.

Trên khuôn mặt hắn không thể nhìn thấy bất kỳ biểu hiện rõ ràng nào, nhưng sâu trong ánh mắt lại giống như bùng lên một ngọn lửa.

Bên sân, đạo diễn Trần Tử An nhìn trạng thái này của Hứa Trăn thì không khỏi giật mình.

Phong cách biểu diễn này.... Không giống với Hứa Trăn ở trong tưởng tượng của mình?

Hắn không phải là diễn viên cổ trang sao, không phải lấy sức dẫn của diễn xuất để thành danh sao?

Nhưng tại sao hôm nay...

“Sùng Quang?”

Tuy nhiên vào lúc này, Lương Võ Triết đang đứng trên lầu hai nhìn thấy Hứa Trăn giơ tay lên, nhưng y đã không còn bình tĩnh như mới vừa rồi nữa.

Y vội vàng chạy xuống hành lang, chen vào trong đám người và nắm lấy tay của Hứa Trăn, vừa tức giận lại vừa lo lắng mà gầm lên: “Người ở chỗ này làm cái gì?!”

Nói xong, Lương Võ Triết túm lấy cánh tay của Hứa Trăn, dắt hắn đi ra ngoài, rồi nói tiếp: “Lần này không tính, các người bóc thăm thêm lần nữa!”

“Bang!”

Nhưng không đi được hai bước, Hứa Trăn liền dùng sức tránh thoát tay của y, bướng bỉnh đứng tại chỗ, kêu lên: “Tại sao lại muốn bóc thăm thêm lần nữa?”

Giọng điệu của hắn không hề bị mất kiểm soát, nhưng hô hấp lại càng thêm dồn dập, bướng bỉnh nói: “Bởi vì ta là con trai của Lý Ngọc Đường sao?”

Chương 641: Chuột Nhỏ Rơi Vào Lu Gạo

Lương Võ Triết ngẩn ngơ sau một lúc lâu, cơ bắp trên mặt hơi cứng đờ, giọng khàn khàn nói: “Cha người đã lớn tuổi như vậy, cũng chỉ có một đứa con trai là người, cho nên người không thể chết được...”

“Ta không thể chết, vậy thì ai có thể chết?” Hứa Trăn trực tiếp đánh gãy lời nói của đối phương, hắn quay đầu nhìn những gương mặt trẻ tuổi ở xung quanh, nói: “Ở đây có người nào không phải cha sinh mẹ dưỡng?”

Hắn chợt nhìn lại phía Lương Võ Triết, trong mắt nổi lên một chút tức giận cùng thất vọng, nói: “Tiên sinh, chính người đã nói với chúng ta, cách mạng phải đổ máu, phải hy sinh.”

“Là người nói với chúng ta, một giờ này quan trọng đến nhường nào.”

“Hiện tại người thấy ta là người bốc thăm trúng thì liền muốn hủy bỏ...Dựa vào cái gì?!”

Lương Võ Triết hơi hơi hé miệng, muốn nói lại thôi.

Nhìn thấy đôi môi run rẩy và hốc mắt hơi hơi phồng hồng của y, Hứa Trăn nhìn không được quay mặt qua chỗ khác, bình phục lại cảm xúc của chính mình, nhẹ giọng nói: “Tiên sinh...”

“Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài.....”

Khi nói chuyện, hô hấp của hắn dần dần bình phục, biểu tình ngày càng thêm kiên định.

Hứa Trăn hít sâu một hơi, nói: “Nhưng, nếu Lý Sùng Quang ta dám đứng ở chỗ này thì đã chuẩn bị tốt cho cái chết của mình.”

Hắn đưa cao tờ giấy trên tay lên, nhìn thẳng vào đôi mắt Lương Võ Triết, nói: “Tờ thăm này là ta bốc trúng, vậy nó chính là của ta, ta sẽ không nhường cho bất cứ người nào.”

“Giai đoạn cuối cùng này, ta sẽ đi với ngài.”

Giờ khắc này, sự bình tĩnh trên người Lương Võ Triết gần như hoàn toàn biến mất.

Y ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt trẻ tuổi ở trước mặt, cả người giống như vừa rơi khỏi đài cao, từ một lãnh tụ cách mạng kiên định biến thành một người đàn ông trung niên bình thường.

Lương Võ Triết nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thanh âm khàn khàn nói: “Sùng Quang, ta, ta không thể...”

“Ta không thể...”

Một câu còn chưa nói xong thì lệ nóng đã tràn ra khỏi hốc mắt.

Lương Võ Triết không nói gì mà chỉ ôm chầm lấy Hứa Trăn vào lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn.

.....

“Cắt!”

Một lát sau, đạo diễn Trần Tử An hô lên, ý bảo cảnh diễn đến đây đã kết thúc.

Ông ta đi tới trước máy quay, lúc nhìn lại cảnh quay vừa rồi liền nhin không được mà lú lười một trận.

——Trong cảnh diễn vừa rồi, Hứa Trăn đã chọn phong cách giống hệt với Lương Võ Triết!

Không có chuyển động cơ thể lớn, không có biểu cảm khuôn mặt quá mức và không có giọng nói ngừng ngắt rõ ràng.

Đằng sau màn biểu diễn dường như bình tĩnh của hai người, lại ẩn chứa một cảm xúc sâu sắc và cảm xúc ẩn nhẫn này có thể được nhìn thấy rõ ràng dưới góc nhìn của máy quay.

Đây chính là phương thức biểu diễn chính mà phim điện ảnh nên lựa chọn sử dụng.

Tuy nhiên, ông ta chưa bao giờ nhìn thấy Hứa Trăn có phong cách biểu diễn cao cấp như vậy... Là học từ ai, hay là ai dạy hắn?

Nếu không...thì học đến đâu dùng đến đó? ?

Sau cảnh diễn này, toàn bộ phim trường đều an tĩnh đến đáng sợ.

Đạo diễn Trần Tử An đang xem cảnh phát lại, cho nên nhất thời chưa đưa ra đánh giá nào đối với Hứa Trăn, mà diễn viên quần chúng trong sân thì ai nấy đều tỏ ra vẻ mặt phức tạp, không biết nên nói cái gì.

Bị áp diễn?

Không hề.

Những người này chỉ dùng mắt thường để cảm nhận, họ thậm chí không nhìn ra được sự khác biệt trong phong cách diễn xuất của Hứa Trăn và Lương Võ Triết.

Ban đầu có những người không phục Hứa Trăn, ác ý phỏng đoán hắn mang vốn vào đoàn, mạnh miệng khẳng định kỹ năng diễn xuất của hắn chỉ ở mức trung bình. Tuy nhiên lúc

này đây, nhóm người này đã bị cảnh quay hai ba phút nghiền áp đến an tĩnh như gà.

Đây là cảnh mà bọn họ đã từng diễn qua, cho nên những người này quá rõ ràng, bản thân mình không thể vượt qua được...

Nửa phút sau, Lương Võ Triết lui khỏi trạng thái biểu diễn, y nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, cười nói: “Không tệ.”

Hứa Trăn vội vàng mỉm cười, lễ phép nói: “Cảm ơn Lương lão sư chỉ điểm!”

“Cảm ơn ta cái gì.” Lương Võ Triết lắc lắc đầu, nói, “Là do cậu thông minh.”

“Cảm tạ ta cái gì,” Lương Võ Triết lắc lắc đầu, nói, “Là chính ngươi thông minh.”

Nói xong, y quay đầu nhìn về Trần Tử An, nói: “Như thế nào, còn muốn tiếp tục thử vai sao?”

“Ha ha ha.....”

Lúc này Trần Tử An đã xem xong cảnh quay vừa rồi, ông ta rời khỏi vị trí sau máy quay, cười nói: “Còn thử cái gì nữa? Vừa rồi tôi còn muốn trực tiếp nói “Thông qua”.”

“Nhưng đáng tiếc qua không được, toàn cảnh vừa rồi là “Cảnh quay dài”.”

Ông ta vỗ vỗ tay, nói với nhóm nhân viên công tác trong sân: “Kiểm tra trạng thái của thiết bị, 10 phút sau chính thức bắt đầu quay!”

Trần Tử An quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, cười nói: “Thừa dịp “Sùng Quang” đã vào trạng thái, chúng ta tranh thủ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, trực tiếp thu lại cảnh quay vừa rồi.”

Hứa Trăn nghe được lời này thì lập tức lộ ra sắc mặt vui sướng.

Thông qua!

Ta đã bắt được nhân vật Lý Sùng Quang này!

Bởi vì suất diễn không nhiều lắm, Hứa Trăn không quá đề ý đến bản thân bộ phim, nhưng hoàn cảnh của đoàn phim này

thật sự khiến hấn vô cùng ái mộ.

Có quá nhiều thứ đánh giá để hấn học tập theo các vị tiền bối lão sư, Hứa Trăn mới chỉ diễn một cảnh với Lương Võ Triết thì đã có thể ngộ ra chút ít trải nghiệm. Cho nên nói, nếu như hợp tác quay phim trong ba tuần, hấn sẽ thu hoạch được bao nhiêu thứ?

Đây quả thực là chuột nhỏ rớt vào lu gạo!

Chương 642: Đãi Ngộ Hiếm Có

Trưa hôm đó, phân cảnh này bắt đầu quay từ 2 giờ đến hơn 8 giờ, cuối cùng toàn bộ cảnh quay cũng được quay xong.

Mà thông qua một buổi chiều này, Hứa Trăn đại khái đã nắm được một số hiểu biết đối với Lương Võ Triết lão sư, đồng thời học được phương thức biểu đạt hoàn toàn mới:

Ấn nhận tình cảm, khắc chế biểu diễn, chỉ thể hiện phần nổi của tảng băng trong chính cảm xúc của mình.

Tất nhiên, phương pháp biểu diễn cũng được chia thành các trường hợp và bầu không khí cụ thể.

Đôi khi yêu cầu áp lực nội liễm, cũng có khi yêu cầu tùy ý phát tiết.

Nói một cách đơn giản, cảm xúc càng cao, tư thái càng thấp, như vậy mới phù hợp với thói quen đánh giá của khán giả.

Tối ngày 30, sau khi ký xong hợp đồng, Hứa Trăn xách hành lý đến khách sạn mà đoàn phim đã sắp xếp.

Bao ăn ở, có thù lao, tiến độ quay phim lại giống như cá mẫn phơi khô, nhân tiện còn có thể gần gũi với các vị ánh đế...

Hứa Trăn chỉ cảm thấy bản thân đến đây để nghỉ dưỡng.

Công việc hàng ngày của hấn chính là quay một số cảnh, sau đó lại cầm theo quyển sổ nhỏ, đi đến đoàn phim xem những người khác biểu diễn.

Vừa hóng cảnh quay, vừa phân tích từng khung hình.

Đãi ngộ này, không có bao nhiêu người có thể hưởng thụ được.

“ Sư phụ, cậu viết gì đó?”

Hứa Trăn đang tập trung tinh thần múa bút thành văn, bỗng nhiên nghe thấy người nói chuyện sau lưng mình, hấn quay đầu nhìn lại, hóa ra đó là Từ Hạo Vũ.

Hấn thấy Từ Hạo Vũ đang rướn cổ nhìn vào quyển sổ nhỏ của mình, cũng không có ý giấu diếm mà thoải mái mở nội dung bên trong cho gã xem.

Từ Hạo Vũ nghiêng về phía trước để xem nội dung trong sổ:

Trung cảnh, cảnh quay cố định, 3 giây, Trần Thiệu Bạch tóm Lý Ngọc Đường vào một góc.

Đặc tả, cảnh quay cố định, 2 giây, Trần Thiệu Bạch nói: “Tôn tiên sinh muốn tới Hương Giang.” (ngữ khí bình tĩnh, trong mắt khó nén hưng phấn)

Đặc tả, cảnh quay cố định, 3 giây, Lý Ngọc Đường ngẩng đầu, thần sắc thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

.....

Nét chữ thẳng tắp, sạch sẽ đẹp đẽ và rành mạch, nhìn qua rất dễ chịu, nhưng nội dung bên trong lại khiến Từ Hạo Vũ xem mãi vẫn không hiểu.

“Đây là thứ gì?” Gã khó hiểu mà hỏi Hứa Trăn.

Hứa Trăn nhoẻn miệng cười, tiếp tục cúi đầu viết nội dung mới vào sổ, nói: “Tôi đang phân thích các khung hình.”

“Đương nhiên, thao tác của đạo diễn sẽ phức tạp hơn cái này nhưng vì tôi là diễn viên, cho nên chỉ phân tích diễn xuất.”

Từ Hạo Vũ nghe vậy thì vô cùng kính nể.

—— Đây có phải là bí ẩn tại sao sư phụ lại diễn xuất giỏi đến vậy?

Không được, tôi cũng phải lấy vở ra, học tập người tài giỏi!

Lúc này Hứa Trăn dừng bút trên tay, chuyên chú xem biểu diễn trong phim trường.

Cảnh quay này có một đoạn lời thoại của Lương Võ Triết lão sư, nhưng mà, nó hoàn toàn bất đồng với cảnh quay mấy ngày

trước đó. Lúc này, Lương lão sư đối mặt với lão bằng hữu, tâm thái rõ ràng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“..... Lần khởi nghĩa võ trang này sẽ đồng thời phát động ở các tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây, Phúc Kiến, Vân Nam!”

“Lữ Chí Doãn, Từ Tuyết Thu, Từ Kính Tâm, Lưu Tĩnh Am..... Ngọn lửa cách mạng đang dần lan ra khắp đồng cỏ, đến lúc đó, cả Hoa Hạ sẽ trời rung núi lở!”

Tốc độ của y càng ngày càng nhanh, ánh mắt lấp lánh dưới ống kính, trong giọng nói hiện lên vẻ hưng phấn.

Tuy nhiên, đối diện với y, vẻ mặt của Vương Văn Kỳ lại trở nên ngưng trọng, khi nói câu “trời rung núi lở”, sắc mặt ông ta vô cùng ảm đạm.

Hứa Trăn chưa đọc qua kịch bản củ đoạn này cho nên chỉ âm thầm phỏng đoán, một người thuộc phái lạc quan, một người là phái hiện thực?

Lương Võ Triết chỉ thấy một tia lửa có thể thành đám cháy to, Vương Văn Kỳ lại thấy được chí sĩ đầy lòng nhân ái sẵn sàng đổ máu hy sinh vì cách mạng?

Wương Văn Kỳ cau mày, biểu tình nghiêm túc mà nhìn phía Lương Võ Triết, nói: “Lần này cần bao nhiêu tiền?”

“Phức.....”

Bên sân, Hứa Trăn một phen bùng kín miệng, không để cho mình mất kiểm soát mà cười phun.

Được rồi, lão cha nhà mình đúng là “Phái hiện thực”, ý trên mặt chữ!

Mà Lương Võ Triết vừa mới hăng hái khí phách, khi nghe đến vấn đề này thì nhuệ khí cả người liền suy sụp trong nháy mắt.

Y rũ con ngươi xuống, thẹn thùng vươn ba ngón tay tới, nói: “3000,3000 liền đủ.....”

Giờ khắc này, Hứa Trăn nhìn không được gõ nhịp tán thưởng.

Lương Võ Triết lão sư thật sự diễn quá tốt!

Sự thay đổi cảm xúc cực kỳ tương phản, nhưng lại tự nhiên và suôn sẻ, lần mở lời cuối cùng đề đòi tiền không hề đột ngột mà

vừa cảm động vừa chua xót.

Có thể thân nhiên biểu diễn một màn này, quả thật không thẹn với danh xưng ảnh đế!

Chắc...Nếu để ta thấy được thì đó chính là của ta!

Ta phải cẩn thận hóa giải sự chuyển biến cảm xúc, nỗ lực đem cách diễn xuất này về tay mình!

.....

Mà cùng lúc đó, trong phim trường, Vương Văn Kỳ vừa mới kết thúc cảnh quay, ông neho mắt nhìn về phía Hứa Trăn đang múa bút thành văn ở bên sân.

“Đứa nhỏ kia chính là người đóng vai con trai tôi sao?”

Vương Văn Kỳ quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn, sau đó hỏi Lương Võ Triết đang đứng trước mặt mình: “Hắn đang làm gì đấy? Viết viết vẽ vẽ.”

Lương Võ Triết nghe được lời này, cũng nhìn thoáng qua Hứa Trăn, cười nói: “Hắn đang ghi chép.”

“Đứa nhỏ này, năng lực bắt chước vô cùng mạnh, hơn nữa cái gì cũng có thể bắt chước được.”

“Phong cách biểu diễn, phương thức xử lý lời thoại, biểu cảm khuôn mặt.... tất cả đều rất thú vị.”

Vương Văn Kỳ nghe vậy, hơi hơi nhướng mày, rất có hứng thú nói: “Phải không?”

“Hiếm khi nghe ông khen một người như vậy.”

“Đúng là khiến tôi chờ mong lần phối hợp sắp tới.”

Chương 643: Nghe Nói Cậu Rất Giỏi Bắt Chước? ?

Vai diễn của Vương Văn Kỳ chính là phú thương Lý Ngọc Đường tại Hương Giang, cùng chính là phụ thân của Hứa Trăn.

Hiện tại ông hơn 60 tuổi, thanh xuân đã trôi qua từ rất lâu, những nếp nhăn ngang dọc trên khuôn mặt hiện rõ tuổi thật

của ông.

Tuy nhiên, khí sắc và vóc dáng của Vương Văn Kỳ vẫn được duy trì vô cùng tốt, dáng người đĩnh bạt, tư thế đi đứng hầu như không có dấu hiệu của tuổi già.

Vương Văn Kỳ đã quay cảnh trên phim trường cả buổi sáng và Hứa Trăn cũng ngồi phân tích khung hình hết một buổi sáng.

Hoàn toàn bất đồng với Lương Võ Triết, Vương Văn Kỳ đã từng là một diễn viên kịch nói, phong cách biểu diễn của ông ta tương đối thích hợp với Hứa Trăn.

Hơn nữa thật sự trùng hợp, những năm đầu tiên chính Vương Văn Kỳ từng đảm nhiệm vai Chu Du trong kịch nói, do đó mà Hứa Trăn đã nhiều lần nghiên cứu diễn xuất của ông, cho nên khá quen thuộc với phong cách của đối phương.

Thoải mái, rơi thả tự nhiên, giơ tay nhắc chân đều thể hiện ra khí độ của một vị bề trên.

Tuy Vương Văn Kỳ không có con đường diễn xuất rộng rãi như Lương Võ Triết, nhưng ở một số dạng nhân vật cụ thể, ông ấy thường đóng góp những màn trình diễn tuyệt đẹp khiến người ta tê cả da đầu, và ông cũng là một diễn viên mà Hứa Trăn vô cùng ngưỡng mộ.

Sau khi trải qua một “Khóa học” buổi sáng, bạn học tiểu Hứa cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà khép lại sổ tay, đi tới lãnh một phần cơm hộp và chạy về phòng nghỉ để sửa sang lại các nội dung ghi chép của mình.

Cuộc dạo sức giữa các ảnh đế thật sự rất tuyệt vời!

Lương lão sư cùng Vương lão sư rõ ràng không phải là tuyến thủ có lối chơi giống nhau, nhưng họ đã tinh tế điều chỉnh bản thân và thích nghi với đối phương, cuối cùng tạo ra hiệu quả thành công nhất.

Đây là khí độ của một ảnh đế - không phải tự mình diễn, mà là xem xét một cách toàn diện hiệu quả tổng thể của một cảnh quay và đạt được thành công chung.

Hợp tác ăn ý với bạn diễn, đây là vấn đề quan trọng mà mình phải nghiêm túc suy nghĩ và học tập thật tốt!

.....

Trưa hôm đó, Hứa Trăn “muối cá” một buổi sáng đã bắt đầu làm việc.

Hắn thay trang phục của Lý Sùng Quang, chuẩn bị quay cảnh duy nhất trong ngày:

Người một nhà quây quần ăn bữa cơm tối, Sùng Quang lại nói dối bản thân muốn chăm chỉ đọc sách, cho nên gọi người đưa đồ ăn lên thư phòng.

Phụ thân Lý Ngọc Đường có chút không cao hứng, ông đặt đĩa xuống bàn, đi lên thư phòng tìm hắn. Thế nhưng vừa đẩy người vào thì liền thấy Sùng Quang không có nghiêm túc đọc sách mà là lén xem “Oai Thư” của Trung Sơn tiên sinh, khiến cho ông tức giận tím mặt.

Cảnh này không khó, nhưng Hứa Trăn lại chuẩn bị vô cùng nghiêm túc.

Đây là lần hợp tác đầu tiên giữa hắn và Vương Văn Kỳ lão sư.

Hai ngày này Hứa Trăn vẫn luôn cân nhắc mối quan hệ giữa hai cha con, suy nghĩ đối phương sẽ diễn như thế nào và bản thân sẽ ứng đối ra sao.

Trưa hôm đó, lúc đi vào phim trường, hắn nhìn thấy Vương Văn Kỳ đang ngồi xem kịch bản trên ghế xếp ở bên sân, Hứa Trăn nghĩ nghĩ, đứng dậy đi về phía đối phương, dự định sẽ tập dợt một lần cảnh quay trước khi tiến vào quay chụp chính thức, miễn cho đến khi quay chính thức lại xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn.

Nhưng điều làm cho hắn bất ngờ là, Vương Văn Kỳ nhìn thấy Hứa Trăn đi tới thì không cần chờ hắn mở miệng mà đã chủ động khép lại kịch bản trong tay, nói: “Đối diễn?”

Hứa Trăn vội vàng lễ phép chào hỏi đối phương, sau đó gật đầu nói: “Đúng vậy, quây rầy Vương lão sư rồi.”

“Tôi có chút không chắc về cảnh này cho nên muốn tập dợt với ngài trước.”

Wang Văn Kỳ hơi hơi mỉm cười, gật đầu nói: “Khách khí rồi.”

Ông ném kịch bản sang một bên, đứng dậy khỏi ghế gấp.

“Đúng rồi, tôi nghe nói.....”

Vương Văn Kỳ hỏi Hứa Trăn: “Hình như cậu rất giỏi bắt chước người khác?”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ra, không hiểu ý tứ bên trong lời nói của đối phương, cho nên do dự nói: “Ách...kinh nghiệm của tôi không đủ, có đôi khi sẽ gặp phải một số tình huống khó giải quyết, do đó mới muốn tham khảo phương pháp diễn xuất của các vị tiền bối.”

Vương Văn Kỳ nghe vậy thì nhẹ nhàng cười cười, không đánh giá gì thêm. Ông duỗi tay chỉ về phía bàn gấp ở trước mặt, ý bảo hãy ngồi ở chỗ đó.

Hứa Trăn hiểu ý, lập tức ngồi xuống bên cạnh bàn, lật lật phân tích bản mà Vương Văn Kỳ mới ném qua.

.....

Cùng lúc đó, đạo diễn Trần Tử An nhìn thấy hai vị diễn viên đang loay hoay trò chuyện gì đó, cho nên vội đi qua hóng chuyện.

Hai người bọn họ đang làm gì vậy?

Ông vừa nghĩ đến đây thì hiện trường trước mắt đã cho ông biết đáp án.

Cách đó không xa, Hứa Trăn đang lật xem kịch bản thì nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, hắn vội vàng lấy cuộc tạp chí che lại kịch bản, có chút chột dạ mà nhìn nhìn Vương Văn Kỳ đang đứng sau lưng.

Vương Văn Kỳ mặt âm trầm đi đến bên cạnh bàn, một tay xóc cuốn tạp chí lên, lộ ra phần kịch bản bên dưới.

“Người đang xem cái gì?” Ông chậm rãi nâng mắt lên, thần sắc tối tăm mà nhìn Hứa Trăn, sau một lúc lâu không nói một lời.

Mà Hứa Trăn đóng vai Sùng Quang hơi hơi hé miệng, vừa định muốn giảo biện hai câu, lại thấy Vương Văn Kỳ trực tiếp cầm kịch bản ở trên bàn lên, quơ quơ trước mặt Hứa Trăn, phần nộ quát: “Đây là chằm chỉ đọc sách mà người nói sao?”

“Ta bỏ nhiều tiền cho người đi học, nhưng người lại đi xem loại “Oai thư” này? !” (Loại sách báo chưa được công nhận)

Tiếng quát giận dữ của ông vô cùng vang dội, khiến cho toàn bộ người trong phim trường đều có thể nghe thấy, dẫn tới vô số quần chúng ăm dưa.

Mà Hứa Trăn lại không bị ảnh hưởng bởi những người xung quanh, hắn nghe thấy cha mình quát lớn, liền cố nén lửa giận trong mắt mà kêu lên: “Đây không phải là oai thư!”

Hứa Trăn quát cường mà trực diện với con thịnh nộ của lão cha, đáp: “Đây là tư tưởng mới!”

“.....”

Chương 644: Chuyển Biến Cảm Xúc

Đoạn diễn này cũng không dài, hai người rất nhanh đi đến phần cuối.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy phong cách biểu diễn của Vương Văn Kỳ không quá khác biệt với dự đoán của mình. Dao động cảm xúc lớn, nhưng ông ấy lại có thể xử lý nó một cách hài hòa và vô cùng tự nhiên.

Hắn vừa định cảm tạ Vương Văn Kỳ đã giúp mình đối diễn, nhưng lại nghe đối phương nói: “Vừa rồi có vẻ hơi cứng, diễn thêm một lần nữa?”

Hứa Trăn nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Cứng sao?

Hắn hoàn toàn không cảm giác được có chỗ nào bị cứng.

Nhưng nếu tiền bối đã muốn diễn thêm lần nữa thì hắn tự nhiên không thể từ chối, vì thế hai người liền trở về vị trí vừa rồi.

Một lát sau, Vương Văn Kỳ lại đi đến sau lưng Hứa Trăn.

“Người đang đọc cái gì đó?”

Vương Văn Kỳ thẳng thừng rút phần kịch bản dưới tập báo chí, quơ quơ trên không trung, cười lạnh: “Đây là “Chăm chỉ đọc sách” mà người nói sao?”

Ông ta vừa thốt ra lời này, những người xung quanh lập tức hai mặt nhìn nhau.

Lần này, ngữ khí trong lời thoại của Vương Văn Kỳ hoàn toàn bất đồng với vừa rồi!

Ông không tức giận, không găm rú, nhưng trong giọng nói lại nồng đậm ý vị châm chọc, khiến cho người đối diện có thể cảm nhận được lửa giận của ông.

Lúc này, Hứa Trăn đứng ở phía đối diện, muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn vẫn ngạnh cổ lên, đáp: “Đây không phải là oai thư...”

Hứa Trăn ngừng lại chốc lát, giống như cho mình thêm can đảm, sau đó mới ngạnh cổ kêu lên: “Đây là tư tưởng mới!”

.....

Ngay lúc này, đạo diễn Trần Tử An đang đứng ở bên sân quan sát liền không che giấu được vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt.

Lợi hại a!

Vương Văn Kỳ lão sư đã chuyển đổi hai phương pháp biểu diễn khác nhau và không hề báo trước. Tuy nhiên điều kinh ngạc hơn là, Hứa Trăn lại có thể thoát mái đối diễn với ông!

Trần Tử An xoa eo đứng ở một bên, trong lòng âm thầm bội phục.

Bất quá thật đáng tiếc, hai loại phương pháp diễn xuất này đều không phù hợp với tâm ý của ông, thật ra ông muốn một người phụ thân sùng nịch vô hạn và đặt kỳ vọng cao đối với con trai...

Ông mới chỉ nghĩ ra ý tưởng này thì cách đó không xa, hai cha con bọn họ lại bắt đầu tràng biểu diễn thứ ba.

“Đây là “Chăm chỉ đọc sách” mà người nói?” Vương Văn Kỳ phe phẩy kịch bản trong tay, âm điệu trầm thấp mà vô lực.

Ánh mắt ông nhìn Hứa Trăn mang theo nồng đậm thất vọng, cả người giống như già đi năm tuổi.

Hứa Trăn ngẩn ngơ nhìn lão cha ở trước mặt, cảm giác chột dạ do bị lộ tẩy trong nháy mắt hóa thành áy náy sâu sắc.

Hắn cúi đầu xuống, khô khan nói: “Đây không phải “Oai thư”, đây là tư tưởng mới....”

Càng nói, giọng hắn càng trầm xuống, như thể hắn thậm chí còn không tin vào lời ngụy biện này.

Bên sân, Trần Tử An nhìn nhìn, theo bản năng mà há to miệng.

Vẫn là lời thoại vừa rồi, một chữ cũng không thay đổi.

Tuy nhiên, sự thay đổi cảm xúc của hai diễn viên trong cảnh dẫn đến ba hiệu ứng hoàn toàn khác nhau trong toàn cảnh!

Một cảnh diễn đơn giản như vậy nhưng quả thực đã sắp bị đôi phụ tử này diễn đến đẳng cấp thần tiên!

“Ngọa tào.....”

Giờ khắc này, đám người đang vây xem ở quanh phim trường liên nhin không được mà muốn chửi má nó.

Gặp qua huyền kỹ, nhưng lại chưa từng thấy trường hợp nào huyền ảo như vậy!

Quá mức sống động!

Những người này hoặc là nhân viên công tác, hoặc là diễn viên quần chúng của cảnh tiếp theo, bọn họ cũng đã sớm quen với tình huống diễn xuất bùng nổ trong đoàn phim thần tiên “Thập Nguyệt Vi Thành”.

Tuy nhiên, kỹ năng diễn xuất của các đại thần tốt như thế nào và cụ thể tốt ở đâu thì chỉ nhìn một vài cảnh đơn thuần cá biệt cũng khó để nói rõ ràng.

Nhưng cảnh vừa rồi thì hoàn toàn bất đồng.

Trong cùng một đoạn đối thoại, hai cha con đứng trong sân có thể biểu đạt bằng ba phương thức khác nhau, sinh ra ba cảm quan hoàn toàn bất đồng.

Kỹ thuật diễn xuất nghịch thiên đến mức như vậy, cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra được.

Lúc này, nhiếp ảnh gia trong đoàn phim đã sớm đưa máy ghi hình trong tay lên, hứng thú bùng bùng mà thu lại đoạn biểu diễn đẳng cấp này.

Phim chính thì có gì hay?

Cảnh hậu trường mới là nơi chứa đựng tinh hoa!

Thế nhưng chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất là những âm thanh “Ngọa tào, ngọa tào” vang vọng xung quanh thật sự rất vương bận, đám phàm nhân này, kêu la cái gì hử!

Một đám chưa hiểu việc đời.

Nhiếp ảnh gia khinh thường mà khiêng máy quay phim lên vai, tìm một góc quay thích hợp, đồng thời không tiếng động mà làm ra khẩu hình “Ngọa tào”.

.....

Mà cùng lúc đó, người khơi mào ra ba đoạn phong ba vừa rồi, Vương Văn Kỳ cũng không cảm thấy mình đang phô trương kỹ năng.

Bất quá chỉ là sáng tác bốn loại phương pháp mà thôi, nhìn thì thú vị nhưng thật ra lại không có quá nhiều ý nghĩa thực tế.

Vương Văn Kỳ chỉ nghe Lương Võ Triết nói, Hứa Trăn rất am hiểu bắt chước phong cách diễn xuất của người khác, vì thế tâm huyết dâng trào, muốn thử hử.

Kết quả không nghĩ tới.....

Này đâu chỉ là am hiểu, quả thực là chuyên gia bắt chước!

Đã rất lâu rồi, Vương Văn Kỳ chưa nhìn thấy một người trẻ tuổi biết diễn kịch như vậy.

Cho dù bị mình làm khó nhưng Hứa Trăn vẫn có thể nắm bắt chính xác điểm cảm xúc, đưa ra phản hồi phù hợp và đảm bảo rằng phong cách của cảnh quay là thống nhất.

Cái gọi là “Nam phụ xuất sắc nhất” phải nên dùng cho một diễn viên như thế này!

Trách không được Lương Võ Triết lại dành cho hử nhiều lời khen ngợi như vậy, đứa nhỏ này đúng là có chút bản lĩnh.

Nhân vật Lý Sùng Quang này đối với hử có thể nói là nhân tài không được trọng dụng, lấy thực lực hiện tại của hử, đủ để gánh được bất kỳ nhân vật nào trong phim.

Thế nhưng cũng tốt, Sùng Quang và Lý Ngọc Đường có nhiều cảnh phối hợp với nhau, hẳn diễn Sùng Quang, ta càng được thoải mái...

Nghĩ như vậy, khóe miệng Vương Văn Kỳ nhin không được mà hơi hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía Hứa Trăn cũng trở nên hòa ái hơn.

Chương 645: Nhàn Đến Phát Diên

“Ba phương thức vừa rồi, cậu cảm thấy loại nào tốt?”

Vương Văn Kỳ dựa vào tường với vẻ mặt thoải mái, phỉ bời trên kịch bản rồi hỏi: “Đây là phân cảnh liên quan đến mối quan hệ giữa hai cha con, chúng ta phải xác định thật tốt.”

Hứa Trăn nghe thấy tiền bối dùng vẻ mặt ôn hòa để dò hỏi ý kiến của mình thì có chút kinh hỉ ngoài ý muốn.

Hắn nhớ lại ba phong cách biểu diễn vừa rồi, sau đó móc cuốn sổ nhỏ từ trong túi ra, vừa lật xem, vừa nói: “Mấy ngày qua, tôi vẫn chăm chú xem màn biểu diễn của Vương lão sư.”

“Cảm giác nhân vật Lý Ngọc Đường được Vương lão sư đáp nặn thiên về đại gia trưởng thời phong kiến hơn, nói một không nói hai, rất có uy nghiêm.”

Hứa Trăn do dự mà tìm từ để nói: “Cho nên tôi cảm thấy, cảm xúc chủ yếu của Lý Ngọc Đường khi nhìn thấy con trai mình đọc oai thư chính là phần nộ không kiểm soát được.”

“Cá nhân tôi thấy phong cách đầu tiên tương đối phù hợp, hoặc có thể kết hợp nó với cảm xúc của phong cách thứ ba...”

Vương Văn Kỳ nghiêm túc nghe Hứa Trăn phân tích, nhìn cuốn sổ dày đặc ký tự của hắn, ông chỉ cảm thấy buồn cười.

Buồn cười thể nhân thường xuyên thích so sánh thiên phú cùng nỗ lực.

Nhưng thực tế, cả hai không những không mâu thuẫn mà còn hỗ trợ lẫn nhau.

Vương Văn Kỳ đã gặp rất nhiều nhân tài trong những năm qua, đồng thời cũng gặp được rất nhiều kẻ ngu xuẩn.

Thật ra, người càng có thiên phú thì họ sẽ càng sẵn sàng liều mạng trong lĩnh vực này. Mà ngược lại, người không có thiên phú thường sẽ có khuynh hướng giãy giụa từ bỏ.

Lại nói về bản chất của con người, ai mà không muốn trả giá nhiều một chút cho lĩnh vực mà mình am hiểu?

Vương Văn Kỳ rất có hứng thú hỏi: “Cụ thể phải kết hợp như thế nào, Cậu thử nói xem?”

Hứa Trăn suy tư một lát, đáp: “Có lẽ là dùng sự thất vọng để đè nén lửa giận xuống.”

Nói xong, hắn khép cuốn sổ trong tay lại, sắc mặt vừa mới bình tĩnh bỗng nhiên âm trầm xuống.

Hắn nheo mắt lại, khóe miệng vốn hơi nhếch lên lại rũ xuống, biểu tình không giận tự uy.

Vương Văn Kỳ nhìn biểu tình trên khuôn mặt của Hứa Trăn, trong phút chốc, ông lại cảm giác được một tia sợ hãi trong lòng.

Đây, tại sao lại có cảm giác như thể nhìn thấy bóng dáng của chính mình trong người thiếu niên này? !

.....

Cùng lúc đó, bên phía phim trường, một trợ lý đạo diễn đến gần đạo diễn Trần Tử An, nhin không được cảm khái: “Tôi không ngờ rằng Hứa Trăn lại có thể diễn xuất tốt ở độ tuổi còn trẻ như vậy!”

“Trách không được trước đó Lương Võ Triết nói không cần để Hứa Trăn thử vai, với trình độ này thì cần gì phải thử!”

“Không hổ là “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” của Giải Ngọc Lan, tôi cảm giác vai diễn của hắn trong bộ điện ảnh này cũng xứng đáng lấy được giải thưởng.”

Đạo diễn Trần Tử An nghe vậy, có chút cảm khái nói: “Quả thật Hứa Trăn làm cho tôi thực kinh hỉ, nhưng có đôi khi thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà (Thành đã Tiêu Hà, bại đã Tiêu Hà: được sử dụng như một phép ẩn dụ cho điều tốt hay điều xấu, sự thành công hay thất bại đều do cùng một người gây ra).”

Trợ lý đạo diễn có chút không rõ nguyên do, hỏi: “Có ý tứ gì?”

Trần Tử An chỉ chỉ hai vị diễn viên ở cách đó không xa: “Diễn vai phụ quá tốt, khả năng sẽ thường xuyên bị người tìm diễn vai phụ.”

“Ha ha ha.....” Trợ lý đạo diễn nhìn không được cười nói,
“Hứa Trăn mới bao lớn, này có chút buồn lo vô có đi.”

Trần Tử An gật gật đầu, đáp: “Ừm, đúng vậy, chuyện tương lai không thể đoán trước được.”

“Hiện tại hắn chỉ mới bước vào lĩnh vực điện ảnh này, cũng không cần vội đóng vai chính.”

“Ví dụ như ba phong cách diễn vừa rồi, tuy nói cả hai đều lợi hại, nhưng chủ yếu vẫn do Vương lão sư cầm nắm tiết tấu.”

“Phong cách diễn xuất của Hứa Trăn bây giờ vẫn chưa thành hình, nếu để hắn độc lập diễn một bộ thì còn hơi khó khăn...”

Một câu này còn chưa nói xong, thì bỗng nhiên ông liền im miệng.

Trợ lý đạo diễn không rõ nguyên do mà nhìn theo ánh mắt của Trần Tử An, cách đó không xa, hành động của Hứa Trăn khiến cả hai không khỏi cứng họng há to miệng.

Chỉ thấy, Hứa Trăn cầm một cuốn sổ cỡ bàn tay, quơ quơ trước mặt Vương Văn Kỳ, ngữ khí lạnh lạnh nói: “Đây là “Chăm chỉ đọc sách” mà người nói!”

Lúc hắn nói câu này, thanh âm không quá lớn, cũng không cố tình gào rống, nhưng lửa giận trong mắt giống như muốn lan ra ngoài, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận, hận luyện sắt không thép.

Mà đối diện hắn, ánh mắt Vương Văn Kỳ mang theo vài phần không kiên nhẫn, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà cãi cộ: “Đây không phải “Oai thư”, đây là tư tưởng mới!”

Trần Tử An: “.....”

Đây là tình huống gì?

Tại sao lại đột ngột chuyển đổi vai diễn? !

Mới vừa nói Hứa Trăn am hiểu diễn vai phụ, quay đầu người ta liền bắt đầu diễn vai chính.....

Hai người các người...muốn bức ta điên sao! !

Bên sân, đạo diễn Trần Tử An bị một màn thành lĩnh đổi vai này của hai cha con làm cho ngây người.

Ông không chỉ kinh ngạc trước kỹ năng diễn xuất cao siêu của hai người mà còn hoài nghi, liệu bọn họ có phải là bệnh nhân vừa mới chạy trốn khỏi bệnh viện tâm thần gần đây hay không.

Ai lại nhàn đến mức không có việc gì mà đòi vai diễn cho nhau! Đây là có bệnh! !

Thế nhưng, hai cha con này cũng không có cố tình muốn đòi vai cho nhau.

Hứa Trăn chỉ là thuận tay dùng ngữ khí và thần thái của Vương Văn Kỳ để đọc một lời thoại, mà Vương Văn Kỳ thấy cái mình thích là thêm, cho nên cũng muốn thử bắt chước Hứa Trăn.

Chỉ thế mà thôi.

Chương 646: Ngày Vui Thường Ngẩn Ngủ

Thử một lần, Vương Văn Kỳ có chút chán nản phát hiện, bắt chước thần thái của một người không hề đơn giản như mình tưởng tượng.

Trong lòng ông nghĩ muốn diễn Hứa Trăn, nhưng vừa ra khỏi miệng, lại biến thành cảm giác ngày thường của mình.

Quá thâm trầm, diễn không ra sự linh động và tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi.

Lão Vương đã bước qua tuổi sáu mươi, bỗng nhiên ý thức được bản thân đã thật sự già rồi, cho nên âm thầm có chút ẻoải.

“Vương lão sư.....”

Đúng lúc này, Hứa Trăn đang đứng đối diện lại lộ ra vẻ tán thưởng, nói: “Vừa rồi, ngài xử lý đoạn của Sùng Quang thật sự rất tốt, còn tốt hơn tất cả những phương pháp mà tôi tưởng tượng!”

Hứa Trăn vừa nói, vừa mở cuốn sổ tay ra, bắt đầu ghi lại, “Đúng vậy, chính là loại cảm giác không kiên nhẫn này, Sùng Quang được yêu chiều từ nhỏ, cho nên cảm xúc chủ yếu của

hắn không phải sợ cha mà là phiền chán cách dạy dỗ của cha mình...”

Một lát sau, Hứa Trăn ngẩng đầu lên, hỏi: “Vương lão sư, tôi có thể bắt chước cách diễn vừa rồi của ngài không?”

Vương Văn Kỳ: “.....”

Ông nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của người thanh niên này, hăng hăng giọng, cổ tỏ ra vẻ trầm ổn, mỉm cười nói: “Đương nhiên có thể.”

“Vừa rồi, cậu xử lý lời thoại của Lý Ngọc Đường rất tốt, giúp tôi ngộ ra rất nhiều thứ.”

“.....”

Hai người đơn giản giao lưu hai câu, sau đó trả vai diễn cho nhau, lại tiếp tục luyện tập dựa trên phương pháp vừa rồi, dĩ nhiên là bọn họ rất vừa lòng với phong cách diễn xuất này.

Một lát sau, Vương Văn Kỳ quay đầu một vòng xung quanh, rồi nói với đạo diễn Trần Tử An: “Đạo diễn, khi nào thì bắt đầu quay?”

“Tôi cảm thấy trạng thái hiện tại của mình đang rất tốt.”

Trần Tử An: “.....”

Bây giờ mới nhớ đến ta? Vừa thấy mặt liền bắt quay phim, xem lão tử là công cụ sao? ?

.....

Thời gian ở đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành” quả thực tuyệt vời đối với Hứa Trăn.

Các diễn viên hợp tác với hắn đều là ảnh đế, ngoài trừ Từ Hạo Vũ và một số tiểu nhân vật khác thì xung quanh đâu đâu cũng thấy Đại Ngưu phái thực lực, ngay cả kẻ đại ác đã thọc chết hắn trong phân đoạn cuối cũng là trụ cột của đoàn kịch nói thủ đô.

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi, Hứa Trăn khó có thể hiểu sâu về màn biểu diễn của từng người, nhưng trong khoảng thời gian này, hắn tập trung xem vài màn trình diễn đỉnh cao với những phong cách khác nhau nhưng có cùng hiệu quả, thật sự đã được mở rộng tầm mắt.

Bất quá đáng tiếc, tháng ngày vui vẻ thường rất ngắn ngủi.

Mỗi ngày hấn không có nhiều cảnh quay, bởi vì đất diễn của nhân vật Lý Sùng Quang này thật sự quá ít, cho nên chỉ mất 12 ngày là Hứa Trăn có thể hoàn thành xong toàn bộ cảnh quay của mình.

Vào ngày hấn rời đi, đạo diễn Trần Tử An còn cố ý tiễn hấn ra phim trường, vỗ vỗ bờ vai, cổ vũ hấn tiếp tục cố gắng, về sau nhất định còn có cơ hội hợp tác.

Trước khi chia tay, Trần Tử An lấy ra một chiếc túi nhỏ xinh, nói đây là lễ vật của đoàn phim đưa cho hấn, sau đó còn ra vẻ thần thần bí bí kêu hấn lên máy bay hãy mở ra xem.

Hứa Trăn trộm nhéo một cái, cảm giác đây là một xấp giấy chất lượng cao, khiến hấn lập tức hưng phấn.

Hấn đầy cỏi lòng chờ mong, đợi tới khi lên máy bay, ngồi ở trên chỗ ngồi, Hứa Trăn gấp không chờ nổi mà mở túi nhỏ ra, tuy nhiên thứ bên trong lại không phải đồ vật hấn mong đợi, mà đó là một cuốn sổ da có kích thước bằng bàn tay.

Nó có kích thước tương đương với cái mà tôi thường dùng để ghi chép.

Hứa Trăn: Đoàn phim thật là phí tâm tư.

Hấn ngây ngẩn mà mở cuốn sổ ra, vừa định phun tào với Kiều Phong rằng mình có một cuốn sổ mới, tuy nhiên lại phát hiện, trên mặt sổ còn có chữ viết.

Lương Võ Triết, Vương Văn Kỳ cùng các vị tiền bối đã từng hợp tác với hấn, mỗi người đều liệt kê một số tác phẩm tiêu biểu của họ vào sổ tay, khuyên hấn nên xem chúng khi có thời gian.

Wang Wenqi thậm chí còn đánh dấu cẩn thận số tập được đề nghị xem sau tên của bộ phim.

Hứa Trăn sững sờ nhìn dòng chữ trên sổ, đưa tay ra vuốt nhẹ, trên mặt nở nụ cười nhẹ.

Vâng, mặc dù tôi đã xem hầu hết các bộ phim này rất nhiều lần... nhưng tôi vẫn rất biết ơn sự quan tâm của các tiền bối.

Khi lật đến trang cuối cùng của cuốn sổ, hấn phát hiện Từ Hạo Vũ cũng viết một dòng trên đó:

Tác phẩm tiêu biểu: Không (Nhưng tôi là người mua cuốn sổ này).

“Phốc.....” Hứa Trăn không nhịn được cười khi nhìn thấy vào đầu ngoặc mà gã cố ý viết.

.....

Sau khi kết thúc “Khóa học tập” tại đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành”, Hứa Trăn cũng không vội vã quay về thủ đô mà là báo nghỉ phép với Thái Thực Tiển và Kiều Phong, nói mình trở về Cam Châu thăm sư phụ.

Hấn dự định sẽ ẩn mình khỏi làng giải trí một thời gian, nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, thuận tiện học lái xe và kỹ thuật sửa chữa xe máy.

Điện ảnh “Thất Cô” đã bước vào giai đoạn chuẩn bị, hiện đang mài giũa kịch bản và ra ngoài khám phá bối cảnh, có lẽ sẽ bắt đầu khởi động máy vào khoảng tháng 9 hoặc tháng 10.

Hứa Trăn cùng Trần Chính Hào đều đã dời lịch trình trước thời hạn, họ dự định sẽ tập trung vào bộ phim này trong nửa cuối năm nay và họ sẽ phải đánh bóng và làm cho bộ phim công ích này thật sự tốt và chân thực.

Về phần tại sao lại về Cam Châu học motor.....

Một mặt, tất nhiên là vì có thể ở cùng với Sư phụ, mặt khác, phí đào tạo ở Cam Châu rẻ hơn so với thủ đô.... À, không, chuyện này không quan trọng lắm.

Chủ yếu là ở cạnh sư phụ.

Chương 647: Đến Mân Nam

Ngày 12 tháng 4, Hứa Trăn mang theo hành lý đến chùa Pháp Vân, sư phụ Liễu Nhiên hòa thượng vui vẻ phấn khởi mà dắt hấn đi tham quan một vòng quanh khu nhà ở mới của tăng liêu và khen ngợi hệ thống sưởi sàn trong mùa đông này.

Hứa Trăn nhìn nụ cười mãn nguyện của sư phụ, nghe tiếng phụ họa vang vọng của các vị tăng liêu khác, hấn nhếch miệng

cười, cảm thấy tiền mình bỏ ra không hề lãng phí.

Sáng sớm hôm sau, hấn mang mũ và khẩu trang, đi đến một trường dạy lái xe ở gần huyện thành, dự định sẽ báo danh học lái motor.

Mặc dù Kiều Phong đã nhiều lần nói rằng mình thể bỏ thêm tiền để học trong phòng riêng, tránh không bị mọi người vây quanh, nhưng Hứa Trăn lại cảm thấy bản thân thực sự không cần phải làm quá như vậy.

Dù sao cũng không có nhiều người học lái xe ở huyện nhỏ này, vì vậy hấn có thể đăng ký khóa đào tạo trực tiếp.

7h30 sáng, ngay khi trường dạy lái xe mở cửa, trong sảnh chỉ có một ông chú trung niên túc trực, đèn còn chưa bật sáng.

Vị đại thúc đang ăn mì thịt bò, lúc nghe thấy tiếng bước chân của Hứa Trăn, ông cũng không thèm ngẩng đầu lên, mà chỉ nhàn nhạt liếc hấn qua khóe mắt, rồi lơ đãng hỏi: “Đến thi bằng lái?”

Hứa Trăn ngồi xuống chỗ đối diện, đáp: “Đúng vậy, tôi muốn thi bằng lái xe máy, xin hỏi phải đăng ký ở đây sao?”

Đại thúc bữu môi, bỏ đũa trong tay xuống, sau đó lôi danh sách báo danh ra, hỏi: “Muốn thi cái gì? D hay là E?”

Hứa Trăn hỏi: “D và E thì có gì khác nhau?”

Đại thúc giải thích: “D dành cho xe motor ba bánh, E dành cho xe máy thông thường.”

Hứa Trăn vừa định nói “E là được”, nhưng vị đại thúc trung niên kia lại chủ động đề cử cho hấn: “Tôi kiến nghị cậu nên chọn loại D.”

Hứa Trăn cầm lấy giấy báo danh từ trong đôi phương, hỏi: “Tại sao?”

Đại thúc tiếp tục quay về với tô mì thịt bò, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Motor ba bánh rất thông dụng.”

“Cầm giấy phép lái xe hạng D trong tay, về sau lỡ như không tìm thấy công việc thì có thể làm chuyển phát nhanh, thu lưu phế phẩm, có phải tốt hơn là giao đồ ăn không?”

Hứa Trăn: “.....”

Bàn tay đang diễn đơn đột nhiên đông cứng lại.

Hắn còn đang rối rắm giữa D và E, nhưng rôt cuộc vẫn nghe lời mà chọn “Hạng D”.

Được rồi, biết nhiều cũng không hại thân.

Lỡ như trong tương lai lúc đóng phim lại cần đến cảnh cuời xe ba bánh, như vậy không phải bớt việc sao.

Dưới sự hướng dẫn của trường dạy lái xe, Hứa Trăn đi khám sức khỏe, đến DMV đăng ký, sau đó theo huấn luyện viên tìm hiểu nội dung bài thi lái xe.

Nói mới nhớ, bài thi sát hạch lái xe máy thực ra không khó, nhưng phong cách hơi khác so với những gì mình tưởng tượng.

Hắn còn nhớ ảnh chụp ngày đó Hào ca đã chia sẻ cho mình:

Cát vàng đầy trời trên sa mạc, Hào ca ở độ tuổi hai mươi mặc bộ trang phục bó sát, một tay ôm mũ bảo hiểm, tiêu sái mà dựa vào chiếc motor của mình, tóc bị gió thổi đến rối tung, cả người toát ra khí chất hoang dã và điển trai.

Tuy nhiên, thực tế lúc nào cũng vả mặt người:

Trên sân tập bằng xi măng của trường học, Hứa Trăn vẽ mặt hờ hững mà cuời chiếc xe ba bánh đỏ rực, vòng tới vòng lui với tốc độ của một con lừa đang kéo cối xay.

Tiếng hô hoán của huấn luyện viên kèm theo tiếng động cơ của xe ba bánh, quả nhiên là khiến nhân tâm nhiễu loạn.

Ai.....

Tuy nhiên cũng may, huấn luyện viên được trường dạy lái xe sắp xếp cho hắn là một đại thúc lớn tuổi.

Vị đại thúc này có lẽ không thường xuyên coi phim truyền hình cho nên không quen biết mình, việc này làm cho Hứa Trăn vô cùng nhẹ nhàng tự tại.

Tuy nhiên, thời gian vui vẻ chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ vài ngày sau khi huấn luyện viên quen thân với hắn, ông liền bắt đầu nhiệt tình giới thiệu công tác, giới thiệu đối tượng.

Sau khi thi bằng lái xe xong, huấn luyện viên lại quan tâm săn sóc đưa cho hắn một tấm danh thiếp, nói hiện tại mình là trưởng của một trạm giao nhận trong huyện.

Nếu Hứa Trăn muốn tìm công việc chuyển phát nhanh thì có thể liên hệ với ông.

Hắn không mặt mũi cô phụ hảo ý của đại thúc, cho nên đành phải yên lặng cầm lấy danh thiếp.

Ai, cảm tạ sự quan tâm của nhân dân quê nhà.

.....

Cuối tháng 4, Hứa Trăn thành công thi đậu bằng lái xe máy hạng D, sau khi từ biệt sư phụ, hắn liền thu thập hành lý đi đến Thanh Nguyên Sơn tại Mân Nam.

Tất cả mọi người trong đội chuẩn bị cho “Thất Cô” đang khảo sát bối cảnh ở đây, cuối cùng, đoàn phim quyết định đặt cửa hàng sửa chữa xe máy của Tăng Soái ở một thị trấn nhỏ dưới chân núi Thanh Nguyên.

Tuy trong nguyên tác có viết về núi Vũ Di nhưng có một bên cảnh gần núi Nguyên Sơ, nên việc chuyển cảnh sau này của đoàn phim sẽ thuận tiện hơn.

Hơn nữa, tình cờ có một cửa hàng sửa xe máy phù hợp ở thị trấn dưới chân núi, khi Hứa Trăn đến nơi, đoàn phim đã thương lượng với chủ tiệm rằng họ sẽ quay phim ở nơi này trong một thời gian ngắn.

Ngay khi nghe nói đây là một bộ phim về đề tài bắt cóc, người chủ đã lập tức đồng ý, đồng thời hứa sẽ dùng thời gian này, dạy Hứa Trăn cách sửa xe máy.

Hai bên dăm ba câu liền chốt hạ giá cả, mọi người ai ai cũng vui mừng.

Vị chủ tiệm này họ Hàn, tên là Hàn Xuân Lai, một quân nhân xuất ngũ 40 tuổi.

Lúc Hứa Trăn vào cửa, liền thấy vị đại ca này đang giữ lấy khung cửa phía trên, luyện sức cánh tay. Mỗi lần hạ người xuống, cơ bắp trên cánh tay liền lộ ra, trông vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng chờ đối phương đáp xuống đất, Hứa Trăn lại kinh ngạc phát hiện, chân trái của vị đại ca này hình như có chút tàn tật, thân hình khập khiễng khi bước đi khiến mọi người có chút tiếc nuối.

Chương 648: Đoàn Phim “Tân Ý Thiên”

“Hứa Trăn đúng không?”

Hàn Xuân Lai nhìn thấy Hứa Trăn đứng ở cửa tiệm, liền lấy khăn lông xoa xoa tay rồi đuổi tay về phía Hứa Trăn: “Trước đây đã từng xem qua “Sấm Quan Đông” của cậu, Truyện Võ thật sự rất xuất sắc.”

Hứa Trăn vội vàng cúi người, cầm lấy tay đối phương, nói: “Cảm ơn ngài, quá khen.”

“Khoảng thời gian kế tiếp phải quấy rầy ngài.”

Hàn Xuân Lai xua xua tay, nói: “Mọi người quay bộ phim điện ảnh này là chuyện tốt, tôi cũng cảm thấy rất vinh hạnh vì có thể giúp đỡ.”

Nói xong, gã xoa xoa eo, xụ mặt nói: “Nhưng tôi nói trước, mặc kệ cậu là đại minh tinh gì đó, đã muốn học sửa motor thì phải nghe tôi.”

“Tính tình của tôi hơi hung dữ, đến lúc đó có mắng cậu thì cậu cũng đừng có khóc.”

“Ha ha ha.....” Dứt lời, hai người nhìn nhau cười.

.....

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Hứa Trăn tạm thời sống ở thị trấn nhỏ dưới chân núi.

Ban ngày hẳn học sửa xe máy trong tiệm của Hàn Xuân Minh, chạng vạng thì đi leo núi và lái xe ở gần đó, mỗi ngày trôi qua vô cùng sáng khoái.

Do điều kiện địa hình và đường xá nên người dân địa phương rất thích đi xe máy.

Cửa hàng sửa chữa của Hàn Xuân Lai đã hoạt động nhiều năm, có tay nghề tốt, giá cả phải chăng, lại nằm trên trục

đường giao thông chính lên núi, cho nên hàng ngày khách tới khách lui khá tấp nập.

Mỗi ngày bận rộn không thể chiều cô Hứa Trăn nên gã đã đưa cho hắn một chiếc xe máy cũ và để hắn tự tháo lắp.

Hứa Trăn tháo rời và lắp ráp theo bản vẽ nhiều lần, sau đó hắn cũng dần hiểu cấu trúc chung.

Không quá mấy ngày, hắn đã học được cách sử dụng các công cụ khác nhau và một số kỹ thuật xử lý sự cố thông thường thông qua “Sao chép”. Sau khoảng hai tuần, hắn đã thể là trợ thủ giúp đỡ Hàn Xuân Minh.

Một số khách hàng quen nhìn thấy người thanh niên mới này thì tò mò hỏi: “Lão Hàn, đây là học trò mới của ông sao?”

Hàn Xuân Lai quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn, cười nói: “A, đúng vậy.”

Khách quen tâm tặc thở dài: “Lão Hàn đã đến lúc phải thu học trò rồi, cả ngày bận rộn như vậy, thân thể cũng chịu không nổi a.”

“Thu học trò cũng có người có thể chia sẻ công việc.”

Hàn Xuân Lai cong môi cười, nhưng không nói nhiều.

Qua một đoạn thời gian, cơ bản mọi người trong thị trấn đều biết trong tiệm sửa xe máy của Lão Hàn có thêm một người học việc.

Cậu thanh niên này không thích nói chuyện, suốt ngày chỉ cúi đầu làm việc.

Tuy nhiên đứa nhỏ này lại rất siêng năng cần mẫn, làm việc cũng nhanh nhẹn, là thủ đắc lực của Lão Hàn.

Từ ngày hắn tới, cửa hàng sửa xe máy trở nên sạch sẽ hơn trông thấy. Các loại linh kiện đều được đặt gọn gàng ngay ngắn, mặt đất và bàn làm việc đều được chà lau sạch sẽ.

Nhưng có điểm kỳ quái là, cậu thanh niên này cả ngày mang khẩu trang kín mít, chưa bao giờ chịu tháo xuống trước mặt người khác, tóc mái ngổ trên trán cũng chắn ngang mắt, khó nhìn ra dáng vẻ của hắn.

Có người suy đoán có phải tại vì hấn xấu xí, hoặc là trên mặt có vết sẹo.

Nhưng theo một vị khách quen nói, có một lần, hấn ngẫu nhiên nhìn thấy cậu học trò này tháo khẩu trang xuống lau lau mồ hôi, mơ hồ có thể nhìn thấy đây là một tiểu tử tuần tú, hơn nữa còn có điểm giống mình tinh nào đó.

Tuy nhiên tin đồn này vẫn chưa được chứng thực.

Nhưng từ đó về sau, cậu học trò thành thật chất phác này lại càng trở nên bí ẩn.

.....

Hứa Trăn đương nhiên nghe được những lời bàn tán của những người xung quanh về hấn, nhưng hấn không có ý giải thích.

Hiện tại hấn là người học việc của cửa hàng này, một phương diện là vì học kỹ thuật, về phương diện khác còn để trải nghiệm cuộc sống của một người thợ sửa xe máy thực thụ.

Nhiều nhất là hấn sẽ sửa xe máy ở đây nửa tháng, đương nhiên, tốt nhất là không bị người khác nhận ra.

Nhưng mà thật đáng tiếc, thể sự thường thường rất khó đúng với ý người.

Hôm nay là 8 tháng 5, một nhóm “Khách không mời” đã đến thị trấn nhỏ này.

Một đoàn phim truyền hình đến lấy cảnh tới gần núi Thanh Nguyên.

“Nghe nói hình như là một bộ phim võ hiệp, một xe đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa,” Chiều hôm nay, Hải thúc, một người bán cá đẩy chiếc xe máy motor của mình đến tiệm sửa xe của Lão Hàn, háo hức nói: “Không biết “Xạ Điều” hay “Thần Điều” hay là cái gì khác, ôi chỉ thấy một vài chiếc xe buýt đi lên núi từ phía tây.”

Hàn Xuân Lai nghe được lời này, theo bản năng mà liếc mắt về phía Hứa Trăn, hỏi: “Có nhìn thấy mình tinh nào không?”

Lão Hải thúc xua xua tay, nói: “Mình tinh gì, chỉ là đám trang điểm lòe loẹt.”

“Nhìn trên TV thì đẹp, nhưng bên ngoài thì chưa chắc ra bộ đáng gì đâu!”

Nói xong, ông quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Tiểu Tăng a, bánh trước hình như bị kẹt, mau xem giúp thúc.”

Hứa Trăn không hé răng mà chỉ cúi đầu đỡ lấy xe máy của lão Hải thúc, xách theo tua vít, nhanh nhẹn tháo bánh xe ra.

Phim võ hiệp sao...

Hắn đại khái có nhớ một bộ phim mới khởi động máy gần đây.

Không phải là “Xạ Diêu”

Hình như là phim “Ỗ Thiên” của Hoa Ảnh?

Diễn viên chính là ai, Quách Uy sao?

Hứa Trăn một bên vận ốc, một bên yên lặng suy nghĩ xem mình có người quen nào trong đoàn phim này hay không.

Nếu rảnh thì mình có thể sang bên đó xem nào nhiệt.

Chương 649: Gặp Người Quen

Tốc độ lan truyền tin tức ở trấn nhỏ thật sự đáng kinh ngạc.

Vào ngày đoàn phim võ hiệp lái xe lên núi thì chuyên này đã lan khắp đầu đường cuối ngõ.

Trưa hôm đó, hầu như những người đến sửa xe đều nhắc đến chuyện đoàn phim võ hiệp trên núi với Hàn Xuân Lai, bàn tán vô cùng sôi nổi.

Hứa Trăn vừa làm việc vừa nghe khách đến bàn tán vài câu, rất nhanh hắn có thể xác định: Đó chính là bộ phim “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của Hoa Ảnh.

Là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Tra Tiên Sinh (Tra Lương Dung, tên thật của Kim Dung), trình độ quen thuộc đối với dân chúng không thua gì tứ đại danh tác, vừa nghe đây là bản “Tân Ỗ Thiên Đồ Long Ký” đến trấn mình lấy cảnh, nhóm dân chúng trong trấn tức khắc vừa kêu ngạo lại vừa tò mò.

Có một số đưa trẻ lợi dụng ưu thế “Chủ nhà” mà dễ dàng qua mặt sự phong tỏa của đoàn, tìm nhiều góc quay thoải mái khác

nhau để theo dõi quá trình quay của đoàn.

Về phần chủ tiệm Hàn Xuân Lai thì lại trông khá bình tĩnh.

Ha ha, Chu đô đốc còn đang vá bánh xe ở trong tiệm của ta, người thấy ta có phản ứng với hấn không?

Cái gì mà ý thiên, ý cái quý.

Mà bản thân Hứa Trăn, hấn lại càng bình tĩnh hơn.

Kịch bản “Ý Thiên” của Hoa Ảnh đã từng vô số lần bị nhét vào trong tay hấn, tuy nhiên đều bị hấn cự tuyệt.

Không phải hấn có ý kiến gì đối với bộ phim này.

Chẳng qua, nhà mình cũng có công ty điện ảnh, muốn chụp loại phim kinh điển gì thì hoàn toàn có thể tự quay, cần gì phải đi kiếm tiền cho người khác?

Dù thù lao đóng phim cao đến đây thì bọn họ có thể chia sẻ doanh thu bản quyền cho hấn sao?

Chạng vạng, công việc làm ít dần, Hứa Trăn rút cuộc có chút thời gian rảnh để lôi điện thoại ra, kiểm tra đội hình diễn viên của “Ý Thiên”. Sau đó, hấn phát hiện diễn viên chính không phải Quách Uy mà là một người tên Cao Nhượng Thần.

Đây là ai? Tân nhân sao?

Hấn nhấp vào mấy tấm hình, liền phát hiện ra mình vậy mà có quen biết với người này.

Cao Nhượng Thần đã từng đóng vai Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng trong bộ phim kỹ thuật số CCTV “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”.

Hứa Trăn nhớ, lúc ấy vị diễn viên này chỉ là người đóng thế trong đoàn phim, nhưng mà vị đóng vai Nhất Điểm Hồng kia cứ ba ngày lại xin phép nghỉ, khiến cho đạo diễn giận dữ, trực tiếp đuổi người đi, thay võ thế đến diễn.

Khi đó Hứa Trăn đóng vai Diệu Tăng Vô Hoa, làm việc với tiểu huynh đệ này được một tháng, quan hệ tương đối hòa thuận.

Chẳng qua, lúc ấy đối phương không phải là “Cao Nhượng Thần”, mà là “Cao Đại Quang”.

Nhược Thần, Đại Quang...

Ai đã đặt nghệ danh cho y, nghe rất đặc biệt.

Hứa Trăn tiếp tục lướt xuống phía dưới, quả nhiên có rất nhiều cái tên quen thuộc mà hắn biết.

Ví dụ như diễn viên đóng vai Trương Tam Phong là sư phụ của Viên Thừa Chí trong “Bích Huyết kiếm”, vai Hồ Thanh Ngu do Kỷ vương gia của “Lang Nha Bảng” đảm nhiệm, vai Dương Đình Thiên lại do Dương Đại Lang trong “Dương Gia Tướng” diễn....

Tuy nói mấy năm gần đây mình nhận rất nhiều thể loại phim khác nhau, nhưng phim võ hiệp vẫn là chiến trường chính, cho nên hắn mới quen thuộc với diễn viên trong giới này.

“Tích tích!”

Dương Đại Lang, ngoài cửa hàng bỗng nhiên truyền đến âm thanh còi xe máy.

Hiện tại Hứa Trăn không cần ngẩng đầu cũng có thể nghe ra: Đây là loa nòi nhỏ 12V của Ruipu, âm thanh hơi khàn, cần vặn chặt dây điều chỉnh.

Nếu muốn đổi một cái mới thì 10 đồng một cái.

Hắn cất điện thoại di động vào túi, đứng dậy đi ra ngoài xem xét, nhìn thấy ngoài cửa có ba người trẻ tuổi đang đứng đó, hai nam một nữ, đều là dáng người cao gầy.

Cô gái dẫn đầu đeo kính mát, mặc áo phông, quần đen, nhẹ nhàng đẩy một chiếc xe máy, nhìn qua nhìn lại trước cửa tiệm.

Sau một lúc lâu, cô thấy Hứa Trăn đi ra thì nhỏ giọng nói: “Sư phụ, xe máy của tôi bị hỏng, phiền toái xem giúp tôi với!”

Hứa sư phụ bận rộn cả ngày không lên tiếng, hắn chỉ yên lặng dắt xe máy từ trong cô, xem như không có việc gì mà xoay người đẩy mạnh vào trong tiệm.

Gặp được người quen!

Hai thanh niên phía sau thì hắn không biết, nhưng cô gái này thì chính là bạn học của hắn, A Y Mộ!

Che giấu danh tính trước mặt người lạ thì thực dễ dàng, chỉ cần che kín mặt là được. Thế nhưng đối với những người quen biết đã quen thuộc lời nói và cử chỉ của người thì người buộc phải dùng diễn xuất để điều chỉnh.

Đây là một khảo nghiệm!

A Y Mộ cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, thúc giục nói: “Sư phụ, phiền toái cậu nhanh nhanh một chút, chỉ cần nó có thể nổ máy là được, hiện tại tôi đang rất gấp!”

Hứa Trăn cũng không vội vã trả lời.

Lúc này, hắn mặc quần áo lao động màu xanh biển, mang bao tay, tay chân lạnh lẽo mà kiểm tra vấn đề của xe máy, một lúc sau hắn nhẹ giọng lắc đầu nói: “Động cơ có vấn đề, tôi phải tháo ra xem, cho nên không thể nhanh được.”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn cố ý điều chỉnh thanh tuyến của mình, pha một chút giọng địa phương vào trong giọng phổ thông của mình.

Nghe khi nghe hắn nói lời này, Hàn Xuân Lai đang chơi game bên cạnh liền ngay ngắn, vô thức quay đầu nhìn về phía hai người.

Đây.... vừa rồi là ai mới nói chuyện vậy?

Tại sao lại nghe hơi giống giọng của mình? !

Mà lúc này A Y Mộ hoàn toàn không biết trước mặt chính là lão đồng học của mình.

Cô nôn nóng nhìn về chiếc xe máy, nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Trong một giờ nữa tôi nhất định phải quay về!”

Hứa Trăn tiếp tục tháo dỡ chiếc xe máy và nói một cách thờ ơ: “Không có khả năng, cả đêm nay cũng chưa chắc sửa được.”

“Cô cứ để xe máy trong tiệm, ngày mai lại đến lấy.”

“A?” A Y Mộ kinh ngạc nói, “Hôm nay không sửa được? Vậy, tôi làm sao để trở về đây?”

Hứa Trăn ngẩng đầu liếc nhìn cô, nói: “Cô có thể gọi xe.”

A Y Mộ nghe hắn nói như vậy, nhin không được thở dài một tiếng.

Cô do dự một lúc lâu, rốt cuộc vẫn nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI...NGÀY MAI SỬA CŨNG ĐƯỢC, NHƯNG CẬU CÓ THỂ GIÚP TÔI MANG XEM QUA BÊN ĐÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

Hứa Trăn không ngần đầu lên, thanh âm bình tĩnh nói: “CỬA TIỆM CHÚNG TÔI KHÔNG CÓ DỊCH VỤ NÀY.”

A Y Mộ khuyên can mãi cầu nửa ngày, Hứa Trăn cũng không nhả ra, khiến cho cô vô cùng khó xử.

Chương 650: Lên Núi Giao Xe

Sau khi do dự một lúc, A Y Mộ tháo mắt kính mát trên mặt xuống, lấy lòng nói: “SƯ PHỤ, THẬT RA TÔI LÀ MỘT DIỄN VIÊN.”

Vừa nói, cô vừa chỉ về phương hướng tây bắc: “BÊN KIA LÀ ĐOÀN PHIM CỦA TA, NGÀY MAI THẬT SỰ KHÔNG RẪNH, MONG CẬU CHÂM CHƯỚC, GIÚP TÔI MỘT LẦN ĐI?”

“ĐOÀN PHIM CHÚNG TÔI CÓ RẤT NHIỀU DIỄN VIÊN NỔI TIẾNG, TÔI XIN CHỮ KÝ CỦA HỌ CHO CẬU ĐƯỢC KHÔNG?”

“TREO Ở TRÊN TƯỜNG, MỜI CHÀO LÀM ĂN!”

Hứa Trăn gằn như bị cô chọc cho vui vẻ.

“NHIỀU DIỄN VIÊN THÌ SAO?” HẮN NGẮNG ĐẦU LÊN, NÓI, “ĐẠI TỶ, TÔI ĐÃ NÓI RỒI, CỬA TIỆM CHÚNG TÔI KHÔNG CÓ DỊCH VỤ NÀY, NẾU CÔ MUỐN TÔI ĐI GIAO XE?”

Nói tới đây, hắ cầm theo một thành cờ lê sắt to, gõ “ĐANG ĐANG ĐANG”, NÓI: “VẬY THÌ THÊM TIỀN!”

A Y Mộ: “.....”

Cô gục đầu xuống, “NGA” MỘT TIẾNG, ĐI TÌM CHỦ TIỆM HÀN XUÂN LAI ĐỂ TRẢ TIỀN, SAU ĐÓ LẠI Ủ RŨ CỤP ĐUÔI, MANG KÍNH MÁT RỒI ĐI RA CỬA.

Chờ cô gái đi xem, Hàn Xuân Lai mới nhìn thoáng qua bóng dáng đối phương rồi hỏi Hứa Trăn: “CẬU QUEN NGƯỜI NÀY SAO?”

Lúc này Hứa Trăn đã trở lại trạng thái bình thường, cười nói: “ĐÚNG VẬY, LÀ BẠN HỌC CỦA TÔI.”

Hàn Xuân Minh nghe vậy ngẩn ngơ, không khỏi nhìn theo bóng dáng của đối phương.

“Như vậy cũng không nhận ra?” Gã vuốt vuốt cằm, nói: “Có phải cô gái này bị ngốc hay không?”

....

Hai thanh niên đi cùng A Y Mộ là hậu bối trong công ty, bọn họ đều là diễn viên của đoàn phim “Ý Thiên”.

Trên đường trở về, một thanh niên cưỡi xe máy chở theo cô, lên tiếng hỏi: “Tỷ, vị sư phụ sửa xe vừa rồi, chị có cảm thấy hần hơi giống Hứa Trăn hay không?”

“Gì?”

A Y Mộ ngồi ở phía sau, cười ha ha, nói: “Hứa Trăn? Cậu cũng thật hài hước!”

“Hứa Trăn có thể ngồi xổm dưới chân núi sửa xem máy sao?”

Thanh niên kia đỏ mặt lên, nói: “Tôi không nói giống y hệt.”

“Vừa rồi tôi đang đứng bên ngoài, có lẽ ánh sáng không tốt lắm cho nên cảm giác sườn mặt đặc biệt giống.”

Người thanh niên còn lại cũng phụ họa: “Đúng đúng đúng, nhất là lúc hần đi ra khỏi cửa hàng, tôi thậm chí còn giật mình vì nghĩ đó là Hứa Trăn.”

Nói xong, hần nhin không được mà thở dài: “Hứa Trăn chính là thần tượng của tôi!”

“Đoạn thời gian trước, tôi đã xem hết các bộ phim truyền hình của hần, rõ ràng là bạn cùng lứa tuổi nhưng tôi cảm thấy mình không thể làm được gì cả, còn người ta thì lợi hại như vậy.”

“Ai, thật hy vọng trong tương lai, bản thân cũng có thể giống như hần!”

A Y Mộ nghe xong mấy lời này thì cười nói: “Ồ, hóa ra cậu là Fans của Hứa Trăn sao? Ha ha, sao không nói sớm.”

“Hai chúng ta rất thân nhau, để tôi xin chữ ký cho cậu!”

Nghe cô nói như vậy, hai thanh niên kia lập tức lộ ra khuôn mặt vui vẻ, nói: “Mộ tỷ thật ngầu nha!”

“Hoan hô Mộ tỷ! Mãi mãi là fans cứng của Mộ tỷ! !”

“.....”

Trong lúc nói chuyện, xe máy lao nhanh trên con đường núi gập ghềnh, trở về căn cứ của đoàn phim “Ý Thiên”.

A Y Mô lấy điện thoại ra, tìm tên Hứa Trăn trong danh sách rồi vui vẻ gửi cho hắn một tin nhắn.

“Ding Ding!”

Một lát sau, trong tiệm sửa xe dưới chân núi, điện thoại của Hứa Trăn vang lên âm thanh thông báo.

Hắn mở giao diện màn hình ra thì phát hiện người gửi tin nhắn tới chính là A Y Mô.

Hắn còn tưởng rốt cuộc đối phương đã nhận ra điều gì đó cho nên mới phản ứng lại, nhưng kết quả, nội dung tin nhắn lại là: “Làm gì đấy lão Hứa? Bên cạnh tôi có hai tiểu đệ rất thích cậu, thế nào, có thể cho tôi xin hai bản chữ ký được không?”

Hứa Trăn nhìn đồng linh kiện lộn xộn trước mắt, nhẹ nhàng dùng khăn lông lau mồ hôi trên trán.

——Tôi đang sửa xe máy cho cô đây.

.....

Vấn đề của chiếc xe máy này có chút phức tạp, thật sự không thể sửa xong chỉ trong một đêm.

Bug chết, phốt xi lanh cũng bị lỗi, trượt ly hợp, cạn bình điện, đóng cặn cacbon và nhớt thì không cần phải nói...

Đó là tập hợp những hỏng hóc của xe máy.

Ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của Hàn Xuân Lai, Hứa Trăn loay hoay với nó thêm một buổi sáng nữa, đến cuối cùng chiếc xe đã được sửa chữa hoàn chỉnh.

Sau lần đại tu toàn diện này, hắn chỉ cảm thấy kỹ thuật sửa chữa xe máy của mình đã có những bước phát triển vượt bậc, hầu hết các lỗi thông thường đều có thể một mình xử lý.

——cảm tạ công dân A Y Mô đã cung cấp chiếc xe này cho tôi!

11 giờ 30 trưa ngày hôm đó, Hứa Trăn tắm rửa xong, thay một bộ quần áo lao động sạch sẽ rồi cưỡi chiếc xe đã sửa, đi lên

núi.

Hắn đã xin phép Hàn Xuân Lai để được nghỉ buổi chiều, dự định sẽ chạy lên đoàn phim “Ỗ Thiên” hóng náo nhiệt.

Ngày hôm qua, mình đã đùa quá trớn với A Y Mộ, cho nên hôm nay phải tìm cơ hội để tiết lộ thân phận.

Là người đứng chung tuyến một, tương lai sẽ càng gặp nhau dài dài, hơn nữa cả hai sẽ cùng nhau làm một bộ phim tốt nghiệp vào học kỳ tới!

.....

Trên con đường núi ngoằn ngoèo rợp bóng cây, Hứa Trăn lái chiếc motor nhỏ lên núi, cơn gió ẩm đầu mùa hè thổi qua khe hở giữa quần áo lao động, mang theo một chút mát mẻ, khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

“Tích! Tích!”

Nghe thấy tiếng còi xe vang lên ở sau lưng, Hứa Trăn vội di chuyển vào ven đường, chừa lại làn đường cho xe phía sau đi lên.

Vài giây sau, một chiếc motor ba bánh chậm rãi đi tới, tuy nhiên nó cũng không vội vượt qua.

“Tiểu Tăng?”

Tài xe lái xe nghiêng đầu đánh giá Hứa Trăn, hỏi: “Là tiểu Tăng đúng không? Cậu lên đây làm gì vậy?”

Hứa Trăn quay đầu liền thấy, hóa ra là khách quen của tiệm: Lão Hải thúc.

Ngày thường hắn rất ít nói chuyện, nhưng lúc này người ra hỏi hắn, hắn cũng không thể không lên tiếng, cho nên liền vội đáp lại: “Lão Hải thúc, tôi lên núi để giao xe.”

Lão Hải thúc “Nga” một tiếng, dùng ngón tay cái chỉ về phía trước, nói lớn: “Ta lên núi giao cơm cho đoàn phim, lên trước nhé!”

“Lát nữa gặp lại, thúc có mang theo dưa hấu và quả đào!”

Dứt lời, ông tăng tốc và nghênh ngang đi trên con đường phía trước.

Trên con đường núi, một làn gió mang theo hương vị Mãn Nam thổi qua, khiến lòng người nhẹ nhàng, thoải mái.

Chương 651: Đại Khỉ Ti? ?

Chỉ chốc lát sau, Hứa Trăn đã đi tới ngọn núi nơi đoàn phim lấy cảnh.

Hắn quen cửa quen ngõ mà tìm nhân viên hậu cần của phim trường, sau một phen trao đổi, hắn tạm thời đem xe máy đến phòng đạo cụ, rồi giao chìa khóa cho trợ lý của A Y Mộ.

Giao xe xong, Hứa Trăn cũng không vội rời đi mà đứng ở bên cạnh phim trường “Ỗ Thiên” để quan sát.

Khu vực đóng đô của đoàn phim nằm trên một thung lũng tương đối bằng phẳng ngay lưng chừng núi, dưới vách đá ở phía bắc, một cung điện cao chót vót được xây dựng tạm thời dựa vào Thương Sơn.

Quảng trường lát đá xanh rộng lớn, lan can bằng đá trắng chạm ngọc, dọc theo bậc thang hướng về phía cửa, đầy cổng tháp canh có hoa văn cổ quái ở bên ngoài cung điện, sau đó...

Sau đó liền không có sau đó.

Hứa Trăn đứng ở phim trường, có thể nhìn thấy rõ ràng, “Cung điện” này chỉ là một bức tường.

Thậm chí mặt sau của bức tường còn chưa được sơn, lộ ra gạch đỏ, nhìn qua trông rất buồn cười.

Hứa Trăn hiểu, những cảnh quay bên trong cung điện đều sẽ được hoàn thành ở studio, còn nơi này chỉ được sử dụng cho các cảnh quay ở lối vào của cung điện.

Năm đó, Di Hoa Cung của “Tuyệt Đại Song Kiều” cũng áp dụng phương pháp này.

Cho nên, Hoa Vô Khuyết chưa một lần chân chính “Đi vào” Di Hoa Cung, nghe đến đây lại có chút tiếc nuối.

“Tiểu Tăng, bên này bên này!”

Lão Hải thúc đang chuẩn bị giao com hộp thì nhìn thấy hắn, ông vẫy vẫy tay, gọi: “Mau qua đây, thúc vừa bỏ trái dưa hấu

xong này!”

Hứa Trăn cười cười, bước chân nhẹ nhàng mà đi về phía xem ba bánh của Lão Hải thúc.

Xe của Lão Hải dừng ở đối diện cung điện, lúc này đoàn phim còn đang quay chụp, cho nên chỉ có mấy nhân viên công tác đến nhận cơm hộp, tự mình ngồi xôm dưới bóng râm của chân tường, ăn đến khoan khoan khoái khoái.

Thấy Hứa Trăn lại đây, Lão Hải liền đưa cho hắn một miếng dưa hấu vừa mới cắt xong.

Hứa Trăn nhận lấy dưa hấu, dè vành mũ ngư dân trên đầu xuống, tháo khẩu trang rồi ngồi xôm dưới chân tường giống như đám nhân viên công tác xung quanh.

“Cái gái kia thật xinh đẹp, cảm giác còn đẹp hơn Triệu Mẫn và Chu Chỉ Nhược,” Một nhân viên vừa ăn cơm hộp, vừa nhìn diễn viên trong sân, nói: “Tên là gì nhỉ, diễn vai gì vậy?”

Người bên cạnh cười nói: “Đẹp là đúng rồi.”

“Cô ấy tên là A Y Mộ, diễn vai Đại Khi Ti, Thánh Nữ Minh Giáo Ba Tư, vốn là một mỹ nữ tuyệt sắc.”

“Tôi sớm đã muốn nói, tại sao các bản “Ỗ Thiên” trước kia đều tìm một đồng bác gái trung niên đến diễn vai Đại Khi Ti, đeo thêm tròng mắt xanh thì có thể biến thành người Tây Vực sao? Giới nghệ sĩ lại không có diễn viên Tây Vực!”

Hứa Trăn nghe được lời này, thì không khỏi dựng lỗ tai lên.

Đại Khi Ti?

A Y Mộ thật sự diễn nhân vật này sao?

Hắn đứng dậy, thăm dò mà nhìn xung quanh khắp phim trường, quả nhiên là thấy A Y Mộ mặc một thân váy dài màu tím đen, trên mặt mang theo lụa mỏng, mái tóc xoắn giống như mì gói, quả nhiên là bộ dáng của nữ nhân Tây Vực.

Được rồi, tuy nói nhan sắc của Đại Khi Ti được xếp ở hạng đầu trong “Ỗ Thiên”, nhưng Hứa Trăn vẫn cảm thấy buồn cười.

Bởi vì nhân vật này trừ bỏ là Thánh Nữ Minh Giáo, Tử Sam Long Vương thì còn có rất nhiều nhân vật khác.

Ví dụ như Kim Hoa bà bà, mẹ của Tiểu Chiêu...

Hứa Trăn vừa ăn dưa hấu vừa nhìn diễn viên diễn xuất trong sân, chỉ cảm thấy tâm trạng khác hẳn.

Hóa trang của A Y Mộ đúng là có mấy phần phù hợp với Đại Khỉ Ti: Hốc mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, ngũ quan tinh xảo, khá bắt mắt.

Dựa theo tiêu chuẩn chọn vai của “Tam Quốc” thì cho dù cô không diễn, nhưng với tạo hình này cũng đáng đạt 85 điểm.

Phân cảnh trước mắt là một đoạn hồi ức trong câu chuyện:

Nhiều năm trước kia, khi Minh Giáo vẫn còn toàn thịnh, một thiếu niên tên là Hàn Thiên Diệp vì báo thù cho vi phụ mà lẻ loi một mình đi lên Quang Minh Đỉnh, khiêu chiến với giáo chủ Dương Đỉnh Thiên và đề nghị quyết đấu tại Bích Thủy Hàn.

Nhưng Dương Đỉnh Thiên không biết bơi, trong lúc hai bên giằng co thì Đại Khỉ Ti bước ra khỏi đám đông, nói dối là nữ nhi của giáo chủ, thế Dương Đỉnh Thiên tiếp trận quyết đấu dưới nước này.

Theo cách nhìn của Hứa Trăn, thì đây là một phân cảnh khó.

Có quá nhiều người tham gia, tất cả nhân vật cấp cao của Minh Giáo đều có mặt, mâu thuẫn vừa kịch liệt vừa phức tạp.

Cảnh nổi bật là cảnh nhân vật vô danh tiểu tốt Hàn Thiên Diệp lẻ loi đối mặt với quần hùng Minh Giáo, thông báo thiên hạ hắn ta khiêu chiến với cao thủ hàng đầu. Khí chất diễn viên nếu không đủ thì không những không diễn ra được đáng vẻ gan dạ sáng suốt, ngược lại còn khiến câu chuyện này trở nên buồn cười

Hứa Trăn cảm thấy, nếu như mình là nhà làm phim, thì hắn nhất định sẽ tìm một diễn viên khách mời có diễn xuất tốt đóng vai Hàn Thiên Diệp, ví dụ như Tống Úc sư huynh.

Nhưng mà hiện thực: Người đóng vai Hàn Thiên Diệp lại là một diễn viên ngoại quốc...

Hứa Trăn không thể hiểu đối phương đang nói cái gì, có vẻ như y là người Hàn Quốc.

Không nghe hiểu lời thoại thì cũng thôi đi, nhưng diện mạo của y hoàn toàn trái ngược với hình ảnh của một thiếu hiệp, bây giờ chỉ có diễn xuất mới là thứ đáng để quan tâm.

Biểu cảm cường điệu, giọng nói lúc hoảng hốt, lúc rống to, thật sự khiến Hứa Trăn ăn dưa thối cũng không thấy thoải mái.

Đạo diễn hiển nhiên rất bất mãn đối với biểu hiện của đối phương và đây đã lần NG thứ sáu thứ bảy của y.

Chương 652: Kêu Hấn Cút Đi! !

Hết lần này tới lần khác, sự kiên nhẫn của các diễn viên xung quanh đã dần cạn kiệt, diễn xuất càng ngày càng không đúng trạng thái, nhóm nhân viên bên sân cũng kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần.

Đạo diễn thấy tình hình không ổn cho nên đành phải bắt lực hô tạm dừng công việc quay phim, để cho mọi người ăn cơm trước, chờ đến buổi chiều sẽ tiếp tục.

Nhìn thấy đoàn phim bắt đầu tản ra, một nhóm người mệt mỏi đi về phía xe đồ ăn, Hứa Trăn đang ngồi xổm liền thu dọn vỏ dưa, mang khẩu trang lên, giúp Lão Hải thúc phân phát com hộp.

“Tiểu Tăng, cậu mang cái này rồi đi theo vị đại ca kia.” Lão Hải thúc xách hai túi com hộp đưa cho Hứa Trăn, nói: “Đây là của đạo diễn và nhóm diễn viên chính.”

Hứa Trăn “Ài” một tiếng, xách túi lên, đi theo nhân viên kịch vụ.

Nhắc mới nhớ, đạo diễn của bộ phim này hóa ra cũng là người cũ của Hứa Trăn: Đạo diễn Đặng Đại Diễn.

Đặng đạo đã từng hợp tác với Hứa Trăn trong hai bộ phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” và “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”. Ông cũng là người chỉ dạy cho Hứa Trăn rất nhiều thứ và là người dẫn đường quan trọng.

Hứa Trăn vừa thấy Đặng đạo thì định đi qua chào hỏi đôi phương, nhưng mà Đặng đạo có vẻ rất bận rộn, lại nổi nóng vì cảnh quay không đạt, bởi vậy đây thật sự không phải thời cơ tốt để ôn chuyện cũ.

Hứa Trăn đi tới bên cạnh ông, đặt com hộp xuống, nhìn thấy đối phương cúi đầu, hết sức chăm chú xem lại mấy cảnh NG vừa rồi, hắn cũng không dám quấy rầy mà im lặng rời đi.

Đưa com xong cho Đặng đạo, hắn lại đi phát com cho nhóm diễn viên chính.

Đến lúc đưa cho A Y Mộ, cô nương này vậy mà nhận ra hắn, tuy nhiên không phải nhận ra “Hứa Trăn” mà là “Sư phụ” đã sửa xe cho mình.

A Y Mộ nhìn bộ quần áo lao động quen thuộc, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Đây không phải là sư phụ sửa xe hôm qua sao? Cậu còn phụ trách đưa com nữa à?”

“Làm ăn rộng rãi như vậy?”

Hứa Trăn: “.....”

Sau khi ngơ ngác một lúc, hắn mới đáp lại: “Tôi đã giao chìa khóa cho trợ lý.”

A Y Mộ gật gật đầu, nói: “Tôi biết, tôi biết, vừa rồi cô ấy đã nói với tôi, cảm ơn cậu nhé.”

“Khách khí,” Hứa Trăn lấy một cuốn sổ trong túi ra, nói: “Đây là chữ ký mà cậu muốn.”

A Y Mộ nghe vậy thì sửng sốt, vừa mở sổ ra thì thấy bên trong có hai trang được ký tên, chỗ ký tên viết hai chữ “Hứa Trăn”.

Cô nhìn chữ ký, đầu óc lập tức mông lung.

Ký tên?

Đây đúng là chữ ký của Hứa Trăn, ta biết nét chữ của hắn...

Nhưng, tại sao thứ này lại nằm trong tay của vị sư phụ sửa xe?

Hơn nữa tại sao hắn lại biết hôm qua ta đã nhờ Hứa Trăn ký tên, mà vì cái gì Hứa Trăn lại phải đưa cho hắn...

Bỗng nhiên, A Y Mộ ngẩng đầu lên.

Cô tròn tròn mắt nhìn thanh niên đội mũ ngư dân cùng khẩu trang che kín mặt, há miệng thờ đốc.

“A! !”

A Y Mộ đứng phắt người dậy, thét một tiếng chói tai.

Này này này này..... Đây là tình huống gì đây! !!

Những người xung quanh nghe thấy động tĩnh thì sôi nổi nhìn về phía cô, A Y Mộ đỏ mắt, vội vàng quay đầu, khom lưng xin lỗi mọi người, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, vừa rồi có một con sâu rơi ở trên người tôi.”

Hứa Trăn: “.....”

Đám người bữu môi, không để ý bên này nữa mà tiếp tục bận rộn với công việc của chính mình.

“Tại sao cậu lại ở chỗ này?” A Y Mộ đè ép âm thanh, vẻ mặt khó hiểu, hỏi: “Mà tại sao cậu lại đi sửa xe máy?”

Hứa Trăn nói: “Tôi đi trải nghiệm cuộc sống, thời gian sau, tôi sẽ đóng vai thợ sửa xe trong một bộ điện ảnh.”

Nghe được lời này, trong mắt A Y Mộ tức khắc lộ ra biểu tình kinh ngạc và khâm phục.

Hứa Trăn xua xua tay với A Y Mộ, nói: “Trước không nói, khi nào rảnh thì nói chuyện sau, bây giờ tôi phải đi đưa cơm.”

Nói xong, hắn xách theo phần cơm hộp còn lại, tiếp tục đi đưa cho người khác.

Là một chân chạy việc vật đủ tiêu chuẩn, Hứa Trăn không nói chuyện với ai khác ngoài A Y Mộ, hắn chỉ yên lặng đưa cơm hộp rồi lập tức rời đi.

Cơm hộp của mỗi người đều giống nhau, hắn cũng không cần thiết nói thêm cái gì.

Nhưng mà lúc đưa cơm cho người bạn nước ngoài kia, đối phương nhìn cơm hộp trong tay, bất mãn mà nhíu mày lại.

Y ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Trăn, thực tức giận mà vút ra mấy câu, nhưng bởi vì ngôn ngữ khác biệt cho nên Hứa Trăn nghe không hiểu y đang nói gì. Hắn vội quay đầu đi tìm phiên dịch, hỏi xem có phải anh bạn này đang muốn yêu cầu gì hay không.

“Bang!”

Nhưng mà mới vừa quay người lại, còn không kịp tìm người đi hỏi phiên dịch ở đâu, Hứa Trăn bỗng nhiên cảm giác phía sau lưng truyền đến cơn nóng rát.

Hắn theo bản năng mà dừng bước chân, duỗi tay về phía sau sờ sờ một hồi mới phát hiện trên tay dính đầy nước canh.

Này.....

Đối phương hắt canh lên người mình sao? !

Hứa Trăn ngạc nhiên mà đứng bất động tại chỗ, nước canh sau lưng thấm vào quần áo, dán chặt vào lưng, “Tí tách, tí tách” theo vạt áo nhỏ xuống dưới đất.

Trong lúc nhất thời, hắn không biết phải phản ứng như thế nào.

Đây là bị đạo diễn NG quá nhiều lần, cho nên tùy tiện tìm người trút giận sao?

Lãng phí đồ ăn như vậy, không sợ gặp báo ứng à?

Sau lưng, anh chàng diễn viên ngoại quốc kia vẫn đang hung hăng mắng chửi. Lúc này, phiên dịch mới chạy tới đây, nhìn thấy tình huống xảy ra trước mắt cũng có chút khó xử, cho nên chỉ đành phải căng da đầu ra nói: “Kim tiên sinh nói, hắn không ăn được gừng mà trong canh này lại có quá nhiều gừng...”

Những người xung quanh cũng bắt đầu chú ý đến tình huống bên này, ngơ ngơ ngác ngác nhìn nhau.

Lão Hải thúc đang đứng phát cơm thấy thế thì liền không màng đến cơm hộp mà vội vàng cầm lấy khăn lông chạy về phía bên này. A Y Mộ cũng sững sốt, lập tức chạy về hướng của Hứa Trăn.

“Bang!”

Đúng lúc này, đạo diễn Đặng Đại Diễn ở cách đó không xa cũng vừa lúc nhìn thấy một màn này, ông lập tức hung hăng ném kịch bản xuống đất.

“Đây là tạt xấu gì?”

Ông chấp tay sau lưng, nhìn về phía trước rồi giận dữ hét âm lên: “Diễn xuất không tốt, lại dám trút giận lên nhân viên? !”

“Xem đoàn phim là nhà bếp của cậu sao? !”

Đặng đạo không nói hai lời, trực tiếp móc di động ra, kêu lên: “Phiên dịch đâu? Phiên dịch cho hấn nghe!”

“Kêu hấn lập tức cúp đi!”

“Mẹ nó, đoàn phim của lão tử không nuôi nổi loại người này, ai nhét hấn hết vào thì tới mang đi cho tôi!”

Chương 653: Hiện Tại Hấn Là “Tăng Soái”

Đặng Đại Diễn bị hành vi của diễn viên chọc giận, ông lập tức móc điện thoại gọi cho nhà sản xuất, muốn đuổi đối phương ra khỏi đoàn phim của mình.

Mà diễn viên đóng vai Hàn Thiên Diệp nghe thấy mấy lời như thế thì lập tức đen mặt, xoay người đi vào xe bảo mẫu.

Người này tên là Kim Jae Hoon, không phải diễn viên, mà là một ca sĩ thần tượng.

Bắt đầu từ năm nay, y sẽ tới Hoa Hạ để triển khai hoạt động và “Ỗ Thiên” cũng là bộ phim đầu tiên y tham gia, thế nhưng không ngờ lại xảy ra việc như vậy.

“Bọn họ nhất định phải cho tôi một lời giải thích!”

Bên trong xe bảo mẫu, người đại diện nổi giận đùng đùng mà kêu lên: “Jae Hoon của chúng tôi ban đầu tuân theo sự sắp xếp của quý công ty, cho nên mới đồng ý nhận một vai khách mời nhỏ, kết quả hiện tại lại bị nhục nhã trước mặt người khác.”

“Đầu tiên là đạo diễn tìm mọi cách gây khó dễ, yêu cầu quay đi quay lại vì những lý do khó hiểu, hiện tại lại dùng ngôn ngữ thô lỗ chửi bới sự chuyên nghiệp của nghệ sĩ.”

“Chúng tôi yêu cầu một lời xin lỗi chính thức từ đoàn phim “Ỗ Thiên” cùng với đạo diễn Đặng Đại Diễn.”

Người đại diện một bên ồn ào chửi mắng, một bên thông qua cửa sổ xe, nhìn về phía Đặng Đại Diễn ở cách đó không xa, nói: “Với tình huống hiện tại, chúng tôi cần phải nghiêm túc suy nghĩ xem, tương lai có nên tiếp tục để Hoa Ảnh truyền thông làm công ty đại diện cho Jae Hoon ở Hoa Hạ hay không!”

“Chúng tôi thật sự không nhìn thấy được sự thành ý của quý công ty!”

“.....”

Tranh chấp bên phía đoàn làm phim “Ỗ Thiên” ngay lập tức truyền đến nhà tư sản Hoa Ảnh truyền thông.

Thái độ của Đặng đạo khá cứng rắn, ông yêu cầu nam diễn viên đóng vai Hàn Thiên Diệp rời đi ngay lập tức, tất cả các cảnh quay liên quan đến y đều được quay lại, đồng thời phải xin lỗi nhân viên đã bị tạt canh và bồi thường thiệt hại về kinh tế;

Mà thái độ của nam diễn viên cũng cứng rắn như nhau, hai bên không nhượng bộ một tấc.

Nhà sản xuất phụ trách điều phối việc này chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Cùng lúc đó, trên phim trường, Lão Hải, người phụ trách việc giao cơm, đã tức giận đến dậm chân âm âm.

Tiểu Tăng vốn đến giúp mình đưa cơm hộp, nhưng không ngờ lại bị người ta tạt một thân nước canh, việc này làm cho ông cảm thấy vô cùng nhục nhã.

“Đại minh tinh liên có tổ chất này sao?”

Lão Hải thúc nổi trận lôi đình: “Dám hắt canh lên đĩa nhỏ của chúng tôi? !”

“Tiểu Tăng trung thực như vậy, có chọc gì đến mấy người sao? !”

Bảo an bên sân thấy ông kích động như vậy thì cũng vội vàng đi lên khuyên can, Lão Hải đâu sợ đắc tội với người khác, ông cuộn tay áo lên, càng kêu càng vang dội: “Chúng ta đến đây đưa cơm, chứ không phải nô tài của các người! Hoặc là kêu hấn đến đây xin lỗi Tiểu Tăng, hoặc là để tôi đi qua bên đó, hắt một bát canh lên người hấn!”

“Tôi nói cho mấy người biết, việc hôm nay nhất định tôi sẽ không bỏ qua! !”

“.....”

Lúc này, trong phim trường đã loạn thành một đoàn.

Về phần Hứa Trăn vô tội bị hất canh cũng không có ở lại phim trường, mà là được nhân viên công tác mang đi tắm rửa.

Nói thật, bị hất một bát canh lên người, hấn không phải tức giận mà là kinh ngạc.

Hứa Trăn đã gia nhập làng giải trí được mấy năm, tham gia rất nhiều phim truyền hình và điện ảnh, cũng đã từng tiếp xúc với một số nghệ sĩ ngoại quốc.

Mặc dù hấn không có quan hệ cá nhân với những người này, cũng không hiểu tính khí của bọn họ, nhưng ít nhất hai bên vẫn giữ được phép lịch sự tối thiểu và chưa từng xảy ra tranh chấp với ai.

Kết quả, hiện tại loại chuyện này đã xảy ra...

Hứa Trăn chỉ cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hấn cũng không phải vì chuyện này mà kì thị người ngoại quốc, bởi vì một nghệ sĩ nhỏ không thể đại diện cho cả một quốc gia, cho nên chỉ có thể nói là nhân phẩm của đối phương quá thấp kém.

Nhưng giờ khắc này, Hứa Trăn bỗng nhiên hiểu một chuyện:

Hai năm trở lại đây, lý do xung quanh hấn ít có “người xấu” không phải vì vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, mà vì hiện tại hấn đã đạt được những thành tựu nhất định trong làng giải trí, dù là chính nhân quân tử, hay là đầu trâu mặt ngựa thì đều sẽ gương mặt tươi cười chào đón hấn.

Tuy nhiên, hiện tại hấn không phải là “Hứa Trăn”, mà là “Tăng Soái”, một người học việc ở tiệm sửa xe máy dưới chân núi, thế giới này lập tức liền mất đi lự kính tươi cười mà khôi phục lại bộ dáng vốn có.

Sau khi tắm rửa đơn giản, Hứa Trăn thay quần áo mà nhân viên chuẩn bị cho hấn và dự định đi ra khỏi phòng tắm.

Vừa ra khỏi cửa, hấn nhìn về phía mũ và khẩu trang được đặt trên ghế, do dự một hồi, cuối cùng vẫn không cầm lên.

Quên đi, không cần nữa.

Hứa Trăn sắm vai “Tăng Soái” trong trấn nhỏ là để trải nghiệm cuộc sống, chuẩn bị thật tốt cho “Thất Cô”, chứ không

phải là để tự tìm phiền phức cho mình.

Vừa rồi trong lúc tắm rửa, hắn rõ ràng nghe thấy giọng nói giận dữ của Đặng đạo, ông đang không ngừng mắng chửi nhà sản xuất đến khàn cả giọng, thậm chí còn chửi thẳng má nó.

Nghe thấy Lão Hải thúc bởi vì chính mình bị ủy khuất mà không tiếc ném công việc đưa cơm hộp, một hai phải lấy lại công đạo cho mình.

Bọn họ không biết mình là Hứa Trăn, nhưng lại có thể để ý đến cảm giác của “Tăng Soái” như vậy.

Mà chính mình đang đóng vai Tăng Soái, nếu không đi bên vực bọn họ thì chẳng lẽ lại muốn giúp đỡ cho ác nhân sao?

Chẳng lẽ muốn tro mắt nhìn nhà tư sản một tay trấn an Đặng đạo, một tay trao đổi tài nguyên với diễn viên kia, để “giải quyết ổn thỏa” vấn đề này?

Xin lỗi, nhưng ta không thể để mọi chuyện như vậy được.

Hứa Trăn ưỡn thẳng sống lưng, thần sắc thông dong mà đẩy cửa phòng tắm ra.

Chương 654: Soái Ca Giao Cơm

Cùng lúc đó, đạo diễn Đặng Đại Diễn vừa mới kết thúc cuộc điện thoại với nhà sản xuất, nghe xong thái độ ba phải của đối phương khiến cho ông tức đến tăng huyết áp.

Ông đã lăn lộn trong giới này rất nhiều năm, cũng chưa bao giờ ngán bất kỳ kiểu người nào.

Đặng đạo có thể chịu đựng việc ai đó cố tình nhét diễn viên không đủ tiêu chuẩn vào đoàn, nhưng ông tuyệt đối không thể chịu đựng loại người không có đạo đức này.

Ông nhìn thấy quản lý của đối phương vừa kiêu ngạo vừa không cảm thấy hối lỗi, thì thật sự giận đến sôi máu.

Ta không biết ngươi là ai, có quan hệ gì sau lưng, nhưng hôm nay lão già này quyết không tin vào ma quỷ!

Ngươi không xin lỗi?

Người không xin lỗi thì chuyện hôm nay không thể bỏ qua được!

Nếu nhà sản xuất không chịu xử lý vậy Đặng đạo dứt khoát gọi cho lão tổng Hồ Vệ Quốc của Hoa Ảnh.

“Đô đô đô.....”

Nhấn xuống nút gọi, Đặng đạo nôn nóng chờ Hồ Vệ Quốc mau mau bắt máy.

Đúng lúc này, một bóng người cao gầy đi ra từ phía phòng nghỉ bên kia và bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt của ông.

Tóc ướt đầm dề, nhìn qua tựa hồ mới vừa tắm xong.

Đây là tiểu tử mới đưa com trước đó sao?

Gầy gầy cao cao, trắng nõn sạch sẽ, điều kiện ngoại hình còn rất không tồi.

Ta thấy tiểu tử này còn đẹp trai hơn tên diễn viên chó má vừa rồi!

Nhưng một lát sau, khi người này đến gần, Đặng Đại Diễn lại không khỏi ngậm ngẫn cả người.

Đây..... không phải là Hứa Trăn à?

Ông cầm điện thoại trong tay, kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Thật sự là Hứa Trăn.

Đặng Đại Diễn há miệng, nhất thời đầu óc không thể vận động.

Đây là tình huống gì? Tại sao Hứa Trăn lại có mặt ở chỗ này? !

Mà giờ khắc này, trong phim trường đâu chỉ có một mình Đặng Đại Diễn ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Nhiếp ảnh gia, diễn viên, kịch vụ, người phụ trách, Lão Hải thúc.....

Mỗi một người có mặt ở đâu đều lộ ra biểu tình ngạc nhiên.

Tại sao hắn lại ở chỗ này? !

Tiểu ca đưa com vừa rồi... Là Hứa Trăn sao? ?

Người đại diện mới huyên náo ầm ầm, một hai nhất định phải bắt Đặng Đại Diễn xin lỗi, hiện tại đã ngạc nhiên mà đứng bật dậy khỏi ghế ngồi, về mặt không biết phải làm sao.

Cùng lúc đó, điện thoại của Đặng Đại Diễn cũng vừa được kết nối.

“Uy? Đặng đạo?”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Hồ Vệ Quốc: “Tôi nghe nói đoàn phim “Ỗ Thiên” đang xảy ra vấn đề gì đó không vui về?”

Đặng Đại Diễn nhìn về phía Hứa Trăn đang đứng ở cách đó không xa, bỗng nhiên nhếch miệng cười, nói: “A, đúng vậy.”

Ông hần giọng, nói: “Tên Hàn Thiên Diệp mà mấy người cố tình nhét tới cho tôi, tính tình quá kém, hần còn dám hất canh nóng vào người Hứa Trăn.”

“Ngài xem chuyện này phải giải quyết như thế nào đây?”

Ngay lúc Đặng Đại Diễn đang trả lời điện thoại, nghe được ông nói người nào đó “Dám hất canh nóng lên người Hứa Trăn”, thì lập tức, về mặt của những người xung quanh đều trở nên phấn khích.

Dậm chân mắng chửi, trấn an điều hòa, chó cậ thể chủ, khinh bỉ chỉ trích.....Tất cả đều yên lặng.

Phim trường vừa mới ồn ào hỗn loạn bỗng nhiên lặng im trong chốc lát.

Lúc này, người đứng ngoài tình huống duy nhất là Kim Jae-hoon, đối tượng vừa hất canh rau lên người Hứa Trăn mà mọi người nhắc đến.

Thông qua cửa sổ xe bảo mẫu, y chỉ thấy mọi người đều đang nhìn về một hướng, cho nên cũng theo bản năng mà nhìn về phía đó, có điều ánh mắt hần không khỏi trở nên ngây ngẩn.

Lúc này ngay trước phòng nghỉ, một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi đang đứng ở đó.

Dáng người đỉnh bật cao gầy, màu da trắng đến lóa mắt, lông mày đậm nét, khuôn mặt tuấn tú, đẹp trai đến mức gần như phát sáng.

Hắn đứng giữa phim trường, giống như hạc trong bầy gà, phong cách hoàn toàn mâu thuẫn với những người xung quanh.

Đây...Là người mới đưa com vừa rồi sao?

Hắn cao như vậy? ?

“A! !!”

Lúc Kim Jae Hoon còn đang hoảng hốt trước tướng mạo của “Tiểu ca đưa com”, thì bỗng nhiên bên sân truyền đến tiếng hét chói tai của cô gái nào đó.

Y nghe không hiểu cô gái ấy nói gì, nhưng y có thể nhìn ra sự phấn khích và kích động từ trong mắt của các cô.

Ngay lập tức, trong lòng Kim Jae Hoon bỗng nhiên dâng lên một dự cảm không tốt.

Đây...không đơn giản là phản ứng khi nhìn thấy soái ca đứng không? ?

“Xảy ra chuyện gì vậy? Các cô ấy đang hô cái quái gì đấy?” Y vội vàng hỏi phiên dịch.

Nhưng mà lời còn chưa nói xong thì nữ phiên dịch đã giống như ngựa hoang thoát cương, lao khỏi xe bảo mẫu và nhanh chóng gia nhập vào trong đại quân hét chói tai.

“A a a a! ! Mai tông chủ! Mai tông chủ a! !!” Phiên dịch kích động đến tay chân quơ loạn.

Kim Jae Hoon: “.....”

Y ngồi ở trên xe, quay đầu nhìn hiện trường đang hỗn loạn ở xung quanh, vẻ mặt dần dần trở nên cứng đờ.

Ai có thể giải thích cho tôi không, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? ?

.....

Mà cùng lúc đó, Hồ Vệ Quốc ở thủ đô xa xôi vừa nhận được điện thoại của Đặng Đại Diễn, ông ta “Đặng” một tiếng, đứng dậy khỏi ghế lão bản.

Cái gì? ? Lại có người dám hát canh lên người Hứa Trăn? Mẹ nhà hắn? !

Sau khi Đặng Đại Diễn đơn giản giải thích hai câu, Hồ Vệ Quốc đã hiểu được ngọn nguồn mọi chuyện, ông vừa giận vừa kinh ngạc.

“Mẹ nhà hần.... Cút! ! thằng nhãi đó từ đâu tới, ta mẹ nó...”

Đặng Đại Diễn nghe thấy hàng loạt tiếng “bíp bíp” ập xuống ở đầu dây bên kia, ông đẩy điện thoại ra xa, ổn định tâm tình rồi mới nói tiếp: “Hồ tổng, đừng mắng, ngài mau nói xem, chuyện này nên giải quyết như thế nào.”

“Giải quyết?”

Đầu dây bên kia, Hồ Vệ Quốc nghiêng răng nghiêng lợi mà kêu lên: “Giải quyết cái rắm!”

“Tôi sẽ đè chết hần!”

“Chuyện này không cần Đặng đạo phải xem vào, cứ giao hết cho tôi!”

“Nếu sau này hần còn có thể kiếm một phen tiền trong cái giới nghệ sĩ Hoa Hạ này thì Hồ Vệ Quốc tôi sẽ gọi hần là cha!”

“.....”

Chương 655: Xếp Hàng Xin Chữ Ký

Đặng Đại Diễn nắm di động, nghe Hồ Vệ Quốc hùng hổ mắng chửi, chỉ cảm thấy huyết áp vừa mới tăng cao đã ần ần hạ xuống, eo không mỏi, chân không đau, đi đường cũng có lực, cả người thần thanh khí sảng.

Ông vẫy vẫy tay gọi Hứa Trăn tới trước mặt mình.

Hứa Trăn không rõ nguyên do mà cầm lấy điện thoại từ tay Đặng Đại Diễn, chỉ nghe đầu dây bên kia nói: “Tiểu Hứa? Tôi là Hồ thúc của cậu đây?”

“Tôi đã nghe chuyện vừa rồi, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, Hồ thúc thay mặt đoàn phim “Ỗ Thiên” xin lỗi cậu, đã để cho cậu chịu ủy khuất rồi.”

“Cậu yên tâm, tôi lập tức kêu hần cút!”

“Cậu muốn hần lăn thì tôi tuyệt đối không để cho hần bò!”

“.....”

Hứa Trăn nghe thấy Hồ Vệ Quốc liên tục xin lỗi, mà bản thân ngược lại có chút ngượng ngùng, nói: “Không có việc gì, tôi không có ủy khuất.”

“Là tôi tự chơi quá mức, cho nên mới khiến ngài khó xử.”

“Không không không, không khó xử!” Hồ Vệ Quốc vội vàng nói:

“Tiểu Hứa quá khách khí rồi, người này đạo đức suy đồi, một chút cũng không biết tôn trọng người khác, không xứng làm nhân vật của công chúng?”

“Tốt nhất cứ để hắn cút càng nhanh càng tốt!”

“.....”

Sau một phen trò chuyện hòa thuận và thân thiện, Hứa Trăn cúp điện thoại, mà lúc này bên người hắn đã có rất nhiều người vây quanh.

“Lão thất? Sao cậu lại chạy đến nơi này vậy?”

Một người đàn ông trung niên mặc hoa phục cổ xưa, chạy đến xoa đầu Hứa Trăn rồi ha ha cười nói: “Vừa rồi cậu chính là người đưa cơm hộp cho tôi sao? Quá đỉnh nha, đây là cố ý trêu chọc tôi à?”

Đối phương tên là Du Bác, đóng vai giáo chủ Minh Giáo Dương Đình Thiên trong “Ỗ Thiên”, đồng thời cũng là đại ca của Hứa Trăn trong “Dương Gia Tướng”.

Hứa Trăn nghe Du Bác nói như vậy thì lập tức giãn mặt ra cười nói: “Không có không có, tôi vốn định chờ đại ca diễn xong thì đến chào hỏi, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Khi hai người đang nói chuyện với nhau thì các diễn viên khác gần như đã vây kín xung quanh.

Những người này cho dù là hợp tác hay chưa từng hợp tác với Hứa Trăn thì đều khách khách khí khí mà tới chào hỏi hắn.

Chỉ chốc lát sau, nhóm diễn viên không có cảnh quay trong ngày cũng mò tới đây ngay khi vừa nghe thấy tin. Sáu đại môn

phái gần như đều có mặt trên “Quang Minh Đỉnh”, phim trường lập tức trở nên vô cùng náo nhiệt.

Tuy bây giờ Hứa Trăn chưa phải là đại minh tinh gì trong làng giải trí, nhưng trên lĩnh vực truyền hình, đặc biệt phim cổ trang thì hẳn tuyệt đối là một diễn viên đỉnh cấp.

Xét từ năng lực khiêng rating thì nói thẳng, không có một người nào trong đoàn phim “Ỗ Thiên” có thể đánh đồng của Hứa Trăn.

Đây hoàn toàn là trình độ của Trương Vô Kỵ khi đối mặt với sáu đại môn phái.

Mà cùng lúc đó, Kim Jae Hoon đứng ở cách đó không xa, đang nhíu mày nhìn tình huống “chúng tinh phủng nguyệt”, cả người đều cảm thấy ngây ngốc.

(Chúng tinh phủng nguyệt: phủng có nghĩa là bùng, nâng, bế, ôm; đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng)

Người này là nhân viên mới bị mình hất cạnh hay thật ra hẳn là minh tinh đang ghi hình của gameshow nào đó?

Nhìn giá trị nhan sắc của đối phương, nói không chừng nhân khí còn rất cao?

Chắc, tại sao bản thân lại xui xẻo như vậy?

Kim Jae Hoon đen mặt mà nhăn chặt mày, nôn nóng nhìn về phía phiên dịch, hỏi: “Rốt cuộc hẳn là ai vậy?”

Tiểu muội phiên dịch quay đầu nhìn về phía y, cô phải dựa vào 8 năm giáo dục cao đẳng mới có thể cưỡng chế lửa giận, nuốt lời thô tục xuống bụng.

Phiên dịch trầm mặc sau một lúc lâu, ha ha cười, nói: “Hắn đã từng là A Ngưu.” (trước đây Hứa Trăn được lựa chọn cho vai Trương Vô Kỵ - Tăng A Ngưu)

.....

Không đến nửa giờ sau, Kim Jae Hoon liền xám xịt mà bị đuổi xuống núi.

Toàn bộ đoàn phim đều không có ai nín thở hay là an ủi, khiến cho y cảm thấy vô cùng khó tin.

Ban đầu y nghĩ rằng tuổi tác và điều kiện ngoại hình của Hứa Trăn có thể giống với mình, một thể hệ thần tượng nổi tiếng mới ở đất nước y.

Tuy nhiên khi y thật sự biết cái tên “Hứa Trăn” này và tìm thấy thông tin của đối phương trên Internet, Kim Jae Hoon nhìn những dòng chữ chói lóa trên màn hình, cả người cảm thấy vô cùng bất ổn.

Hứa Trăn, diễn viên nổi danh của Hoa Hạ, phó tổng giám đốc của công ty điện ảnh Lang Gia Các.

Hơn nữa, vì Hoa Ảnh truyền thông đã ký hợp tác thỏa thuận với công ty điện ảnh Lang Gia Các và có mối quan hệ trao đổi vốn chủ sở hữu, nên nói đúng ra, cậu em trai vừa bị mình hất cạnh lên người, chính là một trong những cổ đông của Hoa Ảnh.

Đồng thời cũng là ông chủ của mình....

Kim Jae Hoon phát sầu vì không biết bản thân nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Tuy nhiên nhìn thấy tình huống này, xem ra cũng không cần lo lắng.

Bởi vì, sự nghiệp diễn xuất của y ở Hoa Hạ đã kết thúc một cách dứt khoát lưu loát trước khi nó bắt đầu.

Có người mặt mày xám tro như chó nhà có tang đi xuống chân núi, ngược lại trên núi lại có người được xem như mèo chiêu tài cho cả đoàn phim.

Nào là dọn ghế dựa, đưa khăn lông, thậm chí còn có không ít người trẻ tuổi xin chụp ảnh chung, cầu chữ ký, hơn nữa còn xếp hàng một cách rất có ý thức.

Ngay cả nam chính Cao Nhượng Thần của “Ỗ Thiên” cũng không ngoại lệ, y vô cùng điệu thấp mà đi theo Chu Chỉ Nhượng cùng Tiểu Chiêu xếp hàng ở phía sau, điều này khiến cho Hứa Trăn phải dở khóc dở cười.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải trường hợp như vậy.

Không lâu trước đây, đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành” là nơi tập trung ảnh đế, mà hần chân chính chỉ là một học sinh.

Về phân đội hình của “Tú Xuân Đào” cũng khá hùng mạnh, thậm chí có một lần hần còn cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của mình không đủ dùng.

Trước đó nữa, “Nụ Hôn Đỉnh Ước” chỉ là một bộ phim chiếu mạng, “Lang Nha Bả” thì tập hợp nhóm bằng hữu thân thiết, “Dương Gia Tướng” hội tụ dàn sao lộng lẫy...

Chương 656: Một Hộp Cơm, Một Vai Diễn

Hứa Trăn đứng ở ngoài sân ký tên hơn mười mấy phút, sau đó mới hậu tri hậu giác mà phản ứng lại:

Gia nhập làng giải trí được 4 năm, diễn qua hơn 10 bộ phim, hiện tại hần đã không còn là một diễn viên tân nhân bừa bãi vô danh như trước đây.

Hần đã trở thành “Tiền bối” trong một nhóm người, cũng may mắn đạt được nhiều thành tựu mà có lẽ trong đời các diễn viên không bao giờ đạt được.

Ở những nơi biết hay không biết, có vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm chính mình, hoặc là xem mình diễn xuất, hoặc là xem tác phẩm, ngoài ra cũng đang âm thầm quan sát đức hạnh của mình.

Trong lúc ký tên cho mọi người, Hứa Trăn vừa cảm ơn sự tôn trọng của bọn họ, đồng thời cũng cảm thấy một cỗ áp lực vô hình đè trên vai.

Nhất định phải làm người tốt, diễn xuất hay, để thực lực của bản thân không làm thất vọng với sự tôn trọng mà hần nhận được!

Sống không thẹn với tâm, không thẹn với sự yêu thích của người khác đối với mình!

.....

Bận một hồi lâu, rốt cuộc người xung quanh Hứa Trăn cũng tản dần.

Đặng Đại Diễn vui tươi hơn hờ mang cho hắn một phần cơm, kêu hắn ngồi ăn trưa cùng với nhóm diễn viên chính.

“Tôi còn đang thắc mắc tại sao cậu lại chạy đến nơi này?”

Đặng đạo rất có hứng thú hỏi: “Là tới thăm bạn? Hay là có công việc ở gần đây?”

Hứa Trăn không hề giấu hiếm mà thuật lại kế hoạch quay chụp “Thất Cô”, cùng với chuyện hiện tại mình đang làm thợ sửa xe máy ở dưới chân núi cho mọi người nghe.

A Y Mộ nghe mọi người không ngừng tán thưởng Hứa Trăn, lại muốn mở miệng oán trách bản thân bị hắn trêu chọc, nhưng nghĩ nghĩ lại thấy có lẽ do mình quá xuẩn (Ngu), do đó cô liền âm thầm nuốt ủy khuất này xuống bụng.

Đặng Đại Diễn nhìn ngày tháng trên điện thoại, nói: “Hôm nay là ngày mấy, 9 tháng 5 sao?”

“Cũng đến lúc Giải thưởng Ngọc Lan công bố danh sách đề cử rồi đúng không?”

Ông hùng thú bùng bùng mà nhìn về phía Hứa Trăn: “Thế nào, tìm người hỏi thăm chưa, xem năm nay cậu sẽ lọt vào danh sách giải thưởng nào?”

Hứa Trăn nghe được lời này, đôi mắt thoáng sáng một chút, cười lắc đầu, đáp: “Hiện tại còn chưa có, đại khái tuần sau mới có danh sách.”

Lần này, hắn có hai bộ phim truyền hình đang trong giai đoạn đánh giá: Một là “Sấm Quan Đông” được phát sóng vào mùa hè năm ngoái, hai là “Lang Nha Bả” được phát sóng vào mùa xuân năm nay.

Bởi vì Hứa Trăn không còn cần danh hiệu “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, cho nên đoàn làm phim “Sấm Quan Đông” đã không báo danh cho hắn trong phần hạng mục này.

Nhưng bên phía đoàn phim “Lang Nha Bả” lại báo danh hạng mục “Nam chính xuất sắc nhất” cho hắn.

Đây là lần đầu tiên Hứa Trăn tham gia cuộc đua ảnh đế.

Tất nhiên, hắn không hy vọng sẽ giành được giải thưởng, nhưng Giải thưởng Ngọc Lan luôn dựa trên nguyên tắc “Cổ vũ

lần đầu”, mà rating, danh tiếng của “Lang Nha Bả” đều vô cùng tốt, cho nên Hứa Trăn cảm thấy mình có hy vọng lọt vào danh sách đề cử.

Gần đây, có đài truyền hình ở Hương Giang, Đài Đảo và Hàn Quốc muốn mua bản quyền phát sóng của “Lang Nha Bả”, nếu bộ phim đoạt thêm một vài giải thưởng thì có thể bán nó với giá cao hơn một chút.

Giải thưởng Ngọc Lan năm nay là một “Giải thưởng dát vàng” thực sự cho chính công ty của mình, loại có thể được cạo ra và bán lấy tiền!

Cùng lúc đó, tất cả mọi người trong đoàn làm phim “Ỗ Thiên” đều đang cảm thấy ngơ ngác khi nghe Đặng đạo và Hứa Trăn bình tĩnh thảo luận về giải thưởng Ngọc Lan.

Đại ca, đó là Giải Ngọc Lan thưởng!

Cả đời có bao nhiêu người chưa từng có tư cách tham gia loại giải thưởng này, nhưng tại sao trong miệng các vị lại giống như đang thảo luận tổng kết cuối năm vậy? ?

Càng sốt ruột hơn chính là, Đặng Đại Diễn đã hỏi Hứa Trăn xếp hạng trung bình của “Lang Nha Bả” là bao nhiêu, mà Hứa Trăn lại ra vẻ thờ dài nói, thời điểm ban đầu không tốt lắm, về sau mới có thể phá ba.

Phá ba.

Ba....

Trong lúc nhất thời, đám quần chúng ngồi trong phòng đã không thể nuốt trôi cơm.

Đặng Đại Diễn nhìn bọn họ không hện mà cùng buông đũa, cho nên mới ngạc nhiên hỏi: “Sao thế, mọi người không ăn cơm nữa sao?”

Trong đó có một người ngượng ngùng cười nói: “Trời nóng quá, tôi không có cảm giác ngon miệng.”

Đặng Đại Diễn suy tư một lát, đáp: “Không hợp khẩu vị của cậu sao? Nhưng tôi lại cảm thấy ăn rất ngon nha.”

Ông quay đầu nhìn về Hứa Trăn, hỏi: “Tiểu Hứa thấy sao?”

Hứa Trăn nói: “Ngon a, đây là quán cơm ngon nhất ở trấn chúng tôi, vừa sạch sẽ vừa mới mẻ, ngày thường tôi cũng rất hay đến.”

Đặng Đại Diễn nghe xong lời này thì lập tức đổi đề tại, ông nhìn hộp cơm trong tay, âm thầm nở nụ cười nham hiểm: “Vậy cậu nói xem, cơm cũng ăn rồi, cho nên ở lại đây diễn một đoạn chắc cũng không có vấn đề gì đúng không?”

Hứa Trăn: “.....”

Động tác gấp đồ ăn lập tức cứng lại.

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Một lát sau, phòng nghỉ vang lên một trận cười thoải mái.

.....

Hứa Trăn cảm thấy đỡ khóc đỡ cười với cách hành xử như trẻ con của Đặng đạo.

Dĩ nhiên hắn cũng không ngại làm khách mời cho đoàn phim.

Đặc biệt là nhân vật Hàn Thiên Diệp này đang bị trống, chính mình cũng có trách nhiệm, hỗ trợ cứu tràng.

Huống chi mình cũng được chia một phần lợi nhuận trong các bộ phim của Hoa Ảnh, tuy rằng tỷ lệ này không quá cao.

Đặng Đại Diễn không khách khí với Hứa Trăn nữa, mà trực tiếp đưa cho hắn phần kịch bản của Hàn Thiên Diệp, để cho hắn làm quen với cốt truyện.

Đồng thời ông cũng nhanh chóng điều chỉnh lại kế hoạch quay phim, mở rộng suất diễn cho Hứa Trăn.

Thời gian khẩn, nhiệm vụ cấp.

Chương 657: Thiếu Niên Hàn Thiên Diệp

Đoàn phim “Ỗ Thiên” chỉ có kế hoạch quay phim tại Thanh Nguyên Sơn trong vòng 25 ngày, ngoại trừ cảnh quay của Hàn Thiên Diệp cùng Đại Khỉ Ti thì kế tiếp còn có trận quyết chiến trên Quang Minh Đỉnh và đại hội đồ sư.

Hơn nữa bởi vì “lâm trận đôi giác” (Đột ngột đôi diễn viên), cho nên toàn bộ cảnh quay trước đó đều phía xóa bỏ, thời gian vô cùng gấp gáp.

Trong lúc được tạo hình sư trang điểm, Hứa Trăn vừa đọc kịch bản vừa cảm thấy có chút kinh ngạc.

Suất diễn của Hàn Thiên Diệp vậy mà khá nhiều.

Từ đầu tới đuôi ước chừng có bảy tràng diễn, ít nhất xuất hiện trên 100 cảnh.

Đây...đây không phải là vai khách mời sao? ?

Hứa Trăn bật cười, nhìn về phía Đặng Đại Diễn đang ngồi ở cách đó không xa.

Hộp cơm mình mới ăn kia, giá cả hình như hơi xa xỉ đó....

Mà Đặng Đại Diễn nhìn thấy ánh mắt của hắn thì đắc ý mà chớp chớp, lộ ra vẻ mặt “Gừng càng già càng cay”.

Hắc, tiểu tử, chính ngươi tạo nghiệt, ngươi không giúp ta giải quyết?

Nhân vật Hàn Thiên Diệp này, trong nguyên tác chỉ có đôi câu vài lời, thậm chí ở một số phiên bản truyền hình đặc biệt, hắn còn không xuất hiện.

Hứa Trăn còn tưởng mình chỉ có một trận diễn này nhưng kết quả lại có nhiều cảnh như vậy.

Có vẻ mình đã lên nhầm thuyền của hải tặc rồi...

Cảnh quay hôm nay không thể quay xong ngay trong ngày, nói không chừng hai ngày còn chưa quay xong.

Chuyện này sẽ làm chậm trễ công việc sửa xe máy của mình!

Hơn nữa điều khiến cho Hứa Trăn kinh ngạc chính là, một nhân vật phong nền như vậy nhưng lại được đoàn phim cố tình thiết kế cho hắn ba bộ quần áo, một kiện áo choàng cùng với hai thanh bội kiếm, một ngắn, một dài.

Đãi ngộ này thật sự cao hơn rất nhiều những vai phụ quan trọng khác.

Đặng Đại Diễn đứng ở một bên, nhìn biểu tình kinh ngạc của Hứa Trăn, sau đó bất đắc dĩ mà nhún vai.

——Nhân vật Hàn Thiên Diệp này thật ra là do kim chủ đứng sau lưng Kim Jae Hoon dùng nhiều tiền để định chế cho y.

Nếu muốn hoàn chỉnh suất diễn thì nhân vật phải có được thiện cảm, phần hóa trang cũng phải tinh xảo xuất sắc.

Lúc trước khi đoàn phim viết kịch bản, bọn họ đã sửa đi sửa lại sau đó mới chốt được cốt truyện của nhân vật này, thật sự là khiến biên kịch khổ hết chỗ nói.

Cuối cùng, Kim Jae Hoon bị đuổi đi.

Quả thực có thể nói là sách giáo khoa cấp “Giá Y Thần Công”.

Dáng người của Hứa Trăn không khác đối phương lắm, có thể trực tiếp mặc diễn phục, tuy cũng cần phải chỉnh sửa lại đôi chỗ.

Nhưng nói cũng đơn giản: Người đẹp thì mặc thế nào cũng đẹp.

Vóc dáng của Hứa Trăn thuộc loại xuất sắc, khí chất xuất trần, rất thích hợp với cổ trang. Chuyên viên trang điểm đã tham khảo một chút tạo hình từ các bộ phim cổ trang trước đó của Hứa Trăn, cuối cùng nhanh chóng hoàn thiện tạo hình.

Khoảng một giờ sau, khi Hứa Trăn bước ra khỏi phòng chờ với tạo hình mới, ngay lập tức xung quanh liền vang lên từng đợt tiếng hít gió.

Bộ bạch y được chế tác tinh xảo khiến hắn trở nên “trường thân ngọc lập” (Cao ráo, thon thả), tóc dài buộc thành đuôi ngựa đơn giản ở say đầu, nhìn qua vô cùng tiêu sái tuấn dật.

Kể từ sau vai Hoa Vô Khuyết, đã rất lâu bọn họ không thấy Hứa Trăn trong tạo hình bạch y.

Quả nhiên, bạch y thiếu hiệp mới là thẩm mỹ cực hạn của Hứa Trăn!

“Hèn gì.....”

Một nhân viên công tác lắm bẻm: “Trước đây khi Phạm Dao cầu hôn, Đại Khi Ti thà chết không gả; kết quả gặp Hàn Thiên Diệp chưa quá hai ngày thì liền quay đầu bỏ chạy theo người ta, nhớ hồi đó đọc sách, tôi còn chê Đại Khi Ti....”

Một nhân viên khác đứng ở bên cạnh cũng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy đúng vậy, tôi hiểu ý cô nói!”

Mấy cô gái ở xung quanh cũng gật đầu phụ họa.

Trong lúc nhất thời, nội dung đối thoại bên sân đã dần dần chạy đi xa.

Đặng Đại Diễn nhìn thấy tạo hình này của Hứa Trăn thì hai mắt lập tức sáng bừng.

Một lát sau, sau khi quay xong một cảnh, ông vui tươi hơn hờ mà vẫy vẫy tay với Hứa Trăn, gọi hắn đi đến bên cạnh mình: “Thế nào, xem xong kịch bản chưa?”

“Không cần tôi phải giải thích đúng không?”

Hứa Trăn bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Đặng đạo, hay là ngài nói một chút đi, ngài có yêu cầu gì cho nhân vật này không?”

Đặng đạo nói: “Không yêu cầu gì, người vui vẻ thì tốt, một hộp cơm đã có thể được diễn viên thì tôi còn yêu cầu gì?”

Hứa Trăn: “.....”

“Ha ha ha!” Đặng đạo cười to nói, “Ai nha, với trình độ hiện tại mà cậu còn tôi yêu cầu?”

“Yêu cầu của tôi sẽ hạn chế cậu phát huy!”

“Cứ nhẹ nhàng, nghĩ diễn như thế nào thì diễn như thế đó.”

Đặng Đại Diễn vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói, “Tôi giao Hàn Thiên Diệp cho cậu, cậu cứ phát huy đi!”

Hứa Trăn nghe đạo diễn nói như vậy, thì lập tức liền nôn nóng muốn thử.

Không phải hắn không có ý tưởng đặc biệt gì đối với nhân vật Hàn Thiên Diệp này, chẳng qua, trong khoảng thời gian gần đây, hắn đã thu hoạch được rất nhiều kinh nghiệm còn chưa kịp mài giũa khi làm việc với hai đoàn phim “Tú Xuân Dao” và “Thập Nguyệt Vi Thành”, cho nên sớm đã muốn tìm một vai để thử.

Các kỹ năng diễn xuất được rèn giũa dưới áp lực nặng nề cần được rèn luyện trong một môi trường tương đối thoải mái để củng cố tốt hơn những thành quả đã đạt được.

Vai diễn lần này chính là một cơ hội thực tốt.

Hứa Trăn nhìn các diễn viên đang làm việc giữa sân, trong đầu không hề có ý nghĩ khinh thường.

Tuy nhiên, thói quen diễn xuất với hai vị lão sư là Lương Võ Triết cùng Vương Văn Kỳ đã tương đối giảm sức ép trong hoàn cảnh này.

Hứa Trăn ngồi xuống ghế gấp bên sân, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, điều chỉnh trạng thái của mình.

——ta là Hàn Thiên Diệp, ta lên Quang Minh Đỉnh để khiêu chiến với giáo chủ Minh Giáo Dương Đỉnh Thiên, báo thù cho phụ thân.

Cả gan làm loạn? Xác thật.

Nhưng chết ta còn không sợ, vậy thì có gì để ta phải sợ?

Dương Tiêu, Phạm Dao, “Bạch Mi Ứng Vương” n Thiên Chính, “Kim Mao Sư Vương” Tạ Tốn, vợ chồng Dương Đỉnh Thiên... Tất cả đều là gà vườn chó xóm, không đáng sợ hãi.

Không thành công, liền xả thân!

Chương 658: Hấn Chỉ Là Tiểu Bối Vô Danh! !

Bốn giờ chiều, mấy cảnh đầu tiên đã được quay xong, cuối cùng cũng đến phiên Hứa Trăn lên sân khấu.

Lúc này, đoàn phim “Ỗ Thiên” trở nên náo nhiệt chưa từng có, các diễn viên, nhân viên công tác đều sôi nổi hô bằng gọi bạn đến vây xem, bọn họ thật lòng rất mong chờ vào màn diễn xuất của Hứa Trăn.

“Bang!”

Tiếng bảng phân cảnh vang lên, các diễn viên trong sân đều đứng đúng vị trí của mình, nhanh chóng đi vào trạng thái quay chụp.

Hứa Trăn nắm trường kiếm trong tay, diễn một đoàn võ thuật không quá phức tạp trước nhóm diễn viên quần chúng đóng vai giáo đồ Minh Giáo, ở ngay trước đại diện. Rất nhanh, một

nam nhân có dung mạo bình thường nhảy từ trên đài cao xuống.

Người này là Chu Diên, một trong “Ngũ Tán Nhân” của Minh Giáo, gã xoa xoa eo, nhìn Hứa Trăn từ trên xuống dưới rồi hùng hùng hổ hổ mà hô to: “Dã tiểu tử từ đầu tới, dám đến Quang Minh Đỉnh giương oai!”

“Chán sống rồi sao!”

Chu Diên hất cằm lên, vừa định tiếp tục quát lớn, nhưng mà lúc này, Hàn Thiên Diệp lại không nhanh không chậm quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía gã.

Ngay khi Chu Diên tiếp xúc với ánh mắt của hắn, gã lập tức cảm thấy đầu lưỡi căng cứng, giống như không nghe theo sai khiến của mình.

Lúc này, Hứa Trăn mặc một thân bạch y, ngạo nghễ đứng giữa đám binh khí, máu tươi bắn lên khuôn mặt, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

Hắn nhìn Chu Diên, nghe đôi phương mắng chửi, trên mặt lại không có chút sợ hãi nào mà ngược lại còn nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên.

—— rốt cuộc cũng gặp được các nhân vật ở tầng cao.

Hứa Trăn xoay người lại, nhìn thẳng vào Chu Diên đang đứng ở cách đó không xa, trường kiếm trong tay hơi run lên, vút ra một chuỗi huyết châu.

Dương Đình Thiên không tới, ta liền khai đao với đám cao thủ dưới trướng!

Về mặt của hắn ngưng trọng, ánh mắt dờn xuống, gắt gao nhìn yết hầu Chu Diên. Lúc định mở miệng nói chuyện thì bỗng nghe thấy tiếng hô “Cắt” ở bên sân.

“Chu Diên! Cậu run run cái gì?”

Đặng đạo cả giận nói: “Cậu là cao thủ của Minh Giáo, là một tên điên, tại sao phải tỏ ra sợ hãi trước tiểu bối vô danh? !”

Diễn viên đóng vai Chu Diên đứng ở giữa sân lập tức đỏ mặt khi nghe xong lời này.

Ta, ta không có run rẩy, run rẩy...

Ta.....

“Bang!”

Chu Điền chấp tay trước mặt, ra vẻ cầu xin khoan dung: “Thực xin lỗi đạo diễn! Thực xin lỗi các vị! Là tôi kéo hông!” (Kéo hông: cản trở, làm liên lụy tới tập thể)

Đặng đạo thờ dài, nói: “Các tổ chú ý, bắt đầu lại!”

Cảnh quay trong sân không hề tạm dừng mà lập tức bắt đầu lần quay thứ hai.

Lần này, diễn viên đóng vai Chu Điền đã chuẩn bị tâm lý, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ mắng chửi của mình.

Nhưng ngay sau đó, Quang Minh Tả Hữu sứ - Phạm Dao đi ra khỏi đám người, dò hỏi ý đồ của Hàn Thiên Diệp.

Hứa Trăn không e dè mà nhìn thẳng vào mắt Phạm Dao, hần thu mũi kiếm, ngẩng đầu nói: “Linh Xà Đảo Hàn Thiên Diệp, cầu kiến Dương giáo chủ của quý giao!”

Phạm Dao nhìn Hứa Trăn đứng ở dưới đài, nói: “Linh Xà Đảo? chưa từng nghe qua, tại sao ngươi...”

“Ca!”

Một câu còn chưa nói xong thì Đặng Đại Diễn lại lần nữa kêu đình.

“Phạm hữu sứ, cậu khách khí với ai đấy.”

Đặng đạo vẻ mặt vô ngữ nói: “Không cần phải dùng ngôn ngữ bình đẳng như vậy để nói với hần! Cậu phải thể hiện ra khí thế của người bề trên! !”

Hứa Trăn nghe tới đây thì liền nhin không được mà hỏi:

“Đặng đạo, có cần tôi thu liễm một chút hay không?”

“Không cần!” Đặng đạo không chút do dự nói, “Cậu thu liễm cái gì?”

“Hàn Thiên Diệp xách theo kiếm đi lên Quang Minh Đỉnh, chính là loại thấy chết không sờn, khí thế muốn chém người!”

“Cậu cứ tiếp tục diễn như vừa rồi là được!”

Nhưng mà vài phút sau.....

Chỉ thấy Đặng Đại Diễn cầm loa trắng trên tay, vẻ mặt phát điên mà hô to: “Mọi người, mau lên tinh thần! Trùng hấn! Măng hấn! Hùng hổ! !”

Ông chỉ vào Hứa Trăn, quát: “Tôi nhấn mạnh thêm một lần, đây là tiểu bối vô danh, tiểu bối vô danh!”

“Mọi người diễn vậy là có ý gì? Ở chỗ này xếp hàng hoan nghênh khách quý sao? !”

Một đám quần hùng Minh Giáo bị Đặng Đại Diễn mắng đến mặt mày xám tro, hổ thẹn không chịu nổi.

Cảnh này rất khó diễn sao?

Khó.

Nhưng theo lý thuyết thì chỗ khó phải là bên Hàn Thiên Diệp, chứ không phải đám người bọn họ.

Hàn Thiên Diệp chỉ là một tên văn bối vô danh bừa bãi, lẻ loi một mình đối mặt với quần hùng Minh Giáo đang đẳng sát khí, ngang nhiên đòi gặp Dương Đình Thiên, hành động này cần phải có bao nhiêu quyết tâm và dũng khí?

Hơn nữa, trạng thái của hấn không phải là không sợ trời không sợ đất, mà là tuy sợ nhưng quyết tiến không lùi.

Để diễn hoàn hảo, diễn viên phải thể hiện không sợ lâm nguy, mặt không đổi sắc, đồng thời luôn phải thắt chặt đầu óc, diễn xuất ra dáng vẻ ngạo nghễ, thấy chết không sờn ngay dưới áp lực nặng nề.

Thật sự không dễ dàng nếu muốn bắt tốt cảm giác này.

Tuy nhiên tình huống vừa rồi lại là:

Hứa Trăn đã thể hiện hoàn hảo vẻ kiêu ngạo dưới áp lực, mà bên phía Minh Giáo lại không gánh đủ sự áp lực này...

Mẹ nó, thật quá xấu hổ.

Một cảnh quay liên tục quay ba lần, mỗi lần đều có người không cẩn thận giữa đường bị áp diễn, khiến cho Đặng Đại Diễn muốn phát điên lên.

Đúng là xấu hổ!

Tiểu Hứa nhất định sẽ coi thường đoàn phim “Ỗ Thiên” của chúng ta cho xem!

Tuy nhiên cũng may, chuyện này có lợi có hại, sự xuất hiện của Hứa Trăn dường như đã làm sống lại vùng nước đục này, dưới sự xấu hổ và tức giận của quần hùng Minh Giáo, tất cả đều phấn chấn lên 200% tinh thần, trạng thái của họ vừa thất vọng lại vừa can đảm.

Chương 659: Người Trẻ Trưởng Thành Thật Nhanh

Rốt cuộc, giáo chủ Minh Giáo Dương Đỉnh Thiên lên sân khấu.

Diễn viên đóng vai Dương Đỉnh Thiên là Du Bắc, năm nay đã hơn 40 tuổi, là một người đàn ông vô cùng truyền thống, cao lớn anh tuấn, khí thế bất phàm.

Y vừa lên sân khấu, giáo chúng Minh Giáo lập tức như có sức sống, hiện trường hỗn loạn cũng dần trật tự trở lại.

Hứa Trăn đóng vai Hàn Thiên Diệp ngửa đầu nhìn Dương Đỉnh Thiên đang chậm rãi từng bước đi xuống bậc thang cung điện, heo bản năng mà nắm chặt trường kiếm trong tay.

Biểu tình căng chặt của hắn lại tăng thêm vài phần ngưng trọng, khuôn ngực phồng gian, tay cầm kiếm hơi nhẹ nhàng run rẩy.

Một lát sau, Dương Đỉnh Thiên dừng bước ở lưng chừng bậc thang, nhìn xuống Hàn Thiên Diệp, trầm giọng nói: “Người nào gây ồn ào ngoài điện?”

Hàn Thiên Diệp nhìn về phía Dương Đỉnh Thiên, rồi, cất cao giọng nói: “Ngài là Dương giáo chủ sao?”

“Tại hạ Linh Xà Đảo Hàn Thiên Diệp.”

Dương Đỉnh Thiên hơi nhíu mày, nhìn người trẻ tuổi đang đứng bên dưới, nói: “Linh Xà Đảo? Người là nhi tử của Hàn Tái Hưng?”

“Đúng vậy.”

Hàn Thiên Diệp cất cao giọng nói: “Mười lăm năm trước, Dương giáo chủ từng dùng một tay “Đại Cứu Thiên Thủ” đánh trọng thương tiên phụ, hôm nay, ta tới đây là thế tiên phụ lãnh giáo Dương giáo chủ!”

Nghe xong mấy lời này, Dương Đỉnh Thiên không khỏi mang theo vài phần kính ý khi nhìn thiếu niên dưới đài, sau đó gật đầu nói: “Ta nhớ rõ phụ thân ngươi.”

“Khi đó, Dương mỗ niên thiếu khinh cuồng, đúng là từng làm nhục hấn. Lúc ấy Hàn Tái Hưng nói, tương lai đề nghị tử đến tìm ta, không ngờ ngươi thật sự tìm tới.”

Vừa nói, Dương Đỉnh Thiên vừa chậm rãi đi xuống mấy bậc thang, đứng ở vị trí ngang bằng với Hàn Thiên Diệp, “Đại trưởng phu nói là làm, nếu Hàn thiếu hiệp đã tới, Dương mỗ chắc chắn phụng bồi.”

Thấy đối phương tuân thủ hứa hẹn, trên mặt Hàn Thiên Diệp liền lộ ra ba phần kính ý.

“Dương giáo chủ quả nhiên tin người,” Hấn “Bá” một tiếng, tra trường kiếm vào vỏ, chấp tay nói: “Ngài còn nhớ rõ, năm đó ngài đã từng đáp ứng với tiên phụ, tỷ thí như thế nào, tỷ thí ở đâu, phải để ta quyết định?”

Dương Đỉnh Thiên gật đầu nói: “Nhớ rõ.”

“Binh khí, quyền cước, hay là khinh công, ám khí, ngươi tùy tiện chọn đi.”

Hàn Thiên Diệp nghiêng đầu nhìn về phía bên phải của quảng trường đá xanh, giống như vô tình nói: “Ta nghe nói, sau Quang Minh Đỉnh có một ao nước, gọi là “Bích Thủy Hàn Đàm” ...”

Dứt lời, hấn tạm dừng một lát, sau đó quay đầu lại, ngang nhiên nói: “Dương giáo chủ, hôm nay thỉnh ngài cùng ta nhảy xuống Bích Thủy Hàn Đàm, phân cao thấp ở trong nước!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Dương Đỉnh Thiên tức khắc trầm xuống, đám người xung quanh cũng lập tức ồ lên.

Chu Diên tức muốn học máu, quát: “Ngươi đâu muốn luận võ, rõ ràng là muốn tới đây gây chuyện!”

Bên cạnh, Tạ Tồn cũng lộ ra sắc mặt không vui, nói: “Hàn thiếu hiệp, giáo chủ của chúng ta không biết bơi, hơn nữa Bích Thủy Hàn đàm hàng năm lạnh băng đến xương, không chết đuối cũng muốn đông chết, sao có thể luận võ ở nơi đó!”

Tiếng mắng chửi ở xung quanh không ngừng vang lên, đủ lời nhục mạ Hàn Thiên Diệp, thậm chí có nhiều người trực tiếp rút binh khí ra, uy hiếp một đao chém chết hắn.

Mà lúc này, Hàn Thiên Diệp lại coi như không nghe thấy những lời chửi mắng đó.

Hắn gắt gao mà nhìn chằm chằm Dương Đình Thiên, sau đó rút kiếm ra, đem mũi kiếm nhắm ngay trái tim mình, lạnh lùng nói: “Không nhọc các vị động thủ.”

“Hàn mỗ đã dám lên Quang Minh Đỉnh thì đã tính đến chuyện không còn sống để xuống núi.”

Khi nói chuyện, Hàn Thiên Diệp chậm rãi quay đầu nhìn một vòng xung quanh, giọng nói cứng rắn: “Tại hạ mệnh tiệt, chết không đáng tiếc, nhưng hôm nay ta muốn các người nhìn cho kỹ, Dương giáo chủ của các người có phải là lời nói gói vàng, “Anh hùng hảo hán” đỉnh thiên lập địa!”

Hàn Thiên Diệp hô hấp dồn dập, trong mắt lại không hề sợ hãi.

Hắn lẻ loi một mình đứng giữa quần hùng, rõ ràng thân ở tuyệt cảnh nhưng lại không có một tia hoảng loạn, thái độ gặp nguy không loạn đã khiến cho rất nhiều người kính nể.

“Ca!”

Bên sân, đạo diễn Đặng Đại Diễn tuyên bố tạm thời hạ màn đoạn biểu diễn này.

Ông xem lại phân cảnh vừa rồi thông qua màn hình máy theo dõi, nhin không được một trận lú lờ.

Biểu hiện của Hứa Trăn gần như không thể bắt bẻ!

Đây thực sự là một đoạn diễn một đối một, bắt đầu từ việc lên núi, các loại vai diễn được thực hiện luân phiên, đôi khi cho một người nhất định, đôi khi cho tất cả các thành viên trên núi, điều này vô cùng phức tạp.

Tuy nhiên, Hứa Trăn, cốt lõi của tất cả các màn biểu diễn, đã xử lý nó một cách có trật tự, không có bất kỳ sự rối loạn nào, nhịp điệu tăng lên trong tầm kiểm soát, thể hiện kỹ năng biểu diễn cực kỳ điêu luyện.

Hứa Trăn chắc chắn có khả năng tổ chức một vở kịch!

Nếu cảnh này không phải dựa vào Du Bác để chống đỡ khí thế của bên phía Minh giáo thì trận diễn này nhất định sẽ sụp đổ.

Điều này khiến cho Đặng Đại Diễn không khỏi xúc động:
Người trẻ trưởng thành thật nhanh!

Ba bốn năm đối với lão già thú này, phảng phất giống như ngày hôm qua, nhưng đối với tiểu hài tử thì lại đủ để hấn từ một tân nhân vụng về, đi từng bước trở thành cường giả được người kính nể.

Trước mắt trong phim truyền hình, đặc biệt là phim cổ trang, trừ bot một số diễn viên gạo cội thì ai còn dám nói mình có thể ổn định như Hứa Trăn?

Hai mươi tuổi nhưng lại có được thực lực như vậy, quả nhiên khiến mọi người kinh ngạc.

“Vừa rồi rất tốt!”

Đặng Đại Diễn đứng thẳng dậy làm động tác “OK” với mọi người trong sân, nói: “Đại Khỉ Ti chuẩn bị sẵn sàng ra sân, hôm nay chúng ta sẽ tranh thủ thời gian diễn xong cảnh này, đến ngày mai sẽ bắt đầu quay cảnh Bích Thủy Hàn đàm.”

Mọi người đều tỏ ra bừng bừng hứng thú, thừa dịp bầu không khí này, nhanh chóng quay xong phân cảnh Hàn Thiên Diệp lên núi.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy buổi biểu diễn hôm nay tương đối đã ghiền, đã rất lâu rồi hắn chưa quay cảnh nhóm, loại một đôi nhiều trường hợp như thế này rất đáng để khảo nghiệm kỹ năng của con người.

Lúc chạng vạng, kết thúc quay chụp, Hứa Trăn thoải mái đi ra khỏi sân, uyển chuyển từ chối lời mời về khách sạn của đoàn phim “Ỗ Thiên”, tỏ vẻ bản thân đã có nơi ở dưới núi.

Chương 660: Tin Đồn Lan Xa

Hứa Trăn đang tìm chuyên viên trang điểm để tẩy trang giúp bản thân, nhưng chợt nghe bên cạnh tổ đạo cụ có người nhỏ giọng nói: “Ai, xe máy này sao không nổ máy được?”

Hứa Trăn theo bản năng mà dừng bước chân, nghe nghe tiếng xe máy, nói: “Đã tắt có vấn đề, để tôi xem xem...”

Nói xong, hắn lập tức muốn kiểm tra vấn đề xe, nhưng nhìn thấy biểu tình đại ra của nhân viên công tác, hắn mới sực nhớ bản thân còn đang mặc diễn phục, cho nên vội nói: “Chờ một lát, tôi đi thay quần áo.”

Hai nhân viên của tổ đạo cụ nhìn bóng dáng đi xa của hắn, vẻ mặt không khỏi ngẩn ngơ.

Đây, là tình huống gì?

Hứa Trăn thay diễn phục và thật sự đến giúp tổ đạo cụ sửa xe máy.

Mặc dù không có công cụ tiện dụng nào trong tay, nhưng nhiều lỗi phổ biến của xe máy như động carbon và tiếp xúc kém có thể được giải quyết bằng cách đập và đá.

Vì vậy, sau khi kiểm tra lỗi đơn giản, Hứa Trăn đã tàn nhẫn đập chiếc xe máy ba lần, ngay lập tức vấn đề trục trặc đã được giải quyết.

Nghe thấy tiếng động cơ khởi động vù vù, hai vị tiểu ca của tổ đạo cụ đều ngơ ngác nhìn về phía Hứa Trăn, miệng há lớn, ghen hòng nhìn trần trời.

Này..... Cao thủ a!

Ca ta thật lợi hại!

Ở bên cạnh, A Y Mộ thấy cảnh này thì gần như cười đến không đứng vững được.

Ai u uy cái này không làm việc đàn ông, cũng không biết diễn viên hay thợ sửa xe mới là nghề chính của hắn!

.....

Một lát sau, Hứa Trăn lấy xong đồ của mình thì cũng không chờ xe của đoàn phim “Ỗ Thiên” đến đưa mà tự mình đi dạo xuống núi.

Bộ quần áo lao động trước đó đã được nhân viên giặt sạch sẽ, tuy nhiên đến hiện tại nó vẫn chưa khô.

Do đó, Hứa Trăn chỉ đành để bộ đồ vào trong túi, dùng tay xách theo, còn trên người thì đang mặc một chiếc áo du lịch do đoàn phim mua ở ven đường.

Bởi vì Thanh Nguyên Sơn vừa là ngọn núi nổi tiếng của Đạo giáo, vừa có Nam Thiếu Lâm Tự, cho nên mặt trước của chiếc áo này có in hình điêu khắc đá lão quân, mặt sau vẽ hình một vị hòa thượng ngồi trên hoa sen, phía dưới đài hoa sen còn viết bốn chữ to dùng “Phật Quang Chiếu Khắp”.

Bóng dáng cao gầy của thiếu niên dần dần đi xa trên con đường núi, ánh chiều tà chạng vạng còn in rõ bóng dáng của hắn ở trên mặt đất.

Đặng Đại Diễn đứng ở đỉnh núi, nhìn bước chân nhanh nhẹn của Hứa Trăn, chỉ cảm thấy ngay cả vị lão hòa thượng phía sau áo kỷ niệm cũng trở nên tràn đầy khí thế.

.....

Trên núi, sự xuất hiện của Hứa Trăn đã khiến cho đoàn phim “Ỗ Thiên” hỗn loạn.

Nhưng ở dưới chân núi, hắn vẫn là người học việc bận bịu của tiệm sửa xe lão Hàn.

Sau khi Lão Hải thúc biết được công việc của Hứa Trăn thì cũng bảo đảm sẽ giữ bí mật.

Lão Hải thúc nhướng mày, lộ ra biểu tình “Ta đã hiểu”, sau đó còn quen cửa quen ngõ mà mở camera của di động ra, chụp một tấm ảnh với Hứa Trăn, thậm chí còn làm động tác chữ V trông vô cùng hài hước.

Bởi vì Hàn Thiên Diệp còn rất nhiều cảnh cho nên Hứa Trăn chỉ đành xin chủ tiệm Hàn Xuân Lai cho mình nghỉ phép hai ngày, sau đó đi lên núi tiếp tục quay phim.

Mà Kiều Phong ở thủ đô xa xôi nhận được tin tức thì cũng nhanh chóng đặt vé máy bay đuổi tới nơi, thế Hứa Trăn bàn bạc công việc kế tiếp với đoàn phim “Ỗ Thiên”.

Đặng Đại Diễn nói hắn là “Dùng cơm hộp để mướn tới” đương nhiên chỉ nói giỡn.

Với vai trò và tầm quan trọng của Hàn Thiên Diệp, đây được gọi là biểu diễn hữu nghị chứ không phải là khách mời.

Việc ký thỏa thuận, đưa tiền đều là những điều tất yếu.

Hứa Trăn đúng là một kẻ điên ham diễn nhưng chưa bao giờ vì vậy mà quên lấy tiền.

Chỉ mất 10 đồng để tìm hắc sủa lớp xe máy, nhưng nó không phải là cái giá để mời hắc diễn kịch.

.....

Sự xuất hiện của khách mời Hứa Trăn không được đoàn làm phim “Ỗ Thiên” công khai, mà dặn dò cho các nhân viên giữ bí mật sự việc trong thời gian này như thường lệ.

Tuy nhiên, thiên hạ không có bức tường nào không thấm nước, đặc biệt là khi nó liên quan đến những lời đồn thổi về một người có danh tiếng lớn.

Chỉ trong vài giờ, sự việc này đã lan rộng trong một vòng tròn nhỏ và từ vòng nhỏ này biến thành đề tài mới phổ biến trong ngành.

Tuy nhiên, khi những người khác nhau nghe về nó thì phản ứng của họ đều không nhất trí.

Hầu hết mọi người nghe sự việc này như một trò đùa không liên quan gì đến họ, nhưng một số người lại có suy nghĩ khác, ví dụ:

——Hứa Trăn hiện có vẻ rất rảnh, thậm chí còn có thời lên núi đưa cơm hộp cho người ta.

Đêm hôm đó, đạo diễn Đặng Đại Diễn đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì bất ngờ nhận được cuộc gọi từ một người bạn trong nhóm.

Tâm tình của Đặng đạo đang rất tốt, vì thế liền vui vẻ cười hỏi: “Tiểu Liễu? Sao đột nhiên lại nhớ tới lão Đặng đây, muốn tìm tôi uống rượu sao?”

Một lát sau, giọng nói của một người đàn ông trung niên truyền đến: “Ca, em có việc gấp muốn hỏi anh đây.”

“Vừa rồi nghe người ta nói, Hứa Trăn đang làm khách mời ở đoàn phim của anh sao? Bao lâu nữa thì hắc đóng máy?”

Đặng Đại Diễn ha ha cười nói: “Cái gì mà bao lâu đóng máy, nhân vật của hần chỉ mất tổng cộng hai ngày diễn, tới mai là có quay xong.”

Người nọ nghe được thì lập tức cao giọng, nói: “Vậy Đặng đạo có thể giúp em hỏi thử gần đây hần có rảnh hay không?”

“Đoàn phim bên em mới có diễn viên bị tai nạn trong lúc cưỡi xe máy, hiện tại gãy xương phải nằm viện, cho nên em đang gấp rút tìm diễn viên đến cứu tràng.”

“Ba ngày rồi vẫn không tìm được người thích hợp, anh giúp em thăm dò trước, hỏi ý của Hứa Trăn như thế nào?”

Đặng Đại Diễn không vội vã đáp ứng, mà hỏi: “Phim gì, nam thứ mấy?”

Đôi phương đáp: “Phim đề tài chiến kịch, về phân vai diễn, ách...”

Giọng nói của y có vẻ hỏi khó xử: “Hiện tại Hứa Trăn có còn nhận vai phụ nữa không?”

Đặng Đại Diễn nghĩ nghĩ, nói: “Cái này tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng tôi cảm giác, so với phiên vị thì tiểu Hứa càng coi trọng chất lượng kịch bản hơn.”

“Hay là cậu cứ gửi cho tôi một phân kịch bản trước, tôi đi hỏi cho cậu.”

Đôi phương lập tức đáp ứng, hai người trò chuyện một chút về tình huống đôi bên, sau đó liền cắt đứt trò chuyện.

Chương 661: Hỗ Trợ Cứu Tràng

Ngay dưới chân núi của Thanh Nguyên Sơn, Hứa Trăn đã sớm chìm vào mộng đẹp, mà bản thân lại không hay biết lúc này mình đang được người ở cách xa thiên sơn vạn thủy gửi lời nhớ thương.

Nhưng cho dù biết, có lẽ hần cũng sẽ không quá coi trọng.

Hiện giờ nhân khí của Hứa Trăn đang lúc chính thịnh, cho nên lâu lâu sẽ có người mời hần đi đóng phim.

Nhưng trước nay, các dạng lời mời đóng phim như thế này đều do Kiều Phong lo liệu. Hứa Trăn đã nói sẽ không nhận kịch bản nào trước khi quay xong “Thất Cô”, cho nên Kiều Phong chọn tới chọn đi, cũng chỉ chọn một bộ “Thập Nguyệt Vi Thành” mà thôi, hơn nữa đây còn là một bộ hội tụ toàn diễn viên gạo cội.

Sáng sớm hôm sau, trận đầu của Hứa Trăn chính là Bích Thủy Hàn đàm.

Đây là một trong những cảnh quan trọng nhất trong kịch bản của Hàn Thiên Diệp ở “Ỗ Thiên”, nhưng thực tế thì Hứa Trăn chỉ cần xách theo một thành chủy thủ, đứng ở bên bờ và trừng mắt nhìn A Y Mộ, sau đó hắn sẽ nhảy xuống nước, làm vỡ túi máu, cuối cùng là lộ cộc na một thân ướt sũng bò lên bờ.

Hứa Trăn còn tưởng hắn sẽ được diễn cảnh võ thuật dưới nước, nhưng kết quả hoàn toàn thất vọng.

Bởi vì cảnh này sớm đã được thể thân quay xong ở studio.

Tuy Hứa Trăn chưa bao giờ chủ động tìm thể thân, nhưng cảnh cũng đã quay xong rồi, hắn sẽ không làm đáng làm về đến mức buộc đoàn phim phải quay lại cho mình, đây là làm tổn hại chi phí của người ta.

Sau khi leo lên khỏi mặt nước, thì lập tức có nhân viên cầm theo khăn lông đứng sẵn ở bên bờ, vội vàng phủ lên người Hứa Trăn, sau đó mang hắn đi tắm nước nóng.

Tuy mới chỉ tháng 5, nhưng nước ao trên núi vẫn lạnh đến thấu xương, khiến cho cả người khó chịu.

“Tiểu Hứa, lại đây lại đây!”

Lúc Hứa Trăn vừa đi ra khỏi phòng nghỉ, Đặng Đại Diễn đã chờ ở bên sân, hỏi thăm hắn: “Hiện tại có vội không?”

Hứa Trăn đáp: “Không vội, Đặng đạo có chuyện gì sao?”

Đặng Đại Diễn nói: “Vừa rồi có người hỏi tôi, đoàn phim bọn họ có người ngã xe máy bị thương, hỏi cậu có thể qua đó giúp đỡ hay không?”

Hứa Trăn quay đầu lại, hỏi: “Đoàn phim cũng ở Thanh Nguyên Sơn sao? Xe máy đó để ở đâu?”

Đặng Đại Diễn: “.....”

Xe máy em gái người!

Ông trầm mặc sau một lúc lâu, cố nén xúc động muốn đánh người mà giải thích: “Không phải hỗ trợ sửa xe máy mà là hỗ trợ cứu trảng, cứu trảng diễn kịch!”

Hứa Trăn “A” một tiếng, ngượng ngùng cười, nói: “Đó là bộ phim gì vậy?”

Đặng Đại Diễn lấy ra một phần kịch bản, đưa tới trước mặt Hứa Trăn rồi nói: “Một bộ phim về đề tài Điện Chiến.”

“Tôi thấy kịch bản không tồi, nhưng không biết cậu có đồng ý diễn vai phụ hay không.”

Phim đề tài Điện Chiến?

Nghe được thể loại này, đôi mắt của Hứa Trăn lập tức sáng lên.

Phim Điện Chiến là một trong những dòng phim chính kịch, lấy bối cảnh thời đại độc đáo, cùng với cốt truyện che giấu tung tích và đấu trí đấu dũng với kẻ thù, khiến Hứa Trăn cảm thấy vô cùng hứng thú.

Hắn đã từng làm khách mời nho nhỏ cho đoàn phim “Săn Ảnh”, nhưng chưa từng tham gia chính thức.

Trong hai năm vừa qua, Hứa Trăn vẫn luôn đặc biệt lưu ý đến các kịch bản đề tài Điện Chiến, muốn tìm một bộ để đổi gió nhưng đáng tiếc là không thể gặp được bộ vừa ý.

Cốt truyện hoặc thiên lời cuộn cuộn, không thực tế, hoặc là phong hoa tuyết nguyệt, lạc đề.

Trong cảm nhận của hắn, “Đề tài Điện Chiến” phải giống như “Ăn Ý” hay “Yêm Hộ”, tình tiết khó bề phân biệt, vai chính, ác đều có máu có thịt, hơn nữa còn phải thể hiện ra lý tưởng tín niệm gia quốc, tình yêu vờn gia đình, đất nước.

Thay vì tập trung với vẻ soái hay lãnh khốc thì cố tạo ra những điểm sáng, dựa vào sự nhiệt tình yêu nước của khán giả để kiếm tiền.

Về phần vai chính hay vai phụ...

Nói thật, Hứa Trăn không quá quan tâm.

Tuy mỗi năm đều có rất nhiều phim điện ảnh và truyền hình ra mắt, nhưng có thể đảm bảo người thì thật sự quá ít.

Trước đây hắn đã từng bàn bạc chuyện này với đoàn đội và Kiều Phong cũng rất tán thành: Chỉ cần kịch bản đủ xuất sắc, nhân vật đủ tươi sống, thì cho dù là vai chính hay phụ, hắn đều có thể nhận.

Hiện tại Hứa Trăn còn quá trẻ, muốn diễn chính thì cũng chỉ quanh quẩn trong các thể loại không quá linh hoạt như thần tượng, cổ trang. Nếu như một diễn viên từ bỏ các loại hình khác, chỉ diễn một loại duy nhất, thì dĩ nhiên đây không phải là sự lựa chọn khôn ngoan.

Nghĩ như vậy, hắn mở phần kịch bản mà Đặng đạo vừa mới đưa cho và đọc lướt qua.

“Phong Tranh”, nam chính Trịnh Diệu là một đảng viên Cộng Sản ẩn mình trong quân đội địch, lấy danh hiệu là “Phong Tranh”.

Mà đối thủ cạnh tranh số một của hắn chính là đặc công ẩn núp trong đảng ta, danh hiệu “Ảnh Tử” ...

Chà, có chút cảm giác của “Vô Gian Đạo”.

Hứa Trăn tiếp tục xem nội dung phía dưới, nhân vật mà đoàn phim hy vọng mình đến cứu tràng tên là Cung Thứ, một vị đặc công của đội quân át chủ bài.

Cung Thứ có xuất thân giàu có, từng là sinh viên xuất sắc của Đại học Yến Kinh, sau xếp bút nghiên theo việc binh đao, gia nhập vào trường quân đội.

Sau khi tiến vào quân đội, hắn nổi tiếng là người có tâm tư kín đáo, ra tay tàn nhẫn, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi đã có thể lập nhiều kỳ công, được người khác xưng là “Thư sinh thủ đoạn độc ác”.

Sau đó, Cung Thứ được cấp trên giao nhiệm vụ theo dõi nam chính Trịnh Diệu, nhưng trong quá trình hợp tác giữa hai bên, hắn đã bị năng lực và nhân cách của đối phương thuyết phục và trở thành học trò của Trịnh Diệu.

Hứa Trăn nhìn phần tóm tắt của nhân vật Cung Thứ này, càng xem càng kinh ngạc.

Nói như thế nào đây.....

Chương 662: Ba Lần Đến Mời? ?

Nhân vật Cung Thứ này quá mức thiện cảm, thậm chí còn có thiện cảm hơn cả nam chính.

Có thể văn có thể võ, thực lực mạnh mẽ, hẳn có thể giết chết một vị tướng Trung Thống cấp cao chỉ bằng một phát súng ngay giữa phố lớn, sau đó lặng lẽ rời đi mà không hề bị thương tổn đến chân lông kẽ tóc, thậm chí còn có thể mở một con đường máu khi bị bao vây chặt chẽ.

Hơn nữa, hẳn tuyệt đối trung thành với nam chính, liều mạng tìm mọi cách cứu đối phương bằng bất cứ giá nào, đến cuối cùng vì cứu nam chính mà hẳn đã lấy bản thân làm mồi nhử và bị sa lưới...

Bị người thầy mà mình tin cậy, sùng bái nhất phản bội, Hứa Trăn chỉ đọc những dòng chữ trên trang giấy cũng đủ để cảm nhận được sự đau đớn này.

Một nhân vật như vậy thật sự đã gom tất cả những nguyên tố tạo nên sự thiện cảm.

Đặng Đại Diễn nhìn thấy biểu tình đang dần sáng lên của Hứa Trăn, hắc hắc cười nói: “Thế nào, không tệ đúng không?”

“Bạn của tôi vừa mới gửi kịch bản từ hôm qua, tôi đã đọc một hơi hết 2 tiếng đồng hồ, quả thật là càng đọc càng thấy cuốn hút.”

“Hơn nữa, nhân vật Cung Thứ này rất tốt, tuy chỉ là vai phụ nhưng lại đặc biệt gây thiện cảm, đây là loại vai phụ có thể trở thành điểm nhấn lớn nhất của cả bộ phim nếu như được đáp ứng tốt.”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, hỏi: “Đặng đạo, làm phiền hỏi một chút, đây là phim của công ty nào?”

Đặng Đại Diễn nghe thấy vấn đề này thì thần bí cười cười, nói: “Công ty không quá nổi danh, nhưng cậu nhất định đã nghe tới

tên của ông chủ nhà bọn họ rồi, hẳn chính là Liễu Vĩnh Thanh, nam chính “Ân Ý”, cậu biết đúng không?”

“A.....” Hứa Trăn nghe vậy, không khỏi hơi hơi ngẩn ngơ.

Người chế tác bộ “Ân Ý”, Liễu tổng!

Mới vừa rồi hẳn còn nghĩ đến thể loại điệp chiến, ví dụ như “Ân Ý”, thế nhưng không ngờ được, phần kịch bản trên tay mình lại là tác phẩm của nhà người ta!

Nhắc mới nhớ, Liễu Vĩnh Thanh cùng Hứa Trăn có chút duyên phận: Bọn họ đều không tìm được kịch bản vừa ý, cho nên dứt khoát thành lập một công ty điện ảnh, tự mình sản xuất.

Các diễn viên tuyển một khác đều đang tiếp quảng cáo, quay chương trình tạp kỹ, tham dự các loại hoạt động, nhưng Liễu Vĩnh Thanh cũng chỉ đóng phim mà thôi.

Tuy không có quá nhiều tác phẩm nhưng ba năm không mở cửa, vừa mở cửa liền ăn bằng ba năm. Mỗi một bộ phim đều được mài giũa tinh tế, quả thật là một con người tốn nhiều tâm tư vì đóng phim.

Vừa nghe là tác phẩm của Liễu Vĩnh Thanh, Hứa Trăn lập tức động tâm.

Hắn do dự một chút, lấy điện thoại ra chụp vài trang nội dung trên giấy, sau đó gửi cho Kiều Phong cùng với tin nhắn:

“Kiều ca, Liễu Vĩnh Thanh Liễu tổng mời em qua bên đó cứu tràng, diễn một vai phụ.”

“Vừa rồi em đã xem sơ qua, câu chuyện vô cùng hay, nhân vật Cung Thứ này cũng có chút đả động nhân tâm.”

“Anh giúp em trấn cửa ải, xem có nên tiếp hay không?”

.....

Hứa Trăn hàn huyên hai ba câu đơn giản về bộ phim “Phong Tranh” với Đại Đại Diễn, sau đó nhanh chóng đi hóa trang, chuẩn bị cho phần quay chụp tiếp theo.

Nhưng mà làm hắn không nghĩ tới chính là, trưa hôm đó, khách đến Thanh Nguyên Sơn lại không phải người đại diện Kiều Phong của mình mà là người của đoàn phim “Phong Tranh”.

5 giờ chiều hôm nay, sắc trời đã hơi tối, công việc cũng sắp chuyển vào cảnh quay ban đêm.

Đạo diễn Đặng Đại Diễn cầm bộ đàm, dặn dò các bộ phận liên quan mau mau chuẩn bị, lúc vừa định nói chuyện với các diễn viên về buổi quay đêm thì ông chợt thoáng thấy hai bóng người đang lén lén lút lút bên sân.

Một nam một nữ, một cao một thấp.

Hai người này đều mang mũ và khẩu trang, ăn mặc điệu thấp, áo ngắn tay, quần đen, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Đặng Đại Diễn nhìn thấy hai người này, chỉ cảm thấy vô cùng muốn cười.

A, trong phim là một đặc công oanh oanh liệt liệt của quân át chủ bài, ẩn giấu 30 năm không bị người phát hiện, nhưng kết quả chỉ có vậy?

Hai người các người không thể lẩn trốn quá 3 phút ngay trong đoàn phim của ta!

Đặng Đại Diễn còn rất nhiều việc trên đỉnh đầu cho nên cũng lười chơi trò trốn tìm với bọn họ, ông trực tiếp chấp tay sau lưng, đi về phía đối phương, vẻ mặt khinh thường mà thấp giọng nói: “Làm gì đó, làm gì đó?”

“Đây là nơi quay phim, người không liên quan không được tiến vào?”

Hai người thấy mình bị phát hiện thì liền ngượng ngùng cười cười.

Đặng đạo cũng không nói nhảm, sau khi giải thích với nhân viên quản lý bên sân thì liền dẫn bọn họ vào phòng nghỉ.

Vừa vào cửa, người đàn ông cao kia lập tức tháo mũ và khẩu trang xuống, lộ ra diện mạo vốn có, mỉm cười chào hỏi Đặng Đại Diễn: “Đặng đạo, đã lâu không gặp.”

Người này nhìn qua bốn năm chục tuổi, mày rậm mắt to, tướng mạo đoan chính ngạnh lẫm, quả nhiên chính là Liễu Vĩnh Thanh, diễn viên chính kiêm người sản xuất của “Phong Tranh”.

“Tại sao cậu lại chạy đến chỗ này?”

Đặng Đại Diễn đưa mỗi người một chai nước, rồi hỏi: “Không phải nói hôm qua còn đang bận đóng phim ở Hoàn Châu sao?”

Liều Vĩnh Thanh ngồi ở trên sô pha, nói một cách phấn khởi: “Thì do lo lắng Hứa Trăn không muốn tiếp đây này.”

“Hai ngày không tìm được người thích hợp chạy đến cứu tràn, thật sự khiến tôi lo lắng muốn chết.”

“Vất vả lắm mới tìm được người thích hợp, giờ nói cái gì cũng phải gạt hấn đến chỗ tôi!”

Đặng Đại Diễn nghe vậy, ha ha cười nói: “U, đây là tính toán ba lần đến mời à?”

Liều Vĩnh Thanh lắc đầu, nghiêm trang nói: “Thời gian rất gấp, tranh thủ một lần thu phục!”

Chương 663: Ông Chủ Của Hứa Trăn?

Lúc này, dĩ nhiên Hứa Trăn cũng chú ý đến hai người lạ mặt có dáng vẻ cổ quái.

Nhưng khi thấy Đặng Đại Diễn dẫn bọn họ đi thì hắn chỉ nghĩ đây là bằng hữu của Đặng đạo, chứ không hề hay biết, thật ra hai người này là đến vì mình.

Đoàn phim “Ỗ Thiên” hiện đang tiến hành chỉnh sửa trong một thời gian ngắn.

Hứa Trăn không vào phòng nghỉ mà chỉ đứng phát ngốc ở bên cạnh phim trường, chuẩn bị cảm xúc cho tràng diễn tiếp theo.

“Tích tích!”

Lúc này, bên sân vang lên tiếng còi xe, Hứa Trăn quay đầu nhìn lại thì thấy hóa ra là Lão Hải thúc mang cơm đến.

Hắn nhoen miệng cười, muốn đi qua chào hỏi, nhưng lại thấy trên xe ngoại trừ Lão Hải thúc thì còn có một người đàn ông trung niên vóc dáng cường tráng, chân hơi thọt ——đúng là Hàn Xuân Lai, chủ tiệm sửa xe máy dưới chân núi.

“Ông chủ?”

Hứa Trăn vừa thấy liền vội chạy qua chào hỏi Hàn Xuân Lai: “Sao ngài lại lên đây?”

Trong lúc nói chuyện, hắn mang theo một chiếc ghế gấp đến, thuận tay để phía sau Hàn Xuân Lai.

Hàn Xuân Lai cũng không khách khí mà trực tiếp đặt mông xuống ngồi, rồi cười nói: “Nghe nói cậu đang đóng phim ở đây, cho nên cố ý tới xem.”

Trên mặt gã mang theo một bộ kính râm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cơ bắp cuộn cuộn dưới chiếc áo phông đen rộng thùng thình, cánh tay rắn chắc và mạnh mẽ, trông rất có khí phái của một lão đại.

Lúc này, hai người của đoàn phim “Phong Tranh” vừa đi ra khỏi phòng nghỉ thì nghe được Hứa Trăn đang nói chuyện

phiếm với mọi người ở ngoài sân, cho nên không khỏi liếc mắt về nơi đó.

Ông chủ?

A, là ông chủ của công ty Hứa Trăn sao?

Liễu Vĩnh Thanh cúi người hỏi người phụ nữ đi bên cạnh mình: “Hứa Trăn thuộc công ty nào, ông chủ là ai?”

Người kia nghĩ nghĩ, sau đó đáp: “Trước đây tôi có nghe nói, hình như là hấn cùng với ai đó tự lập công ty...A, chính là Thái Thực Tiễn của Đông Nhạc?”

Liễu Vĩnh Thanh chặc lưỡi, nói: “Phải không? Tôi thật sự chưa từng giao lưu với người này.”

Y không khỏi nhìn kỹ về phía Hàn Xuân Lai, nói: “Hấn chính là Thái Thực Tiễn?”

Liễu Vĩnh Thanh nhìn từ trên xuống dưới một thân cơ bắp của Hàn Xuân Lai, tự hỏi: “Nhìn cũng rất soái nha, nhưng tôi nhớ có ai đó từng nói Thái Thực Tiễn rất xấu xí?”

“Chẳng lẽ chinh dung?”

.....

“Hắt xì!”

Cùng lúc đó, ở thủ đô xa xôi, Thái Thực Tiễn đang tăng ca tham gia cuộc họp, bỗng nhiên hắt xì một cái thật lớn.

Ông bữu môi, dùng khăn giấy lau mặt xoa xoa nước mũi, nhỏ giọng nói thầm: “Thời tiết quỷ quái gì vậy?”

Dứt lời, liền cảm lấy văn kiện, tiếp tục nói về những kế hoạch sắp tới của công ty với nhóm người trong phòng họp.

.....

Ước chừng qua nửa giờ, đoàn phim “Ỗ Thiên” đã chỉnh sửa xong và bắt đầu một lần quay chụp mới.

Sắc trời đã tối sầm xuống, nhiều thiết bị chiếu sáng khác nhau đã được thiết lập bên sân.

Hứa Trăn thấy một bộ diễn phục khác, nó khác với bộ trang phục trắng toát trước đây khi lên Quang Minh Đỉnh, tuy bộ diễn phục này cũng có màu trắng, nhưng phần lót, cổ áo, eo

đều được trang trí bằng vải đen, viền mép điểm xuyết, bên ngoài còn có một chiếc áo choàng màu đen, khiến cho cả người cao và thon gầy hơn.

Lúc này, diễn biến tiếp theo của câu chuyện là phần sau trận “Bích Thủy Hân đàm chi chiến”.

Hàn Thiên Diệp vô tình bại dưới tay Đại Khỉ Ti, Dương Đình Thiên phái người trị thương cho hắn, nhưng Hàn Thiên Diệp lại không cảm kích mà nửa đêm chạy trốn khỏi Quang Minh Đỉnh.

Lúc này, Hứa Trăn đóng vai Hàn Thiên Diệp đang vội vàng chạy trên con đường núi eo hẹp, đầu hơi cúi xuống, đôi mắt trống rỗng và tê dại, hoàn toàn mất đi vẻ thấy chết không sờn khi lên núi, biểu tình giống như cái xác không hồn.

“Đứng lại!”

Đúng lúc này, một đội tuần tra đã đứng ra chặn đường đi của hắn.

Những người này cầm đuốc trên tay và hô to: “Bất luận kẻ nào cũng không được tự mình xuống núi nếu không có mệnh lệnh của giáo chủ!”

Hàn Thiên Diệp nghe thấy những lời này thì từ từ dừng bước chân lại.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước, con ngươi đen nhánh không hề xoay chuyển.

“Bá ——”

Giây lát, Hàn Thiên Diệp duỗi tay rút ra trường kiếm bên hông, gắt gao nắm chặt chuôi kiếm, thanh âm nghẹn ngào mà gâm nhẹ: “Tránh ra!”

Biểu tình vừa cô đơn vừa điên cuồng, với khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, nhìn qua còn khiếp người hơn, giống như một dã thú gần chết.

Trên đường núi, nhóm diễn viên quần chúng đóng vai giáo chúng vừa nhìn thấy ánh mắt này của hắn thì chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Gần như bọn họ không cần phải cố tính diễn xuất, mà theo bản năng đông cứng bước chân, trên nét mặt xuất hiện mấy tia sợ hãi.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Đúng lúc này, A Y Mộ đóng vai Đại Khi Ti đuổi theo sau lưng Hàn Thiên Diệp, nhìn tình huống giương cung bạt kiếm trước mắt, liền lập tức nổi giận: “Hàn công tử là khách quý của Quang Minh Đỉnh, ai dám động hấn?”

Khi nói chuyện, Đại Khi Ti bước nhanh đến trước người Hàn Thiên Diệp, trừng mắt quát lớn về phía giáo chúng: “Đều lui ra hết cho ta!”

Đám giáo chúng nghe được lời này thì thoáng nhìn nhau, một người trong đó có chút khó xử, nói: “Đây, giáo chủ nói...”

“Ta sẽ giải thích với giáo chủ!” Đại Khi Ti không chút khách khí mà đánh gãy lời nói của người này, sau đó quát: “Lui ra!”

Mọi người bất đắc dĩ, chỉ phải khom người hành lễ với Đại Khi Ti, rồi lui vào bóng tối.

Đại Khi Ti thấy thế, vội vàng xoay người nhìn về phía Hàn Thiên Diệp, mặt lộ vẻ lo lắng, nói: “Hàn công tử, trọng thương của ngươi chưa lành, tại sao lại tùy ý đi lại như vậy?”

“Mau theo ta trở về!”

Nhưng Hàn Thiên Diệp lại làm như không thấy vẻ quan tâm của nàng, hẩn rũ mi mắt xuống, biểu tình chết lặng mà vòng qua người nàng.

“Hàn công tử!” Đại Khi Ti vội vàng đuổi theo, duỗi tay tóm lấy cánh tay hắn, nói: “Công tử, ngươi cứ theo ta về trước, chuyện khác thì ngày sau chúng ta lại...”

Nhưng mà một câu này còn chưa nói xong thì Hàn Thiên Diệp đột nhiên tránh khỏi tay nàng, đồng thời nâng trường kiếm lên, nghiêng nghiêng đâm về phía yết hầu của đối phương.

Chương 664: Hiểu Lâm

Đại Khi Ti ngạc nhiên mà giờ đoạn đao ngăn chặn một kiếm này, trong lúc vội vàng, nàng đỡ trái hờ phải, ngăn ngùn mấy

chiêu đã bị Hàn Thiên Diệp áp chế đến vô pháp đánh trả,
“Đang lang” một tiếng, đoản đao trong tay rơi xuống đất.

“Khụ khụ, khụ, khụ khụ khụ.....”

Hàn Thiên Diệp ho nhẹ vài tiếng, duỗi tay đề lại chỗ bị thương của mình, kiên trì tiếp tục đi xuống núi.

“Hàn công tử!”

Đại Khi Ti thấy thế, liền vội kêu lên: “Người cần gì phải như vậy?”

“Tại không ở Quang Minh Đỉnh dưỡng thương thật tốt rồi lại đi?”

Hàn Thiên Diệp không đáp, mà chỉ rũ đầu tiếp tục đi về phía trước.

Đại Khi Ti không dám đuổi theo, nằng hét lớn về phía bóng lưng của đối phương: “Ngày ấy ở Bích Thủy Hàn đàm, rõ ràng là ta gian lận mới có thể thắng người, nhưng tại sao người lại không nói?”

“Người không có bại, người rõ ràng có cơ hội giết ta!”

Nghe được lời này, Hàn Thiên Diệp hơi hơi dừng bước chân lại.

Trước máy quay độ nét cao, mọi người bên sân đều có thể thấy rõ ràng rằng dấu vết của sự hận thù lóe lên qua vẻ mặt suy sụp của hắn.

“Là ta không hạ thủ được.....” Hàn Thiên Diệp rũ đầu, kịch liệt mà thở hổn hển, thanh âm khàn khàn nói, “Là ta gieo gió gặt bão!”

Giờ khắc này, Đại Khi Ti không khỏi mở to hai mắt, ngẩn ngơ nói: “Người, người nói cái gì?”

Nàng lại lần đầu theo đến trước mặt Hàn Thiên Diệp, hỏi: “Hàn công tử, người vừa rồi nói cái gì?”

Hàn Thiên Diệp quay mặt qua chỗ khác, tránh né ánh mắt nàng, sau một lúc lâu, mới rút cuộc nhú mày, thấp giọng nói: “Ta nói, ta không hạ thủ được.....”

“Ca!”

Một lát sau, đạo diễn Đặng Đại Diễn hô đình.

Ông cúi người xem lại cảnh quay vừa rồi trên máy theo dõi, khoe miệng lộ nụ cười ẩn ý.

Ai nha, Hứa Trăn đã xử lý phần tình cảm này rất tinh tế!”

Đặng Đại Diễn làm cử chỉ “OK” với diễn viên trong sân, cười nói: “Vừa rồi rất tốt!”

“Đừng xả hơi, chúng ta tiếp tục quay thêm một màn!”

.....

Mà cùng lúc đó, ở bên cạnh phim trường, lúc Hàn Xuân Lai nhìn Hứa Trăn biểu diễn thì cũng nhin không được mà vỗ tay tán thưởng.

Diễn viên không hô là diễn viên!

Vừa tiến vào phim trường, Hứa Trăn tựa như thay đổi thành người khác, hần và “Tiểu Tăng” ôn hòa, hướng nội, ngày ngày cắm đầu làm việc, giống như là hai người khác nhau.

Nếu không phải sớm chiều ở chung với nhau trong hơn nửa tháng nay thì thậm chí Hàn Xuân Lai cũng dám nhận.

“Nổi tiếng không bằng gặp mặt a!”

Hàn Xuân Lai đang đứng cảm khái ở bên sân thì bỗng nhiên nghe được bên cạnh có người nói chuyện, quay đầu lại liền thấy hai người xa lạ, một nam một nữ.

Trong đó người đàn ông ôm lấy cánh tay, đứng thẳng người, ngữ khí vô cùng thoải mái: “Diễn xuất của Hứa Trăn quả là độc đáo!”

“Sức cuốn hút mạnh, lại biết áp chế, có được kỹ năng như vậy ở ngay trong độ tuổi này thì thật sự quá tuyệt vời!”

Hàn Xuân Lai nghe người này nói chuyện với mình thì nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn y.

Thời tiết nóng nực nhưng người này lại mang theo mũ và khẩu trang, ánh mắt thất thường, trông rất khả nghi.

——Người khả nghi này dĩ nhiên là nhà sản xuất của “Phong Tranh”, Liễu Vĩnh Thanh.

Liều Vĩnh Thanh nhìn thấy ánh mắt của Hàn Xuân Lai thì lễ phép gật đầu với gã một cái, rồi cười nói: “Xin chào.”

Hàn Xuân Lai không rõ nguyên do gật đầu đáp lại y.

Liều Vĩnh Thanh cười hỏi: “Làm phiền hỏi một chút, gần đây Hứa Trăn có bận nhiều việc hay không?”

Hàn Xuân Lai nghe thấy vấn đề này thì suy đoán đối phương có phải là người của đoàn đội Hứa Trăn hay không? Cho nên mới đáp lại: “Công việc không quá bận, hấn chủ yếu vẫn chỉ học tay nghề.”

Liều Vĩnh Thanh nhướn mày, nói: ““Học tay nghề” ? Là “ nạp điện” sao?” (Ý hỏi Hứa Trăn vẫn đang tập trung trau dồi kỹ năng)

Hàn Xuân Lai đáp: “Nạp điện là thứ yếu, chính yếu vẫn là vấn đề động cơ và các giải pháp cho một số vấn đề xấu thường gặp”.

Liều Vĩnh Thanh hoàn toàn không hiểu “ẩn tình” trong chuyện này là gì, cũng không có mặt mũi đi hỏi mà chỉ đành phải tiếp tục căng da đầu, nói: “Tôi cảm thấy Hứa Trăn là một đứa trẻ kiên định.”

“Hấn gần như không dính tới mấy tật xấu gì đúng không?”

Hàn Xuân Lai kinh ngạc nói: “Sao lại không dính? Chỉ cần có vấn đề xấu gì đều phải sửa.”

“Hiện tại hấn căn bản có thể tự mình giải quyết một số vấn đề nhỏ. Người trẻ tuổi tay chân nhanh nhẹn, ai cũng thích tìm hấn...”

“.....”

Trong khi cả hai đang đứng trò chuyện ở bên sân, thì quản lý Kiều Phong của Hứa Trăn cuối cùng cũng đến được Thanh Nguyên Sơn sau một chuyến đi gập ghềnh, xóc nảy.

Vốn dĩ hấn muốn tìm nhà sản xuất của “Ỗ Thiên” để thương thảo hợp đồng, nhưng lại vô tình bắt gặp hai người đang nói chuyện ở bên sân.

Này.....

Người mang khẩu trang kia hình như có chút giống Liễu Vĩnh Thanh Liễu tổng?

Kiều Phong nhìn không được mà gãi gãi đầu.

Liễu Vĩnh Thanh cùng với Hàn đại ca lại đứng nói chuyện với nhau sao?

Người một lời ta một ngữ, liệu bọn họ có tiếng nói chung trong cuộc sống này hay không? ?

.....

8 giờ tối, các cảnh quay của Hứa Trăn trong đoàn phim “Ỗ Thiên” cơ bản đã hoàn thành xong.

Hắn mỉm cười cảm ơn cả đoàn, hơi mệt mỏi mà bước vào phòng chờ bên sân, vừa mới vào cửa liền phát hiện đã có người chờ sẵn ở nơi này.

Kiều Phong chạy tới, Hứa Trăn cũng không bất ngờ, nhưng điều ngoài ý muốn nhất chính là một nam một nữ đang ngồi bên cạnh.

Hơn nữa, hai người này còn là đại nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong giới:

Liễu Vĩnh Thanh cùng với nữ diễn viên nổi tiếng La Tử Di.

——Nhà sản xuất của “Phong Tranh” ?

Bọn họ thật sự đến Thanh Nguyên Sơn để tìm ta? ?

Chương 665: Bán n Tình

“Xin chào, Hứa Trăn.” Liễu Vĩnh Thanh nhìn thấy hắn bước vào phòng thì chủ động từ trên sofa đứng lên, mỉm cười nói, “Lần đầu gặp mặt, tôi là Liễu Vĩnh Thanh.”

Hứa Trăn vô cùng lễ phép mà nắm lấy tay đối phương, cười nói: “Xin chào Liễu tổng.”

Sau đó, hắn lại lễ phép chào hỏi với La Tử Di đang đứng ở bên cạnh.

Thật ra Hứa Trăn đã rõ ràng ý đồ của đối phương, nhưng chẳng qua hắn không nghĩ là bọn họ sẽ chủ động tìm tới cửa

như vậy.

Thể hiện nhiều thành ý như vậy, đúng là khiến cho hấn trở tay không kịp.

Mà cùng lúc đó, biểu tình của Kiều Phong lại tương đối vi diệu.

Hấn chậm hơn Liễu Vĩnh Thanh một bước, chưa kịp mở miệng nói chuyện với Hứa Trăn, khiến cho tình huống trở nên vô cùng bị động.

Kiều Phong muốn gửi tin nhắn nhưng lại ngượng ngùng khi làm việc đó trước mặt mọi người, cho nên hấn chỉ đành ngậm trộm đưa mắt ra hiệu với Hứa Trăn, hy vọng A Trăn nhà mình đủ thông minh, có thể thông qua ánh mắt hiểu ra ý của hấn.

——Bộ phim “Phong Tranh” này, nhất định phải tiếp!

Kịch bản chất lượng, giả thiết nhân vật không phải là yếu tố quyết định duy nhất.

Với vị trí hiện tại của Hứa Trăn thì nhận nhân vật Cung Thử trong kịch bản này cũng là tự hạ mình. Nếu như đây là lời mời bình thường thì Kiều Phong tám chín phần mười sẽ không đồng ý để Hứa Trăn tiếp.

Nhưng đây là cứu tràng, tính chất liên không giống nhau——đây là nhân tình.

Nhân tình thật lớn!

Liễu Vĩnh Thanh dùng 5 năm để mài giũa kịch bản, ba năm để chuẩn bị cho đoàn phim, gần như đem toàn bộ gia sản quăng hết vào bộ phim “Phong Tranh” này. Thế nhưng, vai nam phụ quan trọng nhất vừa lâm trận liền gãy chân, khiến cho y khóc không thành tiếng?

Nếu Hứa Trăn thừa dịp này mà chịu giúp Liễu Vĩnh Thanh một phen, thì đây chính là điển hình của đưa than ngày tuyết.

Hơn nữa không chỉ có như thế, ngoài trừ Liễu Vĩnh Thanh thì đội hình diễn viên của “Phong Tranh” còn có các nhân vật cấp bậc “Lão tổng” khác: Ví dụ như nữ chính La Tử Di đang ngồi trước mặt chính là bà chủ của “Hải Nạp ảnh nghiệp”, diễn viên Lý Tĩnh Uyển đóng vai vợ của Liễu Vĩnh Thanh ở trong kịch

bản lại chính là cổ đông lớn thứ hai của “Dịch Thiên truyền thông”.

Lúc này bán một cái nhân tình, để mọi người thấy được sự trọng nghĩa của Hứa Trăn, về sau chuyện này chắc chắn sẽ mang lại nhiều lợi cho hắn.

Đối diện Kiều Phong, Hứa Trăn nhìn thấy đôi phương hết làm mặt quỷ này lại làm mặt quỷ khác, cố gắng lắm mới không bật cười thành tiếng, nói: “Liều tổng, tôi vô cùng cảm ơn lời mời của ngài.”

“Vừa rồi tôi đã đọc bản tóm tắt của “Phong Tranh” và cảm thấy rất hứng thú với cốt truyện.”

“Tuy nhiên tôi chỉ muốn hỏi một chút, nhân vật Cung Thứ này có bao nhiêu suất diễn, phải quay trong bao lâu?”

Hứa Trăn ngượng ngùng mà cười cười, nói: “Sắp tới tôi phải quay một bộ điện ảnh, cho nên thời gian cũng không có nhiều.”

Liều Vĩnh Thanh nghe được lời này liền vùng tay lên, nói: “Không có việc gì, cái này tùy cậu.”

“Nếu cậu không có nhiều thời gian thì tôi sẽ quay ít hơn và xem như đây là một vai diễn đặc biệt, còn nếu cậu có nhiều thời gian hơn thì đây sẽ là vai nam chính số 2.”

Y nói với vẻ mặt đạm nhiên: “dù sao thì diễn viên chính, đạo diễn, sản xuất đều là ta.”

“Chúng ta có thể thảo luận bất cứ điều gì.”

“Ngoài nam chính ra, cậu muốn nam số mấy thì hắn chính là số đó, cái này tôi có thể quyết định.”

Một phen hứa hẹn tràn đầy thành ý và khí phách của Liều Vĩnh Thanh khiến cho Hứa Trăn không còn lời gì để nói.

Sau một hồi lâu sững sốt, hắn mới bắt đầu dĩ mà cười cười, nói: “Liều tổng, tôi chỉ muốn hỏi thăm về chu kỳ quay phim mà thôi, ngài không cần phải sửa lịch trình vì tôi.”

“Hơn nữa, bộ phim điện ảnh sắp tới là do công ty tôi sản xuất, nếu như thời gian bị xung đột thì chỉ cần không chênh lệch

hiều, trên dưới không quá một thời gian thì vẫn còn thể phối hợp.”

Hứa Trăn vừa nói xong lời này thì Liễu Vĩnh Thanh ở phía đối diện lập tức hai mắt sáng ngời, đáp: “Có câu này của cậu thì tôi an tâm rồi.”

Nói xong, y cầm lấy túi giấy đưa về phía trước mặt, nói: “Đây là kịch bản của Cung Thứ, cậu cứ xem trước.”

“Dựa theo kịch bản hiện tại thì chu kỳ quay khoảng từ 45 đến 60 ngày.”

“Nếu cậu thấy ổn thì chúng ta lập tức bắt tay vào làm, tập trung quay cậu trước, tận lực không chậm trễ thời gian của cậu.”

Hứa Trăn cầm lấy kịch bản từ trong tay đối phương, cười nói: “Liều tổng khách khí. Tôi chỉ mới nhận được tin tức từ chỗ Đặng đạo vào giữa trưa hôm nay, ngài chờ tôi xem xong kịch bản, thương lượng với người đại diện một chút, đến sáng mai tôi sẽ trả lời cho ngài.”

Hai bên đơn giản hàn huyên vài câu, sau đó người của đoàn phim “Phong Tranh” liền rời khỏi phim trường.

Kiều Phong quay đầu nhìn biểu tình thông dong tự nhiên của A Trăn nhà mình, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác an ủi.

Ai, Oa nhi nhà yêm đã thật sự trưởng thành!

Một thanh niên mới ngoài 20 tuổi không hề hạ thấp tư thế, không hề sợ hãi, cũng không kiêu căng tự phụ, không siểm nịnh, có lẽ có tiết, ứng đối cực kỳ thỏa đáng khi đối mặt với đại lão trong nghề đột nhiên đến thăm.

Có bao nhiêu bạn cùng lứa có thể làm được điều này?

Kiều Phong một tay xoa eo, một tay xoa đỉnh đầu thừa thốt của mình, cực kỳ kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên.

Nghệ sĩ nhà chúng ta đương nhiên khác với đám diêm dúa loè loẹt ở ngoài kia!

Chương 666: Đến Ngọa Long Sơn

Ban đêm, Hứa Trăn cùng Kiều Phong xem qua kịch bản “Phong Tranh” một cách nghiêm túc, cuối cùng quyết định nhận bộ phim này.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng Kiều Phong sẽ không vui khi mình đóng vai phụ, nhưng không ngờ đối phương lại rất vui vẻ đồng ý, khiến cho hắn không khỏi cảm động.

Tuy nhiên thật đáng tiếc, xuất phát điểm dẫn đến quyết định này của hai người lại không hề giống nhau.

Hứa Trăn thích cốt truyện cùng với nhân vật Cung Thử trong “Phong Tranh”, ngược lại Kiều Phong lại muốn bán cho Liễu Vĩnh Thanh một ân tình.

Thế nhưng Kiều Phong cũng sẽ không nói ra nguyên nhân gây mất hứng như vậy.

Hắn muốn để Hứa Trăn giữ lại một chút trạng thái chột da, nghĩ rằng mình miễn cưỡng đồng ý là vì đối phương, như vậy không phải tốt sao?

Bên ngoài thì bán ân tình cho Liễu Vĩnh Thanh, bên trong thì bán ân tình cho Hứa Trăn, một hòn đá ném hai chim, hắn cảm thấy mình quá thông minh.

Kiều Phong yên lặng mà tự tán thưởng chỉ số thông minh của bản thân.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Vĩnh Thanh nhận được câu trả lời khẳng định từ phía Hứa Trăn, y lập tức thở phào nhẹ nhõm giống như trút được gánh nặng.

Hai bên trải qua thương nghị đơn giản, sau đó vui vẻ đặt bút kí kết hợp đồng.

Trưa hôm đó, đoàn người liền ngồi máy bay đến nơi quay phim của “Phong Tranh”: Phim trường Ngọa Long Sơn.

Hứa Trăn ngồi trên máy nay, nhìn về phía Thanh Nguyên Sơn đang càng lúc càng xa, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Ai, kỳ nghỉ nửa tháng ngắn ngủi cứ vậy mà kết thúc.

Xe máy của Chí Dũng ca bị hỏng nặng, còn nói muốn nhờ mình tìm cho đối phương một chiếc xe máy cũ. Ngày đó Lão Hải thúc nói muốn nhờ Hứa Trăn rửa sạch cặn carbon trong

bánh xe, ông chủ thì muốn dạy cho hắn một kỹ thuật sửa chữa tương đối khó, tất cả đều không thành...

Hứa Trăn âm thầm nhớ lại những ngày vui vẻ trong khoảng thời gian này, khoe miệng liền hơi nhếch lên.

Làm diễn viên thật sự rất thú vị.

Bản thân luôn có thể thoát khỏi cuộc sống nguyên bản của mình, sống trong bộ dáng của người khác, thể nghiệm một cuộc sống hoàn toàn mới.

Trong tương lai, Hứa Trăn hy vọng mình sẽ có cơ hội như vậy nếu hắn làm những bộ phim có chủ đề thực tế hơn.

Nó không chỉ là bước đệm cho hoạt động nghệ thuật biểu diễn cường độ cao mà còn là thể nghiệm hương vị của thế giới.

Đây cũng là một kiểu rèn luyện hồng trần.

.....

Phim trường Ngọa Long Sơn nằm ở phía bắc Kỳ Châu, cách thủ đô khoảng 100 km.

Nơi đây chủ yếu dùng để quay phim cách mạng, cùng với một số ngoại cảnh liên quan.

Phim trường nằm ở trong núi sâu, điều kiện hữu hạn, không cho phép diễn viên mang theo trợ lý, mà Hứa Trăn cũng tỏ vẻ rất hiểu chuyện này.

Năm đó khi quay “Sấm Quan Đông”, hắn đã đi một vòng trong núi sâu và rừng già phía đông bắc, tự mình lo chuyện cơm ăn áo mặc.

Nếu so với điều kiện của đoàn phim “Phong Tranh” thì đây đã coi như khá “hậu đãi”.

Trên máy bay, Hứa Trăn thông qua cuộc trao đổi với Liễu Vĩnh Thanh và biết “Phong Tranh” đã bắt đầu quay từ hơn hai tháng trước, một nửa cảnh quay của “Cung thứ” đã được quay xong, vì vậy sau khi Hứa Trăn gia nhập đoàn, hắn cần phải quay lại những cảnh đã được quay ở trước đó.

Nam diễn viên ban đầu tên là Viên Dã, tốt nghiệp Thượng Hí, xuất thân chính quy, có kỹ năng diễn xuất rất tốt.

Nhưng do sai lầm của tổ đạo cụ nên tuần trước hấn mới sơ ý bị ngã gãy chân, khiến cho cả đoàn đều rất tiếc nuối về chuyện này.

Hứa Trăn rất ngạc nhiên khi nghe đến cái tên “Viên Dã” này.

Nam diễn viên đã có nhiều năm trong nghề nhưng không đóng nhiều phim và cũng không được nhiều người biết đến.

Bởi vì đây là một diễn viên rất kén kịch bản và có nhân quan vô cùng độc đáo. Cốt truyện không hay không nhận, nhân vật không thú vị cũng không nhận.

Những bộ phim điện ảnh và truyền hình mà hấn tham gia đều là những tác phẩm kinh điển với sự bùng nổ về danh tiếng và tỷ suất người xem.

Bây giờ khi Hứa Trăn nghe nói Viên Dã là diễn viên ban đầu cho vai “Cung thứ”, hấn mới lập tức sinh ra một cảm giác thương thức lẫn nhau.

2h chiều ngày hôm đó, máy bay của đoàn đã đáp xuống sân bay thủ đô.

Những người được đoàn phim “Phong Tranh” phái đến đã đợi ở đây rất lâu, sau khi thấy được người thì lập tức đưa đến phim trường Ngọa Long Sơn ở cách đó hơn 100 km.

Trên đường đi, phó đạo diễn đến đón người lại tỏ vẻ vô cùng khó xử, gã nhìn trộm Hứa Trăn, muốn nói gì đó lại thôi.

Liễu Vĩnh Thanh nhìn thấy dáng vẻ này của gã thì liền không khách khí nói: “Có việc thì cứ nói, đừng dong dong dài dài!”

Phó đạo diễn do dự một lát, rốt cuộc vẫn là thở dài, nói: “Chiều hôm qua, Viên Dã đã xuất viện...”

Liễu Vĩnh Thanh hỏi: “Chân của hấn như thế nào rồi?”

Phó đạo diễn nói: “Không có vấn đề gì lớn, đã bó thạch cao xong, nói hai ba tháng là có thể đi lại bình thường.”

Liễu Vĩnh Thanh nhìn thấy biểu tình ăn phân của phó đạo diễn thì khó hiểu nói: “Đó là chuyện tốt a, nhưng về mặt này của cậu là sao vậy?”

Phó đạo diễn về mặt đưa đám nói: “Làm gì có chuyện tốt!”

“Mẹ nó tiểu tử Viên Dã, vừa ra viện đã quay đầu về đoàn phim, một hai phải tiếp tục diễn!”

“Nói động tác diễn có thể tìm thể thân, nhưng đứng diễn chính thì hấn có thể diễn!”

Phó đạo diễn càng nói càng kích động, tức giận đến thẳng phun thô tục, kêu lên: “Quý mẹ nó có thể đứng lên! Xương ống chân gãy, hấn hiện tại có thể đứng lên thì đã gọi là kỳ tích của y học!”

“Hấn muốn diễn ở phía trước, kêu tôi tìm người hỗ trợ ở phía sau?”

“Hấn không cần chân nhưng tôi vẫn cần bộ phim của mình.”

Chương 667: Liễu Mạng Như Vây

Phó đạo diễn dọc theo đường đi hùng hùng hổ hổ, kẻ khô với Liễu Vĩnh Thanh rằng hai ngày qua, Viên Dã đã giày vò mình như thế nào, mặt dày mày dạn.

Mà Liễu Vĩnh Thanh cũng không dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra, cho nên liên tục nhíu mày suy nghĩ.

Hứa Trăn ngồi trên xe cũng nghe được cuộc trò chuyện này, đồng thời tăng lên vài phần kính ý đối với Viên Dã.

Tuy hấn biết, Viên Dã cố chấp tham gia đóng phim trong tình huống như vậy là không hợp lý, thậm chí còn ảnh hưởng đến trật tự quay phim bình thường của đoàn, nhưng sự chấp nhất này của đôi phương khiến cho hấn cảm động.

—— Đây mới thật sự là một diễn viên chân chính.

Mấy năm nay, Hứa Trăn đã lăn lộn qua rất nhiều đoàn phim, gặp được đủ loại người.

Có người bị trầy xước tay liền xin nghỉ một tuần, cũng có người phát hiện bản thân bị ung thư giai đoạn cuối trong quá trình đóng phim nhưng vẫn âm thầm hoàn thành hết các cảnh quay của mình.

Nhớ năm đó, khi Hứa Trăn tham gia vở kịch nói “Hamlet”, có một lần sợi dây buộc rèm bị đứt, dưới tình thế cấp bách, tổ đạo

cụ phải nhờ một người sư phụ già đứng ở đó để tóm lấy dây thừng và giữ nó gần hai giờ đồng hồ.

Thẳng đến khi mọi người chào bế mạc xong và lui xuống sân khấu thì mới phát hiện ông ấy đứng bất động ở đó, chân tê đến mức không cử động được.

Không vì cái gì khác mà chỉ vì trách nhiệm với sân khấu và với hàng trăm khán giả đang xem dưới đài.

Bắt đầu từ lúc đó, Hứa Trăn liền hiểu rõ, cái gì mới gọi là “Nghệ thuật vĩ đại”.

Đối với một số người, diễn xuất có thể chỉ là một cách thức để kiếm tiền.

Nhưng đối với một vài người khác, diễn xuất là tín ngưỡng, là nguồn sống của bọn họ.

Trên đời này chưa từng có nghề nghiệp nào cao quý mà chỉ có những con người cao quý.

Cho dù là chuyện gì đi nữa, chỉ cần người chân chính dùng tâm huyết và dám trả giá vì nó thì đó chính chuyện nghiêm túc, thiêng liêng nhất thiên hạ.

.....

Buổi tối cùng ngày, đoàn người đã di chuyển đến gần phim trường Ngọa Long Sơn.

Sau khi hỏi ý kiến của Hứa Trăn xong, Liễu Vĩnh Thanh không đến khách sạn để nhận phòng trước mà là trực tiếp đưa hân đến phim trường.

Hứa Trăn nhìn cảnh sắc bên ngoài thông qua cửa sổ xe, hân thấy nơi này không hề giống với “Phim trường” mà mình tưởng tượng.

Không có hàng rào, không có cổng, không có bảo vệ, ô tô có thể tùy tiện ra vào khu vực ngôi làng mang phong cách Tây Bắc.

Những ngôi nhà gỗ chạy dọc hai bên đường đã không được tu sửa nhiều năm, cửa sổ gỗ bong tróc sơn mục, ngói chưa hoàn thiện, nhà cửa cỏ dại mọc um tùm, trông rất dột nát.

Nếu không phải cứ thỉnh thoảng lại có một vài nhóm diễn viên quần chúng mặc chế phục quân đội đi qua, cùng với nhân viên công tác mang theo đủ loại đạo cụ thì Hứa Trăn còn tưởng rằng bản thân đã đi nhầm vào quĩ môn quan nào đó.

Lúc hắn đang tò mò nhìn xung quanh thì bỗng nhiên ở phía xa xa, hắn thoáng thấy một chiếc “xe đẩy nhỏ” chất đầy hàng hóa đang phóng nhanh trên đường.

Nhưng điều quý dị chính là: chiếc xe đẩy này không có người nào đẩy.

Hứa Trăn sững sốt một hồi, vội vàng nhìn chăm chú lại thì mới phát hiện đó không phải là xe đẩy mà là một chiếc xe lăn...

Ngồi trên xe lăn là một thanh niên có vóc dáng tương tự mình, khuôn mặt tuấn tú, lông mày rậm, khóe mắt cùng phần cằm hơi nhếch lên làm cho cả khuôn mặt vô cùng sắc sảo và hơi có chút cảm giác “Ranh mãnh”.

——Đó là nam diễn viên mới được nhắc đến trên đường đi, Viên Dã.

Lúc này, hắn đang nhanh chóng lách lư xe lăn, đuổi theo phía sau đoàn phim, sốt sắng kêu lên: “Lưu đạo, Lưu đạo!”

“Ngài nghe tôi nói, chân của tôi không có việc gì cả.”

“Chỉ cần dùng khung thép cố định tốt đuôi phải thì tôi có thể đứng lên!”

Người đàn ông trung niên đứng trước mặt hắn tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ, nói: “Chỉ đứng thôi là chưa đủ, vẫn còn đi đường, chạy bộ thì làm sao diễn đây?”

Viên Dã vẻ mặt nghiêm túc mà lách lư cánh tay, đáp: “Ngài chỉ cần đặt tôi lên một chiếc xe ba gác, nhờ người nào kéo đi thì tôi có thể thông qua sức lực của phần trên, thể hiện ra tư thế bước đi...”

“Phốc.....”

Rõ ràng là hắn liều mạng như vậy nhưng những người xung quanh lại nhin không được mà cười thành tiếng.

Trên xe Liễu Vĩnh Thanh thật sự nghe không nổi nữa, y hạ cửa sổ xe, đem đầu dò xét bên ngoài, hô: “Viên Dã! Cậu không

nằm trên giường dưỡng thương mà ở chỗ này nhảy nhót cái gì?

“Hồ nháo!”

Viên Dã nghe thấy âm thanh ở cách đó không xa thì chột rùng mình một cái, sau đó quay đầu nhìn lại, ánh mắt không khỏi đỏ lên.

“Lục ca!”

Viên Dã thay đổi phương hướng xe lăn, bay nhanh đến chỗ Liễu Vĩnh Thanh, sau đó ngừng ở trước cửa sổ xe.

“Lục ca, chân em có thể, em...”

Một câu này còn chưa nói xong thì Liễu Vĩnh Thanh đã vươn tay ngắt lời hắn, chán nản nói: “Cái gì mà có thể, yêu cầu hiện tại là cậu phải tĩnh dưỡng!”

“Thương gân động cốt một trăm ngày, đừng nói diễn kịch, hiện tại cậu cũng chưa được phép xuống giường đâu!”

“Lỡ như xương cốt không lành lặn tốt thì sao? Lỡ như sau này để lại tật thì sao đây? Chuyện này cũng không phải nói giỡn!”

Viên Dã vừa nghe lời này thì lập tức dựng thẳng ngực tói, kêu lên: “Em không sợ!”

Hắn nhìn Liễu Vĩnh Thanh qua khung cửa sổ với vẻ mặt khẩn cầu, nói: “Lục ca, em cầu anh, anh để em diễn đi!”

“Em đã chuẩn bị suốt một năm cho nhân vật Cung Thứ này!”

“Một năm này em cái gì cũng không làm, một hai chỉ chờ Cung Thứ, em biết cả đời này sẽ không nhận được vai diễn nào như vậy...”

Viên Dã nói nói, nước mắt liền chảy xuống, giọng nói mang theo chút nức nở: “Dù phải tàn tật, từ bỏ đôi chân, cả đời làm người què thì em vẫn muốn diễn bộ phim này!”

“Hiện tại anh không cho em diễn thì không khác gì đang muốn mạng của em!”

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi lại đứng trước công chúng, tóm lấy cánh tay đạo diễn, vừa than thở vừa khóc lóc.

Liều Vĩnh Thanh nhìn hấn khóc thành như vậy thì cũng không đành lòng, cho nên chỉ đành vỗ tay an ủi: “Được rồi, tôi biết, Lục ca biết.”

Y thở dài một hơi rồi nói tiếp: “Nhưng đây là chuyện không có cách nào khác, hiện tại thân thể của cậu mới quan trọng nhất.”

“Cậu cứ dưỡng thương thật tốt, ca đáp ứng cậu, nếu bộ phim kế tiếp có nhân vật thích hợp, ca sẽ tìm cậu tới diễn, được không?”

Viên Dã bắt lấy tay của Liều Vĩnh Thanh, liều mạng lắc đầu, nghẹn ngào khó có thể thành ngôn.

Chương 668: Tình Cờ Gặp Được Fans Nam

Nhìn thấy tình hình này, Hứa Trăn vô cùng ngượng ngùng.

Tuy nói hấn đến đây để cứu tràng, nhưng luôn có cảm giác không thể nào đối mặt với Viên Dã.

Lúc này chiếc xe đã dừng lại, những người còn lại lần lượt xuống xe, xung quanh đây cũng có rất nhiều nhân viên.

Nữ chính La Tử Di đợi một lúc nhưng nhìn thấy Hứa Trăn vẫn còn ở trên xe, cho nên nghi hoặc nói: “Tiểu Hứa? Sao không xuống đây?”

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, cúi đầu đi xuống xe, dường như không có việc gì mà đứng ở bên người La Tử Di, ý đồ hạ thấp sự tồn tại của chính mình.

“A.....”

Nhưng mọi thứ không như mong muốn, hấn vừa xuất hiện, xung quanh liền vang lên một trận hô nhỏ, vô số ánh mắt đều đồng thời nhìn về phía hấn.

“Hứa Trăn?”

“Kia là Hứa Trăn đúng không?”

“Tại sao Hứa Trăn lại đến đây?”

“.....”

Đa số người ở đoàn phim “Phong Tranh” đều không biết Liễu Vĩnh Thanh mời Hứa Trăn đến cứu tràng, bởi vậy hắn vừa xuất hiện đã lập tức gây náo loạn xung quanh.

Liễu Vĩnh Thanh đã tận dụng tình hình để giải thích ngắn gọn cho mọi người rằng Hứa Trăn đến đây là để thay thế Viên Dã đóng vai Cung Thử và cảnh tượng đột nhiên trở nên vô cùng lúng túng.

Viên Dã nghe Liễu Vĩnh Thanh giới thiệu, cả người chấn động, tiếng khóc cũng từ từ ngừng lại.

Hứa Trăn lễ phép chào hỏi những người xung quanh, đang loay hoay không biết nên đối mặt với Viên Dã như thế nào, thì thấy đối phương lau nước mắt nơi khóe mắt, đẩy xe lăn về phía mình.

Một lát sau, Viên Dã lấy ra một cuốn sổ từ túi bên của xe lăn và nói: “Hứa Trăn, chào cậu...”

Trên mặt hắn còn đọng lại nước mắt, nhưng vẫn bướng bỉnh đưa cuốn sổ cho Hứa Trăn, nói: “Có thể ký tên giúp tôi không?”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn nhìn thấy trước mặt là cuốn sổ do nhóm Trăn Quả in ấn với số lượng có hạn, ánh mắt nhìn về phía Viên Dã liền có chút phức tạp.

Đây, hình như là ấn phẩm do hậu viện nhà mình sản xuất? ?

Hứa Trăn biết rằng sau “Tam Quốc”, đặc biệt là sau “Sấm Quan Đông”, thì trong fanclub của hắn đã có một lượng Fan nam đông đúc.

Nhưng huynh đệ này có lẽ không thường xuyên giúp mình xoát số liệu, xoát hot search, nhưng mỗi khi phim điện ảnh của hắn ra mắt thì bọn họ sẽ tự giác đảm đương làm người dẫn đường dư luận, viết bài phê bình phim và bình luận trên các nền tảng lớn.

Hứa Trăn vô cùng cảm kích sự ủng hộ của những người bạn này.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy một fan nam, hơn nữa còn là tiền bối của mình, nhìn thấy đối phương lấy ra ấn phẩm

của Trần Quả, Hứa Trăn lập tức cảm giác tâm tình có chút phức tạp.

Thiệt muốn tổn thọ....

Đều là diễn viên, kỹ năng của mình cũng chưa chắc mạnh hơn người ta bao nhiêu, bất quá là do bản thân có vận khí tốt, cho nên làm sao gánh nổi phần tình cảm này.

Phải nói là thưởng thức lẫn nhau mới đúng.

Hứa Trăn sừng sốt một hồi sau đó vội cầm lấy cuốn sổ trong tay Viên Dã, miệng nở một nụ cười nhẹ rồi đặt bút ký tên cho đối phương: “Học trưởng khách khí.”

“Trước đây tôi đã từng xem “Ma Đô Phồn Hoa” cùng với “Hán Cung Thu” của học trưởng, thật sự rất xuất sắc.”

Viên Dã nghe đối phương nói như vậy thì ánh mắt vừa mới ảm đạm lập tức sáng lên.

Hắn hơi hơi hé miệng, không biết nên nói cái gì, chỉ thấy Hứa Trăn ký tên xong, sau đó lại trả cuốn sổ cho hắn, nói: “Có thể thêm bạn tốt chứ?”

Hứa Trăn móc di động ra, nói tiếp: “Công ty của tôi gần đây có một bộ phim truyền hình đang trong quá trình chuẩn bị, chúng tôi sẽ bắt đầu tuyển vai trong một thời gian nữa.”

Hắn ngẩng đầu hỏi Viên Dã: “Học trưởng, có thể diễn cảnh võ thuật không?”

Viên Dã vội vàng gật đầu nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

Khuôn mặt Hứa Trăn lập tức giãn ra: “Vậy thì tốt quá, trước tiên học trưởng cứ dưỡng thương, sau đó tôi sẽ liên hệ với anh.”

“Đúng rồi, hiện tại anh đang ký hợp đồng kinh tế với công ty nào vậy?”

Bên cạnh, Liễu Vĩnh Thanh nhìn thấy hai người đang trò chuyện vô cùng náo nhiệt thì nhin không được ngắt lời nói: “Tôi nói này “Hứa tổng”, cậu lại dám đào góc tường ngay trước mặt tôi sao, làm như vậy có phải không quá thành thật hay không?”

“Ha ha ha.....”

Xunh quang lập tức vang lên một trận cười vang.

Hứa Trăn cùng Liễu Vĩnh Thanh liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nở nụ cười vui vẻ.

.....

Sự xuất hiện của Hứa Trăn giống như viên thuốc trấn an tinh thần cho đoàn làm phim “Phong Tranh”.

Trạng thái hoảng sợ của đoàn phim do tai nạn của nam số 2 đã được giải tỏa rất nhiều, mà Viên Dã muốn chết muốn sống, một hai phải tiếp tục đóng phim cũng đã tắt hỏa, tiếc nuối nhưng lại thần nhiên mà tiếp nhận phương án giải quyết trước mắt.

Nhân vật Cung Thứ này, cuối cùng vẫn vô duyên với mình.

Hứa Trăn nhất định có thể diễn tốt hơn mình, nếu còn tiếp tục nháo loạn thì chính là cố ý gây phiền phức cho đoàn phim...

“Thế nào, Lục ca mời Hứa Trăn tới, cậu cảm thấy đủ thành ý chưa?”

Sau khi xung đột tại hiện trường được giải quyết, Liễu Vĩnh Thanh đích thân đẩy xe lăn của Viên Dã đến phòng khách, vui vẻ trò chuyện, “Tôi biết cậu không thể chấp nhận người khác đóng vai Cung Thứ, nhưng với Hứa Trăn thì không chừng cậu sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Nghe được lời này, vành mắt vốn đã bình tĩnh của Viên Dã lại đỏ lên một lần nữa.

Hắn ngán ngào một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Cảm ơn Lục ca, thực xin lỗi, là em liên lụy đoàn phim.”

Liễu Vĩnh Thanh xua xua tay, đáp: “Chuyện quá khứ cũng không nên nhắc lại, cậu cũng không nghĩ.”

“Mấy ngày này cậu cứ thành thật nằm trên giường, dưỡng chân thật tốt. Cậu còn trẻ, về sau có rất nhiều cơ hội nhận được vai tốt, nhưng thân thể thì chỉ có một bộ duy nhất, cho nên không được xem nhẹ chính mình.”

Viên Dã gật gật đầu, do dự một lát, sau đó nghiêng đầu hỏi: “Nhưng mà Lục ca, anh bỏ bao nhiêu tiền để mời hắn đến cứu

tràng vậy?”

Liễu Vĩnh Thanh trầm mặc sau một lúc lâu, mới nói: “..... Có Hứa Trăn tham diễn, sau này bản quyền phát sóng cũng sẽ tăng giá, nên không lo bị thiệt.”

Viên Dã nhỏ giọng nói: “Đây không phải là vấn đề thiệt hay không, mà vấn đề bây giờ là tiền ở đâu ra?”

“Không phải chị dâu đã lấy hết rồi sao? Hay là trong quỹ đen của anh vẫn còn tiền?”

Liễu Vĩnh Thanh đang đẩy xe lăn thì bỗng nhiên dừng lại.

Cách đó không xa, vài vị diễn viên quần chúng nhìn đạo diễn đẩy xe lăn cho Viên Dã, bọn họ còn đang cảm khái tình huynh đệ âm áp thì đột nhiên lại thấy Liễu Vĩnh Thanh buông xe lăn ra, chỉ vào mũi Viên Dã rồi giận dữ hét: “Tôi nói cho cậu biết!”

“Nếu cậu còn dám nhắc tới “Quỹ đen” với tôi, thì về sau đừng làm huynh đệ nữa!”

Nhóm diễn viên quần chúng: “....”

Đạo diễn chính là đạo diễn, không thể trêu vào không thể trêu vào!

Chương 669: Cao Nhân Thuộc Thoại

Vào buổi tối cùng ngày, sau khi Liễu Vĩnh Thanh giải quyết xong mọi chuyện với Viên Dã, thì y lập tức mở một cuộc họp nhỏ, triệu tập các tổ phụ trách cùng với Hứa Trăn, để thảo luận kế hoạch quay phim tiếp theo của Cung Thứ.

Mọi người không có thời gian tìm phòng họp, vì vậy họ chỉ đơn giản tổ chức cuộc họp ngay trên phim trường.

Những chiếc bàn dài được cố tình sờn rách với lớp sơn bong tróc cùng nhiều loại băng rôn khẩu hiệu được sơn và treo trên các bức tường xung quanh khiến không khí của cuộc họp trông rất “Cách mạng”.

“Ách..... thời gian eo hẹp, nên tôi sẽ không in kịch bản,” Liễu Vĩnh Thanh ngồi ở đầu chiếc bàn dài, lật xem sắp tài liệu trên tay và nói, “Ở Diên An, có có tổng cộng 27 cảnh liên

quan đến Cung Thứ. Trước tiên, chúng ta phải xác định những cảnh nào cần phải quay trong những ngày tới.”

Trong khi nói, y chọn ra một phần trong đồng tài liệu, chất thành một đồng, đặt lên bàn trước mặt Hứa Trăn.

“Hứa Trăn, cậu xem trước đi.” Liễu Vĩnh Thanh nói, “Chỉ nhiều đây thôi.”

“Sáu ngày, xem cậu có thể quay được bao nhiêu cảnh.”

Hứa Trăn nhìn chòng kích bản dày cộp trước mặt, vừa lật xem, vừa bối rối hỏi: “Tại sao lại là 6 ngày?”

Nghe câu hỏi này, Liễu Vĩnh Thanh không khỏi đưa tay xoa lông mày, thở dài: “Bởi vì chúng ta chỉ có thể ở phim trường này nhiều nhất sáu ngày nữa. Đến ngày 18, các đoàn phim khác sẽ tới đây.”

Y chỉ vào kịch bản trước mặt Hứa Trăn và nói, “27 phân cảnh này liên quan đến các cảnh khác nhau, bao gồm cả nội cảnh và cảnh ngoại cảnh.”

“Tôi đã cố gắng chọn ra một số cảnh quan trọng, những cảnh còn lại nếu không kịp thì chỉ có thể đến phim trường khác dựng lại bối cảnh.”

Vừa nói xong, Liễu Vĩnh Thanh bắt đầu dĩ mà mỉm cười với Hứa Trăn: “Thực xin lỗi, không có thời gian cho cậu nghỉ ngơi, tối nay chúng ta phải bắt đầu công việc.”

“Cậu xem cái nào có thể diễn thuận tay, cái nào dễ lấy trạng thái hơn thì chúng ta quay trước.”

“Nội cảnh đa phần là đối thoại, ngoại cảnh thì đòi hỏi nhiều võ thuật hơn.”

Hứa Trăn hiểu rất rõ điều này, hắn gật đầu đồng ý, sau đó lập tức nhìn xuống 27 tập kịch bản trong tay.

Đối thoại cùng võ thuật, nói am hiểu cái nào thì dĩ nhiên chính là võ thuật.

Vì võ thuật không cần chuẩn bị gì, hắn có thể quay trực tiếp sau khi học các tư thế và động tác, ngược lại ít nhất một trận đối thoại thì phải có quá trình ấp ủ cảm xúc.

Vốn dĩ hần muốn chọn những cảnh võ thuật trong kịch bản để quay trước, nhưng xem một hồi hần lại có chút cảm giác không đúng.

Mấy phân cảnh...hình như không quá khó?

Năm đó, khi hần quay “Lang Nha Bảng”, một ngày bình quân quay trên dưới 7 cảnh, tối đa là 13 cảnh.

27 cảnh trong 6 ngày, tại sao lại nói không quay xong?

Hứa Trăn do dự một chút, ngẩng đầu hỏi: “Liễu đạo, muốn lựa chọn sao? Tôi cảm thấy thời gian vẫn rất dư dả, khả năng có thể quay xong?”

Liễu Vĩnh Thanh vừa nghe lời này, nhin không được cười nói: “Làm sao có khả năng quay xong?”

Y chỉ vào xấp kịch bản dày cộp trước mặt Hứa Trăn nói: “Trước không bàn mấy cái khác, nhưng trong 6 ngày cậu có thể ghi nhớ nhiều lời thoại như vậy sao?”

Hứa Trăn nói: “Đêm qua tôi đã học thuộc hết lời thoại rồi.”

Hần nói một cách nghiêm túc: “Không phải ngài đã đưa hết nguyên bộ kịch bản của Cung Thử cho tôi rồi sao?”

Liễu Vĩnh Thanh:??

“Không phải, cậu đợi chút.....”

Một câu này của Hứa Trăn khiến cho Liễu Vĩnh Thanh sững sốt.

Y nhìn tập kịch bản lộn xộn trên bàn, rồi nói với vẻ mặt khó tin: “Cậu đã thuộc hết lời thoại? 27 trang? Một đêm có thể thuộc hết? !”

Hứa Trăn nói: “Không phải, kịch bản hôm qua ngài đưa cho tôi là sắp xếp theo thứ tự thời gian, cho nên tôi chưa kịp chọn ra các cảnh ở bên Diên An này...”

Hần do dự một chút, vì dễ bề cho việc sau này, nên hần vẫn thẳng thắn nói: “Tôi đã thuộc nguyên bộ.”

Liễu Vĩnh Thanh: “.....”

Cuộc họp trong phim trường liền nhất thời im lặng.

Liễu Vĩnh Thanh ngơ ngác nhìn Hứa Trăn ngồi ở bàn dài đối diện, sau đó liền cảm thấy dòng chữ “Đoàn kết khẩn trương, nghiêm túc hoạt bát” trông đặc biệt chói mắt.

Hứa Trăn thấy đạo diễn, phó đạo diễn, tổ đạo cụ, tổ pháo hoa và những người khác đều đang nhìn chăm chăm vào mình, hắn liền vội giải thích: “Cung Thứ không phải là người thích nói chuyện cho nên không có nhiều lời thoại.”

Hắn vừa nói, vừa lấy ra một cuốn sổ nhỏ: “Hôm qua tôi đã cố ý chép lại, số liệu cụ thể thì không biết nhưng đại khái cũng chừng ba bốn ngàn từ.”

Hứa Trăn thấy người chung quanh vẫn không nói lời nào, cho nên đành phải tiếp tục nói: “Tôi cũng chỉ đọc thuộc lời thoại của Cung Thứ chứ không thuộc của người khác.”

Liễu Vĩnh Thanh: Cậu còn muốn thuộc thoại của người khác sao? ?

Y đã từng nghe người ta nói rất nhiều rằng Hứa Trăn chính là cao nhân thuộc thoại có tiếng, hơn nữa y cũng đã từng xem qua video “Khẩu chiến đàn nhò” rầm rộ trên mạng.

Thế nhưng, trí nhớ tốt là một chuyện, nhớ hết lời thoại ngay khi vừa lấy kịch bản lại là chuyện khác!

Năng lực làm việc này mạnh mẽ đến mức nào? ?

Liễu Vĩnh Thanh không tin tã, vì vậy y cầm tập kịch bản trên tay, mở một trong số đó ra và nói: “Từ nay về sau, người chính là huynh đệ của ta.”

Hứa Trăn không cần nghĩ ngợi, đáp: “Sao có thể, ta chỉ nên là học sinh của ngài.”

Liễu Vĩnh Thanh nói: “Bây giờ là một thời kỳ đặc biệt, người biết cách chọn phe và đứng trọng trảm đội phù hợp.”

Hứa Trăn lập tức trả lời: “Ta chỉ đứng trong đội của Lục ca, đội của Lục ca là tốt nhất.”

“.....”

Liễu Vĩnh Thanh lần lượt chọn bảy đến tám câu thoại để thử đối phương, cuối cùng cũng tin vào điều đó —— Hứa Trăn thực sự thuộc lòng tất cả lời thoại của Cung Thứ.

Hơn nữa còn nói rất trôi chảy.

Đây là tình huống gì vậy...

“Ha ha ha ha ha! !”

Cách hồi lâu, Liễu Vĩnh Thanh mới cười một tràng lớn, đánh vỡ sự yên lặng trong sân, sau đó kêu lên: “Tốt, tốt!”

“Không nghĩ tới a, ta đây đã nhật được bảo bối!”

Liễu Vĩnh Thanh chỉ cảm thấy phiền muộn mấy ngày nay đã bị sự xuất hiện của Hứa Trăn quét sạch, y cao hứng đứng lên, nói lớn: “Hứa Trăn đã nói như vậy, thì chúng ta còn mở họp làm gì?”

“Không cần nghiên cứu đoạn nào quay trước, đoạn nào giữ lại, và cũng không cần nghiên cứu nơi để dựng lại bối cảnh tiếp theo!

“Còn 6 ngày nữa, cố gắng hoàn thành tất cả 27 cảnh!”

Liễu đạo vung tay lên và nói: “Toàn thể đồng đội, bắt đầu công việc ngay lập tức! Chúng ta phải nắm chặt từng giây!”

Chương 670: Giữ Lại Cảnh Của Viên Dã

Nghe được hiệu lệnh chắc chắn, toàn bộ đoàn phim “Phong Tranh” lập tức làm việc với tốc độ cao.

Tối hôm đó, Hứa Trăn nhanh chóng thay trang phục của Cung Thứ, không nói hai lời mà bắt đầu tiến hành quay phim chính thức.

Kết quả quay xong đúng là không khiến cho mọi người thất vọng:

Mặc dù lúc đầu quay một số cảnh tương đối đơn giản, Hứa Trăn đã nhập trạng thái rất nhanh, một điểm liền thấu và hẳn không bao giờ bị yêu cầu làm lại.

Loại cảm giác quay phim trôi chảy, thế như chẻ tre khiến cho mọi người vô cùng hưởng thụ.

Chỉ trong hai ngày rưỡi, 16 cảnh liên quan đến Cung Thứ đã được quay xong, còn lại chỉ 11 cảnh.

Tiến độ quay suôn sẻ như vậy đã làm tăng sự tự tin của Liễu Vĩnh Thanh lên rất nhiều.

Tuy rằng thù lao đóng phim của Hứa Trăn không thấp, nhưng thái độ làm việc và hiệu quả công việc của hắn thực sự rất đáng giá với con số bỏ ra!

Không nói đến chuyện khác, chỉ nói đến việc hắn có thể hoàn thành 27 cảnh quay của Cung Thử trong 6 ngày còn lại mà không cần phải chuyển cảnh và dựng lại cảnh, điều này đã tiết kiệm cho đoàn phim ít nhất 300 vạn.

Chưa kể, mỗi ngày đoàn phim còn thuê địa điểm, trang thiết bị, quần áo nhân viên, thức ăn, nhà ở và các chi phí khác. Quay phim ít hơn một ngày sẽ tiết kiệm được một ngày tiền.

Mà Hứa Trăn cũng hiểu được khó khăn của đoàn phim “Phong Tranh” lúc này.

Để nâng cao hiệu quả quay, hắn đã cố tình xin các clip của Cung thử đã quay trước đó từ đoàn phim, đồng thời “xem trước” sơ bộ các vị trí, từ vị trí máy quay, vị trí góc đứng chính... để giảm thiểu tỷ lệ sai sót trong quá trình quay phim.

Cảnh thoại của Cung Thử tại Diên An không quá khó, nhưng cảnh võ thuật lại có độ khó cao.

Trong một đoạn, hắn chạy trốn từ Diên An đến khu vực do Quốc Thống kiểm soát để chuyển giao thông tin và liều mạng vượt qua một bãi mìn.

Đến đoạn khác, hắn lên trở về Diên An từ khu vực do Quốc Thống kiểm soát vào lúc nửa đêm, sau đó đánh bại một đội do Mã Tiểu Ngũ chỉ huy.

Hứa Trăn nhìn nhìn, không khỏi có chút cảm khái.

—— Viên Dã đã hoàn thành rất tốt hai cảnh này, hơn nữa còn vô cùng nỗ lực.

Đặc biệt, cảnh đột nhập bãi mìn được quay hoàn toàn ngoài cảnh thật, không có hiệu ứng đặc biệt hay sử dụng thể thân.

Nói cách khác, bản thân nam diễn viên đã thực sự chạy khỏi một bãi mìn.

Chẳng qua đạo cụ pháo mìn của đoàn phim có uy lực nhỏ hơn rất nhiều so với bản thật.

Lúc này, Liễu Vĩnh Thanh vòng qua sau lưng hắn, nhìn thấy Hứa Trăn đang xem đoạn video thì nhin không được mà cảm khái: “Cảnh này thật sự rất khó quay.”

Y chỉ vào màn hình và nói: “Phải chạy như thế nào để thể hiện rõ tình thế nghìn cân treo sợi tóc, chúng ta đã nghiên cứu rất lâu để có thể khớp hành động của diễn viên với thời gian cho mìn nổ.”

“Nói cũng thật trùng hợp, khi Viên Dã chạy đến điểm mấu chốt này thì đột nhiên bị vướng chân cho nên mới có thể nhảy một phát ăn ngay.”

“Kết quả bóng dáng còn rất tiêu sái.”

Y bất đắc dĩ mà cười lắc lắc đầu, nói: “Đáng tiếc, không thể dùng.”

“Tuy nhiên lát nữa cậu quay cảnh cảnh này, chúng ta có thể lượng lượng động tác với chỉ đạo, tham khảo cảm giác của hắn.”

“Đàn ông thực sự sẽ không quay đầu nhìn mìn nổ, ha ha!”

Hứa Trăn suy nghĩ một hồi sau khi nghe những lời này, rồi quay đầu lại hỏi: “Liễu đạo, thật ra chúng ta có thể giữ lại cảnh này hay không?”

Liễu Vĩnh Thanh hỏi: “Có ý gì? Tại sao phải giữ lại?”

Hứa Trăn chỉ vào màn hình, nói: “Đúng vậy, bối cảnh thì dùng phiên bản của Viên Dã, còn tôi chỉ cần xuất hiện trong cảnh quay cận mặt.”

“Cứ như vậy, lát nữa chỉ cần dùng vị trí quay chính diện, không cần quay phía sau, góc quay cũng có thể đầy đặn hơn một ít.”

“Dù sao chúng tôi đều cao, dáng người không quá khác nhau, nhìn từ sau lưng cũng không bị lộ tẩy.”

Liễu Vĩnh Thanh nghe được đề nghị này của hắn thì hơi giật mình, cúi đầu suy tư hơn nửa ngày.

Nói thật, kiến nghị này xác thật là có chút mê người.

Bởi vì Viên Dã đã đi theo đoàn phim “Phong Tranh” hơn hai tháng, dãi nắng dầm mưa, kết quả lại kết thúc trong vô vọng, điều này thật sự khiến người ta rất khó chịu.

Nếu giữ được cảnh này thì ít nhất đó cũng là niềm an ủi nhỏ nhỏ đối với hắn trong thời gian này.

Liễu Vĩnh Thanh suy nghĩ sau một lúc lâu, rốt cuộc lắc lắc đầu, nói: “Vẫn là quên đi.”

“Cảnh này không dễ quay, nếu phải giữ cảnh này, thì động tác của cậu phải hoàn toàn nhất trí với đối phương, bằng không vị trí của máy quay sẽ không khớp.”

“Chuyện này có vẻ đang tự làm khó mình.”

Hứa Trăn nghe y nói như vậy, liền lắc đầu nói: “Liễu đạo, chuyện này ngài không cần lo lắng.”

“Lặp lại động tác rất dễ dàng, mấu chốt chính là, ta không biết ngài cùng Viên Dã có đồng ý hay không.”

Liễu Vĩnh Thanh: “.....”

Y ngơ ngác nhìn người trẻ tuổi trước mắt, nhìn không được đào đào lỗ tai.

Vừa rồi ta mới nghe được lời tà đạo gì vậy?

Thực dễ dàng để lặp lại như khuôn động tác tiêu sái và chạy thoát của bãi mìn mà người khác đã thực hiện? ?

Chương 671: Cảnh Mạo Hiểm

Liễu Vĩnh Thanh cùng Hứa Trăn thật sự không phải là người cùng một vòng giao tiếp.

Mười mấy năm gần đây, Liễu Vĩnh Thanh đã bước sâu vào lĩnh vực phim điệp chiến, hiếm khi tham gia các bộ phim thể loại khác, mà Hứa Trăn lại là lần đầu chính thức tham gia phim điệp chiến.

Bởi vậy, buổi chiều ngày hôm sau, khi y nhìn thấy Hứa Trăn mặc quân phục của Bát Lộ Quân (tiền thân của quân Giải phóng Nhân dân Trung quốc) và đi trên con đường được quy

đỉnh trước trong sơn cốc, Liễu Vĩnh Thanh đứng ở bên sân, nhìn không được mà lú lủi.

“Bé ngoan, đây đúng là kẻ tàn nhẫn a...”

Y đứng trên đỉnh núi, vừa hút thuốc vừa híp mắt nhìn màn trình diễn của Hứa Trăn ở trong phim trường, thử cảm giác của Mã Tiểu Ngũ đối với Cung Thứ, áp dụng trên người Hứa Trăn.

Đây là một phân cảnh vô cùng khó.

Cho dù đối với Cung Thứ trong bộ phim hay là diễn viên đóng vai Cung Thứ ở bên ngoài.

Khuya khoắt, Cung Thứ muốn xông qua sơn cốc, nơi giao giới giữa Quốc Thống và Cộng Sản. Cả hai bên đều có lính gác và súng máy giữa hai bên sườn, chưa kể đến vô số mìn được chôn dưới mặt đất.

Nếu điều kiện ánh sáng đủ, hẳn có thể sử dụng kinh nghiệm và sự thận trọng để vượt qua vòng tuyến mà không kích hoạt mìn, nhưng nó sẽ thu hút sự chú ý của lính gác hai bên.

Do đó, biện pháp mà Cung Thứ lựa chọn là:

Đầu tiên, ném một con chuột làm mồi nhử để khiến lính gác bật đèn rọi và tạo ra một môi trường tối; sau đó sử dụng trí nhớ về cấu trúc vòng tuyến và đi qua bãi mìn trong bóng tối.

Nói một cách hoa mỹ thì có nghĩa là kẻ tài cao gan cũng lớn, nói khó nghe là đánh cược mạng sống của mình.

Nhưng Cung Thứ đã dám đánh cược, thậm chí là nắm chắc được phần thắng.

Cảnh quay này có thể nói là đã bày ra thực lực đỉnh cao của Cung Thứ với vai một đặc công át chủ bài trong bộ phim.

Còn đối với diễn viên, cảnh quay này không chỉ nguy hiểm mà còn phải mạo hiểm, kích thích, xinh đẹp và khó khăn.

Do đó, khi quỹ thời gian eo hẹp như vậy, Liễu Vĩnh Thanh vẫn dành cả buổi chiều để diễn tập cảnh quay và xem lại tất cả các chi tiết một cách cẩn thận nhiều lần, cố gắng sao cho thật hoàn hảo.

“Cậu phải ghi nhớ các tuyến đường phải chạy,” Trước khi bắt đầu, người phụ trách pháo hoa của đoàn nắm điều khiển từ xa,

dẫn đi dẫn lại với Hứa Trăn: “Tôi sẽ không chế thời gian phát nổ, cậu cứ chuyên tâm chạy, không cần nghĩ ngợi gì khác.”

Đạo diễn Liễu Vĩnh Thanh cũng nói: “Nếu có vấn đề chúng ta lập tức đình chỉ, quay lần hai, lần ba đều không có vấn đề gì, mọi thứ đều lấy an toàn làm tiêu chí hàng đầu.”

Y nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Hơn nữa cảnh của Viên Dã không phải là thứ bắt buộc, cậu không cần dùng nó để trói buộc mình, cứ diễn thật thoải mái là được.”

Hứa Trăn nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Liễu đạo, đó không phải là trói buộc mà là làm mẫu.”

“Kế hoạch quay chụp đã được hoàn thiện sau nhiều lần thử nghiệm. Tôi cũng đã ghi nhớ tốt vị trí chạy, đây thật sự là một món hời có sẵn, chúng ta vẫn nên cảm ơn học trưởng Viên Dã đã nỗ lực mới đúng.”

“Ha ha ha ha.....”

Liễu Vĩnh Thanh lắc lắc đầu, cười to, sau đó vỗ bả vai Hứa Trăn, nói: “Ai, tôi nói với cậu cái gì.... Quay thật tốt, an toàn mới là quan trọng nhất!”

.....

Đến 6 giờ tối, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Giai đoạn đầu, phân cảnh dùng chuột làm môi dụ để lịch gác di chuyển hệ thống đèn pha sẽ được đoàn phim giữ nguyên cảnh quay có sẵn và lần này, bọn họ chỉ cần bổ sung lại phân cảnh nổ mìn mà thôi.

Hứa Trăn đóng vai Cung Thứ nằm sấp ở mặt sau sườn núi, nhú mày lại, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm sơn cốc tối tăm trước mặt.

Một lát sau, hấn cắn răng một cái, thấp giọng mắng: “Chết cũng phải hiên ngang, ngửa mặt lên trời!”, Sau đó lao thẳng vào bãi mìn.

Vẻ mặt Hứa Trăn nghiêm túc, thân thể căng chặt, nhưng lại linh hoạt giống như một con hồ ly, hấn nhanh nhẹn nhảy qua các vị trí định sẵn, mạo hiểm né tránh những vòng tuyền ở dưới chân.

Tuy nhiên, ngay khi hắn chuẩn bị thành công vượt qua bãi mìn, thì vẫn phạm phải sai lầm, đập trúng một cây trong số đó.

Trong phút chốc, vẻ mặt của Hứa Trăn căng cứng, hắn ôm đầu lao về phía trước, sau đó “Oanh” một tiếng nổ lớn, phá tung cát đá ở xung quanh, bùn đất phóng lên cao, địa lôi nổ mạnh và ngay lập tức phá hủy sự yên tĩnh vốn có trong sơn cốc.

“Lộc cộc lộc cộc! !!”

Giờ khắc này, nghênh đón hắn không phải là quát hỏi nào tàn của “Người nào” mà là mưa đạn dày đặc.

Hứa Trăn thẫn mẫn một tiếng, không còn cố ý ẩn nấp cơ thể mà là dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía trước, bước chân mơ hồ giống như quỷ mị, súng ống căn bản khó có thể khóa chặt được mục tiêu.

Tuy nhiên, viên đạn không thể bắn trúng cơ thể Hứa Trăn, nhưng nó lại có thể kích phát lôi mìn trong sơn cốc.

Hắn một đường chạy về phía trước, kèm theo những tiếng nổ dữ dội “Ầm ầm ầm” xung quanh, thân hình thon gầy giống như con thuyền cô độc lênh đênh giữa sóng to gió lớn.

Ngay lúc Hứa Trăn sắp vượt qua trận lôi mìn thì một quả mìn cách hắn ba bốn mét đột nhiên bị kích nổ.

Trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy toàn thân sồn cả tóc gáy, cả người đột ngột nhảy về phía trước, suýt chút nữa bị sóng xung kích của vụ nổ đẩy ra.

“Hô, hô, hô.....”

Hứa Trăn lăn một vòng, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục cắn răng lao về phía trước.

Bên cạnh phim trường, đạo diễn Liễu Vĩnh Thanh nhìn biểu hiện của Hứa Trăn, y không vội hít hà mà là an an tĩnh tĩnh giờ điện thoại lên, quay một đoạn video ngắn.

Nhìn thấy Hứa Trăn đã chạy ra khỏi khu vực lôi mìn, y bình tĩnh nhấn nút kết thúc, sau đó gửi đoạn video vừa quay xong cho Viên Dã.

Liễu Vĩnh Thanh nghĩ nghĩ, lại gõ thêm mấy câu: “Tôi chợt nhớ ra, phân cảnh chạy khỏi trận lôi mìn kia còn có một đoạn

video hậu trường, để tôi gửi cho cậu, nhìn từ góc độ này thật sự rất soái.”

Sau khi gửi tin nhắn đi, y bình tĩnh cất điện thoại và hô to: “Cắt”.

Chương 672: Chim Khôn Lừa Cảnh Mà Đâu

Liều Vĩnh Thanh đi đến tổ quay phim, dùng máy theo dõi để xem lại ba vị trí của camera, quả nhiên hiệu quả khiến y vô cùng vừa lòng, y liên tục gật gật đầu, nói: “Rất tốt!”

“Không có vấn đề gì, cảnh này thông qua!”

Nghe y nói xong, toàn thể nhân viên có mặt ở đây đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt quá!

Nếu muốn quay lại cảnh này thì bọn họ phải tốn công tốn sức chôn lôi mìn, bố trí vòng tuyến, đồng thời dọn sạch hiện trường, mà việc này sẽ không thể hoàn tất chỉ trong vài giờ được.

Hợp tác với diễn viên tuyệt vời như vậy thật đúng là thư thái!

“Ong ong!”

Đúng lúc này, di động của Liều Vĩnh Thanh rung lên, y cầm lên xem thì thấy hóa ra là tin nhắn phản hồi của Viên Dã.

“Quay khi nào vậy! !”

“Mẹ ơi, góc độ nhìn cực soái luôn!”

“Đáng tiếc đã vô dụng (khóc lớn)”

Liều Vĩnh Thanh nhìn tin nhắn trên điện thoại, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Y vừa định trêu Viên Dã thì lại thấy đối phương bỗng nhiên gửi tin nhắn tới: “Không phải, Lục ca.....Sao thời gian quay cái này lại để hôm nay? ?”

“Em thiệt khờ, rốt cuộc là tình huống gì vậy?”

“Đợi chút, áo phong mà Lưu đạo mặc trên người là em mới mua trên mạng cho hấn vào tuần trước? Chuyện này là sao thế? Rốt cuộc người kia là ai?”

Liều Vĩnh Thanh nhìn dòng tin nhắn không ngừng nhảy ra, cả người Viên Dã đã lâm vào trạng thái ngây ngốc, lúc này y hơi đắc ý mà nhếch khóe miệng lên, gõ chữ: “Quan sát rất cẩn thận a tiểu hỏa.”

“Người này không phải cậu, mà chính là Hứa Trăn đấy.”

“Thế nào, nhìn từ sau lưng có phải rất giống cảnh của cậu hay không?”

Trên phim trường “Phong Tranh”, Liều Vĩnh Thanh đã nhiều lần so sánh phiên bản của Viên Dã và phiên bản của Hứa Trăn, cuối cùng xác định rằng hai bộ cảnh quay này không thể nói là rất giống nhau, mà phải nói là giống nhau như đúc.

Cho dù là vị trí di chuyển, động tác, tiết tấu thì gần như không thể phát hiện ra điểm khác nào bằng mắt thường.

Nếu phải nói, thì tạo hình của hai diễn viên có chút sai lệch nhưng bởi vì đây là cảnh quay ban đêm, lại kết hợp với bụi mù nổi lên bối phía do mìn nổ mạnh, khiến cho điểm khác biệt này hoàn toàn bị lu mờ và không thể phát hiện.

Sự giống nhau có thể đạt đến trình độ cao như vậy, rốt cuộc Liều Vĩnh Thanh có thể kết luận: Bọn họ có thể sử dụng cảnh quay của Viên Dã.

Giờ khắc này, y nhin không được mà thở dài một hơi.

Mặc dù cảnh này không thể bù đắp cho sự tiếc nuối của Viên Dã, nhưng ít nhất nó cũng để lại một món quà nho nhỏ cho sự chăm chỉ và tâm huyết trong thời gian qua của đối phương.

Liều Vĩnh Thanh nhìn Hứa Trăn đang chuẩn bị cho cảnh quay kế tiếp ở trong sân, bỗng nhiên lại thấy hơi hơi xúc động.

Thật đáng khâm phục khi hấn có thể bắt chước động tác của Viên Dã một cách cao siêu như vậy chỉ trong một đoạn thời gian ngắn. Tuy nhiên thứ càng khiến mọi người ngưỡng mộ chính là tấm lòng hướng thiện của hấn.

Ngoại trừ là một diễn viên xứng chức, Hứa Trăn còn là đối tượng hợp tác vô cùng tốt.

Liều Vĩnh Thanh nghĩ nghĩ, móc di động ra, sau đó kể lại ngọn nguồn câu chuyện cho Viên Dã nghe.

Cuối cùng, y còn kiến nghị: “Nhiều năm như vậy, cậu vẫn chưa chịu tìm một công ty quản lý, thế bây giờ đã có ý định gì chưa? Cũng đã đến lúc suy nghĩ tìm một ông chủ đúng không?”

“Chim khôn lựa cành mà đậu, công ty của Hứa Trăn là một sự lựa chọn không tồi. Nếu cậu có hứng thú thì Lục ca sẽ hỏi thăm giúp cậu.”

.....

Mấy ngày kế tiếp, đoàn phim “Phong Tranh” tiếp tục tập trung thực hiện các cảnh quay của Cung Thứ.

Tất cả mọi người đều quay xung quanh một mình hấn, tiến độ của toàn bộ đoàn phim hoàn toàn do y quyết định,, hơn nữa thời hạn cuối cùng gần trong gang tấc, loại áp lực này căn bản không phải thứ mà diễn viên trẻ có thể chịu nổi.

Nhưng Hứa Trăn là ai?

“Lang Nha Bả” có 1000 cảnh quay, là cu li số một cho đoàn phim “Tú Xuân Đào”, do đó mà hình thức làm việc như thế này quả thực khá bình thường đối với hấn.

Hơn nữa đa phần các cảnh đều có mẫu sẵn, mà trong vòng mấy ngày, toàn thể thành viên của đoàn phim “Phong Tranh” đã chứng kiến được cái gì gọi là “Hứa một lần”. (Hứa Trăn chỉ cần một lần quay liền được đạo diễn thông qua)

Hơn 20 tràng diễn, mấy trăm cảnh quay được hoàn thành, mà số lần lần phạm lỗi của Hứa Trăn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nghe người chung quanh liên tục khen ngợi, Hứa Trăn then thùng mà cười cười, không đáng đánh giá.

Thật ra hấn rất muốn nói.....

Chi phí một ngày của đoàn phim rất lớn, nào là chi phí thuê địa điểm, thuê thiết bị và các hạng phí dụng khác, nếu tính sơ sơ phải chừng trên dưới 20 vạn. Đã như vậy thì tại sao không nắm chặt thời gian, đẩy nhanh tốc độ làm việc?

Nghe nói dự định ban đầu của đoàn phim “Phong Tranh” là 90 ngày, kết quả hiện tại đã qua 80 ngày nhưng tiến độ quay phim lại chưa đạt được một nửa....

Hứa Trăn chỉ cảm thấy hận sắt không thành thép.

Nếu như để mình tham gia đầu tư phim thì dù có nói gì, hẳn cũng phải khởi nghĩa vũ trang, cường thế nhúng tay để đẩy nhanh tiến độ quay phim mới được!

Buổi chiều ngày 16 tháng 5, trước kỳ hạn hai ngày, toàn bộ 27 cảnh quay ở Diên An của Cung Thứ đã hoàn toàn được quay xong.

Vào khoảnh khắc quay cảnh cuối cùng, tất cả các thành viên trong đoàn đều thở phào như trút được gánh nặng, bọn họ vui mừng khôn xiết, cảm giác còn hạnh phúc hơn cả bộ phim đã đóng máy.

Tối hôm đó, Liễu Vĩnh Thanh không vội thay đồ mà kéo toàn bộ nhân viên đi đến tiệm ăn ở khu vực ngoại ô cách thủ đô mấy trăm cây để ăn mừng mọi người đã vất vả làm việc trong khoảng thời gian này.

Đặc biệt là cảm ơn Hứa Trăn đã trọng nghĩa cứu tràng và giúp đoàn phim “Phong Tranh” vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hứa Trăn không dám kể công, lần diễn xuất này cũng là một đợt rèn luyện không tồi đối với hắn, giúp hắn có cơ hội ném thử phương pháp biểu diễn hoàn toàn mới.

Chương 673: Kỳ Vọng Nhất Định

Trước đây khi còn đóng phim trong đoàn “Tú Xuân Dao”, hắn đã từng rối rắm trong việc tìm trạng thái của nhân vật Cận Nhất Xuyên.

Mà vấn đề này cũng tồn tại trên nhân vật “Cung Thứ”.

Tuy nhiên không phải Hứa Trăn không thể tìm được trạng thái mà là hắn không muốn nhập quá sâu vào nhân vật.

Cung thứ là đặc công của Quân Thống, tính tình cực đoan, tàn nhẫn, coi mạng người như cỏ rác.

Hơn nữa, sự tàn nhẫn của hắn không phải là kiểu tàn độc, người chết ta mất mạng như trong thế giới võ hiệp, mà là kiểu giết người máu lạnh tanh dựa trên nền tảng đạo đức xã hội hiện đại.

Hứa Trăn sẵn sàng trở thành Mai Trường Tô, Dương Thất Lang trong một khoảng thời gian, nhưng hắn lại không muốn biến thành Cung Thứ.

Hắn hy vọng rằng trong phần trình diễn này, mình có thể lột xác khỏi bộ phim và giữ khoảng cách nhất định với nhân vật.

Đánh giá tình hình hiện tại, loại cố gắng này có vẻ rất khả thi...

“Tiểu Hứa, ngăn người làm gì đó?”

Hứa Trăn đang nghĩ xem tiếp theo sẽ phải biểu diễn như thế nào, thì đột nhiên nghe thấy xung quanh có người đang nói chuyện với mình.

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy người tới có khuôn mặt thon dài, vóc dáng cao như gậy trúc, nụ cười trên mặt lại hơi đánh khinh.

Người này là Mã Minh, diễn viên đóng vai Mã Tiểu Ngũ.

Mã Minh là một trong số ít người quen của Hứa Trăn trong bộ phim này, bởi vì gã là sinh viên tốt nghiệp Trung Hí, hơn nữa vừa vặn là bạn học của chủ nhiệm lớp Lưu Vũ Trùng.

Lưu lão sư là nghiên cứu sinh, sau khi tốt nghiệp thì ở lại trường phục vụ công tác giảng dạy, cho nên so về tuổi tác thì cũng không lớn hơn Hứa Trăn bao nhiêu.

Nhưng bởi vì có tầng quan hệ này mà Mã Minh mặc danh dựng thẳng eo, cảm giác bản thân đã trở thành “Trưởng bối” của Hứa Trăn.

“Trước đây đã nghe Trùng Tử khen ngợi cậu, nói cậu là niềm kiêu hãnh của Trung Hí.” Mã Minh không chút khách khí mà ngồi xuống bên cạnh Hứa Trăn, cười nói: “Hôm nay xem như được mở mang kiến thức, cậu thực sự đã không làm xấu mặt trường học chúng ta!”

Hứa Trăn mỉm cười khi nghe đối phương nói chuyện, suy nghĩ đang bay xa bay cao cũng dần dần bị kéo lại.

Bất kể thành tựu hiện tại của hai người như thế nào thì xét về tư lịch trường học, Mã Minh thật sự là tiền bối của Hứa Trăn, do đó hắn cũng không ngại khi bị đối đãi như hậu bối.

Nhưng quan hệ nhân vật trong phim của hai người lại không phải như vậy, Mã Tiểu Ngũ liên tiếp bị té nhào trước mặt Cung Thứ, có thể nói là khắc tinh của gã.

Hứa Trăn nhớ lại biểu hiện hai ngày này của Mã Minh, cảm giác gã ở trước mặt mình giống như có hơi quá thoải mái.

Có vẻ như mình còn giúp đối phương nhập vai.

“Học trưởng, vừa rồi anh có uống trà kiều mạch hay không?”
Hứa Trăn đột nhiên hỏi.

Mã Minh đang bóc cua thì khựng lại, đáp: “Có, làm sao vậy?”

Hứa Trăn vội vàng nói: “Vậy thì anh đừng ăn cua nữa, trà kiều mạch và cua không thể ăn cùng nhau!”

Mã Minh nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, không khỏi sùng sốt rồi vội ném con cua xuống bàn: “Tại sao?”

Hứa Trăn kinh ngạc nói: “Anh không biết? hai món này đều thiên về tính hàn, nếu ăn nhiều thì không chỉ thương tì vị mà càng dễ gây hạ đường huyết cấp tính.”

Nói xong, hắn chỉ chỉ bàn bên cạnh, nói: “Anh nhìn xem, có ai vừa ăn cua vừa uống mạch trà đâu?”

Lúc này, thật ra trên bàn đã không còn ai ăn cơm, nhưng Mã Minh vẫn bị lời của hắn hù đến sùng sốt, vội vàng dùng khăn tay xoa xoa tay, nói: “Kia, kia làm sao bây giờ?”

“Vừa rồi tôi đã ăn bảy tám con cua!”

Hứa Trăn thở dài: “Đã ăn liền không có biện pháp, nhưng hôm nay anh nhất định phải uống nhiều nước ấm.”

Nói xong, hắn lấy trong túi ra một viên kẹo thảo trắng lớn, nói: “Còn có, lỡ như cảm thấy tụt đường huyết thì liền ăn viên kẹo này vào.”

Mã Minh nhận lấy kẹo thảo trắng trong tay Hứa Trăn, gãi gãi đầu, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

.....

Cách đó không xa, La Tử Di nhìn hai thanh niên đang nói chuyện với nhau, nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc là anh tìm được diễn tình này ở đâu vậy?”

Liễu Vĩnh Thanh cũng là vẻ mặt vô ngữ, nói: “Diễn tình không quan trọng, quan trọng là..... Vì sao lại có một tên ngốc chịu phối hợp như vậy?”

Trò đùa nho nhỏ của Hứa Trăn và Mã Minh vốn chỉ để đánh vỡ quan hệ khách sáo giữa hai người, phát triển thành mối quan hệ bạn bè có thể đùa giỡn nhau, miễn cho lúc mình và gã phối hợp vai diễn lại bị đơ.

Thế nhưng kết quả thật không ngờ tới, Mã Minh không chỉ không ý thức được bản thân đang bị đùa giỡn, mà thậm chí còn thấy hương vị của kẹo thỏ trắng rất có sinh lực...

Ăn xong mấy viên của Hứa Trăn cho, Mã Minh còn cố ý mua một bao lớn, phân phát cho toàn bộ nhân viên trong đoàn cùng nhau ném thử.

Liễu Vĩnh Thanh cùng La Tử Di nhìn kẹo sữa trong tay, biểu tình vô cùng phức tạp.

Là nên cảm khái Hứa Trăn nói hươu nói vượn giống hệt như thật, hay là đùa nhả Mã Minh này quá thật thành?

Chẳng lẽ, đây là chiến thuật tính tuyệt đối thắng lợi trong truyền thuyết? ?

.....

Hôm nay là 18 tháng 5, đoàn phim “Phong Tranh” nhanh chóng di chuyển từ Ký Châu sang Ma Đô.

Trong tháng tới, họ sẽ quay những cảnh tiếp theo tại phim trường Tùng Giang, Ma Đô.

Lúc trên đường đi tới phim trường, Hứa Trăn an an tĩnh tĩnh ngồi ở hàng ghế phía sau xe buýt, nhìn ra cảnh đường phố thông qua cửa sổ xe.

Trên đường, khi Hứa Trăn nhìn thấy một tòa nhà có kiến trúc giống như đóa hoa lan thì cảm xúc bỗng nhiên hơi dao động.

—— Trung tâm Triển lãm Nghệ thuật phương đông Ma Đô.

Đây là nơi tổ chức lễ trao giải Ngọc Lan hàng năm.

Tính thời gian thì danh sách đề cử năm này cũng sắp được công bố rồi...

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn thoáng có chút khẩn trương.

Tuần trước, hắn nghe Kiều Phong nói, “Lang Nha Bả” đã thông qua đợt tuyển chọn tứ hai và lọt vào danh sách 10 bộ phim ứng cử viên của năm nay.

Mà số người lọt vào vòng chung kết của giải “Nam chính xuất sắc nhất” là 5 người.

Mười tiến năm, Hứa Trăn cảm giác khả năng bản thân lọt vào danh sách khá cao.

Tuy nói hắn diễn xuất không phải vì giành thưởng, nhưng giải thưởng có thể phản ánh sự công nhận của công chúng đối với màn trình diễn của hắn ở một mức độ nhất định.

Xét cho cùng, “Lang Nha Bả” là một tác phẩm mà hắn đã dành rất nhiều tâm huyết để hoàn thành, Hứa Trăn không dám nói trước điều gì về nó, nhưng chắc chắn rằng hắn có những kỳ vọng nhất định đối với thành tích của tác phẩm này.

Chương 674: Cải Trang Vi Hành

Cùng khoảng thời gian, ban tổ chức giải Ngọc Lan lại đang cảm thấy khó xử khi đối mặt với 10 bộ tác phẩm trong danh sách bình chọn.

Nếu nói, chu kỳ bình thẩm trước đó là “Đại niên” của giới phim truyền hình Hoa Ngữ, nơi các loại giải thưởng thần tiên đánh nhau thì năm nay tương đối là một “Năm nhỏ”.

Một mặt, đó là bởi vì sẽ có một khoảng thời gian suy yếu sau khi bùng phát; mặt khác, bởi vì, vào mùa hè năm ngoái, bộ phim “Sấm Quan Đông” xuất thế ngang trời, nghiền nát toàn bộ kỳ phát sóng mùa hè với một lợi thế tuyệt đối, dẫn đến dữ liệu phim truyền hình khác trong cùng khoảng thời gian vô cùng kém.

Thậm chí, một số bộ phim truyền hình còn không vượt qua được vòng kiểm tra dữ liệu đầu tiên do ratings quá thấp.

Tạo nghiệt a.....

Nhìn danh sách tác phẩm lọt vào tay, ban tổ chức chỉ cảm thấy vô đầu bút tai.

Chủ tịch hội đồng giám khảo của đơn vị phim truyền hình giải Ngọc Lan năm nay là Trịnh Quốc Hoành, một đạo diễn lão thành đã bước qua tuổi lục tuần.

Vào chiều ngày 20, Trịnh đạo đang ngồi trên tuyến 22 của tàu điện ngầm ở Ma Đô, dùng di động xem lại mười tác phẩm ứng cử, bộ đầu tiên: Điệp chiến kịch “Săn Ảnh” của hai diễn viên Từ Hạo Vũ và Lâm Gia.

Sở dĩ Trịnh Quốc Hoành lựa chọn xem bộ này trước, cũng không phải vì nguyên nhân đặc biệt nào mà chủ yếu là do bản thân ông đã lập nghiệp bằng việc quay các bộ phim đề tài điệp chiến, cho nên tương đối có cảm tình với thể loại này.

Xem một hồi, ông cảm thấy nội dung của bộ phim này khá tốt, cốt truyện chặt chẽ, biểu hiện của một số vai phụ cũng rất đánh giá thưởng thức, nhưng về phần nam chính...nói thế nào đây...

Động như động kinh, tĩnh thì giống như si ngốc.

Trịnh Quốc Hoành ngồi ở trong tàu điện ngầm, nắm di động, chau mày.

Rốt cuộc bộ phim này đã làm như thế nào để có thể lọt qua vòng hai vậy? ?

“Đinh!”

“Thưa quý vị, tàu sắp vào ga. Ga đến phía trước là: trạm phim trường Tùng Giang, cửa mở nằm ở bên trái...”

Trịnh đạo ngẩng đầu lên, lúc nghe được nội dung trên loa thông báo thì cất điện thoại, chuẩn bị xuống tàu.

Chuyến này của Trịnh Quốc Hoành là “Cải trang vi hành”.

Nam chính Hoàng Chí Tín của tác phẩm lọt vào danh sách ứng cử “Không Sơn Mộ Vũ” đang quay phim ở phim trường Tùng Giang. Trước đó, đoàn phim của gã đã trần trọc mãi mới tìm được Trịnh Quốc Hoành, muốn khơi thông một chút quan hệ.

Tuy lão Trịnh vô cùng khinh thường loại hành vi như vậy, nhưng ông thực sự muốn tận mắt chứng kiến kỹ năng diễn

xuất của nam diễn viên này, đến tốt cùng như thế nào.

Bởi vì, trong số các tác phẩm lọt vào danh sách, chỉ có Hoàng Chí Tín đến từ Hương Giang.

Căn cứ vào nguyên tắc lưỡng ngạn tam địa hài hòa hữu hảo, giải Ngọc Lan tám chính phần mười sẽ cho gã một phần đề cử.

Tuy nhiên, Hoàng Chí Tín đã sử dụng lòng tiếng trong “Không Sơn Mộ Vũ” và bộ phim không thể phản ánh chính xác kỹ năng diễn xuất thực sự của gã.

Dù chỉ là đề cử nhưng Trịnh Quốc Hoành vẫn cảm thấy mình phải nghiêm túc và có trách nhiệm nhất có thể.

.....

Sau khi xuống tàu điện ngầm Trịnh Quốc Hoành quen cửa quen ngõ mà tìm được một nhân viên phụ trách của phim trường, lấy được “Thẻ diễn viên” treo ở trên cổ, sau đó chấp tay sau lưng, thông thả đi vào phim trường.

Phim trường Tùng Giang chủ yếu dùng để quay phim điệp chiến, nơi này đối với ông quả thật còn thoải mái hơn sân sau nhà mình.

“Gần đây có đoàn phim nào quay phim ở đây?” Trịnh Quốc Hoành hỏi.

Thái độ của nhân viên vô cùng ân cần, đáp: “Ai u, rất nhiều.”

“Kể từ khi “Săn Ảnh” phát hỏa vào năm ngoái thì mọi người đều đua nhau sử dụng soái ca mỹ nữ đến quay phim chiến kịch và thể loại này bỗng nhiên nổi lên rầm rộ.”

“Ví dụ như “Trường Vi Đỏ” của Hoàng Chí Tín, “Khói Báo Động” của Tần Thiệu Trạch, “Khói Thuốc Súng” của Đường Dật...”

Nói đến đây, nhân viên bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hắng a một tiếng, nói: “Nga, còn có “Phong Tranh” của Liễu Vĩnh Thanh.”

Trịnh Quốc Hoành vừa nghe lời này, liền nhướng mày, nói: “U, lão Liễu quay phim mới sao?”

n, có rảnh thì thuận tiện đi tới bên đó nhìn xem.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh liền đến khu vực quay phim của đoàn “Tường Vi Đỏ”.

Trịnh Quốc Hoành đi theo nhân viên ngồi xổm hơn nửa tiếng ở ngoài sân, cuối cùng cũng chờ được Hoàng Chí Tín lên sân khấu.

Gã mang theo xiềng xích, hóa trang đáng vẻ chật vật và bị kéo đi khắp các đường phố.

Chỉ thấy gã cúi đầu, thần sắc tối tăm, bước đi loạng choạng, khập khiễng nhưng trong lòng có chút hoang vắng.

Hai mắt Trịnh Quốc Hoành sáng ngời, đứng dậy, vừa định phải quan sát kỹ hơn thì thấy Hoàng Chí Tín quay chưa đến năm phút đã có thể thân lên thay gã.

Trịnh Quốc Hoành thấy thế, không khỏi hơi hơi nhú mào.

Mới như vậy đã muốn dùng thế thân?

Không có nguy hiểm gì, cũng không có cảnh buộc diễn viên và thế thân phải hợp tác để nâng cao hiệu suất, chẳng lẽ chỉ đơn giản là muốn nghỉ ngơi?

Nếu Trịnh Quốc Hoành đã tới thì ông vẫn muốn nhẫn nại, tiếp tục ngồi ở ngoài sân, chờ xem cảnh tiếp theo của đối phương.

Tuy nhiên, cảnh tiếp theo là chém đầu trên phim trường...

Quả nhiên Hoàng Chí Tín chỉ quay chính mặt, còn toàn bộ những cảnh khác thì đều dùng thế thân.

Trịnh Quốc Hoành đứng ở ngoài sân hơn một giờ, nhưng chỉ thấy được những cảnh quay tầm thường, thật sự là chịu không nổi.

Ông dụi tay lau mồ hôi trên trán, cau mày nói chuyện với nhân viên trường quay: “Không xem nữa, hôm nay chỉ nhìn nhiều đây thôi.”

“Đoàn phim của lão Liễu gọi là gì nhỉ, “Phong Tranh”?”

“Được rồi, tôi sẽ qua bên đó nhìn thử xem!”

Rời khỏi khu vực quay phim của “Tường Vi Đỏ”, Trịnh Quốc Hoành rẽ trái rẽ phải theo sự chỉ dẫn của nhân viên, rất nhanh liền đến chỗ đoàn phim “Phong Tranh”.

Hai đoàn phim gần nhau đến mức, ông ngửa đầu lên nhìn tay bắn tỉa trên nóc nhà bên phía đoàn phim “Phong Tranh” và sợ rằng viên đạn sẽ bắn trúng Hoàng Chí Tín ở đoàn phim cách vách.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng, “Ngắm bắn” cũng chỉ là bày ra tư thế mà thôi.

Bất quá điều làm Trịnh Quốc Hoành kinh ngạc chính là: Loại chuyện ngắm bắn này không phải trọng điểm là đối tượng muốn giết sao?

Nhưng tại sao đoàn phim lại phải dùng ba góc quay để tập trung vào tên bắn tỉa?

“Tay súng bắn tỉa này là nhân vật quan trọng sao?” Trịnh đạo hỏi.

Chương 675: Vô Tình Gặp Được Hứa Trăn

Nhân viên vừa nghe xong lời này thì lập tức mặt mày hớn hở gật đầu nói “Đúng vậy, tay súng bắn tỉa này là Cung Thứ, xem như là nam số 2 trong bộ phim.”

“Tuy nhiên đây không phải trọng điểm, trọng điểm là diễn viên của nhân vật này...”

“Ngô!”

Còn chưa nói xong câu thì bên sân lại vang lên một trận âm thanh nhỏ.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, Trịnh Quốc Hoành rõ ràng nhìn thấy một bóng người màu đen xám nhảy từ trên nóc nhà xuống, một tay bắt lấy mái hiên, thân hình linh hoạt mà chui vào cửa sổ mở dưới lầu.

Trộn bộ động tác nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Nếu không phải dưới lầu có lầu có máy quay lia theo hướng này thì sợ rất khó sẽ có người lưu ý đến một màn mới xảy ra vừa rồi.

“Ngọa tào.....”

Trịnh Quốc Hoàn đứng ở bên sân, nhìn không được phun thốt, ngạc nhiên nói: “Không đeo dây cáp sao? Đây là ai vậy, quá mạnh rồi?”

Nhân viên bên cạnh cười hắc hắc, nói: “Vừa định giới thiệu với ngài——người này chính là Hứa Trăn.”

“Nam 2 ngoài ý muốn của “Phong Tranh”, Liễu đạo mời Hứa Trăn đến đây cứu tràng.”

“Hắn vừa đến nơi này, thì diễn viên quần chúng muốn đến đoàn phim “Phong Tranh” cũng càng lúc càng nhiều, đặc biệt là nữ diễn viên quần chúng.”

Nghe nói như thế, Trịnh Quốc Hoàn không khỏi sửng sốt một hồi.

Hứa Trăn? Nam chính của “Lang Nha Bàng” ?

Hắn vậy mà ở đoàn phim “Phong Tranh” ?

Tới một chuyến, không gặp Hoàng Chí Tín, lại thấy được Hứa Trăn, khiến cho Trịnh Quốc Hoàn cảm thấy vô cùng hứng thú.

Nam diễn viên này cũng là một trong những đối tượng mà ông muốn nghiên cứu nhất.

Trong số các ứng cử viên cho ngôi vị “Thị đế” của giải Ngọc Lan năm nay, người mạnh nhất chắc chắn là Lý Vĩnh Bân, nam chính của “Sấm Quan Đông”.

Nhưng Lý Vĩnh Bân đã từng đoạt “Thị đế” một lần rồi, nếu không có đột phá lớn về phong độ thì ông sẽ khó có thể đoạt lần hai.

Trong số chín người còn lại, có thể nói kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn rất đỉnh, 100% sẽ được góp mặt vào danh sách đề cử.

Về phần đoạt thưởng...

Ăn ngay nói thật, ban tổ chức giải Ngọc Lan thường thích chủ nghĩa hiện thực đô thị và phim lịch sử chính kịch, trong khi đó “Lang Nha Bàng” không phải là bộ phim thích hợp để đoạt giải.

Hơn nữa, Hứa Trăn còn quá trẻ.

Trịnh Quốc Hoàn đang âm thầm cân nhắc những chuyện này, thì liền thấy nhóm nhân viên công tác ở bên sân đang bắt đầu thu thập thiết bị, chuẩn bị cho cảnh quay kế tiếp.

“Ai, cậu đi hỏi giúp tôi,” Trịnh đạo dùng khuỷu tay chạm vào nhân viên phụ trách đi theo ông, nói: “Lát nữa Hứa Trăn có diễn tiếp không?”

Đối phương lập tức rời đi, một lát sau liền quay trở lại, gật đầu nói: “Có, cảnh quay kế tiếp sẽ có hấn tham gia.”

“Nhưng đây là cảnh quay trong nhà, khả năng ngài không thể vào xem được.”

Trịnh Quốc Hoàn vừa nghe lời này, không khỏi nhú mày.

Nội cảnh...Làm thế nào để trả trộn vào trong đây?

Tìm Liễu Vĩnh Thanh đi cửa sau?

Ngay khi nghĩ tới điều này, Trịnh Quốc Hoàn lập tức lắc lắc đầu.

Không ổn không ổn, làm như vậy sẽ quấy nhiễu công việc quay phim của người ta.

Hơn nữa chính mình tốt xấu là giám khảo của giải Ngọc Lan, tình ngay lý gian, lúc này không nên giống trống khua chiêng mà đi tiếp xúc với Hứa Trăn...

Lúc ông đang cân nhắc thì bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám người.

——Nhân viên ghi âm (1 chức vụ trong tổ âm thanh hiện trường) !

Đó là người đã từng hợp tác rất nhiều lần với ông!

Ngay khi nhìn thấy người này, hai mắt Trịnh đạo liền sáng ngời, ông lập tức chạy qua đó, vỗ vỗ bả vai đối phương, nói nhỏ: “Tiểu Nhiếp?”

Người bị gọi là “Tiểu Nhiếp” quay đầu lại, vừa nhìn thấy trước mặt mình là một ông lão tóc hao râm thì lập tức chấn động.

—— Trịnh Quốc Hoàn!

Tuy rằng lúc này đối phương mang khẩu trang, nhưng hấn liếc mắt một cái liền nhận ra ông ta.

“Trình đạo?” Tiểu Nhiếp nói, “Ngài cũng ở bên này quay phim sao?”

Trịnh Quốc Hoành cười hắc hắc, trông mắt vừa chuyền, không đáp mà hỏi lại: “Bạn việc một buổi trưa, mệt muốn chết rồi đi? Tôi giữ microphone giúp cậu nhé?”

Tiểu Nhiếp vội vàng lắc đầu nói: “Không được không được, cảm ơn Trịnh đạo, không có việc gì, tôi không mệt!”

Trịnh Quốc Hoành tâm mắng đứa nhỏ này không có nhãn lực, ngoài miệng lại nói: “Không phải bụng cậu khó chịu sao?”

Tiểu Nhiếp nghe vậy liền ngẩn ngơ: “A?”

Trịnh Quốc Hoành biểu tình nghiêm túc nói: “Vừa rồi tôi nghe nói cơm hộp trưa nay của đoàn phim các cậu có vấn đề, rất nhiều người bị tiêu chảy, không phải cậu cũng cảm thấy bụng khó chịu sao?”

Nói xong, ông móc từ trong túi ra một bao khăn giấy lau mặt, không nghe giải thích mà rút mấy tờ ra, nhét vào trong tay Tiểu Nhiếp, nói: “Cầm giấy đi WC đi!”

“Tôi sẽ thế cậu một lát!”

Dứt lời, Trịnh đạo tiếp lấy thiết bị ghi âm trong tay Tiểu Nhiếp, rồi vội trà trộn vào trong dòng người đi vào khu vực quay phim.

Mà Tiểu Nhiếp lẻ loi trơ trọi đứng tại chỗ, cầm lấy khăn giấy bị đối phương cố tình nhét vào tay, vẻ mặt hỗn độn.

Đây... Là tình huống gì vậy?

Rốt cuộc tôi có muốn đi WC hay không đây? ?

.....

Trịnh Quốc Hoành cầm thiết bị ghi âm trong tay, làm như không có việc gì mà đi vào phim trường.

Một lát sau, hết thầy chuẩn bị ổn thỏa, tràng diễn tiếp theo sắp sửa bắt đầu.

Cảnh quay kế tiếp chính là cảnh phối hợp giữa Liễu Vĩnh Thanh cùng Hứa Trăn.

Liều Vĩnh Thanh mặc một bộ quân phục màu xanh lá cây đậm, ăn bát tết và uống rượu vang đỏ trong một nhà hàng phương Tây;

Mà Hứa Trăn đóng vai Cung Thử đứng ở ngoài cửa, trên người mặc một kiện áo dài màu xám nhạt đã được giặt trắng tinh.

Trịnh Quốc Hoành nghe âm thanh của bảng phân cảnh, lập tức quen cửa quen nẻo mà đem thiết bị ghi âm trong tay, giọng cao trên định đầu, thu âm thanh hiện trường.

Hứa Trăn đứng ở ngoài cửa, cẩn thận sửa sang lại cổ áo, cổ tay áo của mình, cố gắng làm phẳng những nếp gấp trên quần áo.

Trịnh Quốc Hoành liếc nhìn về phía Hứa Trăn.

Khác với tay súng bắn tỉa bình tĩnh thông dong làm nhiệm vụ ám sát mới vừa rồi, lúc này nhìn hắn trông vô cùng cầu nệ.

Hứa Trăn dựng thẳng eo, tư thế đi đường cẩn thận, nhưng biểu tình lại hơi co quắp.

Chương 676: Hai Cung Bậc Cảm Xúc

Một lát sau, lúc hắn đi đến trước mặt Liều Vĩnh Thanh, loại cảm giác khẩn trương này đã đạt đến cực độ.

“Lục ca?” Hứa Trăn nhìn Liều Vĩnh Thanh ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, liền khom người hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, âm thanh có chút khản, còn thoáng có cảm giác hơi khàn khàn, Hứa Trăn vội vàng hắng lại giọng nói.

Lúc này, Trịnh Quốc Hoành đang giọng thiết bị thu âm thanh ở bên cạnh phim trường, hơi hơi nhường mảy lên.

Di, xử lý giọng nói rất tốt nha!

Chỉ là một chi tiết nhỏ như vậy, không có diễn xuất quá mức, nhưng sự tù túng của nhân vật lúc này được thể hiện một cách rất sống động.

Xem cảnh đã hoàn thành rất khác với xem trực tiếp tại hiện trường.

Bởi vì thành phẩm thường sẽ bỏ sót một số chi tiết diễn xuất của chính diễn viên và thêm thắt rất nhiều thứ qua khâu hậu kỳ.

Một diễn viên giỏi thì cảnh quay hiện trường thường sẽ càng xuất sắc.

Giống như bây giờ.

Khoảnh khắc Hứa Trăn mở miệng, Trịnh Quốc Hoành liền cảm giác cả người vô cùng thoải mái.

Ông liếc mắt về phía máy quay cách đó không xa, lặng lẽ hạ thanh thu âm xuống một chút, để mic có thể ở gần diễn viên nhất mà không bị lọt vào ống kính.

Lúc này, Liễu Vĩnh Thanh chậm rãi mở mắt.

Đầu tiên y nhìn một lượt từ trên xuống dưới đánh giá Hứa Trăn đang an tĩnh trước mặt, sau đó quay đầu nhìn cảnh đường phố gà bay chó sủa ở bên ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra một nụ cười rất có hứng thú.

“Trung Thống vừa mới có người chết, con đường bên ngoài đều bị phong tỏa, nhưng “đầu sỏ gây tội” như người còn ngang nhiên thông thả đến tìm ta ăn cơm sao?”

Liễu Vĩnh Thanh duỗi tay chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện mình, nói: “Ngồi.”

Hứa Trăn nghe lệnh ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp như cũ, đôi tay thành thật mà đặt ở đầu gối, tư thế vô cùng ngay ngắn.

Khuôn mặt trẻ trung và biểu tình này khiến hắn trông có chút ngây ngô, không giống một kẻ liều mạng bắn chết một quan chức cấp cao ở khu vực trung tâm thành phố sầm uất, mà là giống một sinh viên chưa can thiệp sâu vào xã hội.

Liễu Vĩnh Thanh hỏi: “Biết người bị giết vừa rồi là ai không?”

Hứa Trăn rũ đầu, thấp giọng nói: “Người không thể hòa hợp với Lục ca.”

Liễu Vĩnh Thanh lại hỏi: “Súng ta đưa cho cậu đâu?”

Nghe được lời này, Hứa Trăn thoáng ngẩng đầu lên, do dự nói: “Khẩu súng đó đã bị sửa đổi, còn có bao tay che lấp dấu vân tay...”

Hắn hơi tạm dừng một lát, tiếp tục nói: “Ta đoán, ngài không muốn giữ khẩu súng đó nữa, cho nên ta đã để nó lại hiện trường.”

Giải thích xong, Hứa Trăn lén nhìn sắc mặt Liễu Vĩnh Thanh, trong mắt mang theo một chút thấp thỏm.

“Bang, bang, bang.....”

Mà Liễu Vĩnh Thanh nghe xong lời này, lại vỗ tay bộp bộp.

“Cung Thứ a Cung Thứ.....”

Ánh mắt của Liễu Vĩnh Thanh không hề che giấu vẻ thương thức, khen ngợi: “Hảo tiểu tử!”

“Ta chỉ cho người một khẩu súng, một đôi bao tay, một ảnh chụp, nhưng người lại có thể hoàn thành nhiệm vụ mà không mắc sai lầm nào!”

Y gật gật đầu, cười nói: “Ta quả nhiên không có nhìn lầm.”

Nói xong, Liễu Vĩnh Thanh ngồi ngay ngắn, bày ra tư thái tôn trọng, nghiêm mặt nói: “Từ nay về sau, người chính là huynh đệ của ta.”

Hứa Trăn ngồi ở phía đối diện nghe được lời này thì hai mắt lập tức tỏa sáng.

Thân thể hắn hơi khom, nhưng vẫn giữ được tư thái cung cung kính kính, trên mặt lộ ra nụ cười hơi cứng đờ: “Không dám, ta.....”

“Thật ra phải nói ta là học trò của ngài mới đúng.”

“Nga?” Liễu Vĩnh Thanh nhướng mày.

Hứa Trăn lộ ra vẻ hoài niệm, nói: “Năm 1938, chỉ huy quân đội mở một lớp huấn luyện đặc biệt ở Lâm Lễ, mà ngài chính là huấn luyện viên của chúng ta.”

“Ha ha ha,” Liễu Vĩnh Thanh nghe được lời này, vẫy vẫy tay, cười nói, “Chỉ là danh mà thôi.”

“Nhưng ta nhớ rõ,” Đôi mắt Hứa Trăn lại dần dần sáng lên, nói, “Chính ngài đã mang theo chúng ta, tuyên thệ trước di ảnh của Tổng Lý, nói Dân Quốc của chúng ta không dễ có, mà ý chí của thanh niên cách mạng không thể bị lay chuyển.”

Hô hấp của hắn hơi dồn dập, ngữ tốc càng lúc càng nhanh, nói: “Di chí của Tổng Lý cùng lời dạy bảo của Lục ca, học trò vẫn luôn nhớ rõ...”

Mà Liễu Vĩnh Thanh nghe xong những lời này của hắn thì lại vô thức quay mặt đi.

“Người đã quen đồ ăn Pháp chưa?” Y đẩy mâm đồ ăn về phía Hứa Trăn, ngắt lời: “Ta gọi cho người một phần gan ngỗng.”

Nói xong, Liễu Vĩnh Thanh lại cầm lấy một chiếc cốc sạch khác, rót vào chút rượu, nói tiếp: “Gan ngỗng và rượu Potter là hương vị độc nhất.”

Hứa Trăn khom người cầm lấy cốc rượu từ Liễu Vĩnh Thanh, sợ hãi mà lại vui sướng, cười nói: “Cảm ơn Lục ca!”

“Ca!”

Một lát sau, phó đạo diễn bên sân hô đình đoạn diễn này.

Trịnh Quốc Hoành không cần xem lại cảnh quay cũng có thể biết, cảnh này chắc chắn được thông qua.

Diễn xuất của hai diễn viên gần như khớp nhau một cách hoàn hảo, và không có một chút sai sót nào trong thần thái, biểu cảm và giọng điệu của họ.

Đặc biệt là Hứa Trăn, phía trước sấm rền gió cuốn mà giết người, sau lưng lại thay đổi thành bộ dáng thẹn thùng ngây ngô khi đi đến trước mặt Liễu Vĩnh Thanh.

Hai khuôn mặt được kết nối liền mạch, và sự tương phản rất lớn này dễ dàng để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người.

Đó là giới hạn mà một bộ phim truyền hình có thể đạt được.

.....

“Đi thôi, chuyển cảnh!”

Ước chừng hơn nửa giờ sau, tất cả cảnh quay tại bàn ăn đã được quay xong, đoàn phim di chuyển đến địa điểm tiếp theo với các thiết bị khác nhau, hai diễn viên cũng tạm thời đi thay đổi quần áo và trang điểm.

Trải qua một phen thương lượng nhỏ, Trịnh Quốc Hoành chỉ đơn giản tạm thời tiếp quản “gánh nặng” của nhân viên thu

âm, sau đó vui vẻ di chuyển theo đoàn phim.

Thông qua cuộc trò chuyện với những người xung quanh, ông biết rằng Hứa Trăn có mặt ở đây để cứu tràng.

Chương 677: Chuyển Cảnh

Tất cả các cảnh quay bên phía phim trường Tùng Giang vốn đã được quay xong, nhưng bởi vì diễn viên vai Cung Thử bị thương, cho nên đoàn phim đành phải quay lại một lần nữa, chính vì lẽ đó mà trong thời gian này, bọn họ chỉ đang tiến hành quay lại các phân cảnh của Hứa Trăn.

Mà điều này cũng dẫn đến việc Hứa Trăn phải quay hàng loạt các cốt truyện lớn, như mới ra đời, tiểu thí ngư dao (lần đầu làm việc đã thể hiện tài năng), tỏa sáng rực rỡ, chết không tử tế và tất cả chỉ được quay trong khoảng thời gian ngắn.

Nói ví dụ như hôm nay.

Đầu giờ chiều, “Lần đầu tiên” Cung Thử gặp mặt Lục ca, sau đó các thành viên của đoàn phim ăn cơm trưa, đến cuối buổi chiều, hẳn đã phải quay lần gặp mặt cuối cùng...

Chỉ qua một bữa cơm trưa—— đúng vậy, ý trên mặt chữ “Một bữa cơm —— Hứa Trăn từ một kẻ mới ra đời biến thành đặc vụ chồng chất tội ác.

Mặc dù các bộ phim truyền hình luôn được quay theo không gian chứ không phải theo thời gian, nhưng kiểu chuyển đổi thân phận nhíp nhàng như thế này thì quá thách thức con người? ?

Sau khi Trịnh Quốc Hoành nghe được sự việc này, ông đã hiểu tại sao Liễu Vĩnh Thanh phải tìm một diễn viên cấp bậc như Hứa Trăn để đến cứu tràng.

Nếu là một người bình thường, với cường độ quay phim cao và tốc độ thay đổi thân phận nhanh như vậy, thì đó sẽ phải là người có đức tính như thế nào?

Tuy là Hứa Trăn, nhưng Trịnh Quốc Hoành cũng không dám chắc hẳn có thể diễn tốt đoạn kế tiếp hay không.

7 giờ tối, đoàn phim “Phong Tranh” chuyển sang khu vực nhà tù bên trong phim trường.

Cảnh tiếp theo là cảnh trong tù ngục, Trịnh đạo nhìn vào những cánh cổng và song sắt quen thuộc xung quanh mình, nhớ lại những năm tháng huy hoàng trong quá khứ, nhớ lại những ảnh đế thị đế mà ông đã “tra tấn” tại nơi này, khiến cho ông vô cùng xúc động.

Trời đã về chiều, đoàn phim cố tình thêm một nguồn sáng bên ngoài cửa sổ sắt nhỏ trong góc để làm ánh sáng mặt trời.

Ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu vào nhà tù chật chội từ khe cửa sổ thép gai, làm tăng thêm chút không khí u ám cho khung cảnh.

Chỉ chốc lát sau, Cung Thứ bước vào phim trường.

Trịnh Quốc Hoành quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hấn mặc một bộ quần áo dài tối tăm và bẩn thỉu, sắc mặt tái nhợt, đầu tóc bù xù, tay chân mang xiềng xích.

Phó đạo diễn đứng ở bên sân nhìn thấy hấn đi vào thì nói: “Tiểu Hứa, khi nào có thể bắt đầu quay?”

Hứa Trăn nói: “Đạo diễn, ngài cho tôi ba phút.”

Thấy phó đạo diễn làm động tác “Ok”, hấn bước vào phòng giam và ngồi xuống chiếc bàn thấp ở giữa, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cách đó không xa, Trịnh Quốc Hoành có chút tò mò mà nhìn phía hấn.

Khuôn mặt Hứa Trăn không có biểu cảm gì, cứ như thể hấn đang chớp mắt, nghỉ ngơi.

Trịnh đạo biết hấn có hiểu biết nhất định về nhân vật và đang áp ủ cảm xúc, thế nhưng trong thời gian ngắn như vậy, liệu hấn có thể áp ủ đến trình độ nào?

Lục ca mà hấn sùng bái nhất lại là “Phản đồ”, cũng chính đối phương là người đưa hấn vào ngục giam, cho nên ngay lúc này, liệu Cung Thứ sẽ có tâm tình gì đây?

Một lát sau, lông mi của Hứa Trăn nhẹ nhàng run lên rồi chậm rãi mở mắt.

Trịnh Quốc Hoành vô thức nhìn về phía hấn, muốn xem phương thức biểu diễn của Hứa Trăn, tuy nhiên vừa xem liền không khỏi giật mình.

—— Hứa Trăn không có bất kỳ một biểu tình gì.

Phần nộ, hoài nghi, tuyệt vọng, tâm như tro tàn..... Tất cả đều không có.

Hấn chỉ im lặng ngồi ở đó, bình tĩnh như một vật không có sự sống.

“Bang!”

Trịnh Quốc Hoành còn chưa kịp hiểu tâm trạng hiện tại của Hứa Trăn thì đã nghe thấy âm thanh của tiếng bảng phân cảnh, cảnh quay đã chính thức bắt đầu rồi.

“Kéo kẹt” một tiếng, cánh cổng sắt cách đó không xa bị đẩy ra từ bên ngoài, Liễu Vĩnh Thanh mặc một chiếc quần yếm màu xanh xám đã được giặt sạch, trên tay cầm một ống tre và một túi giấy dầu, khập khiễng đi về phía Hứa Trăn.

Lúc này, tóc của y đã bạc trắng, lưng còng chân què, sống mũi nâng một cặp kính viễn thị, bộ dáng không còn chút dấu vết nào trong quá khứ.

Liễu Vĩnh Thanh đi tới, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhưng lại không dám ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Trăn.

Trịnh Quốc Hoành nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy trong lòng “Lộp bộp” một tiếng.

Quần áo thô sơ đã phai màu do giặt, đầu không dám ngẩng lên...

Quả nhiên, lão Liễu chưa bao giờ làm cho người ta thất vọng!

Lúc này, Liễu Vĩnh Thanh đã ngồi xuống chỗ đối diện Hứa Trăn, mở túi giấy dầu, đẩy về phía Hứa Trăn, sau đó lại mở ống trúc, đổ cho hấn một chén rượu.

——Trình tự động tác này hoàn toàn giống với cảnh quay trước đó.

Nhưng điểm khác chính là Cung thứ đã không còn biểu tình kinh sợ như lúc trước.

“Có rượu, có thịt, không tòi a.....”

Lúc này, hấn bỗng nhiên mở miệng.

Cơ thể Hứa Trăn không có bất kỳ cử động nào, đôi mắt vẫn giữ trạng thái của một vật thể đã chết.

Hấn rũ con ngươi xuống, nhìn bao giấy và ống trúc ở trên bàn, sau đó mới liếm đôi môi khô khốc, giọng nói khàn khàn: “Đã rất lâu rồi ta chưa được ăn thịt.”

Động tác rót rượu của Liễu Vĩnh Thanh hơi dừng lại, rồi nhẹ giọng nói: “Về sau ngươi muốn ăn gì, cứ nói với bọn họ, ta sẽ đi mua cho ngươi.”

Nghe câu nói này, đôi mắt tĩnh lặng như nước của Hứa Trăn khẽ động.

“Ta vẫn luôn muốn ăn một bữa cơm với ngươi.”

Hấn ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhìn về phía Liễu Vĩnh Thanh, lầm bầm nói: “Ta nhớ rõ, ngày 12 tháng 4 năm 1946, sau khi ta giết chết Cao Chiêm Long, ngươi mời ta ăn một bữa cơm gan ngỗng cùng rượu Potter kiểu Pháp ở khách sạn Hoa Hồng.”

Nói tới đây, khóe miệng của Hứa Trăn hơi nhếch lên: “Đó là bữa cơm ngon nhất mà ta từng ăn trong đời.”

Lúc Liễu Vĩnh Thanh nghe được câu nói này thì cơ thể khẽ run lên, nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn hấn.

Y chỉ rũ đầu, đầy rượu đã được rót đầy đến trước mặt Hứa Trăn, nói: “Hiện tại, ca không có điều kiện kia, cho nên tạm chấp nhận một chút đi.”

Hứa Trăn nhướn miệng cười, vươn đôi tay mang theo xiềng xích, cầm lấy bát rượu, rồi nhẹ giọng nói: “Ta không nghĩ ngươi sẽ đến gặp ta.”

Dứt lời, hấn ngửa đầu uống một ngụm rượu.

Chương 678: Sụp Đổ Lòng Tin

Nhưng mà ngay sau đó, hấn bất ngờ đứng dậy mà không hề báo trước, “Bang” một tiếng, hất bát rượu lên đầu Liễu Vĩnh

Thanh.

“Ngươi vẫn còn mặt mũi đến gặp ta!”

Một tiếng rống này vang vọng thành vô số âm thanh trong ngục giam sâu thẳm và trống trải.

Đối diện hẳn, bát rượu bị quăng bễ thành vô số mảnh vụn, rượu chưa uống đã đổ xối xả lên đầu và mặt Liễu Vĩnh Thanh.

Mới vừa rồi, Hứa Trăn không có bất kỳ cảm xúc nào lại đột nhiên bạo phát ngay một khắc này.

Hắn đứng trước mặt Liễu Vĩnh Thanh, hốc mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm tên rùa đen rút đầu này, thân thể vì kích động quá độ mà run rẩy như mắc bệnh sốt rét.

“Lục ca, Quân Thống Lục ca.....” Lửa giận của Hứa Trăn phùng phùng điên cuồng, giọng nói nghẹn ngào: “Thế nhưng lại phản bội Quốc Dân đảng!”

Hắn gần như hô hấp không nổi vì cảm xúc phần nộ quá lớn, hai má tái nhợt nổi lên từng mảng đỏ.

“Uống rình lão bản trước khi chết, còn đề cử ngươi rồi núi chủ trì đại cục; uống tổng thống nhiều năm như vậy vẫn còn nhớ tới ngươi!”

“Ngươi, ngươi.....”

Hứa Trăn cắn răng, nỗ lực chống thân thể của mình, quát: “Ngươi khiến cho Quân Thống chúng ta.... Vô! Cùng! Xấu! Hổ!”

Lúc hẳn nói những lời này, Liễu Vĩnh Thanh đứng ở phía đối diện lại trước sau không nói một lời.

Rượu “Tí tách, tí tách” từ tóc nhỏ xuống dưới, khiến cho y trông vô cùng chật vật.

Liễu Vĩnh Thanh trầm mặc hồi lâu, mới rót cuộc thấp giọng nói: “Ta không có phản bội.”

“Ta trước nay..... Đều không thuộc về các ngươi.”

Nói xong, y tháo kính viễn thị xuống, lau rượu trên mặt rồi ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Trăn, chậm rãi nói: “Ta là đảng viên của Đảng Cộng Sản Trung Quốc.”

“Trước như vậy, hiện tại như vậy, về sau cũng chính là như vậy.”

Giờ khắc này, trong ngục, hai người lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau.

Vẻ tức giận trên mặt Hứa Trăn như đông cứng lại.

Trong nhà tù tĩnh mịch, tiếng hít thở dồn dập lại đặc biệt chói tai.

Hắn ngơ ngác mà nhìn Liễu Vĩnh Thanh đang đứng ở trước mắt, giống như đang nhìn thấy một người xa lạ.

Đồng tử của Hứa Trăn dần dần tan rã, ánh mắt như mất đi tiêu điểm.

Hắn đưa tay ra xoa xoa bên cạnh, như cố tìm thứ gì đó để chống đỡ cơ thể mình, nhưng lại chẳng thấy gì.

“Rầm...”

Ngay sau đó, cả người Hứa Trăn như là bị đánh gãy lưng, sụp tê liệt ngã xuống mặt đất.

Một hơi chống đỡ vừa rồi đột nhiên tan thành mây khói, những giọt nước mắt không kiềm chế được mà lăn không hóc mắt.

Trịnh Quốc Hoành đứng ở vị trí cách hắn tầm mấy mét, lúc nhìn thấy biểu tình này trái tim ông đột nhiên thất lại.

Đây không phải nhìn thấy cái chết sắp đến gần, mà đây là niềm tin đã bị sụp đổ.

Điều mà hắn luôn tin tưởng, người lãnh đạo đã tuyên thệ và dạy hắn mọi thứ, hóa ra tất cả chỉ là diễn xuất của một nhân vật.

Lục ca, Quân Thống Lục ca, trước nay đều không tồn tại.....

Liễu Vĩnh Thanh không nhìn hắn nữa mà chỉ chống lấy mé bàn, đứng lên rồi khập khiễng đi ra bên ngoài nhà giam.

Phía sau lưng y, Hứa Trăn ngồi liệt dưới đất, không hề nói một lời nào.

“Ca!”

Thật lâu sau, phó đạo diễn bên sân mới thông báo ngừng cảnh quay này.

Tuy nhiên, dù là Hứa Trăn trong phòng giam hay Liễu Vĩnh Thanh đang đi một mình trên hành lang, thì không ai có thể lập tức thoát khỏi cảm xúc mới vừa rồi.

Trịnh Quốc Hoành đặt chiếc mic thu âm trong tay xuống, nhìn Hứa Trăn vẫn đang ngồi sụp trên nền đất lạnh, chỉ cảm thấy tim mình run lên.

Loại tiêu chuẩn biểu diễn này lại bắt nguồn từ hoàn cảnh cứ trảng bắt đắc dĩ sao?

Một diễn viên như vậy...lấy thưởng còn đòi hỏi số tuổi? ?

Trịnh Quốc Hoành làm nhân viên thu âm ở đoàn phim “Phong Tranh” suốt một đêm.

Ông vẫn luôn bận rộn cho đến khi đoàn phim kết thúc công việc, sau đó mới lặng lẽ giao lại công việc rồi rời đi không một tiếng động.

Trên thực tế, những năm gần đây Trịnh Quốc Hoành hiếm khi làm đạo diễn phim, bởi vì ông cảm thấy mình không thể giao tiếp tốt với các diễn viên trẻ gần đây. Cho dù là quay cái thì thì cuối cũng chỉ đổi lại một bụng hỏa khí.

Tuy nhiên, sau khi trải qua vài giờ đồng hồ cùng với đoàn làm phim “Phong Tranh” thì ông bỗng cảm thấy như tìm lại được niềm đam mê khi còn trẻ và một lòng muốn quay một bộ phim thật tốt.

Đúng vậy, đó mới gọi là diễn xuất!

Đây là tinh thần của thế hệ những người làm văn học nghệ thuật như chúng ta!

Sau khi đi rời khỏi phim trường, Trịnh Quốc Hoành bắt chuyến tàu điện ngầm buổi tối để trở về khách sạn, sau đó, ông ngay lập tức lật ra những đoạn phim ngắn đã chọn của “Lang Nha Bảng” và nghiêm túc xem lại.

Ông thừa nhận, lần đầu tiên xem bộ phim này, bản thân vẫn mang theo thành kiến.

Bởi vì Hứa Trăn còn quá trẻ, tư lịch ít, mà ông lại đứng theo góc nhìn của trường bối, từ trên cao “chỉ chỉ trỏ trỏ” xuống phía dưới.

Trên thực tế, bởi vì tốc độ quay phim truyền hình cực nhanh cho nên không thể bắt bẻ chính xác diễn xuất của bất luận người nào.

Chỉ cần người nhìn có định kiến vào một người thì dù người đó là diễn viên gạo cội có tiếng lành đồn xa thì người vẫn có thể tìm ra một đồng lớn tật xấu của hắn.

Mà lần này xem lại “Lang Nha Bả”, Trịnh Quốc Hoành điều chỉnh tâm thái, nghiêm túc đánh giá Hứa Trăn như một diễn viên ưu tú.

Trong “Phong Tranh”, Hứa Trăn diễn vai đặc vụ Quân thông, toàn thân lộ ra hơi thở tàn nhẫn.

Mà cùng một khuôn mặt, Mai Trường Tô trong “Lang Nha Bả” lại mảnh khảnh suy nhược, ôn nhuận nho nhã. Khí chất của hai nhân vật này hoàn toàn bất đồng.

—— một người ngàn mặt.

Chương 679: Gặp Lại Người Quen

Diễn cái gì liền giống cái đó, có thể đáp nặn nhân vật một cách tự nhiên và sống động, lại không hề để lại chút dấu vết gì của bản thân, nếu đây không thể gọi là diễn viên giỏi, vậy thì cái gì mới được gọi là giỏi?

Trịnh Quốc Hoành xem xong mấy đoạn phim ngắn của “Lang Nha Bả” thì còn chưa thấy đã ghiền, do đó ông liền vội vàng mở trang web trên điện thoại, dự định sẽ xem bộ phim này từ đầu đến cuối.

Tuy nhiên, lúc ông đang vào trang Web thì một thông báo nhắc thêm thành viên bất ngờ hiện lên trên giao diện điện thoại.

Trịnh Quốc Hoành:

Ông tròn mắt, nhìn xem thời gian, đã qua 0 giờ.

Quên đi, đợi ngày mai yêu cầu với ban tổ chức thì nhất định có thể xem được toàn bộ “Lang Nha Bả”.

Nghĩ như vậy, Trịnh Quốc Hoành đơn giản rửa mặt một phen, về mặt râu rĩ không vui mà lên giường đi ngủ.

.....

Rạng sáng 1 giờ rưỡi.

“Mẹ nó!”

Trịnh Quốc Hoành trần trọc một giờ rồi nổi giận đùng đùng mà bò dậy, ông cầm lấy điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi mà sung hội viên.

Mẹ nó lão tử đường đường chủ tịch hội đồng giám khảo của giải Ngọc Lan, chẳng lẽ không tiếc chút tiền ấy sao!

Cùng lắm thì ngày mai đi tìm ban tổ chức để đòi chi trả! !

.....

Mà cùng lúc đó, bên phía đoàn phim “Phong Tranh”, Hứa Trăn cũng không biết Trịnh Quốc Hoành đã đến.

Tuy nhiên Liễu Vĩnh Thanh đã biết rõ chuyện này.

Toàn bộ đoàn phim đều là người của y, ai thấy Trịnh đạo, sao lại không báo lại với lão đại chứ?

Nhưng nhìn thấu không nói toạc, Trịnh Quốc Hoành nếu không chủ động chào hỏi mình, thì Liễu Vĩnh Thanh đương nhiên cũng sẽ không rảnh rỗi đi vạch trần ông.

Đúng khoảng thời gian này, chủ tịch hội đồng giám khảo của giải Ngọc Lan lại lên lút đến phim trường để “Tuần tra”, nghĩ thôi cũng biết là có mục đích gì.

Thực ra, Liễu Vĩnh Thanh cảm thấy vui mừng thay cho Hứa Trăn.

Trải qua khoảng thời gian hợp tác này, trên dưới đoàn phim đều tâm phục khẩu phục khả năng diễn xuất của Hứa Trăn.

Diễn tốt là một chuyện, nhưng có thể giữ vững được trạng thái tốt ở mọi lúc và liên tục quay phim với hiệu quả cao thì lại là chuyện khác.

Màn trình diễn xuất sắc của Hứa Trăn có thể nói là đã cứu vãn hoàn toàn tình trạng khó khăn của đoàn làm phim và Liễu Vĩnh Thanh cũng rất biết ơn hẳn.

Bởi vậy, từ khi đặt chân đến Ma Đô, mọi đả ngộ đối với Hứa Trăn trong đoàn phim đều được thực hiện theo tiêu chuẩn của nhân vật chính.

Liễu Vĩnh Thanh không muốn để nhân vật Cung Thử này trở thành vai phụ, y muốn biến Cung Thử thành nam phản diện số 1.

Tuyển giữa Cung Thử và Lục ca vốn dĩ đã rất xuất sắc, hiện giờ có Hứa Trăn gia nhập, Liễu Vĩnh Thanh càng muốn quay cốt truyện này thật hoàn chỉnh, thật vững chắc.

Y biết trong khoảng thời gian này, Hứa Trăn không nhận phim truyền hình.

Nếu “Lang Nha Bảng” không mang lại danh hiệu thị đế cho Hứa Trăn thì sang năm, Liễu Vĩnh Thanh dự định sẽ đem “Phong Tranh” đi báo danh cho hắn!

Phim điệp chiến luôn là đề tài yêu thích của ba giải thưởng lớn, mà khả năng đoạt được giải cũng rất cao.

Mặt khác, còn có một nguyên nhân do người bên ngoài nói: Trong nghề có tin đồn, “Phong thủy” của Liễu Vĩnh Thanh vô cùng tốt...

Đóng phim mấy năm nay, tuy bản thân chưa bao giờ bắt được giải thưởng lớn gì nhưng từ trong đoàn phim của y cũng lần lượt đi ra ba thị đế, hai thị hậu, một ảnh hậu...

(Thị đế/hậu: phim truyền hình)

(Ảnh đế/ hậu: Phim điện ảnh)

Liễu Vĩnh Thanh không khỏi có chút cảm giác hả hê.

Rõ ràng y là một “người” theo nghĩa sinh học, nhưng tại sao một số người lại nói rằng y có phong thủy tốt?

Có phong thủy nói về người sao? ?

Thật là tức chết ta mà...

.....

Đối với “Phong thủy” của Liễu Vĩnh Thanh, tất nhiên vòng văn bối như Hứa Trăn sẽ không biết.

Nhưng hẳn thật sự cảm thấy, nhân vật Cung Thử này có sức co dãn rất lớn, đồng thời khi nhập vai cũng rất hăng hái.

Rõ ràng là hấp tấp tiếp được nhân vật này, nhưng Hứa Trăn lại cảm giác diễn xuất mỗi ngày đều vô cùng trôi chảy, thường xuyên sẽ phát huy đến trình độ cao.

Thẳng đến giờ khắc này, hẳn mới cảm nhận được cái gì gọi là nhân vật làm nên tên tuổi diễn viên.

Mấy ngày kế tiếp, công việc quay phim của đoàn phim “Phong Tranh” vẫn được tiến hành từng bước, những cảnh trước đây của Viên Dã đã được bổ sung gần hết.

Khi đoàn phim di chuyển đến phim trường Hoành Châu, Hứa Trăn sẽ quay những cảnh chưa được thực hiện trước đó và cường độ công việc sẽ giảm đi rất nhiều so với bây giờ khiến cho hẳn thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên điều khiến Hứa Trăn cảm thấy kỳ quái là, lần này giải Ngọc Lan lại chậm chạp chưa công bố danh sách đề cử năm nay.

Ban giám khảo đã được thành lập trong một tuần, nhưng các giải thưởng lớn vẫn chưa được giải quyết.

Chuyện khác thường tất có yêu, việc này đã khiến cho Hứa Trăn có chút lo sợ bất an.

Hôm nay ngày 27 tháng 5, trời Ma Đô đổ mưa to, đoàn phim “Phong Tranh” không có nội cảnh để quay cho nên buộc phải tạm dừng công việc.

Hứa Trăn cũng không thể ra sân tập thể dục buổi sáng, cho nên đành phải đi đến phòng tập thể thao của khách sạn để rèn luyện cơ thể.

Tuy nhiên thật bất ngờ, hẳn lại gặp một người quen cũ ở chỗ này.

—— Hoàng Chí Tín.

7 giờ sáng, Hứa Trăn đi ra khỏi phòng tập thì vừa vịn gặp đối phương đang đi vào.

Hai người gặp nhau, ai ai cũng đều sửng sốt.

Hứa Trăn đang do dự có nên nói chuyện với gã hay không thì Hoàng Chí Tín lại mở miệng bắt chuyện trước.

“Không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này.”

Hoàng Chí Tín hơi hơi mỉm cười, dùng tiếng phổ thông sứt sẹo, nói: “Tôi còn tưởng sẽ gặp lại cậu trên tiệc rượu đề danh của lễ trao giải Ngọc Lan.”

Lúc gã nhìn thấy Hứa Trăn, không biết vì sao tâm tình lại khá tốt.

Trước đây, hai người từng vì “Lang Nha Bảng” mà xảy ra mâu thuẫn, nhưng lúc này đây, Hoàng Chí Tín lại giành được “Không Sơn Mộ Vũ” với quy mô đầu tư lớn hơn cả “Lang Nha Bảng”.

Năm nay có hai bộ phim đồng thời lọt vào danh sách giải Ngọc Lan, gã cảm giác mình đã thành công thoát khỏi bóng ma này, cho nên trong lòng vô cùng nhẹ nhõm.

Tuy nhiên khi Hứa Trăn nghe được lời này thì hẳn lại không hề nhận ra Hoàng Chí Tín đang dốc sức lấy lại ý chí chiến đấu, cho nên nói: “Anh cũng có tác phẩm lọt vào danh sách à?”

Hoàng Chí Tín: “.....”

Chương 680: Đoạt Được Đề Danh

Trong hành lang trống trải, bầu không khí giữa hai người vô cùng khó xử.

Hoàng Chí Tín nghẹn một lúc lâu, mới trầm mặt nói: ““Không Sơn Mộ Vũ”, đừng nói với tôi là cậu chưa từng nghe qua.”

Hứa Trăn bừng tỉnh, đáp: “Nga, hóa ra anh là diễn viên chính của bộ này à.”

Hoàng Chí Tín: “.....”

“Lời này của cậu có ý gì?” Gã cười lạnh, nói, ““Không Sơn Mộ Vũ” và “Lang Nha Bảng” cùng kỳ phát sóng, nhưng cậu lại không biết?”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi thường không chú ý đến đối thủ cạnh tranh.”

“A.....”

Hoàng Chí Tín chỉ cảm thấy những lời của Hứa Trăn làm cho mình tức giận đến đau gan, cho nên bất giác nâng lên âm điệu, nói: “Trong mắt của cậu chỉ có ratings thôi sao? Cho nên kịch bản cải biên từ danh tác không đáng lọt vào mắt cậu?”

Hứa Trăn lắc đầu, đáp: “Sao có thể, không phải tôi cũng tiếp “Tam Quốc” sao?”

Hoàng Chí Tín: “.....”

Thấy gã trầm mặc hồi lâu không lên tiếng, Hứa Trăn mới nhẹ gật đầu một cái, mỉm cười nói: “Hẹn gặp lại trong tiệc rượu đề danh.”

Dứt lời, liền bước về phía trước.

Lúc hai người đi ngang qua nhau, Hoàng Chí Tín nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt âm đạm nói: “Cậu có thể chắc chắn mình sẽ có mặt ở đó?”

“Hay là, cậu định gặp tôi với thân phận là nhà làm phim?”

Nghे thấy câu này, Hứa Trăn thoáng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Hoàng Chí Tín, biểu tình có chút vi diệu.

Xác xuất nhận được đề danh “Thị đế” của Hoàng Chí Tín đúng là cao hơn mình rất nhiều, nhưng đó là vì thân phận nghệ sĩ Hương Giang của gã, chứ không phải vì thực lực của gã mạnh hơn mình.

——Lấy loại cổ vũ khích lệ này đến chọc người, người không thấy mất mặt sao?

Hứa Trăn cũng không muốn chọc phá điểm này, mà chỉ mỉm cười gật đầu nói: “Anh nói không sai, đúng là công ty phái tôi đi với tư cách đại biểu sản xuất.”

“Cho nên tôi sẽ ngồi bàn số một, thật đáng tiếc, không thể ngồi cùng bàn uống rượu với anh.”

Hoàng Chí Tín: “.....”

Nhìn thấy gương mặt giống như bị chọc đến tức chết của gã, Hứa Trăn mới kết thúc câu chuyện, thông dong rời khỏi hiện trường vụ án.

“Linh linh linh.....”

Đúng lúc hắn vừa đi chưa tới mấy bước thì chuông thông báo của điện thoại bỗng dung vang lên.

Hứa Trăn vừa mở ra thì phát hiện là chủ tịch Thái Thực Tiễn nhà mình gọi tới.

“Uy, Thái thúc? Sớm như vậy có chuyện gì sao?” Hứa Trăn tiếp điện thoại, hỏi.

“A Trăn, vừa mới nhận được bản Fax!” Đầu dây bên kia, giọng nói của Thái Thực Tiễn vô cùng kích động: “Đã có danh sách đề cử giải thưởng Ngọc Lan!”

Lời này vừa ra, Hứa Trăn đang cầm điện thoại cùng với Hoàng Chí Tín đều đồng thời dừng bước chân.

Tim của Hứa Trăn đột ngột đập nhanh, hỏi: “Thế nào, chúng ta bắt được mấy hạng đề danh?”

Thái Thực Tiễn hưng phấn nói: “Sáu hạng! Sáu hạng đề danh! Bao gồm “Nam chính xuất sắc nhất” !”

“Trừ bỏ Nữ chính xuất sắc nhất, Quay phim xuất sắc nhất và Nghệ thuật xuất sắc nhất thì những giải khác, chúng ta đều lấy được!”

Giọng của Thái Thực Tiễn có vẻ vô cùng đắc ý, ngao ngao kêu lên: “Ai nha, lão Thái yêm quay phim truyền hình được mười năm, nhưng chưa bao giờ lấy được nhiều đề danh như vậy.”

“Quả nhiên A Trăn chính là phúc tinh của tôi!”

Hứa Trăn vui vẻ cầm chặt điện thoại, vừa định hỏi nội dung cụ thể thì lại nghe Thái Thực Tiễn tiếp tục nói: “.... Chỉ là chúng ta chưa phải kẻ tàn nhẫn nhất, cậu biết “Không Sơn Mộ Vũ” đúng không? “Thần kịch” với hai trăm triệu cảnh quay có thể một hơi bắt được tám hạng đề danh.”

“Ngoài trừ “Nam chính xuất sắc nhất” thì bọn họ đều lấy được đề cử của tất cả các giải thưởng khác!”

Thái Thực Tiễn cảm khái nói: “Ai nha, có tiền thật tốt!”

“Nếu cho tôi nhiều tiền như vậy thì tôi có thể làm tốt hơn bọn hắn gấp mười lần!”

“Cậu nói xem, nam chính nhà bọn hấn tề đến mức nào, toàn viên đề danh nhưng chỉ có một mình hấn là không được, ai ai, để tôi xem người này là ai...”

“Ai u ngọa tào!”

Hai giây sau, giọng cười của Thái Thực Tiễn giống như muốn phá vỡ ống nghe: “Hóa ra nam chính của “Không Sơn Mộ Vũ” lại là Hoàng Chí Tín ha ha ha ha ha ha!”

“Đây không phải tiện nhân đã đoạt “Lang Nha Bảng” với cậu sao! !”

“Ngọa tào cười chết ta ha ha ha ha ha ha.....”

Giọng nói của Thái Thực Tiễn thật sự quá lớn, trực tiếp xuyên thấu ống nghe, tạo thành tiếng vang trong hành lang trống trải.

Hứa Trăn: “.....”

Hấn theo bản năng mà quay đầu nhìn về phía Hoàng Chí Tín ở cách đó không xa.

Lúc này, sắc mặt của đối phương xanh mét, cả người giống như bị người ta dẫm giày lên mặt.

Thân hình Hoàng Chí Tín khẽ lắc lư, bất chấp mặt mũi, vội vàng móc di động ra, muốn đi xác nhận xem chuyện này là thật hay giả.

——Mình thật sự không bắt được đề danh sao? !

Hơn nữa đoàn phim toàn viên đề danh, chỉ có một mình mình bị bỏ lại? !

Hứa Trăn nhìn thấy bóng dáng vội vàng rời đi của gã, chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối.

—— ngô, xem ra không thể gặp mặt gã ở tiệc rượu rồi.

“Thái thúc, đề danh “Nam chính xuất sắc nhất” có những ai vậy?”

Hấn không tiếp tục để ý đến Hoàng Chí Tín ở phía sau mà là cầm lấy điện thoại, rồi nhanh chóng rời đi.

Đế của đôi giày thể thao tiếp xúc với sàn của hành lang khách sạn, tạo ra âm thanh cọt xát, nhịp điệu gấp gáp nghe dễ chịu một cách khó hiểu trong hành lang trống trải.

.....

Sáng hôm đó, thông tin Hứa Trăn được đề cử giải “Nam chính xuất sắc nhất” tại lễ trao giải Ngọc Lan đã lan truyền trong đoàn phim “Phong Tranh”.

Loại sự kiện trọng đại này không cần đương sự nói, mà chỉ cần là người trong vòng thì đều sẽ chủ động đi chú ý.

Kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn đã nổi tiếng khắp đoàn phim “Phong Tranh” và mọi người trong đoàn đều đã công nhận thực lực của hắn, tuy nhiên, ngay khi đề cử này được đưa ra, nó vẫn tỏa ra một vầng hào quang chói lọi trên cơ thể hắn.

Đề danh thị đế Ngọc Lan!

Trong giới phim truyền hình, tuy hàm kim lượng của giải Ngọc Lan không phải cao nhất nhưng lại có tính quốc dân mạnh nhất, đây là sự ghi nhận lớn của ngành đối với thực lực của một diễn viên.

Về phần Liễu Vĩnh Thanh....

Y cảm thấy rằng nhờ vào phong thủy của mình...à không, Hứa Trăn nhờ vào sức mạnh của bản thân và thành tích “Lang Nha Bảng”, nói không chừng còn có thể đoạt giải.

Chương 681: Thiện Tai! !

Là một người lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, Liễu Vĩnh Thanh dĩ nhiên hiểu rõ, giải Ngọc Lan không phải cấp cho diễn viên mà là cấp cho nhân vật được diễn viên đáp nặn.

Chỉ khi diễn viên giỏi gặp nhân vật tốt thì một tác phẩm kinh điển thực sự mới có thể ra đời.

Mà Hứa Trăn có một sự nhạy cảm bẩm sinh với diễn xuất, cũng như rất độc đáo trong việc hiểu nhân vật và thể hiện cảm xúc.

Chỉ cần hắn có thể gặp được nhân vật thích hợp thì việc lấy thưởng chỉ là sớm muộn.

Đứng từ góc độ đạo diễn cùng nhà sản xuất của “Phong Tranh”, cùng với góc độ của “Lục ca” thì Liễu Vĩnh Thanh thật sự thấy vui mừng cho Hứa Trăn.

Nhưng đứng ở góc độ diễn viên, thì thật sự phải thừa nhận rằng, phần thiên phú này khiến cho người khác phải hâm mộ không thôi.

.....

Cùng lúc đó, bên phía ban giám khảo của giải Ngọc Lan, bảng danh sách đề cử này đã gây ra nhiều phản ứng trái chiều.

Việc Hứa Trăn bắt được đề cử Thị đế là chuyện rất đương nhiên và không có gì đáng nghi ngờ, thế nhưng, vấn đề là Hoàng Chí Tín...

Toàn viên được đề danh nhưng chỉ có một mình gã không được, đây có phải hơi quá đáng hay không?

Vì thế, đại diện của ban tổ chức đã cố tình tìm gặp Trịnh Quốc Hoành, chủ tịch hội đồng giám khảo, để hỏi ông về tình hình liên quan.

Trịnh Quốc Hoành nghĩa chính từ nghiêm nói: “Tất cả quy trình đều hợp quy, cậu có thể kiểm tra.”

“Tôi không nhằm vào ai, đây là kết quả từ điểm số của mọi người.”

Đại diện ban tổ chức lúng túng nói: “Trịnh đạo, trình tự quả thực không có vấn đề gì. Nhưng mà, ngài cũng biết, giải Ngọc Lan luôn là...”

Trịnh Quốc Hoàn gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi hiểu, trăm hoa đua nở.” (ví với sự phát triển tự do của các phong cách hình thức sáng tác nghệ thuật khác nhau)

“Bên phía “Không Sơn Mộ Vũ”, tôi không cho đề cử Thị đế, cho nên tôi đã cho bọn họ rất nhiều giải thưởng khác.”

Trịnh đạo giang hai tay, nói: “Không phải các cậu nói muốn chú ý cân bằng sao?”

“Như vậy còn chưa cân bằng?”

Đại diện ban tổ chức: “...”

Không có gì! Rất cân bằng!

Ta cảm ơn ngài! !

So với sự khiếp sợ và tán thưởng của những người khác, cùng với kỳ vọng của đoàn đội nhà mình thì bản thân Hứa Trăn lại tỏ ra tương đối bình tĩnh.

Đúng vật, bắt được đề danh, như vậy đã viên mãn!

Sau khi xem danh sách ứng viên của năm nay, hắn đoán tám chín phần mười mình sẽ lọt vào đề cử, bởi vì ngoài trừ “Lão cha” Lý Vĩnh Bân nhà mình thì các đối thủ cạnh tranh khác, thật sự không quá mạnh.

Ngay cả “Săn Ảnh” cũng lọt vào top 10, như vậy Từ Hạo Vũ còn có thể cạnh tranh đề cử Thị đế với mình sao....

Nếu sự thật là như vậy thì trừ phi giải Ngọc Lan không muốn tổ chức nữa.

“Leng keng!”

Lúc hắn đang suy nghĩ băng quơ thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh thông báo điện thoại, hóa ra là Từ Hạo Vũ gửi tin nhắn đến cho mình.

“Chúc mừng sư phụ bắt được đề cử Thị đế! !!”

Tiếp sau đó là một loạt các biểu tình “Cúng bá”, “Chúc mừng”.

Hứa Trăn không khỏi mỉm cười.

Giờ phút này, mấy nhóm chat nhỏ đều đã muốn nổ tung rồi, Từ Hạo Vũ không có nhóm chat với mình, cho nên chúc mừng cũng tương đối muộn.

Hứa Trăn phản hồi: “Cảm ơn, anh có đến tiệc rượu không?”

Từ Hạo Vũ nói: “Đi, ba tôi gần đây rất bận, cho nên để tôi đại diện đoàn phim “Săn Ảnh” tới tham dự.”

“Đến lúc đó gặp nhau!”

Hứa Trăn đánh chữ: “Được, trong khoảng thời gian này tôi đều ở Ma Đô, ngày nào anh tới thì cứ nói với tôi.”

Nói đến đây, hai người liền thuận thế trò chuyện về công việc trong thời gian gần đây.

Hứa Trăn nói mình đang ở bên phim trường Tùng Giang để quay một bộ phim điệp chiến, Từ Hạo Vũ hứng thú búng búng vội nói muốn tới làm khách mời miễn phí, nhưng lại bị quyết đoán cự tuyệt

Mà đến khi Hứa Trăn hỏi gã đang làm gì thì Từ Hạo Vũ lại tỏ vẻ muốn nói rồi thôi.

“A, nhắc mới nhớ, ba tôi cảm ơn cậu, nói nhờ có sự phụ dẫn dắt nên tôi mới có thể biểu hiện tốt ở đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành”.”

Hứa Trăn cười cười, phản hồi: “Quá khách khí, tôi không dạy cho anh gì cả, ngược lại tôi mới là người phải cảm ơn Từ thúc đã gửi lời mời đóng phim.”

Từ Hạo Vũ phát biểu tình “Trầm ngâm suy nghĩ”, hỏi: “Sự phụ, tôi có một vấn đề muốn hỏi.”

Hứa Trăn hỏi: “Chuyện gì?”

Từ Hạo Vũ nói: “Ba tôi nói, trong khoảng thời gian này, tôi nên diễn nhiều nhân vật nhỏ, ví dụ giống như phụ xe A Tứ...”

Hứa Trăn tán đồng: “Tôi thấy Từ thúc nói đúng đấy, người ta rất dễ sinh ra đồng cảm với nhân vật nhỏ, hơn nữa nó sẽ giúp mở rộng con đường diễn xuất.”

“Tuổi của anh không còn nhỏ, cho nên không thể đóng phim thần tượng mãi được.”

Từ Hạo Vũ ngay lập tức gửi đến biểu cảm hỗn độn trong gió, nói: “Đúng là như vậy, nhưng ba tôi nói, ông ấy đang lên kế hoạch quay “Lạc Đà Tường Tử” ...”

“Phốc..... Khụ khụ.....” Cách màn hình di động, Hứa Trăn thiếu chút nữa phun nước trà từ trong miệng ra.

“Lạc Đà Tường Tử” ??

Thật nể phục suy nghĩ của Từ tổng!

Từ Hạo Vũ cùng Bugatti, rốt cuộc cái nào mới là con trai ruột của ông?

Tuy nhiên, “Lạc Đà Tường Tử” cũng được coi là danh tác văn học...

Hứa Trăn đột nhiên không rõ, Từ tổng đang lừa gạt Từ Hạo Vũ hay thật sự muốn rèn luyện cho gã.

Nhìn cuộc sống thường ngày của đôi phụ tử tương ái tương sát này, hần hơi nhếch khóe miệng, có chút dở khóc dở cười nhưng đồng thời cũng có chút hâm mộ không rõ.

Sau một hồi suy nghĩ, Hứa Trăn lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho sư phụ Liễu Nhiên hòa thượng: “Sư phụ, con được đề cử hạng mục “Nam chính xuất sắc nhất” tại giải Ngọc Lan!”

Vài giây sau, điện thoại vang lên, sư phụ phản hồi: “Thiện tai.”

Mặt sau còn gửi thêm một biểu tình lão hòa thượng gõ mõ.

Hứa Trăn lập tức bật cười.

Chương 682: Đề Tài Nóng Hổi

Danh sách đề cử đến muộn của giải Ngọc Lan đã trở thành đề tài nóng hổi nhất trong thời gian gần đây.

Mà lúc này, ban giám khảo của giải Ngọc Lan cảm nhận được một cỗ áp lực rất lớn.

Giải thưởng năm nay...nói thật là vô cùng xấu hổ.

Ví dụ như, bộ phim được đưa vào danh sách vòng loại “Biển Cỏ Tây An”, rõ ràng kể câu chuyện về những nỗ lực của vị thiếu soái Trương Học Lương nhằm ngăn cơn sóng dữ trước đại nghĩa dân tộc. Tuy nhiên, sau khi trải qua cuộc bỏ phiếu của các nhà phê bình chuyên môn, thì nhân vật lọt vào vào đề cử “Nam chính xuất sắc nhất” lại là Thường Khải Thân;

Một ví dụ khác, vào năm ngoái, bộ phim “Tam Quốc” đã từng thắng lớn tại giải Ngọc Lan, mà năm nay đoàn “Thủy Hử” cũng cho rằng mình có thể kế thừa huy hoàng, hưng phấn mà kê khai một đóng thưởng, kết quả cuối cùng lại chỉ có một nhân vật được đề cử là Phan Kim Liên;

Thêm một ví dụ nữa, nghe nói Hoàng Chí Tín đã làm rất nhiều công tác ở sau lưng để có thể đẩy “Không Sơn Mộ Vũ” vốn có thành tích rating thấp, vượt qua vòng thẩm định và đi vào trong. Tuy nhiên ngoài trừ gã thì tất cả mọi người ở đoàn phim đều bắt được đề cử...

Tất cả những loại đề cử quái gở này khiến người ta cảm thấy Lễ trao giải Ngọc Lan năm nay rất có tiềm năng trở thành một chương trình hài kịch.

Vào ngày đầu tiên sau khi thành lập ban giám khảo, Trịnh Quốc Hoành mang theo các vị giám khảo còn lại, trước tiên xem qua đoạn ngắn tiến cử cho hạng mục “Nam chính xuất sắc nhất”.

Tuy nhiên sau khi xem xong, mọi người thảo luận nửa ngày nhưng vẫn không thể đi đến kết luận nào.

Biểu hiện của Lý Vĩnh Bân lão sư trong “Sấm Quan Đông” đã được xem là vai diễn đẳng cấp, thế nhưng bốn năm trước ông vừa mới lấy được giải Thị đế, mà biểu hiện lần này lại chưa có sự đột phá lớn.

Lý Đức Dụ lão sư đóng vai Thường Khải Thân...nếu như vai diễn này không đạt đến trình độ nhất ky tuyệt trần (Đột phát lớn, khiến người khác không theo kịp), thì nói thật rất khó để đoạt giải...

Trịnh Quốc Hoành hết lòng khuyến khích các giám khảo có thể xem hết tập phim của ứng viên, nhưng chỉ trong thời gian cho phép.

Ngay lập tức nhóm giám khảo liền lộ rõ vẻ sợ hãi.

Bởi vì tình huống năm nay không hề giống với năm trước.

Năm ngoái, mỗi một bộ phim đều đủ tư cách xuất hiện, nhưng năm này, cái nào cũng không đủ để phục chúng.

Hứa Trăn quả thực đã thể hiện ra phong thái đại tướng trong “Lang Nha Bảng”, dù là đối đầu với các diễn viên tiền bối trong bộ phim, hay so với các diễn viên lão làng cũng tham gia giải thưởng, hẳn tuyệt không hề kém cạnh.

Các giám khảo khi xem xong phim của hắn thì đều không tiếc lời ca ngợi, cho rằng hắn đã thể hiện được khí khái văn nhân Hoa Hạ, đủ gánh nổi danh hiệu “Thị đế”, nhưng cũng có người phản đối ý kiến, cho rằng hắn còn thiếu một chút hỏa.

Ngược lại, ở hạng mục “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, phần thể hiện của Hứa Trăn trong “Sấm Quan Đông” đã được ban giám khảo nhất trí công nhận.

Dù năm ngoái hắn đã đoạt giải với vai Chu Du trong “Tam Quốc” nhưng sau một hồi câu thông, nhóm giám khảo vẫn trao cho hắn một đề cử.

Nhân vật Truyền Võ này quá mức kinh điển, dù Hứa Trăn không muốn giải Ngọc Lan, nhưng giải Ngọc Lan lại muốn hắn.

Các giám khảo không chắc chắn về phía nam diễn viên, vì vậy họ dự định sẽ xem bên phía nữ diễn viên trước.

Lương Mẫn Anh lão sư đóng vai Tĩnh Phi trong “Lang Nha Bảng”, đoạn ngắn tiến cử là đoạn đối thoại giữa Tĩnh Phi cùng Mai Trường Tô ở doanh trướng.

Tô Nghiên đóng vai Đàm Tiên Nhi trong “Sấm Quan Đông”, đoạn ngắn tiến cử là cảnh Tiên Nhi cùng Truyền Võ vô tình gặp lại nhau ở Nhị Long sơn.

Lâm Gia đóng vai nữ chính Trần Lộ trong “Săn Ảnh”, đoạn ngắn tiến cử là cảnh cô nghĩ cách cứu viện “Thần phong” và cuối cùng quỳ gối thất thanh khóc rống trên cầu đá...

Xem một hồi, nhóm giám khảo không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Sau khi xem một vài đoạn clip, Trịnh Quốc Hoàn thấy mọi người im lặng nên chủ động nói: “Ách, mọi người cảm thấy thế nào về những nữ diễn viên này?”

Mấy người trong phòng chiếu phim đều thoáng nhìn nhau, trong đó có một giám khảo nói: “Tôi cảm thấy, Hứa Trăn diễn rất tốt.”

Lời này vừa ra, mấy người còn lại liền liên tục phụ họa.

Trịnh Quốc Hoàn: “.....”

Ta đang hỏi về nữ diễn viên nha! !!

....

Mất khoảng hai đến bốn tuần kể từ khi công bố các đề cử đến khi trao thưởng.

Ngay khi các thành viên trong ban giám khảo đang vò đầu bứt tai cho danh sách người chiến thắng cuối cùng, thì trên các nền tảng mạng xã hội lớn, các “giám khảo” dân gian cũng đang bàn luận đến khí thế ngất trời.

“Suy đoán một chút, “Thị đế” năm nay là Lý Vĩnh Bân lão sư của “Sấm Quan Đông”, “Thị hậu” là diễn viên chính Du Mi trong “Tú Nương”.”

“Tôi thấy “Thị Hậu” không có gì đáng tranh cãi, thế nhưng “Thị đế” lại rất khó nói? Mấy năm trước, Lý Vĩnh Bân đã đạt được danh xưng này rồi, đúng không? Tuy “Sấm Quan Đông” hay, nhưng chỉ nói nam chính thì tôi thấy không kinh điển bằng “Lượng Kiếm”.”

“Không cho Lý Vĩnh Bân thì còn có thể cho ai? Chẳng lẽ cấp cho Thường Khải Thân?”

“Phải nói một điều, đề cử danh xưng Thị đế năm nay thực sự rất có trình độ. Ngoại trừ hai diễn viên gạo cội, ba người trẻ còn lại là Hứa Trăn, Tần Thiếu Trạch và Ngô Đồng, bọn họ đều là những diễn viên có diễn xuất tốt nhất hiện tại.”

“Xét riêng về mặt diễn xuất thì Hứa Trăn nổi trội hơn, nhưng đề tài của “Lang Nha Bả” lại có chút thiệt thòi. Tôi cảm thấy giải Ngọc Lan có thể không xem trọng loại phim lịch sử giả tưởng này.”

“Cũng không dám nói, Ngô Đồng đã hai lần được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất và một lần Nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Liệu ba thẻ đề cử này có thể đổi lấy một giải thưởng hay không?” “Nếu nghĩ theo cách này, thì Hứa Trăn đã ba lần liên tiếp được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, thậm chí hắn đã một lần giành được giải thưởng này.”

“Tần Thiệu Trạch mới đỉnh nhất. Mọi người xem, không phải vai Tần Thiệu Trạch của Hứa Trăn trong “Sấm Quan Đông” đã được lọt vào danh sách đề cử nam phụ xuất sắc nhất sao!” (Nhân vật Truyền Võ được biên kịch xây dựng dựa trên nguyên hình của Tần Thiệu Trạch)

“Đừng tranh cãi nữa, Hạo Vũ ca nhà tôi mới chân chính gọi là bùng nổ diễn xuất! Tại sao lại không cho đề cử? Cái gì mà Hứa Trăn, Ngô Đồng, tất cả đều cút hết đi! !”

“.....”

Chương 683: Chỉ Đạt Điểm C? ?

Cư dân mạng có nhiều ý kiến khác nhau về việc đề cử giải thưởng Ngọc Lan.

Một số người cảm thấy danh sách năm nay hơi bị thiếu thực lực và một số người lại thấy, thế hệ mới đã dần thay thế thế hệ cũ và sự xuất hiện của các diễn viên trẻ xuất sắc đã rót máu tươi vào giới phim truyền hình Hoa Ngữ.

Và gây chú ý nhất trong số đó đương nhiên là ứng cử viên cho danh xưng Thị đế.

Năm nay, ban giám khảo của giải Ngọc Lan đã vô cùng lớn mật khi lựa chọn ba vị diễn viên chưa đến 30 tuổi: Nam chính Hứa Trăn của “Lang Nha Bả”, Ngô Đồng của “Tú nương” và Tần Thiệu Trạch trong “Chiến Hỏa Nhân Y”.

Điều này chưa từng xảy ra trong những năm trước đây.

Một số cư dân mạng nói đùa rằng kỷ lục đề cử năm 26 tuổi của Ngô Đồng đã bị Hứa Trăn phá vỡ chỉ sau một khoảng trống.

Bởi vì dựa theo chữ cái đầu thì “Ngô” đứng trước “Hứa”.

Kể từ khi danh sách đề cử được công bố, đoàn đội của ba người đã không ngừng tranh giành để tạo đà cho nghệ sĩ của mình, cố gắng phát huy tối đa tác dụng của danh hiệu “Đề danh thị đế”.

Đương nhiên lúc này đoàn đội của Hứa Trăn cũng không nhàn rồi, đủ loại văn mẫu, video được phát đến càng ngày càng có tiêu chuẩn.

Tuy nhiên, bản thân Hứa Trăn lại hoàn toàn phớt lờ.

Lúc này, hắn đang bận đến bù đầu ở đoàn phim “Phong Tranh”, có thể nói đề cử Thị đế tại giải Ngọc Lan không mang lại nhiều ảnh hưởng cho hắn. Nếu có thì là thái độ ngày càng tôn trọng của những người xung quanh đối với hắn, đồng thời các diễn viên cũng có vẻ nghiêm túc hơn khi đối diễn.

Đến giữa tháng 6, Hứa Trăn thuận lợi hoàn thành suất diễn bổ sung của Cung Thứ.

Khi đoàn phim chuyển đến Hoành Châu, hắn liền vội xin phép Liễu Vĩnh Thanh nghỉ một tuần để giải quyết một số việc riêng.

Liễu Vĩnh Thanh tỏ vẻ vô cùng thấu hiểu, nói: “Là vì chuẩn bị cho giải Ngọc Lan sao?”

“Đúng là phải chuẩn bị thật tốt, đây cũng là một sự kiện lớn trong sự nghiệp diễn xuất của cậu.”

Y vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, cười nói: “Bình tĩnh tâm trí, đề phòng thói kiêu căng, nóng nảy, làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh. Trình độ của cậu đã có, sau này nhất định vẫn còn cơ hội...”

Hứa Trăn nhìn thấy vẻ mặt cảm khái và giọng điệu ân cần của Liễu Vĩnh Thanh thì nhin không được mà ngắt lời: “Không phải, Lục ca.....”

“Không có gì để chuẩn bị cho giải Ngọc Lan cả, tôi chỉ xin phép đề về trường tham gia kỳ thi cuối kỳ mà thôi.”

Liễu Vĩnh Thanh: “.....”

Bàn tay đang vỗ vỗ bờ vai bỗng chốc cứng đờ tại chỗ.

.....

Hiện tại Hứa Trăn đã học đến năm ba, mà những sinh viên chưa xuất đạo cũng không cần đến trường để học.

Cho nên, học kỳ này hắn chỉ đăng ký thi thay vì tham gia lớp học, ngày thường không lên lớp, nhưng thi thì vẫn phải có mặt.

Hàng ngày hắn vẫn luôn ôn tập nội dung của phần thi viết, tuy nhiên có một điều xấu hổ chính là do không quen với quy định chấm điểm của nhà trường nên môn cơ sở biểu diễn, Hứa Trăn chỉ đạt điểm C.

Chủ nhiệm lớp Lưu Vũ Trường nhìn bảng điểm, cảm thấy sắc mặt có chút nhịn không được, cho nên chạy lại cãi cọ với chủ nhiệm khoa: “Ngài nhìn thành tích của Hứa Trăn lớp tôi đi... điểm C này không ổn cho lắm?”

“Người ta đã bắt được đề danh Thị đế Ngọc Lan, nhưng điểm biểu diễn lại chỉ được C? Như vậy có phải quá buồn cười hay không?”

Chủ nhiệm khoa hiển nhiên không cảm thấy có gì không đúng, cho nên nghiêm mặt nói: “Đề danh Thị đế thì làm sao? Hiếm lạ à? Trường học chúng ta cũng không thiếu Thị đế?”

“Quy củ chính là quy củ!”

Lưu Vũ Trường căng da đầu nói: “Nhưng ngài xem, ngay cả Hứa Trăn cũng chỉ lấy được điểm C.... cho nên nói, quy củ này có phải cần thay đổi hay không?”

Chủ nhiệm khoa hơi do dự, cảm thấy lời nói của đối phương không phải không có lý, vì thế gật gật đầu, nói: “Như vậy đi, chuyện này tôi nhớ kỹ và sẽ đề cập với lãnh đạo trong cuộc họp thường kỳ tuần sau.”

“Nếu Hứa Trăn bắt được danh hiệu Thị đế Ngọc Lan thì tôi sẽ phá cách, để hắn được điểm B.”

Khóe miệng của Lưu Vũ Trường gật gật, nhịn không được muốn trợn tròn mắt.

Ha hả, kỳ thi cuối kỳ này... Để đạt điểm A còn khó hơn trở thành Thị đế Ngọc Lan!

.....

Thật ra Hứa Trăn không có khái niệm gì về thành tích của mình.

Lễ trao giải Ngọc Lan đang đến gần, mỗi ngày Kiều Phong đều lải nhải lắm bữa giục hấn đề cao coi trọng, chuẩn bị thật tốt và coi chuyện này là một sự kiện lớn.

Nhưng ăn ngay nói thật, hấn có thể chuẩn bị cái gì đây?

Đơn giản là học thuộc bài cảm nghĩ khi đoạt giải, điều chỉnh tốt thể chất và trạng thái tinh thần, làm cho đầu óc của bản thân trông thật tỉnh táo mà thôi.

Về các phương diễn xã giao khác thì thật sự không cần hấn đi quản.

“Lang Nha Bả” đã giành được sáu đề cử, ngoài ra, một số diễn viên khác trong đoàn đã giành được đề cử qua các tác phẩm khác và đến lúc đó tất cả bọn họ sẽ tập trung tại Ma Đô.

Group chat của đoàn phim bọn họ mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt, thảo luận về cơ hội tề tựu lần này.

Tuy rằng bộ phim này đã đóng máy gần một năm, nhưng lúc đó mọi người sớm chiều bên nhau non nửa năm, cùng ăn cùng ở, thật sự giống như người trong gia đình.

Ngoài ra, hơn một nửa số bạn bè tốt của Hứa Trăn đều tham gia “Lang Nha Bả”, đội hình của bộ phim này gần như là thành viên thân thiết trong vòng quan hệ của hấn.

Lễ trao giải đang đến gần, sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ thì Hứa Trăn đặc biệt liên lạc với Trần Chính Hào, hỏi: “Hào ca, về giải Ngọc Lan, em có chuyện muốn nhờ anh tư vấn.”

Một lát sau, Trần Chính Hào trả lời: “Cậu đừng hỏi, tôi sẽ không nói gì hết.”

Hứa Trăn: “.....”

“Không phải, Hào ca,” Hấn đành phải giải thích, “Em không muốn hỏi về chuyện giải thưởng.”

“Em chỉ muốn hỏi bộ âu phục anh mặc vào lễ trao giải năm ngoài là của hãng nào, em cũng muốn mua một bộ, cảm giác rất soái hơn nữa còn có thể mang lại cát lợi.”

Ở bên kia màn hình, Trần Chính Hào trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Cậu xác định?”

“Tôi đã từng mặc một bộ âu phục kia, bắt được 12 lần đề danh và không lần đoạt giải.”

Hứa Trăn: “.....”

Không, cái kia, tôi cảm thấy mình nên suy nghĩ lại một chút.

Chương 684: Hồn Loạn Trên Thảm Đỏ

Rốt cuộc, Hứa Trăn vẫn không mua bộ âu phục kia của Hào ca.

Đây không phải vấn đề cát lợi hay không cát lợi, chủ yếu là, bộ quần áo kia không phải là bộ vest may sẵn mà là một bộ đồ hoàn toàn được đặt làm riêng và nó được đặt làm tại một cửa hàng có tuổi đời hàng thế kỷ trên phố Wall.

Riêng chu trình sản xuất sẽ mất ít nhất 60 tiếng, chưa kể, hên bây giờ thì không biết chờ đến khi nào mới nhận được hàng.

Hơn nữa lấy tuổi tác hiện tại của mình, nói thật thì không thích hợp lắm để mặt kiêu dáng thành thực như vậy...

Sau khi trải qua một phen cân nhắc, cuối cùng Hứa Trăn vẫn chọn bộ âu phục do nhãn hiệu đại ngôn cung cấp.

Đúng vậy, thực sự không phải vì một lý do huyền học nào đó, thực sự là không phải.

.....

Lễ trao giải Ngọc Lan năm nay được định vào ngày 22 tháng 6.

Buổi tối trước lễ trao giải, Hứa Trăn nhận phòng khách sạn do ban tổ chức sắp xếp, đồng thời cũng gặp một đám người quen ở chỗ này.

Đoàn phim “Lang Nha Bả” và “Sấm Quan Đông” thì không cần phải nói, ngoài ra còn có nam nữ chính Từ Hạo Vũ, Lâm Gia, của “Săn Ảnh”, cùng với Thị đế Trần Chính Hào được mời làm khách quý trao giải.

Hứa Trăn bỗng nhiên có cảm giác, tới lễ trao giải Ngọc Lan lại giống như trở về nhà, thật sự rất thoải mái.

Tuy nhiên đánh tiếc là trước hôm lễ trao giải, mọi người không được phép tụ tập liên hoan.

Ngày mai mọi người còn phải nghênh đón một màn “lễ rửa tội” bằng cameras, đừng nói ăn cơm, uống rượu, nhóm nữ nghệ sĩ còn không được uống nhiều nước, để tránh bị phù nề vào hôm sau.

Vào ngày lễ trao giải, Hứa Trăn đã bắt đầu làm tạo hình từ giữa trưa.

Năm nay, người chịu trách nhiệm tạo hình trên thảm đỏ giải Ngọc Lan của hắn vẫn là Joy. Tuy nhiên, điều khác biệt là thay vì trải qua một lần đắp nhân tình mới cầu được bọn họ đến giúp thì lần này, bọn họ đã vui vẻ ký hợp đồng hợp tác lâu dài với đoàn đội của Hứa Trăn.

Đồng thời, thương hiệu đồng hồ cao cấp hàng đầu quốc tế cũng chủ động vươn cánh ô liu về phía Hứa Trăn thông qua lễ trao giải Ngọc Lan.

Sau khi làm trọn bộ tạo hình từ trên xuống dưới, Kiều Phong liền xoa eo đứng quan sát nửa ngày, chỉ cảm thấy A Trăn nhà mình thật sự soái đến mức khó có trên đời, cả người sáng đến lóa mắt.

Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy sau khi Hứa Trăn đeo chiếc đồng hồ do nhãn hiệu cung cấp, cử động cánh tay của đứa nhỏ này trở nên rất mất tự nhiên, thậm chí còn có lúc tay chân cứng ngắc như robot.

“A Trăn, cậu đừng mê mê dây đồng hồ kia nữa.....”

Kiều Phong nhin không được nói: “Thật sự sẽ không đứt!”

“Mấy chục vạn của người ta, nếu như đi đường cũng có thể rơi mất thì ai còn dám mua?”

Hứa Trăn nghe được mấy chữ “Mấy chục vạn” này, thì toàn bộ cánh tay tức khắc cứng đờ.

Hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay, lại nhìn nhìn Kiều Phong, chần chờ nói: “Kiều ca, nhất định phải mang hàng thật sao?”

“Em nghe nói, có người sợ làm mất nhẫn kim cương khi kết hôn cho nên không dám mang hàng thật mà chỉ mang đồ dỏm, chúng ta có nên làm như vậy không?”

Kiều Phong: “.....”

Thằng nhãi này muốn tôi tức chết sao?

Không mang hàng thật mà còn chủ động xin mang đồ dỏm? !

Đường đường là phó tổng của công ty Lang Gia Các, người có thể sống bớt hèn đi được không! !

.....

Buổi tối 6 giờ 30, Hứa Trăn đến trung tâm nghệ thuật Phương Đông Ma Đô bằng xe dưới sự sắp xếp của ban tổ chức.

Lễ trao giải năm nay từ chối sự tham gia của giới truyền thông và khán giả bình thường, cho nên trông có vẻ thưa thớt hơn rất nhiều so với năm ngoái.

Tuy nhiên vẫn có sự kiện nằm ngoài dự đoán của mọi người là thảm đỏ năm này lại xảy ra hỗn loạn không nhỏ.

Theo lệ thường, mỗi đoàn phim trong danh sách phải lần lượt tiến vào thảm đỏ với tư cách là một đơn vị.

Nhưng các đoàn phim được lọt vào danh sách đề cử năm nay lại có chút vi diệu:

Người nhận đề danh trong “Sấm Quan Đông” là Lý Vĩnh Bân, Hứa Trăn cùng Tô Nghiên;

Mà bên “Lang Nha Bàng” lại có Hứa Trăn, Tống Úc cùng Lương Mẫn Anh;

Bên phía “Săn Ảnh” có Tạ Ngạn Quân cùng Lâm Gia và dĩ nhiên không thể quên người đại diện nhà sản xuất Từ Hạo Vũ.....

—— vô hạn giao nhau, độ cao trùng hợp.

Sau khi “Sấm Quan Đông” đi thảm đỏ xong thì Hứa Trăn không lập tức rời đi ngay mà đứng lại chờ đoàn “Lang Nha Bàng” đi vào.

Lý Vĩnh Bân cùng Tô Nghiên thấy hắn không đi cho nên liền đứng lại chờ, đồng thời cũng muốn cõ một bức ảnh chụp

chung với “Lang Nha Bảg”.

Lúc hai đoàn phim đang chụp ảnh chung thì đoàn “Săn Ảnh” tiến vào, Tạ Ngạn Quân bị kéo qua bên này để chụp ảnh chung, Từ Hạo Vũ cảm giác bản thân cũng là khách mời của “Lang Nha Bảg” cho nên đứng lý hợp tình mà vọt qua cộ ảnh...

Hiện trường bỗng nhiên mất không chế.

Lâm Gia còn đang chỉnh lại y phục ở bên cạnh, mãi đến khi nhìn thấy nhóm người vui vui vẻ vẻ đứng chụp hình với nhau thì biểu tình bỗng chốc đại ra.

Nhóm người này thấy cô lẻ loi đứng ở một bên cho nên liền vội vẫy vẫy tay, nói: “Tới nha, lại đây chụp ảnh với chúng tôi!”

Lâm Gia thoáng do dự, vừa mới bước về phía một bước thì bên cạnh liền xuất hiện một chiếc microphone.

“Gia Gia, cô cũng là khách mời của “Lang Nha Bảg” sao?” Người dẫn chương trình cười tủm tỉm hỏi, “Cô đóng nhân vật nào vậy?”

Lâm Gia: “.....”

“Tôi, cái kia, ách.....” Cô cứng đờ mà một lát, rốt cuộc cười lắc lắc đầu nói, “Không có, tôi không có tham gia.”

Nói xong, cô lui lại vừa bước, nhìn về phía đám người Hứa Trăn: “Mọi người chụp đi, tôi sẽ không qua đó.”

Khi nói chuyện, trên mặt lộ ra nụ cười ủy khuất nhưng không mất vẻ ưu nhã.

Người dẫn chương trình: “.....”

Vừa rồi, có phải tôi đã đắc tội với người nào hay không?

Tại sao lại có cảm giác mình đã đắc tội với rất nhiều người? ?

Chương 685: Công Bố Giải Thưởng

Sau một phen chụp ảnh hỗn loạn, ba đoàn phim mới mơ mơ hồ hồ đi vào trong hội trường.

Cũng may, khu vực chỗ ngồi đều tương đối gần nhau, đoàn phim “Lang Gia Bả” chiếm hàng thứ bảy của khán đài phía tây, đoàn “Sấm Quan Đông” cùng “Săn Ảnh” thì ở ngay phía trước, khoảng cách giữa mọi người không quá xa.

Lúc này diễn lễ còn chưa bắt đầu, mọi người liền ngồi ở trên chỗ ngồi nói chuyện phiếm, không khí nhẹ nhàng vui sướng.

Khác với vẻ khẩn trương khi lần đầu tham gia, năm nay trạng thái của Hứa Trăn tương đối thả lỏng.

Là bộ phim truyền hình đầu tiên do công ty đầu tư và sản xuất, “Lang Nha Bả” đã giành được sáu đề cử giải Ngọc Lan, đây xem như là lần đầu đã thành công.

Ngay cả Đông Nhạc Điện Ảnh mà Thái Thực Tiễn đã làm việc trong tám năm qua, cũng chưa từng đạt được thành tích tốt như vậy.

Về phần lấy thưởng, Hứa Trăn không có câu xa.

Sáu hạng đề danh...nói theo lẽ thường thì thế nào cũng đoạt được một hai thưởng?

Đối với một công ty nhỏ mới được thành lập, một hai đĩa Ngọc Lan đã đủ để trang trí, tương lai còn dài, bọn họ cũng không nóng vội.

Khoảng nửa giờ sau, tất cả khách mời cuối cùng đã vào được địa điểm.

Hiệu ứng ánh sáng rực rỡ, cùng với nhạc nền trang trọng và hoành tráng, tuyên cáo lễ trao giải Ngọc Lan năm nay chính thức được bắt đầu.

Đầu tiên là giải phim hoạt hình, một trong hai vị khách quý trao giải là một người bạn ngoại quốc, người còn lại chính là bậc thầy lòng tiếng cấp quốc bảo, Đồng Tử Vinh lão sư.

Lúc nhìn thấy Đồng lão gia tử lên đài, hai mắt của Hứa Trăn liền tức khắc sáng ngời lên.

Vị này chính là thần tượng của hắn!

Hoặc có thể nói, hơn một nửa số sinh viên theo học diễn xuất đều sẽ coi Đồng lão sư như một hình mẫu.

Lúc Hứa Trăn luyện tập thần công vào buổi sáng ở trường học, hẳn đều có thể nghe được một số người bắt chước đoạn lòng tiếng của Đồng lão sư, đây mới chân chính gọi là từ điển sống.

Sau khi Đồng lão gia tử lên đài, ông đã nói chuyện và cười đùa với một vị giám khảo khác, rõ ràng là tuổi cao nhưng giọng nói của ông vẫn rất có mị lực, không hề suy giảm so với năm xưa.

Nhìn thấy vị lão tiên sinh này, Hứa Trăn chợt nhớ lại gần đây có một bộ phim hoạt hình muốn mời hắn đến lòng tiếng, tên là “Đại Thánh Trở Về”.

Hứa Trăn đã xem qua phim mẫu, thật sự không tồi, nhưng bên phía nhà sản xuất muốn hắn lòng tiếng cho tiểu hòa thượng Giang Lưu Nhi, thế nhưng nhân vật hắn hướng đến lại là Tôn Ngộ Không...

Ai, nhìn xem có thể câu thông một chút hay không.

Từ xưa đến nay, lễ trao giải Ngọc Lan đều chia thành hai phần rõ rệt.

Một phần là giải thưởng quốc tế, phần khác là giải phim truyền hình trong nước.

Trong buổi tiệc năm nay, ban tổ chức còn đặc biệt sắp xếp một tiết mục múa hát giữa hai phần, nhắm cắt đứt sự xa cách của hai phần nội dung một cách rất tinh tế.

Sau phần trình diễn bài hát và vũ đạo, người dẫn chương trình trở lại sân khấu, âm thanh nói chuyện phiếm dưới khán đài liền bắt đầu yếu đi.

Đám người Hứa Trăn cũng vô thức mà chính lại đáng ngòai đoạn chính, chờ đợi sự công bố của những giải thưởng có liên quan đến mình.

Người dẫn chương trình nói: “Tiếp theo, chúng tôi sẽ công bố các giải thưởng khác nhau của đơn vị phim truyền hình. Hạng mục đầu tiên được trao là giải Nghệ thuật xuất sắc nhất.”

Sau phần giới thiệu ngắn gọn, năm đoạn phim ngắn được chọn trong số các tác phẩm lọt vào danh sách, được chiếu trên màn hình lớn.

“Lang Nha Bảg” không lọt vào danh sách đề cử nhưng “Sấm Quan Đông” lại bắt được hạng mục này.

Công bằng mà nói, khuynh hướng cảm xúc của “Sấm Quan Đông” không tốt, nhưng lợi thế nằm ở việc quay chụp toàn cảnh.

Hứa Trăn ngửa đầu nhìn lên màn hình lớn, cánh đồng tuyết trắng dưới bầu trời xanh thẳm, cùng với bè trúc trôi nổi trên mặt sông xanh biếc, lập tức gợi lại những hồi ức xa xăm.

Tuy nhiên, đúng lúc này, nam thanh niên trên chiếc bè trúc bất ngờ quay đầu lại.

Giữa khung cảnh non sông nước biếc, Truyền Võ do chính mình đóng lại đối mặt với ánh mặt trời, nở một cười toe toét, hai mắt híp thành một đường dài.

“Ha ha ha.....”

Nhìn thấy một màn này, chung quanh tức khắc vang lên một trận tiếng cười nhỏ.

Từ Hạo Vũ ngồi ở hàng ghế phía trước liền quay đầu lại, cười đến run người, “Ai u sư phụ, cậu diễn vẽ cộc lốc này rất tốt nha! Trông thấy ngu ngốc!”

Hứa Trăn: “.....”

Cảm ơn, cái này người không cần diễn cũng tốt.

Cuối cùng “Không Sơn Mộ Vũ” đã giành được giải thưởng này, quy mô đầu tư hơn 200 triệu NDT quả thực đã đạt được chất lượng hình ảnh khác hẳn những bộ phim truyền hình khác, có thể nói là không cần bàn cãi.

Giải thưởng Quay phim xuất sắc tiếp theo cũng thuộc về “Không Sơn Mộ Vũ”.

Bộ phim truyền hình chủ đề văn học này đã giành được hai giải thưởng sản xuất có hàm kim lượng không cao, điều này khiến cho mọi người cảm thấy được an ủi.

Ngay sau đó chính là giải Biên kịch xuất sắc nhất.

Đối với giải thưởng này, cả “Lang Nha Bảg” và “Sấm Quan Đông” đều được lọt vào danh sách đề danh, mà Hứa Trăn lại một lần nữa thấy mình xuất hiện trong đoạn ngắn tiến cử.

“Lang Nha Bảg” dùng phân đoạn tranh luận giữa Mai Trường Tô cùng Lương đế về câu “thiên hạ là thiên hạ của mọi người trong thiên hạ”. Còn “Sấm Quan Đông”, chính là đoạn Truyền Võ không phục mệnh lệnh, rống lên một câu “Thà chết trận chứ không làm nô vong quốc”.

Cuối cùng, Tôn Mãn Đường, nhà biên kịch của “Sấm Quan Đông”, đã giành được giải thưởng này.

Người từng là chủ tịch hội đồng giám khám của giải Ngọc Lan lại lên sân khấu nhận thưởng, quả nhiên khiến mọi người bên dưới khán đài cười một trận thoải mái.

Chương 686: Spam Tại Lễ Trao Giải

Lễ trao giải tiến hành đến đây, Hứa Trăn còn cảm thấy hết sức bình thường, không có cảm giác gì không đúng.

Nhưng mà ngay sau đó đến giải Đạo diễn xuất sắc nhất, hắn lại cảm thấy một chút cổ quái.

Bởi vì, hai đoàn phim “Lang Nha Bảg” và “Sấm Quan Đông” sử dụng đoạn phim ngắn có hắn cũng liền thôi đi, bây giờ ngay cả “Săn Ảnh” cũng sử dụng phân cảnh của hắn.

——Đoàn ngắn chính là cảnh hắn bắt cóc Lâm Gia trên cầu đá, sau đó bị tay súng bắn tia bắn chết trên cầu.

Rất nhiều khách quý trong hội trường khi nhìn thấy một màn này thì đều lộ ra vẻ nghi hoặc, thì thầm hỏi nhau: “Hứa Trăn cũng tham gia “Săn Ảnh” sao? Tôi không biết chuyện này đây?”

“Diễn viên chính của bộ phim này không phải là Từ Hạo Vũ sao?”

“Hứa Trăn là nam số 2? Vậy bộ phim này có vẻ đáng xem!”

“.....”

Người biết rõ việc này cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức giải thích với người bên cạnh: “Không phải, Hứa Trăn là khách mời và chỉ diễn một đoạn ngắn, đại khái mười mấy hai mươi phút.”

“Cái này cũng có thể cắt ra, đoàn phim quả nhiên tài giỏi a.....”

Tổng Úc dùng khuỷu tay thọc thọc Hứa Trăn, thấp giọng nói: “Tỷ lệ xuất hiện của cậu quá cao nha?”

“Chỗ nào anh cũng đều thấy cậu?”

Hứa Trăn ngơ ngẩn mà nhìn màn hình lớn, đầu óc mơ mơ hồ hồ.

Hai hạng mục được đề danh còn chưa được tuyên bố, nhưng hắn đã xuất hiện sáu lần trên màn hình lớn.

Nói không chừng, hôm nay hắn phải lên sân khấu tám lần? ?

Nhưng mà sự thật chứng minh, tám lần là không có khả năng.

Trong lần đánh giá phim truyền hình hay nhất, Hứa Trăn đã xuất hiện thêm hai lần nữa.

Tiếp theo, phần đánh giá Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Hứa Trăn mạnh mẽ xuất hiện như mong đợi trong phân đoạn tuyển chọn của Tổng Úc.

Vào thời điểm tất cả các clip của năm người đề cử được phát, Hứa Trăn lại xuất hiện trên màn hình lớn của Lễ trao giải Ngọc Lan, tổng cộng 10 lần.

Ngay sau đó là giải “Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất”, mọi người vẫn tiếp tục nhìn thấy Hứa Trăn xuất hiện trong đoạn phim tuyển chọn của Tô Nghiên cùng Lương Mẫn Anh.

——12 lần.

Khi mọi người nhìn thấy phân đoạn đến Tô Nghiên đóng vai Đàm Tiên Nhi kéo thi thể của Hứa Trăn về nhà, vừa đi vừa khóc lóc, vừa hát ca khúc “Đi một dặm”, thì bên dưới khán đài, không có ai cảm thấy đồng cảm, thậm chí có người cực không phúc hậu mà bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha ha, không có chỗ nào là không có Hứa Trăn, lần này còn là người chết!”

“Spam, spam đi, chỗ nào cũng có hắn.”

“Đây rốt cuộc là lễ trao giải Ngọc Lan hay là PPT tổng kết cuối năm của Hứa Trăn vậy?”

“Tất cả bộ phim trong một năm nay của hấn đều ở chỗ này hết đúng không?”

“.....”

Cuối cùng, giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” đã thuộc về Tạ Ngạn Quân của đoàn làm phim “Săn Ảnh” và giải “Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất” thuộc về Tô Nghiên.

Nhưng vào lúc này, sự chú ý của mọi người đã bị lệch đi nghiêm trọng, bởi vì tất cả đều tập trung thân thân Hứa Trăn.

Xung quanh thường sẽ có một số người trộm nhìn về phía hấn, chỉ cảm thấy bộ dáng của người này thật cát tường.

Thậm chí có người còn ý đồ rút ngắn khoảng cách, chạy lại hút một ngụm u khí.

——Nói trở lại, một năm nay, Hứa Trăn chỉ diễn tổng cộng mấy bộ phim truyền hình như vậy, nhưng kết quả toàn bộ đều đặt đề danh của giải Ngọc Lan.

Với vận khí và ánh mắt này, liệu mình có nên hợp tác với hấn trong tương lai hay không? ?

Nghe thấy những lời bàn tán ở xung quanh, Hứa Trăn chỉ lúng túng mà cuối thấp đầu xuống.

Spam ngay tại lễ trao giải Ngọc Lan.... có vẻ hơi quá rồi?

Nếu là hai giải thưởng được đề danh thì cũng liền thôi, nhưng tại sao các giải thưởng khác lại cứ phải lấy hình ảnh của tôi? ?

Đặc biệt là “Săn Ảnh” ...tôi chỉ làm khách mời trong 20 phút, nhưng các người cũng lấy ra dùng?

Giờ khắc này, đám bạn bè thân thiết đều có thể nhìn rõ sự bối rối trên khuôn mặt của Hứa Trăn.

Hấn không rõ tại sao lại xảy ra tình huống này, nhưng ở nơi hấn không nhìn thấy, đạo diễn Trương Tân Kiệt của “Sấm Quan Đông” và đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh của “Lăng Nha Bả” đều đang nhìn về phía hấn, ai cũng lựa chọn im lặng không lên tiếng.

Tình huống này là kết quả thảo luận của hai nhóm, tất cả mọi người đều biết nhưng chỉ có Hứa Trăn là không.

Tại sao Hứa Trăn lại xuất hiện trên khắp mặt trận?

—— đương nhiên là vì gia tăng lợi thế để hấn bắt được cúp Thị đế!

Ai cũng biết, nhân vật Mai Trường Tô cần phải xem thật kỹ thì mới phẩm ra được mùi vị, nếu chỉ xem một vài phân cảnh thì khó có thể cảm nhận được sự bùng nổ của kỹ năng diễn xuất.

Nhân vật Truyện Võ này cũng vậy, điểm nhấn thực sự nằm ở chỗ thay đổi tính cách nhân vật chứ không phải đơn độc một cảnh quay nào.

Cho nên khi hai đoàn phim đăng ký giải thưởng, đặc biệt là những người không có hy vọng đoạt giải, nếu được lựa chọn, họ sẽ ưu tiên cho những clip có Hứa Trăn và cố gắng nhân mạnh cảm giác tồn tại trước mặt ban giám khảo.

Tất cả các đạo diễn từng làm việc với hấn đều biết rằng đây là một diễn viên thực sự giỏi.

Nếu có thể, mọi người đều hy vọng rằng Hứa Trăn sẽ được nhiều người công nhận hơn và hy vọng rằng một diễn viên như vậy có thể trở thành một chuẩn mực trong ngành!

Đối với loại suy nghĩ lót đường này, Hứa Trăn trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, tuy rằng trong tiềm thức cũng ần ần cảm thấy tựa hồ có chút không đúng, nhưng hấn lại không dám nghĩ theo hướng kia.

Tuy nhiên, những người khác không hề có loại cố kỵ nào mà rõ ràng ý thức được: Mấy đoàn phim này đúng là rất tốt với Hứa Trăn.

Hơn nữa, về cơ bản thì đó đều là cảnh nổi bật của hấn.

Sau khi xem xong mười mấy đoạn video ngắn, mọi người đã có thể cảm nhận rõ nét diễn xuất của Hứa Trăn:

Mai Trường Tô cơ trí ần ần, Truyện Võ kiên nghị ngay thẳng, thậm chí là nhân vật khách mời lãnh lệ tuyệt quyết trong “Săn Ảnh” ...

Mỗi vai đều có những đặc điểm và mị lực riêng.

Nếu chỉ nhìn một trong số các vai thì sẽ không cảm thấy thế nào, nhưng khi mọi người xem lại ba nhân vật trong cùng một

khoảng thời gian thì lập tức bọn họ đều phải giật mình.

Phương diện lý giải nhân vật của người thanh niên này thực sự có chút tà đạo.

Chương 687: Tú Lang Trong “Tú Nương”? ?

Sau khi trao giải “Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất”, buổi lễ lại sắp xếp một tiết mục ca nhạc, không khí căng thẳng trong hội trường tạm thời được giải tỏa.

Ở hàng thứ tư của khán đài phía đông, Du Mi, người được đề cử cho “Thị hậu”, đang sửa sang lại cổ áo của mình.

Mặc dù cô đóng vai Nghê Hoàng quận chúa trong Lang Nha Bảng, nhưng cô ấy lại không ngồi chung bàn với đám người Hứa Trăn.

Bởi vì, đề danh “Thị hậu” của Du Mi không nằm trong “Lang Nha Bảng” mà là ở trong một bộ phim truyền khác, “Tú Nương”.

Thật trùng hợp, nam chính Ngô Đồng của “Tú Nương” cũng bắt được đề danh “Thị đế” năm nay với Hứa Trăn.

Chính vì lý do này mà nhiều cư dân mạng đùa rằng, năm nay Du Mi cũng số “Vượng phu, mau mau tìm người đến gả.

Đối với mấy lời trêu chọc này, Du ảnh hậu đương nhiên là không để trong lòng.

—— tỷ đây luôn có số vượng phu như vậy, đâu chỉ là năm nay?

Tranh thủ thời gian biểu diễn ca hát, Ngô Đồng bên cạnh không khỏi than thở: “Tôi cảm giác như vừa mới xem một bộ sưu tập màn trình diễn của Hứa Trăn...”

“Đây là tình huống gì vậy, Thị đế năm nay sẽ không phải cấp cho Hứa Trăn đúng không?

Du Mi bĩu môi, nói: “Tại sao cậu lại nói điều này với giọng điệu khó tin như vậy? ?”

“Hứa Trăn đoạt được thì có gì kỳ quái sao?”

Cô bình tĩnh nói: “Lang Nha Bảng là bộ phim hot nhất năm nay, diễn xuất của Hứa Trăn cũng không tồi, nếu tôi là giám khảo thì tôi cũng sẽ chọn hắn.”

Ngô Đồng nghe cô nói như vậy thì lộ ra vẻ mặt bi thương, nói: “Oa, Mi tử, tử thiết vô tình!”

“Đều là diễn viên hợp tác nhưng tử lại chọn hắn mà không chọn tôi?”

Du Mi quay mặt lại, vẻ mặt khinh thường mà nhìn hắn, nói: “Kỹ năng diễn xuất như vậy sao tôi có thể chọn cậu đây?”

“Phốc.....”

Người ở chung quanh nghe hai người kẻ xướng người hoạ thì nhin không được mà bật cười cười tiếng.

Sắc mặt Ngô Đồng cứng đờ, vẻ mặt tràn đầy ủy khuất, nói: “Tỷ, năm đó quay “Tú Nương”, không phải tử còn khen diễn xuất của tôi tốt sao?”

“Cậu cũng nói là năm đó,” Du Mi bĩu môi, đáp: “Năm đó là hai năm trước, đi ngược dòng nước, không tiến tặc lui, là ai mấy năm nay không biết cố gắng?”

“Vốn dĩ thiên phú không bằng người ta, người ngốc thì phải biết cố gắng hơn nữa.”

Ngô Đồng: “.....”

Du Mi nhìn thấy bộ dáng đau lòng của hắn thì thuận miệng an ủi: “Cậu cũng đừng nản lòng như vậy.”

“Thật ra nếu chỉ nói diễn xuất thì cậu cũng không thua kém Hứa Trăn quá nhiều, chủ yếu là do nhân vật được đề danh lần này khó mà tranh được.”

“Giải Ngọc Lan khác với Phi Thiên và Kim Ung, Phi Ung là cấp cho diễn viên còn Ngọc Lan là cấp cho nhân vật.”

Cô đưa hai tay ra, nói: “Cậu xem nhân vật của mình đi...Giám khảo nên giới thiệu cậu như thế nào đây?”

“Nói cậu diễn Tú Lang trong “Tú Nương” ?”

Lời này vừa ra thì lập tức đám người ngồi xung quanh đoàn phim “Tú Nương” liền bật cười thêm lần nữa.

Nhưng Du Mi còn chưa nói xong, “Quan trọng nhân vật cậu diễn còn không phải là Tú Lang.”

“Quan hệ hai ta nếu nói dễ nghe thì gọi là “Linh hồn bạn lữ”, nói khó nghe chính là “Ngoại tình”.”

“Nếu như cậu lấy thưởng thì giám khảo phải khen cậu như thế nào đây?”

“Nói cậu treo tường thật thuần thực sao, đến nỗi chồng của Tú Nương cũng không thể phát hiện?”

Du Mi khoanh tay, nói tiếp: “Chẳng lẽ giải Ngọc Lan không cần mặt mũi?”

“Ha ha ha ha.....”

Cô phun tào một châu, chọc cho mấy người cùng đoàn phim cười đến ngửa tới ngửa lui.

Mọi người đương nhiên đều biết Ngô Đồng là tới bồi bả, nhưng đến khi nghe những lời chân thật này thì đúng là hơi đau lòng.

“Tỷ, thân tỷ!”

Ngô Đồng ôm ngực, vẻ mặt đưa đám nói: “Tỷ, tỷ đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Tôi cầu tỷ! !”

Du Mi vẻ mặt đạm nhiên đáp: “Tâm thái này của cậu không được.”

“Chiến binh thực thụ phải có gan đến bồi bả một lần.”

“.....”

Trong khi mọi người đang nói cười vui vẻ thì màn biểu diễn múa hát trên sân khấu cuối cùng cũng kết thúc.

Khi các vũ công rời khỏi hội trường, thì ngay lập tức bầu không khí căng thẳng lại quay trở lại.

——Cuối cùng cũng đến phân đoạn quan trọng nhất của bữa tiệc này.

Thị đế và Thị hậu năm nay sắp được công bố!

“Kế tiếp, chúng ta sẽ cùng chứng kiến ai sẽ giành được danh xưng “Thị đế” của lễ trao giải Ngọc Lan năm nay.”

Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu, mỉm cười nói:
“Hai vị khách quý lên trao giải chính là chủ tịch hội đồng giám khảo đơn vị phim truyền hình, đạo diễn Trần Quốc Hoàn, cùng với người chiến thắng giải Thị đế Ngọc Lan năm ngoái, diễn viên điện ảnh trứ danh Hoa Hạ, Trần Chính Hào.”

“Hoan nghênh hai vị!”

Nghe tên của hai vị khách mời này, khán giả đã vỡ òa trong tràng pháo tay nồng nhiệt chưa từng có.

Ở khán đài phía tây, Hứa Trăn nhìn Trần Chính Hào bước lên sân khấu với vẻ mặt nghiêm túc, thì không nhìn được mà nhoen miệng cười.

Hôm nay, Hào ca không mặc bộ âu phục kia mà thay vào đó là một kiểu dáng tương đối trẻ tuổi.

Tóc của y vẫn được chải tỉ mỉ, trên sống mũi có đeo một cặp kính gọng vàng trang trí, trên tay cầm một chiếc phong bì, lúc nhìn qua trông rất có phong phạm của giảng viên đại học.

Sau khi hai vị quý đứng trên sân khấu, Trịnh Quốc Hoàn cười tủm tỉm mà nhìn về phía Trần Chính Hào, nói: “Hôm nay có thể cùng Chính Hào trao giải thưởng này, tôi đặc biệt cao hứng.”

“Bởi vì mười ba năm trước, hai chúng ta đã từng cùng nhau tới lễ trao giải Ngọc Lan.”

“Lúc ấy là lần đầu tiên Chính Hào được đề danh giải “Nam phụ xuất sắc nhất”, kết quả hiện tại đã là Thị đế Ngọc Lan.”

Trần Chính Hào hơi hơi mỉm cười, nói: “Đúng vậy, tôi còn nhớ rõ lần đầu hợp tác với Trịnh đạo, quả thật giống như mới ngày hôm qua vậy.”

“Kể từ lúc đó, tôi được 4 lần đề danh giải nam phụ xuất sắc nhất, ba lần nam chính, những mãi đến năm ngoái, tôi mới bắt được chiếc cúp cao nhất tại giải Ngọc Lan này.”

“Ha ha ha ha ha.....” Lúc y nói ra lời này thì dưới khán đài lập tức vang lên một trận cười vang.

Tuy biết những lời này chắc chắn là do ban tổ chức viết ra, nhưng mọi người vẫn không nhìn được mà bật cười.

Bởi vì trước đây không ai dám nói điều này trước mặt Trần Chính Hào, nhưng bây giờ họ có thể坦然 nói nó như một trò đùa.

Nút thắt nhiều năm cuối cùng cũng mở ra và những người khác thực lòng cảm thấy vui vẻ cho y.

Chương 688: Thị Đế Ngọc Lan

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn lại không hề cười khi nghe những lời phát biểu của Trần Chính Hào.

Bởi vì lực chú ý của hắn đã hoàn toàn bị Trịnh Quốc Hoành đang đứng trên sân khấu hấp dẫn.

Vị chủ tịch giám khảo này.... tại sao lại có cảm giác hơi quen thuộc?

Thần thái và cử chỉ của ông khiến cho hắn cảm giác như mình mới gặp qua gần đây!

Rốt cuộc là gặp ở nơi nào, đoàn phim “Phong Tranh” ?

Chỗ nào ở đoàn phim “Phong Tranh” ...

Ngay khi Hứa Trăn đang trầm tư suy nghĩ về cảm giác quen thuộc kia, thì hai khách mời trao giải trên sân khấu đã kết thúc màn chào hỏi đơn giản và bắt đầu phát các đoạn phim ngắn của 5 vị diễn viên được đề danh Thị đế.

Hắn hốt hoảng nhìn về phía màn hình lớn, chỉ thấy, video đầu tiên chính “Lang Nha Bả”.

Đoạn ngắn được chọn là phân cảnh đối thoại giữa Mai Trường Tô cùng Tạ Ngọc ở trong ngục, về mặt diễn xuất thì biểu hiện của Hứa Trăn trong cảnh này có thể xưng là ngang tài ngang sức với Tạ Ngạn Quân.

Đến đoạn phim tiến cử của “Sấm Quan Đông”, bọn họ đã chọn cảnh Chu Khai Sơn trối Truyền Võ và kéo hắn đến nhà Hàn Lão Hải. Hứa Trăn đóng vai Truyền Võ ngành cổ không chịu nhận sai, thậm chí đứng trước uy lực của Lý Vĩnh Bân, hắn cũng không hề bị rơi xuống thế hạ phong.

Khán giả dưới khán đài nhìn thấy cảnh này thì bỗng nhiên ý thức được điều gì.

——Ban giám khảo dường như đang cố chứng minh điều gì đó với người xem?

Chẳng lẽ là.....

“Người đạt được giải Nam chính xuất sắc nhất, chính là...”

Lúc này, khách quý trao giải Trần chính hào đã mở phong thư trong tay ra.

Y cúi đầu, nhìn nội dung phong thư, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Hứa Trăn của “Lang Nha Bảng”.”

Lời còn chưa dứt, trong hội trường đã vang lên tiếng hét chói tai.

Nghe thấy người xung quanh hét lên, Hứa Trăn chỉ cảm thấy đầu óc “Ong” một tiếng.

Mình sao?

Thật sự là.... mình sao?

Ánh đèn sân khấu cùng với máy quay đều tập trung lên người hắn, trong phút chốc, Hứa Trăn có cảm giác như cánh cửa thiên đường đang mở rộng ra trước mắt, một mảnh lộng lẫy.

Góc kín đáo ban đầu của khán đài bỗng chốc trở thành tâm điểm của toàn bộ hội trường.

Vô số ánh mắt xung quanh đều đang nhìn về phía hắn, trong ánh mắt mang theo kinh ngạc, mang theo cảm khải, cũng mang theo than thở cùng thôn thức.

Mặc dù đã dự đoán được từ lâu, hơn nữa thực lực của Hứa Trăn đủ để thuyết phục công chúng, nhưng khi kết quả này thực sự được bày ra trước mắt mọi người, thì vẫn khiến bọn họ cảm thấy vô cùng sửng sốt.

—— 22 tuổi đã là Thị đế Ngọc Lan!

Chuyện này thật sự khiến cho vô số người cảm thấy lẫn lộn cảm xúc trong lòng.

Có bao nhiêu người cả đời không bắt được vinh dự này, nhưng một người trẻ tuổi hào hoa phong nhã lại nắm được trong tay.

Dưới sân khấu, giờ phút này nhiều diễn viên đã đi diễn nửa đời người không nhận được cười khở lắc lắc đầu.

Ai, già rồi, thật là già rồi.....

Lúc này, hình ảnh của Hứa Trăn đã được phóng lên màn hình lớn trên sân khấu.

Mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt trẻ tuổi đang nở một nụ cười lễ phép, hơn nữa còn ngốc nghếch vỗ tay với những người xung quanh.

“Ha ha ha ha ha.....”

Ngay sau đó, tiếng tiếng la hét từ khán giả đột nhiên được thay thế bằng một tràng cười sảng khoái.

Tổng Úc ngồi bên cạnh vội vàng đẩy hẳn, nhỏ giọng nói: “Vỗ tay cho ai đó? Mau lên đi!”

“Lên sân khấu nhận giải!”

Nghe được nhắc nhở, Hứa Trăn hơi hơi sửng sốt, như thể mới tỉnh dậy từ giấc mộng, rồi ngơ ngác đứng lên.

Hắn cảm thấy đầu óc mình có chút không rõ, vừa vui mừng khôn xiết lại vừa có chút kinh sợ.

——Thị đế Ngọc Lan năm nay thật sự là mình sao?

Liệu mình cho gánh nổi vinh dự này không?

Liệu mình có xứng đáng với vòng nguyệt quế này?

So với sự ngạc nhiên của Hứa Trăn, thì những người bạn xung quanh chỉ cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bên cạnh Lương Mẫn Anh lập tức ôm chầm lấy hẳn, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh cùng Sở Kiều Hùng cũng tươi cười đứng lên, vỗ vai hẳn thật mạnh.

Hứa Trăn đột nhiên cảm thấy dây đồng hồ của mình dường như được mở ra, hẳn muốn đưa tay ra để chạm vào nó, nhưng lại không thể làm được.

Sau khi rời khỏi chỗ ngồi, hẳn một đường bị người ôm, bắt tay, chụp vai, Trương Tân Kiệt, đạo diễn của “Sấm Quan Đông”, biên kịch Tôn Mẫn Đường, phụ thân Lý Vĩnh Bân, Tô

Nghiên và Từ Hạo Vũ, Lâm Gia, Tạ Ngạn Quân của “Săn Ảnh” ...

Khi đi qua hàng ghế thứ tư, thì Du Mi, người đang ngồi cùng phía với đoàn “Tú Nương”, cũng đứng lên và cho hắn một cái ôm khích lệ.

Theo từng bước lên sân khấu, hắn nhận được vô số lời chúc phúc, động viên, mà thời gian dường như đang trôi vô cùng chậm ngay lúc này.

Hầu như tất cả bạn bè của Hứa Trăn đều đang ngồi ở trong hội trường.

Những người này đã tận mắt chứng kiến cảnh hắn bước lên sân khấu vinh quang, từng bước dọc theo con đường trải thảm đỏ dưới ánh sáng của cả sân khấu đầy ánh đèn

Trên sân khấu, hai vị khách quý trao giải vui vẻ lui về sau vài bước, nhường trung tâm sân khấu lại cho Hứa Trăn.

Trần Chính Hào cầm chiếc cúp vàng thuộc về Thị đế Ngọc Lan năm nay, nở một nụ cười khích lệ và trao cúp cho Hứa Trăn: “Chúc mừng!”

Hứa Trăn hơi hơi khom người, trịnh trọng mà tiếp nhận cúp bằng cả hai tay.

Nhìn bông hoa ngọc lan vàng lộng lẫy nở rộ trong tay, cảm nhận được sự chú ý của mọi người xung quanh, hắn chỉ cảm thấy tất cả chuyện này giống như nằm mơ, không hề chân thật.

Hắn thấy nơi này không phải là cuộc sống của chính mình, mà là phim trường của một bộ phim truyền hình nào đó.

Mà hắn đang đứng trước ống kính, đóng vai một nhân vật đã giành được vương miện Thị đế....

Chương 689: Sáng Đèn Lúa Mắt

“Chào cậu, Hứa Trăn, chúng ta lại gặp mặt.”

Lúc này, hai vị khách quý trao giải đã đi xuống sân khấu, người dẫn chương trình liền đi đến bên cạnh Hứa Trăn, cười nói: “Năm trước cậu đoạt được đóa Ngọc Lan bạc cho giải

“Nam phụ xuất sắc nhất”, đến năm nay lại đổi thành đóa Ngọc Lan vàng cho “Nam chính xuất sắc nhất”.”

“Liên tiếp lấy hai giải thưởng, lại liên tiếp hai lần đánh vỡ lịch sử của giải Ngọc Lan.”

Nói, cô duỗi tay chỉ về phía màn hình lớn: “Vừa rồi tôi đã chú ý, trong tất cả các đoạn phim ngắn được tiến cử thì đều có thể nhìn thấy hình dáng của cậu.”

“Tôi nghe rất nhiều người ngồi dưới khán đài nói chuyện, giải Ngọc Lan năm nay quả thực là tổng kết cuối năm của cậu.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Liên tục hai năm có nhiều bộ phim truyền hình tham gia giải Ngọc Lan, xin hỏi cậu có cảm nghĩ gì muốn chia sẻ hay không?”

Hứa Trăn đứng trước mic, nhìn đám người đen nghìn nghịt dưới đài, cùng với ánh đèn lập loè không ngừng, hần nhẹ điều chỉnh lại hơi thở của bản thân.

Cảm nghĩ sao.....

Hứa Trăn cúi đầu nhìn nhìn chiếc cúp trong tay, cười.

“Tôi tin rất nhiều người đã từng nghe qua, đoàn đội “Lang Nha Bảng” trên thực tế là “Đoàn thân hữu” của tôi.”

Hắn quay đầu nhìn về phía sườn tây của hội trường, nhìn từng gương mặt quen thuộc rồi nhẹ giọng nói: “Mỗi một vị nhân viên trước đài hay sau đài, đều là bạn bè thân thiết của tôi.”

Nói đến đây, Hứa Trăn nắm chặt cúp Ngọc Lan trong tay, khom người cảm ơn đoàn phim “Lang Nha Bảng”, thanh âm trầm thấp nói: “

Nói đến chỗ này, Hứa Trăn đôi tay nắm chính mình Ngọc Lan thưởng ly, triều 《 Lang Gia bảng 》 đoàn phim phương hướng khom người trí tạ, thanh âm trầm thấp nói: “Tam sinh hữu hạnh, gặp được các vị.”

“Tam sinh hữu hạnh, mới gặp được “Lang Nha Bảng” (Tam sinh hữu hạnh: trải qua ba đời 3 kiếp gặp được may mắn, hạnh phúc)

Hứa Trăn đứng thẳng người dậy, giơ chiếc cúp vàng lên cao, nói: “Cảm ơn mọi người, đây là vinh quang của chúng ta!”

“Bộp, bộp, bộp, bộp! !”

Giờ khắc này, gần như toàn bộ đoàn đội của “Lang Nha Bàng” đều đứng khỗi chỗ ngồi, vỗ tay chúc mừng cho Hứa Trăn.

Đội tiếng vỗ tay nhỏ dần lại, người dẫn chương trình tiếp tục nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì năm này cậu còn chưa tốt nghiệp đại học đúng không?”

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, khai giảng liền lên năm tư.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Vậy hiện tại cậu lấy được danh hiệu Thị đế Ngọc Lan, cái này có được tính là hoạt động thực tế kỳ nghỉ hè hay không?”

Hứa Trăn nghiêm túc hỏi: “Nếu được thì ban tổ chức có thể cấp cho tôi chứng chỉ hay không?”

Người dẫn chương trình ngẩn người, vội nói: “Cái này, tôi cũng không rõ, trước kia hình như cũng không có cấp.”

“Ha ha ha ha ha ha.....” Mọi người dưới sân khấu lập tức bị đoạn đối thoại này chọc cười vui vẻ.

Người dẫn chương trình cũng nhin không được cười lên tiếng, nói: “Đây có lẽ là vị Thị đế Ngọc Lan đầu tiên đòi cấp giấy chứng chỉ chứng minh thân phận.”

“22 tuổi nhận được cúp Thị đế, cậu có gì muốn nào với diễn viên cùng thế hệ mình hay không?”

Hứa Trăn suy tư một lát, đáp: “Ở độ tuổi này của chúng ta, thật ra là đang đứng giữa sự lựa chọn ngã rẽ nhân sinh.”

“Tôi hy vọng mỗi một vị khi lựa chọn con đường diễn xuất này thì đều có đủ nhiệt tình cùng sự yêu nghề.”

“Diễn viên dùng diễn xuất để chứng minh, khiến khán giả cảm nhận được sự cao thượng của anh hùng, vĩ đại của người thường, nhân tính đáng ghét cùng khả kính.”

“Đây là một nghề nghiệp tuyệt vời, tôi hy vọng mỗi một vị đồng nghiệp đều có thể thích nó.”

Người dẫn chương trình cười hỏi: “Vậy Hứa Trăn, năm đó cậu vì lý do gì mà quyết định trở thành một diễn viên?”

Nghe thấy câu hỏi này, Hứa Trăn hơi giật mình.

Suy nghĩ lập tức bị kéo về hơn bốn năm trước.

Hắn do dự một lát, rồi thoải mái cười, nói: “Về điểm này, thật ra tôi đặc biệt muốn cảm ơn một vị trưởng bối của mình.”

“4 năm trước, khi tôi còn đang lưỡng lự không biết có nên coi diễn xuất là sự nghiệp cả đời của mình hay không, thì vị trưởng bối này từng nói với tôi, ông ấy hy vọng tôi sẽ đi đến hồng trần thế tục để nhìn thấy sự nhân gian ẩm lạnh, thế sự phồn hoa.”

“Mình đầy thương tích cũng tốt, rục rở đến đâu cũng thế, nhất định phải tự mình đi xem thế giới này, thì mới có thể quyết định con đường mình muốn đi.”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn nhìn về phía máy quay ở cách đó không xa, nói: “Tôi biết lúc này ông ấy cũng đang xem phát sóng trực tiếp.”

“Nhân cơ hội này, tôi muốn nói với ông, cảm ơn ngài đã nuôi con khôn lớn, cảm ơn ngài đã khoan thứ cho những lần gây sự nghịch ngợm năm đó, cảm ơn ngài đã dạy con đạo lý làm người, cảm ơn ngài đã cổ vũ con đi trên con đường diễn xuất này...”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn hơi tạm dừng một lát, rồi thấp giọng nói: “Trước đây con từng hỏi ngài, rốt cuộc con tới thế giới này là có ý nghĩa gì, ngài nói con tự mình đi tìm đáp án.”

“Hiện tại con tìm được rồi.”

Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ánh sáng nhạt: “Con đến thế giới này là vì tuyên truyền âm thanh giác ngộ, tạo ra diễn xuất chân động nhân tâm, dùng con người bình thường để diễn giải cuộc sống không tầm thường.”

Hứa Trăn giơ cao chiếc cúp vàng rục rở trong tay, trên mặt mang theo nụ cười từ đáy lòng, nói: “Tôi đến thế giới này là để sống một cuộc sống tuyệt vời.”

Khi nói chuyện, cả người hắn chìm trong ánh đèn sáng chói, trong mắt như có muôn vàn sao trời.

Giờ khắc này, cách đó mấy ngàn dặm ở chùa Pháp Vân, Liễu Nhiên hòa thượng nhìn hình ảnh của đồ đệ nhỏ nhà mình trên

màn hình phát sóng trực tiếp, khuôn mặt ông lộ ra nụ cười vui mừng.

Trưởng thành a, thật là trưởng thành.....

Đứa trẻ không thích nói chuyện, cả ngày phát ngốc của năm đó đã thật sự tìm được chuyện mà mình muốn làm.

Nhìn thần thái sáng láng của hắn, gần như phát sáng đến lóa mắt.

Chương 690: Vượng Toàn Gia

Mà cùng lúc đó, buổi phát sóng trực tiếp trên internet đã bị hàng ngàn lời nhảm giống như hồng thủy cuồn cuộn nhảy loạn ở khung bình luận, đủ loại các loại tượng thanh khác nhau đang xoát bạo trên màn hình phát sóng.

“A a a a A Trăn! A Trăn của tôi đoạt giải! !!”

“Kích động đến thở không nổi! Mau mau lấy thuốc trợ tim cho tôi! !!:

“Mai tông chủ xứng đáng! Xứng đáng với cái tên!”

“Quá nhiều người diễn phim nhưng lại rất ít người được xưng là diễn viên, chiếc cúp này hoàn toàn xứng đáng, đây là bộ đáng mà một diễn viên nên có.”

“Lần đầu xem “Lang Nha Bảng” tôi đã nghĩ, cái gọi là “Thị đế”, “Ảnh đế” rốt cuộc mạnh hơn Hứa Trăn ở chỗ nào, kết quả quả nhiên!”

“Thật ra tôi thấy...”

“Không, đừng thấy cái gì hết! Hò hét liên xong việc, Mai tông chủ vĩnh viễn tích thân! !”

“.....”

Tại hiện trường lễ trao giải Ngọc Lan, vô số khách mời đã lấy điện thoại di động ra và ghi lại những hình ảnh quý giá của Hứa Trăn khi hắn nhận cúp.

Đây chắc chắn sẽ là một cảnh màn kinh điển được ghi vào lịch sử của Lễ trao giải Ngọc Lan!

Nhiều người đã ngay lập tức gửi hình ảnh và video về cảnh tượng này đến nhiều nhóm trò chuyện khác nhau, trút sự phấn khích khi chứng kiến thời khắc lịch sử.

“Phóng viên đã gửi báo cáo thực chiến ——Thị đế năm nay chính là Hứa Trăn!”

Trong nhóm chat của “Không Sơn Mộ Vũ”, chỉ đạo mỹ thuật đã gửi video vừa quay được vào trong nhóm, về mặt thần thức nói: “Ai nha, hậu sinh khả uly, thật là hậu sinh khả uly!”

“Khi tôi ở độ tuổi này thì vẫn còn là một thằng nhóc đi dán quảng cáo trên cột điện, nhưng bây giờ người ra đã lấy được giải Thị đế!”

Ông vừa nói xong lời này thì trong nhóm lập tức xuất hiện một loạt tin nhắn trả lời.

“Tôi đã nói sẽ là Hứa Trăn mà!”

“Lúc giải Nam phụ xuất sắc nhất không được trao cho hần thì tôi đã nói, hần nhất định đoạt cúp Thị đế.”

“Hứa Trăn: giải Nam phụ xuất sắc nhất năm nay cạnh tranh quá khốc liệt, tôi đánh không lại cho nên chỉ có thể tạm chấp nhận cúp Thị đế.”

“Danh sách đề danh vừa ra lò, nếu dùng phương pháp loại trừ thì có thể đoán ra được Thị đế chính là Hứa Trăn!”

“Hiện tại có quá ít người trẻ có thể diễn xuất. Hứa Trăn là một trong số đó, tôi cảm thấy hần rất xứng đáng nhận được cúp Thị đế.”

“Thần tượng phái thực lực, tiền đồ vô lượng! Lát nữa mọi người nên chạy lại làm quen với đại lão tương lai, tiền đồ huynh đệ liền dựa vào mọi người!”

“.....”

Mọi người đang sôi nổi thảo luận về đề tài Thị đế thì đột nhiên trên khung thoại xuất hiện một nhắc nhở: Hoàng Chí Tín đã rời khỏi nhóm chat.

Bầu không khí ngất trời trong nhóm chat liền lập tức cứng đờ.

Cách hồi lâu, mới có một người trong nhóm phun tào một câu: “Cũng đâu có ai nhắc đến hần, chẳng lẽ còn không cho chúng

ta nói chuyện này sao?”

Một người khác liền trả lời: “Ha ha, đề danh còn chưa bắt được mà đã đề cập đến thắng thua.”

Mấy người vừa mời phun tào vài câu thì liền thấy trong nhóm lại xuất hiện thêm một thông báo nhắc nhở: Mưa Mận Vàng đã rời khỏi nhóm.

Ngay lập tức, cả nhóm liền yên tĩnh

Tào, thằng nhãi này còn để lại một tiểu hào trong nhóm để quan sát mọi người?

Này cũng quá cầu đi!

.....

Tại hiện trường lễ trao giải Ngọc Lan, Hứa Trăn trở về chỗ ngồi với chiếc cúp của mình và một lần nữa chào đón những tràng pháo tay cổ vũ từ những người bạn đồng hành.

Những người xung quanh đang tranh nhau cầm cúp Thị đế và chụp ảnh chung, bọn họ đều nói muốn dính chút “Tiên khí” và dĩ nhiên là Hứa Trăn vui vẻ đồng ý.

Chẳng qua, nhìn nhóm người này cầm tới cầm lui, hết truyền qua tay người này đến người kia, khiến Hứa Trăn thật sự lo lắng chiếc cúp sẽ bị rơi....

Sau một hồi nháo loạn, giải Thị hậu cũng sắp được công bố, Hứa Trăn dờ khóc dờ cười mà tiếp tục nhìn thấy hình ảnh của mình trên màn ảnh lớn.

——Đoàn phim “Săn Ảnh” lại dùng cảnh mình phối hợp diễn với Lâm Gia để làm đoàn ngắn tiến cử.

Mọi người trong hội trường nhìn thấy “Thi thể” Hứa Trăn bị người kéo lê trên cầu, Lâm gia đóng vai nữ chính nằm liệt trên cầu mà gào khóc, khiến cho bọn họ cười đến ngửa tới ngửa lui.

Lại là người! Chỗ nào cũng đều có người!

Người đã phủng cúp Thị đế đi rồi, nhưng bây giờ còn “m hôn không tan” !

Hứa Trăn biết lúc này máy quay đang hướng về phía mình, nhưng hắn vẫn nhìn không được mà cười đến run người.

Lần vai khách mời này tổng cộng chưa đầy 20 phút, nhưng nếu có thêm đề cử từ đoàn “Săn ảnh” thì có lẽ bọn họ sẽ cắt toàn bộ phân cảnh này và ném lên!

Một lát sau, “Thị hậu” được công bố, cuối cùng người đoạt giải không ai khác chính là nữ chính Du Mi của “Tú Nương”.

Lúc cô đi lên sân khấu thì bỗng nhiên có người hậu tri hậu giác mà phản ứng lại: Mấy vị diễn viên tối nay lên đài lãnh thưởng hình như đều là người tham gia “Lang Nha Bảng” ?”

Đầu tiên là “Nam phụ xuất sắc nhất” Tạ Ngạn Quân, đóng vai Tạ Ngọc trong “Lang Nha Bảng”.

Tô Nghiên với giải “Nữ phụ xuất sắc nhất” trong “Sấm Quan Đông”, lại đảm nhiệm vai Tần Bàn Nhược của “Lang Nha Bảng”.

Thị hậu Du Mi của “Tú Nương” lại đóng vai Nghê Hoàng quận chúa trong “Lang Nha Bảng”

Tê.....

Lễ trao giải Ngọc Lan năm nay, nghe nói là trăm hoa đua nở, cân bằng công bằng, nhưng trên thực tế lại là đại hội thắng lợi của đoàn phim “Lang Nha Bảng” ?!

Với suy nghĩ này, ánh mắt mọi người nhìn về phía Hứa Trăn lại lần nữa xuất hiện biến hóa.

——Ai cũng nói phong thủy của con người vượng, tức là vượng phu, vượng thê, nhưng hắn thì tốt rồi, trực tiếp vượng toàn gia? ?

Ngay lập tức, nhiều người tự cảm thấy vận khí của mình bị thiếu hụt thì liền vô thức ngồi thẳng người dậy, cân nhắc xem một lát nước đến tìm cách gì để tạo dựng mối quan hệ với Hứa Trăn.

Chương 691: Chuyện Đời Vô Thường

“Hứa Trăn? Xin chào?”

Lúc này, một nhà biên kịch ngồi ở phía sau, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, cười nói: “Chúc mừng mọi người, đêm nay đúng là được mùa nha!”

Hứa Trăn quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, hắn có chút mê mang mà cười cười, gật đầu thăm hỏi: “Cảm ơn ngài.”

Khi nói chuyện, vị biên kịch cười ha hả rồi móc một tấm danh thiếp từ trong túi áo ra, nói: “Nói đến được mùa thì không biết cậu có hứng thú với đề tài nông thôn hay không?”

“Tôi hiện đang có kế hoạch quay một bộ phim truyền hình với chủ đề nông thôn. Tên là “Mãn Thương”, nếu có thời gian thì cậu có muốn suy nghĩ một chút hay không?”

Hứa Trăn: ?? ?

Vừa nghe được cuộc đối thoại của hai người thì một vị đạo diễn ngồi ở bên cạnh liền ha ha cười nói: “Lão Đậu, được mùa với đề tài nông thôn thì có quan hệ gì?”

Nói xong, hắn liền móc điện thoại ra, cười nói: “Thêm bạn tốt không Tiểu Hứa?”

“Ai, cậu nói xem có trùng hợp hay không, gần đây tôi cũng đang quay một bộ phim ngắn, gọi là “Bằng Hữu Của Ta”, hahahaha!”

“Tiểu Hứa, cậu không bài xích đề tài vườn trường đúng không? “Nụ Hôn Đính Ước” là một trong những bộ phim vườn trường có sức ảnh hưởng lớn...”

Hứa Trăn: “.....”

Tiền bối không hổ là tiền bối, hắn không thể theo kịp chủ đề nói chuyện phiếm của các vị tiền bối này!

Trong buổi tiệc rượu ban đêm, đoàn phim “Lang Nha Bảng” tuyệt đối trở thành tiêu điểm của toàn hội trường.

Sáu hạng đề danh, thu hoạch hai giải thưởng lớn là “Phim truyền hình xuất sắc nhất” và “Nam chính xuất sắc nhất”, đồng thời mười mấy người tham gia bộ phim này đều ôm được giải thưởng lớn nhỏ.

Ngoài ra, đơn vị sản xuất bộ phim truyền hình “Công ty điện ảnh Lang Gia Các” cũng tận dụng đà phát triển của bộ phim để

chiếm một vị trí và giữ vững gót chân trong làng điện ảnh và truyền hình.

Tên công ty được lấy từ bộ phim truyền hình đầu tiên, bộ phim truyền hình này cũng đã giành được vương miện “Phim truyền hình xuất sắc nhất” của giải Ngọc Lan năm đó, đây thực sự là một giai thoại trong giới điện ảnh và truyền hình.

Những người xung quanh đứng nhìn một nhóm xúm lại trò chuyện, cười đùa vui vẻ thì bỗng nhiên có cảm giác như chính mình đã đi lạc vào ngày “Họp thường niên” của nhà người khác.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Trăn đáng tiếc là Thái Thực Tiễn, chủ tịch nhà mình đã không thể trực tiếp đến hiện trường.

Trên thực tế, quá trình sản xuất bộ phim truyền hình “Lang Nha Bả” có thể hoàn thành tốt đẹp, thì điều nên được cảm ơn nhiều nhất chính là sự hỗ trợ hết mình của Thái tổng.

Năm đó hai người giận dữ đi xây nhà bếp khác, thành lập nên công ty mới, rất nhiều người trong nghề đều không không coi trọng.

Khi đó, bọn họ lâm vào tình cảnh khó khăn không tìm được diễn viên và chỉ có thể nhờ bạn bè giúp đỡ; từng không đủ lực để theo kịp các cuộc xã giao và có nguy cơ bị các nhà tư bản bôi đen. Thậm chí bọn họ cũng từng không đủ tài chính mà chỉ có thể quần bách đi quay web drama để thu hồi phí.

Tuy nhiên, cuối cùng bộ web drama bị khinh thường ấy, lại thu về hàng trăm triệu với vốn đầu tư là 30 triệu NDT, “Lang Nha Bả” do “Người một nhà” quay ra lại được các đài truyền hình trong ngoài nước tranh nhau mua, Hứa Trăn từng bị người cười nhạo là không biết lượng sức mình thì đến cuối cùng đã giành được cúp Thị đế.

Mọi nghi ngờ và trào phúng đều bị thực lực nghiền áp mà tan thành mây khói.

Thật ra, Hứa Trăn rất hy vọng Thái Thực Tiễn có thể đến buổi tiệc rượu này, nghe những người xung quang đang thổi phồng bọn họ.

Tuy nhiên, điều đáng tiếc là Thái tổng có quá nhiều chuyện bận rộn trên đỉnh đầu cho nên đành phải phái Hứa Trăn với

danh nghĩa “Nhị đương gia” đi làm người đại diện cho đoàn phim.

Cũng may, Từ Hạo Vũ cũng được phái đi làm đại diện cho đoàn phim “Săn Ảnh”, điều này khiến Hứa Trăn không phải lẻ loi một mình giữa các ông lớn.

Tuy nhiên, với tư cách là đại diện của bộ phim, mọi người trò chuyện với Hứa Trăn về công việc, còn với Từ Hạo Vũ thì toàn nói về cha của gã.

Những người xung quanh nghe được cuộc trò chuyện ở bàn số một thì vừa cảm khái lại vừa có chút buồn cười.

——Đây là chỗ khác nhau giữa “Phú nhị đại” và “Phú nhất đại”.

Cũng là một thanh niên nổi danh trong giới này, nhưng Từ Hạo Vũ dựa vào cái bóng của cha mẹ, trong khi Hứa Trăn hoàn toàn dựa vào bản thân.

Các kỹ năng diễn xuất được luyện tập từng bước và các giải thưởng được hần lần lượt đoạt vào tay.

Ngay cả những khoản tiền ban đầu để thành lập công ty cũng được hần tích lũy từng chút một, giống như một quả cầu tuyết càng lăn càng to.

Hôm nay, “Lang Gia Các”, một công ty điện ảnh mới thành lập chưa đầy nửa năm, đã được định giá 1 tỷ, nhưng bọn họ không có ý định thu hút tư bản.

Những ông lớn trong giới đều đối xử lịch sự, đối thoại bình đẳng với Hứa Trăn, dĩ nhiên không phải vì mặt mũi của bất luận kẻ nào mà hoàn toàn chính là vì bản thân.

Thật sự đáng khâm phục khi có thể đến được sân khấu này ở độ tuổi trẻ như vậy.

Khi mọi người còn đang cảm khái vị Thị đế tuổi trẻ tài cao này thì “Phú nhất đại” Hứa Trăn lại đang chăm chú nhìn vào đồng hồ của mình.

1 viên, 2 viên, 3 viên..... n, 28 viên, không thiếu viên nào!

——Thứ hần đang đếm chính là những viên kim cương được nạm trên mặt đồng hồ.

Mặc dù Kiều Phong đã nhiều lần khẳng định những viên đá quý này được đặt rất an toàn đến mức cho dù răng giả của hắn ta có rơi ra thì những viên đá quý đó cũng sẽ không rơi ra ngoài, nhưng Hứa Trăn vẫn cảm thấy không yên tâm.

Hắn nhớ rõ Từ Hạo Vũ nói trước đây gã đã vô tình làm xước xe khi đang quay quảng cáo xe hơi, cho nên xuất phát từ áy náy mà quyết định mua luôn chiếc xe kia.

Nhưng Hứa Trăn không muốn mua chiếc đồng hồ này...

Vòng tay vận động không tốt hơn sao?

Có thể đo nhịp tim, đo bước chân, thậm chí còn có thể ngồi xe điện ngầm, thật sự tốt hơn rất nhiều so với việc đeo một “Quả bom hẹn giờ” như vậy?

Chương 692: Vị Trí Được Nâng Cao

Mà cùng lúc đó, chủ thương hiệu đồng hồ thấy Hứa Trăn nhìn xuống đồng hồ lần thứ 13 thông qua buổi tiếp phát sóng trực tiếp, thì trong lòng không khỏi rất vui mừng.

——Vị nghệ sĩ này quả nhiên phúc hậu!

Tận chức tận trách với đại ngôn, không ngừng gia tăng sự chú ý cho đồng hồ nhà mình!

Chỉ trong một thời gian ngắn, chủ sở hữu thương hiệu đã thấy rằng số lượt xem trên trang web chính thức của chiếc đồng hồ này đã tăng lên đáng kể.

Chủ nhãn hiệu phấn khích xoa tay, chụp ảnh Hứa Trăn đang nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ một cách “Thâm tình”, sau đó gửi cho bộ phận tuyên truyền, nói: “Sửa bức tranh này, nhanh chóng phát một đợt tuyên truyền.”

“Nói là...” Hắn nghĩ nghĩ, tìm từ nói, “Phong cách ánh sáng, bộc lộ tài năng.”

“The Legend đồng hành và chứng kiến truyền kỳ ra đời!”

.....

Sau khi lễ trao giải Ngọc Lan kết thúc, Hứa Trăn tiếp tục ở lại Ma Đô thêm hai ngày để giải quyết một số công việc vặt vãnh.

Có thể nói chiếc cúp Thị đế đã giúp vị trí của hần tăng cao như dựng sào thấy bóng.

Bộ tây trang hần mặc trong tiệc rượu chính là của đại ngôn âu phục Lai Y, hợp đồng này đã bắt đầu từ bốn năm trước, quan hệ hợp tác giữa hai bên có thể nói là một đường trở thành bạn tốt và bây giờ cuối cùng nó đã được nâng cấp thành đại ngôn toàn tuyến ở khu vực Trung Quốc Đại lục.

Thương hiệu cho hần mượn chiếc đồng hồ kia, vốn dĩ chỉ nói là quảng cáo cho một sản phẩm nhưng kể từ sau giải Ngọc Lan thì bỗng nhiên hợp đồng mà đối phương lấy ra đã biến thành đại ngôn cho toàn bộ thương hiệu.

Trò chơi tiên hiệp “Tiên Cốt” đã chọn Hứa Trăn làm người phát ngôn vào năm ngoái, cũng cảm thấy rằng mình đã thu được một khoản lớn. Thế là bọn họ mạnh dạn vùng tay lên, điên cuồng rải quảng cáo trên các trang Web lớn.

Thậm chí, trang chủ của trò chơi còn để câu “Chúc mừng Hứa Trăn đã nhận được cúp Thị Đế Ngọc Lan” trên giao diện chính, giống như sợ có người không biết Thị đế là người phát ngôn của nhà mình.

Hứa Trăn hiếm khi nhận đại ngôn, bởi vì ngay từ đầu Kiều Phong đã rất xem trọng tiền độ của hần, khăng khăng lên kế hoạch về một con đường cao cấp cho Hứa Trăn.

Mà cho đến hôm nay, kế hoạch ban đầu cuối cùng đã thành hiện thực.

Có rất nhiều thương hiệu quan tâm đến việc hợp tác với hần. Mà Kiều Phong hiện đang vui vẻ nghiên cứu xem thương hiệu nào phù hợp với khí chất của Hứa Trăn.

Sau đó, hần bỗng nhiên phát hiện một sự kiện: Hứa Trăn không có bằng lái ô tô

Hơn nữa không lâu trước đây, Hứa Trăn mới vừa thi xong bằng lái xa máy, cách một năm mới có thể thi bằng lái ô tô.

Kiều Phong nhìn mấy đại ngôn nhãn hiệu ô tô trong tay, hận đến đấm ngực dừng chân.

Ai, quên đi, dù sao cũng không có cái nào đặc biệt thích hợp.

Com ngon không sợ trễ, sang năm không có Thị đế Ngọc Lan, thì còn có tác phẩm khác?

Nói không chừng khi đó vị trí của A Trăn sẽ càng cao hơn và có thể nhận được đại ngôn cao cấp hơn nữa!

Kiều Phong tự an ủi mình như thế, nhưng cảm giác vẫn vô cùng đau lòng.

.....

Ngày 25/6, Hứa Trăn rời Ma Đô và về lại đoàn phim “Phong Tranh” ở Hoàn Châu.

Bên này, Liễu Vĩnh Thanh còn cố ý tổ chức tiệc mừng cho hân, bày tỏ sự chào đón nồng nhiệt đối với Thị đế năm nay.

——Đúng vậy, chúc mừng vị Thị đế thứ ba, đi ra từ đoàn phim nhà mình!

Liễu Vĩnh Thanh chỉ cảm thấy vô cùng toan sảng.

Cũng không biết là thế nào, nhưng những diễn viên từng hợp tác với mình luôn có thể một bước lên trời.

Y âm thầm cảm thấy, đây là do ánh mắt của mình tốt, có thể nhìn được đúng người.

Tục ngữ nói “Thiên lý mã thường có song Bá Nhạc không thường có” !

Liễu Vĩnh Thanh thở một hơi dài xúc động, tay nâng cao chén rượu đi về phía Hứa Trăn, cười nói: “Thị đế Ngọc Lan lại làm vai phụ cho tôi, đúng là ca đã thiếu cậu một ân tình lớn!”

Hứa Trăn nói: “Lục ca đừng nói như vậy, tôi thích bộ này nên mới nhận, không thể nói là ai nợ ai được.”

Liễu Vĩnh Thanh lắc đầu, đáp: “Cậu có thể nói như vậy nhưng tôi lại không thể coi đó là điều hiển nhiên được.”

“Gần đây công ty các cậu có quay phim gì không? Có cần tôi đi làm khách mời hoặc diễn vai phụ gì đó?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Cái này, sáu tháng cuối năm tôi sẽ quay một bộ điện ảnh đề tài bắt cóc, nếu vai phụ thì cũng chỉ có bọn buôn người cũng cha mẹ mua bán trẻ em...”

Liều Vĩnh Thanh sắc mặt cứng đờ, nói: “Còn kịch bản khác không?”

Hứa Trăn do dự rồi nói: “Sáu tháng cuối năm công ty chúng tôi dự định sẽ quay một bộ phim đề tài y học, nhưng khả năng là tôi sẽ không tham gia...”

Liều Vĩnh Thanh nghe thấy đề tài thì lập tức sáng ngời hai mắt, nói: “Được, cái này có thể, không thành vấn đề!”

“Cần nhân vật gì?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Nếu vai phụ thì chủ yếu là câu chuyện nhỏ của các bệnh nhân, suy thận, ung thư dạ dày, bệnh bạch cầu, nhồi máu cơ tim, xuất huyết não...”

“Lộc cộc.....”

Liều Vĩnh Thanh nghe hần nói thì nhin không được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Bỗng nhiên cảm giác cả người đều không khỏe là như thế nào?

Hai người thuận miệng hàn huyên hai câu, Liều Vĩnh Thanh liền từ bỏ ý định làm vai khách mời.

Bởi vì Hứa Trăn không phải đơn giản giúp y đáp diễn, mà hần đã cứu nguy cho đoàn phim, trợ giúp đoàn phim “Phong Tranh” cứu vãn tình thế nguy cấp phải tạm dừng quay.

Loại nhân tình đưa than ngày tuyết này cũng không phải là chuyện tùy tiện tìm vai phụ nào đó diễn là có thể trả hết.

Nhưng tất nhiên, Hứa Trăn cũng không cần y phải trả lại.

Chương 693: Bắt Đầu Lo Lắng

Từ khi bắt được giải Thị đế Ngọc Lan, tâm thái Hứa Trăn liền thả lỏng đi rất nhiều, đến bây giờ hần mới hiểu được tâm tình khi Hào ca đến tranh vai diễn “Kim Xà Lang Quân”.

Có một số nhân vật một khi nhìn thấy được thì cảm giác như cỏ mọc trong tim, không diễn được là cả người liền khó chịu.

Kim Xà Lang Quân như thế, Chu Truyền Võ như thế, Cung Thứ cũng giống như vậy.

Rời khỏi đoàn phim hai tuần, Hứa Trăn trước sau cũng không có quên Cung Thứ.

Một khi rảnh rồi, hắn sẽ vắt hết óc để cân nhắc tìm phương pháp diễn xuất cho các cảnh tiếp theo, cẩn thận nghiền ngẫm tâm lý của Cung Thứ ở mỗi giai đoạn, tâm tâm niệm niệm muốn diễn thật tốt nhân vật này.

Hơn nữa, gần đây Hứa Trăn có rất nhiều ý tưởng mới muốn thử.

Cách đây không lâu trong đoàn phim “Thập Diện Vi Thành”, hắn đã học được một kỹ xảo nhỏ từ tiền bối Lương Võ Triết —— ngôn thiên tình thâm.

Cái gì gọi là “Ngôn thiên tình thâm” ?

Nói một cách đơn giản, trong một số ít trường hợp, đặc biệt là lúc cần nghiêm túc trình trọng, cảm xúc bên trong muốn bộc lộ hết mức có thể, nhưng biểu hiện bên ngoài phải tận lực không chế.

Bởi vì trong một số trường hợp, những màn trình diễn quá đơn giản, thiếu thứ bậc, khán giả bị thiếu một tầng giảm xóc, khiến họ đột ngột chuyển đến giai đoạn xúc động cuối cùng, từ đó khó sinh ra cảm xúc “Quay đầu”.

Mà biểu đạt ảm đạm có thể làm thăng hoa cảm xúc này và đạt được hiệu ứng nghệ thuật cảm động lòng người hơn.

Lúc trước khi đóng vai Chu Du, Trần Chính Hào đã từng đề cập đến và muốn hắn “thu liễm” một chút, tuy nhiên thực lực của Hứa Trăn lúc ấy còn có hạn, dù trong lòng hiểu rõ nhưng đến lúc biểu diễn lại có chút lực bất tòng tâm.

Bây giờ đã hơn hai năm trôi qua, Hứa Trăn tin rằng mình có khả năng đưa kỹ thuật này vào thực tế.

Thế nhưng, điều khiến hắn hơi do dự chính là dù sao Cung Thứ cũng là một nhân vật phản diện, nếu hắn diễn quá mức, thì liệu hắn có cướp ánh đèn sân khấu của Lục ca hay không?

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn lập tức tự giễu mà nở nụ cười.

—— Tiểu Hứa a Tiểu Hứa, người cũng quá tự phụ!

Ánh đèn sân khấu của Lục ca là thứ người có thể đoạt được sao?

Cứ diễn xuất nhiệt tình! Lục ca nào cần người lo lắng!

Cúp vàng Ngọc Lan là sự động viên của tiền bối trong nghề đối với người, không phải để người bay lên.

Đem hết toàn lực diễn thật tốt vai của mình, đây mới là sự tôn trọng lớn nhất đối với Lục ca!

.....

“Hắt xì!”

Cùng lúc đó, Liễu Vĩnh Thanh đang chuẩn bị cho những cảnh quay kế tiếp thì đột nhiên hắt xì một cái vang dội.

Lúc này, y không hề tin tưởng mười phần như Hứa Trăn tưởng tượng.

—— tào, mình sắp phải diễn cảnh Lục ca giăng bẫy dụ bắt Cung Thứ, thật sự rất khó!

Ngày thường khi Liễu Vĩnh Thanh diễn kịch cùng với Hứa Trăn, y đều trước sau căng chặt như dây đàn, không dám có một chút lơ lửng.

Diễn xuất của đứa trẻ này thật sự có điểm tà môn, sức cuốn hút đặc biệt mạnh, hơi không lưu ý thì những người khác sẽ trở thành phong nền của hắn.

Mà cảnh quay kế tiếp lại là thời khắc sáng nhất của Cung Thứ, Liễu Vĩnh Thanh nhìn kịch bản, cảm giác giống như lâm vào đại địch.

Trong cảnh này, Cung Thứ mạo hiểm lên quay về thành phố, muốn thỉnh Lục ca rời núi chủ trì đại cục; nhưng Lục ca lại lợi dụng sự tin tưởng của Cung Thứ đối với mình, cho nên thiết hạ bẫy rập, lập mưu bắt sống đối phương.

——Nếu diễn không tốt thì cảm giác đồng cảm của khán giả sẽ chạy lệch lên người Cung Thứ.

Bởi lẽ, những khán giả bình thường sống trong thời bình nên khó có thể hiểu được sự lựa chọn khó khăn của những bậc tiền bối cách mạng đã từ bỏ tình cảm nhỏ nòi vì chính nghĩa.

Điều mà mọi người có thể cảm nhận không phải là nỗi đau
lãng trí của đại nghĩa diệt thân, mà là sự tuyệt vọng của huynh
đệ khi bị bán đứng.

Huống chi, người bị huynh đệ bán đứng lại là Hứa Trăn thủ
vai...

Tào!

Liễu Vĩnh Thanh nhin không được muốn dặm chân chửi má
nó.

Này thần mẹ nó “Vai ác” ! Là muốn bức tử lão tử đi!

Để một Thị đế Ngọc Lan trẻ tuổi diễn loại tiết mục đau khổ
khi bị huynh đệ bán đứng...

Ai mẹ nó dám nói chính mình còn có thể giữ vững góc nhìn
của khán giả ở dưới loại tình huống này? Ai? !

Đứng ra, ta quản hấn kêu cha! !

Liễu Vĩnh Thanh hùng hùng hỏ hỏ mà lật xem kịch bản,
nghiến răng nghiền lợi viết phần tiểu truyện của nhân vật.

Dứt khoát sửa lại đoạn này? —— không, càng không!

Lão tử càng muốn diễn!

Lão tử lại cứ cảm giác câu chuyện này là hợp tình hợp lý, là
cảm động lòng người, nó là hiện thân chân thực nhất cho
những gian khổ mà tác giả đã ngầm thể hiện!

Không diễn tốt? Vậy thì phải cố gắng diễn cho tốt!

Đánh lên 120 phân tinh thần, tâm trạng của Lục ca đã trở nên
tốt hơn, nhất định phải để cho khán giả cảm nhận được nỗi đau
vạn tiền xuyên tâm mà các tiền bối cách mạng phải chịu, đó
mới là công việc của một diễn viên thực thụ!

.....

Hứa Trăn cùng Liễu Vĩnh Thanh đều đứng trên quan điểm của
họ và đã chuẩn bị đầy đủ cho cảnh quay quan trọng của bộ
phim này.

Cả hai vẫn trò chuyện và cười đùa như ngày thường, nhưng
những người còn lại trong đoàn đều cảm nhận rõ bầu không
khí căng thẳng.

Đặc điểm điển hình hơn là: Người bị Liễu đạo mắng chửi trên phim trường đã tăng lên đáng kể.

Mặc dù Hứa Trăn rất ít khi phạm sai lầm nhỏ, nhưng những người khác sẽ phạm, vì vậy nhóm người này đã trở thành đối tượng trước hóng súng, bị mắng vô cùng thảm...

Mọi người đều cảm thấy được, gần đây tâm trạng của lão đại có thể rất xấu, cho nên tự mình cúi đầu mà làm việc chăm chỉ.

Ngày 28/6, đoàn phim “Phong Tranh” cuối cùng cũng bắt đầu quay cảnh Lục ca dụ bắt Cung Thứ.

Vào lúc 3 giờ sáng ngày hôm đó, cả đoàn phim đã lên đường đến nơi lấy cảnh: Đó là một rừng cây nhỏ ở phía bắc phim trường.

“Chúng ta đi ở trên đường lớn.....”

Cánh tay của người lái xe đang đặt trên cửa sổ đang mở, làn gió ban mai thổi qua, miệng ngâm nga một chút giai điệu, đang định vui vẻ châm một điếu thuốc, thì đột nhiên nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Liễu Vĩnh Thanh phóng tới, thế là trong lòng đột nhiên run rẩy, ngưng ngung.

Ước chừng mười phút sau, xe buýt đoàn phim đã đi vào rừng cây nhỏ.

Chương 694: Đội Mộ Sống Dậy

Tổ đạo cụ đã sắp xếp trước khu vực này từ hai ngày trước, hiện tại, lùm cây đã trở thành một nấm mồ tập thể.

Mọi người quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy trắng đen gió lớn, gió lạnh gào thét, hàng chục ngôi mộ nằm cong vút trên rừng cây mọc um tùm.

Một số ngôi mộ có bia mộ bằng đá sừng sững trước mặt, nhiều hơn nữa thì chỉ là những tấm bảng gỗ ghi dòng chữ “Không tên”.

Sau khi nhân viên xuống xe, họ bắt đầu dàn xếp công việc tiếp theo: Rải tiền giấy, cắm cờ chiêu hồn, đốt giấy trước mộ...

Một vài người đàn ông to lớn mang theo xẻng, đứng trước một cái hố bên cạnh một ngôi mộ, vẫy tay với Hứa Trăn và nói: ”

Hứa tiên sinh, phiền toái lại đây một chút?”

“Cậu xem kích thước của cái hố này xem, chôn vừa cậu không? Nếu thấy khó chịu thì có cần chúng tôi đào thêm vài xẻng?”

Hứa Trăn: “.....”

Lời này thật sự cho chút rùng rợn....

Hắn bước tới như không có chuyện gì xảy ra, giả vờ như không nhìn thấy những lá cờ trắng bay trong gió và những ngọn lửa lúc sáng lúc tối, rồi nhẹ nhàng nhảy xuống hố đất, cuộn mình lại để cảm nhận và nói: “Độ rộng không thành vấn đề, nhưng chiều sâu thì có thể đào thêm chút nữa.”

Nói, Hứa Trăn bò ra khỏi hố, vẻ mặt mang theo sự thất thần.

Sau khi nằm kế linh đường thì bây giờ một sự kiện nổi bật khác đã được ghi vào lý lịch của mình: Bị chôn dưới mồ!

Mặc dù trong cảnh quay thực tế, cái gọi là “ngôi mộ” này chẳng khác gì một cái lều nhỏ làm bằng giấy trên hố, cả căn lều được bao phủ bởi một số cỏ dại và đất nổi.

Nhưng, quả thật là người ở dưới “Mồ” ...

Lúc này, Liễu Vĩnh Thanh đang hóa trang ở bên sân, y nhìn thấy Hứa Trăn nhảy lên nhảy xuống miệng hố thì khóe miệng trêu trễu, suýt nữa cười ra tiếng.

Y đương nhiên biết yêu cầu của cốt truyện —— Ngay tay tiết Thanh Minh, Cung Thử trốn ở bên cạnh mồ của Lục tẩu, ôm cây đợi thỏ mà chờ Lục ca đến.

Nhưng thực tế khi thấy một màn như vậy, y vẫn cảm thấy vô cùng buồn cười.

Khoảng hai giờ sau, bối cảnh hoàn thành, chân trời đã nổi lên màu trắng bụng cá.

Liễu Vĩnh Thanh đã hóa trang xong bộ dáng già nua,, ăn mặc một thân áo vải thô, xách theo giỏ tre đi viếng mồ mả.

Hứa Trăn cũng đã bị “Chôn” vào mồ, chờ khởi động máy thì liền chui ra ngoài.

“Bang!”

Tiếng bảg phân cảnh vang lên, lần quay đầu tiên của cảnh này chính thức bắt đầu.

Phó đạo diễn đứng ở bên sân, thoáng có chút lo lắng khi nhìn Liễu Vĩnh Thanh run run rẩy rẩy mà vòng quanh nắm mồ nhỏ sạch cỏ dại.

Trong cảnh này, sự tương phản giữa bên trong và bên ngoài của bộ phim thực sự có điểm lớn.

Sau nhiều năm, Lục ca cùng Cung Thứ gặp lại nhau tại một bãi tha ma hoang tàn, theo lý thuyết hẳn phải là một cảnh tượng cảm động trung mang theo điểm âm trầm.

Nhưng trong quá trình quay, nhìn Hứa Trăn từ mồ chui ra, chẳng lẽ bọn họ sẽ không cười sao.....

Mà vài giây lúc sau, phó đạo diễn thực mau liền hiểu sự khác nhau giữa diễn viên cùng người thường:

Chỉ thấy, Liễu Vĩnh Thanh đang vuốt ve bia mộ của vợ mình, thì ngội mộ bên cạnh bỗng rung chuyển.

Ngay sau đó, một cánh tay tái nhợt duỗi ra khỏi phần mộ, nỗ lực cào lớp bùn đất bên trên.

Liễu Vĩnh Thanh lão đảo lui về sau hai bước, biểu tình kinh nghi bất định, kêu lên: “Người nào? Sống hay chết?”

Chỉ chốc lát sau, một bóng người cao gầy bò dậy khỏi nắm mồ.

Người này mặc một bộ áo Trung Sơn màu đen, trên người dính đầy bùn, đầu và mặt cũng dính đầy cát đất, chỉ có đôi mắt đen trắng là sạch sẽ và trong vắt.

——Đúng là Hứa Trăn mới bị vùi vào trước đó.

“Lục ca.....”

Hứa Trăn vừa chui ra khỏi mộ, hắn dùng tay lau đi ít đất cát trên mặt, rồi nhìn về phía Liễu Vĩnh Thanh ở cách đó không xa, khàn giọng nói: “Lục ca, là ta a!”

Trong lúc nói, chân hắn có chút đứng không vững vì tê dại, cơ thể khẽ lại run lên vì kích động, nức nở nói: “Là ta a!”

Hứa Trăn không thể tiếp tục lên tiếng sau khi nói ra những lời này, hắn khập khiễng đi về phía Liễu Vĩnh Thanh, vươn tay ra và nắm lấy cánh tay người kia.

Những giọt nước mắt lớn chảy dài trên má, trôi đi lớp bùn cát trên gương mặt, bộ dáng nhìn qua chật vật mà chua xót.

Ở phía đối diện, Liễu Vĩnh Thanh vừa mở miệng, hai mắt đỏ bừng ngay lập tức.

Y ôm Hứa Trăn vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, nước mắt đã chảy rơi xuống.

“Ca!”

Vài giây sau, phó đạo diễn bên sân hô đình đoạn này.

Hắn phát lại cảnh quay vừa rồi từ vài chiếc máy quay, quả thực nhìn không được mà muốn vỗ tay tán thưởng cho hai vị diễn viên.

Chưa nói đến việc họ diễn xuất ăn ý như thế nào, chỉ nói đến cảnh vừa rồi, hai người họ không hề bật cười mà thậm chí còn có thể khóc ra tới...

Thật sự là ghê gớm!

Để không làm gián đoạn trạng thái của hai người, phó đạo diễn liền thông báo tiếp tục quay.

Liễu Vĩnh Thanh cùng Hứa Trăn ngồi xếp bằng trên ngôi mộ và bắt đầu cảnh quay tiếp theo.

“Lục ca, nhiều năm như vậy, ngài lại không gửi thư báo tin cho các huynh đệ?” Trong giọng Hứa Trăn mang theo một chút oán trách, “Chỉ cần một câu của ngài, các huynh đệ liền không ngần ngại mạo hiểm đến gặp?”

Liễu Vĩnh Thanh nhìn hắn một cái, lại cúi thấp đầu xuống, tựa hồ tránh né ánh mắt hắn, thấp giọng nói: “Cần gì phải như vậy?”

“Ta tới Đài Đảo, còn không phải giống như bị người thu thập.”

So với vẻ nản lòng của Liễu Vĩnh Thanh thì trong mắt Hứa Trăn lại lóe lên ánh sáng: “Lúc này sẽ không!”

“Trình lão bản lúc hấp hối còn không quên tiến cử ngài, tự mình điện hàm cho ta, để cho ta tới tìm ngài.”

Hắn kích động mà bắt lấy cánh tay Liễu Vĩnh Thanh, nói: “Lần này ta tới chính là mời ngài rời núi, chủ trì đại cục của hệ thống đặc công đại lục.”

Hứa Trăn thần thái sáng láng mà nói tiếp: “Lục ca, đã đến ngày anh em chúng ta ra mặt!”

Nhưng mà, nghe hắn nói lời này, vẻ mặt thất bại xám xịt của Liễu Vĩnh Thanh cũng không có một chút kích động, mà cảm xúc cũng trầm xuống vài phần.

Chương 695: Phá Vỡ Mặt Nạ

Hứa Trăn giống như không để ý đến trạng thái của y, hắn quay đầu nhìn giỏ tre trong tay Liễu Vĩnh Thanh, rồi ngượng ngùng mà cười nói: “Lục ca, đây là cho Lục tẩu sao?”

Hắn lấy một cái màn thầu từ trong giỏ tre ra, nói: “Ta ăn được không? Mấy ngày rồi ta chưa ăn cái gì....”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn cũng không chê tay mình dơ mà cầm lấy màn thầu, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Trong mắt Liễu Vĩnh Thanh mang theo vài phần đau lòng, nhẹ giọng nói: “Ăn từ từ, đừng ghen.....”

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc y nhìn không được liền hỏi: “Mấy năm nay, ngươi đã chịu đựng như thế nào vậy? ?

Lúc này Hứa Trăn đang ăn hăng hái, ngẩng đầu nhếch miệng cười đáp lại, “Ta không đi đâu cả, mấy năm nay vẫn luôn ở bên Hương Giang.”

Giọng nói của Liễu Vĩnh Thanh mang theo chút tức giận, nói: “Nếu đã đi ra ngoài, vậy tại sao còn trở lại?”

Hứa Trăn sừng sốt, vội vàng ngừng ăn rồi giải thích: “Nếu kêu ta đi tìm người khác thì ta cần gì quản, dù đánh chết cũng không trở lại!”

“Nhưng bọn họ kêu ta tới tìm Lục ca nha, ta có thể không tới sao?”

Nói nói, vẻ mặt của hắn dần dần ảm đạm xuống: “Nhiều năm như vậy, ta tới thành phố này nhiều như vậy nhưng lại không thể tìm được Lục ca.”

“Ta còn tưởng, cả đời này sẽ không gặp được ngài.”

Khi nói chuyện, biểu tình của hắn lại lần nữa sáng ngời lên, cười nói: “không nghĩ tới ông trời mở mắt, hôm nay ta rốt cuộc cũng gặp được ngài!”

Liễu Vĩnh Thanh nhìn đôi mắt hắn, trên mặt lộ ra vẻ xúc động, sau đó mới lắc đầu nói: “Không phải gặp được, là người nhìn thấu ta, đoán được ta sẽ tới nơi này.”

“Hiện tại, bản lĩnh của người đã không còn kém ta.”

Hứa Trăn vội vàng lắc đầu nói: “Không thể nói như vậy, bản lĩnh của ta đều học từ Lục ca, tâm tư của chúng ta đương nhiên tương thông.”

Liễu Vĩnh Thanh quay đầu nhìn nhìn chung quanh, nói: “Người ở chỗ này nhiều nguy hiểm? tại sao lại không bố trí thêm mấy trạm gác ngầm ở đây?”

Vẻ mặt của Hứa Trăn buồn bã, nói: “Ca, không phải ta không muốn mà thật sự là chúng ta không còn nhiều huynh đệ.”

“Không nói tới chuyện này.” Hắn sờ sờ trong túi, lấy ra một tờ tiền giấy, cười đắc ý: “Ca, chỗ này của ta có tiền, huynh đệ chúng ta lâu ngày gặp lại, đi, ta mang ngài vào thành ăn đồ ngon!”

Hứa Trăn vừa định đứng lên, trên mặt lại lộ ra biểu tình co quắp, xấu hổ mà nhìn trên người mình, cười nói: “Hiện tại cơ thể vừa dơ vừa hôi, cũng tại vui mình trong đất quá lâu...”

Liễu Vĩnh Thanh nghe lời này thì sắc mặt càng ngày càng ảm.

Y vươn tay tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Hứa Trăn, lại vỗ bả vai, trong mắt tràn đầy sự thương tiếc, như thể một lão ca ca đang vỗ về ấu đệ của mình.

Huynh đệ hai người ngồi nói chuyện trước mộ, đạo diễn cùng tổ làm phim cũng yên lặng vây xem.

Đúng như Cung Thứ đoán được Lục ca sẽ đến nghĩa trang thì Lục ca cũng đoán được Cung Thứ sẽ ở chỗ này chờ y.

—— cho nên lần viếng mộ này của y, chính là đến vì Cung Thứ.

Nhìn mộ mả yên tĩnh xung quanh, nhưng thực chất đã sớm bày ra thiên la địa võng.

Chuyện này Lục ca biết, người mai phục xung quanh biết, người xem biết.

Nhưng chỉ có Cung Thứ là không biết.

Mọi người trơ mắt nhìn hắn, nhìn hắn lệ rơi lã chã khi gặp lại Lục ca, nhìn hắn hăng hái khi tưởng tượng ra viễn cảnh tốt đẹp.

Tên đao phủ ngày thường tàn nhẫn quả quyết, tâm tư kín đáo, nhưng khi ngồi trước mặt Lục ca thì kính cẩn nghe theo, trong mắt mang theo sự kính trọng và ngưỡng mộ, hồn nhiên như một đứa trẻ.

Mỗi một câu mà Hứa Trăn đóng vai Cung Thứ nói ra, đều khiến cho tâm trạng của những người xung quanh trở nên nặng nề.

Thẳng đến khi hắn móc ra tờ tiền bèo nhèo, cao hứng phấn chấn nói: “Đi, ta mang ngươi vào thành ăn đồ ngon.”, thì dòng cảm xúc phút chốc rơi xuống đáy cốc.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình.

Đôi mắt với huynh đệ như vậy, ai có thể nhẫn tâm hạ thủ được?

“Phành phạch lẳng.....”

Đúng lúc này, mấy con chim bồng nhiên bay ta khỏi khu rừng núi tĩnh mịch.

Ngay lập tức, Hứa Trăn cúi xuống như một phản xạ có điều kiện, hắn nhìn xung quanh trong tình trạng hết sức cảnh giác.

Vẻ mặt vẫn có chút ngốc nghếch vừa rồi đã trở nên lạnh như băng, như một con dao sắc bén không vỏ.

Hứa Trăn túm chặt cánh tay của Liễu Vĩnh Thanh, ôm y về phía sau rồi nghiêng đầu thấp giọng nói: “Ca, ngươi ngàn vạn theo sát huynh đệ!”

“Ta sợ trong chốc lát nữa sẽ không chiếu cố được ngài!”

Vừa nói, hắn vừa lấy một khẩu súng lục từ bên hông ra, “Khách lạ” một tiếng, đẩy đạn lên nòng.

Hứa Trăn cảnh giác mà nhìn khu vực xung quanh, đem phía sau giao cho Liễu Vĩnh Thanh, toàn vô bố trí phòng vệ.

Hắn thấp giọng dặn dò nói: “Ca, lúc tới ta đã thăm dò qua, trong chốc lát nữa, chúng ta sẽ đi về hương tây bắc...”

Lúc này, một vị quay phim tại hiện trường chậm rãi kéo ống kính ra xa, để cho toàn bộ hình ảnh đều được thu vào máy:

Phía sau Hứa Trăn, Liễu Vĩnh Thanh run run rẩy rẩy mà đứng lên, móc ra một khẩu súng lục, dùng họng súng kề ở sau gáy hắn.

Giọng của Hứa Trăn lập tức im bật.

Con gió lạnh buổi sáng thổi qua những ngôi mộ hỗn độn giữa rừng cây nhỏ, cuốn theo tro tàn cùng tiền giấy trên mặt đất.

Trong nghĩa trang u ám, cơ thể Hứa Trăn thoáng run lập cập.

Giờ khắc này, tâm của những người xung quanh lập tức thất lại.

Cuối cùng chiếc mặt nạ hoang đường đã hoàn toàn bị xé mở, trước đó có thể giao cả tính mạng cho huynh đệ, đến lúc này lại không biết đối mặt nhau như thế nào?

Mà hiện tại, áp lực mà Liễu Vĩnh Thanh chịu đựng còn cao hơn rất nhiều so với nhóm quần chúng bên ngoài.

Đưa họng súng về phía huynh đệ sẵn sàng giao bóng lưng cho mình... Trong lòng y giống như có một khối đá lớn đè nặng.

Liễu Vĩnh Thanh nhìn thân hình kiên định che chở trước mặt mình, tay cầm súng liền thoáng run rẩy.

Chương 696: Không Thể Không Chế

Ngay sau đó, Hứa Trăn quay đầu lại.

2 máy quay ở 2 cơ vị khác nhau lập tức đuổi theo, để bắt được cảnh quay đặc tả khuôn mặt của Hứa Trăn.

Giờ này khắc này, động tác quay đầu của Hứa Trăn có chút cứng đờ, cũng có chút chần chờ, trong mắt mang theo vẻ mê mang.

Hứa Trăn nhìn hòng súng tối om trước mắt, lại nhìn về thống khổ cùng giấy giụa trong mắt Liễu Vĩnh Thanh, huyết sắc trên khuôn mặt dần dần tái nhợt, vẻ mê mang trong mắt chuyển thành khó có thể tin.

“Lục ca.....?”

Một tiếng gọi này, thanh âm khàn khàn, trực tiếp đi giọng nói.

Hứa Trăn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Liễu Vĩnh Thanh, môi nhẹ nhàng phát run, con ngươi lập lòe như thể đang âm thầm chất vấn.

Ngươi, đây là, vì sao.....? !

Ngay lúc bốn mắt giao nhau, Liễu Vĩnh Thanh chỉ cảm thấy cả người chấn động.

Ngay sau đó, nước mắt không chịu không chế mà từ hốc mắt tràn ra ngoài.

Y không dự định sẽ khóc tại đây.

Y vốn muốn để dành nước mắt cho lúc cuối cùng mình lẻ loi một mình.

Nhưng khi Liễu Vĩnh Thanh nhìn thấy ánh mắt này, phòng tuyến trong lòng y lập tức bị phá hủy, khiến y không thể kiềm chế được.

Trạng thái này của y đã bị Hứa Trăn nhìn thấu, hai người ai cũng không nói gì, chỉ im lặng trao đổi với nhau.

Lúc này, tiếng bước chân sột soạt xung quanh đang dần đến gần bọn họ, nhưng Hứa Trăn lại không hề phản ứng tới.

Hắn chỉ nhìn chăm chăm Liễu Vĩnh Thanh ở trước mặt, sắc mặt càng ngày càng trắng, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi lần nữa: “Lục ca?”

Cả người Liễu Vĩnh Thanh kịch liệt run rẩy, hồi lâu, mới nức nở nói: “Thực xin lỗi.....”

Ba chữ vô cùng đơn giản nhưng lại khiến y khóc không thành tiếng.

Vẻ tức giận trong mắt Hứa Trăn rốt cuộc theo ba chữ “Thực xin lỗi” này mà tan thành mây khói.

Sau một lúc lâu, hắn gục đầu xuống, ném súng trong tay xuống đất, cứng họng nói: “Ta đây đã biết.....”

Ngay một khắc này, đám người mai phục xung quanh lập tức đi lên, ấn hắn xuống đất, nhưng hắn lại không có bất kỳ phản kháng gì.

Hứa Trăn giống như người chết bị người đề nặng rồi mang ra khỏi rừng cây nhỏ.

Nhưng khi đi được vài bước, hắn bỗng quay đầu nhìn lại, nhìn về phía Liễu Vĩnh Thanh ở phía sau.

Liễu Vĩnh Thanh chạm phải ánh mắt hắn, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, vô lực mà ngồi liệt trên phần mộ.

Y không biết nên hình dung ánh mắt này như thế nào.

Thanh lãnh bình tĩnh, tĩnh mịch chết lặng.

Bỗng nhiên y nhớ tới lúc còn nhỏ, nhìn thấy con trâu cày nhà mình bị đưa vào lò mổ, đến cuối cùng còn không quên quay đầu lại, nhìn thoáng qua chủ nhân của mình.

Không gì đáng buồn và tuyệt vọng bằng tâm đã chết, đây là nỗi đau mà người có nhân tính không thể chịu được.

Liễu Vĩnh Thanh rũ đầu, mười ngón gắt gao moi vào bùn đất, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ tích tụ ở bên nhau, bị một phen đao nhọn sống sờ sờ giao lạn, cả người thở không nổi.

Nam nhân sắc đá mặt không đổi sắc khi đối mặt với vô số gian nan hiểm cảnh, oai năm nhường ấy năm lại đang từ từ già đi, ngồi liệt trước mộ, khóc đến không thành tiếng.

Phó đạo diễn bên sân lại chậm chạp không kêu “Cắt”.

Từ lúc nhìn thấy lần đầu tiên Hứa Trăn đóng vai Cung Thứ quay đầu nhìn lại, chứng kiến Lục ca chỉ họng súng về phía mình, thì hốc mắt của hắn đã đỏ bừng.

Đến lần quay đầu thứ hai, hắn nhìn thấy đôi mắt như tro tàn của đối phương thông qua màn hình theo dõi, thì nước mắt trực tiếp chảy xuống.

Phó đạo diễn tháo mắt kính ra, duỗi tay lau một phen nước mắt ngay khóe mắt, tâm tình rất lâu mới có thể bình tĩnh.

Đoạn diễn này, Liễu Vĩnh Thanh cùng Hứa Trăn chưa từng tập dợt trước.

Thậm chí cả lời thoại cũng không hề luyện qua.

Tất cả mọi người trong đoàn phim, bao gồm cả hai diễn viên trong sân, đều là lần đầu tiên được xem toàn bộ màn trình diễn này.

Hứa Trăn dùng diễn xuất nội liễm để kéo chính tiết tấu của phân cảnh này, còn Liễu Vĩnh Thanh phản ánh rõ ràng những cảm xúc thông qua màn trình diễn đầy cảm xúc của y.

Góc nhìn của khán giả đã được định trên người Liễu Vĩnh Thanh, nhưng thứ họ nhìn thấy được lại là Hứa Trăn.

Trước khi mở màn, phó đạo diễn thậm chí còn không nghĩ tới, hiệu quả cuối cùng lại có thể gãi đúng chỗ ngứa như vậy.

—— đây là một đoạn diễn xuất chân chính có thể nói đã đạt tới cấp độ sách giáo khoa sống.

“Ca!”

Cách hồi lâu, rốt cuộc phó đạo diễn mới hô đình cảnh quay này.

Tuy nhiên, bầu không khí trên phim trường lại giống như đồng tro tàn trước mộ, không thể khôi phục được sự tức giận.

Áp lực thấp trên trường quay kéo dài trong hai hoặc ba phút trước khi mọi thứ dần dần chuyển biến tốt đẹp lên.

Sau khi nghe thấy tiếng “Ca”, Liễu Vĩnh Thanh vẫn không kiềm được nước mắt, mãi cho đến khi trút hết cảm xúc dồn nén trong lồng ngực, thì cuối cùng y mới lắc lư đứng dậy, lau nước mắt nước mũi rồi chậm rãi đi về phía sân.

Ánh nhìn cuối cùng của Hứa Trăn vẫn còn đọng lại trong tâm trí y, không thể vứt đi được.

Mặc dù đã biết cốt truyện từ lâu và mặc dù đã náo堡 quá vô số lần cảnh này, nhưng Liễu Vĩnh Thanh vẫn cảm thấy không thể chịu nổi sau khi trải nghiệm cảnh quay chân thật.

Quá ngược!

Bản thân cốt truyện đã đủ ngược, nhưng Hứa Trăn lại biểu diễn tốt như vậy!

Thậm chí, y còn nghi ngờ rằng nếu không giải tỏa được cảm xúc vừa rồi, thì ánh mắt của Hứa Trăn sẽ khiến y gặp ác mộng và trở thành cái bóng tâm lý của y.

Liễu Vĩnh Thanh đi đến phía sau phó đạo diễn với vẻ mặt thấp thỏm, muốn dùng màn hình để xem cảnh quay vừa rồi.

Tuy nhiên, y chưa kịp nói thì đã thấy phó đạo diễn trước mặt quay đầu “phốc” một cái, đưa tay sờ gáy của chính mình rồi lùi hai bước sang một bên, cười cười xấu hổ.

Chương 697: Ra Pháp Trường

Liễu Vĩnh Thanh nghi hoặc mà liếc mắt nhìn phó đạo diễn, sau lại không có nghĩ nhiều, mà cúi đầu xem cảnh phát lại trong máy theo dõi.

Xem lại đoạn biểu diễn vừa rồi dưới góc nhìn của người ngoài cuộc, y chỉ cảm thấy trái tim mình lại bị đâm một lần nữa, buồn bực đến không chịu được.

“Được rồi, cho qua.”

Liễu Vĩnh Thanh gật gật đầu, đứng thẳng người nói: “Tất cả các tổ sẵn sàng, ba phút nữa sẽ tiếp tục!”

Dứt lời, y lại đi về phía quay phim, muốn dặn dò đối phương cần chú ý một số công việc kế tiếp.

Nhưng không đợi y đến gần, người quay phim liền nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt mình rồi nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng.

Liễu Vĩnh Thanh: ?

Trong mấy phút tiếp theo, y lần lượt dạo một vòng quanh sân, nhìn xem mấy con chim bồ câu trong tổ đạo cụ còn sống hay

không, hỏi thăm tổ mỹ thuật có làm tốt bối cảnh, lại hỏi tổ hóa trang xem tạo hình như vậy có bị lộ tẩy...

Không biết có phải là ảo giác không, nhưng Liễu Vĩnh Thanh chỉ cảm thấy những nơi y đi qua, thì có rất nhiều người đuổi tay sờ sờ phần ót của chính mình.

Mọi người nhìn khuôn mặt nghi hoặc của Liễu Vĩnh Thanh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong lòng đều hiểu rõ nhưng lại không nói ra.

n..... Không biết tại sao, vừa thấy Liễu đạo đi tới, liền cảm giác có một luồng gió lạnh thổi qua ót...

.....

Trong phân đoạn này, ngoài trừ đoạn đối thoại của Lục ca và Cung Thứ thì còn có rất nhiều cảnh khác phải quay, ví dụ như trạm gác ngầm mà Cung Thứ bố trí, Lục ca xách theo rô từ từ lên núi.

Tuy nhiên, những cảnh này không liên quan gì đến Hứa Trăn.

Sau khi quay xong cảnh này, hắn chỉ đơn giản đi gội đầu, tắm rửa, thay bộ quần áo mới, rồi bắt đầu chuẩn bị cho các phân đoạn kế tiếp.

Trận vừa rồi là cảnh quay quan trọng nhất của Cung Thứ trong cả bộ phim, thuận lợi quay xong đoạn này, Hứa Trăn liền lập tức cảm thấy gánh nặng trên vai nhẹ hơn rất nhiều.

Việc đáp nặn nhân vật đến đây đã cơ bản thành hình, những cảnh còn lại không quá khốc liệt, cũng không yêu cầu cao như buổi sáng hôm nay.

Chẳng qua.....

Hứa Trăn nhin không được gãi gãi đầu khi nhìn vào bảng kế hoạch trong tay.

Sau khi bị bắt ở trước mồ, thật ra cũng không có trực tiếp bị “chôn cất và an nghỉ” mà là bị kéo đi xử bắn.

—— đúng vậy, buổi sáng bị vùi vào mồ, giữa trưa đi pháp trường xử bắn.

Dịch vụ bao trọn gói.

Người điều phối đoàn phim “Phong Tranh” quả nhiên là thiên tài.

Hứa Trăn phát hiện ra rằng khi điều phối viên lên kế hoạch, đối phương luôn có thể sắp xếp các nhiệm vụ quay hàng ngày một cách “hợp lý” về tính liên tục của cốt truyện.

Các kết nối và bước nhảy trong câu chuyện này quả thực là tuyệt vời.

Tuy nhiên, phun tào vẫn phải phun tào, sự sắp xếp này quả thực có lợi cho việc tiếp tục cảm xúc của chính mình.

Trong cảnh vừa rồi, hẳn chứng kiến một màn phản bội của Lục ca, trạng thái như tro tàn trong lòng cũng khó có thể giải bày.

Hiện tại dứt khoát bị bắn chết, đặt một dấu chấm hết cho trạng thái này, đến ngày mai đi diễn phân cảnh khác thì ta vẫn là một trang hảo hán.

Hứa Trăn thật sự có chút bội phục tâm tư của người điều phối.

.....

Cùng lúc đó, người của tổ đạo cụ một mặt đang cho bồ câu ăn, mặt lại oán giận, nói với điều phối: “Kế hoạch quay phim hôm nay có phải hơi tà môn rồi hay không?”

“Buổi sáng ở trước nghĩa trang, giữa trưa lại đi pháp trường!”

“Ai u lòng của tôi cũng muốn phát hoảng!”

Điều phối vẽ mặt bình tĩnh mà hút điều thuốc, nói: “Bãi tha ma và pháp trường khá gần nhau, chỉ cần một chuyến xe là chúng ta có thể tiết kiệm được thời gian chuyển bối cảnh?”

Tổ đạo cụ gật gật đầu, đáp: “Nói cũng có lý.”

.....

10 giờ sáng cùng ngày, tất cả cách cảnh bên bãi tha ma cũng đã hoàn thành, đoàn phim thu dọn xong mọi thứ thì lập tức di chuyển bối cảnh đến chỗ đất hoang bên cạnh rừng cây nhỏ.

“Các tổ nhanh chóng kiểm tra mọi thứ!”

Lúc này, Liễu Vĩnh Thanh vẫn ăn mặt y phục cũ rách nát của Lục ca, vỗ vỗ tay, cao giọng kêu to: “Mau lên tinh thần, tranh thủ hoàn thành xong công việc!”

“Đợi tôi giết Cung Thứ xong thì chúng ta ăn cơm!”

“Ha ha ha ha ha.....”

Nghe thấy y nói như vậy, tất cả mọi người xung quanh đều cười vang một trận.

Hứa Trăn đóng vai Cung Thứ còn đang mang xiềng xích ở bên sân, lúc nghe thấy Liễu đạo hô to câu như vậy thì có chút dờ khóc dở cười.

Giết tôi xong liền ăn cơm...

Được rồi, tuy mình cũng có thể đi lãnh cơm hộp, nhưng cảm giác không hiểu sao vẫn thấy chua xót.

11 giờ rưỡi, trận diễn này chính thức bắt đầu quay.

Mấy lời trêu chọc, cổ vũ, nói đùa đều hoàn toàn tiêu tán sau âm thanh gõ bảng phân cảnh.

Cho dù là các diễn viên trong sân hay là nhân viên công tác bên ngoài thì đều lập tức điều chỉnh biểu tình nghiêm túc, tiến vào trạng thái quay phim.

Trên bãi đất hoang bằng phẳng, cỏ dại mọc khắp nơi.

Bảy tám người vác súng lên vai, đạn đã lên nòng đứng ở bốn phía khu đất hoang, biểu tình nghiêm túc mà đề phòng khu vực xung quanh.

Lúc này, Hứa Trăn đã đổi sang một bộ trang phục Trung Sơn sạch sẽ, không còn vẻ lôi thôi như mới buổi sáng.

Trên nét mặt hắn không có một tia sợ hãi, cũng không hề nhìn ra bất kỳ vẻ không cam lòng nào.

Thân ảnh thon gầy đứng bật đứng ở trên pháp trường, ngẩng đầu nhìn lên ánh mặt trời trên đỉnh đầu, đôi mắt hơi nheo lại.

Hắn đang đợi thời gian, đợi sự giải thoát thuộc về mình.

Rốt cuộc, thời gian đã đến, nhóm phạm nhân tử hình bị áp giải đến bãi đất trống ở giữa đồng vắng, bị yêu cầu quỳ thành một hàng.

Nhưng mà, Hứa Trăn đóng vai Cung Thứ lại bướng bỉnh đứng tại chỗ, không chịu quỳ xuống.

Hai người đứng bên trái phải đè ép đầu vai hấn xuống, đá vào đầu gối hấn, Hứa Trăn rũ đầu, không hành động phản kháng nhưng trước sau vẫn đứng thẳng eo, nhất quyết không chịu quỳ xuống.

Vị trưởng quan đứng ở bên sân nhìn thấy thế, thì liền nghiêm túc đi đến chỗ hấn, hỏi: “Cung Thứ, ngươi nhận tội sao?”

Hứa Trăn mắt nhìn phía trước, thần sắc bình tĩnh nói: “Nhận tội.”

Trưởng quan nhíu mày nói: “Vậy tại sao ngươi lại không quỳ?”

Hứa Trăn nghiêng đầu nhìn đối phương, thanh âm đậm mạc nói: “Đứng thì không chết sao?”

Nghe câu nói như thế, mọi người xung quanh không khỏi khẽ nhúc nhích.

Chương 698: Trở Về Thủ Đô

Ngay lúc này, một người đứng bên sân, cất giọng hô lên: “Đề hấn đứng đi!”

Những người khác nghe vậy thì định lên tiếng nhưng lại thấy đối phương đưa tay lên ngăn cản, nói: “Có gì thì ta sẽ trách nhiệm, cứ để hấn đứng.”

Thẳng đến giờ khắc này, trong mắt Hứa Trăn mới có ba phần thần thái.

Hấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía người kia, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với đối phương.

Một lát sau.

“Bang!”

Một tiếng vang nhỏ, đàn bò câu trắng bay xẹt qua ống kính.

Hứa Trăn ở lại đoàn phim “Phong Tranh” cho đến giữa tháng bảy.

Hôm nay là 12 tháng 7, tất cả các cảnh quay của Cung Thứ đã được hoàn thành, có thể sẽ còn một số cảnh cần quay lại và

thu âm một lượng nhỏ lồng tiếng, nhưng những công việc này sẽ hoàn thành sau một thời gian.

Đêm đó, Liễu Vĩnh Thanh đặc biệt triệu tập toàn bộ nhân viên chủ sang để tổ chức tiệc chiêu đãi Hứa Trăn và một lần nữa trình trọng cảm ơn hần đã đến đoàn phim “Phong Tranh” để cứu tràng, đồng thời đóng góp một màn trình diễn tuyệt vời như vậy.

Hứa Trăn không dám kể công.

“Phong Tranh” là kịch bản phim điệp chiến hay nhất mà hần xem trong hai năm qua, hần rất vinh dự khi nhân cơ hội này được gặp gỡ một nhóm người có tiếng trong giới phim truyền hình Hoa Hạ.

Hứa Trăn rất quan tâm đến các bộ phim truyền hình đề tài điệp chiến, ban đầu hần vốn nghĩ về việc tự mình làm một bộ phim, nhưng công ty đã bắt đầu tìm kịch bản cho hần.

Tuy nhiên, sau khi trải nghiệm tại đoàn phim “Phong Tranh”, Hứa Trăn đã tạm gác lại kế hoạch này.

——Từng đi qua biển thì sợ gì nước sâu...

So với “Phong Tranh” thì hần cảm thấy những kịch bản mình đã đọc trước đó đều là vô vị.

Cho dù là trình độ xuất sắc của câu chuyện, chiều sâu cảm xúc, hay sự sống động của nhân vật, tất cả đều không có bộ nào có thể đánh đồng với bộ phim này.

Liễu đạo đã có nhiều năm kinh nghiệm làm phim điệp chiến và y thật sự có chỗ độc đáo trong phương diện này.

Ai cũng có sở trường cùng sở đoản riêng, công ty Lang Gia Các nhà mình nếu so với người ta thì đúng là vẫn có chút chênh lệch nhất định.

.....

Ngày 13 tháng 7, Hứa Trăn vội vã đi máy bay về Hoàn Châu.

Thái Thực Tiễn từ đầu tháng 7 cho biết ông sẽ tổ chức một cuộc họp để tổng kết những thành tựu và thua lỗ trong nửa năm, đồng thời sắp xếp việc triển khai cho giai đoạn tiếp theo;

nhưng “Nhị đương gia” Hứa Trăn lại thường xuyên bận rộn, cho nên cuộc họp mới bị trì hoãn cho đến hôm nay.

Hai giờ rưỡi trưa hôm đó, bảy may đáp xuống thủ đô, Kiều Phong tự mình lái xe tới đón hân rồi trực tiếp đưa hân đến công ty.

“Thế nào, mệt muốn chết đúng không?”

Kiều Phong lái xe ở phía trước, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Hứa Trăn thông qua kính chiếu hậu, liền cười nói: “Anh nghe nói cậu còn bị chôn xuống mồ? Ai u, làm diễn viên đúng là không dễ dàng.”

“Này nếu là anh còn chịu không nổi, anh cũng không dám ở một mình ngọt ngào như vậy được.”

Hứa Trăn ngồi dựa vào hàng ghế sau, nhìn tấm lưng rộng lớn của Kiều Phong, rồi bật giác mỉm cười.

n, nếu như muốn chôn Kiều ca thì nói không chừng đào hố đến lộ ra mạch nước ngầm.

Hứa Trăn hỏi: “Bên phía “Thất Cô” đã chuẩn bị đến đây rồi?”

Kiều Phong nói: “Cũng không sai biết lắm, mấy ngày hôm trước Bành tổng của Hoa Ảnh đã có cuộc gặp với chúng ta và dự định sẽ khởi động máy vào giữa tháng 8.”

Nói đến đây, Kiều Phong thở dài một hơi: “Năm nay, lượng công việc của cậu thật sự quá nhiều.”

“Từ đầu năm đến nay, bắt đầu là “Tú Xuân Dao”, “Thập Nguyệt Vi Thành”, “Phong Tranh”, cuối năm còn có “Thất Cô”, một năm tham diễn ba bộ điện ảnh, một bộ phim truyền hình, đội sản xuất lừa cũng không có làm được như vậy.”

“Tranh thủ tháng này, cậu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Hứa Trăn vừa nghe lời này thì nhin không được hỏi: “Kiều ca, không phải sau “Thất Cô” em vẫn còn lời mời diễn phim đúng không?”

“Còn có chuyện gì nhĩ?”

Kiều Phong nói: “Cậu không có lời mời nhưng công ty thì có.”

“Tháng trước tại Lễ trao giải Ngọc Lan, “Lang Nha Bả” đã giành được giải Phim truyền hình hay nhất của năm và nhiều đài truyền hình đang gấp rút hợp tác với chúng ta.”

“Sử dụng luồng gió cổ đông này, rèn sắt khi còn nóng và tạo ra bộ phim hot khác, để bản hiệu “Lang Gia Các” này được bảo vệ vẹn toàn.”

Khi nói chuyện, Kiều Phong hơi hơi nghiêng đầu về phía sau, nói: “Lát nữa trong cuộc họp, Thái tổng sẽ nói chuyện này với cậu, sau đó chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn.”

“Vai chính thứ hai trong bộ phim truyền hình của cậu cần phải được lựa chọn kỹ càng.”

“.....”

Dọc trên đường đi, hai người đã nói rất nhiều chuyện, rất nhanh liền đến được công ty.

Công ty điện ảnh “Lang Gia Các” được chính thức thành lập vào tháng 3 năm nay, hiện tại công ty không có nơi dừng chân cố định riêng mà là thuê một tầng của tòa nhà văn phòng.

Sau khi Kiều Phong đậu xe ở sân sau, cả hai đi vào sảnh công cộng trong tòa nhà văn phòng và đến thang máy.

Hứa Trăn nhìn lên bảng hướng dẫn trên tường, phát hiện ngoài bọn họ thì còn có các công ty Internet, công ty luật, cơ sở giáo dục và thậm chí cả một nhà thiết kế tóc ở trong tòa nhà văn phòng này.

Nhìn nhóm “Hàng xóm” hoa hoè loè loẹt, Hứa Trăn thật sự khó mà nhịn cười.

Vẫn còn nhớ rõ, Đông Nhạc Điện Ảnh đã có một tòa văn phòng độc lập từ trước.

Tuy diện tích không lớn, nhưng toàn bộ kiến trúc đều thuộc về chính mình.

Nhân viên bảo an sẽ chặn tất cả các chiếc xe từ bên ngoài tới, nhóm nghệ sĩ đến nơi đó cũng giống như trở về nhà, chưa bao giờ phải mang kính râm hay là mang khẩu trang.

Chương 699: Hứa Trăn Đã Về Tới

Lần cuối cùng Hứa Trăn đến tổng bộ của Đông Nhạc là vào mùa đông năm ngoái, lúc đó bên ngoài cổng lớn còn treo một tấm poster Chu Du trong “Tam Quốc”, chị gái lễ tân còn giúp mình chụp ảnh với poster.

“Kiều ca,” Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía Kiều Phong đang đi bên cạnh, hỏi: “Toàn nhà văn phòng của Đông Nhạc Điện Ảnh có trị giá bao nhiêu vậy?”

Kiều Phong nói: “Cậu nói thuê hay mua?”

Hứa Trăn đáp: “Mua.”

Kiều Phong nghĩ nghĩ, nói: “Cái này a..... tòa nhà đó được xây cách đây khoảng mười năm. Lúc đó khu vực này khá hoang vắng, không có tàu điện ngầm nên chỉ có giá hai ba trăm triệu tệ; bây giờ thì không còn như vậy, có lẽ giá cả đã tăng lên mười mấy hai mươi lần rồi cũng nên?”

Hứa Trăn: “.....”

Hai ba trăm triệu, mười mấy hai mươi lần.....

Đây là ngôn từ gì vậy? ?

Kiều Phong nói: “Cho nên mới nói, nếu dự định ở lâu thì năm đó đã mua, còn không mua thì đa phần đều không có dự định ở lại thủ đô.”

“Có rất nhiều công ty lựa chọn đặt tổng bộ ở các khu vực kinh tế mới và công nghệ cao, hơn nữa còn nhận được ưu đãi từ chính sách thu thuế...”

Kiều Phong nhìn biểu tình đại ra của hắn thì bật cười, nói: “Cậu hỏi cái này làm gì? Muốn mua sao?”

“Ha ha ha ha, A Trăn, cậu hài hước quá rồi, đó là thứ mà cậu có thể mua nổi sao?”

Hứa Trăn: “.....”

Thực xin lỗi, là ta hấp tấp.....

Kiều Phong duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Ai, trước hết chúng ta nên nghĩ về chuyện thực tế đi.”

“Tình hình kinh tế hiện tại của cậu thực sự khá ổn. Nếu không tính đến chuyện đầu tư, cậu có thể mua một căn nhà cho mình khi bản quyền của “Lang Nha Bảng” được bán ra nước ngoài.”

“Không mua nổi biệt thự của Giang Trục thì chính ta mua căn bình thường trước, đời về sau có tiền thì lại đổi.”

Kiều Phong bĩu môi, nói: “Không đóng phim là liền chạy về chùa? Cậu làm như vậy thì có khác gì dã hòa thường mang theo túi đồ hay không.”

Hứa Trăn: “.....”

Kiều ca khiến ta thật đau lòng!

.....

Hai người đi thang máy lên lầu chín của tòa nhà, cảm xúc vừa mới thoả mãn mãn nguyện của Hứa Trăn đã tụt xuống một cách khó hiểu.

Trước khi đến, Kiêu Phong cũng đã thông báo lịch trình của hai người cho công ty biết, cho nên lúc này, đám người Thái Thực Tiễn đã sớm chờ ở trong phòng hội nghị.

“Ai u, Hứa tổng tới!”

Hứa Trăn vừa vào cửa, liền nghe thấy Tống Úc dùng âm thanh độc đáo để tiếp đón hắn.

“Chào Hứa tổng, mời Hứa tổng ngồi!” Tống Úc đứng dậy, ra vẻ ân cần mà kéo chiếc ghế ở bên cạnh mình, lại làm bộ khom người thi lễ, cười nói: “Hứa tổng ở xa vất vả, mau mau mau, xin mời ngồi!”

“Ha ha ha ha.....” Trong phòng hội nghị tức khắc vang lên một trận cười vang.

Hứa Trăn dở khóc dở cười mà đứng ở bên cạnh đối phương, nói: “Tống bộ trưởng đến đây lúc nào vậy?”

Tống Úc đáp: “Anh đây đã tới từ sớm, vừa rồi còn mới đi ăn cơm trưa với mọi người.”

Hứa Trăn quay đầu nhìn một vòng xung quanh, rồi mỉm cười chào hỏi mọi người trong bàn.

Hắn là cổ đông thứ hai của công ty, theo lý thuyết thì phải ngồi ở bên cạnh chủ tịch Thái Thực Tiễn.

Nhưng trong cuộc họp nhỏ như vậy, mọi người đều là người một nhà, ai cũng biết Hứa Trăn là “Phó tổng cá muối”, cho nên tùy ý để hắn ngồi với Tổng Úc, Lâm Gia và bọn tiểu bối.

Thái Thực Tiễn nghe Hứa Trăn lên tiếng thì cũng hắng giọng, dùng microphone trên bàn để nói chuyện: “Người đã đầy đủ, vậy hiện tại chúng ta sẽ bắt đầu họp.”

“Nội dung chính của buổi họp mặt hôm nay là tổng kết công việc và vinh danh của công ty trong nửa năm đầu...”

Nghe giọng đọc không hề có cảm xúc của lãnh đạo, Hứa Trăn lập tức kích hoạt hệ thống che chắn tự động trong đầu.

Bài đọc diễn cảm của Thái Thực Tiễn tự động bị chuyển hóa thành tạp âm “Ong ong ong”.

Bên cạnh, Tổng Úc nhỏ giọng nói chuyện phiếm với hắn: “Ai, bộ điện ảnh về đề tài bắt cóc kia, đến bao giờ mới khởi động máy?”

Hứa Trăn thấp giọng trả lời: “Nói là giữa tháng 8.”

Tổng Úc đáp: “Ồ, vậy tôi sẽ bắt đầu trước, 3 tháng 8 tới, bộ phim của chúng tôi sẽ khởi động máy, cố ý đuổi kịp ngày “Lang Nha Bàng” kết thúc.”

Hứa Trăn biết, sáu tháng cuối năm, công ty nhà mình sẽ quay một bộ phim truyền hình đề tài y học, hai người được định cuối cùng là Tổng Úc cùng Tạ Ngạn Quân, đóng vai một đôi thầy trò.

Tuy nhiên vì thời gian bị xung đột với “Thất Cô” nên Hứa Trăn không có cơ hội tham gia.

Hắn quay đầu nhìn một vòng, nói: “Tạ lão sư không có tới sao?”

Tổng Úc đáp: “Gần đây Tạ lão sư đến bệnh viện làm hộ công, nói là muốn trải nghiệm cuộc sống.”

Hứa Trăn vừa nghe lời này, liền hơi hơi mỉm cười.

Quả không hổ là diễn viên gạo cội mà mình khâm phục, ý tưởng “Trải nghiệm cuộc sống” cũng y hệt mình.

Lúc này, hắn mới quay sang phía Lâm Gia, hỏi: “Sur ty có tham gia bộ phim này không?”

Lâm Gia lắc đầu, nói: “Tôi không tham gia.”

“Gần đây công việc tương đối nhiều, cho nên không nhận phim mới, thế nhưng Thái tổng đã yêu cầu tôi dời lịch trình sang đầu năm sau, hắn là có sắp xếp khác.”

“.....”

Mấy người thuận miệng giao lưu một chút chuyện công việc gần đây, sau đó liền im lặng, an an tĩnh tĩnh ngồi ở trên chỗ ngồi sò cá.

Bản thảo của Thái Thực Tiễn rõ ràng đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, tóm tắt toàn diện những thành tựu của công ty kể từ khi thành lập, biểu tình nhìn qua vô cùng hăng hái.

Tuy nhiên Hứa Trăn lại hoàn toàn không hứng thú với thành tích đã lấy được.

Hắn mở phần mềm mua nhà trong điện thoại, tra xét thử xem có căn nào mới mở bán gần đây hay không.

Hứa Trăn đặc biệt yêu thích căn biệt thự của Giang Trục Thụ trong “Nụ Hôn Đỉnh Ước”, nhưng căn hộ đó là Thái tổng để dành cho con trai, nói cái gì cũng không muốn bán.

Tuy nhiên, nếu có bán thì hiện tại Hứa Trăn cũng không mua nổi.

Trước mắt Hứa Trăn chỉ chủ yếu xem mấy tiểu khu bình thường.

Hắn muốn mua một căn nhà không hướng về núi, không sát đường, phòng ốc theo hướng nam bắc, diện tích không cần quá lớn nhưng vị trí và kiến trúc nhất định phải tốt.

Đến lúc đó nếu muốn đổi một căn nhà lớn thì tương đối dễ ra tay...

Chương 700: Quan Công Chiến Trường Sa

Lúc Hứa Trăn đã hết sức chuyên chú nghiên cứu kiến trúc nhà cửa thì trong hội nghị, Thái Thực tiễn thoả thuê mãn nguyện với kế hoạch “Bản đồ đế quốc” của mình.

“Tháng trước, sản phẩm đầu tiên, phim truyền hình “Lang Nha Bàng” của công ty chúng ta đã được giải “Phim truyền hình xuất sắc nhất” tại giải Ngọc Lan năm nay.” Thái Thực tiễn thần thái sáng láng, nói: “Đây là nhờ sự nỗ lực của toàn thể thành viên trong công ty!”

“Bởi vì phần vinh quang này, đã giúp chúng ta nghênh đón những cơ hội mới!”

Hai mặt Thái tổng lập loè ánh sáng, ông cầm một phần văn kiện trong tay, nói: “Chúng ta vừa mới nhận được lời mời — hai năm sau, CCTV muốn tập trung phát sóng một loạt phim truyền hình kỷ niệm kháng chiến thắng lợi.”

“Vì vậy, CCTV đã gửi lời mời đến các công ty điện ảnh và truyền hình lớn, hy vọng rằng mọi người có thể sản xuất một loạt phim truyền hình kịch chiến chất lượng và có chiều sâu.”

“Chất lượng cao, lịch phát sóng tốt, trong đó bộ chất lượng nhất sẽ được chọn là bộ phim mở màn của CCTV vào năm sau!”

Nói đến đây, Thái Thực Tiễn hắng giọng rồi tiếp tục: “Chú ý, đây là “các công ty điện ảnh lớn”.”

Miệng của ông gần như kéo đến bên tai, cười nói: “Lang Gia Các” của chúng ta đã được xem là công ty điện ảnh lớn!”

“Hiện tại chúng ta đã có máu mặt trong vòng công ty “lớn” !”

“Ha ha ha ha ha.....”

Nghe ông lặp đi lặp lại từ “Lớn” một cách cường điệu, mọi người ngồi trong phòng hội nghị lại nhin không được mà cười vang.

Thái tổng duỗi tay cào cào đầu tóc của mình, rồi cười nói: “Đương nhiên, chúng ta phải điệu thấp, phải cẩn thận, không

thể được thể mà bay lên.”

“Tuy “Lang Nha Bả” lấy được thành tích không tồi, nhưng trong lễ trao giải Ngọc Lan năm nay, chúng ta cũng thấy được rất nhiều tác phẩm ưu tú khác.”

“Ví dụ như tác phẩm cải biên “Không Sơn Mộ Vũ”, hình ảnh của bộ phim này đã tạo ra khuynh hướng cảm xúc vô cùng tốt.”

“Điều hành thuần thục một bộ phim truyền hình có chi phí cao, đây là điều mà chúng ta cần rèn luyện.”

Thái Thập Tiến vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tuy khâu chế tác của “Lang Nha Bả” rất hoàn mỹ, nhưng lại không đủ hoành tráng. So với những tác phẩm lớn có kinh phí hàng trăm triệu kia thì chắc chắn có một khoảng cách.”

“Rốt cuộc, 8500 vạn kinh phí đã là cực hạn của lúc đó.”

“Nhưng mà hiện tại không giống nhau, chúng ta không thiếu tiền.”

Ông càng nói càng kích động, theo bản năng mà nâng cao âm điệu, kêu lên: “Tôi định đặt kinh phí sản xuất là 150 đến 200 triệu nhân dân tệ cho lời mời phim chiến tranh của CCTV!”

“Ông.....”

Microphone trên bàn hội nghị giống như không gánh nổi sức nặng mà phát ra âm thanh ù ù chói tai.

Chỉ một thoáng, Hứa Trăn đang xem bản đồ mặt bằng cũng kinh ngạc mà ngẩng đầu lên.

Vừa mới Thái tổng nói cái gì?

1.5 đến 2.... trăm triệu?

Gì? !

Thái Thập Tiến đang nói hăng say thì bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Hứa Trăn, trong lòng bất chợt có chút chột dạ khó hiểu.

Được rồi, 33% số tiền trong đó là tiền của người khác và dĩ nhiên cần phải trải qua sự đồng ý của “Hứa tổng” ...

“Khụ.....” Thái tổng hắng giọng, có chút xấu hổ mà giải thích: “A Trăn, CCTV đang mời chúng ta làm một bộ phim đề tài chiến tranh.”

“Thức thấy đây là một cơ hội khó có được, cho nên phải tận lực sản xuất ra một bộ tinh phẩm.”

Vừa rồi Hứa Trăn không nghe kỹ nên đầu óc có chút mơ hồ, hỏi: “Phim gì? Chúng ta có kế hoạch sao?”

Thái Thực Tiễn yêu cầu thư ký chuyển cho hắn mấy phần văn kiện, nói: “Mấy ngày qua, tôi đã lọc ra một vài kịch bản, cậu hãy xem xem.”

“Có gì vừa ý thì cứ nói với tôi, khẳng định là để cậu diễn chính...”

Hứa Trăn nhận lấy văn kiện từ tay thư ký, mở ra một bản trong đó, thì thầm: “Chiến Trường Sa” ?” (Không phải Trường Sa của nước mình đâu nha quý đi)

“Quan Công chiến Trường Sa sao?”

Hắn mờ mịt mà ngẩng đầu lên, hỏi: “Hình như để tôi diễn Quan Công thì không thích hợp lắm? Có Triệu Vân không?”

Thái Thực Tiễn: “.....”

“Phốc..... Ha ha ha ha ha! !! !”

Một lát sau, trong phòng hội nghị bỗng nhiên vang lên một trận cười ầm ĩ.

Nhìn mọi người cười tới ngửa tới ngửa lui, đấm ngực dùng chân, Hứa Trăn bỗng nhiên ngẩn ngơ, lập tức phát hiện bản thân nói sai.

Hắn vội vàng lật lật văn kiện trong tay, sau đó phát hiện nội dung trên trang thứ hai:

Chiến Trường Sa, chủ đề của cuộc cách mạng cận đại.

Cuối những năm 1930, Vũ Hán thất thủ, Trường Sa bị đe dọa...

Hứa Trăn: “.....”

A! hóa ra là trận “Trường Sa” này!

“Chiến Trường Sa” trong cuộc kháng chiến bảo vệ Trường Sa!

Không cần thận náo loạn đại ô long, Hứa Trăn hồ thẹn mà bưng kín mặt.

Tiềm thức này quá hại người, “Quan Công chiến Trường Sa” là trận chiến xảy ra ở Kinh Châu, lúc Hứa Trăn còn đóng vai Chu Du “Tam Quốc”, hẳn đã quá mức quen thuộc với diễn cổ này, thế cho nên vừa nghe đến “Chiến Trường Sa”, hẳn liền theo bản năng phản ứng chính là trận chiến thất bại tại Nam Quận, sau trận tử chiến, Gia Cát Lượng liền phái Triệu Vân đi đoạt thành trì...

Được rồi, là do mình không tập trung vào cuộc họp.

“Khụ.....”

Thái Thực Tiễn vội hắng giọng, đánh gãy âm thanh cười đùa của mọi người, rồi nói với Hứa Trăn: “Có mấy bộ, nếu rảnh thì cậu xem sao, nếu không vừa ý thì chúng ta có thể tiếp tục chọn.”

“Bộ phim này sự tính sẽ khai máy vào đầu năm sau, thời gian tương đối dư dả, chúng ta vẫn có thể hoàn thiện kế hoạch vào khoảng giữa tháng sau.”

Hứa Trăn nghe vậy thì gật gật đầu, nở một nụ cười xấu hổ rồi cất văn kiện vào.

Ngay sau đó, hội nghị tiếp tục tiến hành, Thái Thực Tiễn lần lượt triển khai công việc của công ty trong giai đoạn tiếp theo.

Dù sao “Lang Gia Các” là một nhà mới vừa thành lập không lâu, quy mô còn có hạn, không thể so sánh với các công ty lớn như Hoa Ảnh, Hoàn Ngu, có thể khởi động nhiều dự án cùng lúc.

Bọn họ chỉ có hai tác phẩm đã lên kế hoạch trong năm nay: một là bộ phim truyền hình y khoa hiện đại “Bác sĩ nhân ái” do Tống Úc, Tạ Ngạn Quân đóng chính, thứ hai là bộ phim “Thất Cô” được hợp tác sản xuất với Hoa Ảnh truyền thông.

Chi phí của hai tác phẩm không cao, chủ yếu là vì họ muốn ổn định chỗ đứng sau “Lang Nha Bả” và để đảm bảo dây chuyền được hoạt động tốt, chờ đến năm thứ hai sẽ tiếp tục làm việc chăm chỉ.

Đây cũng là nhịp làm việc chung do Thái Thực Tiễn lên kế hoạch trong thời gian sắp tới.

Ngoài ra, họ cũng tham gia đầu tư vào một số công việc do các công ty khác chuẩn bị, nhưng những vấn đề hoạt động này không phải là điều mà Hứa Trăn cần phải lo lắng.

Sau cuộc họp ngày hôm đó, Hứa Trăn đem tài liệu mà Thái Thực Tiễn đưa cho hắn trong cuộc họp, dự định lặng lẽ xem kỹ nội dung bên trong.

Chương 701: Nhân Vật Phù Hợp

Kịch bản đầu tiên là “Chiến Trường Sa”.

Tuy nhiên điều khiến Hứa Trăn không nghĩ tới là, hắn còn chưa kịp đọc nội dung bên trong tài liệu thì đã một dòng chữ ngay trang lót, hấp dẫn ánh mắt:

Nếu nói Trung Hoa vong thì trừ phi người Hồ Nam đều chết hết.

——hắn biết, những lời này xuất từ “Hồ Nam thiếu niên ca” của Dương Độ, một tài tử thời dân quốc.

Ngắn ngủn mười bốn chữ, lại chất chứa khẳng khái cùng quyết tuyệt, khiến Hứa Trăn phải sững sốt.

Những câu thơ như thế được ghép với nhan đề ngắn gọn mà hùng tráng “Chiến Trường Sa”, khiến cho người xem dù chưa đọc đến nội dung cốt truyện thì cũng ngập tràn chờ mong đối với bộ tác phẩm này.

Hứa Trăn suy đoán, đây có lẽ không phải là một câu chuyện về cuộc kháng chiến theo nghĩa truyền thống, mà là từ góc nhìn của một số người dân bình thường, kể về chuyện bá tánh trôi giạt khắp nơi và lời thề bảo vệ Tổ quốc của dân tộc.

Kết quả quả nhiên.

——“Chiến Trường Sa” một câu chuyện chiến tranh dưới góc nhìn của những con người nhỏ bé.

Nhân vật chính của câu chuyện là một hộ gia đình họ “Hồ”, trong khoảng thời gian này, bọn họ đã trải qua hàng loạt sự kiện bi thảm như trận đại hỏa hoạn Trường Sa, trận chiến bảo

vệ Trường Sa, trận chiến Trương Đàm, tất cả đã cho thấy nỗi đau và sự tàn khốc của chiến tranh.

Câu từ đơn giản trong tài liệu không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Hứa Trăn, hắn lập tức muốn đến chỗ Thái Thực Tiến để xem nguyên tác của “Chiến Trường Sa” và nghiêm túc xem qua.

Sau chín giờ tối hôm đó, Hứa Trăn đóng sách lại, quay đầu nhìn ánh trăng an tĩnh ngoài cửa sổ, biểu tình ngẩn ngơ xuất thần.

Thành thật mà nói, về trình độ xuất sắc, kỹ xảo của cuốn tiểu thuyết này không quá mạnh, kết cấu lại hơi phân tán.

Nhưng sau khi đọc câu chuyện này, Hứa Trăn không khỏi nhớ lại những Lương Mẫn Anh lão sư đã từng nói với mình:

Diễn viên hạng ba diễn tình tiết, diễn viên hạng hai diễn cảm xúc, diễn viên hạng nhất diễn tình cảm.

—— mà “Chiến Trường Sa” là một câu chuyện có cảm xúc.

Đại gia gia của nhà họ Hồ nói Hồ gia không có người tòng quân, nhưng vừa quay đầu lại, thứ đối mặt với mọi người chính là một từ đường đầy linh bài, nhưng đứa con trai trong gia đình này hầu như đã chết hết.

Tỷ phu là du côn bất chính, nhưng khi tai họa thực sự ập đến, hắn lại lao vào biển lửa mà không có chút do dự;

Cha của nữ chính chỉ biết nghe diễn, uống rượu, hủ nhò, nhưng lúc bị bắt và ép thành “Hán gian”, ông lại thay một bộ quần áo thể diện nhất, đứng cười trước mặt bọn quý tử (Quân Nhật Bản) và xướng một đoạn “Dương Môn Nữ Tướng”, hát vang câu “Chúng nhi lang tề anh dũng đấu tranh anh dũng”, rồi bị bắn chết trong vũng máu...

Từng khung bậc cảm xúc lần lượt kéo đến, không ngừng cọ rửa tâm hồn con người.

Hứa Trăn thậm chí còn cảm thấy nếu xét riêng về mặt cảm xúc thì “Chiến Trường Sa” đại khái có thể xếp vào top ba trong số tất cả những cuốn sách mà hắn đã đọc.

Hơn nữa, trừ bỏ tình cảm thì các nhân vật trong “Chiến Trường Sa” đều được đắp nặn vô cùng độc đáo.

Rất nhiều nhân vật chủ chốt không được yêu thích khi họ vừa xuất hiện, nhưng chính tính cách “khó ưa” của họ đã khiến những gì họ làm trở nên cảm động hơn.

Tỷ phú lưu manh cùng nghĩa khí, phụ thân toan hủ cùng kiên trì, hai tích cách nhưng cùng một người, hài hòa và thống nhất.

Người nhà nữ chính đắc tội Cố Thanh Minh, cho nên cố ý làm gia yến bồi tội, nhưng Cố Thanh Minh còn chưa ngồi xuống, vừa vào tới cửa, hắn đã trực tiếp dùng ngôn ngữ khắc nghiệt để quở trách đối phương.

Tuy nhiên, lần xuất hiện thứ hai của nhân vật này đã khiến Hứa Trăn bất ngờ:

Tại lối vào của bệnh viện, nữ chính nhìn thấy một đám thương binh bao vây xe của Cố Thanh Minh và gây rối, nói rằng mình không thể được điều trị hiệu quả, rằng mình không thể có đủ thức ăn và quần áo, một số người thậm chí còn nằm ngay bên dưới bánh xe của hắn.

Nữ chủ vốn là vui sướng khi người gặp họa, cho nên đứng vây xem, muốn nhìn bộ dáng chật vật của hắn.

Kết quả vạn không nghĩ tới, Cố Thanh Minh trực tiếp đi xuống xe, cúi đầu thật sâu đối với nhóm thương binh cố tình gây sự, thành khẩn nói: Các huynh đệ chịu ủy khuất, ta sẽ giải quyết chuyện này cho các người.

Sự tương phản quá lớn giữa hai lần xuất hiện trước và sau khiến Hứa Trăn đột nhiên cảm thấy hài lòng về nhân vật này - không phải là hắn không biết tôn trọng, mà là hắn chỉ tôn trọng những người đáng được tôn trọng.

Nhiều nhân vật sống động đã cùng nhau hỗ trợ một bức tranh tráng lệ của thời đại.

Hứa Trăn cầm cuốn sách, do dự hồi lâu, cuối cùng gọi cho Kiều Phong và bày tỏ sự quan tâm của hắn đối với kịch bản này.

Hắn không nhất thiết phải quay “Chiến Trường Sa”, nhưng nếu công ty muốn quay thì hắn nhất định tiếp.

Những câu chuyện như thế này đáng được nhiều người xem hơn.

.....

Lúc này, Kiều Phong vừa đọc xong mấy kịch bản do Thái tổng chọn lựa và cũng cảm thấy “Chiến Trường Sa” là một lựa chọn không tồi.

Tuy nhiên, điều hấn cân nhắc không phải là vấn đề có tình cảm hay không mà là vai Cố Thanh Minh này thật sự rất phù hợp với Hứa Trăn.

Xét cho cùng, câu chuyện này là một bộ phim truyền hình hình tượng với nhiều nhân vật, cho nên gánh nặng của nam chính cũng không nặng lắm;

Hơn nữa, Cố Thanh Minh trong nguyên tác là một thanh niên mới ngoài 20. Mặc dù kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn có thể thách thức những vai diễn có độ tuổi lớn, nhưng hấn càng gần với tuổi thực của mình thì càng phù hợp.

Chương 702: Đủ Bụi Bặm

“Ding Ding!”

Đúng lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, Kiều Phong vừa nhìn liền thấy, hóa ra là trong nhóm giao lưu người đại diện có một người tag hấn.

Một người đại diện của nghệ sĩ tuyên hai hỏi hấn: “Kiều đại lão gia, gần đây Lang Gia Các của các vị đang bận rộn gì đấy?”

“Nghe nói phim mới của Hứa Trăn đã bắt đầu được chuẩn bị? Còn nhân vật nào thì có thể đưa lên cho mọi người tham khảo hay không!”

Lời này vừa ra, phía dưới tức khắc xuất hiện một hàng dài máy đọc lại.

Kiều Phong thấy thế, nhin không được bữu môi.

Nhóm người này, mũi còn thính hơn chó!

Từ khi A Trăn nhà mình cầm cúp thị đế thì liền có vô số người tìm mọi cách mà bám dính, muốn mưu cầu hợp tác.

—— ha hả, tưởng bỏ, khí vận của A Trăn nhà yêm dễ dàng để các người cọ vậy sao?

Kiều Phong đào đào lỗ tai, gõ chữ phản hồi: “Đừng vội, đừng vội, tạm thời đừng nóng nảy.”

“Tên còn chưa định xong, đợi có tin tức thì tôi nhất định sẽ báo cho mọi người.”

Có người hỏi: “Xem ra là có quá nhiều kịch bản hay cho nên chọn đến hoa mắt chóng mặt?”

Kiều Phong gửi tới một biểu tình thờ dài, nói: “Không phải a, nào có kịch bản hay.”

“Là do rất khó chọn phim phù hợp với A Trăn.”

Kiều Phong cảm khái nói: “Hắn năm nay mới 22 tuổi, người bình thường ở độ tuổi này thì đều diễn phim thần tượng thanh xuân vườn trường, nhưng mấy năm nay A Trăn nhà ta đều tiếp đại chế tác, bây giờ đột nhiên kêu hắn chọn phim thần tượng thì fans cùng công ty khẳng định không vui.”

“Đặc biệt là năm nay còn cầm cúp thị đế, cho nên phải cẩn thận.”

“Mọi người nói xem, đại kịch khó bắt, tiểu kịch lại có vẻ hạ giá, cứ diễn vai phụ thì không thích hợp. Hiện tại cảm giác của tôi là cuời lên lưng cọp khó leo xuống, phải làm thế nào mới tốt đây, ai, sâu không chịu được...”

Hắn vừa mới gõ xong mấy dòng này thì không khí náo nhiệt trong nhóm lập tức rơi vào trầm mặc.

Giờ này khắc này, vô số người nhìn những dòng tin nhắn mà Kiều Phong vừa mới gửi qua, yên lặng mà cùng phát ra âm thanh cảm thán:

Phi!

.....

Đối với loại công việc mang tính chất giao lưu này, bản thân Hứa Trăn không hề tham gia.

Quá trình quay phim “Thất Cô” sẽ bắt đầu vào tháng 8. Nhiệm vụ chính của hắn lúc này là điều chỉnh thể chất và tinh thần,

dành hết tâm trí cho việc quay bộ phim tiếp theo với trạng thái no đủ nhất.

Sau cuộc họp tổng kết nửa năm của “Lang Gia Các”, Hứa Trăn chỉ ở lại thủ đô ba ngày, rồi sau đó quay trở lại Cam Châu để tìm Sư phụ.

Mỗi ngày niệm niệm kinh, đánh đánh quyền, xem sách, viết nhật ký cho nhân vật Tăng Soái và trải qua kỳ nghỉ phép vô cùng vừa ý.

Đây cũng không phải nói tiên của bản thân bị Thái tông ép khô, đến nỗi không thể mua nhà ở... lại dẫn đến không có chỗ ở cố định...khụ...

Chủ yếu là, nhân vật Tăng Soái trong “Thất Cô” là một thiếu niên nông thôn, cho nên cần tìm một nơi bồi dưỡng hơi thở “Quê cha đất tổ”, thay vì ngốc nghếch ở mãi trên thành phố.

Cũng không biết, trong khoảng thời gian này, Hào ca cưỡi xe máy ra ngoài hóng gió như thế nào?

—— đúng vậy, sau khi kết thúc lễ trao giải Ngọc Lan, Trần Chính Hào liền mấy ông bạn già, cưỡi xe máy đi chu du cả nước.

Thực ra ngay từ đầu hắn cũng muốn đăng ký tham gia, nhưng xét thấy yếu tố rủi ro quá lớn, hắn sợ nếu bị ngã mà bị thương thì sẽ ảnh hưởng đến tiến độ quay phim nên đành phải bỏ suy nghĩ này.

Vào đầu tháng 8, Hứa Trăn kết thúc kỳ nghỉ ngắn ngủi của mình và bay trở lại cửa hàng sửa xe máy dưới chân Thanh Nguyên Sơn.

Lúc này, các nhân viên của đoàn phim “Thất Cô” đã đến nơi và đang thương lượng với người dân địa phương tại địa điểm quay gần đó.

Hứa Trăn và “sư phụ” Hàn Xuân Lai gặp nhau sau một thời gian dài, cả hai đều cảm thấy vô cùng thân thiết.

Hàn Xuân Lai cười cười, đánh giá một phen Hứa Trăn, gã cời găng tay ra, chỉ vào một chiếc xe máy cũ đang được sửa chữa dưới đất, nói: “Tôi đã không gặp cậu hơn hai tháng rồi, để tôi xem công phu của cậu có gì mới lạ hơn hay không!”

Hứa Trăn nhếch miệng cười, đeo găng tay vào bộ đồ bảo hộ lao động, cầm đồ nghề trên bàn làm việc, ngồi xồm xuống sửa xe máy.

Một nhóm nhân viên nhìn bộ dạng quen thuộc của Hứa Trăn, thì không khỏi sửng sốt khi chứng kiến hắn lấy dụng cụ trong cửa hàng của Hàn Xuân Lai, một cách quen thuộc và chuyên nghiệp.

—— tuy rằng đã nghe người ta nói Hứa Trăn bỏ ra hơn nửa tháng để học sửa xe máy hồi mùa xuân năm nay, nhưng không nghĩ tới lại đạt đến trình độ này!

Hắn không phải học bộ dáng mà thật sự học sửa xe một cách chuyên nghiệp!

“Ai, Tiểu Tăng?”

Đang lúc đám người còn trợn mắt hốc mồm nhìn Hứa Trăn sửa xe thì ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện một người phụ nữ trung niên.

Đại nương này vừa nhìn thấy bóng dáng Hứa Trăn thì lập tức sáng ngời hai mắt, kêu lên vô cùng thân thiết: “Nha, Tiểu Tăng đã trở lại?”

Hứa Trăn nghe vậy, theo bản năng mà quay đầu, thấy người đến là một trong những khách quen —— Đại nương bán trái cây.

Hắn vừa định lên tiếng chào hỏi, thì bỗng nhiên nhớ đến mình không đeo khẩu trang.

Quả nhiên, khi vị đại nương kia nhìn thấy mặt Hứa Trăn thì tức khắc mở to hai mắt nhìn, miệng há lớn như quả trứng gà.

Sắc mặt Hứa Trăn cứng đờ, vừa định nói hai câu thì đã nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của đại nương: “Nha, tiểu Tăng lớn lên đẹp trai như vậy!”

“Ta còn hỏi tại sao ngày nào cũng thấy cậu mang khẩu trang?”

Đại nương vừa nói, vừa bước nhanh đến chỗ hắn, vẻ mặt vui sướng mà trò chuyện: “Đã xử lý xong chuyện trong nhà rồi sao?”

“Lần này có định ở lại lâu hay không?”

“Lúc này muốn ở bên này trường đài sao?”

Đại nương vỗ bả vai Hứa Trăn, ha ha cười nói: “Hiện tại cậu có đối tượng hay chưa, có cần đại nương giới thiệu cho cậu một người?”

Hứa Trăn: “.....”

Được rồi, hình như là ta đánh giá cao độ nổi tiếng của chính mình...

Quên mất, mới diễn mấy bộ phim, cho nên còn lâu mới đạt đến trình độ quen mặt với mọi người!

.....

Hứa Trăn tới sớm, trước tiên chuẩn bị hơn một tuần ở bên Thanh Nguyên Sơn, mà Trần Chính Hào thì phải đến ngày 10 mới tiến tổ.

Lần cuối cùng hai người gặp nhau là tại lễ trao giải Ngọc Lan, nhưng lúc này, sau hơn một tháng không gặp, Hứa Trăn cảm thấy đối phương dường như đã trở thành một con người khác.

Trước đây, Hào ca luôn chảnh chu, gọn gàng, tinh anh, khôi ngô, lại có nét ngông cuồng hiếm thấy.

Nhưng hôm nay, y gầy đi, tang thương, mệt mỏi, rõ ràng là thiếu bảo dưỡng, thậm chí còn có râu trên mặt.

Vào ngày đầu tiên Thanh Nguyên Sơn, Trần Chính Hào chạy xe máy đến tiệm sửa xe dưới chân núi, khi nhìn thấy Hứa Trăn đang mặc quần áo lao động, mặt xám mảy tro, cầm cùi sửa xe máy, y gật gật đầu, thanh âm đậm mạc nói: “Đủ bụi bặm.”

Mà Hứa Trăn cầm cờ lê, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hào ca, nói: “Cũng thế cũng thế.”

Dứt lời, hai người không khỏi nhìn nhau rồi bật cười.

Chương 703: Hai Thị Đế Hợp Tác

Ngày 16 tháng 8, bộ phim điện ảnh “Thất Cô” chính thức khởi động máy ở trấn nhỏ dưới chân Thanh Nguyên Sơn.

Đoàn phim không hề mở họp báo cũng không tổ chức nghi thức khởi động máy một cách trang trọng.

Buổi sáng cùng ngày, Trần Chính Hào cùng Hứa Trăn và những người khác đã đến chùa Nam Thiếu Lâm ở chân phía đông của Thanh Nguyên Sơn để thắp hương và quyên chút nhang đèn, coi như tìm kiếm sự bình an về tâm lý...

Hứa Trăn cảm thấy tâm tình có chút phức tạp khó hiểu khi nhìn các bậc thầy tụng kinh và ban phước lành cho đoàn quay phim.

Một mặt, hắn cảm khái trước sự pha trộn xuyên biên giới giữa công nghệ hiện đại và tín ngưỡng truyền thống, nhưng mặt khác, hắn cảm thấy rằng, thực tế không cần phải mượn tay người khác, chính hắn cũng có thể làm....

Đương nhiên, chuyện gây mất hứng như vậy, Hứa Trăn sẽ không nói.

Cuộc sống thì luôn phải có chút nghi thức.

Vì để diễn tốt “Thất Cô”, Hứa Trăn đã chuẩn bị thật lâu, cũng mong đợi thật lâu.

Là một bộ phim có đề tài hiện thực, bản thân kịch bản cũng không phải cốt truyện đặc biệt phức tạp, mà nhân vật Tăng Soái cũng không phải là một vai khó.

Một thanh niên sửa xe máy ở thị trấn nhỏ vùng nông thôn dường như có mặt ở khắp mọi nơi trong cuộc sống, điều đó thực sự rất bình thường.

Muốn diễn tốt loại vai này, yêu cầu duy nhất là phải dán sát nhân vật, tách bạch rõ ràng “Tăng Soái sửa xe máy” và “diễn viên Hứa Trăn”, để khán giả có thể hòa mình một cách trọn vẹn vào bộ phim.

Tuy nhiên, đối với Hứa Trăn, “Thất Cô” là một bộ điện ảnh không dễ quay.

—— bởi vì người hợp tác với hắn là Trần Chính Hào.

Nhân vật chủ yếu trong bộ phim này cũng chỉ có hai người bọn họ, hơn 70% toàn bộ phim là cảnh đối diện của bọn họ, nếu Hứa Trăn không theo kịp Trần Chính Hào thì đây sẽ là một cuộc hành quyết công khai dài tới 90 phút.

Lại nói tiếp, “Thất Cô” đã là bộ phim thứ ba hai người hợp tác với nhau.

Lần đầu tiên là bốn năm trước, bộ phim truyền “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” do CCTV sản xuất. Trần Chính Hào đóng vai nam chính Sở Lưu Hương, mà Hứa Trăn đóng vai độc thủ phía sau màn, “Diệu tăng” Vô Hoa.

Lần thứ hai là “Tam Quốc” cách đây hai năm, trong đó hai người lần lượt vào vai Gia Cát Lượng và Chu Du.

Trong hai lần hợp tác, Hứa Trăn chỉ là một người mới chập chững vào nghề, có một số bản năng diễn xuất ngây thơ mờ mịt, điều này chắc chắn sẽ bị thua kém so với các tiền bối trong cùng đoàn phim.

Giờ đây, kinh nghiệm ngày càng nhiều đã rèn giũa kỹ năng diễn xuất của hắn và mang lại cho hắn sự tự tin mà trước đây Hứa Trăn chưa từng có.

Đối mặt với vị tiền bối nửa là thầy nửa là bạn này, trong lòng Hứa Trăn trừ bỏ áp lực thì chính là vô vàn động lực.

Hắn muốn ước lượng một chút hiện giờ chính mình rốt cuộc có mấy cân mấy lượng.

Nhìn xem, trình độ hiện giờ của mình so với hơn hai năm trước, liệu đã có bước nhảy vọt về chất hay chưa!

.....

Trong ngày đầu tiên sản xuất, nhiệm vụ quay phim của đoàn rất dễ dàng, chủ yếu là để các diễn viên có thời gian làm quen với trạng thái.

Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan muốn tới trung tâm thành phố để quay cảnh phát tờ rơi và đăng các quảng cáo nhỏ, còn Hứa Trăn thì ở lại thị trấn, không có đi theo.

Hắn lật lại lịch trình trong ngày của mình và nhin không được có chút buồn cười:

Xe máy của Lôi Trạch Khoan bị hỏng trên đường, mà tiểu hỏa nhi Tăng Soái ủa tiệm sửa xe máy, đã sửa nó cho y mà không đòi tiền.

—— đúng vậy, nhiệm vụ duy nhất hôm nay của Hứa Trăn chính là sửa xe máy.

Thật đúng là nhẹ nhàng vui sướng.

Vào buổi tối, khi cảnh quay trong cửa hàng sửa chữa chuẩn bị bắt đầu, ngoài các diễn viên và nhân viên của đoàn phim, nguyên tác giả Bành Tư Nguyên của “Thất Cô”, cùng với nhà sản xuất của bộ phim lão tổng Hồ Vệ Quốc - Hoa Ảnh, cũng đã đích thân đến thăm phim trường.

Mặc dù bối cảnh của cảnh này nằm trong tiệm sửa xe máy của Hàn Xuân Lai, không có bối cảnh hoành tráng và không có đạo cụ đắt tiền, nhưng đây là một màn phối hợp giữa hai vị thị đế Ngọc Lan, nhìn thế nào cũng không thể coi là “Cảnh quay nhỏ”.

“Bang!”

Vào lúc 6: 30 tối ngày hôm đó, âm thanh gõ bảng vang lên, thông báo chính thức bắt đầu cảnh quay của Hứa Trăn trong bộ phim.

Giờ khắc này, Hứa Trăn chỉ cảm thấy trạng thái của mình thư thái chưa từng có.

Hắn đang ngồi xỏm trong một tiệm sửa xe máy rất quen thuộc, trên người mặc bộ quần áo lao động đã cũ nát, trên tay cầm đủ loại dụng cụ quen thuộc, tháo dỡ chiếc xe máy hỏng mà y đã chơi đùa hơn nửa tháng nay...

Nó không giống như đóng phim mà nó giống như cuộc sống hàng ngày của chính mình.

Buổi tối tháng tám nóng nực không thể chịu nổi, mồ hôi lăn dài trên trán từ lúc nào không hay.

Hứa Trăn nghiêng đầu, nâng cánh tay lên lau nhẹ, quần áo lao động đột nhiên ướt đầm, một luồng sinh khí mạnh mẽ tràn tới.

“Sur phụ, làm phiền!”

Đúng lúc này, một giọng nói hô hoán đột nhiên vang lên sau lưng, hắn quay đầu nhìn về phía sau thì thấy “Lôi Trạch Khoan” do Trần Chính Hào thủ vai đang đẩy một chiếc xe máy đứng ở đằng sau.

Thời điểm đối phương bắt gặp ánh mắt của hắn, thì lập tức cúi xuống, cười nói: “Xe máy của tôi bị hỏng, cậu có thể giúp tôi xem một chút được không?”

Giờ khắc này, Hứa Trăn không khỏi có chút giật mình.

Một tuần trước, khi Hào ca lần đầu tiên đến Thanh Nguyên Sơn, hắn cũng đang sửa một chiếc xe máy, mà người kia lại đẩy theo chiếc xe máy đến cửa tiệm.

Khi đó, tuy rằng y không còn hào hoa như thường, nhưng sự ngạo khí trong xương cốt vẫn không suy giảm, khiến người ta không cảm thấy y chỉ là kẻ lồi thối lếch thếch, mà vẫn còn mang bộ dáng của ngày nào

Thế nhưng lúc này đây, “Đại thúc trung niên” trước mắt lại hoàn toàn không giống như Hào ca.

Chương 704: Phong Cách Của Trần Chính Hào

Lúc này trên đỉnh đầu y đội tóc ngắn giá rẻ, quần áo trên thân dơ hề hề, vẻ mặt phong trần mệt mỏi.

Lưng của y hơi khom lại, ánh mắt không còn nửa phần kiêu căng ngạo mạn, thay vào đó là vẻ khiêm tốn và hèn mọn lấy lòng.

Cảm giác quần bách tử trong ra ngoài này khiến Hứa Trăn cảm thấy người trước mặt không phải là Trần Chính Hào, một diễn viên hạng nhất nổi tiếng, mà là một người đồng hương có nét mặt giống y.

Thật sự đáng kinh ngạc khi một diễn viên có thể thể hiện khí chất của nhân vật đến mức như vậy!

Thời điểm Hứa Trăn nhìn thấy Trần Chính Hào, hắn nhận ra rằng mình vẫn còn một chút thiếu sót.

Ngay cả khi học sửa chữa xe máy trong một tháng nữa, hắn vẫn khó có thể biến mình trở thành một “Tăng Soái”.

Hắn thầm thở dài trong lòng, nhưng cảm giác thất bại không ảnh hưởng đến trạng thái quay phim của hắn.

Hứa Trăn trên dưới đánh giá chiếc xe máy mà Trần Chính Hào vừa đẩy tới, tạm thời đặt công việc đang làm xuống và kiểm tra lại chiếc xe, xem xong một hồi, hắn chặc lưỡi, nói: “Chiếc xe này đã bao nhiêu năm rồi? Sao chú không đổi một chiếc khác đi!”

Vừa nghe lời này, trong mắt Trần Chính Hào tức khắc lộ ra biểu tình nôn nóng.

Y cúi xuống, nhìn theo mắt Hứa Trăn về chiếc xe máy cũ của mình, nhỏ giọng cầu xin: “Sur phụ, cậu có thể giúp tôi xem một chút được không?”

“Tôi lái chiếc xe này chưa được bao lâu, chỉ chưa đầy hai năm...”

Hứa Trăn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, bật cười nói: “Không đến hai năm mà đã thành như vậy?”

“Trời đất, chú sống bằng nghề lái xe sao?”

“.....”

Sau một hồi thương lượng, Hứa Trăn miễn cưỡng đồng ý sửa xe với giá 300 nhân dân tệ.

Trần Chính Hào nhẹ nhàng thở ra, thần sắc lại ảm ảm có chút trầm trọng.

Y co rúm lại, ôm chặt ba lô của chính mình, chậm rãi dựa vào tượng rồi ngồi xổm xuống, yên lặng nhìn chiếc cờ nhỏ được treo sau xe.

Trên lá cờ là hình ảnh đứa con trai thất lạc của y.

Trong tiệm sửa xe yên tĩnh, Hứa Trăn nhanh chóng tháo bánh trước của xe máy, liếc nhìn Trần Chính Hào đang ngồi chồm hổm trong góc từ lúc nào, hẩn bấu môi, trong mắt hiện lên mấy phần hài hước.

Lúc này, Trần Chính Hào đang “May vá” thứ gì đó.

Y trải tấm poster lên đùi, cúi đầu xuống và khâu lại vết rách trên tấm poster bằng đường kim mũi chỉ.

Sau khi may xong, y thắt nút, dùng răng khứa chỉ rồi cẩn thận gài kim vào chiếc túi khâu cỡ lòng bàn tay.

Vẻ ngoài của người đàn ông thô ráp lại thành thạo động tác điêu luyện này, trông vừa buồn cười vừa chua xót một cách khó hiểu.

“Bá lap!”

Một lát sau, Trần Chính Hào đứng lên, giữ tấm poster ra trong tay, muốn nhìn xem hiệu quả có tốt không.

Hứa Trăn ở cách đó không xa theo bản năng mà theo tiếng nhìn lại, nhưng khi nhìn thấy nội dung trên tấm poster, vẻ mặt hắn liền không khỏi có chút giật mình.

——Trên tấm poster này là hình ảnh của một đứa bé trai.

Cậu bé khoảng hai ba tuổi, với đôi mắt đen láy, lấp lánh, hai má ửng hồng, có một chút hơi thở của quê cha đất tổ.

Dưới bức ảnh, có hai chữ đối chọi: Tìm con.

Hứa Trăn ngồi xổm bên cạnh chiếc xe máy, nhìn chằm chằm vào bức ảnh, theo bản năng mà dừng động tác sửa chữa xe máy.

“Đây là con trai chú sao?” Hắn hất cằm, hỏi Trần Chính Hào.

Trần Chính Hào có chút trì độn mà ngẩng đầu lên, biểu tình chất phác, “n” một tiếng.

Hứa Trăn hỏi: “Lạc mất khi nào?”

Trần Chính Hào thần sắc buồn bã, chậm rãi cuộn tấm poster trong tay, thấp giọng nói: “15 năm.”

“Đã 15 năm mà chú còn tìm sao?” Hứa Trăn ngạc nhiên hỏi.

Trần Chính Hào nhấp nhấp miệng, không lên tiếng.

Sau một cuộc trò chuyện đơn giản, bầu không khí im lặng trở lại cửa hàng sửa chữa.

Hứa Trăn tiếp tục sửa xe máy, trong khi Trần Chính Hào cho tay vào túi và mở ra một cái bọc nhỏ, đếm từng tờ tiền ở bên trong.

Một trăm, 50, mười khối, năm khối.....

Y vụng về duỗi thẳng tờ tiền, đếm đi đếm lại, cuối cùng ngập ngừng ngẩng đầu lên, khàn giọng nói: “Cái kia, sư phụ, không đủ 300... thiếu 28 đồng, có được không?”

Hứa Trăn nghe vậy, thì lại dừng động tác trong tay.

Hắn nhìn những tờ tiền nhàu nát trong tay Trần Chính Hào, hỏi: “Chú chỉ mang theo chút tiền ấy sao?”

Nói, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trần Chính Hào, nói: “Nếu đưa hết cho tôi thì mấy ngày sau chú ăn cái gì, ngủ ở đâu?”

Trần Chính Hào rũ đầu, liếm liếm đôi môi khô khốc, ngập ngừng nói không ra lời.

Hứa Trăn nhìn biểu tình của y, trong lòng đau xót, nhẹ giọng nói: “Không cần đưa.”

“Xem như tôi làm từ thiện vậy.”

Nghe như thế, ánh mắt của Trần Chính Hào khẽ chớp.

Y khom lưng, chắp tay trước ngực, khom lưng cảm ơn Hứa Trăn, quần bách mà cười nói: “Cảm ơn sư phụ, cảm ơn.....”

“Người tốt cả đời bình an!”

“.....”

Một màn đối thoại đơn giản mà chất phác, hai vị diễn viên cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Nhưng ở bên cạnh phim trường, tất cả mọi người bao gồm tác giả Bành Tư Nguyên đều vô cùng tán thưởng.

——Biểu hiện của Trần Chính Hào thật sự làm cho mọi người kinh hỉ.

Trước ống kính, y hèn mọn, chất phác, khốn quẫn, thực sự giống như một nông dân “Lôi Trạch Khoan” đi khắp thiên sơn vạn thủy để tìm con.

Nếu không phải là người rất quen thuộc, thoát nhìn gần như không thể nhận ra, người trung niên đen, gầy và rụt rè này và là Gia Cát Lượng thanh cao, thoát tục là cùng một người.

Mà màn trình diễn của Hứa Trăn trong cảnh này cũng không khiến mọi người thất vọng.

So với Trần Chính Hào, “Tăng Soái” mà Hứa Trăn diễn lại không quá khác với bản thân hắn, nhưng điểm cảm xúc thì lại được Hứa Trăn thể hiện vô cùng đúng chỗ và ăn ý.

Chương 705: Chọc Diên Đối Phương

Khi Trần Chính Hào lần đầu tiên bước vào cửa hàng, thái độ của Hứa Trăn là lười nhác, con buôn, thậm chí mang theo điếm khinh thường.

Hắn rõ ràng là xem thường ông chủ tiểu tụy đi xe máy hỏng hóc này, vừa nghe hắn mặc cả với mình thì thái độ cực kỳ không kiên nhẫn.

Cảm giác khinh bỉ này lên đến đỉnh điểm khi thấy Trần Chính Hào đang ngồi xồm trong góc để khâu vá.

Loại kinh thường chó chê mèo lắm lông này dễ dàng lột tả được vẻ kiêu ngạo ẩn hiện trên mặt của một “thanh niên trần nhỏ” nghèo kiệt hủ lậu.

Tuy nhiên, thái độ của Hứa Trăn đã thay đổi ngay khi Trần Chính Hào mở lá cờ ra.

Hắn nhìn thấy vị đại thúc lấy ra một xấp tiền, hắn không quan tâm đến tiền lời của mình mà là nghĩ nếu lấy tiền của đôi phương thì y sẽ ăn gì, sống ở đâu.

Hắn nói không cần tiền, tiêu sái mà cười rồi xưng chính mình “làm một việc tốt mỗi ngày”.

——Đây không phải là người tốt, hắn chỉ là cảm động hình ảnh người cha ngàn dặm tìm con này.

Lòng tốt của những người bình thường có thể lay động lòng người hơn cả những đạo đức cao cả.

Điểm phá vỡ thực sự của cảnh này diễn ra sau khi chiếc xe máy được sửa chữa xong.

Hứa Trăn nhìn Trần Chính Hào đẩy xe máy rời khỏi cửa hàng, do dự hồi lâu, cuối cùng không nhịn được đuổi theo.

“Đại thúc!”

Hắn hô lớn về phía bóng lưng của Trần Chính Hào, nói: “Chú chờ một chút!”

Trần Chính Hào thoáng dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía sau, trong mắt mang theo nghi ngờ.

Hứa Trăn nhìn chằm chằm vào mắt y, hỏi: “Nhiều năm như vậy, tại sao chú vẫn muốn tìm? Tại sao chú không thể nhìn về phía trước?”

Trần Chính Hào lắc lắc đầu, nói: “Người lớn có thể nhìn về phía trước, nhưng trẻ em thì không, tụi nhỏ chỉ có thể đứng tại chỗ chờ.”

“Cho nên tôi phải đi tìm.”

Hứa Trăn nao nao, sau một lúc lâu, rớt cuộc nhovn miệng cười, nói: “Đại thúc, chúc chú may mắn.”

Trong mắt Trần Chính Hào xuất hiện ý cười khó được, nói: “Cảm ơn, cũng chúc cậu sinh ý thịnh vượng.”

.....

Phân đoạn sửa chữa xe máy được quay vô cùng thuận lợi.

Đây là cảnh hai người gặp nhau lần đầu tiên trong phim, trạng thái của hai diễn viên rất chính xác, hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu của nhà sản xuất.

Đến tám giờ tối, toàn bộ cảnh quay đã hoàn thành.

Sau cảnh quay, Trần Chính Hào vỗ vai Hứa Trăn và cười nói: “Đó là một màn trình diễn tuyệt vời.”

Hứa Trăn nhếch miệng cười, không có tự coi nhẹ mình, mà là đang nghĩ cách quay cảnh tiếp theo.

Trong trận biểu diễn vừa rồi, hần đã rất sốc trước biểu hiện diễn của Hào ca.

Mỗi diễn viên vĩ đại đều có những điểm đặc biệt riêng, mà điều mà Trần Chính Hào giỏi nhất là nắm bắt được đặc điểm của nhân vật.

Diễn xuất của y tương đối bình tĩnh và hướng nội, nhưng y lại cực kỳ tinh tế, khéo léo ở những chỗ rất nhỏ, do đó y thường có thể mang lại một nhân vật sống động từ tận đáy lòng mình.

Vẽ hồ thì dễ, vẽ xương mới khó, giống nhau thì dễ, nhưng rất giống lại khó.

Hứa Trăn đã từng xem các nhân vật cao cao như Sở Lưu Hương, Gia Cát Lượng trước đó, nhưng hần chưa cảm thấy gì, mãi đến khi hần xem Lôi Trạch Khoan, thì mới thực sự bị thuyết phục.

——Để có thể tạo hình một nhân vật có sự tương phản rất lớn với hình ảnh của chính mình, quả thực là vượt quá khả năng của hắn ngay lúc hiện nay.

Tuy nhiên, Hứa Trăn không cảm thấy nản lòng vì điều này.

Làm không được thì đi học!

Có thể “Thâu sư” hơn hai tháng, gần gũi nghiên cứu loại kỹ xảo biểu diễn cao cấp này, khiến cho hắn ngập tràn chờ mong với bộ điện ảnh này.

Hơn nữa, ai cũng có sở trường cùng sở đoản riêng, Hứa Trăn cảm thấy với tư cách là nam chính thứ hai trong bộ phim này, nhiều ít cũng có thể đóng một vai trò tích cực nào đó đối với Hào ca.

Thành thật mà nói, phần trình diễn của Hào ca thiếu sự căng thẳng, y không thể xử lý tốt những thăng trầm của cảm xúc, và sự bộc phát của y vào những thời điểm quan trọng thường thiếu đi cảm giác mạnh mẽ.

Điều này có liên quan đến tính cách riêng của y, mà đây có thể là lý do quan trọng khiến y hiếm khi giành được giải thưởng trong những năm qua.

Không “phát điên”, phải không?

Nếu có cơ hội, mình có thể thử “làm cho y phát điên”...

Trong khoảng thời gian quay phim, Hứa Trăn cẩn thận nhớ lại tình tiết tiếp theo, và một nụ cười kỳ lạ dần dần xuất hiện trên khuôn mặt của hắn.

.....

Không có nhiều cảnh quay bên phía ở Tuyền Châu, ngoại trừ cảnh này, thì quan trọng nhất là cảnh Lôi Trạch Khoan ra bến tàu tìm con trai.

Một số cư dân mạng cung cấp manh mối cho Lôi Trạch Khoan, nói rằng có một cậu bé tên “Thi An Dịch” ở Tuyền Châu, đứa trẻ này có tất cả các đặc điểm giống với đứa con trai thất lạc của ông: mười bảy tuổi, không có cha mẹ ruột và có vết sẹo ở chân.

Lý do Lôi Trạch Khoan đến Mân Châu lần này là để gặp đứa trẻ này.

Trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ quay phim của Hứa Trần vô cùng đơn giản: hấn hơi lo lắng không biết “Đại thúc” đã tìm được đứa trẻ chưa nên đã bí mật bám theo đến bến tàu.

—— đúng vậy, Tăng Soái là một trong những quần chúng của cảnh này.

Vừa được vây xem Hào ca đóng phim, lại vừa hoàn thành nhiệm vụ quay phim của chính mình, đại ngộ như vậy thật sự hiếm có.

Tuy nhiên, cảnh này không đơn giản như cảnh quay của hai người ở trong tiệm sửa xe.

Đây là điểm cảm xúc mãnh liệt nhất trong nửa đầu bộ phim kéo dài hơn một tuần quay.

Hứa Trần ngày nào cũng đứng ở bên lề, vốn dĩ xem bộ phim với tâm lý học hỏi, nhưng càng xem càng thấy khó chịu.

Hắn nhìn thấy Lôi Trạch Khoan do Hào ca thủ vai cuối cùng cũng nhìn thấy cậu bé, đôi mắt vẫn đục lên một chút, kích động không nói nên lời.

Chương 706: “Ba”! !

Y nhìn thấy đứa trẻ cười ửng bên phải của mình mà không nói một lời, để lộ vết sẹo ở lòng bàn chân, nhưng ánh sáng trong mắt Trần Chính Hào giống như bị tạt một chậu nước lạnh - vết sẹo của đứa trẻ ở bàn chân phải, còn con trai y bị thương ở bàn chân trái.

Đây không phải là con trai của y.

Hắn không chết tâm, muốn mang hài tử đi làm xét nghiệm ADN, nhưng lại bị cha mẹ nuôi của đứa trẻ hay tin chạy đến hành hung, xe máy cũng bị người ném vào trong biển.

Hoàng hôn, Trần Chính Hào đứng ở trong nước biển, chặt vật tùm xe máy lên bờ.

Tông màu vàng mờ, thân hình gầy gò ọp ẹp và chiếc xe máy cũ nát bị nước vào.

Hắn hai mắt chết lạng mà tan rã, không có nửa điểm thần thái.

“Ca!”

Vào khoảng 6 giờ tối, đạo diễn dừng màn trình diễn của Trần Chính Hào và thông báo rằng cảnh vừa rồi đã qua.

Sau khi quay xong phân cảnh này, thì đoạn tìm kiếm con trai ở bến tàu cũng đến cảnh cuối cùng: Lôi Trạch Khoan nhìn lá cờ trôi trên biển, bỗng nhiên sinh ra ý niệm từ bỏ bản thân, nhưng kết quả lại bị Tăng Soái trên bờ gọi về.

Sau một tuần quay phim, Hứa Trăn rốt cuộc cũng sắp đến phân cảnh cuối cùng.

Đứng ở một bên của phim trường, hắn xem phát lại màn trình diễn của Trần Chính Hào từ màn hình của đạo diễn, và điều chỉnh hơi thở một chút hơi thở của chính mình.

Diễn xuất của những đoạn này được xử lý rất tinh tế, rất hay và rất “Trần Chính Hào”.

Dù là lúc nhìn thấy đứa trẻ hay lúc bị cướp ba mẹ nuôi kia hành hung, ánh mắt đều không có biểu hiện kịch liệt.

Mấy ngày nay, cảm xúc dồn nén trong lồng ngực của hắn và hắn muốn xem, mình có thể trở thành kíp nổ hay không.

“Bang!”

Đúng 6: 30 tối hôm đó, cảnh quay này chính thức bắt đầu.

Giờ này khắc này, sắc trời bên bờ biển đã dần dần tối sầm xuống, không còn mờ nhạt như mới vừa rồi.

Trần Chính Hào lê chiếc xe máy bị hỏng của mình và từng bước đi về phía bờ, nhưng bỗng nhiên y phát hiện, lá cờ “Tìm con” mình cầm ở phía sau xe đã biến mất.

Trần Chính Hào mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, rốt cuộc phát hiện lá cờ bị trôi xuống biển.

Bức ảnh con trai bị sóng biển thời phập phập phồng phồng, giống như hy vọng tìm con của mình đang dần dần đi ra.

Y vô thức ném xe máy xuống đất, vội vàng chạy về phía lá cờ.

Tuy nhiên, số phận dường như đang đùa cợt với y, lá cờ ngày càng trôi xa theo từng đợt sóng, và y không thể nào bắt kịp.

Trần Chính Hào đứng ở trong nước biển ngập đến ngực, thân thể yếu ớt, bị sóng đánh đến nghiêng lệch vắn vẹo.

Bỗng dưng, một cơn sóng dữ dội ập đến, khiến y mất thăng bằng.

Trần Chính Hào vùng vẫy trong biển một lúc lâu, cuối cùng đứng lên, nhưng khi quay đầu nhìn xung quanh một lần nữa, trời đã tối đen như mực.

Y rút cuộc không thể nhìn thấy tấm áp phích có ảnh con trai mình trên đó nữa.

——Sự suy sụp của người trưởng thành liền hồng trong nháy mắt.

Trong máy quay, Trần Chính Hào đang đứng trong làn nước biển băng giá, vẻ mặt dần dần mờ dần.

Đôi mắt y dần dần chùng xuống, ánh mắt bắt đầu mất tập trung.

Lúc này, một đợt sóng khác ập đến, y lại bị vùi vào trong biển.

Nhưng mà lúc này, y lại không có ý nghĩ giãy giụa muốn đứng lên.

Y không muốn đứng lên, y không muốn đối mặt với sóng gió này đến sóng gió khác.

Cứ để mình bị nước biển cuốn đi, bay đến bên cạnh con trai, có vẻ cũng không xấu...

Đúng lúc này, trong một chiếc máy quay khác, Hứa Trăn đóng vai Tăng Soái nhìn thấy y không đứng lên, thề là vội vã chạy trên bờ biển, thần sắc nôn nóng mà nhìn về phía biển cả.

“Đại thúc!”

Hắn một bên kêu to, một bên chạy về hướng Trần Chính Hào vừa mới té ngã.

“Đại thúc! Đại ca! Ai! !”

Hắn không biết tên đối phương, cho nên chỉ có thể một bên chạy, một bên kêu loạn, nhưng trước sau vẫn không có âm thanh nào đáp lại hắn.

Một lúc sau, Hứa Trăn chạy đến chỗ chiếc xe máy bị hỏng của Trần Chính Hào, nhưng nước biển ở đây chỉ ngập đến đầu gối của người ta, hơn nữa còn cách xa nơi Trần Chính Hào vừa ngã xuống.

Thời gian trôi qua từng phút, đôi mắt Hứa Trăn đỏ hoe vì lo lắng.

Trong tâm trạng lo lắng, hần đột nhiên đưa hai tay lên miệng, khàn khàn hét lên: “Ba! !”

Tiếng kêu này dường như xuyên thấu không khí và nước biển, xuyên thấu hơn mười mấy năm, vang vọng toàn đất trời.

Vài giây sau, sóng vừa rút đi, một bóng người gầy gò đứng lên từ vị trí cách hần hơn chục mét.

Trần Chính Hào quay đầu nhìn xung quanh và thấy người thanh niên đang lo lắng nhìn mình.

Không phải con trai, mà là cậu thanh niên tốt bụng sửa xe kia.

“Xôn xao.....”

Nước biển lại một lần nữa xông tới nhưng y vẫn vững vàng mà đứng ở tại chỗ, không còn có ngã xuống.

“Bang!”

Hứa Trăn mê mê nửa ngày, rốt cuộc thành công bật đèn pha của chiếc xe máy hỏng, chiếu vào Trần Chính Hào đang đứng ở cách đó không xa.

Hần liều mạng mà vẫy vẫy tay, hô: “Đại thúc! Bên này!”

“Con trai của chú không có dưới biển!”

Trong vùng nước tối, ánh đèn chói mắt lại vẽ ra một công đường phía trước.

Trần Chính Hào đối mặt với ánh sáng, mà nước mắt đột nhiên chảy ra khiến y không thể kiểm soát được.

Một lúc sau, y loạng choạng đi về phía có ánh sáng, vừa đi vừa khóc, dần dần khóc không thành tiếng.

Nước mắt của Trần Chính Hào vẫn luôn chảy dài từ khi nhìn thấy ánh đèn xe máy.

Trong làn sóng biển, y khó khăn di chuyển thân thể về phía trước, chỉ cảm thấy bản thân không khống chế được cảm xúc, dần dần bật khóc thành tiếng.

Y nói không rõ chính mình vì cái gì mà khóc.

Có lẽ là bởi vì một tiếng “Ba” kia, cũng có lẽ là bởi vì ánh đèn xe máy soi sáng con đường phía trước, hoặc có thể vì những đau đớn, khổ sở mà y không biết kể ra đâu.

Cảm xúc mấy ngày nay dồn nén trong lồng ngực y như muốn lập tức bốc cháy, bỗng chốc lửa cháy lan ra thảo nguyên bát ngát, khiến y không thể khống chế.

Mà cách đó không xa, Hứa Trăn nhìn thân ảnh lẻ loi đơn độc đang đi trong biển của Trần Chính Hào, thì trong lòng có chút xót xa.

Chương 707: Rời Tuyên Châu

Trong cảnh vừa rời, hắn thật sự dùng sức, mà hắn cũng cố tình thay đổi một chút.

Theo kế hoạch ban đầu, Tăng Soái đáng lẽ phải bật đèn pha xe máy ngay sau khi hét lên vô ích, trực tiếp soi đường cho Lôi Trạch Khoan quay về.

Mà khi Hứa Trăn đang nén lại cảm xúc của mình, nào hắn đột nhiên nhảy số và hắn cảm thấy Tăng Soái nên gọi một tiếng “Ba” vào lúc này.

——Vì cách phát âm của từ “Ba” to hơn “Đại ca” và “Đại thúc”, và nó cũng có thể thu hút nhiều sự chú ý của Lôi Trạch Khoan hơn.

Sau khi trao đổi ý tưởng này với Bành Tư Nguyên và đạo diễn, nó đã được họ nhất trí.

Nhưng khi Hứa Trăn muốn nói với Trần Chính Hào về sự thay đổi, thì một thứ suy nghĩ hơi xấu xa đã mạnh mẽ ngăn cản hắn, nếu hắn nói với Trần Chính Hào trước, chỉ sợ cảm xúc của đối phương sẽ không thể no nủ.

Kết quả là sau một hồi thử, cảm xúc của Hào ca thực sự rất “No đủ”...

Hứa Trăn âm thầm thở dài.

Hắn nhớ lại không lâu trước đây, ở trong đoàn phim “Phong Tranh”, hình như Liễu Vĩnh Thanh cũng từng bị chính mình “Bức điên”, ghé vào mộ phần mộ, khóc đến không ra hơi.

Tròng lòng Hứa Trăn không khỏi bồn chồn: bản thân giờ trò như vậy có phải không tốt lắm?

Lúc hắn đang suy nghĩ thì Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan rút cuộc cũng khó khăn tiến về bên hắn.

Hứa Trăn hơi hơi hé miệng, do dự mà nói: “Đại ca.....”

Trần Chính Hào rũ đầu, duỗi tay lau khuôn mặt, thanh âm khàn khàn nói: “Về sau, không được tùy tiện gọi người khác là “Ba”.”

“Cách xưng hô này thật sự rất nghiêm túc.”

Hứa Trăn: “.....”

Lời thoại này cũng không có trong kịch bản, Hào ca hiển nhiên là đang phản ứng lại sự thay đổi.

Tuy nhiên, tại sao hắn lại cảm thấy câu này có ẩn ý...

Nhưng đương nhiên, Hứa Trăn làm sao có thể không đảm đương được màn biểu diễn ngẫu hứng đơn giản này, trong mắt hắn lập tức lộ ra vẻ xấu hổ, lẩm bẩm nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi tôi rất sốt ruột...”

“Cảm ơn.”

Thế nhưng, trước khi Hứa Trăn nói xong, Trần Chính Hào đã lặng lẽ cầm lấy chiếc xe máy, nhìn vào mắt Hứa Trăn, nghiêm nghị nói: “Cảm ơn.”

Hứa Trăn nhìn đôi mắt vẫn đục còn đang khóc của y, nghe giọng điệu chân thành cảm ơn của y, hắn mới mỉm cười nói: “Không khách khí.”

“.....”

Quá trình quay phim trong ngày diễn ra cho đến 7 giờ tối và nó tạm thời bị tạm dừng.

Bởi vì bầu trời bên biển đã hoàn toàn tối sầm, mà câu chuyện trong kịch bản chỉ diễn ra trong vài phút, nếu tiếp tục quay thì

sẽ bị lộ.

Trong chiếc xe buýt nhỏ trở về khách sạn, Trần Chính Hào cúi đầu không nói tiếng nào, tâm trạng vẫn có vẻ bị trầm xuống.

Hứa Trăn không biết có nên tìm cơ nói chuyện với y hay không, thì đột nhiên điện thoại trong túi quần hơi rung lên.

Mở ra mới thấy, là Hào ca gửi tin nhắn tới.

Hắn lập tức phản hồi: “Cảm ơn, khóc thống khoái, rất có thu hoạch.”

Hứa Trăn nhìn nhìn Hào ca cách mình chưa tới hai mét, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, gửi đến biểu tình tươi cười.

.....

Hôm nay trở về sớm, Hứa Trăn khó có dịp được xem tin tức giải trí.

Nhưng mà vừa thấy thì liền phát hiện ra một sự kiện vô cùng quan trọng, tuy nhiên sự kiện này cũng không quá liên quan đến hắn: Đề danh của “Kim Kê Thương” đã được công bố.

Hứa Trăn biết, “Kim Kê thương” là giải thưởng có giá trị nhất trong ngành điện ảnh đại lục, nó còn được gọi là “Giải Kim Tượng” cho điện ảnh Hương Giang và “Giải Kim Mã” cho điện ảnh Đài Đảo. Đồng thời nó cũng một trong ba giải thưởng lớn của điện ảnh Hoa Ngữ.

Nói như vậy, diễn viên Hoa Hạ nào có thể bắt được ba giải thưởng “Nam diễn viên xuất sắc nhất” và “Nữ diễn viên xuất sắc nhất” thì mới dám tự xưng là ảnh hậu, ảnh đế, còn các giải thưởng khác thì không được tính.

Tất nhiên, ngoại trừ những người chiến thắng tại Liên hoan phim hạng A quốc tế.

Bất quá loại người này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chỉ có một bộ phim điện ảnh được công chiếu duy nhất mà Hứa Trăn chính thức tham gia, đó chính là bộ phim chiến tranh cổ trang “Dương Gia Tướng” của Hoàn Ngụ.

Thế nhưng từ xưa đến nay, phim điện ảnh cổ trang không được ưu ái tại giải Kim Kê.

Mặc dù đạt doanh thu phòng vé và danh tiếng khá tốt nhưng “Dương Gia Tướng” lại không nhận được bất kỳ đề cử nào.

Nhìn thấy kết quả này, Hứa Trăn hoàn toàn dùng tâm thái của người ngoài cuộc, không cảm thấy một chút chán nản nào.

Điện ảnh cùng phim truyền hình vốn dĩ là hai lĩnh vực khác nhau, hình thức nghệ thuật và đối tượng khán giả cũng không giống.

Sự công nhận dành cho Hứa Trăn trong giới phim truyền hình hiện tại vẫn còn tính là tương đối cao, điều này đạt được là nhờ vào lượng lớn số hóa kịch mà hắn tham gia.

Còn nếu về sau muốn có được một chỗ đứng vững chắc trong lĩnh vực điện ảnh, thì hắn phải đề phòng sự kiêu ngạo và hấp tấp, sau đó tiến lên từng bước về phía trước.

Giữ tâm trí bình tĩnh và đôi mắt đừng chỉ chăm chăm vào các giải thưởng.

Những hư danh đó chỉ là dẹt hoa trên gấm, nước chảy thành sông, còn phòng bán vé mới là vàng thật bạc trắng... Không phải, phòng bán vé mới đại biểu cho sự yêu thích và tán thành của người xem!

Hứa Trăn không muốn trở thành dương xuân bạch tuyết cao siêu quá ít người hiểu, hắn chỉ muốn làm một “Diễn viên nhân dân” mà thôi.

Nghĩ như vậy, hắn liền xem kỹ các đề cử giải Kim Kê năm nay và phát hiện Hào ca thực sự đã giành được đề cử “Nam diễn viên xuất sắc nhất” năm nay.

Tuy nhiên, Hứa Trăn đã xem xét kỹ hơn các tác phẩm được đề cử của y và đột nhiên cảm nhận được một bầu không khí kỳ lạ đi kèm với danh sách:

—— “Khuyneh Thanh Chi Luyến”, Phạm Liễu Nguyên.

Này, giống như tra nam đi hái hoa ngắt cỏ ở khắp nơi...

Hứa Trăn nhớ mang máng, năm trước tại lễ trao giải Ngọc Lan, Hào ca nói chính mình đang quay phim điện ảnh, hình như chính là bộ phim này.

Hắn nhìn vài tác phẩm khác cùng tranh giải, ân, chẳng trách Hào ca không hề nhắc đến chuyện này trong hai ngày qua.

Lễ trao giải này không đi cũng thể.

.....

Đoàn làm phim “Thất Cô” đã ở Tuyên Châu trọn vẹn hai tuần.

Ngày 30/8, cả đoàn thu dọn đồ đạc và di chuyển đến địa điểm tiếp theo.

Hứa Trăn từ công túi đồ của mình, đứng ở trước cửa hàng sửa chữa xe máy của Hàn Xuân Lai, ngóng nhìn hồi lâu, trong lòng vô cùng không nỡ.

Thật sự phải đi rồi...

Chương 708: Thập Nguyệt Vi Thành Phát Trailer

Làm thợ sửa chữa xe máy lâu như vậy, thật ra cũng chỉ quay có hai cảnh, đến lúc cắt ra chắc cũng hơn mười phút mà thôi.

Tuy rằng những hình ảnh trong phim và ký ức sinh hoạt sẽ vĩnh viễn được ghi lại trong cuộc đời của mình, nhưng Hứa Trăn vẫn có chút cảm giác buồn bã mất mát.

Trước ngày rời đi, hắn mang theo những món quà đã chuẩn bị tốt, đi đến từng nhà, từng hàng xóm quen thuộc để nói lời tạm biệt.

Khi những người này phát hiện cậu học việc “Tiểu Tăng” hóa ra lại là Hứa Trăn thì đã vô cùng kinh ngạc.

Nhóm hàng xóm cùng nhau chụp ảnh làm kỷ niệm, ai ai cũng đều tán thưởng loại sinh hoạt thể nghiệm này của hắn.

Thời gian rất nhanh liền bước sang tháng 9, đoàn làm phim “Thất Cô” thường xuyên bận rộn chuyển cảnh và quay chụp.

Đồng thời, vào ngày 5 tháng 9, một bộ phim điện ảnh do Hứa Trăn tham diễn cũng bất ngờ được đưa vào lịch trình.

—— đàn tinh kịch (ý chỉ bộ phim hội tụ nhiều ngôi sao lớn), “Thập Nguyệt Vi Thành”, đã phát hành đoạn trailer đầu tiên.

Lúc này Hứa Trăn đang bận rộn quay “Thất Cô”, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày đều cực kỳ có hạn, bởi vậy không có đề ý tìm kiếm những thứ này.

Xa nơi kinh thành, đoàn đội của hắn dựa theo yêu cầu của đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành” ở trên Weibo chia sẻ đoạn trailer phim, lập tức làm cho các fan dậy sóng trên mạng.

Trước đây, trong quá trình quay phim, đoàn đội của Hứa Trăn không có ý định tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh này, cũng không có ý định che giấu.

Rất nhiều fans đều biết Hứa Trăn có tham diễn trong “Thập Nguyệt Vi Thành”, nhưng lại không biết rằng bộ phim điện ảnh này có tin tức sớm như vậy.

Dẫu sao thì, “Thập Nguyệt Vi Thành” cũng là khoảng tháng 4 năm nay mới đóng máy, thông thường thì ít nhất phải đợi khoảng tầm một năm mới có thể được cho vào danh sách chiếu.

Không ngờ rằng phim chính kịch lại có chu kì công chiếu ngắn đến vậy.

“Ngóng sao trời, ngắm ánh trăng, cuối cùng cũng chờ được tác phẩm mới của A Trăn nhà chúng ta!”

“Vị thợ lặn này cuối cùng cũng chịu nổi lên rồi sao? Sau giải thưởng Ngọc Lan hoàn toàn không xuất hiện, không có tin tức về A Trăn, ta cảm giác ta sắp mọc nấm đến nơi rồi! !”

Ngay sau khi bài share này xuất hiện trên Weibo, phía dưới lập tức xuất hiện hơn trăm bình luận.

Các fan sôi nổi cảm khái nói: “Cứ tưởng rằng 《 Tú Xuân đao 》 đóng máy đầu năm sẽ công chiếu trước, không ngờ rằng “Thập Nguyệt Vi Thành” lại ra mắt trước.”

“Thập Nguyệt Vi Thành không đã cơn thèm, phim có cả đồng diễn viên, mỗi diễn viên xuất hiện được có vài lần, chỉ vài phút là hết rồi.”

“Haiz, hoài niệm nửa năm đầu với 《 Lang Nha bảng 》 và 《 Dương Gia tướng 》 luân lưu phát sóng ghê! Hai bộ phim này

mỗi bộ tôi đều xem đi xem lại bốn năm lần rồi, lời thoại cũng thuộc luôn rồi, bao giờ mới có hàng mới đây!”

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, A Trăn từ sau khi tự mình lên làm sếp, hình như mắt thường cũng có thể thấy được rằng đã trở nên cần mẫn hơn (bỏ ngón tay để đếm) 《 Nụ hôn đính ước 》 , 《 Lang Nha bảng 》 , 《 Dương Gia tướng 》 , còn có 《 Thập Nguyệt Vi Thành 》 chuẩn bị chiếu, ngoài ra còn một đồng phim đang chờ chiếu.”

“Số lượng phim trong năm nay sắp bằng lượng phim trong cả ba năm qua rồi!”

Nhìn thấy có người nói như vậy, lập tức có những fan khác gửi biểu cảm “Liều mạng gạt đầu”, cảm khái nói: “Đúng đúng đúng, chính là như vậy.”

“Tôi hiện tại thật sự siêu thỏa mãn, khoảng thời gian gần đây, phim điện ảnh của A Trăn gần như chưa từng ngừng công chiếu!

Là một fan lâu năm, tôi nhớ vô cùng rõ bản thân đã phải trải qua hai năm trước đây như thế nào, quãng thời gian dài như vậy lại chỉ có hai bộ phim là 《 Tam quốc 》 và 《 Sấm Quan Đông 》 , mọi người tin được không? Cảm thấy bản thân hình như theo đuổi phải một minh tinh giả!”

“Hình như tôi phát hiện ra một điều – A Trăn trước đây nghiêm túc đi học, nghiêm túc quay phim là bởi vì lợi nhuận mà công ty chia cho thấp sao?”

“Bây giờ tiền đều vào túi của chính mình nên bỗng nhiên nỗ lực phấn đấu?”

Quan điểm này vừa đưa ra lập tức đã bị vô số fans phản đối: “Nói bừa cái gì vậy, trước đây ít quay phim là vì năm nhất năm hai không tiện xin nghỉ!”

“A Trăn hiện tại là sinh viên năm tư rồi, thoải mái hơn, đương nhiên cũng muốn quay nhiều phim hơn!”

“Có liên quan gì đến phân chia lợi nhuận cơ chứ, A Trăn đã bao giờ đề ý đến tiền đâu!”

“.....”

Những bình luận xuất hiện ở bên dưới bài share trên Weibo xuất hiện trong nháy mắt, chủ yếu đều là những thứ ngoài phim, rõ ràng là căn bản chưa bấm vào xem trailer.

Sau nửa phút ngắn ngủi, khu bình luận lập tức xuất hiện một vài bình luận mới: “Vãi chương, đội hình này đỉnh quá đi mất! Một bộ phim điện ảnh mà có tới tận năm ảnh đế, ba thị đế!”

“Hơn nữa trong đó còn có một người là thị đế Ngọc Lan trẻ tuổi nhất trong lịch sử – đúng vậy, tôi chính là đang muốn nhấn mạnh A Trăn nhà chúng ta đã là thị đế (icon đầu chó)”

“Từ Hạo Vũ ấy vậy mà lại diện vai phụ kéo xe, hơn nữa còn đang phải chạy trốn khỏi đám tặc! Xin phép cho tôi cười to ba phút ha ha ha ha ha! !”

“Cho nên trước đây trên mạng đồn rằng hắc muốn diễn 《 Lạc Đà Tường Tử 》 có phải thật không? Hắc diễn tường tử hay là diễn lạc đà?”

“Tưởng rằng lạc đà không có fans sao? Tôi cảnh cáo mấy người, mau đến xin lỗi Lạc Lạc nhà tôi lẹ lên (icon buồn cười thủ công) !”

“.....”

Lúc này, ở một nhà dân trong tiểu khu Tiền Đường, có một thiếu phụ với dung mạo tinh tế, mái tóc ngắn ngắn ngồi trên sofa, đang nhàn nhã lướt điện thoại.

Người này tên là Tiêu Na, là fans trung thành của Hứa Trăn.

Bốn năm trước cô vì xem 《 Tuyệt Đại Song Kiêu 》 mà mê mẩn Hứa Trăn, lúc đó cô còn chưa kết hôn, mà bây giờ, con trai đã sắp ba tuổi rồi, không khỏi làm người ta cảm thán về tốc độ trôi qua của thời gian.

Tiêu Na nhìn thấy đoạn phim tuyên truyền của 《 Thập Nguyệt Vi Thành 》 , lập tức rất hứng thú mà bấm vào xem, xem nửa phút, thấy không đã ghiền, đem video kết nối với màn hình TV ở phòng khách.

“Năm 1905, ở Trung Hồng Kông, một nhóm nhà cách mạng đã đánh những trận đẫm máu dưới sự áp bức kếp của triều đình nhà Thanh và chính phủ Anh.

Trong âm thanh nền từ tính và trầm, màn hình dần sáng lên, và máy quay quét qua con phố hẹp với nhiều biển hiệu, qua các quán cà phê, sòng bạc, những người bán hàng và cầm đồ, và qua những sinh viên điều hành phát tờ rơi.

Chương 709: Trung Hoa Vạn Tuổi

Lúc này, máy quay đã quay cận cảnh một trong những học sinh, Tiêu Na vô thức ngồi thẳng lưng trên ghế sofa.

- Là Hứa Trăn!

Trên màn hình xuất hiện một dòng chữ: Hứa Trăn, là Lý Sùng Quang.

Cảnh cận cảnh đầu tiên trong trailer đã thực sự được trao cho A Trăn nhà chúng ta!

Tiêu Na cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa tự hào.

Ngay sau đó, trailer lần lượt cận cảnh từng nhân vật chính: Lương Võ Triết, Vương Văn Kỳ, Hồ Tuấn, Từ Hạo Vũ.....

Mặc dù thứ tự xuất hiện này được sắp xếp theo logic của truyện chứ không phải theo vị trí cả khía, nhưng nhà sản xuất lại đặt Hứa Trăn lên đầu vẫn khiến người ta có cảm giác rất có mặt mũi.

Sau khi giới thiệu tất cả mười ba nhân vật chính, đoạn trailer tiếp theo là một số cảnh quay thú vị.

Có những cảnh ly kỳ khi nhảy ra khỏi biển lửa vào thời khắc quan trọng, và cũng có những cảnh bi tráng khi một mình đối mặt với hơn mười cao thủ.

Phản dựng phim khéo léo và tiết tấu gọn gàng đã khiến cả đoạn trailer nối tiếp nhau cao trào và khiến khán giả bùng nổ.

“Mẹ ơi, mẹ ơi!”

Tiêu Na đang ngồi trên ghế sofa xem vô cùng hăng hái thì đột nhiên, một cục bánh bao thịt nhỏ với chân tay mập mạp bò vào lòng cô và hét lên: “Mẹ ơi, ăn cơm!”

Tiểu Na không khỏi thở dài một hơi, đem bánh bao thịt ôm vào trong lòng, nói: “Chờ một chút, chờ mẹ một phút nha!”

Tiêu Na nhìn không được một tiếng ai thán, đem tiểu nhục đoàn tử ôm tiến chính mình trong lòng ngực, nói: “Chờ một chút a, chờ mụ mụ một phút!”

Cô vòng tay ôm con trai vào lòng nhưng mắt vẫn dán chặt vào màn hình TV.

Vào lúc này, Hứa Trăn, người mới chỉ xuất hiện hai lần lúc đầu, cuối cùng cũng xuất hiện trở lại trong khung cảnh.

Tuy nhiên, lúc này hắn không mặc chiếc áo dài của lúc đi du hành trước đó mà là một bộ đồ rất tươm tất.

Lý Sùng Quang, do Hứa Trăn thủ vai, thu mình trong một góc tối, trong khi người lái xe kéo do Từ Hạo Vũ thủ vai, quỳ trước mặt hắn, kéo mạnh ống quần của hắn một cách tuyệt vọng, với vẻ mặt hoảng sợ.

“Thiếu gia, đừng đi, thiếu gia, người không thể đi, thiếu gia, ta cầu xin người...”

Đầu của Từ Hạo Vũ lắc lư như tiếng lục lạc, những lời này cứ lặp đi lặp lại trong miệng gã.

Cùng lúc đó, tuy sắc mặt Hứa Trăn có chút tái nhợt, nhưng biểu hiện trên mặt lại bình tĩnh đến đáng sợ, trạng thái của hai người tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

“A Tứ, chúng ta chỉ có hai phút...”

Hắn cúi người nắm lấy tay Từ Hạo Vũ, giọng nói có chút run rẩy, nhưng hắn chậm rãi nói: “Hai phút nữa, ta sẽ ngồi trên xe kéo của người thay cho Tôn tiên sinh, người kéo ta, chúng ta cùng nhau đi qua đoạn đường này.”

Từ Hạo Vũ lộ ra biểu cảm kinh ngạc, liều mạng mà tiếp tục lắc đầu nguầy nguậy.

Hứa Trăn hơi nhíu mày, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, nói: “A Tứ, trong phút cuối cùng, ta sẽ dạy ngươi vài chữ.”

Vừa nói, hắn vừa chỉ vào bức tường đối diện hỏi: “Ngươi có nhận ra bốn chữ này không?”

Từ Hạo Vũ trong phim còn chưa trả lời, nhưng lúc này, tiểu mập mập ngoài màn hình đột nhiên trở nên hưng phấn, chỉ vào màn hình TV hét lớn: “Mẹ, con biết rồi, con biết rồi!”

“Trung, Vạn, con biết hai chữ!” Cậu bé đắc thắng hất cằm lên, chờ đợi lời khen ngợi của mẹ.

Tuy nhiên, vào lúc này, Tiêu Na, người ở bên cạnh cục thịt nhỏ ấy, đã không ngay lập tức khen ngợi con trai mình.

Cô ngần ngừ nhìn vào màn hình TV, chỉ nghe thấy Hứa Trăn nói: “Đối với ký tự thứ hai, hãy đọc ‘Hoa’; đối với ký tự thứ tư, hãy đọc ‘Tuế’.”

Hứa Trăn nhìn Từ Hạo Vũ và nghiêm nghị nói: “Trung Hoa vạn tuế.”

Nói xong, thời gian trên đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc.

Hắn không để ý tới Từ Hạo Vũ đang quỳ trên mặt đất, mà đội một chiếc mũ chóp nhỏ, hai tay hơi run rẩy hạ thấp vành mũ, bình tĩnh đi ra khỏi góc.

Kể từ lúc này, hắn không còn là Lý Sùng Quang, con trai của một doanh nhân giàu có mà là người đang bị Tôn Văn săn đuổi.

Sau tiếng “Trung Hoa vạn tuế”, đoạn trailer của 《Thập Diện Vi Thành》 đột ngột kết thúc.

Sau đó, một tấm áp phích lớn của bộ phim đã xuất hiện trên màn hình, cũng như bản xem trước của bộ phim sắp ra mắt vào ngày Quốc khánh.

Phiên bản phim thí điểm này có tổng thời lượng 2 phút 15 giây, Hứa Trăn không có nhiều cảnh quay trong đó, chỉ có tổng cộng ba cảnh.

Một cảnh là hắn bị cha phát hiện khi hắn đang phát tờ rơi trên đường phố và bị cưỡng ép kéo về; trong cảnh thứ hai, Lương Võ Triết đang tổ chức rút thăm cho học sinh để chọn người thay thế Tôn tiên sinh, Hứa Trăn đã tình cờ rút trúng; và sau đó có cuộc trò chuyện ở trong góc của hắn và Từ Hạo Vũ này.

So với những vai diễn khác, Hứa Trăn không có nhiều screentime, nhưng cảnh đầu tiên lúc mở màn đã giao cho hắn, cảnh cuối cùng lại được giao cho hắn, đãi ngộ này cũng không tệ.

Nếu là những lúc bình thường, khi thấy thần tượng của mình có diễn tốt trong phim toàn sao như vậy, nhất định họ sẽ rắc hoa, đốt pháo và ăn mừng đầy ngạo nghễ.

Tuy nhiên, sau cảnh tượng vừa rồi, nhiều người nhất thời không thể hưng phấn lên nổi.

—— âm thanh “Trung Hoa vạn tuế” đã trải qua cả trăm năm này, bằng một cách nào đó đã khơi dậy nhiệt huyết trong lòng rất nhiều người.

Trong bối cảnh của bức tranh, những con phố ngập trong khói thuốc súng, ngọn lửa chiến tranh đang hoành hành, và những tiếng súng và tiếng nổ dữ dội không khoảnh khắc nào ngừng lại.

Tuy nhiên, khuôn mặt Hứa Trăn lại bình tĩnh lạ thường, như thể hắn không hề bị ngoại cảnh quấy rầy.

Khán giả chỉ có thể nhận ra rằng lúc này hắn thực sự đang rất sợ hãi từ nhịp thở gấp gấp và đôi tay hơi run của hắn, hắn chỉ là đang cố gắng bình tĩnh lại.

Chương 710: Nhân Duyên Quá Tốt

A Tứ do Từ Hạo Vũ thủ vai, quỳ dưới chân hắn và liên tục nói “Thiếu gia đừng đi”; Hứa Trăn không cố gắng lý luận với cậu ta, mà chỉ vào khẩu hiệu màu đỏ in trên tường và nghiêm túc nói với cậu ta những từ này đọc là gì.

Thanh niên chúng ta, có gì mà phải sợ chết.

Tiêu Na ở trước TV không biết tại sao mà mắt cô bỗng nóng bừng, suýt nữa thì bật khóc.

Đây chính là điều người xưa đã nói: dũng khí thực sự không phải là không sợ hãi, mà là sợ hãi nhưng vẫn tiến về phía trước.

“Mẹ, Trung Hoa, vạn tuế là sao?” Lúc này, đứa nhỏ mập mạp trong vòng tay của Tiêu Na đột nhiên ngẩng mặt lên hỏi cô.

Tiêu Na hơi giật mình, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, nhẹ giọng nói: “Đó là, cầu mong đất nước chúng ta khắp nơi thái bình, ổn định và hòa bình lâu dài.”

Vẻ mặt cậu bé hiện lên sự khó hiểu, không thể lý giải lời giải thích vừa rồi.

Còn Tiêu Na thì mỉm cười xoa đầu con trai, cô giải thích thêm: “Ý của câu này là mong chúng ta mỗi ngày đều có thể bình an vô sự, không bị bắt nạt, được ăn ngon, mặc đẹp, người lớn trẻ con đều có thể thường xuyên nở nụ cười.”

Cậu bé nghe thấy vậy lập tức đứng dậy khỏi vòng tay của cô và hét lên: “Mẹ, hiện tại con muốn ăn đồ ăn ngon! Con muốn ăn gà rán!”

“Haha, được được !” Tiêu Na cười, “Mẹ sẽ đưa con đi ăn liền!”.

Nói xong, cô lập tức tắt TV và muốn bế con trai trong tay đứng dậy khỏi ghế sofa.

Tuy nhiên đứng dậy không nổi, xem chút nữa đã trật thất lưng.

“Nặng chết mất! Mập quá rồi! Ăn gà rán gì nữa, không ăn nữa!”

“Hu.. hu.. hu! Mẹ, mẹ, mẹ, không thái bình, không an ổn! !”

Đồng thời, đội ngũ sáng tạo chính của 《Thập Nguyệt Vi Thành》 vẫn luôn chú ý đến phản hồi trực tuyến.

Làn sóng công khai đầu tiên đã được tung ra, nhiệt độ và sự kỳ vọng của khán giả đều khá tốt.

Đạo diễn Trần Tử An không khỏi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy những bình luận của cư dân mạng về phim thí điểm của bộ phim.

Thành thật mà nói, ông rất hồi hộp về những kết quả mà 《Thập Nguyệt Vi Thành》 có thể đạt được sau này.

Đây đúng thật là một bộ phim quy tụ nhiều diễn viên nổi tiếng, nhưng nó không phải là một “bộ phim truyền hình của các ngôi sao” theo nghĩa truyền thống.

Vì thông thường, “phim của các diễn viên” đều là những ngôi sao đóng vai, những diễn viên ngoài vở kịch đều là những ngôi sao rất có tên tuổi, nhân vật trong phim cũng là những danh nhân lịch sử.

Tuy nhiên, 《Thập Nguyệt Vi Thành》 chỉ đạt được điểm đầu tiên, nhưng không đạt được điểm thứ hai.

Các nhân vật trong vở kịch này, ngoại trừ một vài nguyên mẫu lịch sử, về cơ bản là hư cấu.

Ý tưởng của Trần Tử An vào thời điểm đó là dùng bộ phim này để thể hiện nhiệt huyết của những người nhỏ bé dưới dòng chảy lịch sử, vì vậy về vai diễn, ông ấy đã cố ý chọn diễn viên, người đánh xe, người đánh bạc, người ăn xin và những người cấp thấp khác.

Nhưng theo cách này, chỉ có bản thân diễn viên mới thu hút được sự chú ý của khán giả, thiếu đi sự thu hút từ nhân vật.

Có được đương nhiên có mất, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng có một niềm vui bất ngờ, đó là Hứa Trăn, nam diễn viên thủ vai “Lý Trùng Quang” trong phim đã bất ngờ vinh dự giành được giải “Thị đế Ngọc Lan” vào tháng 6 vừa qua.

Vì năm nay mới được trao giải và Hứa Trăn năm nay mới 22 tuổi, là thị đế trẻ nhất trong lịch sử giải Ngọc Lan, nên giải thưởng này của hắn càng có lợi cho việc quảng bá phim hơn nhiều diễn viên gạo cội.

Ví dụ rõ ràng nhất là nửa giờ sau khi đoạn trailer của 《Thập Nguyệt Vi Thành》 được phát hành, ít nhất khoảng một phần ba nội dung trong các bình luận hay công kích đều liên quan tới Hứa Trăn.

Chiếc bánh lớn này từ trên trời rơi xuống, Trần Tử An ăn đến miệng bóng nhẫy đầy dầu.

—— Ừm, không uống công bản thân tự mình chỉnh sửa trailer ngay trước khi tung ra, để Hứa Trăn ở đầu và ở cuối!

Nếu có fame mà không ké thì là đồ ngốc, có ai mà bỏ qua được tiền!

Đạo diễn Trần liên tục làm mới phần đánh giá về đoạn trailer này trên các nền tảng xã hội lớn, chờ xem mọi người khen ngợi như thế nào.

Cứ lướt cứ lướt mà mắt hắn ba tiếng đồng hồ.

Tuy nhiên cứ nhìn, trong lòng ông dần dần nảy sinh vài nghi vấn - tại sao phương hướng của những lời bình luận lại có chút khác xa với những gì ông tưởng tượng?

“Ting... ting... ting..”

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Trần Tử An cầm điện thoại lên, là người phụ trách bộ phận tuyên truyền, tiện tay bắt máy.

“Đạo diễn Trần, trước đó ngài có nói 9 giờ tối phải đăng hậu trường, bây giờ đăng có phải không phù hợp cho lắm không?”

Người phụ trách bộ phận tuyên truyền hỏi: “Căn bản là không có người mắng Hứa Trăn mà, khu bình luận phần lớn đều là khen hấn!”

Trần Tử An: “...”

Ông cầm điện thoại, nhất thời ngây người.

Theo kế hoạch ban đầu của đạo diễn Trần là sau khi đoạn trailer của 《Thập Nguyệt Vi Thành》 được phát hành, một số người sẽ chế giễu Hứa Trăn vì được nâng đỡ quá đáng, được cái giải thị đế là nghĩ mình ghê gớm nhưng khi so sánh với các tiền bối trong đoàn phim lập tức thể hiện sự thua kém.

Trần Tử An edit đoạn trailer như thế này, thực ra ông cũng có ý muốn làm hại Hứa Trăn, cố tình để cho hấn bị mắng.

Trước đây trong khi đóng phim, Hứa Trăn cùng Lương Võ Triết, Vương Văn Kỳ đều có những phân đoạn rất xuất sắc ở bên ngoài, Trần Tử An đã lưu giữ rồi cắt ghép thỏa đáng, trông mong để chuẩn bị làm công tác tuyên truyền.

Nhưng không thể ngờ đến rằng, đã ba tiếng trôi qua, khu bình luận vẫn vô cùng hài hòa...

Trần Tử An thật sự không nghĩ rằng nhân duyên của Hứa Trăn với người qua đường lại có thể tốt đến mức này.

Ông vò đầu bứt tai.

Hiện tại phải làm sao bây giờ?

Chính mình đem nhưng phân cảnh ngoài lề để phản bác chuẩn bị xong xuôi hết, chỉ chờ các antifan làm dậy lên cho có fame

rồi bản thân làm một pha phản sát.

Kết quả là hiện tại tài liệu phản sát xong hết rồi nhưng antifan thì lại không thấy bóng dáng đâu... Điều này có hơi xấu hổ rồi....

Chương 711: Dám Hắc Lão Đại

Trần Tử An do dự một lát, nói với người phụ trách bộ phận tuyên truyền ở đầu dây bên kia: “Chờ một chút nữa đi, bây giờ không phải là thời cơ thích hợp.”

“Chờ dư luận lên men một khoảng thời gian rồi ngày mai đăng cũng không muộn.”

“....”

Sau khi truyền đạt sơ qua về công tác tuyên truyền, Trần Tử An tắt máy, nghĩ một lúc rồi chuyển tài khoản mạng xã hội của mình.

Ông dùng acc clone vào bình luận ở dưới trailer của 《Thập Nguyệt Vi Thành》: “Thật sự không thể nhìn nổi nữa... Nhiều người khen Hứa Trăn đến vậy sao? Đây là bỏ ra bao nhiêu tiền để thuê thủy quân rồi?”

“Không lẽ thật sự có người cho rằng hắc nhận được cái giải thị đế của Ngọc Lan là được thêm vào phái thực lực rồi đấy hả?”

“Giải thưởng Ngọc Lan năm nay vốn chỉ là gà non mổ nhau, hắc chỉ là tốt số vào đúng dịp này, thử để hắc đi cạnh tranh ở lần trước thử xem? Đề cử cũng chẳng để làm gì!”

“Bản thân Hứa Trăn cũng thừa nhận rằng giám khảo cổ vũ hắc, ngày nào cũng ‘thị đế’, ‘thị đế’, đừng lôi thêm antifan cho thần tượng của các người nữa, tôi nhìn mà còn thấy xấu hổ giùm!”

“Ha ha, chờ xem sau khi 《Thập Nguyệt Vi Thành》 công chiếu, ‘thị đế’ của các người bị bạn diễn nghiền ép như nào đi!”

“.....”

Trần Tử An sau khi bình luận cả một chuỗi như vậy, không nhịn được hơi nhếch khóe miệng lên.

— Hừ, để ta cho các người nhìn thấy như nào gọi là “người tàn nhẫn”!

Ta mà tàn nhẫn thì đến cả phim của bản thân ta cũng mắng!

Hơn nữa, loại “phản sát” tự biên tự diễn này cũng chỉ là thao tác cơ bản trong nghề, không được coi là chuyện gì mới mẻ.

Nhưng mà Trần Tử An cảm thấy, mua thủy quân đi hắc diễn viên của chính mình cũng thật quá đáng, hơn nữa chẳng may sau này bị bóc ra thì cũng không biết phải ăn nói như nào với diễn viên.

Đổi mấy cái acc clone đi gây chuyện sương sương vậy là đủ rồi.

Đến lúc đó cap màn hình mấy bình luận này lại, nguy tạo như thể Hứa Trăn có rất nhiều người chê bai, cơ bản có thể tính là muốn khen phải chê trước, cùng chung mục đích với kẻ địch.

Acc clone mà Trần Tử An vừa mới dùng này chính là tài khoản chuyên dụng để đi “mắng chính mình”.

Loại chuyện này ông cũng làm khá nhiều lần rồi, cũng coi như khá thành thục.

Trần Tử An cảm giác trong bản thân có “Giấc mộng điệp chiến”, cảm thấy rất hứng thú với việc “mai phục” âm thầm phá hoại này.

Sau khi đăng bình luận xong, ông vươn vai, đang nghĩ xem không biết có ai hòa với mình không, kết quả lại phát hiện mới qua vài phút đã xuất hiện một tràng bình luận đáp trả bình luận của ông.

“Nói người khác là thủy quân, hay chính ngươi mới là thủy quân?”

“Thật là, Trăn Quả chúng ta thật sự rất khiêm tốn... Chính tôi chỉ gọi “Thị đế” trong khu bình luận của nhà mình thôi, đóng cửa tự high cũng không cho à?”

“Haha, lễ trao giải Ngọc Lan năm nay là gà non mổ nhau sao? Tay tag Lý Vĩnh Bân lão sư, ngươi quên quả pháo ý của hần

rồi?”

“Tiếp tục động chạm người khác, tay tag tam liêu thị đế Lý Đức Dụ, Ngô Đồng từng được đề danh thị đế Phi Thiên, Tần Thiều Trạch hai lần đạt “Nam phụ xuất sắc nhất” tại Ngọc Lan, cùng với Hoàng Chí Tín, người không thể lọt vào danh sách đề cử.”

“Hoàng Chí Tín: Gà non mổ nhau? Ta đây là? ?”

“Ban tổ chức Ngọc Lan: Nghe nói các người nghi ngờ hàm kim lượng của chúng ta?”

“Hứa Trăn: Ta đã nói giải thưởng này là một sự khích lệ từ ban tổ chức, người có vấn đề về đọc hiểu sao?”

“.....”

Trần Tử An nhìn lần lượt những bình luận bên dưới, khoe miệng nhin không được mà giật giật.

Cái này.... phải nên nói gì tiếp đây...

Không hổ danh minh tinh tuyến đầu, tốc độ phản ứng của quần chúng quả là kinh khủng...

Trần Tử An do dự một lúc, cảm thấy hình như bình luận của mình chưa đi vào trọng tâm, cho nên định sẽ giao những việc chuyên môn cho những người chuyên môn giải quyết.

Kết quả khi ông vừa muốn liên lạc với trợ lý, thì trợ lý lại chủ động gọi đến

“Lão đại, vừa mới phát hiện một hắc tử!”

Trợ lý phần nộ bất bình nói: “Hắn ta xúc phạm Hứa Trăn thì thôi đi, không ngờ khi tôi bấm vào xem, tất cả bình luận của người này đều nhằm vào ngài!”

“Ngài ra bộ phim nào là hắn sẽ chê bai bộ đó, mà lần nào cũng nói rất khó nghe”

“Người này có bệnh đi! Bộ ngài có chọc gì đến hắn sao, hắn không thích xem thì đừng xem! Có ai ép hắn xem đâu ! !”

Trần Tử An: “.....”

“..... Ách, cái kia, Tiểu Mao a,” Trần đạo trầm mặc sau một lúc lâu mới miễn cưỡng nói, “Tạm thời đừng nóng nảy.”

“Thời gian cậu theo tôi chưa lâu, cho nên rất nhiều chuyện còn chưa nắm rõ, thật ra những tài khoản như thế này...”

Ông vừa định nói, “Tôi có rất nhiều loại tài khoản như thế này, chuyên dùng để tự hắc mình.” Thế nhưng trợ lý lại nói chen vào: “Không có việc gì, lão đại, tôi hiểu!”

“Trên thế giới này khó tránh có những kẻ bị thần kinh, tâm lý vụn vẹo, tôi có thể hiểu!”

Trợ lý ở đầu dây bên kia vỗ ngực nói: “Lão đại đừng lo, tôi đã báo cáo rồi, tài khoản này đã bị cấm!”

“Dám hắc lão đại nhà ta, muốn chết! Muốn phát điên thì đi tìm người khác mà phát điên rồi!”

Trần Tử An: “.....”

Ông có nên xem xét chuyển đổi công tác cho vị đồng chí này không nhỉ?

Năng lực chấp hành tốt như vậy mà làm trợ lý cho mình thì quả là uổng phí nhân tài!

Chương 712: Trí Thủ Uy Hổ Sơn

Sau cùng đoàn làm phim “Thập Nguyệt Vi Thành” vẫn quyết định không đăng những tin bên lề của Hứa Trăn lên mạng.

Nguyên nhân chủ yếu là do trailer của bộ phim đã đạt hiệu quả truyền truyền rất tốt, tạo được độ nóng trước khi phát hành phim, nếu lúc này lại tung ra những tin giật gân thì lại không gây được hiệu quả gì mấy.

Chi bằng đợi đến lúc phim sắp ra mắt, lúc đó đưa tin phối hợp cùng với làn sóng tuyên truyền thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều là đưa tin ngay lúc này.

“Thập Nguyệt Vi Thành” sẽ công chiếu vào tuần lễ vàng ngày Quốc Khánh, cho nên bắt đầu từ giữa tháng 9 bộ phim đã bước vào công cuộc đẩy mạnh tuyên truyền cao độ.

Đạo diễn Trần Tử An dẫn theo các diễn viên chính đến nhiều thành phố trên cả nước để tiến hành tuyên truyền, về phần Hứa Trăn, phận vị không cao nên không đi theo xuyên suốt toàn bộ chuyến đi.

Hắn chỉ được mời tham gia hoạt động tuyên truyền tại thủ đô vào ngày 18/9.

Vì lý do này, đoàn làm phim “Thất Cô” đã sắp xếp trước kế hoạch quay phim cho hắn, đảm bảo hắn có được thời gian rảnh vài ngày.

Vào đêm trước ngày tuyên truyền, Hứa Trăn đã gặp vài vị tiền bối như Lương Võ Triết, Vương Văn Kỳ mà hắn đã rất lâu chưa gặp, còn gặp cả “Phu xe” của mình Từ Hạo Vũ

Khác hẳn với thái độ háo hức lúc trước, tâm trạng của Từ Hạo Vũ lần này có vẻ sa sút, lẽ nào là vì chuyện tiếp nhận chuyện quay bộ “Lạc Đà Tường Tử” ?

Mặc dù Hứa Trăn cảm thấy rằng đây thực sự là chuyện tốt với gã, nhưng lại không tiện hỏi đến.

“Nghe nói gần đây cậu đang quay một bộ phim về chủ đề bất cóc?”

Khi nhìn thấy Hứa Trăn, Lương Võ Triết vô cùng quan tâm hỏi: “Việc quay phim thuận lợi chứ? Khi nào thì đóng máy?”

Hứa Trăn mỉm cười cảm ơn sự quan tâm của tiền bối và nói: “Mọi thứ thuận lợi, chắc tầm khoảng cuối tháng 10 sẽ đóng máy.”

Lương Võ Triết gật đầu nói: “Đề tài này rất hay. Trước đây tôi cũng từng nghĩ đến việc tham gia một bộ phim tương tự, nhưng tiếc là lúc đó tôi không có thời gian.”

“Gần đây tôi cũng không có việc gì làm. Cậu có dư vai quần chúng nào không?”

Hứa Trăn nghe vậy hai mắt lập tức sáng lên, vội vàng gật đầu nói: “Có, có rất nhiều.”

“Tôi sẽ bảo đoàn làm phim sắp xếp rồi nhắn cho ngài!”

Hai người trò chuyện một hồi, thuận miệng nhắc đến phim “Thất Cô”.

Khi họ chuẩn bị tạm biệt, Lương Võ Triết đột nhiên ngoảnh đầu hỏi Hứa Trăn, “Lịch quay phim năm sau của cậu sắp xếp như thế nào rồi?”

Hứa Trăn nói: “Đầu năm công ty chúng tôi sẽ quay một bộ truyền hình, còn lại tạm thời chưa sắp xếp.”

Lương Võ Triết suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có một bộ điện ảnh do hai khu vực hợp tác sản xuất. Hiện tại dự án vừa được thông qua, đang chọn diễn viên. Tôi thấy kịch bản rất hay, không biết cậu có hứng thú không...”

Hứa Trăn hỏi: “Phim gì thế?”

Lương Võ Triết nói, “Cậu đã đọc qua “Lâm Hải Tuyết Nguyên” chưa? Hoa Ảnh đang quay một bộ truyền hình cùng tên, tôi nghe nói trước đây bọn họ có tìm đến cậu nhưng hình như cậu không tiếp nhận.”

“Bộ điện ảnh mà tôi nói đến sẽ cải biên dựa trên một đoạn trong Lâm Hải Tuyết Nguyên.”

“Tên là “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”.”

“Trí Thủ Uy Hồ Sơn” xuất phát từ tác phẩm kinh điển “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, kể về câu chuyện trấn áp bọn cướp của vùng Đông Bắc trong những ngày đầu của Chiến tranh Giải phóng.

Hai mươi ba mươi năm về trước, có thể nói người Hoa Hạ không ai biết đến.

Thậm chí hầu hết giới trẻ ngày nay đều đã từng nghe đến các nhân vật như “Tọa Sơn Điều”, “Bát Đại Kim Cương” trong truyện, còn có thể đọc các đối thoại kinh điển chẳng hạn như “Thiên Vương cái địa hồ, ngọc tháp trấn hà yêu” một cách rất lưu loát.”

Hơn nữa câu đối thoại này có thể là “ám hiệu” giang hồ đầu tiên nhất mà các đứa trẻ tiếp xúc đến.

Còn sự hiểu biết của Hứa Trăn về câu chuyện này không chỉ có như thế.

Sư phụ Liễu Nhiên hòa thượng là một diễn viên nghiệp dư, Hứa Trăn từ lúc năm tuổi đã xướng lão lão từ đầu đến cuối vở kịch “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”.

Đến nỗi, có một ngày có buổi học sớm, sư phụ bảo hắn mở đĩa tối qua vừa nghe, vốn chỉ nghe “Lăng Nghiêm Chú”, kết quả

sau khi mở máy phát, thứ vang lên lại là “Băng qua biển rừng, vượt qua vùng tuyết, xông đến tận trời cao..”

Ánh mắt thâm thúy mà chủ trì đại sư nhìn sư phụ năm đó, đến tận bây giờ Hứa Trăn vẫn còn nhớ như in.

Vì vậy, khi ekip của Hoa Ảnh mời Hứa Trăn diễn bộ Lâm Hải Tuyết Nguyên, thật ra hẳn đã do dự rất lâu.

Hắn rất quen thuộc, cũng rất thích câu chuyện này, thế nhưng, nam chính của cả bộ Lâm Hải Tuyết Nguyên là Thiếu Kiếm Ba, còn Dương Tử Dung chỉ là nhân vật chính ở đoạn “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”.

Thành thật mà nói, Hứa Trăn thích Dương Tử Dung hơn, không thích Thiếu Kiếm Ba cho lắm.

Một thân một mình xông vào hang cọp, che giấu thân phận, dùng trí tuệ chiến đấu chống lại bọn côn đồ, quét sạch kẻ thù chỉ trong một lần càn quét – một truyền kỳ anh hùng khiến bao người nhiệt huyết sôi sục.

Và quan trọng nhất là, một sự kiện được hí kịch hóa như vậy mà lại cải biên từ người thật việc thật.

Đây mới gọi là “Nhân sinh như diễn”.

Vốn nếu có thể diễn Dương Tử Dung, Hứa Trăn sẽ không quan tâm đến việc sẽ là vai chính hay vai phụ, nhưng trong kịch bản của Hoa Ảnh, Dương Tử Dung lại được định sẽ “vì cứu con trai của tình đầu mà anh dũng hi sinh”, một cách thức đi lãnh cơm hộp vô cùng ba chấm...

Hứa Trăn tỏ vẻ không! Chịu! Tiếp!

Nhân khí nhân vật có thể chết, nhưng tuyệt đối không thể chết một cách hời hợt như vật được!

Là một diễn viên có hơn 70% vai diễn đều đi lãnh cơm hộp, Hứa Trăn cảm thấy thứ nhất, cái chết của một nhân vật có mối quan hệ nhân quả trực tiếp với cốt truyện cốt lõi của hắn trong truyện, ví dụ như lập trường của Cung Thứ, Chu Truyền Võ vì kháng mệnh mà khai chiến, Dương Thất Lang ngộ sát Phan Báo, Lý Sùng Quang trở thành thể thân của Tôn tiên sinh v.v...

Thứ hai, khán giả có thể đoán được cái chết của nhân vật thông qua câu chuyện trước đó, ví dụ như Chu Du sau trận Nam Quan đau ốm triền miên, Mai Trường Tô từ khi xuất trận đã ốm yếu bệnh tật...

Khụ, nói ngắn lại!

Không phải khán giả không thể chấp nhận nhân vật chết, mà là họ không thể chấp nhận việc nhân vật chết một cách lãng nhách.

Vì vậy, Hứa Trăn xin kiên quyết không diễn vai Dương Tử Dung trong kịch bản của Hoa Ảnh.

Nhưng bây giờ Lương lão sư nhắc đến bộ điện ảnh Trí Thủ Uy Hồ Sơn này, có phải sẽ tránh được kết cục đầu voi đuôi chuột hay không nhỉ?

Chương 713: Fan Cuồng Của Triệu Vân

Hứa Trăn hỏi: “Lương lão sư, đây là phim của công ty nào vậy? Đạo diễn là ai?”

Lương Vũ Triết nói: “Nhà sản xuất là công ty điện ảnh Hải Nạp, đạo diễn là Từ Văn Quang.”

Nghe thấy câu trả lời này, hai mắt Hứa Trăn bỗng sáng rực.

Từ Văn Quang, người dẫn đầu dòng phim võ thuật trong những thập kỷ gần đây!

Từ đạo ra tay, liệu có phải sẽ quay phim tài liệu cách mạng theo kiểu võ thuật hay không nhỉ?

Nghe có vẻ cũng thích hợp đó chứ!

Hứa Trăn vội vàng hỏi: “Vậy Lương lão sư định diễn vai nào?”

Nói xong câu này, thật ra trong lòng hắn cảm thấy có chút lo lắng.

Lương lão sư..... sẽ không diễn vai Dương Tử Dung đâu nhỉ?

Tuy nhân vật Dương Tử Dung là một thanh niên tầm hai mươi ba mươi tuổi, nhưng Lương lão sư trông khá trẻ, theo thông lệ

trước giờ của phim chuyển thể, thì cũng không phải là không thể...

“Ha ha ha.....”

Lương Võ Triết nghe câu hỏi này thì không nhịn được cười.

Hắn ta nhìn Hứa Trăn, nhướn mày thích thú, tự hào nói: “Tôi diễn Toạ Sơn Điều.”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn nhìn đại ảnh đế thanh tú nho nhã trước mặt, đột nhiên cảm thấy diễn viên quả thực là một chức nghiệp thần kỳ.

Hơn nữa Từ đạo cũng là một đạo diễn rất giàu trí tưởng tượng.

Lương Võ Triết còn bận chuyện khác nên cũng không nói thêm nữa, chỉ vỗ nhẹ vào vai Hứa Trăn và cười nói: “Nghe nói công phu của cậu rất tốt, tôi nghĩ rằng đạo diễn Từ sẽ rất thích cậu.”

““Trí Thủ Uy Hổ Sơn” mới bắt đầu chọn diễn viên, hầu hết các vai diễn vẫn chưa được quyết định. Nếu có cơ hội, hãy thử sức, bất kể là vai chính hay vai phụ.”

Lương Võ Triết thấp giọng dặn dò: “Hợp tác với Từ đạo sẽ rất có lợi cho sự nghiệp của cậu sau này.”

“Ngành công nghiệp điện ảnh rất nhỏ, điều quan trọng nhất là tạo mối quan hệ.”

“Nhân lúc còn trẻ thì nên thử sức nhiều hơn. Sau này khi chọn phim truyền hình, nên chú ý đến đối tượng hợp tác, không nên quá chú trọng vai diễn.”

Hứa Trăn chân thành cảm ơn Lương Võ Triết tiên bối, đồng thời ghi tạc lời dặn của đối phương vào trong lòng.

.....

Sau khi hoạt động ngày hôm đó kết thúc, Hứa Trăn nhìn thấy người đại diện của mình là Kiều Phong, thì ngay lập tức nói về chuyện này, hắn nhờ đối phương hỏi xem làm sao để tham gia casting bộ “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”.

Khi Kiều Phong nghe tin này, cũng tỏ ra rất coi trọng.

Điều hấn ta coi trọng không phải là cốt truyện của bộ phim, mà là đạo diễn làm bộ phim này.

Như Lương Võ Triết đã nói, điều quan trọng nhất trong ngành công nghiệp điện ảnh là biết tạo mối quan hệ.

Biết bao diễn viên đã một bước lên trời nhờ vào vai diễn kinh điển của một vị đạo diễn nào đó.

Mà đạo diễn Từ Văn Quang là một trong số ít những đạo diễn có thể tạo ra những tác phẩm kinh điển.

Mặc dù Kiều Phong và Từ đạo không thân, nhưng có rất nhiều nhà đầu tư sản xuất “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, với thân phận và địa vị hiện tại của Hứa Trăn trong ngành, muốn liên lạc với đoàn làm phim cũng khá dễ dàng.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Phong lấy tài liệu liên quan của bộ phim, đưa cho Hứa Trăn, hỏi: “Cậu định ứng tuyển vai diễn nào?”

Vừa lật lật tài liệu trong tay, Hứa Trăn vừa không chút do dự nói: “Đương nhiên là Dương Tử Dung!”

“Một nhân vật anh hùng như vậy, có cơ hội nhất định phải thử một lần.”

“Giống như bộ “Tam Quốc” năm đó, vốn thử vai Triệu Vân, rốt cuộc lại để em diễn Chu Du, dù sao ít nhất em cũng đã cố hết sức, không có lỗi với bản thân mình.”

Kiều Phong nhìn Hứa Trăn giả vờ thờ ơ, do dự một lúc rồi nói: “A Trăn, anh hỏi cậu... Cậu thực sự rất muốn diễn vai Triệu Vân sao?”

Hứa Trăn lỗ tai giật giật, ngẩng đầu lên nói: “Có người đang tìm vai Triệu Vân sao?”

Nói rồi hấn gấp quyển “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” lại, nói: “Phim gì thế, điện ảnh hay truyền hình?”

Kiều Phong nhìn vào đôi mắt sáng ngời của hấn, lúng túng cười nói: “Không, không có ai tìm vai Triệu Vân hết.”

“Nhưng lúc này, đoàn làm phim “Tùy Đường Diễn Nghĩa” đã tìm đến chúng ta, muốn mời cậu đóng vai La Thành - Cậu có hứng thú không với vai La Thành này không? Bạch mã, ngân

thương, tiểu La Thành, anh cảm thấy thật ra nhân vật này rất hợp với cậu.”

Hứa Trăn nghe Kiều Phong nói như vậy thì lại lập tức rũ đầu xuống, bất lực nói: “Kiều ca, có phải anh có nhầm lẫn gì về sở thích của em hay không vậy?”

Kiều Phong sững sốt, hỏi: “Làm sao vậy, cậu không thích?”

Hứa Trăn thở dài: “Ca, cái em thích không phải là bạch mã cùng ngân thương, mà là một mình cưỡi ngựa cứu chủ, anh đừng quả cảm!”

Hắn nỗ lực giải thích nói: “Triệu Vân là hiện thân của lòng trung thành và dũng cảm, là một loại tinh thần! Sao có thể giống với La Thành được?”

“Nhìn một người không thể chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài. Anh như vậy khác nào xuyên tạc hình tượng nhân vật?”

Kiều Phong: “.....”

Được rồi, tôi hiểu rồi.

A Trăn nhà chúng ta là một fan hâm mộ cuồng nhiệt của Triệu Vân...

.....

Sau khi kết thúc các hoạt động quảng bá của đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành”, Hứa Trăn lại quay trở lại đoàn làm phim “Thất Cô” để tiếp tục các nhiệm vụ quay phim tiếp theo.

Cùng lúc đó, bên phía đội ngũ chuẩn bị cho “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”, đạo diễn Từ Văn Quang cũng nhận được thư từ Công ty TNHH Điện ảnh và Truyền hình Lang Nha Các: Hứa Trăn muốn thử vai diễn “Dương Tử Dung” trong phim.

Bộ phim này không tổ chức buổi thử vai công khai, mà là âm thầm tiến hành chọn vai trong phạm vi nhỏ.

Một bộ phim lớn kinh phí trăm triệu, ngoại trừ một số nhân vật đặc biệt không dễ tìm, còn lại thì hầu như không nhận những diễn viên vô danh không có kinh nghiệm.

Mặc dù Hứa Trăn không phải là “diễn viên vô danh”, nhưng nếu không có sự giới thiệu của Lương Võ Triết thì một người

mới trong ngành điện ảnh như hấn cũng khó có thể lọt vào tầm mắt của đạo diễn.

Chương 714: Tranh Vai

Mặc dù Hứa Trăn không phải là ” diễn viên vô danh”, nhưng nếu không có sự giới thiệu của Lương Võ Triết thì một người mới trong ngành điện ảnh như anh cũng khó có thể lọt vào tầm mắt của đạo diễn.

“Hứa Trăn, ha ha.....”

Trong một phòng hội nghị ở thủ đô, đạo diễn Từ Văn Quang lật xem thông tin cá nhân mà phía Hứa Trăn vừa gửi đến, không khỏi nhếch miệng.

Hấn mở một tập văn kiện trong tay, trái từng tờ từng tờ tài liệu lên bàn và nói với những người xung quanh: “Hãy nhìn những người này.”

“Trương Định Vũ, Hạ Tiểu Quân, Lâm Hiểu Ba, Tàn Thiếu Trạch, Hứa Trăn.....”

Từ Văn Quang vừa nói vừa cười to, nói: “Mọi người đoán xem hồ sơ của nhóm người này muốn tranh nhau ứng vai gì đây?”

“Ha ha ha.....”

Lời này vừa nói ra, cả phòng hội nghị đều phá lên cười.

Hồ sơ của năm người được bày ra trên bàn, nếu tổng kết lại điểm chung của họ, vậy chỉ có thể nói: Đều là nam diễn viên của Hoa Hạ.

Ngoài ra thật sự không còn điểm chung nào khác.

Tổng cộng năm người, có già có trẻ, có cao có thấp, có xấu có đẹp.

Có “tam liệu ảnh đế” đã gần 50 tuổi, cũng có người 22 tuổi, vừa mới đặt chân vào lĩnh vực điện ảnh.

Về ngoại hình khí chất mà nói, người thì thô tráng, người thì tuấn mỹ, người thì anh khí hào sảng, người thì không nổi bật...

Từ Văn Quang bắt lưc lắ đầu, cười nói: “Tôi thật sự không hiểu, tại sao ai cũng nghĩ lại rằng mình có thể diễn Dương Tử Dung cả vậy?”

“Chẳng lẽ nhân vật này không có “mặt nạ” hay sao?”

“Mọi người nói xem, chúng ta nên tìm diễn viên như thế nào?”

Ngồi bên cạnh hắ là đại diện của nhà sản xuất, người này đã gộp năm bản lý lịch lại, đối chiếu với nhau và nồ: “Thành thật mà nói, cậu Tần Thiếu Trạch này phù hợp nhất với hình tượng Dương Tử Dung trong lòng của người thể hệ trước.”

“Cao lớn, anh tuấn, mày rậm mắt to, trông rất giống với nhân vật anh hùng của thời đại đó.”

“Các tác phẩm của diễn viên này tôi xem qua rồi, từng diễn thổ phỉ, cũng từng diễn chiến sĩ cách mạng, lối diễn không có gì nổi bật”

“Nhưng nếu chọn một diễn viên như vậy, cảm giác sẽ rất khó để phá vỡ khuôn mẫu của năm đó, không diễn nên được trò trống gì đâu.”

Nghe đôi phương nói lời này, một nhà sản xuất khác ngồi bên cạnh đột nhiên bật cười nói: “À, nói đến Tần Thiếu Trạch, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.”

Vừa nói, hắ vừa chỉ vào bản hồ sơ của Hứa Trăn, nói: ” Nghe nói trước kia khi bộ “Sấm Quan Đông” chọn vai, nhân vật Chu Truyền Võ vốn được viết nên dựa trên hình tượng của Tần Thiếu Trạch, nhưng hắ lại không muốn nhận vai, cuối cùng tổ làm phim mới tìm đến Hứa Trăn, kết quả trở thành nhân vật yêu thích ngoài ý muốn.”

Người đàn ông đặt hai tay lên bàn, nói: “Cho nên tôi cảm thấy Hứa Trăn diễn “Tần Thiếu Trạch” không thành vấn đề.

Nghe hắ nói như vậy, trong phòng họp lại lần nữa vang lên tiếng cười.

Đạo diễn Trần Văn Quang yên lặng lắng nghe mọi người thảo luận, trong lúc này vẫn chưa đưa ra bất cứ kết luận gì.

Bản thân hắ muốn chọn vai nghiêng về phía “phá cách” một chút, hắ muốn biến câu chuyện “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” này trở nên mới mẻ hơn.

Nếu không, hẳn đã không mời Lương Võ Triết đóng vai Toạ Sơn Điều.

Nhưng còn về chuyện phá cách trên phương diện nào...

Hẳn nhất thời vẫn chưa thể đưa ra quyết định...

Mấy ngày trước Từ Văn Quang được Lương Võ Triết giới thiệu nên đã xem thử bộ “Sấm Quan Đông” mà Hứa Trăn diễn, nói thật lòng, vô cùng đặc sắc.

Diễn xuất chỉ là phụ, chủ yếu là thân thủ của chàng trai này.

Từ Văn Quang chỉ xem một đoạn ngắn mà đã vô thức lên góc chụp, không ngừng suy nghĩ làm sao để cảnh này lên hình cho thật đẹp.

Nhưng khi xem đến góc quay cố định như camera giám sát của bộ Sấm Quan Đông, hẳn lại nhin không được muốn chửi thề.

Phí phạm của trời!

Cảnh đánh nhau đặc sắc đến thế mà lại quay thành cái kiểu như vậy, đúng là phí của trời mà!

Thật ra hẳn muốn quay bộ Trí Thủ Uy Hổ Sơn này làm thành một bộ phim hành động, muốn đem những cảnh đánh nhau trong đoạn “Đả hổ thượng sơn” và trong cả những đoạn quay lên phim một cách đặc sắc.

Cho nên biết võ chắc chắn là một điểm cộng quan trọng cho vai Dương Tử Dung này.

Tuy nhiên, tuổi tác và hình tượng của Hứa Trăn thì...

Từ Văn Quang thật ra rất do dự.

Hắn lắng nghe cuộc thảo luận rôm rả của mọi người trong phòng họp, vỗ tay và nói: “Thử vai đi, mở buổi thử vai.”

“Tạm thời vai Dương Tử Dung này không định được ai diễn, cứ thử vai là biết.”

Từ Văn Quang hắng giọng nói: “Tôi không cần biết là Kim Kê ảnh đế hay là ảnh đế quốc tế loại A, phải xem người đó có hợp vai không thì mới được.”

” Hơn nữa cũng không giới hạn trong năm người đã liên hệ với chúng ta, ai cũng có thể báo danh, người cũ cũng được,

người mới cũng được.”

“Đây là “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, muốn quay, phải quay thành một bộ kinh điển mới được!”

.....

Vào cuối tháng 9, Hứa Trăn nhận được thông báo chính thức từ đoàn làm phim “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” hoan nghênh hñaws đến tham gia buổi thử vai công khai cho vai “Dương Tử Dung” trong phim.

Hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ khi biết tin này.

Thông thường công khai thử vai dùng để tuyển chọn vai diễn, chỉ có hai trường hợp, hoặc là vai diễn không được ưa chuộng lắm, không tìm được diễn viên thích hợp, hoặc là cạnh tranh quá khốc liệt, bên sản xuất không dám đắc tội ai.

Mà bộ phim này, không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là về sau.

—— Một tác phẩm cách mạng kinh điển được tái bản, mà vẫn có nhiều người tranh giành nhau đến vậy sao?

Hay là do Từ đạo quá có sức hấp dẫn mạnh?

“Anh đã cho người đi nghe ngóng...”

“Có ít nhất ba ảnh để cùng cậu tranh vai Dương Tử Dung này.”

Sắc mặt Kiều Phong có vẻ hơi nặng nề, hắn nói: “Một người là Hạ Tiểu Quân, nam diễn viên xuất sắc nhất của Liên hoan phim hạng A quốc tế, còn một người nữa là Trương Định Vũ, tam liệu ảnh đế.”

“Cậu chắc chắn muốn đi tranh vai Dương Tử Dung chứ?”

“Có lẽ khả năng lấy được vai Thiếu Kiếm Ba sẽ lớn hơn nhiều.”

Chương 715: Tham Gia Thử Vai

Trương Định Vũ, Hạ Tiểu Quân.....

Sau khi nghe tên của hai đối thủ này, Hứa Trăn không khỏi cau mày.

Hắn hỏi Kiều Phong: “Các ảnh đế cũng đến buổi thử vai sao?”

Kiều Phong lắc đầu, nói: “Thông thường thì sẽ không.”

“Vào những dịp như vậy, thường chỉ có những diễn viên trẻ mới đến thử vai, đây có thể được coi là một phần của quá trình quảng bá sớm.”

“Nếu như trải qua một vòng khảo hạch mà không có người nổi bật, như vậy buổi thử vai cũng coi như công cốc, đối với mọi người mà nói, đây cũng coi như là một lời giải thích, đến lúc đó có thể giải thích tại sao lúc đó không dùng các người.”

Sau cùng, Kiều Phong an ủi: “Nhưng cậu đừng nản lòng, đã bày ra buổi thử vai thì không phải chỉ là làm cho có.”

“Đương nhiên, có rất nhiều trường hợp các diễn viên khác nhảy dù sau một vòng thử vai, nhưng cũng có trường hợp vai diễn phù hợp thực sự được chọn thông qua thử vai.”

“Nếu thật sự phát huy tốt, đáp ứng được nhu cầu của bên sản xuất, vậy cũng không hẳn là hoàn toàn vô ích.”

“Chúng ta vẫn phải chuẩn bị cho tốt, nhưng ý anh là, đừng ôm hy vọng quá lớn.”

Hứa Trăn nghe vậy, liền tỏ ra vẻ vô cùng hiểu rõ.

Tranh một vai diễn với nhiều ảnh đế như vậy, có sợ không?

Nói thật, cũng không sợ hãi.

Hai bị này đều là diễn viên nổi tiếng trong ngành, nhưng Hứa Trăn cảm thấy mình cũng không tệ lắm.

Danh hiệu “Ảnh đế” có được là do một vai diễn nào đó của họ đóng đã đi sâu vào lòng người, điều đó không có nghĩa là kỹ năng diễn xuất của họ đủ để “phong thần”.

Trừ khi giống như tiền bối Lương Võ Triết vậy, hết lần này đến lần khác đạt danh hiệu ảnh đế quá nhiều bộ phim, nếu không, danh hiệu ảnh đế vẫn chưa đủ để người ta nghe mà khiếp sợ đâu.

Nhưng nếu nói không có áp lực, đó khẳng định là nói dối.

Bởi vì, danh hiệu “ảnh đế” không chỉ đại biểu cho trình độ diễn xuất, mà còn đại biểu cho sự công nhận của giới chuyên môn và sức hút phòng vé mạnh mẽ.

Hứa Trăn vẫn là một người mới trong ngành điện ảnh, chưa từng đóng vai chính trước đây, khả năng phòng vé của hắn vẫn chưa được thị trường kiểm chứng...

Nếu hãng phim muốn cho hắn đóng Dương Tử Dung, họ sẽ phải gánh chịu rủi ro nhất định, cho nên việc chọn diễn viên gạo cội sẽ an toàn hơn.

Trừ khi khí chất và hình tượng của diễn viên vô cùng tương thích với vai diễn, hoặc có ưu thế nổi bật hơn so với người khác về mặt diễn xuất, nếu không nhà sản xuất sẽ khó mà đưa ra quyết định sử dụng người mới.

Trong lòng Hứa Trăn cũng rõ, khả năng giành được vai Dương Tử Dung của hắn không hề cao.

Nhưng điều đó không ngăn cản việc hắn nỗ lực giành lấy.

Người ta thường nói, cứ cố gắng hết mình, trời cao tự khắc sẽ an bài.

Hắn do dự một lúc, sau đó ngắc đầu nói với Kiều Phong: “Em nhất định sẽ đi thử vai, nhưng không nhất thiết cứ phải đóng vai Dương Tử Dung, những vai chính khác cũng được.”

“Thiếu Kiếm Ba, Cao Ba, hay là cả Loan Bình, em cảm thấy đều có chỗ để khai thác.”

Kiều Phong nghe vậy gật đầu nói: “Vậy anh sẽ đi nói với đoàn làm phim, nói rằng chúng ta rất muốn tham gia bộ phim này, chúng ta sẽ “chuyên nghiệp mà phục tùng”.”

Hứa Trăn nghe cách anh ta dùng từ không khỏi bật cười.

.....

Một tuần sau, Kiều Phong nhận được thư mời từ đoàn làm phim “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”: buổi thử vai “Dương Tử Dung” trong phim sẽ được tổ chức vào ngày 4 tháng 10.

Để không ảnh hưởng đến quá trình quay phim “Thất Cô”, Hứa Trăn không viết tiểu sử nhân vật, cũng không đi sâu vào điều

chỉnh tâm lý, mà từ góc độ người ngoài cuộc tiến hành một số chuẩn bị cần thiết cho vai diễn này.

Nói thật, việc có thể giành được vai diễn này hay không cũng không quá liên quan gì đến việc có nhập vai hay không.

Vào ngày thứ 4, Hứa Trăn đến khách sạn nơi diễn ra buổi thử vai theo hướng dẫn của đoàn làm phim, và được nhân viên dẫn dắt, đi đến khu vực chờ đợi thông qua lối đi VIP.

Lúc này, trong lòng hắn có chút xúc động.

—— Tính ra, đã rất lâu rồi hắn không tham gia thử vai.

Hai năm trước, sau khi nổi lên nhờ bộ Tam Quốc, hắn hầu như liên tục nhận được phim mới.

Những bộ phim điện ảnh, truyền hình mà hắn tham gia đều do nhà sản xuất chủ động mời, không thì cũng do công ty của hắn sản xuất, không phải đi cạnh tranh với người khác.

Hơn nữa, khi một diễn viên đạt đến vị trí hiện tại của Hứa Trăn, trừ khi đó là một nhân vật kinh điển trong một số lượng rất nhỏ các tác phẩm lớn và nhiều diễn viên nổi tiếng muốn tranh giành nó, nếu không họ sẽ không tổ chức thử vai.

Cảm giác một lòng muốn giành lấy một vai diễn nào đó khiến hắn cảm thấy hơi hoài niệm.

Ngay sau đó, Hứa Trăn được nhân viên dẫn đến cửa một phòng họp nhỏ.

Đẩy cửa bước vào, hắn thấy trong phòng lác đác vài người, đưa nhìn xung quanh, chỉ thấy hầu như là những gương mặt quen thuộc trong ngành.

Dù sao cũng là tranh vai “Dương Tử Dung”, làm sao có thể là dạng vô danh được.

Cùng lúc đó, khi những người này nhìn thấy Hứa Trăn, họ sửng sốt giây lát, sau đó họ lần lượt gật đầu với hắn.

Hứa Trăn mỉm cười đáp lại những người này, sau đó tìm một chiếc ghế sofa trống, lặng lẽ ngồi xuống.

Nếu là lúc bình thường, bọn họ khẳng định sẽ cùng nhau nói vài câu, mở rộng quan hệ, nhưng hiện giờ dù gì cũng là đối thủ của nhau, nếu như trò chuyện thì khó tránh khỏi gượng gạo.

“Kéo kẹt ——”

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Hứa Trăn nghe tiếng nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy người tới là một thanh niên so với mình không lớn hơn mấy tuổi, dáng người cao lớn, mày rậm anh tuấn, phong thái tuấn tú, ngoại hình rất bắt mắt.

Chương 716: Duyên Phận Thật Kỳ Diệu

Người này mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, khi đẩy cửa vào, một góc áo bị gió thổi bay, khiến y trông vô cùng phong độ.

Người này Hứa Trăn nhận ra - Lâm Hiểu Ba, tiểu sinh tuyến một mới nổi những năm gần đây.

Tiếc rằng Hứa Trăn chưa từng xem qua bộ điện ảnh hay truyền hình nào do y đóng, nhưng y rất được ưa chuộng, xem tin tức lúc nào cũng có thể thấy y xuất hiện.

Hứa Trăn không rõ kỹ năng diễn xuất của anh chàng diễn viên này như thế nào, nhưng con đường đóng phim của y vẫn luôn rất vững chắc.

Hơn nữa, mặc dù thành tích và địa vị của Lâm Hiểu Ba trong lĩnh vực phim truyền hình kém xa so với hần, nhưng y là đầu tư cho cả mảng truyền hình và điện ảnh, trong lĩnh vực điện ảnh cũng có chút thành tựu.

Chỉ nói về thành tựu trong mảng điện ảnh thôi, thì Hứa Trăn quả thật không bằng người ta.

Sau khi Lâm Tiểu Ba bước vào cửa, y liếc nhìn xung quanh, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Hứa Trăn, hơi nhướng mày, dường như có chút kinh ngạc.

Hứa Trăn không quen biết người này nên mỉm cười gật đầu đáp lại, sau đó định cúi đầu tiếp tục bồi đắp cảm xúc.

Nhưng chuyện đời nào như ý muốn.

Không biết do anh chàng Lâm Hiểu Ba này thoải mái hay sòng nã của y không bình thường, thế mà lại đi đến ngồi bên cạnh Hứa Trăn.

“Hứa Trăn?” Y vươn tay về phía Hứa Trăn, cười nói: “Xin chào, xin chào, đã nghe danh từ lâu!”

“Không nghĩ tới gặp được cậu ở chỗ này, thật sự là có duyên!”

Thấy vậy, Hứa Trăn cũng đành phải ngượng ngùng bắt tay, nói: “Xin chào.”

“Tôi đã xem toàn bộ lễ trao giải Ngọc Lan,” Lâm Hiểu Ba nhướn miệng cười, nói, “Cậu thực sự là người tiên phong của thế hệ chúng ta đó!”

“Trước cậu, chúng tôi chẳng ai tin được sẽ có diễn viên chỉ hai mươi mấy tuổi đã đạt được danh hiệu “Thị Đế”, thật sự khiến thế hệ diễn viên của chúng ta nở mày nở mặt!”

Hứa Trăn có chút lúng túng trước kiểu khen ngợi như vậy, chỉ có thể khiêm tốn nói: “Cậu quá lời rồi, một phần do tôi may mắn nữa.”

“Không ngờ cậu cũng đến thử vai Dương Tử Dung,” Lâm Tiểu Ba ngoảnh đầu nhìn chung quanh, nói: “Cậu không nghĩ tới Thiếu Kiếm Ba sao? Tôi cảm thấy khí chất của cậu thích hợp với Thiếu Kiếm Ba hơn đó.”

Hứa Trăn: “.....”

Người này, cảm giác dường như ăn nói có phần “duyên dáng” đấy nhỉ.

Hắn xấu hổ mà cười cười, nói: “Thiếu Kiếm Bá cũng không phải là không thể, nhưng tôi vẫn muốn thử vai Dương Tử Dung trước.”

“Quan trọng là đến tham gia mà, nếu không được chọn có thể thử những vai khác.”

Lâm Tiểu Ba nghe hắn nói như vậy, trên mặt lộ ra vẻ chính nghĩa cùng kính sợ, trịnh trọng nói: “Sao cậu có thể nghĩ như vậy?”

“Đây là sự thiếu tôn trọng đối với Dương Tử Dung, cũng là không tôn trọng các nhân vật khác.”

“Tôi đến đây là vì Dương Tử Dung, không phải Dương Tử Dung, không diễn.”

Hứa Trăn: “.....”

Nói chuyện với người này tốn nước bọt quá, phải làm sao đây?

May mắn thay, vào lúc này, có một người mới bước vào phòng họp, Hứa Trăn nhân cơ hội chấm dứt cuộc trò chuyện khó xử này.

Nhưng người đến lần này khiến Hứa Trăn có hơi ngạc nhiên.

Người này khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, mặt chữ điền, mày rậm, nước da ngăm, dáng người cao lớn cường tráng — chuyên đóng phim niên đại, Tần Thiệu Trạch.

Cách đây không lâu, Tần Thiệu Trạch và Hứa Trăn đã cùng đề cử nhận giải “Ngọc Lan Thị Đế”, nhưng dường như gã có thể đã đoán trước được rằng mình sẽ không đoạt giải nên đã không hề đến tham dự buổi lễ trao giải.

Vì vậy, đây là lần đầu tiên cả hai gặp nhau ngoài đời.

Khoảnh khắc Hứa Trăn nhìn thấy đối phương bước vào cửa, hần gằn như rơi vào trạng thái thờ thẩn.

—— Tựa như nhân vật “Chu Truyền Võ” đã xuyên qua thời không và thứ nguyên, đứng trước mặt hần.

Quả nhiên không hổ là hình mẫu Chu Truyền Võ dưới ngòi bút của Tôn Mãn Đường lão sư.

Khi Hứa Trăn lần đầu đọc kịch bản của bộ “Sấm Quan Đông”, hần đã tưởng tượng ra một nhân vật như vậy trong đầu!

Chỉ nhìn mỗi ảnh thì không cảm nhận được, nhưng khi nhìn thấy người bằng da bằng thịt, cảm giác vừa hoang dã vừa ngông cuồng ấy đã mạnh mẽ ập đến.

Cùng lúc đó, khi Tần Thiệu Trạch nhìn thấy Hứa Trăn trong phòng họp thì cũng không khỏi xúc động.

Tuy nhiên, những gì gã đang nghĩ lúc này lại hoàn toàn trái ngược với Hứa Trăn.

Tần Thiệu Trạch chủ yếu tập trung vào các bộ phim niên đại, cho nên gã không xem các bộ phim truyền hình khác của Hứa Trăn, mà chỉ xem mỗi bộ phim “Sấm Quan Đông”.

Phải biết rằng nhìn một người qua màn ảnh và nhìn ngoài đời, sự khác biệt là khá lớn.

Giờ phút này nhìn thấy Hứa Trăn bằng xương bằng thịt, trong lòng Tần Thiệu Trạch tựa hồ dấy lên cuộn cuộn sóng trào.

—— Người thanh niên hiền lành dịu dàng trước mặt này cùng với Chu Truyền Võ trong “Sấm Quan Đông” là cùng một người hay sao? !

Không thể tưởng tượng được!

Khí chất quá khác biệt!

Khí chất toát ra từ trong xương tủy ấy, hoàn toàn khác với lúc này!

Vậy có nghĩa là... hắn diễn vai Chu Truyền Võ mang khí chất hoàn toàn trái biệt với bản thân mình, hoàn toàn là dựa vào kỹ năng diễn xuất sao?

Với suy nghĩ này, một cảm giác thất bại mạnh mẽ đột nhiên dâng lên.

Vị trí của Hứa Trăn và Tần Thiệu Trạch cách nhau bảy tám mét, mỗi người đều sững sờ một lúc.

Mãi đến hai ba giây sau, Hứa Trăn mới có phản ứng trước, hắn đứng dậy khỏi sô pha, nhìn Tần Thiệu Trạch cười nói: “Xin chào.”

Tần Thiệu Trạch cho đến lúc này vẫn chưa định thần lại, gã vội vàng chào hỏi, bắt tay với Hứa Trăn và nói: “Xin chào, xin chào.”

Vừa nói, trên mặt gã vừa lộ ra một nụ cười kỳ quái, gượng gạo nói: “Nghe tên đã lâu, hôm nay rốt cục gặp mặt.”

“Ha ha ha, đúng vậy, biết bao lần suýt chút đã gặp mặt... “Hứa Trăn ngượng ngùng cười, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Dương Tử Dung và Chu Truyền Võ tất nhiên không phải cùng một kiểu người.

Nhưng hai nhân vật này đều là nhân vật trong phim niên đại, đều dân thân nơi biên rừng trời tuyết, từng làm binh, cũng từng làm cướp, nửa binh nửa tặc, trong cuộc đời cũng có những điểm tương đồng nhất định.

Khi Hứa Trăn xem dự án “Trí Thủ Uy Hồ Sơn” thì đã biết sẽ gặp rất nhiều người quen, nhưng không ngờ người quen đầu

tiên gặp mặt lại là Tần Thiếu Trạch.

Thứ duyên phận này thật sự là kỳ diệu.

Chương 717: Hình Tượng Và Diễn Xuất

Tần Thiếu Trạch lúc này thì lại không muốn đối mặt với Hứa Trăn, tâm tình gã đang vô cùng phức tạp.

“Duyên phận” giữa gã và Hứa Trăn thực ra có hàng loạt mối quan hệ nhân quả khó lý giải.

Gã bị đám đông chế giễu cả năm trời vì từ chối vai Chu Truyền Võ trong “Sấm Quan Đông”, và bộ “Chiến hoả nhân y” mà gã chủ diễn cũng bị “Sấm Quan Đông” cho hít khói.

Đồng thời cả hai đều được đề danh thị đế, nhưng người ta tuổi có trẻ đã đạt được thưởng.

Quan trọng hơn, “Sấm Quan Đông” đã trở thành bước chuyển mình quan trọng trong sự nghiệp của Hứa Trăn. Tác phẩm này thành công, làm vô số người thấy được hắn có khả năng biểu diễn các loại nhân vật, đặc biệt là các vai niên đại.

Phân tích kỹ hơn, lý do tại sao Hứa Trăn được mời tham gia buổi thử vai “Dương Tử Dung” ngày hôm nay, liệu nó có liên quan trực tiếp đến lần xuất hiện trước đó của hắn trong “Sấm Quan Đông”?

Với tất cả những điều này, Tần Thiếu Trạch trước đây thực sự rất tức giận, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Trăn, gã đột nhiên bị thuyết phục.

—— Bản thân mình đã đóng nhiều vai, mà lý do gã có thể đạt được vai diễn lại do phụ thuộc vào sự phù hợp về hình tượng và khí chất với nhân vật.

Cũng chính vì vậy, gã được biết đến như một “chuyên gia kịch niên đại”, mà con đường diễn xuất của gã luôn bị hạn chế trong một phạm vi rất hẹp.

Tuy nhiên, Hứa Trăn không phải như vậy.

Với tư cách là một “diễn viên”, về năng lực, Hứa Trăn hơn hẳn không chỉ có một chút.

Loại tình ngộ này khiến Tần Thiếu Trạch vô cùng khó chịu

Hai người nói với nhau vài câu đơn giản rồi mạnh ai về chỗ của mình ngồi, căn phòng lại lần nữa yên tĩnh như cũ.

“Các vị, quấy rầy một chút!”

Khoảng mười phút sau, một nhân viên trong đoàn phim bước vào phòng, nhìn xung quanh, hỏi: “Cho hỏi, Tần Thiếu Trạch tiên sinh đã đến chưa?”

Nghe vậy, Tần Thiếu Trạch hơi giơ tay phải lên, ra hiệu với nhân viên: “Đã đến!”

Nhân viên nghe tiếng nhìn theo, mỉm cười nhìn anh nói: “Tần tiên sinh, buổi thử vai sắp bắt đầu, ngài là số đầu, mời đi theo tôi!”

Nghe vậy, Tần Thiếu Trạch đứng lên, đi theo nhân viên đi ra khỏi phòng họp nhỏ.

Trên đường đi, gã điều chỉnh lại hơi thở một chút, sau đó bình tĩnh lấy trong túi ra một sợi dây ruy băng đen, che mắt mình lại.

—— Gã muốn lớn tiếng dọa người!

Mặc dù Tần Thiếu Trạch hiểu rằng kỹ năng diễn xuất của gã không bằng những ảnh đế kia và thậm chí còn thua xa cả Hứa Trăn, nhưng gã vẫn có lợi thế riêng của mình.

Đó là, so với tất cả mọi người ở đây, gã trông giống Dương Tử Dung nhất!

Mà lợi thế này thường rất quan trọng đối với việc chọn vai trong các bộ phim điện ảnh!

Nếu không, tại sao các nhà sản xuất lại đặt gã lên vị trí đầu tiên?

Thông thường mà nói, người đầu tiên thử vai thường là ứng viên yêu thích nhất của đoàn phim.

.....

“Người đầu tiên chọn Tần Thiếu Trạch sao?” Cùng lúc đó, trong phòng thử vai, nhà sản xuất Du Đông nhìn tài liệu trong tay, có chút khó hiểu hỏi: “Từ đạo, không phải ngài nói là không muốn tìm một Dương Tử Dung quá khuôn mẫu à?”

Từ Văn Quang lật xem tài liệu trong tay, thản nhiên nói:
“Đúng thật là không muốn.”

“Nhưng người này trông quá điển hình. Vừa hay có thể cho mọi người hình dung lại Dương Tử Dung thông thường trông như thế nào.”

“Ha ha ha.....” Lời này vừa dứt, trong phòng vang lên một tràng cười không mấy phúc hậu.

Trong phòng ngoài trừ nhiếp ảnh gia thì tổng cộng có sáu người:

Đạo diễn Từ Văn Quang, trợ lý đạo diễn trẻ tuổi Lý Gia Hào, một trong những biên kịch chấp bút, Hoàng Hân, cùng với ba vị đại diện của đoàn làm phim.

Từ Văn Quang yêu cầu Tàn Thiếu Trạch làm một chút chuẩn bị cho “Dương Tử Dung”, nhưng thật ra là nửa nghiêm túc nửa nói giỡn.

Hắn thực sự muốn quay ra cảm giác “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, nhưng làm như thế nào cũng không được, nhân vật Dương Tử Dung này vẫn có một số yêu cầu cứng nhắc.

Nói ví dụ, diện mạo có thể không anh tuấn, nhưng tuyệt đối không được đánh khinh, trên người phải có khí chất kiên cường của quân nhân, đồng thời có chút phỉ khí của thổ phỉ, hai loại khí chất này phải được dung hợp hoàn mỹ.

Mà diễn viên Tàn Thiếu Trạch chắc chắn sẽ vô cùng phù hợp với yêu cầu này.

Chỉ là nam diễn viên này hơi thiếu sức hút cá nhân, có phần hơi “Không phóng khoáng”, khiến người ta cảm thấy không đỡ nổi một sản phẩm hoành tráng trên màn ảnh rộng.

Từ Văn Quang cảm thấy, nếu bất kỳ công ty nào muốn biến câu chuyện của Dương Tử Dung thành phim truyền hình, thì Tàn Thiếu Trạch chắc chắn là một ứng cử viên rất phù hợp, nhưng nếu là phim điện ảnh thì sẽ kém thú vị hơn một chút.

“Leng keng!”

Lúc này, ngoài phòng truyền đến một trận chuông cửa.

Trợ lý đạo diễn ngồi ở ngoài cùng đứng dậy đi mở cửa cho khách.

Một lúc sau, chỉ có tiếng “Kèo kẹt” từ ngoài cửa, đạo diễn Từ Văn Quang đặt tài liệu trên tay xuống, định ngẩng đầu lên thì nghe thấy tiếng hét lớn từ ngoài cửa:

“Tây bắc Huyền Thiên có một đám mây, con quạ đen rơi vào bầy phượng hoàng!”

Từ Văn Quang ngẩn ngơ.

Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy nam nhân này thân hình cao lớn, trên đầu đội mũ da, che mắt bằng vải đen, bước chân thư thả, chắp tay sau lưng, thanh âm khàn khàn thô lỗ nói: “Trong phòng đầy anh hùng, nhưng ai là quân ai là thần!”

Hai tiếng này lớn đến mức khiến màng nhĩ của mọi người trong phòng đều ơng ơng đau nhức.

—— Người này tự nhiên là Tần Thiệu Trạch, ứng cử viên đầu tiên.

Từ Văn Quang theo bản năng mà nhướng mày.

Tất nhiên hắn biết những câu mà Tần Thiệu Trạch hét lên vừa rồi là “Tiếng lóng” mà Dương Tử Dung đã hét lên trong kịch bản khi lần đầu tiên đối phương đến Uy Hồ sơn.

Ý nghĩa đại khái là, huynh đệ ta mới đến, trong các vị hảo hán ở đây, ai mới là đương gia?

Những lời như vậy lại dùng ngay trong hoàn cảnh này, quả thật có chút hoạt bát sinh động.

Chương 718: Một Chút Mong Đợi

Tần Thiệu Trạch nói xong mấy câu này, thì liền vội vàng tháo miếng vải đen trên mắt xuống, tay phải nắm thành quyền, đặt ở trước ngực, khom người hành lễ: “Gặp qua các vị lão sư!”

Tuy nhiên, có một điều hơi xấu hổ là y cúi xuống quá thấp, khiến chiếc mũ da trên đầu vô tình rơi xuống, và “nhanh như chớp” lăn về nơi xa.

“Ha ha ha.....” Trong phòng tức khắc vang lên một trận cười thiện ý.

Tần Thiệu Trạch đỏ mặt, vội vàng đuỗi theo hai bước, cúi người nhặt mũ lên, sau đó lại lon ton trở lại chỗ đứng, cúi đầu vỗ nhẹ tro bụi trên mũ.

Đạo diễn Từ Văn Quang rất có hứng thú mà đánh giá Tần Thiệu Trạch, rồi nhẹ nhàng gật gật đầu.

Thân hình tiểu tử này cao lớn, diện mạo đoan chính, mặt mày hơi mang một chút dã tính kiết ngạo khó thuần, thật sự rất có khí chất của thời đại đó.

Động thái lớn tiếng dọa người của y là nước đi đầu tiên và nó thực sự để lại ấn tượng sâu sắc cho chính mọi người.

Từ Văn Quang cầm một tập tài liệu trên tay, đưa về phía trước, nói: “Đây là kịch bản của cậu, thời gian ba phút để chuẩn bị.”

Vừa nói, hắn vừa chỉ vào trợ lý đạo diễn vừa đi mở cửa, nói: “Đây là phó đạo diễn Lý Gia Hào, lát nữa hắn sẽ hỗ trợ đối diễn với cậu!”

Tần Thiệu Trạch tiếp nhận kịch bản, nhanh chóng nhìn lướt qua và nhanh chóng hiểu ra:

Cảnh này là câu chuyện của Dương Tử Dung thâm vắn tên cướp bị bắt là Loan Bình và thành công lấy được “Tiền trạm đồ” từ đối phương.

Sau khi nhìn xuống kịch bản một lúc, buổi thử vai chính thực được bắt đầu.

Kỹ năng diễn xuất của Tần Thiệu Trạch khá vững vàng, y đã quen thuộc với loại cốt truyện này, hiệu quả ứng biến khá khả quan.

Ngay sau đó, một số giám khảo đã hỏi thêm một số câu hỏi, chẳng hạn như “làm thế nào để hiểu được nhân vật Dương Tử Dung”, “làm thế nào mà hắn từng bước lấy được lòng tin của bọn cướp ở núi Uy Hồ sơn”

Khoảng 20 phút sau, Tần Thiệu Trạch rời khỏi phòng thử vai, vài giám khảo trong phòng bắt đầu bàn tán về màn biểu diễn vừa rồi.

“Diễn rất giống, hẳn thực sự giống với “Dương Tử Dung”, Một trong những đại diện sản xuất nói, “Ngay khi hẳn bước vào, tôi cảm thấy hình ảnh và khí chất của hẳn trùng khớp với Dương Tử Dung mà tôi tưởng tượng!”

Lời này vừa ra, lập tức có hai người phụ hoạ theo đuôi.

Nhưng cũng có một đại diện nhà sản xuất lớn tuổi lên tiếng phản đối, cảm thấy diễn xuất của Tần Thiệu Trạch rất thô lỗ và cứng ngắt, khiến khán giả khó có thiện cảm.

Đạo diễn Từ Văn Quang suy tư một lát, nói: “Tổng cảm giác thiếu điểm gì...nhưng không thể nói rõ!”

Hắn cúi đầu ghi lại một ít ý tưởng trên giấy, nói: “Chúng ta cứ xem tiếp phân biểu diễn của người sau.”

.....

Một lát sau, vị diễn viên thứ vào được nhân viên công tác dẫn vào trong phòng.

Vừa mới mở cửa phòng ra, mọi người còn chưa nhìn thấy người thì đã nghe một tiếng quát lớn ở ngoài cửa: “Thiên vương cái địa hồ, bảo tháp trấn hà yêu!”

Ban giám khảo: “...”

“Khụ khụ!” Từ Văn Quang thanh thanh giọng nói, hô về phía ngoài cửa: “Mau đi vào, đóng cửa lại!”

Vị diễn viên thứ hai số 2 vừa nghe đạo diễn hét lên thì khí thế lập tức héo mất ba phần.

Hắn cẩn thận đi tới, xoay người đóng cửa lại, không dám tiếp tục lải nhải về một đoạn “Tiếng lóng” mà hẳn đã chuẩn bị trước đó.

Từ Văn Quang chỉ cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Người đầu tiên vào cửa hô ám hiệu, mọi người còn cảm thấy thực mới mẻ; chờ đến người thứ hai, người thứ ba.....

Người trong phòng thử vai đã dần dần tê rần.

——Các diễn viên trẻ tuổi đúng là niềm yêu thích sâu sắc đối với “Tiếng lóng” giang hồ!

Mỗi người đều có thể chĩnh hai câu!

Từ Văn Quang hơi cau mày khi nhìn vào những ghi chép mà hắn đã lập trên giấy.

Hắn hiểu đây là tình huống như thế nào.

Còn nhớ trước đó khi có người hỏi, hắn muốn tìm một Dương Tử Dung như thế nào, lúc đó hắn đã nói: mình muốn tìm một diễn viên có chính có phỉ, lại có mười phần khí thế.

Những ứng cử viên vừa rồi đều thực phù hợp với tiêu chuẩn mà mình đưa ra ngay từ đầu, nhưng khi các diễn viên thật sự xuất hiện thì Từ Văn Quang lại cảm giác bọn họ không phải là Dương Tử Dung mà mình muốn tìm.

Hình dáng thì giống nhưng thần thái lại không có, bọn họ đều thiếu một thứ gì đó, nhìn qua không có hương vị.

Nhưng nếu nói cụ thể “Hương vị” này là gì thì hắn lại không thể nói rõ.

Nếu màn trình diễn của những người này đều cứng nhắc như nhau thì hắn ta cần gì phải tổ chức buổi thử vai? Không bằng trực tiếp dùng những ảnh đầu có nhãn hiệu lâu đời, chẳng phải sẽ ổn thỏa hơn.

Từ Văn Quang dùng ngòi bút điểm trên mặt giấy, trầm giọng nói: “Tiếp tục đi.....”

“Tiếp theo là người nào?”

Trợ lý đạo diễn nhìn nhìn văn kiện trên tay, nói: “Tiếp theo là Hứa Trăn.”

Từ Văn Quang theo bản năng mà ngẩng đầu lên.

——Là đứa trẻ mà Lương Võ Triết đề cử?

n, đúng là có chút chờ mong.

Diễn xuất trong “Sấm Quan Đông” của hắn thật sự xuất sắc, cho nên nói không chừng hắn có thể cho mình một chút kinh hỉ.

.....

Cùng lúc đó, trong hành lang, Hứa Trăn đang đi nhân viên, hướng về phía phòng thử vai.

Hắn thoáng sửa sang lại vạt áo của chính mình, thần sắc thông dong điềm đạm.

Tâm thái của Hứa Trăn rất bình tĩnh.

Lần thử vai này thành hay không cũng không phải do mình quyết định, chủ yếu vẫn xem Từ đạo muốn đáp nặn một “Dương Tử Dung” như thế nào.

Chỉ cần thất bại không phải do vấn đề chủ quan của bản thân gây ra thì không cần phải để bụng.

“Hứa tiên sinh, nơi này chính là phòng thử vai.”

Một lát sau, nhân viên công tác dẫn hắn đến trước cánh cửa gỗ có khắc hoa văn, rồi mỉm cười nói: “Chúc ngài mọi điều đều thuận lợi.”

Hứa Trăn mỉm cười nói cảm ơn, sau đó gõ gõ cửa.

“Kẻo kẹt ——”

Một lát sau, có người đi ra mở cửa.

Hứa Trăn đi vào bên trong, xoay người đóng cửa lại, hắn vừa định chào hỏi mọi người trong phòng thì đột nhiên sững sốt tại chỗ.

Chỉ thấy, vị vừa mở cửa cho mình là một thanh niên béo lùn trạc 30 tuổi, trên cổ có đeo một thẻ bài, mặt trên giấy trắng mực đen rõ ràng ghi hai chữ “Loan Bình”.

Loan Bình?

Đây là phó quan liên lạc của Hứa đại mã bồng?

Chương 719: Có Người Muốn Giết Người Diệt Khẩu

Hứa Trăn theo bản năng mà quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của ban giám khảo ở đối diện, vị ngồi ở giữa là một lão gia tử gầy khô gần 60 tuổi, trước mặt là một tấm thẻ bài, bên trên ghi rõ ba chữ: “Tọa Sơn Điều”.

Trong nháy mắt này, nhịp tim của Hứa Trăn vừa mới còn bình tĩnh bỗng nhiên tăng tốc.

Tình huống gì đây?

Các giám khảo trong phòng đang đóng nhiều vai khác nhau để kiểm tra khả năng phản ứng tức thì của diễn viên?

Với suy nghĩ này, bộ não của Hứa Trăn ngay lập tức bắt đầu vận động với tốc độ cao.

Tọa Sơn Điêu cùng Loan Bình đồng thời xuất hiện, vậy đây là cảnh gì đây?

—— không hề nghi ngờ, chỉ có một trường hợp, đó là vào đêm giao thừa, Loan Bình thừa lúc hỗn loạn mà thoát khỏi sự khống chế của đám người Thiếu Kiếm Ba, đi đến nhờ cậy Uy Hồ Sơn!

Mà Loan Bình lại biết thân phận quân cộng sản của Dương Tử Dung, hai người một khi gặp mặt, thân phận sắp bị vạch trần mà tính mạng của Dương Tử Dung cũng rơi vào thế ngàn cân treo sợi tóc.

Đây là một trận “Khẩu chiến đàn phi” tiếng tăm lừng lẫy trong “Trí Thủ Uy Hồ Sơn” !

Chuỗi suy nghĩ không ngừng chạy dọc trong đầu.

Sau khi nghĩ thông suốt một tầng này thì Hứa Trăn lập tức ổn định tâm thái của bản thân, không nhanh không chậm mà đi qua chiếc bàn dài, nhìn về vị “Tọa Sơn Điêu” ngồi ở giữa, khom người cười nói: “Bẩm tam gia, lão cửu phụng mệnh tới gặp!”

Nhìn thấy một loạt biểu hiện của hắn, mí mắt Hứa Văn Quang giật giật.

Đây...là đang diễn lại đoạn nào vậy? !

Hắn ta hơi hơi ngậy người một lát, nhìn về phía phó đạo diễn đeo thẻ bài “Loan Bình” đứng ở đối diện, sau đó lại nhìn tấm thẻ bài “Tọa Sơn Điêu” trước mặt mình, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng.

Hắn đang suy nghĩ đây là đoạn nào.

——Cuộc giảng co giữa Loan Bình cùng Dương Tử Dung!

Hơn nữa, tại sao Hứa Trăn lại thay đổi sắc mặt, tại sao lại bỗng nhiên bắt đầu diễn kịch, ngay lập tức hắn liền hiểu rõ mọi

chuyện.

Từ Văn Quang không khỏi hơi hơi há to miệng.

—— hắn ta đã hiểu, Hứa Trăn đây là hiểu lầm, cho rằng bọn họ đang kiểm tra năng lực ứng biến của mình.

Nhưng trên thực tế thật sự không phải.

“Loan Bình” treo trên cổ của phó đạo diễn và “Tọa Điều Sơn” trên bàn của mình đều là đạo cụ được các diễn viên trước đó sử dụng để diễn thử, chẳng qua họ còn chưa có thời gian để thu thập chúng mà thôi.

Mặc dù đây là một sự hiểu lầm, nhưng logic lại vô cùng thông suốt. Tuy nhiên, khi những người khác bước vào, họ cũng nhìn thấy thẻ bài, chỉ là không có ai nghĩ rằng đó là một thử nghiệm ngẫu hứng như Hứa Trăn.

Đúng lúc này, Hứa Trăn đã hành lễ xong, hắn ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt sáng ngời nhìn về phía Từ Văn Quang.

Từ Văn Quang nhìn thần thái sáng láng bên trong đôi mắt, trong đầu giống như lòe lên một trận pháo hoa.

Hắn ta bỗng nhiên hiểu ra, những ứng cử viên trước đó là thiếu thứ gì.

——Thứ bị thiếu chính là một cỗ thông minh, cơ trí!

Dương Tử Dung không chỉ là anh hùng diệt phỉ mà còn nắm giữ nhiệm vụ nằm vùng ở Uy Hồ sơn, nhưng tại sao hắn có thể làm được điều này? Có phải vì hắn vừa thiện vừa ác, bộ dạng lại giống với bọn cướp?

Không phải!

Là dựa vào can đảm và thận trọng, cơ linh láu cá cùng với năng lực ứng biến siêu mạnh.

Đồng thời hắn còn có khuôn mặt soái khí, đi tới đâu cũng có thể nhanh chóng hòa mình cùng mọi người, giành được thiện cảm của bọn họ!

Đây mới là Dương Tử Dung!

Nghĩ thông suốt một tầng này, Từ Văn Quang chỉ cảm thấy tâm tư mình bỗng nhiên thoáng đảng hơn.

Hắn ta nhoẻn miệng cười, đơn giản đâm lao phải theo lao, cũng không vô nghĩa, trực tiếp đối diện với Hứa Trăn: “Lão cửu a, nhìn vị bằng hữu bên này xem!”

Nói xong, Từ Văn Quang hát cảm ra hiệu cho vị phó đạo diễn Lý Gia Hào đang đeo theo bài Loan Bình.

Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía “Loan Bình”, trong mắt tức khắc lộ ra nụ cười có chút nghiền ngẫm, giọng nói hơi kéo hơi dài: “U, ta còn nói là ai, hóa ra là Loan đại ca?”

Hắn nghiêng đầu, trên dưới đánh giá “Loan Bình” một phen, bật cười nói: “Tại sao ngài lại chạy đến Uy Hồ Sơn này vậy?”

Mà lúc này, phó đạo diễn Lý Gia Hào lại không thể xoay chuyển nhanh như thế.

Y há to miệng, nhìn Hứa Trăn biểu diễn cực kỳ nhiệt tình, cả người liền rơi vào trạng thái ngơ ngẩn.

——Tình huống gì đây? !

Mới vài giây trước, y còn đang ngênh đón Hứa Trăn đi vào phòng, nhưng kết quả đối phương còn chưa chào hỏi câu này thì đã trực tiếp diễn kịch?

Hơn nữa mấu chốt là, Hứa Trăn cùng Từ đạo đều đang diễn kịch!

Bọn họ đã nhận ra ám hiệu gì sao? !

Phó đạo diễn Lý Gia Hào chỉ cảm thấy cả người ngây ngốc, nhìn xem bên trái, lại nhìn xem bên phải, hoàn toàn không biết làm sao.

Nhưng mà chỗ tuyệt diệu chính là: Loan Bình bên trong kịch khi gặp được Dương Tử Dung ở Uy Hồ Sơn cũng rơi vào trạng thái ngây ngốc này.

——Tại sao một quân cộng sản từng bắt giữ mình lại có thể lắt mình biến hoá và trở thành thổ phỉ?

“Loan Bình” trong câu chuyện cũng tràn đầy kinh hãi, tuyệt không thua kém tình huống của Lý Gia Hào vào lúc này.

Mà Hứa Trăn không để ý đến thâm thái của đối phương.

Hắn khoanh tay đứng đó, cười nhạo Lý Gia Hào ở trước mặt, nói: “Loan đại ca gần đây tốt không? Tiểu đệ ta đến Uy Hồ Sơn trước ngươi một bước, thế nào, tại sao ngươi lại đến chỗ này?”

“Là đầu quân cộng hay đầu đến đỉnh núi nào, hiện tại đã được phong thành chức quan gì rồi?”

Nghe đến đây, Lý Gia Hào thực sự vẫn không hiểu tình hình, nhưng y biết nguồn gốc những lời vừa rồi của Hứa Trăn.

Vì thế, y thuận theo Hứa Trăn, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ hoảng hốt, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi như thế nào ở chỗ này? Tốt, tốt, Hồ Bưu ngươi, ngươi không phải.....”

“Ta không phải cái gì? !”

Hứa Trăn lập tức đánh gãy lời nói của y, nghiêm nghị nói: “Nói cho tốt, ta sẽ giữ thể diện cho ngươi! ?”

Hắn nhắc chân đạp vào chiếc ghế ở bên cạnh Lý Gia Hào, thân thể hơi đè ép về phía đối phương, cười lạnh nói: “Hồ Bưu ta đối với huynh đệ luôn luôn nói chuyện nghĩa khí, không hàm hồ!”

“Nhưng ngươi là thứ gì? !”

“Lúc trước kêu ngươi về với tam gia nhưng ngươi muốn chạy, bây giờ cùng đường lại nhớ tới Uy Hồ Sơn?”

Hứa Trăn đột nhiên cất cao âm điệu, kêu lên: “Gia nói cho ngươi, trễ rồi!”

Giờ khắc này, Lý Gia Hào còn đang trong tình huống nửa tỉnh nửa mê, lại nhìn ánh mắt giống như rắn độc của Hứa Trăn, sợ tới run cả người.

Mụ mụ ơ!

Nơi này có người muốn giết ta diệt khẩu! !

Chương 720: Hắn Mới Là Gián Điệp

Từ khi Hứa Trăn bắt đầu vào cửa đến bây giờ, thời gian tổng cộng không đến một phút.

Nhưng chỉ với biểu hiện trong vòng một phút ngắn ngủn, lại khiến cho đám người đạo diễn Từ Văn Quang ghen hòng nhìn trần trời.

Mọi người rõ ràng nhìn thấy, lúc Hứa Trăn vừa mới bước chân vào cửa, dáng người khí thế, bước chân thông dong, đột nhiên lại thấy còn hơi giống với khí thế của một học sinh.

Nhưng mà, sau khi hắn nhìn thấy thẻ bài “Loan Bình” và “Tọa Sơn Điều”, bỗng nhiên khí chất cả người trở nên khác hẳn.

Tư thế đi bộ của Hứa Trăn tùy ý rất nhiều, trong mắt còn thêm một chút láu cá của một người đã từng trải.

Ở trước mặt “Tọa Sơn Điều” hắn khom lưng cúi đầu, cười nịnh nọt, cho thấy rõ ràng đó là một bộ dạng của tiểu đệ cẩn thận chặt chẽ;

Nhưng khi hắn quay đầu về “Loan Bình”, bỗng nhiên lại bộc lộ bộ mặt hung ác, giống như lúc nào cũng có khả năng vịn gậy cổ đối phương.

Mà những biểu hiện liên tiếp như thế này, tất cả đều là dưới tình huống Hứa Trăn không hề chuẩn bị mà tiến hành biểu diễn ngẫu hứng.

Thậm chí, hắn cũng chưa từng thấy kịch bản đoạn này.

Một người thạo nghề vừa ra tay, nhìn là biết!

Người này được!

Đạo diễn Từ Văn Quang theo bản năng ngồi ngay ngắn, lấy tư thái tôn trọng nhìn về phía người thanh niên trước mắt này.

Không quan tâm đến chuyện rốt cuộc hắn thích hợp để diễn hay không, phần nhanh trí này, cũng đáng giá cho bản thân ông ta trịnh trọng đối đãi.

Ánh mắt Lương Võ Triết quả nhiên độc ác, diễn viên này thật sự không tệ!

Mà giờ này phút này, trong lòng bản thân Hứa Trăn có hơi bồn chồn một chút.

Trước mắt, vị “Loan Bình” này, tại sao lại giống như bị dọa cho choáng váng vậy.....

Nếu như hấn không tiếp lời, vậy tiếp theo hấn ta nên nói gì?

Khiến hấn ta có một vấn đề khó khăn không nhỏ!

Cũng may, tổ chất tâm lý của vị phó đạo diễn này miễn cưỡng còn tính đủ tư cách, đại não chỉ bị sợ hãi chi phối vài giây, rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần, vội vàng quay đầu nhìn về phía đạo diễn Từ Văn Quang, run run rẩy rẩy nói: “Tam, tam gia! Tam gia ngài nghe hấn nói!”

Y vội vã lùi về phía lùi vài bước, cho bản thân thêm can đảm, giơ tay chỉ vào trước mặt Hứa Trăn nói: “Cái tên du côn này, hấn không phải là thứ tốt! Hấn và.....”

“Ta phi!”

Nhưng mà vừa mới nói chưa được hai câu, Hứa Trăn đã đánh gãy y ngay lập tức, nổi giận quát nói: “Con mẹ nó ai không phải là thứ tốt? !”

Hấn lại tiến lên một bước, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm phó đạo diễn, quát lên: “Lúc trước cữu gia ông ở cây lê nương, nói rằng đi theo tam gia tiền đồ sẽ được mở rộng, kết quả thì sao? Con mẹ nó hơn nửa đêm lại cầm dao đi đến đầu giường ta, muốn ăn mảnh một mình!”

Nói xong, hấn vén cổ áo sơ mi của bản thân, vươn cổ lên cãi lại: “Mở to mắt chó của ngươi ra nhìn một cái cho rõ, vết này rõ ràng là vết dao sau khi được khâu lại, là tên khốn nào đã cho ta? !”

Phó đạo diễn đóng vai Loan Bình nghe râu ông nọ cắm cắm bà kia nói hươu nói vượn, ngay lập tức lộ ra vẻ mặt giận tím người, oa oa hét lớn: “Ngươi nói dối! Ngày đó ở cây lê nương, rõ ràng là do ngươi, do ngươi.....”

Thấy y nói lấp, Hứa Trăn lại vung bàn tay lên, cắt đứt lời nói của y một lần nữa, nói: “Ông đây không muốn tốn sức để cãi nhau với một người lươn lẹo về vấn đề này!”

Tiếp đó, hấn giơ tay lên đầu, quay đầu nhìn xung quanh một vòng, cất cao giọng nói: “Bát Liên Trường!”

Bên cạnh bàn, một nhà tư sản cười ha hả, rất có hứng thú mà ứng tiếng nói: “Có!”

Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía đại thúc này, biểu cảm nghiêm túc mà quát lên: “Tên nhóc này nhân lúc tam gia đi lên núi chúc thọ, mà phá vỡ quy tắc của sơn môn chúng ta, nói không chừng là kiêu người ăn cháo đá bát!”

“Người nhanh phải nắm trạm canh gác, theo dõi cái tên vừa rồi lên núi cho ta mau lên!”

“Đêm nay không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được chạy!”

Vị đại diện cho nhà tư sản kia cũng tiếp giọng nói, cũng trịnh trọng nói theo chuyện lạ này “Đúng vậy”.

Hứa Trăn dứt lời, lại lần nữa quay đầu nhìn thẳng “Loan Bình”, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Ba mươi tết dám xông Uy Hồ sơn? Tới chỉ đường thay cho cộng quân?”

Hắn chỉ vào cái mũi Loan Bình quát lớn nói: “Ta thấy ngươi là một người bán nước!”

Lời này của Hứa Trăn vừa nói ra, ngay lập tức các ban giám khảo khác xung quanh đều tự giác nhận ra nhân vật “Uy Hồ sơn quân hùng”, vô cùng phối hợp mà lộ ra thần thái vừa kinh vừa giận.

Chẳng qua, những người này chỉ có vài người có kỹ thuật diễn xuất cá biệt, không thể nào tốt hơn, trùng mắt trùng mắt, che miệng che miệng, nhìn qua hơi lúng túng.

Nhưng mà cũng may kỹ thuật diễn của “Loan Bình” còn có thể tính, u nghe được Hứa Trăn vừa ăn cướp vừa la làng, ngạc nhiên kinh hãi, trong mắt chợt bốc cháy lên lửa giận hừng hực, hét lớn lên: “Hay cho một câu bán nước, ngươi mới là tên quân nhân phản nước nhà!”

Sau đó, y quay đầu nhìn về phía người ngồi ở bàn dài ở giữa Từ Văn Quang, lại chỉ vào Hứa Trăn nói: “Tam gia, ngài đừng nghe hắn nói bậy, hắn mới là gián điệp!”

“Hắn mới đúng! !”

Hứa Trăn nhìn sắc mặt vội vàng của đối phương, cười lạnh nói: “Ta là gián điệp?”

“Mẹ nó công lao của Hứa đại mã có một đồng, ta quay đầu liền lại gần Uy Hồ sơn! Ta thấy ngươi không cần cái chân này

nữa đúng không!”

Phó đạo diễn đóng vai Loan Bình hết đường chối cãi, điên cuồng lắc đầu nói: “Tam gia, ngài nghe ta nói, hần thật sự là gián điệp!”

“Hần không phải là Hứa đại mã bồng lộc đầy người giống như lúc trước, hần.....”

“Khi nào mà một gián điệp như ngươi lại có thể hiểu rõ ràng về bồng lộc của đại mã ta vậy?” Hứa Trăn ôm cánh tay mà đứng, bật cười nói, “Ngươi rất thân với gián điệp sao?”

Phó đạo diễn vội vàng lắc đầu nói: “Ta không có, ta.....”

Hứa Trăn mắt lạnh nhìn hần, nói: “Nếu như ta là gián điệp, vậy thì ngươi còn có thể chỉ ra và xác nhận ta?”

“Mẹ nó cứ há mồm là gián điệp! Nói cũng như không nói!”

Chương 721: Không Cần Kịch Bản

Dưới chân phó đạo diễn lão đảo một cái, vẻ mặt tuyệt vọng mà lắc đầu nói: “Ta không nói dối, tam gia, những gì ta nói đều là thật sự!”

Y duỗi tay chỉ vào Hứa Trăn, thê lương mà rống: “Hần thật sự là gián điệp, hần là gián điệp!”

“Bang!”

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn lại đưa tay đánh lên một phần văn kiện trên bàn của đạo diễn, dùng sức quăng hết đồ vật xuống đất, giận dữ hét: “Con mẹ nó ngươi không để yên đúng không!”

“Đã gây ra chuyện còn mang cái nồi này đổ lên đầu ta!”

Khi nói chuyện, đột nhiên gân xanh trên trán hiện ra, ngực phập phồng kịch liệt.

Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía đạo diễn Từ Văn Quang, miễn cưỡng rũ con ngươi xuống, chấp tay, cắn răng nói: “Tam gia, hôm nay đại thọ 60 của ngài, vốn dĩ ta không nên tìm việc.”

“Nhưng tên nhóc có thù sống chết với ta!”

Hắn duỗi tay chỉ vào phó đạo diễn, quát lên: “Bởi vì sự cố lúc trước, mà con bê bẹp này ghi hận ta, đồ cháu phân lên trên đầu ta, muốn mượn tay tam gia giết chết ta!”

Khi nói chuyện, hô hấp hắn dần dần không còn dồn dập, nhưng tức giận trong mắt lại chưa giảm một chút nào, kêu lên: “Tam gia ngài tin ta hay không không quan trọng, nhưng tên nhóc này cần phải giết chết!”

Hứa Trăn ngẩng đầu, ương ngạnh kêu lên: “Hôm nay Uy Hồ sơn này có hắn sẽ không có ta, có ta không có hắn!”

Phó đạo diễn vừa nghe lời này, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ, kêu lên: “Tam gia, tam gia mình giám!”

“Hắn thật sự là gián điệp cộng quân, hắn là gián điệp.....”

“Ha ha ha.....” Lúc này, bỗng nhiên Từ Văn Quang nở nụ cười.

Hắn ta ngửa đầu nhìn về Hứa Trăn trước mặt, ngữ điệu thoải mái mà nói: “Xem những lời nói này của ngươi.”

Xong, hắn nhìn về phía phó đạo diễn cách không xa, giọng khàn khàn nói: “Loan Bình, hôm nay sinh nhật của Thôi mỗ ta, ngươi có mang thọ lễ gì đến không?”

Phó đạo diễn sắc mặt cứng đờ, vẻ mặt quần bách nói: “Tam gia, ta, nếu như ngươi bị tên nhóc này lừa, ta.....”

Từ Văn Quang lắc đầu, nói: “Hai tay trông trơn, cũng đi Uy Hồ sơn?”

Dứt lời, hắn lại nhìn về phía Hứa Trăn lần nữa, giọng nói bình tĩnh: “Lão cừu, mang hắn ta đi ra ngoài đi.”

“Làm thịt Tang Môn tinh, đại cát đại lợi, coi như là thọ lễ ta.”

Sắc mặt Hứa Trăn vui vẻ, ngay lập tức khom mình hành lễ nói: “Xin cáo từ! Tạ ơn tam gia!”

Hắn nhếch miệng cười nói: “Tam gia nhiều phúc như nước biển không bao giờ cạn, thọ lâu như cây tùng trường sinh trên núi cao!”

Khi nói chuyện, hắn kéo cổ áo của phó đạo diễn, giống như đang tóm hắn ra ngoài cửa.

Mà phó đạo diễn cực kỳ nhập diễn giãu giụa nói: “Tam gia! Tam gia ngươi bị hấn lừa rồi!”

Thịt mỡ trên mặt hấn mơ hồ vằn vẹo vì sợ hãi quá mức, vẻ mặt đầy hoảng sợ mà thét lên: “Tam gia khai ân, tam gia!”

“Tam gia ngài tha ta một mạng, tam gia! !”

“.....”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn đã túm hấn đi ra ngoài cửa phòng diễn thử, nhưng mà phó đạo diễn không biết là do nhập diễn quá sâu, hay là muốn diễn xuất mà giọng nói không ngừng vang lên, ở chỗ hiên vẫn tận chức tận trách gào lên như cũ.

Thân thể béo lùn liều mạng mà vằn vẹo, ở trên thảm giãu giụa lẫn lộn, hai chân nhỏ bé liều mạng mà quơ loạn.

Lúc này, một nhân viên khách sạn đi ngang qua, thoáng nhìn một màn này, ngay lập tức sắc mặt cứng đờ.

Cô cố gắng cúi xuống sàn nhà, đôi mắt nhìn vách tường bên kia, bước chân vội vàng mà đi nhanh, làm bộ bản thân mình cái gì cũng không nhìn thấy.

Phó đạo diễn: “.....”

“Khụ.....” Một lát sau, phó đạo diễn đổi giọng nói lại, làm như không có việc gì mà đứng lên từ trên mặt đất, duỗi tay kéo cửa phòng thử ra, lễ phép mà mỉm cười nói, “Hứa tiên sinh, mời.”

Hứa Trăn: “.....”

Được rồi, cái gì tôi cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không biết.

Đều là nghệ thuật.

.....

Vài giây sau, hai người thu liễm lại những cảm xúc vừa rồi, về lại phòng thử một lần nữa.

Đạo diễn Từ Văn Quang nhìn thấy Hứa Trăn trở về, đi đầu vỗ tay.

“Bộp bộp bộp.....”

Đột nhiên, các vị ban giám khảo khác trong phòng cũng vỗ tay, bao gồm phó đạo diễn Lý Gia Hào vừa mới đáp diễn với Hứa Trăn, trên mặt cũng lộ ra biểu hiện rất tán thưởng.

Hứa Trăn vội vàng khom lưng cảm ơn mọi người.

Đạo diễn Từ Văn Quang duỗi tay thu dọn lại mặt bàn một phen, thu hồi “Tọa Sơn Điêu”, quay lại “Từ Văn Quang” đối mặt với Hứa Trăn thật sự, cười nói: “Chào cậu, Hứa Trăn.”

“Thật vui khi cậu có thể tới buổi thử của chúng tôi.”

“Màn trình diễn vừa nãy thật sự quá xuất sắc.”

Hứa Trăn lễ phép nói: “Đạo diễn Từ chào ngài, cùng với các vị lão sư khác, cảm ơn đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” đã cho ta cơ hội lần này, có thể thí diễn Dương Tử Dung, đây là vinh hạnh của ta.”

Từ Văn Quang duỗi tay nâng cằm mình, rất có hứng thú hỏi: “Lúc cậu vừa mới bước chân vào cửa, vì sao không nói một tiếng này mà đột nhiên bắt đầu vào biểu diễn luôn?”

Hứa Trăn không nhanh không chậm nói: “Bởi vì tôi nhìn thấy trên bàn ngài có thẻ bài “Tọa Sơn Điêu”, thẻ bài “Loan Bình” được một vị khác đeo lên cổ. Bởi vậy tôi đoán rằng, đây là đoạn Dương Tử Dung đối chất Loan Bình ở tiệc mừng thọ thượng mà diễn.”

Từ Văn Quang nghe thấy hần nói như vậy, duỗi tay đẩy mắt kính trên mũi một chút, ánh mắt lộ ra cơ trí, gật đầu nói: “Không tồi, năng lực ứng biến rất mạnh.”

Thấy hần yên lặng chấp nhận “sắp xếp” này, các vị giám khảo xung quanh khác không tiếc dùng ánh mắt khác thường liếc về Từ Văn Quang một cái.

Mà Từ Văn Quang vẫn làm bộ không thấy, nhìn qua vẫn rất thông dong tự nhiên như cũ.

Tôi làm vậy có vấn đề gì sao?

Dù sao thì Hứa Trăn này có năng lực ứng biến thật sự rất lợi hại, đáng khen.

Đến nỗi rốt cuộc có phải là tôi sắp xếp như vậy hay không, sao tôi phải nói cho mấy người?

Mà lúc này Hứa Trăn nghe thấy câu trả lời chắc chắn của Từ Văn Quang, trong lòng vui vẻ, biết rằng bản thân hẳn sẽ thông qua màn mở đầu này, đối với kết quả lần thí diễn này lại tăng thêm vài phần mong chờ.

Từ Văn Quang duỗi tay gõ gõ cái bàn, rất có hứng thú hỏi: “Nhưng có một vấn đề tôi muốn hỏi cậu.”

“Rõ ràng tôi không cho cậu kịch bản, đoạn lời kịch này là từ đâu tới?”

Hứa Trăn nói: “Tôi đã xem qua nguyên tác “Lâm hải tuyệt nguyên”, cùng với kinh kịch, Bình thư, điện ảnh bản cũ có một số nội dung giống nhau.”

Từ Văn Quang lật văn kiện, nói: “Nhưng mà những lời thoại lúc này cậu nói, nó không có giống mấy với kịch bản cũ?”

Hứa Trăn nói: “Có một ít lời nói là tự biên tự diễn.”

Nói xong, hắn cười: “Lúc Dương Tử Dung nhìn thấy Loan Bình, không phải trong tay cũng không có kịch bản sao.”

“Ha ha ha.....” Mọi người trong phòng không nhịn được cười lên tiếng.

Chương 722: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn

Từ Văn Quang cũng tùy theo nở nụ cười, chờ tiếng cười ngừng lại, hắn ngửa đầu nhìn về phía Hứa Trăn, trong mắt tràn đầy thương thức, nói: “Hôm nay màn diễn này xác thật khá tốt, đặc biệt là biểu hiện của cậu ở trường thi, nói những câu diễn đó, cho tôi rất nhiều linh cảm.”

“Có khả năng là tôi muốn thêm những câu đó vào trong kịch bản chúng ta.”

“Công việc kế tiếp đoàn đội của tôi sẽ liên hệ với cậu, chúng ta nguyện ý chi trả phí dụng bản quyền tương ứng.”

Nghe được lời này, ngay lập tức Hứa Trăn có cảm giác niềm vui bất ngờ.

Hắn chỉ thay đổi vài câu mà còn được trả phí?

Đi diễn thử, mà còn kiếm được chút tiền lời!

Lát sau hấn cảm thấy tâm trạng hôm nay trở nên thoải mái rất nhiều.

Từ Văn Quang nói những lời này, trên thực tế là ám chỉ bản thân hấn tán thành đối với màn trình diễn của Hứa Trăn.

Hấn thấy trên mặt Hứa Trăn lộ ra nụ cười vui sướng, cảm giác người thanh niên này có lẽ là hiểu rõ ý của hấn, không nhận được vui mừng gật đầu.

Đột nhiên Từ Văn Quang làm theo phép hỏi Hứa Trăn mấy vấn đề, như là lý giải của hấn về nhân vật như thế nào, đối với chuyện xưa thì có cái gì phải chú ý.

Hứa Trăn thân là người dẫn đầu trong trăm thí sinh, sớm đã chuẩn bị câu trả lời ứng phó với mấy vấn đề này, lúc này trả lời như đã được chuẩn bị xong.

Cuối cùng, kết thúc, Hứa Trăn lễ phép khom lưng cúi chào với các vị giám khảo, xoay người muốn rời đi.

“Hứa Trăn, cậu chờ một chút,” Lúc này Từ Văn Quang bỗng nhiên gọi một chuyện, gọi Hứa Trăn lại, nói, “Cậu là người diễn kinh kịch sao?”

Hứa Trăn quay đầu, nao nao, chột ăn ngay nói thật nói: “Là kiểu người có yêu thích trình độ phổ thông.”

Từ Văn Quang gật đầu, nói: “Vậy là đủ rồi.”

“Dương Tử Dung có cái đam mê: Thích hát hí đọc thơ, đặc biệt thích “Tam Quốc”, tôi đã sắp xếp rất nhiều cảnh xưa trong bộ phim sắp chiếu tới đây.”

Từ Văn Quang cười nói: “Tôi nhớ rõ cậu đã từng đóng vai Chu Du trong phim truyền hình “Tam Quốc”, cậu rất quen thuộc với chuyện xưa bên ngoài Giang Đông sao?”

Hứa Trăn gật đầu nói: “Cũng tương đối quen thuộc.”

Từ Văn Quang nói: ““Trường phản pha” nghe qua sao?”

Hứa Trăn không khỏi sửng sốt một chút.

Trường, phản, pha? !

Hấn mắt sáng rực lên, nói: “Bây giờ tôi nhắc lại một đoạn cho ngài?”

“Ha ha ha ha ha.....”

Một lát sau, mấy người trong phòng thử tức khắc cười thành một trận.

Cười rồi cười, dưới yêu cầu của Từ Văn Quang, Hứa Trăn thật sự đã đọc lại một đoạn “Trường phản pha” trong phòng thử.

Hắn không phải xuất thân chính quy, không có học qua kiến thức cơ bản chuyên môn “Xướng niệm tổ đả” đó, nếu để ý chi tiết thì chắc chắn sẽ có độ chênh lệch lớn đối với diễn viên kinh kịch chuyên nghiệp.

Nhưng mà, bởi vì cái đoạn xướng này hắn thật sự nghe quá nhiều, bởi vậy toàn bộ giọng hát, động tác, biểu cảm đều cực kỳ giống, dẫn tới khi Từ Văn Quang nghe, thậm chí có hơi do dự: Có phải là hắn nên cho Hứa Trăn đi thu âm xướng kịch hay không?

Rốt cuộc, thì Dương Tử Dung chỉ là một điều tra viên gián điệp, sao có thể xướng đến tốt như vậy.....

Khi xướng xong một đoạn đơn giản, Từ Văn Quang không có đánh giá, cười mời Hứa Trăn rời đi, bảo hắn quay về chờ thông báo.

Sau khi tiễn hắn đi xa, mấy vị ban giám khảo trong phòng mới thảo luận đoạn biểu diễn vừa rồi.

“Ha ha ha..... Nếu như đoạn diễn thử này của Hứa Trăn truyền ra, thì đoán chừng cũng chưa có người biết đây là diễn ngẫu hứng!”

Trong đó một vị ban giám khảo cười nói: “Vẫn là Đạo diễn Từ phản ứng nhanh, lúc hắn vừa mới bước vào cửa, tôi cũng chưa hiểu được cái tình huống gì!”

Vừa rồi khi phó đạo diễn Lý Gia Hào đối diễn với Hứa Trăn cũng chỉ vội vàng gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, lúc ấy tôi cũng ngốc theo.”

“Đột nhiên hắn quay đầu nói chuyện với tôi, hơn nữa đạo diễn Từ cũng tự mình đáp diễn lại với hắn, khiến cho tôi hoảng sợ!”

Lý Gia Hào không nhịn được cảm khái nói: “Người thông minh cùng người thông minh đối thoại, để cho một đứa ngốc như tôi bị kẹp ở bên trong, thật sự là quá khó khăn!”

“.....”

Với màn biểu diễn vừa rồi của Hứa Trăn mọi người mồm năm miệng mười tán thưởng một lúc, nhân tiện thôi phồng tốc độ phản ứng của đạo diễn Từ một chút.

Đến nỗi ngay tình huống lúc đó ngay cả chính Hứa Trăn cũng hiểu lầm, căn bản không phải đoàn phim nào cũng kiểm tra hẩn như này, mấy người ngậm chặt miệng không đề cập tới.

Một vị khác nhìn thấy tâm trạng của Từ Văn Quang dường như không tồi, hỏi: “Nhìn dáng vẻ của đạo diễn Từ xem ra là rất xem trọng Hứa Trăn?”

Từ Văn Quang gật đầu, nói: “Niềm vui bất ngờ.”

“Lúc trước tôi cũng đã nói qua, nhân vật Dương Tử Dung này, trông thế nào không quan trọng, số tuổi bao nhiêu cũng không quan trọng, quan trọng nhất là bản chất đặc thù trí dũng song toàn, cần phải vừa trầm ổn, đầu óc lại linh quang.”

Hắn vừa nói, vừa dùng ngòi bút ghi vào nhật ký của mình, nói: “Nếu một mặt chúng ta cứ theo đuổi “bản giống” của các diễn viên phía trước, đó chính là rơi vào luẩn quẩn, bản thân chúng ta theo đuổi có lẽ là “thần thái”.”

Nói xong, Từ Văn Quang ngẩng đầu lên, nói với phó đạo diễn: “Trước nhớ kỹ Hứa Trăn đi, chúng ta tiếp tục thử.”

“Cụ thể là sau khi chấm chúng ta lại thảo luận cụ thể hơn.”

Phó đạo diễn Lý Gia Hào gật đầu, ghi lại những nội dung đạo diễn Từ vừa mới nói.

Mà các giám khảo khác xung quanh nghe được lời này của hắn, lại lần nữa dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía chủ tọa thượng Từ Văn Quang.

“Lúc trước đã nói qua”, bản chất đặc trưng của Dương Tử Dung là trí dũng song toàn?

Nếu như tôi không mất trí nhớ thì ông chủ như ngài có lẽ là chưa từng nói qua?

Chương 723: Dè Chùng Hứa Trăn

Hứa Trăn vừa vào cửa, ngài rõ ràng đã đánh giá diện mạo của hắn không thích hợp, tuổi cũng không thích hợp, xem có thể diễn nhân vật khác hay không.....

Bây giờ lại theo điều kiện của diễn viên đó bầu lại tiêu chuẩn?
?

Trời.

Ông chủ không hồ là ông chủ, cái gì cũng có thể xoay được!

.....

Thời gian thử vai của Hứa Trăn so với những diễn viên phía trước dài hơn.

Theo thời gian dần qua, bầu không khí bên ngoài phòng dần dần trở nên khẩn trương.

Bởi vì người ta nói, tốn thời gian càng dài, đồng nghĩa với việc đoàn phim càng coi trọng người này.

Thật ra ở đây có rất nhiều người không có nhiều hy vọng bản thân mình có thể được tuyển hay không, chẳng qua là muốn hiện mặt trước đám người đạo diễn Từ mà thôi.

Bởi vậy, những người này sợ nhất là lúc bỗng nhiên có một tin tức, nói rằng đã chọn được diễn viên, mời mọi người trở về, nếu thế thì chuyện này có thể coi như là hoàn toàn công cốc

“Lâm Hiểu Ba tiên sinh? Mời theo tôi đến phòng thử!”

Cho đến hơn nửa giờ sau, rốt cuộc mới có nhân viên công tác lại đây gọi tên.

Lần này bị gọi vào là Lâm Hiểu Ba, vội vàng sửa sang lại kiểu tóc bản thân một chút, ý chí chiến đấu sục sôi mà đi ra khỏi phòng chờ đợi.

Mà cùng lúc đó, ở trong phòng thử.

Từ Văn Quang cảm thấy đoạn diễn ngẫu hứng của Hứa Trăn rất thú vị, đơn giản làm lại trò cũ, lại đặt thẻ bài “Tọa Sơn Diêu” lên trên bàn của mình, phó đạo diễn Lý Gia Hào cũng đeo thẻ bài “Loan Bình” ở trước ngực.

Trừ bỏ hai vị này, các giám khảo khác trong phòng cũng cười hì hì lật tám bài lên bàn của mình, ở mặt trên viết tên các nhân

vật của phim, như là “Bát Liên Trường”, “Nhất Toát Mao”, “Lão Bát”,....

Người ta cho từng người tìm nhân vật, hứng thú bưng bưng mà chờ vị diễn viên tiếp theo tiến vào, chờ xem hẳn sẽ có bộ dạng phản ứng như thế nào.

“Leng keng!”

Chỉ chốc lát sau, chuông cửa bị ấn vang, phó đạo diễn Lý Gia Hào vội vàng đứng dậy đi mở cửa.

Một lát sau, cửa lớn mở ra, một bộ màu đen như gió của Lâm Hiểu Ba từ bên ngoài đi vào.

Hắn vừa định cúi chào đạo diễn, bỗng nhiên nhìn thấy trên cổ áo phó đạo diễn treo bảng tên “Loan Bình”, ngay lập tức vẻ mặt trở nên ngốc lạng.

Lâm Hiểu Ba nhìn các thẻ bài, lại nhìn các thẻ bài “Tọa Sơn Điều Nhất Toát Mao” đặt trước bàn của ban giám khảo bàn, khóe miệng nhếch lên một chút, bỗng nhiên không nhìn được cất tiếng cười to.

“Ha ha ha ha ha ha ha! !!”

Lâm Hiểu Ba cười đến chup đuôi, kêu lên: “Ai u, đoàn phim chúng ta hài hước quá đi? “Nhất Toát Mao” ha ha ha ha.....”

“Tôi cũng phải có thẻ bài quái quỷ này đúng không ha ha ha ha ha.....”

Ban giám khảo: “.....”

Mấy người trong phòng yên lặng mà chờ hẳn cười xong, khuôn mặt của đạo diễn Từ Văn Quang trầm xuống, nói: “Lâm Hiểu Ba, tôi nhìn trong tư liệu của cậu có ghi là biết võ thuật.”

“Vậy cậu diễn về đoạn Dương Tử Dung “đánh hổ lên núi” đi.”

Lâm Hiểu Ba nghe vậy sững sốt, hỏi: “Đạo diễn, “hổ” đâu?”

“Không có hổ,” Hai tay Từ Văn Quang nắm lại, vẻ mặt thông dong địa đạo, “Tôi định dùng CG kỹ thuật làm lão hổ sau khi đóng máy, cho nên giai đoạn trước khi quay, yêu cầu diễn viên tiến hành diễn không có vật.”

“Tôi thấy cậu tốt nghiệp từ học viện hí kịch, chắc là không có vấn đề gì đi?”

Nói xong, hắn bẻ một trái chuối từ trên mâm đựng trái cây, đưa cho Lâm Hiểu Ba, nói: “Đây, đây là “kiếm” của cậu.”

Lâm Hiểu Ba: “.....”

Hắn nhìn đạo diễn đưa cho hắn kiếm bằng chuối, gãi gãi đầu, cảm giác như có chỗ nào không đúng.

.....

Một lát sau, trong phòng thử.

Thân hình cao lớn Lâm Hiểu Ba mặc một bộ tây trang soái khí màu đen, eo có một trái chuối, khăn trang mà xê dịch mấy cái ghế dựa, nhảy nhót lung tung.

Khi thì nghiêng răng nghiêng lợi vật lộn cùng với không khí, khi thì thống khổ mà giãy giụa vắn vẹo, nhìn qua giống như thiếu năng trí tuệ.

Mấy vị giám khảo trong phòng yên lặng mà “thường thức” màn biểu diễn của Lâm Hiểu Ba, nhưng cảm giác vô cùng đã ghiền.

A, người trẻ tuổi, đặc biệt là người trẻ tuổi có đầu óc không tốt, cần phải rèn luyện trong một ít chuyện trong xã hội..... Không phải, xã hội rèn luyện.

Như vậy mới có thể trưởng thành nhanh chóng.

Mặt khác, hắn còn đang rất hăng hái vật lộn cùng với con hổ trong không khí, ngược lại có chút bản lĩnh.

.....

Sau khi Hứa Trần kết thúc buổi thử của đoàn phim “Trí Thủ Uy Hổ sơn”, vội vàng rời khách sạn, chạy tới sân bay.

Hắn phải chạy đi chạy về trong ngày của đoàn phim “Thất Cô”, tiếp tục công tác quay chụp.

Tuy rằng hắn đóng vai Tăng Soái chỉ là nhân vật phụ, không nhiều thước phim như Trần Chính Hào, nhưng tóm lại xin nghỉ rời khỏi nhóm vẫn không tốt.

Lúc không có cảnh diễn thì cũng nên cố gắng ngốc tại tổ, tận dụng khả năng nhiều nhất có thể tham dự các hôm quay chụp giữa phim.

Lúc Hứa Trăn dùng phi cơ đến Dung Thành, thì bên “Trí Thủ Uy Hồ sơn” cũng đã kết thúc hoàn toàn.

Vào ban đêm, Từ Văn Quang triệu tập trừ bị thành viên tổ mở họp thảo luận hôm nay ngay lập tức, đồng thời sai người ghi hình cắt nối biên tập buổi thử cho tốt, gửi đi cho các diễn viên tham dự buổi thử, đảm bảo quá trình thử được công khai.

Cái hành vi này không phải chỉ làm cho những người khác tham dự đánh giá, mà còn vì chứng minh, quá trình đoàn phim thử sẽ công bằng công chính, cuối cùng cho dù có chọn ai, đều phải có đủ thực lực thuyết phục.

Mà cùng lúc đó, đề cử người đóng “Dương Tử Dung” hợp nhất: Trương Định Vũ cũng muốn xem video, muốn nhìn xem những người này biểu hiện như thế nào.

Chương 724: Hiến Tế Chính Mình

Năm nay Trương Định Vũ 49 tuổi, vóc dáng không cao, diện mạo hơi có hơi tục tũn, cũng không phải là phù hợp hoàn toàn với yêu cầu bên ngoài của Dương Tử Dung.

Nhưng hắn lại đủ tin tưởng với kỹ thuật diễn của mình, danh hiệu “Tam liên ảnh đế” cũng đủ vang dội.

Hôm đi thử, người duy nhất khiến hắn cảm thấy có uy hiếp chính là Hứa Trăn.

Tuy rằng Hứa Trăn chỉ là một người trẻ tuổi, nhưng kỹ thuật diễn của vị tân tú này lại tiếng lành đồn xa, cũng không kém mấy so với chính mình.

Ví dụ như năm nay, giải thưởng Ngọc Lan, Trương Định Vũ thật ra cũng có một bộ phim truyền hình được đề cử top mười, nhưng cuối cùng ngay cả danh hiệu “nam chính tốt nhất” hắn đều không lấy được, mà lần này lại là Hứa Trăn.

Tuy nói điện ảnh và phim truyền hình không phải một loại, nhưng cũng đủ để chứng minh: năng lực nghiệp vụ của bản thân hắn so với Hứa Trăn, không có ưu thế.

Nếu so sánh đối phương cùng với hắn, thì thật ra chỉ thiếu chỉ một thứ gọi là cơ hội.

Mà “Trí Thủ Uy Hồ sơn”, chính là một cơ hội có thể giúp cho một người có chuẩn bị một bước lên trời.

Trương Định Vũ ở trên máy tính download video “Trí Thủ Uy Hồ sơn” đoàn phim phát tới, những người khác đều chỉ giản lược nhìn hai mắt, rất nhanh đã đến đoạn của Hứa Trăn.

Nhưng mà khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc chính là, sau khi Hứa Trăn tiến vào phòng thử kính, vậy mà không nói một câu dư thừa nào, đã trực tiếp bắt đầu biểu diễn.

Trương Định Vũ không khỏi sửng sốt một chút, cho rằng chính mình đã bỏ lỡ phân đoạn nào rồi, vội vàng tua lại video về trước một tí.

Nhưng mà đoạn trước cũng không có chuyện gì cả.

Chẳng lẽ, phân phối kịch bản phân đoạn ở bên ngoài cũng đã hoàn thành?

Nhưng những người khác vì sao đều là sau khi vào cửa mới cho kịch bản?

Trong lòng Trương Định Vũ đầy nghi ngờ, chỉ có thể nhẫn nại rồi xem tiếp.

Cho đến mười mấy giây sau, hắn nhìn hai nhân vật quan trọng trong vở diễn, bỗng nhiên mới phản ứng lại.

Hứa Trăn căn cứ vào hai cái thẻ bài để đoán ra cảnh tượng phải diễn!

Mà khi bản thân hắn ta hiểu rõ ràng, tâm trạng vô cùng thả lỏng, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới cách này.

Trương Định Vũ ngẩn ngơ nhìn Hứa Trăn đang biểu diễn tiếp trên trước màn hình, nhìn thấy hắn và phó đạo diễn gặp chiêu nào thì phá giải chiêu đó, gặp nguy không loạn, trong tình huống không có kịch bản hướng dẫn mà lại có thể biểu diễn ngẫu hứng một cách lưu loát như này, không nhìn được cười khở thờ dài.

Aiz, đây cũng chính là biểu hiện “Dương Tử Dung” nên có

.....

Nếu bản thân hẳn là đạo diễn, so với một ông già 50 tuổi chân tay vụng về, chỉ sợ cũng sẽ càng thích những người trẻ tuổi có linh khí như này.

.....

Ngày hôm sau khi thử vai kết thúc, mừng 5 tháng 10, Hứa Trăn lại quay về đoàn phim “Thất Cô” một lần nữa.

Nhưng hẳn không đến chỗ quay phim ngay lập tức, mà định ở lại tổ hai ngày để điều chỉnh trạng thái.

Tuy rằng ý thức của Hứa Trăn không có đắm chìm vào nhân vật “Dương Tử Dung” này, nhưng cuối cùng cũng phải cần một thời gian để thoát ra khỏi trạng thái nhân vật “Tăng Soái”, yêu cầu phải dùng một ít cách thức để tìm cảm giác nhân vật.

Mà đồng thời tại đây, điện ảnh “Thập Nguyệt Vi Thành” cũng chính thức chiếu cùng một ngày.

Vì kéo nhiệt độ cho phim, phim điện ảnh thường sẽ chiếu cùng với tin tức diễn viên các loại.

Nhưng mà làm cho mọi người trong vòng vô cùng kinh ngạc chính là, cùng ngày mừng 5, mọi người nhìn thấy một tin tức duy nhất về “Thập Nguyệt Vi Thành”, thế nhưng là về bộ điện ảnh của đạo diễn Trần Tử An.

Hôm này vào buổi sáng ngày 5, “#VẬY mà Đạo diễn Trần Tử An là anti-fan của Hứa Trăn” không thể hiểu được tại sao lại xuất hiện ở trên đầu bảng hot search.

Lúc này Hứa Trăn vừa ăn cơm sáng vừa xem tin tức giải trí, nhìn thấy cái mục này, sửng sốt hơn nửa ngày, vừa vào đã thấy, suýt chút nữa sặc sữa đậu nành trong miệng.

Chỉ thấy, có một cái có tài khoản bát quái công bố: Tự mình phát hiện một chuyện thú vị.

Cái tài khoản có nickname là “Nếu ngươi không yên thì không tốt”, ở trên mạng xã hội bây giờ đang điên cuồng mắng chửi Hứa Trăn, thì vừa đi vào đã thấy người này, phát hiện “Nếu ngươi không yên thì không tốt” không chỉ mắng mỗ Hứa Trăn, mà còn mắng rất nhiều thần tượng nghệ sĩ đang nổi gần đây.

Vốn dĩ hẳn cho rằng người này cũng chỉ là một anh hùng bàn phím bình thường, hoặc là chức nghiệp bình thường, kết quả lại không nghĩ tới, trải qua một loạt chứng thực, tổng hợp đối lập di động kích cỡ, một loạt chứng cứ bằng thao tác tay từ từ đưa ra phán đoán:

Cái tài khoản tên “Nếu người không yên thì không tốt” này, vô cùng có khả năng là người trong nghề rất có danh tiếng giống như đạo diễn Trần Tử An.

Hơn nữa những người ông ta mắng, trên cơ bản tất cả đều là những nghệ sĩ đã từng hợp tác qua với ông.

Quả là thọc vào một cái tổ ong vò vẽ thật lớn, sau đó trong khoảnh khắc tài khoản xã giao của Trần Tử An bị tấn công bởi toàn bộ mạng.

Trần Tử An đời này, chưa bao giờ “Hot” giống như hôm nay.

Hứa Trăn nhìn tin tức này, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Hắn biết cái hot search này đều được mua, kế tiếp sẽ có xoay ngược lại, tẩy trắng làm rõ, nhưng chính là không nhìn được muốn cảm khái một chút: Đạo diễn Trần cũng thật gan đua.

Loại tuyên truyền này đều là đang muốn hiển tế một diễn viên, đạo diễn Trần tuy tốt, nhưng đã trực tiếp hiển tế chính mình.

Chương 725: Đi Xem Điện Ảnh

“Hất xì!”

Lúc này, tuốt ở kinh thành, Trần Tử An nhìn chỉ số hot search của chính mình không ngừng nhảy thẳng, vẻ mặt bất đắc dĩ mà thở dài.

Ta nào có muốn tự chơi chính mình?

Nghĩ cũng không dám nghĩ nha!

Nhưng thị trường chính là như vậy, chỉ cần là người trong đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành”, hoặc là có danh tiếng nổi như cồn, hoặc là thành siêu sao đỉnh cấp, muốn mượn tiếng những người này để làm việc, tiền quảng cáo cũng thuộc dạng con số thiên văn.

Càng làm cho người khác không cách nào hiểu được chính là, rất nhiều account marketing từng hợp tác nhiều lần trong quá khứ đã đứng ra xác minh, muốn hắc ai cũng được, nhưng tuyệt không hắc Hứa Trăn.

Có ra giá cũng không nhận.

Trần Tử An bất đắc dĩ mà thở dài.

Suy tính một hồi, vẫn chọn tự hại chính mình.

Có mỗi bản thân mình dễ ăn nhất mà.

“Quốc Khánh Đường” mỗi năm đều là vòng cạnh tranh điện ảnh kịch liệt nhất trong số các cuộc cạnh tranh, năm nay càng là chọn chiếu những sản phẩm các đoàn phim lớn làm và công hiến cho, toàn hàng tinh anh, bởi vậy cạnh tranh càng thêm phần kịch liệt.

Hứa Trăn là thành viên trong đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành”, tự nhiên tương đối chú ý đến danh tiếng và lượng vé bán ra của bộ điện ảnh này.

Có điều, thời lượng và địa vị trong bộ phim này của hắn tương đối thấp, ăn ngay nói thật, bộ điện ảnh này thành hay bại không có quan hệ quá lớn với hắn.

“Thập Nguyệt Vi Thành” từ cuối tháng chín cũng đã bắt đầu công chiếu ở một số thành thị, danh tiếng tạm được, nhưng là nhà làm phim lại không đối ngoại công bố lượng vé bán.

Hứa Trăn cảm giác, thành tích đại khái là tương đối giống nhau.

Chính mình chỉ là diễn viên mời riêng lấy bao lì xì đi ngang qua sân khấu, lượng vé bán ra lại không chia cho hắn, nếu đối phương không chủ động nói, hắn đương nhiên cũng không thể không biết điều mà đi hỏi cái loại đề tài miễn cảm này.

Dù sao, cuối cùng thành tích như thế nào, chờ chiếu xong một lượt cũng tự rõ mà.

Năm giờ hôm nay, Hứa Trăn ngồi yên suốt một ngày ở đoàn phim “Thất Cô”, xem Hào ca quay chụp suất diễn của hắn.

Hắn ngồi không nên thấy nhàm chán, đơn giản thương lượng qua với tiểu ca thư ký trường quay, tự kiếm cho mình chút việc

để làm.

Nhưng mà Hứa Trăn mới vừa hứng thú bùng bùng động tay động chân, đã bị đạo diễn không chút khách khí mà đuổi đi.

Tuy kỹ năng nghiệp vụ của Trần Chính Hào đủ chuyên nghiệp, không dễ bị hoàn cảnh ngoại giới quấy nhiễu, nhưng diễn viên quần chúng trong sân quá nhiều, luôn sẽ có người hơi mất tập trung mà chú ý đến Hứa Trăn.

Khiến nảy sinh rắc rối.

Vào ban đêm, tác giả “Thất Cô”, Bành Tư Nguyên, đề nghị đi xem điện ảnh, mấy người rảnh rỗi trong tổ vui vẻ đồng ý, Hứa Trăn cũng bị những người này thông đồng lừa đi theo.

Nhưng khi bọn họ định lên mạng đặt mua vé, lại phát hiện, độ hot của “Thập Nguyệt Vi Thành” tương đương cao, số lượng rạp chiếu phim có trong Dung Thành đã bán sạch vé trong khung giờ vàng.

Nếu hiện tại muốn mua, chỉ có thể mua khung giờ chiều muộn.

Cái tình huống này thật ra khiến Hứa Trăn hơi có chút ngoài ý muốn.

Rốt cuộc, “Thập Nguyệt Vi Thành” tuy rằng là tác phẩm lớn, nhưng cũng không có ưu thế rõ ràng trong vòng cạnh tranh kịch liệt của Quốc Khánh Đương, hơn nữa độ hot trong lúc công chiếu cũng không tính quá cao.

Tổng thể..... không lẽ là do hiệu quả đến từ chiến dịch marketing đạo diễn Trần tự vận hành?

Hứa Trăn chỉ mới ngẫm lại liền nhin không được cười thành tiếng.

Không xem “Thập Nguyệt Vi Thành” được, đám người Bành Tư Nguyên đành phải chuyển ánh mắt đến những bộ điện ảnh khác.

Hứa Trăn lướt sơ, trong lúc vô ý gặp được một cái tên có chút quen thuộc:

Phim fantasy cổ trang do công ty trách nhiệm hữu hạn Đông Nhạc Điện Ảnh sản xuất, “Vương Thành”.

Hắn biết bộ điện ảnh này cũng có trong Quốc Khánh Đường, bởi vì sư tử Lâm Gia nhà mình đóng một vai phụ tương đối quan trọng trong đó, chính mình lúc trước còn dùng tài khoản phía chính phủ làm tuyên truyền cho “Vương Thành”.

Chẳng qua, cảm tình của Hứa Trăn đối với bộ điện ảnh này có hơi khó tả.

Bởi vì thời điểm năm đó hắn cố ý hủy hợp đồng với Đông Nhạc, đối phương đã từng dùng vai nam thứ của bộ điện ảnh này để giữ hắn, chẳng qua cuối cùng vẫn không thể thỏa thuận xong.

Hiện giờ cảnh đời đổi dời, suy nghĩ nhiều vô ích, “Vương Thành” dù sao cũng là bộ điện ảnh Lâm Gia sư tử tham gia diễn xuất, Hứa Trăn vẫn hy vọng nó có thể lấy được thành tích tốt.

.....

Đoàn người đoàn phim “Thất Cô” trải qua thương nghị, cuối cùng thật sự mua vé xem “Vương Thành”.

Hứa Trăn là muốn ủng hộ tác phẩm của sư tử nhà mình, những người khác sao cũng được.

Rốt cuộc, mấy bộ phim hot nhất đều không có vị trí thích hợp, mọi người cũng chỉ là muốn tìm bộ điện ảnh để huyền thuyên thôi, xem phim gì cũng không khác nhau.

Tám giờ tối, đám người Hứa Trăn lấy đồ uống và bắp rang, vui vui vẻ vẻ mà ngồi xuống hàng cuối cùng.

Không hổ là Quốc Khánh Đường hot nhất mỗi năm, cho dù là loại phim có độ nổi trung bình như “Vương Thành”, suất ghế bán được cũng tương đương khả quan.

Vài phút sau, quảng cáo kết thúc, phim chính thức bắt đầu, nhưng mà Hứa Trăn còn chưa thấy mặt một diễn viên nào đã nghe thấy phó đạo diễn đoàn phim “Thất Cô” ở bên thấp giọng nói: “Ta muốn chửi mẹ nó, lại là chỉ quay đặc tả đúng một con chim..... Mấy năm nay mười bộ điện ảnh thì có tám bộ là rập khuôn như này, tất cả đều do một lão sư dạy ra hả!”

Không lâu sau, trong màn ảnh xuất hiện một đoạn hỗn chiến dưới mưa đêm, phụ trách ánh sáng ở bên nhìn không được lác

đầu nói: “Độ sáng quá thấp, lúc này ít nhất phải thêm cái ngược sáng mới được, này đen thui lùì thì nhìn ra mặt người nào.”

Một bên nhiếp ảnh gia bổ sung nói: “Còn có, khung hình đoạn này run quá mức rồi, một hoạt ảnh dài hơn hai mươi giây, run thành như vậy, không sợ người xem hoa mắt ói mửa luôn sao.....”

Hắn còn chưa nói xong một câu, hậu cần vội vàng đuổi tay chỉ về phía góc trái bên dưới màn ảnh lớn, thấp giọng nói: “Mau xem mau xem, lộ tẩy! Quay dính đây!”

Hứa Trăn: “.....”

Ai, cùng nhóm người này xem điện ảnh, quá phiền!

Chương 726: Bệnh Nghề Nghiệp

Rất nhanh, nhân vật nam thứ lên sân khấu.

Nhân vật này là một vị Thái Tử mất nước, chinh chiến ngoài biên cương trong lúc phụ thân qua đời, vương triều bị điên đảo.

Mở màn là đoạn hỗn chiến, đó là cảnh vị vương tử này tao ngộ quân đội bất ngờ làm phản.

Đây là nhân vật lúc trước Đông Nhạc muốn cho Hứa Trăn sắm vai, cuối cùng, bọn họ lựa chọn diễn viên tên là Chu Nhiên, là một nghệ sĩ kiêm ba chức diễn viên, người mẫu và ca sĩ.

Hứa Trăn kỳ thật rất muốn nói, trừ bỏ số ít người có thiên phú thật tốt, thì câu nói biết càng rộng càng không chuyên là rất đúng.....

Hứa Trăn siêu cấp muốn sỉ vả cái biểu hiện của Chu Nhiên lúc nhìn thấy hỗ trợ bị một mũi tên xuyên tim, rốt cuộc là như thế nào mới làm được cái bộ mặt dữ tợn đó, hai mắt còn vô thần, muốn làm được cũng khó lắm chứ đùa.

Nhưng mà bởi vì những người xung quanh đã phê bình quá nhiều rồi, Hứa Trăn không hy vọng chính mình cũng trở thành những người này.

Phim tiếp tục chiếu.

“Ai nha, kỹ năng diễn của thằng nhóc này, ai,” nhưng lúc này, Bành Tư Nguyên ở bên lại lắc đầu, thấp giọng nói, “Thành thành thật thật ca hát không được sao? Đừng miễn cưỡng chính mình đi diễn điện ảnh, thật không hợp nghề.”

Một bên, nhiếp ảnh gia gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Quay chụp cũng có vấn đề, lúc này nếu quay sườn mặt, kỳ thật so quay chính diện có hiệu quả tốt hơn nhiều.”

Nhân viên thu âm vừa ăn bắp rang vừa thì thầm: “Cái âm thanh thờ đóc của hắn bị xử lý từ thật thành giả, ta nói, cái trình độ này còn không bằng dùng hậu kỳ phối âm.”

Lời này gã còn chưa nói xong, hàng phía trước lập tức có cô bé tuổi trẻ quay đầu, trợn mắt giận nhìn nhóm người này, gầm nhẹ nói: “Có thể đừng nói chuyện hay không!”

“Im lặng xem đi!”

Đoàn phim “Thất Cô”: “.....”

Ngượng ngùng, thực xin lỗi, bệnh nghề nghiệp nha.

.....

Sau khi bị phản ánh làm ồn, Hứa Trăn cuối cùng cũng có thể an an tĩnh tĩnh xem điện ảnh, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Hơn nửa giờ sau, bình tĩnh mà xem xét, bộ điện ảnh “Vương Thành” này tuy rằng tồn tại đủ loại tỳ vết, nhưng tổng thể vẫn rất khá.

Thái Tử mất nước nằm gai nếm mật phục hưng quyền lực chính là đề tài cốt truyện khai thác hoài vẫn không lỗi thời, nhịp độ mạch phim cũng chặt chẽ vững chắc, những phân đoạn nhỏ xử lý mười phần tinh tế.

Đặc biệt là nhân vật của Lâm Gia sư tử, được tạo dựng rất chỉnh chu:

Con gái kẻ cướp ngôi, bị phụ thân coi như công cụ chiêu an Thái Tử, giãy giụa thống khổ giữa ách kìm kẹp của phụ thân máu lạnh buộc đi vào con đường cưới không yêu.

Cuối cùng nàng suy nghĩ sai lệch, phá hủy cơ hội tuyệt sát phụ thân hao tổn tâm cơ chuẩn bị, bị giam lỏng, thậm chí liên lụy mẫu thân, gia gia và cữu cữu.

Tuyệt vọng, nàng điên điên khùng khùng mà nhảy ra cửa sổ, hai chân dể trần, ăn mặc bộ đồ thuần trắng nhảy khỏi tháp cao trong vương thành, đây cũng là tình tiết lấy nước mắt nhiều nhất của bộ phim.

Nhưng thực đáng tiếc, biểu cảm của Chu Nhiên khi nhìn thấy Lâm Gia nhảy tháp quá lạc nhịp, không đối diễn cho phù hợp được.

Hứa Trăn nhìn nhìn, có chút tiếc nuối không tên khi chính mình không thể tham diễn bộ điện ảnh này.

Lý trí phân tích, “Vương Thành” kỳ thật cũng trung bình, nhân vật Thái Tử này đối chính mình mà nói cũng không có độ khiêu chiến quá lớn, lúc trước kiên trì lựa chọn “Lang Gia bang”, mặc kệ nói như thế nào đều là lựa chọn chính xác, nhưng làm người, có đôi khi chính là thích làm ra vẻ như vậy.

Khả năng đây cũng là bệnh nghề nghiệp.

.....

Hai tiếng sau, đám người Hứa Trăn theo dòng người rời rạp chiếu phim.

“Ai, nhân vật Thái Tử này nên để Hứa Trăn tới diễn,” trong đám người có người cảm khái nói, “Chu Nhiên hoàn toàn diễn không ra cái cảm giác gì.”

Người khác lập tức phụ họa nói: “Đúng vậy đúng vậy, Chu Nhiên thật là một nét bút hồng, hắn vừa xuất hiện trong phim đã khiến ta thấy khó chịu, nhưng mấy diễn viên khác lại rất được.”

Người nói đầu tiên tiếp lời: “Nhưng là có gì nói vậy, bài kết phim hắn hát vẫn nghe được.”

Đồng bạn nhin không được cười nói: “Ha ha ha cười chết, bài cuối phim là công hiến lớn nhất hắn làm được cho bộ điện ảnh này.”

Bên cạnh có người nói: “Đừng nói nữa, Chu Nhiên vừa xuất hiện ta liền tự động não bỏ thành Hứa Trăn, dùng AI đổi mặt.”

“Hắc, người không nói chứ, nếu nhìn theo hướng này, cấp bậc bộ phim lập tức vượt hạng, cư nhiên còn rất xuất sắc!”

“Ha ha ha cười chết ta, dùng AI đổi mặt, đầu óc người quả thực toàn công nghệ tà đạo!”

“.....”

Hứa Trăn xen lẫn trong đám người, nghe người chung quanh nghị luận, yên lặng kéo khẩu trang cao thêm tí, nỗ lực hạ thấp cảm giác tồn tại của chính mình.

Hắn hôm nay đội nón mặc áo đen vô cùng tầm thường, thêm quần jean với kiểu tóc mộc mạc và phối hợp khẩu trang, trong hoàn cảnh âm u của rạp chiếu phim rất khó bị người nhận ra.

Chỉ là, loại trình độ nguy trang này đối với người có tâm tới nói, vẫn là quá dễ bị phát hiện.

Đặc biệt là ở loại địa phương tương đối miễn cảm như rạp chiếu phim thành phố lớn này.

Đám người Hứa Trăn mới rời khỏi khu vực rạp chiếu phim, đi thông đạo an toàn để xuống lầu, đã bị mấy người trẻ tuổi tầm hai mươi mấy ngăn cản.

Mấy người này nhìn xem chung quanh không có người ngoài, có chút hưng phấn mà thấp giọng nói: “Xin chào, xin dừng bước! Xin hỏi ngài là Hứa Trăn sao?”

Hứa Trăn hơi chút sửng sốt, thấy người ta đã gọi thẳng tên, chỉ đành tháo khẩu trang, lộ ra tướng mạo sẵn có của chính mình, cười thừa nhận.

Mấy người này vội vàng tự báo gia môn, nói chính mình là nhân viên phòng làm việc ngôi cao kỳ hạ chuyên bình luận điện ảnh nào đó, vừa nãy khi đang xem phim vẫn luôn lưu ý, không nghĩ tới là thật.

Chương 727: Đi Coi Phim Cũng Lên Hotsearch

Ở rạp chiếu phim ngẫu nhiên gặp được Hứa Trăn, đối với bọn họ tới nói không thể nghi ngờ là trúng vé số, đám người trẻ tuổi hưng phấn đến không được, lập tức hỏi có thể phỏng vấn một chút hay không.

Hứa Trăn và người đại diện Kiều Phong câu thông một phen, chứng thực thân phận những người này, vì thế tiếp nhận trận phỏng vấn tùy cơ này.

Những người này cũng không chuẩn bị thêm cái gì, chỉ tìm cái góc không người, dùng ngữ khí nói chuyện phiếm đơn giản trò chuyện bộ điện ảnh này với Hứa Trăn.

Hứa Trăn nghiêm túc mà đánh giá một chút, điện ảnh rất khá, biết kéo cảm xúc đúng chỗ, các phương diện quay chụp và chế tác cũng đáng giá thưởng thức, đặc biệt là trọng điểm thời phòng biểu hiện của sư tử Lâm Gia nhà mình ở trong phim.

Bởi vì thời gian đã tương đối trễ, phỏng vấn không kéo lâu lắm, ước chừng mười phút sau, Hứa Trăn đã nói lời từ biệt với những người này, đi theo đoàn người đoàn phim “Thất Cô” rời đi.

.....

Ở trên đường trở về, Bành Tư Nguyên liên tiếp quay đầu lại nhìn về phía Hứa Trăn, do dự một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là nhin không được hỏi: “Tiểu Hứa, kỳ thật cậu không cần thiết khen Đông Nhạc điện ảnh như vậy, có lẽ hai câu, không nói bậy gì là được rồi.”

Hứa Trăn nói: “Tuy rằng là Đông Nhạc điện ảnh, nhưng sư tử của tôi cũng ở bên trong, khen một tí cũng không sao.”

Bành Tư Nguyên nói: “Nhưng là cậu cũng có thể khen chuyên chú một người của Lâm Gia mà, cậu không phải đang kéo tương tác cho bọn họ sao?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nhin không được cười nói: “Tuy rằng người đã không ở Đông Nhạc, nhưng đoàn đội này vẫn còn quen thân với tôi, hợp tác chung đã lâu, vẫn là rất có cảm tình.”

“Lúc trước cảm thấy đạo bất đồng khó lòng hợp tác, hiện tại ngẫm lại cũng không oán khí đặc biệt gì.”

“Đến vui về an, sau này vẫn sẽ là người chung cộng đồng.”

Bành Tư Nguyên nghe được hần nói như vậy, nhin không được hơi có chút cảm khái.

Lòng người có đôi khi thật sự không phải do tuổi quyết định.

Rất nhiều người từ nhỏ đã sống thông thấu, cũng có người cả đời vẫn không trưởng thành nổi.

Đứa nhỏ này, có thể có cơ hội hợp tác với hẳn thật đúng là phúc khí của chính mình.

.....

Trong lúc đó, ở bên phía Đông Nhạc Điện Ảnh.

Không giống với bên đám người Hứa Trăn tâm bình khí hòa, ngày đầu tiên “Vương Thành” chiếu, không khí bên Đông Nhạc có vẻ áp lực dị thường.

Công ty lần đầu tiên tiến quân vào lĩnh vực điện ảnh, trên phương diện kinh nghiệm, nhân mạch đều phi thường khiêm khuyết.

Mà tư bản sau lưng Đông Nhạc lại không phải thế lực lớn trong cộng đồng điện ảnh, vượt giới kinh doanh, khó tránh khỏi có chút lực bất tòng tâm.

Ngày đầu tiên công bố, đánh giá trên mạng về bộ điện ảnh này phi thường không tốt, trên mạng xã hội, thậm chí có gần 40% người đánh giá một sao cho bộ điện ảnh.

Tập trung bị mắng là nam số 2 Chu Nhiên, tiếp theo đó là Đông Nhạc Điện Ảnh náo loạn, chỉ biết chơi ngu bức Hứa Trăn rời đi.

Nếu không có chuyện năm đó, “Vương Thành” rất có khả năng chính là một cái khởi đầu tốt đẹp cho Đông Nhạc tiến quân giới điện ảnh, hiện giờ lại ba nổi bảy chìm, lúng ta lúng túng.

Trái lại, Hứa Trăn rời đi Đông Nhạc, mấy năm nay phát triển quả thực có thể sử dụng phát như điều để hình dung.

Đủ loại giải thưởng, tài nguyên cầm đến mỗi tay.

Thành viên phòng tuyên truyền của Đông Nhạc tăng ca thêm một đêm, khẩn cấp tiến hành xã giao giải tỏa nguy cơ, chỉ cảm thấy sốt ruột dị thường.

Tuy rằng biết rõ bị mắng chú trọng một chủ đề, đại khái là do các công ty ác ý cạnh tranh, nhưng như cũ vẫn có cảm giác từng câu nói đều đang đâm xuyên tim bọn họ.

Sốt ruột nhất chính là, công ty của nam số 2 Chu Nhiên còn không phải một lòng theo chân bọn họ, cảm giác nghệ sĩ của công ty họ bị nhà làm phim liên lụy.

Đông Nhạc trong quá trình theo chân bọn họ câu thông, đối phương dùng các loại ác ngôn ác ngữ, âm dương quái khí, khó chịu ghét bỏ bọn họ như ghét ruồi ghét bọ.

Càng đáng giận chính là, phía chính mình còn không có bất luận cái gì có thể phản bác.

“Hồ tử!”

Ngay lúc người phụ trách tuyên truyền đang sút đầu mẻ trán, bỗng nhiên nghe được bên người có một giọng nói.

Cô quay đầu thì thấy bên cạnh có một bé gái hơi mũm mĩm nhìn chằm chằm di động, có chút kinh ngạc nói: “Vừa mới nhìn thấy A Trăn..... Ách, không phải, kia kìa.....”

Bé gái ngẩng đầu lên, có chút ngơ ngác nói: “Vừa mới nhìn thấy Hứa Trăn khi phỏng vấn có tuyên truyền “Vương Thành”.”

Người phụ trách tuyên truyền hơi sửng sốt, vội vàng thò đầu qua, lại thấy trên màn hình bé gái đang chiếu một video.

Trong video là Hứa Trăn ăn mặc thường phục, không có trang điểm, tươi vui sáng sủa đứng trước màn hình, mỉm cười trả lời phỏng vấn.

“Đúng vậy, tôi và các bằng hữu tới xem “Vương Thành”,”
Hứa Trăn gật đầu nói, “Cảm giác khá thành công.”

“Được tròn mười điểm không á? Tôi cho 8.5 điểm.”

Hứa Trăn vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đông Nhạc vẫn luôn là một công ty rất có thành ý, tuy rằng đây là lần đầu tiên làm phim màn ảnh lớn, nhưng các phân đoạn được xử lý vững chắc.”

“Đông Nhạc có biên đạo võ thuật Cao Phong Niên cực kì lão nghệ, trước tôi hợp tác với chú ấy trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”, mỗi lần đều là chú chuyên môn phụ trách tôi.”

“Lão sư hiệu chỉnh màu Ngô Vĩ Tân là người đứng đầu trong nghề, lần này cũng trở hết tài năng cho “Vương Thành”, thước

phim cuối cùng kia được đặc tả các loại sắc điệu hoàn hảo vô cùng.”

“Đoàn đội tạo hình rõ ràng có thể nhìn ra là do lão sư Mao Phụng Bình quản lí, mấy bộ trang phục của sư tử Lâm Gia là kiệt tác đẹp nhất tôi được thấy trong năm nay.”

“.....”

Hứa Trăn nghiêm túc mà đánh giá một phen, nhin không được cười nói: “Đã lâu chưa gặp lại các lão bằng hữu này, có hơi nhớ bọn họ.”

“Lần đầu tiên tiến quân giới điện ảnh, khó tránh khỏi có vài lỗi nhỏ, nhưng sơ sót cũng không che được ánh ngọc, ta cảm thấy họ rất xuất sắc.”

“Hy vọng bọn họ có thể tiếp tục tiến bước, chờ mong về sau có thể cho ra tác phẩm còn tốt hơn.”

“.....”

Một đoạn phỏng vấn ngắn gọn, người phụ trách tuyên truyền nhìn xong, sắc mặt dần dần ảm đạm xuống.

Cô chỉ cảm thấy trong lòng như có một cục đá đè nặng, buồn bực đến nói không ra lời.

“Híc híc híc.....”

Đúng lúc này, cô bỗng nhiên nghe được chung quanh truyền đến tiếng nức nở trầm thấp.

Quay đầu lại, ghé chủ vị cách đó không xa, Ngô Vĩ Tân vừa mới được Hứa Trăn nhắc đến trong video đang nhìn di động, vừa xem vừa lau nước mắt nơi khóe mắt.

Ngô Vĩ Tân xem xong đoạn video này, không có nói gì, nhanh gọn lẹ mà rời khỏi giao diện video, tìm tòi công ty điện ảnh trách nhiệm hữu hạn Lang Gia Các đang nổi.

Không biết bên kia hiện tại còn chiêu nhận hay không.....

Chương 728: Đi Ăn Máng Khác

Đoạn phỏng vấn Hứa Trăn này được công bố lúc tám giờ sáng ngày sáu tháng mười.

Bởi vì đoàn đội Đông Nhạc lúc này đang họp báo kiểm soát nguy cơ cho “Vương Thành”, bởi vậy, video mới vừa công bố, đoàn đội tuyên truyền bên này đã có người lưu ý rồi.

Tựa đề của video là “Đi xem “Vương Thành” ngẫu nhiên gặp được Hứa Trăn”.

Người trong ban tuyên truyền ban đầu còn tưởng rằng là clickbait, không nghĩ tới click mở thì thấy là Hứa Trăn thật, còn đang khen phim “Vương Thành” của bọn họ.

Rất nhanh, đoạn video này đã bị chuyển phát vào trong mấy diễn đàn của Đông Nhạc, rồi sau đó một truyền mười, mười truyền trăm, trong một thời gian rất ngắn, cơ hồ bao trùm hết mọi công nhân Đông Nhạc sở hữu.

Chỉ một thoáng, một bầu không khí ủy khuất, uể oải, phẫn uất bắt đầu lan tràn khắp nội bộ công ty.

Người trong đoàn đội chế tác nhìn ra được, Hứa Trăn là thật sự nghiêm túc đi xem bộ điện ảnh này.

Những câu khích lệ của hắn không phải chỉ là lời khách sáo ngoài mặt, mà là khen ngợi phi thường đúng trọng tâm, còn khen rất nhiều, khen đúng ngay chỗ tác giả cảm thấy tự hào nhất.

Rất nhiều người không có tố chất thần kinh vững còn xem đi xem lại đoạn video này, thậm chí còn có người nhìn không được rơi nước mắt.

Những người này nói không rõ chính mình đến tột cùng vì cái gì mà khóc.

Không phải cảm kích, cũng không phải cảm động, có lẽ chỉ là bởi vì, suốt nửa đời người tầm thường của chính mình, mỗi ngày chết lặng mà kiếm ăn, kết quả bỗng nhiên phát hiện, có người có thể nhìn ra điểm sáng nhỏ nhoi của chính mình.

Đốc hết tâm huyết, thức không biết bao nhiêu đêm ròng để làm ra một thành phẩm, đôi lúc không chỉ mỗi tiền sống qua ngày, còn có sự tán thành và tôn trọng của người khác.

Mà loại cảm xúc này, một khi được ném quan, tựa như là độc được, muốn ngừng mà không được.

—— Chính mình thi triển hết sở học, không phải chỉ để làm nô bộc cho người khác.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều có tâm tư đi ăn máng khác.

Lúc trước, khi mà Thái tổng mang theo Hứa Trăn từ Đông Nhạc trốn đi, những người này có phần cố kỵ, bởi vì tình thế của công ty mới trông không sáng sủa, con người khi đã tới tuổi, phải biết gánh vác suy xét đủ loại trách nhiệm.

Mà hiện giờ, đã hơn một năm qua đi, công ty điện ảnh trách nhiệm hữu hạn “Lang Gia Các” này đã thành công xuất phẩm một bộ web drama, một bộ phim truyền hình, ở riêng từng lĩnh vực vẫn lấy được thành công lớn, đã xem như đứng vững gót chân trong bước đầu vào ngành.

Loại trình độ nguy hiểm này đã ngấp nghé ngưỡng có thể thừa nhận của rất nhiều người.

Ngô Vĩ Tân lướt mạng lục soát nửa ngày, không tra được tin tức Lang Gia Các thông báo tuyển dụng, do dự một chút, đơn giản dùng cơ hội hút thuốc chạy đến hậu viện, trực tiếp đi liên hệ Hứa Trăn.

“Đô đô đô.....”

“A lô? Ngô lão sư?”

Một lát sau, có người mất máy, Ngô Vĩ Tân nhận ra Hứa Trăn có lưu số chính mình, trong lòng vui vẻ, vội vàng đăng hăng nói, nói: “A Trăn, tôi là Ngô Vĩ Tân.”

“Vừa mới xem qua video cậu thay “Vương Thành” làm tuyên truyền, muốn cùng cậu nói một tiếng cảm ơn.”

Đầu dây bên kia, Hứa Trăn cười nói: “Ngô lão sư khách khí, đêm qua xem điện ảnh trùng hợp gặp mấy nhà truyền thông, trước đó không chuẩn bị, tôi đều là ăn ngay nói thật.”

Nghe thế, Ngô Vĩ Tân tức khắc lộ ra biểu hiện vừa hưng phấn nhưng có chút quần bách, nói: “Cái kia, A Trăn, có vấn đề muốn hỏi qua cậu.....”

Sau một lúc lâu hơi ngáp ngừng, dùng tiếng cười che lấp xấu hổ, nói: “Ách, tôi không quanh co lòng vòng với cậu nữa —— Lang Gia Các các cậu có chiêu mộ nhân viên kỹ thuật không?”

Hứa Trăn không chút do dự nói: “Nhu cầu cấp bách, nhu cầu cực kì cấp bách! Đặc biệt là yêu cầu vừa khớp với Ngô lão sư, cần một nhân viên kỹ thuật chắc tay có thể cân cả mảng hậu kỳ.”

Thanh âm của hắn nghe có chút hưng phấn, nói: “Ngô lão sư muốn tới sao? Quá hoan nghênh!”

“Lang Gia Các chúng tôi hiện tại chỉ có thể thuê người ngoài làm hậu kỳ, trước đó Thái thúc cũng nhiều lần nhắc qua, muốn tổ kiến đoàn đội riêng cho chính mình, đáng tiếc vẫn không tìm được người thích hợp.”

“Ngài chờ một lát, vấn đề nhân sự không thuộc khả năng hiểu biết của tôi, chờ một hai phút, tôi tìm nhân viên chuyên nghiệp tới liên hệ với ngài.....”

“.....”

Hai người thuận miệng hàn huyên hai câu, rồi cắt đứt trò chuyện.

Ngô Vĩ Tân có tật giật mình mà ở hậu viện đi dạo hai bước, lưu ý tầm mắt người chung quanh, nỗ lực che giấu hành động dị thường của mình, trách để bị phát hiện.

Một lát sau, một số điện thoại cố định xa lạ gọi đến ông, ông cho rằng là nhân viên công tác Lang Gia Các, vội vàng tiếp, nói: “A lô, xin chào?”

“Ha ha ha ha, lão Ngô!”

Nhưng mà lúc này, điện thoại kia đầu lại truyền đến một thanh âm trung niên quen thuộc, nói: “Ai nha, tôi nghe A Trăn nói ông muốn đến bên chúng tôi? Hoan nghênh, quá hoan nghênh!”

“Ông hiện tại ở đâu đâu? Ở Đông Nhạc? Mau chóng làm thủ tục, thu thập đồ vật, tôi hiện tại liền dẫn người đi tiếp ông!”

Ngô Vĩ Tân vừa nghe thanh âm này, lại không khỏi sửng sốt một chút.

——ngọa tào, Thái Thực Tiễn? !

Hứa Trăn nói tìm “người chuyên nghiệp” tới liên hệ ta, cư nhiên trực tiếp để chủ tịch tới? ?

Chương 729: Hứa Trăn Khen Đông Nhạc

Ngô Vĩ Tân chỉ cảm thấy lần chính mình “uyển chuyển từ chối” hơn một năm trước kia còn rõ ràng trước mắt, lúc này tức khắc có chút ngưng ngừng, vội vàng nói: “Thái tổng, ngài quá khách khí, nào cần đến ngài tự thân xuất mã, có chuyện gì ngài phái người chuyên môn tới cùng tôi bàn bạc là được.”

Thái Thực Tiễn vung bàn tay lên, không chút nào để ý nói: “Ai nha, cái công ty nhỏ nhoi này của chúng tôi thì làm gì có người chuyên môn? Tôi chính là người chuyên môn.”

Ngô Vĩ Tân: “.....”

Bỗng nhiên lại cảm giác công ty này siêu không đáng tin cậy là sao ta?

Hai người nói nói cười cười, tóm lại vẫn là thỏa thuận xong chuyện đi ăn máng khác.

“Ai đúng rồi lão Ngô,” Thái Thực Tiễn nói, “Ông có quan hệ trong giới hậu kỳ rộng hơn tôi, nếu là có người ông cảm thấy trình độ phù hợp, giúp đỡ nhau tí mà chiêu mộ nha, công ty chúng tôi hiện tại quá thiếu người, đặc biệt là thiếu nòng cốt kỹ thuật.”

Ngô Vĩ Tân nghe được lời này, theo bản năng mà ngẩng đầu liếc mắt nhìn văn phòng của mình ở lầu ba.

“Ừm được được, Thái tổng”, Ngô Vĩ Tân che miệng, thấp giọng nói, “Tôi sẽ thay ông..... Chuyện này, tôi sẽ giúp ông tìm kiếm.”

.....

Ngắn ngủn hai ba tiếng đồng hồ sau, đoạn video “Hứa Trăn khen phim “Vương Thành” của Đông Nhạc” bắt đầu lưu truyền rộng rãi ở trên mạng.

Bởi vì đoạn video đề cập đến Đông Nhạc, đáy lòng đám người Kiều Phong, Chu Hiểu Mạn kỳ thật không muốn xào cho nó nổi.

Nhưng đoàn đội Hứa Trăn cái gì cũng không có làm, độ hot của đoạn video lại càng ngày càng cao, dần dần bị người qua đường trên mạng chia sẻ sang các cộng đồng khác.

Đến giữa trưa, # Hứa Trăn khen Đông Nhạc điện ảnh liền leo lên hot search.

Bởi vì không lâu trước đây, “Lang Gia băng” nổi bật cực kỳ ở Ngọc Lan thường, cư dân mạng mới vừa bị các account marketing phổ cập khoa học gút mắc xưa giữa Hứa Trăn và Đông Nhạc.

Kết quả không nghĩ tới, Đông Nhạc vừa ra phim mới, tao ngộ danh tiếng xuống dốc, Hứa Trăn còn có thể dùng thái độ bình thản như thể khen tác phẩm của chủ cũ, làm ra loại sự tình phí sức lấy lòng không có kết quả này.

Đa số người có lẽ cũng không biết quá khứ của Hứa Trăn, chỉ thấy tin tức có “Vương Thành”, nhưng như cũ có đại lượng người xem nảy sinh cực nhiều hảo cảm đối với diễn viên nam ôn hòa tuổi trẻ này.

Thậm chí, một ít fan của nam thứ Chu Nhiên trong “Vương Thành” sau khi xem xong video, đều cảm thấy tự thẹn với lòng, suy đi nghĩ lại, rồi yên lặng xóa bỏ bài viết bôi xấu Hứa Trăn từng đăng.

.....

Trong lúc đó, bên phía đoàn phim “Thập Nguyệt Vi Thành”, bọn họ vốn dĩ kín đáo phê bình đối với việc Hứa Trăn tuyên truyền phim của nhà khác trong thời điểm mấu chốt, nhưng không có nghĩ đến, cái video phỏng vấn này mang đến độ nổi tiếng cho Hứa Trăn còn cao hơn là cho “Vương Thành”.

Đạo diễn Trần Tử An mắt thấy chỉ số hot search của Hứa Trăn nhảy một cú thật cao trong vòng 24h, làm sao bỏ lỡ thời cơ tốt này, lập tức xắn tay cuốn áo, phối hợp hot search mà tung ra một sóng tuyên truyền điện ảnh rầm rộ, khen vị diễn viên tuổi trẻ nhà mình này đến mức gọi là ba hoa chích chòe.

Sau đó, quả nhiên sự tình lật xe trước của gã đã được nghĩ ra cách tẩy trắng, nhưng thân phận “anti-fan của Hứa Trăn” lại rất khó lập tức rửa sạch sẽ, lập tức bị vô số người qua đường hung hăng phỉ nhổ.

Có điều, có sao đâu?

Trần Tử An hoàn toàn không thêm để ý.

Nếu có thể kéo lượng vé bán ra cho “Đắm mình truy lạc” của ta vượt ngưỡng 5%, ta liền nguyện ý mỗi ngày tự treo chính mình lên để mắng!

.....

Ngày bảy tháng mười, trong một rạp chiếu phim ở Dung Thành, mấy cô gái ngửa đầu nhìn mấy bộ điện ảnh đang công chiếu, rồi rầm không biết nên xem bộ nào.

Trong đó, một người nghĩ nghĩ, nói: “Sáng hôm nay vừa vặn tìm được một cái video, Hứa Trăn đi rạp chiếu phim xem “Vương Thành”, nói là đáng xem.”

Các đồng bạn lập tức phụ họa theo đuôi nói: “Đúng đúng đúng, mình cũng nhìn thấy cái video kia.”

“Ai, thật hâm mộ những người được xem chung phòng với Hứa Trăn!”

“Ai, mình vốn cũng muốn đi xem “Vương Thành” ngày năm tháng mười, không hiểu sao không quyết định đi? Nói không chừng còn có thể ngẫu nhiên gặp được!”

“Đoạn trailer cũng khá ra gì, mắt mình cũng có nhãn lực lắm chứ.....”

“Cả Hứa Trăn cũng khen, “Vương Thành” hẳn là cũng không tệ lắm.”

“.....”

Mấy cô gái riu rít mà nói nửa ngày, liếc mắt nhìn nhau, trong đó một người nói: “Vây chúng ta xem “Thập Nguyệt Vi Thành” đi!”

Mấy người còn lại cũng sôi nổi tỏ vẻ đồng ý, nói: “Đúng đúng đúng, sáng hôm nay nhìn thấy Hứa Trăn giới thiệu “Vương Thành”, mình liền muốn thấy Hứa Trăn.”

“Ha ha ha bồ cũng vậy? Mình cũng vậy!”

“Ngượng ngùng, Hứa Trăn là thật sự ra sức tuyên truyền “Vương Thành”, nhưng có thể xem Hứa Trăn thì việc gì chúng ta phải xem phim anh ấy đề cử ha ha ha.....”

Mấy cô bé nói nói cười cười, mua bốn vé “Thập Nguyệt Vi Thành”, xếp hàng chờ vào phòng chiếu.

.....

Mà cách nhóm cô gái vừa nãy không xa, lại có một đám người lén lút hai mặt nhìn nhau, cảm thấy hết sức kinh ngạc đối với những lời vừa nãy.

——“Vương Thành” đánh xem, vậy xem “Thập Nguyệt Vi Thành” đi?

Logic kiểu thần kỳ gì vậy!

Mấy người lén lút này tự nhiên là đám Hứa Trăn và Bành Tư Nguyên.

Chạng vạng ngày bảy hôm nay, đám người Hứa Trăn vì đèn bù tiếc nuôi trước đó muốn xem “Thập Nguyệt Vi Thành” mà không được, cố ý lên mạng giành trước vé xem phim, đổi rạp chiếu phim đi xem điện ảnh.

Hứa Trăn lần này hấp thụ giáo huấn phía trước, nghiêm mật nguy trang kỹ càng hơn trước, vừa ăn mặc đơn giản lại còn điều chỉnh động tác tư thế đi đường và giơ tay nhắc chân của chính mình, chung quy là an an toàn toàn xem xong, không lại bị người để ý.

So với “Vương Thành”, suất ghế của “Thập Nguyệt Vi Thành” rõ ràng muốn cao hơn nhiều, hơn nữa rõ ràng đã tới khung giờ khuya của ngày nghỉ cuối, phòng chiếu phim như cũ vẫn đạt tới trình độ chật ních.

Chương 730: Dời Nhà Của Lang Gia Các

Hứa Trăn tuy rằng là diễn viên tham gia, nhưng trước nay vẫn chưa xem qua thành phẩm sau cùng của “Thập Nguyệt Vi Thành”, cũng có chút chờ mong với bộ điện ảnh này.

Hơn nữa hẳn cũng muốn đứng ở thị giác người xem, xem chính mình dưới tình huống chung màn ảnh với nhiều vị ảnh đế, rốt cuộc bày biện ra hiệu quả như thế nào.

Có điều, Hứa Trăn có hơi chút ngoài ý muốn, khi ở phim trường, độ kỹ năng với nhóm ảnh đế đương nhiên chỉ là hành động bông bột nhất thời, còn khi phối hợp đối diện với Từ Hạo Vũ lại có cảm giác khó chịu như dùng lực đánh gối bông.

Nhưng vào thời điểm phim chính thức công chiếu, thứ khiến người xem kinh hỉ nhất ngược lại là vài đoạn cốt truyện giữa hần và Từ Hạo Vũ.

Từ Hạo Vũ đóng vai A Tứ, xa phu Lý gia trong “Thập Nguyệt Vi Thành”, lão gia đối đãi hần như thân nhân, giúp hần cầu hôn;

Hứa Trăn đóng vai thiếu gia Lý Sùng Quang coi hần như huynh đệ, dạy hần biết chữ, dạy hần viết thư cho người tình, cuối cùng trong chiến hỏa bay loạn dạy hần đọc câu “Trung Hoa vạn tuế”.

Hai người cùng đi lên con đường không lối về.

Trong phim, vài cảnh lấy nước mắt khán giả đều có liên quan đến quan hệ giữa A Tứ và Lý Sùng Quang.

Hứa Trăn nghe được hàng phía trước có người xem nhỏ giọng nghị luận nói: “Là tôi mù sao? Sao tôi lại có cảm giác kỹ năng của Từ Hạo Vũ vẫn dùng được?”

Đồng bạn nhỏ giọng nói: “Anh không sai, đúng là còn tốt.”

“Tôi nhớ rõ nửa năm trước xem “Dương gia tướng”, liền cảm giác người này diễn cũng khá tốt.”

“Hình như phạm là hợp tác với Hứa Trăn, trình độ của Từ Hạo Vũ liền cọt cọt theo mà tốt lên, thật thần kỳ.”

“Tôi thấy Từ Hạo Vũ về sau đừng tự mình đóng phim, chuyên môn đi đối diễn với Hứa Trăn đi, nói không chừng ngày nào đó có thể đạt được danh diễn viên kỹ thuật cho chính mình!”

.....

Phim kéo dài hai giờ, Hứa Trăn chưa đã thềm mà rời khỏi rạp chiếu phim.

Thành phẩm đầu ra của “Thập Nguyệt Vi Thành” vẫn rất đáng xem.

Đôi lập hai ngày trước xem “Vương Thành”, bộ điện ảnh này đúng là có thủ pháp quay chụp và tư duy dẫn chuyện cao hơn hần một bậc.

Phần hí văn nửa trước của phim dùng tiết tấu tinh xảo rành mạch mà dựng nên thân phận địa vị, tính cách, khổn cảnh và

khúc mắc mỗi một vị nhân vật trọng yếu, có thể nói là “đầu phượng” đúng chuẩn sách giáo khoa; phần sau, cao trào thay nhau phô bày kỹ thuật diễn và khả năng xử lý tương đối xinh đẹp, xem như cái “đuôi báo” kiên cố hữu lực.

Ngắn ngủn hai giờ, bộ phim hoàn thành một đoạn “Thủy Hử” theo hình thức “chia - gộp”, làm người không khỏi thán phục năng lực đạo diễn Trần Tử An.

Hai ngày trước, đoàn phim “Thất Cô” khi xem “Vương Thành” điên cuồng phê bình, bây giờ lại toàn bộ hành trình an an tĩnh tĩnh, không dám tỏ thái độ nhiều.

—— Đây thật là đạo diễn đỉnh cấp, đoàn đội thực lực đỉnh cấp mà!

Có lẽ có người không thích câu chuyện này, nhưng lại không thể không bội phục thực lực cái đoàn đội này.

Ngày tám tháng mười, kỳ nghỉ chính thức chấm dứt, thành tích lượng vé bán ra trong Quốc Khánh Đương rất cuộc ra lò.

“Thập Nguyệt Vi Thành” quảng bá bốn ngày, công chiếu ba ngày, cuối cùng lấy 7500 vạn lượng vé bán ra xếp hạng vị trí thứ hai toàn bộ Quốc Khánh Đương.

Thành tích này làm nhà làm phim rất là vừa lòng.

Mà cùng lúc đó, điện ảnh “Vương Thành” do Đông Nhạc Điện Ảnh lần đầu chế tác thu hoạch 2400 vạn lượng vé bán ra, xếp hạng thứ sáu, xem như thành tích không tồi.

Đông Nhạc Điện Ảnh rất rõ ràng, lượng vé bán ra của bộ điện ảnh này trong hai ngày sáu và bảy xuất hiện nhảy vọt, hiển nhiên là đã được đoạn video kia của Hứa Trăn kéo.

Nhưng mà, bọn họ trước nay đều không có nghĩ tới, ngày đó vé bán chạy nhưng không khiến lòng bọn họ vui.

Bởi vì, mấy ngày nay, tần suất từ chức trong công ty đã tới trình độ khiến người giận sôi.

Cả công ty toàn là nhân viên chuyển chủ.

Cuối cùng, khoảng giữa tháng mười, tổng có mười lăm vị nhân viên của Đông Nhạc Điện Ảnh đi ăn máng khác, chuyển sang công ty điện ảnh trách nhiệm hữu hạn Lang Gia Các.

Những người này chủ yếu là chuyên viên hậu kỳ, bao quát nhưng không chỉ giới hạn trong hiệu chỉnh hình ảnh, cắt nối biên tập, tổ hợp, kỹ xảo đặc hiệu,... nói chung là các lĩnh vực kỹ thuật nòng cốt.

Trong đó có Ngô Vĩ Tân, loại bạn già từ rất nhiều năm trước đã đi theo Thái Thực Tiễn tranh đấu giành thiên hạ, cũng có lính mới vào gần hai năm, đáng tiếc là chưa từng làm việc với Hứa Trăn.

Từ già đến trẻ, trên cơ bản xem như tận diệt đoàn đội hậu kỳ của Đông Nhạc.

Sau khi biết được tin tức này, Thái Thực Tiễn hưng phấn đến một đêm không ngủ, hận không thể tự mình lái xe buýt đến cửa Đông Nhạc tiếp người.

Lúc trước ông trốn khỏi Đông Nhạc, mang đi nghệ sĩ, mang đi đạo diễn, mang đi biên kịch, duy chỉ không thể mang đi đoàn đội phía sau hậu trường này.

Mà những người này, trên thực tế là ưu thế cốt lõi duy nhất Đông Nhạc Điện Ảnh có.

Trước mắt, đa số công ty điện ảnh không có đoàn đội kỹ thuật riêng, ví dụ truyền thông Hoa Ảnh, hạng mục kinh doanh chủ yếu là đầu tư điện ảnh; Từ Hãn Hoàn Cầu giải trí, nghiệp vụ là quản lý nghệ sĩ.

Mà Thái Thực Tiễn, từ cái ngày tự tay mở công ty, mục đích chính là chế tác điện ảnh, cho nên ông tổ kiến hoàn hoàn chỉnh chỉnh một tổ chức nguyên bộ từ quay chụp đến hậu kỳ.

Những nhân tài này, cơ hồ có thể nói là củ cải ông dốc hết tâm huyết đào ra, trong đó có rất nhiều người hiện giờ đều đã thành công có danh “người có quyền đứng đầu” giới phim truyền hình Hoa ngữ.

Kết quả, cuối cùng để lại hết số củ cải đó cho “kẻ địch”

Chương 731: Đón Người Nhà

Chuyện này khiến cho Thái Thực Tiễn khổ sở một đoạn thời gian thật dài.

Chẳng qua ông cũng không trách bọn họ.

Bởi vì lúc ấy nhóm người này rốt cuộc đều là có cơ sở kinh tế, đầu óc nóng lên, có thành tựu; mặc dù không thành, thì cũng coi như té ngã, không có ảnh hưởng quá lớn đối với sinh hoạt hằng ngày.

Nhưng kỹ thuật đoàn đội lại khác, những người này nhưng chịu không nổi sóng to gió lớn gây dựng sự nghiệp.

Nhưng mà, trước khác nay khác.

Hiện giờ Lang Gia các vui sướng hưởng vinh, tình thế phát triển rất tốt; mà tác phẩm của Đông Nhạc Điện Ảnh lại liên tiếp tạo ngộ danh tiếng sụp đổ, chất lượng trong ngành ngày càng sa sút.

Ở trong bầu không khí mơ hồ như vậy, đoạn video của Hứa Trần kia liền trở thành đòn thúc đẩy cuối cùng cho những người này quyết định đi ăn máng khác.

Vì chuẩn bị nơi công tác cho các đồng chí mới, Thái Thực Tiễn khẩn cấp bàn bạc lại mấy gian văn phòng gần chỗ ông.

Bởi vì không có sẵn phòng trống, chỉ có thể ra giá cao.

Vì biểu hiện thành ý, Thái Thực Tiễn còn cố ý dọn chính phòng mình sang văn phòng mới thuê, nhường văn phòng hiện có cho các đồng nghiệp mới.

Mười hai giờ chiều hôm nay, đám người Ngô Vĩ Tân tới, liền nhìn thấy người Lang Gia khí thế ngất trời mà chuyển nhà.

Nhóm kỹ thuật nhân viên vội vàng tỏ vẻ không cần dọn, bọn họ đi qua chỗ mới là được.

Nhưng mà Thái Thực Tiễn lại chết sống không đồng ý, tranh đoạt, đám người Ngô Vĩ Tân xông vào khu vực mới thuê, nháy mắt mắt choáng váng:

Chỉ thấy, trần nhà xanh da trời, đèn chiếu sáng hình đám mây;

Trên mặt tường sơn vàng đất, hồng cam và xanh lá mạ, còn vẽ voi, hươu cao cổ với cá heo biển;

Góc tường rải rác mà chất đồng chồng ghế đủ mọi màu sắc, một nùi đồ chơi thiếu cánh tay thiếu chân thiếu lông tóc các loại.....

Nói ngắn gọn, vô cùng thập cẩm.

Thái Thực Tiễn nhìn mọi người bày ánh mắt đại ra, mặt già đỏ lên, giải thích nói: “Hóa ra phòng kế bên là trường mầm non, mới vừa dọn đi, còn không kịp trang hoàng, khụ.....”

Ông vội vàng đẩy mọi người đi, nói: “Ai nha, đừng nhìn đừng nhìn!”

“Các anh trước tiên ở bên kia đi, liệt kê xem yêu cầu thiết bị, phần mềm trả phí linh tinh gì gì đi.”

Thái Thực Tiễn xấu hổ mà cười nói: “Tôi hiện tại điều kiện hữu hạn, ha ha!”

“Chẳng qua thời đại này quan trọng nhất chính là cái gì chứ? Là nhân tài!”

“Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng không sợ, thực lực còn ở chỗ này, một ngày nào đó có thể càng làm càng cường!”

“Đi đi đi, đều đừng ở chỗ này đại ra, tôi đặt xong cả rồi, tới hôm nay không say không về!”

“.....”

Một đám người nói nói cười cười, đều bị kéo đi uống rượu.

Mà bởi vì công nhân đã đến, Thái Thực Tiễn cũng động tâm tư đổi nơi làm.

Trước mắt, thuê mấy gian phòng ở không phải kế lâu dài, tóm lại vẫn là phải có văn phòng trụ sở riêng.

Chẳng qua, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ là không được, trước mắt công ty dùng tiền quá nhiều, tiền mặt thật sự là trống chọi đá.

Hứa Trăn đang quay chụp điện ảnh “Thất Cô”, Lang Gia các đầu tư 3000 vạn; Tống Úc, Tạ Ngạn Quân là diễn viên chính phim truyền hình “Nhân Y”, dự tính đầu tư 5000 vạn.

Sang năm, công ty còn muốn chụp một bộ phim chiến tranh, tới tham dự đấu thầu CCTV kháng chiến kịch, vì thế, Thái Thực Tiễn tính toán vung tiền quy mô lớn, mọi phân đoạn đều phải làm được trình độ cao cấp nhất giới phim truyền hình Hoa Ngữ.

Mặt khác, hiện tại hậu kỳ đoàn đội cũng vào chỗ, các loại thiết bị đều phải phối trí, ký tên, chỉ tiêu hàng ngày cũng là một bút không nhỏ.....

Thái Thực Tiễn càng nghĩ càng cảm thấy chột dạ, tổng cảm giác có điểm thực xin lỗi “Hứa tổng” nhà mình.

Đứa nhỏ này ngây ngô theo chính mình hai năm, đến nay còn không có nhìn thấy tiền.

Không chỉ có chia hoa hồng, ngay cả tiền chụp quảng cáo, quay phim cho công ty điện ảnh nhà khác đều lấy để “trợ cấp gia dụng”.

Có điều cũng may, “Lang Nha bảng” mang đến cho bọn họ nguồn thu cực kỳ phong phú, còn miễn cưỡng sinh sống qua ngày được.

Hết hạn trước mắt, “Lang Nha bảng” ở đài truyền hình quốc nội đã truyền phát năm ngày; mặt khác, sau Ngọc Lan thưởng, quyền truyền phát tin còn bán được cho Hương Giang, Đài Đảo và Cao Ly, ở các nơi đều lấy được thành tích rating không tồi, lại còn kiếm được rất nhiều nhận xét.

Nói ví dụ ở Đài Đảo.

Lúc trước Thái Thực Tiễn vì tiền, trao quyền truyền phát “Lang Gia bảng” cho một đài truyền hình Đài Đảo cấp ba.

Kết quả không nghĩ tới, “Lang Nha bảng” phát sóng, ratings đầu ngày hơn một, ngày sau còn gấp ba, hơn nữa, ngày đóng máy, vượt xa nhiều bộ phim địa phương, rating đứng đầu bảng, lấy được thành tích tốt nhất tự nghĩ ra của đài truyền hình này.

Nhưng mà khiến người dở khóc dở cười chính là, lúc sau, đài truyền hình này bắt đầu liên tục chiếu “Lang Nha bảng”, sáng cũng chiếu chiều cũng chiếu đêm khuya cũng chiếu.....

Thẳng đến bị phạt tiền, đài truyền hình này ngoan ngoãn giao tiền, sau đó tiếp tục chiếu.

Có đồng sự công tác ở Đài Đảo cười liên hệ Thái Thực Tiễn, nói đài truyền hình này đã bắt đầu bị người xem gọi là “Lang Gia đài”, cái này làm cho Thái Thực Tiễn đã đắc ý lại cảm giác có chút buồn cười.

Lại nói ví dụ ở Cao Ly.

Theo “Lang Nha bảng” nổi tiếng, Hứa Trăn dần dần được rất nhiều người xem địa phương yêu thích, nhưng mà lúc này lại không biết là ai, tuyên bố video Hứa Trăn ở đoàn phim “Ỗ Thiên” bị nghệ sĩ Kim Jae Hoon Cao Ly hất bát canh lên mạng, lập tức khiến cho sóng to gió lớn.

“Lang Gia bảng” nổi tiếng cộng với công ty đối diện quạt gió thêm củi, tin tức này một lần bước lên đầu đề báo địa phương.

Vô số công dân mạng mắng Kim Jae Hoon, ở trước màn ảnh một bộ sắc mặt ngoan bảo bảo, không nghĩ tới sau lại lén lút ghê tởm, mặt mặt với bạn hải ngoại.

Vị thần tượng tiền đồ vừa lên đã xám xịt mà hoàn toàn thoái vị, từ đây mai danh ẩn tích.

Đôi tin tức đó, nhìn như không có tiền lời, nhưng trên thực tế, lại có chỗ tốt lớn đối với nghiệp vụ ngày sau của công ty.

Đặc biệt là tên của “Lang Nha bảng”, nổi tiếng nhân tiện kéo theo danh tiếng “Lang Gia các”, Thái Thực Tiễn không chỉ cảm thấy đắc chí với quyết định lúc trước của mình.

Chương 732: Mỗi Ngon Câu Cá

Cùng lúc đó, ở Đài Đảo.

Thanh niên biên kịch Cao Kỳ Phong một giấc ngủ đến giữa trưa mới rời giường, đánh răng, gã tùy tay mở TV thay đổi đổi đài, không ngoài sở liệu mà lại lần nữa thấy được “Lang Gia bảng” đang phát lại.

Cao Kỳ Phong khóe miệng trù trù, chờ đến bôi kem đánh răng lên bàn chải điện thượng.

Không hổ là “Lang Gia đài”, một bộ phim truyền hình không hắc không đất trống chiếu bốn tháng, thật là một nhân tài.....

Là người trong ngành, gã đương nhiên đã sớm đã xem qua “Lang Gia bảng”, cũng thừa nhận bộ kịch xác thật là có độc đáo.

Cốt truyện có tiết tấu chặt chẽ là một phương diện, diễn viên có tiêu chuẩn cao là về phương diện khác.

Nữ chính Du Mi gã phi thường quen thuộc, biết đây là một vị ảnh hậu rất có danh quốc tế; mà nam chính gã trước không nhận biết, tò mò tra xét một chút, phát hiện người này tên là Hứa Trăn, năm nay mới 22 tuổi, bằng vào “Lang Nha bảng” thành công bắt được danh hiệu “Thị đế” lần đầu tiên trong cuộc đời.

Chà, thị đế.....

Cao Kỳ Phong vừa đánh răng, vừa nhìn Mai Trường Tô trên màn hình TV, đôi mắt bỗng nhiên sáng một chút

—— tuổi trẻ, soái khí, kỹ thuật diễn nhất lưu, lại là thị đế.....
Cái diễn viên này, phù hợp hết thấy yêu cầu của đạo diễn!

Tìm diễn viên vì sao một hai phải câu nệ với giới làm ăn nhỏ hẹp của Đài Đảo đầu?

Hòa thượng ngoại lai thì cũng biết niệm kinh mà!

Cũng không biết, người này có phải chỉ am hiểu diễn kịch cổ trang hay không, hiện đại đô thị, đặc biệt là vườn trường thì có trình độ như thế nào.

Nghĩ như vậy, Cao Kỳ Phong vội vàng súc súc miệng, cầm di động, tìm tòi tin tức về “Hứa Trăn”.

Lục soát qua, thật đúng là bị gã lục soát kỹ: Vị diễn viên này, trong năm trước đã từng biểu diễn một bộ vườn trường tình yêu, tên là “Nụ hôn đính ước”, nghe nói là lấy được thành tích và danh tiếng tương đương tốt.

Cao Kỳ Phong vội vàng từ trên mạng tìm được tài nguyên “Nụ hôn đính ước”, lập tức tải xem.

Xem ba bốn tập xong, trong lòng gã liền hiểu rõ: Diễn viên này thật sự giỏi!

Không chỉ có hình tượng, kỹ thuật diễn, càng diệu chính là trên người có thần thái thiếu niên phi thường khó được, quả thực là hoàn mỹ phù hợp nhân vật trong ngòi bút của chính mình!

Nghĩ như vậy, Cao Kỳ Phong lập tức cầm di động gọi một dãy số.

“Đô đô đô.....”

“Kỳ Phong?”

Một lát sau, đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói trung niên lừ lừ mỗi một.

“Hoàng đạo, tôi là Kỳ Phong,” Cao Kỳ Phong hỏi, “Vai chính nam nữ “Muốn gặp người” hiện tại đã định chưa?”

Đầu kia, người trung niên nói: “Nữ chính cơ bản rồi, nam chính còn do dự.”

“Đã thấy vài người, có kỹ thuật diễn, nhưng là không quá giống hình tượng tôi muốn;”

“Có rất nhiều người đạt chuẩn hình tượng, nhưng kỹ thuật diễn và kinh nghiệm đều có chút không đủ.”

“Như thế nào, anh có đề cử người được chọn sao?”

Cao Kỳ Phong vội vàng nói: “Hoàng đạo, ngài xem qua “Lang Nha bảng” chưa?”

Đầu kia, người trung niên một tiếng ai thán, nói: “Đừng cùng tôi nói “Lang Nha bảng”! Ở nhà, vợ tôi, con gái bé con gái lớn của tôi xem mỗi ngày đây!”

“Một ngày xem lại ít nhất ba lần! Tôi ở bên cạnh nghe, lời kịch cũng muốn thuộc!”

“Má nó, có gì hay, có hay cũng chịu không nổi nhai đi nhai lại nhiều như vậy”

Cao Kỳ Phong vừa nghe lời này, cười đến ngửa tới ngửa lui.

Ai u, thật là quá khó khăn! Còn tốt ta không có vợ.

E hèm, không chỉ có không có vợ bạn gái cũng không có.....
Ngẫm lại bỗng nhiên có hơi chua xót là chuyện như thế nào.....

Cao Kỳ Phong bình phục một chút tâm tình, lại nói: “Hoàng đạo, ngài cảm thấy nam chính “Lang Nha bảng” thế nào? Có thể diễn Lý Tử Duy hay không?”

Vừa nói ra, người trung niên kia tựa hồ là sửng sốt một chút.

“Tê.....”

Sau một lúc lâu, người trung niên phách trán, nói: “Ai u anh đừng nói, nói rồi lại thấy hợp!”

“Tôi bỗng nhiên nhớ tới, diễn viên này trước đó diễn qua một phiên bản của “Nụ hôn đính ước”, diễn không tồi!”

Người trung niên nói nói lại hưng phấn: “Anh nói vậy càng khiến tôi cảm giác, diễn viên này diễn Lý Tử Duy khẳng định không thành vấn đề!”

Hai người nói nói rồi thảo luận, từng người đưa ra một ít ý nghĩ của chính mình.

Mấy năm nay, càng ngày càng nhiều tác phẩm có người cả hai bên bờ hợp tác, vị đạo diễn này cũng đã từng quay một phim hợp tác, nên không tồn tại phương diện chương ngại.

Nhưng vấn đề là, bọn họ cảm thấy Hứa Trăn thích hợp, lại không xác định đối phương rốt cuộc có nguyện ý hay không.

Rối rắm nửa ngày, biên kịch Cao Kỳ Phong nói: “Hoàng đạo, ngài xem như vậy được chưa.”

“Hoặc là tôi trước cùng đài truyền hình bên kia liên hệ một chút, hỏi một chút bọn họ có muốn mua quyền phát sóng “Nụ hôn đính ước”.”

“Hiện tại “Lang Nha bảng” đang nổi tiếng, tiến cử một bộ phim có diễn viên tương tự tuyệt đối là đề nghị tốt, tôi phỏng chừng đài truyền hình hẳn là sẽ nguyện ý.”

Cao Kỳ Phong động não nói: “Sau đó chúng ta nương cơ hội mua quyền, đi mời cậu ta tham diễn “Muốn gặp người”, như vậy có phải hay không liền tương đối thuận lý thành chương?”

Người trung niên nghĩ nghĩ, nói: “Anh có biện pháp hay, dùng mỗi ngon câu cá, xác suất thành công cũng sẽ cao một ít.”

“Nhưng là tôi có một nghi vấn.”

“Nếu đối phương chỉ rửa mỗi chứ không mắc câu? Vậy không lẽ chúng ta cho không?”

Lời này vừa ra, hai bên đồng thời lâm vào trầm mặc.

Chương 733: “Muốn Gặp người”

Hôm nay ngày mười lăm tháng mười, Hứa Trăn đi theo đoàn phim “Thất Cô” từ nội thành Dung Thành đi tới nông thôn,

chuẩn bị quay chụp cảnh Tăng Soái nhận thân.

Này là đoạn quan trọng nhất của Hứa Trăn, vì thế hắn làm sung túc chuẩn bị.

Nhưng đang trên đường di chuyển, người đại diện Kiều Phong lại bỗng nhiên mang đến một tin tức cho hắn.

“Có đài truyền hình Đài Đảo muốn mua “Nụ hôn đính ước”?”
Hứa Trăn ngồi trên xe, nắm di động nghe, nói, “Được, tốt, bán!”

“Giá tiền giao cho Thái thúc đi nói là được, ca, tôi bên này bận đóng phim, không thể tiếp.”

Kiều Phong nói: “Không không không, A Trăn, cậu nghe tôi nói xong, đối phương trừ bỏ muốn mua “Nụ hôn đính ước”, còn muốn mời cậu đi chụp một bộ kịch.”

“Tôi vừa mới xem kịch bản, thật sự, quả thực, tôi cảm giác tôi tam quan đều phải bị đổi mới! Tôi chưa từng gặp qua có người có thể chơi thể loại xuyên qua thành như vậy!”

“Đối phương tỏ vẻ nếu cậu nguyện ý tiếp, bọn họ nguyện ý làm thành phim hợp tác hải ngoại, đồng ý cho Lang Gia các nhập cổ.”

Hứa Trăn nắm di động, trầm mặc một lát, nói: “Kiều ca, tôi chưa hiểu lắm.”

“Ý gì? Có một đài truyền hình Đài Đảo, không chỉ muốn tôi làm việc cho họ, còn muốn lấy tiền của tôi?”

Kiều Phong: ?? ?

Mạch não của đứa nhỏ này? ??

Hứa Trăn nói lời này xong, đoàn phim “Thất Cô” đang ngồi ở trên xe, mọi người trong xe đều nghe được cách lý giải thần kỳ của hắn.

Trong lúc nhất thời, mọi người cười đến ngửa tới ngửa lui, ngã trái ngã phải, liền tài xế đang lái xe cũng cười đến liệt miệng, bả vai run lên.

Ai u mẹ ơi, lý giải thật có đạo lý!

Lúc này, chỉ có tác giả Bành Tư Nguyên “Thất Cô” cười có chút miễn cưỡng, một bộ dáng đầu gối trúng đạn.

—— không chỉ bắt thằng nhỏ làm không công, lại còn “lừa” tiền người ta.....

Cái này, như thế nào nghe hình như là đang nói ta đâu?

“Thất Cô” cũng có hình thức tương tự mà, không cho thù lao đóng phim, còn lừa dối Lang Gia các bọn họ đầu tư tiền.....

Bành Tư Nguyên dường như không có việc gì mà quay mặt qua chỗ khác, làm bộ thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ.

Mà lúc này, bên kia điện thoại, Kiều Phong mười phần bất đắc dĩ mà thờ dài, hỏi: “Cậu quay chụp thuận lợi không? Đại khái khi nào đóng máy?”

Hứa Trăn nói: “Dạ, rất thuận lợi, tôi cũng chỉ còn cảnh cuối cùng, không sai biệt lắm cuối tháng này là có thể đóng máy.”

“Cậu phát cái địa chỉ cho tôi,” Kiều Phong nói, “Tôi qua tìm cậu, hai ta gặp mặt bàn bạc.”

Dứt lời, anh nhin không được tiếp tục tận tình khuyên bảo mà khuyên dụ: “Nghe ca nói, cậu không cần mâu thuẫn chuyện Đài Đảo, tuy rằng thị trường phim truyền hình bọn họ mấy năm nay xác thật là tương đối đê mê, nhưng phim “Muốn gặp người” này là thật sự đặc biệt, đặc biệt đặc biệt rất chất lượng.”

“Ngày hôm qua bọn họ cho tôi xem, ta thuê hai ngày một đêm xem xong, thật sự, xem đến da đầu tê dại!”

Hứa Trăn rất muốn hỏi thử đầu Kiều Phong có còn khỏe không, Chẳng qua không có mặt mũi nói ra. Hắn do dự một chút, hỏi: “Kiều ca, đây là phim loại hình gì?”

Kiều Phong do dự mà nói: “Tê..... Không biết nói sao.”

“Thê loại gì đây, thanh xuân huyền nghi? Ách, vẫn nên gọi là vườn trường tội phạm? Nửa phần là xuyên qua, cũng có một chút trinh thám..... Cái kia, nói tóm lại, đại khái xem như cái phim thần tượng.”

Hứa Trăn: ? ??

Kiều ca đang nói gì? ?

Hai người ở trong điện thoại không có nói nội dung cụ thể “Muốn gặp người”, hẹn thời gian gặp mặt nói sau.

Hứa Trăn tuy rằng không hiểu phim này muốn nói về cái gì, nhưng hắn vẫn là tương đối tin tưởng năng lực chọn kịch bản của Kiều Phong.

Có thể được Kiều Phong khen ngợi, nói vậy hắn là có chỗ hơn người.

Chờ “Thất Cô” xong, chính mình cũng xem, nếu thật sự chất lượng đặc biệt vượt qua thử thách, cho không tiền chụp cũng không phải không thể.....

Hứa Trăn chờ đợi mà cắt đứt điện thoại, trong lòng ần ần đau.

.....

Bên kia, Kiều Phong buông di động, nghiêm túc sửa sang lại bút ký làm từ tối hôm qua, thế muốn khuyên bảo Hứa Trăn đóng bộ kịch này.

“Muốn gặp người” tuy rằng không phải đại chế tác, nhưng nó lại có đề tài đô thị Hứa Trăn rất ít đóng, hơn nữa vẫn là phim hợp tác.

Có chỗ tốt rất lớn với con đường phát triển và mở rộng của Hứa Trăn.

Hứa Trăn hiện tại hiển nhiên là không phim, nhưng bởi vì quá khứ ảnh hưởng, Kiều Phong tuyệt đại đa số là thu được đề cử đóng cổ trang, sau là dân quốc. Đô thị là cực ít, mặc dù có, cũng là đề tài vườn trường.

Cũng dễ hiểu.

Một phương diện là Hứa Trăn hiện tại tuổi còn quá nhỏ, rất nhiều nhân vật xác thật diễn không hợp; về phương diện khác là do hắn chưa diễn qua loại hình này, đối phương sẽ hoài nghi thực lực và sức ảnh hưởng của hắn ở phương diện này.

Mà nam chính Lý Tử Duy trong “Muốn gặp người” phi thường xảo diệu: Hắn ở trong kịch bản chủ yếu dùng hình tượng nam thần vườn trường dương quang soái khí lên sân khấu, nhưng bởi vì cách biệt chiều ngang về thời gian, dẫn tới có đề cập đến tất cả nhóm tuổi.

Chính nhờ biểu hiện của Hứa Trăn trong “Nụ hôn đính ước” hấp dẫn lực chú ý của đoàn phim “Muốn gặp người”, Kiều Phong cảm thấy, “Muốn gặp người” cũng có thể là một cơ hội, trợ giúp Hứa Trăn mở ra một khung trời rộng lớn hơn trong lĩnh vực phim đô thị.

Bộ phim này đối với Hứa Trăn giai đoạn hiện tại tới nói, không thể nghi ngờ là một lựa chọn phi thường tốt.

Chương 734: Tăng Soái Nhận Thân

Hôm nay mười sáu tháng mười, đoàn phim “Thất Cô” đến “Nhận thân” lấy cảnh sơn thôn, đây là cảnh cao trào cuối cùng trong cốt truyện.

Mà Kiều Phong cũng không ngừng đẩy nhanh tốc độ, từ kinh thành phong trần mệt mỏi mà chạy tới nơi này.

Có điều, để Hứa Trăn không nghĩ tới chính là, Kiều Phong không phải một người tới, còn có mấy “Du khách” thần bí đến từ Đài Đảo tới cùng.

Vài vị du khách vừa xuống xe, nhìn chung quanh non xanh nước biếc, tán thưởng phong cảnh một phen; khi nghe nói đoàn phim “Thất Cô” trong vòng hai tháng đã liên tục chiến đấu ở năm chiến trường tỉnh thị, khoảng cách di chuyển dài 5000 km hơn, càng là lộ ra kinh ngạc cảm thán.

—— mấy người đó tự nhiên là vài vị chủ sang của đoàn phim “Muốn gặp người”, cụ thể bao gồm đạo diễn Hoàng Thiên Tứ, biên kịch Cao Kỳ Phong, cùng với hai vị đại biểu.

Nếu Hứa Trăn biểu diễn nam chính “Muốn gặp người”, đối với Hứa Trăn tới nói khả năng chỉ là một lựa chọn không tồi; nhưng là đối với đoàn phim “Muốn gặp người” tới nói, đây lại là một sự tình trọng đại.

Theo “Lang Nha bảng” nổi tiếng, danh tiếng và lực ảnh hưởng của Hứa Trăn ở hai bờ sông đều khá cao, nếu “Muốn gặp người” có thể được hắn diễn chính, lập tức bộ phim này liền từ Đài Đảo nổi tiếng lan sang cả giới phim truyện Hoa Ngữ, bởi vậy có thể mang đến kinh tế hiệu quả và lợi ích ở mức vô pháp đánh giá.

Cho nên, nhà đài nói nguyện ý làm công ty nhập cổ cho Hứa Trăn, là thật sự đang bày tỏ thành ý, tỏ vẻ có tiền cùng nhau kiếm, tuyệt không ăn mảnh.

Rốt cuộc, phim truyền hình Đài Đảo tốn rất ít tiền chế tác, “Muốn gặp người” dự tính kinh phí chế tác chỉ có 1000 vạn mà thôi, chút tiền ấy đổi với một vị nghệ sĩ nổi tiếng tới nói, kia còn có thể kêu là tiền?

—— thật đúng được xem là tiền.

Hứa Trăn nhìn bọn họ tỏ thái độ ân cần, nghe cách phát âm cổ quái của những người này, vẻ mặt thành khẩn mà nói, hai bên cùng đổ 500 vạn, mọi người cùng nhau quay phim truyền hình, theo bản năng mà phản ứng là:

Đây là một đám lừa đảo đến từ phương xa.

Nhưng cũng may tổ chất hần tương đối cao, lại như thế nào cũng sẽ không chỉ thẳng mặt, bên ngoài còn bày vẻ khách khách khí khí.

Hai bên đơn giản hàn huyên vài câu, đoàn phim “Muốn gặp người” liền tỏ vẻ không chậm trễ Hứa Trăn đóng phim, bọn họ ở ngoài sân tùy tiện nhìn xem.

Chỉ chốc lát sau, Hứa Trăn về tới phim trường, bắt đầu thương nghị với đạo diễn “Thất Cô” cảnh sắp tới.

Một bên, Trần Chính Hào nhìn chung quanh thấy đám “Du khách”, thấp giọng hỏi Hứa Trăn: “Đám người nào đó?”

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, nói: “Vài vị từ Đài Đảo, nói là có một bộ muốn tìm tôi chụp.”

Trần Chính Hào nghe vậy, hơi hơi nhú mày nói: “Phim thần tượng sao?”

Hứa Trăn suy tư lắc lắc đầu, nói: “Giống như không phải phim thần tượng thuần túy, Kiều ca nói, đại khái là thanh xuân huyền nghi vườn trường phạm tội xuyên qua.”

Trần Chính Hào nghe một chuỗi, rõ ràng ngắt ra, một lát sau mới nói: “Đóng phim trước đi.”

“Trong chốc lát có dịp tôi cho xem.”

“.....”

Hai người đơn giản hàn huyên hai câu, liền lại thảo luận tiếp.

Cảnh diễn kế tiếp nói về khi Tăng Soái trải qua một loạt khúc chiết, rốt cuộc thành công tìm được cặp phu thê hư hư thực thực là cha mẹ đẻ của mình.

Hai bên bàn bạc xong qua điện thoại, Tăng Soái đi cùng Lôi Trạch Khoan, đi tới thôn xóm đôi vợ chồng này ở.

Hứa Trăn lúc này ăn mặc một bộ sơ mi trắng sạch sẽ thoáng mát, trông hết sức thanh niên học sinh; mà Trần Chính Hào ăn mặc một bộ tây trang vải thô màu khaki, to rộng thùng thình, hoàn toàn không vừa, nhìn qua như có loại cảm giác đã trịnh trọng lại quê mùa, rất vi diệu.

Hứa Trăn trước nay đều không có nghĩ tới, Hào ca cũng có một ngày bị hóa trang bản đến như vậy.

Anh ta mà dùng hình tượng này đi ra đường, phỏng chừng đến fans của anh còn nhận không ra.

Không thể không nói, kỹ thuật diễn và kỹ xảo hoá trang thật là một kỹ năng thần kỳ.

Mà cùng lúc đó, đoàn phim “Muốn gặp người” cũng đang chú ý bọn họ.

Đạo diễn Hoàng Thiên Tứ đã từng nhiều lần đạo diễn phim hợp tác, có chút giao tình với ban truyền thông Hoa Ảnh.

Hắn đi theo Bành Tư Nguyên đứng ở phía sau máy theo dõi của đạo diễn, gần gũi vây xem tình hình phim trường, mười phần chờ mong biểu hiện của Hứa Trăn.

Buổi sáng, chín giờ hai mươi, hết thầy chuẩn bị ổn thỏa, đoạn diễn chính thức bắt đầu.

Đầu tiên, muốn quay chụp suất diễn bọn họ đang chạy tới sơn thôn.

Hứa Trăn và Trần Chính Hào ngồi một chiếc Minibus, nhiếp ảnh gia thì tại ghế điều khiển khiêng máy quay phim, quay chụp màn ảnh hai người ở trong xe.

Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan lưng ngồi thẳng tắp, sắc mặt cứng đờ, ngay ngay ngán ngán, nhìn qua so Hứa Trăn còn muốn khẩn trương;

Mà Hứa Trăn tắc duỗi tay chống cằm, thần sắc thông dong mà nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, một bộ đường như không có việc gì.

Nhưng cùng lúc đó, một cái tay khắc của hắn lại không ngừng sửa sang một cái nếp uốn nơi góc áo somi, hiển nhiên cũng bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

“Cậu có ấn tượng về nơi này không?” Một bên, Trần Chính Hào nhẹ giọng hỏi.

Hứa Trăn quay đầu, trầm mặc một lát, lắc đầu nói: “Không có, một chút cũng không có.”

“Hoàn toàn không có ấn tượng.”

Nói, hắn hơi hơi cúi đầu, tự giấu mà cười, nói: “Không ấn tượng cũng không quan trọng, tôi tới chỗ này đơn giản chính là vì muốn chứng minh thân phận thôi, lại không phải tới tìm hồi ức thơ ấu.”

“Nhiều năm như vậy chưa từng ở bên nhau, có thể có cái cảm tình gì đâu, người ta nói không chừng cũng không muốn thấy ta.”

Chương 735: Tôi Tên Là Mao Tuyết Tùng

Trần Chính Hào nghe thế, mở miệng an ủi nói: “Cậu đừng nói như vậy.”

“Mặc kệ qua bao nhiêu năm, cha mẹ tóm lại là cha mẹ, bọn họ khẳng định là nguyện ý gặp cậu.”

Hứa Trăn rũ đầu, không tỏ ý kiến.

Hắn nghiêng đầu liếc liếc mắt nhìn Trần Chính Hào, nhin không được bữu môi, nói: “Lôi ca, anh mặc kiểu gì vậy? Không phải là bộ âu phục lúc kết hôn đã mặc chứ?”

Trần Chính Hào dùng sắc mặt cứng đờ mà cười cười, nói: “Ừ, đúng vậy, anh chỉ có một bộ âu phục này.”

Hứa Trăn có chút bất đắc dĩ nói: “Lôi ca, người không cần coi trọng như vậy? Để người khác cười chê!”

Mà Trần Chính Hào kiên quyết mà lắc đầu, nói: “Sẽ không, cậu tin tưởng ta, cha mẹ cậu nhất định đáng được coi trọng.”

Khi nói chuyện, cái trán anh ta đổ mồ hôi, không biết là bởi vì khẩn trương, hay là bởi vì ngày nóng còn mặc âu phục.

Xe vẫn đi, anh ta một đường dùng khăn tay cũ lau mồ hôi, bộ dáng nhìn qua hơi có chút chật vật.

Bên sân, đạo diễn “Muốn gặp người” Hoàng Thiên Tứ không khỏi nhướn mày.

Mới vừa rồi, đoạn biểu diễn này tổng cộng không có vài câu lời kịch, cũng không có cốt truyện gì, nhưng lại rất có khuynh hướng cảm xúc.

Trần Chính Hào ăn mặc âu phục lỗi thời, một đường không ngừng lau mồ hôi; mà Hứa Trăn nhìn như đường như không có việc gì, trên thực tế vẫn luôn rối rắm không biết nên đóng thùng áo somi hay không, do dự tới do dự lui.

Hắn không biết nên lấy bộ mặt nào để gặp cha mẹ ruột.

Cũng không biết đối phương rốt cuộc có hoan nghênh hẳn hay không.

Mấy cái động tác vô cùng đơn giản đã lộ rõ cảm xúc khẩn trương của hai người, biểu diễn đến tương đương cao cấp.

—— người thanh niên này, thực biết diễn kịch!

Minibus uốn lượn trên đường núi, Hứa Trăn và Trần Chính Hào trầm mặc thật lâu, rũ đầu, ai cũng không nói nữa.

Nhưng mà lúc này, đánh vỡ trầm tịch giữa sân lại không phải hai người trong xe, mà là giọng của một cô bé bên ngoài.

“Xe tới! Xe vào thôn!”

Một tiếng thét chói tai thanh thúy bỗng nhiên không hề có dấu hiệu mà đánh vỡ yên tĩnh, Hứa Trăn bỗng dừng ngẩng đầu lên, lại thấy ngoài cửa sổ xe, ba bốn đứa trẻ trong thôn ở ven đường nhìn bọn họ, nhìn thấy đám Hứa Trăn nhìn lại đây, mấy đứa bé nhếch miệng cười, cười vang chạy ra.

“Có xe tới! Có xe tới!”

Giọng trẻ con thanh thúy càng lúc càng vang xa trên đường núi.

Một lát sau, Minibus chuyển qua một khúc cong, phong cảnh trước mắt bỗng nhiên trở nên bỗng nhiên rộng rãi.

Đường núi khúc khúc chiết chiết, hai bên toàn là nhà trệt san sát nối tiếp nhau.

Cách đó không xa, trên đầu cầu có một bảng đỏ rất to, viết một hàng chữ to bắt mắt: Hoan nghênh Mao Tuyết Tùng về nhà.

Ở hai bên con đường, vô số thôn dân dùng ánh mắt tò mò đánh giá chiếc Minibus vừa đến, trong đó càng có rất nhiều người giống những đứa bé khi nãy, vừa chạy, vừa cao giọng hô: “Xe tới! Xe tới!”

“Mẹ Tuyết Tùng, xe tới! Mau tới! !”

“.....”

Minibus chạy thêm về phía trước không đến 200 mét, do người vây xem hai bên đường quá nhiều nên buộc phải dừng.

Nhìn thấy xe ngừng lại, thôn dân chung quanh tức khắc vây quanh lại đây, mồm năm miệng mười mà kêu lên: “Là Mao Tuyết Tùng sao? Ai là Mao Tuyết Tùng?”

Trên xe, Hứa Trăn nhìn tình hình chung quanh, ngẩn ngơ một lúc lâu, rốt cuộc cũng nhờ cảm xúc lôi cuốn mới xuống khỏi xe.

Hắn bày vẻ mặt có chút mờ mịt, quay đầu nhìn thôn dân chung quanh đang nhiệt tình, nhìn qua có chút chân tay luống cuống.

“Là Tuyết Tùng sao?”

Đúng lúc này, một đôi vợ chồng đầu tóc hoa râu lão từ trong đám người bước lại, ánh mắt xẹt qua đoàn người chung quanh, thẳng tắp mà nhìn từ trên xuống dưới Hứa Trăn vừa mới bước khỏi Minibus.

Hứa Trăn bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Hai già một trẻ ba người, ở giữa là đám đông mênh mang ngăn cách, bỗng nhiên bốn mắt nhìn nhau.

Trong nháy mắt này, Hứa Trăn còn chưa nói ra một câu, chỉ là ngơ ngác mà nhìn cặp vợ chồng, bỗng nhiên hốc mắt đỏ.

Hắn đứng ở nơi đó, không di chuyển một bước chân, chỉ là bị động mà bị thôn dân vây quanh xô đẩy tới gần cặp vợ chồng già.

Nhưng lúc này, cặp vợ chồng già lại là liều mạng rẽ đám đông ra để chạy lại gần hắn.

“Tuyết Tùng, là Tuyết Tùng!”

Hai người lao đến trước người Hứa Trăn, bác gái bắt lấy tay Hứa Trăn, không đợi hắn trả lời, ngữ khí lại cực kỳ chắc chắn.

Hứa Trăn đại ra mà đứng ở tại chỗ, nhìn hai vị trung niên ở trước mặt gào khóc rống lên, thân thể có chút hơi hơi run rẩy, nhưng lại nói không ra lời.

Hắn ngẩn ngơ một lúc lâu, bỗng nhiên thông thả mà quay đầu lại, nhìn về phía phương hướng Minibus.

Ở nơi đó, Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan lẻ loi một người đứng ở bên Minibus, bên người không ngừng có thôn dân hưng phấn chạy sượt qua, lao tới chỗ Hứa Trăn bên

này, nhưng anh ta lại trước sau như một đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

“Lôi ca.....”

Giọng Hứa Trăn có chút khàn khàn, hấn nhìn Trần Chính Hào cách đó không xa, hốc mắt bỗng dưng chảy nước mắt.

Hấn la lớn: “Lôi ca, tôi có tên!”

“Tôi tên là Mao Tuyết Tùng!”

Trần Chính Hào nhìn hấn, nhoẻn miệng cười, nước mắt lặng yên không một tiếng động mà theo khóe mắt “tong tong” chảy xuống.

Chương 736: Đề Tài Phim Mới

Công việc quay phim của đoàn “Thất Cô” kéo dài đến bốn giờ chiều thì kết thúc.

Nguyên nhân cũng không phải vì cố ý quan tâm đến vài vị du khách đường xa ghé đến mà là vì bên phía đoàn phim không có cảnh quay đêm. Hơn nữa bọn họ cũng không có khả năng chuyển bối cảnh, cho nên mỗi ngày chỉ có thể quay phim vào ban ngày.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà hai tháng qua, cuộc sống đóng phim của Hứa Trăn vô cùng nhẹ nhàng tự tại, buổi tối có thể lái xe đi hóng gió, xem phim điện ảnh, thưởng thức non sông gấm vóc, hấn còn tự đùa đây là “Hành trình lành mạnh”.

Đêm đó, đám người Hứa Trăn còn cố ý mời tổ đoàn trù bị của “Muốn Gặp Anh” lên thị trấn ăn cơm, coi như là làm hết lễ nghĩa của một chủ nhà.

Đoàn đội của Hứa Trăn dĩ nhiên cũng có mặt, bên phía Hoa Ảnh thì có Bành Tư Nguyên đi theo, nghe nói đã từng cùng đạo diễn Hoàng Thiên Tứ của “Muốn Gặp Anh” hợp tác trong một bộ phim truyền hình, do đó mà vẫn luôn duy trì mối quan hệ tốt với nhau.

Mặc dù Trần Chính Hào không có hứng thú với mấy dịp như thế này, nhưng y lại muốn đi theo để giúp Hứa Trăn trấn cửa ải.

Đi ăn cơm, dĩ nhiên không thể lấy bộ dáng như trong phim để đi gặp người, bởi vậy, “Thợ sửa chữa motor” Tăng Soái và “Nông dân công tìm con” Lôi Trạch Khoan đều cởi bỏ lớp tạo hình trong phim và khôi phục bộ dáng ngày thường của mình.

Hứa Trăn còn tốt, đại khái chỉ thoát khỏi sự mộc mạc, quê mùa trên người.

Nhưng Trần Chính Hào lại có sự thay đổi rất lớn: Y cởi bỏ bộ quần áo cũ nát trong phim, mặc một chiếc áo phông và quần âu bình thường, lớp trang điểm hiệu ứng đặc biệt trên mặt cũng được tẩy sạch, hơn nữa y chỉ làm một kiểu tóc nhỏ đơn giản.

Hứa Trăn nhìn thấy y đã loại bỏ một lớp sáp dày khi tẩy trang, và trong tiềm thức nhớ lại đến một câu thoại trong “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”: Sáp phủ chống lạnh. (Câu ám hiệu trong phim)

Đột nhiên hắn lại điểm muốn cười.

Những người này bắt hai chiếc xe từ phim trường đến một nhà hàng ở thị trấn, sau khi vào phòng riêng, biên kịch Cao Kỳ Phong vừa nhìn thấy Trần Chính Hào, liền lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Nha, Trần tiên sinh!”

“Xin chào, xin chào, nghe danh đã lâu, lần đầu tiên gặp mặt!”

Hắn tiến lên bắt tay với Trần Chính Hào với khuôn mặt vui mừng và hỏi: “Thật trùng hợp, Trần tiên sinh cũng vừa vận công tác ở bên này sao?”

Trần Chính Hào nghe nói như thế thì hơi có chút kinh ngạc mà nhìn về phía đối phương, đáp: “Tôi ở trong đoàn phim “Thất Cô”.”

Cao Kỳ Phong cũng sửng sốt, nói: “Phải không? Sáng này tôi không hề nhìn thấy cậu, không lẽ mấy hôm nữa mới tới suất diễn của cậu?”

Lời này vừa ra, Hứa Trăn đang cùng mọi người nói chuyện phiếm liền kinh ngạc quay đầu nhìn về phía bên này, còn đạo diễn Hoàng Thiên Tứ thì sắc mặt cứng đờ, trong mắt dâng lên lửa giận.

Trần Chính Hào bình tĩnh mà nhìn Cao Kỳ Phong, sau một lúc lâu, mới nói: “Tôi diễn Lôi Trạch Khoan.”

Y lặng lẽ đánh giá đối phương giống như đang đánh giá bình sữa bò, “Có vẻ như bệnh cận thị của ngài tương đối nghiêm trọng đấy.”

Cao Kỳ Phong: “.....”

Bầu không khí xung quanh giống như bị đóng băng.

Cuộc trò chuyện sôi nổi ban đầu cũng đột ngột kết thúc vào lúc này.

.....

Bầu không khí khó xử trong phòng riêng cuối cùng cũng trở lại bình thường sau vài phút.

Bên phía đoàn phim “Muốn Gặp Anh”, mọi người gần như đánh cược hết những gì mình đã học được, liều mạng khen Trần Chính Hào đã khắc họa nhân vật như một con người hoàn toàn khác, cố gắng dùng sự khờ khạo ngây ngô của chính mình để “đổ tội” cho đối phương vì diễn xuất quá mức xuất sắc.

Tất nhiên, Trần Chính Hào và những người khác không bám vào chủ đề này quá lâu, hai bên nói về lý tưởng, kế hoạch, đầu tư và hợp tác, bầu không khí trong phòng riêng dần dần được cải thiện lên.

Hứa Trăn, phó tổng của Công ty TNHH Điện ảnh và Truyền hình Lang Gia Các lại không quan tâm đến những điều vô nghĩa vớ vẩn này, hắn trực tiếp yêu cầu phiên bản điện tử của kịch bản “Muốn gặp anh” và bắt đầu đọc nó trên máy tính bảng ở bàn ăn tối.

Bởi vì Kiều Phong mạnh mẽ khen ngợi cùng miêu tả hết sức quý dị, khiến Hứa Trăn vô cùng tò mò đối với cốt truyện cụ thể.

Nhưng sau khi mở kịch bản ra và đọc cốt truyện của tập đầu tiên thì hắn lại cảm thấy vừa nghi hoặc lại vừa có chút thất vọng.

Mở đầu của “Muốn gặp anh” là một câu chuyện phim thần tượng rất truyền thống: nữ chính Hoàng Vũ Huyền là một nữ nhân viên văn phòng 27 tuổi, hai năm trước, bạn trai của cô qua đời trong một vụ tai nạn máy bay.

—— đúng vậy, nam chính ở vừa ra sân thì đã là một người chết.

Mà nữ chính Hoàng Vũ Huyền trước sau không thể chấp nhận được sự thật này, suốt tập đầu đều kể về việc cô nhớ lại quá khứ với bạn trai của mình, đủ mọi cung bậc cảm xúc được hiện lên.

Ngay khi sự kiên nhẫn của Hứa Trăn sắp cạn kiệt bởi sự khôi đầu này, thì phong cách của câu chuyện đột nhiên thay đổi mạnh mẽ:

Nữ chính vô tình tìm thấy một bức ảnh chụp cách đây 20 năm, trong ảnh là một nam một nữ giống hệt cô và bạn trai.

Nhìn bức ảnh này, cô cảm thấy hơi rợn người, vội dùng nhiều cách khác nhau để tìm người thân của cô gái trong ảnh, nhưng lại được biết:

Cô gái đã bị giết ngay sau khi bức ảnh này được chụp và kẻ sát nhân vẫn chưa được tìm thấy.

Mà ngay sau đó, linh hồn của nữ chính xuyên qua 20 năm trước và nhập vào người cô gái này.

——Cái chết đang đến rất gần.

Chuyện xưa bỗng nhiên trở nên quỷ dị.

Hứa Trăn xem đến đây thì mới hiểu được hàng loạt miêu tả trước đó của Tần Phong là có ý gì.

Đây thực sự là một bộ phim du hành thời gian hồi hộp và tội phạm trong khuôn viên trường!

Hắn vội vàng lật qua tập đầu tiên của cốt truyện, rồi tiếp tục xem tiếp nội dung phía sau.

Sau khi linh hồn của nữ chính xuyên không, cô đã gặp chàng trai giống hệt bạn trai của mình: Lý Tử Duy.

Hai bên dần dần nảy sinh thiện cảm trong quá trình tiếp xúc, nữ chính thẳng thắn thú nhận với Lý Tử Duy rằng cô đến từ tương lai và cơ thể này sẽ sớm chết, kể từ đó, hai bên đã nỗ lực để tìm ra kẻ sát nhân đã giết chết cô gái.

Chương 737: Chiến Sĩ Thi Đua Trong Nghề

Hứa Trăn xem đến đây thì không khỏi gật gù.

Cốt truyện này thực sự được viết rất tốt, câu chuyện tình yêu giữa đôi bên rất tinh tế, có kết cấu, tiết tấu chặt chẽ và đan xen logic.

Nhưng nếu chỉ như vậy thì nói thật, chưa đạt đến trình độ để Kiều Phong khen ngợi như thế.

Hứa Trăn vừa mới nghĩ như vậy thì đột nhiên cốt truyện lại thay đổi:

—— nam chủ xuyên qua.

Đúng vậy, song xuyên!

Cô gái của 20 năm trước vẫn không thể thoát khỏi cái chết, mà sau khi nữ chính qua đời, Lý Tử Duy lại vô tình xuyên đến tương lai.

Hắn lao tâm lao lực tìm nữ chủ chân chính của thời đại này, theo đuổi cô rồi trở thành bạn trai của cô...

Đúng, không sai: người bạn trai chết trong vụ tai nạn máy bay ở đầu câu chuyện và khiến nữ chính không thể buông tay thực sự không phải đến từ thời đại đó, mà là linh hồn của Lý Tử Duy!

Sau khi xem đến đây, trong đầu Hứa Trăn chỉ cảm thấy “Ong” một tiếng, đột nhiên trở nên lộn xộn.

Hắn vội vàng lấy cuốn sổ tay từ trong túi ra, “Soạt soạt” bắt đầu ghi chép vào trong giấy.

Bắt đầu từ điểm xuất phát của nữ chính, cô có một mối tình đẹp ở thời đại học, vài năm sau bạn trai qua đời, cô liền mang theo nỗi thương nhớ bạn trai mà xuyên qua 20 năm trước, cuối cùng điểm kết thúc là cái chết.

Bắt đầu từ điểm xuất phát của nam chính, thời cao trung hắn yêu một cô gái tự xưng là “Người xuyên không”, mấy tháng sau cô gái bị giết, hắn vì thương nhớ cô mà xuyên đến tương lai, về sau tìm được bản thể của cô và tạo nên một câu chuyện

tình lãng mạng, cuối cùng cũng lấy cái chết làm điểm kết thúc...

Tình yêu của đôi nam nữ này thực chất là nhân quả của nhau, và câu chuyện xuyên không của đôi bên tạo thành một “vòng lặp Mobius”.

Điều đáng sợ hơn nữa là người bị nghi ngờ là hung thủ cũng đã xuyên qua...

Ba lần xuyên qua tạo nên một tuyến thời gian vô cùng phức tạp, nhưng nó lại được đan xen vô cùng khớp.

Hứa Trăn không biết là do mình đọc không nhiều sách hay sao, nhưng hẳn cảm thấy câu chuyện này đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức trước đây của hắn về đề tài “Xuyên không”.

Nó thực sự giống như Kiều ca đã nói, xem đến da đầu tê dại!

Hứa Trăn đọc sách tương đối nhanh, do đó không đến nửa giờ hắn đã đọc xong kịch bản của 13 tập phim.

Lúc này, hắn mới quay đầu nhìn về phía Trần Chính Hào ở bên cạnh, thấy đối phương còn đang chăm chú nhìn vào màn hình, thì mở miệng hỏi: “Hào ca, anh đọc đến đâu rồi?”

Đôi mắt của Trần Chính Hào không hề rời kịch bản, y nhỏ giọng nói: “Đến Lý Tử Duy xuyên qua, đang theo đuổi nữ chính ở thời đại học.”

Hứa Trăn nói: “A, nơi này không quan trọng, thật ra có thể nhảy một chút, anh lật đến trang 189, lúc Lý Tử Duy ở sân bay...”

“Dừng!”

Trần Chính Hào lập tức đánh gãy lời của Hứa Trăn, nói: “Cậu đừng có spoil.”

Hứa Trăn: “.....”

Ách, Hào ca giống như coi đến nghiệm.

Hắn xấu hổ mà cười cười, tiếp tục vùi đầu sửa sang lại tuyến thời gian câu chuyện mà mình mới ghi ra.

Thẳng đến 20 sau, Trần Chính Hào mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng xoa nhẹ đôi mắt khô khốc, gật đầu nói: “Đúng là một

kịch bản rất đang kinh ngạc.”

“Nếu quay tốt thì hẳn có tương lai.”

Hứa Trăn hỏi: “Hào ca, anh cảm thấy tôi thích hợp với nhân vật Lý Tử Duy này sao?”

Trần Chính Hào suy tư một lát, đáp: “Vấn đề ở đây không phải hợp hay không.”

“Đây là một nhân vật có độ khó lớn, không chỉ diễn một người hai vai mà còn kết hợp với dòng thời gian vô cùng hỗn loạn, cho nên nhất định phải có một diễn viên thực lực như cậu mới có thể diễn tốt.”

Nói xong, Trần Chính Hào ngẩng đầu lên, nhìn về phía đạo diễn Hoàng Thiên Tứ ở bên cạnh, hỏi: “Hoàng đạo, tôi muốn hỏi một vấn đề.”

“Nữ chính của “Muốn gặp anh” đã định được chưa?”

Hoàng Thiên Tứ nghe thấy vấn đề thì tức khắc trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, nói: “Đã định, là thị hậu Kim Chung, Hà Giai Yến.”

Trần Chính Hào nghiêm túc mà nhìn đối phương, nói: “Cô ấy đã ký hợp đồng rồi sao?”

Sắc mặt Hoàng Thiên Tứ cứng đờ, gượng ngừng cười nói: “Tạm thời còn chưa, nhưng ý đồ vô cùng rõ ràng, bộ phim này sẽ bắt đầu quay vào cuối năm.”

Trần Chính Hào quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, nói: “Nếu xác định là Hà Giai Yến, thì bộ phim này không thành vấn đề, nhưng nếu nửa đường thay người khác thì không cần nhận.”

“Như vậy đi, nếu muốn thì cậu cứ theo chân bọn họ đi ký hợp đồng, viết rõ điều khoản này, nếu thay đổi thì liền tính là vi phạm hợp đồng, có thể tùy thời hủy bỏ.” Vừa nói, y vừa chỉ cho Hứa Trăn rất nhiều phương pháp cụ thể.

Hoàng Thiên Tứ ở bên cạnh nghe được, vẻ tươi cười trên khuôn mặt dần dần nguôi đi.

A, tại sao cậu lại biết ta định dùng danh hào thị hậu đi lừa thị đế, lại dùng thị đế đi lừa thị hậu?

Hzzz, đúng là nói chuyện với người lão làng, thật sự rất khó!

.....

Bữa cơm giữa hai bên diễn ra khá hòa thuận và thân thiện, Hứa Trăn và Kiều Phong cũng khen ngợi kịch bản vừa xem, tỏ ý rất hứng thú với hạng mục này.

Chờ sau khi quay lại thảo luận với công ty, bọn hắn sẽ cho bên kia câu trả lời chính xác trong vòng hai tuần.

Chờ quay đầu lại cùng công ty thương nghị lúc sau, sẽ ở hai “Muốn Gặp Anh” dự tính sẽ khởi động máy vào cuối năm nay, bởi vậy thời gian chờ phản hồi vẫn khá dư dả.

Sau khi công việc ổn định, những người này không tiếp tục làm vương bận rộn thôn nhỏ, nơi đoàn “Thất Cô” lấy cảnh nữa. Mà cùng với Kiều Phong và đại diện của Hoa Ảnh đi đến khu du lịch đã được sắp xếp ở gần đó.

Nhiệm vụ quay phim ở đoàn “Thất cô” của Hứa Trăn đã gần như xong toàn bộ, phần dư còn lại cũng chỉ có một vài cảnh rải rác, đại khái trên dưới hai tuần liền kết thúc.

Nhưng vào cuối tháng 10, khi đoàn phim sắp đóng máy, hắn lại nhận được một tin vui:

Đoàn làm phim “Trí Thủ Uy Hồ Sơn” đã cho hắn một câu trả lời rõ ràng, họ hy vọng rằng Hứa Trăn sẽ đóng vai Dương Tử Dung.

Mặc dù bên kia đã bày tỏ sự yêu thích của mình đối với Hứa Trăn ngay sau buổi thử vai, nhưng Hứa Trăn vẫn cảm thấy rất vui khi nhận được tin này.

Rốt cuộc, đó chính là Dương Tử Dung a!

Đánh hồ lên núi, một lưới bắt gọn thô phi ở Uy Hồ sơn, người anh hùng Dương Tử Dung!

Chưa kể, đây còn là một tác phẩm lớn do đạo diễn Từ Văn Quang chỉ đạo với kinh phí đầu tư hơn 100 triệu nhân dân tệ, có thể đóng vai chính trong một bộ phim như vậy đương nhiên đối với Hứa Trăn là điều vô cùng ý nghĩa.

Thế nhưng trong lúc vui vẻ, hắn bỗng nhiên nhớ đến kế hoạch của mình trong khoảng thời gian kế tiếp, ngay lập tức cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Một năm sắp trôi qua, khối lượng công việc của Hứa Trăn lại vô cùng đầy ắp: Đầu năm hấn đóng điện ảnh “Tú Xuân Dao”, ngay sau đó lại được tham gia điện ảnh hội tụ toàn minh tinh “Thập Nguyệt Vi Thành”, kế tiếp lại bị đạo diễn Liễu Vĩnh Thanh bắt đi làm tráng đỉnh, cứu tràng cho bộ điệp chiến “Phong Tranh”, sáu tháng cuối năm lại quay “Thất Cô” ... Có thể nói là chiến sĩ thi đua trong nghề.

Chương 738: Tiền Ở Đâu? ?

Hứa Trăn đã nói với Kiều Phong từ mùa xuân năm nay rằng hấn hy vọng có thể giảm bớt cường độ công việc của mình một chút để xả hơi và Kiều Phong cũng đã đồng ý.

Nhưng lúc nói xong câu này lại giống như không nói, cường độ công tác của hấn không chỉ không hạ thấp mà còn tăng lên một cách trầm trọng.

Thậm chí đến hiện tại, hợp đồng diễn xuất của năm tới đã sắp đầy...

Hiện tại nhớ lại, Hứa Trăn cảm thấy đoạn thời gian nhẹ nhàng nhất lại chính là những ngày sửa xe trên núi Thanh Nguyên.

Tuy nhiên, bây giờ “Thất Cô” sắp quay xong, hấn sẽ không thể lấy thể nghiệm sinh hoạt làm cái cớ để sửa xe máy cho hàng xóm được nữa, nghĩ lại vẫn thấy có chút mất mát.

Chà, không biết “Muốn Gặp Anh” hoặc “Trí Thủ Uy Sơn” có kỹ năng gì cần thể nghiệm sinh hoạt hay không?

Đợi quay xong “Thất Cô”, hấn có thể thử đi nghiên cứu kịch bản, sau đó tự cân nhắc xem.

.....

Vào ngày 28 tháng 10, “Thất Cô” chính thức đóng máy, tất cả các thành viên đoàn phim từ sơn thôn nhỏ đi tới nội thành Dung Thành, tổ chức một bữa tiệc ăn mừng hoành tráng.

Trong hai tháng qua, mọi người vào nam ra bắc, dẫu chân trời rộng năm tỉnh thành phía nam sông Trường Giang, cơ bản là ăn ở cùng nhau, bây giờ cuối cùng cũng đến lúc phải chia xa, mọi người khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Trong bữa tiệc, khi mọi người đang tốp năm tốp ba trò chuyện đến quên trời quên đất, thì Hứa Trăn đột nhiên nghe thấy ai đó gọi tên mình.

“Ai nha Hứa tổng, cậu được lên bảng này!”

Một người quay phim của tổ sản xuất lắc lắc điện thoại trong tay, cười nói: “Ai nha Tiểu Hứa, cậu cũng quá khiêm tốn rồi, được xếp thứ 9 trong cả nước, đúng là đại thổ hào!”

“Nhưng ngày thường cậu còn ăn mặc khiêm tốn như vậy, cũng biết sống quá đấy?”

Hứa Trăn nghe vậy thì sửng sốt, lại không hiểu đôi phương đang nói cái gì, hắn liền thò đầu lại gần, vừa nhìn thấy thì liền choáng váng.

Chỉ thấy, một phương tiện truyền thông được nhiều người chú ý vừa công bố bảng xếp hạng thu nhập của các danh nhân trong nhiều lĩnh vực khác nhau trong năm qua, mà hắn lại được xếp thứ 9 trong “Bảng xếp hạng thu nhập của nghệ sĩ” với thu nhập là 130 triệu.

Thậm chí còn cao hơn Trần Chính Hào.

Hắn kinh ngạc nhìn vào các khoản thu mà kênh truyền thông này đã làm cho hắn: thu nhập từ “Nụ Hôn Đỉnh Ước”, thu nhập từ bản quyền phát sóng truyền hình và bản quyền phát sóng trực tuyến của “Lang Nha Bảng”, phòng vé của phim “Dương gia tướng”, game online... Phí quảng cáo cho “Tiên Cốt”, phí quảng cáo cho thương hiệu đồng hồ cao cấp hàng đầu...

Hứa Trăn ngơ ngác mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía trần nhà.

Các khoản thu được tính toán thực sự khá rõ ràng và không có sự cường điệu cố ý nào. Nếu không nói với hắn thì hắn thậm chí sẽ không biết mình giàu như vậy.

Nhưng vấn đề là..... Tiền đâu?

Hứa Trăn nhìn trần nhà ngốc lạng hồi lâu, mới rút cuộc miễn cưỡng tập trung lại.

Tiền đi nơi nào..... Vấn đề này thực sự không tiện trả lời lắm.

Phía truyền thông liệt kê đúng về mặt lý thuyết, nhưng trên thực tế, trừ bỏ thù lao đóng phim, phí đại ngôn rồi các loại phí cá nhân kiếm được, nguồn tiền chủ yếu từ phần trăm phát sóng internet, truyền hình các thứ đều là của công ty.

Này đó tiền chỉ có cuối năm dư lại, mới có thể lấy hình thức chia hoa hồng trả cho mình.

Mà “phần dư” này chưa bao giờ tồn tại trong từ điển chủ tịch Thái Thực Tiễn nhà mình.

Cho nên nói, khoản tiền 90% trên giấy tờ này, Hứa Trăn cũng chưa gặp qua bao giờ; dư lại 10%, cũng chỉ là “biết qua” mà thôi.

Vào tháng 7, Thái tổng nói muốn dùng camera tiên tiến nhất để quay chụp cảnh chiến tranh, Hứa Trăn cho rằng ông chỉ là muốn thuê thiết bị cao cấp, còn cảm thấy có thể ủng hộ, kết quả vạn không nghĩ tới, vị đại thúc này định mua luôn.....

Thái thúc, đóng phim nghèo ba họ, nhiếp ảnh hủy cả đời!

Thúc tiêu tiền như vậy, trong nhà có một trăm triệu.....

Không phải, trong nhà có bao nhiêu trăm triệu cũng không đủ thúc lẫn lộn! !

Hứa Trăn không nhận được hồi tưởng thời điểm lúc trước quay “Tam Quốc”, đạo diễn Cao Chấn vì muốn hình ảnh chân thật, dựng lại trường thành, xây thành Bạch Đế..... Kết quả kinh phí một trăm triệu quay chụp nửa đường đã hết, còn đúng lý hợp tình mà nói chỉ mới làm lễ khởi công.

Tưởng tượng lúc trước Cao đạo muốn hợp tác làm chung một bộ phim với Thái tổng, Hứa Trăn liền nhận không được run lập cập.

Còn tốt công ty lúc ấy thật sự là nghèo đến rút mông toi, hợp tác không thành.....

Bằng không, hai vị này nếu là ăn nhip với nhau, chỉ hận gặp nhau quá muộn, Hứa Trăn cảm thấy chính mình khả năng thật sự sẽ bị bán đi.

“Ong ong ong.....”

Trong bữa tiệc, di động Hứa Trăn run lên, hắn cầm lên thì thấy, trùng hợp làm sao, đúng là Thái tổng mình vừa nhớ về.

“Uy, Thái thúc?”

“Ha ha ha, A Trăn à, các cậu hôm nay đóng máy đi?”

Điện thoại đầu kia, giọng của Thái Thực Tiễn nghe rất xuân phong đặc ý, nói: “Ài, gần nhất công ty bên này bận quá nhiều việc, không rảnh qua đó, Thái thúc chúc các cậu đóng máy đại cát!”

Hứa Trăn cười nói: “Cảm ơn Thái thúc, tôi biết công ty gần nhất vội, vừa mới tổ kiến tổ kỹ thuật, công việc giai đoạn trước còn cần Thái thúc đi xử lý.”

Dứt lời, hắn đơn giản báo một chút tình huống bên đoàn phim “Thất Cô” cho Thái Thực Tiễn, cũng hỏi han vài câu về công ty.

Thái Thực Tiễn đã vui vẻ lại có chút buồn rầu nói: “Ài nha, nói đến tổ kỹ thuật, có sự tình tôi phải cùng cậu thương lượng một chút.”

“Chúng ta vốn chỉ thuê bốn văn phòng trong cao ốc Thanh Vân, gần nhất nhiều người đến, tôi liền đành phải tạm thời thuê cả trung tâm mẫu giáo kế bên.”

“Còn may tình huống kinh doanh của bọn họ không tốt, thêm tí tiền đã đồng ý sang lại cho tôi.”

“Nhưng là chỗ của bọn họ trang hoàng hoa hòe loè loẹt, trên tường vẽ toàn chó mèo chuột gà, nhìn không ra thể thống gì.”

Thái Thực Tiễn do dự mà nói: “A Trăn cậu nói, chúng ta nên sửa chữa bên này hay là dùng thêm tiền đổi một khu việc hợp lý hơn?”

“Là trước tiên ở bên này chấp vá hai năm, hay là tìm hẳn một chỗ cố định?”

Nói xong đề nghị này, điện thoại đầu kia lại chậm chạp không có đáp lại.

“Uy? A Trăn, cậu có đang nghe không?” Thái Thực Tiễn nhin không được hỏi.

Hứa Trăn trầm mặc thật lâu, mới nói: “Thái thúc, ngài vừa rồi nói cái gì?”

“Sửa chữa? Đổi chỗ tốt hơn?”

“Tôi cảm thấy đều không cần.” Ngữ khí hần bình tĩnh.

“Nội thất trường mẫu giáo khẳng định bảo vệ môi trường, chúng ta nếu là làm lại nói không chừng còn có Formaldehyde, có hại thân thể.”

“Công nhân viên chức cần có thể xác và tinh thần khỏe mạnh, đây mới quan trọng nhất, ngài nói đúng không?”

Thái Thực Tiễn nghe vậy ngẩn ngơ, bỗng nhiên cảm giác giống như có một luồng khí lạnh theo di động tuần qua bên mình.

Chương 739: Cái Khó Của Nhân Vật Lý Tử Duy

Trang hoàng có thể ảnh hưởng sức khỏe công nhân viên chức hay không ông không biết, nhưng ông cảm giác, chính mình nếu là còn dám đập tiền đi trang hoàng, tuyệt đối muốn ảnh hưởng sức khỏe thể xác và tinh thần Hứa tổng nhà mình.....

Thái tổng đồ dẫn nhìn thoáng qua đám người tí hon đang khiêu vũ trên tường văn phòng chính mình.

Tính, cứ như vậy đi, nhìn còn rất mạnh.

Chờ A Trăn trở lại kinh thành, hỏi một chút cậu ta muốn phòng công chúa Bạch Tuyết, hay là phòng mỹ nhân ngư.

.....

Cuối tháng 10, Hứa Trăn rời đoàn phim “Thất Cô”, về tới kinh thành.

Hắn năm nay coi như hạ màn lịch trình biểu diễn công tác.

Từ tháng 11 mãi cho đến nghỉ đông, Hứa Trăn không tiếp thu bất luận hợp đồng diễn xuất nào nữa, hắn phải về trường học ổn định tập luyện bài diễn tốt nghiệp.

Đám Hứa Trăn chọn diễn vở “Kinh Kha giết Tần”.

Chẳng qua, hắn biểu không phải vai chính Kinh Kha, mà là bạn tốt của Kinh Kha: Cầm sư Cao Tiệm Li.

Các bạn học đương nhiên là hy vọng Hứa Trăn có thể diễn chính, nhưng hắn cảm thấy chính mình ngày thường rất nhiều cơ hội diễn kịch, mà đồng học lại rất thiếu, bởi vậy chủ động nhường vai chính cho người khác.

Tuy là vai phụ, nhưng hắn cũng khá thích kịch bản của Cao Tiệm Li.

Nhân vật này suất diễn không nhiều lắm, nhưng mỗi một hồi đều là điển tích.

Lần đầu lên sân là khi Kinh Kha đi xa, Cao Tiệm Li ở Dịch Thủy thổi trúc, xướng khúc “Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn” trừ danh.

Ngay sau đó là khi nghe nói Kinh Kha giết Tần thất bại, vẫn luôn ẩn với núi rừng, Cao Tiệm Li bỗng nhiên bắt đầu thường xuyên lui tới phố phường, rất nhanh nổi danh với kỹ nghệ cao siêu.

Dần dần, Tần Vương cũng nghe đến thanh danh Cao Tiệm Li, kêu hắn tiến cung trình diễn tài nghệ.

Bởi vì từng bị Kinh Kha hành thích, Tần Vương đề cao cảnh giác đối với người Lục quốc, cố ý cho người làm mù mắt Cao Tiệm Li trước.

Hai mắt mù, Cao Tiệm Li biết rõ chính mình không có năng lực ám sát Tần Vương, nhưng như cũ dựa vào lòng can đảm mà tiến cung, đến đoạn nhạc kịch liệt nhất, bỗng nhiên bạo khởi, phóng cây đàn về hướng Tần Vương.

Chung quanh, hộ vệ đại kinh thất sắc, nhanh chóng giết chết Cao Tiệm Li.

Từ đó trở đi, Tần Vương không cho phép bắt luận người Lục quốc nào tiếp cận chính mình, vở diễn đến đó mới thôi.

Hứa Trăn cảm giác câu chuyện này kỳ thật thích hợp quay thành điện ảnh, nhưng mấy bộ điện ảnh về Kinh Kha trước mắt trong quốc nội đều tạm được.

Ngược lại, mấy phiên bản kịch nói trước đó trong hí kịch của bọn họ, mỗi phiên bản đều có chỗ đáng khen.

Lão sư ban chỉ đạo của đám Hứa Trăn đúng là đã từng sắm vai một vị lão tiên sinh của Kinh Kha trong “Kinh Kha giết Tần”

20 năm trước, lời nói và việc làm đều mẫu mực, tự thân dạy dỗ khiến mọi người học tập được rất nhiều, cũng khiến hẳn cảm thấy hứng thú với khoảng thời gian dàn dựng kịch này.

.....

Lúc Hứa Trăn nghiêm túc mà làm chuẩn bị cho vở diễn tốt nghiệp của mình, xa ở eo biển đối diện, lại có một đám người đang cực lực chú ý hẳn.

Đầu tháng 11, đoàn đội Hứa Trăn ấn định cho đoàn phim “Muôn Gặp Anh” một hồi đáp rõ ràng: Đồng ý tham dự đầu tư, cũng biểu diễn Lý Tử Duy trong phim.

Đồng thời, nữ chính cũng chính thức xác định do Kim Chung thị hậu, Hà Giai Yên.

Đội hình diễn viên vừa ra, bộ phim đô thị huyền nghi dự tính phí tổn cũng không cao này lập tức được giới phim ảnh chú ý cao độ.

Trong đó cũng bao gồm nữ chính Hà Giai Yên.

Trước khi “Lang Nha Bả” nổi tiếng, Hứa Trăn cũng không có danh khí gì ở Đài Đảo, đa số người xem, thậm chí là người trong giới điện ảnh cũng không biết gì về hẳn.

Mà cho tới bây giờ, đa số người đối mặt Hứa Trăn cũng chỉ có thể nhận ra “Mai tông chủ”, mà cũng không hiểu biết về diễn viên này, cũng không biết hẳn từng diễn qua nhân vật nào khác.

Hà Giai Yên cũng là như thế.

Đối với việc đoàn phim tìm Hứa Trăn tới diễn Lý Tử Duy, nói thật, cô phi thường ngoài ý muốn.

Cô đại khái xem qua “Lang Nha Bả”, cực kỳ ấn tượng hình tượng nhân vật thư sinh ốm yếu trong phim.

Cô lúc ấy cảm giác người thanh niên này rất biết diễn kịch, một ít chi tiết cần tình cảm được xử lý đến phi thường tinh tế, cảm động vô cùng.

Nhưng, nhân vật Lý Tử Duy này không chỉ cần tinh tế về tình cảm, chỗ khó nhất khi diễn hẳn không phải ở mặt tình cảm, mà là ở cách biệt tuổi tác.

Ngắn ngủn hai ba tháng mà muốn từ diễn xuất nam sinh cao trung vô ưu vô lự bỗng bột tinh thần phần chấn, lại thành diễn xuất người trung niên chết khiếp cuối đời mang nản lòng và bất khuất.

Thậm chí, trong kịch bản còn có đôi thủ khi hấn hơn 20 tuổi và 40 tuổi diễn cùng, loại biểu diễn phân chia tinh thần này, cũng không phải là người trẻ tuổi nào cũng có thể biểu diễn tốt.

Hà Giai Yên tùy tay ở trên mạng lục soát về Hứa Trăn, phát hiện hấn tham diễn điện ảnh “Thập Nguyệt Vi Thành” đang chiếu.

Cô tùy tay click mở mấy tin tức, đang do dự có nên đến rạp chiếu phim đi tận mắt nhìn người thanh niên này biểu hiện như thế nào hay không, bỗng nhiên phát hiện, trong văn án bộ điện ảnh này tuyên truyền, đề cập đến Hứa Trăn đặc biệt nhiều, thậm chí còn nhiều hơn rất nhiều nhân vật chủ yếu.

Chương 740: Tôi Là Thợ Sửa Xe

“A, này không phải tên nhóc sắp hợp tác với cô sao!”

Một bên, người đại diện lại đây, thăm dò nhìn màn hình máy tính Hà Giai Yên, nói: ““Thập Nguyệt Vi Thành”, hai ngày trước tôi có xem, hấn diễn Lý Sùng Quang.”

“Diễn rất tốt, mặt đôi mắt Lương Võ Triết không bị áp diễn, mấy tràng bùng nổ đều rất có lực, cũng không xấu hổ. Nhưng là phim này quá nhiều ảnh đế, tùy tiện vớt một cái đều là diễn viên gạo cội, thành ra cảm giác cậu nhóc này không đặc biệt xuất sắc.”

Người đại diện gật gật đầu, nói: “Nhưng thật ra là hạt giống tốt, diễn loại thanh niên nhiệt huyết như này rất thích hợp hấn.”

“Nhưng rốt cuộc sinh hoạt lịch duyệt vẫn còn đó, làm hấn hiện tại diễn nhân vẫn trung niên còn quá miễn cưỡng, đến lúc đó vẫn là nhờ cô chiếu cô hấn.”

Hà Giai Yên không cảm thấy mấy lời này có tính tham khảo, chỉ tiếp tục xem máy tính.

Cô nhìn thấy một video rất hot trên mạng, gọi là “Cha con siêu diễn viên đua diễn hàng ngày trên phim trường”, tùy tay click mở, chỉ thấy bình luận như cuộn cuộn nước lũ tràn vào màn hình.

“Báo động phía trước có năng lượng cao! Nhân viên không tham chiến lập tức giải tán! !”

“Ta chỉ nghe nói chữ “hồi” trong Hồi Hương đâu có bốn loại cách viết, trước nay chưa từng nghe qua cha có bốn loại cách gọi.”

“Gọi nhau là cha luôn mà, một like cho tinh thần chuyên nghiệp của lão sư Vương Văn Kỳ.”

“Ha ha ha ha Hứa Trăn ngoài lề quả nhiên là chưa từng làm tôi thất vọng quá, ngoài lề so phim chính đẹp hơn + 1”

“Là tôi ảo giác sao? Tôi cảm giác khắp nơi trong phim trường vang vọng hai chữ ngọa tào!”

“.....”

Bình luận che trời lấp đất cơ hồ choáng mù mắt, Hà Giai Yên vội vàng tắt tính năng phát bình luận theo thời gian thực.

Sau đó liền thấy trong màn hình, Vương Văn Kỳ đóng vai phụ thân đứng ở bên hiên phim trường, trước sau thay đổi ba loại phương pháp biểu diễn, nổi giận dùng dùng mà răn dạy nhi tử đọc oai thư.

Mà Hứa Trăn theo sát tiết tấu Vương Văn Kỳ, vững vàng mà tiếp được ba đoạn diễn này, bày biện ra ba loại cảm xúc cha con hoàn toàn bất đồng.

Hà Giai Yên nhìn, không khỏi há to miệng.

Nhưng mà, cô còn không kịp nói cái gì, liền thấy Hứa Trăn trong màn hình bỗng nhiên lại thay đổi biểu cảm, khí chất cả người trong nháy mắt từ tinh thần phấn chấn bỗng bật trở nên âm trầm nghiêm túc, dùng miệng lưỡi phụ thân “răn dạy” Vương Văn Kỳ.

Hai người thế nhưng đổi nhân vật.

Thấy như vậy, Hà Giai Yên theo bản năng mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đại diện đứng ở phía sau mình.

Hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

—— này rốt cuộc là cái chủng loại diễn viên tinh anh thần kỳ gì vậy? ?

.....

Hứa Trăn ở trường học tập luyện “Kinh Kha giết Tần”, tập luyện hết hai tháng.

Thăng đến cuối tháng 12, trường học tiến hành diễn tập, giai đoạn tập luyện thứ nhất rốt cuộc hạ màn.

Nghỉ đông đã đến, hắn cũng làm tốt các thủ tục, sắp tới Đài Đảo, tiến hành quay chụp “Muốn Gặp Anh”, thời gian này không hiểu sao làm hắn nhớ tới thời năm nhất năm hai, nghỉ đông và nghỉ hè tranh thủ làm bán thời gian.

Hiện giờ ngẫm lại còn cảm giác có chút hoài niệm.

Mà từ nay về sau, đã có thể không còn có nghỉ đông và nghỉ hè.

Hứa Trăn ở kinh thành ăn Nguyên Đán, theo người hướng dẫn của đoàn phim “Muốn Gặp Anh” ngồi phi cơ đi tới Đài Đảo.

Lại nói tiếp cũng khéo, này là lần đầu tiên Hứa Trăn đi đến nơi yêu cầu xử lý giấy thông hành nhập cảnh

Lúc hắn mới vừa vào nghề đã từng quay bộ “Máu đào kiếm” được nội địa và Hương Giang hợp tác làm, sau lại lại tham diễn điện ảnh “Thập Nguyệt Vi Thành” cũng được hợp tác.

Nhưng “Máu đào kiếm” là ở điện ảnh Hoàn Châu lấy cảnh, mà “Thập Nguyệt Vi Thành” quay chụp ở Ma Đô.

Hai lần đều không rời khỏi khu vực quen thuộc.

Bọn họ xuống phi cơ cũng không phải ngay Đài Bắc, mà là ở một thành thị công nghiệp của Đài Đảo.

Hứa Trăn cảm giác ở bên này hắn là mình không có độ nổi tiếng như ở nội địa, bởi vậy hơi chút thả lỏng cảnh giác, chỉ đeo mỗi khẩu trang, không có tiến hành nguy trang.

Nhưng mà làm hắn vô cùng ngoài ý muốn là, còn chưa ra khỏi đại sảnh sân bay đã có mấy cô gái cùng xuống phi cơ liên tục chạy về phía hắn, trong đó một cô gái sau một lúc lâu rồi rầm,

rốt cuộc vẫn lấy đủ dũng khí, đi đến trước mặt hấn hỏi: “Chào ngài, quấy rầy một chút?”

Đôi mắt cô gái này sáng lấp lánh, vẻ mặt hưng phấn hỏi: “Ngài không phải là Mai tông chủ đi? !”

Lời này vừa ra, chung quanh thế nhưng có mấy người quay đầu nhìn lại đây.

Đoàn phim “Muốn Gặp Anh” bên này tức khắc trong lòng căng thẳng, chuyện xấu, bảo an có phải không mang đủ hay không?

Gã đang nghĩ ngợi cần tìm bảo an sân bay tới hiệp trợ hay không, lại nghe một bên Hứa Trăn lộ ra giọng cười vô cùng sang sảng, nói: “Ha ha ha ha, thực sự giống như vậy sao? Cô đã là người thứ bảy hỏi tôi dọc theo đường đi này rồi.”

Vừa mở miệng, thế nhưng là giọng địa phương vô cùng thành thực.

Cô gái này bị hấn làm sững sốt, theo bản năng nói: “Cái kia, ách, xác thật rất giống.....”

Nói rồi, cô mang vẻ mặt hồ nghi mà nhìn Hứa Trăn trước mặt, nói: “Ngài thật sự không phải sao? Tôi thấy đôi mắt ngài rất giống hấn!”

Hứa Trăn cười vầy vầy tay, nói: “Không phải, không phải, tôi chỉ là người làm công.”

Nói, hấn liền dường như không có việc gì mà tiếp tục đi phía trước.

Cô gái kia sững sốt một chút, vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Thật sự không phải sao? Ngài làm công tác gì?”

Hứa Trăn vừa chậm rãi đi tiếp, vừa bình tĩnh nói: “Tôi sửa xe.”

Mấy cô gái nghi hoặc mà nhìn Hứa Trăn, rốt cuộc vẫn là do dự mà tránh ra.

“Ai, đôi mắt hấn thật sự rất giống Mai tông chủ,” trong đó một cô gái nhỏ giọng nói thầm, “Vừa rồi cũng nên xin chụp một bức ảnh của hấn, phát lên mạng nhất định sẽ có rất nhiều like.”

Bạn nàng xua tay nói: “Bỏ đi, sao có thể tùy tiện chụp người xa lạ? Cậu biến thành kẻ biến thái theo dõi người khác rồi à.”

Chương 741: Đến Đài Đảo

Đi một hồi, mấy người lại nhìn không được nhìn về Hứa Trăn đằng trước, chỉ chỉ trỏ trỏ mà thấp giọng nói: “Tôi cảm giác đúng thật là không phải.”

“Khẩu âm của hắn vừa nghe chính là người Đài Đảo, hơn nữa là Đài Nam bên kia, Mai tông chủ không có khả năng có giọng địa phương nặng như vậy.”

Bên cạnh, mấy người khác cũng nhỏ giọng phụ họa nói: “Hơn nữa cậu xem hắn mặc đồ quá bình thường, không có làm tóc, cũng không hoá trang, nào có bộ dáng đại minh tinh ở nơi công cộng?”

“Minh tinh ở sân bay không phải sẽ có lối đi riêng sao? Bên cạnh còn phải có rất nhiều bảo an nữa.”

Vừa nói xong lời này, mấy đồng bạn khác lập tức cười bỏ sung nói: “Đúng đúng, lại còn phải mượn ‘fans’ tới đón cơ, giờ bảng đèn, đồng thanh hô ‘mồ mồ mồ ta yêu người’! Sau đó liều mạng hét chói tai ha ha ha ha.....”

“.....”

Mấy cô gái ở phía sau trò chuyện vui vui vẻ vẻ, mà phía trước, đoàn phim “Muốn Gặp Anh” thì liều mạng nhìn cười, nguy hiểm thật, không cười ra tiếng.

Mà Hứa Trăn tiếp tục dường như không có việc gì mà nói chuyện phiếm với đồng bạn, tươi cười có vẻ có chút bất đắc dĩ.

Lối đi riêng? Mượn bảo an? Mượn fans? ?

Xin lỗi, không có loại nghiệp vụ này.

Hai năm này, đoàn đội Hứa Trăn chưa bao giờ nỗ lực vì hắn tạo nhân khí, mà là liều mạng giấu giếm thông tin cá nhân, để ngừng sinh hoạt hằng ngày của hắn bị người quấy rầy.

Chỉ là, Hứa Trăn vừa mới cố ý nói chính mình không phải “Mai Trường Tô”, không riêng gì xuất phát từ phương diện

giấu danh tính, cũng vì muốn thí nghiệm một chút khẩu âm của mình rốt cuộc đủ tiêu chuẩn hay không.

Hiện giờ xem ra, hiệu quả cũng không tệ lắm, làm cho hắn cảm thấy rất là vừa lòng.

“Muốn Gặp Anh” tuy rằng là phim hợp tác, nhưng rốt cuộc vẫn lấy bối cảnh ở Đài Đảo, nếu quay phim đô thị còn muốn tìm người tới phối âm thì quá không chuyên nghiệp.

Hứa Trăn học khẩu âm Đài Đảo còn tính tương đối nhẹ nhàng, trước đó vì chụp “Thất Cô”, hắn cố ý ở Mân Nam gần một tháng, lúc sau, khi chính thức quay chụp lại ngay người một đoạn thời gian rất dài.

Mân Nam có khẩu âm tương đối giống với Đài Đảo, Hứa Trăn lúc sau lại cố tình tiến hành điều chỉnh, mới rốt cuộc đạt tới trình độ hiện giờ.

Muốn dùng cả từ ngữ địa phương là không có khả năng, nhưng đủ để đóng phim rồi, bởi vì ngày sau nếu có chỗ nào sót sẹ, người chung quanh còn có thể kịp thời thay hắn sửa lại.

Rời sân bay, đoàn phim bên này sớm đã phái xe lại đây tiếp bọn họ.

“Muốn Gặp Anh” lúc này còn không có khởi động máy, bởi vậy, đoàn phim cũng không có trực tiếp lời Hứa Trăn tới phim trường, mà là trước chờ hắn đi chơi một vòng phụ cận, lĩnh hội một chút phong thổ địa phương.

Hứa Trăn theo người dẫn đường tham quan cổ cung Đài Bắc, đi 101 đại lâu nổi danh, đi ăn một ít đồ vật ở địa phương.

Đi dạo một hồi, Hứa Trăn tò mò mà nhìn hoàn cảnh chung quanh, cảm thụ lớn nhất là: Thật sự rất giống Mân Nam.....

Vô luận là điều kiện khí hậu, thói quen ăn uống hay là khẩu âm, đến cả tình trạng giao thông trên đường xá cũng rất giống.

Dân bản xứ khả năng sẽ đưa ra 180 loại lý do chỉ ra khác biệt, nhưng đối với người Cam Châu như Hứa Trăn tới nói, không thể nói rất giống, chỉ có thể nói giống nhau như đúc.....

Trước ở Thanh Nguyên Sơn thường xuyên ăn hải sản biển chiên, tới bên này còn có thể tiếp tục ăn.

Hứa Trăn bung hầu biển chiêm, nhìn một cửa hàng sửa xe bên đường, kì diệu có loại ảo giác có thể tiếp tục làm công.

.....

Hôm nay ngày 6 tháng 1, đoàn người kết thúc cuộc du ngoạn đơn giản, rồi cuộc xuất phát đi đến chỗ quay ngoại cảnh “Muốn Gặp Anh”.

Hứa Trăn lật xem lịch trình đoàn phim vì hấn cung cấp, thấp giọng nói: “Bộ kịch này chủ yếu lấy cảnh ở Đài Nam bên kia?”

Một đường đi theo hấn là phó đạo diễn Thi Văn Văn, gã cười giải thích nói: “Đúng vậy, 70% đều ở Đài Nam.”

“Hứa tiên sinh khả năng không quá hiểu biết, Đài Nam là một tòa thành nổi danh lịch sử văn hóa, phong cảnh tú lệ, hơn nữa có rất nhiều phố cũ phi thường xinh đẹp.”

“Chúng tôi khi quay chụp một ít cảnh phim có cảm giác niên đại thì đều sẽ đến Đài Nam lấy cảnh.”

Lúc này, Tiểu Trần đang dẫn đường bổ sung nói: “Đúng vậy, hơn nữa địa phương vì xúc tiến phát triển kinh tế, phim truyền hình lấy cảnh có chính sách trợ cấp, có thể bớt rất nhiều tiền.”

Phó đạo diễn Thi Văn Văn: “.....”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng xấu hổ của phó đạo diễn, không nhìn được nhoen miệng cười.

Đoàn phim này được! Biết sinh sống!

Không sai, rõ ràng ở nơi nào quay cũng không khác gì nhau, vì cái gì không đi địa phương có lợi hơn?

Thật nên giới thiệu cho vài vị bại gia chi tử mình từng hợp tác kia gặp mặt làm quen mà!

.....

“Muốn Gặp Anh” khởi động máy ngày 12 tháng 1.

Đang đi tới nơi lấy cảnh, Hứa Trăn vừa đi, vừa lật xem kịch bản, đồng thời tiếp tục biên tập lại cốt truyện của nhân vật Lý Tử Duy này.

Hứa Trăn cảm giác, phần lưu ý tự mình viết này cũng là đã trải qua mấy cái giai đoạn không phá thì không xây được.

Lần chính thức lĩnh hội công cuộc viết cảm nghĩ cho nhân vật đầu tiên của hần bắt nguồn từ “Máu đào kiếm”, lúc ấy nhìn Hào ca viết truyện theo ngôi thứ nhất, viết đến cảnh Hạ Tuyết Nghi tận mắt nhìn gia đình mình bị giết, cảm giác như là mở ra một cánh cửa đến thế giới mới.

Từ đó về sau, hần nắm được phương pháp đắm chìm trong tâm lý thể nghiệm tiềm thức nhân vật, sinh ra tình cảm cộng hưởng còn khắc sâu hơn so với trước kia.

Chương 742: Vị Này... Là Hứa Tiên Sinh? ?

Mà nhân vật Lý Tử Duy này.....

Hần đã viết từ lúc xác định muốn tiếp nhận bộ kịch này, đến nay đã viết được gần hai trăm ngàn chữ.

Hứa Trăn cảm giác, chính mình về sau nếu phải làm lão sư, dạy hậu bối viết về nhân vật như thế nào, nhất định sẽ lấy phần truyện viết về Lý Tử Duy này làm bài tham khảo.

—— bởi vì nhân vật này có cuộc sống, quả thực quá phức tạp.

Hơn nữa thông qua phương thức viết để thể nghiệm nhân sinh người này, đối với biểu diễn có trợ giúp rất lớn, quả thực có thể nói là không thể hoặc thiếu.

Lý Tử Duy lúc cao trung là một thiếu niên vô ưu vô lự khờ khạo, gia cảnh hậu đãi, tiêu sái như ánh mặt trời, hoàn toàn chính là một tờ giấy trắng;

Rồi sau đó, người con gái mình thích bỏ mạng, người bạn tốt nhất bị hiềm nghi giết người rồi bị bắt, sau một đêm thế giới đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sau đó, hần tao ngộ tai nạn xe cộ, xuyên đến tương lai, 10 năm sau lại bởi vì tai nạn trên không tử vong, một lần nữa về tới những ngày tàn phế sau lúc bị tai nạn xe cộ;

Giác mộng Nam Kha dường như đã có mấy đời, hần không thể không đối mặt thân thể tàn tật cùng vô tận ốm đau, lúc sau lại

chính mắt thấy bạn tốt sau khi ra tù thì tuyệt vọng mà nhảy lầu bỏ mình.....

Hứa Trăn viết, thậm chí có loại cảm giác không có cách nào tiếp tục thừa nhận con người của hắn.

Hắn không nhìn được nhớ trước đó có nhà phê bình điện ảnh đánh giá Chu Du hắn đóng vai, nói “may mắn lớn nhất” của Chu Du chính là chết sớm.

Tuổi còn trẻ đã chết sớm, lúc sống được vạn người kính ngưỡng, chết rồi được nhân thế khóc thương, ngàn năm sau vẫn được đời tưởng nhớ.

Hứa Trăn năm đó cảm thấy khó hiểu, hiện giờ nghĩ đến, lại bỗng nhiên cảm giác rất có đạo lý.

Tiệc nuôi lớn nhất đời người trước nay không phải chí khí chưa thù, mà là anh hùng mặt lộ, mỹ nhân tuổi xế chiều, hết thấy tốt đẹp đã từng đều biến thành mây khói thoáng qua, sinh mệnh âm đạm kéo dài, cuối cùng chỉ lẻ loi còn lại chính mình.

Rất nhiều lúc, còn sống so đã chết càng làm cho người khó chịu.

.....

Ngày 7 tháng 1, đoàn người Hứa Trăn rút cuộc đi tới Đài Nam, tổ đạo cụ, tổ camera và các nhân viên công tác khác lúc này sớm đã chuẩn bị xong, đang chờ một ít nơi lấy cảnh được nhắc đến trong kịch bản tiến hành điều chỉnh và bố trí cuối cùng.

Mà trước khi quay chụp, Hứa Trăn lúc này còn có nhiệm vụ quan trọng bậc nhất muốn hoàn thành: Xác định tạo hình nhân vật.

Diễn viên chỉ có mỗi Hứa Trăn, nhưng yêu cầu xác định tạo hình lại có bốn tổ: Lý Tử Duy thời cấp ba, Lý Tử Duy xuyên đến tương lai, dùng thân phận “Vương Thuyên Thắng”, Lý Tử Duy tuổi trung niên sau tai nạn xe cộ, cùng với Vương Thuyên Thắng thật sự.

Trong đó khó nhất, chính là Lý Tử Duy trung niên.

Hứa Trăn còn không đến 23 tuổi, nhưng lại muốn cho hắn diễn xuất trung niên, hóa trang cần đúng tuổi nhưng không được

làm lố, đối với chuyên viên tạo hình và diễn viên mà nói đều là một thách thức lớn vô cùng.

Này đương nhiên không phải lần đầu tiên Hứa Trăn diễn vai trung niên.

Chu Du, Chu Truyền Võ, Cung Thứ, các nhân vật này đều có chênh lệch tuổi rất lớn, đến thời điểm nằm xuống, xấp xỉ đều phải ba bốn mươi tuổi.

Nhưng những nhân vật đó đều là từ thiếu niên diễn một mạch đến trung niên, tuyến thời gian không bị đoạn.

Mà nam chính của “Muốn Gặp Anh” đều xuất hiện riêng từng giai đoạn tuổi tác, không có kéo dài, bởi vậy mỗi cái giai đoạn đều cần phải khác nhau rõ ràng.

Hứa Trăn xem chuyên viên tạo hình mân mê đầu tóc mình nửa ngày, càng làm càng thái quá, rốt cuộc nhịn không được nói: “Lão sư, hoặc là ngài đừng làm sẵn, hai là tôi phối hợp ngài.”

Tạo hình sư nghe vậy sững sốt, hỏi: “Phối hợp là sao?”

Hứa Trăn nói: “Tôi trước tìm về trạng thái biểu diễn, diễn xuất Lý Tử Duy, sau đó ngài xem chỗ nào có khiếm khuyết, lại dùng hoá trang tới đèn bù, ngài xem được không?”

Tạo hình sư kỳ thật không hiểu hẳn rốt cuộc là có ý tứ gì, nhưng đã nói vậy, y cũng không phản đối, tạm thời ngừng tay.

Hứa Trăn ngẩng đầu cười với chuyên viên tạo hình, rồi sau đó tĩnh tâm nhìn vào tấm kính trước mặt.

Hắn chậm rãi thu liễm nét tươi cười trên mặt, hai mắt bắt đầu thất tiêu, khóe miệng vẫn luôn hướng về phía trước cũng bắt đầu buông xuống.

Hứa Trăn nhìn chính mình trong gương, nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, hơi nước ẩm áp đọng lại mờ mặt kính.

Một lát sau, lúc trên mặt kính lại lần nữa xuất hiện khuôn mặt hắn, Hứa Trăn một lần nữa chuyển con ngươi nhìn về phía chính mình trong gương, cặp mắt u ám không còn sót lại tí thần thái tươi sáng gì, khóe miệng lộ ra một nụ cười chua xót.

Ở sau lưng Hứa Trăn, chuyên viên tạo hình nhìn hình ảnh trong gương, bỗng nhiên cảm giác có chút sờn tóc gáy.

—— tình huống gì thế này?

Ta đang ở phim trường phim kinh dị sao? ?

“Kéo kẹt ——”

Đúng lúc này, cửa phòng hóa trang đột ngột mở.

Nữ chính Hà Giai Yên đẩy cửa mà vào, vừa định nói chuyện, lại theo bản năng mà ngừng nói.

Cô lúc này đang chỉnh tóc mái, vốn dĩ muốn tìm chuyên viên tạo hình giúp một tay, kết quả lại không khéo nhìn thấy một màn vừa rồi, nhin không được mà run lập cập.

“Vị này..... là Hứa tiên sinh sao?”

Chương 743: 36 Kế, Chạy Là Thượng Sách

Cách hồi lâu, Hà Giai Yên mới rút cuộc đi lên trước tới, thử thăm dò nhìn về phía Hứa Trăn, thấp giọng nói: “Chào ngài?”

Hứa Trăn nghe vậy, quay đầu, nhưng mà lại không cố tình diệt trừ cảm giác chán nản trong đáy mắt, mà là trực tiếp lấy trạng thái trước mặt tiếp Hà Giai Yên, biểu cảm nao nao, chột khẽ gật đầu, giọng hơi khàn khàn nói: “Ta là Hứa Trăn, chào cô.”

Hà Giai Yên ngẩng đầu, theo bản năng mà chỉnh lại tư thái, cung cung kính kính gật đầu hành lễ về phía hắn, phảng phất trước mắt không phải vị tiểu bối trẻ hơn mình, mà là một vị “trưởng bối”.

Hai ngày trước cô vừa mới đi rạp chiếu phim xem “Thập Nguyệt Vi Thành”, rõ ràng ngũ quan của Hứa Trăn vẫn như cũ, nhưng kì diệu làm sao khi lại cho người ta cảm giác người này là hắn của 20 năm sau, hình như là từ tương lai xuyên việt mà đến.....

Loại cảm giác này rút cuộc là như thế nào làm được?

“A nha, vừa rồi làm tôi giật cả mình!”

Thẳng đến bảy tám giây sau, Hà Giai Yên mới rút cuộc đánh vỡ yên lặng trong sân.

Cô cười cười nắm tay Hứa Trăn, một cái tay khác vỗ bộ ngực nói: “Chào cậu chào cậu, Hứa Trăn, lần đầu gặp mặt, tôi là Hà Giai Yến!”

“Tôi vừa rồi nhìn thấy cậu cười với gương nên hơi sợ hãi!”

Hà Giai Yến quay đầu nhìn về phía đạo diễn Hoàng Thiên Tứ, nói: “Đạo diễn, cậu ta diễn chân thật quá, tôi muốn bắt chước!”

“Trong kịch tôi có một cảnh Trần Vận Như giả mạo Hoàng Vũ Huyền, tôi cảm giác tôi có thể làm giống cậu ấy vừa rồi, nhìn gương cười!”

“Cái này quá dọa người, thật sự quá dọa người!”

Cô giơ ngón cái lên với Hứa Trăn, nghiêm trang mà tán dương: “Cậu rất giỏi, giỏi cực kì!”

“Chụp xong bộ phim huyền nghi này, tôi cảm giác cậu về sau có thể suy xét phát triển theo hướng phim kinh dị, hẳn là rất có tiền đồ!”

Cô vừa nói xong lời này, phòng hóa trang tức khắc vang lên một trận cười vang.

Hứa Trăn nghe vậy, cũng nhin không được nở nụ cười.

Lúc trước khi còn năm nhất, hẳn đã từng đi theo đồng học cùng lớp diễn đoạn ngắn của “Lão nam hài”, ở bên trong đóng vai “Hứa tiểu soái” chính là một người trung niên thích mơ mộng viễn vông, vẫn là có một ít tâm đắc đối với cách để sắm vai trung niên.

Hơn nữa khi viết tự truyện nhân vật, lại thử một lần, cảm giác quả nhiên không tệ lắm.

Chỉ là hẳn không muốn dọa người khác.

“Đang đang đang!”

Trong phòng, mọi người đang trò chuyện, bỗng nhiên nghe được bên ngoài vang lên một trận tiếng đập cửa.

Hà Giai Yến kêu lên: “Mời vào!”

Một lát sau, cửa phòng mở, một người trẻ tuổi cao gầy tuổi tầm hai mươi từ bên ngoài đi đến.

Hứa Trăn theo tiếng nhìn lại, nhận ra người này là nam thứ trong “Muốn Gặp Anh”, Mạc Tuấn Kiệt giả.

Hắn vừa định cùng người này chào hỏi, đối phương cũng đã chú ý tới chính mình.

Người này nhìn Hứa Trăn, sững sốt một chút, dưới tác dụng đồng thời của diễn xuất và thần thái trung niên, trong lúc nhất thời không phân biệt được danh tính hắn.

“Khụ khụ!”

Hà Giai Yên thấy cậu nửa ngày không nói lời nào, chỉ giọng nói, chỉ vào Hứa Trăn, nói: “Giới thiệu một chút, vị này cậu xưng Hứa thúc thúc, là bố của Hứa Trăn, đóng vai Lý Tử Duy giả.”

“Hứa Trăn lần đầu tiên đến Đài Đảo, còn có chút không thích ứng, cho nên hai bố con hắn cùng tới.”

Cô vừa nói xong, người trẻ tuổi vừa mới vào cửa tức khắc lộ ra biểu cảm bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng cung cung kính kính mà hành lễ nói: “Ra là Hứa thúc thúc, chào ngài!”

“Mới vừa tiến vào tôi đã cảm thấy, ngài trông quá giống Hứa Trăn, nhưng là tuổi lại không đúng, tôi sững sốt nửa ngày không dám nhận.....”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn ngạc nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Hà Giai Yên bên cạnh.

Vị này tử tử, đang chọc ai đó?

Hứa Trăn ngàn vạn không nghĩ tới, Hà Giai Yên thế nhưng có thể há mồm liền nói hươu nói vượn, lại còn có nói bậy đến như thế tự nhiên.

Hơn nữa càng mâu chốt chính là, đối phương cư nhiên tin.....

Hứa Trăn theo bản năng mà đánh giá người thanh niên mới vừa tiến vào này một phen:

Chỉ thấy người này cao hơn 1 mét 8, cắt đầu năm, mặt tròn, mắt nhỏ, khí chất sạch sẽ thoải mái, rất có cảm giác của thiếu niên.

Hắn biết, người này tên là Thi Vũ Kiệt, cùng tuổi mình, là một diễn viên trẻ mới xuất đạo không lâu.

Người này đóng vai bằng hữu tốt nhất của mình trong phim, hai người về sau diễn phối hợp rất nhiều, khả năng sẽ thường xuyên gặp phải.

Nhưng mà, tình huống trước mắt lại làm Hứa Trăn vô cùng bối rối: Chính mình rốt cuộc cần lập tức làm rõ thân phận cho Thi Vũ Kiệt hay không?

Có cần ngay lập tức tạo thế khó xử cho cả hắn và vị tiêu ca này, hay trì hoãn được chút nào vui chút đó đây?

Ai, chẳng nào cũng không tránh được tình thế khó xử mà.....

Hứa Trăn nhìn đạo diễn Hoàng Thiên Tứ đang làm mặt quỷ mà liều mạng lắc đầu, do dự ba giây đồng hồ, rốt cuộc vẫn là tiếp tục duy trì trạng thái trung niên suy sút, nhẹ nhàng gật đầu với Thi Vũ Kiệt, khí độ trầm ôn mà mỉm cười nói: “Chào cậu, lần đầu gặp mặt.”

Khi nói chuyện, thanh tuyến hắn vô cùng trầm thấp, giọng hắn vừa nghe đã thấy là người có tuổi.

Thi Vũ Kiệt vội vàng lễ phép mà gật đầu nói: “Hứa thúc thúc, tôi là Thi Vũ Kiệt.”

“Ai, Hứa thúc thúc, khẩu âm ngài rất giống với người Đài Đảo, ngài là có ở bên này công tác rồi sao?”

Hứa Trăn nghe đối phương mở miệng là hô “Hứa thúc thúc”, khước miệng giật giật, miễn cưỡng nói: “Không có, tôi cũng là lần đầu tiên tới Đài Đảo.”

“Ta chỉ là đã từng ở Mân Nam bên kia sinh hoạt một đoạn thời gian.”

Hắn không nghĩ ở cái này vấn đề thượng lại nhiều làm dây dưa, cúi đầu nhìn nhìn trên cổ tay đồng hồ, nói: “Ta còn có việc, đi trước, các người liêu.”

Nói, hắn liền bước đến cửa phòng hóa trang, tính toán chuồn khỏi tình cảnh này.

—— 36 kế, chạy là thượng sách!

Hà Giai Yến, cái cục diện rối rắm này, vẫn nên để chính cô đi thu thập đi!

Chương 744: Khởi Quay “Muốn Gặp Anh”

Nhưng mà, Hứa Trăn còn không kịp rời phòng hóa trang, lại có một người khác đẩy cửa mà vào.

Người này tầm 30 tuổi, dáng người ục ịch, tóc hơi xoăn, mang một cặp kính dày như đáy chai sữa bò, đúng là biên kịch của “Muốn Gặp Anh”, Cao Kỳ Phong.

Cao Kỳ Phong chính diện gặp được Hứa Trăn “trung niên” đang định chuồn mất, ngẩn ngơ nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên vỗ đùi, lớn tiếng kêu lên: “Đậu!”

Gã đánh giá Hứa Trăn trên dưới hơn nửa ngày, liền kêu ba tiếng “đậu”, mới nói: “Này cũng quá lợi hại đi!”

“Quả thực là phép biến hình mà!”

Cao Kỳ Phong duỗi tay khoa tay múa chân với Hứa Trăn, hai mắt tỏa ánh sáng nói: “Tôi vừa rồi thiếu chút nữa không nhận ra đây là Hứa Trăn, ai dám nói đây là người trẻ tuổi, rõ ràng chính là Lý Tử Duy của hai mươi năm sau!”

“Như trong tưởng tượng luôn mà! Quá đỉnh, quả thực quá đỉnh! !”

Gã vừa tuôn một tràng cảm khái, Hứa Trăn còn không kịp nói cái gì, Thi Vũ Kiệt một bên lại nhin không được ngắt lời nói: “Chờ một chút, Cao lão sư, ngài hiểu lầm.”

Cậu dùng vẻ mặt nghiêm túc mà chỉ vào Hứa Trăn, kiên nhẫn giải thích nói: “Đứng ở trước mặt ngài không phải Hứa Trăn, là bố của Hứa Trăn.”

“Hứa thúc thúc là lo lắng Hứa Trăn không thích ứng được cuộc sống bên Đài Đảo, mới cùng qua đây.”

“Vừa mới tôi cũng thiếu chút nữa nhận sai, cũng may có Giai Yến tử nhắc nhở.”

Hà Giai Yến: “.....”

Hứa Trăn: “.....”

Sự tình phát triển đến nơi đây, là mấy người ngàn vạn lần không nghĩ tới.

“Khụ,” Hứa Trăn lúc này rốt cuộc nhìn không được, hắn duỗi tay đẩy gọng kính trên mũi một chút, giải thích cho Thi Vũ Kiệt, “Không phải, cậu hiểu lầm, kỳ thật tôi.....”

“Má ơi, cậu bị mù sao?” Nhưng mà đúng lúc này, Cao Kỳ Phong vừa mới vào cửa lại không chút khách khí mà chọc thủng, “Ồ đâu ra bố của Hứa Trăn, hắn chính là Hứa Trăn mà?!”

Khi nói chuyện, Cao Kỳ Phong thẳng lưng chống nạnh, vẻ mặt kiêu ngạo mà khinh bỉ Thi Vũ Kiệt, nói: “Cậu có phải bị mù mắt hay không?”

Thi Vũ Kiệt trước đây chỉ gặp qua Hứa Trăn trên TV, rốt cuộc không phân biệt rõ được hắn trông như thế nào, rất dễ bị mê hoặc; nhưng Cao Kỳ Phong thì không, gã đã từng gặp mặt Hứa Trăn.

Giả vờ kiêu này lừa gạt người xa lạ lần đầu gặp mặt còn được, đối với người quen thì không hiệu quả.

Thi Vũ Kiệt nghe vậy ngẩn ngơ, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn cách đó không xa, sau đó lại nhìn về phía Hà Giai Yến giới thiệu bố của Hứa Trăn cho cậu.

Hà Giai Yến làm bộ không liên quan mình mà quay đầu huýt sáo, Hứa Trăn thở dài, thu liễm thần thái trung niên của mình, xấu hổ mà cười nói: “Đúng vậy, tôi chính là Hứa Trăn.”

Thi Vũ Kiệt: “.....”

Không khí trong phòng hóa trang nhất thời đọng lại.

.....

Ba vị diễn viên chính trong “Muốn Gặp Anh” lần đầu gặp mặt không thể nói không thoải mái, chỉ có thể nói hơi quý dị.

Trưa hôm đó, Thi Vũ Kiệt ở phòng hóa trang bị chuyên viên tạo hình mân mê kiểu tóc, hai mắt đại ra mà nhìn gương, ngồi ở ghế trên “A ba a ba”, phảng phất mất đi linh hồn;

Mà Hà Giai Yên lại không hề có tâm trạng của người gây lỗi, như cũ nói chuyện phiếm với mọi người trên phim trường, tươi cười vô cùng xán lạn.

“Ai, phương pháp điều chỉnh biểu cảm vừa rồi của cậu có thể dạy tôi không?”

Hà Giai Yên hứng thú ngang nhiên mà tiến đến bên người Hứa Trăn, nói: “Tôi vừa rồi mới vào cửa cũng chỉ nhìn cái đại khái, cảm giác cách cậu điều chỉnh biểu cảm trong gương vô cùng ngẫu!”

“Loại điều chỉnh tuổi tác này có yếu điểm gì không?”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, dò dẫm nhìn vị “người xấu” tỷ tỷ trước mắt, tâm tình hơi có chút phức tạp.

“Tuổi tác, tôi cá nhân cảm thấy, kỳ thật chủ yếu là thể hiện ở mặt tinh thần,” Hứa Trăn suy tư một chút, rốt cuộc vẫn giải thích, “Đầu tiên là ánh mắt, ánh mắt trẻ con là tò mò, có ý tứ tìm tòi nghiên cứu đối với mọi thứ; thiếu niên sẽ càng thiên hướng cuồng ngạo, cao ngạo; thanh niên thì tương đối lý tính, cơ trí.....”

Hứa Trăn và Hà Giai Yên chia sẻ vài diễn kỹ tâm đắc, đôi phương cũng không chút nào bủn xỉn mà nói đến cảm thụ chính mình nghiên ngẫm về kịch bản, còn thử hai đoạn diễn với nhau, thử thăm dò cọ xát phong cách biểu diễn của nhau.

Mà Thi Vũ Kiệt ở một bên nhìn, đã hâm mộ lại có chút tự ti.

Trước khi vào đoàn cậu cũng biết, nữ chính “Muốn Gặp Anh” là “Kim Chung thị hậu” Hà Giai Yên, mà nam chính cuối cùng chọn diễn viên gần nhất có danh tiếng rất nổi, Hứa Trăn.

Chính mình rõ ràng cùng tuổi Hứa Trăn, nhưng người ta đã là đại minh tinh có thanh danh bên ngoài, chính mình lại chỉ là người mới chưa có tiếng tăm gì.

Kinh nghiệm không đủ, thực lực cũng kém xa, cái này làm cho Thi Vũ Kiệt cảm thấy áp lực phi thường lớn, sợ chính mình sẽ kéo chân mọi người.

Cậu đã nỗ lực hết thảy để tự chuẩn bị cho bộ phim này, nhưng cuối cùng có thể bày biện ra tới hiệu quả như thế nào, trong lòng cậu như cũ vẫn không nắm chắc.

.....

Ngày 12 tháng 1, đoàn phim “Muốn Gặp Anh” tổ chức nghỉ thức khởi động máy, chính thức bắt đầu công tác quay chụp.

Làm Hứa Trăn cảm thấy có chút ngoài ý muốn chính là, đoàn phim này cứ nhiên thời gian làm việc cụ thể, thậm chí còn có ngày nghỉ ngơi.

Bọn họ trên cơ bản đều là 7 giờ sáng mỗi ngày ngồi xe buýt đi tới phim trường, đến 8 giờ tối kết thúc công việc, mỗi tuần nghỉ ngơi một ngày.

Loại quy luật sinh hoạt khỏe mạnh này làm Hứa Trăn cảm giác cực kỳ không thích ứng.

Phải biết rằng, trước nay hẳn đi đóng phim đều là làm liên tục.

Đoàn phim kéo dài một ngày lại hao một ngày tiền phí, cho nên mỗi ngày đều sẽ từ quay từ sớm đến tối không ngừng không nghỉ.

Các vai phụ còn tốt, trung gian còn có thể có thời gian chờ diễn mà nghỉ ngơi; nếu là nhân vật chủ yếu, thì đúng thật là từ sớm đến tối không có một tí thời gian rảnh nào, trừ bỏ dạng phim hiếm khi chuyển trường quay như “Thất Cô”, cơ bản mỗi lần chụp xong một bộ phim đều cảm giác như là lột một lớp da.

Kết quả, “Muốn Gặp Anh” còn lười như cá ướp muối thế này.....

Hứa Trăn cảm giác chính mình quả nhiên lại là khách du lịch.

Đoàn phim đầu tiên quay chụp cảnh hai mươi năm trước, lúc ba người còn đang học cao trung.

Hứa Trăn có nhiệm vụ tương đối đơn giản trong cảnh quay này, yêu cầu cũng chỉ sắm vai một nhân vật, đó chính là Lý Tử Duy thời cấp 3.

Nhưng nữ chính Hà Giai Yển lại muốn một người đóng hai vai: Trần Vận Như cô độc chân chính thuộc về thời đại này, cùng với Hoàng Vũ Huyền lạc quan phóng khoáng xuyên đến từ 20 năm sau.

Chương 745: Tùy Thời Thay Đổi Người?

Đoàn phim ngay từ đầu vì để các diễn viên thích ứng trạng thái, cố ý tìm mấy cảnh tương đối đơn giản để khởi động, trên cơ bản đều là một ít việc vặt phát sinh ở trường học.

Nhưng mà cốt tình chính là qua những suất diễn cảnh sinh hoạt đơn giản này, lại làm Hứa Trăn nhìn ra công lực của Hà Giai Yến:

Cô sắm vai hai nhân vật, làm người liếc mắt một cái là có thể phân biệt ra, đây là hai người bất đồng.

Hứa Trăn tham dự nhiều đoàn phim như vậy, gặp qua rất nhiều cảnh một người hai vai, nhưng hắn có thể nhận xét đúng với trách nhiệm, Hà Giai Yến tuyệt đối là người xử lý được tình huống này giỏi nhất.

Hắn ở ngoài sân xem diễn, một bên dùng sổ tay của mình ghi chú lại các chi tiết lúc Hà Giai Yến biểu diễn:

Thiếu nữ Trần Vận Như quá gầy có hơi còng lưng, vai trái cao hơn vai phải, lúc đi đường, cánh tay sẽ không đong đưa, ánh mắt dao động trốn tránh khắp nơi, cũng không nhìn người chính diện;

Mà Hoàng Vũ Huyền thì lại tương phản, dáng người đỉnh bạt, đi đường sải bước, thần thái trong mắt sáng láng, tươi cười cực kỳ có sức cuốn hút.

Đủ loại chi tiết nhỏ chống đỡ nổi lên một nhân vật bằng xương bằng thịt, đối phương xác thật là phí một phen tâm tư ở phương diện này.

Thi Vũ Kiệt tò mò mà nhìn Hứa Trăn ghi chép gì đó, có chút khó hiểu hỏi: “Anh viết cái này là cái gì?”

Hứa Trăn quay đầu nhìn về phía đối phương, không biết có phải hay không ần ần cảm thấy áy náy tình cảnh khó xử ngày đó, giải thích phá lệ nghiêm túc, nói: “Tôi đang ghi chú những chi tiết lúc Giai Yến tỷ biểu diễn.”

“Tôi cảm giác cô ấy phân tích và áp dụng hành vi động tác và tính cách nhân vật đặc biệt đúng chỗ, mỗi lần xem cô ấy biểu

diễn, tôi đều cảm giác này nhân vật sống sờ sờ đứng trước mặt ở tôi.”

Nói rồi, hắn khép sổ tay lại, hướng dẫn từng bước nói: “Liên nói ví dụ cậu đóng vai Mạc Tuấn Kiệt, người này bị điếc tai bên phải, như vậy cậu cảm thấy trong sinh hoạt bình thường người này sẽ có hành động dị thường như thế nào?”

Thi Vũ Kiệt được hỏi vậy, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, nói: “Hắn sẽ cảm thấy, bên phải của mình không có cảm giác an toàn.”

Câu này nói xong, cậu thấy Hứa Trăn cười gật đầu một cái, ý bảo chính mình tiếp tục, vội vàng nói: “Hắn khả năng sẽ tương đối căng cơ nơi tay phải, thường xuyên nắm chặt nắm tay.”

“Hắn sẽ thường xuyên sờ lỗ tai, kiểm tra máy trợ thính còn ở đây không,”

“Còn sẽ thường thường mà dùng góc mắt kiểm tra xem bên phải, nhìn xem bên kia có người nào hay không, có nguy hiểm hay không.”

Khi nói chuyện, Thi Vũ Kiệt theo bản năng mà điều chỉnh vị trí đứng, đứng ở bên trái Hứa Trăn, nói: “Hắn khả năng sẽ sợ chính mình nghe không rõ người khác nói chuyện, cho nên mỗi lần đều đứng ở bên phải người gần nhất!”

Hứa Trăn nghe vậy cười, gật đầu nói: “Đúng đúng, chính là ý tứ này.”

Nói, hắn cúi đầu nhìn về phía sổ tay của mình, nói: “Hai ngày này tôi xem Giai Yên tỷ biểu diễn, cảm giác cô ấy xử lý chi tiết đến đặc biệt đúng chỗ trong phương diện này.”

“Chúng ta cũng có thể học, dùng chi tiết để xây dựng nhân vật.”

“Những chi tiết này được xử lý cực kỳ tuyệt vời.”

“.....”

Hai người ở ngoài sân nói nói cười cười, giao lưu những tâm đắc trong phương diện này.

Thi Vũ Kiệt cảm giác thu hoạch cực lớn, chú ý tới rất nhiều góc độ trước nay chưa từng lưu ý qua, mà Hứa Trăn cũng cảm

thấy vị đồng bạn này tương đương thông minh, ở bên cậu ta nói chuyện phiếm vô cùng nhẹ nhàng vui sướng.

Dù sao cũng cùng tuổi, Hứa Trăn tuy rằng có kinh nghiệm hơn Thi Vũ Kiệt rất nhiều, nhưng bản thân hẳn có tính tình tương đối hiền hoà, rất dễ làm thân.

Về tình huống khó xử lần đầu gặp mặt, chỉ cần không đề cập tới, thời gian sẽ dần dần làm người phai nhạt hết thảy.

.....

Đoàn phim dùng hết hai tuần cho ba người điều chỉnh trạng thái, tập trung quay chụp những suất diễn tương đối đơn giản.

Mà vừa bắt đầu tuần thứ ba, bọn họ rốt cuộc muốn bắt đầu quay chụp một ít phân cảnh đề cập tình tiết trung tâm.

Thi Vũ Kiệt đóng vai Mạc Tuấn Kiệt sắp sửa chính mắt thấy Trần Vận Như chết đi, mà Hứa Trăn đóng vai Lý Tử Duy sắp nhìn thấy xe cảnh sát mang đi bằng hữu tốt nhất của chính mình, lúc sau, còn muốn quay chụp lần đầu tiên chính mình xuyên qua.

Tất cả đều là khó khăn vô cùng, cảm xúc cũng phi thường kịch liệt.

Hứa Trăn sớm có chuẩn bị cho phân cảnh này, tràn ngập chờ mong với suất diễn sắp tới.

Nhưng mà Thi Vũ Kiệt lúc này lại gặp phải một ít vấn đề ngoài ý muốn.

—— người đại diện thường xuyên tới tìm cậu.

19 tháng 1, đoàn phim “Muốn Gặp Anh” nghênh đón họp báo cáo đầu tiên, vài vị diễn viên chủ yếu trên cơ bản không hề rời đoàn, mà là ở khách sạn tiến hành đơn giản tu chỉnh, chuẩn bị cho suất diễn kế tiếp.

Nhưng người đại diện Thi Vũ Kiệt lại mang cậu rời đoàn phim, đi xử lý một ít công chuyện thêm vào.

Đối với những việc này, Hứa Trăn xem ở trong mắt, cũng không có ý tứ can thiệp.

Rốt cuộc, đây là chuyện được an bài cho người ta, ngẫu nhiên ra ngoài, chỉ cần không ảnh hưởng quay chụp, không quan hệ

đến mình.

Hơn nữa nhiệm vụ quay chụp trong hai tuần trước cũng không tính quá nặng.

Nhưng mà đoạn thời gian kế tiếp, người đại diện Thi Vũ Kiệt tới càng ngày càng thường xuyên, có đôi khi là muốn dẫn cậu ta đi, cũng có đôi khi chỉ là lại đây một chuyến, không biết bàn bạc cái gì, cuối cùng hai người tan rã trong không vui.

Hứa Trăn ngay từ đầu cũng không biết rốt cuộc này là tình huống như thế nào, thẳng đến cuối tháng 1, một buổi sáng hắn đi ra ngoài tập thể dục, ngoài ý muốn nghe được hai người đối thoại.

“Công ty cũng không yêu cầu cậu đi làm chuyện gì khác người, cậu mâu thuẫn cái gì?”

Vườn hoa nhỏ trong khách sạn, người đại diện Thi Vũ Kiệt chống hông, lửa giận đằng đằng nói: “Cậu cũng nói Hứa Trăn rất dễ nói chuyện, vốn sẽ không từ chối các nhờ vả thông tục.”

“Tôi bảo cậu đi kết bạn với hắn, nhờ hắn giúp cậu phát mấy dòng tin, đăng mấy bức ảnh chụp chung, chứ có phải chuyện gì lớn lắm đâu?”

“Cậu và hắn ở chung một cái đoàn phim, diễn bằng hữu của hắn, những việc này có cái gì kỳ quái sao?”

Thi Vũ Kiệt lúc này đưa lưng về phía Hứa Trăn, thấy không rõ biểu cảm, nhưng nghe giọng lại rõ ràng có thể cảm nhận cậu ta đang phẫn nộ: “Hố công ty sâu bao nhiêu tôi đã sớm đã lĩnh giáo từ trước rồi.”

“Ngoài miệng thì nói nhờ chuyện dùm vài đồ vật, sau lưng có đúng là không tính toán gì không!”

“Tôi chỉ là người mới, người ta nói với tôi vài câu vì người ta được giáo dưỡng tốt, tính cách tốt, không phải người ta thân thiết gì với tôi.”

“Tôi lại lợi dụng lòng tốt của người ta lừa làm loại sự tình này, lương tâm tôi không cho phép! Đừng bảo tôi làm này làm kia nữa!”

“Thi Vũ Kiệt!” Người đại diện rõ ràng đã phát hỏa, kêu lên, “Cậu cho rằng cậu là dựa vào đâu mà được đóng phim này?”

“Công ty tốn bao nhiêu tài nguyên mới giúp cậu vào được cái đoàn phim này biết không? !”

Cô nổi giận nói: “Cậu cho rằng chính mình đáng giá lắm sao? Tôi cho cậu tiếp tục giả thanh cao đấy, nói cho mà biết, có rất nhiều người muốn cướp được tài nguyên cậu đang có!”

“Công ty nói một câu, tùy thời có thể cho nhân vật của cậu đổi người!”

“A, thiệt không?” Nhưng mà giọng cô ta còn chưa kịp vang hết, liền nghe cách đó không xa, có một bóng người cao gầy từ đám sương mờ hồ đi ra.

Hứa Trăn nắm di động, thoải mái hào phóng mà mở công năng ghi âm, thần sắc đạm nhiên mà nhìn người đại diện của Thi Vũ Kiệt, nói: “Tùy thời thay đổi người?”

“Nhưng mà làm người đầu tư, tôi cảm giác Thi Vũ Kiệt diễn khá tốt, phi thường phù hợp yêu cầu của tôi.”

Khi nói chuyện, hắn đã là đi tới trước mặt hai người, nói: “Câu đổi nhân vật này của ngài là tính nói với ai?”

Hứa Trăn dùng thần sắc thông dong mà đứng ở trước mặt cô ta, nói: “Ngài hiện tại cứ nói, tôi ở chỗ này chờ.”

Chương 746: Không Thể Nhẫn Nhịn

Vào cuối tháng 1, lúc 6: 30 sáng ở Đài Nam, Hứa Trăn đứng trong hoa viên ở sân sau của khách sạn, cầm điện thoại di động, bình tĩnh nhìn người quản lý của Thi Vũ Kiệt.

Đây là một phụ nữ trung niên, dáng người thấp bé, tóc ngắn, dung mạo bình thường nhưng cặp kính gọng đen trên sống mũi lại rất bắt mắt.

Thấy Hứa Trăn đột ngột xuất hiện, cô quay đầu lại và liếc nhìn giao diện ghi âm trên màn hình điện thoại của hắn, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Chào Hứa tiên sinh...”

Một lúc sau, cô ta gượng cười và nói: “Tôi là quản lý của Thi Vũ Kiệt, tôi tên Từ An Nhã.”

“Tôi không biết cậu đây vừa nghe được gì, nhưng chắc chắn là đã hiểu lầm ý của tôi.”

Từ An Nhã hắng giọng rồi nói: “Chuyện là, dạo gần đây A Kiệt cứ luôn nói với tôi là cậu ấy thấy cậu rất lợi hại, diễn xuất siêu giỏi và là thần tượng của cậu ấy, nhưng A Kiệt lại hướng nội nên không dám bắt chuyện.”

Từ An Nhã nói nói, vẻ mặt dần dần bình tĩnh lại, cố lựa lời mà nói: “Cho nên tôi đã động viên cậu ấy, muốn kết bạn thì cứ bắt chuyện, muốn chụp ảnh thì cũng cứ mở lời, nghe đồn cậu Hứa đây rất tốt tính lại hiền hoà”

Trong khi nói, cô cứ cố nháy mắt với Thi Vũ Kiệt ở bên cạnh, ra hiệu cho anh ta nói hộ mình.

Ngay lúc này, Thi Vũ Kiệt cũng rất ngạc nhiên khi thấy Hứa Trăn đứng sau lưng mình, nhưng cậu ta lại hoàn toàn thờ ơ trước cái nháy mắt đầy ẩn ý của người quản lý.

Hứa Trăn nghe những lời bao biện của Từ An Nhã thì mỉm cười, cất giọng nhẹ nhàng: “Nghe đồn? Cô đây cũng cố gắng tìm hiểu mấy tin đồn về tôi phết nhỉ?”

“Thế cô chưa nghe vụ tổng giám đốc công ty môi giới ban đầu của tôi đòi đổi vai của tôi, nhưng buồn thay, chính vì lý do này mà tôi chấm dứt hợp đồng với công ty lão, quản lý của tôi cũng vì chuyện này mà bị sa thải?”

Đang nói, hần dần dần thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt trở nên lạnh hơn mấy phần: “Thực xin lỗi, ‘lòng tốt’ của tôi cũng chia theo người, tôi cực kỳ ghét hai từ ‘đổi vai’...”

Từ An Nhã: “...”

Cô ta nhìn vào mắt người thanh niên trước mặt mà rùng mình, đầu óc bỗng chững lại.

Thấy cô ngừng nói, Hứa Trăn khẽ mỉm cười, rồi nói: “[Muốn Gặp Em] đã bắt đầu quay được hai tuần, bây giờ nếu muốn thay đổi bất kỳ vai diễn nào đều phải qua sự đồng ý của tôi. Vậy nên, cô có muốn đổi cho ai vào cũng e là không dễ vậy đâu.”

“Chuyện của công ty cô không liên quan gì đến tôi, tôi cũng không có hứng hỏi, nhưng tôi không muốn bất kỳ ai cản trở

việc quay dựng của đoàn làm phim chúng tôi.”

Sau đó, anh dời ánh mắt khỏi Từ An Nhã, vẫy tay với Thi Vũ Kiệt, cười nói: “Đi thôi A Kiệt, chúng ta đi ăn sáng.” rồi quay người rời đi.

Thi Vũ Kiệt nghe vậy thì giật mình, anh ta vội vàng nói “Uh” rồi nhanh chóng đi theo.

Hai người thanh niên bước nhanh đi trong sương sớm, dần dần khuất bóng, Từ An Nhã đứng một mình, nhìn về hướng Hứa Hấn rời đi, trên trán dần toát mồ hôi.

...

Cùng lúc đó, Thi Vũ Kiệt luôn theo sau Hứa Trăn khoảng nửa mét, chứ không dám đi song song với hắn.

Hứa Trăn quay đầu, nhìn sự do dự của cậu ta, nhẹ nhõm nói: “Không sao, cậu không cần nói gì cả, tôi cũng không muốn biết.”

“Sắp tới, tôi vẫn sẽ cố quay phim thật tốt, còn những thứ khác tôi không quan tâm.”

Nói xong, hắn cố ý giảm tốc độ, cùng đi song song với Thi Vũ Kiệt, hắn nói: “Tôi biết bà ta nói dối.”

“Đạo diễn Hoàng Thiên Tứ đã đề cập với tôi rằng chính cậu đã phải thử vai đến năm lần và giảm tận năm kí mới giành được vai [Mạc Tuấn Kiệt]... Chứ chẳng liên quan gì đến bà ta hay công ty của bà.”

Nghe vậy, Thi Vũ Kiệt ngơ ngác ngẩng đầu lên, không nói gì.

Cậu ta trầm mặc hồi lâu, rốt cục ngừng lại, nói: “Ca, chờ em một chút...”

Vừa nói, cậu ta vừa lấy điện thoại di động ra, thông qua phần mềm trò chuyện gửi cho Hứa Trăn một vài bức ảnh và vài đoạn văn bản, nói: “Hồi nãy bà định nhờ em gửi cái này cho anh.”

“Em tạm thời không biết bà muốn gì, nhưng nhất định là không có ý tốt.”

Sau khi gửi những thứ này, Thi Vũ Kiệt thở phào nhẹ nhõm, toàn thân như trút được gánh nặng, cười nói: “Em không biết

thứ này có ích gì với anh không, nhưng có lẽ anh có thể thông qua những thứ này để tìm ra ý định của bà ta. “

Hứa Trăn lúc này cũng dừng bước, nhìn Thi Vũ Kiệt đứng phía sau cách đó không, hơi sững sốt.

“Cậu đưa những thứ này cho tôi...? ??”. Nhìn vào tài liệu mà Thi Vũ Kiệt vừa gửi, Hứa Trăn hỏi: “... khác nào chính thức cách mặt với quản lý của cậu?”

Nghe vậy, Thi Vũ Kiệt khẽ cau mày, trầm giọng nói: “Cách mặt thì cách mặt.”

“Em nhận nhìn thứ người như Từ An Nhã vậy là quá đủ rồi!”

Vừa nói, cậu vừa cúi đầu thấp giọng nói: “Lúc đầu em không hiểu gì nên cứ tùy tiện ký vào hợp đồng, sau này mới biết là bị lừa gà.”

“Hằng ngày, trừ mấy thông báo về việc biểu diễn kiếm tiền, họ hoàn toàn không suy tính gì cho tiền đồ của em. Hễ em không chịu gia hạn hợp đồng, bà ta lại đe dọa sẽ dìm em xuống đáy. Nếu em cứ mãi theo một người như vậy, em chắc chắn sẽ không đời nào có thể thăng tiến”

Trong mắt Thi Vũ Kiệt hiện lên một tia tức giận, cậu ta nói: “Cùng lắm em sẽ học nghiên cứu sinh hai năm, tạm thời đừng đóng phim, đợi hết hạn hợp đồng rồi tính tiếp!”

Nghe vậy, Hứa Trăn cũng hơi xúc động.

Hắn đã thấy quá nhiều người mới như Thi Vũ Kiệt, nhưng hầu hết họ đều không có cách nào cũng như không có can đảm để thoát khỏi vũng lầy này.

Hắn biết Thi Vũ Kiệt không lâu nên cũng không thể gọi là quá quen thuộc, chỉ cảm thấy cậu ấy là một người rất thông minh và có cố gắng, diễn xuất cũng khá có tài và là một tài năng dễ uốn nắn.

Nhưng bất kể cậu ấy đã suy tính và cân nhắc thế nào, nếu đã dám giao những thứ này cho mình, Hứa Trăn bèn sẽ nhận lấy tấm chân tình này.

Hắn nhìn xuống những tài liệu vừa nhận được, nhấp vào chúng và thấy những gì Thi Vũ Kiệt gửi cho hắn là những bức

ảnh chụp một số thành viên trong ekip đi mua sắm, ăn uống và sửa chữa xe máy, thoát nhìn thì không có manh mối gì.

Nhưng cũng không thể xem nhẹ chuyện này, nhất định phải suy xét cẩn thận.

Vì vậy, Hứa Trăn đã trực tiếp gửi những tài liệu này cho quản lý Kiều Phong, giải thích ngắn gọn tình hình cho anh ta và nhờ anh ta giúp điều tra ngọn nguồn của sự việc.

Về phần Thi Vũ Kiệt...

Hứa Trăn liếc xéo cậu em bên cạnh.

Tạm thời cứ quan sát thêm một thời gian.

Nếu Thi Vũ Kiệt thực sự có tâm, khả năng diễn xuất lại có tâm, thì cũng có thể hỏi xem cậu ấy có muốn ký hợp đồng với công ty riêng của mình hay không.

Chương 747: Lao Động Nhập Cư Bất Hợp Pháp

Sau ngày hôm đó, cả Hứa Trăn và Thi Vũ Kiệt đều không ai chủ động đề cập đến vấn đề này.

Tuy nhiên, kể từ đó, không còn thấy quản lý Từ An Nhã của Thi Vũ Kiệt xuất hiện nữa, nhờ vậy Thi Vũ Kiệt cũng có được thời gian quay phim ổn định, nụ cười trên khuôn mặt cũng dần xuất hiện nhiều hơn.

Hứa Trăn nghĩ rằng sự cố này chỉ là một tình tiết không đáng kể, có lẽ là do Từ An Nhã muốn tăng độ hot cho Thi Vũ Kiệt, vậy nên cũng không đào vấn đề này lên hỏi lại làm gì.

Tuy nhiên, chỉ một tuần sau, vào ngày 5 tháng 2, Kiều Phong đột nhiên liên lạc với hắn, giọng điệu có vẻ vô cùng phức tạp.

“A Trăn, em có đang bận gì không, nói chuyện chút được không?”

Kiều Phong ở đầu dây bên kia nhỏ giọng hỏi: “Có người nào xung quanh không?”

Hứa Trăn lúc này vừa mới tắm xong, ngồi ở trên giường lau tóc, nói: “Không có ai hết, em đang ở trong phòng của em đây

này, bộ có chuyện gì hả Kiều ca?”

Kiều Phong nói: “A Trăn, em không biết đâu, quả nhiên!”

“Em còn nhớ mấy bức ảnh em gửi cho anh đợt trước không?”

“Anh đã liên lạc với người quen ở Đài Đảo, có người nói với anh là có một đối thủ muốn tham gia quay cạnh tranh kịch bản bộ phim [Muốn Gặp Anh] !” (想 见 你 : Muốn gặp người, có thể dịch là muốn muốn gặp anh hoặc Muốn Gặp Anh)

Hứa Trăn nghe vậy thì sững sốt, hần nói: “Gì cơ? Chuyện là thế nào?”

Kiều Phong giải thích: “Em còn nhớ có tấm hình em ở một tiệm sửa xe máy ven đường giúp mấy người trong đoàn sửa xe máy không?”

Hứa Trăn bối rối nói: “À, vâng, đúng rồi, có vấn đề gì hả?”

Kiều Phong hắng giọng, cố gắng làm cho giọng nói có vẻ nghiêm túc: “Em không biết gì à? Ở Đài Đảo, hành vi đó của em bị nghi ngờ là lao động nhập cư bất hợp pháp.”

“Nếu em đăng tải hình ảnh như vậy lên, thế nào cũng gây xôn xao dư luận và khả năng cao là sẽ tạm thời bị trục xuất khỏi đảo.”

“Mà cho dù khiếu nại có làm sáng tỏ, em cũng không phải công nhân lao động nhập cư, nửa năm chưa chắc có thể trở về, vậy làm sao mà quay ‘Muốn Gặp Anh’ tiếp được?”

Hứa Trăn: ? ??

Tôi sửa chiếc xe thôi cũng không được? Xe máy thì có lỗi gì à?

“Ha ha ha ha...” Kiều Phong ở đầu bên kia điện thoại rút cuộc không nhịn được cười nói: “Đừng có hoang mang, thật đó, trước đây đã từng xảy ra chuyện tương tự!”

“Em biết Quách Uy bên điện ảnh Trung Quốc không? Khi ghi hình một gameshow, anh ta đã đánh giày cho khách du lịch ở bên đường, kết quả là anh ấy bị trục xuất vì điều này, anh ta thậm chí còn không được đặt chân lên đảo trong vòng 5 năm, hahaha...”

“Nhưng bất quá em cũng đâu có làm lấy tiền, chắc cũng không vấn đề gì đâu, nên chắc cũng chỉ làm người ta buồn nôn thôi, hahahaha...”

Hứa Trăn: “...”

Chợt muốn 3 giây mặc niệm cho Quách Uy.

Kiều Phong đã nghiêm túc giải thích tường tận sự việc này với Hứa Trăn và phát hiện ra rằng sự việc này không phải do công ty của Thi Vũ Kiệt làm, Từ An Nhã thế mà lại nhận tiền từ công ty khác, định sẽ dùng sự việc này để cho lão giám đốc công ty mình một cú lừa.

Sự tình hiện tại còn chưa xong, nhưng kế hoạch đã bại lộ. Bà chị mưu mô này không phải người của bất kỳ công ty nào, e rằng sắp tới sẽ hết đường lẫn lộn giới showbiz.

Bất quá, những vấn đề tiếp theo không liên quan gì đến Hứa Trăn, hắn hiện đang bận quay phim và không quan tâm đến những điều này.

Tuy nhiên, có một bất ngờ ngoài dự kiến: công ty này không biết vì áy náy hay vì cảm kích, hay đơn giản là muốn làm ăn nên đã mua bản quyền phát sóng [Lang Gia Bả] và [Một Nụ Hôn Định Tình] của công ty mình.

Ngay cả quyền phát sóng bộ phim “Bác Sĩ Nhân Từ” mà Tống Úc vừa quay xong cũng được họ đặt cọc trước.

Mặc dù giá cả không cao, nhưng dù sao đó cũng được công chiếu chính đáng mà không phải lo lót, Hứa Trăn rất vui khi thấy các bộ phim được phát sóng thuận lợi, làm ăn phát triển.

Vào ngày 8 tháng 2, khi “Muốn Gặp Anh” đang trong quá trình quay phim căng thẳng, Hứa Trăn nhận được một tin tức khác từ quản lý Kiều Phong.

Bộ phim điện ảnh võ thuật trị giá 80 triệu đô la [Tú Xuân Dao] sẽ sớm được công chiếu tại các rạp lớn trong nước.

Phần một của bộ phim đã được phát hành và phần cuối cùng sẽ được công chiếu vào ngày 28 tháng 2.

Đây cũng là bộ phim điện ảnh thứ hai Hứa Trăn đóng vai chính sau [Dương Gia Tướng]

Tuy nhiên, trong [Dương Gia Tường], ban đầu thực ra hẳn chỉ là một vai phụ, thậm chí còn không tham gia buổi họp báo khai máy, nhưng sau đó lại trở thành một trong những nhân vật chính do nhiều sự cố ngoài ý muốn.

Và trong “Tú Xuân Dao”, Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên, cũng tức là người em thứ ba trong số ba anh em.

Ngay khi thời gian ấn định được đưa ra, người hâm mộ của Hứa Trăn ngay lập tức trở nên phấn khích và hoạt động đặt trước vé xem phim chính thức đột nhiên trở nên phổ biến.

Nhưng có một điều đáng tiếc: hiện tại vì đang ở Đài Đảo nên Hứa Trăn không có cách nào đến rạp xem ngay [Tú Xuân Dao]

[Tú Xuân Dao] không được chiếu đồng thời ở Đài Đảo, và không chắc liệu tương lai nó có được chiếu trên đảo lai hay không.

Bởi vì những phim đại lục du nhập Đài Loan mỗi năm chỉ có mười suất, chiếu phim nào không liên quan đến chất lượng, sẽ do bốc thăm quyết định.

.... Vâng, bạn không nghe nhầm đâu, chính là BỐC THĂM...

Nó cũng giống như việc mua một ngôi nhà trong một khu học chánh hay lấy một biển số xe ở một thành phố lớn, tất cả hoàn toàn dựa vào duyên số.

Trừ phi là đồng sản xuất xuyên eo biển, hoặc là tác phẩm đoạt giải quốc tế hạng A hoặc giải Kim Mã, mới có thể được miễn trừ bốc thăm, nếu không phim nào cũng sẽ bốc thăm.

[Dương Gia Tường] trước đó cũng từng tham gia rút thăm, cuối cùng trong 71 phim ứng cử năm đó đứng ở vị trí thứ 68, có thể nói là rất phi thường...

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn không khỏi thở dài.

Đến khi [Thất Cô] phát hành, ai sẽ dẫn đầu đến bốc thăm đây?

Nói chung, muốn thật lòng thuyết phục Hào ca ngoan ngoãn ở nhà và đừng bao giờ theo hẳn đến Đài Đảo.

Nhưng nếu tự tin bản thân may mắn, thì cũng có thể thử.

Chương 748: Điện Ảnh Tú Xuân Đào

Đồng thời, trên mạng, ngay khi tin tức về [Tú Xuân Đào] được tung ra, nó đã ngay lập tức trở thành hot search.

Hứa Trăn có thể không phải “Ông hoàng phòng vé” trong thời điểm hiện tại, nhưng hẳn chắc chắn có thể lọt vào top 10 các nghệ sĩ thường xuyên lên “Hot Search”

Mặc dù hẳn đã đóng phim không ngừng trong năm nay, nhưng rất ít phim truyền hình và điện ảnh được phát hành.

Sau khi hai bộ phim điện ảnh và truyền hình là [Dương Gia Tướng] và [Lang Gia Bả] được phát hành vào tháng 3 và tháng 4 năm ngoái, hẳn chỉ có một [Tháng 10 vẫy thành] được phát hành và tham gia với tư cách là một ngôi sao đặc biệt, từ đầu đến cuối chỉ có một cảnh chừng mười phút.

Nếu không tính cái này, hẳn đã gần một năm không có ra mắt phim truyền hình điện ảnh.

Vắng mặt thời gian dài đủ để khiến những người hâm mộ cuồng nhiệt đó mê mẩn lục lại những bộ phim truyền hình trước đây của hẳn, thậm chí là xem đi xem lại nhiều đến mức thuộc hết lời thoại, ước gì mình cũng đóng một vai.

“Ừay, idol có phim mới thật kìa! Phim võ hiệp nữa chứ.”

“Đã nhất là mấy bộ võ thuật, nhiều cảnh múa võ sướng cả mắt!”

Vô số fan của Hứa Trăn lập tức bùng nổ, thảo luận về bản phim vừa ra mắt.

“Thấy gì không mấy má, Cận Nhất Xuyên xài song đao? Chu choa mạ ơi, đẹp lác mắt! Coi bộ đồ kìa...ta nói ngầu bá cháy! ! Ôi sướng quá đi mắt, nổ cả mắt rồi đây này!”

“Không sao, không sao, phát được nửa tiếng rồi, tôi mới xem có mười mấy lần à, vẫn ổn.”

“Nói thật chứ... ‘võ kỹ’ của Hứa Trăn là số một trong lòng khán giả, hẳn chịu trách nhiệm võ thuật của cả bộ phim.”

Anh em trong nhóm đang cào bàn phím bằng đủ loại lời nói vô nghĩa, lúc này, đột nhiên có người ừ ừ hỏi một câu, nói: “Ảnh

chụp màn hình lúc 1 phút 12 giây, hình như tôi thấy A Trần ho ra máu.”

“Tôi chỉ muốn hỏi một câu: Cận Nhất Xuyên có sống đến cuối cùng không?”

Ngay khi câu hỏi này được đưa ra, cả nhóm đột nhiên im lặng.

“Này, có vấn đề gì sao? Dù gì đây cũng là một bộ phim.”

Vài giây sau, cuối cùng cũng có người nói: “Có thảm cũng đâu thể thảm bằng Dương Thất Lang chịu vạn tiễn xuyên tâm. Tôi cày nát [Dương Gia Tường] ba lần rồi, xin được gáy là tâm lý cứng nhất quả đất!”

Sau khi thanh niên cứng của năm nói xong, cả nhóm ai nấy cũng thả like.

“Đại hiệp có thể nhai [Dương Gia Tường] tận ba lần, thì trên đời này không có chuyện gì là đại hiệp không làm được!”

“Hảo hán là châu báu của quốc gia!”

Ở trong fan club của Hứa Trăn, mọi người đều mồm năm miệng mười thảo luận thần tượng nhà mình trong bộ điện ảnh “Tú Xuân đao” sẽ chết hay không, nhưng trên thực tế, mọi người đối với vấn đề này cũng không có quan tâm lắm.

Một khi cái chết của Hứa Trăn có thể nâng 0.1 điểm đánh giá cho bộ “Tú Xuân đao”, các fan tuyệt đối sẽ quỳ xuống cầu xin hân chết thêm vài lần.

Tùy tiện chết, chết như thế nào đều được, chết càng thảm càng tốt.

Đúng vậy, Trăn Quả chính là một nhóm fan chính nghĩa “chân thật chất phác” như vậy đây.

Người qua đường quan tâm chất lượng của bộ điện ảnh này, còn các Trăn Quả quan tâm tiền đồ của thần tượng nhà mình.

Suy cho cùng, Hứa Trăn trong “Tú Xuân đao” là thành viên đoàn diễn viên vai chính không thể tranh cãi, thành tích của bộ điện ảnh này như thế nào, trực tiếp ảnh hưởng đến tiền đồ phát triển của hân trong giới điện ảnh.

Tuy rằng hân hiện tại đã thành công lấy được danh hiệu nam chính xuất sắc nhất giải Bạch Ngọc Lan, nhưng kia chỉ là vị trí

trong lĩnh vực phim truyền hình mà thôi.

Phim điện ảnh chỉ cần có một bộ nổi tiếng, diễn viên là có thể ăn được nhiều năm tiền lãi; mà điện ảnh chỉ cần có một bộ flop, tương lai bao nhiêu năm đều sẽ không gượng dậy nổi.

Tình trạng trước mắt của Hứa Trăn vẫn còn tốt, bộ “Dương gia tướng” chiếu vào năm trước trên cơ bản đều thu hồi lại vốn, hơn nữa còn có chút lợi nhuận, điều này đối với đề tài chiến tranh cổ trang mà nói đã là thành tích vô cùng tốt.

Còn “Thật Nguyệt Vi Thành” lấy được thành tích phòng vé xếp thứ hai trong năm, tuy nhiên Hứa Trăn trong bộ điện ảnh này chỉ là vai khách mời, không thể tính làm là thành tích của riêng hắn.

Chỉ cần phòng bán vé của bộ “Tú Xuân đao” có thể thu hồi vốn, đừng nằm trong danh sách những bộ phim rác của năm, thành tích mở màn bước vào giới điện ảnh của Hứa Trăn cũng tính là đạt chất lượng.

Các Trần Quả hiện tại ngoài miệng nói không chút quan tâm, cái gì A Trăn nhà ta vẫn chỉ là người mới trong giới điện ảnh, không cần thành tích, chỉ cần tận tụy diễn tốt bộ phim, mục đích của chúng ta mang đến cho mọi người niềm vui.

Nhưng trên thực tế, một đám ở nhà dâng hương niệm kinh, cầu ông ngoại bà ngoại, phù hộ “Tú Xuân đao” không bị flop.

Có một giám đốc của một công ty nhỏ, trực tiếp tuyên bố ngày 28 tháng 2 công ty tổ chức hoạt động nhóm: Bao rạp xem “Tú Xuân đao”.

Các nhân viên công ty vừa vui vì có kỳ nghỉ, mặt khác vừa có chút lo lắng.

Tính ra, hoạt động nhóm lãnh đạo tổ chức vào năm ngoái là gì nhỉ? Hình như là sắp xếp mọi người cùng đi xem “Dương gia tướng”...

Hừm...

Không ít nhân viên theo bản năng lấy điện thoại ra, tay run rẩy lên tra nội dung tóm tắt của “Tú Xuân đao”.

Đây là điện ảnh gì? Nói về gì? Là bi thương hay hài hước?

Người chết không sợ, cả nhà chết hết hết mới quá đáng, tuyệt đối đừng thêm một lần trải nghiệm nỗi đau ngàn tên đâm xuyên tim nữa.

Ê?

Tra một hồi, bỗng nhiên có người dần phát hiện:

Từ khi xem xong “Dương gia tướng”, năng lực chịu đựng kết cục bi thương của mình dường như cải thiện rất nhiều? ?

Bấy giờ, Hứa Trăn xa tận Đài Đảo đương nhiên cũng rất quan tâm thành tích của “Tú Xuân đảo”, tuy nhiên không tới nỗi mức độ ăn không ngon ngủ không yên.

Suy cho cùng, điện ảnh cũng đã quay xong, những nỗ lực cần bỏ ra đều đã bỏ ra, bây giờ sốt ruột cũng vô dụng, chỉ có thể chờ đợi xét duyệt từ đại chúng.

Hơn nữa, bộ điện ảnh này cũng không phải do công ty nhà mình đầu tư quay, lời nhiều cỡ nào cũng không vào trong túi tiền hắn.

Cho nên Hứa Trăn mỗi ngày nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, nên đóng phim thì đóng phim, chẳng qua mỗi ngày đều chú ý trạng thái mới nhất của “Tú Xuân đảo”, tích cực phối hợp bên quay phim tổ chức hoạt động tuyên truyền trên mạng xã hội.

Chương 749: Đăng Ký Giải Thưởng

Mà lúc này, nếu nói ai là người quan tâm bộ “Tú Xuân đảo” nhất, thì nhất định không phải dàn diễn viên, mà là đạo diễn bộ điện ảnh này: Giám đốc điện ảnh hoa ngữ Hồ Vệ Quốc.

Bộ phim “Tú Xuân đảo” này, có thể nói là chính tay ông làm ra.

Bất kể là ban đầu quyết định nâng đỡ đạo diễn mới, đầu tư 30 triệu, hay là sau cùng mời Hứa Trăn tới tham gia diễn bộ điện ảnh này, tặng tiền đầu tư đến 80 triệu, đều là quyết định cá nhân của Hồ Vệ Quốc.

Thành công hay thất bại của bộ điện ảnh này, ông đều phải chịu hơn 90% trách nhiệm.

Vẫn còn nhớ rõ hai năm trước, phim điện ảnh “lệ tương tư” mà điện ảnh hoa ngữ đề cử chủ yếu bị “Sấm Quan Đông” đả kích trầm trọng trên TV, ở trên mạng lại bị “nụ hôn đầu” đả kích, lỗ sạch vốn, dẫn tới Hồ Vệ Quốc nảy sinh ám ảnh tâm lý nghiêm trọng đối với diễn viên Hứa Trăn này.

Lúc ấy ông hỏi nhất ca nhà mình Trần Chính Hào, có thủ đoạn ngăn tổn hại gì hay không, có được ý kiến “đánh không lại thì kéo về bên mình”.

Kết quả là, Hồ Vệ Quốc gửi hết cho Hứa Trăn hợp đồng tám bộ phim, để hắn tùy tiện chọn, Hứa Trăn chọn cái nào ông đã đề cử mãnh liệt, lúc ấy Hồ Vệ Quốc còn cảm giác bản thân mưu mẹo.

Kết quả vạn lần không nghĩ tới, Hứa Trăn lại chọn trúng bộ “Tú Xuân đào” nhìn trông không hấp dẫn, cái mà Hồ Vệ Quốc chỉ tính làm nhà đầu tư thiên thần.

Đời người, có đôi khi thật sự là một mệnh đề huyền học.

Nói thật, Hồ Vệ Quốc cũng không hối hận vì đã tăng đầu tư cho bộ điện ảnh này, càng không hối hận hợp tác với Hứa Trăn, bởi vì đây đích thực là một bộ điện ảnh tốt, Hứa Trăn cũng là một diễn viên tốt.

Nhưng muốn nói bộ điện ảnh này có thể lấy được một thành tích như thế nào, trong lòng ông một chút chắc chắn cũng không có.

Hồ Vệ Quốc cuối năm trước đã chuẩn bị đủ thứ cho bộ “Tú Xuân đào”, mỗi ngày ăn không ngon, ngủ không yên và không ngừng trần trọc, còn nóng trong người nổi một cục mụn rộp trên miệng.

Ông mỗi ngày tự mình dẫn dắt phân phối công việc, đích thân chạy lên rạp, muốn nâng cao tỉ lệ suất chiếu của bộ điện ảnh này.

Nhưng hiện giờ, bên phía rạp lại chưa đưa ra phản hồi cuối cùng.

Rõ ràng thấy, rạp chiếu phim cũng không quá xem trọng bộ điện ảnh “Tú Xuân đào” này, không chịu cho hắn nhiều suất chiếu.

Mặc dù đã trải qua hội xem phim truyền thông, nhiều gia rạp chiếu phim bày tỏ tán thành đối với chất lượng bộ điện ảnh này, nhưng lại chỉ dừng tại đây, cũng không có bước tiến triển tiếp theo.

Điều này khiến Hồ Vệ Quốc vô cùng phiền não.

Bộ điện ảnh hay cỡ nào, rạp chiếu phim không cho nhiều suất chiếu, thì cũng không lấy được thành tích phòng bán vé tốt!

Ngày 11 tháng 2, điện ảnh hoa ngữ tổ chức hội công tác mỗi năm theo thường lệ, tổng kết công việc năm trước, đồng thời cũng triển khai triển vọng cho công việc năm tới.

Hồ Vệ Quốc buồn bã ỉu xiu nghe mấy trợ lý của mình báo cáo phân công việc mà mình phân công quản lý, cả người đều trong trạng thái thất thần.

Vào giờ nghỉ giữa buổi, ông gặp được nhất ca Trần Chính Hào của mình ở phòng rót nước, nhin không được đi lên, hỏi:

“Chính Hào à, tôi thấy cậu cũng có tham dự hội xem phim của “Tú Xuân đao” mà nhỉ? Cậu cảm thấy như thế nào?”

Trần Chính Hào nghĩ một hồi, gật đầu nói: “Là một bộ điện ảnh tốt, tiết tấu cốt truyện chặt chẽ, chế tác có tâm tòi, biểu hiện của vài diễn viên chính cũng đều không tồi, nhưng là bộ điện ảnh này tương tự với nhiều loại tổ quay phim mà tôi trước đây trải nghiệm, danh tiếng có khả năng sẽ hơn xa thành tích phòng bán vé.”

Hồ Vệ Quốc nói xong, bung cái ly ngồi xuống bên cạnh Trần Chính Hào, mặt ủ mảy ê nói: “Đúng thật, tôi cũng có cảm giác sẽ gặp tình trạng này, bộ điện ảnh này không tìm thấy điểm tuyên truyền nào tốt.”

“Tình hình suất chiếu rạp hiện tại không quá lý tưởng, cậu nói xem lúc này có thủ đoạn nào tốt có thể xoay chuyển cục diện không?”

Trần Chính Hào nghe xong câu hỏi này, cảm thấy hơi thắc mắc: “Tổng giám đốc Hồ, hạng mục “Tú Xuân đao” tôi không có tham dự, tại sao lại hỏi tôi?”

Hồ Vệ Quốc biểu cảm cứng đờ, trong lòng âm thầm chửi: Đây không phải người đề nghị tôi kéo Hứa Trăn qua hợp tác sao! Tôi không tìm cậu “tính sổ” chứ tìm ai?

Nhưng ngoài mặt lại không thể nói như vậy, chỉ ngượng ngùng cười nói: “Kinh nghiệm của cậu trong lĩnh vực này khá dày dặn mà, tôi khá tin tưởng phán đoán của ông.”

Trần Chính Hào lặng lẽ nhìn ông, nói: “Kinh nghiệm tôi?”

“Kinh nghiệm của tôi chính là luôn tham gia diễn những loại điện ảnh danh tiếng không tồi, nhưng phòng bán vé và giải thưởng đều không ổn sao?”

Hồ Vệ Quốc: “...”

Trần Chính Hào nhìn bộ dạng vẻ mặt táo bón của tổng giám đốc, ánh mắt khẽ rũ xuống, nói: “Thực ra tôi cảm thấy ngài không cần thiết quá lo lắng, “Tú Xuân đao” đại khái có thể thu hồi lại vốn.”

“Cá nhân tôi đề nghị, “Tú Xuân đao” có thể đăng ký tham gia một số giải thưởng.”

“Giống như vừa rồi tôi nói, chất lượng bộ điện ảnh này rất cao, nhưng thuộc tính thương nghiệp hơi chút kém chút, cần thêm vào một số yếu tố bên ngoài.”

Hồ Vệ Quốc nghe vậy ngơ ngác một hồi, nói: “Tôi có đăng ký giải Kim Chung điện ảnh Đài Loan cho “Tú Xuân đao”, có khả năng được đề xướng sao?”

Trần Chính Hào suy nghĩ một hồi, nói: “Theo tôi, rất có khả năng.”

“Bộ điện ảnh này tương đối đúng với lối đi của giải Kim Chung điện ảnh Đài Loan, nam chính, nam phụ, đạo diễn, biên kịch, thậm chí tạo hình, biên tập, tôi đều cảm thấy rất có khả năng được đề xướng.”

“Tuy nhiên nếu nói đoạt giải...”

Trần Chính Hào dừng một hồi, nói: “Tôi cảm thấy xác suất cao nhất chính là Hứa Trăn có thể lấy được giải thưởng người mới xuất sắc nhất.”

“Nếu có mối quan hệ thì thăm dò một chút đi, sơ thẩm năm nay hiện tại hẳn là đã bắt đầu rồi.”

Nghe Trần Chính Hào cho ra một đáp án chắc chắn như thế, Hồ Vệ Quốc chỉ cảm thấy bỗng nhiên nhẹ nhõm không ít.

Giải Kim Chung điện ảnh Đài Loan?

Nói ra, Hứa Trăn hiện tại đang ở Đài Đảo, không biết hẳn hiện tại ở bên kia có hiểu rõ tình hình hiện tại hay không...

Chương 750: Tranh Cãi Về Rạp Chiếu Phim

Mà cùng lúc đó, các rạp chiếu phim đã nảy sinh một pha tranh luận rất lớn đối với bộ điện ảnh “Tú Xuân đào” này.

Bộ điện ảnh này đã tổ chức hội xem phim truyền thông ở đầu tháng hai, nhiều rạp chiếu phim phái đại biểu tham dự xem, có người kinh ngạc bởi chất lượng bộ điện ảnh này, cũng có người cũng không xem trọng thị trường bộ điện ảnh này.

Ví dụ, tập đoàn rạp chiếu phim lớn nhất trong nước: rạp chiếu phim Liên hợp, nội bộ đã xảy ra ý kiến trái chiều to lớn đối với suất chiếu bộ điện ảnh này.

Người đại biểu tham dự hội xem phim “Tú Xuân đào” tên là Quách Hiểu Quyên, sau khi cô trở về nước, đã đưa ra đánh giá cấp bậc S cao nhất đối bộ điện ảnh, đặc biệt xin cấp trên, yêu cầu công ty tăng suất chiếu cho ngày đầu khởi chiếu “Tú Xuân đào”, từ 11% trước mắt tăng lên 20%.

Mà quyết định này bị phản đối mãnh liệt trong nội bộ công ty.

“Tăng một mức thích hợp còn có thể mở hợp thảo luận, nhưng là 20% là tuyệt đối không có khả năng.”

Trợ lý Hàn bên phụ trách suất chiếu trực tiếp từ chối đề nghị của Quách Hiểu Quyên, nói: “Thị trường quốc nội vốn không mấy kỳ vọng vào điện ảnh cổ trang, điện ảnh cổ trang thành tích tốt nhất mấy năm gần đây, cũng là kia bộ “Dương gia tướng năm trước.”

“Hơn nữa bộ điện ảnh kia chủ yếu chịu ảnh hưởng liên động phim truyền hình “Lang Gia bảng”, “Tú Xuân đào” không có lợi nhuận về mặt này.”

“Về mặt diễn viên, trừ nam chính Ngô Chấn, những vị kia cũng đều không có năng lực gánh phòng vé, người tùy tiện cho suất chiếu, việc phải đối mặt chính là tỉ lệ mua vé rất thấp.”

Quách Hiểu Quyên lật dữ liệu trên tay, nhú mày nói: “Tổng cộng có hai bộ khởi chiếu vào ngày 28, một bộ là “Tú Xuân đào”, một bộ còn lại là điện ảnh tình yêu hiện đại “Như nước năm xưa.”

“Ngay cả suất chiếu của “như nước năm xưa” chỉ có 18%, “Tú Xuân đào” không lý nào thấp hơn bộ kịch này.”

Nói rồi, Quách Hiểu Quyên nhin không được bật cười nói: “Diễn viên chính ‘Như nước năm xưa’ là Chu Nhiên à, trợ lý Hàn, ngài trước kia hẳn là xem qua bộ “vương thành” anh ấy diễn nhỉ?”

“Ngài không biết cộng đồng mạng nói hẳn như thế nào sao? Kỹ thuật diễn tệ hơn Hứa Trăn nhiều.”

“Hai bộ điện ảnh tôi đều đi xem, “như nước năm xưa” tôi cũng đi xem, chất lượng so với “Tú Xuân đào” thấp một cách rõ rệt.”

“Suất chiếu của “Tú Xuân Đào” lại thấp hơn so với “Như nước năm xưa”, là việc tôi không tài nào chấp nhận được.”

Hàn Giám đốc nghe vậy liền lộ ra vẻ mặt khó tả, rồi im lặng không nói lời nào một lúc lâu.

Tình hình mà Quách Hiểu Quyên vừa nói đến, chắc chắn hẳn cũng hiểu rất rõ.

Nếu có cố chấp nói rằng phim tình yêu hiện nay sẽ ăn khách hơn nhiều so với phim kiếm hiệp thì cũng không có sức thuyết phục cho lắm.

Nhưng lý do hẳn cho “Như nước năm xưa” có suất chiếu cao như vậy là vì trong lúc đàm phán bên phía làm phim đã tiết lộ cho hẳn một tin:

Diễn viên chính của bộ phim này Chu Nhiên vì muốn gia tăng độ hot cho phim, đã cố tình chuẩn bị một album dân dao, định sẽ phát hành ngay trong ngày bộ phim lên sóng.

Tên của album này là “Như nước năm xưa”.

Hơn nữa, bài hát chính trong album cũng là bài ost của phim.

Trong giới điện ảnh Chu Nhiên vẫn còn là người mới, nhưng y lại có tầm ảnh hưởng tương đối lớn trong giới âm nhạc.

Với sự kết hợp không ngờ đến này, thì việc đưa cái tên “Nước năm xưa” xuất hiện trên hot search là điều hiển nhiên, mang lại độ hot tuyên truyền cực lớn cho bộ phim.

Với 18% suất chiếu trong ngày đầu công chiếu chắc chắn chỉ có lời chứ không lỗ.

Hơn nữa, bên này tăng thì bên kia giảm, vì vậy bộ “Tú xuân đào” được lên sóng cùng ngày hiển nhiên sẽ chịu sự ảnh hưởng, đây cũng là lý do vì sao Hàn giám đốc chỉ cho nó 10% suất chiếu.

Chuyện này bây giờ chỉ có một số ít người biết, cho nên vẫn chưa thể mang ra nói thẳng được.

Nhưng nếu đã biết được tình hình rồi, rạp chiếu phim đương nhiên phải nỗ lực “Nước năm xưa”, góp phần làm nên thành công cho đoạn giai thoại sắp nổ ra vào cuối tháng hai của ngành giải trí này.

Cuối cùng vào ngày 20 tháng 2, các rạp chiếu phim và công ty điện ảnh thông qua một loạt các thương lượng, suất chiếu đầu tiên của “Tú xuân đào” miễn cưỡng đạt đến con số 15%, mà bộ “Nước năm xưa” được công chiếu cùng ngày lại được hơn 20 máy phần trăm, kết quả này khiến tổng giám đốc điện ảnh Hoa ngữ Hồ Vệ Quốc cực kỳ tức giận.

Ông không phục, cực kỳ không phục.

Rõ ràng đó chỉ là một bộ phim tình cảm máu chó, kỹ năng diễn xuất của nam chính còn chẳng ra đâu vào đâu, cũng chỉ có mỗi nhạc là hay, thế mà lại có được nhiều sự coi trọng đến vậy sao?

Rốt cuộc khán giả đến rạp chiếu phim là để xem phim hay để nghe nhạc chứ hả? !

Vào lúc này, Hứa Trăn người đang ở trên Đài Đảo xa lắc xa lơ cũng đã biết được chuyện này thông qua trợ lý Kiều Phong

Chỉ là hắn không có tức giận như Hồ Vệ Quốc.

Suất chiếu ngày đầu đương nhiên rất quan trọng, nhưng suất chiếu của những ngày sau lại phải dựa vào số lượng vé bán ra để quyết định.

“Như nước năm xưa” giành được suất chiếu cao như vậy, nếu đến lúc đó rạp đồng không mông quạnh, thì người bị ê mặt sẽ là bản thân họ.

Hơn nữa cũng ngay lúc này, hắn còn nhận được một tin tốt: “Tú xuân đào” đã được thông qua vòng sơ thẩm giải Kim Chung điện ảnh Đài Loan, sắp được vào danh sách duyệt lại.

Có giành được thưởng hay không Hứa Trăn cũng không quá để tâm, nhưng một bộ điện ảnh thông qua sơ thẩm có một lợi rất lớn, đó chính là, những điện ảnh này sắp tới sẽ tổ chức một cuộc họp tuyên truyền ở Đài Đảo trong vòng một tuần.

Nói cách khác, hắn có thể ở Đài Đảo xem “Tú Xuân đào” ! Hơn nữa còn được xem sớm hơn so với nội địa!

Chương 751: Biết Người Biết Ta, Trăm Trăm Thắng

Ngày 22 này, vừa hay là ngày nghỉ ngơi của đoàn viên, Hứa Trăn hẹn các diễn viên chính như Hà Giai Yển và Thi Vũ Kiệt, vui vẻ đi tới địa điểm cuộc họp tuyên truyền Đài Nam, chuẩn bị cùng các bạn nhỏ xem một màn điện ảnh, thả lỏng một chút.

Nhưng mà, điều khiến hắn không nghĩ tới chính là, mình lại gặp được một người bạn bất ngờ tại hiện trường cuộc họp.

“Hứa Trăn? Là cậu sao?”

Trước cửa phòng chiếu phim, Hứa Trăn giờ bấp rang vừa mua lên, nghe thấy có người kêu tên của mình, quay đầu nhìn, thì thấy người vừa rồi kêu mình chính là người thanh niên có dáng không cao, diện mạo thanh tú.

“Chu Nhiên?” Hứa Trăn ngơ ngác, kêu lên.

Lại là diễn viên chính “như nước năm xưa”, Chu Nhiên.

Sao y lại ở chỗ này?

“Như nước năm xưa” cũng nằm trong danh sách điện ảnh?

Đây cũng không phải lần đầu gặp mặt của Hứa Trăn và Chu Nhiên.

Càng nổi tiếng, vòng tròn càng nhỏ, hai người đều là nghệ sĩ nổi tiếng, ở các bữa tiệc, lễ trao giải cũng khó tránh khỏi chạm mặt.

Nhưng, cũng cũng chỉ là chạm mặt mà thôi, hai người trước đó chưa hợp tác bao giờ, đừng nói tới giao tình gì.

Lúc này hai người đang ở khu nghỉ ngơi dành cho khách quý của rạp chiếu phim, bởi vậy nên cũng không cố ý nguy trang gì.

Hứa Trăn đánh giá qua qua Chu Nhiên một phen, chỉ thấy hần hôm nay hóa trang không chút cầu thả nào, nửa dài của tóc uốn xoắn hippie, mặc chiếc áo hoodie oversize màu sắc tươi sáng cùng với chiếc quần rách lỗ chỗ, nhìn qua có vẻ là một loại “thời thượng” không lý giải được.

Hứa Trăn yên lặng mà nhìn thoáng qua đầu gối và mắt cá chân đang hoàn toàn lộ ra của y, cảm thấy cả người không khỏe.

Hôm nay trời mưa, nhiệt độ cao nhất mới là 16 độ đó trời, thằng nhóc này mặc mặc quần áo như vậy, không sợ về già bị thấp khớp sao?

Ta hôm nay mặc hần quần nỉ thêm nhưng để ra khỏi cửa!

“Hứa Trăn? Là cậu thật sao!”

Lúc này, Chu Nhiên đã bước nhanh về phía hần, thấy bên cạnh hần không có ai, hỏi: “Người sao lại ở bên phía Đài Nam này vậy? Đại biểu của đoàn phim không phải là đều được an bài đi Đài Bắc xem thử sao?”

Hứa Trăn mỉm cười chào hỏi với hần, giải thích nói: “Tôi không phải cùng tổ tới, tôi là vừa đúng lúc quay phim ở bên phía Đài Nam này.”

“Cậu thì sao? Cậu sao cũng ở Đài Nam?”

Chu Nhiên bật cười nói: “Tôi chính là người Đài Nam mà.”

Hứa Trăn vừa nghe lời này, lập tức lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

—— Chu Nhiên ấy vậy mà lại là người Đài Đảo?

Trước đây thật sự là không biết.

Hắn và Chu Nhiên không thân, trong ấn tượng của hắn, đối phương mấy năm nay trọng tâm công tác vẫn luôn ở nội địa, hơn nữa cũng không có khẩu âm gì rõ ràng, trước đó thật đúng là chưa bao giờ tự hỏi hắn là người ở nơi nào.

Mà Chu Nhiên tựa như là đã nhìn thấu biểu cảm của Hứa Trăn, trên mặt tức khắc lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, vênh cồm nói: “Thế nào, tiếng phổ thông của tôi nói cũng ổn được đúng không?”

“Tôi đóng phim điện ảnh chưa bao giờ dùng phôi âm, đều là âm nguyên trực tiếp của chính mình.”

Hứa Trăn nghe được lời này, có chút ngượng ngùng, giả vờ khen, nói: “Ồ, thật là lợi hại mà.”

Khi nói chuyện, hắn ánh mắt có chút lập lóe, không có đánh giá gì nhiều.

Tiếng phổ thông đúng thật là không tồi, nhưng mà, khả năng đọc lời nhớ lời vẫn còn cần được cải thiện.....

“À, đúng rồi, tôi còn chưa cảm ơn cậu,” Chu Nhiên giơ cái ly đồ uống trong tay lên, chạm vào cốc của Hứa Trăn một chút, nói, “Trước đây thời điểm mà “Vương thành” chiếu, cảm ơn cậu đã tuyên truyền.”

Hứa Trăn mỉm cười nói: “Khách khí rồi, bộ phim điện ảnh đó đúng thật là không tồi.”

Khi nói chuyện, hắn chỉ cảm thấy thoáng qua có chút chột dạ.

Hắn nhớ rõ chính mình lúc ấy hình như khen Lâm Gia, khen đạo diễn, khen cốt truyện, khen hậu kỳ, chỉ mỗi không khen Chu Nhiên.

Thật sự là, ở bộ điện ảnh đó nếu khen hắn thì nghe có vẻ sẽ có chút châm chọc.....

Hai người đang trò chuyện, thì Hà Giai Yến cùng Thi Vũ Kiệt vừa mới đi mua nước cũng lập tức tới.

Hà Giai Yến nhìn thấy Chu Nhiên, nhướng mày, lập tức thân thiện tiến lên chào hỏi với hắn, rõ ràng là quan hệ rất tốt.

Hai bên có người quen giúp thúc đẩy, bầu không khí lập tức trở nên nhẹ nhõm hơn, không hề câu nệ giống như vừa nãy.

Hai đám người ở phòng nghỉ hàn huyên một hồi, Hà Giai Yên đi đài phục vụ muốn một phần xem ảnh sổ tay, cúi đầu lật rồi lại lật, nói với Chu Nhiên: “Bộ “Như nước năm xưa” không phải ở bên B sao? Cậu sao lại chạy tới xem vậy?”

Chu Nhiên theo bản năng mà nhìn thoáng qua bên cạnh Hứa Trăn, không e dè nói: “Tôi tới xem “Tú Xuân đào”.”

“Dù sao cũng là phim được công chiếu cùng một ngày, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng sao.”

Khi nói chuyện, y vô cùng tự tin mà nhìn phía Hứa Trăn, cười nói: “Doanh thu phòng vé ngày đầu như thế nào sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến phiên bài kế tiếp, tôi lúc nào cũng muốn hiểu biết một chút về thực lực của đối thủ cạnh tranh xem như thế nào, trong lòng mới có chút tính toán.”

“Sao, không hoan nghênh à?”

Hứa Trăn quay đầu nhìn phía y, nghe được y ấy vậy mà lại đem loại lời nói này trực tiếp thoải mái hào phóng mà nói ra, nhưng thật ra cảm giác đây là một người rất sáng khoái, vì thế cười nói: “Sao mà vậy được, hoan nghênh đã đến.”

Nói, hắn từ trong túi tìm một lúc, lôi ra mấy tấm vé ban tổ chức tặng cho y, nói: “Cậu chưa mua vé đâu nhỉ? Tôi mời cậu xem, lát nữa xem xong còn mong cậu chỉ giáo nhiều hơn.”

Chu Nhiên cũng không ra vẻ, thu tặng phiếu xong, đột nhiên rút mấy tấm vé xem phim ra, cười nói: “Đồng giá trao đổi, đây là “Như nước năm xưa”.”

Hứa Trăn tiếp nhận vé, yên lặng nhìn nhìn giá cả trên đó.

Không đồng giá.

“Tú Xuân đào” đắt hơn “Như nước năm xưa”.

Nhưng mà dấu sao thì cũng chỉ là vé tặng, không cần thiết để ý những chi tiết này.

Chương 752: Cá Cược Ai Khóc Trước

“Haiz, cậu xem hay là như vậy nhé,” Chu Nhiên nhướn mày, nói, “Lần tiếp theo, các cậu đi xem “Như nước năm xưa”, tôi

đi xem “Tú Xuân đạo”, lát nữa tan cuộc chúng ta lại tới giao lưu với nhau, thế nào, có được không?”

Nói, Y nhìn phía Hứa Trăn, nói: “Dẫu sao thì phim điện ảnh của chính mình xem qua từ lâu rồi, không bằng đi xem của đôi phương?”

Hứa Trăn nghe vậy, rõ ràng cũng do dự một chút.

Chu Nhiên nói cũng có chút đạo lý, biết người biết ta, trong lòng mới có chút tính toán.

Nhưng vừa mới ở phòng nghỉ xem trailer của “Như nước năm xưa”, thật lòng mà nói, Hứa Trăn đối với loại câu chuyện tình yêu được cải biên từ văn học đau xót thanh xuân thật sự là không cảm thấy hứng thú cho lắm.....

Mà Hà Giai Yên thì so với Hứa Trăn thẳng thắn hơn nhiều, trực tiếp đem những lời này nói ra: “Ai muốn xem loại phim điện ảnh này của cậu cơ chứ.”

“Woa, nhìn cái câu tuyên truyền này đi, ‘bộ phim điện ảnh thanh xuân thúc giục nước mắt đáng mong chờ nhất năm’, ha ha.”

Chu Nhiên: “.....”

Ý chí chiến đấu vừa mới dâng trào của y giống như bị Hà Giai Yên hắt bát một chậu nước lạnh, nhin không được cắn giận nói: “Haiz, chị có thể nào đừng dễ dàng đưa ra kết luận như vậy không?”

“Tôi nói với chị, bộ điện ảnh này của tôi, thật sự, siêu cảm động!”

“Không phải ta khoe khoang, bản thân tôi diễn mà lúc sau xem lại cũng khóc quá trời luôn!”

Hà Giai Yên bĩu môi, nói: “Nếu tôi xem xong mà không khóc thì sao?”

Chu Nhiên quay đầu nhìn đám người Hứa Trăn liếc mắt một cái, nói: “Vậy thì, chúng ta đánh cược, ba người các cậu xem xong nếu không ai khóc thì tôi hôm nay sẽ mời các người ăn một bữa thịnh soạn! Đi đâu cũng được!”

“Nếu khóc thì mỗi người đều đi share “Như nước năm xưa” để tuyên truyền cho tôi!”

Hà Giai Yên nghe vậy, lập tức đồng ý, đôi mắt sáng lấp lánh, cảm giác bữa cơm này nằm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Mà Hứa Trăn nghe thấy cuộc đánh cược này, lập tức nhin không được cười ra tiếng.

Chu Nhiên khó hiểu hỏi: “Cậu cười cái gì?”

Hứa Trăn nhấp nhấp miệng, mỉm cười nói: “Xin lỗi, tôi lần đầu nghe thấy có người lấy cái này ra đánh cược.....”

“Điện ảnh có thể khiến người xem khóc thì cũng không phải chuyện gì đáng để kiêu ngạo nhỉ?”

Vừa nói, hắn đem tấm vé xem “Tú Xuân đào” trong tay đưa cho Chu Nhiên, nói: “Như này đi, cậu đi xem “Tú Xuân đào”, bọn ta đi xem “Như nước năm xưa”, không vấn đề gì.”

“Nhưng cậu có dám đánh cược với tôi không?”

Chu Nhiên từ nhận tấm vé xem phim điện ảnh trong tay Hứa Trăn, hỏi: “Đánh cược cái gì?”

Hứa Trăn nói: “Cậu xem xong “Tú Xuân đào” mà không khóc thì bữa hôm nay ta mời.”

“Nếu là khóc.....”

Vừa nói, hắn ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Phiền cậu cũng giúp “Tú Xuân đào” share bài tuyên truyền?”

Chu Nhiên nghe vậy, không khỏi ngây người ra một chút.

Y nhìn tấm vé xem phim điện ảnh trong tay, nhin không được xác nhận nói: ““Tú Xuân đào”..... là phim hành động đúng không?”

Hứa Trăn gật gật đầu nói: “Đúng vậy, phim hành động.”

Chu Nhiên nói: “Phim tình yêu lòng trong phim hành động?”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Không phải, chỉ đơn thuần là phim hành động thôi.”

Chu Nhiên đầy mặt nghi hoặc, hỏi tiếp: “Chỉ là phim hành động thì tại sao mà tôi lại khóc được?”

Hứa Trăn yên lặng mà nhìn hấn rồi mỉm cười nói: “Khóc hay không thì liên quan gì đến đề tài?”

Chu Nhiên: ?? ?

.....

Cuối cùng, hai bên vẫn là đạt thành hiệp nghị: Đi xem phim điện ảnh của lẫn nhau, hai giờ sau ra nhận xét lẫn nhau.

Bởi vì “Tú Xuân đao” là kịch bản nguyên sáng, cụ thể nói về cái gì thì không ai biết được, Chu Nhiên dùng điện thoại tìm kiếm cả nửa ngày, trên mạng không có bất cứ tư liệu gì, chỉ đành hậm hực từ bỏ.

Mà lúc này, người đại diện ở bên cạnh nhin không được có chút oán trách, nói: “Sao cậu lại cùng người đánh loại cá cược này cơ chứ?”

““Tú Xuân đao” như thế nào cũng là đối thủ cạnh tranh mà, cậu sao có thể share bài tuyên truyền được?”

Chu Nhiên bĩu môi, nói: “Được rồi, đây cũng không phải chuyện gì quan trọng.”

“Kể cả thật sự giúp hấn làm tuyên truyền thì lại làm sao cơ chứ? Người ta trước đây không phải cũng giúp “Vương thành” tuyên truyền sao, coi như trả ân cho hấn.”

Người đại diện nhú mày nói: “Hấn tuyên truyền “Vương thành” cũng đâu phải vì cậu.”

Chu Nhiên nói: “Đúng vậy, tuy rằng không phải vì tôi, nhưng tôi cũng là người được lợi mà.”

“Tôi biết, “Tú Xuân đao” và “Như nước năm xưa” công chiếu cùng một ngày, nhưng một ngày có 24 tiếng đồng hồ, có bảy tám xuất chiếu, người thật sự thích tôi là sẽ không bởi vì tôi giúp hấn share bài tuyên truyền mà lập tức đi xem của hấn không xem của tôi.”

“Thị trường lớn như vậy, lại không phải không đội trời chung mà phải người chết ta sống, coi như kết bạn một cái thì sao cơ chứ?”

Hấn thấy người đại diện vẫn còn muốn cãi cọ, không kiên nhẫn nói: “Aiya đừng nói nữa.”

“Cứ như vậy gì, không cần dạy ta làm việc.”

Người đại diện: “.....”

Thôi được, tôi còn có thể nói gì cơ chứ.

.....

Cùng lúc đó, Hứa Trăn, Hà Giai Yến và Thi Vũ Kiệt cũng ôm bắp rang đi vào phòng chiếu phim “Như nước năm xưa”, chờ đợi mở màn của phim.

Bởi vì hôm nay là ngày công chiếu đầu tiên, sự nhiệt tình của fan điện ảnh tăng vọt, trong phòng chiếu phim gần như không còn chỗ ngồi, đến cả góc xó xỉnh ở trên cao cũng ngồi kín người.

Nhưng mà, bọn họ có được chính là vé tặng mà Chu Nhiên đưa, vị trí thật ra vô cùng ưu việt.

“Nga nga nga chiến ca khởi!”

“Ồ ồ ồ chiến ca nổi lên rồi!”

“Chiến ca nổi lên rồi, quả nhiên không hổ là Chu Nhiên!”

Điện ảnh mới vừa bắt đầu, chưa có người nào xuất hiện, chung quanh đã lập tức vang lên một phen xôn xao hưng phấn.

—— Nhạc nền bắt đầu rồi.

Hứa Trăn nghe thấy giai điệu du dương, bất giác điều chỉnh dáng ngồi.

Ca dao dân gian!

Khúc nhạc dạo vô cùng bắt tai của ca dao dân gian!

Hắn trước đây xem bộ “Vương thành” của Chu Nhiên và Lâm Gia hợp tác cũng đã được lĩnh giáo rồi, điểm sáng lớn nhất của phim là khúc Chu Nhiên biểu diễn ở cuối phim.

“Như nước năm xưa” là từ mở màn đã lập tức bắt đầu sao?

—— Sự thật chứng minh, phỏng đoán này của hắn là chính xác.

Chương 753: Điện Ảnh Tình Cảm

Trong giai điệu du dương, màn ảnh đảo qua cây ngô đồng hoàng diệp, màu xanh lục của dây thường xuân trên khu dạy học, cùng với đám học sinh mặc đồng phục xanh trắng đan xen.

Bài hát là thật sự rất dễ nghe, hình ảnh, khuynh hướng cảm xúc cũng khá tươi mát, nghệ thuật.

Ở trong bầu không khí như vậy, người xem đúng thật là khá dễ bị lôi kéo vào trong không khí của bộ phim điện ảnh.

Chu Nhiên ở trong phim bắt đầu là diễn vai học sinh cấp ba, trong lúc học thể dục, đám học sinh cùng lớp chơi trò hai người bA Trăn, Chu Nhiên thích cạnh tranh, háo thắng, không cẩn thận khiến bạn nữ cùng tổ vội quá ngã xuống, máu tươi trên đầu chảy ròng ròng.

Chu Nhiên cảm thấy áy náy, nên thường xuyên đi bệnh viện thăm bạn nữ này, hai người lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, từ đây bắt đầu mối tình yêu sớm.

Cùng với giai điệu duyên dáng, hai người cùng nhau đi học, cùng nhau chạy bộ, cùng nhau đi du xuân, cùng đi bờ biển.....

“.....”

Ở bên cạnh Hứa Trăn, Hà Giai Yên mặt không biểu cảm gì chỉ ngồi ăn bắp rang bơ, thấp giọng nói: “Đây rốt cuộc là phim điện ảnh hay là MV bài hát mới của hấn vậy?”

“Phụt.....”

Hứa Trăn nghe vậy, nhin không được cười thành tiếng.

Hấn vẽ mặt bất đắc dĩ mà nhìn màn ảnh của phòng chiếu phim, không ý kiến gì.

Có sao nói vậy, bộ phim điện ảnh này không tính phim rác, nữ chính là một nữ thần phim văn nghệ rất có tiếng, tình yêu ngây thơ giữa hai người trẻ tuổi được biểu diễn khá tinh tế.

Mà Chu Nhiên..... hát cũng rất hay, giai điệu ca từ đều ổn, hẳn hoài nghi đĩa âm thanh của bộ điện ảnh này có thể trực tiếp ra một album.

Nhưng rất mau, cuộc đời cấp ba của hai người kết thúc, câu chuyện đột nhiên bắt đầu trở nên cầu huyết.

Sau khi Chu Nhiên vào đại học, dần dần không còn cảm giác với mỗi tình đầu, bắt đầu dùng những thủ đoạn mà hẳn dùng để theo đuổi nữ chính đi theo đuổi nữ sinh khác.

Nữ hài bắt đầu học thói xấu để trả thù, yêu đương với một tên vừa nhìn đã có thể thấy không phải là bạn trai tốt, cùng hẳn đi quán bar, đi nhảy Disco, ở chung với hẳn.....

Ngày nọ, Chu Nhiên và nữ chính ngẫu nhiên gặp nhau ở một quán bar, hai người nhìn thoáng qua đối phương, không ai nói chuyện, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, đường ai nấy đi.

Cốt truyện trực tiếp đi thẳng tới thể loại cầu huyết, không có chút giới hạn nào.

Ngay lúc Hứa Trăn xem mà sắp ngủ gật, điểm nổi bật (điểm cười) lớn nhất toàn phim bỗng nhiên xuất hiện:

Nữ chính mang thai ngoài ý muốn, đi phá thai, bị cha mẹ phát hiện.

Bố của nữ chính không biết nàng đã đổi bạn trai, nổi giận dùng dùng mà chạy đến trường học đi tìm Chu Nhiên tính sổ.

Kết quả sau khi tìm được người mới phát hiện, Chu Nhiên giống như một người không có việc gì, vô cùng vui vẻ mà cùng bạn học ở trong trường học chơi bóng rổ.

Bố nữ chính không nói hai lời, tóm lấy sân gậy gộc ở bên cạnh hành hung Chu Nhiên một trận.

“Ha ha ha ha ha.....”

Trên màn ảnh, Chu Nhiên vẻ mặt ngơ ngác vì bị bố của bạn gái cũ đánh đến răng rơi đầy đất, trong rạp chiếu phim tức khắc vang lên tiếng cười ầm lên thanh.

Hứa Trăn khóe miệng cũng giật giật, có chút phán đoán không ra đạo diễn lúc này rốt cuộc là muốn cho mình khóc hay là cười.

Chu Nhiên lúc này bỗng nhiên giống lúc ban đầu, mỗi ngày đều đi bệnh viện xem nữ chủ, cũng “dũng cảm” mà chấp nhận đứa con là của chính mình, thế nhưng nữ chính lại đi ra nước ngoài theo an bài của cha mẹ.

Hai người ở trên mạng liên lạc một đoạn thời gian, cuối cùng rốt cuộc không có tin tức.

Ở giai đoạn này, Hứa Trăn lưu ý đến bên cạnh có một vài bạn nữ bắt đầu khóc, nhưng mà ba người này lại vô cùng thờ ơ.

Nhiều năm về sau, Chu Nhiên ở bên cạnh Tây Hồ ngẫu nhiên gặp được người bạn gái cũ này, hai người nhìn nhau cười, không ai nhắc đến chuyện quá khứ.

Chu Nhiên đứng ở trên cầu, nhìn bóng dáng người con gái trên chiếc thuyền nhỏ dần dần đi xa, vừa cười vừa để lại hai dòng nước mắt.

“Bọn họ.... đang khóc cái gì?”

Sau một lúc lâu, Thi Vũ Kiệt quay đầu nhìn nhìn người xem ở chung quanh, khó hiểu mà thấp giọng nói.

Hứa Trăn cũng vẻ mặt chết lặng mà lắc đầu, nói: “Ta cũng vô cùng khó hiểu.”

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại, “Tú Xuân đảo” bên kia có vẻ cũng sắp kết thúc rồi.

Chúng ta bên này đại khái cũng nắm chắc thắng lợi, không biết Chu Nhiên xem phim có trải nghiệm như thế nào?

Trong lúc đám người Hứa Trăn đang xem “Như nước năm xưa” thì Chu Nhiên cũng đang ở trong một phòng chiếu phim khác xem “Tú Xuân đảo”.

Sau khi vào rạp, y một bên tìm chỗ ngồi, một bên trộm đánh giá một chút chung quanh, phát hiện suất chiếu này của “Tú Xuân đảo” số người mua ghế phía trên cũng không nhiều, đại khái cũng chỉ có khoảng ba bốn hàng, còn xa mới hòa bạo bằng “Như nước năm xưa” bên kia.

—— Xem ra, người xem vẫn là chờ mong bộ điện ảnh của mình hơn là bộ này của Hứa Trăn.

Phát hiện này làm Chu Nhiên cảm thấy vô cùng đắc ý.

Đối với Hứa Trăn, y không tính là có địch ý gì, nhưng ý thức cạnh tranh lại rất mạnh.

Lúc trước, thời điểm mà “Vương thành” chiếu, Chu Nhiên mỗi ngày nhìn cư dân mạng spam một câu nhiều nhất chính là: “Thật sự rất muốn đem Chu Nhiên vứt ra để đổi thành Hứa Trăn”, cái này làm cho hắn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Haiz, kỹ thuật diễn của ta tệ đến mức nào chẳng nhẽ bản thân ta lại không biết?

Cần đến các người lấy diễn viên cùng thế hệ có kỹ thuật diễn tốt nhất tới so sánh với ta sao? Cần thiết phải làm vậy sao? ?

Nhưng mà, Chu Nhiên biết rõ rằng, doanh số của một bộ phim điện ảnh cũng không phải được quyết định bằng kỹ thuật diễn của diễn viên.

Lần này “Như nước năm xưa” đụng phải “Tú Xuân đao”, đề tài bản thân chiếm ưu thế, hơn nữa, phía mình còn cầm bốn đôi thông chưa đánh ra:

Fan ca nhạc đã sớm biết cuối tháng hai năm nay hắn sẽ phát một album, đối với điều này đã sớm chờ đợi; nhưng bọn hắn không biết chính là, cái album này cũng tên là “Như nước năm xưa”.

Hơn nữa, bài title của album cũng chính là bài hát chủ đề của bộ phim cùng tên này.

Một trận liên kết tuyệt vời này đương tung ra, tuyệt đối là hiệu quả cấp chấn động.

Chương 754: Gặp Nhà Phê Bình Phim

Chu Nhiên có 100% tin tưởng, doanh thu phòng vé ngày đầu tiên của “Như nước năm xưa” tuyệt đối có thể nghiền nát “Tú Xuân đao”.

Y dùng chút ánh sáng ít ỏi để nhìn số người xem thừa thớt ở xung quanh trong lòng tự dung có cảm giác vui sướng như thể đã nắm chắc phần thắng.

“Ờ, Tiểu Chu?”

Chu Nhiên đang đặc ý, bỗng nhiên nghe được có người gọi tên mình, theo bản năng mà ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy, trên lối đi nhỏ có một phụ nữ trung niên tầm 40 tuổi, tóc ngắn, make up tinh xảo, trên người mặc một bộ váy công sở màu đen trông rất tinh tế.

Y nhận ra người này —— Trần Nhược Ngu, chủ biên của một trang tạp chí điện ảnh, đồng thời cũng là một nhà phê bình điện ảnh rất có tiếng.

“Trùng hợp ghê, Trần tỷ.” Chu Nhiên cười, chào hỏi đối phương.

Trần Nhược Ngu ngồi vào ghế trống bên cạnh hắn, rất có hứng thú nói: “Đúng vậy, trùng hợp ghê, không nghĩ rằng cậu vậy mà lại đến xem ‘Tú Xuân đao’.”

“Là muốn hiểu biết một chút thực lực của đối thủ cạnh tranh sao?”

Chu Nhiên nói: “Đúng vậy, biết người biết ta mà.”

Y nhìn thấy nhà phê bình điện ảnh trứ danh này xuất hiện đây, trong lòng có chút bất an, hỏi dò: “Trần tỷ tới xem ‘Tú Xuân đao’, là thực sự xem trọng bộ điện ảnh này sao?”

Trần Nhược Ngu lắc lắc đầu, nói: “Không phải, vừa khéo thích hợp mà thôi.”

“Công chiếu tổng cộng là một tuần, tôi tính ‘định cư’ ở rạp chiếu phim luôn, có thể xem bao nhiêu thì xem bấy nhiêu.”

Nghe thấy câu trả lời này, Chu Nhiên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may!

Không phải đặc biệt bị thu hút tới, chỉ đơn giản là xem phim mà thôi!

Y tiếp tục hỏi: “Vậy Trần tỷ xem được những bộ điện ảnh nào rồi? Có bộ phim nào đặc biệt đề cử không?”

Trần Nhược Ngu vừa nghe đã lập tức hiểu ra ý y, cười nói: “Bộ ‘Như nước năm xưa’ của cậu, tôi vừa xem sáng nay.”

“Tính thương nghiệp không tồi, đúng thật là giống làm riêng cho thị trường hiện tại.”

“Tuy rằng cốt truyện hơi kém, nhưng nguyên tố dùng cũng khá phù hợp, chủ đề thanh xuân kết hợp cùng sự kiện lịch sử, trực tiếp dẫn mọi người hồi ức về lúc trước, khá phù hợp với sở thích của một nhóm người nhất định.”

Trần Nhược Ngu cười nói: “Buổi sáng lúc tôi xem, tôi thấy bên cạnh có rất nhiều bạn nữ khóc.”

“Loại phim này chính là như vậy, gọi cho người người sự hoài niệm cùng tiếc nuối đối với thanh xuân.”

“Phòng bán vé thành tích chắc hẳn là không thể kém được.”

Chu Nhiên nghe vậy, nhếch miệng cười.

Lời này của Trần Nhược Ngu giống như là khen, nhưng lại không hoàn toàn là khen, nhưng mà Chu Nhiên cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Chính y cũng hiểu rõ, điểm thu hút người xem của “Nước năm xưa” chính là gợi đến hồi ức của mọi người, nhớ lại thời thanh xuân đã qua đi, còn bản thân cốt truyện đúng thật là không có gì để khen.

Nhưng mà, điện ảnh không phải chính là cần tìm đúng thị trường, cố định nội dung cho nhóm người xem nhất định sao?

Một bộ điện ảnh không cần lấy lòng tất cả mọi người, chỉ cần có một bộ phận người chịu bỏ tiền xem là được.

Lại nhìn về “Tú Xuân đao”: những năm cuối của triều Minh, tranh chấp huỷ diệt, đao đã rút ra, chấm dứt tình thù, trăm tham quan.....điểm thu hút của nó là cái mẹ gì?

Phim này người quay cho ai xem?

Vốn dĩ đề tài đã thua rồi, tuyên truyền lại không nỗ lực, phim vừa mới xong đã công chiếu, diễn viên ấy vậy mà đến cả một cái tin tức hẹn hò cũng không có... như này thì nhiệt độ làm sao mà tăng lên được? ?

Chu Nhiên chỉ cảm thấy đám người lười biếng này căn bản không phải đối thủ cạnh tranh của mình.

.....

“Keng keng keng keng.....”

Một lát sau, một chuỗi âm nhạc quen thuộc vang lên, ánh đèn trong phòng chiếu phim cũng tối sầm đi, phim cuối cùng cũng sắp bắt đầu chiếu.

Phòng chiếu phim mới vừa rồi còn ồn ào đã lập tức trở nên yên tĩnh, khán giả từng người tập trung tinh thần, chuẩn bị giám định và thưởng thức bộ phim chuẩn bị chiếu.

“Trong những năm tháng triều Minh, đại thái giám Ngụy Trung Hiền dẫn đầu Đông Xưởng đề đốc, dấy lên họa loạn triều chính kéo dài tận tám năm.”

“Trong lúc ấy, trọng thần trong triều mười người thì bảy tám người là vây cánh của Ngụy Trung Hiền, sử sách gọi là ‘thiến đảng’.”

“.....”

Trong âm thanh của một đoạn tự thuật, màn ảnh dần dần sáng lên, trong bóng đêm, hai phu canh cầm đèn lồng đang đi trên đường phố trống không.

Trong đường kính một tòa đại trạch, trong đó một người bỗng nhiên nói: “Ê, người ngửi thử xem, gần đây hình như có mùi máu tươi hay sao ý?”

Một người khác quay đầu nhìn nhìn bốn phía, vẻ mặt thôn thức mà lắc lắc đầu, nói: “Nào chỉ là nơi này cơ chứ, khắp thành đều là mùi máu tươi.”

“Mỗi ngày đều nhìn thấy Cẩm Y Vệ đến lục soát nhà.”

“Ngụy thiến vừa sụp đổ, cây đổ bầy khi tan. Năm đó phong cảnh vô hạn, kết quả hiện tại tất cả đều biến thành vong hồn dưới đao Tú Xuân”

Hai người đang nói, bỗng nhiên nghe thấy phía sau vang lên một loạt tiếng bước chân.

Hai người phu canh giờ đèn lồng quay đầu nhìn một cái, lập tức mở to hai mắt nhìn:

Chỉ thấy, dưới chiếu rọi của ánh sáng yếu ớt, trong bóng đêm hiện ra ra một đoàn nam nhân mặc hoa phục màu đen, vác bảo đao.

Người cầm đầu, khuôn mặt thon gọn, mắt như chim ưng, lạnh lùng nói: “Cầm Y Vệ làm việc, người không liên quan đi ra!”

—— Người này, chính là nam chính do Ngô Chấn đóng vai, Cầm Y Vệ tổng kỳ quan, Thẩm Luyện.

Hai người phu canh nhìn thấy ánh mắt của hắn, nhất thời bị dọa mất mật, vội vàng tè ra quần mà chạy trốn tới ven đường, nhường đường cho nhóm người này.

Trước màn ảnh, Chu Nhiên theo bản năng mà nhướng mày.

Y sớm biết rằng “Tú Xuân đao” là một bộ phim hành động, nhưng không ngờ rằng nhanh như vậy đã bắt đầu đấu võ.

Mở màn không có bất kỳ một câu thừa thãi nào, mở màn chính là Cầm Y Vệ ra quân truy nã thiên đảng.

Phim bắt đầu không đến 1 phút, Ngô Chấn đóng vai Thẩm Luyện liền trực tiếp ra quân vọt vào nhà chính, dứt khoát lưu loát mà giải quyết hộ vệ liên quan, ép hỏi ra chỗ ẩn thân của thiên đảng.

Tuy nhiên ngay tại lúc chuẩn bị đạt được mục đích thì thiên đảng này lại được một đám hộ vệ bảo vệ cho để bỏ chạy từ cửa sau.

Thẩm Luyện lập tức dùng tay nỗ bắn ra một luồng tín hiệu về hướng chúng bỏ chạy.

Chương 755: Hắn Là Thiện Hay Ác

Hình ảnh vừa chuyển, một bóng người màu đen ở trên tường bước chân bay nhanh xẹt qua, trong thời gian ngắn liền đuổi kịp nhóm người vừa mới bỏ chạy này, rồi sau đó linh hoạt mà từ nóc nhà nhảy xuống, chắn trước mặt nhóm người này.

Lúc này, màn ảnh nhanh chóng kéo gần, cắt một màn đặc tả từ xa tới gần.

Đồng thời lúc này, bóng người này đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt thanh tú mà trắng trẻo.

—— Đây là Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên.

Chu Nhiên trong nháy mắt nhìn thấy Hứa Trăn lộ mặt, trái tim bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng.

Trên màn ảnh hắn không hoá trang gì mấy nhưng cũng không có khác biệt gì mấy so với bình thường.

Rõ ràng bản thân hắn vừa nãy còn gặp Hứa Trăn, cùng hắn hàn huyên một lúc lâu, nhưng giờ khắc này, Chu Nhiên nhìn người Cẩm Y Vệ mặc phi ngư phục trên màn hình này, lại cảm thấy rất lạ lẫm.

Tựa như nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ.

Mà loại cảm giác này ở tiếp theo đó lại trở nên càng thêm mãnh liệt.

Chỉ nghe “bặc” một tiếng, Hứa Trăn bỗng nhiên rút ra một thanh đao từ bên hông, bước nhanh nhằm phía đám người.

Bảy tám người ở trong hẻm hẹp, bao vây hắn, trong đó một người kêu lớn: “Đại nhân chạy mau! Chúng ta ngăn trở.....”

Nhưng mà hắn một câu cũng chưa nói xong, cũng chỉ thấy tia sáng chột lóe, yết hầu đã là bị Hứa Trăn nhanh chóng cắt đứt.

“Ồ !!”

Ngay sau đó, rạp chiếu phim vang lên âm thanh bất ngờ của người xem.

“Tú Xuân đao” khác hoàn toàn những bộ phim võ hiệp khác gần đây, không cường điệu động tác củ A Trăn tay để tạo ra mỹ cảm, cũng không có mấy pha quay chậm, mà là tàn nhẫn dứt khoát, tiết tấu cực nhanh.

Bình khí mà Hứa Trăn sử dụng là song đao, bộ pháp quỷ quyết khó có thể nắm lấy, mà song đao trên tay càng ổn, chuẩn, tàn nhẫn, không nhìn thấy mấy chiêu trò hoa lệ nào, chỉ có thể nhìn thấy một tia sáng lóe lên trong bóng đêm rồi bay lên từng “bông hoa máu”.

Hẻm nhỏ chật hẹp trong nháy mắt đã biến thành địa ngục trần gian.

“Phốc!”

Trôi qua không đến nửa phút, bảy tám người vừa mới vây công Hứa Trăn đổ gục hết dưới thanh đao của hắn.

Hắn cuối cùng rút thanh đao từ ngực của một người trong số đó ra, máu phun ra bắn tung toé lên mặt hắn.

Nhưng mà lúc này, Cẩm Y Vệ mà Hứa Trăn đóng vai này đến chớp mắt một cái cũng không có.

Dưới ánh trăng, hắn quay đầu nhìn thì thể rải rác khắp mặt đất, hai mắt có đôi chút đỏ, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Giống như vô cùng hưởng thụ pha giết chóc vừa rồi.

“Nhất Xuyên!”

Lúc này, đầu hẻm vang lên âm thanh Thẩm Luyện gọi hắn.

Hứa Trăn theo tiếng nhìn lại, lau vết máu trên mặt, để lại đao vào vỏ, chậm rãi đi về phía ngoài hẻm.

Trong con hẻm nhỏ tối tăm, sau mỗi bước đi, sự điên cuồng trong mắt hắn cũng được giảm bớt vài phần.

Vài giây sau, Hứa Trăn từ trong bóng đêm đi ra, đi tới đường cái đang được cây đuốc thấp sáng.

Trong giây phút mà ánh lửa chiếu lên trên mặt hắn, sự điên cuồng mới vừa rồi đã không còn chút dấu vết nào.

Hứa Trăn nắm chuôi đao, bước chân nhẹ nhàng mà chạy hướng về phía đám người, hướng về phía Thẩm Luyện do Ngô Chấn đóng vai mà cười nói: “Nhị ca!”

Hai mắt trong trẻo sáng ngời, giống như một thiếu niên ngây ngô không rành thế sự.

“Đm vài chương.....”

Giờ khắc này, Chu Nhiên rõ ràng mà nghe được, trong rạp chiếu phim có người nhin không được mà nói bậy.

Hắn ngơ ngác nhìn Hứa Trăn trên màn hình lớn, nhin không được mà ho một cái.

..... Cái này, có chút không giống với “phim võ thuật” trong tưởng tượng của ta? !

Vừa mới Hứa Trăn đánh cược “có khóc hay không”, không phải là muốn đem người xem dọa đến khóc đấy chứ?

Đây mới chưa đến năm phút, ta cảm giác ta chỉ thiếu chút nữa bị dọa cho tè dầm rồi!

Lúc này, trong phòng chiếu phim.

Đoạn mở màn cao năng này lập tức khiến cho phần lớn người xem thấp giọng thảo luận.

Phương thức chiếu sáng của hiện trường rõ ràng là phương thức chiếu sáng của phim kinh dị, đường phố vắng tanh, sương mù dày đặc, hình ảnh giết chóc, còn cả đoạn Hứa Trăn vừa từ giết người đến đồ cả mắt đến thiếu niên đơn thuần, lập tức khiến người xem bị dọa hú hồn một phen.

Đặc biệt là nhân vật này của Hứa Trăn, hẳn rồi cuộc là nhân vật như thế nào, khiến cho khán giả vô cùng hứng thú.

“Diễn viên vừa rồi, là nam chính của ‘Lang Gia bang’ đúng không?” Một người xem ngồi ở hàng phía trước Chu Nhiên thấp giọng nói.

Người bạn ngồi bên cạnh gật đầu, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Hình như là vậy.”

“Trời ạ, khác biệt với ‘Mai tông chủ’ thật lớn!”

“Mình vừa rồi thiếu chút nữa không dám nhận!”

Lúc trước người nọ nói: “Đúng đúng đúng, trước đây nghe nói diễn viên này hình như ‘Lang Gia bang’ mà nhận được danh hiệu thị đế, mình còn cảm thấy cái giải thưởng này hơi sai lầm.”

“Hiện tại vừa thấy, thật là, oa..... Quả nhiên, màn ảnh lớn mới có thể thể hiện được hết kỹ thuật diễn của diễn viên ra!”

“Tớ ngơ ngác luôn rồi!”

“Hơn nữa ‘Mai tông chủ’ nhà ta ấy vậy mà đánh giỏi đến vậy, ha ha ha ha.....”

“.....”

Giờ này khắc này, câu chuyện trên màn ảnh vẫn đang tiếp tục.

Nhưng thân phận của nhân vật mà Hứa Trăn đóng vai này chớp mắt đã biến thành một điểm nghi vấn to lớn trong phim.

—— Hẳn rồi cuộc là chính phái, hay là vai ác?

Rốt cuộc là cùng nhân vật chính một lòng, hay là có bí mật gì không thể cho ai biết?

Lúc này, biên kịch không có cố ý điều chỉnh theo sở thích của người xem, rất nhanh đã đưa ra giải thích đối với nghi vấn này.

Sau khi kết thúc hành động bắt giữ thiên đảng, Cẩm Y Vệ trở về cuộc sống của chính mình.

Đại ca Lư Kiếm Tinh về đến nhà, bị mẹ thúc giục hỏi khi nào mới có thể bổ sung vào chỗ trống trên hộ khẩu;

Nhị ca Thẩm Luyện đi Giáo Phường Tư, thấy một cô nương có quen biết;

Mà Hứa Trăn trong vai lão tam Cận Nhất Xuyên vừa vội vàng ra khỏi thành, đi tới một nơi hẻo lánh hoang vắng.

Hắn một đường đi tới, đem thân ảnh giấu ở bóng tối, căng thẳng, giống như ăn trộm.

Ở chỗ này, hắn gặp được một người giang hồ xưng là “Su huynh” của hắn, mà khán giả từ trong miệng hắn, biết được một sự thật làm người ta vô cùng kinh ngạc: Cận Nhất Xuyên, đã từng là một giang dương đại đạo.

Hắn giết chết Cẩm Y Vệ đã truy sát mình, giả mạo thân phận của đối phương.

Người xem xem đến đây, lúc này chợt bừng tỉnh về những gì xảy ra ở mở màn.

—— Hóa ra, đây là một tên tội đồ giả mạo trong thân phận của một tên Cẩm Y Vệ đã chết.

Chương 756: Không Phải Khán Giả Của Cậu

Mà sự vạch trần thân phận này, tuy rằng đã chấm dứt sự nghi hoặc vừa rồi, rồi lại tạo ra sự trì hoãn khác.

Bí mật này của Cận Nhất Xuyên, có ai khác biết hay không, liệu có đem đến tai họa ngầm gì cho hắn không?

“Xin lỗi, thực sự xin lỗi, thực sự xin lỗi, tới muộn rồi.”

Chu Nhiên đang xem rất vui, bỗng nhiên nghe được cách đó không xa có người đang nói chuyện với bảo an.

Hắn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai người phụ nữ trẻ tuổi đứng ở cửa phòng chiếu phim, đang nhận lỗi với kiểm phiếu viên ở hội trường.

Kiểm phiếu viên vẻ mặt không vui nói: “Lần sau chú ý một chút nhé, mở màn được 12 phút luôn rồi!”

“Rạp phim quy định, sau khi mở màn 10 phút không cho phép vào rạp nữa, không có lần sau đâu đấy!”

Hai bạn nữ nghe vậy, vội vàng cúi đầu khom lưng mà cười nịnh nọt, thật cẩn thận mà từ cửa đi vào.

Mà Chu Nhiên nghe thấy cuộc hội thoại này, không khỏi có chút kinh ngạc.

Vừa mới qua đi 12 phút?

12 phút mà đã diễn xong một hồi bất giữ xuất sắc, thể hiện rõ ràng khôn cảnh trước mắt của tam huynh đệ?

Nội dung này cũng quá vững chắc rồi nhỉ? ?

Lúc này, hai người trẻ tuổi lúc nãy đã tiến vào, ngồi xuống hàng ghế phía sau Chu Nhiên.

Chỉ nghe thấy người bạn bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Ê, hai người lúc nãy không phải là đi xem “Tựa Thủy Lưu Niên” (Như Nước Năm Xưa) sao? Sao lại chạy sang bên này?”

Hai người vừa tiến vào một liên thanh mà thở dài nói: “Aiya đừng nói nữa, đó là cái thứ gì cơ chứ.”

“Một chút cốt truyện cũng không có, hoàn toàn chỉ là MV bài hát mới của Chu Nhiên.”

“Nhìn nửa tiếng thật sự không xem nổi nữa, liền chuẩn ra đây, vừa hay “Tú Xuân đào” bên này còn vé, nên lại đây tìm mấy người.”

Chu Nhiên ngồi ở hàng phía trước: “.....”

“Ha ha...”

Chu Nhiên đang bị xuyên tim*, bên cạnh bỗng nhiên lại truyền đến một tiếng cười khẽ.

Y quay đầu vừa thấy, thấy người đang cười chính là nhà phê bình điện ảnh quen thuộc Trần Nhược Vũ ở bên cạnh.

Chu Nhiên: ?!

Vị chị đại này thấy Chu Nhiên ánh mắt căm giận, mắt tự nhiên mà thu lại nụ cười, nhỏ giọng nói: “Không cần để ý, những người này không phải khán giả của cậu.”

Chu Nhiên bấu môi, không lên tiếng.

Bỏ đi, làm dâu trăm họ, dù sao cũng phải cho phép có người không thích xem phim thanh xuân chứ?

Song, khi Chu Nhiên miễn cưỡng buông bỏ cảm xúc, nhưng lời chế giễu của hai cô gái lúc này lại không dừng lại

““Tựa Thủy Lưu Niên” đúng thật là bộ phim thanh xuân rách nát nhất trong số những bộ tớ đã xem mấy năm nay...”

Trong đó có một cô gái nhỏ giọng chê bai nói: “Không đầu không đuôi mà bày ra các loại nguyên tố hóa học*, đi học truyền giấy bị bắt rồi lại phạt đứng, thi đấu bóng rổ phạm quy, đánh nhau, yêu sớm bị mời phụ huynh... Cuối cùng được khâu lại một cách kỳ quái, không có một chút logic nào, hoàn toàn không biết anh ta muốn nói cái gì.”

Bạn học bên cạnh nói: “Phim thanh xuân đều không phải như vậy sao? Cậu còn có thể trông mong có cái nội hàm thâm sâu gì đó vào nó.”

Trước đó người nọ lẩm bẩm nói: “Tớ không trông mong nó có nội hàm, tớ chỉ muốn xem một đoạn tình yêu ngọt ngào mà thôi, nhưng vấn đề là, nó không ngọt!”

“Chu Nhiên và nữ chính căn bản không phát ra điện!”

“Rõ ràng là phim tình yêu, sau khi xem xong tớ hoàn toàn không có cảm giác tim đập chút nào.”

“Quá thảm, có biết yêu đương hay không vậy?”

“Nữ chính nhìn anh ta mặt đỏ tim đập, nai con chạy loạn, nhưng là bên anh ta hoàn toàn không có phản ứng lại.”

Cô gái nhỏ giọng phàn nàn nói: “Giống như là nữ chính đang nhìn anh ta, nhưng như thế anh ta đang nhìn gàu trên đầu nữ chính vậy, tần số của hai người hoàn toàn không khớp —— mấy cậu có thể hiểu được loại cảm giác này không?”

“Phụt ha ha... Gàu là cái quỷ gì!” Lời này vừa ra, chung quanh lập tức vang lên một tràng cười trầm thấp.

Chu Nhiên: “...”

A! Đừng nói nữa! Xin các người đừng nói nữa!

Nói tiếp tôi thật sự muốn khóc đó! !

“Khụ khụ...” Lúc này, Trần Nhược Ngu bên cạnh rút cuộc cũng hắng giọng nói, quay đầu ra sau thấp giọng nói, “Mấy vị, làm phiền nói nhỏ một chút?”

Các nữ sinh phía sau lúc này mới ngượng ngùng mà xin lỗi, ngưng cái đề tài khiến người khác ghê tởm này.

“Phù...”

Chu Nhiên thở dài một tiếng, nằm liệt trên chỗ ngồi, uể oải nhìn màn hình trước mặt, đối với hành vi đổi vé của mình với Hứa Trần lúc này cảm thấy không kịp hối tiếc.

Nghiệp chương a!

Rút cuộc mình nói sai cọng dây thần kinh nào vậy, một hai phải chạy đến “Địch Doanh” xem phim!

Y miễn cưỡng dời lực chú ý của mình đến cốt truyện của “Tú Xuân đao”, muốn cũng tìm một chút gì đó để chế giễu một chút.

Nhưng mà, kế tiếp này đoạn cốt truyện thật sự là không cách nào chế giễu được.

—— lại là một đoạn diễn cực kỳ xuất sắc.

Ba anh em phụng mệnh đi bắt giữ Ngụy Trung Hiền, đại ca vì tham công, không gọi viện binh, trực tiếp to gan lớn mật dẫn theo hai người anh em lỗ mãng đi rồi.

Trong cơn mưa đêm xối xả, tam ca cùng nhóm hộ vệ của Ngụy Trung Hiền ở một dịch quán đánh đến vô cùng náo nhiệt.

Nhị ca Thẩm Luyện dưới sự trợ giúp của hai người anh em giết vào trong lâu, tìm được Ngụy Trung Hiền.

Nhưng dưới sự mê hoặc của đối phương, gã ta lại bị ma quỷ ám, cầm số bạc Ngụy Trung Hiền dùng để mua mạng, nói dối

bảo đôi phương đã chết, chỉ mang về một cái xác cháy phục mệnh.

Bí mật này người bên trên cũng không biết, hai người anh em của Thẩm Luyện cũng không biết, chỉ có bản thân Ngụy Trung Hiền biết.

Thẩm Luyện vốn tưởng rằng chuyện này có thể giấu trời gạt biển, ba anh em gã từ đây thăng quan phát tài.

Nhưng mà màn ảnh vừa chuyển, trong khu rừng ở ngoài thành, Ngụy Trung Hiền lại bí mật ước định ngày hẹn để gặp đề lĩnh Đông Xưởng-Triệu công công, yêu cầu gã giết chết ba tên Cẩm Y Vệ kia diệt khẩu.

—— bởi vì, bọn họ biết bản thân còn sống.

Chương 757: Cô Nương Nhà Ai? ?

Xem đến đây, trái tim khán giả lại lần nữa bị nâng lên.

Phim chiếu đến đây, mới chỉ đi qua nửa tiếng, nhưng tiết tấu lại khẩn trương lạ thường, tình tiết liên tiếp đi cao.

Cho dù Chu Nhiên không muốn thế nào, vẫn không thể không thừa nhận, thật sự đây là mở đầu khá tốt.

Ngay lúc tâm tình khán giả đang khẩn trương, trước mắt màn hình lớn trước mắt bỗng nhiên sáng hơn rất nhiều, sắc thái cũng từ màu lạnh trước mắt chuyển thành tông màu ấm.

Hình ảnh vừa chuyển, trong màn hình xuất hiện một cái bóng người thon gầy.

Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên đang đi trên một con đường nhỏ ven sông, hắn không có mặc hắc y của Cẩm Y Vệ, cũng không có mang đao, mà là ăn mặc một bộ thường phục màu xanh nhạt, khuôn mặt tuấn tú hơi tái nhợt, vẻ mặt tịch mịch mà hờ hững, không thấy chút chi khí sát phạt nào.

Bên bờ sông, một cây hoa hạnh nở rộ. Gió nhẹ thổi qua, cánh hoa rơi đầy đất, trong đó có một cánh bay theo gió, rung rinh mà dừng ở vai Cận Nhất Xuyên.

“Khụ khụ, khụ khụ...”

Cận Nhất Xuyên nhẹ nhàng khụ hai tiếng, dừng bước chân, ngẩng đầu nhìn hạnh hoa trước mắt.

“Nhất Xuyên?”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người kêu tên của hắn.

Cận Nhất Xuyên giật mình nhìn theo hướng giọng nói, lại thấy cách đó không xa, nhị ca Thẩm Luyện đang đứng trên cây cầu đá bờ bên kia sông dẫn qua bên đây.

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy Nhị ca, trong mắt hắn xuất hiện một tia hoảng loạn..

“Nhất Xuyên, sao ngươi lại ở đây?” Một lát sau, Thẩm Luyện đi đến bên cạnh hắn, mở miệng hỏi.

“Ta...” Cận Nhất Xuyên chần chờ một lát, ấp a ấp úng nói, “Ta nghe nói, hôm nay có hội chùa, cho nên tới đi dạo.”

Thẩm Luyện nghi hoặc nói: “Một mình ngươi đi dạo hội chùa?”

Nói xong, gã lại nhìn nhìn chung quanh, nói: “Hơn nữa, hội chùa ở thành đông mà, không ở bên này.”

Cận Nhất Xuyên duỗi tay chỉ chỉ chung quanh, miễn cưỡng cười nói: “Ta, ta đến bên này tìm một người bạn.”

“Bạn?” Ánh mắt Thẩm Luyện ngưng lại, nói, “Bạn nào?”

Cận Nhất Xuyên đang muốn ở tiếp tục mở miệng, ven đường, một cô bé mặc một bộ áo vải màu xanh ngọc bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía hắn, kêu lên: “Cận gia?”

“Cận gia đến lấy thuốc sao?”

Cô bé nở nụ cười nói: “Hôm qua ta còn nhắc tới huynh, sao gần đây huynh không có tới?”

Cận Nhất Xuyên sửng sốt một chút, nhìn cô bé đột nhiên xuất hiện trước mắt, lại dùng dư quang liếc liếc mắt nhìn Thẩm Luyện bên cạnh, mặt hơi có chút thẹn thùng, cười nói: “Ta mấy ngày hôm trước... Có một số việc, không ở trong thành.”

Vừa nói, hắn vừa nhanh chóng đuổi kịp bước chân cô bé này, dọc theo con đường nhỏ ven sông cúi đầu đi trước.

...

“Đây là “người bạn” mà người vừa nói ’?”

Trên nửa đoạn đường đi, Thẩm Luyện đi theo bên cạnh Cận Nhất Xuyên, thấp giọng thì thầm hỏi.

Cận Nhất Xuyên rũ đầu, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, vẻ mặt khó xử mà nhỏ giọng nói: “Nhị ca, người vội thì người đi đi, không cần phải xen chuyện của ta.”

Mà lúc này, trên mặt Thẩm Luyện lộ ra nụ cười hiem thấy, đôi mắt gã vẫn nhìn phía trước như cũ, đầu lại nghiêng về Cận Nhất Xuyên một chút, nhỏ giọng nói: “Không được, ta phải đi nhìn một cái, đây là cô bé nhà ai.”

“Ha ha ha ha...”

Lúc này, khán giả trong phòng chiếu nhìn thấy một màn này, tức khắc vang lên một trận cười trầm thấp.

Ngày thường Cẩm Y Vệ Thẩm đại nhân uy phong lẫm liệt, mặt lạnh như Diêm Vương, lúc này lại bỗng nhiên triển lộ ra một mặt nhiều chuyện.

Sự khác nhau giữa “trong công việc: và “sau tan làm” này, nháy mắt khiến cho người khác cảm giác dường như người Thẩm Luyện này thân thiện hơn không ít.

Sau một lúc, cả ba người vòng đi vòng lại, đi vào một trong một y quán.

Cây hạnh bên bờ sông cành lá xum xuê, một nửa nhô ra sân viện, cánh hoa trắng tinh trải khắp mặt đất.

Nhìn thấy ba người cùng nhau đi vào y quán, trên mặt đại phu lập tức lộ ra biểu cảm không vui, ông trừng mắt liếc mắt cô bé kia một cái, oán trách nói: “Suốt ngày chạy loạn khắp nơi!”

Dứt lời, ông nhìn về phía Cận Nhất Xuyên, miễn cưỡng cười nói: “Cận gia mấy ngày không đến, nào, ta bắt mạch cho cậu.”

Cận Nhất Xuyên theo bản năng mà dùng dư quang liếc mắt Thẩm Luyện bên cạnh, lắc đầu nói: “Không được, Trương đại phu, hôm nay ta còn có chút việc, bốc một thang thuốc theo đơn lần trước đi.”

Y quán đại phu liếc mắt nhìn hắn, không nói thêm gì, về phòng bốc thuốc.

Cận Nhất Xuyên ngồi trên băng ghế đá trong sân, duỗi tay chống cằm, ngơ ngác mà nhìn về phía cây hoa hạnh, có chút thất thần.

Cô gái vừa dẫn bọn hắc về đang đảo thuốc dưới gốc cây hoa hạnh.

Cô bé âm thầm quay đầu lại nhìn Cận Nhất Xuyên, lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình nên vội vàng thu ánh mắt lại.

Đại phu Đang ở bốc thuốc nhìn thấy cảnh này, lập tức cau mày;

Mà Thẩm Luyện chấp tay sau lưng đứng dưới hành lang, nhìn về mặt ngơ ngác xuất thần của Cận Nhất Xuyên, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Sau một lúc lâu, đại phu vì Cận Nhất Xuyên bốc phương thuốc, dặn dò hắc nhất định phải uống đúng giờ.

Cận Nhất Xuyên xách theo bọc thuốc, cùng Thẩm Luyện ra khỏi y quán.

Hai người đi bên bờ sông, Thẩm Luyện hỏi: “Cứ đi như vậy sao?”

“Người không phải nói, muốn mời ‘bạn’ cùng đi dạo hội chùa sao?”

“Nhị ca” Cận Nhất Xuyên mặt lộ vẻ vẻ khó xử, thấp giọng nói: “Tình huống như vừa rồi, người bảo ta mời như thế nào hả?”

Hai người nói chuyện, lại lần nữa đi ngang qua cây cây hạnh bên bờ sông kia.

Nhưng vào lúc này, một cánh cửa nhỏ bên cạnh cây hạnh đột nhiên từ bên trong mở ra.

Cô bé lúc nãy từ y quán ló đầu ra sau cánh cửa, nhẹ giọng kêu: “Cận gia?”

Cận Nhất Xuyên nghe vậy, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy, cô bé xinh xắn đứng ở sau cánh cửa cửa, trong tay cầm một chiếc túi thơm hoa hồi chế tác tinh xảo

“Trong đây có tam thất, xạ hương và cỏ đen,” cô gái vơ cái túi ra trước, cúi đầu thấp giọng nói: “Đeo lên người sẽ đỡ ho.””

Cận Nhất Xuyên hơi ngần ra, duỗi tay nhận lấy túi thơm, ngẩng đầu nhìn cô bé trước mắt.

Mặt cô bé đỏ ửng, rũ con ngươi, nói: “Nhưng huynh đừng nói cho cha ta.”

“Nếu không, ông ấy lại trách ta kê đơn bậy bạ.”

Cận Nhất Xuyên nhìn cô bé trước mắt, cười nói: “Được, ta biết biết, cảm ơn cô nương.”

Hắn nắm trong tay túi thơm, mới vừa đi vài bước, lại quay đầu, hỏi: “Cô nương, ta còn chưa biết muội tên là gì?”

Cô bé cười tươi, lộ ra một cái răng nanh, nói: “Ta tên Trương Yên.”

Cận Nhất Xuyên nói: “Ta họ Cận, Cận Nhất Xuyên.”

Trương Yên nghe vậy, che miệng cười nói: “Ta biết nha.”

Nói, nàng chỉ chỉ Cận Nhất Xuyên trong tay gói thuốc, nói: “Trên mặt có viết đó.”

Cận Nhất Xuyên nghe vậy, hơi hơi ngần ngợ, tức khắc lộ ra hơi có chút khờ khạo tươi cười.

Chương 758: Ca Sĩ Và Diễn Viên

Một lát sau, Cận Nhất Xuyên cùng Thẩm Luyện rút cuộc cũng rời khỏi y quán, nhưng mà hai người cũng không tiếp nói về chuyện này nữa.

Trong màn hình màu vàng âm áp, Cận Nhất Xuyên đi qua bờ sông và đi lên cây cầu đá, nhưng đột nhiên giảm tốc độ và quay đầu nhìn về hướng y quán.

Mà bên cạnh bức tường thấp dưới gốc cây mai, cô bé Trương Yên đang ghé đầu trên đỉnh tường, nhìn về hướng Cận Nhất Xuyên rời đi

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, Trương Yên vội vàng rút đầu vào tường như một con thú nhỏ sợ hãi.

Tuy nhiên, một lúc sau, cô bé ngượng ngùng thò nửa cái đầu từ sau bức tường ra, chớp một đôi mắt đen láy, lén lút nhìn về phía cây cầu đá..

Ánh chiều tà nghiêng nghiêng chiếu lên người thiếu niên, Cận Nhất Xuyên vịn lan can cầu đá, trên khuôn mặt tuần mỹ trong sáng lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Trên màn hình bỗng vang lên tiếng sáo trúc du dương, máy quay cắt đến một khung cảnh xa xăm.

Hoàng hôn, cầu đá, nước chảy, hạnh hoa.

“Woa...”

Trong phòng chiếu, vô số khán giả vào lúc này đột nhiên phát ra tiếng thút thít vô nghĩa.

“Oa, âm thanh của cây sáo này phát ra khiến trái tim tôi tan chảy rồi! ”

“Đây là vị chua tình yêu sao? A, tôi yêu rồi...”

“Tôi đang xem phim võ thuật à? Đúng không?”

“m nhạc cổ phong này hay thật, khiến trái tim lập tức mềm nhũn rồi!”

“ ... ”

Chỉ một thoáng, trong phòng chiếu phim lại vang lên âm thanh bàn tán lần nữa.

Chu Nhiên nghe trận bàn tán này, không hiểu sao có chút bực.

—— nghe hay sao?

Cái này này, nghe hay? ?

Chẳng phải chỉ là tùy tiện thổi sáo cùng đàn nhị, tạo thành một chút hợp âm cổ phong hay sao?

Cái ca khúc ở trình độ này, có tin một phút ông đây có thể viết cho mấy người tám đoạn hay không!

Chu Nhiên tức giận mà nghĩ, nhưng lời này lại không thể nói ra.

Ông đây là tới xem phim, không phải tới nghe hát... Ai muốn nghe giám định và thưởng thức âm nhạc của hắn chứ...

Đoạn tiểu kịch trường không dài, chỉ có hai ba phút, nhưng lại chèn ở vị trí vô cùng phù hợp, biểu diễn tinh tế, hình ảnh sáng sủa cùng giai điệu du dương đã gói đúng chỗ ngửa để giảm bớt cảm xúc căng thẳng của khán giả, vừa xem vừa nghỉ, từ từ kể ra.

“Bản này thật tuyệt vời!”

Lúc này, mấy cô bé ngồi hàng phía sau Chu Nhiên không dám nói, mà phía trước hai vị đại ca đầu hói lại bắt đầu nhỏ giọng bàn tán..

Trong đó một người béo hói đầu nói: “Câu chuyện trên cơ bản là cấu trúc cốt truyện của Hollywood, điều này có chút thú vị..”

Một gã hói đầu gầy gât đầu nói: “Đúng vậy, hơn nữa hẳn chọn góc nhìn này vô cùng tốt.”

“Cảm Y Vệ ở trong mắt chúng ta thông thường đều là những tên đao phủ giết người không chớp mắt, nhưng góc nhìn của hắn lại đặt ở trên người ba cái cấp dưới chót Cảm Y Vệ, hiện ra trước mắt chúng ta, cuộc sống của đao phủ cũng có hơi thở khói lửa của củi gạo mắm muối, sự tương phản này khiến cho người ta có cảm giác rất thân thiết, rất bình dân.”

Tên béo hói đầu nhìn không được xúc động nói: “Các thể loại phim trên Đài Đảo vẫn còn quá ít. Mười phần hết chín là phim tình yêu thanh xuân trong sáng.”

“Quay tới quay lui đều là những kịch bản đó, rất ít khi có thể xem được một cấu trúc nghệ thuật cao cấp như “Tú Xuân Dao “.”

“Vẫn cần hòa nhập và học hỏi điểm mạnh của người khác. Chúng ta nên hợp tác nhiều hơn và thử nhiều loại hình đồng sản xuất hơn!”

Gầy hói đầu nhìn không được lác đầu nói: “Buổi sáng hôm nay tôi đi xem bộ “Tựa Thủy Lưu Niên “kia, mà nói Chu Nhiên đã đi đến nội địa, vậy mà vẫn đang quay cái loại nghệ thuật phong cách ngây thơ trong sáng này, thật đúng là bần nhão không trét nổi tường mà.”

Gã gầy hói đầu thấp giọng nói: “Thật ra bộ kia của anh ta cũng không quá dở, chủ yếu vẫn là chính anh ta diễn được.”

“Mày xem cái đoạn lúc này của Hứa Trăn, đều là tình yêu ngây ngô, người ta chưa nói mấy câu, nhưng là hương vị này lập tức xuất hiện rồi.”

“Ca sĩ cùng diễn viên không giống nhau, thành thành thật thật làm đúng công việc của mình không tốt sao?”

“...”

Giờ này khắc này, trong phòng chiếu phim tối tăm, Chu Nhiên yên lặng mà ngồi ở chỗ của mình, nghe người chung quanh bàn tán, không nói một lời.

Tại sao luôn muốn bàn tán về tôi...

Tôi chỉ là muốn đóng một bộ phim cho đã nghiên, tiện thể quảng cáo cho bài hát mới thôi mà, tôi đã trêu ai chọc ai chứ?

Mấy người còn tiếp tục nói như vậy, tôi sẽ bị bạn làm cho khóc trước khi tôi xem phần cảm động của cốt truyện “Tú Xuân Dao” đó!

Đương nhiên, không ai quan tâm đến tâm trạng Chu Nhiên lúc này.

Khán giả chỉ quan tâm đến cốt truyện phát triển tiếp theo của “Tú Xuân đao”, tiện thể chê bai bộ phim dở tệ hai ngày nay đã xem.

Kết quả là “Tựa Thủy Lưu Niên” bắt đầu bị cộng đồng mạng nhắc đến liên tục.

Bản thân Chu Nhiên được trải nghiệm cảm giác bị đánh giá kém ba trăm sáu mươi độ, sau khi được tôi luyện, cả cơ thể và linh hồn đều thăng hoa như vừa vượt lời kiếp.

“Ha ha, ha ha ha.....”

Y ngồi trên ghế cười ngô nghê, chỉ cảm thấy linh cảm sáng tác tuôn trào như giếng phun.

A, tôi muốn sáng tác một ca khúc!

Khiến người ta đau đớn như cào gan xé phổi!

Thật ra việc xuất hiện tình huống này cũng không thể hoàn toàn trách “Tựa Thủy Lưu Niên”.

Trên thị trường, bộ phim điện ảnh này cũng không quá dở, cùng lắm cũng chỉ là một bộ phim không có điểm nào để khen mà thôi.

Nhưng đây không phải rạp chiếu phim bình thường, mà là liên hoan phim công chiếu những bộ phim trong danh sách đạt giải Kinh Cúc.

Khi chất lượng của các đối thủ cạnh tranh chất lượng đều khá đạt chuẩn, trình độ thưởng thức của khán giả trung bình cũng được tăng cao.

Rốt cuộc, sở dĩ “Tựa Thủy Lưu Niên” có thể lọt vào danh sách cũng chỉ vì ban tổ chức đánh giá cao nhạc trong phim mà thôi. Nếu xét đến cốt truyện và kỹ thuật diễn của diễn viên, vậy bộ phim này đừng hòng có mặt trong danh sách này.

Chương 759: Chuyển Biến Tâm Lý

Mà “Tú Xuân đào ” lại trái ngược hoàn toàn với bộ phim này.

Điểm sáng của “Tú Xuân đào” chính là cốt truyện và diễn viên.

Vương Cẩm Bằng - người đóng vai “đại ca” là ảnh đế quốc tế, thực lực đã được công chúng tán thành; Ngô Chấn - diễn viên đóng vai “nhị ca” tuy không có danh hiệu ảnh đế, nhưng cũng là diễn viên phái thực lực có tiếng lành đồn xa trong giới điện ảnh.

Còn Hứa Trăn trong vai lão tam cũng khiến khán giả có mặt tại hiện trường một bất ngờ cực lớn.

Khán giả Đài Loan rất ít xem phim của hần, ấn tượng về hần chỉ gói gọn trong một bộ phim là “Lang Gia bảng”.

Trong bộ phim “Lang Gia bảng”, nhân vật “Mai Trường Tô” được Hứa Trăn đắp nặn khiến mọi người phải khắc ghi, nhưng khán giả lại không cảm thấy kỹ thuật diễn của diễn viên này có gì khiến họ phải kinh ngạc cảm thán. Họ chỉ là cho rằng nhân vật này rất phù hợp với hần, có lẽ trên thực tế bản thân hần cũng là người dịu dàng như ngọc, bình tĩnh thông minh giống như Mai Trường Tô vậy.

Nhưng từ phần mở đầu của “Tú Xuân đạo”, hình tượng Cận Nhất Xuyên - một sát thủ điên cuồng khiến ấn tượng về hắn trong lòng khán giả hoàn toàn điên đảo.

Mà tình yêu ngây thơ của hắn và thiếu nữ trong y quán càng thể hiện kỹ thuật biểu diễn của hắn về nhân vật này.

Sát thủ hướng tới cuộc sống bình lặng.

Rũ bỏ bộ quần áo ngư dân, buông Tú Xuân đạo, ấy chỉ là một thiếu niên có phần vụng về.

Không ít khán giả xem xong phần mở đầu của “Tú Xuân đạo” tại hiện trường đều yên lặng trầm đắm điểm cao vọt lên cho Hứa Trăn.

Lúc này, trên màn ảnh, Cận Nhất Xuyên cùng Thẩm Luyện xách bầu rượu đến nhà đại ca.

Mà lúc này, đại ca đang làm gì đây?

—— Đại ca đích thân vá quần áo cho Nhất Xuyên.

Hai huynh đệ vừa vào cửa đã thấy đại ca ngồi khoanh chân trên giường, ánh đèn leo lắt nhỏ như hạt đậu nành trên bàn hắt sáng đất trời cỡ một tác vuông quanh thân người anh cả.

Đại ca cúi đầu, trên đầu gối là bộ ngư phục làm người vừa nghe đã sợ vỡ mật.

“Nhất Xuyên à,” Hắn cúi đầu, vừa vá lại quần áo bằng những đường may tinh tế, vừa lảm nhảm nhảm như các bà các mẹ, “Đệ cũng không còn nhỏ nữa rồi, nên thành gia thôi.”

Nghe được lời ấy, Cận Nhất Xuyên quần bách quay mặt qua chỗ khác, thấp giọng nói: “Đại ca, sao huynh không thúc giục nhị ca ấy, mà lại tới thúc giục đệ.”

Đại ca cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Không phải nhị ca của đệ đã có Chu cô nương rồi ư?”

Nghe thấy vậy, Thẩm Luyện liếc nhìn tam đệ đang đứng bên cạnh, buông lời chế nhạo: “Nhất Xuyên, túi thơm này của đệ đẹp phết nhỉ, từ đâu ra đây?”

Vừa nghe lời này, lỗ tai đại ca giật giật, lập tức ngẩng phắt đầu lên, hỏi: “Túi thơm gì cơ?”

Khi ấy, đôi mắt nhỏ đầy vẫn đục và tang thương của hắc sắc ngồi lạ thường. Đại ca nhìn Cận Nhất Xuyên với vẻ mặt đầy ẩn ý, nói: “Ồ, chẳng trách dạo này chẳng thấy bóng dáng đệ đâu!”

“Nói với đại ca xem nào, cô nương nhà nào đấy? Để đại ca đi thăm hỏi giúp đệ nhé?”

Đại ca và nhị ca huynh một lời đệ một câu, khiến Cận Nhất Xuyên đỏ bừng mặt.

Cùng lúc ấy, không ít người xem trong rạp chiếu phim người cười với vẻ mặt mập mờ theo bản năng. Họ cảm thấy phân cảnh Cẩm Y Vệ đại nhân giục hôn mỗi ngày và những việc nhỏ nhặt vô cùng thân thuộc.

Thế nhưng, những ngày lành yên ổn thanh thản như vậy lại chẳng kéo dài bao lâu.

Thẩm Luyện tham tài thả chạy Ngụy Trung Hiền, bí mật này giống như một bóng ma khổng lồ phủ trên đầu bọn họ.

Triệu công công nhận được mệnh lệnh từ Ngụy Trung Hiền, muốn giết chết ba huynh đệ diệt khẩu.

Sau vài lần ám sát liên tiếp bất thành, hắc toan nảy ra một cái độc kế —— mượn đao giết người.

Triệu công công thuê dật tội trạng, bôi nhọ một vị hương thân có dấu hiệu nằm trong hoạn đảng, mà vị này hương thân lại không phải thư sinh bình thường, trong nhà hắc nuôi mấy chục gia thân, mỗi người đều là cao thủ.

Ba huynh đệ nhận tuyên chỉ bắt người, nhưng khi họ vừa vào cổng, thượng cấp chờ ở bên ngoài lại bất thành linh thả tên bắn lên vào trong viện.

Hương thân trong viện không kịp trở tay, trúng tên bỏ mình. Con hắc thoáng đỏ mắt, gia thân khắp viện lấy đại đao ra, bỏ về phía ba huynh đệ.

Mà lúc này, thượng cấp lại hạ lệnh khóa chặt cổng viện, kêu gào không được để hoạn đảng chạy thoát.

Ba huynh đệ bị buộc vào tuyệt cảnh.

“A! !”

Biến cố bất thành linh xảy ra lại khiến khán giả căng thẳng, trong rạp chiếu phim có không ít người ngả người về phía trước để xem xét theo bản năng, biểu cảm vô cùng khẩn trương.

Trước đây, Cận Nhất Xuyên - nhân vật do Hứa Trăn thủ vai - vẫn luôn lấy song đao làm vũ khí, bước chân nhẹ nhàng, đao pháp nhanh chóng, khi giao thủ với người khác, hắn vẫn luôn cầm thanh đao nặng nề một cách thông dong nhẹ nhàng.

Nhưng vào giờ phút này, trước vòng vây khốn của mấy chục giang hồ võ công cao cường, hắn bị ép phải liều mạng mà trước nay chưa từng có.

Mắt thấy có người bỏ một đao sau lưng đại ca, Cận Nhất Xuyên nghiêm mặt, nhanh chóng tiến lên trước một bước, ném đoản đao xuống, hai tay cầm lấy chuôi trường đao, mạnh mẽ chém nghiêng từ trên xuống một nhát, trường đao màu trắng bạc gần như kéo thành một tàn ảnh trước màn ảnh.

“Phập! !”

Một tiếng trầm đục khiến người ê răng vang vọng, máu tươi phun bắn tung tóe, người nọ đã bị Cận Nhất Xuyên chém bay đầu chỉ với một nhát đao.

“Hít...”

Trước màn ảnh, khán giả thấy khỏe mắt Hứa Trăn trong vai Cận Nhất Xuyên như sắp nứt ra, gân xanh gồ lên trên gương mặt tái nhợt, ai nấy đều không nhận được mà hoảng sợ khi thấy cảnh tượng đó.

“Chiêu vừa rồi mới là võ công bổn môn của hắn nhỉ?”

Trong thính phòng, có người không nhận được, khẽ nói: “Tôi cũng cảm thấy thế, lúc trước khi sư huynh hắn đến đòi tiền cũng dùng chiêu này, chẳng qua sư huynh lại đánh hắn bằng song đao.”

Bên cạnh lập tức có người gạt đầu phụ họa, nói: “Thì ra lúc trước hắn vẫn luôn dùng song đao để nguy trang đấy hả? Thật ra hắn quen dùng đơn đao hơn chẳng?”

Mà phân cảnh ngay sau đó cũng nhanh chóng đã chứng thực suy đoán của mọi người: Rõ ràng phong cách chiến đấu của

Cận Nhất Xuyên đã thay đổi.

Hắn không còn bỗ loạn, chém lung tung vì bị buộc vào đường cùng nữa. Sau khi đổi sang đơn đao, đao pháp của hắn bỗng chốc trở nên thể đại lực mạnh, cương mãnh vô trù, hết như hắn đã biến thành một người khác vậy.

Chương 760: Hẹn Gặp Lại

Trước mặt Cận Nhất Xuyên, những kẻ được gọi là cao thủ trong viện gần như không có sức chống cự. Bỗ, chém, phạt, xoẹt, tất cả họ đều bị hắn đoạt mạng như chém rau cúc.

Chứng kiến tình hình bên này, thiếu gia vốn ngồi liệt trên sân đau đớn trước cái chết của phụ thân đỏ bừng mắt, y bỗng chốc rút đao xông lên, hét lớn rồi chém thẳng về phía Cận Nhất Xuyên.

Cận Nhất Xuyên lập tức huy đao đón nhận, mạnh mẽ chặn lại một nhát đao đó. Rồi hắn chọt xông về phía trước hai bước, hăng hái phản kích.

Song rõ ràng công phu của người này cao hơn những môn khách xung quanh một bậc, phải khó khăn lắm hắn mới có thể chặn được ba nhát đao liên tiếp đó.

“Keng! Keng! Keng.....”

Tiếng kim loại giao kích chói tai truyền đến từng hồi. Cận Nhất Xuyên cắn răng, bước chân biến hóa đầy quỷ quyết để tránh khỏi những môn khách xung quanh vọt tới. Cùng lúc ấy, hắn dốc toàn lực, trảm liên tục bảy đao, dồn ép đối phương được đằng này hồng đằng kia, bại lui liên tiếp.

Thế nhưng, ngay khi hắn sắp chém ra nhát đao trí mạng vào sơ hở của đối phương, hơi thở của hắn bắt chợt rối loạn, mặt đỏ bừng một cách bất thường.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Ngay sau đó, Cận Nhất Xuyên bắt đầu ho khan một cách mất kiểm soát. Hắn cuộn tròn cơ thể, cánh tay nắm đao run rẩy kịch liệt, ấy thế mà lại không tài nào chém ra được nhát đao cuối cùng đó.

Mà đối phương há có thể buông tha cơ hội này. Y thét lớn một tiếng, huy đao bổ về phía hắn.

Tình thế nghịch chuyển chỉ trong một khoảnh khắc.

Trong lúc bất tri bất giác, thời tiết đã dần dần chuyển lạnh.

Trên người Cận Nhất Xuyên khoác một chiếc áo choàng dày, một mình đơn độc đi tới trước cửa y quán.

Hắn rũ mi mắt, sau khi ở trước cửa gỗ loang lổ vết sơn đen bồi hồi một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định duỗi tay gõ cửa.

“Kẽo kẹt...”

Sau một lúc lâu, cửa gỗ bị người bên trong kéo ra một khe hở nhỏ.

Trương Yên cô nương từ bên trong lộ đầu ra, nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Cận Nhất Xuyên, trong nháy mắt biểu tình sáng lên, trong mắt như chứa ánh trăng sáng.

“Cận gia!”

Nàng cười mở cửa ra, bước chân nhẹ nhàng tiến vào phòng, nói: “Cha ta đã đến nhà người ta khám bệnh, huynh ngồi chờ ông ấy một lát, ta đi châm trà cho huynh...”

“Trương Yên cô nương.” nhưng Cận Nhất Xuyên ở phía sau lại bỗng nhiên đánh gãy lời nàng, lên tiếng nói, “Không cần phiền toái.”

“Ta không phải tới tìm Trương đại phu.”

Trương Yên nghe vậy thì dừng bước, có hơi nghi hoặc mà quay đầu nhìn.

Cận Nhất Xuyên nhìn con người trong trẻo sáng ngời của nàng, chần chờ một lát, cuối cùng vươn tay ra, đem túi thơm đang nắm chặt trong lòng bàn tay hướng về phía Trương Yên đưa tới.

“Túi thơm này, trả lại cho cô.”

Cận Nhất Xuyên điềm tĩnh mà nhìn cô nương trước mặt, thấp giọng nói: “Ta đến để nói lời từ biệt với cô.”

Gió nhẹ thổi qua, dây tua trên túi thơm rũ xuống nhẹ nhàng đung đưa theo gió.

Trương Yên nhìn túi thơm kia, rồi lại giương mắt nhìn Cận Nhất Xuyên ở trước mặt, biểu tình vui sướng vừa rồi khi thấy hấn bỗng chốc dần biến mất.

“Từ biệt sao?” Nàng không vươn tay nhận lấy túi thơm, mà là mê mang hỏi, “Huynh muốn đi đâu sao?”

Cận Nhất Xuyên trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nói: “Ta phải rời khỏi kinh thành.”

Hấn đặt túi thơm trên bàn đá ở trong viện, nhìn vào đôi mắt của tiểu cô nương, hướng về phía nàng chấp tay, cười nhạt nói: “Sau này sẽ còn gặp lại.”

Dứt lời, hấn xoay người rời khỏi tiểu viện của y quán.

...

Cảnh đêm cuối thu vừa hiu quạnh vừa tiêu điều, ven bờ sông ngọn cỏ khô vàng, gió thổi khiến những sợi tóc trên trán hấn bay tán loạn.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Cận Nhất Xuyên đi trên con đường nhỏ của bờ sông, thấp giọng ho khan, đầu vai vì cố gắng kìm nén mà run nhẹ.

Ngay khi sắp đi lên cầu đá, hấn do dự một lát, bỗng nhiên lại xoay người đi vòng trở về.

Nhưng còn chưa đi đến trước cửa y quán, hấn đã thấy Trương Yên cô nương, người mà hấn vừa nói xong lời từ biệt đang vội vàng nhanh chân chạy tới, dường như đang muốn tìm hấn.

Hai người gặp lại ở dưới tán cây hạnh ở ngay bờ sông, cả hai đều ngẩn ra, tức khắc dừng bước.

“Cận gia...”

“Trương Yên cô nương...”

Hai người đồng thời mở miệng, rồi cả hai cùng dừng lại.

“Cô nói trước đi.” Sau một lúc lâu, Cận Nhất Xuyên mở miệng nói trước.

Trương Yên chần chừ một lát, nở nụ cười miễn cưỡng, lấy ra một tờ giấy mỏng đưa cho Cận Nhất Xuyên, nói: “Túi thơm, ta sẽ nhận lại, đây là phương thuốc trong túi thơm.”

Nói xong, nàng bất giác cúi thấp đầu, ngập ngừng nói: “Sau này huynh, cũng có thể tìm người khác phối thuốc cho huynh.”

“Thuốc này phải thường mang bên người, có thể trị được chứng ho khan của huynh.”

Cận Nhất Xuyên nhận lấy tờ giấy mỏng đó từ tay nàng, mở giấy ra, nhìn thấy chữ viết tinh xảo trên mặt giấy, im lặng không nói gì một lúc lâu.

“Vừa rồi huynh muốn nói gì với ta vậy?” Trương Yên hỏi.

“Ta muốn nói,” Giọng nói của Cận Nhất Xuyên nghe có vẻ khô khốc, hắc hắc ho khan, thấp giọng nói: “Sau này những lúc mà cha cô không có nhà, cô không nên tùy tiện mở cửa cho người lạ.”

“Rất nguy hiểm.”

Trương Yên nghe được lời này, không khỏi nhoẻn miệng cười, nói: “Ừm, được, ta đã biết.”

Dứt lời, nàng học bộ dáng chấp tay của Cận Nhất Xuyên, thoải mái hào phóng nhìn vào đôi mắt của đối phương, nói: “Hẹn gặp lại.”

Cận Nhất Xuyên cũng hướng nàng chấp tay, đáp: “Hẹn gặp lại.”

Hai người dứt lời, nhìn nhau cười, tựa như đã hiểu ý nhau, mỗi người xoay một hướng rời đi.

Chương 761: Tương Tác Cảm Xúc

Ở cảnh quay xa trên màn ảnh, bên bờ sông, thân ảnh thon gầy của Cận Nhất Xuyên đi lên cầu đá bắt ngang qua bờ bên kia của dòng sông.

Nhưng khi đến giữa cầu, hắn lại duỗi tay vịn vào lan can, lại lần nữa nhìn về phía cây hạnh ở bên kia bờ sông.

Nhưng mà, lúc này cây hạnh đã sớm không còn thịnh cảnh hoa nở rộ đẹp đẽ nữa, cây cối ở bên đầu tường cũng chỉ còn lại cỏ dại khô vàng, không còn nhìn thấy cô nương luôn nhìn lên hắn trước kia.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, khụ khụ....”

Hai tay Cận Nhất Xuyên chống vào đá xanh trên rào chắn, không kìm nổi mà ho khan, thân thể run rẩy như có vẻ đứng cũng không nổi.

Trên mặt hần không nhìn ra được bất kì biểu tình nào, nhưng hốc mắt lại vì ho khan kịch liệt mà hơi hơi phiếm hồng.

Lúc này, màn ảnh vừa chuyển.

Chỉ thấy ở trong viện của y quán, Trương Yên đang cuộn mình ngồi xổm xuống ở ven tường, trong tay nắm chặt túi thơm hình bát giác, khóc đến nước mắt rơi lã chã như mưa.

Những bản nhạc cổ phong trước đây lại vang lên lần thứ hai, nhưng khi làn điệu vẫn chưa tan biến, nhạc cụ lại đổi từ sáo trúc trước đó thành tiêu.

Tiếng tiêu như đang thổn thức, như khóc như oán, đúng như sắc lạnh và khung cảnh mùa thu khô khan héo tàn trong bức tranh lúc này.

Giờ phút này, trong rạp chiếu phim có không ít cô gái không nhìn được mà hốc mắt đỏ lên, lén lau nước mắt nơi khóe mắt.

Mà Chu Nhiên, người ở trong “trại dịch” lúc này lại không còn tâm tư đi chỉ trích làn điệu, mà là yên tĩnh nghe nhạc, nhìn hình ảnh trước mắt, không nhìn được thở dài một hơi thật sâu.

Hóa ra, đây chính là cảm xúc....

Chính là “điện” trong miệng họ...

Hần mang theo ánh mắt phê phán đến xem phim điện ảnh của đối thủ, nhưng lại lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng được cái gọi là mị lực của diễn xuất.

Trước đây Chu Nhiên luôn có cảm giác, kịch bản ngôn tình tình yêu là dễ quay nhất, chỉ cần biên kịch dùng tình tiết câu chuyện chọc vào điểm đau của khán giả, người nên khóc tất nhiên sẽ khóc.

Nhưng mà đoạn diễn xuất vừa rồi của Hứa Trăn, lại hoàn toàn khác xa so với trong tưởng tượng của mình.

..... Mọi quan hệ tình cảm tình tế giữa hai người, là thật sự cần phải dựa vào diễn xuất mà biến giả dối thành chân thật.

Aiz, bản thân mình quả nhiên đóng phim điện ảnh không cùng một cấp bậc với người ta... Cấp bậc diễn xuất này của Hứa Trăn, sau khi Chu Nhiên xem xong, muốn bắt chước cũng không biết bắt chước thế nào.

Nhưng mà...

Hắn quay đầu nhìn những cô gái lén lau nước mắt ở xung quanh, không khỏi có chút ngạo mạn mà bĩu môi.

Tuy rằng tôi thừa nhận diễn xuất của anh rất lợi hại, nhưng dựa vào cốt truyện này mà muốn lừa gạt khiến tôi rơi nước mắt?

Suy nghĩ viễn vong! Hừ.

Ông đây căn bản chưa từng yêu đương, hắn muốn dùng cái này khiến tôi tăng hảo cảm ư? Ha ha, không có khả năng.

Chờ đãi tôi một bữa ăn thịnh soạn đi nhé!

Lúc này, trên màn ảnh còn đang tiếp tục tái hiện chuyện xưa.

Cận Nhất Xuyên cáo biệt Trương Yên, đi đến tử lâu mà ba huynh đệ ước định.

Nhưng mà hai người huynh đệ của hắn lại một người cũng không tới.

Đại ca đang ở nhà uống rượu ăn thịt, nhìn quan phục treo trên giá, hoàn toàn không có nửa điểm ý tứ muốn đứng dậy rời đi;

Nhị ca vội vã đến Giáo Phường Tư chuộc thân cho Chu cô nương, lại bị đối phương cầu xin đến ngục giam cứu người.

Mất thấy mặt trời sắp xuống núi, Cận Nhất Xuyên không chờ được huynh đệ của mình, nhưng lại chờ thấy một tiểu đồng xa lạ.

“Có một vị đại gia họ Đinh, bảo ta đem cái này giao cho Cận tiểu gia.” Tiểu đồng đi đến trước người hắn, mở bàn tay ra, đưa cho hắn một cái đồ vật.

Cận Nhất Xuyên đưa tay nhận lấy, trong mắt đột nhiên xuất hiện vài tia hoảng loạn.

.... Là túi thơm hình bát giác mà hắn vừa mới đưa lại cho Trương Yên.

Bộ phim đến đây cuối cùng đã đi tới chương cuối.

Nhị ca Thẩm Luyện khi ở Noãn Hương Các đón Chu cô nương bị vây sát; đại ca thông thả mặc vào xong bộ quan phục mà bản thân đã mong chờ rất lâu, thản nhiên đi đến trước nha môn nhận tội; mà Cận Nhất Xuyên thì thần sắc vội vàng chạy về y quán, nhảy tường đi vào, lại phát hiện Trương đại phu đã chết thảm ở trong viện, mà Trương Yên cô nương thì hôn mê ở trong phòng, quần áo hỗn loạn nằm trên mặt đất.

Cận Nhất Xuyên nhìn thấy một màn trước mắt này, sắc mặt trắng bệch, đôi môi hơi run rẩy.

Hắn cuống quýt cởi áo choàng trên người, phủ lên trên người cô nương, thật cẩn thận ôm nâng đặt lên giường, nhìn qua Trần tay luống cuống.

“Có người trả tiền mua mạng của người.” Đúng lúc này, trong viện xuất hiện một bóng người.

Vị sư huynh luôn tổng tiền hắn nay mang đại đao bên người, vẻ mặt rất có hứng thú mà nhìn Cận Nhất Xuyên, nói: “Dù sao sớm muộn gì cũng phải giết người, vậy thì chi bằng làm ngay luôn trong hôm nay đi?”

Cận Nhất Xuyên nghe vậy, chậm rãi quay đầu lại.

Trên khuôn mặt tái nhợt của hắn không có một tia biểu tình, nhưng trong mắt lại phiếm tư máu, xuất hiện luồng sát ý sôi trào mà xưa nay chưa từng có.

Những bông tuyết lơ lửng trên bầu trời, cuối thu tiêu điều cuối cùng cũng sắp bị chôn vùi bởi trận tuyết lớn.

Cận Nhất Xuyên rút ra trường đao bên hông, lao về phía sân như một mũi tên sắc nhọn.

Hắn không tiếc sức lực, thà rằng đồng quy vu tận, cũng thề muốn giết chết đối phương, nhưng mà đối mặt với sư huynh hiểu từng bước ra chiêu của hắn, hắn đánh đến mức đổ bệnh ho ra máu, cũng vẫn như cũ không thể xoay chuyển được chiến cuộc.

Cận Nhất Xuyên suy yếu ngã xuống trên nền tuyết trắng, duỗi tay bắt được mũi đao mà sư huynh đặt trên yết hầu của hắn, như nói mớ mà cầu xin: “Buông tha cho cô nương kia...”

Nhìn máu tươi trên tay hắt từ mũi đao chảy xuống từng giọt, ánh mắt sư huynh hơi chớp động, hắt ta cúi người xuống, thấp giọng nói: “Nếu sư huynh nói cho ngươi, ta sẽ không chạm vào cô nương kia, ngươi có vui không?”

Cận Nhất Xuyên nghe được lời này, ánh mắt không có tiêu cự khẽ run lên, giống như chợt hiện lên một tia sáng nhàn nhạt.

Chương 762: Khóc

“Khụ khụ, khụ khụ...” Hắc ho khan vài tiếng, khuôn mặt vừa mới trắng bệch như tro tàn bây giờ xuất hiện nụ cười ôn hòa, sát khí trong mắt giờ đây cũng tan thành mây khói.

Sư huynh nhìn thấy biểu cảm này của hắc, không nhịn được mà quay đầu đi.

“Ngươi đã bệnh thành thế này, cũng không có gì thú vị.”

Trong tay hắc ta cầm trường đao, lại chậm chạp không chịu đâm xuống, trong miệng lẩm bẩm: “Nhưng nếu như giết ngươi, trên đời này sẽ có thể chỉ còn lại một mình ta một người...”

Khi sư huynh đang do dự, người đang ngã trên tuyết, Cận Nhất Xuyên bỗng thoáng nhìn: trên mái hiên có một quả bom đang nhắm vào lưng của sư huynh.

“Sư huynh!”

Hắc đột nhiên dồn hết mọi sức lực của mình, đứng dậy đẩy sư huynh ra một bên.

“Bùm!”

Một tiếng nổ vang lên, hình ảnh trên màn hình bỗng chìm vào bóng tối.

Nhìn thấy cảnh phim bị cắt ở một màn này, trong phòng chiếu phim lập tức vang lên từng đợt âm thanh hô nhỏ.

Hóa ra, Triệu công công không chỉ thuê sư huynh tới giết Cận Nhất Xuyên, mà còn có an bài ở phía sau!

Tiếp theo sẽ thế nào?

Rốt cuộc Cận Nhất Xuyên có chết hay không?

Lúc này, hình ảnh vừa chuyển, màn ảnh chuyển đến câu chuyện xưa của Thẩm Luyện.

Hắn ở Noãn Hương Các gặp vây sát, trải qua một phen thảm chiến, hắn bước ra khỏi vòng trận với vết thương chồng chất.

Thẩm Luyện mang theo Chu cô nương chật vật chạy tới y quán, đi tìm huynh đệ của mình, nhưng mà ngay khi hắn đẩy đại môn ra, thứ nhìn thấy lại chính là mảnh hỗn độn sau trận đại chiến.

Hắn lao đảo đi vào trong viện, ngơ ngẩn mà nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tay chân gãy vụn, máu chảy tím đen, dấu bước chân hỗn loạn, bùn đất và máu trộn lẫn khắp nơi.

Thẩm Luyện nhìn chằm chằm vào thân ảnh trong viện.

Chỉ thấy, Cận Nhất Xuyên mặc áo trắng đơn bạc, an an tĩnh tĩnh mà nằm trên mặt tuyết.

Trên khuôn mặt thanh tú không nhìn ra một tia dữ tợn, phẳng phất như đang ngủ say, nhưng mà, gương mặt và môi của hắn, không có nửa phần huyết sắc, tuyết lớn đầy trời gần như đã hoàn toàn vùi lấp thân thể của hắn.

“Bùm...”

Cả người Thẩm Luyện mềm nhũn, vô lực mà quỳ xuống trước người Cận Nhất Xuyên, giống như người bị rút hết gân cốt.

Hắn buông đầu xuống, túm lấy tuyết bùn trên mặt đất, hộc mắt đỏ tươi như máu.

“Nhị ca sai rồi...”

Thanh âm Thẩm Luyện khàn khàn mà run rẩy kịch liệt, nói: “Nhị ca hồi hận, nhị ca hồi hận rồi...”

Khi nói chuyện, nước mắt không chịu không chế mà lăn xuống trên gương mặt của hắn, tí tách nhỏ xuống trên mặt tuyết.

Sợi dây căng chặt lập tức bị đứt khi hắn cố hết sức để thoát khỏi tử địa, hắn không ngừng lặp lại câu “Nhị ca hồi hận” như một kẻ điên, sau đó dần dần chuyển từ yên lặng rơi lệ biến thành gào khóc đau đớn.

....

Ba huynh đệ cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi số phận của bấy kiến.

Đại ca Lư Kiếm Tinh mặc bộ quan phục của trăm họ, thân nhiên đến nhận tội, đem toàn bộ chuyện mạo sát Ngụy Trung Hiền ôm vào trong người, một mình chịu tội; tam đệ Cận Nhất Xuyên chung quy đã không thể thoát khỏi cục diện giết người hàng loạt, tuyết dày đầy trời chôn vùi hết thấy bí mật của hắn, cái chết cũng chấm dứt mọi bệnh tật ồm ầu của hắn.

Thẩm Luyện mặt xám như tro tàn trốn lẫn trong đám người, nhìn đại ca bị xử cực hình, “rầm” một tiếng, một chậu nước lạnh đổ xuống, rửa sạch vết máu trên đài xử trảm, cũng xóa bỏ toàn bộ dấu vết của hán tử “Lư Kiếm Tinh” đã vất vả phấn đấu nửa đời người.

Hầu hết nỗi đau trong đời người đều bắt nguồn từ những ám ảnh, tranh đấu không được đó.

Âm nhạc như khóc than như oán thán lượn lờ quanh rạp chiếu phim, Chu Nhiên nghe thấy xung quanh khán giả bật lên những tiếng khóc nức nở, lén lau một chút nước mắt bên khóe mắt của bản thân mình.

Y thừa nhận rằng hắn đã khóc.

Từ khi Thẩm Luyện quỳ gối trước thi thể của Cận Nhất Xuyên, bắt đầu khóc lóc sám hối “Nhị ca sai rồi, nhị ca hối hận”, nước mắt của Y đã không kìm được mà chảy xuống.

Trước kia huynh đệ ba người kề vai chiến đấu, từng màn uống rượu vui đùa ầm ĩ hiện lên trước mắt, Y rõ ràng không có huynh đệ, nhưng lại không thể nào kìm được mà nhập tâm vào nhân vật Thẩm Luyện, đem chính mình đặt vào tình cảnh của nhân vật này.

Y và Thẩm Luyện rất giống nhau, oán hận tham dự của chính mình, oán hận bản thân tự cho mình thông minh, oán hận những cái chết thảm của các huynh đệ, chỉ còn mình sống tạm ở hậu thế.

Cổ hận ý nồng đậm này, cho đến khi Thẩm Luyện chặn giết Triệu công công đang trốn ra ngoài biên ải, vẫn không thể nào nguôi ngoa.

Thẩm Luyện một mình đơn độc lẻ loi, sau lưng mang đại đao của đại ca, bên hông treo song đao của Nhất Xuyên, đứng trên thảo nguyên mênh mông ở biên ải.

Hắn duỗi tay rút đoản đao mà mình đem theo, cầm trên tay, yên lặng mà nhìn.

Mà lúc này, hình ảnh vừa chuyển, trên màn ảnh bỗng xuất hiện một đoạn hồi ức lúc trước.

“Quan trên bảo ngươi bắt sống phạm nhân, chứ không bảo ngươi giết hắn!”

Trong rừng cây âm u, Thẩm Luyện mặc bộ ngự phục của Cẩm Y vệ, một phen túm lấy đồng liêu đang ở một bên tay đầm chân đá một người đang nằm trên mặt đất.

Nói, hắn giơ cây đuốc, chiếu sáng người ngã trên mặt đất, tù phạm người đầy thương tích, nói, “Thế nào, không sao chứ?”

Thân thể của tên tù phạm kia khẽ run lên, một lát sau, hắn ngẩng đầu, thế nhưng rõ ràng là bộ dáng của Cận Nhất Xuyên.

Nhưng nhìn trang dung của hắn, rõ ràng hắn trẻ hơn rất nhiều so với trong đoạn phim ban nãy.

“Không sao, cảm ơn.” Hắn rũ đầu, nhẹ giọng nói với Thẩm Luyện.

Chương 763: Đi Theo Ta, Về Sau Làm Huynh Đệ

Chu Nhiên nhìn đến đây, không khỏi có chút sửng sốt.

Đây là cái gì? Đoạn chiếu hồi ức đặc biệt?

Vừa nãy khi y xem phim điện ảnh biết được, Hứa Trăn đóng vai Cận Nhất Xuyên này, trước kia là một tên giả mạo, sau đó mạo danh để thay thế gia nhập vào đội ngũ của Cẩm Y Vệ.

Vì thế, thời gian trong đoạn đặc biệt này, xảy ra trước lúc hắn trở thành Cẩm Y Vệ sao?

Chu Nhiên đang nghĩ như vậy, chỉ nhìn thấy trên màn hình, tên đồng liêu kia vừa mới bị Thẩm Luyện đẩy ra ngoài vẻ mặt bức bối la lên: “Thẩm Luyện, ngươi bảo vệ hắn để làm gì?”

“Bắt buộc phải từ miệng của hắc cạp ra tên trùm thổ phỉ đang ở nơi đâu.”

Thẩm Luyện liếc nhìn người này một cái, lạnh giọng nói:
“Người muốn hỏi, có thể đợi đến khi báo cáo lại với Lư Tổng kỳ bọn họ sau đó mới từ từ hỏi, bây giờ gấp gáp gì chứ?”

“Lúc trước, không phải người tham công tiếc việc, mạo hiểm tiến vào, không nhận biết thực lực, thì hành động lần này có chết nhiều anh em đến như vậy không?”

Người này nghe được lời như vậy, tức thời tức giận đến nổi mặt đỏ tai hồng, kêu lên:

“Thẩm Luyện, ăn có thể ăn vậy, nhưng lời thì không thể nói vậy được.”

Nhưng ngược lại Thẩm Luyện không thèm nhìn đến hắc cạp, chỉ là lặng lẽ đến ngồi bên cạnh đồng lửa, dựa vào thân cây khô, bắt đầu bắt lửa lên.

Tù nhân mà Hứa Trăn đóng ngắc đầu lên, lặng lẽ nhìn Thẩm Luyện bên cạnh một cái, chợt lại cúi đầu xuống lại, không có lên tiếng.

Màn đêm buông xuống, Thẩm Luyện ngồi dựa vào thân cây khô nhắm mắt nghỉ ngơi, tên đồng liêu vừa nãy bị hắc quát kia phụ trách trực đêm.

Người này lặng lẽ nhìn Thẩm Luyện một cái, lại nhìn tên tù nhân đang ngủ say kia, đột nhiên không một tiếng động rút một con dao từ bên hông ra, không một tiếng vang hướng về phía của Thẩm Luyện đi đến.

Một bước, hai bước, ba bước...

Ngay khi sắp đi đến trước mặt của Thẩm Luyện, trong mắt người này xẹt qua một tia hung ác, vừa muốn quơ dao bổ về phía trước, lúc này, tên tù nhân kế bên nhìn trông như đang ngủ say, kêu lên: “Cẩn thận!”

Thẩm Luyện đang lơ mơ đột nhiên bừng tỉnh, nhìn thấy một màn trước mắt như vậy, lập tức nhảy người qua bên cạnh.

“Soạt!”

Một tiếng lưỡi dao sắc bén xé toạc không khí truyền đến, Thẩm Luyện hiềm trở tránh được một nhát dao hồi nãy, cả giận nói: “Người làm gì vậy?”

Người đó cười lạnh một tiếng, nhưng không đáp lại, mà là lại lần nữa quơ dao về phía hắn chém xuống.

“Soạt, soạt, soạt...”

Người này có tim như không tim vậy, trong lúc nhất thời Thẩm Luyện căn bản không thể ra tay rút dao.

Trong thời gian nháy mắt, Thẩm Luyện đã lặn tới bên cạnh tên tù nhân do Hứa Trăn đóng. Ngay lúc này, ngược lại nghe một tiếng ma sát của sắt thép chói tay vang lên, nhìn trông như tù nhân bị chói lại tay chân ngay lúc này đột nhiên thoát khỏi toàn bộ trói buộc, trở tay đã rút ra dao của Thẩm Luyện hồi há tiến lên trước một bước.

“Phốc.”

Một tiếng động vang lên, tù nhân do Hứa Trăn thủ vai cổ tay lật lại, mạnh mẽ từ trái qua phải, từ trên xuống dưới tà tà chém ra từng nhát dao, dứt khoát cắt đứt cổ họng của người này.

Máu tươi nồng nặc từ cần cổ của hắn bắn ra tung tóe, người này mở to hai mắt, cổ họng phát ra âm thanh “Hơ, hơ”.

“Phạch!” Người này không có sức lực té trên mặt đất, mất mạng trong chốc lát.

Ánh mắt của Thẩm Luyện nhìn người thanh niên trước mặt phức tạp, sau một lúc lâu, nói: “Người...”

Tên tù nhân do Hứa Trăn thủ vai quay đầu, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn về phía hắn, gương mặt tái nhợt sát khí như tuyết, không nhìn ra bất cứ biểu cảm nào.

“Leng keng...”

Một lát sau, hắn đột nhiên để dao của Thẩm Luyện xuống, bước chân bay nhanh chạy về sâu trong rừng rậm.

“Người đợi một chút!”

Ở sau lưng hắn, Thẩm Luyện nhặt dao lên, nhanh bước đuổi theo, cao giọng kêu lên: “Đao pháp mới nãy của người, có phải là đao pháp Thích gia không?”

Hình bóng ở phía trước đang chạy như bay bước chân từ từ chậm lại.

Một lúc sau, tù nhân thiếu niên quay đầu về lại, nhìn về phía Thảm Luyện, trong mắt mang theo một chút cảnh giác.

Thảm Luyện không tiếp tục hướng về phía trước đuổi theo, mà là dừng lại ở tại chỗ nói: “Người là hậu nhân của Thích gia quân?”

Thiếu niên im lặng nhìn hắn, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Thảm Luyện duỗi tay ở trong ngực sờ soạng một chút, móc ra một kim bài to như bàn tay, phẩy tay ném ra cho thiếu niên ở cách đó không xa.

“Nếu như người đã sống cuộc sống “tù tội” đủ rồi, thì mà cầm lấy kim bài này.”

Thiếu niên đưa tay tiếp nhận lấy kim bài, cúi đầu nhìn một cái, lẩm bẩm thì thầm:

“Cận...Nhất, Xuyên...”

Thảm Luyện nói: “Đúng vậy, Cận Nhất Xuyên.”

Hắn nghiêm mặt nói: “Người đi theo ta, về sau làm huynh đệ.”

Nghe được câu nói này, ánh mắt của người thiếu niên nhẹ nhàng run lên.

Hắn gắt gao nắm chặt lấy kim bài đó, giương mắt nhìn về Thảm Luyện ở phía không xa, biểu cảm xuất hiện một chút dao động.

Gió đêm ào ào, cuốn lá rừng khô trên cành cây khô lên, phát ra tiếng kêu: “Sột soạt, soạt soạt...”

Trên khuôn mặt lạnh lùng như băng của người thiếu niên đó, một đôi mắt đen nhánh nhưng ngược lại ở trong bóng tối phát ra ánh sáng.

“Huynh đệ...” “Hắn nhẹ giọng nói mớ.

Lúc này, một trận âm nhạc bồi cảnh thể lương mà hùng hồn vang lên, màn hình lớn trong rạp chiếu phim ở trong âm nhạc từ từ tắt đi.

Đến đây, bộ điện ảnh rốt cuộc cũng kết thúc hoàn toàn.

Nhưng mà lúc này, trừ một số ít khán giả từ trên ghế đứng dậy, thừa thớt đi ra ngoài sảnh, còn lại số lượng lớn khán giả còn ngồi ở chỗ của bản thân, hồi tưởng lại cảnh phim vừa này.

Đi theo ta, về sau làm huynh đệ...

Nhưng mà hiện nay, tên thay họ đổi tên, huynh đệ cùng theo hần bước vào Bắc Trần Phủ Tự, cũng đã không bao giờ ở lại.

“Hu hu hu...”

Ngay lúc này, trong rạp chiếu phim vang lên một âm thanh nức nở trầm thấp vang lên.

Chương 764: Đi Ăn Tiệc Lớn Ở Đâu? ?

Người đại diện của Chu Nhiên lén lút dùng khăn giấy lau lau đôi mắt, đứng dậy, tính đi theo dòng người cùng nhau đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Nhưng cô vừa mới quay đầu, ngược lại nhìn thấy Chu Nhiên vẫn như cũ ngồi ở chỗ của mình, cúi đầu, khóc đến lớp trang điểm mắt cũng nhòe đi hết.

Người đại diện: ? ?

Cô nhanh chóng ngồi lại vào vị trí của mình, lặng lẽ đưa mấy tờ khăn giấy cho nghệ sĩ của nhà mình.

Chu Nhiên nhận lấy khăn giấy, lén lút tháo khẩu trang ra, dùng lực hành nước mũi ra.

“Phốc...phốc...”

Y vừa hanh vừa khóc, căn bản không ngăn nổi nước mắt của bản thân.

Y không bị cảm động bởi tình yêu trong phim, ngược lại thất bại bởi tình nghĩa anh em.

Sống ở trên đời có hai ba người bạn thân, có thể cùng bạn vào sinh ra tử, khiến người có dũng cảm giao phó tính mạng, là một điều may mắn đến nhường nào.

Chu Nhiên nhìn thấy cảnh tượng lần đầu tiên gặp gỡ của Thẩm Luyện và “Xuyên Nhất” trong đầu không ngừng nghĩ lại cảnh tượng Thẩm Luyện quỳ trước xác chết của Xuyên Nhất, đập đầu xuống đất, kêu thảm: “Nhị ca sai rồi, nhị ca hối hận rồi!”

Người mang nguyên tội, tự cho là thông minh, tâm hồn may mắn, khổ không biết sao cho đủ.

Khi kết cục thảm thiết nhất hiện ra ở trước mặt, mới hối hận thì có tác dụng gì?

Cả đời này người hạng nhất không phải sự trêu đùa của vận mệnh, mà chính là tự tay mình hủy hết tất cả những gì vốn dĩ đang có.

...

Suất chiếu “Tú Xuân Dao” bắt đầu trễ hơn so với ” Năm tháng như nước” nửa giờ, thời điểm khi bên này chiếu xong, đám người của Hứa Trăn đã chờ ở phòng nghỉ ngơi dành cho khách quý bên kia.

Ba người đang ăn bắp rang còn chưa ăn hết, uống nước so đo, vô vị không có gì làm chờ Chu Nhiên quay về.

Về mặt Hà Giai Yến bắt lực nói: “Nhàm chán quá đi, lãng phí hết hai tiếng đồng hồ!”

“Bộ điện ảnh này có gì đáng khóc đâu? Tôi thấy Chu Nhiên quyết tâm muốn mời chúng ta đi ăn cơm thì có.”

Hứa Trăn đối với chuyện này cũng vô cùng khó hiểu, nhưng hắn nhìn khán giả xung quanh quả thật là có khóc, nghĩ vậy, đại khái không phải là vấn đề của điện ảnh, mà là bản thân không hợp.

“Aiyo, lại nói tiếp.” Hà Giai Yến xoay đầu hướng về phía Hứa Trăn, nói: “Cuộc cá cược kia của cậu với cậu ấy, có phần thắng không?”

“Tú Xuân Dao, dễ khóc lắm sao?”

Hứa Trăn ngẩng đầu suy nghĩ, nói: “Vẫn ổn mà, xuất sắc cũng tương đối xuất sắc, nhưng nói về dễ gây khóc, nói thật lòng nhưng trong những cảnh tôi quay qua không xem là dễ khóc lắm.”

Thi Vũ Kiệt ở bên cạnh, nói: “Cuộc cá cược này tôi cảm thấy khó phân định, thực ra cũng có thể mạnh miệng nói bản thân không có khóc mà.”

Hà Giai Yên cười ha ha nói: “Không thể đâu? Xấu chết đi được.”

“...”

Ba người đang nói chuyện, nhìn thấy một đoàn người tiến vào phòng nghỉ ngơi khách quý, nghĩ đến hẳn là Tú Xuân Đào bên kia chiếu xong rồi.

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, xoay đầu đánh giá một vòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chu Nhiên trên đầu có mái tóc xoắn cuộn, mặc áo hoodie đầy đủ sắc màu.

“Này, bên này.”

Hắn nên cánh tay lên, hướng về phía Chu Nhiên vẫy vẫy tay.

Chu Nhiên ở trong đám người ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên sofa ở không xa, “Nhất Xuyên” cười rạng rỡ vẫy tay về hướng mình, nước mắt y vừa mới thu lại chốc lát lại chảy xuống.

“Hu hu hu....”

Y giờ nữa hộp bắp rang trong tay, vừa khóc, vừa đi về phía bên kia của bọn họ, hai con mắt vừa sưng vừa đỏ.

Hứa Trăn: ??

Là ảo giác của mình sao?

Y vừa nhìn thấy mình đã khóc rồi?

Đám người Hứa Trăn vừa nãy còn đang nghị luận vấn đề lỡ như Chu Nhiên không thừa nhận mình khóc, kết quả vừa xoay đầu lại, vấn đề này liền được giải quyết dễ dàng.

Thằng nhãi này khóc trước mặt bọn họ...

Nhìn thấy Chu Nhiên đi về phía bọn họ, lại kiên cường quay đầu đi chỗ khác, ngửa đầu, mượn động tác sửa lại khẩu trang lên lút lau đi nước mắt, Hà Gia Yên thiếu chút nữa cười đến sặc hông.

” Ha ha ha ha...”

Cô duỗi tay vỗ vào chỗ sofa ở bên cạnh, ngửa tới ngửa lui cười nói: “Diễn xuất ở bên ngoài của cậu tốt hơn trong phim rất nhiều.”

“Nếu như cậu có thể khóc như vậy trong “Tựa Thủy Lưu Niên”, thì nói không chừng tôi thật sự bị cậu làm cho cảm động đấy, ha ha ha.”

Chu Nhiên: ...

A, đau lòng quá!

Không biết bởi vì sao, hốc mắt lại càng trở nên cay hơn.

Y bấu môi ngồi trên ghế sofa bên cạnh ba người, trừng mắt hung hăng liếc nhìn Hà Giai Yên một cái, nói: “Cười cái gì mà cười? Không được cười!”

“Tôi khóc rồi thì làm sao?” Y ngẩng đầu lên, vẻ mặt cao ngạo: “Xem được câu chuyện cảm động, không được khóc sao?”

“Người làm nghệ thuật, phải là thời khắc nào cũng giữ vững sự kính trọng cùng với nhạy bén đối với tác phẩm nghệ thuật.”

“Nếu xem điện ảnh khóc không được, đối với cái gì cũng đều tê liệt cả, đó mới là thật sự hết thời.”

Hà Giai Yên nỗ lực nhịn cười, gật đầu cảm khái nói: “Đúng đúng, không sai, Chu tiên sinh, ngài thật là có tài hoa mà.”

Cô ngồi lại ngay ngắn rồi nghiêm túc nói: “Buổi tối hôm nay chúng ta đi ăn tiệc lớn ở đâu vậy?”

Chu Nhiên mắt tròn trảng, nói: “Đã cá cược thì phải chịu thua, mấy người chọn địa điểm đi, tôi trả tiền.”

Hà Giai Yên liếc mắt một cái về phía Hứa Trăn ở bên cạnh: “Còn nữa, đã nói xong phải chia sẻ tuyên truyền cho Tú Xuân Dao.”

Vẻ mặt Chu Nhiên thông khổ ôm lấy đầu, nói: “A, phiền chết đi được, cần cô lo sao.”

“Tôi nói rồi nhất định sẽ chia sẻ.”

Hứa Trăn ở bên cạnh nhìn thấy y bị Hà Giai Yên chế nhạo đến sắp chết, bất đắc dĩ cười cười, hòa giải nói: “Hai chúng ta kết

bạn cái đi? Thuận tiện cho liên hệ sau này.”

“Đến lúc đó tôi cũng chia sẻ tuyên truyền cho Tựa Thủy Lưu Niên, chia sẻ cái gì đến lúc đó chúng ta thương lượng sau.”

Ngược lại không phải Hứa Trăn đề xuất ý kiến nhất thời, mà từ khi y bắt đầu cá cược, đã định sẵn cho dù là thắng hay thua, đều cùng đối phương thương lượng làm một đợt hoạt động tuyên truyền chung.

Sức tuyên truyền của Tựa Thủy Lưu Niên cao hơn so với Tú Xuân Dao, tuyên truyền chung thì phía chính mình sẽ có một chút thiệt thòi.

Nhưng khó có thể gặp gỡ, giữa hai người lại có cùng chung một người bạn, Hà Giai Yên, mượn cơ hội lần này thể hiện chút thiện ý cũng không xem như không có gì xấu.

Chương 765: Tuyên Truyền Chung

Nhưng mà trước mắt bản thân đã thua đến triệt triệt để để, Chu Nhiên đã không còn mặt mũi gì nhắc đến chuyện này, không nghĩ đến đối phương lại chủ động đưa ra đề nghị, điều này khiến cho Chu Nhiên không ngừng có cảm giác con người của Hứa Trăn này cũng không tệ, đáng để kết giao.

Lúc này, Hứa Trăn đã lấy di động ra, hiện thị ra giao diện để kết bạn.

Chu nhiên đang định đi thêm, đột nhiên quét được giao diện thông tin của Hứa Trăn, không khỏi sửng sốt một lúc.

Chỉ nhìn thấy nickname của Hứa Trăn là “tôi biết chơi đại đao”, còn động thái mới nhất của con người này, là một tấm poster lớn của điện ảnh “Tú Xuân Dao”.

Bối cảnh của tấm ảnh là cánh rừng rậm rạp dưới ánh trăng, Thẩm Luyện do Ngô Chấn thủ vai đang mặc phi ngư phục của Cẩm Y Vệ, trong tay cầm một cây Tú Xuân Dao, ngửa đầu ngắm nhìn Hứa Trăn ở đó không

xa.

Còn “Cận Nhất Xuyên” mà Hứa Trăn thủ vai thì áo quần chật vật, tóc dài hỗn độn đứng ở trên một mỏm đá thấp ở trong

rừng sâu, cúi đầu nhìn Ngô Chấn, trong tay nắm một kik bài màu đen.

Trên poster còn dùng một dòng chữ được viết từ chữ Khải thể hiện nét cổ trang: Đi theo ta, sau này là huynh đệ.

“Tí tách, tí tách...”

Trong nháy mắt hốc mắt của Chu Nhiên liền đỏ, từng dòng nước mắt không ngừng chảy dài xuống.

Hứa Trăn giờ điện thoại của mình, về mặt đồ dẫn nhìn thấy Chu Nhiên ở trước mặt lặng lẽ rơi lệ.

Anh hai...

Không chỉ nhìn thấy tôi khóc, nhìn thấy điện thoại của tôi cũng khóc?

Rốt cuộc là cậu có độc hay tôi có độc đây?

...

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, một hàng bốn người liền theo ước định đi ăn cùng nhau do Chu Nhiên mời.

Hà Giai Yên ngoài mặt thì mạnh miệng nói, cuối cùng cũng không cố ý làm cho Chu Nhiên phá sản.

Bọn họ lựa chọn một nhà hàng lâu năm yên tĩnh, do người bản xứ Chu Nhiên dắt bọn họ đi ăn chút ẩm thực đặc sắc của Đài Nam, ngược lại cũng không có ý gì khác.

Kết quả vào lúc tám giờ ba mươi tối hôm đó, các cư dân mạng kinh ngạc phát hiện, Hứa Trăn và Chu Nhiên lại ở trên mạng xã hội tiến hành một cuộc “liên tưởng mộng ảo.”

Chu Nhiên đưa ra hình ảnh bốn người đi ăn cùng nhau, cùng với cuốn vé xem phim của điện ảnh “Tú Xuân Dao”, viết rằng: “Giải triển lãm ảnh Kim Cúc, vô tình gặp được “Mai Tông Chủ” quyết tâm dùng vé xem phim Tựa Thủy Lưu Niên đổi thành Tú Xuân Dao đây.”

“Điện ảnh không tồi, đề cử đi xem, ngoài ra: trên giá tiền hình tôi có chút lời rồi, cơ trí như tôi. (Đầu chó)”

Mà sau hai phút, Hứa Trăn dùng tài khoản chính của bản thân chia sẻ lại bài viết này, mặt khác còn kèm thêm một hình đĩa

CD cùng tên Tựa Thủy Lưu Niên do chính tay Chu Nhiên ký tên, viết rằng: “Album mới có trong tay chưa phát ra, đã nghe, cực liệt khen.”

“Ngoài ra, tính luôn cả tiền CD quả nhiên vẫn là tôi hời. (uống trà)”

Hai bài viết này vừa được đăng lên, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, liền dâng lên một làn sóng dư luận ở trên mạng.

“Trời đất tôi nhìn thấy cái gì? Là não của tôi bị sai lệch rồi? Chu Nhiên và Hứa Trăn thật sự lại viết bài viết liên quan đến nhau? !”

“Aaaaa, đây là bữa ăn uống mộng ảo gì vậy! Ca sĩ mà tôi thích nhất và diễn viên mà tôi thích nhất ăn cơm cùng nhau.”

“Hâm mộ khiến vách của tôi chia lìa, hâm mộ khiến tôi có chút tâm thần phân liệt! Tôi không biết nên hâm mộ ai! Tôi hâm mộ các món ăn ngon để đầy trên bàn kia.”

“Trời đất mẹ ơi, lượng tin tức quá lớn khiến tôi có chút tiêu hóa không được... Tình huống gì đây? Vì sao Hứa Trăn và Chu Nhiên lại cùng nhau ăn cơm? Tôi còn tưởng bọn họ đang gáp gáp đánh nhau ở võ đài chứ, kết quả là đánh đánh đánh đến đi ăn cơm cùng nhau?”

“Hỏi một chút, CD mới của Chu Nhiên chừng nào mới phát hành? Tôi muốn thử trên tay của Hứa Trăn.”

“....”

Bài viết của hai người đều sau khi thông qua sự bàn bạc đoàn đội của hai bên mới đăng lên, Hứa Trăn vốn dĩ đề xuất từng người viết chuyện bản thân đổi vé xem phim cho nhau, nhưng Chu Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định trọng điểm tuyên truyền đặt ở trên album.

Vẫn là đề bản thân với thân phận là ca sĩ đối mặt với Hứa Trăn đi... nếu không thì cái đầu này thật sự nhắc lên không nổi...

Vào ban đêm #Hứa Trăn Chu Nhiên đi ăn# hashtag này như sấm đánh không kịp bịt tay mà xông lên bảng hotsearch, nhiệt độ hai bộ điện ảnh của hai người cũng theo xuất hiện sự tăng lên, hai bên đối với đợt tuyên truyền lần này vô cùng vừa ý.

Người quản lý của Chu Nhiên nhìn thấy hiệu quả này, cũng không nói đến việc nghệ sĩ nhà mình chủ động xin giúp người khác làm tuyên truyền.

Ngược lại con người của Hứa Trăn cũng biết điều, về sau có thể hợp tác nhiều hơn với đoàn đội của bọn họ.

Buổi sáng ngày thứ hai, tinh thần người quản lý vui vẻ đưa tình hình dự kiến album mới bán ra nói cho Chu Nhiên, nhưng khi hấn đẩy cửa văn phòng ra, ngược lại ngạc nhiên phát hiện, nghệ sĩ nhà mình đang ngồi ở trước bàn làm việc của mình, đối với màn hình vi tính gào khóc thảm thiết.

Người quản lý nhanh chóng đi về phía trước, hỏi: “Làm sao thế, có chuyện gì sao?”

Chu Nhiên khóc đến thút thít, nghẹn ngào nói: “Hôm, hôm qua, Hứa Trăn nói với em...”

“Nói Tú Xuân Đào không tính là dễ khóc.”

Y vừa nói, vừa khóc, chỉ vào màn hình vi tính của mình, kêu rên nói: “Em, em vừa nãy xem Dương gia tướng ...”

“Sao em lại thiếu đòn như vậy chứ.... hu hu hu...”

Chương 766: Đề Tài Nhàm Chán

Mặc dù trong hai năm qua, Chu Nhiên đã đóng không ít phim điện ảnh nhưng bình thường y lại không hay xem phim điện ảnh.

Y cũng không hề xem qua một bộ phim truyền hình từ trong trứng nước tới bây giờ.

Nguyên nhân dẫn đến việc này có thể là do khi y còn nhỏ, mẹ y rất thích xem những bộ phim luân lý gia đình vừa dài vừa tẻ, linh tinh vớ vẩn; cũng có thể là do em gái ngốc của y suốt ngày xem mấy bộ phim thần tượng sỉ nhục chỉ số thông minh, còn thường xuyên bắt y phải đi xin chữ ký của mấy diễn viên y không hề biết đến.

Nói tóm lại, Chu Nhiên hoàn toàn không có hứng thú với phim điện ảnh và phim truyền hình.

y đóng phim cũng chỉ vì công ty cảm thấy vẻ ngoài của y không tệ, không đóng phim thì rất đáng tiếc.

Đúng vậy, ông đây ưu tú vậy đó, rõ ràng có thể kiếm cơm nhờ gương mặt này...

Vậy tại sao không làm vậy?

Đóng phim điện ảnh vừa có thể kiếm tiền, vừa tạo thêm độ nổi tiếng, còn có thể tăng lượng tiêu thụ tạp chí. Có lợi như vậy sao lại không làm chứ?

Chu Nhiên cảm thấy kế hoạch nghề nghiệp của bản thân rất hoàn chỉnh.

Nhưng mới vừa nãy, sau khi xem xong hai bộ phim được đánh giá cao, y bỗng nhiên nghĩ đến việc “nghỉ hưu”.

Đừng quay nữa... Thật sự... Rất mất mặt...

Chu Nhiên nhìn Đường Thất Lang quỳ trước thành Hoàn Châu, dập đầu bái lạy Phan Nhân Mỹ trên màn ảnh rồi lại nghĩ tới biểu hiện của bản thân trong “Tự thủy lưu niên” và “Vương Thành”. Dưới sự đả kích nặng nề của câu truyện và thực tế, y càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu.

Y cảm thấy bản thân lúc đóng phim rất giống một con gà trống lạc giọng hát một bài nhạc đạo văn chắp vá lung tung, miễn cưỡng dựa vào việc chỉnh âm mới nghe được, lại còn không biết xấu hổ mà mở nhạc hội.

A! Để tôi đi chết đi!

Ông đây rõ ràng là một ca sĩ thiên tài cần quét các loại giải thưởng âm nhạc, sao phải ép bản thân đi đóng phim cơ chứ.

“Reng, reng”

Đúng lúc này, điện thoại di động reo lên.

Chu Nhiên cầm điện thoại lên nhìn, thấy Hứa Trăn gửi tin nhắn cho y: “Cái gì? Cậu muốn học cách diễn cảnh khóc với tôi hả?”

“Cái này, khen thật rồi. Thật ra thì tôi không giỏi diễn cảnh khóc đâu, tôi giỏi việc chọc người khác khóc hơn.”

“Nếu phải giới thiệu một bộ mà tôi đóng sau khi về nước thì tôi đề cử cậu xem tập cuối bộ phim “Sấm Quan Đông”, cảnh tôi chết đó. Diễn xuất của ba mẹ tôi trong cảnh đó mới xứng đáng gọi là cảnh khóc đẳng cấp sách giáo khoa.”

“Các tác phẩm tôi diễn bên Đài Loan có thể tìm được trên mạng ở đây không nhiều lắm. Cách bây giờ gần nhất là “Thập nguyệt vi thành”, ngoài ra còn có “Lang Nha Bàng” và “Tam quốc”. Nếu cậu có hứng thú có thể xem hết cả ba bộ đó, nhưng phải suy nghĩ trước trước khi xem “Dương gia tướng”, in đậm viết hoa, phải suy nghĩ kỹ.”

“Mặc dù chất lượng bộ phim này cũng ổn nhưng kết cục... khá là lừa tình. Cậu hiểu ý tôi mà.”

“Tôi cảm thấy với điểm khóc của cậu, sợ rằng “Dương gia tướng” không thích hợp với cậu đâu.”

Chu Nhiên nhìn những dòng tin nhắn này, khóe miệng hơi gật, xem chút không giữ nổi biểu tình trên mặt.

Tôi hiểu. Tôi hiểu rồi.

Vạn tiền xuyên tâm + cả nhà đều mất. Tôi hiểu tới mức đau tận cõi lòng.

Nhưng tại sao không nhắn cho tôi sớm hơn hai tiếng chứ? Bây giờ tôi xem xong rồi, cũng khóc sung cả mắt, sắp mù luôn rồi.

Cậu có trả tiền chữa mắt cho tôi không hả?

...

Đương nhiên không có khả năng trả tiền chữa mắt rồi.

Hơn nữa, sau khi Hứa Trăn nhận được “điện thoại khiếu nại” của Chu Nhiên, còn lấy danh nghĩa mời nghe nhạc để hẹn Chu Nhiên tới phim trường của bộ phim “Muốn gặp anh”.

Hôm qua, hấn vừa thấy đầu tóc xoắn của Chu Nhiên đã cảm thấy đáng vẽ của y rất giống lưu manh.

Chu Nhiên có hơi quá sức khi làm diễn viên nhưng nhạc chủ đề của phim “Tự thủy lưu niên” thật sự rất hay.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là nhạc rất hợp với cốt truyện của phim, có thể chạm đến trái tim người nghe. Hôm qua, lúc

xem phim, Hứa Trăn đã nghĩ đến việc mời Chu Nhiên tới viết lời bài hát cho phim “Muốn gặp anh”.

Sau khi dò hỏi Chu Nhiên, đối phương rất hào hứng nói có thể xem xét, hơn nữa yêu cầu tới thăm phim trường, khiến Hứa Trăn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

“Tôi nói cậu nghe, tôi rất kén chọn khi viết nhạc đó.” Trên đường đến phim trường, Chu Nhiên giờ điện thoại di động nói chuyện với Hứa Trăn: “Tôi chỉ viết nhạc cho những phim có cốt truyện khiến tôi cảm động thôi, nếu không thì cho dù có ra giá cao đến đâu cũng vô ích.”

Hứa Trăn rất muốn bảo y cứ yên tâm, đoàn làm phim của hắn rất nghèo, không có tiền để ra giá cao đâu.

Nhưng hắn không thể không biết xấu hổ mà nói thẳng ra như vậy, chỉ có thể uyển chuyển nói: “Tôi biết việc này phải xem duyên phận. Tôi biết cậu không phải là loại người viết nhạc vì tiền mà.”

Chu Nhiên rất sung sướng khi nghe Hứa Trăn nói vậy.

Quả thật, mặc dù y thường xuyên viết nhạc cho phim điện ảnh và phim truyền hình nhưng chưa bao giờ viết nhạc chỉ vì tiền. Y sẽ viết nhạc cho những bộ phim mà y thấy cảm thấy hoặc viết nhạc trước rồi biên kịch dựa theo bài nhạc đó để dựng lên cốt truyện của phim. Nói cách khác, “Tự thủy lưu niên”...

Khụ. Có điều, chuyện này không cần cho người khác biết.

Hai giờ chiều, Chu Nhiên ngồi xe tới chỗ đoàn làm phim “Muốn gặp anh” đang quay – một ngôi trường cấp hai ở ngoại ô Đài Nam.

Đạo diễn Hoàng Thiên Tứ tự mình dẫn nam chính Hứa Trăn vào phim trường, cho Hứa Trăn đủ mặt mũi.

““Muốn gặp anh”. Hừm, tên phim này quá nhàm chán...”

Chương 767: Cốt Truyện Xuyên Không

Chu Nhiên lật xem kịch bản mà Hứa Trăn đưa, bủm môi nói: “Là phim thanh xuân vườn trường giống “Tự thủy lưu niên” à? Bộ phim này nói về cái gì?”

“Ừm...” Hứa Trăn do dự nói: “Cốt truyện phim này hơi phức tạp, vài ba câu nói không rõ đâu.”

“Tôi chỉ có thể giải thích với cậu cảnh mà chúng tôi đang quay thôi. Vai nữ sinh do Giai Yến tử đang diễn là một người xuyên không.”

“Cô ấy là một người có tri thức trong xã hội hiện đại, hồn xuyên đến một nữ sinh cấp hai sống ở 20 năm trước. Cô ấy phải thay đổi số phận bị người khác sát hại của nữ sinh này.”

Nghe vậy, Chu Nhiên hơi ngạc nhiên ngẩng đầu, nói: “Ồ, hồn xuyên à?”

“Cái này thú vị đó.”

Y nhìn bộ đồng phục học sinh cấp hai mà Hứa Trăn mặc, nói: “Ồ, vậy cậu diễn vai nam sinh cấp hai sống ở 20 năm trước à?”

“Chắc, để tôi đoán xem.” Chu Nhiên cực kỳ hứng thú nói: “Vậy đây là chuyện kể về quá trình Giai Yến đấu trí đấu dũng, thành công bắt được hung thủ, thay đổi lịch sử, sau đó trở lại 20 năm sau.”

“Kết cục cuối cùng sẽ là: Vào một ngày nào đó, cô ấy gặp cậu đã “tuổi già sắc suy” trên đường, mà bởi vì lịch sử đã thay đổi nên cậu vẫn còn nhớ cô ấy, hai người ôm nhau khóc thút thít, phải không?”

Hứa Trăn: “...”

Chu Nhiên thấy Hứa Trăn im lặng, cho rằng bản thân đã đoán đúng nên đắc chí nói: “Ha ha, tôi nói anh nghe, lúc trước, để quay bộ phim “Tự thủy lưu niên”, tôi đã đọc rất nhiều truyện thanh xuân vườn trường đó. Cốt truyện như này, tôi vừa nhìn đã đoán được ngay.”

Hứa Trăn thấy Chu Nhiên hăng hái như vậy, có chút không nổi hứng nước lạnh y.

y thật sự nghĩ hẳn sẽ đồng ý quay bộ phim có cốt truyện mà người như y cũng viết ra được à?

Thật ra, đây là chuyện kể về quá trình nỗ lực tìm hung thủ của Giai Yến tử, đến cuối cùng lại phát hiện ra “hung thủ” lại là chính cô ấy.

Sau đó, nhân vật mà hần diễn sẽ xuyên không đến tương lai rồi chết đi; sau đó lại chết thêm lần nữa vì “tuổi già sắc suy”.

Y nghĩ hần sẽ nói cho y chuyện này à?

Lúc này, Hà Giai Yến đang quay cảnh của cô ấy trong sân. Hứa Trăn rảnh rồi nên dứt khoát ngồi cạnh Chu Nhiên, kể cốt truyện của phim “Muốn gặp anh” cho y nghe.

“Ừm, e rằng tình tiết của phim không giống như trong tưởng tượng của cậu đâu.”

Hứa Trăn lấy một cái ghế xếp tới, ngồi cạnh Chu Nhiên, nhỏ giọng giải thích với y: “Nếu nói như cậu thì việc cô gái kia xuyên không chỉ như một “vật chứa” mà thôi.”

“Nhưng thực tế lại không phải vậy.”

Hần vừa nói vừa chỉ Hà Giai Yến đang quay phim trong sân: “Cậu nhìn đi, Giai Yến tỷ đang diễn vai cô gái xuyên không đó, cảnh diễn trong phim của “cô ấy” đều rất nặng.”

Chu Nhiên nghe vậy thì quay đầu nhìn về phía sân diễn. Lúc này, Hà Giai Yến đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay và một cái quần xanh đen như bao học sinh cấp hai khác.

Cô ấy cúi thấp đầu, lưng hơi gù, đôi mắt bình thường luôn lấp lánh linh hoạt lại đang nửa nhắm nửa mở, mí mắt hơi nhăn, hết như một con cá chết, cả người đều tản ra vẻ uể oải, âm trầm.

“Có phải nhân vật này... bị trầm cảm không?” Chu Nhiên ngạc nhiên hỏi.

Hứa Trăn mỉm cười, tăng tốc y: “Cậu hay thật đó, vừa nhìn đã nhận ra.”

“Đúng vậy, cô ấy bị bệnh trầm cảm.”

Hứa Trăn chỉ Hà Giai Yến đang đứng trong sân diễn, giới thiệu với Chu Nhiên: “Tên của “cô ấy” là Trần Vận Như, sống ở 20 năm trước giống tôi.”

“Gia đình bất hạnh, ở trường bị cô lập, tính cách cô độc, tự tin, khát vọng tình yêu nhưng lại không có ai yêu.”

“Thật ra thì “cô ấy” mới chính là trung tâm của câu truyện “Muốn gặp anh” này.”

“Tất cả hành động của nam nữ chính đều vì muốn cứu “cô ấy”.”

Chu Nhiên không khỏi ngạc nhiên khi nghe Hứa Trăn giải thích.

Trung tâm của truyện xuyên không lại là người bị người khác xuyên không vào?

Chuyện này... Thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

Đột nhiên, Hứa Trăn bắt đầu kể cho Chu Nhiên nghe về câu chuyện xuyên không này dưới góc nhìn của cô gái bị bệnh trầm cảm “Trần Vận Như”:

Trần Vận Như vốn dĩ là một cô gái u sầu, ủ rũ. Một ngày nọ, bỗng có một linh hồn đến từ 20 năm sau tới tiếp nhận cuộc đời cô ấy.

Vị khách xuyên không này rất lạc quan, sáng sủa, cực kỳ tươi sáng, hoàn toàn trái ngược với tính cách ban đầu của Trần Vận Như.

Cô gái ấy như một người đánh thuê chuyên nghiệp, dùng gương mặt của “Trần Vận Như”, thay cô ấy làm hòa với người nhà, kết bạn với bạn học, trở thành nhân vật có tiếng trong trường nhờ việc chơi bóng rổ, thậm chí còn giành được sự yêu thích của nam sinh mà Trần Vận Như thích.

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, vị khách xuyên không này đã dễ dàng có được tất cả những thứ mà “Trần Vận Như” đau khổ khát khao.

Linh hồn của Trần Vận Như trốn trong trái tim, yên lặng đứng nhìn tất cả mọi việc, không ngừng hâm mộ.

Cho đến một ngày nọ, cô ấy bỗng nhiên đoạt lại được quyền kiểm soát cơ thể. Trần Vận Như mừng như điên, bắt đầu đóng giả vị khách xuyên không kia, muốn giữ lại tất cả những người cô ấy yêu quý.

Nhưng đến cuối cùng, giả vẫn là giả, tính cách của hai người quá khác nhau, cô ấy không thể nào đóng vai người khác cả đời.

Cuối cùng, lớp vỏ nguy trang của cô ấy cũng bị nhìn thấu. Người nhà, bạn bè, người yêu lại một lần nữa xa cách cô ấy, cô

ấy lại trở thành kẻ cô đơn bị mọi người ghét bỏ như trước.

Chu Nhiên nghe xong, cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

Việc đứng dưới góc nhìn của người bị người khác xuyên không vào để kể lại một câu chuyện xuyên không thật sự khiến người khác mở rộng tầm mắt.

Hơn nữa, cốt truyện của bộ phim “Muốn gặp anh” thật sự không hề giống với những câu chuyện tình yêu thanh xuân vườn trường mà y từng đọc.

Nếu nói bộ phim này “tham khảo đời người” thì có chút quá mức nhưng chắc chắn nó rất nghiêm túc tham khảo một số vấn đề xã hội.

Bộ phim này thật sự khá thú vị.

Chương 768: Làm Sao Để Khóc? ?

Chu Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía sân diễn, thấy Hà Giai Yên đang diễn cảnh “Trần Vận Như” trên hành lang trường, cúi đầu, lặng lẽ rơi nước mắt.

Cô ấy vừa khóc vừa nghe tiếng nhạc phát ra từ radio, mất tự nhiên cử động cơ thể.

Hình ảnh nhìn có vẻ vừa ưu thương lại vừa âm u.

“Giai Yên giỏi thật, nói khóc là khóc.”

Chu Nhiên cảm khái, nghiêng đầu sang bên cạnh hỏi Hứa Trăn: “Xin hỏi quay cảnh khóc có kỹ xảo gì không?”

“Sao lúc tôi xem phim thì khóc được mà khi đóng phim lại không thể khóc chứ?”

Hứa Trăn do dự một lát, cảm thấy câu hỏi này rất khó trả lời.

Cậu khóc khi xem phim là do đạo diễn đã đưa điểm khóc tới trước mặt, còn không khóc được lúc đóng phim là do kỹ năng diễn xuất của cậu không tốt...

Nhưng hẳn không thể trả lời như vậy được.

Dựa vào quan điểm phải đối xử chân thành với người khác, Hứa Trăn nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Tôi ví dụ nhé,

cậu có hiểu vì sao bây giờ “Trần Vận Như” lại khóc không?”

Chu Nhiên nói: “Hiểu chứ. “Trần Vận Như” khóc vì đã nếm trải được hương vị của tình yêu nhưng cuối cùng lại đánh mất nó, cảm giác có rồi lại mất khiến người ta rất khó chịu.”

“Tôi có thể hiểu được vì sao cô ấy khóc nhưng tôi không có nhiều nước mắt tới vậy.”

Hứa Trăn: “...” Tôi cảm thấy cậu đang đổ oan cho tuyến lệ của mình đấy.

Chu Nhiên không nhịn được thở dài: “Giống lúc tôi quay cảnh cuối của “Tự thủy lưu niên” vậy. Khi vô tình gặp được bạn gái cũ ở Tây Hồ, tôi thật sự rất đau lòng.”

“Lúc xem phim thì tôi thật sự đã khóc nhưng lúc quay thì không hề không nổi, như vậy phải làm sao?”

Hứa Trăn lẳng lặng nhìn Chu Nhiên một hồi, không khia y vì phim có cắt cảnh, có lời dẫn, có vai phụ, có nhạc nền, chỉ hướng dẫn từng bước: “Thật ra thì tôi cảm thấy cậu nên tìm hiểu sâu hơn tâm trạng của nhân vật.”

“Ví dụ như, nếu cậu là Trần Vận Như.”

Hắn giơ tay chỉ cô gái đang lặng lẽ rơi nước mắt giữa sân, nói: “Trước đây, cậu vẫn cho rằng cuộc sống tồi tệ của mình là do gia đình bất hạnh, bạn học kỳ thị, tất cả mọi người đều là người xấu, ai cũng ức hiếp mình.”

“Nhưng sau khi vị khách xuyên không kia đến, tất cả mọi thứ lại trở nên tốt hơn. Vẫn là gia đình cũ, trường học cũ nhưng tất cả mọi người đều thích cô gái ấy.”

Hứa Trăn bình tĩnh nói: “Cho nên, vấn đề không phải do người khác mà là do chính bản thân cậu.”

“Cậu là một kẻ tồi tệ nên đáng bị người khác ghét.”

Chu Nhiên nghe vậy thì ngẩn người, vẻ mặt cũng ngẩn ra.

Hứa Trăn tiếp tục nói: “Ở trường, cậu không nói chuyện với bất cứ ai, không tham gia bất kỳ hoạt động nào, dựa vào đâu mà muốn người khác chủ động lấy lòng chứ? Cậu đáng bị cô lập.”

“Cậu biết rõ người Lý Tử Duy thích không phải mình nhưng vẫn giả làm người mà hấn yêu, biết rõ bản thân là người thứ ba nhưng vẫn đâm đầu vào, thật sự không biết xấu hổ.”

“Mặc dù mẹ cậu là một người hầu rượu, nghề nghiệp chả có gì đáng tự hào nhưng bà ấy làm vậy chỉ vì nuôi sống gia đình, kiếm tiền để anh và em trai anh đi học. Một người mẹ đơn thân sao có thể dễ dàng chống đỡ một gia đình? Vậy mà cậu còn lấy chuyện này ra đâm vào tim bà ấy, gặp nhau trên đường cũng giả vờ không quen bà ấy. Bà ấy khó chịu hơn anh gấp trăm ngàn lần.”

“Cậu...”

Hứa Trăn vốn định nói tiếp nhưng lại chợt phát hiện ra Chu Nhiên sắp khóc khi nghe hắn nói.

“Khụ.” Hắn hắng giọng, qua loa kết thúc đề tài này, nói: “Tóm lại, cậu không chỉ cần nghĩ đến việc khóc mà còn cần phải đi phân tích tâm trạng của nhân vật.”

“Như vậy thì mới có thể muốn khóc là khóc.”

Chu Nhiên ngơ ngác nhìn Hứa Trăn, cảm thấy trái tim đau đớn như bị kim đâm. Có điều, những lời đối phương vừa nói rất tinh túy, khiến y dường như tìm được phương hướng.

Chắc... Có cảm giác như đã ngộ đạo?

Chu Nhiên theo bản năng ngồi thẳng người lại, nói: “Hình như tôi hơi hiểu rồi.”

“Cậu mau giúp tôi phân tích thử xem cảnh cuối trong “Tự thủy lưu niên”, lúc tôi thấy bạn gái cũ thì có tâm trạng gì?”

Hứa Trăn nhìn dáng vẻ hiểu học của y, dở khóc dở cười hỏi: “Cậu thật sự muốn nghe à?”

Chu Nhiên gật đầu: “Muốn nghe. Cậu mau nói đi.”

Hứa Trăn mỉm cười, cũng không giấu giếm: “Được, vậy để tôi nói cho cậu nghe cái nhìn của tôi.”

Hắn vừa nói vừa ngồi nghiêm chỉnh lại, nghiêm túc nói: “Thật ra, cá nhân tôi cảm thấy khi nhìn thấy bạn gái cũ, cậu không chỉ tiếc nuối mà còn cảm thấy áy náy.”

“Bạn gái cũ của cậu là một cô gái rất tốt, tính tình hướng nội, dịu dàng nho nhã, từ trước tới giờ chưa quen bạn trai.”

“Nếu không có cậu, cô ấy vốn dĩ sẽ học một trường đại học tốt, sau đó tìm một công việc ổn định, sống một cuộc sống an nhàn, thư thái, cả đời cũng không chịu chút đau khổ nào.”

“Nhưng bởi vì sự xuất hiện của cậu, vì cảm xúc nhất thời của cậu, cậu muốn theo đuổi thì theo đuổi, sau khi có được thì lập tức muốn chia tay, thật sự là một kẻ khốn nạn.”

“Tất cả thói hư tật xấu của cô ấy đều là do cậu dạy, những kẻ du thủ du thực mà cô ấy tiếp xúc đều là do cậu giới thiệu. Cậu chính là người đã kéo cô ấy vào vũng bùn đó.”

“Cô ấy phá thai, bị người đời chỉ trích, không thể tiếp tục học nữa đều do cậu ban tặng.”

“Cuối cùng, lúc vô tình chạm mặt cô ấy, cậu đã thấy gì? Cậu chẳng qua chỉ thấy bạn gái cũ vẫn xinh đẹp như trước ư?”

Chương 769: Khóc Cho Thanh Xuân Đã Mất

Hứa Trăn nhìn thẳng vào ánh mắt Chu Nhiên, trầm giọng nói: “Không, cái cậu thấy là một cô gái đã từng sạch sẽ, không vương bụi trần nay lại trang điểm sắc sảo, ăn mặc mát mẻ đi cùng một đám người chẳng ra gì, hoàn toàn hư hỏng.”

“Cậu đã hủy hoại cả đời cô ấy, anh không thấy áy náy sao?”

Chu Nhiên nghe vậy, cả người chấn động, nước mắt lập tức rơi xuống.

Nam chính trong “Tự thủy lưu niên” không hề giống “Trần Vận Như”. Đó chính là nhân vật mà y đã nghiêm túc diễn hơn bốn tháng.

Lúc này, nghe Hứa Trăn phân tích xong, Chu Nhiên đột nhiên nghĩ tới những cảnh lúc trước, cảm thấy những lời đó như một cây đao đâm vào tim y.

Đúng vậy, không sai, quả thật là y đã hủy hoại cả đời của cô ấy.

Tôi quả là đồ khốn, quả là một thằng xấu xa.

y không nhìn được ôm ngực, trái tim đau đớn đến mức không thở nổi.

...

Đúng lúc này, đạo diễn Hoàng Thiên Tứ đứng trong sân nhìn về phía Hứa Trăn, không nhìn được dụi mắt.

Chuyện gì vậy?

Sao ông lại cảm thấy giống như A Trăn chơi hư Chu Nhiên vậy?

Lúc trưa đã thương lượng rõ ràng là sẽ cố gắng hết sức để làm Chu Nhiên cảm động chứ đâu phải chọc y phát điên.

Trợ lý đạo diễn lên liếc nhìn về phía Hứa Trăn, nhỏ giọng nói với đạo diễn: “Đạo diễn Hoàng, “liều thuốc” chiều này của chúng ta có mạnh quá không?”

“Có cần điều chỉnh chút không?”

“Ờ...” Đạo diễn Hoàng có vẻ hơi lúng túng, đã leo lên lưng cọt thì khó mà leo xuống.

Chu Nhiên là người đứng đầu về mảng nhạc phim điện ảnh và truyền hình ở đảo Đài.

Buổi sáng, lúc nghe tin y muốn tới thăm phim trường, đạo diễn Hoàng vì muốn “lay động” đối phương nên đã cố ý điều chỉnh kế hoạch quay phim, sắp xếp quay những cảnh khóc trước.

Cảnh “Trần Vận Như khóc thút thít” ban nãy mới chỉ là món khai vị, tiếp theo còn có cảnh Vận Như nhảy lầu, Tuấn Kiệt bị bắt và cảnh Lý Tử Duy do Hứa Trăn diễn ngồi trong phòng học piano nhớ về người yêu, thề phải khiến Chu Nhiên rút nước mắt.

Ai ngờ mấy cảnh kai còn chưa bắt đầu quay thì y đã khóc rồi.

y như vậy khiến ông không hề có chút cảm giác thành tựu nào cả.

...

Cả buổi chiều hôm đó, lúc không quay phim, Hứa Trăn vẫn tiếp tục giảng giải tình tiết phim cho Chu Nhiên.

Hai người vừa xem vừa phân tích, học tập thực tế, chọc vào nỗi đau gấp bội.

Chu Nhiên vừa mù quáng sùng bái kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn vừa cảm thấy hần phân tích rất có lý. Vì vậy, mặc dù bị chọc vào nỗi đau nhưng y vẫn yêu cầu Hứa Tranh tiếp tục nói, tâm trạng phải nói là vừa chua xót vừa sáng khoái.

“Người mà Mạc Tuấn Kiệt có lỗi nhất cuộc đời này là bà nội của y.” Hứa Trăn ngồi cạnh nhỏ giọng nói: “Bà nội một mình nuôi lớn y, hai bà cháu sống nương tựa lẫn nhau. y khó khăn lắm mới chờ đến ngày ra tù, vốn dĩ định liều mạng cố gắng, quay đầu là bờ nhưng lại phát hiện bà nội mắc bệnh nan y, không còn sống được bao lâu.”

“Y rất hối hận, hối hận vì việc bản thân ngồi tù, không thể ở bên bà nội hai năm trời.”

“Cảm giác đau khổ khi muốn chăm sóc người bên cạnh lại không thể chăm sóc được chính là cọng rơm cuối cùng ép chết y...”

“...”

“Lúc Vận Như tự sát, mẹ cô ấy là người tự trách nhất. Bà ấy biết rõ tâm lý của con gái có vấn đề nhưng trước giờ vẫn luôn không nghĩ tới việc giải quyết chuyện đó.”

“Bà ấy chỉ cảm thấy con gái còn nhỏ không hiểu chuyện, không nghe lời, không biết người lớn khổ thế nào. Nhưng, bà ấy có bao giờ thông cảm cho con gái mình chưa?”

“Nếu bà ấy có thể sớm ngồi xuống tâm sự với con gái, để cô ấy biết người nhà vẫn cần mình thì có lẽ cô ấy đã không nghĩ quần như vậy rồi.”

“...”

Hứa Trăn cảm thấy bản thân rất giống hướng dẫn viên du lịch, dẫn Chu Nhiên chạy theo tổ quay phim, vừa xem biểu diễn vừa giải thích cho y.

Mà Chu Nhiên vừa nghe hần nói vừa khóc, dù khó chịu nhưng vẫn muốn nghe, tâm trạng cực kỳ rối bời.

Đây chính là những phân tích của nam diễn viên truyền hình xuất sắc nhất đó.

Sao y có thể bỏ qua cơ hội hiếm có như vậy?

Chu Nhiên nghe Hứa Trăn nói cả buổi chiều, cảm thấy bản thân càng nghe càng hiểu hơn, dần dần đã có thể từ một suy ba, cùng phân tích với Hứa Trăn.

Mới sáng nay, Chu Nhiên còn cảm thấy bản thân không phù hợp với việc đóng phim, tuyệt vọng muốn “nghỉ hưu” nhưng lúc này lại cảm thấy bản thân có thể đóng phim.

Quả nhiên, diễn xuất giống như một cánh cửa sổ giấy, chỉ cần đâm là rách.

Lúc trước, y vẫn luôn diễn không tốt không phải vì y không có thực lực mà là vì đạo diễn không có thực lực, không thể dẫn dắt y đi theo “con đường chính đạo”.

Nếu đạo diễn của “Tự thủy lưu niên” sớm mắng y là đồ khôn nạn, hủy hoại cả đời của nhân vật chính thì y đã sớm khóc rồi.

Vậy mà ông ta nói cái gì mà y khóc là khóc cho thanh xuân đã mất của mình.

Mất cái đầu ông ấy!

Chương 770: Quan Sát Dạy Học

Sau khi nghe xong bốn năm đoạn, Chu Nhiên lại đẩy lên ý chí chiến đấu, thậm chí còn rất nóng lòng muốn ra sân diễn thử một đoạn.

Chốc lát sau, Hứa Trăn phải đi quay cảnh diễn của hắn, mà Chu Nhiên thì nhân lúc nghỉ ngơi chạy tới chỗ đạo diễn Hoàng, mỉm cười dò hỏi: “Đạo diễn Hoàn, tôi thương lượng với ông chuyện này được không?”

Hoàng Thiên Tứ hỏi: “Chuyện gì?”

Chu Nhiên xoa tay, nói: “Trong phim có nhân vật phụ nào còn trống không, để tôi đóng thử đi?”

Hoàng Thiên Tứ nghe vậy thì ngẩn người, cảm thấy hơi khó xử nhưng đột nhiên nghĩ tới: “Cậu nói tôi mới nhớ, thật sự là

còn một vai phụ chưa có người diễn đó.”

Chu Nhiên vội vàng hỏi: “Vai gì vậy?”

Hoàng Thiên Tứ vẫy tay gọi trợ lý đạo diễn tới, lấy mấy tờ kịch bản đưa cho Chu Nhiên, cười nói: “Ài da, tôi đang rầu không biết tìm đâu ra diễn viên thích hợp đâu, cậu đúng là giúp tôi một việc lớn.”

“Vai này cậu diễn rất hợp đó. Lời thoại đủ nhiều, thực lực cũng ổn.”

Chu Nhiên lập tức sáng mắt. Y không ngờ đạo diễn lại xem trọng năng lực diễn xuất của mình đến vậy.

Y vội vàng mở kịch bản ra xem, nhưng lại lập tức sững sốt sau khi thấy giới thiệu nhân vật.

Trong kịch bản viết: Ca sĩ chính trong buổi nhạc hội mà nam nữ chính cùng đi xem.

Đạo diễn Hoàng Thiên Tứ cười nói: “Cậu Chu à, cậu xem, nhân vật trong phim lấy tên của cậu luôn có được không?”

Chu Nhiên thần thờ ngẩng đầu.

Ý ông là...

Để cho tôi đóng vai “Chu Nhiên” trong phim?

Đề nghị của đạo diễn Hoàng Thiên Tứ lập tức dập tắt sự nhiệt tình của Chu Nhiên.

“Nhân vật phù hợp với cậu” thì ra là phù hợp như vậy.

Vậy thì thật sự rất hợp đó.

Chu Nhiên lặng lẽ nhìn kịch bản của vai phụ này, lời thoại không nhiều lắm, chỉ có vài câu giao tiếp với nam chính thôi, rất dễ.

Đúng lúc tháng sau Chu Nhiên cũng đến Đài Bắc mở nhạc hội, chỉ bằng trực tiếp dẫn Hứa Trăn tới đó quay luôn?

Ánh mắt Chu Nhiên sáng lên nhưng y lại mau chóng dập tắt ý tưởng này.

Không được, không được... Bản thân mình diễn chính mình nhưng Hứa Trăn không giống vậy. Đến “Tông chủ Mai” xuất

hiện, nhưng người yêu nhạc không lẽ không nhận ra à? Vừa xuất hiện đã bị nhận ra rồi.

Cuối cùng, y rồi rầm hồi lâu vẫn đồng ý đóng vai này giúp họ.

Chu Nhiên đóng vai này một phần vì nể mặt Hứa Trăn, một phần vì với dàn diễn viên này thì bộ phim này chắc chắn sẽ nổi tiếng, y có thể tiện thể quảng bá cho ca khúc mới của mình.

Tôi thật đúng là một ca sĩ chuyên nghiệp, tích cực mà.

Chu Nhiên yên lặng nén nước mắt đau khổ khi bị “làm nhục” trong giới nghệ thuật.

...

Hơn 4 giờ chiều, cảnh quay đầu tiên trong ngày của Hứa Trăn mới bắt đầu quay.

Chu Nhiên đứng một mình trong sân nhìn mấy chiếc máy quay mới xuất hiện, hạ giọng hỏi đạo diễn đứng cạnh: “Sao cảnh này lại có nhiều máy quay vậy?”

Đạo diễn Hoàng Thiên Tứ quay đầu nhìn xuan quanh, nói: “Họ không phải người trong đoàn làm phim.”

Ông chỉ vào mấy chiếc máy quay mới xuất hiện, hạ giọng giải thích với Chu Nhiên: “Bên tay trái là người của đài truyền hình tới phỏng vấn, thuận tiện quay một vài cảnh bên lề.”

“Bên tay phải là người của một trường đại học nghệ thuật, nghe bảo là muốn quay vài cảnh Hứa Trăn diễn để làm video giảng dạy cho trường.”

Hoàng Thiên Tứ cười nói: “Không phải dạo này “Lang Nha Bảng” rất nổi sao, những trường học này hao tốn tâm huyết như vậy cũng chỉ vì đề cao số lượng nghe giảng thôi.”

Chu Nhiên nghe vậy không khỏi cảm thấy có chút kính nể.

Làm video giảng dạy cho trường?

Đây không phải là biểu diễn cấp độ “sách giáo khoa” nữa mà là “sách giáo khoa” thật sự.

Lúc này, đạo diễn Hoàng Thiên Tứ lại kiêu ngạo chỉ xung quanh, nhỏ giọng nói: “Đương nhiên cũng có không ít học sinh học đạo diễn tới đây vì tôi đâu.”

“Ày, cậu nói xem đám trẻ này sao không chịu ngoan ngoãn học kiến thức lý thuyết đi, suốt ngày chỉ nghĩ tới chuyện “quan sát dạy học” gì đó. Chắc chắc...”

Hiện tại, Chu Nhiên vẫn đang bận tiêu hóa nỗi khiếp sợ khi biết Hứa Trăn được xem như “tài liệu giảng dạy sống” nên tự động xem mấy lời đạo diễn Hoàng nói như đất đá mà lọc rớt hết.

Y liếc nhìn kế hoạch quay chụp trong tay, biết sơ qua về cảnh quay mà Hứa Trăn sắp quay.

Đây là cảnh trước cảnh “Trần Vận Như khóc thút thít”: Sau khi vị khách xuyên không biến mất, Trần Vận Như lại tiếp tục giả làm vị khách xuyên không đó để giữ lại những người yêu quý. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, tất cả lời nói dối đều bị vạch trần.

Hứa Trăn diễn cảnh Lý Tử Duy hỏi Trần Vận Như vị khách xuyên không kia biến mất khi nào, linh hồn trong cơ thể cô ấy hiện tại rốt cuộc là ai. Trần Vận Như xấu hổ, tức giận, nói dối rằng trước giờ không hề có việc “xuyên không” gì cả, tất cả đều do cô ấy bịa ra.

Chu Nhiên xem xong tình tiết, hỏi đạo diễn: “Vai diễn của Hứa Trăn trong cảnh này phải khóc à?”

Hoàng Thiên Tứ gật đầu, nói: “Nhất định phải khóc.”

Chu Nhiên: “Tại sao lại khóc?”

Hoàng Thiên Tứ giải thích: “Cậu nghĩ thử xem, “Hoàng Vũ Huyền” là mối tình đầu của Lý Tử Duy. Cậu ta thích cô ấy đến vậy nhưng đột nhiên lại phát hiện cô ấy không hề tồn tại, tất cả mọi thứ đều là giả, cô ấy chỉ là một nhân vật được bịa ra mà thôi. Như vậy, cậu ta sẽ đau khổ đến nhường nào?”

Chu Nhiên chân chờ hồi lâu nhưng cuối cùng cũng không thể không biết xấu hổ hỏi tiếp.

Tại sao lại khó chịu... vì là giả sao?

Chương 771: Không Có “Hoàng Vũ Huyền”

Chu Nhiên suy nghĩ một hồi, thử dùng phương pháp “chọc vào nỗi đau để phân tích” mà Hứa Trăn vừa dạy y để cộng tình với nhân vật nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, không thể nào tìm được cảm giác lòng đau như cắt như vừa nãy.

Tại sao Lý Tử Duy lại khóc?

Là do bị chơi đùa nên tức giận ư? Hay là khóc do cảm thấy bản thân quá ngu ngốc khi tin vào chuyện hoang đường như “xuyên không” ?

Chắc... Vấn đề này khó quá đi.

Lúc này được người giỏi cầm tay chỉ việc thì cảm thấy bản thân rất hăng hái, cái gì cũng hiểu nhưng tới lúc không có ai hướng dẫn thì lại không hiểu gì cả.

Chu Nhiên đau khổ nắm đầu tóc xoắn của mình, tâm trạng như đưa đám.

Lúc này, tất cả diễn viên trong sân đã vào vị trí. Tiếng đánh bản vừa vang lên, cảnh quay lập tức chính thức bắt đầu.

Cảnh quay đầu tiên là một cảnh kỷ niệm.

Trong phòng học nhạc trống rỗng chỉ có Hà Giai Yên và Hứa Trăn.

Hà Giai Yên vẫn mặc bộ đồng phục học sinh cấp hai như vừa nãy, ngay cả kiểu tóc và cách trang điểm cũng không có gì khác.

Nhưng lúc này, cô ấy đang đóng vai vị khách xuyên không kia. Trang phục giống nhau nhưng lối diễn xuất lại khác hoàn toàn khi diễn vai thiếu nữ bị bệnh trầm cảm “Trần Vận Như”: Dáng người cô cao gầy, đi lại như gió, cả người toát lên vẻ rục rờ, phóng khoáng.

Hà Giai Yên bước tới trước đàn piano, ngồi xuống, hứng thú mở nắp đàn.

Hứa Trăn đứng cạnh thấy vậy thì thả cây chổi trong tay xuống, bước tới ngồi cạnh cô ấy, hỏi: “Cậu biết chơi piano à?”

Hà Giai Yên chột dạ, ngượng ngùng cười: “Tớ biết chút ít, chỉ biết chút thôi.”

Cô ấy nói xong lập tức đặt tay lên phím đàn.

Hứa Trăn lộ vẻ ngạc nhiên, ngồi chờ cô ấy đánh đàn. Không ngờ, cái hần chờ được lại không phải một màn trình diễn piano điêu luyện mà là cảnh đánh bằng hai ngón trỏ.

“Đương đương đương...”

Chiếc đàn piano ba góc phát ra âm thanh hoạt bát khiến Hứa Trăn bật cười thành tiếng.

Hà Giai Yên lại không cảm thấy xấu hổ, còn cười tươi với hần, tiếp tục vui vẻ dùng một ngón tay nhấn từng phím đàn.

Hứa Trăn nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô ấy chơi đàn. Cứ nhìn mãi như thế.

Tia nắng hoàng hôn xuyên qua cửa kính chiếu rọi trên chiếc đàn, gương mặt tràn đầy thanh xuân giao nhau với phím đàn đen trắng tạo nên một cảnh tượng yên tĩnh mà ấm áp lạ thường.

Một lát sau, đạo diễn đổi máy theo dõi từ chỗ máy quay thứ nhất đến máy quay thứ hai đang quay trực diện Hứa Trăn rồi ra dấu với trợ lý đạo diễn bên cạnh.

“Đương đương đương...”

Tiếng đàn piano vẫn vang vọng mãi, nhưng người đánh đàn lại trở thành Hứa Trăn.

Cùng lúc đó, Hà Giai Yên ngồi trên ghế đàn cúi đầu, lặng lẽ bước ra khỏi phạm vi máy quay.

Mấy giây sau, sau khi máy theo dõi được đổi trở về chỗ máy quay thứ nhất, Hứa Trăn vẫn duy trì vẻ mặt như lúc nãy, mỉm cười nhìn người bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ rung động khó giấu.

Nhưng lúc này, bên cạnh hần hoàn toàn không có một bóng người.

Chu Nhiên đứng cạnh sân nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi chấn động.

Y đã hiểu vì sao cảnh quay kỷ niệm này lại được gọi là biểu diễn không đạo cụ.

Khi hai người kết hợp bằng hình thức này lại không khỏi tạo nên hiệu ứng vô cùng đau lòng.

Rung động không người.

Hôm nay Chu Nhiên mới lần đầu tiên nhìn thấy kịch bản 《 Muốn gặp em 》 , kỳ thật y cũng không biết giữa nam nữ chính của bộ phim này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

Nhưng y vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra, nam chủ rốt cuộc đã thích cô gái này đến mức như thế nào.

Hứa Trăn một mình ngồi trên ghế cầm, ngây ngốc nhìn sang bên cạnh, loại cảm giác lo lắng trống rỗng này làm cho người ta cảm thấy khó chịu lạ thường.

“Lộp độp, lộp độp...”

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân vang lên, nam thứ Thi Vũ Kiệt từ cửa sau đi vào phòng học âm nhạc.

“Sao cậu lại trốn ở chỗ này?”

Thi Vũ Kiệt nhìn Hứa Trăn ngồi trước cây đàn dương cầm, nhíu mày nói: “Cậu và Trần Vận Như rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu định chiến tranh lạnh với cô ấy đến khi nào?”

Hứa Trăn nghe được lời này, vẻ mặt rung động vừa rồi ở trên mặt dần dần rút xuống.

Một lúc lâu sau, hắn ngẩng đầu nhìn Thi Vũ Kiệt ở trước mặt, thấp giọng nói: “Tôi không có chiến tranh lạnh với cô ấy. Tôi chỉ là... Tôi không biết phải đối mặt với cô ấy như thế nào.”

Thi Vũ Kiệt hỏi: “Ý cậu là sao?”

Hứa Trăn rũ con ngươi xuống, vẻ mặt nhìn qua có chút cô đơn, lại có chút mờ mịt, lẩm bẩm nói: “Trần Vận Như đêm qua đã ngã bài với tôi rồi.”

“Cô ấy nói, không có cái gì mà ‘xuyên không thời gian’, không có ‘Hoàng Vũ Huyền’, tất cả những chuyện này, đều là

do cô ấy tự mình biên soạn ra...”

Nghe nói như vậy, Thi Vũ Kiệt ở một bên chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, nói: “Chứ còn gì nữa?”

“Không phải cậu thật sự tin tưởng những lời quỷ quái mà cô ấy nói đó chứ?”

Vẻ mặt Hứa Trăn cứng đờ, một lúc lâu sau, hắn bỗng nhiên cười khổ nói: “Đúng vậy, làm sao có thể chứ.”

“Làm sao có thể thật sự có cái gì mà xuyên không thời gian.”

Chương 772: Cảm Xúc Đạt Đến Đỉnh Điểm

Trong lúc nói chuyện, hắn cúi thấp đầu xuống, giọng nói dần dần trở nên có chút khàn khàn, nói: “Người ta cũng đã thừa nhận với tôi rồi, tất cả đều là giả, đều là cô ấy đang lừa gạt tôi, trên đời này từ trước tới nay đều không có ‘Hoàng Vũ Huyền’, đây chẳng qua chỉ là một nhân vật được bịa ra mà thôi.”

“Nhưng là...”

Nói đến đây, hắn nghẹn ngào một lát, nức nở nói: “Tôi rất nhớ cô ấy.”

“Tôi rất muốn gặp cô ấy.”

“Tôi chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu óc toàn bộ đều là cô ấy.”

Hứa Trăn ngồi ở trên ghế cầm, đón ánh nắng hoàng hôn, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Cô gái tôi thích, cô ấy đã biến mất.”

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn Thi Vũ Kiệt ở trước mắt, môi hắn hơi run rẩy, hai hàng nước mắt yên tĩnh lướt qua gò má hắn.

.....

“Cắt!”

Ước chừng nửa phút sau, đạo diễn kêu dừng lại.

Hứa Trăn từ trên ghế cầm đứng lên, giơ tay lau nước mắt trên mặt, cười và nói cảm ơn với các nhân viên công tác xung qu.

Ngay lập tức phía bên kia vang lên những lời âm th khen ngợi.

Mấy người quay video giảng dạy ở một bên lập tức xúm lại với nhau, như lấy được bảo vật và phát lại đoạn phim vừa rồi.

“Vừa rồi đoạn này diễn thật sự là quá lợi hại, quả nhiên là d bất hư truyền, hôm nay đúng là không uổng công đến!”

Một người đàn ông trung niên đeo kính chỉ vào hình ảnh trước ống kính, vẻ mặt tán thưởng nói: “Toàn bộ cảnh đó, Hứa Trăn vẫn luôn nhẫn nhịn, các cậu có nhìn ra không?”

“Từ khi một mình ngồi trên ghế cầm, hấn vẫn luôn không chế, tâm tình thủy chung không lộ ra ngoài.”

“Cho đến khi nói đến ‘Tôi rất nhớ cô ấy’, hốc mắt đỏ lên; cuối cùng ngẩng đầu lên, nước mắt đã rơi xuống.”

“Thời điểm hoàn toàn chính xác.”

Người trung niên đẩy kính trên sống mũi, “Lúc trước các người hỏi tôi tại sao cảnh khóc lại bị kẹt — đó là lý do khiến nó bị kẹt, đã hiểu chưa?”

“Đắm chìm vào cảm xúc một chút, để nước mắt chảy theo cảm xúc!”

“Khi cảm xúc đạt đến đỉnh điểm, rơi lệ, đây mới là cảnh khóc hiệu quả!”

Học sinh ở một bên nghe vậy đã bừng tỉnh, cả đám gật đầu liên tục như gà con mổ thóc.

Người trung niên nghiêm mặt nói: “Trước đây có người hỏi tôi, lúc biểu diễn đi thi hấn đều khóc thành kẻ ngốc, vì sao cái ‘cảm xúc’ lúc đó tôi còn cho 0 điểm.”

“Tất cả đều động não đi!”

“Nước mắt dùng để làm gì? Là dùng để lay động cảm xúc người xem, không phải để trút giận!”

“Mỗi ngày chỉ biết khóc, dễ dàng rơi nước mắt thế này thì chỉ có vô ích.”

“Mấy đứa trẻ ở bên cạnh nhà các cậu không được uống sữa, khóc như muốn ngắt đi, cậu cũng sẽ không cảm thấy cảm động, đạo lý này sao lại không hiểu chứ?”

“...”

Người trung niên này hướng về phía video của Hứa Trăn, lời ra, giảng bài kỹ hết sức, giải thích loại cảm xúc nào nên được thể hiện vào thời điểm nào, khiến cho Chu Nhiên ở bên cạnh nghe được mà sững sốt một lúc.

Lúc trước rõ ràng có nhớ Hứa Trăn nói mình không am hiểu về diễn cảnh khóc...

Ha ha, đây là cái gọi là “Không am hiểu” ? Trình độ sách giáo khoa mà lại không am hiểu...

Hắn nghe cái ông thầy trung niên kia vừa phân tích, chỉ cảm thấy rất có thu hoạch.

Quả thật, người ta nói rất có đạo lý, diễn cảnh khóc cũng giống như phối nhạc, đều là dùng để lay động cảm xúc, phải chú ý điểm kết.

Mà điểm kết chính là sở trường của tôi, lại còn học được một chiêu!

Có điều, tôi có một câu hỏi: Vào đúng thời điểm đó, nếu như không có nước mắt thì làm sao?

...

Chu Nhiên ở lại phim trường 《 Muốn gặp em 》 bên này vẫn luôn ngồi ngây ngốc đến hơn 6 giờ tối.

Liên tiếp xem mấy vở kịch lớn, làm cho y cảm giác vừa cảm khái vừa chua xót, lúc đi, cả người đều là choáng váng, cần viết gấp mấy bài hát để phát tiết một chút.

Hứa Trăn nhìn bóng dáng ta rời đi, thoáng có chút chột dạ, cảm giác mình giống như đã lừa gạt một đứa trẻ...

Có điều, bản thân cũng không nói linh tinh gì với y.

Phân tích sâu sắc tâm lý nhân vật, tự phủ nhận chán thương, thực sự là một phương tiện quan trọng để điều chỉnh cảm xúc.

Nhưng mà thủ đoạn này sở dĩ có hiệu quả, là bởi vì mấy năm nay mình viết mấy chục lần tiểu truyện nhân vật, đối với các loại nhân vật, đặc biệt là nhân vật sân khấu điển hình đều có phân tích sâu sắc.

Với trình độ trước mắt của Chu Nhiên, chỉ sợ là chơi không được...

Tất nhiên, nếu sau này y muốn tiếp tục phát triển trong giới showbiz, nếu có cơ hội hẳn cũng có thể tiếp tục dạy y.

Có một trái tim muốn tiến lên là quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Cuối tháng 2, đoàn làm phim 《 Muốn gặp em 》 tiếp tục khẩn trương quay phim từng bước, mà lúc này, bộ phim 《 Tú Xuân Đào 》 cuối cùng cũng chào đón buổi công chiếu đầu tiên.

Sau khi Hứa Trăn và Chu Nhiên liên kết tuyên truyền, độ nổi tiếng và kỳ vọng của bộ phim đều tăng lên rõ rệt, tình hình bán vé trước so với dự đoán ban đầu tốt hơn rất nhiều.

Điều này làm cho nhà sản xuất 《 Tú Xuân Đào 》, Hoa Ảnh lão tổng Hồ Vệ Quốc cực kỳ vui mừng.

Tiểu Hứa quả nhiên chưa từng làm mình thất vọng, giá trị của một cái hot search này, tương đương hơn trăm vạn kinh phí tuyên truyền!

Trong khi đó, một tuần triển lãm phim Chông Gai đã kết thúc, trên mạng bắt đầu xuất hiện rất nhiều đánh giá về bộ phim.

Hứa Trăn đã xem sơ qua, đa phần đều là khen ngợi.

Thỉnh thoảng có một số ý kiến khiêu khích, cũng nói tương đối khách quan, hiếm khi thấy loại bình luận một mực chê bai, cho rằng bộ phim rất xấu.

Hương gió của bình luận này cũng đã khiến cho Hứa Trăn phải uống một viên thuốc an thần.

Chương 773: Chưa Hài Lòng

Diễn viên màn ảnh nhỏ muốn chuyển sang chiến trường màn ảnh rộng, chỉ có thể lợi dụng độ nổi tiếng cao của mình

mà đánh cược nhận diễn, nếu thành công, là có thể tiếp tục đi. Còn không được, thì sẽ rơi vào vòng tuần hoàn chết chóc nhào ra đường, cuối cùng bị đá ra khỏi vòng bảng.

Danh tiếng và do thu phòng vé của mỗi bộ phim trong giai đoạn đầu là rất quan trọng, có thể nói là như đi trên băng mỏng.

Ngày 28, ngày công chiếu, Hứa Trăn tiếc nuối không thể trở về Bắc Kinh tham gia buổi công chiếu, chỉ có thể chỉ có thể bày tỏ lời chúc phúc cho bộ phim qua sóng truyền hình.

Rất nhiều nghệ sĩ từng hợp tác với Hứa Trăn cũng giúp đỡ chuyển tiếp tuyên truyền, cổ vũ cho bộ phim này.

Bao gồm cả đoàn làm phim 《Thất Cô》 chưa phát sóng, đoàn làm phim 《Cánh diều》, cùng với đoàn làm phim 《Trí Thủ Uy Hồ Sơn》 vừa mới lập dự án, chưa bắt đầu khai máy, đều giúp chuyển tiếp động thái liên quan.

Ban ngày Hứa Trăn vẫn quay phim, không có thời gian để theo dõi tình hình phim 《Tú Xuân Dao》. Đến buổi tối sau khi đóng phim, hắn lấy điện thoại di động ra, vừa định lướt qua bình luận phim mới nhất, kết quả lại phát hiện một vị phó đạo diễn của 《Trí Thủ Uy Hồ Sơn》 gửi cho mình một tin nhắn hỏi tình trạng sức khỏe gần đây của mình như thế nào.

Hứa Trăn cho rằng có tin tức bắt đầu thực hiện, liền trả lời nói sức khỏe tốt, tiện thể đơn giản kể một chút tình huống thời gian gần đây của mình.

Tuy nhiên, vị phó đạo diễn kia lại nói: “Không không không, gần đây không có ý định bắt đầu khai máy.”

“Nhưng sáng nay nhà sản xuất của chúng tôi đi xem 《Tú Xuân Dao》, sau khi trở về luôn nói cảm giác cậu họ quá chân thật, hoài nghi có phải phổi của cậu không tốt lắm hay không, muốn hỏi xem gần đây trạng thái thân thể của cậu thế nào.”

“Dù sao vào mùa đông chúng ta cũng phải đến rừng sâu núi thẳm quay cảnh tuyết, nếu thân thể yếu thì không chịu nổi, thân thể mới là vốn liếng của cách mạng.”

“Đây cũng không phải là trò đùa.”

Hứa Trăn: “...”

Cảm ơn, phổi đang rất tốt, không có bệnh.

Tôi sẽ xem như đang khen tôi diễn tốt...

Cúp điện thoại của phó đạo diễn, Hứa Trăn rất là có chút bất đắc dĩ.

Bản thân hẳn đương nhiên là không bị bệnh phổi.

Chẳng qua, lúc trước vì quay 《Lang Nha Bảng》 cho tốt, Hứa Trăn từng làm tình nguyện viên trong bệnh viện một thời gian, mỗi ngày đều đeo khẩu trang, thăm dò đầu óc ở trong phòng bệnh quét dọn vệ sinh, khảo sát thực địa bệnh nhân chân chính rồi cuộc ho khan như thế nào.

Thế cho nên có một đoạn thời gian, hẳn ho quá nhập vai, thậm chí thật sự sinh ra ảo giác mình có bệnh.

Nhưng hóa ra, căn bệnh này được gọi là “Rối loạn nhân cách diễn xuất”.

Hứa Trăn luôn là người tôn trọng vai diễn.

Cho dù đó là bệnh lao của Cận Nhất Xuyên hay sửa xe máy của Tăng Soái, khi điều kiện cho phép, đều rất sẵn sàng dành thời gian để trải nghiệm cuộc sống thực của những nhân vật này.

Ví dụ như nam chính Lý Tử Duy trong 《Muốn gặp em》, nhân vật này sau này do tai nạn giao thông, dẫn đến gãy xương nghiêm trọng một chân. Để diễn tốt trạng thái này, Hứa Trăn cố ý đi hỏi biên kịch 《Muốn gặp em》 Cao Kỳ Phong, tai nạn xe hơi của Lý Tử Duy đã gây ra thương tổn gì, phục hồi chức năng sau phẫu thuật có cấy thép tẩm hay không, sau đó có lấy ra hay không vân vân.

Mà Cao Kỳ Phong quả thật đã lấy ra một phần phân tích bệnh lý cho hắn.

Hai người “Rối loạn nhân cách diễn xuất” ăn nhip với nhau, trò chuyện rất hợp ý.

Hứa Trăn cảm thấy, sau này mình tiếp xúc nhiều hơn với các bộ phim truyền hình đề tài hiện thực, hẳn có thể dần dần tập hợp đủ các loại bệnh về tim mạch và mạch máu não, bệnh hô hấp, bệnh đường tiêu hóa, thiếu tay, thiếu chân và các loại bệnh khác.

Đến lúc đó đại khái có thể viết một bài luận phân biệt trạng thái này nên biểu diễn như thế nào...

Hứa Trăn một bên suy nghĩ vô bờ bến, thuận tay một bên cầm lấy một cái thước cứng rắn đã sớm chuẩn bị, dùng dây thừng trói ở phía sau đầu gối, khập khiễng ở trong phòng luyện thành tư thế đi bộ của người khuyết tật.

—— Nói về diễn xuất, tôi nghiêm túc.

...

Ngày 1 tháng 3, Hứa Trăn một giấc ngủ dậy, mở điện thoại di động ra, liền nhìn thấy tin nhắn đêm qua Chu Hiểu Mạn gửi cho mình.

Thành tích phòng vé ngày đầu tiên của 《Tú Xuân Dao》 đã được công bố.

Với tỷ lệ phim trung bình dưới 20%, 《Tú Xuân Dao》 đã thu về 27 triệu lượt xem, cơ bản đạt được mục tiêu mong muốn.

Bởi vì tỷ lệ chỗ ngồi trên đạt được yêu cầu của viện tuyến, ngày hôm sau tỷ lệ xếp hạng không giảm, vẫn duy trì ở mức khoảng 18%.

Thành tích này đối với tác phẩm của đạo diễn mới này mà nói, đã xem như là tương đối tốt rồi.

Nhà sản xuất Hồ Vệ Quốc cố ý gửi tin nhắn cho Hứa Trăn, khen ngợi diễn xuất của trong phim, đồng thời truyền đạt cho những lời khen ngợi của những người xung quanh dành cho.

Nhưng trong từng dòng chữ, Hứa Trăn rõ ràng có thể cảm thụ được, Hồ Vệ Quốc đối với thành tích phòng vé này không quá hài lòng.

Dù sao, với xu hướng hiện tại, phòng vé cuối cùng có thể chỉ có thể thu hồi chi phí, không có nhiều lợi nhuận.

Chương 774: Hot search Bị Bệnh Phổi

Nhưng Hứa Trăn lại không có nhu cầu xa vời cao như ông ta.

Chỉ thu hồi phí tổn thì sao?

Mặc dù nhà sản xuất đã không kiếm được tiền... Nhưng tất cả chúng ta đều nhận được tiền lương!

Sao lại có thể nói là phí công quay chứ.

Người làm công họ Hứa không đầu tư thì tâm tính chính là bình thản như vậy.

Tất nhiên, là một trong những diễn viên chính, ông cũng hy vọng 《 Tú Xuân Đào 》 sẽ đạt được kết quả tốt hơn.

Nhưng thành thật mà nói, bộ phim thực sự không có nhiều điểm bán hàng.

Đạo diễn là đạo diễn mới, IP là IP gốc, đội hình diễn viên mặc dù thực lực không tầm thường, nhưng một siêu sao cũng không có.

Nói tóm lại, bộ phim này từ đầu đến chân không có yếu tố nào có thể kéo được thành tích phòng vé.

Hứa Trăn không phải cố ý nhận loại hợp đồng này, mà là lúc ấy hắn là người mới trong giới điện ảnh, quả thật không có lựa chọn nào tốt hơn.

Hắn nhận phim 《 Tú Xuân Đào 》 là hơn một năm trước, khi đó, 《 Dương gia tướng 》 còn chưa phát hành, 《 Lang Nha Bàng 》 cũng chưa phát sóng, vương miện “Ngọc Lan thị đế” ngay cả ảnh cũng không có.

Khi đó Hứa Trăn có thể tiếp xúc với phim ảnh, hoặc là kịch bản quá nát, hoặc là nhân vật Thái Long Bao, 《 Tú Xuân Đào 》 là lựa chọn tốt nhất của hắn sau khi nghiêm túc cân nhắc.

Không bằng nói, Hoa Ảnh chịu đem đầu tư của bộ phim này từ 30 triệu lên 80 triệu, đã vượt quá mong đợi ban đầu của hắn.

Tuy nhiên, điều đáng mừng là so với thành tích phòng vé không hot, 《 Tú Xuân Đào 》 được đánh giá khá tốt, TimeNet còn đưa ra đánh giá cực cao là 9.3 điểm, điểm số trực

tuyến của Đâu Phụ cũng cao lên đến 8.1, xếp hạng cao nhất trong tất cả các bộ phim trong cùng thời kỳ.

Ví dụ như 《 Như Thủy Lưu Niên 》 cùng ngày phát hành, cũng chỉ có 5.5 điểm đáng thương, người nghe thì buồn, kẻ xem thì khóc.

Hứa Trăn biết, điểm số này sau này còn có thể giảm xuống một chút, bởi vì ngày đầu tiên đi xem phim có rất nhiều fan của các diễn viên chính, đám người này sẽ đeo bộ lọc thần tượng, đánh giá khó tránh khỏi sẽ có sự thiên vị.

Nhưng mà, phim điện ảnh không giống phim truyền hình, đều một hơi xem xong toàn bộ bộ phim, trừ phi người đánh giá là đám thủy quân thực hiện, nếu không, tình huống truyền miệng vách đá sụp đổ căn bản sẽ không xuất hiện.

Mà Hứa Trăn là nhân viên liên quan, biết rõ rằng Hoa Ảnh sẽ không tiêu tiền ở phương diện này.

Về phần mình, nhiều nhất cũng chỉ là thủ công gõ một lời khen ngợi.

...

Ngày 1 tháng 3 là chủ nhật, đoàn làm phim 《 Muốn gặp em 》 được nghỉ.

Buổi sáng sau khi Hứa Trăn tập thể dục buổi sáng trở về, nhàn rỗi không có việc gì, ý định là sẽ vừa ăn điểm tâm, một bên lướt một chút bình luận phim 《 Tú Xuân Đào 》 .

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp lướt tới chỗ bình luận, đã bất ngờ phát hiện ra một chủ đề thảo luận nóng trên mạng: Hứa Trăn có phải thật sự bị bệnh phổi hay không.

Hứa Trăn: ??

Hắn vội vàng nhấn vào đề tài vừa nhìn, kết quả lại thấy được đủ thể loại thảo luận ly kỳ:

“Vừa mới vừa xem xong 《 Tú Xuân Đào 》 trở về, toàn bộ hành trình không có đi tiểu, năm sao khen ngợi! Nhưng mà sau khi xem xong vô cùng lo lắng A Trăn nhà ta, nghe ấy ho vô cùng chân thật, hoàn toàn không giống với kiểu ho của diễn viên bình thường, ấy sẽ không thật sự bị bệnh phổi chứ?”

“Thủ công tag Lang Gia các, công ty các người mỗi năm đều tổ chức kiểm tra sức khỏe sao? Làm phiền đưa Hứa Trăn đi kiểm tra sức khỏe báo cáo một chút, tôi cực kỳ không yên tâm rồi.”

“Thủ công tag Lang Gia các, môi trường văn phòng của công ty các cậu sao lại như thế nào? Công ty mới thành lập, chắc chắn là đang sửa chữa trang trí? Các chỉ số không khí có đủ điều kiện không? Formaldehyde sẽ tổn thương đến phổi, mau gửi báo cáo xét nghiệm lên cho mọi người xem đi!”

“Thủ công tag Lang Gia các, công ty các người có căng tin không? Làm phiền các người mỗi buổi sáng đều hâm cho A Trăn nhà chúng tôi một quả lê tuyết Tứ Xuyên, th phế trị ho.”

“Buổi tối mới vừa xem xong 《 Ý thiên 》 lại đi xem 《 Tú Xuân Đào 》 , sau đó lại nhớ lại 《 Lang Nha Bảng 》 , lâm vào trạng thái lo âu. Mặc kệ nói như thế nào trước tiên cũng phải đóng gói một ít thuốc đông y gửi đến Lang Gia các, nhờ chị trợ lý hâm giúp cho A Trăn nhà chúng ta ăn!

“ ... ”

Hắn nhìn khu bình luận lặp đi lặp lại từng người đều nhắc tới phổi của mình, chỉ cảm thấy có chút mờ mịt.

Chỉ là vì 《 Tú Xuân Đào 》 sao?

Bộ phim này vừa được phát hành, có ảnh hưởng lớn đến như vậy không?

Hứa Trăn đã theo dõi các bình luận trước đó một lượt, sau đó liền nh chóng giải quyết vụ việc:

Bộ phim “Ý Thiên” của truyền thông Hoa Ảnh đã được công chiếu.

Hứa Trăn đương nhiên còn nhớ rõ, năm ngoái khi hắn ở núi Th Nguyên sửa xe máy, đã từng tình cờ gặp đoàn làm phim 《 Ý thiên 》 , ở bên trong khách mời đóng vai chồng của “Kim Hoa bà bà” Hàn Thiên Diệp.

Nhưng bởi vì chỉ là một chương trình phụ, Hứa Trăn căn bản cũng không quan tâm bộ phim này khi nào phát hành.

Bây giờ vừa nhìn mới phát hiện, Hoa Ảnh vừa vặn đem số tập trong 《 Ý thiên 》 Hàn Thiên Diệp xuất hiện vào cùng ngày 《 Tú Xuân Dao 》 phát hành.

Mà Hàn Thiên Diệp bởi vì ở trong Bích Thủy Hàn Đàm đông lạnh đến hồng phổi, chỉ có mấy cảnh cơ bản cũng là ho từ đầu đến cuối.

Hứa Trăn: “...”

Hoa Ảnh chết tiệt thực sự đã mua hot search tôi bị bệnh phổi...

Hồ tổng ngài thật tàn nhẫn, ngài quá tàn nhẫn rồi!

Hình tượng công chúng này... Rốt cuộc đến khi nào tôi mới có thể quay trở lại? ?

Chương 775: Hứa Trăn Và Bạch Tuyết

“Không có, thật sự không có, phổi của con rất tốt, cả người con đều rất tốt.”

“Đúng đúng đúng, chỉ là vì tuyên truyền cho bộ phim mà thôi...”

Sáng sớm, sau khi Hứa Trăn nhìn thấy hot search, vội vàng gọi điện thoại video cho sư phụ nói rõ về chuyện hòa thượng, về mặt bất đắc dĩ thanh minh những lời nói không đúng sự thật của hắn trên mạng về mình.

Nhưng mà sư phụ rõ ràng đã nhìn thấy qua cái hot search này, không ngừng hỏi, Hứa Trăn chỉ có thể giải thích nhiều lần.

“Con đang ở Đài Nam thừa sư phụ, bên này so với Cam Châu ấm áp hơn, mặc áo mỏng là được rồi, con không lạnh.”

“Đúng, có chênh lệch nhiệt độ, nhưng không có chênh lệch thời gian, bây giờ bên này cũng là 7 giờ 30, con đã tập xong thể dục buổi sáng rồi.”

“Sư phụ ngài yên tâm, công phu luyện tập mỗi ngày, chưa từng bỏ qua, con sẽ không bởi vì công việc bận rộn mà bỏ qua rèn luyện thân thể...”

Lúc này hắn đang đi trong hoa viên nhỏ phía sau khách sạn, thấy xung quanh không có ai, dứt khoát giờ điện thoại di động lên, từ trên bồn hoa nhẹ nhàng khéo léo nhảy xuống một chỗ trống, nói: “Sư phụ, ngài xem, mỗi ngày con đều có cố gắng luyện công.”

Nói xong, hắn để điện thoại di động đứng ở trên bệ cửa sổ một bên, liên tiếp xoay người, quay người trên không, một loạt động tác võ thuật có độ khó cao, cố gắng chứng minh mình rất khỏe mạnh với sư phụ.

Lúc này, trong nhà hàng trên tầng ba của khách sạn.

Hà Giai Yên ngồi ở bàn ăn gần cửa sổ, nhìn Hứa Trăn đang nhảy cạnh bồn hoa dưới lầu, im lặng một lúc lâu, mới nói: “Hắn đang muốn làm gì vậy?”

Mà Thi Vũ Kiệt ở một bên yên lặng nhìn thoáng qua dưới lầu, không dám tiếp lời, chỉ ngượng ngùng cười nói: “Ha ha, thân thủ này nhìn thật đẹp trai.”

.....

Hơn tám giờ sáng hôm đó, lão tổng Hoa Ảnh Hồ Vệ Quốc không biết là đùa lý hay là thật sự ủy khuất, thái độ cực kỳ thành khẩn gọi điện thoại cho Hứa Trăn tới, thẻ cái hotsearch “phổi không tốt” này tuyệt đối không phải là mình mua.

Đối với việc này, Hứa Trăn chỉ có thể tỏ vẻ ha ha.

Không quan tâm đến sự thật là gì, nói tóm lại, cảm ơn cư dân mạng đã quan tâm đến chính mình...

Để tránh lãng phí sức nóng hiện tại, ekip của Hứa Trăn dứt khoát dựa theo yêu cầu của người hâm mộ, phơi ra báo cáo kiểm tra sức khỏe gần đây của hắn, cùng với ảnh chụp văn phòng.

Trong phòng không có nhiều đồ nội thất, chỉ có một bộ bàn ghế, một ghế sofa và một tủ trưng bày kính.

Trong tủ trưng bày có giải “Người mới xuất sắc nhất”, giải Ngọc Lan “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, cùng với các loại giải thưởng như Ngọc Lan Thị Đế dưới ánh đèn của tủ trưng bày, nhìn qua lấp lánh ánh sao.

Tuy nhiên, có một số chỗ hài hước: mặt đất văn phòng có màu x lá cây cỏ, trần nhà có màu x da trời, các bức tường được vẽ như một ngôi nhà gỗ.

Bên cạnh góc tường bên cạnh tủ trưng bày, còn vẽ rõ ràng bảy chú lùn, mà “nữ chính” của câu chuyện thì bị tủ chặn lại, chỉ xấu hổ lộ ra góc váy màu xanh trắng.

Bài năng động này viết: “Như mọi người có thể thấy, trước đây là trường mầm non, sau đó được chúng tôi làm văn phòng.”

“Trên nguyên tắc sức khỏe, bảo vệ môi trường, tiết kiệm tiền, không trang trí lại, vì vậy trông hơi ‘mơ mộng’, chề cười, chề cười... Tuy nhiên, chất lượng không khí chắc chắn được đảm bảo, mọi người hãy yên tâm (nghiêm túc)”.

Ngay sau khi động thái này được đưa ra, người hâm mộ còn chưa kịp nghiên cứu kỹ báo cáo kiểm tra sức khỏe của hẳn, đã bị “phong cách” bạch tuyết này thu hút sự chú ý.

Chỉ trong một thời gian, đủ loại lời chửi bới nổ tung khu vực bình luận.

“Mẹ kiếp, bên trong Lang Tú Các lại là thím ha ha như vậy. Văn phòng trẻ em gây cười đau hông! !”

“‘Phòng trẻ em’ cũng chia ra phòng nữ sinh và phòng nam sinh sao? ! Tốt xấu gì cũng cho tôi thấy toàn bộ chuột Mickey hoặc là Lam mập mập gì đó!”

“Chẳng lẽ Hồ Lô Oa của tôi không xứng có được tên tuổi sao?”

“Ôi, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này của tôi, thật muốn mang tủ trưng bày này dời đi, vì sao phải ngăn trở Bạch Tuyết nhà tôi!”

“Không biết vì sao, cảm giác cúp Ngọc Lan Thị Đế cùng Bạch Tuyết nhìn qua vô cùng hài hòa ha ha ha ha ha.”

“.....”

Hứa Trăn bình thường là một người vô cùng khiêm tốn, lúc này vì tuyên truyền cho bộ phim, cũng không khiêm tốn, trực tiếp mượn độ nóng này làm một đợt chuyện.

“Hứa Trăn làm việc trong phòng trẻ em”, “Hứa Trăn và Bạch Tuyết” và các từ ngữ kỳ lạ khác bắt đầu nhanh chóng nổi lên, sức nóng trong mảng giải trí thậm chí còn ép album mới mà Chu Nhiên vừa phát hành.

Về phần những nhiệt độ này có thể tăng thêm bao nhiêu cho “Tú Xuân Dao”, Hứa Trăn không quản được, những hoạt động này hắn cũng không nhúng tay vào.

Hôm nay, đoàn làm phim “Muốn gặp người” được nghỉ, hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, dứt khoát trở về phòng mình, muốn xem “Ỗ Thiên” đang phát sóng.

Lại nói tiếp, bộ phim này cùng Hứa Trăn tương đối có duyên phận.

Hắn không chỉ đóng vai khách mời trong phim là “Hàn Thiên Diệp”, hơn nữa, lúc bộ phim này còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, Hoa Ảnh đã từng mời Hứa Trăn đến đóng vai nam chính, chẳng qua hắn không nhận.

Có nhiều lý do.

Thời gian quay phim “Ỗ Thiên” kéo dài đến sáu tháng, không thể mở rộng con đường diễn xuất, nhân vật của hắn cũng không khiêu chiến, hơn nữa xem đội hình diễn viên, đây rõ ràng là phim dùng để nâng đỡ người mới, đối với Hứa Trăn mà nói rõ ràng đây không phải là một lựa chọn tốt.

Tuy nhiên, là một khán giả, hắn rất thích “Ỗ Thiên”.

Hứa Trăn mở TV trong phòng khách sạn, dùng hộp set-top tìm tài nguyên của “Ỗ Thiên”, ấn vào xem vài đoạn, bắt ngờ phát hiện tương đối không tệ.

Chương 776: Ỗ Thiên Chiếm Sóng

Tuy rằng nội dung phim đã không còn bất ngờ gì nữa, nhưng khả năng không chế cảnh quay của đạo diễn Đặng Đại Diễn vô cùng xuất sắc, biểu hiện của mấy nhân vật chính cũng rất đáng khen ngợi, vị võ hiệp rất chính trực.

Trương Vô Kỵ vào vai Cao Nhượng Thần, trước đây là một võ sĩ suy tàn đặc cấp. Văn hí của hắn diễn như thế nào thì không nói trước, võ kịch thật sự xinh đẹp.

Đoạn “Quyết Chiến Quang Minh Đỉnh”, phiên bản “Ỗ Thiên” này gần như dùng cả cốt truyện của nguyên tác.

Nhất là vợ chồng Hà Thái Xung cùng “cao thấp nhị lão” phái Hoa Sơn liên thủ sử dụng kiếm pháp chính phản lưỡng nghi đao, có thể nói là phức tạp mà không loạn, tinh xảo tuyệt luân.

Cuối cùng Cao Nhượng Thần bốn lạng ngàn cân, nâng nặng như nhẹ, vận đại cổ như tiểu trùng, dưới sự điều phối xảo diệu của ống kính, quả thực làm cho người ta sinh ra ảo giác trên đời này thật sự có loại công pháp “Càn Khôn Đại Na Di”.

Hứa Trăn nhìn, không biết từ khi nào, đã đứng trước TV, cầm điều khiển từ xa trong tay làm “kiếm”, bắt chước động tác trước ống kính.

Ai, quả nhiên, võ hiệp mới là lãng mạn của nam nhân!

Đã lâu không quay phim võ hiệp, có hơi thèm.

Nhưng mà gần đây thủy chung không nhìn thấy bản thảo võ hiệp khiến người ta vừa ý, không khỏi có hơi tiếc nuối.

Sau khi xem xong một đoạn phim, Hứa Trăn theo bản năng lấy điện thoại di động ra, lục soát thành tích rating của “Ỗ Thiên”, nhưng lại bất ngờ phát hiện, thành tích của bộ phim này, không nóng.

Nền tảng phát sóng là vệ tinh cà chua, rating đầu tiên 0,52%; Cho đến nay, cốt truyện đã được hơn một nửa, với rating trung bình 0,61% của phân khúc thứ chín...

Thành tích này, quả thực là vụn vặt.

Hứa Trăn nhìn số liệu này, lại không khỏi sinh ra một chút cảm giác bi thương, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Thời đại võ hiệp dần đi xuống dốc rồi...

Cho dù “Ỗ Thiên” là một đại chế đỉnh cấp, trong bối cảnh hiện tại cũng không cách nào thu được sự chú ý, võ hiệp đến cuối cùng nên đi đâu?

.....

Mà cùng lúc đó, trong một văn phòng ở kinh thành.

Nhà phê bình phim nổi tiếng Trần Vy đang nằm trên ghế sofa, vẽ mặt thôn thức nhìn tập mới nhất của “Ỗ Thiên” trên màn hình máy tính.

Chỉ thấy, phút thứ 6,23 giây, hình ảnh cắt vào hồi ức của Kim Mao Sư Vương.

Hứa Trăn vào vai Hàn Thiên Diệp mặc một bộ áo trắng trắng tuyết, xách trường kiếm từng bước đi lên đỉnh Quang Minh, trên màn hình vốn vắng vẻ, đại quân màn đạn phô thiên cái địa cơ hồ giống như lũ lụt vỡ đê mà đến.

“Cho dù là nhan sắc của Trương Vô Kỵ có thể bằng một nửa Hàn Thiên Diệp, bộ phim này cũng không đến mức nháo nhào thành như vậy.”

“Một nửa quá nhiều, một phần ba là đủ rồi, yêu cầu của tôi thật sự không cao.”

“Tôi vẫn cho rằng bộ phim này là do khán giả bây giờ không thích phim võ hiệp nữa, cho đến khi tôi thấy Hàn Thiên Diệp, tôi lại nhen nhóm niềm đam mê võ hiệp một lần nữa.”

“Võ hiệp làm sao vậy? “Tuyệt đại song kiêu” và “Bích huyết kiếm” mỗi năm tôi chắc chắn phải xem một lần, quay tốt vẫn có khán giả, chủ yếu là hai năm nay chất lượng bản thân phim võ hiệp rất đáng lo ngại.”

“Không nhất định nếu là Kim Cổ, IP gốc cũng đẹp, tối hôm qua vừa mới đi rạp chiếu phim xem “Tú Xuân Dao”, đề nghị tiến cử.”

“.....”

Nhà phê bình phim Trần Vi lặng lẽ cãi nhau với đám yêu ma quỷ quái trên màn hình.

Không!

Mấy người có yêu võ hiệp không?

Những gì mấy người yêu thích là...

Một bầy chó!

....

Khán giả của phim truyền hình và phim điện ảnh chắc chắn sẽ cùng xuất hiện, nhưng không hoàn toàn trùng khớp.

Mặc dù Hứa Trăn chỉ là một người mới trong giới điện ảnh, nhưng trong giới phim truyền hình, đặc biệt là trong giới phim truyền hình cổ trang, chắc chắn xứng đáng là một đại gia hàng đầu.

Hơn nữa, bởi vì sau “Lang Nha Bả”, Hứa Trăn đã gần một năm không có phim truyền hình nào phát sóng, người hâm mộ đã sớm chờ mong đến chán rồi.

Ngày 28 tháng 2, công chiếu “Tú Xuân Đào” không tạo ra sóng gió gì, ngược lại Hứa Trăn đóng vai khách mời trong “Ỗ Thiên”, thu hút rất nhiều sự chú ý trên mạng.

Chỉ trong một đêm, bộ phim truyền hình vốn không nóng này bỗng nhiên hạ nhiệt bảng xếp hạng, chỉ số phát sóng tăng vọt.

Rất nhiều trang web video thậm chí còn trực tiếp đưa “Ỗ Thiên” lên trang chủ trang web, ngay cả ảnh bìa cũng đổi thành ảnh của Hàn Thiên Diệp.

Có lẽ “Hàn Thiên Diệp” cũng không nghĩ tới, một nhân vật nhỏ vô d như hắn lại có một ngày có thể nổi tiếng như vậy.

Một số cư dân mạng bị thu hút bởi sức nóng này, tò mò xem “Ỗ Thiên”;

Cũng có cư dân mạng sau khi xem xong đoạn phim “Ỗ Thiên”, quay đầu đến rạp chiếu phim xem “Tú Xuân Đào”.

Ví dụ như, Phó Hội trưởng Hội Hậu viện Toàn quốc của Hứa Trăn, Cao Văn Hinh.

Ngày 1 tháng 3, Cao Văn Hinh theo mấy người bạn cùng phòng đại học của mình đến rạp chiếu phim, xếp hàng trước máy bán vé.

Cô len lén liếc mắt nhìn tình hình sắp xếp bộ phim hôm nay, thử thăm dò với bạn cùng phòng nói: “15 phút sau vừa vặn chiếu “Tú Xuân Đào”, xem xong cái này, đi ra vừa vặn 8 giờ, còn có thể xem lại một bộ vào 8 giờ 10 phút “Như Thủy Lưu Niên”, thế nào?”

Một người bạn cùng phòng tóc ngắn xếp hàng trước mặt cô quay đầu lại, khinh bỉ liếc cô một cái, nói: “Không phải hôm

qua cô đã xem qua “Tú Xuân Đào” sao?”

Ánh mắt Cao Văn Hình sáng rực, nói: “Nhưng chúng ta có thể xem hai bộ nha!”

“Ngày hôm qua lúc xem, có rất nhiều chi tiết trước đây tôi cũng chưa từng đọc qua, vừa vặn lần này có thể tìm hiểu thêm một chút.”

Nói xong, cô thề son sắt nói: “Tớ nói với các cậu, thật sự, bộ phim này tuyệt đối đáng để xem hai lần!”

“Cốt truyện thì tớ thấy không kịch tính, nhưng toàn bộ quá trình không có chuyện diễn xuất kém, xem xong không hối hận!”

Ba cô gái lần lượt quay đầu nhìn cô một cái, không ai coi trọng những gì cô nói.

Chương 777: A Trăn Quá Lợi Hại

Bạn cùng phòng đều biết Cao Văn Hình là fan cứng của Hứa Trăn, những điều cô nói, ít nhất phải giảm gấp ba lần để nghe, không thể coi là thật.

Cô gái tóc ngắn trước đó đề nghị: “Đặc khu Gạch Đỏ lúc 7: 20 này thì sao? Tớ thấy đánh giá trực tuyến rất tốt.”

Hai nữ sinh khác vừa muốn đồng ý, ngay lập tức Cao Văn Hình bày tỏ ý kiến khác nhau, hét lên: “Ai nha, xem Tú Xuân Đào! “Tú Xuân Đào” có điểm đậu phụ cao hơn “Đặc khu gạch đỏ”!”

Nữ sinh tóc ngắn trợn trắng mắt, nói: “Chị gái, Tú Xuân Đào là 2D, chờ trên mạng có tài nguyên rồi xem cũng được!”

Cô thấy Cao Văn Hình còn muốn tr cãi, đưa tay ngắt lời: “Như vậy, tối nay chúng ta xem “Đặc khu Gạch Đỏ”, mua vé xong còn 50 phút nữa, tớ và cậu xem một tập phim “Ỗ Thiên” được không?”

Cao Văn Hình nghe vậy, trông mong nhìn ba người bạn cùng phòng bên cạnh, thấy tất cả mọi người đều không có ý định thỏa hiệp, đành bất đắc dĩ nói: “VẬY, ĐƯỢC RỒI...”

Dứt lời, cô cúi đầu ủ rũ nói: “Quên đi, khi nào rảnh rồi tớ tự xem thêm hai lần nữa.”

.....

Vài phút sau, một nhóm bốn người mua vé xem phim “Đặc khu Gạch Đỏ” lúc 7: 20, sau đó mỗi người mua đồ uống, tìm một bàn tròn nhỏ trong khu vực nghỉ ngơi để ngồi.

Cao Văn Hình nhìn không có tinh thần phấn chấn, động tác lại rất nh nhẹn, sau khi ngồi xuống, nh chóng lấy máy tính bảng từ trong ba lô xách tay ra, nâng góc độ thích hợp, mở tập 36 của “Ỗ Thiên” đã được lưu trữ từ lâu.

Nhìn những thao tác lưu loát này của cô, mấy người bạn cùng phòng liếc nhau một cái, trong lòng đều không nói ra.

—— Cô gái nhỏ này, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến!

Mặc kệ các cô mua vé xem phim gì, đều phải chờ thời gian mở màn, chỉ sợ đều sẽ lấy ra máy tính bảng, bảo mọi người cùng xem “Ỗ Thiên”!

Nhìn thâu không nói, mấy người bạn cùng phòng chỉ coi là cái gì cũng không biết, thờ ơ với cô xem phim truyền hình.

Nữ sinh tóc ngắn có quan hệ tốt nhất với Cao Văn Hình tên là Quách San San, bình thường cô rất ít theo đuổi phim truyền hình, chỉ xem qua mấy tập “Lang Tú Bàng” và “Xông Quan Đông”.

Theo cô, tính chất của phim võ thuật quá thô bạo, luôn thấy giống một đứa em trai chưa trưởng thành. Mai tông chủ quá gầy, lại bị bệnh, nhìn qua cốt truyện của bộ phim, không đủ hấp dẫn.

Quách San San thừa nhận giá trị nhan sắc của Hứa Trăn quả thật không tệ, nhưng rất đáng tiếc, chỉ là không phát triển theo quan điểm thẩm mỹ của cô.

Lúc này, phim truyền hình trên máy tính bảng đã bắt đầu phát sóng, Cao Văn Hình nhảy qua sáu phút đầu tiên, bắt đầu phát từ khi Hàn Thiên Diệp xuất hiện.

Chỉ thấy, dưới cung điện nguy nga trên đỉnh Quang Minh, một người áo trắng tay cầm trường kiếm, cùng một đám giáo chúng Minh giáo quần quýt dưới đỉnh đá trắng.

Hình ảnh lúc này không cho người áo trắng chính diện ống kính, chỉ cắt mấy màn bộ pháp, kiếm pháp, thân pháp cận cảnh, phối hợp với hình ảnh toàn cảnh, biểu hiện ra kiếm pháp độc đáo của người này quý dị đa biến, giống như linh xà.

Mà lúc này, Chu Kiêu, một trong “Ngũ tán nhân” của Minh giáo nghênh ngang đi xuống, chống thắt lưng, hét với người áo trắng này: “Tên nhóc hoang này ở nơi nào, mà dám lên đỉnh Quang Minh giương oai!”

Các giáo chủ Minh giáo nhìn thấy Chu Xu, ngay lập tức tiến công chậm lại, chỉ huy mỗi người cầm binh khí, vây qu người mặc áo trắng kia.

Mãi đến lúc này, ống kính mới cắt được một cận cảnh.

Hứa Trăn vào vai Hàn Thiên Diệp cả người trắng từ đầu tới chân, tay cầm trường kiếm, đứng thẳng trong lưới đao.

Nghe được tiếng la hét này, hắn chậm rãi quay đầu lại, ngửa đầu nhìn về phía Chu Quyên trên bậc thang.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng, không có cảm xúc dao động, giống như hồ băng. Trên gương mặt trắng nõn bắn tung tóe vài giọt máu, làm tăng thêm vài phần khí phách trên khuôn mặt th tuấn của hắn.

Đúng lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, thổi lên góc áo và mái tóc vụn rải rác trước trán hắn.

Trường kiếm trong tay Hàn Thiên Diệp run lên, “ầm ầm” ném ra một chuỗi huyết hoa đỏ thẫm.

Hắn đứng dưới bậc thang, nhìn Chu Mục trên đài, lấy mu bàn tay lau vết máu trên mặt, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trong mắt là tiêu sái cùng tùy tiện không sợ hãi.

“Này...”

Rõ ràng đây đã là lần thứ N Cao Văn Hình xem đoạn video này, nhưng lúc này vẫn không nhận được phát ra một tiếng cảm khái thấp kém.

Quá đẹp trai rồi!

Thiếu hiệp áo trắng nhiễm máu tươi cười, quả thực quá đỉnh!

Cô vừa định hứng trí bưng bưng khoe khoang với bạn cùng phòng bên cạnh một đợt, nhưng mà ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện không biết từ lúc nào, vậy mà bên cạnh có mấy người qua đường vây quanh nhìn máy tính bảng của cô.

Thậm chí hai chị gái nhỏ trên sofa bên cạnh cũng đang thò đầu nhìn.

Mấy người này nhìn thấy ánh mắt của cô, ánh mắt sáng lấp lánh nói: “Xin lỗi hỏi một chút, đây là phim truyền hình gì vậy?”

Cao Văn Hình thấy vậy ngẩn người, vội vàng hào hứng nói: “Đây là Ý Thiên, Ý Thiên tập 36!”

“Thực sự... Cái kia, đó là Hứa Trăn vào vai Hàn Thiên Diệp!”

Nghe được đáp án này, hai người qua đường bên cạnh không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhỏ giọng nghị luận: “Hàn Thiên Diệp là ai? Sao tôi cảm thấy chưa từng nghe qua vậy?”

“Không biết, nhưng thật đẹp trai, hóa trang này thật tuyệt!”

Nghe hai người qua đường khen ngợi Hứa Trăn trong “Ý Thiên”, thân là fan cuồng, Cao Văn Hình tức khắc thẳng lưng, kiêu ngạo đến không được.

Xem đi, xem đi, đây là nam thần nhà ta!

A Trăn nhà ta chính là ưu tú như vậy, nhan trị cao đến bị người qua đường nghỉ chân vây xem!

Thân là một fan Hứa Trăn đáng tin, Cao Văn Hình cảm thấy có chung vinh dự, vênh váo tự đắc.

Chương 778: Đại Chiến Quân Hùng Minh Giáo

Kỳ thật ngày hôm qua tập 36 “Ý Thiên” vừa online, hội fan cuồng cũng đã tập thể lâm vào trạng thái điên cuồng trong nhóm chat riêng.

Hứa Trăn tuy rằng chỉ là khách mời trong “Ý Thiên”, nhưng hoá trang không hề giống “Khách mời”, quả thực có thể nói là đảo khách thành chủ điển hình.

Hắn vốn dĩ có ngũ quan, khí chất cực thích hợp cổ trang, mà “thiếu hiệp áo trắng” lại là cực hạn thẩm mỹ suốt trăm ngàn năm của người Hoa Hạ.

Hai hạng chồng lên, tạo hình nhân vật “Hàn Thiên Diệp” vừa ra liền tạo cho người xem cú sốc thị giác.

Lại nói tiếp, năm đó Hứa Trăn lần đầu tiên nổi tiếng, chính là bởi vì Hoa Vô Khuyết trong “Tuyệt Đại Song Kiêu”.

Này đẹp hơn “Tuyệt Đại Song Kiêu” sao?

Ăn ngay nói thật, so với phim truyền hình khác Hứa Trăn tham diễn, khó coi.

Kịch bản chính là võ hiệp truyền thống, chế tác chính là tiêu chuẩn công nghiệp hoá. Diễn viên, trừ bỏ Tiểu Ngư Nhi do Tống Úc đóng vai, những người khác, kỹ thuật diễn cơ bản đều không quá cao.

Hứa Trăn khi đó cũng không biết diễn kịch, còn ở vào giai đoạn vượt cục đá qua sông, có chút suất diễn được xử lý vừa đạt.

Nhưng bộ kịch này như cũ phát hỏa, trong đó có hơn phân nửa công lao ở tạo hình Hoa Vô Khuyết.

Chẳng qua sau đó, Hứa Trăn không lợi dụng ưu thế phương diện này, mà là không ngừng khiêu chiến chính mình, ném thử đủ loại hình nhân vật bất đồng.

Con đường này không thể nghi ngờ là càng có lợi cho mài giũa kỹ thuật diễn, cũng càng có lợi cho tương lai phát triển của hắn, các fan cũng đều phi thường duy trì, nhưng các fan không ngại lần nữa nhìn thấy Hứa Trăn hoá trang “thiếu hiệp áo trắng”, phát ra tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế.

“Oa, cái hình tượng này, xác thật có thể……”

Ở bên người Cao Văn Hình, bạn cùng phòng Quách San San cũng phát ra một tiếng cảm khái,

Tám tắc thờ dài: “Trước kia không cảm giác Hứa Trăn soái như vậy, thật là người dựa y trang, Phật dựa kim trang.”

Cao Văn Hình nhin không được mắt trợn trắng, nói: “Nói chuyện kiểu gì đó, cái gì kêu ‘người dựa y trang’?”

“Quần áo này có thể được Hứa Trăn của tôi mặc, đó là nó gặp may mắn, được chưa?”

Bạn cùng phòng Quách San San không để ý lời khen mù quáng của cô, một bên nhìn chăm chăm, một bên hỏi: “Nói lại, Hàn Thiên Diệp là ai? Đoạn cốt truyện này diễn gì?”

Cao Văn Hình giới thiệu: “Đây là một đoạn hồi ức, phụ thân Hàn Thiên Diệp có thù oán cùng Dương Đình Thiên, hắn lên Quang Minh Đình thế phụ thân khiêu chiến Dương Đình Thiên, nhưng thù không báo thành, lại trời xui đất khiến bắt cóc Đại Ý Ti.”

Quách San San nhin không được truy vấn: “Đại Ý Ti lại là ai?”

Cao Văn Hình mang về mặt kính ngọc mà xoay đầu, nói: “Bạn không xem qua “Ý Thiên”?”

Quách San San mặt đỏ lên, nói: “Xem qua, nhưng không xem hết.”

Dứt lời, cô bổ sung: “Tôi biết Trương Vô Kỵ và bốn người vợ.”

Cao Văn Hình: “.....”

Bà vợ cái cây búa!

Cô phải tạm dừng video, nhấn nài bắt đầu giải thích cùng bạn cùng phòng, Đại Ý Ti chính là “Kim Hoa bà bà”, đồng thời cũng là mẹ của Tiểu Chiêu.

Nhân tiện lại thuyết minh một chút, lúc trước Trương Vô Kỵ ở Hồ Điệp Cốc, Kim Hoa bà bà sở dĩ đi theo Hồ Thanh Ngưu, chính là bởi vì Hồ Thanh Ngưu năm đó đã từng lấy d nghĩa “không trị đệ tử Phi Minh Giáo”, thấy Hàn Thiên Diệp chết mà không cứu.

Quách San San nghe vậy, vẻ mặt thôn thức nói: “A, thật đáng thương.”

“Tiểu Chiêu từ nhỏ mất cha, từ nhỏ khuyết thiếu tình thương của cha, cho nên mới vừa gặp đã thương người đàn ông đối xử tốt với cô?”

Cao Văn Hình: Cô chú ý đến Hứa Trăn của tôi có được không? ?

Mà lúc này, một vị bạn cùng phòng khác chen vào nói: “Nói như vậy, Tiểu Chiêu đại khái là mồ côi từ trong bụng mẹ, hoặc là mất cha từ khi còn rất nhỏ.”

Quách San San hỏi: “Vì cái gì nói như vậy?”

Bạn cùng phòng chỉ vào Hàn Thiên Diệp đang đứng hình, nghiêm trang nói: “Cô có một chút ít ấn tượng với diện mạo cha cô, phỏng chừng sau sẽ chứng mắt Trương Vô Ky.”

“Ha ha ha ha ha.....” Lời này vừa ra, mấy cô gái tức khắc cười đến ngửa tới ngửa lui.

Nói xong đoạn bối cảnh đơn giản này, Cao Văn Hình lại tiếp tục kể tiếp cốt truyện.

Tuy rằng Hàn Thiên Diệp và Hoa Vô Khuyết giống nhau, đều là tạo hình thiếu hiệp áo trắng, nhưng lúc này kỹ thuật diễn của Hứa Trăn sớm đã cùng xưa đâu bằng nay.

Hứa Trăn đóng vai Hàn Thiên Diệp lẻ loi một mình đối mặt quần hùng Minh Giáo, trên mặt hắn không hề sợ hãi, nhưng hô hấp lại dồn dập, tay phải gắt gao nắm trường kiếm.

Chỉ cần là đứng ở nơi đó, liền thể hiện rõ ràng người thiếu niên thay cha báo thù mà cứng cỏi.

Khung hình kéo lại gần, dồn ánh mắt tập trung trên người hắn, dễ như trở bàn tay mà khởi động diễn kỹ.

Ngay sau đó, Hàn Thiên Diệp đưa ra, muốn Dương Đình Thiên quyết đấu với hắn dưới Bích Thủy Hàn Đàm, bị Minh Giáo quần hùng tức giận mắng.

Lúc này, hắn không có chút nào sợ hãi, ngược lại là rút đoản kiếm trong tay áo ra.

Chung qu, Minh Giáo quần hùng tức khắc bị hành động này kích động, lập tức liền có người rút kiếm cử đao, không khí nhất thời giương cung bạt kiếm.

Nhưng mà, Hàn Thiên Diệp lúc này lại không chỉ mũi đao trước bất kỳ ai, mà là trực tiếp thay đổi chuôi đao, để mũi đao ở ngực mình.

“Mạng sống ngắn ba nhịp thở này của tại hạ, chết không đáng tiếc,” Hàn Thiên Diệp dứt khoát kêu lên, “Nhưng hôm nay ta muốn các người coi, giáo chủ Dương Đình Thiên của các người, rốt cuộc là loại hùng hảo hán ‘một lời nói một gói vàng, đỉnh thiên đạp đất’ như thế nào!”

Hắn thở những hơi đứt quãng, th âm vì kích động mà hơi hơi phát run.

Hắn không có cuồng loạn mà kêu la, cũng không dùng ngôn ngữ cơ thể khoa trương gì, nhưng giờ này khắc này, lòng dũng cảm của kẻ thân cô thế cô, thấy chết không sờn lại cơ hồ tràn ra màn hình, khiến người không khỏi cảm phục.

Chương 779: Mối Tình Hàn Thiên Diệp Và Đại Ý Ti

Tuy là người xem bình thường, lúc này cũng có thể rõ ràng: đoạn biểu diễn này, Hứa Trăn đặt tiêu chuẩn rất cao.

Đặc biệt là bộ võ hiệp không có minh tinh gì, cơ hồ tạo đả kích cho tuyệt đại đa số diễn viên trong đây.

Lúc này, hình ảnh kéo tới thị giác của Đại Ý Ti.

Vị mỹ nhân dị vực này tránh ở sau đám người, tò mò mà nhìn người th niên trước mắt này.

Cô vốn chỉ là đến xem náo nhiệt, nhưng lúc cô nghe được Hàn Thiên Diệp nói lời này, ánh mắt lại bỗng nhiên chớp động, ánh mắt dần dần trở nên cực nóng.

“Oa, tâm động.....”

Bạn cùng phòng của Cao Văn Hình nhin không được cảm khái nói: “Bỗng nhiên liền tâm động!”

Cao Văn Hình gật đầu nói: “Xác thật, cảm giác ‘Kim Hoa Ngân Diệp’ phiên bản này được xử lý khá tốt, hoàn toàn có thể lý giải vì cái gì Đại Ý Ti thích Hàn Thiên Diệp.”

Mà lúc này, cô gái vừa mới nói “tâm động” kia do dự một chút, nói: “Ách..... Tôi không phải nói Đại Ý Ti, tôi là nói tôi.”

Nói rồi, cô quay đầu nhìn bạn cùng phòng, chớp chớp mắt nói: “Chúng mình đi xem “Tú Xuân đào” đi?”

Bạn cùng phòng: “.....”

Lại một phản đề!

Bốn cô gái thì thăm thương nghị một phen, cuối cùng thật sự đi hoàn vé xem phim, tốn thêm phí đổi thành “Tú Xuân đào”.

Chẳng qua, suất “Tú Xuân đào” Cao Văn Hình vừa mới muốn mua kia đã mở màn, bốn người đành phải sửa thành suất tiếp theo.

Kết quả là, thời gian chờ lại kéo dài.....

Mấy cô gái rảnh rồi không có việc gì, đơn giản lại trở về khu nghỉ ngơi tiếp tục xem “Ỗ Thiên”.

Trong nguyên tác, chuyện giữa Đại Ý Ti và Hàn Thiên Diệp kỳ thật chỉ ít ỏi vài nét bút; nhưng mà, bởi vì sớm quyết định người đóng vai Hàn Thiên Diệp là “Đơn vị liên quan” nhà tư sản nhét vào, bởi vậy, biên kịch cố ý làm đầy âm mối, viết thành một câu chuyện có đầu có đuôi.

Rồi sau đó trời xui đất khiến, biến thành Hứa Trăn đóng nhân vật này, biên kịch phương càng dùng tới tinh thần vét đáy nòi của hồi nạn đói, đủ nhiệt tình, liều mạng mà chiết cắt cho bằng được suất diễn, cũng không chịu lãng phí.

Kết quả là, khâu Hứa Trăn đóng phim, mang đưa cơm, cộng thêm sửa motor, chỉ ở đoàn phim làm mười mấy giờ, cuối cùng thế nhưng bị cắt ra một tập nửa suất diễn.

Không thể không nói, đáy nòi bị vét đến muốn lũng.

Trong cốt truyện tập 36, Đại Ý Ti nói dối là con gái của Dương Đình Thiên, tiếp chiến với Hàn Thiên Diệp ở “Bích Thủy Hàn Đàm”.

Ở trong nước, cô không địch lại đối phương, bị đoạt binh khí dễ như trở bàn tay; nhưng lúc này cô không lên bờ nhận thua, mà là giả vờ chết đuối, dẫn Hàn Thiên Diệp tới cứu, cũng nhân cơ hội đâm một dao.

Lúc hai người một lần nữa trời lên mặt nước, Minh Giáo nhìn thấy Đại Ý Ti lông tóc không tổn hao gì, mà Hàn Thiên Diệp

bị đâm bị thương, không khỏi vui mừng quá đỗi, tán thưởng thân thủ Đại Ý Ti kinh người và có dũng khí.

Mà trên mặt Đại Ý Ti tuy treo tươi cười, khóe mắt lại có chút chột dạ mà liếc hướng về phía Hàn Thiên Diệp.

Nhưng Hàn Thiên Diệp không nhìn cô.

Hắn miễn cưỡng bò lên trên bờ, duỗi tay gắt gao mà ấn miệng vết thương nơi xương sườn, trong tai nghe Minh Giáo chậm chọc, cười nhạo, không có cãi cọ, cũng không tức giận mắng Đại Ý Ti chơi xấu.

Hắn chỉ là cúi đầu, trầm mặc không nói, biểu cảm nhìn qua có chút mờ mịt.

“Đại Ý Ti có vẻ không biết xấu hổ!”

Nhìn đến nơi này, bạn cùng phòng của Cao Văn Hình nhin không được phun.

Cao Văn Hình ha ha cười nói: “Tôi cảm thấy đây là chỗ lợi hại của Tra tiên sinh —— không sửa đổi thiết lập nhân vật.”

“Đại Ý Ti xác thật không phải ‘nữ hiệp’, xem hành động kế tiếp của cô ta, tất cả đều là loại phong cách này.”

“Chân trước mới vừa cự tuyệt Phạm Diêu, nói chính mình thà chết không gả, kết quả quay đầu đã chạy trốn với Hàn Thiên Diệp.”

“Hồ Thanh Ngưu không chịu cứu trọng phu nàng, nàng rút kiếm muốn giết người ta.”

“Sau chồng nàng chết, nàng lại bắt sáu đại môn phái……”

“Ngưng ngưng ngưng!” Cô đang thuận miệng phun tào, bạn cùng phòng bên cạnh quyết đoán chặn lại, “Không cần nói, câm mồm! Đám mách trước kịch bản chết không tử tế!”

Cao Văn Hình: “……”

“Ỗ Thiên” còn đề cập biết trước kịch bản? Đám này rốt cuộc có phải cùng thế hệ với ta không vậy!

Cô nhớ lại lúc trước xem “Tam Quốc”, vậy mà nhìn thấy bình luận trên màn hình có người nói “đừng lộ kịch bản”, quả thực cười trên nỗi đau kẻ thất học.

Fan thần tượng còn biết cần cù chăm chỉ xem nguyên tác 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 như Cao Văn Hình ngạo mạn mà chống eo.

.....

Tập 36 “Ỗ Thiên” chỉ nói đến yếu tố nảy sinh tình cảm giữa hai người một trận chiến này, Đại Ý Ti cuối cùng phản bội Minh Giáo, theo Hàn Thiên Diệp xuống núi.

Mấy cô gái sau khi xem xong, mắt trông mong mà chờ đến 7 giờ 35 phút, sau đó gấp không chờ nổi mà lại dùng internet xem tập 37, không để bụng tiền phí lưu lượng dữ liệu.

Tập mới vừa bắt đầu, như cũ là hồi ức phụ thê của hai người, nhưng thời gian lại tới mấy năm sau.

Chương 780: Thấy Chết Không Cứu

Kịch do Kim Hoa bà bà giảng thuật, Hàn Thiên Diệp bị một người Tây Vực hạ độc, trúng độc sâu vô cùng, d y không cách chữa.

Đại Ý Ti cùng đường, chỉ phải buông bỏ thể diện, khẩn cầu “Diệp cốc y tiên” Hồ Thanh Nguu cứu trợ một mạng, nhưng lại bị đối phương lấy d nghĩa “Không phải đệ tử Minh Giáo” không trị cự tuyệt.

Trong sơn cốc rơi xuống tí tách tí tách mưa nhỏ, Đại Ý Ti đứng ở trước lầu trúc của Hồ Thanh Nguu, đau khổ cầu xin, hứa lấy lãi nặng, nhưng đối phương lại thờ ơ.

Mắt thấy bóng đêm dần dần dày, thế mưa nặng hơn, hàn mang trong mắt cô chợt lóe, đột nhiên nổi lên sát tâm.

“Thôi.....”

Nhưng mà lúc này, ở bên cạnh cô, Hàn Thiên Diệp lại duỗi tay đè lại, ôn nhu nói: “Hồ tiên sinh đã nói ‘không phải đệ tử Minh Giáo không trị’, chúng ta đi thôi.”

Đại Ý Ti ngẩng đầu lên, nhìn thần sắc trợ phụ tái nhợt có bệnh, hốc mắt bỗng nhiên liền phiếm hồng, oán hận kêu lên: “Ta ở Minh Giáo nhiều năm, nếu có giáo lí này, ta sao lại không biết? Này rõ ràng chính là ý hấn!”

Hàn Thiên Diệp thương tiếc mà sờ đầu tóc thê tử, nói: “Sự thật cũng được, lý do cũng thế, hắn không cứu cũng có đạo lý, cần gì phải cưỡng cầu.”

Nói, hắn ngẩng đầu nhìn trức lâu trước mặt, đạm nhiên cười nói: “Hồ tiên sinh cũng là người tiêu sái.”

“Ta trúng độc, nhiều đại phu như vậy cũng trị không hết, kỳ thật hắn chỉ cần nói không có thuốc chữa, liền sẽ không đắc tội nàng, nhưng hắn không nói vậy.”

“Càng muốn nói, chỉ vì ta không phải người Minh Giáo.”

“‘Diệp cốc y tiên’ một thân ngạo cốt, khiến người khâm phục.”

Mà Đại Y Ti nghe được lời này, đã ủy khuất lại tức giận, nhìn chằm chằm gương mặt tươi cười của trượng phu, kêu lên: “Hắn thấy chết mà không cứu, chàng còn khâm phục hắn, còn cười!”

“Vì sao không cười?” Hàn Thiên Diệp cúi đầu cười nhìn nàng, nói, “Sống thọ thì thọ, bớt đi mấy ngày cũng vậy.”

“Nàng nhìn, chim chóc bầu trời này tổng không thọ được mấy năm, vậy thà tiêu dao tự tại?”

Nói, hắn nhẹ nhàng cầm tay thê tử, nói: “Đi thôi, ta về nhà.”

“Sinh tử có mệnh, không cần cưỡng cầu.”

“Ta năm đó, vốn tưởng rằng chính mình sẽ chết ở đỉnh Quang Minh, không nghĩ tới gặp được nàng, lại nợ tới nhiều năm như vậy.”

“Sau này, chúng ta sống tới đâu thì tới.”

Đại Y Ti nghe lời, nước mắt trong mắt rớt cuộc không chế không được mà chảy xuống dưới.

Cô nhấp miệng, cuối cùng lại liếc mắt trức lâu phía sau lưng, sâu thẳm cười nói: “Minh Giáo, vẫn là bởi vì Minh Giáo.”

Dứt lời, hai người chung quy vẫn là rời sơn cốc.

.....

Dưới trời mưa tí tách tí tách, vợ chồng “Kim Hoa Ngân Diệp” cùng nâng đỡ nhau rời Hồ Diệp Cốc.

“Khụ khụ, khụ khụ.....”

Trong sơn cốc lầy lội, tiếng ho khan kịch liệt thỉnh thoảng vang lên.

Hai người bắt lực trở về, góc áo nửa ướt, bóng dáng cô đơn mà chật vật, nhưng rồi lại tiêu sái lồi lạc một cách kỳ diệu.

Khi gần rời cốc, Đại Ý Ti xúc động lại muốn đi vòng vào trở về, lại bị Hàn Thiên Diệp giữ chặt.

Hắn ôm thê tử vào trong lòng, cuối cùng liếc mắt trúc lâu phía sau.

Nhưng mà lại ngoài ý muốn phát hiện, Hồ Thanh Ngu lúc này đang đứng ở trên trúc lâu, nhìn theo bọn họ đi xa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai ngẩn ra.

Hồ Thanh Ngu không có xin lỗi trong mắt, nhưng lại tràn đầy tiếc nuối.

Hắn dùng thần sắc trịnh trọng chấp tay hành lễ Hàn Thiên Diệp, mà Hàn Thiên Diệp lại sái nhiên cười, nhẹ nhàng gật đầu thăm hỏi hắn.

.....

Một đoạn hồi ức về Hàn Thiên Diệp qua đi, hình ảnh lại lần nữa trở về trực thời gian ban đầu.

Đại Ý Ti tuổi trung niên ngồi bên bếp lò, rũ đầu, thần sắc bình tĩnh giảng thuật chuyện cũ cho Tạ Tổn, Trương Vô Kỵ.

Nói đến lúc trượng phu khen Hồ Thanh Ngu khí khái, cô vừa tức giận, vừa buồn cười.

Người phụ nữ ngày thường hành sự quái đản, tính tình bạo ngược bỗng nhiên lộ ra thần thái thiếu nữ thẹn thùng, mang theo vài phần oán trách, đồng thời lại có hoài cảm nồng đậm.

Chuyện về Hàn Thiên Diệp đến tận đây thì kết thúc.

“Ý Thiên” không lắm lời cuối cùng kết cục hắn ra sao, nhưng khán giả sớm đã biết, bảy năm trước, Trương Vô Kỵ ở Hồ Diệp Cốc tìm thầy trị bệnh, Kim Hoa bà bà từng giết vợ chồng Hồ Thanh Ngu cho hả giận, nghĩ đến, trượng phu của cô hắn là khi đó qua đời.

Hứa Trăn là khách mời, nhờ tạo hình kinh điển mà được người chú mục, lại nhờ tình cảm nồng đậm trong võ hiệp mà khiến người động dung.

Tuy nói hiệu quả các loại đề tài như nhau, nhưng lại có mị lực bất đồng.

Đề tài chiến tranh tình báo thì kinh tâm động phách, lịch sử lại dày nặng thâm trầm, võ hiệp có phóng túng tiêu sái.

Mọi người yêu thích võ hiệp, yêu chính là khoái ý ân cừ, dùng võ vi phạm lệnh cấm dừng cảm; yêu chính là vì nhìn như hoang đường, nhưng lại siêu nhiên tiêu sái rộng rãi.

Ở trong thế giới võ hiệp, những hiệp khách có thể vác kiếm đi vạn dặm, không cầu d lợi, chỉ vì đòi lại một cái công đạo.

Cũng có thể vì một lời nói nặng tựa một gói vàng, vì một câu thề đơn giản, không tiếc khuynh tần tâm huyết suốt đời.

Liên giống như là Hàn Thiên Diệp trong phim, phụ thân hấn từng vì không bằng người mà bị Dương Đình Thiên làm nhục, ôm hận mà chết, hấn liền vì quyết thắng thua, từ Đông Hải lặn lội Côn Luân, rút kiếm bước lên Đỉnh Quang Minh, khiêu chiến giáo chủ Minh Giáo.

“Diệp cốc y tiên” Hồ Thanh Ngưu rõ ràng thấy chết mà không cứu, hấn không nói chuyện sinh tử, ngược lại khâm phục đối phương lỗi lạc thẳng thắn.

Nụ cười Hàn Thiên Diệp nở trước lúc rời cốc, đã cười ra khí khái hiệp sĩ.

Chương 781: Kiếm Khách Đa Tình, Kiếm Vô Tình

Tập 37 vừa ra, nhiệt độ thảo luận về Hàn Thiên Diệp trên mạng liền bắt đầu phi thăng, ở trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí hot search liên quan “Ỗ Thiên” đều một lần nghịch thế leo đỉnh bảng phim truyền hình.

Rất nhiều người chưa từng chú ý “Ỗ Thiên” nhìn thấy hot search # Ỗ Thiên Hàn Thiên Diệp #, tò mò vào xem, phát hiện là Hứa Trăn, nháy mắt lại bình thường trở lại.

A!

Là Hứa Trăn, quá đổi bình thường.

Lấy suất diễn nửa tập nháy mắt hạ gục toàn kịch, lấy vị trí nam số 8 leo lên đầu bảng nhân khí, này không phải chuyện thường xảy ra?

Thanh niên một lòng mong muốn tiến bộ hôm nay lại không ngại đi đóng võ hiệp, còn không lên hot search thì ai lên? ?

Mọi người mang nội tâm không hề gợn sóng mà xoát cái đề tài này, nhân tiện cảm khái một chút: Ai, gương mặt của Hứa Trăn, thật sự là quá thích hợp cổ trang.

Vừa đẹp vừa biết võ, không chụp võ hiệp, thiên lý ở đâu?

Mà nhờ mấy sóng thanh thế đẩy đưa, nhiệt độ của “Tú Xuân đao” cũng xuất hiện tăng trưởng rõ ràng.

Chiều hết một ngày, thành tích phòng bán vé đứng đầu, lấy được chiến tích gần 2900 vạn.

Ngày thứ ba là thời gian làm việc, lượng vé bán hạ xuống, nhưng cũng bảo trì trên ngàn vạn.

Tuy nói chịu chính sách điều chỉnh, ảnh hưởng rạp chiếu phim mở rộng sức chứa, thành tích năm nay của phòng bán vé so với năm ngoái có chỉnh thể tăng lên, nhưng đối với “Tú Xuân đao” mà nói, ba ngày hơn 6000 vạn như cũ tương đương không tồi.

Ở tháng 3, tháng truyền thông ít được lưu ý, xem như số lượng này là khó có được.

.....

Cùng lúc đó, trừ bỏ cư dân mạng, cũng có rất nhiều người trong nghề chú ý tới biểu hiện trong “Ý Thiên” của khách mời Hứa Trăn.

“Tú Xuân đao” trước mắt cần vào rạp chiếu phim mới có thể nhìn đến, nhưng “Ý Thiên” chỉ cần lên mạng, tùy ý đều có thể xem được cắt nối biên tập về Hàn Thiên Diệp.

Hứa Trăn có suất diễn thời gian không dài, cũng không cố tình đi đua diễn, nhưng bởi vì kỹ thuật diễn của hắn hiện giờ đã có tiêu chuẩn tương đương cao, điều kiện và nhân vật có độ cao

phù hợp, nhân vật Hàn Thiên Diệp đơn bạc bị diễn xuất tương đương cao của hần đặt tiêu chuẩn.

Hứa Trăn lên sân khấu, đối với bộ võ hiệp “Ỗ Thiên” thường thường mà nói, cơ hồ có thể nói là hình thành đả kích về tư duy.

Có vài tiền bối từng hợp tác phát tin tức cho Hứa Trăn, khen ngợi biểu hiện của hần, cái này làm cho Hứa Trăn cảm thấy thụ sủng nhược kinh, vội vàng nhất nhất cung kính hồi phục.

Mà trong đó cũng bao gồm đạo diễn “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” đang trong giai đoạn trù bị, Từ Văn Quang.

Trong khoảng thời gian này Từ Văn Quang vẫn luôn ở phòng làm việc phác họa điện ảnh.

Gã tưởng tượng thấy bộ dáng các diễn viên, vẽ lại cảnh tượng Dương Tử Dung mới vào Uy Hồ sơn, một đám nhân vật rất sống động sôi nổi trên giấy, Từ Văn Quang vừa lòng mà nhắc khéo miệng.

Bộ điện ảnh này đã trù bị ba năm hơn, vài vị diễn viên chủ yếu đều đã gõ định.

Khám cảnh, mỹ thuật, đặc hiệu cũng đều từng bước chuẩn bị, dự tính cuối năm nay, sang năm sau là có thể khởi động máy.

Còn dư nửa năm cuối cùng làm cho gã không khỏi chờ mong.

Vẽ xong một phần phối trí, Từ Văn Quang tùy tay lướt xem tin tức giải trí, liếc mắt một cái liền thấy được Hứa Trăn trong “Ỗ Thiên”.

“Này không phải Dương Tử Dung của mình sao?” Gã giờ di động, cười nói với trợ thủ, “Hần chụp “Ỗ Thiên”? Diễn Trương Vô Kỵ?”

“Ách.....” Trợ lý suy tư một lát, cười khỏ giải thích nói, “Không có, hần không diễn Trương Vô Kỵ, hần chỉ là khách mời trong “Ỗ Thiên” diễn một nhân vật nhỏ mà thôi, tổng cộng không được mấy màn ảnh.”

“Nhưng mà..... Hứa Trăn sao, thật sự quá xuất sắc, cho nên hiện tại hần còn nổi hơn phim “Ỗ Thiên”.”

“Ha ha ha.....” Từ Văn Quang nghe thấy tin tức hợp ý mình, không nhịn được cười lên tiếng.

Làm một đạo diễn thành d nhờ võ hiệp, Từ Văn Quang có hứng thú phá lệ nồng hậu đối với đề tài võ hiệp.

Gã tò mò mở xem một video về Hứa Trăn, muốn nhìn “Dương Tử Dung” nhà mình biểu hiện như thế nào ở võ hiệp, nhưng mà vừa mới click mở, gã liền không nhịn được cảm thấy trước mắt sáng ngời với tạo hình của Hứa Trăn.

Sau đó, Từ Văn Quang lại thấy được biểu hiện tiêu sái cùng với thần thái khí suất khi hấn khen ngợi Hồ Thanh Ngưu.

Từ Văn Quang nhìn người trẻ tuổi mảnh khảnh tuấn dật trên màn hình, nghe hấn ần ần ho khan mà khiến người lo lắng, trong lòng không lý do mà nổi lên một ý niệm.

Gã nắm di động, đưa trợ lý xem, hỏi: “Xem, hấn giống nhân vật võ hiệp nào?”

Trợ lý sửng sốt một chút, nhìn Hứa Trăn trong màn hình, bật thốt lên: “Hàn Thiên Diệp à?”

Từ Văn Quang: “.....”

Coi như không cùng giống loài, vô pháp câu thông.

Gã yên lặng đứng dậy, đi tới tường sườn đông của phòng làm việc, lục lọi trên kệ sách, rốt cuộc tìm được một bìa cứng cuộn dây mặt ô vàng.

Ánh mắt Từ Văn Quang lộ ra có chút hoài niệm, gã duỗi tay nhẹ nhàng phỉ phỉ tro bụi, lộ ra hàng chữ trên mặt:

Kiểm khách đa tình kiếm vô tình.

Từ Văn Quang đã không nhớ rõ kịch bản này là chính mình viết khi nào.

Có lẽ là mười mấy năm trước, cũng có lẽ là hai mươi năm trước.

Gã chỉ nhớ rõ, chính mình dứt quãng mà viết trong thời gian thật dài, trung gian lại bởi vì tâm thái chính mình biến hóa, nhiều lần ngừng tới ngừng lui, thẳng đến cuối cùng cũng không hình thành bản thảo.

Chương 782: Điện Ảnh Võ Hiệp

Lúc trước Từ Văn Quang muốn chụp bộ điện ảnh này, đề tài võ hiệp chính ở vào thời kỳ cường thịnh.

Gã trước sau đi tìm rất bằng hữu bàn về hạng mục này, mọi người đều rất có hứng thú, nhưng cuối cùng, vì đủ loại nguyên nhân mà hạng mục này bị mắc cạn.

Gần mấy năm, thị trường võ hiệp từ từ suy thoái, mà chính mình đã trải qua vài lần suy sụp, cũng mất đi nhiệt tình năm đó, dần dần thăm dò ánh mắt ở phương diện kỹ thuật.

Phần bản thảo này cứ như vậy bị gã đặt ở trong một góc ăn hôi, thẳng đến vừa mới, gã ngẫu nhiên nhìn thấy Hứa Trăn làm khách mời trong “Ỗ Thiên”, mới bỗng nhiên gọi lên hồi ức trong gã.

“Lục Như công tử” Lý Tầm Hoan, tham rượu như mạng, mà lại thấy chết không sờn.

Thượng Quan Kim Hồng trong thư đã từng hỏi hần, “Ngươi vốn là tam đại Thám Hoa, d dệ cao hoa, tội gì muốn tới chốn giang hồ dơ bẩn làm lãng tử?”

Mà Lý Tầm Hoan trả lời: “Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.”

Ném ngàn sự đời, trải qua vô số khổ sở chốn nhân gian, hần cuối cùng để lại cho giang hồ một bóng dáng tiêu sái thoải mái tươi cười.

Về nhân vật Tiểu Lý Thám Hoa này, thế nhân ồn ào nhộn nhạo mà tr luận hơn nửa thế kỷ, mỗi người đều có cái nhìn bất đồng.

Nhưng mà cho đến ngày nay, Từ Văn Quang nhớ lại lúc trước ấn tượng đối với nhân vật này, đầu tiên nghĩ đến là cảnh hần tóc trắng đầy đầu đứng dưới ánh đèn, mỉm cười ra một hình dáng thiếu niên.

Nghĩ đến chính là hần người đang ở bên trong hiểm cảnh, lại có thể dường như không có việc gì mà bình tĩnh uống rượu, còn dùng điệu ngữ liên châu châm chọc những nguy quân tử và bọn tiểu nhân.

Có người khổ đại cừu thâm hỏi hần vì sao phải về Trung Nguyên, Lý Tầm Hoan nghiêm trang mà nói, “Chỉ vì ta nhớ

Triệu đại gia ngài”.

Có người vội vã cùng hắn phủi sạch quan hệ, hắn đạm nhiên nói, “Hỗ thẹn, bằng hữu có thân phận giống ngài, ta thật là một người cũng không có”.

Lý Tầm Hoan khi được Lâm Tiên Nhi nhào vào trong ngực, thở dài móc ra dao nhỏ, nói, “Nam nhân không thích chủ động như vậy, hơn nữa, cô kỳ thật không đẹp như cô tưởng tượng.”

Đổi mặt lúc Tường Vi phu nhân hạ độc hắn, cướp đoạt tơ vàng nhuyễn giáp của hắn, hắn bất đắc dĩ mà nói, “Kỳ thật phu nhân có cái tơ vàng giáp này cũng vô dụng, bởi vì dù có xẻ phu nhân làm hai nửa cũng mặc không vừa.”

Hắn rộng rãi và làm càn, làm lúc Từ Văn Quang đọc quyển sách này, tuy rằng kinh tâm động phách, lại thường thường mà hiểu ý cười.

Nhiều năm trôi qua, hạng mục này lại được nâng lên, Từ Văn Quang vừa không định một lần nữa viết ra một hùng ca lớn, cũng không muốn vì nhân vật này mà viết ra chính d.

Gã chỉ muốn trong vòng 120 phút ngắn ngủi, dùng vài nét bút ít ỏi phác họa ra người giang hồ tiêu sái suất khí chính mình cảm nhận được.

Có thể làm được điểm này, như vậy cũng đủ rồi.

Từ Văn Quang nhất thời hứng khởi, đơn giản cầm cuộn dây ố vàng về lại bên cạnh bàn, tinh tế mà lật xem.

Nhìn nhìn, đôi mắt gã dần dần sáng lên.

—— câu chuyện này, rất thú vị!

Năm đó chính mình còn không ông cụ non giống hiện tại, có bốc đồng, có quyết đoán, văn tự dưới ngòi bút thiên mã hành không, tràn ngập linh động, tinh thần phấn chấn.

Ngắn ngủn 30 tờ bản nháp, gã một hơi nhìn hết sạch, chỉ cảm thấy chưa đã thêm, vui sướng tràn trề.

Từ Văn Quang tùy tay mở máy tính, gõ văn tự trên bản nháp vào hồ sơ, một bên gõ một bên trau chuốt, bổ sung bản nháp hỗn độn thành một kịch bản tương đối hoàn chỉnh.

Vẫn luôn bận việc đến hơn 9 giờ tối, gã đuổi người, đọc lại một lần hồ sơ này, chỉ cảm thấy rất là vừa lòng.

Tuy rằng chi tiết còn chờ cân nhắc, nhưng tổng thể phi thường thú vị, muốn chính là giang hồ như vậy!

Từ Văn Quang do dự một chút, hứng thú bùng bùng mà lưu lại bản thảo, rồi gửi cho một lão bằng hữu của chính mình, cũng đánh chữ nói: “Mới vừa gõ một kịch bản, thay tôi nhìn một cái như thế nào? Có thể làm không?”

Phát xong, gã liền đóng máy tính, tính toán nghỉ ngơi.

Ngày mai còn muốn họp báo “Trí Thủ Uy Hồ sơn”, trước mắt chính mình không nên tốn nhiều tâm huyết ở ý tưởng kia.

Nhưng mà nửa giờ sau, Từ Văn Quang vừa định đi nghỉ ngơi, lại bỗng nhiên thu được hồi âm của bằng hữu.

“Ha ha ha ha ha cười chết ta, này cũng kêu ‘kịch bản’?”

“Logic bị chó ăn rồi à, một tuyến truyện chính cũng làm chưa xong, muốn nói cái gì tôi xem không hiểu! Này cũng quá thiếu ý thức!”

“Có phải do thổ hào nào đưa cho hay không, muốn thực hiện mộng ‘văn hào’? nếu như bị biển tiền nệm thì hô một tiếng, huynh đệ đi vớt!”

Từ Văn Quang: “.....”

Gã trầm mặc sau một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là chậm rãi đánh ra một hàng văn tự: “..... Đã lâu không thân thủ viết kịch bản, chê cười.”

Bằng hữu: “.....”

Vừa nãy, chiếc thuyền hữu nghị giống như không cần thận đụng phải núi băng? ?

.....

Từ Văn Quang một lần nữa bốc cháy lên hứng thú chụp điện ảnh võ hiệp trong lòng, nhưng trừ bỏ vị lão hữu biên kịch này, gã tạm thời không nói cho bất luận kẻ nào.

Với bối cảnh này, lại đi chụp võ hiệp khả năng cũng không phải một lựa chọn lý trí, trừ phi thật sự có thể lấy ra một kịch

bản đủ mị lực, nếu không mặc dù là chính mình, chỉ sợ cũng kéo không ra một gánh hát thích hợp.

Chương 783: Mời Làm Giám Khảo

Mà lúc này, Hứa Trăn ở Đài Nam xa xôi đương nhiên không biết chính mình vừa mới bị người theo dõi.

Hắn chỉ là thu được tin tức trợ lý Từ Văn Quang phát, khen hắn đáp nặn nhân vật Hàn Thiên Diệp hay, nhân tiện đưa hắn bản thảo cuối cùng của “Dương Tử Dung”, thuyết minh một chút kế hoạch “Trí Thủ Uy Hổ sơn” dự tính vào cuối năm thì khởi động máy, hy vọng hắn sớm chuẩn bị.

Vì thế, Hứa Trăn cũng cảm thấy xoa tay hàm hè, nóng lòng muốn thử.

Lần đầu tiên làm diễn viên chính trong điện ảnh!

“Dương Tử Dung” là hắn thông qua thử vai tranh thủ được, trong đó khá nhiều nhờ may mắn.

Cơ hội này nếu có thể nắm chắc được, đối với chính mình mà nói tuyệt đối là một cái cơ hội thật lớn!

Hắn có chu kỳ quay chụp “Muốn gặp anh” không dài, đóng máy vào giữa tháng 3.

Chờ trở lại kinh thành, Hứa Trăn có thật nhiều công tác yêu cầu xử lý: Một là vì tích lũy tư liệu sống cho Dương Tử Dung, hai là, bộ phim chiến tranh của công ty nhà mình cũng đã trừ bị sắp xong, hắn yêu cầu cẩn thận đọc chút kịch bản, chuẩn bị sẵn sàng cho bộ kịch này.

Có điều, lúc những sự tình đó còn không có bắt đầu, Hứa Trăn lại nhận được một hạng mục công tác khác làm hắn có chút ngoài ý muốn:

Hội đồng trao thưởng Ngọc Lan mời hắn đảm nhiệm giám khảo lần trao giải Ngọc Lan này.

Hứa Trăn nhìn thư mời điện tử trong tay, thoáng có chút hoảng hốt.

Từ khi nào, Ngọc Lan thường đối với chính mình mà nói vẫn là vinh dự hạng nhất xa xôi không thể với tới.

Mà hiện giờ, lại thu được vinh dự mời đến bình phẩm tác phẩm khác.

—— chính mình có thực lực này sao?

Hứa Trăn không khỏi nhoẻn miệng cười, tràn ngập chờ mong với chức vụ giám khảo này.

.....

Chu kỳ đánh giá của Giải Ngọc Lan là từ tháng 4 năm trước đến tháng 3 năm sau.

Trong thời gian này, các bộ phim truyền hình được phát sóng trên Truyền hình vệ tinh Thượng Hưng đều có thể được đề cử Giải thưởng Ngọc Lan của năm.

Kể từ khi Hứa Trăn giành được giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” vào năm ngoái, hắn đã nghiễm nhiên được đưa vào d sách ứng cử viên của Giải Ngọc Lan.

Bây giờ hắn đã nhận được lời mời chính thức vì hắn không có tác phẩm nào được đề cử cho Giải thưởng Ngọc Lan năm nay, vì vậy không cần phải trốn tránh.

——Phải, Hứa Trăn cho đến thời điểm này mới nhận ra rằng năm nay hắn đã không có một bộ phim truyền hình nào.

Còn về một tập rười của “Ỗ Thiên”, tất nhiên là không tính rồi.

Hứa Trăn cẩn thận nhớ lại, do áp lực học hành giảm nên khối lượng công việc năm ngoái của hắn thực sự khá nặng, có thể coi là đỉnh cao nhất kể từ khi hắn vào nghề.

Tuy nhiên, trong số đó, “Tú Xuân Dao” và “Thất Cô” đều là phim điện ảnh, chỉ có “Phong Tranh” do đến làm diễn viên cứu tràng là phim truyền hình, hơn nữa phim truyền hình này còn chưa bắt đầu phát sóng.

Hứa Trăn thực sự không có ý định chuyển hoàn toàn trọng tâm công việc của hắn sang điện ảnh.

Một mặt, bản thân hắn chưa có được chỗ đứng vững chắc trong lĩnh vực điện ảnh, khó tiếp cận được những nguồn lực thực sự tốt, mặt khác, Lang Gia Các Chủ của họ chủ yếu tập trung sản xuất phim truyền hình, đồng thời là cổ đông thứ hai,

hắn phải tiếp tục đóng những bộ phim truyền hình hay, để thực sự tạo ra lợi ích cho công ty.

Ít nhất trong ba năm tới, hắn sẽ xuất hiện trong ít nhất một bộ phim truyền hình dài tập mỗi năm.

Còn về tương lai, nó phụ thuộc vào tương lai phát triển như thế nào.

.....

Vào ngày 15 tháng 3, các vai diễn của Hứa Trăn trong “Muốn gặp anh” đã kết thúc.

Sau khi chuyển cảnh, đoàn phim ưu tiên quay phần của hắn nên sau đó, cả đoàn phim phải tiếp tục làm việc, nhưng Hứa Trăn có thể về nhà sớm.

Những cảnh quay sau này của hắn về cơ bản đều là cảnh quay về đôi chân què, ngoài việc tắm rửa và tập thể dục buổi sáng, Hứa Trăn về cơ bản luôn buộc một cây thước sau đầu gối của Trăn phải để trải nghiệm tư thế đi lại của người tàn tật.

Kết quả là ông chủ giao đồ ăn của đoàn phim thấy hắn khắp khiêng đi lấy đồ ăn liền liều mạng bảo hắn ngồi xuống, còn nhất quyết đòi tự mình bung đến chỗ ngồi, khiến những người xung quanh cười đến ná thở.

Vào đêm ngày 15, đoàn làm phim “Muốn gặp anh” đã lên kế hoạch tổ chức một bữa tối cuối cùng hoành tráng cho hắn, nhưng Hứa Trăn kiên quyết từ chối với lý do trì hoãn tiến độ quay phim tiếp theo.

Ý kiến của đại diện ban lãnh đạo cần được tôn trọng nên ê-kíp sản xuất đã tổ chức một buổi lễ chia tay đơn giản cho hắn bằng tiệc buffet tối của khách sạn, ngoài việc mua một ít bánh ngọt và bó hoa thì không tốn thêm một khoản nào.

Có thể nói là rất thực tế.

Vào ngày 16, Hứa Trăn đáp máy bay và trở về thủ đô qua Lô Đảo.

Hắn không có lịch trình quay phim trong khoảng thời gian này, vì vậy hắn có thể nghỉ ngơi thật tốt một thời gian.

Nếu muốn tham gia một nhóm quay phim một lần nữa, sẽ phải đợi hai hoặc ba tháng.

Bộ phim truyền hình chủ đề kháng chiến “Chiến Trường Sa” của công ty đang trong giai đoạn tuyển diễn viên, khoảng tháng 6 hoặc tháng 7 sẽ khai máy.

Việc chuẩn bị cho bộ phim truyền hình này đã bắt đầu từ mùa hè năm ngoái, ban đầu nó được lên kế hoạch ra mắt vào đầu năm nay, nhưng không may, cả ba phiên bản của kịch bản đều bị từ chối, và cuối cùng nó vẫn chưa được hoàn thiện cho đến cuối tháng trước.

Phải mất nửa năm một cách lãng phí, và trong khoảng thời gian này, công ty chỉ có thể thực hiện một số quảng cáo, phim tài liệu và các dự án khác để kiếm sống qua ngày, nhưng Hứa Trăn đã rất ủng hộ.

Một miếng bánh ngon không bao giờ là quá muộn, phiên bản hoàn chỉnh của kịch bản thực sự thú vị hơn nhiều so với ba phiên bản trước.

Chương 784: Mang Tiền Vào Đoàn

Trong khoảng thời gian trước khi bắt đầu, Hứa Trăn không có lịch trình làm việc, vì vậy hắn đã quay lại trường để diễn tập vở kịch tốt nghiệp với các bạn cùng lớp.

Trong thời gian rảnh rỗi, hắn tiến hành đánh giá sơ bộ cho các tác phẩm được đề cử của Giải thưởng Ngọc Lan năm nay theo yêu cầu của Ban tổ chức Giải thưởng Ngọc Lan.

Đây là lần đầu tiên Hứa Trăn làm giám khảo cho một giải thưởng, hắn cảm thấy vừa vinh dự vừa tò mò muốn được tham gia sâu vào những công việc hậu trường này.

“Phương pháp Delphi” được sử dụng trong thử nghiệm sơ bộ là phương pháp điều tra được các chuyên gia lựa chọn.

Đầu tiên, 40 tác phẩm sẽ được lựa chọn bởi một bên thứ ba dựa trên dữ liệu khách quan như bảng xếp hạng và độ thảo luận; sau đó 100 giám khảo chuyên môn sẽ bỏ phiếu cho 40 tác phẩm này và 10 tác phẩm nhận được phiếu bầu cao nhất sẽ là các tác phẩm lọt vào danh sách của năm nay.

Hứa Trăn không có bất kỳ tác phẩm nào lọt vào d sách rút gọn, công ty của hắn cũng không, nhưng chị Lâm Gia thì có.

Trước đây chị ấy đã tham gia một bộ phim truyền hình công sở thành thị, được phát sóng trong kỳ nghỉ đông năm nay, rating không tệ, lọt vào d sách 40 tác phẩm của năm.

Vì lo lắng, Hứa Trăn đã xem bộ phim của Lâm Gia trước.

Nhưng hắn vẫn chưa xem xong các tập đã chọn, vì vậy hắn cảm thấy hơi xấu hổ.

Có lẽ là bởi vì kịch bản thiết kế nhân vật có chút khó xử, hoặc là có thể là bởi vì gần đây hắn cùng một cao thủ như Hà Gia Yến đấu với nhau, cao hứng đề cao, sau khi xem vài cảnh, Hứa Trăn cảm thấy rằng Lâm Gia là hiệu suất chứ không phải là lý tưởng.

Vai diễn cô ấy đóng là một người ưu tú chuyên nghiệp, nhưng hiệu quả của màn trình diễn rất giống học sinh, và không mang lại cho mọi người cảm giác “ưu tú”.

Hứa Trăn đã xem rất nhiều tác phẩm của Lâm Gia trong vài năm qua và cảm thấy rằng cô ấy thường có thể thể hiện rất tốt loại vai ngốc bạch ngọt, chẳng hạn như bộ phim truyền hình trực tuyến “Đó là tình yêu ở nụ hôn đầu” mà cô ấy đóng và do chính cô ấy sản xuất cùng Chu Nhiên hợp tác trong bộ phim “Vương Thành”.

Nhưng nếu vai diễn phức tạp hơn thì diễn sẽ hơi hợt, không diễn được sinh động.

Con người không thể hành động ngu ngốc cả đời, họ phải trưởng thành.

Tình cờ là “Chiến Trường Sa” sắp bắt đầu quay, với tư cách là nữ nghệ sĩ duy nhất của công ty, chắc chắn Lâm Gia sẽ đóng vai chính.

Hứa Trăn cảm thấy rằng hắn có thể nhân cơ hội này để giao tiếp tốt với cô ấy và trao đổi kinh nghiệm biểu diễn.

Sau khi dạy Từ Hạo Vũ và Chu Nhiên diễn xuất những ngày này, Hứa Trăn phát hiện ra rằng hắn có tài năng diễn xuất một cách đáng kinh ngạc.

Ngay cả những tiểu sinh ưỡn hông đến mức nhìn không thấy cũng có thể dạy được, huống chi là sư tử Lâm Gia?

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn đã xem xong các đoạn clip được chọn trong bộ phim của Lâm Gia và tiếc nuối đánh dấu chúng bằng một cây thánh giá trên bản nháp.

Ngay sau đó, hắn xem một vòng 39 bộ phim truyền hình còn lại, và tìm được rất nhiều người quen.

Ví dụ như Tần Thiếu Trạch, người đã cạnh tr với hắn ở Giải Ngọc Lan năm ngoái, Hoàng Chí Tín, người không được đề cử, Đinh Tuyết Tùng, kỹ năng diễn xuất đã tiến bộ trong một thời gian dài và nhiều diễn viên đã từng hợp tác trước đây.

Chắc chắn, một khi đã bước vào vòng luẩn quẩn này, không có gì gọi là “tránh nghi ngờ”.

Không thể không gặp người quen.

“Reng reng reng reng.....”

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

Hứa Trăn nhặt nó lên và thấy đó là quản lý Kiều Phong của hắn, vì vậy hắn bắt máy.

“Alo Kiều ca?”

“Người của Giải trí Phong Trạch vừa gửi cho cậu một cuộc hẹn đóng phim,” Kiều Phong nói, “Họ có một bộ phim mới và muốn mời cậu tham gia.”

“Cũng không phải tuyệt đối số một, cũng không phải thật muốn cậu diễn, nhưng mà kịch bản rất tốt, đầu tư có thể kiếm tiền không lỗ, có hứng thú xem không?”

Hứa Trăn vừa xem phim truyền hình của Tần Thiếu Trạch cho Giải thưởng Ngọc Lan, và cảm thấy bên kia diễn xuất tốt, nghe thấy điều này, hắn hỏi theo bản năng: “Công ty giải trí Phong Trạch của Tần Thiếu Trạch phải không?”

Kiều Phong nói: “Đúng vậy, là công ty của hắn, cậu cùng Tần Thiếu Trạch quen biết sao?”

Hứa Trăn nói: “À, không quen, hầu như không biết...”

Chà, bọn hần đã tranh giải Ngọc Lan và Dương Tử Dung cùng nhau, và may mắn giành được hai lần...

Kiều Phong đáp: “Muốn đọc kịch bản không?”

Hứa Trăn do dự một chút, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, hần buột miệng nói: ” Kiêu, nếu bên đó mời tôi, tôi có thể mời hần lại không?”

Kiều Phong nghi hoặc hỏi: “Ý của cậu là?”

Hứa Trăn nói: “Không phải Chiến Trường Sa hiện đang được chọn sao? anh nghĩ sao về việc Tần Thiếu Trạch đóng vai rể của tôi? Có phù hợp không?”

Kiều Phong do dự một chút, nói: “Cũng thích hợp, nhưng là... Tần Thiếu Trạch được trả rất nhiều, cậu biết không?”

“Mà mấy năm gần đây hần chủ yếu đầu tư vào điện ảnh và truyền hình công ty, rất ít nhận phim truyền hình của công ty khác.”

Hứa Trăn đột nhiên đứng dậy khỏi ghế và nói: “Như vậy càng tốt!”

“Thử hỏi hần xem có muốn mang tiền tiền tổ, nếu có thì tôi không cần bận tâm đến việc trả lương.”

Hứa Trăn hai mắt sáng lên, nói: “Thái thúc không phải nói trước tiên cần tiêu ra 200 triệu sao? Chúng ta không kham nổi, liền tìm người tới làm chung!”

Kiều Phong: ? ? ?

Sau khi bị thao túng vài lần, đứa trẻ này bắt đầu học được gậy ông đập lưng ông, ăn miếng trả miếng? ?

Chương 785: Không Diễn Thì Đầu Tư

Lúc này, Hứa Trăn không có việc gì làm cho nên khi nghe được tin tức do Kiêu Phong mang đến, thế là vội đi thẳng tới công ty.

Tới công ty, hần thấy văn kiện mà Tần Thiếu Trạch gửi qua, sau khi lướt qua nội dung bên trong, Hứa Trăn phát hiện quả nhiên đúng như lời Kiêu Phong nói, tiêu chuẩn của kịch bản

này khá cao, có thể coi là tác phẩm xuất sắc hiếm có trong năm nay.

Bộ phim này có tên là “Chiến Hỏa Cô Thành”, nội dung kể về những thương nhân yêu nước tham gia cách mạng và đứng lên kháng chiến trong bối cảnh Chiến tranh chống Nhật Bản. Đây là chương cuối cùng trong sê-ri “Chiến Hỏa” của công ty Tần Thiếu Trạch.

Nhưng mà thật đáng tiếc, thành tích của hai bộ trước trong hệ liệt lại rất thấp, do đó khó có khả năng mang lại nhiệt độ cho giai đoạn tuyên truyền trước của phần ba.

Bộ đầu tiên là “Chiến Hỏa Nhân Y” bất hạnh đâm phải “Sâm Quan Đông”, khiến rating tụt đến mức thảm hại.

Bộ thứ hai “Chiến Hỏa Thư Hương” mạo hiểm lựa chọn chiếu mạng trước, kết quả bởi vì phim dân quốc không hợp với chiếu mạng, hơn nữa lại vừa đụng phải “Nữ Hôn Định Ước”, dẫn đến bộ phim không thể tạo ra tiếng vang lớn, mãi đến nay vẫn chưa được phát sóng trên đài truyền hình.

Nếu như bộ thứ ba phát hỏa thì còn có thể kéo ngược hai bộ trước đó, tranh nhau nở muộn, nếu không thì IP này thực sự sẽ hoàn toàn vô dụng.

Hứa Trăn nghe Kiều Phong nói về những việc này, thì mặt danh lại cảm thấy đau lòng thay cho Tần Thiếu Trạch.

Là nhân sĩ trong vòng, hẳn có thể ước tính sơ bộ phí tổn từ rating và thành tích chiếu mạng của hai bộ trước đó...

Đúng là mất cả chì lẫn chài!

Hơn nữa cả hai lần hình như đều liên quan đến ta...

Hứa Trăn thật sự cảm thấy tiếc nuối thay cho đối phương, nhưng hẳn dám vỗ lương tâm mà nói to, chính mình thật sự không ý ngẫm bản gã.

Mỗi lần đều là phía mình quyết định trước, sau đó bên phía Tần Thiếu Trạch lại đi theo đến cùng...

Ta cũng rất bất đắc dĩ nha!

Mối “Nghịch duyên” giữa Tần Thiếu Trạch cùng Hứa Trăn là một câu chuyện cười nổi danh trong giới nghệ sĩ.

Lúc trước trong “Sấm Quan Đông”, biên kịch Tôn Mãn Đường lấy Tần Thiệu Trạch làm hình mẫu cho nhân vật “Chu Truyền Võ”, nhưng lúc đó, Tần Thiệu Trạch đã thành danh cho nên ngại nhân vật này không phải nam 1, nói cái gì cũng không chịu tiếp.

Kết quả.....Mọi người đã biết rồi đó.

Cho đến hôm nay, đã gần hai năm trôi qua kể từ mùa hè mà “Sấm Quan Đông” thông tri các bảng xếp hạng, thế nhưng Tần Thiệu Trạch vẫn mãi buộc chặt chuyện này trong lòng, bị coi là điển hình của “Tâm cao khí ngạo, có mắt không trông”.

Mà kể từ khi đó, sự nghiệp của Tần Thiệu Trạch cũng rơi vào bình cảnh, diễn mấy bộ liên tiếp nhưng lại chưa có bộ nào tạo ra lửa lớn, nhân khí uể oải không phấn chấn nổi.

Không thể không nói, con người đôi khi chính là một bước không đuổi kịp, thì vạn bước cũng không đuổi kịp.

Cơ hội là thoáng qua, mà mọi quyết định tưởng chừng đơn giản lại có thể thay đổi vận mệnh của một người trong vài năm tới.

“Buổi chiều, Thái tổng hẹn Tần Thiệu Trạch và những người khác đến đây,” Kiều Phong cúi đầu nhìn nhìn thời gian, “Nói là muốn thương lượng chuyện hợp tác.”

“Cậu có muốn đi nghe thử không?”

Kiều Phong nói: “Cá nhân anh kiến nghị có thể đầu tư, nhưng nếu tham gia biểu diễn thì lịch trình không kịp, cũng không thể làm ảnh hưởng đến phim chính của cậu.”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, ập: “Đi nghe một chút đi, em cũng đang muốn hỏi xem hần có nhã hứng tiếp “Chiến Trường Sa” hay không?”

Kiều Phong nghe vậy, có chút dở khóc dở cười nói: “Cậu nghiêm túc?”

“Tần Thiệu Trạch không có khả năng đồng ý.”

“Hần muốn thì cũng muốn những nhân vật song vai chính, còn vai tỷ phụ trong “Chiến Trường Sa” thì là vai phụ!”

Hứa Trăn chớp chớp mắt, nghiêm trang nói: “Cứ hỏi thử thôi, lỡ như hần đồng ý thì sao?”

“Năm đó hần bỏ diễn Truyện Võ chính là bởi vì không muốn diễn vai phụ, nói không chừng lần này hần tìm được đường quay về, lấy lại khí vận đã bỏ lỡ trước đó?”

“Duyên phận này, tuyệt đối không thể tả.”

Kiều Phong: “.....”

Đồng học Hứa Trăn, cậu đang muốn giảng phật pháp cho Tàn Thiếu Trạch sao?

.....

Hứa Trăn đem ý tưởng nói cho Thái Thực Tiễn biết, tuy Thái tổng cũng cảm thái độ hoài nghi mà mời Tàn Thiếu Trạch đến tham gia “Chiến Trường Sa”, nhưng hỏi một chút cũng không hồng chỗ nào.

Hơn nữa, mặc dù Tàn Thiếu Trạch không muốn tham diễn nhưng cũng có thể đi lừa gạt đối phương tới đầu tư cũng tốt.

Hứa tổng nhà mình còn đang bày tỏ sự bất mãn đối với hạng mục đầu tư của “Chiến Trường Sa” ...

Vào lúc 2 giờ rưỡi trưa hôm đó, đoàn đại biểu của Phong Trạch giải đáp ứng lời mời mà đi đến tổng bộ của công ty hữu hạn Lang Gia các, Thái Thật Tiễn tự mình dẫn đội đi đón khách, biểu đạt sự tôn trọng cao nhất đối với bọn họ.

Quy mô của cuộc họp nhỏ rất nhỏ, bên phía Phong Trạch giải trí chỉ có Tàn Thiếu Trạch, cùng với hai vị sản xuất của “Chiến Hỏa 3”, còn bên phía Lang Gia các thì có Thái Thật Tiễn, Hứa Trăn cùng Lâm Gia.

Sau khi gặp mặt, hai bên cũng không hàn huyên vui đùa mà nhanh chóng đi vào vấn đề chính.

Nếu nói tới hợp tác, Thái Thật Tiễn tự nhiên mà lấy hạng mục kế hoạch của “Chiến Trường Sa”, rồi phân phát cho đám người Tàn Thiếu Trạch, hỏi thăm xem bọn họ có muốn hợp tác hay không.

Nói nói, Thái Thực Tiễn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn ở bên cạnh, pha trò: “Hiện tại bộ phim này còn đang

tuyên vai, tiểu Hứa cũng rất nhiều lần nói với tôi rằng, nhân vật “Tiết Quân Sơn” này nếu để Tần tổng đến diễn thì quá thích hợp.”

“Vô luận là hình tượng, khí chất, hay là thực lực, đều đặc biệt thích hợp.”

Thái Thập Tiển căng da đầu cười nói: “Vừa vặn hôm nay Tần tổng cũng tới đây, không bằng cậu thuận tiện xem một chút, coi có hứng thú với nhân vật hay không?”

Chương 786: Cậu Diễn Tỷ Phu, Tôi Diễn Nam Chính

Tần Thiếu Trạch nghe được lời này thì không khỏi nhướn mày, lập tức quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn, cười nói: “Phải không? Đây đúng là nhận được cát nhắc.”

Về phép lịch sự, gã không trực tiếp cự tuyệt, mà là lật lật văn kiện trong tay, nói: “Tiết Quân Sơn? Là tỷ phu của nữ chính sao?”

Hứa Trăn gật đầu đáp: “Đúng vậy, chính là “tỷ phu” nhân vật này.”

Nói xong, hắn dùng thái độ rất thành khẩn: “Xin lỗi đường đột, Tiết Quân Sơn là vai phụ của bộ phim này, không phải nam 1.”

“Nhưng nam chủ của bộ phim này rất dễ diễn, lại chỉ có duy nhất một mình “Tiết Quân Sơn” là khó diễn, nhân vật này còn có mị lực hơn nam 1, một thân côn đồ nhưng rất coi trọng gia đình, là một nhân vật có thiện cảm nhất phim.”

“Ngoài trừ Tần tổng thì tôi thực sự không thể nghĩ ra bất kỳ diễn viên nào khác có năng lực vào vai này, rất mong anh suy xét.”

Sau khi Tần Thiếu Trạch nghe được lời này thì trong lòng lại có chút bức bối khó hiểu.

Đúng là gần hai năm nay gã phát triển không quá thuận lợi, lại lấy vị trí cùng thực lực của Hứa Trăn thì việc mình đi làm vai phụ cho hắn cũng không có gì bất ổn.

Nhưng Tần Thiếu Trạch chính là không muốn tiếp.

——Gã nuốt không trôi khẩu khí này.

Rõ ràng chỉ mới hai năm trước, đối phương vẫn còn trong vòng tân nhân, còn chính mình thì là diễn viên tuyến một, kết quả phong thủy thay phiên, bản thân lại lưu lạc thành vai phụ của Hứa Trăn, ngẫm lại liền cảm thấy bị đè nén.

Tần Thiếu Trạch nghe Hứa Trăn nói, nhân vật này tuy là vai phụ nhưng so với vai chính thì càng xuất sắc hơn, khiến gã không khỏi âm thầm cười nhạo: “Nhân vật này rất khó tìm sao? Chắc không tới nổi vậy đúng không? Nếu cậu nói tôi có thể diễn thì việc cậu diễn cũng đâu có vấn đề gì!”

Nói xong, gã cười một cách giễu cợt: “Nếu không cậu diễn tỷ phụ, còn tôi đi diễn nam chính?”

Những lời này của gã vốn chỉ nói đùa, nhưng không ngờ vừa dứt lời thì Hứa Trăn lại nghiêm túc gật đầu, nói: “Đúng vậy, không sai, đổi chỗ hoàn toàn không có vấn đề.”

Nói xong, hắn trực tiếp đưa một phần hồ sơ đến trước mặt Tần Thiếu Trạch, nói: “Đây là hợp đồng nam chính của “Chiến Trường Sa” nếu Tần tổng nguyện ý, hiện tại chúng ta có thể ký hợp đồng.”

Lời này của hắn quá mức nghiêm túc, khiến cho Tần Thiếu Trạch ngốc trệ một hồi.

“Không phải, cậu đợi chút...”

Tần Thiếu Trạch không có tiếp phần hồ sơ này, mà vội vàng đưa tay ngăn cản động tác của hắn, nói: “Tôi chỉ nói đùa mà thôi.”

Hứa Trăn lập tức mỉm cười, đáp lại: “Tôi biết anh nói đùa, nhưng nếu thật thì cũng không thành vấn đề.”

Hắn nói với vẻ mặt chân thành: “Anh xem xong giả thiết với nhân vật Tiết Sơn Quân này rồi sẽ biết, đây là một vai diễn còn xuất sắc hơn nam chính.”

Giống như câu nói vô nghĩa của Tần Thiếu Trạch “Cậu diễn tỷ phụ, tôi diễn nam chính”, thì việc Hứa Trăn thuận thế đồng ý đề nghị này cũng là lừa dối.

Tuy nhiên, hắn cũng không phải hoàn toàn là “Lừa dối”.

Lúc trước Hứa Trăn vừa mới xem dự án “Chiến Trường Sa” thì hắn đã đặc biệt yêu thích nhân vật Tiết Quân Sơn này.

Nhân vật này vô cùng lưu manh, ăn tạp, thủ đoạn lừa dối, tòa nhà là cường mua, tức phụ cũng là cường cưới, mặc kệ tính như thế nào thì cũng thể xem là một chính nhân quân tử.

Nhưng mà, tên lưu manh này lại trở thành trụ cột của gia đình, hắn thật lòng yêu thương của mình, đào tìm đào phôi mà đối xử với từng thành viên trong gia đình thương tử.

Đối mặt với lửa lớn Trường Sa, đối mặt với chiến tranh, hắn gánh vác trách nhiệm của một quân nhân, chưa từng có nửa phân lùi bước.

Đây chỉ là một chút chuyện vặt vãnh trong cuộc sống, nhưng không hề mất đi vẻ chính nghĩa, trên người vừa có phẫn khí, vừa có ôn nhu, sức dân của nhân dân vô cùng lớn.

Nhưng thật đáng tiếc, nhân vật này xác thật không thích hợp với Hứa Trăn.

Giống Tần Thiếu Trạch, ngoài 30 tuổi, dáng người cao lớn, mày rậm mắt to mặt chữ điền, khí chất vừa chính trực vừa tà đạo —— Đây chính là bộ dáng mà “Tỷ phụ” nên có.

Mà nhân vật phù hợp với Hứa Trăn dĩ nhiên là nam chính: Cố Thanh Minh, một sĩ quan trẻ tuổi xuất thân từ danh môn và vừa du học trở về.

Bản thân Tần Thiếu Trạch cũng rất đồng tình với chuyện này.

Nhưng bởi vì thái độ của Hứa Trăn quá chân thành, thậm chí hợp đồng cũng đã chuẩn bị tốt, cái này khiến lòng gã không khỏi có bồn chồn.

Nhưng không hiểu sao, gã lại có cảm giác thăng nhĩ này muốn hố mình? ?

Mà cùng lúc đó, khi hai người đang trò chuyện thì Lâm Gia đang hí hoáy vẽ công chúa Bạch Tuyết trên giấy lại đột ngột ngừng đầu lên.

Cô nhìn trái nhìn phải, ánh mắt có chút không rõ.

Mọi người đang nói gì vậy? ?

A Trăn muốn diễn tử phụ của ta? ?

“A, cái kia, ngưng ngưng hỏi một câu...”

Dưới cơn kích động, Lâm Gia yếu ớt giơ tay lên, nhỏ giọng nói: “Hình như việc này hơi không thích hợp?”

Nói xong, cô quay đầu nhìn về Hứa Trăn ở cách đó không xa, nói tiếp: “Tôi cảm thấy, kinh nghiệm của Tần tổng tương đối phong phú, con đường diễn xuất cũng rất rộng mở, diễn Tiết Quân Sơn hay Cố Thanh Minh thì đều không có vấn đề gì.”

“Nhưng, A Trăn không thể diễn tử phụ, nhân vật này có kinh nghiệm phong phú và tính cách đa dạng, tôi sợ cậu không thể nắm chắc.”

Hứa Trăn nghe được lời này thì có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Lâm gia.

Tử ta quá lợi hại...

Lời khen ngợi khéo léo này thật sự lấy trọn điểm!

Mà Tần Thiếu Trạch ngồi phía đối diện lại không khỏi nao nao, trong lòng vừa vui sướng lại vừa chột dạ, đồng thời còn thoáng có chút ý thẹn thùng.

Chắc.....So với Hứa Trăn, lại nói kinh nghiệm của ta phong phú, con đường diễn xuất rộng mở? ?

Đúng là quá khen, quá khen.....

Chương 787: Bị Hố Rồi

Tần Thiếu Trạch nhìn hạng mục “Chiến Trường Sa” trong tay, sau khi đọc sơ lược phần giới thiệu của nhân vật “Tiết Quân Sơn” thì trong lòng cũng dần dần bốc sự tự tin.

Đúng vậy, chỉ nói riêng nhân vật này thì Hứa Trăn thật sự không thể diễn tốt bằng ta...

“Ha ha ha.....”

Hứa Trăn cười nói: “Sư tử nói đúng, Tần tổng có thể diễn Cố Thanh Minh, nhưng tôi lại không thể diễn Tiết Quân Sơn.”

Hắn thấy Tần Thiếu Trạch đã có xu thế lợt lốt, cho nên vội rèn sắt khi còn nóng: “Tần tổng, Tiết Quân Sơn không giống như những vai phụ khác, tôi thật sự hy vọng anh có thể suy xét.”

“Vai phụ của một bộ phim bạo hỏa luôn mang lại nhiệt độ cho diễn viên, thậm chí còn muốn cao hơn vai chính của phim truyền hình.”

Hứa Trăn nói tiếp: “Công ty chúng tôi chỉ mới vừa thành lập, tôi cũng không dám bảo đảm “Chiến Trường Sa” có thể nhất định bạo hỏa, nhưng tôi lại có lòng tin vững chắc với chất lượng của bộ phim.”

“Chu kỳ quay chụp không dài, chỉ trên dưới ba tháng, anh cứ thử một lần, lấy lui làm tiền chưa chắc không phải là một sự lựa chọn.”

“Ách.....” Lúc này, Tần Thiếu Trạch cũng có chút do dự.

Gã trầm ngâm một hồi rồi đáp: “Tôi đã xem sơ qua “Chiến Trường Sa”, đúng là một đề tài hay.”

“Hơn nữa tôi cũng có lòng tin vào trình độ sản xuất của quý công ty.”

“Như vậy, đầu tư là có thể suy xét, còn về tham diễn...”

Hứa Trăn thấy gã hỏi lâu không đáp thì hơi hơi mỉm cười, nói: “Tần tổng, tôi cảm thấy anh có lẽ đã hiểu lầm.”

“Hôm nay chúng ta ngồi ở đây là để thảo luận chuyện hợp tác, nhưng mục đích chính là tiền sao?”

Hắn nghiêm túc nói: “Tôi xem trọng thực lực của anh, là vì cảm thấy kỹ năng diễn xuất của anh vô cùng xuất sắc, có thể bảo đảm cho nhân vật Tiết Quân Sơn này.”

“Tôi nghĩ, anh muốn tôi tham diễn “Chiến Hỏa Cô Thành” cũng không phải tìm Lang Gia các tới gánh vác phí tổn, đúng không?”

Nghe được lời này, Tần Thiếu Trạch vội vàng lắc lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải, tôi chủ yếu hy vọng cậu có thể tham diễn vào bộ phim truyền hình của chúng tôi.”

Cho tới nơi này, thái độ của Tần Thiếu Trạch cũng trở nên khẩn thiết, nói: “Tôi ăn ngay nói thật, thành tích của hai bộ

trước trong hệ liệt “Chiến Hỏa” đều không lý tưởng, cho nên hạng mục này cũng gần như bị phế một nửa.”

“Mặc dù kịch bản của phần thứ ba rất tốt, đầu tư lại cao, nhưng nếu còn sử dụng người cũ thì sợ khán giả sẽ không muốn xem nữa.”

“Chỉ có những diễn viên thực lực như cậu thì mới có cơ IP này.”

Hứa Trăn nghe vậy, hơi hơi mỉm cười, nói: “Cảm tạ Tần tổng tín nhiệm.”

“Nhưng anh có nghĩ tới hay chưa, việc mượn người ngoài đến xoay chuyển vận mệnh của IP này thì không bằng trực tiếp tự mình xoay chuyển vận mệnh của chính mình?”

Thấy biểu tình ngây ngẩn của Tần Thiếu Trạch, Hứa Trăn tiếp tục nói: “Anh cũng đã xem kịch bản của “Chiến Trường Sa” rồi, nhân thiết thì anh cũng đã đọc qua, đoàn đội sản xuất là nhóm người ban đầu của “Lang Nha Bàng”.”

“Bộ phim này, chúng ta dự tính phí tổn là 1.5 đến 2 trăm triệu, dự định sẽ đi cạnh tranh với năm bộ phim mở màn của CCTV sang năm.”

“Nếu có thể thành công, nhiệt độ của bộ phim này sẽ không thấp.”

Hứa Trăn nói: “Nếu “Chiến Trường Sa” phát hỏa, nhân khí của anh cũng sẽ tăng theo, đến lúc đó quay phần ba của “Chiến Hỏa”, cục diễn sẽ hoàn toàn thay đổi?”

Nghe Hứa Trăn nói xong, trái tim của Tần Thiếu Trạch không khỏi nhảy lên.

Đúng vậy, cứu vớt nhiệt độ IP chỉ có thể trị phần ngọn, giải quyết những vấn đề nội bộ mới là giải pháp cơ bản.

Vấn đề mà gã cần giải quyết nhất lúc này là tham gia một bộ phim truyền hình ăn khách, để đảo ngược tình trạng vừa đóng phim này lại đồ xô quay phim khác.

Mà phim truyền hình của Hứa Trăn lại là một sự lựa chọn rất có tiền đồ.

.....

Không biết từ khi nào, trọng tâm của hai bên đã dần dần chuyển từ sự hợp tác sang sản xuất “Chiến Trường Sa”.

Tần Thiếu Trạch càng tìm hiểu thì càng kinh ngạc.

Về phương diện sản xuất, công ty của Hứa Trăn đã không biết từ khi nào mà lặng lẽ tiếp quản đội hậu kỳ của Đông Nhạc.

Hơn nữa, Thái Thực Tiễn còn bỏ ra một số tiền lớn để thuê bốn máy quay phim có độ nét tiên tiến nhất của Erica, thề phải quay một bộ truyền hình có khuynh hướng cảm xúc như điện ảnh.

Đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh là phó đạo diễn của “Sấm Quan Đông” và là đồng đạo diễn của “Lang Nha Bả”, nam nữ vai chính thì không cần phải nói, đều là đương hồng nhất tuyến...

Dù nhìn từ góc độ nào thì Tần Thiếu Trạch đều cảm giác bộ phim này chắc chắn sẽ bạo hỏa.

Hơn nữa, ngân ngùn 28 tập, chỉ quay chụp trong ba tháng mà thôi.....

Đánh cuộc một phen thì có làm sao?

Năm đó, bản thân vì lòng tự trọng mà bỏ qua Chu Truyền Võ, hiện giờ đã hối hận thì tại sao lại không thử nhận vai phụ của một bộ phim bạo hỏa?

.....

Hai bên nói chuyện như vậy từ chiều đến tối, Tần Thiếu Trạch cứ do dự nhưng rốt cuộc cũng quyết định nhận vai diễn Tiết Quân Sơn, đồng thời mua 33% cổ phần và tham gia vào đầu tư dự án “Chiến Trường Sa”.

Không phải để công ty kiếm tiền, mà vì tương lai của chính mình.

Sau khi đàm phán chính thức, Thái Thực Tiễn đã nhiệt tình đưa Tần Thiếu Trạch và nhóm của gã đến thăm phòng làm việc hậu kỳ của nhà mình và một dự án phim tài liệu đang được ghi hình.

Tần Thiếu Trạch nghe đám người Thái Thực Tiễn và Hứa Trăn kể về các hạng mục và kế hoạch một cách tỉ mỉ đến tinh tế, khiến cho gã tìm lại cảm giác nhiệt huyết đã mất từ lâu.

—— đây mới là thái độ mà một người gây dựng sự nghiệp nên có!

Có thể hợp tác với một nhóm người như vậy, cũng là một trải nghiệm rất hiếm có đối với gã!

Trời đã khuya, Tần Thiệu Trạch được Thái Thực Tiễn và Hứa Trăn đích thân tiễn xuống lầu, gã cảm thấy cả nhiệt huyết chóng mặt, vụng vụng hồ hồ, đồng thời lại vô cùng chờ mong được quay “Chiến Trường Sa”.

Nhưng mà cười cười, Tần Thiệu Trạch bỗng nhiên cảm thấy một tia không đúng.

Nhân tiện.....

Ta đến Lang Gia các, Hứa Trăn không nhận vai diễn của mình, mà ngược lại mình còn chi ra nửa tỷ, ngoài ra còn tiện thể ký một phần “khế ước bán mình” ...

Rốt cuộc tại sao mình còn có thể cười hi hi? ?

Tần Thiệu Trạch quay đầu lại, nhìn về phía Hứa Trăn đang tươi cười xán lạn mà phát tay cáo biệt chính mình, nụ cười trên mặt dần dần đông cứng lại.

Gã bỗng nhiên nhớ lại bộ phim truyền hình “Lang Nha Bàng” mà mình đã xem vào năm ngoái.

Trạng thái hiện tại của mình có phải cũng giống như Dự Vương điện hạ bị Mai Trường Tô lừa dối hay không? ?

Chương 788: Bình Phẩm Giải Thưởng

Sau khi đàm phán hợp tác với Tần Thiệu Trạch, tâm tình của Hứa Trăn vô cùng sung sướng, cảm giác đơn hàng mua bán lần này chính là một mũi tên trúng hai con chim.

Vừa nhận được đầu tư lại vừa mới được một diễn viên ưu tú gia nhập...

Khụ, không phải là “một mũi tên trúng hai con chim”.

Mà phải là đôi bên có tiền cùng nhau kiếm, nguy hiểm cùng nhau gánh, hợp tác để mang lại lợi ích cho cả hai bên và mọi người đều vui vui vẻ vẻ.

Hứa Trăn thật sự không có ý hỏ Tàn Thiều Trạch, “Chiến Trường Sa” là một dự án vô cùng chất lượng, mà nhân vật Tiết Quân Sơn cũng là một vai diễn gây thiện cảm. Có công ty bọn họ tham gia vào thì đại khái có thể đánh cuộc một phen danh lợi và doanh thu.

Còn đối với công ty nhà mình, Phong Trạch giải trí đầu tư không chỉ có ý nghĩa diễn viên gia nhập, tài chính chảy vào, đồng thời còn dùng chung tài nguyên.

“Tài nguyên” này chủ yếu đề cập đến mối quan hệ hợp tác với các công ty thượng nguồn và hạ nguồn.

Xét cho cùng, Lang Gia các là một công ty mới thành lập với quy mô nhỏ, nhân mạch hạn hẹp và không đủ vốn.

Số tiền đầu tư hơn 100 triệu nhân dân tệ vào “Chiến Trường Sa” gần như là toàn bộ dòng tiền của họ trong giai đoạn này.

Với mức đầu tư cao như vậy không chỉ vì Thái tổng “Phá của”, mà đồng thời còn bị đề tài ảnh hưởng.

“Chiến Trường Sa” là một bộ phim chiến tranh, hơn nữa còn đề cập đến bối cảnh lớn là “Hỏa hoạn Trường Sa”. Hứa Trăn cố ý truy đến tận cùng để nhận lấy một cái gục đầu của Thái tổng, rằng nếu ông muốn biến bộ phim này thành một tinh phẩm thì nhất định phải đầu tư trên trăm triệu.

Mà một nhà công ty điện ảnh nếu muốn tiếp tục phát triển không ngừng thì nhất định không nên liều mạng ném tiền vào cùng một chỗ.

Nếu đã muốn làm một bộ phim hay nhưng không có đủ tiền, cách tốt nhất là mời các công ty khác để chia sẻ chi phí.

Lợi ích được chia sẻ và rủi ro cũng được san đều cho đôi bên, hơn nữa nhân mạch trong vòng cũng được kinh doanh từng chút một theo cách này.

Hiện tại, bên phía Tàn Thiều Trạch sẽ chỉ sẻ một phần ba, giúp công ty nhà mình giảm được rất nhiều áp lực.

Nếu có cơ hội, Hứa Trăn cảm thấy rằng hẳn có thể hỏ thêm một hoặc hai nhà nữa vào công ty, mà công ty nhà mình chỉ cần chiếm khoảng 50% cổ phần là được..

Nghĩ như vậy, quản gia cần kiệm Hứa Trăn bắt đầu yên lặng đem ánh mắt nhìn về những đối tượng hợp tác tiềm năng khác.

.....

Vào tháng 4 và tháng 5, khi “Chiến Trường Sa” đang ở giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, thì sự nghiệp đại học của Hứa Trăn cuối cùng cũng đi tới kết thúc.

Cuối tháng 4, vở kịch tốt nghiệp chính thức kết thúc, giữa tháng 5, buổi bảo vệ khóa luận tốt nghiệp cũng được tổ chức như dự kiến.

Luận văn tốt nghiệp của Hứa Trăn viết về việc xây dựng nhân vật bi kịch trong hí kịch, tuy văn phong không quá xuất sắc nhưng rất cân đối, phù hợp với quy chuẩn.

Các giáo viên phụ trách biện hộ đều coi hấn như bảo bối, không ai có ý định cản trở hấn, mà bầu không khí của buổi bảo vệ luận án cũng khá hài hòa.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Trăn cảm thấy hơi buồn cười là một bộ phim truyền hình của một giáo viên đã lọt vào danh sách rút gọn của Giải thưởng Ngọc Lan năm nay, mà chính mình lại là giám khảo của giải thưởng lần này.

—— đúng vậy, ngài phụ trách biện hộ tốt nghiệp của tôi, tôi phụ trách bình thẩm giải Ngọc Lan của ngài.

Chỉ tiếc là mặc dù kỹ năng diễn xuất của lão sư không tệ, nhưng nhân vật lại không được, cho nên cuối cùng không thể lọt vào danh sách bình thẩm chung.

Hứa Trăn không tham gia vào bất kỳ hành vi sai trái nào vì lợi ích cá nhân, mà đã thành thật bỏ phiếu chống, cũng không biết điều này có được tính là “Khi sư diệt tổ” hay không.

Vào ngày 21 tháng 5, Hứa Trăn đã được mời đến Ma Đô để chính thức bắt đầu buổi bình thẩm cuối cùng của Giải thưởng Ngọc Lan lần này.

Chiều hôm đó, hấn ngồi máy bay đi đến Ma Đô, ban tổ chức đã cử xe đón hấn tới một khách sạn ở ngoại ô thành phố, trong hai tuần tới, ban giám khảo sẽ đóng cửa tại đây để xem xét và thảo luận về danh sách cuối cùng.

Hứa Trăn ở “đơn vị phim truyền hình”, đơn vị này có một chủ tịch và bốn giám khảo bình thường, theo thông lệ, các giám khảo về cơ bản được lựa chọn từ những người chiến thắng trong năm năm qua.

Thật trùng hợp, chủ tịch bộ phận phim truyền hình năm nay lại là tổng đạo diễn Cao Chấn của “Tam Quốc”.

“Nha, đây không phải là “đại đô đốc” nhà ta hay sao!”

Vừa mới vào khách sạn qua lối đi VIP, Hứa Trăn đã đụng phải Cao Chấn ở hành lang trước khi hắn có thời gian về phòng.

Cao đạo lập tức sáng bừng hai mắt mà chạy về phía hắn, vỗ vỗ cánh tay Hứa Trăn một cách thân thiết, sau đó lại tấm tắc cảm thán nói: “Hai năm không gặp, càng ngày càng soái!”

“Đúng là cầm cúp “Thị đế” xong, khí chất cả người đều trở nên khác biệt, ha ha ha!”

Hứa Trăn cười nói: “Vừa nhìn thấy Cao đạo, tôi liền có cảm giác như mình còn đang ở đoàn phim “Tam Quốc”, và ngay lập tức bắt đầu suy nghĩ về cảnh quay tiếp theo của mình là cái gì.”

“Ha ha ha ha.....” Nói xong, hai người nhìn nhau cười cười.

Hứa Trăn hàn huyên hai câu với Cao Chấn ở hàng lang, sau đó liền nhanh chóng trở về phòng để sắp xếp hành lý.

Vào buổi tối, Ban tổ chức Giải thưởng Ngọc Lan đã tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi cho tất cả các giám khảo, tuyên bố chính thức bắt đầu công việc của các giám khảo.

Chương 789: Cãi Cọ Tung Bùng

Vào bữa cơm tối, Hứa Trăn gặp được ba vị giám khảo cũng tổ khác.

Ngoại trừ Chủ tịch Cao Chấn, thì hắn chưa bao giờ hợp tác với ba người này, cho nên không quá quen thuộc với họ.

Điều khiến Hứa Trăn có chút chột dạ là trong năm người, trừ mình ra, thì các vị giám khảo còn lại đều là đại tiền bối thành danh đã lâu, tuổi trẻ nhất cũng hơn mình gần 20 tuổi.

Ngồi ở đây đều là thúc thúc, a di, thậm chí là đại gia, đại nương.

Hơn nữa ở trên bàn tiệc, hẳn rõ ràng cảm giác được những vị trưởng bối này không phục, đặc biệt là một nữ đạo diễn, tính tình khá ngang ngạnh, quan điểm nói một không nói hai, lời nói rất tuyệt đối.

Hơn nữa tử lượng cũng tương đương kinh người, làm một cân rượu trắng, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh sáng như thường.

——Thật là một nhân vật lợi hại!

Hứa Trăn cảm giác công việc bình thản kéo dài hai tuần này, chắc chắn sẽ gây ra một hồi huyết vũ tinh phong.

Một tiểu bối như mình vẫn nên làm một con cá mập, không nên cố gắng đi thuyết phục người khác.

Dù sao khi bỏ phiếu, mọi người độc lập bỏ phiếu, không can thiệp lẫn nhau, khi đến thời điểm, hẳn chỉ cần một lòng một dạ, bỏ phiếu cho ứng cử viên lý tưởng trong đầu.

.....

Hứa Trăn nghĩ như thế và cũng muốn làm như thế.

Bởi vì ảnh hưởng của sự cố “Giám kham nổi giận khi xem phim” vào hai năm trước, thì trong tuần đầu tiên của Giải thưởng Ngọc Lan, các giám khảo đã tập trung tại phòng chiếu phim nhỏ để xem phim truyền hình vào mỗi ngày.

Kể từ đó, nhiệm vụ hàng ngày của Hứa Trăn là vui vẻ xem phim truyền hình, nhìn chung cuộc sống khá thanh thoi và thoải mái.

Tuy nhiên, thật đáng tiếc là mỗi ngày sau bữa tối, chủ tịch Cao Chân sẽ gọi tất cả các giám khảo lại với nhau để thảo luận về bộ phim truyền hình mà họ đã xem hôm nay, tất nhiên, điều được quan tâm nhất là quyền sở hữu cúp “Thị đế” cùng “Thị hậu”.

Mỗi ngày thảo luận đều có thể dùng gà bay chó sủa, cấp đầu mặt trắng tới để hình dung.

Hứa Trăn đã xuất đạo được mấy năm, cũng đã hợp tác với một số lượng lớn nhân sĩ trong vòng, chưa kể những vị tiền bối

này.

Bởi vì tác phẩm lọt vào danh sách rút gọn không có quả hồng mềm, mạnh yếu chỉ sần sần như nhau, kết quả là, mỗi ngày hắn đều lắng nghe ý kiến thảo luận của mọi người và có thể nhận biết rõ ràng khuynh hướng của từng người.

Nói ví dụ, Cao Chân thực sự thích một diễn viên tiền bối từng nhận được giải thị đế, mà vị nữ đạo diễn kia lại có ý kiến hoàn toàn bất đồng, cho rằng phải cho tân nhân nhiều cơ hội.

Hai người này mỗi ngày đều ồn ào nhất phòng họp, đối với cùng một cốt truyện, hai vị đại đạo diễn lại có thể đưa ra những lời đánh giá hoàn toàn khác nhau.

Không thể không nói, đúng là mở rộng tầm mắt.

Vị nữ giám khảo này tên là Thẩm Hồng Mai, năm nay hơn 50 tuổi, tóc ngắn, kính gọng vàng, mang khăn lụa, nhìn qua sắc bén mà giỏi giang.

Sau khi Hứa Trăn nhìn thấy vị tiền bối này, từ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn là “Bà bà”, từ thứ hai là “Chủ nhiệm tổ dân phố”, và từ thứ ba là “A di rất thích đi giới thiệu đối tượng cho người khác”.

Sự thật chứng minh, vị đạo diễn Thẩm Hồng Mai này thật sự rất nổi tiếng về các bộ phim luân lý xã hội.

Quả nhiên là không có chọn sai nghề.

Ngoại trừ những tác phẩm nổi danh thì Thẩm đạo còn là “Bá Nhạc” nổi danh trong giới.

Bà rất thích khai quật tân nhân, cũng rất giỏi khai quật tân nhân, bà luôn có thể tìm đúng người để đóng đúng vai, thể hiện sức hút riêng của mỗi người.

Là một diễn viên trẻ, Hứa Trăn vô cùng ngưỡng mộ và biết ơn những tiền bối như vậy.

Tuy nhiên, đối với bình phẩm năm nay, hắn đứng về phía Cao đạo hơn.

Ứng cử viên cho “Thị đế” được Cao đạo đề cử tên là Vương Nguyên Anh, người đã lọt vào danh sách với tác phẩm “Chồng già vợ trẻ”.

Trong bộ phim, Vương Nguyên Anh đóng vai một giáo viên đại học góa vợ, cả tạo hình nhân vật và kỹ năng diễn xuất cá nhân đều xuất sắc, có thể nói là đỉnh cao của ngành phim truyền hình hiện nay.

Mặc dù tiền bối Vương Nguyên Anh đã từng thắng giải Thị đế một lần, nhưng đó đã là mười tám năm trước.

Hơn nữa, vai diễn từng đoạt giải của ông là một nông dân lên thành phố làm việc, điều đó rất khác với vai diễn lần này và ông cũng có một bước đột phá đáng kể trong kỹ năng diễn xuất, Hứa Trăn cảm thấy rằng danh hiệu thị đế lần hai là hoàn toàn xứng đáng.

Người trẻ tuổi xuất sắc đúng là rất thích hợp để cổ vũ, nhưng phải quán triệt đúng mức.

Khích lệ vượt quá một giới hạn nào đó sẽ không còn gọi là khích lệ mà gọi là phúng sát.

.....

Tổ bình thẩm bọn họ đã xem phim truyền hình trong năm ngày, Cao Chấn cùng Thẩm Hồng Mai liền lái nhà lái nhái trong suốt năm ngày.

Vào ngày thứ sáu, ban giám khảo tình cờ xem được một đoạn clip nổi bật của một diễn viên trẻ, Thẩm Hồng Mai lập tức khen ngợi diễn xuất của nam diễn viên, trong khi Cao Chấn phản đối, hai người lập tức cãi nhau dữ dội.

“Đoạn biểu diễn vừa rồi của Trần Ngang chẳng lẽ không tốt sao?”

Hứa Trăn đang tự mình xem phim vô cùng hăng hái, nhưng bỗng nhiên phát hiện màn hình bị người ẩn nút tạm dừng, hắn lập tức theo bản năng mà quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, Thẩm Hồng Mai dùng điều khiển từ xa chỉ vào màn hình, rồi nói với Cao Chấn: “Một bên khóc, một bên thu thập hành lý, càng khóc càng lớn tiếng, cảm xúc có chút suy sụp, tôi cảm thấy một đoạn này xử lý rất xuất sắc!”

Cao Chấn nhíu mày nói: “Hắn khóc rất hăng hái nhưng hoàn toàn không có sức cuốn hút.”

“Đoạn biểu diễn này không hề lay động đến tôi, nó giống như lông gà rơi đầy đất mà thôi.”

Thẩm Hồng Mai nhin không được mắt trợn trắng, nói: “Nơi này vốn dĩ cũng không phải chỗ để khóc, người đàn ông này nửa đời đều chịu uất ức, đây là hắn tự mình phát tiết, không phải làm ngài khóc.”

Cao Chân gần như bị bà chọc cười, chỉ vào màn hình và kêu lên: “Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói nam diễn viên chính đã khóc thành như vậy, nhưng lại không phải vì đã động người xem!”

“.....”

Hai vị đạo diễn lái nha lái nhái ồn ào đến không để yên, mà Hứa Trăn thì lại vô cùng bất đắc dĩ.

..... Có thể để tôi xem xong cốt truyện này rồi hắn cãi nhau không?

Dừng ở chỗ này thật sự khiến người khó chịu!

Chương 790: Ưu Tiên Diễn Viên Trẻ

Cốt truyện vừa đề cập đến việc vợ của nam chủ đã cầu thả khi chăm sóc đứa trẻ, dẫn đến cái chết thương tâm của cô con gái ba tuổi trong một vụ tai nạn xe hơi.

Sau khi lo tang con xong, người vợ áy náy thu dọn đồ đạc định ra về, nam chính vừa giúp cô thu dọn đồ vừa khóc lóc thảm thiết.

Hứa Trăn đang chờ xem hai người có muốn ly hôn hay không, nhưng tại sao bọn họ lại muốn dừng cho khúc này chứ?

Hứa Trăn lấy điện thoại di động ra, do dự có nên bật dữ liệu lên xem tiếp không, cuối cùng, hắn cắt điện thoại di động, lấy từ trong túi ra một cuốn sổ nhỏ, viết tiểu sử nhân vật trong “Chiến Trường Sa”.

Quên đi, đợi lát nữa xem tiếp, cuộc cãi nhau nào rồi cũng đến hồi kết thúc.

.....

Nhưng thật đáng tiếc, hai vị đại lão này đã cãi nhau tận mấy chục phút.

“..... Đúng vậy, không sai, tôi thừa nhận kỹ năng diễn xuất của Trần Ngang đúng là không bằng Vương Nguyên Anh, nhưng ngài cũng không đi so với người có hơn 20 năm kinh nghiệm được.”

Thẩm Hồng Mai nói: “Hơn nữa Vương Nguyên Anh đã đoạt giải thị đế một lần, tại sao còn phải cho nữa?”

“Nếu giải thưởng được đánh giá như vậy, thì giải Ngọc Lan liền biến thành trò tự tiêu khiển của một đám lão gia hỏa, vậy giải thưởng này có thể khuyến khích ai nữa? Còn có tác dụng gì?”

Hứa Trăn yên lặng mà viết nhất ký nhân vật, nỗ lực ngăn chặn những âm thanh cãi cọ âm ỉ.

Tuy nhiên, Thẩm Hồng Mai tiếp tục nói: “Trong Giải thưởng Ngọc Lan lần trước, Hứa Trăn cùng Lý Vĩnh Bân đều được đề cử cùng một lúc, và cuối cùng thị đế đã được trao cho Hứa

Trần. Nói như vậy, chẳng lẽ thật sự cho rằng kỹ thuật diễn xuất của hắn tốt hơn Lý Vĩnh Bân sao?”

Hứa Trần nằm không cũng trúng đạn, thế là hoang mang ngẩng đầu lên.

Thẩm Hồng Mai nhìn thấy ánh mắt của hắn thì mới phản ứng được bản thân lỡ lời, vội vàng vẫy vẫy tay, cười nói: “Không có việc gì đâu tiểu Hứa, dì đang khen ngợi cậu!”

Hứa Trần: “.....”

Dì ơi, tôi có lỗi tai và tôi cũng có não.

Thẩm Hồng Mai xấu hổ mà hắng giọng, nỗ lực nói bù: “Giải thưởng Ngọc Lan được thành lập để khuyến khích sự phát triển mạnh mẽ của phim truyền hình, để thế hệ trẻ đang ở độ tuổi sung sức có thể đóng góp nhiều hơn cho ngành phim truyền hình.”

“Hay nhìn xem, nếu cấp thị đề cho Lý Vĩnh Bân, mà ông ấy cũng công thành danh toại, vậy còn ý nghĩa gì?”

“Trao cho Hứa Trần thì liền không giống...”

Bà xoay đầu lại, hỏi Hứa Trần: “Dì hỏi cậu, năm nay cậu có phim truyền hình gì?”

Hứa Trần cầm bút máy trong tay, khô khan nói: “Thực xin lỗi, Thẩm đạo, năm nay tôi không có phim truyền hình nào cả.”

Thẩm Hồng Mai: “.....”

Đề tài bị chết cứng.

Bởi vì câu đối thoại này mà phòng chiếu phim mời vừa cãi cọ ầm ĩ đã bỗng chốc yên lặng xuống.

Một vài người xấu hổ, nhưng đột nhiên bên trong sảnh lại vang lên một âm thanh quen thuộc.

“Đôi ba.”

“Xin lỗi.”

Chúng giám khảo sôi nổi quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, một vị giám khảo đang chơi đấu địa chủ thì phát hiện ánh mắt của mọi người đang dồn về phía mình, sắc mặt liền lập tức cứng đờ.

.....

Vị giám khảo không cẩn thận tạo ra hiệu ứng âm thanh của trò chơi là một nhà biên kịch.

Hắn vội vàng thu hồi di động, xấu hổ mà cười ha ha, sau đó lại dừng cảm lên tiếng: “Cái kia, ha ha, có thể để tôi nói một câu hay không...”

“Cảnh khóc vừa rồi, tôi cảm giác Trần Ngang diễn rất khá, cảm xúc phi thường no đủ, hơn nữa biểu diễn có trình tự.”

“Con gái mất, vợ thu dọn đồ đạc ra đi, lúc vợ nói “Thực xin lỗi” thì hắn liền không tiếng động mà rơi lệ, sau đó khi nghe được vợ nhắc lại chuyện đã xảy ra, hắn nói “em đừng nói nữa, cầu xin em đừng nói nữa”, nước mắt bắt đầu nhỏ giọt, nhỏ giọt, mãi cho đến lúc gàoร้อง lên.”

“Diễn rất tốt, thế nhưng, khán giả một bên giận vợ của hắn, bên khác lại đau lòng cho con gái, hai loại cảm xúc đan xen, đối chọi, do đó mà khó có thể đả động người khác.”

Biên kịch nói: “Tóm lại, diễn viên đúng là diễn xuất rất tốt, nhưng kịch bản lại không để cho người xem khóc ở chỗ này.”

Nhưng Cao Chấn hiển nhiên rõ ràng không tán đồng quan điểm này, ông nói: “Đây cũng kêu là có trình tự? đây phải gọi là càng khóc càng hung! Khóc muốn tràn màn hình rồi!”

“Nếu cảm xúc hỗn tạp thì hắn phải tách nó ra! Nhưng hắn lại trộn lẫn hai loại cảm xúc rồi khóc bù lu bù loa lên, khóc đến mơ màng hồ đồ, thật không rõ ràng, khiến người khác không thể đồng cảm.”

“Người xem chỉ cảm thấy nam chính là kẻ bất lực, chỉ biết khóc, làm người hận không thể vọt vào đánh hắn!”

“.....”

Mấy vị giám khảo nói nói, dần dần tiến vào giai đoạn mòm năm miệng mười hỗn chiến.

Mà Hứa Trăn nghe được nội dung mấy người thảo luận thì lại giống như đang suy tư cái gì.

Hai loại cảm xúc lộn xộn ở bên nhau, cho nên dẫn tới tình cảm bị hòa tan?

Đây là một vấn đề mà trước đây không được chú ý.

Hắn tự hỏi một lát, mượn cơ hội chen vào nói: “Về đoạn biểu diễn mới vừa rồi, tôi có một ý tưởng.”

Nghe thấy hắn mở miệng, Cao Chân vẫn luôn tứ cố vô thân tức khắc chờ mong mà nhìn qua, chờ ý kiến của hắn.

Nhưng mà, Hứa Trăn lại không có ý định đi đánh giá đoạn biểu diễn này có đáng lấy thưởng hay không, mà là dùng ngữ khí tham khảo, hỏi: “Có thể xử lý như thế này không?”

“Nam chính ngay từ đầu trước đừng khóc, mà phải tức giận, để người xem đứng ở góc nhìn của nam chính, sau đó thông quan hắn mà trút hết bực bội đối với người vợ.”

“Tiếp theo, lúc đoạn biểu diễn sắp kết thúc, thì lại thiết kế cảnh quay vào một di vật của con gái, chính ngay lúc này, hắn sẽ bật giác khóc lớn.”

“Xử lý như vậy, liệu hai loại cảm xúc có được tách biệt rõ ràng hay không?”

Lời này của Hứa Trăn vừa nói ra, mấy giám khảo liền lập tức ngắt người, bất chợt yên tĩnh lại.

Mấy người ở đây đều là những người hành nghề trong ngành, tầm nhìn và khả năng phán đoán của họ không tệ.

Vừa rồi bọn họ quá bận tranh cãi về chất lượng của đoạn biểu diễn này, mà không nghĩ tới việc làm thế nào để biểu diễn tốt hơn.

Hiện giờ nghe được đề nghị này của Hứa Trăn thì tức khắc cảm thấy có chút kinh ngạc.

Giận thì trút giận, sau đó lại khóc, đem cảm xúc tập trung vào sự thương tiếc đối với con gái nhỏ...

Xử lý như vậy, thì thật sự tốt hơn nguyên bản rất nhiều!

Chương 791: Hiệu Quả Hoàn Toàn Khác Biệt

Cao Chân lập tức mở miệng tán đồng: “Tôi cảm thấy lời tiểu Hứa rất tốt.”

“Thật ra đoạn cốt truyện này có điểm gây khóc, nhưng diễn viên không được cho nên mới dẫn tới việc người xem không thể đồng cảm.”

Lúc này, một nữ diễn viên chưa nói mấy câu cũng mở miệng nói: “Tôi cũng cảm giác lời của Hứa Trăn tốt hơn bản gốc.”

“Bản gốc chỉ có khóc, không có một chút cảm xúc nào bên trong, cho nên mới không thể đả động lòng người.”

Nói đến đây, vị nữ diễn viên này quay lại nhìn Hứa Trăn: “Không bằng hai ta diễn một đoạn? Hai câu vừa rồi, chúng ta thử xem có hiệu quả hay không.”

Nghe xong kiến nghị này, Hứa Trăn lập tức sáng ngời hai mắt, cười nói: “Được, Trình lão sư, tôi cũng đang muốn thử xem cảm giác đúng hay không.”

Nữ diễn viên vừa mới đưa ra yêu cầu chính là thị hậu Trình Lập Tuyết.

Vị tỷ tỷ này chính là nữ thần nổi danh trong giới kịch nói, cô thỉnh thoảng có đóng vài bộ phim truyền hình, nhưng đều có thể thu hoạch được thành tích vô cùng tốt.

Dù chỉ là một phân đoạn nhỏ nhưng cũng là cơ hội hiếm có để đối diện cùng cô.

Trình Lập Tuyết hỏi: “Di vật của con gái mà cậu nói là vật gì?”

Hứa Trăn sờ sờ ở trong túi, lấy ra một khối chocolate.

Hắn do dự một hồi, lại cầm lên cắn một ngậm, sau đó nói: “Cái này đi, chocolate mà con gái đang ăn dở.”

Nghe được lời này, trong mắt Trình Lập Tuyết tức khắc lộ ra biểu tình tán dương, gật đầu nói: “Không tồi, cái này tốt, vô cùng tốt.”

“Không cố tình, hơn nữa lại dễ khiến người xem liên tưởng đến đứa trẻ.”

Hứa Trăn nhếch miệng cười, đặt miếng chocolate đã cắn sang một bên, lưu trữ trong chốc lát dự phòng.

.....

Trình Lập Tuyết nói cũng không làm ra vẻ, trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, dịch vài bước, ngồi xuống vị trí bên cạnh Hứa Trăn.

Hai người chỉ là đối lời kịch, cho nên không có đứng dậy, cứ như vậy từng người ngồi ở trên chỗ ngồi của mình, trước mặt là hình ảnh của bộ phim truyền hình gốc.

Nhìn thấy hai người chuẩn bị diễn lại đoạn cốt truyện mới thảo luận, thì trong mắt Thẩm Hồng Mai tức khắc lộ ra biểu tình cực kỳ phức tạp.

Tùy tay liền diễn? ?

Thật đúng là kẻ tài cao gan cũng lớn.....

Liệu có tốt hơn bản gốc?

Phải biết rằng, Hứa Trăn đã đạt giải thị đế một lần.

Hơn nữa, vừa rồi còn bị bà nói là thực lực không đủ, giám khảo vì muốn cổ vũ hấn cho nên mới trao giải “Thị đế” ...

Nếu bộ phim đã được hoàn thành tốt của Trần Ngang lại không thể so với một đoạn nhỏ mà người ta tùy tiện diễn thì làm sao có thể trao giải cho hấn đây?

Ngay khi bà đang nghĩ như vậy, thì Trình Lập Tuyết đã vỗ vỗ tay, ý bảo đoạn diễn này chính thức bắt đầu.

Mà nương theo âm thanh nhỏ này, trạng thái thập phần buông thả của hai người đã lập tức thay đổi.

Sắc mặt của Hứa Trăn trầm xuống, biểu tình nhìn qua có chút hoảng hốt.

Mà Trình Lập Tuyết thì trong nháy mắt liền đỏ hốc mắt, vẻ áy náy bộc lộ ra ngoài.

“Em.. em tới lấy đồ...”

Nói xong, cô cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Hứa Trăn, chân tay luống cuống mà tùy tiện nắm lấy chiếc ba lô trên chỗ ngồi, bắt đầu đóng gói đồ vật.

Mặc dù về cơ bản đây là một màn trình diễn không có vật thể, nhưng qua động tác lộn xộn của cô ấy, nhiều người có thể thấy

rõ cô đang gấp quần áo, đóng gói giày dép và thu dọn mỹ phẩm trên bàn...

Thu dọn xong, Trình Lập Tuyết lại bắt đầu tìm kiếm không mục đích, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Hứa Trăn ngay từ đầu chỉ là an an tĩnh tĩnh mà ngồi ở trên chỗ ngồi, xem nàng như không khí.

Thẳng đến lúc này, trong mắt hắn mới lộ ra một chút căm giận, hắn đứng lên, bắt đầu nhét đồ đạc vào trong ba lô của cô một cách lung tung, hoàn toàn chẳng phân biệt chủng loại.

Trên khuôn mặt Hứa Trăn không có biểu hiện gì tức giận, nhưng mọi người có thể cảm nhận rõ ràng từ những cử chỉ thô lỗ và cánh tay nổi gân xanh do gắng sức quá mức của hắn: hắn rất tức giận và cảm xúc của hắn đang trên bờ vực mất kiểm soát, hắn chỉ ước gì nữ nhân này mau mau biến mất khỏi mắt hắn.

Chỉ nhìn thấy điều này, các giám khảo xung quanh không thể không âm thầm tán thưởng.

Diễn xuất tốt, nhất cử nhất động đều là diễn, thậm chí không cần dựa vào nét mặt.

Mà một bên Trình Lập Tuyết nhìn thấy trạng thái lúc này của hắn thì kinh ngạc mà ngừng tay, vẻ áy náy trên mặt tức khắc trở nên càng đậm.

“Thực xin lỗi.....”

Cô mở miệng, hốc mắt tức khắc phấp phồng, nức nở nói:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

“Đừng nói nữa, đừng xin lỗi!”

Hứa Trăn lần đầu tiên mở miệng, bỗng nhiên thanh âm khàn khàn mà kêu lên: “Muốn nói, thì cô hay nói với Mạt Mạt!”

“Chứ đừng có nói với tôi!”

Trình Lập Tuyết bị hắn quát lớn đến mức im miệng.

Cô nhấp nhấp miệng, cúi thấp đầu xuống, nước mắt trong nháy mắt tràn ra ngoài.

Lúc này, các giám khảo xung quang đều cảm thấy trái tim mình thoáng run rẩy.

Cùng một kịch bản, nhưng diễn xuất tốt và diễn xuất vụng về lại tạo ra hai hiệu quả hoàn toàn không giống nhau.

Nhìn phiên bản diễn xuất của Hứa Trăn cùng Trình Lập Tuyết, không chỉ cảm xúc phần nội được phóng thích, mà thậm chí vợ của hắn cũng không khiến cho người ta chán ghét nữa.

Hơn nữa theo lời của Hứa Trăn nói, diễn xuất như vậy sẽ giúp người xem có thể nắm bắt rõ ràng cảm xúc của thời điểm này, để họ không bị rối loạn, dẫn đến việc không thể đa động nhân tâm.

Chỉ với một chút cải biến nhưng cấp độ của toàn bộ màn trình diễn đột nhiên trở nên khác hẳn so với lúc này.

Chương 792: Quả Nhiên Lợi Hại

Diễn đúng, vai nam chính nghe người vợ nói “Thật xin lỗi” thì sẽ yên lặng chảy nước mắt.

Nhưng đoạn biểu diễn vừa mới này lại là: Hứa Trăn lúc đó không khóc, mà là nổi giận.

Ngược lại còn làm người vợ bị cảm xúc lây nhiễm, áy náy mà khóc.

Cải biến một cách vi diệu, dẫn đến hướng đi của cả đoạn diễn và tình tiết thoáng cái đã thay đổi.

Nam chính không uất ức, nữ chính cũng không giả mồm, khiến mấy vị ban giám khảo khác chung quanh không khỏi hết sức kinh ngạc.

Đám Hứa Trăn đương nhiên không có thời gian dừng lại phân tích, mà là thuận thế đối thoại lời kịch kế tiếp.

Trình Lập Tuyết lúc này đã không tiếp tục thu thập hành lý, mà là lấy tay cào tóc, đau khổ, áy náy, tự trách, một đồng cảm xúc xông lên đầu.

“Là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi...”

Cô thống khổ ghen ngào nói: “Tôi không xứng làm mẹ, tôi có lỗi với Mẹ Mẹ, mẹ có lỗi với con...”

Mà Hứa Trăn lúc này cũng không thu dọn đồ đạc tiếp, hấn trầm mặc đứng trước mặt Trình Lập Tuyết, nghe cô cuồn loạn không ngừng không nghỉ, lồng ngực kịch liệt đập trùng, hô hấp càng ngày càng gấp rút.

“Tôi cầu xin cô...”

Nửa ngày, hấn rút cuộc không thể nhịn được nữa, ném ba lô trong tay xuống đất, gằm nhẹ nói: “Đừng nói nữa, tôi cầu xin cô!”

Thân thể Trình Lập Tuyết run lên, bất ngờ ngừng nói.

Cô chần chờ muốn ngẩng đầu lên, nhưng cuối cùng từ bỏ, chỉ là đưa tay bịt miệng lại.

Hứa Trăn hít sâu một hơi, cũng không nói thêm cái gì, cầm ba lô lên, tiếp tục loạn xạ nhét đồ vật vào.

Người vợ âm thầm rơi lệ, người chồng sắc mặt xanh xám thu thập hành lý, cảnh tượng trước mắt tĩnh mịch đến làm người ngạt thở.

Đúng lúc này, Hứa Trăn giống như vô ý nhặt lên thanh chocolate trong góc kia.

Phong bì nửa mở, thanh chocolate dính bụi đã không thể ăn.

Một góc đã bị cắn, mặt trên còn in một loạt dấu răng.

Hứa Trăn cầm thanh chocolate, cúi đầu lẳng lặng mà nhìn, đột ngột dừng thu dọn đồ đạc.

Phảng phất thời gian lúc đó cũng tạm dừng theo.

“Ha ha...”

Nửa ngày, hấn khó khăn hít một hơi, cười khẽ một tiếng.

“Nhóc con này,” Hứa Trăn phát phát thanh chocolate trong tay, cười nói, “Cắn rồi còn ném, ném mạnh đến biến dạng...”

Theo tiếng cười, môi hấn bắt đầu run rẩy, thanh âm cũng đổi, dần dần ghen ngào khó tả.

Nước mắt lặng yên không một tiếng động lăn xuống gương mặt hấn.

Hứa Trăn đưa hai tay vịn chỗ ngồi hàng phía trước, thân thể bởi vì kịch liệt run rẩy mà không cách nào đứng vững.

Hắn còn cầm thanh chocolate kia, chậm rãi ngồi xồm xuống, thân thể cuộn tròn, yên lặng rơi lệ dần dần biến thành nghẹn ngào khóc rống.

...

Bên ngoài màn hình, ban giám khảo Thẩm Hồng Mai chẳng biết lúc nào đã lệ rơi đầy mặt.

Bà lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau vệt nước khóc mắt, cúi đầu trầm mặc không nói.

Vị trí cách lưng Hứa Trăn không đến 5 mét, bản gốc phim truyền hình vẫn như cũ tạm dừng bên trên màn hình.

Hình ảnh vai nam chính nắm quần áo khóc đến co người lại, phía dưới màn hình còn biểu hiện ra một hàng chữ màn: “Tôi cầu xin cô đừng nói”.

Bối cảnh câu chuyện giống nhau như đúc, lời kịch không khác bao nhiêu.

So sánh sự khốc liệt thì không ai không thấy.

Được đó, nếu như đây mới là trình độ thị đế nên có, Trần Ngang xác thực là không xứng đáng được thưởng...

Mặc kệ là kỹ năng diễn xuất, lý giải nhân vật, còn là xử lý cảm xúc, đều không cùng một tầng cấp.

Ước chừng mười giây sau, Hứa Trăn và Trình Lập Tuyết kết thúc đối diễn.

Hai người một lần nữa về tới chỗ ngồi của mình, mấy vị ban giám khảo bên trong sảnh lập tức tán thưởng đoạn biểu diễn vừa này.

“Hiệu quả so tưởng tượng còn tốt hơn.” Cao Chấn hào hứng bưng bưng nói: “Phương pháp diễn này xác thực là có thể giải quyết vấn đề cảm xúc lộn xộn.”

“Tiểu Hứa thật lợi hại nha, nói trúng tim đen, tôi thấy cậu về sau hoặc là suy nghĩ làm đạo diễn thử!”

“Ha ha ha...” Chung quanh, mấy người còn lại lập tức cười ra tiếng.

Cao Chấn lúc này không có cố ý đi trạc Thẩm Hồng Mai, tỷ như “Biểu diễn như vậy bà cũng không cảm thấy xấu hổ mà khen?”, “Bà thế mà đánh đồng Trần Ngang với Hứa Trăn?” các loại.

Dù sao đều là người trong ngành, nên chưa đường lui ngay sau để nói chuyện.

Nhưng mà vụng trộm nhìn bộ dáng đôi phương ăn mệt thì không có vấn đề, đây cũng là một loại chuyện vui trong cuộc đời buồn tẻ của nghề ban giám khảo.

Nhưng là, làm Cao Chấn dùng ánh mắt liếc nhìn Thẩm Hồng Mai, đã thấy này người phụ nữ này thế nhưng không có tí xíu cảm giác ăn mệt nào, mà là đầy mặt tán thưởng nói: “Tiểu Hứa biểu diễn quá lợi hại, tôi kiềm không được nước mắt.”

“Diễn viên không chỉ phải học kỹ xảo, còn phải có tài, không thể phát tiết loạn xạ, phải hiểu rõ ràng diễn như thế nào mới có thể làm người xem cảm xúc.”

Bà vừa dùng khăn tay lau nước mắt, một bên lấy điện thoại ra, thân thiết đầy mặt nói: “Tiểu Hứa à, kết bạn với dì đi!”

“Dì thế nào thích cháu như vậy đâu!”

“Sáu tháng cuối năm dì tính toán trừ bị một bộ kịch mới, đang sàu tìm không thấy diễn viên thích hợp, đến lúc đó dì tìm cháu được không?”

Cao Chấn: “...”

Mặt đâu! Tôi hỏi bà, mặt mũi của bà đâu!

Chương 793: Lời Thoại Xuất Sắc Cần Phải Được Luyện Tập

Một đoạn cải vũ kịch liệt liên như vậy đầu voi đuôi chuột hạ màn.

Hơn nữa qua lần này thảo luận, Hứa Trăn cũng không làm cá khô, mà là tích cực tham dự thảo luận.

Ban giám khảo giải thưởng Ngọc Lan rất biết phân tích, ngoại trừ chủ tịch, bốn vị giám khảo còn lại gồm một đạo diễn, một biên kịch, một nam diễn viên cùng một nữ diễn viên.

Mọi người thảo luận ưu khuyết từ các góc độ một bộ kịch có, đầu não chạy liên hồi, Hứa Trăn cảm thấy rất có thu hoạch.

Liên nói ví dụ đoạn diễn ngẫu hứng vừa mới biểu diễn kia, liền làm hắn càng rõ ràng cái gì gọi là cấp độ biểu diễn.

Theo Hứa Trăn, cái gọi là cấp độ, chính là muốn theo kịch bản phát triển, có trình tự, có kế hoạch mà công bố nội tâm nhân vật ba động, làm người xem lý giải rõ ràng tâm thái nhân vật, từ đó đồng tình.

Nếu như mạch diễn quá phức tạp, sẽ chỉ làm người xem không hiểu ra sao, không rõ nhân vật đến cùng suy nghĩ cái gì.

Xem xong một bộ phim truyền hình, nhóm ban giám khảo lại tiếp tục nhìn một bộ.

Làm Hứa Trăn cảm giác rất thú vị là, Hoàng Chí Tín từng không thể thu được danh thị đế, lần ngóc đầu trở lại này, lần nữa mang theo phim mới mà đề cử mười tác phẩm.

Hơn nữa, hắn ta còn cố ý khổ luyện tiếng phổ thông, dùng giọng chính mình cho phim.

Tinh thần đáng khen.

Nhưng mà ăn ngay nói thật, Hứa Trăn không có ý tứ lấy việc công báo thù riêng, chỉ là, biểu hiện của Hoàng Chí Tín so với một đám cao thủ thực sự không phù hợp.

Có thể vào vòng cuối giải thưởng Ngọc Lan, chất lượng khẳng định là đủ, nhưng cũng vền vền như thế, thậm chí còn không bằng “Không Sơn Mộ Vũ” năm trước không lấy được đề danh kia.

“Hoàng Chí Tín diễn cũng quá tận lực.” Cao Chấn cau lông mày lại, nói: “Còn không tốt bằng biểu hiện mấy năm trước.”

Thẩm Hồng Mai cũng khó được phụ họa một tiếng, nói: “Hắn gần nhất đi đường có chút sai lệch, người khác nói hắn bạo phát thực lực, hắn liền một mạch bộc phát, thoát nhìn giống bệnh tâm thần, đặc biệt đầu mờ.”

Hứa Trăn lúc này nói tiếp nói: “Kỳ thật tôi cảm giác hấn diễn vẫn được.”

“Biểu cảm, động tác đều không có vấn đề quá lớn, chỉ là lời kịch hơi kém, quá nghiêng răng nghiêng lợi.”

“Nếu là chịu phối âm thì sẽ tốt hơn nhiều.”

Nói, hấn cầm lấy điều khiển từ xa, bấm yên lặng, để Hoàng Chí Tín biểu diễn, hấn phối âm: “Ai, đều đi đến một bước này, mày cảm thấy còn có thể không đếm xỉa đến chính mình?”

Không giống với gào thét ban đầu, thanh âm Hứa Trăn trầm thấp mà bình tĩnh, mang theo ba phần cười nhạo.

Lúc này, màn hình bên trong Hoàng Chí Tín bỗng nhiên đứng khỏi ghế, gất gao trừng mắt nhìn một người trẻ tuổi, diện mục dữ tợn cười nói: “Ha ha ha ha ha...”

Hứa Trăn tận lực đè thấp thanh tuyến, ý cười bên trong mang theo cảm giác thô ráp khàn khàn, nói: “Tao cho mày biết, ai cũng đừng tưởng trốn được.”

“Xong, tiếp tục!”

“...”

Đơn giản phối một đoạn âm, Hứa Trăn lại hủy bỏ yên lặng, để điều khiển từ xa về lại tay Cao Chân, cười nói: “Xem, nếu là làm lại phối âm, thì thật hấn diễn còn không tệ.”

Cao Chân ngơ ngác nhìn Hứa Trăn trước mặt, hồi tưởng lại đoạn phối âm kia, không khỏi run lập cập.

Này... Lại có chút không hiểu cậu đến cùng là khen hấn hay là tổn thương hấn đây...

Thôi, nói tóm lại họ Hoàng này không được, đánh rớt đi.

.....

Lời kịch xác thực là Hứa Trăn có bản lĩnh nhất.

Lời kịch và biểu diễn khác biệt, biểu diễn xem thiên phú, nhưng lời kịch là dựa vào luyện tập.

Bỏ công phu thì trình độ tự nhiên liền có thể đi lên.

Hấn vừa vào nghề đã bắt đầu mỗi ngày luyện tập, tăng thêm am hiểu bất chước, gặp qua nhiều tiền bối lợi hại, Hứa Trăn

không chỉ so với cùng thế hệ, cho dù so với nhóm thị đế cũng tính là không tệ.

Xa không nói, lời kịch của Trần Chính Hào cũng không bằng Hứa Trăn hiện tại.

Không có trải qua hệ thống “thanh đài hành biểu” huấn luyện, một số phương diện liền là khó tránh khỏi sẽ có khuyết điểm.

Lúc trước hai người chung tổ làm phim “Thất Cô”, Trần Chính Hào còn cố ý hỏi qua Hứa Trăn phương diện phương pháp huấn luyện lời kịch.

Hào ca hơn ba mươi tuổi còn có hứng thú đi bổ sung kiến thức cơ bản, Hứa Trăn cố ý gửi y một thư mục “đọc như thần” để luyện tập.

Có điều, lời kịch của Hứa Trăn cũng chỉ là “đủ dùng”, không thể xưng là đặc biệt tinh xảo.

Muốn nói thật lợi hại, phải ví dụ thị đế hậu tuyển của giải Ngọc Lan: Vương Nguyên Anh, xứng danh nhân tài kiệt xuất.

Hứa Trăn rất muốn nói một câu bất kính: Chính mình là xem phim của lão sư Vương Nguyên Anh mà lớn lên, khục...

Hắn đến nay còn nhớ rõ, thời điểm mình tiểu học, ngẫu nhiên xem qua một bộ tác phẩm của Vương lão sư, ông lúc ấy diễn trùm phản diện.

Nhưng mà khí chất phản phái của ông không hung tàn, ngược lại có chút cảm giác ôn tồn lễ độ.

Lúc ông nói chuyện không nhanh không chậm, không có ngữ khí dư thừa, cũng không có biểu cảm dư thừa, tròn tròn mắt nói lời bịa đặt lại như là đang nói triết lý nhân sinh, hù người đến sững sốt.

Nhưng phần bình bình đạm đạm này lại bị ông biểu diễn ra một loại cảm giác nhân cách phản xã hội, khiến người xem đổ mồ hôi lạnh.

Hứa Trăn yêu thích bắt chước người khác biểu diễn, giống như lão sư Vương Nguyên Anh, xứng danh “sách giáo khoa”, càng là đối tượng hắn trọng điểm bắt chước.

Nhưng mà, vẽ hồ khó vẽ xương, Hứa Trăn vô luận bắt chước như thế nào đều cảm giác kém một chút.

Hắn cho tới bây giờ đều không mò ra khí chất đặc biệt đó đối phương đến cùng là làm thế nào để biểu diễn tới.

Chương 794: Làm Khách Quý Trao Giải

Vương Nguyên Anh lần này đề cử tác phẩm “Chồng già vợ trẻ”, ăn ngay nói thật, rất hay, nhưng là bộ đô thị hài kịch nhẹ, nhân vật rất khó nhớ sâu.

Vương Nguyên Anh đóng vai giảng viên đại học, là nhân vật tương đương bằng phẳng, ngoại trừ khôi hài hài hước, thậm chí cũng không tìm tới tính cách đặc thù thứ hai.

Nhưng hết lần này tới lần khác liền là một nhân vật như vậy, lại bị ông diễn huy sai tự nhiên, nho nhã tiêu sái, làm người cảm giác vô cùng mị lực.

Không dựa vào xung đột, mà là dùng tình tiết ngày thường tới đập nện nhân vật, này là đầu đề trước mắt Hứa Trăn không ngừng nghiên cứu.

Đúng lúc mượn cơ hội này, hắn liền bắt đầu lặp đi lặp lại nghiên cứu Vương Nguyên Anh.

Mỗi sáng sớm Hứa Trăn đều là người thứ nhất đến sảnh chiếu phim, buổi tối tan cuộc cũng thường xuyên lưu lại một hồi.

Miễn phí xem phim, thuận tiện học tập, bao ăn bao ở, có hồng bao cầm, còn có thể thu hoạch tán dương từ tổ ủy và các ban giám khảo khác...

Hai tuần lễ qua làm Hứa Trăn có chút xấu hổ.

Ai, làm ban giám khảo thật sướng...

Về sau có loại hoạt động này, hắn tích cực tham dự mới là!

...

Lần này lễ trao giải giải thưởng Ngọc Lan an bài ngày 10 tháng 6.

Mà cùng lúc đó, phim truyền hình đề tài chiến tranh cỡ lớn, “Chiến trường sa”, của công ty nhà mình cũng đã hoàn thành

toàn bộ công tác chuẩn bị, liền chờ vai nam chính vào chỗ, tùy thời chuẩn bị khởi động máy.

Làm ban giám khảo, Hứa Trăn đương nhiên sớm đã biết danh sách được thưởng cuối cùng.

Chỉ là, khác với “tổng kết công tác hàng năm”, lần này không có một người quen nào được thưởng.

Đề danh thì ngược lại là có không ít, Tần Thiệu Trạch sắp họp tác cùng chính mình lần nữa được đề danh “vai nam chính tốt nhất”, sau đó lại lần nữa bất hạnh không được tuyên.

“Nữ phụ tốt nhất” lần trước, Tô Nghiên lần này đề danh thi hậu, cũng là tiếc nuối không được.

“Vai nam phụ tốt nhất”, Hứa Trăn cảm giác Đinh Tuyết Tùng biểu hiện tương đương đặc sắc, xuất phát từ cổ vũ mà ném cho y một phiếu; chẳng qua, thiếu số phục tùng đa số, cuối cùng là một vị tiền bối giới văn nghệ được tuyên, cũng là thua không oán.

Cùng ngày, bảy giờ tối, lễ chính thức bắt đầu.

Làm ban giám khảo, Hứa Trăn cũng như hai năm, lần nữa đi theo Cao Chấn đi tham dự thẩm đồ giải thưởng Ngọc Lan.

Hắn xem bối cảnh chung quanh quen thuộc, hồi tưởng lại lúc trước theo tổ làm phim “Tam Quốc” tới lĩnh thưởng, không khỏi cảm khái.

Có điều, tâm tình Hứa Trăn lúc này so với lần trước đã dễ dàng hơn nhiều.

Tí xú áp lực đều không có.

Tiến vào bên trong, hắn và các ban giám khảo khác cùng nhau ngồi vào hàng thứ nhất hội trường.

Hứa Trăn đưa mắt nhìn chung quanh, thấy những diễn viên thu hoạch được đề danh như là chính mình trước đây, mặt bên trên mang theo nụ cười công nghiệp, mặt bên trong khó nén khẩn trương, bỗng nhiên có loại cảm giác vui vẻ được làm giám khảo.

Công bố vào giai đoạn cuối của tiệc tối.

Khách quý ngoại trừ Hứa Trăn còn có một vị nữ diễn viên rất có danh vọng, tên là Mạnh Chiêu Đệ.

Vị tiền bối này ba năm trước đây đã từng từng thu được giải thưởng Ngọc Lan “nữ phụ tốt nhất”, lần này cô tới cùng mình trao giải, là Hứa Trăn chủ động yêu cầu, mục đích là vì năm nay muốn tuyên truyền điện ảnh “Thất Cô”.

—— trao giải đồng thời vì tác phẩm làm tuyên truyền, là quy định bất thành văn của giải thưởng Ngọc Lan.

Mạnh Chiêu Đệ diễn mẫu thân thân sinh của Hứa Trăn trong “Thất Cô”, mặc dù phần diễn không nhiều, nhưng là nhân vật rất quan trọng.

Hai người lên đài, đơn giản đề cử điện ảnh “Thất Cô”, liền do Hứa Trăn đề lộ danh sách thị để lần này.

“Năm nay, vai nam chính tốt nhất giải thưởng Ngọc Lan năm nay là, “Hứa Trăn đứng phía trước, cười hướng phía dưới đài nói, ““Chồng già vợ trẻ”, Vương Nguyên Anh.”

“Chúc mừng Vương lão sư!”

Lúc này, so sánh với Trần Chính Hào khản trương năm đó, Hứa Trăn khó có thể tin, Vương Nguyên Anh kinh nghiệm phong phú tỏ ra nhẹ nhõm tự tại nhiều lắm.

Bước chân ông ung dung đi đến đài, tiếp nhận cúp thưởng từ Hứa Trăn, thần thái thoải mái mà nói: “Hứa Trăn vẫn là diễn viên trẻ tuổi tôi phi thường chú ý, không nghĩ tới lần đầu tiên chính thức gặp mặt là như này.”

Nói, Vương Nguyên Anh xoay người lại, khẽ khom người với Hứa Trăn, cười nói: “Cảm tạ ‘Hứa lão sư’ cho tôi giải thưởng này.”

Một tiếng “Hứa lão sư” này xem chút dọa Hứa Trăn mộng.

Hắn vội vàng cung cung kính kính cúi người thăm hỏi Vương Nguyên Anh, nói: “Vương lão sư ngài chiết sát tôi!”

Hứa Trăn bất đắc dĩ cười nói: “Kỳ thật tôi xem tác phẩm Vương lão sư, tôi đánh giá rất cao.”

“Tôi làm giám khảo hai tuần lễ, cảm giác học được thật nhiều đồ vật.”

Vương Nguyên Anh dùng thần sắc ung dung nói: “Đừng khẩn trương, thị đế Ngọc Lan như cậu là danh chính ngôn thuận, làm ban giám khảo là đúng quy cách.”

“Ha ha ha ha ha ha ha...”

Bên dưới, người xem nghe nói như thế, lập tức vang lên một hồi tiếng cười trầm thấp.

Còn lần đầu nghe thấy người được thưởng nói khách quý trao giải là “danh chính ngôn thuận”!

Đảo khách thành chủ làm người gọi thẳng người trong nghề!

Hứa Trăn nghe vậy cũng là không khỏi ngẩn ngơ, nhưng mà hấn phản ứng cũng nhanh, lập tức làm bộ muốn lấy lại chén vàng trong tay Vương Nguyên Anh, nghiêm trang nói:

“Vương lão sư, ngài có thể tặng cúp thưởng lại cho tôi không?”

Vương Nguyên Anh lập tức ôm cúp thưởng chuyển hướng, nghiêm túc nói: “Khó mà làm được, này là của tôi rồi.”

Nhìn thấy hai người thần tình nghiêm túc, toàn trường lập tức lại lần nữa vang lên một hồi cười vang.

Chương 795: Hoành Châu Đồ Mưa

Lễ trao giải giải thưởng Ngọc Lan kết thúc, Hứa Trăn không trì hoãn, sáng sớm hôm sau liền về thành phố Hoành Châu truyền hình điện ảnh, bắt đầu chuẩn bị quay chụp “Chiến trường sa”.

Lúc này, một phần nhân viên tổ làm phim, bao quát Thái Thực Tiễn thân là tổng sản xuất sớm đã đến thành phố truyền hình điện ảnh, trước mắt đang tiến hành dựng cảnh, vận chuyển thiết bị chuẩn bị công tác.

Giải thưởng Ngọc Lan trao giải ở Thượng Hải, “Chiến trường sa” khởi động máy ở Hoành Châu, hai chỗ cách không quá xa, Thái Thực Tiễn vốn dĩ đã nói muốn phái xe đi tiếp Hứa Trăn.

Có điều, xảo là, thân là nam số hai, Tần Thiệu Trạch cũng lấy đề danh người có thân phận tham dự lễ trao giải giải thưởng Ngọc Lan, Hứa Trăn dứt khoát liền xin đi kè xe anh ta.

Hai người thuận miệng nói chuyện phiếm, Tần Thiếu Trạch kinh ngạc phát hiện, thân là phó tổng công ty trách nhiệm hữu hạn truyền hình điện ảnh Lang Gia Các, một năm thu vào hơn tỉ bạc Hứa Trăn thế mà không đi chuyến đặc biệt...

Hứa Trăn ngu ngơ cười một tiếng, yên lặng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Thái Thực Tiễn ngược lại là muốn điều xe hăn tới, bị hăn tự tay dẹp cái phí tổn này.

Công ty bách phế đãi hưng, một nghèo hai trắng, hiện tại không phải thời điểm hưởng thụ.

Huống chi, chính mình bình thường cũng không đi nhiều, thời điểm cần thiết dùng xe bus cũng được...

Có thời gian quan tâm tình trạng tài chính của ta, không bằng hai ta đọc lời kịch? ?

...

Ngày 11 tháng 6, chạng vạng tối, Hứa Trăn và Tần Thiếu Trạch thuận lợi đến thành phố truyền hình điện ảnh Hoàn Châu.

Lang Gia Các cũng không có người ngoài, buổi tối cùng ngày, Thái Thực Tiễn và Hứa Trăn liền ăn thiết yến tại khách sạn quốc tế hào hoa xa xỉ gần đây nhất Hoàn Châu, Vạn Thịnh, bày tiệc mời khách cho Tần Thiếu Trạch và đoàn đội, cầu chúc hai bên hợp tác viên mãn thuận lợi.

Diễn viên tổ làm phim “Chiến trường sa” lúc này đều đã vào tổ, nhưng không sẽ lập tức bắt đầu quay chụp chính thức.

Dựa theo lệ cũ, tổ làm phim muốn tiến hành đọc kịch bản trong vòng hai tuần, cũng mời chuyên gia tương quan tới giảng thuật bối cảnh lịch sử câu chuyện cho nhóm diễn viên, cùng với phong tục, lễ tiết, chế độ xây dựng quân đội tương quan.

Tần Thiếu Trạch lần đầu trải qua loại tổ làm phim này chỉ cảm thấy chán động, lúc trước ghen ghét công ty nhỏ Lang Gia Các này, cảm giác không phục lập tức bị đánh tan rất nhiều.

Hơn nữa, càng làm gã kinh ngạc hơn là: Phim truyền hình còn không có khai mạc, mấy vị diễn viên chính, đặc biệt là diễn

viên Lang Gia Các, sớm đều đã thuộc xong lời kịch.

Thậm chí liền người ban đầu gã không lọt nổi mắt xanh, coi là bình hoa, Lâm Gia đều đọc thuộc lầu lầu.

Kịch bản bị cô dùng các loại bút huỳnh quang kẻ xanh xanh đỏ đỏ, bên cạnh dán giấy, còn bao hết bìa sách, rõ ràng là cực kỳ nghiêm túc.

Gã xem người khác là tình cảm dạt dào viết xong đối đáp, thực sự là ngượng ngùng cúi đầu, liền muốn lâm thời nhớ vài câu, tối thiểu đến phiên chính mình đừng nhìn kịch bản.

Kết quả, đọc đến một nửa lại quên từ, đành phải cúi đầu đi liếc trộm.

“Ách... Ách...”

Tần Thiếu Trạch xem kịch bản mấy giây cũng không tìm được đoạn của chính mình.

Bên cạnh, Hứa Trăn phải giúp gã lật trang, chuẩn xác đưa tay chỉ điểm, thấp giọng nói: “Chỗ này, ‘Đến cùng là người đọc qua sách’, đọc đến nơi này.”

Tần Thiếu Trạch: “...”

Đậu... lời kịch của tôi mà người ta còn thuộc hơn tôi! !!

...

Ngắn ngủi hai tuần lễ, ban đầu đấu chí dâng trào, cho là mình “hạ mình” tới diễn nam số hai, Tần Thiếu Trạch bị ngược thương tích đầy mình.

Đọc thuộc kịch bản từ đầu tới đuôi xong, trong lòng gã không hiểu sinh ra một ý niệm: May chính mình bỏ tiền diễn bộ kịch này, tiền xài đáng giá á!

Cũng có điều đáng tiếc, Hứa Trăn lúc này cũng không biết Tần Thiếu Trạch có tư tưởng giác ngộ cao như vậy.

Hắn lúc này vì một sự tình mà phát sầu: Hoành Châu mưa.

Cuối tháng sáu, Giang Nam mưa dầm, trời mưa vốn dĩ liền là chuyện thường.

Nhưng là, năm nay mưa thực sự là có chút nhiều ngoài dự liệu.

“Chiến trường sa” vốn định ngày 25 tháng 6 này tổ chức nghi thức khởi động máy, kết quả ông trời không chiều lòng người, sáng vừa mở mắt, Hoàn Châu đã tí tách tí tách mưa nhỏ.

Bởi vì người tham dự quá nhiều, không có cách nào cử hành trong phòng, bọn họ chỉ phải lâm thời đổi sang ngày 26, ai có thể nghĩ lại có mưa.

Thái Thực Tiễn cắn răng, thông báo cho diễn viên, nhân viên công tác, truyền thông, lãnh đạo, nghi thức khởi động máy của “Chiến trường sa” rơi vào ngày 28.

Đồng thời còn mua một lượng lớn áo mưa, để bày tỏ quyết tâm vô luận như thế nào cũng phải tổ chức.

Kết quả, ngày 28 mưa so với các ngày trước đó còn lớn hơn...

“... Hôm nay, tôi đại biểu nhà sản xuất phim truyền hình “Chiến trường sa”, công ty trách nhiệm hữu hạn truyền hình điện ảnh Lang Gia Các, nhiệt liệt hoan nghênh các vị lãnh đạo và bằng hữu!”

“Cảm tạ phía truyền thông tin tức trung thành chú ý chúng tôi!”

Thái Thực Tiễn mặc áo mưa xanh lá, cầm loa đỏ, đứng trên đài diên cuồng hét lên, thỉnh thoảng vượt nước trên mặt.

Mà Hứa Trăn và đám Tần Thiệu Trạch mặc áo mưa nhựa, ngửa đầu trong mưa gió xem Thái tổng diễn thuyết, thần sắc có chút mờ mịt.

Hứa Trăn vừa vịn đứng bên cạnh một rãnh thoát nước, cúi đầu xem, trong mương thật nhiều dép lê, cũng không biết là từ đâu trôi tới...

Có câu nói rất hay, gặp nước thì phát.

Vậy phim của chúng ta hẳn là phát tài to rồi đi??

Chương 796: Lại Là Triệu Vân

Cuối tháng sáu mưa to khiến Hoàn Châu thành liên tiếp có phản ứng dây chuyền.

Bộ phận tổ làm phim không cách nào khởi công, một ít bối cảnh bị hủy, còn có rất nhiều thiết bị, trang phục, đạo cụ dính nước, dẫn đến không cách nào sử dụng bình thường.

Mấy ngày này, phí thuê thiết bị chụp ảnh bị nâng giá không ít.

Lúc này Thái Thực Tiễn ngược lại là kiêu ngạo mà ngẩng đầu, dương dương đắc ý cảm khái chính mình dự kiến trước.

—— bởi vì, máy quay phim của “Chiến trường sa” là tự chuẩn bị.

Vì một tràng cảnh chấn động hơn trước, Thái Thực Tiễn cố ý tốn giá cao nhập khẩu bốn máy quay phim mới nhất loại hình Elektra HD.

Liên máy móc mang linh kiện đã tốn hơn mấy trăm vạn, kém chút Hứa Trăn đau lòng chết.

Nhưng nếu quả thật có thể coi là sô sách, kỳ thật cũng không quá đắt.

Bởi vì thiết bị cấp bậc này coi như là thuê, một ngày cũng phải hai ba ngàn; cho dù tính hai ngàn, chín mươi ngày quay chụp cũng muốn hơn bảy mươi vạn, một máy thôi thuê cũng bộn tiền.

Huống chi, loại thiết bị đẳng cấp này ở Hoàn Châu không mượn được.

Cho nên, đám Hứa Trăn mua máy quay phim xong, dứt khoát treo bộn nó trong một công ty cho thuê thiết bị ở Hoàn Châu. tính toán “lấy máy dưỡng máy”, dựa vào cho thuê tiền kiếm về.

Vấn đề duy nhất liên là, tổ làm phim khác chỉ sợ sẽ không nguyện ý đầu tư thiết bị quý như vậy.

Ngày 30, cục cung quý giá rốt cuộc không đến được Hoàn Châu, Hứa Trăn tự mình mang theo nhân viên công tác tổ quay phim đi công ty thuê thiết bị kia ký nhận, lấy bảo đảm máy quay phim được trả về không tổn hao gì.

Xảo diệu gặp người quen:

—— thanh niên diễn viên đã từng chung đoàn phim “Trí Thủ Uy Hổ sơn”, Lâm Hiểu Ba.

Nhiều tổ làm phim Hoa Hạ cũng lấy cảnh ở Hoành Châu, gặp người quen thực sự là quá bình thường.

Chẳng qua, làm hẳn có chút ngoài ý muốn là, Lâm Hiểu Ba lúc này mặc cổ trang.

Hơn nữa nhìn kiểu dáng quần áo, đại khái là võ tướng thời kỳ Đông Hán hoặc là Ngụy Tấn.

“Nha, Hứa Trăn?”

Lâm Hiểu Ba nhìn thấy Hứa Trăn, có chút ngoài ý muốn tiến tới, nói: “Cậu cũng quay phim tại Hoành Châu?”

“Tôi nhìn thời gian biểu không thấy cậu mà!”

Hứa Trăn lễ phép cười một tiếng với gã, nói: “Hai ngày trước bên tôi mới vừa làm nghi thức khởi động máy, hai ngày nữa mới chính thức khai mạc, đến lúc đó thời gian biểu mới có.”

Lâm Hiểu Ba hỏi nói: “Các cậu quay phim gì?”

Hứa Trăn nói: “Một bộ kháng chiến, là “Chiến trường sa”, các anh quay phim gì?”

Bởi vì “Chiến trường sa” không nổi danh, cũng không nổi bật, Lâm Hiểu Ba nghe tên mà hoàn toàn không phản ứng.

Nhưng gã vừa định trả lời, trên mặt lại lộ ra dấu hiệu tươi cười, nói: “Ha ha, nói đến, phim bên tôi ngược lại rất có duyên với bên cậu.”

“Trước bên tôi còn mới vừa xem một lần “Tam Quốc”, cậu diễn Chu Du rất được.”

Hứa Trăn nghe nói như thế, nhìn trên người quần áo Lâm Hiểu Ba, cảm thấy một dự cảm xấu bỗng nhiên dâng lên.

Hắn cấp tốc nhớ lại những kịch bản mình từng nhận được, hỏi dò: “Các anh... không lẽ quay phim thời Tam Quốc?”

Lâm Hiểu Ba cười nói: “Tôi liền biết cậu có thể nhìn ra —— phim bên tôi tên “Truyền kỳ Triệu Tử Long”.”

Gã nhú mày, nói: “Tôi nghe nói, trước cậu đi tổ làm phim “Tam Quốc” casting Triệu Vân?”

Hứa Trăn: “...”

Hắn nghe được tên phim, thoáng cái á hợm.

Xem Lâm Hiểu Ba hăng hái tươi cười, Hứa Trăn bỗng nhiên cảm giác muốn đánh người.

“Ai, Chu lão sư, Chu lão sư!”

Mà lúc này, Lâm Hiểu Ba thì hoàn toàn không có lưu ý đến tâm tình Hứa Trăn lúc này, gã phất tay gọi một trung niên phía sau tới, cười nói: “Chu lão sư, ngài xem tôi gặp ai nè?”

Theo lời gã gọi, cách đó không xa, một trung niên hỏi đầu đang loay hoay chỉnh thiết bị quay đầu, nhìn thấy Hứa Trăn, không khỏi hai mắt tỏa sáng, kêu lên: “U, Tiểu Hứa!”

Trung niên hỏi đầu một đường chạy chậm đi tới phía trước Hứa Trăn, ý cười đầy mặt nói: “Tôi còn thắc mắc ai, hóa ra là ‘Công Cẩn’ nhà ta, ha ha ha!”

Hứa Trăn nhận ra đại thúc này, người này tên là Chu Minh Sơn, là chỉ đạo chụp ảnh tổ làm phim “Tam Quốc”, về sau bằng vào tác phẩm này, được thưởng “quay phim tốt nhất” trong giải thưởng Ngọc Lan.

Không nghĩ tới Lâm Hiểu Ba đóng “Truyền kỳ Triệu Tử Long” thế mà tìm được Chu chỉ đạo tới, phối trí thật không thấp!

Hứa Trăn lúc này mặc dù mang tâm tình không tốt lắm, nhưng nhìn thấy Chu Minh Sơn vẫn là rất hào hứng, vội vàng lễ phép chào hỏi.

Mà Chu Minh Sơn và Hứa Trăn cửu biệt trùng phùng, thái độ cũng thân thiện dị thường, lập tức ôn chuyện người quen trong tổ làm phim.

“Triệu Vệ Hoa cũng thuộc bên kia, ta nhớ rõ lúc trước vẫn có hấn và cậ?” Chu Minh Sơn cười híp mắt nói, “Còn có Tiểu Mạnh, Mạnh Chiêu Huy, cũng tại.”

Ông vỗ bả vai Hứa Trăn, nói: “Có rảnh qua bên kia chơi, mấy anh em cùng đi uống hai chén!”

Chu Minh Sơn nhắc lại thành viên tổ làm phim từng trong “Tam Quốc” với Hứa Trăn, trong đó có mấy người Hứa Trăn xác thực là có ấn tượng, trước mắt nếu cùng ở thành phố truyền hình điện ảnh Hoàn Châu, ngược lại là có thể tụ họp với nhóm bằng hữu trước kia.

Mà lúc này, Lâm Hiểu Ba chợt tới một câu: “Ai, Hứa Trăn, vừa vặn gặp, không bằng cậu đến bên này chơi tí đi, ha ha!”

“Ha ha...” Hứa Trăn lộ ra nụ cười lễ phép, nói, “Còn xin thôi, một nhân vật tôi không định diễn hai lần.”

Lâm Hiểu Ba lại nói: “Làm khách mời cũng được đó, cậu yêu thích ai? Gia Cát Lượng? Tôn Quyền? Lỗ Túc?”

“Phản diện cũng không nhiều, coi như lại chơi đùa tí!”

Hứa Trăn:... Ta nói ta yêu thích Triệu Vân, người sẽ cho sao?

Chương 797: Máy Móc Cao Cấp

Đương nhiên, ăn ngay nói thật, hắn cũng không thích Triệu Vân.

Hắn chỉ thích Triệu Vân bên trong “Tam Quốc”, không thích đơn độc rút cái nhân vật này ra làm nhân vật chính.

Mặc dù không xem qua kịch bản, nhưng nghĩ cũng biết chất lượng sẽ không quá tốt.

Hứa Trăn chỉ phải cười xấu hổ, từ chối nói: “Xin lỗi, tổ làm phim bên tôi rất bận, thôi nhé.”

Nhưng Lâm Hiểu Ba hiển nhiên không có ý tứ buông tha, tiếp tục nói: “Khách mời cũng không lâu, làm vì trao đổi, tôi cũng có thể qua tổ làm phim bên cậu làm khách mời diễn quần chúng.”

Nói, gã một mặt kiêu ngạo mà nói: “Tôi nói cậu nghe, tổ làm phim bên tôi phối trí rất lợi hại.”

“Từ nhân viên đến thiết bị, tất cả đều là phối trí cấp cao nhất quốc nội.”

Lâm Hiểu Ba chỉ kho hàng trước mắt bọn họ, nói: “Cậu biết chúng tôi hôm nay vì sao ở nơi này không?”

“Chúng tôi mới vừa chuyển một lô thiết bị từ Ma đô lại đây, quay ‘Trường Phán pha’, chúng tôi muốn lấy tiêu chuẩn điện ảnh để quay.”

Nói, gã quay đầu nhìn Chu Minh Sơn, nói: “Chu chỉ đạo, bên mình thuê thiết bị gì ấy nhỉ?”

Chu Minh Sơn mới vừa định trả lời, lại nghe hai tiếng “đích đích”, ở ngoài có xe.

Người của hai tổ làm phim nhìn thấy xe tới, không tiếp tục nói chuyện phiếm, lập tức vây lại.

Chu Minh Sơn chạy ra ngoài, đứng dưới xe tải, ngửa đầu hỏi: “Sư phụ, là của tổ làm phim “Truyện kỳ Triệu Tử Long” sao?”

Tài xế đưa hàng sư phụ nhìn biên lai trong tay, nói: “Không là, là của “Chiến trường sa”, người nhận là Lương Vệ Quốc!”

Nghe xong, thợ quay phim bên Hứa Trăn vội vàng phản ứng, phát tay kêu lên: “Bên tôi, là bên tôi!”

Nói chuyện lúc, hai bên xác nhận biên lai lẫn nhau, người đưa hàng liền bắt đầu dỡ hàng vào kho, đám người Hứa Trăn vội vàng vây lại, bắt đầu mở thùng sát nghiệm thiết bị.

Đám người vốn cho rằng cái này là một chuyên công tác thường ngày, cũng liền không quá để ý.

Nhưng vừa mở thùng, chỉ đạo Chu Minh Sơn tổ làm phim “Truyện kỳ Triệu Tử Long” chợt mở to hai mắt nhìn.

Ông tưởng là chính mình hoa mắt, không dám xác định, đợi đi vào xem, lại nhìn không được chửi tục.

“Ngọa tào...”

Chu Minh Sơn nhìn thiết bị quay phim trước mắt mới tinh sáng loáng, con mắt đều tròn tròn, nhìn không được lặp đi lặp lại hỏi: “Là... Elektra năm nay mới ra?”

“Hiện tại quốc nội đã có thiết bị này? ?”

Hứa Trăn ngại ngùng cười một tiếng, nói: “Đúng, chính nó.”

Chỉ một thoáng, tất cả thợ quay phim “Truyện kỳ Triệu Tử Long” bên này đều xông tới, vây quanh thiết bị quay phim, phảng phất đặt tại trước mắt bọn họ không phải là hai cái cái rương đen, mà là một núi vàng.

“Ngọa tào, thật là...”

“Ai u ngọa tào, sống lâu mới thấy!”

“Ngọa tào mau đến xem thượng đế!”

“Có thể chụp ảnh sao? Ta có thể gửi cho bằng hữu sao? !”

“.....”

Lâm Hiểu Ba ngơ ngác mà nhìn nhiếp ảnh gia nhà mình vây quanh thiết bị nhà người khác, một đám kích động đến chửi tục, tâm tình phức tạp.

“Phối trí cấp cao nhất quốc nội” còn đang văng vẳng bên tai, sau đó.....

Sau đó mặt có hơi đau.....

Hai nhóm đơn giản hàn huyền hai câu, liền tự ký nhận thiết bị quay phim, kéo về tổ làm phim nhà mình.

Hứa Trăn cũng không hư vinh, ăn ngay nói thật, chỉ cần không ảnh hưởng chất lượng quay chụp, hăn thà rằng bị người trào phúng cũng không muốn làm ra tiếng.

Chẳng qua, thái độ đám người Chu Minh Sơn đã chứng minh bọn họ không có uổng phí tiền thiết bị.

Trong mắt nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, đây quả thật là như cục cưng quý giá.

Hiểu rõ điểm này, hăn cũng thỏa mãn.

Nhưng ngay tại lúc đó, tình huống tổ làm phim”Truyền kỳ Triệu Tử Long” lại khác.

“Ai nha, thật là không nghĩ tới, hiện tại phim truyền hình quốc nội thế mà đã bắt đầu dùng Elektra LF203...”

Chỉ đạo Chu Minh Sơn ngồi trong xe, mặt đầy hăm mộ nói:
“Ta biết đầu năm nay có một bộ điện ảnh chiến tranh Hollywood dùng thiết bị này, không nghĩ tới quốc nội theo sau nhanh như vậy.”

“Ai, phim truyền hình Hán ngữ mấy năm nay phát triển thật bùng bột, thực sự có người dám bỏ tiền...”

Chu Minh Sơn vừa nói ra, mấy vị trợ lý chụp ảnh trên xe liên thanh phụ họa.

“Chu chỉ đạo nói là “Anh hùng phản chiến” đi? Ai, tràng diện chiến tranh kia khiến tôi tê cả da đầu!”

“Đúng vậy, hiệu quả bạo phá kia, quá thực!”

“203 xác thực thích hợp quay phim chiến tranh, khả năng cảm quang tuyệt đối có thể nói là thiết bị vượt thời đại!”

“...”

Vai nam chính Lâm Hiểu Ba “Truyện kỳ Triệu Tử Long” liền ngồi ghế cạnh tài xế, nghe tổ quay phim chua chua thì thầm, khóe miệng giật giật.

—— Ông đây cũng muốn!

Ông đây cũng muốn dùng thiết bị cao cấp nhất!

Một nhóm người trở về studio, đám người dờ dờ, Lâm Hiểu Ba vụng trộm đi đến trước mặt Chu Minh Sơn, hỏi nói: “Chu chỉ đạo, tổ làm phim chúng ta nếu là cũng dùng a Elektra gì kia, hiệu quả sẽ tốt hơn sao?”

Chu Minh Sơn nghe xong, con mắt đều sáng lên, nói: “Đó là dĩ nhiên! Bên ta cũng có tràng cảnh lửa bùng pháo nổ nha!”

“Trước là tôi không biết quốc nội đã có Elektra LF203, nếu là sớm biết, khẳng định chọn nó nha!”

Nói, Chu Minh Sơn lại xoa xoa đôi bàn tay, mặt lộ vẻ làm khó, nói: “Nhưng là, tôi thấy thiết bị bên Hứa Trăn là theo kinh thành chở tới đây, ‘Trường Phản pha’ nhiều nhất hơn một tuần lễ liền khai mạc, tôi sợ không kịp...”

Lâm Hiểu Ba nghe xong, vung tay lên, nói: “Ngài khỏi phải lo lắng, chỉ cần ngài nói được, khẩn cấp tôi cũng mượn nó lại đây!”

“Mấy ngàn vạn đều tiêu xài, còn ngại chút tiền lẻ này?”

Dứt lời, gã nắm chặt nắm đấm, khí thế hung hăng tìm người, giúp gã hỗ trợ liên hệ có thể hay không mượn được thiết bị Hứa Trăn dùng.

Nhưng mà làm gã không nghĩ tới là: bên kia rất nhanh liền truyền đến tin tức, nói thiết bị này Hoành Châu vừa vặn có hai cái.

Lâm Hiểu Ba nghe xong không khỏi vui mừng quá đổi, vội vàng phái người đi liên hệ.

Chương 798: Thuê Thiết Bị

Tuy nói bởi vì mấy ngày này mưa to liên tiếp, phí thuê thiết bị lên giá không ít, nhưng ông đây không quan tâm!

Ông đây chính là muốn dùng tốt nhất!

Không qua mấy giờ, kịch vụ bên kia liền cùng đối phương thỏa đàm giá tiền, nghĩ được một phần hợp đồng thuê trong vòng một tháng.

Lâm Hiểu Ba lấy tới xem, chỉ thấy, hợp đồng bên A gọi là “công ty trách nhiệm hữu hạn cho thuê thiết bị truyền hình điện ảnh Diệu âm Phường”, không khỏi sửng sốt một chút.

Diệu âm Phường...

Tên này, như thế nào cảm giác có chút quen tai...

Giống như đã từng nghe qua? ?

...

Duyệt xong hợp đồng không đến năm giờ, Lâm Hiểu Ba liền biết cái tên này ở nơi nào nghe qua.

Tối hôm đó, trời còn chưa tối, công ty thiết bị liền lái xe tải đưa hai bộ thiết bị đến studio.

Lâm Hiểu Ba lúc này đang nghỉ ngơi một bên, giương mắt xem, chỉ thấy người trẻ tuổi dáng cao gầy leo từ ghế lái phụ xuống, nhìn qua rất quen mắt.

—— không phải là Hứa Trăn mới vừa gặp qua giấc sáng thì là ai? ?

“Hứa Trăn? !”

Lâm Hiểu Ba ngạc nhiên nghênh đón, xem nhóm công nhân cẩn thận từng li từng tí nhấc thiết bị xuống, một mặt mộng bức hỏi: “Cậu sao lại ở đây?”

Hứa Trăn theo tiếng kêu nhìn lại, mỉm cười phát phát tay cùng Lâm Hiểu Ba, nói: “Tôi đi hộ tống.”

Lâm Hiểu Ba: “...”

Gã chỉ cảm thấy đầu óc chính mình có chút không đủ dùng, phản ứng nửa ngày, mới nói: “Đây là thiết bị của công ty các cậu?”

Hứa Trăn gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Mua bốn cái, dùng hai, cho thuê hai.”

Lâm Hiểu Ba: “... ‘Diệu âm Phường’ là sản nghiệp Lang Gia Các?”

Hứa Trăn gật đầu nói: “Đúng, là công ty con của Lang Gia Các, tháng này mới vừa thành lập.”

Nói, hắn có chút ngượng ngùng cười cười, nói: “Kỳ thật cái công ty này chính là vì này bốn cái máy quay phim này mới thành lập, không nghĩ tới mới vừa treo lên nửa ngày liền có người muốn thuê.”

“Khai trương đại cát, tôi giảm anh 5% nha!”

Lâm Hiểu Ba: “...”

Không biết vì cái gì, thuê được thiết bị, còn được giảm giá, nhưng là ông đây một chút cũng không vui...

...

Nói thực ra, Hứa Trăn cũng không ngờ thiết bị tới nhà mình có thể nhanh như vậy liền được thuê.

Một cái 2800 một ngày nha... Hắn vốn cho rằng sách lược “lấy máy dưỡng máy” của Thái thúc là mơ mộng hảo huyền, không nghĩ tới trên đời thật là có thổ hào.

Đặc biệt là Lâm Hiểu Ba, chỉ là thời điểm dỡ hàng vội vàng nhìn thoáng qua, thế mà liền xúc động chốt đơn.

—— về sau, thời điểm phát credit có thể suy tính cho những tổ làm phim người ngốc nhiều tiền này một dòng “ăn vạ” không?

Hứa Trăn đến khiến tổ làm phim “Truyện kỳ Triệu Tử Long” bạo động nhỏ.

Hắn mặc dù không phải minh tinh, nhưng là một lá cờ trong nhóm diễn viên thanh niên.

Đặc biệt là các tổ làm phim có đề tài “Tam Quốc”, theo bố cảnh, đến tạo hình, đến biểu diễn đều khó tránh khỏi sẽ sinh ra đối chiếu với “Tam Quốc”, mà tổ làm phim bọn họ không có người trẻ tuổi lợi hại giống Hứa Trăn như vậy.

Liên tiếp bị mưa dầm thấm đất, có không ít người thậm chí đều coi hắn là thần tượng.

Những người đó thấy Hứa Trăn tới, lập tức như ong vỡ tổ xông tới, muốn kí tên, muốn chụp ảnh chung, rất nhiều người lúc này trên người còn hóa trang, tràng diện nhìn qua có chút buồn cười.

Tạo hình mọi người rất rõ ràng có bắt chước “Tam Quốc”, Hứa Trăn chụp mấy tấm ảnh, hơn phân nửa đều có thể đoán được bọn họ diễn ai.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên thấy được một người trẻ tuổi mặc trang phục tay áo hẹp màu trắng gạo, mang đai bụng màu đen.

Người này chừng hai mươi tuổi, cao cao gầy gò, mặt mày lơ mờ có ba phần tương tự chính mình.

... Chuẩn xác mà nói, là trang điểm giống Chu Du trong “Tam Quốc” ba phần.

Hứa Trăn nháy mắt có chút hoảng hốt, sững sốt một chút, mới hỏi: “Đây là, ‘Chu Du’?”

Nghe nói như thế, vị tiểu ca kia lập tức mặt đỏ, kinh sợ khoát tay nói: “Không không không, đại đô đốc anh đừng gọi tôi là ‘Chu Du’, tôi là đồ dỏm!”

“Ha ha ha ha...” Người ở chung quanh nghe “đồ dỏm”, không khỏi cười vang.

Hứa Trăn cũng không nhịn được dờ khóc dờ cười, cánh tay cầm điện thoại cười lắc lắc run run.

... Đừng nói như vậy, tôi cũng không phải “chính phẩm” mà. Chính phẩm đã qua đời gần hai ngàn năm rồi!

...

Sắc trời dần muộn, Hứa Trăn đưa xong thiết bị liền về tổ làm phim “Chiến trường sa”.

“Chiến trường sa” cũng đã bắt đầu quay chụp từ ngày 28, nhưng là mấy ngày đầu vì rèn luyện, lượng nhiệm vụ an bài không lớn.

Hai ngày nay tập trung quay chụp Lâm Gia.

Lâm Gia diễn nhân vật tên là “Hồ Tương Tương”, là cô nương Trường Sa gia cảnh giàu có, được người nhà sủng ái.

Thế kỷ trước, ba mươi năm đại mạt, Vũ Hán luân hãm, Trường Sa nguy cơ sớm tối, rất nhiều lão bách tính Trường Sa cũng bắt đầu gả con gái trong nhà ra tỉnh ngoài để xin tị nạn.

câu chuyện ngay từ đầu chính là Hồ Tương Tương mười sáu tuổi bị anh rể cưỡng ép rời khỏi trường học, kéo đi “thân cận” cùng một quân quan trẻ tuổi.

—— đúng, Hứa Trăn diễn vai quân quan kia.

Chỉ là, Hứa - không hiểu ra sao bị kéo đi thân cận - Trăn đến ngày mai mới có suất diễn, bởi vậy, Hứa Trăn lúc này mặc áo có logo tổ làm phim sau lưng cùng quần thể thao, ngồi làm quần chúng trước màn hình giám thị.

Lâm Gia lúc này đang ngồi học theo tiết trong phòng học, cô mặc một bộ đồ học sinh thời đại cũ, áo trắng, váy lam, giày da đen, thắt hai cái bím tóc nhỏ.

Lâm Gia có một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, con mắt đen như mực, trong ánh mắt chiếu ra một vàng minh nguyệt.

Chương 799: Tiểu Tử Có Mắt Nhìn Đây!

!

“Ba!”

Đúng lúc này, cửa ván gỗ trước phòng học bỗng nhiên bị người đột ngột phá tan.

Tần Thiếu Trạch mặc quân trang màu xanh lá cây xông vào phòng học, giương mắt quét một vòng, lập tức sải bước đi đến trước mặt Lâm Gia, thô bạo tóm cánh tay cô lên liền đi.

“Anh làm cái gì! Anh buông em ra!”

Lâm Gia diễn Hồ Tương Tương lập tức lộ ra thần sắc phẫn nộ, giãy dụa thân thể.

Tần Thiếu Trạch quay đầu gắt, một mặt không kiên nhẫn, nhưng vẫn như cũ lôi kéo Lâm Gia đi khỏi cửa.

Lúc này, Hứa Trăn thấy thế không khỏi hơi hơi nhú mày.

Lâm Gia sư tử nơi này diễn không được... Tần Thiệu Trạch thì quá cường liệt...

“Sở đạo...”

Lúc này, Hứa Trăn vỗ nhẹ bả vai đạo diễn Sở Kiều Hùng, thấp giọng nói: “Hơi tạm ngừng một chút.”

Sở Kiều Hùng nghe vậy, đưa tay hô “Cắt”, hỏi: “Làm sao vậy, A Trăn?”

Hứa Trăn nói: “Chờ một lát, tôi và sư tử nói hai câu.”

Hắn biết, Sở Kiều Hùng đạo diễn tương đối am hiểu điều hành các tổ, hiệu suất quay chụp cực cao, nhưng mà đối với yêu cầu biểu diễn lại không quá cao.

Hai ngày nay dù sao là ngày rèn luyện, nhiệm vụ hàng ngày cũng không quá gấp, có cái vấn đề gì cần phải sửa từ sáng nay, để tránh hậu kỳ không có cách nào lại sửa chữa.

Lâm Gia thấy Hứa Trăn đi tới, vội vàng tận dụng mọi thứ lấy quạt điện nhỏ từ dưới bàn học thổi thổi, hỏi: “Làm sao vậy, A Trăn?”

Hứa Trăn cười nói: ” ‘Anh rể’ vừa rồi diễn quá tốt, chị bị áp diễn.”

Nghe xong này lời nói, bên cạnh, Tần Thiệu Trạch diễn anh rể không khỏi nhú mày, cảm thấy hơi đắc ý.

Hắc, coi như tiểu tử có ánh mắt!

Mà Lâm Gia thì không khỏi có chút khẩn trương, nói: “Ai, phải không? Chị, cái kia, chính chị cũng có chút không cảm giác được...”

Kỳ thật Lâm Gia không bị áp diễn, cô là trình độ vốn đã không bằng Tần Thiệu Trạch.

Chỉ là Hứa Trăn không thể nói như thế, hắn nghiêm túc phân tích nói: “Vừa mới nãy, thời điểm anh rể tiến vào khí thế rất đủ, chị thoáng cái bị hù dọa.”

“Kỳ thật lúc này chị không nên sợ hãi, hắn là chán ghét.”

“Tại bên trong mắt người khác, anh ta dù đáng sợ chị cũng không sợ, bởi vì anh ta dù sao cũng là anh rể chị, chị biết anh

ta không sẽ không làm gì chị.”

“Nhưng là với hành vi chị đang đi học thì bị anh ta tới bắt này chị phi thường phản cảm, bởi vì sự tình như vậy anh ta khẳng định là đã làm vô số lần.”

“Hai người hẳn là tam quan không hợp, ghét nhau, nhưng bởi vì có quan hệ thân nhân nên không thể không ở chung.”

Hứa Trăn tổng kết nói: “Cho nên, thời điểm anh ta tới bắt chị, chị đừng nói ‘buông em ta’, như vậy tỏ ra có chút ngốc.”

“Chị có thể thử nói, ‘anh làm gì đó, em đang học’ hay đại loại vậy.”

“Như vậy mới tương đối phù hợp quan hệ hai người.”

“...”

Hứa Trăn đơn giản phân tích một chút trận diễn vừa rồi, Lâm Gia nghe mà liên tục gật đầu, chỉ cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ.

Ngay cả Tần Thiệu Trạch ở một bên nghe đều cảm giác có thu hoạch, suy nghĩ một chút, vụng trộm thay đổi sách lược chính mình một chút.

Vài câu nói xong, Hứa Trăn không làm mẫu cho Lâm Gia, cũng không nói cụ thể muốn diễn như thế nào, cứ như vậy yên lặng lui về một bên.

Nhưng mà khi khai mạc lại một lần nữa, bởi vì cảm xúc khác biệt, tiêu chuẩn đoạn biểu diễn này thoáng cái liền trở nên khác biệt, đạo diễn Sở Kiều Hùng không khỏi liên tục gật đầu.

Nếu như là tại tổ làm phim nhà người khác, Hứa Trăn đương nhiên không có khả năng làm càn như vậy.

Nhưng “Chiến trường sa” dù sao cũng là phim của nhà mình, đạo diễn, diễn viên chính, nhân viên công tác đều là đồng nghiệp của mình, không có người để ý phó tổng bọn họ tới làm chỉ đạo diễn kỹ miễn phí.

Thậm chí, liền Tần Thiệu Trạch đều cảm giác “có thu hoạch”, yên lặng buồn bực mà phát tài.

Ngay sau đó một tuồng kịch vẫn như cũ là Lâm Gia và Tần Thiệu Trạch đối diễn.

Lâm Gia đổi váy, bị Tần Thiếu Trạch kéo đi “thân cận”.

Nhưng quân quan thanh niên thân là đối tượng hẹn hò lại không tới, chỉ có đồng liêu của hắn.

Tần Thiếu Trạch vừa mới còn không coi ai ra gì, ngang tàng hống hách lúc này bỗng nhiên đổi một sắc mặt khúm núm, ăn nói khép nép với vị đồng liêu.

Mà người này thì giống như đang lựa hàng, nghiêng mắt đánh giá Lâm Gia một phen, gật gật đầu, nói: “Bộ dáng ngược lại là đoan chính.”

“Được thôi, ngày mai đưa đến chỗ trưởng quan đi.”

Mà Lâm Gia nghe nói như thế, nháy mắt liền ức chế không nổi nộ khí.

Cô không nói một lời cầm lấy chén trà trên bàn, muốn đập vào đầu vị quân này.

“Cắt!”

Lúc này, bên đạo diễn lần nữa kêu dừng.

Hứa Trăn đứng lên, đi đến bên cạnh Lâm Gia, nói: “Cảnh giận dữ có hơi miễn cưỡng.”

Hắn hướng dẫn từng bước hỏi: “Chị nghĩ một chút, y dùng ánh mắt như vậy nhìn chị, hoàn toàn không đối đãi chị như một con người bình đẳng, tâm tình của chị phải như thế nào? Đơn thuần chỉ là tức giận sao?”

Lâm Gia hơi hơi sửng sốt một chút, suy tư chốc lát, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, nói: “Chấn kinh!”

“Chị rất khiếp sợ!”

“Là một người con gái được giáo dục, ta thực khó mà tin được cái thời đại này thế mà còn có người xem phái nữ như vật phẩm!”

Hứa Trăn khen ngợi gật đầu, nói: “Đúng, liền là cái ý tứ này.”

“Chấn kinh, hơn nữa khó có thể tin được.”

“Chị lúc trước là một mặt không tình nguyện đi lại đây, nghe được như vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mới chuyển thành phần nộ.”

“Phần nô quá chị mới giờ chén trà đi đánh người.”

Nói, hắn quay đầu nhìn Tần Thiệu Trạch, nói: “Ngượng ngùng quá anh rể, anh vừa rồi diễn rất khá, nhưng là quá tốt rồi, chúng ta có chút theo không kịp.”

“Đoạn diễn này chúng ta thử lại một lần.”

Mà Tần Thiệu Trạch liền vội vàng khoát tay nói: “Không, cậu nói rất khá, làm lại mấy lần không có vấn đề, tôi cũng cảm giác rất có thu hoạch.”

Tần Thiệu Trạch lúc này nào có nửa điểm không tình nguyện.

Xin nhờ, ta miễn phí học lỏm Hứa Trăn, làm lại mấy lần tính cái gì?

Một bài giảng của thị đến có giá thị trường là bao nhiêu tiền? ?

Nghĩ tới đây, gã bỗng nhiên phản ứng lại:

Á, nói cho cùng ta giống như cũng có đóng học phí mà...

Chương 800: “Triệu Tử Long” Đến Thăm Ban

Hai màn diễn vô cùng đơn giản, liền như vậy bị đám người Hứa Trăn tỉ mỉ móc một đêm, thẳng đến hơn tám giờ mới tính là triệt để thông qua.

Chẳng qua, phiên bản cuối cùng xác thực là tốt hơn nhiều so với bản thứ nhất, hơn nữa hình tượng nhân vật cũng được tạo dựng rõ ràng.

Đến phiên bản cuối cùng, thời điểm chiếu lên màn hình giám thị, vô luận là tổ đạo diễn hay là nhóm diễn viên đều cảm thấy hết sức hài lòng.

Lâm Gia có kỹ năng diễn xuất coi như đủ để qua cửa, chỉ là có chút phiên diện với phân lý giải nhân vật.

Nguyên nhân chính yếu đương nhiên là do thiên phú của cô không bằng Hứa Trăn, không có sức quan sát nhạy cảm như hắn, nhưng cùng lúc, cũng có quan hệ với những người cô từng gặp phải từ trước tới nay.

Người tại giang hồ, thân bất do kỷ, không phải ai cũng có cơ hội giống như Hứa Trăn, gặp được nhiều tượng đài trong trường phái kỹ năng diễn xuất.

Phần nhiều diễn viên thật ra là không ngừng sờ soạng lần mò trong đầm lầy bùn nhão.

Cái gọi là “cỏ bồng mọc trong bụi gai, không nâng vắn thẳng, cát trắng lẫn thuốc nhuộm, đen theo thuốc” chính là cái đạo lý này.

Hứa Trăn trước đó từng hợp tác với Lâm Gia trong “Một hôn định tình”, nhưng bộ kịch bản kia có độ khó tương đối thấp, thiết lập nhân vật nữ chính lại rất đúng con đường của Lâm Gia, Hứa Trăn kỳ thật cũng không có gì có thể dạy.

“Chiến trường sa” lại khác biệt, này là một bộ chính kịch được chế tác kỳ công.

Hồ Tương Tương là nhân vật chịu qua cảnh chiến hỏa tấy lễ và người thân ly tán, từng bước một bước qua đau xót để trưởng thành, chậm rãi từ một cô nhóc ngang ngược tùy hứng, bắt đầu dần thân vào chiến tranh, chèo chống gia đình, trở thành một người phụ nữ kiên cường, độ khó đề biểu diễn tương đối lớn.

Hứa Trăn tính toán tiếp tục dùng cơ hội này mà dần uốn nắn con đường diễn xuất của Lâm Gia.

Hơn nữa, hẳn có cảm nhận giống lần làm ban giám khảo giải thưởng Ngọc Lan lúc trước, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, hẳn đứng trên góc nhìn thị giác quan sát biểu diễn có thể rất dễ dàng phát hiện vấn đề, cũng đưa ra được đề nghị giải quyết.

So sánh tự thân tra lậu bỏ khuyết như vậy đối với Hứa Trăn mà nói cũng rất có thu hoạch.

Ngoại trừ Lâm Gia, diễn viên khác trong tổ làm phim cũng thỉnh thoảng sẽ hỏi hẳn một ít vấn đề lúc biểu diễn, Hứa Trăn không dám xưng “chỉ đạo”, nhưng cũng rất vui lòng tham dự thảo luận.

Liên ví dụ Tàn Thiếu Trạch, anh ta hỏi nhiều nhất.

Đạo diễn Sở Kiều Hùng ở bên cạnh xem, một mặt thần thức lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Nhìn ánh mắt Tần Thiếu Trạch này đi, chắc chắc.”

“Như thể dùng ánh mắt thấy tiền lương vào thẻ mà nhìn A Trăn.”

Bên cạnh, trợ lý đạo diễn mừng rỡ đập đùi, cười khanh khách nói: “Ai u cười chết mất, Sở đạo ngài hình dung như này quá chính xác ha ha ha!”

Cách đó không xa, Tần Thiếu Trạch đối diễn Hứa Trăn nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy tổ đạo diễn bên này đang tươi cười, anh ta không rõ ràng cho lắm mà chớp chớp mắt.

...

Ngày mùng 2 tháng 7, Hứa Trăn rốt cuộc muốn quay chụp suất diễn đầu tiên của chính mình trong trường quay “Chiến trường sa”.

Mấy ngày nay vẫn luôn uồn nấn thiết lập nhân vật của Lâm Gia nhưng hắn đương nhiên cũng chưa quên phần chính mình.

Qua bộ truyện ngắn dày cộp về nhân vật chồng chất trong góc, Hứa Trăn đã nghiên cứu nát cái nhân vật này rồi.

Vai nam chính “Chiến trường sa” tên là Cố Thanh Minh, là công tử một quan lớn.

Hắn vốn dĩ đã bị người nhà đưa qua nước Đức du học, nghe nói chiến sự trong nước căng thẳng, lại vụng trộm chạy về nhập ngũ.

Cố Thanh Minh mang lòng nhiệt tình báo quốc, không màng sống chết trên chiến trường, nhưng lại khuyết thiếu lễ phép cơ bản và lòng bao dung khi đối nhân xử thế, hắn cao ngạo, tự phụ, không coi ai ra gì.

Hứa Trăn lúc đầu cũng cố biến phương thức lên sân khấu của nhân vật này kỳ hoa hơn, về sau phát hiện, làm thế sẽ mâu thuẫn với yêu cầu chất lượng của cả phim.

Thế là, hắn đổi một ý nghĩ:

Trong những màn diễn đầu tiên, phải coi Cố Thanh Minh là vai phụ để diễn.

Vai phụ và vai chính khác nhau ở chỗ: Nhân vật chính chính là nhân vật người xem chọn để hóa thân và đồng hành, mà nhân vật phụ là nhân vật trong mắt người xem.

Lấy ví dụ phân đoạn hần sắp phải diễn, Cố Thanh Minh lần đầu tiên lên sân khấu đã dùng ngôn ngữ bén nhọn châm chọc nữ chính thương tích đầy mình.

Lúc này mà muốn người xem chọn thị giác của Cố Thanh Minh để cảm nhận là không thể nào.

Không bằng dứt khoát diễn như một vai phản diện, làm người xem đứng tại góc độ nữ chính, bị chính mình chọc cho giận sôi lên, sau đó lại dùng tình tiết kế tiếp đảo ngược, tẩy trắng.

Như vậy, xung đột càng cường liệt, càng khắc sâu hơn vào ký ức, thiết lập nhân vật cũng càng dễ kéo cao.

Tổ làm phim thảo luận một phen, cuối cùng tán thành phương pháp biểu diễn này của Hứa Trăn, chỉ có điều, đối với hành vi chủ động “bôi đen” chính mình này của hần, mọi người còn là cảm thấy hết sức cảm khái.

Kẻ tài cao gan cũng lớn mà...

Không vì chính mình xin thêm phân cảnh ấn tượng, mà là cân nhắc hiệu quả chinh thể cho một bộ phim, còn có cả phong phạm đại lão.

Chỉ là, có thứ làm Hứa Trăn hơi có chút ngoài ý muốn, ngày 2 này, tổ làm phim “Chiến trường sa” nghênh đón một đám “khách tới thăm”:

Lâm Hiểu Ba mang theo một đoàn người từ tổ làm phim “Truyền kỳ Triệu Tử Long” tới tham quan.

Chương 801: Diễn Vai Phụ

Nói là mới thuê máy quay phim có hiệu quả phi thường tốt, cảm tạ Lang Gia Các bên này đã giảm giá cho bọn họ, hy vọng đoạn thời gian này hai tổ làm phim hòa hợp, cũng tiện thể tới

hỏi thăm và hy vọng được chia sẻ tâm đắc khi sử dụng thiết bị mới.

Hứa Trăn luôn cảm giác đoàn tham quan này có chút kỳ quặc, nhưng thấy bọn Lâm Hiểu Ba xách tới bao lớn bao nhỏ đồ uống, đồ ăn vặt, căn cứ nguyên tắc không đánh gương mặt người tươi cười, đành phải nhiệt tình hoan nghênh bọn họ.

Mà Lâm Hiểu Ba thì cười rạng rỡ chào hỏi cùng tổ làm phim “Chiến trường sa”, dư quang từ đầu đến cuối không rời Hứa Trăn.

—— Gã lần này tới tham quan, đương nhiên là theo nhiệm vụ mà tới.

Nhà mình làm phim phim truyền hình đề tài “Tam quốc”, mà Hứa Trăn nắm đó thể nhưng là người nổi tiếng nhất trong bộ phim “Tam Quốc” này.

Phạm là có thể mời Hứa Trăn qua, không cần lo hấn làm nhân vật khách mời gì vẫn được thêm điểm tuyên truyền không phải sao?

Cơ hội gần ngay trước mắt, nói cái gì cũng phải quấy rầy đòi hỏi mà lôi kéo hấn đi chứ!

Nhưng phải nói thật, Hứa Trăn và Lâm Hiểu Ba không có quan hệ cá nhân, thực sự là không quá quen, ngược lại là Tần Thiệu Trạch và Lâm Hiểu Ba thân thuộc nhau hơn.

Đi vào trường quay “Chiến trường sa”, Lâm Hiểu Ba kinh ngạc khi thấy Tần Thiệu Trạch cũng ở đây, hỏi: “Anh qua đây làm khách mời à?”

Tần Thiệu Trạch không e dè nói: “Không đúng, tôi đường đường chính chính ở đây quay phim, nam số hai.”

Lâm Hiểu Ba nhìn trái nhìn phải, thấy chung quanh không ai, không khỏi giễu cợt nói: “Ui, mười năm hà đông mười năm hà tây nha, anh đã phải luân lạc đến đường diễn vai phụ?”

Ai ngờ Tần Thiệu Trạch không hề bị chọc giận, thần sắc lạnh nhạt nói: “Thì sao?”

“Trong một tác phẩm có mức đầu tư trên hàng tỉ như này, ai cũng có thể đóng được vai nam số hai sao?”

“Tổ làm phim “Chiến trường sa” vốn dĩ chọn trúng một vị thị đế Phi Ứng, nhân vật do tôi giành về được.”

Nói, gã ta cười lạnh đánh giá Lâm Hiểu Ba một phen, thần sắc trong mắt rất rõ ràng: Hạng như cậu còn chưa đủ tư cách đâu.

Lâm Hiểu Ba thấy gã ta tỏ thái độ này, giận quá thành cười, nói: “Ờ, phối diễn cho Hứa Trăn vậy mà anh còn kiêu ngạo được?”

Tần Thiếu Trạch chỉnh lại vạt áo chính mình, nói: “Có cái gì không được sao?”

“Biên học vô bờ, kỹ năng diễn xuất của người ta tốt, tôi sao lại không biết học tập theo người ta?”

“Chỉ làm với nhau có ba tháng, tôi coi như lại đây nghe thị đế Ngọc Lan giảng bài, tôi cảm thấy rất đáng giá.”

Lâm Hiểu Ba nghe nói như thế, nhin không được trợn trắng mắt, nói: “Anh giải thích thế nào đi nữa thì đây cũng là vai phụ mà!”

Tần Thiếu Trạch lơ đãng nói: “Vai phụ thì làm sao? Chỉ cần có thiết lập nhân vật tốt, diễn tốt, vai phụ hoàn toàn có thể xuất sắc hơn nhân vật chính!”

Nói, gã ta đưa tay chỉ Hứa Trăn cách đó không xa đang đối diễn với Lâm Gia, nói: “Xa không nói, liền nói Hứa Trăn, năm đó hắn thành danh dựa vào cái gì? Là nhân vật chính sao?”

“Còn không phải bằng vào vị trí nam số tám Chu Du bên trong “Tam Quốc” sao!”

“Trước mắt đã mấy năm trôi qua, người xem đều nhớ Chu Du là Hứa Trăn, ai còn nhớ rõ Gia Cát Lượng là ai?”

Tần Thiếu Trạch vừa dứt lời, liền phát hiện chính mình lấy sai ví dụ, vội vàng muốn đổi giọng, nhưng mà lại bị Lâm Hiểu Ba đoạt trước một bước tiếp tục câu chuyện: “Gia Cát Lượng là Trần Chính Hào.”

Tần Thiếu Trạch: “...”

Gã ta ghen trong chốc lát, sửa lời nói: “... Miệng mồm nhau nhảy quá, tôi là muốn hỏi ai còn nhớ rõ Tôn Quyền.”

Lâm Hiểu Ba kinh ngạc nhìn anh, nói: “Tôn Quyền là Cao Bác.”

Rồi gã lại nói: “Tiện thể nói một chút, Tôn Sách là Đường Dật, Triệu Vân là Trình Viễn, anh còn hỏi ai?”

Tần Thiếu Trạch: “...”

Tạm biệt! Tiền khách!

Anh mày muốn đi quay phim!

...

Cùng ngày, 9 giờ sáng, chính thức khai mạc cảnh diễn thứ nhất của Hứa Trăn trên phim trường “Chiến trường sa”.

Tổ làm phim “Truyền kỳ Triệu Tử Long” ngồi gần bên có chút hăng hái uống trà húp nước, gặm hạt dưa, nhân viên công tác rảnh rỗi khác cũng thông thả vây quanh, cảm thấy hứng thú đối với cảnh diễn xuất này.

Từ sau “Một hôn định tình”, Hứa Trăn đã rất lâu không đóng phim truyền hình do Lang Gia Các tổ chức.

Mọi người đều cảm thấy hết sức tò mò đối với thực lực hiện giờ của vị thị đế trẻ tuổi nổi danh xuất thân từ nhà mình này.

Đoạn kịch bản này tiếp nối phân cảnh tối hôm qua Lâm Gia quay chụp: cô đang đi học thì bị anh rẽ kéo đi thân cận, tưởng hai bên sẽ gặp nhau luôn, ai ngờ chưa thấy mặt người kia đâu mà đã gây chuyện với người trung gian, lúc trở về bị anh rẽ đánh một trận.

Anh rẽ Tiết Quân Sơn vì bồi tội, tổ chức tiệc tại nhà, mời Cố Thanh Minh tới dự tiệc.

“Ba!”

Một lát sau, bảng ghi chép bắt đầu cảnh quay trên sân đánh một tiếng giàn vang ra hiệu, trận quay chụp này chính thức bắt đầu.

Tí tách tí tách mưa nhỏ, một cỗ xe Jeep quân đội dừng ở trước cửa nhà họ Hồ, phó quan xuống xe trước, đứng trước cửa xe bung dù rồi khom người mở cửa.

Lúc này, Hứa Trăn diễn Cố Thanh Minh mới thản nhiên rời khỏi xe, ánh mắt không hề nhìn lấy Tần Thiệu Trạch cúi đầu khom lưng đứng bên cạnh một lần mà đã sải bước đi vào.

Đạo diễn Sở Kiều Hùng xem Hứa Trăn bên trong ống kính, không khỏi âm thầm tán thưởng một tiếng.

Chương 802: Cố Trưởng Quan

Nguyên tác miêu tả Cố Thanh Minh là: Chừng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, khí khái anh hùng hùng hực, dáng người thon dài thẳng tắp, rất có vài phần phong phạm tướng lĩnh nhà Nho.

Mà trước mắt, Hứa Trăn một thân đồ nhung, dáng người thẳng tắp như tùng, mặt mày tuấn đạt lộ ra mấy phần cảm giác xa cách như có như không, quả thực giống nhau như đúc với hình tượng miêu tả trong sách.

Cái gọi là “nhân vật bước ra từ trong trang sách”, không gì hơn cái này.

Tần Thiệu Trạch diễn Tiết Quân Sơn khom người đi sau lưng Cố Thanh Minh, xoa xoa tay, cười theo, nói: “Nay trời mưa to, còn làm phiền phiền Cố công tử đi một chuyến, thực sự là băn khoăn.”

“Không biết Cố công tử có khẩu vị như thế nào, có chuẩn bị tí rượu nhạt, không biết...”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn đã sải bước đi vào chính đường.

Hắn buông thông tầm mắt, nhẹ nhàng đưa tay phủi nước đọng trên người, như nhìn không thấy Tần Thiệu Trạch, chỉ giương mắt quét chung quanh một vòng, nói: “Ai là Hồ Tương Tương?”

Nghe xong lời nói này, mọi người trong nhà trong nhất thời sửng sốt.

Lâm Gia diễn Hồ Tương Tương cũng là thần sắc ngơ ngác, vô ý thức giơ tay nói: “Là tôi.”

Đến lúc này, Hứa Trăn diễn Cố Thanh Minh mới rút cuộc ngẩng đầu lên, lặng lẽ đánh giá Hồ Tương Tương một phen,

thanh âm rõ ràng, không mang theo bất luận cảm tình gì nói:
“Hôm qua cô vì sao đánh Từ xử trưởng?”

Mở miệng liền là một câu chất vấn, Lâm Gia nghe nói như thế, lửa giận đè nén trong đáy mắt nháy mắt như là bị châm ngòi nổ, cô không khỏi cau mày nói: “Trước mắt là xã hội mới, không là thời đại cũ.”

“Quốc phụ nói với chúng ta, nam nữ bình đẳng.”

Nói, cô quay đầu nhìn về Từ xử trưởng sau người Hứa Trăn, nói: “Nhưng là vị tiên sinh này mới mở miệng liền vênh vào hung hăng, xem tôi như một vật phẩm mà đối đãi, hoàn toàn không tôi như là con người có ý chí riêng.”

“Đối mặt người như vậy, tôi cho rằng tôi không cần tôn trọng...”

“Em ngậm miệng cho anh!” Nhưng mà lời cô còn chưa nói hết, liền bị Tần Thiếu Trạch xông vào phòng sau cùng quát lớn trấn trụ.

Tần Thiếu Trạch nắm cánh tay Lâm Gia, kéo cô ra sau lưng, liên tục không ngừng khom mình hành lễ với Hứa Trăn, nói: “Thật xin lỗi, Cố công tử!”

“Là chúng tôi không biết quản giáo!”

Nhưng mà trên mặt Hứa Trăn không có bất luận biểu cảm tức giận gì, hắn có chút hăng hái mà nhìn Lâm Gia sau người Tần Thiếu Trạch, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nói: “Không có việc gì, anh để cô ấy nói đi.”

“Nam nữ bình đẳng, phải không?”

Khi nói chuyện, trên mặt Hứa Trăn lộ ra một tia mỉm cười trào phúng, nói: “Nhật khẩu bây giờ lập tức muốn đánh vào thành Trường Sa, ngay thời khắc mấu chốt này các người lại muốn lập gia đình, mục đích là cái gì?”

“Chẳng lẽ không phải là phụ thuộc vào phái nam, rồi Trường Sa thành sao?”

“Ngoài miệng cô kêu gào nam nữ bình đẳng, hành động lại tìm kiếm người nam che chở, này gọi cái gì, cần tôi nhiều lời sao?”

“Đây là thứ đi học được dạy sao?”

“Tôi không có muốn lập gia đình, tôi không nghĩ tới chuyện chạy trốn khỏi Trường Sa! “

“A, cho nên nói, cô là bị anh rể buộc đi xem mắt?”

“Chính nhà các người còn làm không được chuyện nam nữ bình đẳng, tôn trọng suy nghĩ của phái nữ, nên cô đành phải đi cầu xin người ngoài?”

“Hơn nữa còn là dùng loại phương thức giới nước trà này?”

“A, cái này là cái gọi người con gái được giáo dục, có tư tưởng độc lập à.”

“Tôi hôm nay tới, vốn là nghĩ muốn thay Từ xử trưởng xin lỗi, hiện giờ xem ra là không cần, không có cách nào nói đạo lý với dân mọi rợ”

“Tiết Quân Sơn, Tiết đội trưởng đúng không?”

“Tôi khuyên anh đừng có ý đồ gì với tôi.”

“Có câu rất hay, ‘Hung Nô chưa diệt, không thể lập gia’, trước mắt quốc nạn lâm đầu, tôi không có ý tìm vợ. “

“Hơn nữa, nếu như nhà các anh ôm ý nghĩ tị nạn nên mới tìm tôi, vậy anh tìm nhầm người, bởi vì tôi sẽ không rút khỏi Trường Sa thành khi còn chiến tranh.”

“Tôi cũng không tin, quốc gia nhỏ như viên đạn đó thật có thể nuốt vào Hoa Hạ to thế này!”

“Cái kia, Cố trưởng quan, ngàn sai vạn sai đều là lỗi tôi... Tương Tương, còn không mau mời trà Cố trưởng quan!”

“Không cần, nếu đã nói rõ ràng, Cố mỗ liền cáo từ.”

“Cố trưởng quan, xin dừng bước!”

“Tôi là bố Hồ Tương Tương và Hồ Trường Ninh. Hay cho câu ‘Hung Nô chưa diệt, không thể lập gia’, Hồ mỗ thập phần khâm phục.”

“Cố tiên sinh cho dù là không rời đi Trường Sa thành, Hồ mỗ cũng muốn vì con gái kết hôn sự này, không biết tiên sinh ý như thế nào?”

“Hoá ra vị này là Hồ tiên sinh, thất kính.”

“Tôi nghe nói ngài là Hồ Sư Đại lão sư, vốn cho rằng nhà họ Hồ sẽ là gia đình thư sinh.”

“Nhưng hôm nay gặp mặt...”

“Con gái ngài mạnh mẽ vô lễ, động một tí đánh người, con rể ngài dốt đặc cán mai, ruồi nhặng bu quanh, chính ngài càng là đạo đài khách cơ bản cũng không hiểu, một hai phải chờ khách nhân đi mới bằng lòng lộ diện.”

“Gia phong gia quy như vậy thật là khiến tôi mở rộng tầm mắt.”

Nói, hấn chấp tay với Hồ Trường Ninh, nói: “Hồ tiên sinh, ý ngài tôi đã hiểu, con gái ngài cao quá Cố mỗ không với nổi, cáo từ.”

Dứt lời, hấn cũng không quay đầu lại mà rời nhà họ Hồ.

Chỉ để lại cả gia đình nhà họ Hồ xấu hổ buồn bực đến không chỗ dung thân.

Chương 803: Có Khiếu Giảng Bài

Ở bên sân, không biết từ khi nào Lâm Hiểu Ba đã ngừng động tác cắn hạt dưa.

Gã ngồi ở phía sau đạo diễn Sở Kiều Hùng, đôi mắt nhìn vào màn hình máy theo dõi, lỗ tai nghe giọng nói thu tại hiện trường của diễn viên, càng xe càng cảm thấy hoa mắt choáng váng.

“Hứa Trăn quả nhiên lợi hại...” Lâm Hiểu Ba lẩm bẩm.

Ngồi bên cạnh gã là Chu Du “Đồ dỏm” cũng ra vẻ tán thưởng gật gật đầu, nói: “Một đoạn thoại dài như vậy nhưng hấn vẫn thể đọc một hơi mà không hề vấp! !”

Lâm Hiểu Ba: “.....”

Nhìn thấy những ánh mắt khinh thường xung quanh, gã lại nhịn không được mà duỗi tay bưng kín mặt.

Tạo nghiệt a! Ta không quen biết tên ngốc này! !

Đoạn lợi hại của Hứa Trăn trong cảnh này dĩ nhiên không nằm ở chỗ đọc thoại.

Lâm Hiểu Ba lấy kiến thức nông cạn của mình thì thật khó để phân tích rõ ràng, nhưng nói tóm gọn thì đoạn trình diễn này... lại vô cùng thoải mái.

Nhân vật của Hứa Trăn rõ ràng là một tên độc đoán và thô lỗ, hoàn toàn khác với hình tượng “Quân tử” trong truyền thống Hoa Hạ, tuy nhiên, sau khi xem xong đoạn diễn vừa rồi, ấn tượng đầu tiên mà Hứa Trăn để lại cho Lâm Hiểu Ba không phải “Kẻ tiểu nhân” mà là “Thượng vị giả”.

Đúng vậy, thượng vị giả.

Giọng nói của hắn thật lỏng, thực bình tĩnh, âm điệu trầm thấp bằng phẳng, ngữ tốc không nhanh không chậm, có loại mưu lập kế và ôn định, làm trái ngược hoàn toàn với các nhân vật phụ lúc thì kinh lúc thì rống ở bên cạnh.

Nội dung trong lời nói của Hứa Trăn rõ ràng có ác ý, nhưng lại không động tác hay biểu tình du thừa.

Hắn lạnh như băng, không có một chút lưu tình nào mà chọc thủng tâm tư của những tiểu dân bình thường ở trước mắt, khiến cho người ta tức giận nhưng cũng không khiến người ta sinh ra chán ghét.

Dù cho Lâm Tiểu Ba có tận mắt chứng kiến thì gã vẫn không thể nắm bắt được tộc độ này và cũng không hiểu được điểm mấu chốt ở trong đó.

Trong lòng của gã bây giờ chỉ có một suy nghĩ —— hiện giờ Hứa Trăn so với thời kỳ “Tam Quốc” trước đó thì phải nó là đã trải qua một sự lột xác hoàn toàn.

.....

Mà lúc này, Hứa Trăn và những người khác đã tạm thời dừng quay, bọn hắn đi tới trước máy theo dõi để xem lại màn biểu diễn vừa rồi của mình.

Sau khi xem xong một lần, Hứa Trăn còn tình là vừa lòng với biểu hiện của mình.

Trong đoạn biểu diễn vừa rồi, thật ra hắn đã tham khảo phong cách đọc thoại của Vương Nguyên Anh lão sư.

Nhịp điệu không hề đây, có bài bản hẳn hoi, ngữ điệu biến hóa mượt mà, đồng thời âm cuối trầm xuống, cử trọng nhược

khinh, khiến cho ngữ khí nghe vô tai rất là “Mơ hồ”.

Nếu như trong cuộc sống thường ngày lại có người nói như vậy thì tuyệt đối là bị bệnh nặng, nhưng nếu ở trong một dịp tương đối chính thức, giọng điệu này sẽ nâng cao cảm giác thân phận của một người, khiến mọi người bật giác mặt danh mà kính sợ.

Hiện giờ thử một lần, hiệu quả quả nhiên là nổi bật.

Hứa Trăn nhìn vào chính mình trong máy theo dõi, cảm giác tên này thật thiếu đánh.

Ngoài ra, về mặt diễn xuất, hần cũng đã học hỏi Trần Chính Hào không ít, nỗ lực thoát khỏi nhãn mác của chính mình, thay vào đó là thiết kế hành vi của nhân vật.

Ví dụ như động tác gạt nước, góc nhìn bề ngễ từ trên xuống dưới, ... tất cả đều được Hứa Trăn đặc biệt nghiên cứu.

Chính những chi tiết nhỏ này đã cùng hỗ trợ cho tính cách của nhân vật “Cổ Thanh Minh”.

“Phản ứng ở chỗ này của sư tỷ có chút lệch,” Hần chỉ vào Lâm Gia ở trong màn hình, nói: “Sau khi bị tôi châm chọc, chị không thể diễn nét “ủy khuất” mà phải nên diễn ra vẻ “Xấu hổ và giận dữ”.”

Hứa Trăn quay đầu, kiên nhẫn giải thích: “Ủy khuất chỉ đối với người quen, còn xấu hổ và giận dữ thì mới là cảm xúc đối với người lạ.”

“Trải qua trước hai ngày diễn, chị cũng nên dần dần hiểu ra, Tương Tương cùng Viên Tương Cầm không giống nhau, cô ấy không phải là một người có tính tình ôn hòa mà là một người ngoan cố tự tận xương cốt.”

“Sự ngoan cố này, lúc thể hiện trong giai đoạn đầu chính là vẻ “Kiêu căng”, đến giai đoạn sau sẽ là “kiên cường”. Những khuyết điểm và ưu điểm của các nhân vật về bản chất là giống nhau, không hề mâu thuẫn. Diễn như vậy thì nhân vật mới có thể sống dậy được.”

“.....”

Khi Hứa Trăn đang phân tích thì đám người Lâm Hiểu Ba lại đứng ở đằng sau, không khỏi liên tiếp gạt gạt đầu.

Người này thật sự có khiếu giảng bài!

Vừa rồi xem Lâm Gia diễn kịch, gã cũng cảm giác có chỗ nào đó không khỏe, nhưng lại không nói như thế nào. Kết quả, Hứa Trăn không chỉ chỉ ra mấu chốt của vấn đề mà còn giúp cô phân tích cách có thể làm nhân vật sống dậy, chính cái này khiến cho Lâm Hiểu Ba cảm giác rất có thu hoạch.

Gã cố duỗi dài cổ ra để lắng nghe, nỗ lực chen vào gần để có thể nghe rõ ràng chút.

Mà lúc này, Lâm Hiểu Ba lại chợt thấy trước mắt tối sầm lại, một bóng người cao lớn cường tráng đột ngột chắn trước người gã, bả vai hơi cong xuống, không một chút khách khí đẩy gã ra khỏi đám người.

“Ai, Thanh Minh, vừa rồi tiết tấu của tôi như thế nào, có chỗ nào không nắm bắt tốt hay không?”

Tần Thiệu Trạch chấp tay sau lưng, không thèm nhìn tới Lâm Hiểu Ba mới bị mình hất ra ngoài, lớn tiếng hỏi: “Tôi cảm giác vừa rồi phối hợp với Tương Tương không được tốt lắm.”

“Lúc cậu mới vào cửa, tôi còn chưa có đi vào, như vậy có phải là tôi nên đi nhanh một chút hay không?”

Hứa Trăn rõ ràng nhìn thấy động tác đẩy người của gã, hần hơi dừng một chút nhưng cũng không nói gì mà chỉ yên lặng nói tiếp: “Ách...thật ra tôi cảm thấy tỷ phụ diễn rất tốt.”

“Nếu phải nói, thì chính là anh nên giảm thanh âm của mình nhỏ xuống một chút, không cần cố rống to “Cố Trưởng quan””

“.....”

Chương 804: Nếu Rảnh Thì Đến Cọ Vai Diễn

Các diễn viên ở ngoài sân cẩn thận phân tích cảnh vừa rồi, sau đó lại đổi chiếu video, lặp đi lặp lại cho đúng, rồi mới bắt đầu quay lại lần nữa.

Lâm Hiểu Ba ngơ ngác đứng ở một bên, nhớ lại hành động chen lấn vừa rồi của Tần Thiệu Trạch, gã bỗng dừng lại cảm

thấy tức giận.

Hắc! Gia tốt xấu ở xa tới làm khách, nhưng đây là đạo đại khách của nhà mấy người sao?

Cũng không phải cơ mật thương nghiệp gì, lại còn không cho ta nghe, đúng là đồ keo kiệt!

Gã râu rĩ không vui mà lôi kéo chiếc ghế xếp ngồi sau lưng đạo diễn Sở Kiều Hùng, nỗ lực nhích lại gần máy theo dõi.

Giống như nếu ngồi càng gần thì gã càng có thể chiếm được nhiều tiện nghi.

.....

Cảnh quay này cũng không mất nhiều thời gian, nhưng lại đề cập đến rất nhiều nhân vật, cơ bản bao gồm tất cả mọi người trong Hồ gia.

Các diễn viên bắt đầu quay phim lúc 9 giờ sáng và đã quay hơn một tiếng đồng hồ trước khi hoàn thành tất cả các cảnh quay của toàn cảnh.

Thành viên đoàn phim nhanh chóng thực hiện chuyển bối cảnh đầu vào đây và đi đến một khu vực khác cách đó khoảng 200 mét.

Cảnh tiếp theo là đoạn phối diễn giữa Hứa Trăn cùng Lâm Gia và không liên quan gì đến Tần Thiệu Trạch, do đó gã đã có thể cời bỏ diễn phục dày nặng và tạm nghỉ ngơi ở ngoài sân.

Tần Thiệu Trạch thấy Lâm Hiểu Ba lúc này còn chưa đi, thì liền kéo lấy một chiếc ghế xếp và ngồi xuống bên cạnh đôi phương, hài hước cười nói: “U, hôm nay rất nhàn nha!”

“Cậu không bận đi đóng phim sao?”

Lâm Hiểu Ba khinh thường mà liếc mắt nhìn gã, cắn hạt dưa, nói: “Hôm nay trời mưa, không quay được ngoài cảnh, hơn nữa sáng nay tôi cũng không có nhiệm vụ.”

Hai người nói chuyện phiếm hai câu ở ngoài sân, lúc này Lâm Hiểu Ba nhìn Hứa Trăn còn đang nghiêm túc tương tác với các diễn viên trong cảnh tiếp theo, thì liền hỏi: “Hứa Trăn hông chỉ là diễn viên, mà còn là chỉ đạo diễn xuất sao?”

Tần Thiếu Trạch đáp: “Không kiêu, nhưng đây là bộ phim của công ty hần, ít nhiều cũng phải để hần nói thêm vài câu.”

Lúc này Lâm Hiểu Ba đã xem hơn một giờ, gã thật sự có chút hâm mộ những diễn viên hợp tác với Hứa Trăn, cảm giác cơ hội được dạng diễn viên thực lực như vậy cầm tay chỉ đạo là vô cùng khó được.

Gã đã tham gia diễn xuất được rất nhiều năm, đương nhiên cũng từng hợp tác với nhiều đại lão còn lợi hại hơn Hứa Trăn, nhưng những đại lão đó đều lười phản ứng tới gã, đừng nói là tương tác, chỉ cần dưới tình huống bình thường, không cố ý đi áp diễn người thì đã tính là khá hòa ái.

Trong lòng Lâm Hiểu Ba không khỏi sinh ra một suy nghĩ kỳ quái: Việc Tần Thiếu Trạch hạ mình để đến làm vai phụ cho Hứa Trăn cũng chưa chắc không phải là một quyết định sáng suốt!

Tần Thiếu Trạch liếc liếc mắt nhìn vẻ mặt của Lâm Hiểu Ba, nói: “Nếu rảnh rỗi như vậy thì không bằng chạy đến đoàn phim chúng ta diễn một đoạn?”

Gã nở nụ cười mang theo ý dụ dỗ, nói: “Tới cũng tới rồi, sao cậu không thử cọ cọ thị để hàng thật giá thật xem?”

“Cơ hội khó được!”

Vừa nghe được lời này, không hiểu sao Lâm Hiểu Ba lại có chút động tâm.

Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ thì trên phim trường, cảnh tiếp theo đã bắt đầu.

Trong cảnh này, một người bạn của Hồ Tương Tương đang làm y tá trong trại thương binh, Hồ gia nghe tin chiến tuyến căng thẳng, vật tư y tế thiếu thốn nên đã quyên góp băng bó, gạc và các vật dụng khác, tất cả đều được Hồ Tương Tương tự mình đưa tới.

Trong khi cô đang trò chuyện với người bạn y tá này, thì tình trạng của một thương binh đột nhiên xấu đi và cuối cùng người này đã chết sau khi cấp cứu thất bại.

Tình huống ngoài ý muốn này lập tức châm ngòi cho sự tức giận của những thương binh khác xung quanh, gây ra một

cuộc náo động không hề nhỏ.

“Bang!”

Một tiếng giòn vang, lần quay đầu tiên của cảnh này chính thức bắt đầu.

Mười mấy diễn viên quần chúng hoá trang thành bộ dáng thương binh, trên đầu, cánh tay thượng đều quấn băng vải, sắc mặt hoặc tái nhợt, hoặc vàng như nền, có người thậm chí thiếu cánh tay thiếu chân, nhìn qua thập phần thê thảm.

“Mọi người tản ra, đừng chen lấn! Hãy để những người bị thương hít thở không khí trong lành...”

Nữ y tá mặc đồng phục màu trắng vô lực duy trì trật tự, khoanh tay trước ngực bệnh nhân bị thương, làm hồi sức tim phổi.

Nhóm thương binh thần thái nôn nóng mà vây quanh ở trước giường bệnh, khiến khung cảnh hỗn loạn thành một đoàn.

Nhưng mà nửa phút trôi qua, y tá vẫn rút cuộc dần dần ngừng tay.

Cô gục xuống đầu, vô lực lắc lắc đầu, nước nở nói: “Không được.....”

Những lời này vừa ra, nhóm thương binh chung quanh lập tức nổi giận, tiếng kêu rên, khóc tiếng la, tiếng đập phá bùng nổ.

“Người nói rất nhanh sẽ có thuốc, nhưng thuốc đâu?”

Một người trong số họ chỉ vào nạn nhân trên giường và giận dữ hét lên: “Những người khác đều đã chết, ruột thối rồi, còn không chịu đem thuốc tới!”

Người này khóc nước nở kêu lên: “Chúng ta ở tiền tuyến đánh giặc liều mạng, gãy tay gãy chân, kết quả không có ai quản sống chết của chúng ta!”

“Không chết ở trên chiến trường, ngược lại chết ở trên giường bệnh!”

Tiếng rộ giận của những người này lại vang lên đặc biệt chói tai, xung quanh thương binh lập tức vây lấy y tá, kêu to: “Thuốc đâu?”

“Không phải nói có thuốc sao?”

“Đây là bệnh viện hay nhà xác mà cứ để chúng ta nằm đây chờ chết?”

“.....”

Chương 805: Chủ Động Nhận Vai Áo Ròng

Tiếng gào khóc của bệnh nhân càng ngày càng ồn ào, mà dáng người nhỏ nhắn của y tá lại bị những người đàn ông đẩy tới đây lui, hoàn toàn không thể đối phó.

Y tá vừa ủy khuất vừa khó chịu, thanh âm khàn khàn mà kêu: “Bệnh viện chúng tôi bây giờ thật sự không có thuốc...”

“Nhưng hiện tại chúng tôi đang quyên góp mỗi ngày, chờ khi có tiền, chúng tôi có thể mua thuốc ngay lập tức...”

“Ta phi!” Đúng lúc này, một tên thương binh nhỏ nước bọt, lớn tiếng mắng chửi: “Người nói những lời này, ai sẽ tin?”

“Quyên tiền có thể mua được thuốc?”

“Thuốc cứu mạng đã sớm bị người phía trên nuốt xuống, sống chết của chúng ta cũng không có người quan tâm!”

Lâm Gia đóng vai Hồ Tương Tương đứng ở bên ngoài đám người, gấp đến độ không được nhưng lại không thể chen người vào.

Cô muốn lên tiếng giải thích nhưng giọng nói của cô lại bị át đi và không ai lắng nghe cô nói chuyện.

Nhìn thấy cảnh tượng càng ngày càng hỗn loạn, Hồ Tương Tương lo lắng nhìn xung quanh, cố gắng tìm người phụ trách.

Đúng lúc này, cô chợt thoáng thấy một chiếc xe jeep quân sự chạy ngang qua, bóng dáng cao gầy ngồi trong xe trông rất quen thuộc...

Không phải Cố Thanh Minh thì là ai?

Hồ Tương Tương giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, cô quay đầu và chạy về hướng xem jeep, rồi lớn tiếng kêu lên:

“Cố trưởng quan!”

“Cố trưởng quan! Dừng xe!”

Cô liễu mạng chạy về phía chiếc xe, nói: “Cố trưởng quan, người mau đến xem bên này! !”

Cố Thanh Minh ngồi trên xem jeep, vừa quay đầu liền nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong, hấn hơi nhú mày lại, lập tức lái xe về phía đám thương binh đang làm loạn.

Hấn ngồi trên xe, nhìn tình hình phía dưới rồi cao giọng kêu lên: “Mau dừng tay, Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Nhóm thương binh nhìn thấy xe tới thì lập tức bỏ lại bác sĩ và các y tá, nhanh chóng chạy về phía chiếc xe Jeep.

Hiện tại những người này đang rất kích động, vừa nhìn thấy Hứa Trăn mặc quan phục “Đại quan”, thì liền mồm năm miệng mười mà kêu la: “: “Không có thiên lý! Ra chiến trường đánh nhau, bị thương còn không được trị!”

“Chúng ta nằm ở chỗ này cũng chỉ có thể chờ chết!”

“Ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, thuốc cũng không có!”

“Đây là giết chết chúng ta!”

“.....”

Hứa Trăn bước ra khỏi xe jeep, cau mày nhìn cảnh tượng trước mặt và nói: ” Trương chủ tịch vừa mới tuyên bố “Bảo cáo thương binh”, tỉnh sẽ ứng trước tiền để trang trải chi phí y tế cho thương binh, các người làm ồn lên cái gì!”

Tuy nhiên lời này của hấn lại càng khiến cho nhóm thương binh thêm tức giận, người binh lính với mới khóc thương cho cái chết của đồng đội liền túm lấy quả trứng, không nói một lời mà đánh về phía Hứa Trăn.

“Tất cả đều là do bọn làm quan các người...”

Nhưng mà, y còn chưa nói xong câu này thì thân thể vì mất đi quả trứng chống đỡ cho nên lao đảo một cái, rồi trực tiếp ngã sấp xuống mặt đất.

Hứa Trăn vội vàng bước tới, duỗi tay đỡ lấy đôi phương.

Thấy ống quần bên phải của người đàn ông vắn vẹo không bình thường, hắn theo bản năng đưa tay sờ sờ chân đối phương, nói: “Không sao chứ?”

Nhưng mà sờ một hồi lại thấy trống rỗng.

Ống quần bên phải của người đó trống tuếch.

Hứa Trăn ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trước mắt, sau một lúc lâu không nói gì.

Lúc này, hai thương binh bên cạnh vội vàng tiến lên, khiêng người này đi.

Y tá vừa bị bao vây lúc này đi tới, lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nói với Hứa Trăn: “Xin lỗi ngài, đồng đội của hắn vừa mới qua đời.”

Cô khóc nức nở, cầu xin: “Vị trưởng quan này, ngài có thể liên lạc với quân đồn trú để hỗ trợ chúng tôi ít thuốc được không?”

“Bệnh viện chúng tôi thật sự đã hết sạch kháng sinh.”

“Có rất nhiều vết thương nghiêm trọng và thực sự không có cách nào để cứu họ, mà kháng sinh là thứ duy nhất để giữ mạng cho họ...”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, quay lại nhìn những người lính bị thương xung quanh mình, lại nhìn người lính không có chân vừa rồi chuẩn bị đánh hắn.

Một lúc sau, hắn đưa tay cởi chiếc mũ trên đầu xuống, trình trọng cúi đầu thật sâu trước những người lính bị thương xung quanh, rồi nói: “Các huynh đệ đã chịu ủy khuất.”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Ta là Cố Thanh Minh, quan tham mưu đồn trú ngoại thành, xin các huynh đệ tin tưởng, ta sẽ xử lý chuyện thuốc kháng sinh!”

Biểu cảm trên mặt hắn lúc này nghiêm nghị và kiên định, trong mắt mang theo sự tức giận và lo lắng do chứng kiến thảm trạng của thương binh, nó hoàn toàn khác với vẻ kiêu ngạo cùng tự phụ vừa rồi khi ở Hồ gia.

Giống như những gì mà Hứa Trăn đã dạy cho Lâm Gia, đây là một biểu hiện khác của Cố Thanh Minh độc đoán.

Cách đó không xa Hồ Tương Tương lúc này ngơ ngác nhìn hần, ánh mắt không khỏi có chút run lên.

Cùng lúc đó, Lâm Hiểu Ba, người đang xem màn trình diễn ở bên sân, cũng sửng sốt trong giây lát, trong lòng bỗng nhiên có chút ngo ngoe rục rịch.

“Đạo diễn,” Nhân lúc chuyển cảnh, Lâm Hiểu Ba nói khẽ với Sở Kiều Hùng nói, “Sáng nay đoàn phim còn vai áo rồng nào không? Nhất là vai diễn có thể phối hợp với Hứa Trăn.”

Sở Kiều Hùng vừa nghe lời này, thì lập tức sáng ngời hai mắt, nói: “Dĩ nhiên có, còn không ít đâu!”

“Câu đợi chút, quay xong cảnh này tôi sẽ đi thương lượng với A Trăn.”

Lâm Hiểu Ba vừa nghe lời này, cao hứng đến nhấp nhấp miệng, chỉ cảm thấy nóng lòng muốn thử.

Chương trình học chất lượng cao miễn phí! Tới cũng tới rồi, không nghe một chút thì thật sự quá thất vọng với bản thân?

Mà lúc này, những người bạn đi cùng với Lâm Hiểu Ba lại hoang mang nhìn nhau, không hiểu thằng nhóc này muốn làm cái gì.

Rột cuộc.... mục đích tới đây của chúng ta là gì?

Từ đầu không phải đã nói sẽ gạt Hứa Trăn để hần qua đoàn phim chúng ta làm khách mời sao?

Nhưng tại sao nháo nửa ngày thì ngược lại là Lâm Hiểu Ba chủ động đi làm khách mời cho người ta, đã thể có tỏ ra bộ dáng như chiếm được tiện nghi gì to lớn lắm? ?

....

“A? Lâm Hiểu Ba muốn khách mời?”

Sau khi diễn xong cảnh này, Hứa Trăn liền ra ngoài sân nghỉ ngơi, thì bỗng nhiên nghe được Sở Kiều Hùng nói chuyện này, Lâm Hiểu Ba muốn vớt một vai khách mời ở đoàn phim nhà mình, khiến cho hần có chút kinh hỉ ngoài ý muốn.

Ai có thể từ chối một diễn viên nhất tuyến chủ động làm vai áo rồng?

Lâm Hiểu Ba lại không phải dáng người có tiếng mà không có miếng như Từ Hạo Vũ, Chu Nhiên, người ta là diễn viên chính thức, nếu như đối phương có mặt trong phim truyền hình của mình thì cho dù là tuyên truyền hay đối với cốt truyện thì đều được xem là một điểm sáng chói mắt!

Hứa Trăn vốn tưởng rằng Lâm Hiểu Ba hôm nay tới thăm ban, là muốn kéo mình đến làm khách mời cho đoàn phim “Triệu Tử Long truyền kỳ”, nhưng bất ngờ là không phải như vậy.

Đương nhiên, cũng có khả năng là đối phương lấy lui làm tiền, trước trả giá sau cầu hồi báo.

Mặc kệ nói như thế nào, thì đây cũng được xưng là hành vi quân tử, nghĩ vậy Hứa Trăn lại càng coi trọng Lâm Hiểu Ba hơn.

Chương 806: Hóa Trang, Làm Tóc Và Đạo Cụ

Bởi vì 《chiến Trường Sa》 mới vừa khởi động máy không lâu, nhiệm vụ quay phim chưa kín nên kế hoạch quay buổi sáng hôm đó chỉ có hai cảnh này, cho nên đến khoảng 11 giờ thì quay xong.

Bất quá nếu Lâm Hiểu Ba muốn diễn, thì vẫn có thể bỏ sung.

Sau khi trải qua một phen thương nghị, đoàn phim nhanh chóng chọn ra năm nhân vật áo rồng, có quan viên Trường Sa, có học giả giới giáo dục, có thân thích trong nhà Hồ Tương Tương, tất cả đều được đưa cho Lâm Hiểu Ba để gã lựa chọn.

Ban đầu, Lâm Hiểu Ba muốn chọn một nhân vật gây thiện cảm nhưng sau khi suy xét đến mục đích thâm sư cùng với Hứa Trăn, gã rồi rẫm nửa ngày, cắn răng một cái, vẫn là chọn vai quan viên bị nhiều người ghét bỏ.

Tuy đây là một nhân vật phản diện, nhưng lại có rất nhiều cảnh phối hợp cùng Hứa Trăn, chỉ có trực tiếp làm việc với nhau thì gã mới càng thu được nhiều lợi ích.

Sau khi tuyển chọn xong, tổ sản xuất lập tức bắt tay vào công tác chuẩn bị, Lâm Hiểu Ba cũng thay trang phục, bắt đầu làm

tạo hình ở bên sân.

Vừa sấy tóc, gã vừa lên nhìn Hứa Trăn ở bên cạnh, tận dụng mọi thứ để nói chuyện phiếm: “Vừa rồi tôi quan sát từ bên ngoài, cảm thấy nhân vật “Cố Thanh Minh” rất độc đáo, nó không hề giống bất kỳ vài diễn nào trước đây của cậu, nhưng tại sao cậu lại diễn được như vậy?”

Hứa Trăn nghe vậy thì mỉm cười đáp: “Tôi cố ý chọn đó, bởi vì tôi rất thích đóng các vai diễn mà bản thân mình chưa từng gặp qua trước đây.”

Lâm Hiểu Ba nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Thật ra câu hỏi của gã là muốn hỏi xem Hứa Trăn có kỹ năng gì để đáp nặn nhân vật hay không, nhưng không ngờ, phương hướng trả lời của đối phương lại không giống như dự đoán của mình.

Lâm Hiểu Ba chỉ đành tiếp tục hỏi: “Không phải nói bước chọn kịch bản...mà là sau khi chọn kịch bản xong, cậu cảm thấy điểm mấu chốt để đáp nặn nhân vật là gì?”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, nói: “Tạo hình và làm tóc.”

Nói, hắn chỉ chỉ vào bộ tạo hình trước mắt của mình: “Ví dụ như tôi diễn Cố Thanh Minh, thì chính là kiểu lông mày kiếm, khoe mắt hơi héch lên, vừa gia tăng vẻ anh khí và cảm giác áp bách cho nhân vật.”

“Về phần khi diễn Mai Trường Tô thì tương đối nhu hòa, hóa trang giống như thư sinh.”

Hứa Trăn rất có kiên nhẫn nói: “Tôi có thể chia sẻ với anh một cái mẹo nhỏ, nếu muốn để khán giả ghi nhớ nhân vật của mình thì tốt nhất phải có một “đạo cụ” mang tính biểu tượng, ví dụ Hạ Tuyết Nghi có kim xà kiếm, Mai Trường Tô có áo khoác lông cừu, Cố Thanh Minh thì có xe jeep.”

“Cái đạo cụ này nhất định phải xuất hiện nhiều lần cùng với nhân vật, như vậy mới có thể tạo thành hiệu ứng ràng buộc.”

“Hóa trang, làm tóc và đạo cụ độc đáo có thể nâng cao đáng kể ký ức về nhân vật, điều này đặc biệt nổi bật trong lĩnh vực phim truyền hình.”

Lâm Hiểu Ba ở một bên nghe, ánh mắt dần dần đại ra.

Gã cảm giác, Hứa Trăn nói rất có đạo lý, giống như học được rất nhiều, nhưng.....Đây lại không phải thứ mình muốn học...

Thứ mà ta muốn học chính là kỹ năng diễn xuất! !

Lâm Hiểu Ba không thể làm gì khác hơn là tìm thứ gì đó để nói: “VẬY CẬU CẢM THẤY, TRIỆU TỬ LONG NÊN TÌM MỘT ĐẠO CỤ GÌ ĐỂ MANG TÍNH BIỂU TƯỢNG?”

Gương mặt tươi cười của Hứa Trăn thoáng chốc cứng đờ, nói: “Ngựa trắng, ngân thương...Những thứ này còn không phải bắt buộc có sao?”

Lâm Hiểu Ba: “.....”

Vừa mở miệng, gã liền phát hiện não mình có chút lag, nhưng không biết vì cái gì, khuôn mặt mới còn vui vẻ của Hứa Trăn đã đột nhiên thu liễm nụ cười, ánh mắt nhìn qua có chút nguy hiểm.

..... Trời đất chứng giám!

Ta thật sự không có cô ý khoe khoang! !

.....

Lâm Hiểu Ba làm xong tạo hình, hậm hực mà đi vào phim trường, sẵn sàng bắt đầu quay cảnh khách mời của mình.

Nhân vật mà gã lựa chọn là một trưởng khoa phê duyệt thuốc.

Sau khi Cố Thanh Minh đồng ý giúp những người lính bị thương đi lấy kháng sinh, hắn đã đến gặp trưởng khoa để phê duyệt một tờ giấy để lấy thuốc, nhưng lại bị đối phương nói gần nói xa mà qua loa lấy lệ.

Lâm Hiểu Ba ra mắt đã lâu nhưng căn bản chưa từng đóng vai phản diện, vai diễn này cũng là một lần thử sức rất thú vị đối với gã.

Đây là một cảnh quay nội cảnh đơn giản, mà các diễn viên duy nhất là Hiểu Ba cùng Hứa Trăn.

Diễn trong văn phòng thì quay rất đơn giản, chỉ cần đặt máy quay, nhưng muốn nhìn qua có sức dẫn, có trình tự thì hoàn toàn phụ thuộc vào cách diễn của diễn viên.

“Chúng ta diễn thử trước nhé?”

Sau khi tiến vào phim trường, Hứa Trăn nói với Lâm Hiểu Ba: “Chúng tôi mới khởi động máy được vài ngày và chúng tôi vẫn đang trong thời gian chạy thử. Bản thân tôi không chắc lắm về các nhân vật. Có thể mất một vài lần quay mới được thông qua, thứ lỗi, nếu có vấn đề gì thì chúng ta vẫn kịp thông báo cho nhau.”

Lâm Hiểu Ba không ngại quay nhiều lần, gã nhanh chóng xoa tay và cười nói: “Không sao đâu, khách sáo quá, tôi vô cùng ngưỡng mộ tinh thần không ngừng tiến bộ của đoàn làm phim chúng ta, haha.”

Hai người kiểm tra sơ qua lời thoại, sau khi xác nhận tất cả phân đoạn đều chính xác, thì rất nhanh tiến vào lần quay đầu tiên của cảnh này.

Chương 807: Lực Bất Tòng Tâm

“Bang!”

Một tiếng giòn vang, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Trong văn phòng rộng rãi và sáng sủa, Lâm Hiểu Ba chải mái tóc bóng dầu, mặc một bộ áo dài Trung Hoa chỉnh tề, gã ngồi trên chiếc bàn làm việc bằng gỗ mun và quay lưng về phía cửa sổ, khoanh chân đọc báo với vẻ mặt thư thái và thoải mái.

Là một diễn viên đương hồng nhất tuyến, hình ảnh bên ngoài của Lâm Hiểu Ba vẫn rất tốt, sau khi hóa trang đơn giản như vậy, góc nghiêng khuôn mặt của gã được ánh sáng phụ trợ từ cửa sổ chiếu vào, hình ảnh trong máy quay khá bắt mắt.

“Đang đang đang.”

Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng làm việc, Lâm Hiểu Ba ngẩng đầu nhìn, thì liền thấy Lâm Hiểu Ba mặc một thân nhung trang đứng ở ngoài cửa, dáng người thẳng tắp, biểu tình trịnh trọng, mắt nhìn thẳng, nghiễm nhiên là bộ dáng của một quân nhân.

Hắn nhìn thấy Lâm Hiểu Ba đang nhìn về phía chính mình thì không hề nhúc nhích, mà chỉ lễ phép cười nói, ngữ khí dứt khoát: “Trương trưởng khoa, chào ngài!”

Giờ khắc này, Lâm Hiểu Ba không khỏi hơi kinh ngạc.

Cuồng ngạo như Cố Thanh Minh nhưng khi đối mặt với một trưởng khoa nho nhỏ lại có thể lộ ra vẻ tươi cười khách khí.

Sáng hôm nay, Hứa Trăn chỉ có ba cảnh, thịnh khí lẫm nhâm (khí thế kiêu ngạo bức hiếp người khác), châm chọc khinh thường ở Hồ gia, vẻ mặt thương xót, một lòng nhiệt huyết khi đối mặt với thương binh, nhưng đến khi gặp quan viên phê duyệt thuộc thì lại thu liễm một thân ngạo khí, hành thành thật thật tới cửa xin giúp đỡ.

Chỉ với ba cảnh vô cùng đơn giản, nhưng lại tạo nên thiết lập cho nhân vật một cách rành mạch, rõ ràng.

Lâm Hiểu Ba nhìn người thanh niên đứng trước cửa, có thể phân biệt rõ ràng, người này là Cố Thanh Minh, chứ không phải là Hứa Trăn, càng không phải nhân vật nào khác, quả nhiên cảm giác này thật sự rất huyền diệu.

“U, Cố công tử!”

Cho dù có cảm thán đến đâu thì lúc này gã cũng không quên nhiệm vụ của mình, trên khuôn mặt của Lâm Hiểu Ba lộ ra vẻ ngoài ý muốn, vội vàng buông tờ báo trong tay xuống, sau đó từ chỗ ngồi đứng thẳng người dậy, tỏ vẻ nghênh đón Hứa Trăn, nói: “Sao ngài lại đến đây? Đúng là khách quý nha!”

Gã tươi cười vui vẻ mà chỉ về phía sofa, ân cần nói: “Tới, tới tới, mau mời ngồi, mau mời ngồi!”

Nói, Lâm Hiểu Ba xoay người đi đến chỗ ngăn tủ sát tường, quay đầu cười nói: “Vừa vặn, chỗ này của ta mới có một loại trà ngon, mời Cố công tử ném thử!”

Gã bận bịu pha trà, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Lão gia vẫn khỏe chứ?”

“Ta nghe nói, hiện tại tình hình bên phía Trùng Khánh còn tính là ổn định, không giống như bên phía chúng ta, ngay cả tâm tình an ổn để uống trà cũng không có...”

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn lại không có tâm tư để nói chuyện với gã.

Hắn đi đến trước bàn làm việc của Lâm Hiểu Ba, dáng người vẫn thẳng tắp, câu chữ rõ ràng: “Trưởng trưởng khoa không

cần phiên toái.”

“Hôm nay Cố mỗ đến là có việc muốn nhờ.”

Nói xong, Hứa Trăn đặt một hộp quà trong tay lên bàn và nói:
“Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của ta.”

Lúc này, động tác pha trà của Lâm Hiểu Ba hơi dừng lại, gã ngẩng đầu nhìn về phía lễ vật trước mắt, vẻ tươi cười ân cần bỗng nhiên thu liễm mất ba phần, nói: “U, này...Cố công tử.”

“Ngài làm là chết ta rồi,” Lâm Hiểu Ba nói, “Trương mỗ nào dám nhận quà của ngài!”

Nói, gã đặt tách trà mới pha vào tay Hứa Trăn, lại chỉ vào chiếc ghế sofa bên cạnh, cười nói: “Cố thiếu gia, ngồi xuống uống trà đi.”

Hứa Trăn mắt nhìn thẳng nhìn Lâm Hiểu Ba, đi thẳng vào vấn đề nói: “Trương trưởng khoa, mong ngài phê duyệt cho ta một lô thuốc kháng sinh.”

Khi nói chuyện, hần hơi cup mắt xuống, trầm giọng nói: “Mấy ngày trước ta có đi thị sát doanh trại thương binh phía dưới bệnh viện Tương Nhã, tình cảnh thê thảm đến mức không thể diễn tả bằng lời.”

“Bọn họ đều là những thương binh lui xuống từ tiền tuyến nhưng lại không nhận được trị liệu, có rất nhiều người bị thương nặng và chỉ có thể chờ chết...”

Phía đối diện hần, Lâm Hiểu Ba đóng vai Trương trưởng khoa nghe lời này thì vẻ tươi cười trên mặt lập tức lạnh xuống.

“Cố công tử, ngài đây là đang làm khó ta.”

Một lát sau, gã nói: “Kháng sinh là dược liệu quan trọng, mà loại tép riu như ta sao có thể quyết định?”

Lâm Hiểu Ba khoanh hai tay lại, cười khô: “Nếu có, thì nể mặt mũi của lão gia tử, ta cũng đâu dám không cho.”

Hứa Trăn nghe được mấy lời qua loa lấy lệ này, cũng không tức giận, cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa mà chỉ nhẹ nhàng rũ con ngươi xuống, tháo chiếc đồng hồ trên tay rồi đặt lên bàn, ngữ khí vẫn vô cùng lễ phép khách khí: “Trương trưởng khoa, phiên toái ngài cho ta mặt mũi.”

“Đồng hồ này ta mua ở Đức, tốn 300 Mark, hiện tại ít nhất cũng có giá trị tầm một trăm đại dương.”

“Ta muốn mua 5 lô kháng sinh, đủ hay không?”

Lâm Hiểu Ba nhìn chiếc đồng hồ kia, rõ ràng có chút do dự, gã đảo mắt một cái nhưng cuối cùng vẫn không duỗi tay đi lấy, mà chỉ ngồi yên trên ghế của mình, lần nữa bắt chéo chân, cười nói: “Cố công tử, ngài đừng làm khó dễ ta, không phải ta không muốn cho ngài mặt mũi mà là ta thật sự lực bất tòng tâm!”

“Như vậy đi Cố công tử,” Lâm Hiểu Ba nói, “Không thể để ngài tốn một chuyến tay không, trưa nay ta mời khách, ngài uống với ta vài chén, ta nhất định sẽ bồi tội với ngài!”

Khi nói chuyện, ánh mắt gã lập lòe, khóe miệng nhếch lên một độ cong, tựa hồ như đang nhìn một kẻ ngốc.

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy sắc mặt này của gã thì trên mặt lộ ra nụ cười tiếc nuối: “Xem ra hôm nay đã quấy rầy Trương trưởng khoa.”

Dứt lời, hắn không cầm lấy đồng hồ hay lễ vật mà cứ như vậy quay người rời đi.

Chương 808: Đe Dọa

“Ai, Cố công tử, dừng bước!”

Lúc này, Lâm Hiểu Ba vội vàng đứng lên, làm bộ muốn đuổi theo.

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn vẫn chưa ra khỏi cửa, ngược lại, động tác nhanh nhẹn mà đóng cửa văn phòng lại, sau đó “Cạch” một tiếng, khóa chốt lại.

Giây tiếp theo, Hứa Trăn lại quay đầu nhìn về phía Lâm Hiểu Ba, khí chất cả người bỗng nhiên thay đổi.

Sự lễ phép và nghiêm chỉnh vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt của hắn trở nên cực kỳ nguy hiểm, hiện tại khi đứng trước mặt Lâm Hiểu Ba, hắn đã biến thành một kẻ liều mạng không sợ trời, không sợ đất.

“Tê.....”

Biến hóa kịch liệt chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi, dẫn tới cả người Lâm Hiểu Ba run rẩy một cách chân thật, theo bản năng đóng băng tại chỗ.

“Đát, đát, đát.....”

Trong căn phòng tĩnh mịch, tiếng giày da nện trên sàn nhà gỗ, phát ra âm thanh nặng nề.

Lâm Hiểu Ba hoảng hốt, nhớ tới mình còn một câu thoại nhưng lại không nhớ rõ nó là gì. Gã chỉ tuân theo bản năng của cơ thể mà lui về phía sau, nhưng bước chân của gã lại bị vướng chiếc ghế văn phòng bằng gỗ cứng, thân thể hơi lảo đảo rồi chật vật mà ngã trên bàn.

“Khách lạ.....”

Lúc này, Hứa Trăn đâu quan tâm đến việc gã có đọc lời thoại hay không, hắn rút khẩu súng bên hông ra, kéo cò, rồi cười lạnh, nói: “Trương trưởng khoa.”

Hắn hất cằm lên, khôi phục bộ dáng cao ngạo khi ở Hồ gia, nói: “Đã cho đồng hồ nhưng người lại không cần mặt mũi, vậy cho khẩu Browning này thì người có nể mặt hay không?”

Trải qua một hồi hoảng hốt, Lâm Hiểu Ba mới miễn cưỡng khôi phục lại chút bình tĩnh, nhưng trên trán vẫn chảy ra tầng mồ hôi mỏng.

Vị quay phim ở cơ vị số 2 làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội này, lập tức cắt cho gã một màn ảnh đặc tả.

Lâm Hiểu Ba nhìn khẩu Browning trên tay Hứa Trăn, khoe miệng giật giật, nói: “Người, người, đây là muốn làm gì?”

“Nơi này là vùng cấm quân sự, người lại dám nổ súng...”

“A! !!”

Một câu chưa nói xong, Hứa Trăn bỗng nhiên ra tay mà không hề báo trước một tiếng.

Hắn đột nhiên ấn đầu Lâm Hiểu Ba xuống bàn, vặn trái tay, không chế cánh tay của gã, hòng súng lạnh như băng trực tiếp đặt trên huyết thái dương.

Nói là “Không hề dấu hiệu”, nhưng trên kịch bản đương nhiên đã sớm viết tốt.

Chẳng qua, Lâm Hiểu Ba không dự đoán được cảnh quay này sẽ được thực hiện trọn tru trong một lần, cho nên mới có vẻ hoảng hốt như vậy.

“Ta hỏi lại một lần nữa,” Hứa Trăn cúi người xuống, ngữ khí lạnh lẽo: “Rốt cuộc có đưa kháng sinh hay không?”

Lâm Hiểu Ba trợn to mắt, khó có thể tin mà cắn răng nói: “Cô Thanh Minh! Ngươi là tên điên!”

“Ngươi, không sợ phiền phức cho cha ngươi sao....”

“A.....”

Hứa Trăn cười lạnh, nhưng lực tay lại không hề thả lỏng:

“Ngươi cũng biết, ta bắn một phát súng này thì cũng chỉ tạo chút phiền toái cho cha ta mà thôi?”

“Vậy ngươi muốn thử xem, rốt cuộc ta có phải là kẻ điên hay không?”

Giờ khắc này, thân thể Lâm Hiểu Ba run rẩy càng ngày càng lợi hại, giọng nói cũng đã mang theo chút nức nở: “Cấp! ta cấp!”

“Ta phê duyệt thuốc kháng sinh cho ngươi!”

“Ngươi, ngươi mau bỏ súng xuống! !”

Nghe được những lời này, Hứa Trăn mới buông Lâm Hiểu Ba ra, sau đó lại làm như không có việc gì mà thu hồi lại khẩu Browning của mình.

“Ca!”

Lúc này, đạo diễn Sở Kiều Hùng cũng hô ngừng quay, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc mà vỗ tay đốp đốp, nói: “Ài u, vừa rồi Hiểu Ba diễn rất tốt!”

“Khí chất dẫn đo gần như không có khuyết điểm, mấy điểm cuối cùng cũng rất chính xác!”

Sở Kiều Hùng vỗ mặt tán thưởng nói: “Lợi hại lợi hại! !”

Hứa Trăn cũng gạt gạt đầu ra vẻ đồng tình, nói: “Vừa ra Lâm ca thể hiện rất xuất sắc, lát nữa xem lại cảnh, nếu như không có vấn đề gì thì chúng ta có thể trực tiếp thông qua!”

Lâm Hiểu Ba nghe những người xung quanh không ngừng khen ngợi mình thì chỉ cảm thấy đầu óc “Ong ong” khó hiểu.

Người trong công ty của Hứa Trăn đều diễn kịch như vậy sao...Diễn xuất nhập tâm? Ngay cả đe dọa cũng chân thật như thế? ?

Ta không biết vừa rồi là diễn thật hay diễn giả, ta chỉ biết thiếu chút nữa là bị hấn dọa đến ngất xỉu! !

Lâm Hiểu Ba không phải là người đầu tiên bị Hứa Trăn kích thích sinh ra phản ứng bản năng, mà gã chắc chắn cũng không phải là người cuối cùng.

Dương nhiên Hứa Trăn cũng không phải toàn tâm toàn ý nhập tâm trong mỗi cảnh quay, chẳng qua trận diễn vừa rồi còn được tính là những cảnh đầu, thuộc về giả thiết của nhân vật, vì vậy hắn mới cố diễn diễn một cách cực đoan, nhằm để lại khán giả một ấn tượng sâu sắc.

Đúng vậy, tuyệt đối không phải ra oai phủ đầu với Lâm Hiểu Ba.

Không hề có ý từ này.

Mà Lâm Hiểu Ba sau khi hoàn thành xong cảnh này thì lại cảm chút choáng váng.

Gã nhớ mang máng, bản thân muốn làm khách mời là để học hỏi Hứa Trăn và tiếp thu được chút chỉ đạo của thị đế, thế nhưng mới vừa rồi...

Bị “Đe dọa” hắn là không xem như chỉ đạo đúng không? ?

“Thật ra, vừa rồi tôi không có chút chuẩn bị nào cả...”

Lâm Hiểu Ba vội vàng giải thích: “Động tác, lời kịch, rất nhiều nơi bị mất không chế, hay là cứ để tôi quay lại lần nữa đi?”

Nghe được yêu cầu này, Hứa Trăn cùng Sở Kiều Hùng cũng không có trực tiếp cự tuyệt, dù sao chỉ là thêm vài phút diễn, cứ đơn giản thuận theo gã hai lần.

Nhưng qua vài lần, Lâm Hiểu Ba liền chủ động từ bỏ.

Một mặt, đó là bởi vì, nếu không có sự kích thích đột ngột, hiệu ứng biểu diễn tiếp theo sẽ không tự nhiên và trơn tru như

lần đầu tiên;

Mặt khác, còn là vì: Hứa Trăn, người bạn diễn phối hợp với gã lại không tạo ra bất kỳ sự khác biệt nào trong mỗi màn trình diễn.

Vô luận là thần thái, động tác, biểu tình, tiết tấu, đều tinh vi như lần đầu, thường hoàn toàn nhìn không ra điểm khác nhau.

Chương 809: Video Hậu Trường

Trải qua mấy lần biểu diễn, Lâm Hiểu Ba mặc danh cảm giác chính mình không phải đang đóng phim, mà là bị lâm vào một vòng tuần hoàn vô tận, không khỏi có chút rợn người.

“Hay là...cứ như vậy đi?”

Quay đến lần thứ tư, Lâm Hiểu Ba lau mồ lạnh trên trán, ngượng ngùng cười nói: “Tôi cảm thấy không có cái nào tốt hơn lần đầu tiên.”

Hứa Trăn gật gật đầu, cười nói: “Tôi cũng thấy lần quay đầu tiên đúng là không tồi.”

Vì vậy, vòng tuần hoàn này cuối cùng đã kết thúc ở đây, sau đó cả hai lại tiếp tục quay bổ sung một số góc độ màn ảnh khác, và sự xuất hiện của khách mời cũng tới hồi kết thúc.

Lâm Hiểu Ba trở lại bên sân, bỏ đi diễn phục, mở nút cổ áo thứ nhất, rồi nhẹ nhàng thở ra như thể vừa trút bỏ được gánh nặng.

Hô.....

Rốt cuộc kết thúc.

Thằng nhãi Hứa Trăn này, cứ có cảm giác hơi tà môn!

“Linh linh linh.....”

Đúng lúc này, di động của Lâm Hiểu Ba bỗng nhiên vang lên.

Gã vừa cầm lên thì liền thấy người gọi đến chính là nhà sản xuất của đoàn “Triệu Tử Long truyền kỳ”, cho nên thân nhiên tiếp điện thoại: “Uy, Vương ca?”

Đầu bên kia điện thoại nói: “Thế nào rồi, việc thương lượng khách mời đến đâu rồi?”

Lâm Hiểu Ba nghe thế thì mặt mày lập tức ê chề, đáp: “Ai u, đừng nói nữa!”

“Chuyện khách mời đã xong rồi, nhưng tôi thật sự ăn không tiêu phong cách diễn xuất của Hứa Trăn, chỉ mới diễn với hắn một đoạn ngắn, nhưng đủ khiến tôi sợ hãi!”

“Chẳng lẽ muốn làm thị đế thì nhất định phải diễn đến nửa
điên nửa tỉnh như vậy mới được sao?”

Nhà sản xuất vừa nghe lời này thì lập tức sững sốt, trong giọng
nói mang theo nghi vấn rõ ràng: “Hứa Trăn đến đoàn phim
chúng ta làm khách mời rồi sao?”

“Chuyện khi nào? Tại sao tôi lại không biết? Mà vai khách
mời là nhân vật nào?”

Lâm Hiểu Ba: “.....”

Động tác nắm di động của gã lập tức hóa đá.

A, đúng rồi..... Lần này ta tới đây hình như là muốn lừa dối
Hứa Trăn đến đoàn phim nhà mình làm vai khách mời?

Nhưng tại sao mình ngược lại chủ động đi diễn một đoạn cho
nhà người ta? ?

Lúc gã đang thất thần thì nhà sản xuất Thái Thực Tiễn của
“Chiến Trường Sa” đi tới, ông ta cười tủm tỉm mà đưa cho gã
một cái bao lì xì, rồi nhỏ giọng nói: “Cầm đi Hiểu Ba, của ít
mà lòng nhiều.”

“Một màn diễn xuất vừa rồi thật sự rất tuyệt vời, lát nữa thúc
mời cậu ăn cơm!”

Dứt lời, thì liền vẫy vẫy tay rồi ra khỏi phòng nghỉ.

Cuộc đối thoại trong điện thoại trầm mặc sau một lúc lâu, cuối
cùng đầu bên kia mới truyền đến một tiếng gầm nhẹ: “Lâm,
Hiểu, Ba? ?”

“Tình huống vừa rồi là như thế nào, cậu có muốn giải thích
với tôi hay không? !”

Lâm Hiểu Ba: “.....”

Có gì để giải thích?

Đây còn không phải do tôi quá năng nổ, quá nỗ lực sao? Ngài
hắn nên tự hào vì tôi mới đúng! !

.....

Chuyến thăm ban lần này của Lâm Hiểu Ba cuối cùng cũng
kết thúc trong sự mơ màng và hồ đồ.

Cũng may, điều đáng vui mừng là Hứa Trăn thật sự rất phúc hậu, hẳn thấy đoàn phim “Triệu Tử Long truyền kỳ” ở cách vách lại thuê thiết bị nhà mình, lại chủ động chạy đến làm khách mời, như vậy thật sự là chiếm được tiện nghi quá lớn, khiến hẳn hơi băn khoăn.

Theo nguyên tắc có đi có lại, sau khi thảo luận với Thái Thực Tiện và những người khác, một tuần sau, Hứa Trăn cũng tìm cơ hội đến thăm ban đoàn phim của đối phương.

Khách mời thì liên miễn, bởi vì Hứa Trăn có yêu cầu tương đối cao với kịch bản, nhưng về phần các công việc khác thì hẳn lại có thể hỗ trợ đôi chút.

Tình cờ hẳn có quen biết với chỉ đạo võ thuật của đoàn phim “Triệu Tử Long truyền kỳ”, cho nên đã giúp đối phương thiết kế một bộ động tác dành riêng cho Triệu Vân.

Hứa Trăn từng đóng vai Dương Thất Lang ở trong “Dương Gia Tướng”, lại đóng võ thể của Lâm Thù trong “Lang Nha Bàng”, do đó mà hẳn khá có kinh nghiệm trong cách dùng thương.

Nhìn thấy hẳn đang giải thích cho Lâm Hiểu Ba hiểu về các kỹ xảo tấn công nhỏ, trao đổi kinh nghiệm sử dụng trường thương, thì đạo diễn hình ảnh Chu Minh Sơn liền vui vẻ mà đặt ống kính máy quay vừa mới thuê được về phía hai người bọn họ, muốn ghi lại một đoạn hậu trường thật thú vị.

Sau khi thương lượng, video hậu trường này đã được chỉnh sửa và đăng trên Internet với mục đích cho giai đoạn tuyên truyền đầu tiên, đây có thể coi là phản hồi của Hứa Trăn đối với đoàn làm phim “Triệu Tử Long truyền kỳ”.

Kết quả là đúng như dự đoán, đoạn video “Hứa Trăn dạy Triệu Vân sử dụng thương” này đã nhanh chóng được chuyển phát lại với số lượng lớn và nhanh chóng trở nên phổ biến trên các nền tảng xã hội lớn.

Nhóm Trần Quả không có quá nhiều hoạt động gần đây lại bỗng nhiên trở mình nổi dậy như là xác sống, bọn họ bình luận về chuyện này một cách nghiêm túc nhưng không hiểu sao lại có cảm giác hài hước khó thể tả.

“Mặc dù sớm đã biết A Trăn nhà ta rất giỏi đánh đấm, muốn làm ra một động tác cũng vô cùng đơn giản, thế nhưng, nhìn tới bối cảnh Tam Quốc này, tôi lại muốn phá lên cười hahahaha”

“Xếp hạng của võ tướng như thế nào nhỉ, nhất Lữ nhị Triệu Tam Diên Vi? Tại sao đại đô đốc của tôi lại không được xưng tên? ??”

“Ha ha ha ha cười không ngậm được mồm..... Thân thủ của đại đô đốc lại mạnh mẽ như thế! !”

“Đại đô đốc có thương kỹ như thế này thì cần gì thao luyện thủy sự, cứ đi thao luyện cho kỵ binh là được!”

“Hiệu Ba đồng học, cậu có thể đứng lên hay không! Thân là Triệu Tử Long nhưng lại đi theo Chu Công Cẩn học thương pháp!”

“.....”

Mỗi nhà đều có phong cách riêng, bên phía Trăn Quả vừa xem video vừa cười nắc nẻ, trong khi bên phía Lâm Hiệu Ba thì tức giận mà mắng nhãi con nhà mình, bất quá, giữa hàng loạt phản hội lại không có bình luận tiêu cực nào.

Rốt cuộc, vị trí của Hứa Trăn cao hơn Lâm Hiệu Ba, hơn nữa còn là bậc thầy võ thuật nổi tiếng, cho nên nói chính xác thì một đoạn video hậu trường này chính là đề cọ nhiệt độ.

Hai bên đoàn đội quạt gió thêm củi, khiến cho đoạn video hậu trường nhanh chóng trở nên phổ biến và thu hút sự chú ý rộng rãi của những người trong và ngoài giới.

Thấy đà này, đoàn làm phim “Triệu Tử Long truyền kỳ” lập tức không chút do dự mà tuôn ra một làn sóng quảng bá tài nguyên, khiến cho video này ngày càng được nhiều người biết đến, trở thành điểm tuyên truyền quan trọng của đoàn phim trong giai đoạn đầu.

Bộ phim còn chưa đóng máy nhưng đã thu hút được sự chú ý khá cao, hiệu ứng của làn sóng quảng bá này khiến đoàn làm phim “Triệu Tử Long truyền kỳ” vô cùng hài lòng.

Chương 810: Chuỗi Hot Search Không Tưởng

Nhưng mà điều khiến bọn hắn không nghĩ tới chính là hot search này chưa mang lại bất luận lợi ích gì cho đoàn phim nhà mình thì ngược lại nó đã tạo ra một phản ứng dây chuyền liên tiếp.

Đề tài Hứa Trăn xuất hiện trong đoàn phim “Tam Quốc” đã gửi lại ký ức cho rất nhiều người.

Một số cư dân mạng đã xem xong “Tam Quốc”, nhưng vì hoài niệm mà bắt đầu coi lại lần thứ hai, còn những người chưa xem thì vừa thấy chút nhiệt độ liền tò mò mà đi xem bộ phim này.

Kết quả trải qua một đoạn thời gian lên men, bộ phim từ ba năm trước lại đột nhiên nhảy lên danh sách hot của các nền tảng video trực tuyến, vào thời điểm hot nhất, nó thậm chí còn lọt vào top 5 của một số trang web.

Thậm chí nhưng đoạn kinh điển đã im hơi lặng tiếng lâu lại bắt đầu nổi lên một lần nữa.

Vốn dĩ, đám người Lâm Hiểu Ba đều cảm giác chuyện này không xấu, một khi chủ đề liên quan đến Tam Quốc trở nên phổ biến, số lượng khán giả được gia tăng, đồng thời nó cũng mang ý nghĩa tích cực cho giai đoạn quảng bá kế tiếp của bọn họ.

Nhưng hiện tại phim truyền hình của bọn họ còn lâu mới phát sóng, ngược lại là có một bộ phim điện ảnh khác liên quan đến nó sắp được ra mắt:

Bộ điện ảnh công ích “Thất Cô” do Trần Chính Hào và Hứa Trăn đóng chính đã được lên lịch chính thức vào ngày 16 tháng 8 năm nay và công việc tuyên truyền của bộ phim cũng bắt đầu vào giữa tháng 7.

Cư dân mạng vừa nhìn thấy đây là bộ điện ảnh công ích, hơn nữa đề tài nói về nạn bắt cóc, vốn dĩ hứng thú không lớn, nhưng đến khi nhìn thấy danh sách của diễn viên chính...

Ngọa tào này không phải là Gia Cát Lượng cùng Chu Du sao!
!

Trong một đêm, bộ phim đề tài công ích có vốn nhỏ, không có các minh tinh điện ảnh tham diễn lại lợi ngược dòng, trở thành đề tài cực hot trên internet.

Một số điểm tuyên truyền dường như không liên quan lại được xâu chuỗi lại với nhau, tạo thành một làn sóng tuyên truyền theo tiêu chuẩn sách giáo khoa.

Người của đoàn phim “Triệu Tử Long truyền kỳ” lập tức trợn tròn mắt.

Lão tử hot search.....

Chỉ một đợt chỉ đông chỉ tây, dựa thế phóng hỏa, trên cây nở hoa.....Lang Gia các thật sự là công ty tức trí đa mưu như vậy sao? !

.....

“Hắt xì!”

Cùng lúc đó, Thái Thực Tiễn chịu mấy ngày dầm mưa mà bất hạnh bị cảm.

Ông ta vừa xì mũi, vừa lướt màn hình cảm ứng trên điện thoại, nhìn thấy số lượng tìm kiếm về bộ phim “Thất Cô” đang không ngừng nhảy số, vẻ mặt chần động nói: “A Trăn, cậu nói thật đi, có phải vì tuyên truyền cho “Thất Cô” cho nên cậu đi đến đoàn phim của Lâm Hiểu Ba hay không?”

Hứa Trăn duỗi tay đỡ trán.

“Thái thúc,” hần nhẹn không được thở dài, nói, “Nếu như tôi thật sự thông minh như vậy thì tôi còn hỗ trợ thúc mua máy quay phim Erica sao?”

“Nếu thật sự thông minh tại sao tôi không nghĩ hết biện pháp, trước tốn tiền mua nhà cho mình?”

Thái Thật Tiễn: “.....”

Khụ, nhân tiện thì có nên tặng phúc lợi mua nhà ở cho công nhân viên chức hay không?

Tính đến doanh thu năm nay thì ít nhất có suy nghĩ đến phòng ở của công nhân viên chức trước.... đúng, còn có nhà ăn nữa...

.....

Mặc dù bộ phim “Thất Cô” do Hoa Ảnh cùng Lang Gia các đồng sản xuất, nhưng Lang Gia các về cơ bản chỉ ra tiền, mà không tham gia sâu vào sản xuất, quảng bá, phân phối và các công việc khác.

Lang Gia các tạm thời không có kinh nghiệm làm phim màn ảnh rộng, Hoa Ảnh về cơ bản sẽ chủ trì làm những việc này, đám người Hứa Trăn chỉ là hợp tác mà thôi.

Vào giữa tháng 7, chưa đầy một tháng trước khi “Thất Cô” được công chiếu, Hứa Trăn nhận được thông báo từ Hoa Ảnh, yêu cầu hắn và Trần Chính Hào ghi hình một chương trình tạp kỹ với tư cách là khách mời trong thời gian chiến dịch quảng bá của bộ phim.

Mặc dù Hứa Trăn không thích ghi hình các chương trình tạp kỹ, nhưng hắn sẽ không từ chối loại hoạt động quảng cáo đã được thảo luận từ lâu này.

Ngay cả một người chưa từng khuấy phục với chương trình tạp kỹ cũng đồng ý tham gia thì mình còn gì để nói, chỉ là nước chảy bèo trôi thôi.

Ngay sau đó, Hứa Trăn nhận được thư kế hoạch chương trình tạp kỹ từ Hoa Ảnh truyền thông, đồng thời sắp xếp kế hoạch quay phim “Chiến Trường Sa” để tạm nghỉ ba ngày.

Hắn lướt sơ qua kịch bản thì thấy chương trình tạp kỹ này tên là “Đối Tác Mạnh Nhất”, đây là một chương trình thực tế ngoài trời live-action, thời gian ghi hình là hai ngày từ 22 đến 23 tháng 7.

Hứa Trăn rất ít khi để ý đến các chương trình tạp kỹ và không biết gì về những chương trình như vậy, hắn lật xem kịch bản và vô tình tìm thấy một cái tên quen thuộc trên đó: Quách Uy.

“Suy Thần” đại nhân trong truyền thuyết. (Thần xui xẻo)

Hứa Trăn lần đầu tiên tiếp xúc với người này là tại buổi thử vai của “Kim Xà Lang Quân” Hạ Tuyết Nghi, về sau tiếp tục

cạnh tranh giải Người Mới Xuất Sắc Nhất với đối phương tại giải thưởng Phi Ưng và may mắn thắng được hai lần.

Quách Uy cùng Trần Chính Hào giống nhau, đều là nghệ sĩ dưới trướng Hoa Ảnh truyền thông.

Những năm gần đây, gã liên tiếp quay vài bộ phim truyền hình quy mô lớn, nhưng chưa bao giờ thu được kết quả như mong đợi, gã là diễn hình cho một nghệ sĩ giải trí có tiếng mà không có miếng.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, Hoa Ảnh chưa bao giờ đưa gã vào lãnh cung, mà vẫn tiếp tục miệt mài cũng cấp tài nguyên cho gã, nguyên nhân chính là vì vị suy thần này là “ông lớn” tuyệt đối trong các gameshow.

Hứa Trăn tìm kiếm một hồi liên phát hiện trong thời gian này, gã làm khách mới chính thức của ba chương trình tạp kỹ, còn các lần làm khách mới tạm thời thì lại nhiều không đếm xuể.

Có thể nói mấy năm nay không có chương trình tạp kỹ nào mà Quách Uy không tham gia, chỉ cần là các chương trình tạp kỹ lớn nhỏ của các đài truyền hình và có độ nổi tiếng không tồi.

Chương 811: Đối Tác Mạnh Nhất

Chương trình tạp kỹ “Đối Tác Mạnh Nhất” mà hắn chuẩn bị tham gia, cũng là một trong ba chương trình mà “Quách thần” được làm khách mời chính thức.

Mấy năm qua, mặc dù Hứa Trăn không cố ý đi tìm hiểu nhưng hắn vẫn có thể nghe đủ loại tin tức liên quan đến “Quách thần” này.

Nói ví dụ khi quay “Muốn Gặp Em” vào đầu năm nay, Hứa Trăn có nghe nói trước kia Quách Uy từng bay tới Đài Đảo để ghi hình cho một chương trình, nhưng vì nhiệm vụ ần là đánh giày cho một vị khách ở công viên trò chơi, dẫn đến phạm phải luật “Làm việc bất hợp pháp” mà bị trục xuất khỏi đảo.

Lại nói ví dụ khác, khi Hào ca còn quay “Thất Cô” với hắn thì có một lần duy nhất y phải xin nghỉ để ra ngoài, nguyên nhân là vì vị tiểu ca này bị lật xe buýt trong một lần tham gia chương trình tạp kỹ, tuy không có thiệt hại về người nhưng

Quách Uy cũng phải nằm viện. Thân là nhất ca của công ty, Trần Chính Hào cũng nên đi thăm hỏi đôi chút.

Vô số tin tức như vậy, quả thực là nhiều không đếm xuể.

Hứa Trăn cảm giác tình huống có chút không tốt lắm, hẳn nghĩ lúc ghi hình cho chương trình thì tốt nhất phải nên tránh xa tên suy thần này, mất công lại gặp phải một số tình huống kỳ lạ. Đúng lúc này, điện thoại của hắn bỗng nhiên “ong ong” âm thanh thông báo.

Vừa mở ra thì phát hiện đây là thông báo thêm bạn tốt từ một tài khoản xa lạ.

Tuy nhiên, điều hơi kỳ lạ là tên của tài khoản này lại là “Bái u Thần Sẽ Được Trường Sinh”, mà hình đại diện... nó trông như thế nào nhỉ, hình như là phiên bản hoạt hình đáng iu của Mai Trường Tô? ?

Hắn nghi ngờ mà mở tin nhắn kèm theo.

“Tôi là Quách Uy, Hồ tổng nói tôi liên lạc với cậu trước, tiết mục tuần sau, hai người chúng ta sẽ chung một tổ.”

Hứa Trăn: “.....”

Thật sự muốn phun tào.... Ai có thể nói cho ta biết “Bái u Thần” này nghĩa là gì không?

Nói cách khác, có phải quá muộn để tôi mua bảo hiểm tai nạn cá nhân từ bây giờ không?

Số tiền bảo hiểm tôi đa là bao nhiêu nhỉ? ?

Trước khi ghi hình chương trình, Hứa Trăn thật sự đã đi mua một phần bảo hiểm tai nạn cá nhân.

Nói chính xác thì không phải hắn tự mua mà là tổ tiết mục của “Đối Tác Mạnh Nhất” mua giúp hắn.

Dù biết rằng thứ này cũng giống như bảo hiểm du lịch, chỉ là một thủ tục cần thiết, nhưng Hứa Trăn vẫn cảm thấy hơi e ngại khi xem các điều khoản của bảo hiểm.

Tử vong bởi các nguyên nhân ngoài ý muốn, hai mắt mù, tứ chi tàn phế, đánh mất năng lực lao động, phận khí quan bị hao tổn.....

Từng mục đều viết được rất tỉ mỉ.

Lật đến trang cuối cùng, nhìn số tiền bảo hiểm chấn động bên trên, hắn không khỏi sửng sốt, nhìn không được mà lẩm bẩm: “Số tiền này có chút kinh người.”

Người đại diện Kiều Phong ở bên cạnh cũng bật giác cười ha ha, nói: “Chà, bên tổ tiết mục có nói, mua bảo hiểm là chuyên môn của bọn họ.”

Hứa Trăn cũng cười theo: “Chuyên môn này...đúng là khiến người ta “an tâm”.”

“Đột nhiên cảm thấy mình chung nhóm với Quách Uy, cũng chưa chắc là chuyện gì xấu...”

Đang nói chuyện, hắn đột nhiên cảm thấy Kiều Phong đang nhìn mình với ánh mắt nghiêm túc, thì lập tức cười lạnh nói: “Em nói giỡn, ai lại muốn số tiền bảo hiểm này?”

Hứa Trăn cúi đầu xuống, ký tên lên trên hợp đồng bảo hiểm, sau đó còn nói: “Đúng rồi, “Chiến Trường Sa” vẫn chưa quay xong, nếu lúc này có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì số tiền này cũng không đủ đền bù tổn thất của chúng ta.”

Kiều Phong: “.....”

Nghe ý tứ của lão nhân gia ngài, nếu hiện tại không bận quay phim thì người còn ước có chuyện ngoài ý muốn xảy ra đúng không? ?

.....

Hôm nay là 21 tháng 7, sau khi sắp xếp xong công việc ở đoàn phim “Chiến Trường Sa” thì Hứa Trăn lập tức theo dàn xếp trước đó của tổ tiết mục “Đối tác mạnh nhất”, di chuyển tới địa điểm quay gameshow kỳ này: Lộ Đảo.

Nơi đây và Tuyên Châu thuộc Mân Nam, cách địa điểm quay phim “Thất Cô” chưa đến 60 km, khí hậu, môi trường, nhân văn và các mặt khác vô cùng gần gũi.

Hứa Trăn xuống máy bay, cảm nhận làn gió biển quen thuộc bao quanh mình, khiến lòng hắn vô cùng hoài niệm.

Sau khi đáp xuống sân bay, tổ chương trình của “Đối tác mạnh nhất” liền cử xe đến đón hắn, mà cộng sự Quách Uy đã tới Lộ

Đạo trước hấn một bước, cũng đi theo đến sân bay.

Năm nay Quách Uy đã 30 tuổi, nhưng nghệ sĩ thường chú ý đến bảo dưỡng, cộng thêm dáng người cao cao gầy gầy, mặc áo phong trắng, quần bò, đeo một cặp kính gọng đen, nhìn qua lại có một cảm giác thư sinh khó hiểu.

Hứa Trăn không thân với Quách Uy, cho nên không quá đề ý đến nhân phẩm của người này như thế nào, tay trắng hay là tay đen.

Nhưng thằng nhãi này lại lấy ảnh của mình đi làm ảnh đại diện...Được rồi, tuy không phải chính mình, mà là Mai Trường Tô, nhưng như vậy vẫn khiến cho hấn cảm thấy vô cùng không khỏe.

Trên xe không có người quay phim, nhưng lại có máy quay cố định, bởi vậy nói một cách chính xác thì tiết mục đã chính thức được thu từ lúc bây giờ.

Hứa Trăn đã sớm có chuẩn bị đối với chuyện này, cho nên hấn không hề nói một lời phạm quay nào mà là tùy tiện trò chuyện với Quách Uy và người của tổ tiết mục.

Vì muốn hoàn thành tốt chương trình này, Hứa Trăn còn có ý xem lại các kỳ trước của “Đối tác mạnh nhất”, sau đó ngoài ý muốn phát hiện, chương trình tạp kỹ này thật sự không tồi.

Thông thường sẽ có từ sáu đến tám khách mời trong mỗi tập của “Đối tác mạnh nhất”, họ sẽ hoàn thành các nhiệm vụ khác nhau do nhóm chương trình sắp xếp theo nhóm.

Mỗi một kỳ sẽ có một chủ đề cố định, chẳng hạn như quan tâm đến người già neo đơn, quan tâm đến giáo dục vùng núi xa xôi, quan tâm đến đời sống du học sinh.... tất cả đều là những hiện tượng xã hội tương đối phổ biến.

Đồng thời tổ chương trình còn phối hợp một số phim điện ảnh có chủ đề liên quan, nó không chỉ đóng vai trò quảng bá mà còn có tác dụng phúc lợi công cộng, mọi thứ đều thực hiện một cách khá dụng tâm.

Chương 812: Nhiệm Vụ Ăn

Hơn mười phút sau, Hứa Trăn đi tới khách sạn mà tổ tiết mục đã sắp xếp.

Sau khi sắp xếp xong hành lý, Hứa Trăn đi đến phòng họp chính ở khách sạn dưới sự hướng dẫn của tổ tiết mục, đồng thời nhận được kịch bản cụ thể của chương trình.

Đến nơi, vừa mới mở cửa ra, hai mắt của Hứa Trăn lập tức sáng lên.

——Chủ đề của chương trình kỳ này tên là “Kế hoạch bảo vệ trẻ em”.

Chủ đề này hoàn toàn phù hợp với bộ điện ảnh “Thất Cô”.

Khách mời được chia thành ba nhóm, mỗi nhóm mang theo một một tiêu bằng hữu chưa tới năm tuổi, đi đến chợ bán thức ăn, đi công viên giải trí, đi tới quán ăn và rất nhiều nơi công cộng khác để hoàn thành nhiệm vụ.

Tiền là hữu hạn, thời gian cũng là hữu hạn, cạnh tranh cuối cùng là hoàn thành nhiệm vụ - nhưng đây mới chỉ là “vạch sáng”.

Trong chương trình này còn có một “ẩn ý” đó là Hứa Trăn cùng Quách Uy, nhiệm vụ của họ hoàn toàn trái ngược với nhiệm vụ của khách mời: Bắt con hài tử của các khách quý.

Về phần bắt cóc như thế nào thì nó còn liên quan đến quá trình thực hiện nhiệm vụ tại các vòng.

Trần Chính Hào và Hứa Trăn cùng nhau quảng bá cho bộ phim “Thất Cô”, nhưng một người đóng vai cha của đứa trẻ và người kia đóng vai “kẻ buôn người”, điều này khiến Hứa Trăn có chút ngoài ý muốn.

Đã rất lâu rồi hắn chưa diễn “vai ác”, cho nên sau khi nhận được nhiệm vụ này, hắn lại có chút chờ mong.

Hứa Trăn nhìn kịch bản trong tay, lại quay qua hỏi đạo diễn: “Các khách mời khác có biết sự tồn tại của chúng ta hay không?”

Đạo diễn nói: “Đương nhiên là không biết, biết thì đã không thể chơi.”

Nói xong, hắn ta dùng tay chống cằm, cười nói với Hứa Trăn: “Tôi biết, tiểu Hứa rất ít khi ghi hình cho các chương trình tạp kỹ, cho nên sẽ có một ít thành kiến đối với gameshow,, cho rằng chúng ta đều có kịch bản.”

“Người khác tôi không biết, nhưng đối với “Đối tác mạnh nhất” của chúng ta, kịch bản đúng là phải có, nhưng chỉ sắp đặt một số khó khăn và điểm cười, còn lại cũng không được viết chi tiết cụ thể.”

“Điểm mấu chốt là để lại một ít bất ngờ ngoài ý muốn.”

Đạo diễn dang tay nói: “Dù sao chúng ta cũng không thể hy vọng mỗi một vị khách mời đều có kỹ xảo diễn xuất giống như thị đế, ảnh đế, đúng không?”

Hắn ta vừa nói vừa hơi nhếch khóe miệng lên: “Hơn nữa, nơi này có một bố trí vô cùng xảo diệu, chính là trong kỳ này, ngoại trừ “Thất Cô” thì chúng ta còn tuyên truyền cho một bộ phim truyền hình khác, gọi là “Thiên Sứ Gãy Cánh”, nội dung nói về hững bậc cha mẹ trẻ đang nuôi dạy con cái của họ.”

“Cho nên, các khách mời đều sẽ cho rằng chủ đề kỳ này chỉ đơn giản nói về mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái. Họ sẽ không bao giờ nghĩ rằng chúng tôi còn có một chủ đề ẩn giấu khác, đó là cuộc chiến chống bắt cóc.”

Đạo diễn vô cùng đắc ý nói: “Thế nào, bố trí này của chúng tôi có phải rất tinh xảo hay không?”

Hứa Trăn: Đúng là rất tính xảo.

Nhưng mà đạo diễn, ngài có chắc xuất phát điểm của mình không phải là dùng một kỳ để kiếm tiền quảng cáo của hai đoàn phim không? ?

Đạo diễn lại nói: “Chúng tôi đã gửi tin nhắn cho các khách mời khác nói rằng tôi qua Quách Uy đã ăn phải thứ gì đó không tốt nên hiện tại hắn bị nôn mửa và tiêu chảy. Tập này không thể quay được nên chúng tôi tạm thời nhờ Trần Chính Hào thay thế hắn quay tập đầu tiên.”

Vừa nói, hắn ta lại không khỏi nhếch khóe lên miệng, nói: “Sau đó, tất cả mọi người đều tin ha ha ha ha ha...”

Quách Uy nghe vậy thì ngẩn ngơ, gã nhìn vị đạo diễn đang vui vẻ trước mắt thì lại dùng vẻ mặt thất thần mà lấy điện thoại ra, nói: “Chà, trách không được sáng nay Liễu Mộng Dao lại gửi tin nhắn cho tôi, kêu tôi uống nhiều nước ấm.”

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Lời này vừa ra, tính cả Hứa Trăn và người quay phim, thì tất cả mọi người đều phá lên cười.

.....

Vào sáng sớm ngày 22, buổi ghi hình của chương trình này cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Dưới sự sắp xếp của tổ chương trình, Hứa Trăn cùng Quách Uy đến một cửa hàng trái cây trong thành phố và đồng thời nhận nhiệm vụ đầu tiên:

Trong quá trình ba nhóm khách mời đi đến mua trái cây thì bọn hắn không được để bị đối phương nhận ra.

Nếu có thể hoàn thành, bọn hắn sẽ nhận được đạo cụ cực kỳ có lợi cho nhiệm vụ kế tiếp.

Sau 6 giờ sáng, hai người đi đến cửa hàng trái cây và thay một bộ quần áo rất lòe loẹt do tổ chương trình sắp xếp.

Cửa hàng trái cây này không phải là một cửa hàng chính thức, mà nằm ở tầng một của một tòa nhà dân cư cũ.

Sáng sớm, dưới sự hướng dẫn của tổ chương trình, Hứa Trăn dựng quầy hàng và sắp xếp trái cây, ánh nắng ấm áp chiếu vào quầy trái cây, hắn vươn vai cười nói: “Tôi cảm giác tương lai mua một căn phòng giống như ở đây cũng khá tốt.”

Nghe được lời này, Quách Uy lập tức lắc lắc đầu, nói: “Trừ phi là lão nhân, chân cứng không linh hoạt, nếu không khuyên cậu đừng nên mua lâu một.”

Hứa Trăn một bên thu thập trái cây, một bên hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

Quách Uy chỉ vào chung quanh, nói: “Cậu xem, mặt trời trên tầng ba bây giờ rất sáng, nhưng tầng một chỉ có thể chiếu vào sân, điều này khiến cho căn phòng bị u ám.”

“Ánh sáng không tốt, ẩm ướt, không thể được ánh sáng mặt trời khử trùng. Căn nhà như vậy nếu ở lâu sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Vừa nói, gã vừa trình trọng đề nghị với Hứa Trăn: “Nếu cậu muốn mua nhà, tôi khuyên cậu nên mua căn ở tầng giữa, thông suốt từ bắc chí nam, không sát đường...”

Hứa Trăn nghe gã nói rất có lý, cho nên nhịn không được lại hỏi: “Anh hiểu biết nhiều như vậy là vì mới mua phòng ở sao?”

Quách Uy nghe vậy thì ghen, sau một lúc lâu, gã quay mặt đi, trầm giọng nói: “..... Không phải, tôi mới mua nhà được sáu bảy năm.”

“Khoản vay gần như đã được hoàn trả, nhưng căn nhà thì vẫn chưa được giao.”

Hứa Trăn: “.....”

Sáu bảy năm, còn chưa giao nhà? Đây không phải bị lừa sao?

Hơn nữa, đây là mua bằng một khoản vay, và “đã trả gần hết”... Lượng thông tin trong câu nói này thực sự hơi lớn.

Chương 813: Mắt Mù Mới Không Nhận Ra

Giờ khắc này, Hứa Trăn bỗng nhiên cảm giác bản thân chưa mua được phòng ở cũng không phải là chuyện gì quá khổ sở.

“A, cửa hàng trái cây đây rồi, rốt cuộc cũng tìm được...”

Lúc hai người đang thuận miệng trò chuyện thì bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ bên ngoài.

Hứa Trăn dựng thẳng tai lên, người đến chính là khách mời trong quý này: Liệu Mộng Dao.

Vị cô nương này cùng nhóm với Trần Chính Hào, mà theo chân nhóm bọn họ là một bé gái 4 tuổi.

Hắn lập tức nhìn về khoảng không, vội vàng kéo khẩu trang và bao tay lên để che đi những phần da bị lộ ra bên ngoài.

Nhưng mà lúc này, chỉ nghe “Bang” một tiếng nhỏ, Hứa Trăn quay đầu thì lại thấy khẩu trang của Quách Uy bị đứt dây đeo ở ngay thời điểm mấu chốt này.

“Ách, ách.....”

Gã tháo xuống xem xét nhưng phát hiện không thể cứu chữa, thế là vội vàng nhờ tổ tiết mục giúp đỡ nhưng tổ tiết mục làm sao để ý đến những chuyện này.

Mặt thấy hai khách mời càng lúc càng đến gần bên này, Quách Uy hốt hoảng, bùm mặt lại rồi chạy khắp nơi tìm kiếm khẩu trang.

Hứa Trăn đứng ở bên cạnh nhìn một cách bất lực, sau đó hắn quay đầu lại nhìn một vòng, mau tay nhanh mắt mà nhặt lấy một chiếc mũ chống nắng vành lớn và một chiếc khăn lụa sắc sỡ, quần bừa bãi quanh mặt Quách Uy.

“Được rồi, cứ như vậy đi, chấp vá một chút.” Hắn thấp giọng nói.

Quách Uy quay đầu lại, nhìn gương mặt mình trong gương, quả nhiên hoàn toàn không nói nên lời.

Ở phía bên này, hai người vừa thu thập xong thì Trần Chính Hào cùng Liễu Mộng Dao cũng liền đi tới trước cửa hàng trái cây.

Liễu Mộng Dao nhìn thẻ nhiệm vụ trong tay, lẩm bẩm: “Măng cụt, lựu, dưa đỏ và thanh long.”

“Lão bản, chỗ ông có bốn loại trái cây này không?”

Cửa hàng của bọn hắn chính là nơi để khách mời làm nhiệm vụ, cho nên muốn cái gì thì liền có cái đó.

Lúc này Hứa Trăn lập tức đứng lên, bắt đầu dùng khẩu âm của Tuyên Châu để giới thiệu trái cây.

Mà Trần Chính Hào thì đang dẫn đứa trẻ đứng ở ngoài cửa hàng, y nhìn vị “tiểu ca” đang dùng khẩu âm độc đáo để bán trái cây, thì lập tức hơi nhoen miêng cười.

Y không có ý định vạch trần Hứa Trăn, mà chỉ hơi suy tư một chút, sau đó lại bắt đầu dẫn dắt Liễu Mộng Dao: “Mộng Dao, tôi nghe nói trước khi quay “Thiên Sứ Gãy Cánh”, cô đã đến

trường mẫu giáo để làm việc trong một khoảng thời gian đúng không?”

Liễu Mộng Dao nghe vậy thì lập tức sáng ngời hai mắt, vội vàng mượn cơ hội tuyên truyền nói: “Đúng vậy, ai, dù sao tôi cũng không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ, cho nên nếu muốn quay bộ phim này thì phải tìm hiểu trước một chút.”

Trần Chính Hào gật gật đầu, nói: “Thói quen này rất tốt.”

“Cô biết không,” giọng nói của y rất từ tốn, “Trong “Thất Cô”, Hứa Trăn đóng vai một tiểu ca sửa xe máy, vì thế hắn đã thật sự đi làm thợ sửa xe máy gần một tháng, để thể nghiệm cuộc sống.”

Nghe được lời này, bóng lưng của Hứa Trăn rõ ràng cứng đờ.

Mà Liễu Mộng Dao lại không hề để ý đến chi tiết này, cô vừa nghe xong thì vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười nói: “Sửa xe? Hứa Trăn? Như vậy cũng được sao?”

“Vậy chẳng phải là hàng xóm láng giềng đều sẽ đi theo hắn mỗi ngày để xin chụp ảnh và chữ ký sao?”

Trần Chính Hào quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn đang cân hoa quả, nói: “Hắn ngụy trang, ngoài trừ chủ tiệm thì không có người nào biết hắn là ai.”

Lúc này, Hứa Trăn đang bỏ trái cây vào túi, tay chân nhịn không được mà hơi run rẩy.

Trần Chính Hào lại cúi đầu cười cười, tiếp tục nói chuyện với Liễu Mộng Dao: “Cô biết chuyện buồn cười nhất là gì không?”

“Lúc Hứa Trăn đang sửa xe máy thì có gặp một diễn viên trong vòng, hai người còn trò chuyện một hồi rất lâu trong cửa hàng, thậm chí còn mặc cả và yêu cầu giao hàng nhưng đối phương vẫn không thể nhận ra.”

“Ha ha ha ha.....” Vừa nghe lời này, Liễu Mộng Dao bật cười, nói, “Trời đất, còn có người trong vòng lại không nhận ra Hứa Trăn?”

“Mất mù mới không nhận ra! !”

Khi nói chuyện, cô quay đầu nhìn Hứa Trăn, nói: “Ai, lão bản, tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Hứa Trăn dùng ánh mắt liếc nhìn Trần Chính Hào đang đứng ở bên ngoài, nói: “62 tệ.”

Liễu Mộng Dao mặc cả nói: “Tiện nghi một chút đi lão bản, 50 được không?”

Hứa Trăn cảm giác bản thân sắp nhịn không nổi nữa, những vắn tận chức tận trách nói: “60, không thể bớt.”

Hai người lôi kéo hai câu, cuối cùng chốt giá 55 tệ.

Liễu Mộng Dao vui vui vẻ vẻ mà xách theo túi trái cây rời đi, trước khi, Trần Chính Hào nhìn về cửa hàng trái cây vài lần, cuối cùng cũng không nói gì.

Thôi, cứ như vậy đi, vì hiệu quả của chương trình.

Ai ngờ hai người mới vừa đi ra ngoài không tới vài bước thì Liễu Mộng Dao giống như nhớ tới cái gì mà lại vòng ngược trở về.

Hứa Trăn còn tưởng bản thân không giả vờ nổi nữa nhưng ai ngờ, cô lại đưa thẻ nhiệm vụ của mình ra, hỏi: “Lão bản, ông có biết chỗ nào bán hải sản hay không?”

Hứa Trăn do dự một hồi, lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Liễu Mộng Dao lại quay đầu nhìn về phía Quách Uy đang quần khăn lụa sắc sỡ, hỏi: “Dì có biết không?”

Quách Uy: “.....”

“Phốc.....” Trần Chính Hào đứng ở ngoài cửa hàng nhịn không được mà bật cười thành tiếng.

Chương 814: Nhiệm Vụ Kế Tiếp

Liễu Mộng Dao khó hiểu mà quay đầu lại nhìn, ngày thường Trần Chính Hào rất ít nói cười, nhưng bây giờ lại cười đến vui vẻ như vậy, đúng là kỳ lạ: “Sao vậy Hào ca, có gì buồn cười sao?”

“Khụ.....”

Trần Chính Hào hắng giọng, thu liễm vẻ tươi cười trên mặt, sau đó lại liếc về phía “A Di” ở phía sau Hứa Trăn, nói: “Không có việc gì, khẩu âm “Dì có biết không?” vừa rồi của cô chộc đúng điểm cười của tôi.”

Liều Mộng Dao sừng sốt một hồi, nói: “Tôi có khẩu âm sao? Tiếng phổ thông của tôi đủ tiêu chuẩn đấy!”

Trần Chính Hào miễn cưỡng xụ mặt, lôi kéo bé gái trong nhóm của bọn họ rời đi, lại nói: “Có một chút.”

“Nói ví dụ, vừa rồi cô nói “đặt nó lên trên kia” chính là giọng phương ngữ.”

Liều Mộng Dao xách túi trái cây, vội đi theo, vẻ mặt buồn bực nói: “A? tôi nói “Đặt nó lên trên kia” ? thật sự? tại sao tôi lại không nhớ rõ mình nói khi nào...”

Hứa Trăn cùng Quách Uy đứng trước cửa hàng trái cây, nhìn hai vị khách mời và tiểu bằng hữu của bọn họ đi càng lúc càng xa, lúc này hai người mới xấu hổ thở dài.

Bài kiểm tra này, coi như...được thông qua?

Nhưng Trần Chính Hào rõ ràng đã nhìn thấu hai người bọn hắn a....

.....

Cuối cùng, sau khi tổ đạo diễn trải qua một phen thương nghị thì cuối cùng cũng miễn cưỡng cho thông qua một đoạn vừa rồi.

Rốt cuộc Trần Chính Hào không có gọi thẳng tên hai người bọn họ, hơn nữa, tình tiết này cũng thú vị, coi như có thể góp phần cho rating của chương trình...

Cùng may là những khách mời ở các nhóm tiếp theo lại không phải người quen của Hứa Trăn.

Nghề nghiệp chính của bọn họ đều không phải diễn viên, một người là ca sĩ, một người là MC, người kia là diễn viên talk show, còn có một người là nghệ sĩ múa.

Hứa Trăn vốn cho rằng mình vào ngành nhiều năm như vậy, đã quen thuộc với người trong ngành, nhưng lúc này mới phát

hiện, thứ mình quen thuộc chỉ là giới nghệ sĩ chứ không phải là giới giải trí.

Hầu hết những người hấn biết đều là diễn viên, đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất, ...nhưng hấn lại biết rất ít về các loại hình nghệ sĩ giải trí khác.

Đối mặt với hai nhóm khách mời còn lại, Hứa Trăn dễ dàng đánh lừa thị giác của những người này bằng hàng loạt chiêu thức như cải trang quần áo, thay đổi giọng nói, thay đổi tư thế, bên cạnh đó cũng không hề có sự nhắc nhở sát sao như Trần Chính Hào, vì vậy không ai chú ý đến hấn.

Về phần Quách Uy...

Một mặt là khách mời cố định, cho nên gã quen biết rất nhiều người trong nhóm chương trình, mặt khác, kỹ năng giả giọng và phương diện diễn xuất của Quách đồng học thật sự không quá khả quan, do đó, Hứa Trăn đã trực tiếp sắp xếp cho gã một nhiệm vụ vô cùng quang vinh:

Dỡ hàng trên xe ba bánh ở bên cạnh quầy trái cây.

Nhóm người thứ nhất đến thì khiêng trái cây lên xe, nhóm thứ hai thì khiêng trái cây xuống.

Lao động dưới một ngày nắng hè chói chang, mồ hôi tuôn như mưa, nhìn qua thật sự không khác gì một người bán hàng đang nỗ lực làm việc.

Hai người cứ như vậy mà thuận lợi thông qua thử thách này, sau đó đi lãnh khen thưởng cho nhiệm vụ kế tiếp: Một khẩu súng phun nước lớn.

“Nhiệm vụ tiếp theo của khách mời là đưa bọn trẻ đến một công viên giải trí,” Đạo diễn thông báo nhiệm vụ kế tiếp, “Còn nhiệm vụ của các cậu là loại bỏ một số phụ huynh trong quá trình này.”

Đạo diễn đùa nghịch súng bắn nước trong tay, chậm rãi giải thích cho Hứa Trăn cùng Quách Uy: “Bên trong súng bắn nước là thuốc màu, việc hai cậu cần làm là dưới tình huống đối phương không biết, dùng súng bắn nước vẽ lên một chữ “X”, nếu thành công thì được tính là loại bỏ.”

“Như vậy, gia đình này sẽ lập tức biến thành gia đình đơn thân, đến nhiệm vụ sau, hai cậu muốn bắt cóc đứa trẻ của bọn họ cũng dễ xuống tay hơn.”

Hứa Trăn nhận lấy súng bắn nước từ trong tay đối phương, lại nhìn nó dưới ánh nắng bầu trời và mơ hồ nhìn thấy thuốc màu bên trong là màu xanh lục.

Dùng thuốc nhuộm màu xanh da lục để phun lên các bậc phu huynh...

Hắn khó nhin mà giật giật khóe miệng.

Thiết lập của trò chơi này, thật sự không thể phun tào.

Hiện tại, thời gian vẫn còn sớm, Hứa Trăn cùng Quách Uy ngồi xe đến công viên trò chơi, đây là một công viên vừa mới khai trương không lâu.

Nói là “Chương trình thực tế”, nhưng đương nhiên không thể tùy tiện khiêng máy quay phim đến quay chụp lung tung.

Các chương trình tạp kỹ có thủ tục phê duyệt nghiêm ngặt, tổ chương trình cần phải báo cáo trước với bộ phận liên quan, phân chia khu vực quay phim và khu vực không quay phim, chỉ sau khi được phê duyệt mới có thể ghi hình, thực tế không có sự khác biệt cơ bản nào so với việc đi lấy cảnh ở trong các phim trường lớn như Hoàn Châu.

Những người bình thường xuất hiện trong máy quay cũng là khách du lịch đã được thông báo về tình huống ghi hình, chứ không phải là người qua đường thuần túy.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng, nhiệm vụ dùng súng bắn nước hạ gục khách mời là một nhiệm vụ vô cùng dễ dàng, mặc kệ là ngựa gỗ xoay tròn hay thuyền hải tặc, chỉ cần lặng lẽ theo sau, đợi đến lúc ngồi sau lưng đối phương thì có thể yên tâm lớn mật bắn lên. Đừng nói vẽ dấu x, dù là vẽ bông hoa thì cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà, hắn xem nhẹ một việc: ghi hình cho một chương trình tạp kỹ không phải là cuộc sống thực, hơn nữa, đi theo bên cạnh hắn còn là một người quay phim vô cùng dễ thấy...

Cho nên nói, muốn đục nước béo cò ở một hạng mục trò chơi giải trí là chuyện không thể thực hiện được.

Chương 815: Khó Tìm Được Cơ Hội

Hứa Trăn cùng Quách Uy ôm súng bắn nước đi bộ vài vòng trong công viên giải trí, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp.

Mãi hơn nửa tiếng sau, bọn hắn mới thấy một trong những vị khách mời đã chơi mệt mỏi và đang ngồi trên băng ghế đá ven đường ăn kem cùng lũ trẻ.

Theo nguyên tắc nhường màn ảnh cho Quách Uy, Hứa Trăn liền kêu gã đi qua đó.

Quách Uy ôm súng bắn nước, cẩn thận hướng dẫn người quay phim đi tới phía sau băng ghế, sau đó nâng họng súng bắn nước về phía bóng lưng của khách mời.

Nhưng mà, ngay lúc gã muốn phun nước thì lại phát hiện cho dù mình có bóp cò súng bao nhiêu lần thì họng súng cũng không bắn ra nước.

Hứa Trăn phụ trách thông khí, nhin không được mà ngửa mặt lên nhìn trời.

Hắn vốn là muốn lén lút đi tới nhắc nhở Quách Uy, họng súng nước thường mặc định khóa, cần phải vặn mới có thể phun ra nước, nhưng một giây sau, ại thấy Quách Uy đem hai tay ngón trỏ cùng ngón giữa chụm lại, nghiêng răng nghiêng lợi mà bóp cò sùng bằng cả hai tay.

“Phanh!”

Một tiếng trầm vang, bình chứa nước của khẩu súng nước nổ tung từ phía sau.

Thuốc nhuộm đặc sệt màu xanh lục phun đầy mặt Quách Uy.

Hứa Trăn tận mắt chứng kiến được một màn này, lập tức sững người trên bãi cỏ cách đó không xa.

Tiếng động không lớn nhưng cũng đủ kinh động đến vị khách mời gần trong gang tấc.

Người nọ quay đầu nhìn lại, phát hiện Quách Uy một mặt xanh lè, đang quỳ gối ở sau lưng mình, nhìn thấy một màn như vậy, đối phương lập tức cười đến ngửa tới ngửa lui.

“Ha ha ha ha ha ai u mẹ ời, đây không phải Uy thần sao!”

Khách quý mừng rỡ vỗ vỗ đùi, duỗi tay đi đỡ Quách Uy, kêu lên: “Uy thần khách khí!”

“Mau bình thân, mau bình thân!”

“Không cần hành đại lễ! !”

Cách đó không xa, Hứa Trăn núp trong bụi cỏ nhìn thấy một màn này thì nhin không được cúi thấp đầu xuống.

Đôi khi, bất hạnh của con người không hẳn là do thiên tai, mà còn có thể do nhân tố con người...

.....

Sự tồn tại của Quách Uy đã bị phát hiện bởi một trong những vị khách mời, điều này chắc chắn đã tăng thêm ba phần độ khó của nhiệm vụ tiếp theo của bọn hắn.

Bất quá cũng may, Hứa Trăn không có bại lộ, mà nhiệm vụ cuối cùng là bắt cóc cũng chưa bị phát hiện, cho nên tạm thời còn có thể chơi tiếp.

Lúc đầu, Hứa Trăn nghĩ rằng Quách U là một “ngôi sao tạp kỹ”, cho nên thường hay thảo luận mọi thứ với gã, nhưng sau trận chiến này, cuối cùng hắn đã hiểu: Thảo luận với Quách Uy có thể trợ giúp tăng điểm nổi bật của chương trình, nhưng nó không có tác dụng tích cực đối với việc hoàn thành nhiệm vụ.

Thằng nhãi này căn bản không phải là người làm nên chuyện.

Hắn thừa dịp Quách Uy đi rửa mặt, thay quần áo, liền thu dọn súng bắn nước hồng, bên trong vẫn còn một ít canh cặn, nhưng có thể dùng lại được.

Hai người chán nản đi dạo quanh sân công viên giải trí vài lần, cuối cùng cũng tìm được hai nhóm khách còn lại trước khi hoàn thành nhiệm vụ.

Trong đó có một nhóm, Hứa Trăn đã tận dụng thời gian bọn họ đang xem các màn biểu diễn nhào lộn và dễ dàng vẽ dấu x sau lưng người cha, loại bỏ đối phương.

Mà nhóm còn lại chính là Trần Chính Hào cùng Liễu Mộng Dao.

Bởi vì sáng nay Hào ca đã gặp được Hứa Trăn, hơn nữa, y biết hai người tới đây để tuyên truyền “Thất Cô” cho nên vô cùng chú ý.

Hứa Trăn cùng Quách Uy theo đuôi bọn họ ước chừng hơn nửa giờ, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp.

Thăng đến giữa trưa, một nhà ba người bọn họ đến nhà hàng ăn cơm, mới rót cuộc ngồi xuống.

Đám người Trần Chính Hào ngồi ăn trên ban công lộ thiên ở tầng 3. Hứa Trăn đứng trên mái nhà, dựa vào lan can nhìn xuống, trầm giọng nói: “Nếu đi từ cửa ban công nhất định sẽ bị nhìn thấy, cho nên tôi từ nơi này nhảy xuống, người quay phim có thể quay lại một màn này không?”

Hắn vừa nói xong, đạo diễn lập tức nói với hắn thông qua tai nghe: “Quay phim thì được, nhưng không được phép nhảy, quá nguy hiểm.”

Hứa Trăn nói: “Không nguy hiểm, tầng này cao nhất cũng chỉ 3 mét nhiều, không có việc gì.”

“Ba mét còn không có việc gì?” Đạo diễn không tỏ ý kiến, nói: “Cậu khả năng không có việc gì, nhưng chương trình chúng ta lại có rất nhiều bạn nhỏ theo dõi, cậu biết không? Bọn trẻ sẽ cảm thấy cậu nhảy từ trên nóc nhà xuống là một hành động rất ngẫu!”

Hứa Trăn vừa nghe lời này, cũng cảm thấy có đạo lý.

Các chương trình thực tế không khác gì phim truyền hình, khán giả cho rằng những điều này xảy ra trong cuộc sống thực và hành vi của các nghệ sĩ có thể sẽ được bắt chước.

Sau một hồi thương lượng giữa hai bên, tổ đạo diễn khẩn cấp mượn một sợi dây an toàn từ cửa hàng, loại dùng để lau kính, và yêu cầu Quách Uy để Hứa Trăn xuống.

Mất thấy Trần Chính Hào đi tính tiền, trên ban công cũng chỉ dư lại Liễu Mộng Dao cùng tiểu cô nương của hai người, Hứa Trăn nắm lấy cơ hội, thắt dây an toàn quanh eo, tìm một góc quay lưng về phía hai người rồi nhẹ nhàng đi xuống theo sợi dây.

Nhưng mà vạn không nghĩ tới, Hứa Trăn vừa mới từ mái nhà trèo xuống, chân còn chưa chạm đất, thì Trần Chính Hào đột nhiên quay lại và nói: “Tôi quên lấy hóa đơn...”

Lời mời nói một nữa, y liền nhìn Hứa Trăn ở cách đó không xa, bước chân cũng thoáng dừng lại.

Hai người, một người thì đang treo lơ lửng trên không trung, còn người kia vừa mở cửa ban công, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm nhau.

Khung cảnh xấu hổ đến mức làm người ta hít thở không thông.

Chương 816: Ôm Nhầm Con Rồi

Lưu Mộng Dao chú ý tới ánh mắt của Trần Chính Hào, quay đầu nhìn lại thì phát hiện có một người đang lơ lửng giữa không trung, cô không khỏi giật mình, “Àm” một tiếng từ trên ghế nhảy lên.

Hứa Trăn ngược ngừng cười, vừa định nói hai câu để xoa dịu bầu không khí, nhưng Trần Chính Hào ở cách đó không xa lại thờ ơ nhìn hắn, khẽ nói: “Cửa hàng này cũng có biểu diễn nhào lộn à?”

Hứa Trăn: “.....”

Hắn do dự hai giây, đơn giản lấy túm dây thừng, vung chân một cách khoa trương, đứng chống ngược, làm mấy động tác có độ khó cao, sau đó xám xịt mà theo dây thừng bò lên trên nóc nhà.

“Nha, tại sao lên đó rồi?”

Lúc này, tiểu cô nương trên ban công chạy đến mép ban công, nhìn lên và nói: “Tại sao lại không biểu diễn nữa?”

Trần Chính Hào đi tới bên cạnh cô gái nhỏ, nhẹ nhàng giữ lấy vai cô bé, tránh cho cô bé ngã xuống, nói: “Biểu diễn kết thúc rồi, con không nhìn thấy được.”

Khi cô bé nghe thấy điều này thì lập tức bĩu môi thất vọng và nói: “Ồ, không ai nhắc nhở con cả!”

“Thật tức giận!”

Ngược lại, Liễu Mộng Dao nghi ngờ nhìn mái nhà và nói:
“Người vừa mới biểu diễn nhào lộn vừa rồi, sao nhìn quen quen mắt vậy?”

Cô nghĩ nghĩ, đột nhiên hai mắt sáng lên, nói với Trần Chính Hào: “Này, sao cảm giác rất giống như người bán trái cây sáng nay? Là hấn sao?”

Trần Chính Hào trầm mặc hồi lâu, mới bất đắc dĩ nói: “Có chút giống, có thể đi.”

“Dù sao đều là tổ chương trình an bài.”

Liễu Mộng Dao vừa nói, vừa xoay người cầm đĩa thức ăn trên bàn, vẻ mặt khó hiểu nói: “Tại sao phải bố trí diễn kịch nhào lộn?”

“Diễn há tốt, nhưng quá ngắn.”

“Liệu có phải đây là nhiệm vụ ẩn, nhưng chúng ta lại không phát hiện ra?”

Trần Chính Hào: “..... Có lẽ đi.”

Trong khi hai người đang nói chuyện, Hứa Trăn trên mái nhà lặng lẽ ngồi xổm ở chân tường, cúi đầu, không nói lời nào.

Thợ quay phim tận chức tận trách mà hướng máy ảnh về phía sau lưng hấn, nỗ lực không cho chính mình phá lên cười.

.....

Sau bữa trưa, các vị khách cùng hài từ rời sân chơi để đến điểm đến tiếp theo: công viên đón ba mẹ con.

Cơm trưa qua đi, các khách quý mang oa rời đi công viên trò chơi, đi trước tiếp theo cái mục đích địa: Vườn hoa.

Mà bắt đầu từ nơi này, nhiệm vụ cuối cùng của Hứa Trăn và Quách Uy cũng đã đến: Bắt cóc đứa trẻ.

Do hoàn thành nhiệm vụ cấp hai không tốt nên chỉ có một phụ huynh bị loại, Hứa Trăn không lấy được đạo cụ do chương trình cung cấp nên đành phải “tay không” bắt cóc đứa trẻ.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng đây là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, nhưng làm hấn rất ngoài ý muốn chính là,

một bước này lại đơn giản hơn rất nhiều so với hai nhiệm vụ đầu tiên.

Vừa bước vào vườn hoa, bọn hắn đã nhìn thấy vị phụ huynh “đơn thân” trước đây đang cùng con đi dạo trong vườn trên chiếc xe chạy pin tham quan.

Một cơn gió thổi bay chiếc mũ trên đầu đứa trẻ, người phụ huynh yêu cầu xe tham quan dừng lại và chạy xuống nhặt chiếc mũ.

Hứa Trăn nhanh chóng đưa ra quyết định, tiến lên bế lên bế đứa trẻ trên xe đi.

Tài xế nghi hoặc mà nhìn hắn một cái, Hứa Trăn chỉ nói một câu liền xoa tan nghi ngờ của tài xế: “Chúng ta đi cùng nhau.”

Khi đối mặt với đứa trẻ, hắn chỉ lấy đồ chơi đã chuẩn bị sẵn ra và nói với đứa trẻ: “Chương trình đã hết, thúc thúc mang con đi tìm mẹ nhé.”

Khi vị khách mời kia quay lại sau khi lấy chiếc mũ thì phát hiện chiếc xe chạy tham quan đã chạy đi và đứa trẻ đã biến mất.

Thuận lợi đến khiến người giận sôi.

Hứa Trăn cảm thấy rằng hành động của hắn có lẽ đã lợi dụng những kẽ hở trong quy tắc, những vị khách mời nghĩ rằng họ đang ghi lại một chương trình và không chú ý đến trẻ em, mà những đứa trẻ và người lái xe cũng dễ dàng tin hắn vì camera ở phía sau.

Tuy nhiên, những gì xảy ra tiếp theo khiến hắn hiểu rằng sở dĩ hắn có thể dễ dàng thành công không chỉ nhờ lợi dụng sơ hở.

Sau khi thành công ôm đứa trẻ đầu tiên đi, bọn hắn lại tiếp tục theo dõi nhóm khách mời thứ hai.

Hứa Trăn canh giữ ở trên xe tiếp ứng, Quách Uy hòa vào đám đông hái vải thiều.

Khi nhìn thấy hai vị khách mời đều đang bận rộn đoạt nhiệm vụ, không ai để ý đến đứa trẻ, gã liền nhanh chóng hành động, mau tay nhanh mắt mà ôm đứa trẻ đi.

Chờ gã trở lại trên xe, liền dùng vẻ mặt đắc ý mà nhìn Hứa Trăn nói: “Rất đơn giản, đúng là phí thời gian cả một buổi sáng lẫn lộn vật vờ, căn bản không cần!”

Nhưng mà Hứa Trăn nhìn thoáng quả cậu bé trong ngực gã, ngay lập tức không nói nên lời.

“Mau mau mau chạy nhanh!”

Hắn phát điên mà ôm đứa trẻ chạy lại khu vườn, kêu lên: “Ôm sai rồi!”

“Đây không phải đứa bé ở chương trình chúng ta!”

Quách Uy: “.....”

A... Vừa rồi nếu ta bị bắt, vậy có phải là xong đời rồi đúng không?”

Quách Uy ôm nhầm đứa bé đã khiến ê- kíp chương trình “Đổi Tác Mạnh Nhất” hết sức lo lắng.

Hứa Trăn nhanh chóng mang đứa trẻ chạy trở lại vườn hái, đạo diễn ở cách đó không xa cũng vội vàng chạy theo, muốn cùng cha mẹ đứa trẻ giải thích và xin lỗi.

Nhưng mà, điều khiến bọn hắn không ngờ là khi mang đứa trẻ trở lại vườn hái thì không có người nào phát hiện con mình bị lạc cả.

Hứa Trăn rơi vào đường cùng, chỉ có thể ôm hài tử đi hỏi, đây là con cái nhà ai.

Sau khi hô hào vào câu mời có một người đàn ông tầm 30 tuổi chạy đến và bế cậu bé.

Thậm chí cho đến lúc này, đối phương còn nghĩ rằng đứa trẻ đã tự mình đi làm phiền người khác, cho nên vô cùng khách khí mà xin lỗi Hứa Trăn.

Tổ tiết mục nhìn nhau, do dự một lát, rốt cuộc vẫn quyết định nói ra sự thật.

Cha mẹ của bọn trẻ lúc này mới tỉnh khỏi giấc mộng, ôm con một hồi nghĩ lại mới sợ hãi.

Chương 817: Sự Bất Cẩn Của Người Lớn

—— đúng vậy, “Nhóm” gia trưởng của đứa trẻ này không chỉ có một người.

Ba ba mẹ mẹ, gia gia nãi nãi, thậm chí còn có cô nhỏ, chú, ... tổng cộng là tám vị gia trưởng nhưng tất cả đều bận rộn hái vải mà không một ai để ý đến đứa trẻ đang chơi chỗ nào.

Thậm chí, gia gia của đứa trẻ bởi vì chân cẳng không tốt nên phải bám vào thân cây, dùng gậy chống để với tới quả vải trên ngọn.

Hứa Trăn sợ ngây người.

Nói cách khác, Quách Uy làm sao có thể đơn giản gọn gàng mang theo đứa trẻ bị “quân địch bao vây”, sau đó tiêu sái rút lui mà không bị người phát hiện?

Quả thực không thể tưởng tượng.

Cuối cùng, nhóm chương trình “Đối tác mạnh nhất” đã liên lạc với cha mẹ của những đứa trẻ và nhận được sự thông cảm của họ, sau khi nộp đơn lên các bộ phận liên quan, họ đã ký một thỏa thuận hiệp nghị chính thức với cha mẹ của những đứa trẻ.

Đối phương đáp ứng, chương trình có thể lấy cảnh này, biên tập cắt gọt với mục đích giáo dục.

Sau khi toàn bộ thủ tục được hoàn thành, thì sắc trời cũng đã tối.

Mọi người trong tổ chương trình rời vườn hái quả và trở lại xe, im lặng hồi lâu, không ai đề cập đến vấn đề tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ này.

—— Cứ cho rằng Quách Uy không phải là khách mời trong một chương trình tạp kỹ, mà là một kẻ buôn người, thì cậu bé vừa rồi thực sự bị bắt cóc.

Ngay cả khi cha mẹ xong việc thông qua video giám sát tìm được Quách Uy, thì gã cũng đã có đủ thời gian để bán đứa trẻ cho người khác.

Khả năng nhận lại đứa trẻ là cực kỳ thấp.

Hứa Trăn không khỏi nhớ lại một câu chuyện trong “Thất Cô”: một người mẹ trẻ mất con và hàng ngày lang thang trên phố, phát tờ rơi một cách bất lực.

Lúc này, một người qua đường thuận miệng nói một câu, lại dễ dàng đánh tan tâm lý phòng tuyến của người mẹ.

Hắn nói: “Con của mình cũng không xem trọng, rốt cuộc cô đã làm mẹ như thế nào?”

Khi người mẹ trẻ nghe những lời này, sợi dây cuối cùng trong trái tim cô lập tức đứt ra. Cô nằm trên mặt đất, khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Đúng vậy, nếu chính mình cẩn thận một chút, thì khả năng đứa trẻ bị bắt cóc sẽ giảm đi rất nhiều.

Cô ấy không có tội, nhưng phải chịu trách nhiệm.

Rào cản khó khăn nhất của một đời người thường không phải là sự chèn ép từ thế lực bên ngoài, mà là sự hối hận đối với chính mình.

.....

Bởi vì sự cố do Quách Uy tạo ra, dẫn đến nhiệm vụ bắt cóc này buộc phải tạm dừng.

Trong số đó, đứa trẻ của “gia đình đơn thân” đã bị Hứa Trần trộm đi, toàn nhóm bị loại bot, mà nhóm khách quý bên vườn vải cũng ngoài ý muốn mà lọt qua cửa, hơn nữa còn biết được nhiệm vụ ẩn mà tổ chương trình che giấu, cho nên rất khó để xuống tay với bọn họ.

Bây giờ chỉ còn lại nhóm của Trần Chính Hào cùng Liễu Mộng Dao.

Giờ này khắc này, nhóm bọn họ đang hái quả ở vườn xoài, Liễu Mộng Dao cũng cái giỏ tre, xắn tay áo bận rộn đến khi thế ngất trời.

Mà Trần Chính Hào thì mang theo cô bé, nghỉ ngơi trong một nhà tranh cạnh vườn xoài.

Ngày mùa hè, nắng chói chang, cha con hai người nằm ở trên ghế, ăn quả xoài, thổi quạt điện, nhàn nhã thích ý vô cùng.

Đại tỷ phụ trách cân trái cây trong nhà tranh lâu lâu lại liếc nhìn C Trần Chính Hào, thỉnh thoảng điều chỉnh quạt điện để gió có thể thổi tới người y.

Lưu Mộng Dao hái một sọt xoài trở về, nhìn thấy bộ dáng nhàn nhả của hai người, cô tức giận khoanh tay lại, quát: “Tôi nói Trần ba ba, lão nhân ngài có thể hăng hái chút được không? Vừa rồi tổ chương trình mới phát tin tức tới, nói đội xanh lam đã xuất phát đến địa điểm tiếp theo!”

Trần Chính Hào tùy ý lục lọi trong rổ xoài mà cô vừa hái, tìm được một quả xoài đẹp mắt, gọt vỏ rồi bình tĩnh nói: “Được rồi, Mộng Dao, nhanh lên, còn hai mươi lăm cân cuối cùng, tranh thủ đi hái thêm một sọt.”

“Cô xem, đội xanh lam đã hái đủ rồi.”

“Ha ha ha ha.....” Cô bé bên cạnh ăn xoài đến miệng đầy nước, mừng rỡ thẳng đuối chân, kêu lên, “Mẹ Liễu mau mau, mẹ quá chậm rồi!”

Liễu Mộng Dao bị chọc đến sinh khí, hậm hực mà cũng sọt chạy về vườn hái quả.

Vừa rồi chơi đoán số, cô đã bại dưới tay Trần Chính Hào, cho nên hai người đã phân công rõ ràng, cô đi hái xoài, Trần Chính Hào phụ trách trông trẻ.

Nhưng mà cô nghĩ “Trông trẻ” chính là dẫn bé ra đứng dưới gốc cây giúp cô đếm quả xoài, tuy nhiên kết quả lại là phong cách như vậy...

Quên đi, ai biết người ta là tiền bối của mình.

Có thể cùng nhóm với Trần Chính Hào, chính mình cũng đã kiếm lời, còn muốn đạp xe cái gì!

Trần Chính Hào thấy Liễu Mộng Dao đi rồi thì liền rút một miếng khăn giấy lau miệng cho cô bé, nhẹ giọng hỏi: “Bảo bối, ta hỏi con, số điện thoại của bố con là bao nhiêu? Số điện thoại của mẹ con là bao nhiêu? Con sống ở đâu? Ba con tên gì, mẹ con tên gì?”

Cô bé vẻ mặt bất đắc dĩ mà oán giận nói: “Con đã học thuộc lòng rồi, ba cũng đã hỏi rất nhiều lần, sẽ không sai!”

Trần Chính Hào vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cái này nhất định phải nhớ kỹ, lát nữa kết thúc trò chơi nhất định sẽ kiểm tra.”

“Cố lên, nhóm chúng ta có thể thắng hay không thì tất cả đều dựa vào con!”

Tiểu cô nương được Trần Chính Hào cổ vũ, cũng đánh lên vài phần tinh thần, bắt đầu trả lời rành mạch câu hỏi vừa rồi.

Chương 818: Dụ Đồ

Trần Chính Hào cũng không chê phiền mà dặn dò thêm một lần nữa, không được nói chuyện với người lạ, không nhận quà của người lạ, có việc thì phải nhờ những người mặc đồng phục giúp đỡ, điện thoại báo uy...

Y nói đây đều là một phần của trò chơi và được thúc đẩy bởi mong muốn giành chiến thắng, cho nên cô bé vô cùng phân chấn mà học thuộc lòng mọi thứ.

.....

Lại qua hai mươi phút, rốt cuộc nhóm bọn họ cũng đã hoàn thành được nhiệm vụ.

Màn đêm buông xuống, đèn đường rực rỡ, một hàng ba người rốt cuộc ngồi xe chạy tới địa điểm cuối cùng: quán ăn ở bờ biển.

Nhóm của Trần Chính Hào nhận được thẻ nhiệm vụ ở nơi này: mua mười loại món ngon tại các quầy hàng thực phẩm.

Sau khi nhận được thẻ nhiệm vụ, Liễu Mộng Dao vội vàng chạy khắp nơi tìm gian hàng, mà Trần Chính Hào lại không hề nôn nóng, y mang theo bé con chậm rãi đi ở phía sau, giống như không phải đang làm nhiệm vụ mà là đi dạo chợ đêm.

“A, bò viên nhà làm! Quan trọng nhất chính là món bò viên nhà làm này!”

Liễu Mộng Dao dạo một vòng, sau đó chỉ vào thẻ nhiệm vụ, nói: “Bò viên nhà làm là món số lượng có hạn, nếu chậm thì sẽ không mua được!”

Lúc này cô đang đợi khoai môn và lòng đỏ trứng muối, nói với Trần Chính Hào: “Hào ca, anh đi mua bò viên nhà làm đi, tôi và né sẽ xếp hàng ở chỗ này!”

Trần Chính Hào do dự một chút, rốt cuộc vẫn là đồng ý phương án này, nhưng trước khi đi, y vẫn dặn dò: “Khu chợ đêm này rất nhiều người, cô phải coi chừng bé con.”

Liễu Mộng Dao không kiên nhẫn gật gật đầu, phát tay nói:
“Mau mau mau!”

“Nếu có thể xếp hạng, nói không chừng chúng ta có thể lật ngược ván cờ ở giai đoạn cuối cùng!”

Sau một hồi thương lượng, hai người liền phân công hành động.

Liễu Mộng Dao giao tiền, lãnh bảng số, ngồi xuống chiếc bàn dài trước gian hàng để chờ đồ ăn của mình.

Tuy nhiên, cô vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì một nam thanh niên mặc áo phong trắng ngồi cạnh cô cố tình hăng giọng.

Liễu Mộng Dao quay đầu vừa thấy thì lắp bắp kinh hãi, thấp giọng kêu lên: “Đại uy?”

“Tại sao cậu lại ở chỗ này? Không phải ăn cua cho nên bị tiêu chảy sao?”

Quách Uy vừa mới ngồi xuống: “...”

“Khụ khụ,” Gã khụ khụ hai tiếng, nói một cách cứng nhắc, “Có lẽ như vậy mà cô cũng tin?”

Liễu Mộng Dao nói: “Có lẽ sao? Năm trước cậu đi quay chương Trình ở Tây Nam Lục, không phải cũng vì thức ăn mà nằm viện?”

Quách Uy: “.....Đó là tôi không quen khí hậu!”

Nói tới đây, gã miễn cưỡng cười cười, nói: “Không phát hiện sao? Một ngày hôm nay tôi đều đi theo hai người, bí mật hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ.”

Liễu Mộng Dao sững sốt một hồi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói: “A, sáng hôm nay ở quây trái cây là cậu đúng không?”

Quách Uy vừa định thừa nhận, Liễu Mộng Dao lại tự bác bỏ suy nghĩ của mình, lắc đầu nói: “Không đúng, người kia cao hơn cậu, gầy hơn cậu, trắng hơn cậu, đôi mắt cũng to hơn cậu.”

chính mình lại đánh mất cái này giả thiết, lắc đầu nói: “Không đúng, “Hơn nữa lúc sau hấn còn biểu diễn nhào lộn, đây là khách mời nào sao?”

Quách Uy: “.....”

Cảm ơn, người cô nói là Hứa Trăn, còn tôi là “A Di” quần khăn lụa ở bên cạnh hẳn.

Trong lúc cả hai đang trò chuyện, Hứa Trăn “diễn trò nhào lộn” đã khom người và luồn ra phía sau cô bé.

Thấy Liễu Mộng Dao đều đang tập trung sự chú ý vào Quách Uy, thế là hắn nhân cơ hội vỗ vỗ sau lưng bé con.

Bé xoay đầu tới, nhìn thấy một ca ca tươi cười thân thiết đang ngồi xổm phía sau lưng mình, thế là nghi hoặc mà chớp chớp mắt.

Hứa Trăn ra hiệu cho cô bé im lặng, sau đó nhỏ giọng nói: “Suyt, Niếp Niếp không phải sợ, nhỏ giọng một chút, ta là bằng hữu của Trần ba ba.”

Bé con nghe được nhũ danh của mình cùng ba chữ “Trần ba ba” thì chớp chớp mắt, theo bản năng mà thả lỏng cảnh giác.

“Còn nhớ ta không?” Hứa Trăn mỉm cười nói, “Ta chính là thúc thúc biểu diễn nhào lộn vào sáng nay.”

Bé nghĩ nghĩ, trước mắt sáng ngời, gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Nhớ rõ, là thúc thúc đu dây thùng!”

Hứa Trăn ngồi xổm phía sau cô bé, từ trong túi móc ra di động mà tổ chương trình chuẩn bị, phát ra một đoạn quảng cáo vô cùng xúng chúng, nhỏ giọng nói: “Niếp Niếp, con có thể giúp thúc thúc một việc không?”

“Con dùng điện thoại này, quay lại một đoạn biểu diễn nhào lộn giúp ta.”

Nói xong, hắn lại móc ra thẻ nhiệm vụ từ trong túi áo, nói: “Con giúp ta hoàn thành nhiệm vụ này, nhóm của con có thể kích phát một nhiệm vụ ẩn, giúp con đạt được 30 điểm, nhiều hơn những nhóm khác.”

Niếp Niếp nghe được lời này thì đôi mắt tức khắc sáng lên, vội gật đầu không ngừng nói: “Được nha, được nha, con giúp thúc!”

Vừa nói, cô bé vừa cầm lấy tờ nhiệm vụ, nhưng bởi vì không biết nhiều chữ nên không hiểu trên đó viết gì.

Niếp Niếp quay đầu lại, muốn nói một tiếng với Liễu Mộng Dao, nhưng Hứa Trăn kéo cô bé lại, nhỏ giọng nói: “Không cần nói cho mẹ Liễu, đây là nhiệm vụ của con, nếu nói cho người khác biết thì sẽ không được tính.”

Sau một phen thuyết phục đơn giản, Niếp Niếp hơi suy tư rồi liền gật đầu đáp ứng.

Hứa Trăn vì thế liền tay chân nhẹ nhàng ôm cô bé khỏi chỗ ngồi, nắm lấy tay cô bé, tránh khỏi ánh mắt Liễu Mộng Dao rồi thông dong tự nhiên mà rời khỏi quán ăn.

Từ đầu đến cuối, tiểu cô nương không hề phát ra một âm thanh cầu cứu.

Tiếng xì xào bàn tán của hai người hoàn toàn bị che lấp bởi khung cảnh ồn ào của quầy đồ ăn.

Mà đây cũng là nhiệm vụ của Hứa Trăn trong giai đoạn cuối này: đừng làm gì cả, hãy để đứa trẻ tự mình rời đi với bạn.

Chương 819: Lạc Mất Con

Cùng lúc đó, Trần Chính Hào, người đi mua bò viên đang đứng cách đó không xa, nhưng ánh mắt thì vẫn luôn chú ý đến khu vực bên này.

Y nhìn thấy Hứa Trăn mang theo người quay phim đến gần chỗ Niếp Niếp, sau đó thuận lợi dẫn cô bé đi chỉ trong vòng nửa phút, mà Liễu Mộng Dao thì đang dồn sự tập trung lên Quách Uy, hoàn toàn không có lưu ý đến.

Trần Chính Hào vốn định qua đi ngăn cản, nhưng do dự một hồi, cuối cùng cũng từ bỏ ý định này.

Quên đi, mình cảnh giác là vì biết chương trình đang tuyên truyền cho “Thất Cô”, nếu thắng thần thì đây cũng coi như gian lận.

Hơn nữa, tình huống này cũng nên được phơi bày trước công chúng, như một lời cảnh báo.

.....

Hứa Trăn dẫn bé đến một công viên gần đó, đồng thời mua hai thanh dao đồ chơi ở sạp ven đường, một cây plastic Kim Cô

Bồng, cùng với hai thanh kiếm màu bạc.

Hắn không có nuốt lời, thật sự đem điện thoại giao cho Niếp Niếp, để cô né đứng ở chỗ người quay phim, còn mình thì cầm lấy hai thanh song đao diễn lại cảnh luyện đao trong bộ phim “Tú Xuân Đao”.

Mặc dù các kỹ năng dùng đao tinh tế và nhanh nhẹn không được coi là “nhào lộn”, nhưng nhìn kỹ thì cũng không kém hơn màn nhào lộn ban sáng.

Dưới sự điều khiển của Hứa Trăn, hai thanh đao đồ chơi nhảy múa như những con rắn bạc, tỏa sáng rực rỡ, kết hợp với một chiếc máy quay phim rất chuyên nghiệp, ngay lập tức thu hút sự chú ý của những người lớn tuổi và phụ nữ đang tập thể dục xung quanh.

Chưa đầy một phút, nhiều người qua đường đã tập trung quanh khu vực này và dừng lại xem, ai cũng trầm trồ khen ngợi, vỗ tay không ngớt.

Đôi mắt của Niếp Niếp mở to, giơ di động, cười để vô cùng phấn chấn.

Sau khi Hứa Trăn luyện xong một màn này thì buông song đao xuống, dùng mũi chân nhặt chiếc Kim Cô Bồng trên mặt đất, tiếp tục múa một loại binh khí khác.

Người qua đường xung quanh xem rất nhiệt tình, có đại gia còn móc tiền xu ra ném xuống đất.

Hứa Trăn đang múa quyền thì nghe thấy âm thanh “Leng keng” ở xung quanh, từ khóa mắt hắn có thể thấy những ánh sáng màu bạc không ngừng xẹt qua bên cạnh, tâm tình lập tức trở nên phức tạp.

Phải chịu đựng...Ngàn vạn lần không thể gục ngã...

Ngàn vạn đừng để người ta nhận ra mình là ai! !

Khi hắn đang ở ven đường “Bán nghề” thì bỗng nhiên nghe được âm thanh nức nở từ nơi xa truyền đến.

“Niếp Niếp! !”

Niếp Niếp đang dùng điện thoại quay video thì nghe được có người đang gọi mình, cô bé lập tức nhìn về phía người gọi

mình nhưng tầm mắt lại bị những người xung quanh chặn mất.

“Thúc thúc,” Niếp kêu lên: “Hình như còn nghe được giọng của mẹ Liễu!”

Hứa Trăn lúc này cũng dừng biểu diễn, buông đồ chơi, đi qua dắt lấy tay Niếp Niếp.

Hắn bế cô bé lên, đứng ở trên bồn hoa, một lớn một nhỏ nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy cách đó không xa, Liễu Mộng Dao vừa đi, vừa hô to: “Niếp, niếp!”

Cô kêu to, lại quay đầu nhìn về phía người quay phim: “Đừng quay, bây giờ còn quay cái gì!”

“Tôi nói các người đừng quay!”

“Tổ chương trình đâu, đạo diễn đâu?”

Liễu Mộng Dao nói nói, nước mắt liền nhịn không được chảy xuống dưới, kêu khóc: “Tìm bảo an, điều theo dõi, báo nguy a!”

“Tôi để lạc mất Niếp Niếp rồi!”

“Đừng quay nữa, cầu mấy người đừng quay nữa...”

Cách đó không xa, Niếp Niếp quay đầu về phía Hứa Trăn, nói: “Thúc thúc, con muốn đi tìm mẹ Liễu.”

Hứa Trăn nhìn một màn trước mắt, lại thả Niếp Niếp xuống, cầm lấy tay cô bé, mỉm cười nói: “Đi, thúc thúc mang con đi tìm mẹ Liễu.”

Dứt lời, hai người liền rời khỏi công viên, đi về phương hướng của Liễu Mộng Dao.

Phố chợ về đêm được thắp sáng bởi những ánh đèn nê- ông đủ màu, mùi thịt nướng, mùi bia, mùi cá mặn hòa cùng thủy sản phảng phất theo gió biển khiến người ta chảy nước miếng.

Phụ cận quán ăn khuya người đến người đi, ngựa xe như nước, Hứa Trăn gắt gao nắm tay bé, nhìn Liễu Mộng Dao thất hồn lạc phách cách đó không xa, không hiểu sao có chút chua xót.

Đây không phải là một “người mẹ” thực sự, và đây không phải là một vụ buôn người thực sự.

Tuy nhiên, những điều như thế này đang xảy ra trên khắp đất nước.

Cô bé Niếp Niếp lúc này hoàn toàn không biết sợ, nhìn thấy Liễu Mộng Dao lau nước mắt, cô bé liền cười khúc khích.

“Mẹ Liễu!”

Khi hai người tới gần, cô bé thả tay Hứa Trăn ra, nhảy nhót chạy tới chỗ Liễu Mộng Dao, đắc ý dào dạt mà kêu: “Con ở đây nè!”

Mà Liễu Mộng Dao cách đó không xa nghe tiếng gọi đó, giống như bị điện giật mà quay đầu.

Khi nhìn thấy cô bé chạy tới mình, cô bước dài chạy qua, gắt gao kéo cô bé vào trong lòng ngực.

“Niếp! Niếp.....”

Liễu Mộng Dao cả người ngồi liệt dưới đất, ôm đứa bé gái trong lòng ngực, khóc nức nở.

Lúc này, cô mới biết đứa bé đã biến mất mới có mười phút, nhưng cảm giác hoảng sợ chỉ trong mười phút là điều mà hai mươi năm qua cô chưa từng trải qua.

Hứa Trăn từ trong tối đi ra, Quách Uy vừa rồi làm bộ làm tịch giúp tìm đứa bé, đám người Trần Chính Hào lúc này cũng rất cuộc không giả vờ nữa.

Ba “người xấu” đứng cùng nhau, nhìn Liễu Mộng Dao khóc như mưa, cảm thấy có chút bất khoan.

“Nói thật,” Hứa Trăn nhìn thấy máy quay không hướng về chỗ bọn họ, thấp giọng nói, “Cô ấy rốt cuộc là thật bị dọa khóc vẫn là diễn?”

Trần Chính Hào nhỏ giọng nói: “Tôi cảm giác không phải diễn.”

Quách Uy nhìn không được trợn trắng mắt, nói: “Tôi thay Dao thần cảm ơn anh, thị để đại nhân.”

“Nếu cô ấy có thể có kỹ năng diễn xuất như này, còn cần phải suốt ngày quay gameshow sao?”

Hứa Trăn quay đầu, vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn anh ta, nói:
“Anh không muốn bát cơm của mình nữa sao? Trả nợ xong hết rồi hả?”

Quách Uy: “.....”

Anh ta làm bộ lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngùng cười nói: “Chỉ đùa một chút thôi, cái này gọi là tự giễu, tự giễu hiểu không hả?”

Nghe được lời này, Trần Chính Hào bên cạnh quay đầu, nói:
“Để đề phòng, tôi nhắc nhở một chút, mic của tôi chưa có tắt đâu.”

Quách Uy: “.....”

A! Tôi chết đi cho rồi! !

Chương 820: Bất Ngờ Nổi Tiếng

Buổi ghi hình trong ngày tiếp tục cho đến sau mười giờ tối.

Những vị khách bị loại cuối cùng cũng tập hợp lại vào lúc này, nhóm khách giấu mặt Hứa Trăn và Quách Uy cũng lộ diện vào lúc này...

Tổ chương trình đặc biệt mời các chuyên gia có liên quan đến đề giải thích cẩn thận những sai lầm mà khách mời mắc phải trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ và dạy kỹ các biện pháp phòng ngừa lừa đảo và bắt cóc.

Nhiều vị khách thực sự đã có con trong đời sống, lúc này nhớ lại những gì mình đã làm ngày hôm đó đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Hứa Trăn vốn là vì tuyên truyền 《Thất Cô》 mới đến tham dự tập này, nhưng mà sau khi tham gia xong, lại cảm thấy cả người khó chịu.

Nguy hiểm ở khắp mọi nơi, chăm sóc trẻ em là một vấn đề rất nghiêm trọng, phải được xử lý cẩn thận với trí lực một trăm hai mươi phần trăm.

Khi kết thúc buổi ghi hình chương trình, Hứa Trăn đã nhận được một số đồng hồ định vị GPS từ nhà tài trợ, hân vận định

mua thêm vài chiếc nữa và tặng cho mỗi đồng nghiệp trong công ty có con nhỏ mỗi người một chiếc.

Nhưng mà sau khi hấn kêu Chu Hiểu Mạn thống kê ai có con nhỏ trong công ty, lại ngoài ý muốn phát hiện:

Mấy đứa con của các trưởng bối như Thái Thực Tiễn, Sở Kiêu Hùng đều đã mười mấy hai mươi tuổi, họ đã qua tuổi bắt cóc, còn mấy người trẻ về cơ bản vẫn chưa lập gia đình.

Vào nửa đêm, trong một nhóm trò chuyện nhỏ ở Lang Gia Các, một số avatar vẫn thường hoạt động đang trò chuyện sôi nổi.

Một anh trai biên tập cắt ghép gõ chữ nói: “Ha ha ha ha cười chết tôi mất, Hứa lão đại thể nhưng muốn tổ chức các buổi thuyết trình về chống buôn người trong công ty!”

“Bắt cóc ai, bắt cóc Corgi nhà tôi sao?”

Một anh trai tài vụ nói: “Đề phòng bắt cóc..... Đầu tiên, tôi phải có con đã.”

Anh trai quảng cáo nói: “Đầu tiên, tôi phải có vợ đã.”

Một nghệ sĩ hiệu ứng đặc biệt nói: “Đầu tiên, tôi phải có bạn gái đã.”

Mọi người nói cười mà nói tới nửa đêm, group chat tràn ngập không khí buồn cười lại ưu thương quý dị.

.....

Hứa Trăn sau khi kết thúc ghi hình 《Đối Tác Mạnh Nhất》 liền về tới thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu, tiếp tục tiến hành quay phim 《chiến Trường Sa》.

Ghi hình vào ngày 22 tháng 7, còn phát sóng phải đợi sau đó hai tuần, ngay trước ngày chiếu bộ phim 《thất cô》.

Những người hâm mộ hay tìm hiểu tin tức đã sớm biết rằng Hứa Trăn đã tham gia ghi hình 《Đối Tác Mạnh Nhất》 và bắt đầu mong chờ tập này và bộ phim 《Thất Cô》 từ sớm

Về phần bản thân Hứa Trăn, ngược lại không quá mong chờ với cả gameshow và bộ phim này.

《Thất Cô》 là phim công ích, xét về giá trị thương mại chắc chắn sẽ không quá cao.

Mặc dù 《Tam Quốc》 đã trở nên nổi tiếng nhờ sự hỗ trợ tuyệt vời của đoàn làm phim 《Triệu Tử Long truyền kỳ》 cách đây không lâu, sự nổi tiếng của Trần Chính Hào và Hứa Trăn đang bùng nổ, nhưng hẳn cảm thấy rằng đối với những bộ phim công ích, có thể khó chuyển đổi sự nổi tiếng trên Internet thành doanh thu phòng vé.

Tuy nhiên, khiến hẳn hài lòng là, kết thúc của bộ phim 《Thất Cô》 rất ấm áp.

Chủ đề của bộ phim là chống bắt cóc, nhưng cơ sở lại là sự ràng buộc giữa cha và con.

Chuyện đề cao tầm quan trọng của con cái đối với cha mẹ, không cố ý ra vẻ khổ cực, cũng không cổ xúy cho những mâu thuẫn và hận thù đầm máu trong gia đình.

Bộ phim hệ chữa lành, tông màu tươi sáng và âm nhạc êm dịu đã khiến Hứa Trăn rơi nước mắt sau khi xem xong bộ phim, nhưng đó là những giọt nước mắt cảm động hơn là những giọt nước mắt suy sụp.

Hẳn không có yêu cầu quá cao với phòng bán vé 《Thất Cô》, dù sao cũng là phim công ích, vì phát huy hết tâm huyết của mình và làm điều gì đó thiết thực cho cộng đồng chứ không phải để kiếm tiền.

Thật sự muốn kiếm tiền, cũng sẽ không quay về đề tài này.

Nhưng dù sao bộ phim này cũng là vàng thật bạc trắng của công ty nhà mình lấy ra làm kinh phí quay, Hứa Trăn hy vọng ít nhất có thể lấy lại vốn.

Công ty riêng của mình nhỏ, không thể chịu lỗ hàng chục triệu như vậy được!

.....

《Đối Tác Mạnh Nhất》 tập “kế hoạch bảo vệ bảo bối” sắp phát sóng, đoàn đội của Hứa Trăn dựa theo yêu cầu của tổ tiết mục, tin tức liên quan được tweet lại, đồng thời không quên làm một đợt tuyên truyền cho 《Thất Cô》.

Tài khoản chính thức của Hoa Anh, Lang Gia các, và 《Thất Cô》 tweet lại động thái này, tiến hành mở rộng bộ phim.

Cũng có một số người trong ngành đã xem buổi chiếu thử trước để giúp quảng bá cho bộ phim này, trong số đó có đạo diễn Lục Hải Dương của 《Tú Xuân Đào》, đã viết: “Tuần trước, tôi đã đến xem buổi chiếu thử của 《Thất Cô》. Tôi cứ nghĩ đó sẽ là một câu chuyện nặng nề, nhưng không ngờ nó lại đầy cảm động và ấm áp, và tôi cảm thấy tâm hồn mình như được chữa lành.”

“Cảm ơn tác giả Bành Tư Nguyên lão sư của 《Thất Cô》, cảm ơn hai diễn viên ưu tú Trần Chính Hào và Hứa Chân, cũng cảm ơn các nhân viên công tác chuẩn bị hậu trường.”

“Mong rằng mỗi chúng ta hãy trân trọng gia đình hiện tại của mình, trân trọng cha mẹ, người thân của mình và thấy rằng cuộc sống bình thường có khi là điều mà người khác cả đời cũng không thể có được. Nguyên không có kẻ lừa đảo trên đời, nguyên không có chia ly trên đời.”

Lục Hải Dương không phải đạo diễn lớn gì, càng không nổi tiếng trên Internet.

Hàng vạn người theo dõi đáng thương của anh ta cơ bản là do fan của diễn viên trong 《Tú Xuân Đào》 theo dõi, anh ta tùy tiện nói gì cũng sẽ ít người chú ý đến.

Kết quả là, điều mà Lục Hải Dương không bao giờ ngờ tới là khi anh ta tỉnh dậy, bài đăng truyền truyền làm theo lệ của anh ta đã nhận được hàng nghìn lượt bình luận và gần 10 nghìn lượt đăng lại, khiến anh ta hoàn toàn bối rối.

Chương 821: Bộ Phim Chữa Lành

Lục Hải Dương click mở thì thấy, liền thấy cư dân mạng viết nói:

“Ha ha, nhìn anh ta đang nói cái gì? Anh ta nói xem phim của Hứa Trăn, cảm thấy tâm hồn như được chữa lành!”

“Là chữa lành hay gây trầm cảm? Có gõ nhầm không vậy?”

“Đã hiểu, lại đến tới thời điểm lừa cầu mỗi năm rồi, vẫn là quen thuộc phối phương, quyết đoán chuyên tiếp.”

“Người cuối cùng nói điều này hình như là đoàn làm phim của 《 Dương Gia Tướng 》 , nói rằng đó là một bộ phim cực hay, tôi tin họ có ý đồ đó.”

“ 《 Tú Xuân Đào 》 cũng nghe nói là quá tuyệt, ha ha”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa..... Tôi xem 《 Tú Xuân Đào 》 lọt vào hồ của Hứa Trăn, trong diễn đàn các tiền bối đề cử theo thứ tự nên xem là 《 Tam Quốc 》 《 Đi Quan Đông 》 《 Dương Gia Tướng 》 《 Lang Gia Bàng 》 Người có mắt, có chuyện tự báo, không thấy rõ chữ sao!”

“@ Lục Hải Dương, bắt lấy anh ta! Chính là thằng nhãi đã giết Nhất Xuyên nhà tôi! Anh trả lại Nhất Xuyên cho tôi! !”

“Lục lão tặc anh trả tôi Nhất Xuyên đây! !”

“.....”

Lục Hải Dương ngón tay bay nhanh lướt xuống phía dưới phần bình luận, về mặt ngơ ngác gãi đầu.

Tôi đâu có nói dối, 《 Thất Cô 》 xác thật rất ấm áp, rất chữa lành, sao mọi người đều cảm giác tôi đang lừa cầu vậy?

Hơn nữa Hứa Trăn cư nhiên là diễn viên “khét tiếng” như vậy?

Thế nhưng, tại sao mỗi lần tác phẩm của anh ta ra mắt, luôn có một đám đông không sợ chết xông lên?

Có phải những “dũng sĩ” và những người gọi tôi là “lão tặc” là cùng một nhóm không?

Vì tò mò, Lục Hải Dương tùy tiện nhấp vào tài khoản mảng hung hang nhất trong khu vực bình luận, kết quả chỉ thấy trang chủ của người này, trên cùng có một bài đăng rất bắt mắt:

“Anh em, 《 Thất Cô 》 sẽ được phát hành vào ngày 5 tháng 8 lúc 20: 00 chiều ở 4 thành phố, hiện tại một số rạp đã bán vé trước, nhanh, nhanh, nhanh!”

Lục Hải Dương: “.....”

Được rồi, đã rõ rồi, là nhóm người này.

.....

Ngày 5 tháng 8, ngày chiếu đầu tiên, Hứa Trăn ở đoàn phim 《Chiến Trường Sa》 có cảnh quay, thật đáng tiếc không tự mình đi xem phim được.

Tuy nhiên, Kiều Phong, Chu Hiểu Mạn và các thành viên khác trong nhóm của hắn rất có hứng thú đến thành phố chiếu gần nhất là Hoành Châu, muốn kiểm tra phản hồi của người hâm mộ phim ngay tại chỗ.

Bộ phim có hay hay không, hãng sản xuất không tính, trang web đánh giá không tính, chỉ có ý kiến của khán giả mới được tính.

8 giờ tối hôm đó, suất chiếu đầu tiên của 《Thất Cô》 chỉ nhằm mục đích quảng cáo trước nên suất chiếu không cao.

Lúc này, ngoại trừ một số ít người có hứng thú với loại đề tài này, phần lớn người đến xem phim đều là vì hai diễn viên chính, ngoài ra còn có các nhà phê bình điện ảnh và các người có liên quan khác.

Vào lúc này, ở thủ đô xa xôi, Trần Vi, bà chủ của hãng phim truyền thông nổi tiếng “Một Hạt Bụi”, đã cho nhân viên nghỉ nửa ngày, đưa các đồng nghiệp quan tâm đến phim này đến xem bộ phim 《Thất Cô》.

Khi Trần Vi bước vào rạp chiếu phim, cô không thể không cảm thấy phạm vi kinh doanh mà cô đang dần dần đi lệch hướng.

Thôi, cô kỳ thật là tiền sĩ lịch sử học, hướng nghiên cứu là lịch sử Trung Quốc cổ đại.

Vì vậy, danh hiệu ban đầu của cô thực ra là “nhà phê bình phim lịch sử khó tính”.

Tuy nhiên, vài năm trước, Trần Vi được Trăn Quả săn đón nhiệt tình vì cô công khai ủng hộ Hứa Trăn giành giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” cho 《Tam Quốc》. Dựa trên nguyên tắc khách hàng là thượng đế, cô bắt đầu theo đuổi xem các bộ phim của Hứa Trăn.

Đầu tiên, xem bộ phim truyền hình cổ trang 《Đi Quan Đông》 “, sau đó xem bộ phim truyền hình tình yêu thanh xuân vườn trường 《Một Hôn Định Ước》, sau đó là lần đầu tiên xem bộ phim sử thi cách mạng 《Thập Nguyệt Vi Thành》...

Hiện tại, hay rồi chứ, rốt cuộc bắt đầu xem phim chống bắt cóc.

Phạm vi nghiệp vụ lại lần nữa được mở rộng.

Trần Vi cười nhạt nhẽo ngồi trong rạp chiếu phim, không muốn gắn mác cho mình nữa.

Đối với 《Thất Cô》, cô không có tâm lý mong chờ quá cao.

Đơn vị sản xuất có thể rất có lương tâm nhưng chất lượng phim chưa chắc đã có lương tâm.

Khán giả xem phim để thư giãn, không ai muốn tới tìm ngược.

Nói thật, chỉ xét về khía cạnh thư giãn thì độ “danh tiếng” của hai diễn viên chính trong 《Thất Cô》 không tốt lắm.

Phẩm vị Trần Chính Hào độc đáo, con người tương đối nghệ sĩ, chọn kịch bản luôn là tinh tế, bình đàm không xuất sắc;

Phim của Hứa Trăn nhưng thật ra có bộ xuất sắc, nhưng đến nay vẫn không được chết già, Dương Thất Lang vạn tiền xuyên tim mà chết, Lý Sùng Quang của 《Thập Nguyệt Vi Thành》 bị Trung Sơn tiên sinh thọc chết, Cận Nhất Xuyên của 《Tú Xuân Đào》 thì bị súng bắn chết.....

Cho nên, hai người này đóng chung bộ phim sẽ có phong cách gì đây?

Vừa bình đàm vừa chết thảm? ?

Với tâm tình như vậy, Trần Vi có chút thấp thỏm mà xem bộ phim công ích nổi tiếng này, hy vọng có thể tìm được điểm gì hay, đừng khiến mình không có cái gì để khen.

Nhà phê bình điện ảnh cũng là người, không bột đổ gột nên hồ!

Vài phút sau, ánh đèn trong rạp chiếu phim tối xuống, 《Thất Cô》 chính thức bắt đầu chiếu.

“Tên là gì?”

“Lôi Trạch Khoan.”

“Không phải hỏi tên của anh, là hỏi tên con trai anh!”

Cảnh đầu tiên mở màn, trong màn ảnh xuất hiện một nữ bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng.

Chương 822: Nam Chính Trần Chính Hào

Nhìn mấy bức tường chung quanh màu xanh lục, tấm kính dày ở trên bàn gỗ, các cạnh cửa sổ bằng gỗ được sơn và bệnh án viết tay, có vẻ như nơi này không phải là bệnh viện trong những năm gần đây, mà là một trung tâm y tế vào khoảng những năm 1990.

Bác sĩ trung niên ngẩng đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Con trai anh tên là gì, bao nhiêu tuổi?”

Lúc này, loa phát thanh truyền ra thanh âm của một người nam nhân trẻ tuổi.

“À, à, ngại quá.....”

Người này nói: “Hỏi con trai tôi sao.....”

Cùng lúc đó, màn ảnh chậm rãi di chuyển, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi ca rô màu xám nhạt, ôm một đứa bé trai xuất hiện ở trước màn ảnh.

Giờ khắc này, nhà phê bình điện ảnh Trần Vi chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Người đàn ông trẻ tuổi này tất nhiên là nam chính của 《Thất Cô》, Trần Chính Hào.

Nhưng khiến cô cô cùng bất ngờ là, hình tượng của Trần Chính Hào lúc này, hoàn toàn điên đảo ấn tượng vốn có của cô với người diễn viên này.

Mái tóc ngắn của y rẽ tiền, nước da hơi vàng, lông mày thấp và đôi mắt dễ nhìn, trung thực thân thiện, nói tiếng phổ thông của Huệ Châu...

——Hình ảnh của một nông dân trẻ tuổi đôi mươi.

Trần Chính Hào ngồi trong hoàn cảnh này, bế một đứa trẻ hai, ba tuổi đi khám bệnh, không hề có cảm giác sợ hãi.

Lúc này, Trần Chính Hào trên màn hình chậm rãi mở miệng: “Con trai của tôi, nó tên là Radar.”

“Phốc.....”

Giờ khắc này, trong rạp chiếu phim vang lên một trận tiếng cười trầm thấp.

Vừa mới nói tên “Radar”, không chỉ có khán giả trong rạp chiếu cười, mà trên màn ảnh, bác sĩ và hộ sĩ phòng khám cũng bật cười.

Bác sĩ đang chuẩn bị viết bệnh án dở khóc dở cười mà thả bút, duỗi tay xoa tay múa chân nói: “Radar, là chữ ‘ radar ’ trong nắp xoong sao?”

“Ha ha ha.....”

Động tác này của cô ấy, hình dung từ như thế này, phối hợp với khẩu âm rất nhẹ của Huy Bắc, chọc khán giả cười đến hăng say.

Mà đối diện bàn, Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan đã đỏ mặt, then thùng cúi đầu xuống, lúng ta lúng túng nói: “Đúng vậy, chính là radar đó đó.”

Nữ bác sĩ cười nói: “Chào Radar, Radar không dễ lạc mất đâu.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hai tuổi rưỡi.”

“Nhà ở nơi đâu?”

“Số 29, tổ Tuyên Thủy, cái thôn mà đầu thôn có cây hòe già.”

“.....”

Viết xong bệnh án, bác sĩ nhìn chân nhỏ của đứa bé trai trong lòng ngực y, nhíu mày nói: “Cậu bé giẫm phải đinh đúng

không? Miệng vết thương sâu như vậy, đau lắm đấy.”

“Phải tiêm uốn ván.”

Dứt lời, bác sĩ kê đơn cho y, giúp đưa bé xử lý miệng vết thương, tiêm thuốc, khiến đứa bé khóc nháo một trận.

Trước khi đi, bác sĩ cố ý tiễn hai cha con ra ngoài phòng khám, dặn dò Lôi Trạch Khoan, sau này nhất định phải chú ý hơn, coi trọng đứa bé hơn.

Lôi Trạch Khoan cúi người, vâng vâng dạ dạ mà đồng ý, sau đó cũng đưa bé rời khỏi phòng khám.

Một đoạn cảnh quay đơn giản mở màn, tổng cộng mới có hai ba phút, mà đánh giá của Trần Vi với bộ phim này lại rất cao.

—— Diễn xuất của Trần Chính Hào phi thường thành thực, rất hài hòa.

Dù là tạo hình, khí chất, khẩu âm, hay lời nói cử chỉ, tư thế đi đứng, đều giống như liền như là người sống trong câu chuyện xưa, làm người xem có thể đắm chìm vào đó, không thấy đang diễn chút nào.

Cảnh quay vừa rời của y, khán giả nhìn thấy trong mắt chính là “Lôi Trạch Khoan”, mà không phải là Trần Chính Hào.

Đây là điều rất hiếm gặp đối với một nam diễn viên vốn nổi tiếng với những bộ phim cổ trang và thần thái quý tộc.

Sau khi nghĩ tới điều này, Trần Vi điều chỉnh dáng ngồi, thái độ đoan chính xem phim.

Không biết bộ phim sẽ thế nào, ít nhất là các diễn viên đều nghiêm túc.

Vậy thì, với tư cách là một nhà phê bình phim, cũng nên nhìn nhận và đánh giá một cách nghiêm túc.

.....

Thời gian lúc này là buổi tối.

Lôi Trạch Khoan cũng cạo con trai hai tuổi rưỡi Radar trên lưng, cúi người, cúi đầu, bước từng bước trên con đường giữa những ngọn núi.

Từ góc độ của máy quay nhìn xuống, hai bên đường là những cánh đồng tươi tốt, gió thổi sóng lúa, bóng lưng một lớn một nhỏ chậm rãi bước đi dưới ánh chiều tà, để lại một chuỗi dấu chân hoặc sâu hoặc cạn trên bùn đất.

Tiêu chuẩn của nhiếp ảnh gia trong 《Thất Cô》 rất cao, thông qua ánh sáng và khung hình khéo léo, chụp được phong cảnh nông thôn một cách ấm áp và không quá giả, đồng thời xem cảnh quay rất thân thiện.

Cảnh vừa chuyển, hai cha con đã vào thôn, khi đi ngang qua một quầy bán quà vặt ở đầu làng, Radar đang nằm trên lưng người cha đột nhiên ngẩng đầu lên, bị một món đồ chơi treo trên cửa sổ thu hút.

Đó là mặt nạ của Tôn Ngộ Không, ngoài khuôn mặt trang điểm ra, chiếc mặt nạ còn có Tử Kim Quan, một chiếc lông chim trĩ làm bằng hai chiếc lông vũ dài và một vòng đèn nhỏ xung quanh chiếc vương miện màu vàng tím, rất sắc sảo và bắt mắt.

Lôi Trạch Khoan quay đầu, nhìn mắt ánh mắt trông mong của con trai, do dự một chút, cuối cùng vẫn coi như không nhìn thấy, rũ đầu đi về nhà.

Sau khi vào nhà, mẹ già đã làm xong mấy món đơn giản, nhìn thấy hai người bọn họ trở về, người một nhà vây quanh ở một cái bàn lùn qua loa ăn cơm.

“Đại Khoan, có ở nhà không?”

Nhưng mà y mới vừa ăn chưa được mấy miếng, một đại ca hàng xóm liền sải bước vào đây, nhìn thấy Lôi Trạch Khoan ở nhà, phát tay với y nói: “Đi nào, kéo một chở vật liệu đi huyện thành!”

Lôi Trạch Khoan bùng bát cơm quay đầu ra, khẽ nhú mày, nói: “Bây giờ đi huyện thành sao? Vậy đến lúc nào mới có thể trở về?”

Chương 823: Bị Ảnh Hưởng

Đại ca hàng xóm nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường trên tường, nói: “Đi nhanh là được, trước 8 giờ chắc chắn có thể trở

về.”

Nhìn thấy Lôi Trạch Khoan lộ vẻ khó xử, lại tiếp tục nói: “Đi thôi, Đại Khoan, kéo một xe 30!”

Lôi Trạch Khoan nghe thấy giá này, rốt cuộc vẫn bị thuyết phục.

“Mẹ hai người ăn trước, con đi ra ngoài một chuyến,” Y buông bát com, nói khẽ với mẹ già, “Chăm sóc Radar, đừng để nó chạy loạn.”

“Buổi sáng mới vừa dẫm phải đinh, chân còn chưa lành đó.”

Mẹ già đáp ứng, Lôi Trạch Khoan lại xoa đầu nhỏ của con trai, lúc này mới mặc thêm áo khoác, ra ngoài với đại ca hàng xóm.

.....

Y lái máy cày ở nhà kéo hàng, đi từ tờ mờ sáng, đến tối mịt mới về.

Những ngôi sao và mặt trăng lên cao, khuôn mặt của Lôi Trạch Khoan đầy mệt mỏi mới trở về nhà.

Y dừng chiếc máy cày ở cổng làng, đếm tiền và đi đến quầy bán quà vật mua cái mặt nạ Tôn Ngộ Không. Cầm chiếc mặt nạ trên tay, Lôi Trạch Khoan hào hứng bước về nhà, sải bước về phía trước, càng lúc càng nhanh, trong đôi mắt mệt mỏi hiện lên một tia hưng phấn.

Khi y bước vào sân, y đeo chiếc mặt nạ của Tôn Ngộ Không lên, đột nhiên đẩy cửa ra, làm tư thế của con khỉ và hét lên: “Lão Tôn tới đây!”.

Nhưng lúc này, chuyển cảnh, chỉ thấy, chào đón y trong nhà không phải là đứa con trai và người mẹ già như trong tưởng tượng, mà là một căn phòng đầy thôn dân.

Khi mọi người nghe thấy tiếng hét, họ kinh ngạc quay đầu lại và nhìn Lôi Trạch Khoan, người đang đeo mặt nạ với ánh mắt khác thường.

Chỉ thấy Tử Kim Quan trên đầu y lấp lánh ánh sáng nhiều màu, và cái râu tôm bằng lông gà đang run rẩy.

“Ha ha ha ha.....”

Lúc này, có rất nhiều người xem trong rạp chiếu phim đều không được nhìn cười, trong đó có mấy đứa nhỏ, cười cực kì lớn tiếng, giọng trẻ con thanh thúy quanh quẩn ở trong rạp chiếu phim, tặng vài phần hài hước cho bầu không khí.

Nhưng mà cùng lúc đó, các thôn dân tụ tập ở nhà Lôi Trạch Khoan lại không cười.

Những người này thấy cảnh tượng buồn cười như thế, mỗi người có biểu cảm kì lạ, không khí nhất thời tĩnh mịch trong căn phòng tối.

Lôi Trạch Khoan thực nhanh phát hiện tình huống không đúng, y tháo mặt nạ trên mặt xuống, ánh mắt mờ mịt nhìn các hương thân chung quanh, hỏi: “Sao vậy?”

Y quay đầu nhìn một vòng, nhìn thấy mẹ già ngồi ở trên mép giường, thần sắc kinh hoàng, hốc mắt phỉm hồng, vôi vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Radar đâu?”

Nghe thấy câu này, đôi mắt sưng đỏ của mẹ già lập tức chảy nước mắt, thở hắt hắt mà khóc lóc kể lể nói: “Không thấy Dar.....”

“Vừa rồi còn ở cửa chơi, vừa quay đầu, đã không thấy bóng dáng nữa.....”

Lôi Trạch Khoan nghe câu này, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Ừng ực.....” Y nuốt một ngụm nước bọt, cầm trong tay mặt nạ Tôn Ngộ Không đỏ chói, cảnh tượng buồn cười như vậy, lúc này lại rất châm chọc.

.....

“Radar!”

“Radar có ở đây không!”

“.....”

Đêm hôm khuya khoắt, người trong thôn bật đèn pin, từng nhà tìm người khắp nơi.

Loa lớn trong thôn cũng tuần hoàn phát tin tức về đứa trẻ mất tích, những người dân trong thôn ai mà nhìn thấy thì hãy

nhanh chóng đưa đứa trẻ đến ủy ban thôn.

Tuy nhiên, hơn một ngàn hộ gia đình trong thôn, nhanh chóng tìm kiếm mọi góc ngách trong thôn nhưng không tìm thấy gì.

Bí thư thôn dẫn đầu tìm đến tận nửa đêm, bắt lực ngồi trên tảng đá lớn dưới gốc cây hòe già ở lối vào thôn, thở hổn hển ngẩng đầu lên nói với Lôi Trạch Khoan: “Đại Khoan, đừng lo lắng.”

“Tôi báo án rồi, để cảnh sát đi tìm, chuyện này vẫn phải đề công an giúp

Nhưng mà ông ta chưa nói xong câu này, lại nghe “thịch” một tiếng, Lôi Trạch Khoan trước mắt bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt các hương thân.

“Ai.....”

Người xung quanh thấy thế, vội vàng duỗi tay kéo dậy, nhưng Lôi Trạch Khoan lại liều mạng mà quỳ trên mặt đất, dùng ngón tay moi đất, nói cái gì cũng không chịu đứng lên.

“Thúc, tôi cầu xin ông, cầu xin các vị hương thân.....”

Thân mình y run rẩy, nước mắt trộn lẫn nước mũi chảy xuống, nghẹn ngào khôn kể nói: “Mọi người giúp tôi với, giúp tôi tìm con trai tôi với.....”

Lôi Trạch Khoan vừa nói, vừa hướng các thôn dân dập đầu, tiếng khóc càng lúc càng lớn, dần dần khóc đến mức nói không ra lời.

Nhìn thấy bộ dáng y như vậy, các thôn dân vừa mới giúp tìm đứa nhỏ không kìm được cảm động, mấy người phụ nữ lớn tuổi nhìn không được đỏ hốc mắt, quay đầu, lén lau đi nước mắt ở khóe mắt.

.....

Trước màn hình, Trần Vi nhìn thấy cảnh này, không khỏi hơi nhướn mày.

Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan, lần đầu tiên xuất hiện trên sân khấu, những lời nói và việc làm thám thía, những thay đổi thoát thai hoán cốt về khí chất của y, mặc dù đáng

ngạc nhiên, nhưng vẫn phù hợp với phong cách biểu diễn lâu đời của y.

Tuy nhiên, trong đoạn vừa rồi, so với y trước đây, dường như có những thay đổi vi diệu.

—— Trước đây, Trần Chính Hào có lẽ chỉ có thể lén lút rơi lệ ở những nơi không có người, biểu đạt cảm xúc của mình bằng sự kiềm chế và nhẫn nhịn.

Nhưng cảnh vừa rồi, y đang liều mạng mà khóc, cảm xúc hoàn toàn mất khống chế, thậm chí quỳ trên mặt đất, đập đầu xuống đất.

Điểm khóc của Trần Vi tương đối cao, cô không khóc ở đoạn này, nhưng sức hấp dẫn của màn trình diễn này không thể nghi ngờ là phi thường mãnh liệt.

Bộ phim 《Thất Cô》 này, Trần Chính Hào đang muốn thay đổi sao?

Hay là nói..... Đã chịu một vài nhân tố bên ngoài ảnh hưởng?

Chương 824: Muốn Hoàn Lương Sao! ?

Lúc này, tình tiết trong phim đang tiếp diễn.

Sau khi thôn dân hợp tác với cảnh sát, qua mấy ngày, mọi người tìm khắp mấy chỗ công cộng quanh thôn, cuối cùng có được manh mối duy nhất, chính là buổi tối ngày đưa nhỏ lạc mất, hình như có một người phụ nữ ôm một đứa bé nhìn rất giống Radar xuất hiện ở bên xe khách, nhưng cụ thể đi đâu, lại không thể nào biết được.

Lôi Trạch Khoan được thôn dân giúp đỡ, đã lái xe máy đến một thị trấn gần đó để thử vận may, phát tờ rơi để tìm con trai mình trên đường đi, nhưng vô ích.

Kể từ lúc này, câu chuyện chuyển từ giải thích chi tiết sang phác thảo nhanh.

Lôi Trạch Khoan chạy xe máy qua thành phố này đến thành phố khác, phát tờ rơi, dán quảng cáo nhỏ, kéo biểu ngữ, giương cờ nhỏ và tuyên truyền trên đường phố...

Đã có vài lần có manh mối, nhưng luôn thất vọng trở về; bị lấy trộm đồ, gặp phải những kẻ lừa đảo, chiếc xe máy hỏng vì chạy quá nhiều, và gặp một người bán hàng tốt bụng không lấy của y đồng nào.

Hè qua đông tới, xuân qua thu đến, hành trình tìm con của Lôi Trạch Khoan cứ lặp đi lặp lại như vậy, chưa từng có điểm dừng.

Lại một năm khác, Lôi Trạch Khoan đang lái một chiếc xe máy hỏng gần như tàn phế, mặc một chiếc áo khoác cũ bẩn thỉu với một lá cờ cắm ở phía sau.

Khoảnh khắc chiếc xe máy chạy trên đường, lá cờ phía sau xe máy bay phấp phới dưới sức gió thổi mạnh.

Trên đó có in một bức ảnh của Radar, đứa trẻ trong bức ảnh vẫn còn hai tuổi rưỡi, ở tuổi mà nó bị lạc.

Một lúc sau, chiếc xe máy dừng lại bên đường, Lôi Trạch Khoan cởi mũ bảo hiểm, nheo mắt và quay lại.

Lúc này, Trần Vi ở trước màn hình nhìn rõ ràng khuôn mặt này, không biết vì sao, cô cảm thấy hốc mắt đau xót.

Trong suy nghĩ của mình, Lôi Trạch Khoan vẫn là người cha trẻ cồng con từ trung tâm y tế trở về, nhưng vào lúc này, khuôn mặt trẻ trung ngây ngô đó đã hoàn toàn thay đổi.

Tám lưng cao và thẳng của y đã trở nên còng đi, mái tóc đen nhánh điểm những sợi bạc, khuôn mặt ngày càng có nhiều nếp nhăn, đôi mắt trong veo một thời cũng dần trở nên mờ đục và đục ngầu.

——Chàng trai năm xưa, trên đường đi tìm con trai, dần già đi.

Trần Vi cúi đầu lau nhẹ khóe mắt để tránh mắt mặt trước mặt đồng nghiệp.

Nhiều năm qua, cô đã xem qua vô số bộ phim, nhưng vẫn không kìm lòng được, dễ dàng phá vỡ phòng ngự của mình trước một cảnh quay đơn giản như vậy.

Trên thực tế, chỉ mới hai mươi phút trôi qua kể từ khi câu chuyện của bộ phim diễn ra, và Hứa Trăn, nam chính thứ hai, thậm chí còn chưa lên sân, nước mắt của Trần Vi đã rơi trước.

Vậy đến khi Hứa Trăn lên sân khấu thì sao?

Nói là phim thuộc hệ chữa lành mà? ?

Ngay khi cô đang cay đắng phàn nàn về bộ phận tuyên truyền của 《Thất Cô》, thì lúc này, Hứa Trăn đã xuất hiện.

Xe máy của Lôi Trạch Khoan bị hỏng giữa chừng, y khó nhọc đẩy xe tìm một tiệm sửa xe, mở cửa thò đầu vào. Người thợ sửa xe máy là Hứa Trăn. Mặc một bộ quần áo bảo hộ lao động màu xanh đậm và đeo găng tay cao su, hắn đang ngậm nga và chơi đùa với một chiếc xe máy cũ nát.

Kỹ năng sửa xe của Hứa Trăn cực kỳ thành thạo, dù là giắc cẩu hay máy khoan điện đều có cảm giác nhịp nhàng khó tả, nhìn rất thoải mái.

Nhưng thật không may, bài hát mà hắn đang ngâm nga thực sự không hay chút nào, vắn vẹo biến điệu, không thể kiểm soát được giai điệu.

“Mười canh trống mặt trời lặn về phía tây, ca ca đi rồi lại tới, là hai ta yêu nhau, đưa lễ vật cho mẹ xem...”

Hát không ra sao, nhưng là người hát đang rất say mê.

Có vẻ như là một thanh niên thị trấn nhỏ đang hát để tự cổ vũ mình.

Nghe được có người vào đây, Hứa Trăn ngẩng đầu, dùng cánh tay lau mồ hôi trên trán, gương mặt trắng nõn tức khắc bị quần áo lao động chà thành mặt mèo.

Trong nháy mắt, Trần Vi nhìn gương mặt này, không khỏi muốn cười.

Cô cảm giác rất kỳ quái, mấy năm nay mình xem TV mà khóc, ít nhất có 60-70% đều là vì Hứa Trăn.

Trần Vi vốn tưởng rằng, Hứa Trăn và Trần Chính Hào ở hợp tác trong phim, bản thân mình cần phải đối mặt với cơn gió mạnh, nhưng không ngờ rằng trái tim cô đột nhiên rất thư thái.

Những cảm xúc bị kìm nén đến cùng cực đã được giải tỏa rất nhiều khi có sự xuất hiện của Hứa Trăn.

Tương ứng, không biết khi nào tông màu của khung cảnh cũng trở nên sáng hơn.

Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan, không có tiền để trả tiền sửa chữa, trong khi người thợ sửa chữa do Hứa Trăn thủ vai, với khuôn mặt mèo, mặc cả với y như một con buôn.

Cho đến khi hắn nhìn thấy lá cờ tìm con trên xe Lôi Trạch Khoan, ánh mắt mới rớt cuộc run rẩy.

“Thôi, không cần tiền.”

Thái độ Hứa Trăn bỗng nhiên thay đổi, hắn dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt, lộ ra tướng mạo vốn có của mình, nhếch miệng cười, nói: “Coi như tôi làm từ thiện một ngày.”

Trần Vi ngẩn ngơ nhìn khung cảnh trước mắt, vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ “chữa lành” mà bộ phim này nói là chỉ nhân vật của Hứa Trăn sao?

Thằng nhãi Hứa Trăn này thế mà hoàn lương? ?

.....

Trần Vi cho đến giờ phút này, mới bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện:

Hứa Trăn xuất đạo vài năm nay đã diễn rất nhiều loại hình nhân vật khác nhau, nhưng tựa hồ chưa bao giờ diễn nhân vật hài kịch.

Thậm chí, vai diễn của hắn hầu như đều là các nhân vật rất nghiêm túc, không cho phép người xem có nửa phần khinh nhờn.

Nhân vật duy nhất có thể làm người xem bật cười, chỉ sợ cũng chỉ có Dương thất lang trong nửa đoạn trước của phim « Dương Gia Tướng », thiếu niên lang nghịch ngợm gây sự, hăng hái, cực kì được người khác yêu thích.

Chương 825: Câu Chuyện Tìm Con

Nhưng mà, nhân vật này lại là nhân vật chết thảm nhất trong tất cả các nhân vật mà Hứa Trăn đã từng diễn... Không nhắc tới cũng được.

Trần Vi chặc lưỡi, nhìn tiểu ca sửa xe moto trong phim « Thất Cô », cảm nhận vô cùng rõ ràng: Vai này rõ ràng là nhân vật hài kịch.

Dù là khí chất thanh niên tiêu trần của hần, hay hành vi sửa moto miễn phí cho Lôi Trạch Khoan, đều cực kì dễ mến, có lẽ sẽ là ánh sáng cho bộ phim này.

Kết quả đúng như thế.

Chỉ thấy, Hứa Trăn đóng vai thợ máy sửa xe moto không lấy tiền của Lôi Trạch Khoan, bày tỏ, mình lúc còn nhỏ cũng bị người bắt cóc.

Trần Chính Hào đóng vai Lôi Trạch Khoan nghe vậy, lập tức lấy ra sổ ghi chép trên người, dò hỏi tin tức liên quan của hần, cũng nghĩ muốn làm lá cờ cho tin tức tìm thân nhân của hần, cắm vào chỗ ngồi phía sau xe moto của mình.

Hứa Trăn cười xua tay, nói: “Thôi khỏi, bỏ đi, làm như tôi là con trai chú không bằng.”

Lôi Trạch Khoan nghe vậy, lại lấy ra một bộ bài poker từ trong túi vải mang theo người, nói: “Vậy in ở mặt trên được không?”

“Một số trẻ em trong bộ bài này đã được tìm thấy cách đây một thời gian, đợi tôi lần sau in lại thì mới dễ thay được.”

Hứa Trăn nhận lấy bài poker, vừa thấy thì không khỏi kinh ngạc.

Trên mỗi một lá bài đều in ảnh chụp của một đứa bé, dưới tấm ảnh ghi chú sinh nhật của đứa bé, ngày lạc mất, lạc mất ở chỗ nào, hình dáng đặc biệt, phương thức liên hệ với người thân.

Lôi Trạch Khoan nói: “Thứ này rất tốt.”

“Bài poker là thứ có ích, miễn phí phát cho người khác, người ta cũng càng muốn nhận.”

“Từ khi làm theo bộ bài này thì đã có hơn mười đứa trẻ được tìm thấy.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt y vốn chết lặng lại lộ ra mấy phần thần thái, tựa hồ thực sự vì chuyện này mà cảm thấy vui mừng.

Hứa Trăn cầm bài poker nhìn trước nhìn sau, nói: “Còn lá bài nào dùng được không?”

Lôi Trạch Khoan lật ra mấy lá từ bên trong, nói: “Mấy này đều là đứa bé đã tìm được, nếu cậu muốn in thì có thể chọn một tấm trong này.”

Hứa Trăn nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, do dự nửa ngày, rốt cuộc vẫn lựa chọn là bài át bích Q, sau đó thò tay vào bên trong miệng túi áo lấy ra cây bút bi, “xoát xoát xoát” viết xuống mấy chữ ở mặt trên.

Lôi Trạch Khoan nhận lấy, vừa nhìn thì không khỏi hơi nhúm mày,

“Tăng Soái, nam, hai mươi hai tuổi, hiện sống ở Tuyên Châu...”

Y để lá bài vào sát con mắt hơn, y thấp giọng thì thầm: “Tốt nghiệp Trường trung cấp chuyên nghiệp, tay nghề sửa mô tô thành thạo, hiện đang kinh doanh tiệm sửa xe máy tại địa phương, thu nhập ổn định, tính cách cởi mở, không ham mê thuốc lá, bia rượu...”

Thì thầm, y vô ý thức ngẩng đầu liếc mắt nhìn tiểu ca sửa xe trước mặt, ánh mắt mờ mịt nói: “Cậu này là tìm người thân, hay là tìm đối tượng xem mắt?”

Trước mặt y, Hứa Trăn đóng vai Tăng Soái chớp mắt, nghiêm túc nói: “Không thể một công đôi việc sao?”

“Ha ha ha ha ha...”

Thời điểm này, không khí vốn ngọt ngào trong rạp chiếu phim lại lần nữa vang lên tiếng cười trầm thấp.

Trần Vi cũng không nhịn được mà bật cười, áp lực vừa rồi giờ đã nguôi đi rất nhiều.

Trên màn ảnh, hai người lập tức trò chuyện với nhau, Lôi Trạch Khoan lần này tới Mân Nam, là do nghe được tin tức liên quan đến con trai mình.

Có một bé trai đang làm việc ở bến tàu Tuyên Châu rất giống với con trai của y, năm nay mười bảy tuổi, cha mẹ không phải ruột thịt, lòng bàn chân có một vết sẹo.

“Lần này khả năng 50%, ” thanh âm Lôi Trạch Khoan nghe vẫn rất bình tĩnh, nói, “Con trai tôi lúc còn nhỏ giẫm phải

đinh, còn rất cũ và dài, tôi còn dẫn nó đến trung tâm y tế thị trấn để tiêm uốn ván.”

“Đứa bé này cũng giẫm phải đinh, trùng hợp thật.”

Lúc Lôi Trạch Khoan nói về chuyện này cũng không có thể hiện nhiều hứng thú, nhưng tốc độ nói nhanh hơn đã bán đứng nội tâm của y.

Sau khi Hứa Trăn đóng vai Tăng Soái tiễn y đi khỏi trạm sửa chữa, do dự một chút, rồi cuộc vẫn đóng cửa hàng, lái một chiếc xe gắn máy chạy về hướng bến tàu.

Lúc hắn chạy tới bến tàu, đứng ở bên bờ, vừa hay thấy được Lôi Trạch Khoan nhảy xuống thuyền nhỏ ra biển, là một chiếc thuyền đánh cá lớn.

Lôi Trạch Khoan ở đó tìm được thiếu niên giống con của y, mắt không chớp nhìn chằm chằm đôi phương, đôi mắt đục ngầu sáng lên từng chút một, khom người, cúi thấp đầu, có vẻ câu nệ mà chân tay luống cuống.

Y nói muốn xem vết sẹo dưới chân thiếu niên, thiếu niên không nói hai lời, ngồi xuống boong tàu liền bắt đầu cởi giày. Nhưng Lôi Trạch Khoan nhìn thấy động tác của cậu ta thì không khỏi sửng sốt.

“Con trai tôi bị thương ở bàn chân trái, cháu cởi bàn chân trái cho tôi nhìn một chút!”

Lôi Trạch Khoan cúi người, vội vàng mà cố chấp bẻ bàn chân trái của đứa nhỏ, muốn cởi giày cậu ta ra.

Mà cậu bé lắc đầu nói: “Không phải bàn chân trái, cháu bị thương ở bàn chân phải.”

Hai người tranh chấp một phen, mỗi người dừng việc đang làm, cả hai đều nhận ra rằng người kia không phải là người họ đang tìm kiếm.

Lôi Trạch Khoan chưa từ bỏ ý định, còn muốn đi làm kiểm tra DNA của cậu bé, nhưng lúc này, mẹ nuôi của cậu bé cũng đã nghe chuyện chạy đến, nhìn thấy người này muốn đoạt con trai mình, không nói hai lời, nắm lấy đầu tóc của y liền đánh một trận.

Đám ngư dân xung quanh lúc này cũng đã rõ ý đồ của Lôi Trạch Khoan, rất tức giận, những người này đã hợp sức ném chiếc mô tô của y khỏi thuyền, và bản thân Lôi Trạch Khoan cũng bị đẩy rơi xuống biển.

Chương 826: Đồng Cảnh Ngộ

Hoàng hôn, sóng biển, bóng người trên biển lẻ loi trơ trọi.

Lôi Trạch Khoan không tìm được con trai cúi thấp đầu, cắn răng, kéo xe gắn máy thấm nước vào bờ, nhưng lá cờ tìm con trai cắm ở chỗ ngòi phía sau lại bị sóng biển cuốn đi, trôi dạt vào biển lớn.

Lôi Trạch Khoan chậm rãi từng bước bơi tới nhặt mặt cờ, nhưng lại thấy lá cờ càng ngày càng xa, thân thể khô gầy lại một lần nữa bị đánh bại trong sóng biển.

Rót cuộc, lúc y lại một lần nữa bị đánh bại, không đứng lên được nữa, cứ như vậy bị bao phủ trong nước biển.

Trần Vi trước mắt màn ảnh nhìn thấy thế thì cảm thấy tán thưởng, lại vô cùng lo lắng.

Phân cảnh này thật xảo diệu.

Lá cờ tìm con tượng trưng cho tín niệm tìm kiếm con trai của Lôi Trạch Khoan, theo thời gian trôi đi, nó càng ngày càng xa xôi, càng ngày càng xa vời, tựa hồ hoàn toàn đã mất đi hy vọng.

Mà từng đợt sóng biển lại tượng trưng cho khó khăn trùng trùng trên con đường tìm con trai của y, người có thể vượt qua được lần một lần hai, vậy mười bảy mười tám lần thì sao? Không ngừng không nghỉ thì sao?

Người trưởng thành thường thường ngay một khắc lặng yên suy sụp.

Khi cô đang lo lắng nhìn mặt biển, chờ Lôi Trạch Khoan có thể đứng lên một lần nữa, cách đó không xa, Hứa Trần vai Tăng Soái cũng đã lão đảo chạy tới bờ biển, vừa chạy, vừa la lớn: ” Đại thúc!”

“Đại thúc! Đại ca! Uầy! !”

Hắn hô mấy lần cũng đều không có ai đáp lại.

Tằng Soái quay đầu nhìn xung quanh, nhìn mặt biển trống rỗng, bỗng nhiên khàn giọng quát: “Cha ——! !”

“Rầm rầm...”

Lúc hắn hét to, một cơn sóng to đồng thời đánh tới, tựa hồ bao phủ tiếng hét này.

Nhưng một lát sau, lúc cơn sóng này rút về, tại mặt biển cách đó không xa, một bóng người gầy còm lại lặng yên lộ ra cái đầu trên mặt biển.

“Rầm rầm...”

Lúc này màn ảnh đổi thành viễn cảnh.

Tại bờ biển mờ hồ, phản quang của hai bóng người đứng đối mặt nhau.

Một thân hình đứng thẳng, đứng trên chỗ nước cạn ở bờ biển; một người khác thì lưng gù, nhưng vẫn vững vàng đứng trong sóng biển, kiên định như nham thạch cắm rễ thật sâu ở đây.

Lúc này, Trần Vi phía trước màn ảnh bỗng nhiên bật khóc.

Cô không biết là do mình cảm động người cha trải qua cực khổ rồi cuộc đã gắng gượng vượt qua khó khăn vừa rồi, hay cảm động tiểu hỏa tử bèo nước gặp nhau này, dùng một tiếng “Cha” gọi về tín niệm tiếp tục sống của y.

Trần Vi trông thấy Tăng Soái mở đèn xe gắn máy, chiếu sáng cho Lôi Trạch Khoan bơi về bờ.

Bối cảnh âm nhạc êm dịu, hòa vào thanh âm của sóng biển, theo loa phát thanh bên trong rạp chiếu phim du dương vang lên.

“Đường về nhà, đếm xem cả đời có bao nhiêu chuyện nóng lạnh “

“Đếm những thăng trầm của cuộc hành trình, cười bao nhiêu lần, khóc bao nhiêu lần “

“Đường về nhà, đếm xem tốc độ di chuyển của năm tháng “

“Đếm xem khi nào có mất mát, lại khi nào thỏa mãn “

“ ... ”

Âm thanh trong bài hát, Lôi Trạch Khoan đón ánh đèn loá mắt, trong nước biển khó khăn xê dịch thân thể, từng bước một đi vào bờ.

Y vừa đi, vừa khóc, nước mắt ngăn không được mà chảy xuống.

Người đàn ông trung niên với tóc mai hoa râm, đầy mặt tang thương, lúc này, khóc hết nước mắt, khóc không thành tiếng.

...

Trong rạp chiếu phim, Trần Vi nghe đoạn bài hát này, thấy Lôi Trạch Khoan trên màn ảnh nghẹn ngào khóc ròng, căn bản không chế không nổi nước mắt của mình.

Cô dùng ánh mắt còn lại liếc nhìn mọi người xung quanh trong rạp phim, thì thấy không riêng gì mình, có rất nhiều người đều đang bật khóc.

Giờ này, Trần Vi lại không chắc chuyện xưa này đến cùng là chữa lành hay là gây trầm cảm.

Cô cảm giác, mình bây giờ tựa hồ có chút đồng tình với Lôi Trạch Khoan.

Con người có đôi khi yếu ớt không cách nào tưởng tượng, nhưng có đôi khi lại kiên cường đến khó tin.

Lúc tuyệt vọng nhất, thường thường cũng chỉ cần một tiếng giúp đỡ, liền có thể vượt qua khó khăn, tiếp tục quật cường tiến bước.

Người chịu đau khổ nhiều như vậy, mỗi vấn đề đều muốn làm ta gục ngã.

Nhưng sau khi khóc, ta vẫn muốn cắn răng, tiếp tục kiên cường sống sót, một lần nữa khởi sắc.

Đây mới là cuộc sống của người mạnh mẽ.

Sau khi hai người rời khỏi bãi biển, Tăng Soái dẫn Lôi Trạch Khoan không còn nơi nào để đi trở về trạm sửa chữa của mình.

Hắn hỏi tiếp theo Lôi Trạch Khoan chuẩn bị đi đâu, đối phương trầm mặc chỉ chốc lát, nói: “Tìm thành phố nào đó, vừa đi làm, vừa tiếp tục tìm con trai.”

Nhưng lần này, y không còn lẻ loi một mình lên đường nữa, Tăng Soái đóng cửa trạm sửa chữa của mình, lái xe gắn máy, đồng hành cùng y trên chuyến hành trình tìm người thân.

—— Nếu Lôi Trạch Khoan đến nay vẫn đang tìm con trai đã bị bắt cóc mười lăm năm của y, vậy Tăng Soái bị bắt cóc mười tám năm cũng có thể thử đi tìm kiếm cha mẹ của mình.

Không chừng, bọn họ cũng giống như Lôi Trạch Khoan, đang tìm kiếm mình khắp nơi.

Hai người đi cùng đường, vừa làm việc ngắn hạn kiếm lộ phí, vừa đi vừa nghỉ từ Mân Nam đi tới Thục Trung.

Bên này có người trong thôn nào đó lan truyền tin tức, nói mười tám năm trước đã từng lạc mất một đứa con trai, mà ở cửa thôn có rừng trúc, còn có một cây cầu treo dài, giống y hệt như trong ký ức lúc nhỏ của Tăng Soái.

Hai người tới cửa thôn, Lôi Trạch Khoan hỏi hẩn, có ấn tượng gì không.

Tăng Soái ung dung đi trên cầu treo, nhìn một vòng, cười khò lắc đầu, nói: “Tôi mới chỉ nhìn thoáng qua thì đã biết nơi này không phải là nhà của tôi.”

Hẩn chỉ vào phong cảnh chung quanh, nói: “Nhà của tôi không có đường sắt, cũng không có cái nương lớn này, cũng không có núi.”

Chương 827: Cuộc Đời Muôn Hình Muôn Vẻ

Trong lúc nói chuyện, Tăng Soái đưa tay sờ ổ khóa nhỏ tràn ngập trên cầu treo, cười nói: “Nơi này còn là địa điểm du lịch, rất nhiều người ở đây treo khóa này.”

Lôi Trạch Khoan theo đó bắt đầu cười cười, nói: “Cũng không phải khu du lịch, nhưng trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, còn có cầu treo hiếm có.”

“Rất nhiều thanh niên trẻ tuổi thích tới đây chụp ảnh.”

“Đầu tiên có người cung cấp manh mối ở đây, có lẽ cũng là bởi vì cây cầu kia.....”

Đang nói thì y thấy Tăng Soái vịn lan can, ngồi xổm xuống trên cầu treo, tưởng hẫng thất vọng với hành trình lần này, vội cúi người, an ủi: “Không phải thì không phải, rất bình thường.”

“Cậu xem tôi đi, tôi đã tìm vài chục năm, cậu mới tìm bao lâu hả?”

Nhưng mà y chưa kịp nói xong câu này, liền thấy Tăng Soái lấy ra một cây dây kẽm từ túi áo trong ngực, bẻ cong, cắm vào trong lỗ khóa của một trong các ổ khóa bằng đồng.

Lôi Trạch Khoan không khỏi ngẩn ngơ, hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Mở khóa.” Tăng Soái vừa mân mê lỗ khóa, vừa bình tĩnh nói, “Cái này đều là đồng, rất đáng tiền đó.”

“Cạch!”

Còn chưa dứt lời, ổ khóa nhỏ trong tay hắn đã dễ dàng bị cạy mở.

“Này!” Nhìn thấy Tăng Soái thật muốn lấy hết mấy cái ổ khóa đồng đi, thần sắc Lôi Trạch Khoan ngạc nhiên, vội vàng đưa tay tóm hắn, nói, “Cậu không định làm thế chứ?”

“Người tới đây treo khoá là muốn cầu duyên, thà phá mười ngôi chùa còn hơn phá hoại gia đình người khác cậu hiểu không hả!”

Tăng Soái ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Hòa thượng trêu chọc anh sao? Tại sao muốn hủy đi chùa của người ta?”

Lôi Trạch Khoan: “.....”

“Đừng phá nữa, đi thôi!” Y dứt khoát không giảng đạo lý với Tăng Soái, trực tiếp bỏ mặc hắn đi xuống cầu treo, tức giận nói, “Tôi nói cậu đừng phá nữa!”

“.....”

Chuyến đi đầu tiên tìm người thân của Tăng Soái đã thất bại, cuối cùng, bức màn hạ xuống có phần hài hước.

Khán giả trong rạp chiếu phim cũng theo đó thiện ý nở nụ cười.

Hai người rất nhanh đã đến thành phố tiếp theo, làm việc, phát tờ rơi, phát bài poker, xe gắn máy chạy qua rất nhiều nơi, gặp đủ loại người, gây nên một chút trò cười, cũng thu hoạch một số hồi ức ấm lòng.

Hai người đi qua chợ đêm, Tăng Soái trong lúc vô tình gặp được một cặp vợ chồng vội vã, ôm một tiểu nữ hài đang khóc rống, ra ngoài mấy ngày liên tiếp nên rất cảnh giác tìm người thân, hẩn đuôi theo nhìn thêm vài lần, đi xa Lôi Trạch Khoan.

Lôi Trạch Khoan đang mua cơm ngay tại bên đường vừa quay đầu lại, không thấy bóng dáng Tăng Soái, con người bỗng nhiên co rụt lại, cả người trong nháy mắt cảm thấy cực kì khủng hoảng.

“Tăng Soái, Tăng Soái!”

Cơm y cũng không cần, vội vã chạy xuyên qua chợ đêm, kêu to tên của Tăng Soái.

“Chỗ này, thúc!”

Cũng may, mới vừa đi không có mấy bước, Tăng Soái liền nghe thấy y gọi, lại vòng trở lại, đỡ khóc đỡ cười nói: “Thúc vội cái gì vậy?”

“Tôi lớn thế này rồi, còn có thể đi lạc sao?”

Tăng Soái vừa định trêu chọc hai câu, nhưng mà, nhìn thấy thần sắc thất hồn lạc phách và hốc mắt đỏ bừng của Lôi Trạch Khoan, lập tức nuốt lời lại.

“..... Thúc, tôi sai rồi, thật xin lỗi.”

Tăng Soái cúi đầu xuống, đành hoàng đi theo sau Lôi Trạch Khoan.

.....

« Thất Cô » là một bộ phim trên đường tương đối truyền thống.

Những năm gần đây, bị ảnh hưởng bởi một số tiền lệ thành công, phim trên đường của Trung Quốc thường quay theo dạng hài, dọc theo đường đi gà bay chó chạy, liên tục gặp chuyện ngoài ý muốn, khiến người xem cười muốn bể bụng.

Nhưng trên thực tế, ý tưởng cốt lõi của những bộ phim trên đường truyền thống thường là:

Nhân vật chính trong một chuyến đi, xem hết nhiều loại phong cảnh khác nhau, gặp người đời muôn hình muôn vẻ, cũng sẽ phát sinh thay đổi trong quá trình giao lưu với người khác, đạt được sự cứu rỗi của linh hồn.

Mà « Thất Cô » muốn thể hiện chủ đề như thế.

Trần Chính Hào vai Lôi Trạch Khoan khi mới bắt đầu là một màu sắc u tối.

Chuyến đi mười mấy năm tìm con khiến cho y đi vào ngõ cụt, thất vọng hết lần này tới lần khác, từng bước một đẩy y xuống vực sâu.

Nhưng mà tiểu tử Tăng Soái tìm người thân xuất hiện, kéo y lại khi đang treo người ở vách núi.

Sau khi hai người đồng hành trên chuyến đi tìm người thân trong phim, từ đầu tới cuối đều duy trì không khí vui vẻ.

Lôi Trạch Khoan vốn như cái xác không hồn với khuôn mặt chết lặng, giờ đây một lần nữa lộ vẻ tươi cười.

Buổi tối cùng ngày, ở chợ đêm, Tăng Soái ngạc nhiên phát hiện ví tiền của mình chẳng biết lúc nào bị lấy trộm, mà Lôi Trạch Khoan lấy ra ví tiền bản thân cẩn thận từng li từng tí cất giữ, bên trong cũng chỉ có bút và mấy tờ giấy ghi chú nhàu nát, ngay cả khách sạn rẻ nhất cũng không ở nổi.

Hai người nhìn nhau, chửi thề, cuối cùng chỉ phải len lén đi vào phòng chờ bến xe khách đường dài, miễn cưỡng qua một đêm.

Phòng chờ bến xe không lớn, cũng chỉ có bốn năm hàng ghế ngồi. Được cái buổi tối người chờ xe không nhiều, nên có một số ghế trống.

Lôi Trạch Khoan đang muốn tìm một chỗ không người nằm xuống, nhưng cách đó không xa, một người phụ nữ trung niên ôm đứa bé đang khóc vô cùng to.

Phản xạ có điều kiện, y nhìn đứa bé kia nhiều vài lần, này vừa thấy thì không khỏi sùng sốt.

“Nhìn bên kia xem...”

Lôi Trạch Khoan vỗ vỗ Tăng Soái bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu về hướng của đứa bé kia, thấp giọng nói.

Tăng Soái hơi sững sờ, vội vàng lấy ra một xấp thông báo tìm người từ trong túi, cầm trên tay lật xem từng tờ.

Rất nhanh, hắn đã tìm được một tờ giấy tìm con trong số đó, lại nhìn đứa bé đang khóc nỉ non cách đó không xa lần nữa.

Bề ngoài hoàn toàn giống nhau, đằng sau tai phải có một cái bớt dễ thấy...

Chương 828: Cướp Con Tôi Rồi! !

—— Không sai, là đứa bé đó.

Hai người nhìn nhau, Lôi Trạch Khoan lập tức lấy ra điện thoại, bấm 110, sau đó yên lặng đi ra ngoài phòng chờ;

Tăng Soái thì rón rén tới gần vị trí của đứa bé kia, theo dõi động tĩnh của bọn họ.

Nhưng mà, Lôi Trạch Khoan vừa mới ra ngoài không đến nửa phút, liền có một người đàn ông trung niên đi tới chỗ người phụ nữ ôm hài tử, hai người đứng dậy lập tức đi khỏi.

Tăng Soái nôn nóng, liền vội vàng đuổi theo ngăn hai người lại, cực kỳ thành thạo mà thấp giọng nói: “Hai người đi đâu? Đi nội thành sao?”

“30 một người có đi hay không?” Nói rồi, hắn chỉ chỉ cửa ra phòng chờ xe, láu cá nói, “Xe buýt nhỏ, mọi người đều có chỗ ngồi, sẽ rời đi ngay lập tức thôi!”

Trần Vi trong rạp chiếu phim nhìn thấy cảnh này, thiếu chút nữa bật cười.

Tài xế xe đen... Diễn rất giống!

Phân cảnh như vậy, làm người không khó liên tưởng đến, Tăng Soái trước kia hoặc Hứa Trăn đã từng trải qua, cho nên lúc này mới có thể diễn nước chảy bèo trôi như thế.

Lúc này, trên màn ảnh, người đàn ông trung niên giống như đuổi ruồi mà xua tay, không nhịn được nói: “Đi đi đi! Đừng cản đường!”

Càng nói đừng cản đường, Tăng Soái ngăn cản càng kịch liệt, hắn bước nhanh về phía trước, lại lần nữa ngăn đường đi của hai người, cười đùa tí tưng: “Đại ca không muốn đi nội thành sao? Vậy đi chỗ nào? Tôi có thể sắp xếp cho.”

“Trên đường lúc nào dừng lại cũng được, giá vé còn rẻ hơn nhà ga này.”

Người đàn ông trung niên chịu không nổi phiền phức, đưa tay muốn đẩy Tăng Soái.

Nhưng ông ta lại đẩy không trúng.

Chỉ thấy Tăng Soái vừa mới còn cúi đầu khom lưng bỗng nhiên biến sắc, cực kỳ thành thạo tiến lên trước một bước, chen giữa hai người, đột nhiên đưa tay chụp đứa bé trong ngực người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ không hề đề phòng nên đứa bé dễ dàng bị cướp đi, mà Tăng Soái thì dùng bả vai va chạm, đụng bà ta lao đảo, sau đó sải bước chạy như bay ra cửa.

Đứa bé vừa mới chỉ nhỏ giọng khóc nỉ non, lúc này “Oa” một tiếng liền khóc lớn lên, mà cặp nam nữ trung niên sững sờ một cái chớp mắt, chột giận không kèm được đuổi theo, lớn tiếng quát tháo: “Có kẻ cướp con tôi!”

“Người đâu, cướp con tôi rồi!”

Động tĩnh này lập tức kinh động đến đám người bên trong phòng chờ xe, rất nhiều hành khách vốn đang nghỉ ngơi cũng ngạc nhiên quay đầu nhìn bên này.

Rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, mấy người bỏ chạy và truy đuổi cũng đã chạy ra phòng chờ xe, hoàn toàn biến mất.

Tăng Soái ôm đứa nhỏ, không quay đầu lại mà chạy.

Hắn biết Lôi Trạch Khoan lúc này khẳng định đã báo cảnh sát, bởi vậy căn bản không cần cãi lý, chỉ ôm đứa bé chạy ra ngoài cực nhanh, mũi lưỡi trai trên đầu, điện thoại bên trong túi lần lượt rơi mất, tóc trong gió đêm lập tức bị thổi thành hình dạng phi thường phách lối.

Nhưng mà làm Tăng Soái không ngờ đó là, hắn đi ra ngoài không có nhìn thấy Lôi Trạch Khoan, lại trước tiên nhìn thấy một đại hán mở cửa xe taxi ở đường đối diện.

Người đàn ông đang hút thuốc trong xe taxi với cửa mở, ông ta nhìn thấy Tăng Soái ôm đứa bé, sững sốt, vô ý thức nhìn hắn.

Mà lúc này, cặp vợ chồng trung niên cũng đã tay chân vụng về chạy theo từ trong phòng chờ xe, thở không ra hơi mà quát: “Hồ ca, ngăn hắn lại! !”

Tăng Soái mắt thấy đại hán cầm vũ khí xuống xe đi về hướng mình, kinh ngạc thẳng gấp, quay đầu chạy hướng khác.

“—— Mẹ nó! Thế mà còn có đồng bọn!”

“Lôi thúc! Lôi thúc! Cứu mạng! !”

Tăng Soái vừa chạy, vừa hô to, thần sắc vô cùng suy sụp.

Lúc này, đại hán kia đã sải bước đuổi theo Tăng Soái, lấy gậy đánh tới.

Mà Tăng Soái đang chạy chột lui ra sau, quay người nhấc chân đá một cái, đập người này nặng nề té xuống đất.

“Keng keng keng!”

Tăng Soái thấy gậy ra rơi khỏi tay đại hán, lập tức nhấc chân đập một cái, đá gậy văng ra xa.

Cùng lúc đó, hán tử trên cao nhìn xuống đại hán đang nằm dưới đất, hất cằm, vô cùng đắc ý hừ lạnh nói: “Tiểu gia tôi đây đã từng thực hành rồi!”

Mà cách đó không xa, cặp vợ chồng trung niên vừa mới đuổi tới nhìn thấy tình huống trước mắt, thần sắc ngơ ngác, vô ý thức dừng bước, tựa hồ do dự có nên chạy trốn hay không.

Nhưng mà đúng vào lúc này, đột nhiên, một đôi tay từ phía sau lưng vòng lên phía trước, một phen cướp đi đứa bé trong tay Tăng Soái.

Tăng Soái sửng sốt, còn chưa kịp quay đầu, thì “Phanh” bị người sau lưng kìm trên mặt đất.

“Ô ô ô...”

Tăng Soái không rõ tình huống, biểu cảm ngơ ngác trên mặt đất, như là một con cá bị vớt lên bờ.

Mà lúc này, trước màn ảnh, người xem trong rạp chiếu phim đã cười to.

Bởi vì kìm hán xuống đất, không phải là đồng bọn của bọn buôn người, mà là một nhóm người mặc đồng phục cảnh sát.

Lôi Trạch Khoan vừa mới báo cảnh sát cũng ở cách đó không xa, lúc này y nghe chuyện chạy đến, phát hiện Tăng Soái bị “chế phục”, vội vàng đỡ khóc đỡ cười chạy tới, nói: “Đồng chí, hán không phải kẻ buôn người, là bạn của tôi!”

“Mấy người bên kia mới đúng, cậu ta đi cùng với tôi!”

Nghe nói như thế, Tăng Soái mới rút cuộc được thả ra, đầu óc hần choáng váng đứng lên, nhìn thấy đứa bé an toàn, tình huống đã bị cảnh sát khống chế, lúc này mới rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Chương 829: Ta Là Cha Con

Buổi tối cùng ngày, tình huống điều tra rõ, đứa bé được giải cứu an toàn, bọn buôn trẻ con toàn bộ sa lưới, mà Lôi Trạch Khoan và Tăng Soái thì bị đưa đến cảnh sát cục, nhận được một hồi phê bình giáo dục.

Hai người ủ rũ cúi đầu nghe, nghiêm túc kiểm điểm phương thức biểu thị của mình.

Cha mẹ đứa bé bị bắt cóc nghe được tin tức đã tìm được đứa bé, suốt đêm liền chạy đến đây, nhìn thấy đứa bé bình an vô sự, nước mắt rơi như mưa.

Cha mẹ trẻ tuổi ôm đứa bé muốn quỳ xuống cảm ơn Lôi Trạch Khoan và Tăng Soái, hai người vội vàng ngăn lại, biểu thị chỉ là tiện tay mà thôi.

Nhưng khiến bọn họ không ngờ, chạy đến cục cảnh sát ngoại trừ thân nhân của đứa bé, còn có mấy người bạn của bọn họ.

Hỏi một chút mới biết được, mấy người này là tình nguyện viên bọn họ cùng thành lập một tổ chức tìm người thân.

Đây là một tổ chức phúc lợi công cộng phi lợi nhuận tư nhân, đã thành lập rất nhiều năm, lần này theo tới cũng muốn nhìn xem, đôi cha mẹ này có tìm được con của bọn họ hay không.

Lôi Trạch Khoan và Tăng Soái nhìn nhau, dứt khoát nói tin tức mình nghe được cho bọn họ, hi vọng bọn họ hỗ trợ cùng nhau tìm kiếm.

Mà nghe thấy hai người này một người là lạc mất con trai, một người thì bị bọn buôn người bắt cóc, đại thúc cao tuổi trong đó nhìn Tăng Soái nửa ngày, nhin không được mở miệng hỏi: “Cháu bé, trên cánh móng bên phải có phải có vết bớt to bằng móng tay hay không?”

“Phốc...”

Vấn đề này thực sự là có chút đường đột, không ít người ở đó nhìn không được cười ra tiếng.

Mà Tăng Soái nghe nói như thế thì không cười, hắn sững sờ hơn nửa ngày, mới nói: “Sao chú lại biết?”

Nghe nói như thế, tiếng cười chung quanh lập tức im bật.

“Thật sự có sao? Ai u mẹ tôi ơi...”

Đại thúc trung niên mở to hai mắt, vỗ đùi nói: “Tôi vừa nhìn thấy cháu thì liền cảm thấy nhìn quen mắt!”

“Rất lâu về trước, tôi quen biết một người anh, con trai người đó cũng bị lạc mất, nhờ hiệp hội chúng tôi giúp đỡ phát thông báo tìm người.”

“Cháu và người anh kia rất giống, thật, rất giống, quả thực là một khuôn đúc ra!”

“Thời gian quá lâu, chuyện khác ta cũng không còn nhớ, ta chỉ nhớ rõ tướng mạo của người anh kia, còn có trên cánh hông con trai anh ấy có một vết bớt.”

“Tôi cảm giác tám chín phần là cháu rồi!”

“Người anh đó, ông ấy tên gì, chú còn giữ phương thức liên hệ của ông ấy không?”

“Ai u, nhiều năm như vậy, tôi không nhớ rõ. Nhưng người đã từng đăng ký ở hiệp hội chúng tôi đều có tư liệu, cháu trở về với tôi nhìn xem!”

Đang nói chuyện, màn ảnh chuyển cảnh, Tăng Soái lái xe gắn máy chở Lôi Trạch Khoan, chạy qua những con đường và ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, đi theo nhóm người tình nguyện đi vào trong một chung cư ở phố cổ.

Giày vò một đêm, trời đều đã sáng, nhưng mọi người ai cũng không nghỉ ngơi, không nói hai lời, lập tức liền bắt đầu tìm kiếm hồ sơ tư liệu.

“Đây, đây, tìm được, tìm được rồi.”

Chỉ chốc lát sau, đại thúc trung niên giơ lên một bản tư liệu, cao hứng bừng bừng nói: “Tên là Mao Tuyết Tùng!”

“Thôn Đông Khê, thị trấn Vĩnh Lạc, vào tháng 6 18 năm trước mất con ở tại Đại Tập, lúc lạc mất là bốn tuổi.”

“Cha tên là Mao Khả Tấn, mẹ tên là Ông Quế Quyên.”

“Đặc trưng là một vết bớt trên mông phải.”

Tăng Soái đứng chỗ bàn dài trong ảnh, nghe đại thúc đọc tư liệu đứa bé, nhìn ảnh chụp trong tay đã ố vàng, thần sắc có chút hoảng hốt.

Trên tấm ảnh là đứa bé trai có dáng dấp rất thanh tú, cậu mặc quần áo ấm áp, trong tay cầm đồ chơi, cười mếu phần xán lạn trước ống kính.

“Xin chào, có phải số điện thoại của Mao Khả Tấn không?”

“Chà, tôi gọi từ nhà dịch vụ tình nguyện ‘Em bé về nhà’. Con trai của ông bị lạc mất và để lại thông tin cho chúng tôi...”

Đại thúc gọi ngay vào số điện thoại trong thông tin liên hệ để lại, Tăng Soái và Lôi Trạch Khoan ngẩng đầu lên khi nghe thấy giọng nói và nhìn vào ống nghe điện thoại. Một lúc sau, đại thúc che điện thoại, quay đầu lại nói với Tăng Soái: “Mao Khả Tấn để lại số điện thoại của ủy ban thôn họ, trưởng thôn cử người đến nhà họ tìm, cháu đợi một chút.”

“Cháu có muốn nói hai câu với thôn trưởng trước hay không?”

Tăng Soái do dự một chút, nhận lấy ống nghe, nói: “Xin chào.”

“Cháu, cháu muốn hỏi một chút, cửa thôn bên ông, có phải là có một cái cầu treo, còn có một khu rừng trúc?”

Đầu điện thoại bên kia, một người đàn ông có khẩu âm rất nặng đáp: “Trước kia có dây cầu treo, nhưng là bảy, tám năm trước đường cái cải tạo nên giờ đã không còn.”

“Rừng trúc lúc trước cũng chặt rồi.”

Hai người lẫn nhau trao đổi tin tức, thanh âm thôn trưởng kích động dị thường, mà giọng điệu Tăng Soái lại có chút kỳ quái, không giống như hưng phấn, càng giống sợ hãi hơn.

“A, đến rồi! Đến đến đến, mau tới đây!”

Lúc này, điện thoại đầu bên kia bỗng nhiên truyền đến thanh âm hưng phấn của thôn trưởng, ông tựa hồ đem ống nghe cầm xa một chút, kêu lên: “Đến nói với cháu nó mấy câu đi!”

Nghe được câu này, tay Tăng Soái đang cầm ống nghe bỗng nhiên cứng đờ.

Nhưng mà lúc này, đối diện ống nghe không có người nói chuyện, hẳn có thể nghe được cũng chỉ có tiếng thở hổn hển.

Qua cỡ bảy tám giây, đối diện mới rốt cục truyền đến thanh âm của một người đàn ông xa lạ.

“Tuyệt Tùng, Tuyệt Tùng?”

Giọng nói của người này có chút khàn khàn, có chút cà lăm, nói: “Là Tuyệt Tùng sao?”

“Cha, cha là cha con.....”

Chương 830: Em Bé Về Nhà

Sau khi nói xong câu nói này, đối diện lại dừng lại rất lâu, thanh âm xa lạ này bỗng nhiên khóc thút thít nói: “Con ơi..... con sống tốt không?”

“Con, con nói một câu để cha nghe một chút?”

Một câu thật đơn giản, tựa hồ đã hao hết toàn bộ khí lực của người trung niên này.

Điện thoại đầu này, Tăng Soái há hốc mồm, lại không thể nói ra lời gì.

Mà lúc này, người trung niên ở đầu điện thoại bên kia chợt khóc ra tiếng.

“Con ơi, con của cha, cha có lỗi với con.....”

“Cha rất nhớ con.....”

Tăng Soái nghe tiếng khóc của ông, hô hấp dồn dập, bờ môi run rẩy, trên mặt không có biểu lộ gì, nhưng giọt nước mắt to như hạt đậu lại không kìm được từ trong hốc mắt chảy xuống.

“Búp!”

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cúp điện thoại, chạy ra khỏi trạm dịch vụ tình nguyện như chạy trốn.

.....

Tăng Soái trong phim này vẫn luôn là hình tượng lạc quan thanh thoát.

Dù hắn cứu Lôi Trạch Khoan bên bờ biển, hay giúp đỡ người khác tìm con đã mất của bọn họ, thậm chí là chính hắn tìm người thân thất bại, Tăng Soái từ đầu đến cuối không biểu hiện ra bất kì cảm xúc gì.

Nhưng một khắc này, hắn lại đột nhiên chảy nước mắt.

Tăng Soái bước nhanh ra khỏi phòng, thoát khỏi cái thanh âm của người kia khóc nói “Cha rất nhớ con”, chẳng có mục đích đi trên đường.

Cho đến khi đi đến một con đê, hai tay hắn khoác lên lan can trên, mờ mịt nhìn nước sông cuộn cuộn nơi xa, ngẩn ngơ vô hồn.

“Cha cậu nói, lạc mất cậu ở trong trấn trên Đại Tập.”

Một lát sau, Lôi Trạch Khoan mặc một bộ phá áo jacket tìm được hắn, đứng bên cạnh hắn, nói khẽ: “Ông ấy lái xe đạp, để cậu ngồi phía sau.”

“Cậu nói muốn ăn đồ chơi làm bằng đường, ông ấy liền dừng lại, mua cho cậu đồ chơi Tôn Ngộ Không làm bằng đường, nhưng vừa quay đầu lại, thì đã không thấy cậu nữa.”

Lôi Trạch Khoan nghiêng đầu, nhìn gò má Tăng Soái an tĩnh dị thường, nói: “Cha cậu muốn nói thật xin lỗi với cậu, ông ấy không có coi trọng cậu.”

“Cha mẹ cậu từng ấy năm vẫn luôn tìm cậu, ông ấy muốn nhìn cậu sống có tốt không, nhìn xem vóc dáng cậu có cao không, có giống ông ấy hay không.”

Nói rồi Lôi Trạch Khoan hỏi dò: “Đi không?”

“Tôi cùng đi với cậu.”

Thân thể Tăng Soái khẽ run.

Nửa ngày sau, hấn ngẩng đầu, nhìn ánh mắt chờ mong của Lôi Trạch Khoan, ngơ ngác không đáp.

...

Một giây sau, chuyển cảnh, hai người dĩ nhiên ngồi trên trên một chiếc xe buýt nhỏ, theo mấy người của trạm dịch vụ tình nguyện đến thôn xóm nơi bố mẹ hấn sống.

Nhưng khi máy quay quay cận cảnh Tăng Soái và Lôi Trạch Khoan, khán giả không thể không mỉm cười.

Trước đây, Tăng Soái trong phim vẫn luôn lấy hình tượng thanh niên tiêu trần “phi chính thống” mà xuất hiện.

Hấn suốt ngày để kiểu tóc bạc phơ, mặc quần rách, đi đứng cầu thả, coi thường người khác, xem mình là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới.

Nhưng giờ này khắc này, Tăng Soái lại thay đổi như một học sinh, mặc áo sơ mi trắng, quần tây thường, giày vải bạt, ngồi đàng hoàng trên xe, nghiêm nhiên trở thành cậu bé ngoan ngoãn nhất có năm sọc.

Mà Lôi Trạch Khoan nhìn càng hài hơn, ngày bình thường không chỉnh tề, lão Lôi lôi thôi lếch thếch, lúc này râu trên cằm chưa bao giờ được cạo sạch như thế, mái tóc hoa râm được chải tỉ mỉ bằng sáp thành kiểu vuốt ngược, trên người thì mặc một bộ đồ len lỗi thời.

Không biết là do căng thẳng hay do quá nóng, Lôi Trạch Khoan dùng khăn tay lau một đường mồ hôi, có vẻ có chút xấu hổ.

Hai người liếc nhìn nhau, mỗi người tự giác nghiêng đầu đi.

Trong mắt Tăng Soái tràn đầy ghét bỏ, mà biểu tình của Lôi Trạch Khoan thì có chút ý vị sâu xa, phảng phất là đang nhìn một đứa nhóc du côn rửa tay gác kiếm.

Xe buýt nhỏ chạy qua đường núi gập ghềnh uốn lượn, hai người thuận miệng trò chuyện trên xe, nói này nói nọ, bỗng nhiên chung quanh truyền đến vài tiếng thét của mấy đứa nhỏ.

“Xe tới rồi! Xe chạy vào trong thôn rồi!”

Tằng Soái trên xe sừng sốt, theo tiếng kêu nhìn qua, chỉ thấy, vài đứa trẻ năm sáu tuổi đang vui vẻ chạy bên đường, tiếng hò hét của chúng vang vọng trên con đường núi vắng vẻ.

Rất nhanh, người bên đường càng ngày càng nhiều, từng người bọn họ tròn to hai mắt nhìn chăm chăm xe, vừa xem, vừa gọi: “Tới rồi tới rồi!”

“Chính là cái xe này, bên trên xe còn in ‘Em bé về nhà’ nữa cơ!”

“Mẹ Tuyết Tùng! Nhanh lên, mau tới đây! Xe tới rồi! !”

“...”

Một lát sau, đường núi chật hẹp đã bị mấy thôn dân nghe chuyện chặn lại, xe buýt nhỏ bị ép ngừng lại.

Tằng Soái nhìn từng khuôn mặt hiếu kỳ ở bên ngoài cửa sổ xe, thân thể cứng đờ, nhất thời sững sờ trên xe, hai tay co quắp đặt trên đầu gối, tỏ ra thập phần căng thẳng.

Đúng lúc này, một đôi bàn tay lớn, thô ráp, khô gầy ở bên cạnh đuổi tới, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của hắn.

Tằng Soái quay đầu nhìn qua, nhìn thẳng vào ánh mắt cổ vũ của Lôi Trạch Khoan.

“Đừng sợ.”

Lôi Trạch Khoan hất cằm, ra hiệu ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: “Đi đi.”

Tằng Soái ngẩn ra, do dự chốc lát, rốt cuộc vẫn đi xuống xe.

“A...”

Người chung quanh ngay khi nhìn thấy hắn, đã hưng phấn kêu to, mồm năm miệng mười nói tiếng địa phương.

Tằng Soái nghe những lời này thì không hiểu, bị đám người vây quanh, nhất thời có chút không biết làm sao.

“Tuyết Tùng?”

Đúng lúc này, thanh âm một người đàn ông xuyên qua tạp âm ồn ào chung quanh, truyền vào trong tai Tăng Soái rất rõ.

Tằng Soái đang chân tay luống cuống nghe được tiếng gọi này, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Chương 831: Tôi Tên Là Mao Tuyết Tùng! !

Trên một tòa dốc cao cách đó không xa có rất nhiều người đang đứng.

Nhưng ánh mắt Tăng Soái vẫn rất chuẩn xác, không sai chút nào, liếc mắt một cái liền khóa chặt một người đàn ông trung niên mặc áo ông già màu xám khói trong số đó.

Những người khác đã bị thu nhỏ làm nền tại thời điểm này, chỉ còn lại Tăng Soái và người đàn ông trung niên này, cách mệnh môn biên người, nhìn nhau từ xa.

“A...”

Khi máy quay chuyển sang người đàn ông trung niên, một tiếng hô trầm thấp đột nhiên vang lên trong rạp chiếu phim.

Người đàn ông này, tóc đã bạc nửa đầu, khuôn mặt nhăn nheo, vành mắt nghiêm nghị, trông đầy thẳng thắn, sớm đã không nhìn ra được bộ dáng lúc trẻ.

Nhưng hốc mắt thâm thúy của ông, gương mặt thon gầy, cùng với độ cong khéo miệng, hình như giống Tăng Soái đến bảy tám phần.

“Tuyết Tùng, Tuyết Tùng...”

Người đàn ông trung niên và người phụ nữ tóc bạc bên cạnh ông nhìn thẳng Tăng Soái, thất hồn lạc phách đi về phía hắn.

Mà bên kia, Tăng Soái cũng bị thôn dân lôi kéo, bị ép đi về phía hai người.

Một lúc sau, cả ba người họ đã bị ép chặt vào nhau, nhưng hai bên nhìn nhau, hồi lâu cũng không có người nào lên tiếng.

“Thùng thùng thùng!”

Lúc này, đột nhiên tiếng chiêng trống vang lên ầm ĩ.

Tăng Soái ngạc nhiên nhìn qua, đã thấy, một đám thôn dân ăn mặc lộng lẫy cầm trong tay các loại đồ vật, khoa chiêng gõ trống, thổi kéo đàn hát, đang thể hiện phương thức của bọn họ

nhật liệt hoan nghênh đứa nhỏ bị lạc mất trong thôn của bọn họ trở về nhà.

Tằng Soái nghe thấy, cúi đầu bật cười, đưa tay chỉ những thôn dân đó, nói với hai người trước mặt: “Con vẫn nhớ bài hát này.”

“Lúc còn nhỏ, cha con hình như thường xuyên hát cho con nghe.”

Nói rồi, hắn liền nghe giai điệu chung quanh, thấp giọng ca hát: “Mặt trời mọc, lang la!”

“Niềm vui ngập tràn, lang la...”

“Quây sào, bóc sào, bóc sào” Tăng Soái chỉ hát hai câu, người đàn ông trung niên đứng đối diện hắn đã tiếp lời, hát theo, “Lên đồi, lang la...”

Hát theo hát theo, tiếng ca chưa đổi, hình ảnh trên mà chiếu chọi theo màu sắc rực rỡ biến thành màu đen trắng.

Chỉ thấy, bên trong một cái sân rộng rãi của ngôi nhà, người cha trẻ tuổi đang trêu đùa một đứa bé trai ba bốn tuổi.

Hắn hát ca, theo tiết tấu tiếng ca, giơ đứa bé trai lên cao, đặt trên vai mình, chọc đứa bé trai cười khanh khách không ngừng.

“Mặt trời mọc, lang la!”

“Niềm vui ngập tràn, lang la...”

“Quây sào, bóc sào, bóc sào...”

Trong tiếng ca, người cha từ bộ dáng trẻ trung nhất từng chút trở nên già nua, hình ảnh đen trắng cũng một lần nữa thay đổi về màu sắc rực rỡ.

Người đàn ông trung niên tóc hoa râm đứng tại trước mặt Tăng Soái, hốc mắt phỉếm hồng, hát: “Lên đồi, lang la...”

Ông vẫn chưa hát xong một câu hát này, bên cạnh ông, người phụ nữ trung niên tóc bạc liền khóc nhào tới trước mặt Tăng Soái, ôm hắn vào trong ngực.

“Con của tôi, con của tôi...”

Người phụ nữ ôm Tăng Soái, khóc nức nở, mà người đàn ông trung niên bên cạnh bà thì vươn tay ra, vỗ phía sau lưng hẳn, nước mắt theo nếp nhăn không kìm được chảy xuống.

Mấy thôn dân xung quanh lúc này vẫn đang khua chiêng gõ trống, nhưng theo máy quay đi xa, tiếng chiêng trống dần dần nhỏ xuống, thay vào đó là một đoạn âm nhạc uyển chuyển động lòng người.

Tăng Soái bị người phụ nữ ôm vào lòng, nước mắt trong mắt nháy mắt liền chảy xuống.

Hắn ôm chặt người phụ nữ xa lạ trước mắt này, nức nở nói: “Mẹ!”

“Cha!”

Sau khi cố gắng gọi hai tiếng, hẳn rốt cuộc cũng không nói được gì nữa.

Máy quay phim lúc này chuyển hướng đến phía sau một nhà Tăng Soái.

Cách đó không xa, Lôi Trạch Khoan mặc bộ đồ len buồn cười của y, đứng cạnh chiếc xe buýt nhỏ của trạm dịch vụ tình nguyện, bốn ký tự lớn màu đỏ ‘Em bé về nhà’ được phun lên thân xe trông đặc biệt bắt mắt.

Thôn dân xung quanh từng người đi qua bên cạnh y, nhưng Lôi Trạch Khoan từ đầu đến cuối đứng ở nơi đó, không có tiến tới.

Hắn rướn cổ, trông mong nhìn Tăng Soái bị cha mẹ cùng đám người vây quanh.

Nghe Tăng Soái gọi tiếng “Cha” kia, khuôn mặt Lôi Trạch Khoan hơi rung động.

Y đứng đó với thân hình còng xuống, ngượng ngùng ôm chiếc túi xách, một nụ cười chân thành nở rộ trên khuôn mặt phong trần của y.

“Tí tách, tí tách...”

Giọt nước mắt to không kìm chế được chảy xuống từ hốc mắt.

Nụ cười Lôi Trạch Khoan thực xán lạn, thực vui mừng, chỉ là, làm thế nào cũng không ngăn được nước mắt chảy xuống.

Đúng lúc này, Tăng Soái cách đó không xa quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Lôi Trạch Khoan vẫn đứng tại chỗ, hẳn không kêu đối phương lại đây, càng không đi tới đó kéo y.

Tăng Soái chỉ đứng bên người cha mẹ, khóc cười, la lớn về phía Lôi Trạch Khoan: “Lôi thúc, tôi tìm được cha mẹ rồi!”

“Tôi có tên rồi!”

Nụ cười của hắn trông thật tươi sáng, mơ hồ giống như cậu bé được cha nâng cao qua đỉnh đầu năm đó.

“Tôi tên là Mao Tuyết Tùng!”

...

Lúc này, tại màn chiếu trong rạp, vô số người xem đã không khống chế được cảm xúc của mình, tiếng trầm thấp nức nở có thể nghe thấy rõ ràng trong rạp chiếu phim.

Trần Vi lúc này sớm đã rơi lệ đầy mặt, một bộ phim « Thất Cô » khiến cô không thể đếm mình đã khóc bao nhiêu lần, lúc này sợ là con mắt đều sưng lên.

Trước đây khi cô xem phim, thường xuyên vừa xem, vừa lên bài phê bình nghĩ sẵn trong đầu, nhưng lúc này đừng nói nghĩ sẵn trong đầu, Trần Vi chỉ cảm thấy não của bản thân mình bị cháy hết và rồi bời, hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ hợp lý.

Đặc biệt là khi Tăng Soái bắt đầu nhận điện thoại của cha mẹ ruột, nước mắt của cô hoàn toàn không cần tiên mà vẫn rơi như mưa.

Chương 832: Về Nhà Đi, Hạnh Phúc! !

Một bộ phim chống bắt cóc nhưng lại kể câu chuyện về tình cảm gia đình.

Đến cuối cùng, tiếng vang vọng liên tục trong đầu Trần Vi không phải nỗi thống khổ của Lôi Trạch Khoan mất đi con trai của, mà là tình cảm không thể tách rời giữa cha mẹ và con cái.

Tình cảm gia đình là tình cảm khó phai nhất ăn sâu vào máu thịt của dân tộc Trung Hoa, là cội nguồn của con cái và là chỗ neo đậu của cha mẹ.

Chà đạp loại tình cảm này, là táng tận lương tâm chân chính.

Ba gia đình ly tán liên quan đến trong câu chuyện này, đứa trẻ tình cờ gặp ở nhà ga đã thành công đoàn tụ với cha mẹ và Tăng Soái cuối cùng đã tìm thấy cha mẹ và người thân của mình.

Chỉ có Lôi Trạch Khoan tìm con hơn mười năm, sau khi cáo biệt Tăng Soái, lái xe gấn máy đôi phương tặc, lần nữa đi lên chuyến hành trình tìm con.

Một lúc sau, dàn diễn viên và đoàn làm phim xuất hiện trên màn hình, ánh đèn trong rạp chiếu phim cũng dần dần sáng lên.

Nhưng Trần Vi không nôn nóng ra ngoài, mà là trước tiên lấy điện thoại ra, mở phần mềm mua vé, mua một vé xe lửa về nhà.

Cô nhớ nhà.

Từ năm trước thì vẫn chưa từng về quê, cô muốn trở về, cùng đã lâu không đoàn tụ với cha mẹ, ăn một bữa cơm đoàn viên.

Ca khúc chủ đề của 《Thất Cô》 thì vẫn vang vọng trong rạp chiếu phim, giai điệu ôn hòa mà động người.

“..... Về nhà đi, hạnh phúc”

“Hạnh phúc có thể ôm cha mẹ vào lòng”

“Nói lên một lời bày tỏ ngại ngùng”

“Đèn không ở đâu xa”

“.....”

.....

Buổi tối ngày 5 tháng 8, buổi chiều trong 4 thành phố của 《Thất Cô》 đã chính thức kết thúc.

Bởi vì số lượng phim ít, số người thực sự xem bộ phim này có thể chỉ vài trăm nghìn, doanh thu phòng vé về cơ bản là không

đáng kể, nhưng mà, ở trong đó lại bao gồm bao gồm một số lượng đáng kể những người đam mê phim ảnh, cũng như các nhà phê bình phim chuyên nghiệp.

“Vốn là do có Trần Chính Hào và Hứa Trăn nên mới xem phim này, nhưng sau khi xem xong, tôi lại quên mất hai diễn viên này.”

Có dân mạng viết ở khu vực bình luận của phim: “Tôi chỉ nhớ rõ Lôi Trạch Khoan bị mất con, với thanh niên Tăng Soái sửa xe gắn máy tìm người thân.”

“Vốn cho rằng Gia Cát Lượng và Chu Du thay vào diễn sẽ được cười một trận, nhưng mà không, toàn bộ hành trình đều không có, khả năng lột tả nhân vật của hai diễn viên quả là tuyệt vời.”

“Bộ phim ngắn ngủi 90 phút, khóc lại cười, cười lại khóc, thật tiếc khi bài bình luận không thể spoil, tôi không thể nói cho mọi người biết những gì tôi đã thấy được.”

“Nhưng tôi có thể đảm bảo nói với mọi người, đây là một bộ phim vô cùng có lương tâm.”

Bình luận dạng này vừa xuất hiện, lập tức liền có người ở phía dưới trêu chọc, nói khẳng định lại là bình luận lừa người.

Đã nói rõ khóc cười, cười khóc, vậy khẳng định là vô cùng ngược tâm.

Tuy nhiên, ngay khi câu nói chế giễu này xuất hiện, nhiều người từng xem phim đã nhảy ra phản bác, chứng tỏ 《Mất Cô》 đúng là phim hệ chữa trị.

Thậm chí có người khoa trương tuyên bố, bộ phim này cải thiện quan hệ của mình và cha mẹ, xem xem phim xong vô cùng muốn về nhà, nhớ cha mẹ.

Trong vòng một đêm, điểm của 《Thất Cô》 trên trang web Đâu Phụ đã đạt tới 8.9 điểm, hơn nữa còn có khuynh hướng tiếp tục tăng lên.

Chủ đề chống buôn người, phim phúc lợi công cộng, Trần Chính Hào và Hứa Trăn là diễn viên chính, nhiều người đã xem phim cho biết họ đã khóc đến kiệt sức.....

Sự kết hợp của một loạt các yếu tố như vậy khiến mọi người rất nghi ngờ.

Được dẫn dắt bởi hai nghệ sĩ nổi tiếng, trong đêm chiếu, chủ đề “ 《 Thất Cô 》 đến cùng là hệ chữa trị hay gây trầm cảm” thể mà lọt top hot search.

Lúc này, đám người 《 Đối Tác Mạnh Nhất 》 sao lại từ bỏ nhiệt độ này, người chế tác lập tức vung tay, mượn thời cơ này xào chương trình của mình.

“Đừng cãi nhau nữa!”

Tổ tiết mục 《 Đối Tác Mạnh Nhất 》 dùng tài khoản chính thức đăng bài nói: “ 《 Thất Cô 》 là hệ chữa trị, 《 Đối Tác Mạnh Nhất 》 mới là thật sự gây ức chế.”

“Trong tập mới của chương trình, hai khách mời Trần Chính Hào và Hứa Trăn được đặc biệt mời đến để hợp tác hỗ trợ nhau trong nhiệm vụ, không khiến mọi người khóc thì tôi xin nhận thua.”

Ngay sau khi tin tức này xuất hiện, sự chế giễu của cư dân mạng đột nhiên càng dữ dội.

Khóc?

Ha ha, xem gameshow có thể khóc sao?

Liên tiết mục của các người lừa gạt khách mời không đến mạng còn nghĩ chúng tôi không biết sao?

Phải là dở khóc dở cười mới đúng chứ?

.....

Tổ tiết mục « Đối Tác Mạnh Nhất » đăng cái tin này tất nhiên sẽ không có ai tin.

Có thể làm khán giả khóc?

Có lẽ đối với điện ảnh và phim truyền hình không phải là một điều đặc biệt hiếm hoi, nhưng đối với gameshow thì độ khó cực cao.

Bởi vì trong mắt người xem, nhân vật trong phim điện ảnh và phim truyền hình chính là cuộc sống thực của họ còn nhiều bối cảnh trong các gameshow là giả.

Dù là trải qua chuyện bi thảm, quá khứ bất hạnh, tinh thần nghiêng rã chịu khó, hay là quan hệ giữa người với người, đều là kịch bản trong chương trình.

—— Đúng vậy, có những cảm xúc thực sự trong những câu chuyện giả tạo, kịch bản trong chương trình truyền hình thực tế tất cả đều là giả.

Chương 833: Đối Tác Mạnh Nhất Phát Sóng

Kiểu thiết lập mâu thuẫn này các gameshow đều có, đặc biệt là các chương trình thực tế, rất khó gây ấn tượng với khán giả.

Mặc dù gameshow này rất nổi tiếng, nhưng nó có tiếng là chương trình “chậm phát triển”.

Sáu khách mời cố định đều là những đại diện không phải điển hình trong lĩnh vực tương ứng của họ, chẳng hạn như một ngôi sao thể thao trung niên, một ca sĩ nổi tiếng đang ở đỉnh cao khi ra mắt và đã xuống dốc trong 20 năm kể từ đó, và Liễu Mộng Dao, một diễn viên hạng nhất không có chút kỹ năng diễn xuất nào, Quách Uy, người luôn được công ty khen ngợi, nhưng chưa bao giờ nổi tiếng...

Mấy người này tập hợp cùng nhau, một chữ “Yếu” to tướng sắp lọt ra khỏi màn hình luôn rồi.

Ngày bình thường khi mọi người nói về những nghệ sĩ này, luôn cảm thấy rằng bọn họ là nỗi xấu hổ của showbiz, nhưng khi bọn họ ở trong gameshow, không ngờ bọn họ lại rất hài hòa.

Điểm nổi bật nhất của chương trình này là cách nhóm khách mời bị thiếu năng trí tuệ bị tổ chức chương trình chơi đùa gà bay chó chạy như thế nào.

Nhắc tới loại tiết mục có thể khiến người ta cảm động, thật sự là làm trò cười cho thiên hạ.

Đương nhiên, khán giả trên thực tế cũng không quá coi trọng cái tin này, biết rõ chỉ là tổ chức tiết mục tại đối cách chế tạo chủ đề cho mình thôi.

Thao tác thông thường.

« Đối Tác Mạnh Nhất » là một chương trình thu hút lượng khán giả khá lớn.

Rất nhiều người không thể nói là yêu thích chương trình này, nhưng miễn là nó được phát sóng thì rất nhiều người sẽ mở xem lúc ăn cơm, hoặc là dùng để giết thời gian khi đi tàu địa ngầm.

Kịch bản thoải mái dễ chịu, đội hình khách mời đẹp mắt, thỉnh thoảng trút bỏ gánh nặng có thể khiến người ta cười sảng khoái, giảm bớt sự bức bối chán nản trong cuộc sống thực, có tác dụng giải tỏa áp lực.

Mà ngày 12 tháng 8 này, khi thay đổi số mới của « Đối Tác Mạnh Nhất », rất nhiều khán giả đang mơ màng thiếp đi đều ngạc nhiên phát hiện:

Chương trình số mới này, thế mà mời Trần Chính Hào và Hứa Trăn tới đảm nhiệm khách mời phi hành.

—— Đây, hẳn không phải là một nghệ sĩ giải trí đầy quần, mà là một người tàn nhẫn khó tính thực sự đó!

Trên trang đầu tiên của trang chủ, hai người họ đã bất ngờ được đưa lên trang bìa như một điểm quảng cáo cho số chương trình này.

Khán giả đang định xem số này lập tức hưng phấn, rất nhiều người bình thường không xem « Đối Tác Mạnh Nhất », khi thấy trang bìa này thì cũng tò mò nhấn vào.

Loại người như Trần Chính Hào và Hứa Trăn này có lẽ không thích hợp đi theo con đường gameshow, nhưng ngẫu nhiên được mời tới một tập của chương trình, lại có thể hấp dẫn sự chú ý của vô số khán giả.

Dù sao, vật hiếm thì quý, càng là người không hay tham gia gameshow, khán giả liền càng muốn biết ở ngoài đời họ sẽ như thế nào.

Đặc biệt là những người đã từng xem các tác phẩm điện ảnh và truyền hình của họ.

Chương trình kỳ này mới mở một chút đã bị người bình luận đầy màn ảnh, từ ngữ như “Vào đây vì Hứa Trăn”, “Vào đây vì

Trần Chính Hào “, v...v... không ngừng xuất hiện trên màn hình.

Sau khi một đoạn quảng cáo kết thúc thì chính thức bắt đầu, nhưng mà, khán giả lại ngạc nhiên phát hiện, phần mở đầu của chương trình này hơi khác so với những gì họ tưởng tượng.

Vốn dĩ nghĩ là, Trần Chính Hào và Hứa Trăn tham gia số chương trình này, nhất định là vì quảng cáo phim « Thất Cô ».

Nhưng không ngờ rằng khi một số khách mời đã xuất hiện trên sân khấu, bộ phim được quảng cáo do tổ chương trình đề xuất cho số này là một bộ phim truyền hình do Liễu Mộng Dao đóng vai chính « Gãy Cánh Thiên Sứ ».

Đồng thời, ngay từ đầu của chương trình, Hứa Trăn cũng không lên sân khấu, Trần Chính Hào cũng chỉ xuất hiện với tư cách là người thay thế của Quách Uy, không là khách mời phi hành.

Ngay khi khán giả còn đang mơ hồ, máy quay chuyển cảnh, khung cảnh chợt hiện ra trong căn phòng nhỏ tối om với ánh sáng mờ mờ.

Quách Uy vừa mới bị đạo diễn nói “ăn cua đến mức đau bụng” thì hình ảnh xuất hiện tại trong căn phòng tối bí ẩn, bên cạnh anh ta có một người trẻ tuổi vừa cao vừa gầy đang ngồi, chính là nam số hai trong phim « Thất Cô », Hứa Trăn.

“Số chương trình này, nhiệm vụ của mọi người là: Cướp con của khách mời.”

Trong một khung cảnh mờ ảo và nhạc nền căng thẳng, đạo diễn của tổ chương trình lấy thẻ nhiệm vụ của họ ra, đặt lên bàn và giải thích cho họ một số yêu cầu nhiệm vụ và những gì cần chú ý.

Đạo diễn trầm mặt, thanh âm không mang theo bất kì cảm xúc gì nói: “Chủ đề của số chương trình này là ‘Kế hoạch bảo vệ bảo bối’, không chỉ bảo vệ tuổi thơ vui vẻ của mấy đứa nhỏ, còn phải bảo đảm sự an toàn của người thân bọn họ.”

Hứa Trăn đưa tay cầm lấy thẻ nhiệm vụ, con mắt hơi nheo lại.

Hắn nhanh chóng liếc mắt, tựa như có thâm ý ngáng đầu, nhếch khóe miệng cười như không cười.

“Ấy da da có mờ ám! Thật là dọa người!”

Khán giả thấy biểu tình của Hứa Trăn nghiêm túc chuyên chú, nhin không được nhìn màn hình cảm khái nói: “Tê... Tim bỗng nhiên run lên! Căng thẳng rồi! Hứa Trăn đóng vai buồn người sao? Bây giờ tôi nhìn ánh mắt hắn đã cảm thấy không thích hợp rồi!”

“Có cảm thấy, có thêm hai vị thị đế, cái chương trình này thoág cái liên trở nên nghiêm túc hay không?”

“Số chương trình này quá khó hiểu, chỉ mới liếc một cái thôi mà đã cảm thấy như trong phim vậy!”

“Loại chương trình như này tôi không trả tiền cũng có thể xem được đúng không? ?”

“...”

Chương 834: Quảng Cáo Cấp Thị Đế! ?

Khán giả mồm nậm miệng mười cảm khái với khung cảnh trước mắt, mọi người đều vui khi thấy sự tận tâm nghiêm túc của Hứa Trăn.

Nhưng mà một giây sau, hình ảnh bỗng nhiên tối đen, một dòng phụ đề xuất hiện trên màn hình với âm thanh của máy đánh chữ:

“Mọi người nghĩ Hứa Trăn sẽ có thể là bộ dáng này.”

“Nhưng trên thực tế...”

Một lát sau, màn hình lại sáng lên lần nữa, ba người đạo diễn, Hứa Trăn và Quách Uy như cũ ngồi trong căn phòng tối kia, có một chấm đỏ nhấp nháy ở góc trên bên trái của màn hình, mô phỏng hình ảnh trên máy ảnh, cho biết đây không phải là trạng thái chụp ảnh bình thường.

Chỉ thấy, tổ đạo diễn đưa cho Hứa Trăn và Quách Uy mỗi người một cái điện thoại di động, nói: “Hai người cầm điện thoại đi, dùng để liên lạc.”

Mà trạng thái Hứa Trăn lúc này hoàn toàn khác biệt với khi nãy, hắn tò mò nhìn điện thoại trên bàn, nắm trong tay thưởng thức một phen, nói: “A, này là kiểu dáng mới ra mắt...”

Quách Uy bên cạnh cười nói: “Thu chương trình của chúng tôi có chỗ tốt đó. Cậu luôn có thể dùng điện thoại di động mới nhất..”

Hứa Trăn hơi kinh ngạc nói: “Cái này có thể lấy luôn sao?”

Đạo diễn gật đầu nói: “Đúng, ghi hình xong tiết mục rồi thì sẽ đưa cho khách mời.”

Nghe nói như thế, con mắt Hứa Trăn phát sáng rõ ràng.

Nhìn thấy biểu tình của hắn, đạo diễn trêu chọc hắn nói: “Tiểu Hứa, cậu khi nào cần điện thoại, tùy thời có thể tới ghi hình cho chương trình của tôi.”

“Điện thoại lúc nào cũng có!”

Lời này vừa nói ra, Hứa Trăn ngẩng đầu lên, trong mắt lập tức xuất hiện vẻ do dự.

Mà lúc này, ngoài màn ảnh, cư dân mạng đang xem chương trình thì đã cười như điên.

“Người này làm tôi cười chết mất! Tôi rõ ràng đọc hiểu Hứa Trăn đang nghĩ muốn lấy điện thoại của chương trình này! Thị đế đại nhân quảng cáo sản phẩm không hề để lại dấu vết!”

“Không hổ là A Trăn, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy quảng cáo mà không hề sượng chút nào!”

“Ánh mắt thị đế đại nhân lộ ra vẻ bần hàn kìa ha ha ha ha...”

“Đây có phải là quảng cáo sản phẩm cấp thị đế không? Quá ổn áp đi chứ!”

“Có sao nói vậy, cái điện thoại này thật sự khá đắt.”

“Dù đắt đi nữa thì đó là đối với người bình thường thôi, tiền Hứa Trăn kiếm được từ ghi hình cho gameshow có thể mua bao nhiêu điện thoại?”

“Cái này thì, tôi cảm giác không có bao nhiêu... Để gameshow quảng cáo cho bộ phim thì bạn có thể phải trả tiền, « Thất Cô » hình như là do chính bọn họ trả quảng cáo đó.”

“Ha ha ha ha tôi chịu không được rồi, diễn trò phải diễn hoàn chỉnh, thằng nhãi Hứa Trăn này thế mà hỏi có thể còn màu

khác hay không, hấn muốn cho trường bối trong nhà dùng ha ha ha ha “

“Thiện tai, xám đậm thì được.”

“Không hổ là A Trăn của tôi, quá chuyên nghiệp, nhà tài trợ nhất định phải cung cấp thêm đùi gà!”

“...”

Nguyên tắc của một gameshow là thiết lập cá tính cho khách mời.

Người thường xuyên xem chương trình tạp kỹ sẽ không coi chuyện này là thật, cho nên thấy tổ tiết mục cố ý chế tạo hình ảnh của Hứa Trăn như vậy, mọi người chỉ cảm thấy đây là cố ý tạo thành trò cười.

Nhưng mặc dù như thế, trong mắt khán giả Hứa Trăn đã thoảng cái trở nên gần gũi hơn nhiều.

Vì thế, cái gọi là giả thiết “buôn người” đương nhiên cũng sẽ không quá nghiêm túc, quá nặng nề, hoàn toàn được coi là một yếu tố chiến đấu thông thường.

Khán giả hứng thú bùng bùng xem tiếp, nhìn thấy Hứa Trăn và Quách Uy ở trước sạp trái cây che lấp thân phận chính mình, lại bị cái liếc mắt của Trần Chính Hào nhìn thấu.

Y không có trực tiếp vạch trần, mà là ám chỉ với cộng sự Liễu Mộng Dao ở chung tổ, nói trước đây Hứa Trăn vì trải nghiệm cuộc sống, đã từng đi sửa xe gắn máy, kết quả lại có người nhận không ra.

Đều đã nói đến mức này, Liễu Mộng Dao thế mà còn chê cười người khác, cười nói ai thiện cận như vậy, sau đó quay người bắt đầu mặc cả với Hứa Trăn sát bên, giờ phút này trên màn hình cơ hồ đang cười như điên.

Vậy mà lúc này, ở thủ đô xa xôi, lại có một người đang xem gameshow này, khóc lóc thảm thiết.

Bên trong một căn phòng khách sạn, A Y Mộ vừa làm tóc, vừa xem « Đối Tác Mạnh Nhất » giết thời gian.

Nhà tạo mẫu tóc cho cô nhìn thấy này đoạn này, cười đến mức vội dừng tay, đề phòng mình cắt hư tóc của A Y Mộ.

“Ha ha ha ha ha Mộng Dao thật đáng yêu a...”

Nhà tạo mẫu tóc vui vẻ nhìn tới nhìn lui, nói: “Mới vừa nói xong ai thiển cận như thế, ngay sau đó cô ta lại trở thành người thiển cận rồi ha ha ha ha.....”

Nói, anh ta quay đầu nhìn A Y Mộ, nói: “Ai, em có phải có quen biết với Hứa Trăn hay không?”

“Chuyện mà Trần Chính Hào nói em có biết không? Y nói cái người không nhận ra Hứa Trăn là ai đây?”

Lời này vừa nói xong, A Y Mộ ngồi trên ghế hơn nửa ngày không có lên tiếng.

Nhà tạo mẫu tóc cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn, đã thấy trong gương hốc mắt của A Y Mộ đỏ bừng, vẻ mặt đưa đám nói: “Đúng vậy a, ai ngốc như vậy chứ.....”

“Người quen ngay trước mắt cũng nhận không ra hu hu hu.....”

“.....”

Chương 835: Hiệu Ứng Của Chương Trình

Khán giả ban đầu cho rằng nếu những nghệ sĩ cao cấp như Hứa Trăn và Trần Chính Hào đến ghi hình cho chương trình thực tế, họ nhất định sẽ cho mình được thiết lập nhân cách rất cao thượng.

Nhưng hoàn toàn không có.

Hai người trong chương trình đều rất cởi mở, nhất là Hứa Trăn, nghiêm nhiên liền trở thành người hài hước nhất trong số chương trình này.

Khi mọi người nhìn thấy hắn nắm lấy dây thừng từ nóc phòng trượt xuống, kết quả bị Trần Chính Hào nhìn thấy, cơ hồ cười muốn nội thương.

Nhưng cái này vẫn chưa xong, Trần Chính Hào không biến sắc nói y là tới biểu diễn tạp kỹ, mà Hứa Trăn cũng làm y như

thật, nắm lấy dây thừng làm mấy kiểu động tác, tất cả đều là học được từ gánh xiếc thú khi làm nhiệm vụ vào buổi trưa.

Bão bình luận trên màn hình thời khắc này xuất hiện tràn ngập.

Trên màn hình toàn là “ha ha ha ha ha”, cuộn cuộn như hồng thủy mãnh liệt.

“Việc nào ra việc đó, thân thủ Hứa Trăn thật mạnh, màn biểu diễn này tối thiểu giá trị 10 đồng ha ha ha ha ha”

“Nếu tôi mà ở đó tôi có thể sẽ ném tiền.”

“Minh chứng sống động cho cái gọi là ‘Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng’ Ha ha ha”

“Lúc đầu đang ăn sáng ở cơ quan, tôi đã phun sữa đậu nành ra cả bàn.”

“Tổ chương trình thật sự không lừa tôi, thật sự có thể làm tôi khóc, tôi hiện tại đã cười khóc ha ha ha ha ha”

.....

Hơn nửa gameshow đã được chiếu, tiếng cười của khán giả cơ hồ không dừng lại.

Lúc đầu nghĩ là Trần Chính Hào, Hứa Trăn chỉ là diễn viên chuyên tâm đóng phim, tham gia gameshow cũng chỉ qua loa một chút thôi, hoặc là chờ cơ hội liên liệu mạng quảng cáo phim.

Nhưng trên thực tế, đã chiếu hơn một giờ, ngoại trừ Trần Chính Hào thuận miệng nói tên 《Thất Cô》 hai lần, hai người hoàn toàn không hề quảng cáo gì cả, vẫn luôn cực kỳ nghiêm túc làm nhiệm vụ.

Trò cười của hai người càng là tầng tầng lớp lớp, cho đến khi Quách Uy bắt sai đĩa nhỏ trong vườn, tiếng cười lên đến đỉnh điểm.

Nhưng mà giờ khắc này rất nhiều người cười thì cười, cảm thấy lại hơi cảm giác có chút khó chịu.

Quách Uy bắt một đĩa bé xa lạ từ trong vườn, nhưng một nhà người xa lạ ai cũng không có phát hiện.

Tổ chương trình đã sử dụng hoạt hình 3D để thiết lập lộ trình của Quách Uy khi anh ta ôm đứa trẻ và vị trí của những người thân của đứa trẻ lúc đó, khán giả đã rất ngạc nhiên khi thấy rằng lối thoát của Quách Uy kém khoa học hơn nhiều so với tưởng tượng.

Thậm chí có thể nói, anh ta là từ dưới mí mắt những người thân kia, đường hoàng đi qua, nhưng không có một ai để ý đến anh ta.

Chương trình ghi hình tới cảnh này thì đã sắp đến hồi kết thúc.

Khán giả chỉ cảm thấy, không biết từ lúc nào, trò đùa trước mặt họ biến thành một trò đùa đen

Mặc dù muốn cười, nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy có một tảng đá lớn đang đè ép.

Mà loại cảm giác này, khi thấy Liễu Mộng dao lạc mất con của mình, rốt cục triệt để bùng nổ.

Chuyện đứa bé vẫn bình yên vô sự, tổ tiết mục biết, Trần Chính Hào biết, Quách Uy biết, Hứa Trăn đương nhiên cũng biết.

Duy chỉ cũng Liễu Mộng Dao là không biết.

Loại chuyện tập thể đoàn làm phim hòa nhau lừa một mình cô, trong 《Đổi Tác Mạnh Nhất》 đã không phải là lần đầu tiên.

Nhưng là lần này, ai cũng không cười được nữa.

Liễu Mộng Dao đợi một hồi trước quầy bán hàng, lấy được đồ ăn của mình, kết quả vừa quay đầu, lại phát hiện không thấy đứa bé.

Cô sửng sốt, vội vàng nhìn khắp nơi, nhưng chỗ nào cũng không có bóng dáng của đứa trẻ.

Liễu Mộng Dao hỏi thợ quay phim, hỏi người xung quanh, hỏi Quách Uy, ai cũng nói không nhìn thấy.

Thợ quay phim lúc này cũng hết sức phối hợp cùng cô đi tìm, ống kính đang run kịch liệt, nhưng quay chụp vẫn không tắt.

Khán giả nhìn thấy mặt mũi tràn đầy mờ mịt của cô tại quầy bán hàng chạy đến chạy đi, trông thấy cô gấp đến độ đỏ cả vành mắt, khóc bên đường nói tổ tiết mục đừng ghi hình nữa,

tranh thủ thời gian tìm đứa bé, khán giả không hiểu sao cảm thấy trong lòng chua xót, bão bình luận trên màn hình đều ít hơn rất nhiều.

Cho đến khi cô nhóc Niép Niép rớt cục lại xuất hiện, ngây thơ đặc ý kêu mẹ ơi con ở đây, rất nhiều người trước màn hình đều khóc theo Liễu Mộng Dao.

Gia đình theo kịch bản còn như vậy, vậy còn gia đình chân thực thì sao?

Cha mẹ ngoài đời thì sao?

Bọn họ phát hiện bỗng nhiên không thấy con mình đâu, sẽ cảm thấy bất lực và sụp đổ cỡ nào?

Gameshow đã sử dụng một cảnh quay dài để dựng lại cảnh cô gặp lại con gái mình, nhạc nền chuyển động và bộ lọc ống kính ám áp khiến cảnh này trở nên vô cùng cảm động.

Liễu Mộng dao đóng phim truyền hình bảy tám năm, nhưng đây là lần đầu tiên trong gameshow khiến khán giả đồng cảm.

.....

Bản thân Liễu Mộng Dao cũng không nghĩ tới, “kỹ năng diễn xuất đỉnh cao” của mình thế mà lại xuất hiện trong gameshow.

Vô số người xem thấy cô buồn bã khóc rống sau khi tìm được con mình, không tìm được mà đổ cả vành mắt.

Sau cảnh này, tổ chương trình « Đôi Tác Mạnh Nhất » kịp thời cho mọi người thấy một hình ảnh, giới thiệu với khán giả, số lượng đứa trẻ bị thất lạc trong nước mỗi năm, cùng với sự khó khăn và đau khổ của các gia đình tìm con.

Thấy những chữ số và hình ảnh khiến người khác phải giật mình đó, rất nhiều khán giả đều cảm thấy ngọt ngào trong lòng, vô cùng cảm khái.

Theo như lời của đạo diễn tổ tiết mục, kế hoạch bảo vệ bảo bối, bảo vệ không riêng gì tuổi thơ vui vẻ của đứa nhỏ, còn phải đảm bảo an toàn cho người thân bọn họ.

Chương 836: Vừa Là Cha Vừa Là Bạn

« Đối Tác Mạnh Nhất » kỳ thật mỗi một số đều sẽ chọn một điểm nóng xã hội làm chủ đề, nhưng loại chủ đề này thường được sử dụng để tuyên truyền, có rất ít chương trình có thể thực sự chạm đến trái tim của khán giả, tạo ra hiệu quả rầm rộ.

Bởi vậy, xem đến đây, nhiều khán giả xem online đã vô thức nhấp vào nút bình chọn, đề xuất tập này là tập hay nhất của mùa giải.

Chỉ trong vòng vài giờ sau khi tập “Kế hoạch bảo vệ bảo bối ” này được phát trực tiếp, cả xếp hạng và tỷ lệ bình chọn đều đã nhảy vọt lên đầu danh sách và được nhiều trang web đưa lên trang chủ trong ngày.

Nhưng bởi vì tính chất của gameshow, dù là chủ đề gì đi chăng nữa thì cuối cùng cũng khó có thể thoát khỏi bản chất giải trí.

Rất nhiều người xem lúc này đang trực lau nước mắt, đột nhiên hình ảnh thay đổi, hình ảnh Liễu Mộng Dao và cô bé Niếp Niếp ôm nhau mà khóc từ người thật biến thành phim hoạt hình.

Mà ở góc dưới bên phải của bức tranh, có ba nhân vật hoạt hình đáng ngờ.

Theo trang phục của ba nhân vật này, khán giả mới vừa xem xong chương trình số này có thể dễ dàng phân biệt được, là Trần Chính Hào, Hứa Trăn và Quách Uy.

Lúc này, trong loa phát thanh vang lên giọng nói đã được thay đổi.

Chỉ nghe một người trong đó nói: “Cô ấy rốt cuộc là thật sự bị dọa khóc hay là đang diễn?”

Một người khác cười nhạo nói: “A, tôi thay Mộng Dao cảm ơn cậu, thị đế đại nhân... Cô ấy nếu có thể có kỹ thuật diễn này, còn cần suốt ngày ghi hình gameshow sao?”

Người thứ ba nói: “Đề đề phòng, tôi nhắc hai người, micrô chưa có tắt đâu.”

“... A ——! ! !”

Sau một đoạn đối thoại đơn giản, trong loa phát thanh bỗng nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Sau đó, một thông báo vô nhân đạo xuất hiện trên màn hình.

Ngay sau đó, màn hình vừa mới chỉ yên lặng trong chốc lát lập tức lại lần nữa bị khán giả thổi bùng lên.

“Làm người đi biên tập viên! ! Tôi đang ở trên tàu điện ngầm xem đoạn video này, cười chảy nước mắt ra ngỗng tiếng kêu luôn đấy, ánh mắt người xung quanh nhìn tôi phảng phất như đang nhìn một đũa thiếu năng đó! !”

“Thay đổi âm thanh thành cô đơn, ai mà không biết tiếng gào cuối cùng là của Đại Uy của tôi chứ ha ha ha ha ha ha “

“Ai là Trần Chính Hào, ai là Hứa Trăn còn chờ thảo luận, nhưng là tiếng kêu thảm đó chắc chắn là của Uy Thần rồi.”

“Cái gì? Cậu thế mà chất vấn kỹ thuật diễn của Dao nhà tôi, hay là chân tình bộc lộ? ?”

“Lần đầu tiên nghe có người bôi đen Dao Dao nhà tôi nhưng tôi cũng không hề tức giận chút nào, ngược lại cười thực vui vẻ ha ha ha ha ha “

“Nhận lỗi đi, hiện tại quỳ xuống cho Dao Thần còn kịp “

“...”

Giờ này khắc này, Quách Uy vừa mới nghĩ tới đoạn này đã được ghi hình thì thống khổ dùng khăn che mặt.

Biết ngay mà!

Biết tổ tiết mục sẽ tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để bôi đen mình!

Biết ngay là gửi rõ cua lông cho kỹ sư âm thanh hôm đó chẳng giúp được gì mà! !

“Đỉnh đỉnh!”

Đúng lúc này, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Quách Uy cầm lên vừa nhìn, chỉ thấy, Liễu Mộng Dao vừa mới gửi cho anh ta một icon anime: Đó là một chiếc thuyền nhỏ bị chìm lơ lửng ở trên mặt nước.

Quách Uy: “...”

...

Hứa Trăn và Trần Chính Hào ghi hình gameshow kì này, toàn bộ quá trình đều không cố ý tuyên truyền « Thất Cô ».

Mãi cho đến khi phần chính của gameshow được ghi hình xong, tổ chương trình mới tiến hành phỏng vấn hai người, đơn giản là quảng cáo cho bộ phim.

Rất nhiều dân mạng cảm thấy loại phim công ích này rất chán, vốn định lướt qua phần này, nhưng lúc này, trên màn hình chợt thối qua một cái bảng viết “cảnh báo năng lượng cao phía trước”.

Khán giả tò mò, dừng lại nhìn xem.

Chỉ thấy trên màn hình màu đen xuất hiện một hàng chữ: Cảnh nổi tiếng của Du Lượng bạn muốn là đây.

Một giây sau, ở một khung cảnh trong phòng khách thoải mái dễ chịu, đạo diễn tổ tiết mục « Đối Tác Mạnh Nhất » ngồi trên ghế sofa, hỏi Trần Chính Hào ở bàn trà đối diện: “Tôi nhớ không lầm, « Thất Cô » hẳn là lần thứ ba cậu và Hứa Trăn hợp tác đúng không?”

“Hai lần trước hợp tác, hai người đóng vai là kẻ thù trong phim, hoặc là đối thủ, còn lần này thì sao? Là quan hệ gì?”

Trần Chính Hào nghiêm túc trả lời: “Lần này không phải là kẻ thù, là đồng bạn giúp đỡ lẫn nhau trên con đường tìm kiếm người nhà.”

Nói rồi, y không kìm được nhếch khóe miệng, nói với đạo diễn: “Nhưng tôi đoán Hứa Trăn có thể sẽ không trả lời như vậy.”

Đạo diễn hỏi nói: “Vậy cậu cảm thấy cậu ta sẽ nói thế nào?”

Khuôn mặt tươi cười của Trần Chính Hào dần lạnh lùng, y trầm mặc chỉ chốc lát, mới nói: “Cậu ta có thể sẽ nói, vừa là cha vừa là bạn.”

Ngay sau đó, hình ảnh đã được chuyển.

Hứa Trăn đối diện với máy quay, thần sắc nghiêm túc nói: “Quan hệ của Hào ca và tôi trong phim sao? Phải nói là vừa là cha vừa là bạn...”

Nhưng mà hắn chưa nói xong câu này, liền cười toe toét, nói: “Mọi người cho rằng tôi sẽ nói như vậy sao?”

“Tôi không mắc lừa đâu nhé!”

Hứa Trăn hắng giọng một cái, bắt chước biểu tình và thần thái của Trần Chính Hào, nói: “Chúng tôi là đồng bạn trên con đường tìm kiếm người nhà.”

“...”

Rất nhanh, hình ảnh lại quay về phía Trần Chính Hào.

Chỉ nghe đạo diễn tiếp tục hỏi: “Trong quá trình quay phim « Thát Cô », chuyện khiến cậu có ấn tượng khắc sâu nhất là chuyện gì?”

Chương 837: Để Cử Kim Kê

Trần Chính Hào suy nghĩ chốc lát, nói: “Nói về ấn tượng sâu sắc nhất thì là có một lần, khi nhân vật của tôi trong phim bức vào thời điểm suy sụp nhất, lúc ấy Hứa Trăn nói một câu khiến tôi khóc nguyên buổi trưa.”

“Làm diễn viên nhiều năm như vậy nhưng đó là lần tôi khóc dữ dội nhất.”

“Không biết vì cái gì, cảm xúc bỗng nhiên mất không chế, trải nghiệm này cũng thay đổi một số suy nghĩ trước đây của tôi về diễn xuất.”

“Đôi khi, đặc biệt là trong các chủ đề hiện thực, nếu một diễn viên thực sự nhập vai, cảm xúc của người đó có thể dễ mất kiểm soát..”

Đạo diễn hỏi: “Có thể mạo muội hỏi một câu, Hứa Trăn đã nói gì không?”

Trần Chính Hào trầm mặc chốc lát, nói: “Chuyện này, tôi thấy phải là Hứa Trăn trả lời thì thích hợp hơn.”

“...”

Lúc này, hình ảnh lại thay đổi lần nữa, Hứa Trăn đổi mặt mày quay, kinh ngạc, nói: “A, hỏi tôi sao...”

Hắn có chút cười xấu hổ cười cười, ngượng ngùng nói: “Cái này, tôi phải nói tiếng xin lỗi với Hào ca.”

“Bởi vì lúc ấy câu đó không có trong lời thoại của kịch bản, là tôi sau này thêm vào.”

Đạo diễn hỏi: “Bạn nói thêm câu gì?”

Ánh mắt Hứa Trăn lấp lóe cúi đầu xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nửa ngày, mới thấp giọng nói: “Không có không có, không phải thêm một câu, cũng chỉ thêm một chữ.”

“Tôi gọi chú ấy một tiếng ‘cha’.”

...

« Đối Tác Mạnh Nhất » số “Kế hoạch bảo vệ bảo bối” cứ như vậy kết thúc ngay chữ “cha”.

Sau đó là bài hát kết thúc chương trình.

Theo lý thuyết, về cơ bản không ai xem phần cuối, nhưng tập này thì khác, chưa từng có, phần cuối của tập này không hiểu sao trở thành phần đỉnh cao nhất trong toàn bộ tập này.

Rất nhiều cư dân mạng nhin hơn một giờ không cười, lúc này rốt cuộc bị chữ “Cha” khiến cho mọi người cười phá lên.

Đặc biệt là những cư dân mạng đã xem “Tam Quốc” trước đây, suýt nữa cười đến nội thương.

“Ha ha ha ha không được không được, vì một tiếng ‘Cha’ này, tôi cũng phải đi rạp chiếu phim xem « Thất Cô » mới được!”

” Sốc thật! Chu Du gọi Gia Cát Lượng là cha, sao lại nhận đạo tặc là cha vậy? !”

” Vậy nên những bài bình luận trên mạng nói rằng khán giả xem « Thất Cô » phá lên cười mấy lần là thật rồi? ?”

“Nhóm diễn viên vì quảng cáo cho bộ phim, quả thực là táng tận thiên lương ha ha ha ha...”

“Trần Chính Hào: Tôi khổ quá, thật, quá khổ mà...”

“ ... ”

Sau khi tập này của chương trình được phát sóng thì đã đạt được sức ảnh hưởng siêu cao trong thời gian ngắn.

Nhiều cư dân mạng xem xong đã bình luận dưới bài đăng “Xem không khóc tôi xin nhận thua” trước đó, thành khăn biểu đạt bản thân mình thua rồi.

Hoặc là bị cảm động mà khóc, hoặc là cười chảy nước mắt, không đếm xuể bao nhiêu lần.

Ngay cả một số người trong vòng, những người thường không quan tâm đến các chương trình gameshow cũng chú ý đến chương trình này và tò mò nhấn vào xem coi có gì hay.

Đối với loại chương trình giải trí cười chết người này, ngành công nghiệp có thể có nhiều ý kiến trái chiều, nhưng bất kể thế nào, sự nổi tiếng của « Thất Cô » thực sự đã được cải thiện rất nhiều trong thời gian ngắn và đã đạt được hiệu ứng quảng cáo xuất sắc.

Rất nhiều khán giả vốn căn bản không muốn xem phim công ích, cũng bởi vì vậy mà nảy sinh hứng thú với bộ phim này.

Nhưng, làm người khác không ngờ tới là, sau khi số « Đối Tác Mạnh Nhất » này phát sóng, hiệu ứng đầu tiên không dành cho bộ phim « Thất Cô », mà dành cho nhãn hiệu điện thoại di động của tổ tiết mục.

Hứa Trăn khi quay hình trong chương trình thì rất bảo vệ cái điện thoại này, trên đường ghi hình còn tranh thủ đi dán màn chắn bảo vệ màn hình.

Bởi vì vẫn luôn ở những chỗ đông nhân viên, hấn sợ điện thoại cất trong túi sẽ rớt, nên vẫn luôn cầm trên tay, dẫn đến tỷ lệ xuất hiện của điện thoại còn cao hơn một số khách mời.

Trên trang web chính thức, phần giới thiệu về điện thoại di động của hấn đã được thay đổi trực tiếp thành “Chiếc điện thoại di động Hứa Trăn tặng những người lớn trong nhà”.

Ngày thứ ba chương trình phát sóng, chiếc điện thoại màu xám đậm trực tiếp bán hết sạch.

Sau đó Kiều Phong liên lạc với tổ tiết mục « Đối Tác Mạnh Nhất », nói đùa rằng, sao nhà tài trợ không gửi thêm vài cái điện thoại nữa cho A Trăn nhà chúng tôi?.

Thật bất ngờ, ngày hôm sau, thương hiệu điện thoại di động đã trực tiếp gửi cho Kiều Phong một bản hợp đồng, mời Hứa

Trần làm người phát ngôn cho thương hiệu điện thoại di động này.

Người phát ngôn của nhãn hiệu này đều mời các nghệ sĩ nổi tiếng nhất hàng năm.

Không chỉ có phí đại ngôn cao, mà còn là biểu tượng tuyệt đối của thương hiệu.

Sau khi Hứa Trần nghe Kiều Phong nói về chuyện này, không chút do dự đồng ý.

—— Sur phụ nói, điện thoại di động này dùng rất tốt.

Rất nhanh, tin tức Hứa Trần đảm nhiệm người phát ngôn liên truyền ra trong vòng, sáu vị khách mời yếu của tổ tiết mục « Đối Tác Mạnh Nhất » nghe được tin này,

Người đại diện của Hứa Trần, Kiều Phong, có liên hệ với thương hiệu điện thoại di động này, ban đầu hẳn ta nói đùa rằng họ phải trả thêm phí đại ngôn cho A Trần nhà chúng tôi.

“Sau khi gọi có thể sẽ dọa Hào ca sợ hãi đó.”

.....

Ngày 16 tháng 8, danh sách đề cử cho giải Kim Kê năm nay chính thức công bố.

Truyền thông Hoa Ảnh và công ty trách nhiệm hữu hạn phim truyền hình Lang Gia Các hợp tác sản xuất phim « Thất Cô » đã giành được ba đề cử, lần lượt là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất và Quay phim xuất sắc nhất.

Hứa Trần nhận bản fax có danh sách đề cử từ tay Thái Thực Tiễn, đón ánh nắng giờ lên cao cao.

Hắn thấy tên mình in ở phía trên, khóe miệng không kìm được nhếch lên, vui như hồi nhỏ đạt giải “Học sinh ba giỏi”.

Đề cử Kim Kê khác với đề cử Ngọc Lan cho phim truyền hình.

Chương 838: Muốn Hồ Tiểu Từ Sao? ?

Phạm vi đánh giá của giải Ngọc Lan nói chung là các bộ phim truyền hình đã phát sóng trong năm; trong khi Giải Kim Kê không yêu cầu phim đã được phát sóng, có giấy phép công chiếu là được.

Cũng vì lý do như thế, ngày « Thất Cô » phát sóng đã nhận được đề cử giải Kim Kê.

Lần sóng quảng cáo mạnh mẽ từ các phương tiện truyền thông chính thức có thể nói đã thực sự đốt cháy phòng vé ngay ngày đầu tiên bộ phim lên sóng.

—— Tất nhiên, chuyện này không phải trùng hợp.

Theo quy trình sản xuất, « Thất Cô » đúng ra phải ra mắt vào mùa hè, nhưng sở dĩ chọn ngày 16 thực ra là có tính toán, ngấm ngấm muốn cọ nhiệt độ của giải Kim Kê.

Hơn nữa cũng không chỉ bộ phim này làm như vậy, phim lần đầu chiếu vào ngày 16 có tổng cộng ba bộ.

Chỉ là hai bộ còn lại rất tiếc không có thể nhận được đề cử, bực bội khi bị xem như một trò đùa.

Hứa Trăn đã mong chờ giải Kim Kê này rất lâu.

Hắn cảm giác, mặc dù giá trị thương mại của « Thất Cô » không lớn nhưng khả năng lọt vào danh sách giải Kim Kê khá cao.

Dù sao, đề tài của bộ phim này rất có ý nghĩa, hơn nữa dù là chuyện xưa hay là chế tác, đều rất đáng chú ý.

Nhưng thành thật mà nói, Hứa Trăn không nghĩ mình có thể được đề cử.

Bởi vì bản thân vai Tăng Soái cũng không quá khó diễn, cũng không có gì đặc biệt, bất cứ diễn viên trẻ nào có kỹ năng diễn xuất tốt đều có thể diễn được.

Hứa Trăn vô cùng nghi ngờ rằng lý do Hoa Ảnh thuê hắn đóng vai này không phải vì kỹ năng diễn xuất của hắn, mà là vì tiền của hắn....

Khụ, chuyện này không cần nghiên cứu kỹ đâu.

Dù nói thế nào, được đề cử giải “nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” của lễ trao giải Kim Kê, Hứa Trăn vẫn cảm thấy vui

mừng từ đáy lòng.

Là giải thưởng có giá trị cao nhất trong lĩnh vực điện ảnh trong nước, không cần đoạt giải, bản thân được đề cử đã là một loại “giải thưởng”, thậm chí còn được trao cúp đề cử.

Đối với diễn viên mới như Hứa Trăn, chắc chắn là một vinh dự lớn.

Nhưng hẳn biết, lễ trao giải Kim Kê cũng giống với các lễ trao giải khác, cũng có đề cử mang tính chất khích lệ.

Một số diễn viên, đặc biệt là diễn viên trẻ, dù chưa được trao giải nhưng đã có bước đột phá lớn trong một bộ phim nào đó, đối với những người như vậy, ban tổ chức thường sẽ trao một đề cử với mục đích động viên.

Trong vòng, loại đề cử này thường được gọi là “Giải thưởng tiên bộ nhất”.

Không phải mình sẽ nhận được giải thưởng này chứ?

Hứa Trăn nhìn chăm chú lướt qua một lần danh sách đề cử năm nay, sau đó rất nhanh nhìn thấy một cái tên cực kỳ chói mắt phía trên:

—— Từ Hạo Vũ.

Từ Hạo Vũ được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất với vai người đánh xe “A Tứ” trong « Thập Nguyệt Vi Thành ».

Này...

Được đây, “Giải thưởng tiên bộ nhất” năm nay có lẽ không phải là mình.

“Đỉnh đỉnh.”

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên.

Hứa Trăn mở ra xem, đã thấy người gửi chính là Từ Hạo Vũ.

“Chụp hình lưu niệm! ! !”

Từ Hạo Vũ gửi cho hẳn một tấm ảnh chụp màn hình danh sách đề cử của Kim Kê, gõ thêm mấy chữ nói:

“Không ngờ sẽ có ngày mình được đề cử cùng với sư phụ ha ha ha ha ha! ! Vui quá đi! Đời này sống không hối tiếc! !”

“Phốc...” Hứa Trăn nhin không được bật cười.

Hắn cẩn thận nhìn danh sách đề cử “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” năm nay, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay... Nói như thế nào đây, vẫn chói lóa y như cũ.

Trong đó có người quen của Hứa Trăn, ví dụ, Tiết ảnh đế của Liên hoan phim quốc tế hạng A, đại ca Vương Cẩm Bằng trong « Tú Xuân Đào », cùng với người vừa đoạt giải “Ngọc Lan thị đế” năm nay Vương Nguyên Anh lão sư.

Hứa Trăn không quen biết hai người được đề cử còn lại, nhưng họ đều là những tiền bối diễn xuất nổi tiếng trong giới..

Một người trong đó là Phi Thiên thị đế, nam diễn viên hạng nhất quốc gia; Người còn lại là diễn viên đoàn kịch quốc gia Hàn Đồng Sinh, đoạt giải Hoa mai và giải Sư tử vàng phim truyền hình.

Cùng được đề cử với mấy người này, Hứa Trăn vốn thực sự xấu hổ.

Nhưng khi có cái bia ngấm Từ Hạo Vũ ở đây, hắn bỗng nhiên lại cảm thấy ung dung hơn rất nhiều.

Được rồi, có gì mà ngượng ngùng.

Hãy coi đó là lời động viên từ các tiền bối trong vòng, sau này tiếp tục cố gắng là được, không cần hạ thấp bản thân mình.

...

Mà cùng lúc đó, danh sách đề cử vừa được công bố cũng gây nên một làn sóng thảo luận trên mạng.

Trong số đó, người được thảo luận nhiều nhất chắc chắn là một diễn viên tuyến đầu nổi tiếng nào đó được đề cử “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”.

“Tôi sốc quá... người Từ Hạo Vũ này là cái người Từ Hạo Vũ mà tôi biết sao? Chấn chấn không phải trùng tên trùng họ chứ?”

“Mẹ nó, có một Từ Hạo Vũ còn chưa đủ à, cậu còn muốn có mấy người?”

“Chúc mừng Từ Hạo Vũ và hai ảnh đế, bốn thị đế, ba diễn viên hạng nhất quốc gia đã cùng nhau được đề cử cho “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất! Xin chúc mừng!”

“Ha ha ha ha thực xin lỗi tôi thậm chí không muốn chế nhạo đâu, nhưng tôi hoài nghi lễ trao giải Kim Kê đang đào hố cho tiêu Từ ha ha ha “

“ ... ”

Chương 839: Muốn Áp Diễn Hứa Trăn

Trong lúc đó, chế giễu Từ Hạo Vũ biến thành chân lí tuyệt đối, mỗi người đều muốn giẫm lên hai cước.

Không có cách nào, nam diễn viên này không biết diễn xuất, lại có rất nhiều tác phẩm, mỗi năm đều cho ra đời nhiều bộ phim điện ảnh và truyền hình bắt mắt, vô số khán giả bị ngược đãi nên có rất nhiều người bất bình, tất nhiên lúc này nhất định phải nhân cơ hội mắng cậu ta hai câu mới được.

Cũng có vài người đã xem « Thập Nguyệt Vi Thành » nói hai câu lý lẽ cho cậu ta:

“Cảm thấy người ta đang nói nhảm thì có thể xem « Thập Nguyệt Vi Thành » thử đi.”

“Có sao nói vậy, biểu hiện của Từ Hạo Vũ trong phim này thật sự vẫn được, tôi cảm giác cậu ấy đã tìm được con đường diễn xuất chính xác thuộc về mình: Đóng vai tên ngốc.”

“Không phải giễu cợt, tôi nói thật đấy.”

“Từ Hạo Vũ đóng vai tên ngốc rất hay, cậu ấy rất đáng yêu, cậu ấy có thể cân nhắc phát triển theo hướng này nhiều hơn trong tương lai.”

Nói xong, người này còn đính kèm một liên kết mở một video ngắn, khuyên mọi người vào xem.

Mấy phút đồng hồ sau, rất nhanh có dân mạng trả lời câu bình luận này, nói: “Xem rồi, cảm thấy Hứa Trăn diễn rất tốt trong « Thập Nguyệt Vi Thành ».”

“Hứa Trăn diễn thật tốt + 1”

“Người già không biết người nổi tiếng, ‘Tù Hạo Vũ’ mà mấy người đang nói là người nào? Tôi cảm thấy người mà đóng vai đứa trẻ Lý Sùng Quang diễn rất hay.”

“...”

...

Sau vài giờ, Tù Hạo Vũ vinh dự trở thành ứng cử viên “hot” nhất giải Kim Kê.

Mặc dù có những cuộc thảo luận lẻ tẻ về đề cử phim đầu tiên của Hứa Trăn và chiếc cúp đề cử Kim Kê thứ tư của Trần Chính Hào, nhưng những cuộc thảo luận bình thường làm sao có thể sôi nổi như mấy vụ mắng mỏ?

Nhưng đương nhiên, nhiệt độ này Hứa Trăn cũng không muốn.

Ngày 16 tháng 8 cùng ngày, Lang Gia Các vốn phải vội vã cuống cuống thì khắp nơi đều tràn đầy không khí vui mừng, liên com hộp của tổ kịch « Chiến Trường Sa » đều cao cấp hơn so với bình thường.

Phó tổng của họ đã đạt được vinh dự rất cao trong lĩnh vực điện ảnh, mọi người đều cảm thấy vinh dự theo.

Nữ chính Lâm Gia của « Chiến Trường Sa » đương nhiên cũng cảm thấy cao hứng thay Hứa Trăn.

Nhưng mà trong lòng cô lại ần ần có chút khổ sở.

Bởi vì, sau một tháng quay phim như đối thủ, Lâm Gia rõ ràng cảm giác được, kỹ thuật diễn của Hứa Trăn đã không cùng cấp bậc với mình nữa.

Cô xem Hứa Trăn diễn, có thể cảm nhận rõ ràng một nhân vật sống động đang nhảy múa trước mắt.

Đối phương dù là lý giải về nhân vật, hay là kiểm soát cảm xúc đều thành thạo điêu luyện, vô cùng tự nhiên.

Không như mình, khóc là khóc, cười là cười, cứng đờ cứng ngắt.

Cô biết ơn Hứa Trăn đã dạy cô diễn xuất và cách thiết lập nhân vật, nhưng cô cũng cảm thấy mình không thể diễn tốt trong tất cả cảnh quay, điều này thật xấu hổ.

Lâm Gia vẫn hi vọng mình có thể tự cố gắng, theo kịp bước chân của Hứa Trăn, mà không phải làm một người vương vãi chỉ biết nhờ đối phương chỉ dạy.

—— Cô lên Gia Gia! Cô là sư tỷ cơ mà!

Nhiều hơn vài năm kinh nghiệm sao có thể cho thỏ ăn như vậy được! !

Lúc này, cách cô không xa, biên kịch Tăng Dĩnh của « Chiến Trường Sa » nhìn bộ dáng ủ rũ của cô, lặng lẽ đi tới.

Tăng Dĩnh tốt nghiệp chuyên ngành Kinh kịch Trung Quốc, quen biết Lâm Gia khi còn là sinh viên.

Bộ phim chiến tranh gián điệp « Liệp Ảnh » do Lâm Gia đóng vai chính do Tăng Dĩnh viết kịch bản, họ đã hợp tác nhiều lần, cả hai đã là bạn tốt của nhau.

Tăng Dĩnh kéo ghế qua, ngồi bên cạnh Lâm Gia, khẽ nói: “Sao vậy Gia Gia, hình như có chuyện không vui đúng không?”

Lâm Gia ngẩng đầu, nhìn thấy là cô ấy, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Không có gì đâu A Dĩnh tỷ, vui mà.”

Nói rồi cô nhin không được thở dài, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Em chỉ cảm thấy mình vô dụng quá, có diễn thôi mà cũng diễn không tốt, do em nên mới NG...”

Tăng Dĩnh an ủi: “Không có gì tệ cả, kỳ thật đã rất tốt rồi.”

“Chủ yếu là A Trăn yêu cầu tương đối cao với em, muốn mượn cơ hội này chỉ bảo em.”

“Thị đế cầm tay dạy bảo, khó có được đó?”

Nói rồi cô hất cằm ra hiệu bên cạnh, nói: “Em xem bên kia kìa, Tụ Phí Khắc trả tiền để học, A Trăn còn không thềm để ý cậu ta.”

Lâm Gia theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy người đóng vai anh rể Tần Thiếu Trạch trong phim lúc này vừa ăn cơm, vừa rướn cổ đọc lời thoại với Hứa Trăn.

Hứa Trăn thì cúi đầu, lay mớ rau trong hộp cơm, mặt không cảm xúc máy móc đọc thoại.

Hai người một người cuồng nhiệt, một người bình tĩnh, cảnh tượng trông rất buồn cười.

Lâm Gia thấy thế, nhìn không được bật cười.

Con người biên kịch Tăng Dĩnh đảo quanh, bỗng nhiên lấy laptop mình ra, giả hoạt cười nói: “Ai, Gia Gia, em muốn áp diễn với Hứa Trăn một lát không?”

Lâm Gia ngượng ngùng khẽ cười, nói: “Tỷ, em cũng phải có bản lĩnh đó mới được.”

Tăng Dĩnh vừa gõ chữ trên laptop, vừa nói: “Ai nha, chuyện như áp diễn, cũng phải xem diễn cái gì.”

“Mọi người đều có điểm mạnh và điểm yếu của họ, nếu em gặp được yếu tố bắc cầu phù hợp với em, cũng có thể sẽ diễn hay hơn Hứa Trăn luôn ấy chứ.”

Lâm Gia đưa tay nâng cằm, buồn bực nói: “Tỷ, em giỏi võ thuật, giỏi diễn cảnh khóc và giỏi nhớ lời thoại, ba điểm này, A Trăn đều giỏi hơn em.”

Tăng Dĩnh không để ý cô nữa, vẫn đang “lạch cạch” gõ phím.

Chương 840: Trạng Thái Rất Tốt

Khoảng hai ba phút sau, cô ấy mới quay laptop sang, để Lâm Gia xem màn hình trước mặt, nói: “Cảnh diễn xế chiều hôm nay, em thấy chị sửa như vậy, có được không?”

Lâm Gia nghe vậy thì sững sờ, nhìn chăm chú vào màn hình laptop, đọc vài đoạn, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Tăng Dĩnh nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, dương dương đắc ý nói: “Thế nào, thay đổi không nhiều, nhưng bốn lượng địch ngàn cân, bỗng nhiên thành điểm nhấn đúng không? ?

Lâm Gia ngơ ngác chỉ vào màn hình, nói: “Dĩnh tỷ.....”

“Chị chắc chắn cái này sẽ là ‘điểm nhấn’ sao?”

Tăng Dĩnh nhú mày, nói: “Em có thể diễn tốt thì gọi là điểm nhấn thôi! Quan tâm lý do làm gì?”

Nói rồi, cô ấy xách laptop của mình, nói: “Em không có ý kiến gì đúng không?”

“Không có ý kiến thì để chị đi hỏi đạo diễn một chút.”

Tăng Dĩnh cười nói: “Lúc trước có một cảnh đập phá cháy nổ không quay được, hôm qua đạo diễn Sở mới bảo chị viết lại phần này, bây giờ chị bổ sung phần này, vừa khéo.”

Dứt lời, cô ấy liền không nhanh không chậm đi tìm Sở Kiều Hùng thảo luận, Lâm Gia thì ngơ ngác nhìn bóng lưng của cô ấy, lộ ra biểu cảm hoài nghi cuộc đời.

Nửa giờ sau, sau khi đoàn làm phim thảo luận, cuối cùng quyết định lấy đoạn kịch bản này.

Phạm vi thay đổi cũng không lớn, chẳng qua là bởi vì một diễn viên đặc biệt gặp chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến một số cảnh trong đó phải bị xóa bỏ, cần bổ sung lại một đoạn nội dung khác sắp xếp như sự cố mà thôi.

Hứa Trần cầm kịch bản mới thay đổi, cảm thấy như không hề có sự thay đổi nào, rất là thần phục bản lĩnh của vị biên kịch tỷ tử này.

Câu chuyện liên quan là:

Đại hỏa Trường Sa, nhân vật nữ chính Hồ Tương Tương và người nhà cùng đi quê Tương Đàm tị nạn, lại bị lạc mất người nhà trên đường đi.

Cô Thanh Minh trú đóng ở Tương Đàm ngẫu nhiên gặp Hồ Tương Tương chạy nạn, giúp cô thoát khốn, cũng hộ tống cô về Tương Đàm.

Trên đường, Cô Thanh Minh nói về gia thế của cô, nói rằng, nghe nói Hồ gia ở Tương Đàm là nhà giàu, có trăm ngàn mẫu ruộng tốt, gia phong cũng tốt, đều là người đọc sách qua các thế hệ.

Hồ Tương Tương cho rằng hắn đưa mình về nhà, còn nói về gia thế, là có tình ý với mình.

Kết quả không nghĩ tới, khi Cô Thanh Minh đến Hồ gia, lại muốn mượn ân tình đưa cô trở về, đại diện quân trú đóng mua gạo của Hồ gia.

Hồ Tương Tương ở bên cạnh nghe trộm được đoạn đối thoại này, hu hu khóc lớn đi tìm tỷ tử, nói: “Em cho là hắn thích em, kỳ thật hắn chỉ muốn mua gạo nhà ta thôi!”

Hứa Trăn đọc đến chỗ này, nhin không được bật cười.

Một đoạn cổ sự thật đơn giản, hình tượng Hồ Tương Tương lập tức trở nên sinh động tươi sáng hơn.

Nhưng đọc tiếp, Hứa Trăn phải ngửa đầu nhìn trời, luôn cảm giác có chút kỳ quái chỗ nào đó.

Khí chất của Hồ Tương Tương cảm giác có chút quen thuộc.....

Có vẻ hình như từng thấy ở đâu đó? Giống ai ta?

.....

Buổi chiều hôm đó, tổ phim « Chiến Trường Sa » thật sự quay đoạn kịch bản mới vừa sửa chữa.

Đạo diễn Sở Kiều Hùng ngồi trước khu vực giám thị, chuyên chú nhìn Hứa Trăn và Lâm Gia diễn trước máy quay.

Không biết có phải do ảo giác không, diễn xuất của Lâm Gia từ đầu đến cuối vô cùng nổi bật.

Hứa Trăn chỉ nói một vài điểm chú ý với cô trước khi diễn, sau đó thì không chỉ đạo gì nữa, nhưng cả quá trình diễn xuất lại cơ hồ không có sơ suất gì.

Chỉ thấy, hai người lúc này đang ngồi nghỉ ngơi nói chuyện trong phòng.

Lâm Gia đóng vai Hồ Tương Tương cầm một miếng gạc ướt, cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí xử lý vết thương trên mu bàn tay của Hứa Trăn.

Hứa Trăn đóng vai Cố Thanh Minh thì ngồi thẳng ở đó, rũ mắt nhìn sợi tóc trên đỉnh đầu Lâm Gia, biểu cảm có chút xuất thần.

“Quê hương của cô là Tương Đàm sao?” Nửa ngày sau, Hứa Trăn nhẹ giọng hỏi.

Lâm Gia không ngẩng đầu, biểu cảm chuyên chú như cũ xử lý vết xước, nói: “Ừm, đúng vậy.”

“Tôi nghe nói...” Hứa Trăn nói, “Gia đình giàu có nhất ở Tương Đàm là nhà họ Hồ, trong nhà buôn bán gạo.”

Lâm Gia nghe nói như thế, ngẩng đầu, nhếch miệng cười với hắn nói: “Là nhà tôi đó.”

Dứt lời, cô lại một lần nữa cúi đầu, nói: “Chương quỹ là ông nội cả của tôi, cũng chính là anh hai của ông nội tôi.”

Hứa Trăn do dự chỉ chốc lát, lựa từ nói: “Nghe nói, Hồ gia là một gia đình giàu có ở Tương Đàm, thế hệ đều là người có học thức. Sản nghiệp tổ tiên có trăm ngàn mẫu ruộng tốt, nổi tiếng về sản xuất gạo tại vùng Tương Đàm.”

“Ha ha...” Lâm Gia cười xua tay, nói, “Quá khen a, cũng không nổi tiếng như vậy đâu.”

Trong lúc nói chuyện lúc, trong mắt cô xuất hiện một tia đắc ý, nói: “Anh tới đây đúng lúc đó.”

“Năm nay vừa thu hoạch lúa, đến Hồ gia rồi, tuyệt đối đừng từ chối, nhất định phải ở lại ăn một bữa cơm đó.”

“Mới vừa thu hoạch lúa, mùi gạo thơm xông vào mũi” Lâm Gia khẽ hắt cằm, trong mắt tràn ngập ý khoe khoang, nói, “Ăn cơm không thôi cũng có thể ăn ba chén lớn!”

“...”

Trong trường quay, đạo diễn Sở Kiêu Hùng vuốt cằm, xem cảnh diễn này, có chút hài lòng gật đầu.

—— Chiều nay trạng thái của Gia Gia rất tốt!

Thần sắc chuyên chú, động tác tinh tế, cả người có vẻ linh động hơn so với bình thường.

Một đoạn đối thoại dài, hai người chỉ quay một lần đã qua, sau một vài cảnh quay cận cảnh, đoàn phim nhanh chóng chuyển sang cảnh quay tiếp theo.

Chương 841: Tới Cầu Lương

Cô Thanh Minh đưa Hồ Tương Tương về lão trạch của Hồ gia ở Tương Đàm, người Hồ gia nhiệt tình tiếp đãi hắn, cũng biểu thị vô cùng cảm kích đối với chuyện hắn đưa Tương Tương về nhà.

Nhưng sau khi đưa người về nhà, Cố Thanh Minh không lập tức rời đi, mà là do dự ám chỉ với lão thái gia Hồ gia, có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ông.

“Hồ lão tiên sinh, tôi trước tiên xin tự giới thiệu...”

Trong lão trạch của Hồ gia, Hứa Trăn đóng vai Cố Thanh Minh thân mặc nhung trang, thẳng tắp đứng trước người Hồ lão thái gia, thần sắc cung kính nói: “Tôi là Cố Thanh Minh của Sư đoàn 1 Quân đoàn 5 mới thành lập.”

Hồ lão thái gia tóc đã bạc phơ ngồi bên cạnh bàn bát tiên, tươi cười chân thành gật đầu, nói: “Cố trưởng quan, cảm ơn ngài đưa Tương Tương nhà tôi về, lão hủ vô cùng cảm kích.”

Nói rồi, ông chỉ tay vào ghế dựa bốn chân bên cạnh, nói: “Ngồi, ngồi đi.”

Mà Hứa Trăn thì không hề ngồi xuống, vẫn đứng nghiêm như cũ, nghiêm mặt nói: “Bảo hộ bình dân là trách nhiệm của quân nhân, Hồ lão tiên sinh không cần phải khách khí.”

Tay Hồ lão thái gia chống gậy, ngẩng đầu nhìn tiểu hỏa tử trẻ tuổi trước mắt, khuôn mặt hòa ái nói: “Tôi nghe nói, Cố trưởng quan trước đây là người quen cũ của Tương Tương nhà tôi?”

Ngay lúc đó, trên hành lang ở ngoài cửa, Lâm Gia đóng vai Hồ Tương Tương đang bung ầm trà đi về phía này, nhưng khi nghe được đoạn đối thoại này, lại vô ý thức dừng chân.

Cô lén lút thò đầu ra, sau đó lại nhanh chóng rút về, cứ như vậy im lặng đứng ở trước cửa.

Mà lúc này, trong sảnh Hứa Trăn tựa hồ không ngờ ông sẽ nói tới chuyện này, chân chờ nhẹ gật đầu, nói: “Đúng vậy, khi ở Trường Sa thì quen biết, một số thời điểm.”

Hồ lão thái gia cười to nói: “Tôi nghe nhóm tiểu bối trong nhà đề cập, trước đây Tương Tương đã từng nói muốn được làm mai với Cố trưởng quan.”

“Hiện giờ cơ duyên xảo hợp, cậu lại cứu Tương Tương một mạng, thật sự duyên phận rất sâu đấy.”

Nói rồi, ông dừng lại một chút, chậm rãi hỏi: “Không biết, Cố trưởng quan đã từng có hôn phối chưa?”

Hứa Trăn ngẩn ra, vô ý thức cúi thấp đầu, bên tai hơi phấp hờng, thấp giọng nói: “Ách, chưa từng...”

“Ha ha ha...”

Hồ lão thái gia thấy thế, cười vô cùng thoải mái, lại lần nữa đưa tay chỉ vào ghế, nói: “Tiểu Cố à, không cần khách khí, ngồi đi, ngồi đi nào.”

“Cậu mới vừa nói có việc cần thương lượng với tôi, đến tốt cùng là chuyện gì?”

Nói đến đây, Hứa Trăn mới rút cuộc biểu lộ vẻ nghiêm túc một lần nữa, thần sắc khẩn thiết nói: “Hồ lão tiên sinh, Cố mỗ tới đây, là muốn hướng ngài cầu lương.”

Ý cười trên mặt Hồ lão thái gia lập tức cứng đờ.

Cùng lúc đó, Lâm Gia đang ở ngoài cửa nghe lén cũng không khỏi sửng sốt.

Mà Hứa Trăn đóng vai Cố Thanh Minh không để ý đến này đó, nửa người trên của hắn hơi nghiêng về phía trước, lo lắng nói: “Bây giờ trận chiến đang diễn ra ác liệt, hỗ trợ hậu cần có liên quan trực tiếp đến tình hình chiến đấu ở tiền tuyến.”

“Bây giờ Quân đoàn 5 của chúng tôi đang thiếu lương thực trầm trọng, hy vọng Hồ lão tiên sinh có thể bán cho chúng tôi một ít gạo, giải quyết vấn đề no ấm của các chiến sĩ tiền tuyến.”

“Tôi biết rằng đề cập đến vấn đề này vào lúc này sẽ bị nói là muốn trả ơn, nhưng là...”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Gia bụng nước trà ngơ ngác đứng ở trước cửa, nghe Cố Thanh Minh nói lời này, biểu cảm trên mặt từ ngơ ngác, đến xấu hổ, lại tủi thân.

Cô mím môi cúi thấp đầu, hốc mắt phấp hờng, nước mắt đảo quanh trong mắt.

Lâm Gia nghe thế thì không nghe nổi nữa.

Cô nâng tay áo lau nước mắt, cúi thấp đầu, len lén chạy dọc theo hành lang, cuối cùng vẫn không vào trong căn phòng đó.

...

“Cắt!”

Sau khi quay xong một cảnh, các diễn viên chính trong cảnh đó ra khỏi phim trường và đến bên lề để xem đoạn phim vừa quay.

“Ai nha, mức độ của cảnh vừa rồi mà Gia Gia khóc, quá tuyệt, quả thực hoàn mỹ!”

Đạo diễn Sở Kiều Hùng vừa khen, vừa phát lại cảnh quay vừa rồi.

Mà Lâm Gia thì lau nước mắt, xem cảnh diễn của mình vừa nãy, ử rử cúi đầu cười, tâm tình có chút phức tạp.

Diễn... Nói như thế nào đây, thực sự là khóc hăng say...

Trong phim phát tiết một chút, thoải mái hơn nhiều, lại cảm thấy đồng bệnh tương liên với Hồ Tương Tương, cũng không biết nên thương hại ai đây...

Cô vừa định tự giễu hai câu, nhưng khi quay đầu thì thấy, phát hiện A Trăn không ở chỗ này.

“Ui, A Trăn đâu?” Lâm Gia quay đầu hỏi.

Sở Kiều Hùng như không có việc gì xua tay, nói: “A, lát nữa cậu ấy vẫn còn một vài cảnh quay nữa, vì vậy đi trang điểm lại rồi.”

Lâm Gia nghe nói thế, thấy kỳ quái chỗ nào đó, nhưng cũng không tiện hỏi, đành phải tiếp tục xem cảnh quay vừa rồi.

Nhưng mới vừa xem, cô mới phát hiện, sau khi mình bật khóc chạy đi, trong đại sảnh, Cố Thanh Minh và Hồ lão gia tử thế mà còn nói thêm một đoạn.

Mà đoạn đối thoại này, không có trong kịch bản trong tay cô.

.....

Tổ quay phim của « Chiến Trường Sa », ngoại trừ Hứa Trăn, mỗi người sẽ có kịch bản nhân vật, mà không phải là toàn bộ kịch bản.

Chuyện này cũng không có gì đáng trách.

Bởi vì « Chiến Trường Sa » thuộc về hình tượng một lớp nhân vật, mỗi nhân vật chủ yếu đều có riêng câu chuyện xưa của

mình, lấy toàn bộ kịch bản cũng không làm gì cả.

Nhưng làm Lâm Gia không ngờ là, đoạn vừa mới sửa chữa, thể mà cũng giống như thế.

—— biên kịch Tăng Dĩnh cho mình xem, chỉ là phần kịch bản của nhân vật Hồ Tương Tương, mà không phải là toàn bộ.

Mấy chỗ mà cô không thấy, Cố Thanh Minh còn có rất nhiều phân diễn phụ.

Chương 842: Vượt Mong Đợi

Lâm Gia ngồi phía trước khu quan sát, nhìn Hứa Trăn trong màn ảnh, ngơ ngác xuất thần.

“Nếu Cố trưởng quan cũng biết đây là đề trả ơn...”

Bên cạnh bàn bát tiên, Hồ lão thái gia chống quải trượng, run rẩy đứng lên, ánh mắt nhìn Hứa Trăn hơi không vui, nói: “Vây lão hủ dứt khoát cũng nợ một lần ân tình, hỏi cậu chuyện này.”

Hứa Trăn nói: “Mời lão tiên sinh nói.”

Hồ lão thái gia khom người, liếc mắt nhìn hắn, nói: “Cố trưởng quan cảm thấy Tương Tương nhà tôi như thế nào?”

“Hồ gia chúng ta, có thể có được mối hôn sự này không?”

Thần sắc Hứa Trăn ngẩn ra, nhìn thẳng vào ánh mắt của Hồ lão tiên sinh.

Hắn chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn rũ mắt, nói: “Nhận được nâng đỡ của Hồ lão tiên sinh, văn bối thật sự thấy rất vinh hạnh.”

Nói chuyện lúc, ánh mắt hắn dần tối lại, nói: “Nhưng, Cố mỗ tạm thời không định cưới vợ.”

Hồ lão thái gia hừ lạnh một tiếng, nói: “Không muốn gao nữa sao?”

Thần sắc Hứa Trăn trình trọng nói: “Công ra công, tư ra tư, không thể nhập làm một được.”

Nói rồi, ánh mắt của hắn ảm đạm, trong lòng cảm thấy mấy phần bi thương.

“Chiến dịch lần trước, quân phòng thủ hao tổn hơn nửa.”

Hứa Trăn thấp giọng nói: “Trường Sa thành... Lại có thêm hơn hai ngàn quả phụ.”

“Ai cũng không biết trận này khi nào mới có thể kết thúc, ai cũng không biết mình có thể sống đến ngày nào, sao phải làm lơ thanh xuân của người khác?”

Hắn ngẩng đầu lên, bên trong tươi cười mang theo vài phần đắng chát, ôn nhu nói: “Tương Tương trẻ tuổi, xinh đẹp, lại thông minh, là cô nương cực tốt, có biết bao người muốn cưới?”

Hứa Trăn khe khẽ lắc đầu, nói: “Cố mỗ... Cũng không phải người kết duyên phù hợp của cô ấy.”

...

Cuối cùng, hai bên không đàm phán được vấn đề mua gạo..

Hồ lão thái gia quyết định, muốn thiết yến khoản đãi Cố Thanh Minh, cảm kích hắn đưa Hồ Tương Tương về nhà, đối thoại của hai người cứ như vậy tan rã trong không vui.

Nhưng Lâm Gia xem cảnh quay này, lại lờ mờ cảm giác được, lúc này Cố Thanh Minh đối với Hồ Tương Tương, cũng không phải là hoàn toàn không có cảm tình.

Hắn chắc là, hình như, cũng có một chút hảo cảm với Tương Tương? ?

Lâm Gia không dám chắc chắn.

Bởi vì lời nói vừa rồi kia, cô không phân biệt được Cố Thanh Minh đến cùng đang ưu sầu vì chiến tranh, hay đang buồn khổ vì cảm tình cá nhân.

Lúc này, Hứa Trăn mới vừa đi trang điểm đã một lần nữa quay lại trường quay.

Đạo diễn Sở Kiều Hùng lập tức triệu tập nhân viên các tổ ai vào chỗ này, chuẩn bị cho loạt cảnh tiếp theo.

Xuất diễn của Lâm Gia đã xong, lúc này cô dứt khoát ngồi phía sau đạo diễn, lấy thân phận người xem đứng xem cảnh quay này.

Kịch bản trong tay cô không có kịch bản của cảnh quay này, hoàn toàn không biết kịch bản là gì, không khỏi có chút tò mò.

“Ba!”

Một lát sau, một tiếng lách cách, chính thức bắt đầu quay.

Hứa Trăn vai Cố Thanh Minh được tô tía dẫn dắt đi vào hậu viện Hồ gia, mà lúc này, Hồ nãi nãi với mái tóc bạc, vóc dáng thấp bé đi tới trên hành lang, bỗng nhiên gọi hắt lại, nói:

“Thanh Minh!”

Hứa Trăn dừng bước quay đầu, nhìn thấy là vị lão nhân gia này, lễ phép gật đầu thăm hỏi bà, nói: “Hồ lão phu nhân.”

Trong tay Hồ nãi nãi cầm chén trà, bước chân tập tễnh đi tới chỗ Hứa Trăn, đưa chén trà cho hắt, tươi cười ôn hòa nói:

“Đến đây, uống ngụm trà nóng.”

Hứa Trăn nghe lời tiếp nhận chén trà, nói tiếng cảm ơn với lão nhân gia.

Hồ nãi nãi thở dài, nói: “Chuyện gạo, bà sẽ thay cháu nghĩ cách.”

“Ra chiến trường để chiến đấu với lũ quỷ, cũng không thể bụng đói được.”

Bà nói rồi ngẩng đầu lên, ngửa đầu nhìn Hứa Trăn trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ áy náy, nói: “Cháu ngoan, trước kia là mắt nãi nãi bị mù, cháu là người tốt, là tôn nữ của bà không xứng với cháu.”

Hứa Trăn vội vàng lắc đầu, nói: “Ngài nói quá lời.”

Hồ nãi nãi nhìn hắt, trong mắt tràn đầy thương tiếc, nói: “Một mình cháu đến đây đánh trận, lẻ loi trợ trợ, cũng không có người thân chiếu cố.”

“Cháu có cưới Tương Tương hay không đều không quan trọng, nếu không chê, thì gọi bà một tiếng ‘Nãi nãi’, sau này, xem Hồ gia như nơi nghỉ chân là được.”

“Bà không chiến đấu với lũ quỷ được, nhưng ta có thể giặt quần áo nấu cơm, có thể để nhóm các cháu ăn uống no đủ ra chiến trường.”

Hứa Trăn nghe được lời nói này, hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên, nửa ngày, rốt cuộc thấp giọng nói: “Nãi nãi!”

Hồ nãi nãi nghe thấy tiếng gọi này, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn như nở hoa.

“Ai, cháu ngoan...”

Bà kéo tay Hứa Trăn, nhìn dây cột tóc màu vàng nhạt dùng để cố định miệng vết thương trên tay hắn, nói: “Nãi nãi hỏi cháu, cháu có thích Tương Tương không?”

Hứa Trăn cúi thấp đầu, trầm mặc nửa ngày, khẽ gật đầu.

Hồ nãi nãi tràn đầy vui vẻ trong lòng, nói: “Thích con bé, vậy cưới con bé đi.”

Bà nhẹ nhàng sờ dây cột tóc, nói: “Tương Tương có ý với cháu, Hồ gia chúng ta cũng chọn trúng cháu là con rể rồi.”

“Cháu ở phía trước tuyến đánh trận, chúng ta làm hậu thuẫn cho cháu.”

“Hồ gia chúng ta không có người tham sống sợ chết, nếu nhìn trúng cháu, thì sẽ không hối hận. Cháu không cần cố kỵ nhiều như vậy.”

Hứa Trăn trầm mặc thật lâu, thanh âm hơi có vẻ khàn khàn nói: “Nãi nãi, nếu có một ngày như vậy...”

“Đánh trận kết thúc, cháu còn sống, Tương Tương còn nguyện ý chờ cháu” Nói rồi, hắn ngẩng đầu lên, nhìn lão nhân trước mắt, cười nói, “Cháu sẽ cưới cô ấy.”

...

Cảnh quay đã quay xong, Hứa Trăn đi vào lễ, muốn xem hiệu quả của cảnh quay này như thế nào.

Nhưng mà hắn còn chưa tới gần thì liền nhìn thấy người chung quanh máy quay đều ngơ ngác, khóe miệng mang theo nụ cười quỷ dị.

Hứa Trăn cảm giác có chút kỳ lạ, vừa định nói một câu, chỉ nghe đạo diễn Sở Kiều Hùng chắc chắn thở dài: “Ai nha, chắc chắn, Cố Thanh Minh thì ra là người như vậy sao...”

“Cảnh này được đây.”

Biên kịch Tăng Dĩnh bên cạnh cũng cười vô cùng cổ quái, nói:
“Diễn rất hay, tốt hơn tôi mong đợi.”

Mà sư tử Lâm Gia nhà mình thì nằm sấp ở phía trước khu quan sát, ngoẹo đầu, hai tay nâng má, nhìn hình ảnh trên màn hình, cười có chút ngây ngốc.

Hứa Trăn: “...”

“Khụ...” Hần chỉ phải hắng giọng một cái, nói với Sở đạo,
“Sở đạo? Cảnh quay vừa rồi, qua không?”

Sở Kiều Hùng chớp chớp mắt, nói: “Qua, ừm, tất nhiên là qua rồi.”

Nói xong, cầm lấy bộ đàm, kêu: “Cảnh thứ 287, diễn viên chờ lên sân khấu, các tổ chuẩn bị!”

Theo từng tiếng Sở đạo phân phó vị trí, trạng thái quý dị vừa rồi rốt cuộc bị phá vỡ, cảnh quay lại bắt đầu chạy với tốc độ cao.

Tuy nhiên, bên lề luôn có một vài kẻ lười biếng, thì thầm điều gì đó.

“Phía sau vẫn là này đoạn chứ?”

“Đúng đúng đúng, vẫn ở lão trạch Hồ gia.”

“Vừa nãy Tương Tương có nghe được đoạn đối thoại này không, Hồ nãi nãi sẽ nói cho cô ấy sao?”

“Ha ha, Gia Gia em cũng không biết đúng không?”

“Dừng lại đi! Dĩnh tỷ chị đừng spoil nữa!”

“...”

Hứa Trăn, người đang chuẩn bị quay lại phim trường, cạn lời khi nghe thấy cuộc trò chuyện xung quanh.

Nói đi, các đồng chí...

Đây là trên trường quay hay trên ghế sofa trước TV ở nhà hả?
? ?

.....

Ngày 16, đoàn phim « Chiến Trường Sa » đã hoàn thành công việc của mình và hoàn thành tất cả các cảnh quay trong ngày

trước tám giờ.

Đương nhiên, điều này không chỉ do thể trạng diễn viên tốt mà cũng do cường độ quay phim của đoàn phim cũng không lớn.

Chỉ là nội dung hai mươi tám tập, chu kỳ quay phim chỉ cần 3 tháng rưỡi.

So sánh với việc quay bốn tháng cho năm mươi tư tập của « Lang Nha Bàng », có thể nói là tương đối dư dả.

Cũng vì như thế, đoàn phim « Chiến Trường Sa » có rất nhiều thời gian để tinh chỉnh và xem xét kỹ lưỡng nhiều lần, cố gắng làm cho ra dáng một bộ phim truyền hình kinh phí cao.

Nhưng, khiến Hứa Trăn có chút hồ thẹn là, tháng sau hắn còn phải xin phép nghỉ với đoàn phim để đi công chuyện.

Chương 843: Triển Lãm

Liên hoan phim Kim Kê năm nay sẽ chính thức khai mạc vào ngày 3 tháng 9. Sau khi Hứa Trăn nhìn thấy danh sách đề cử, hắn đã kịp thời liên lạc với đoàn làm phim, điều chỉnh trước kế hoạch quay phim và có thời gian rảnh vào ba ngày đầu tháng 9.

Có nhiều chuỗi hoạt động trong liên hoan phim như diễn đàn đạo diễn, salon sản xuất, diễn đàn đạo diễn trẻ, triển lãm điện ảnh, v.v..

Nhưng hơn phân nửa mấy hoạt động đó không có quan hệ gì với Hứa Trăn, hắn cần phải tham gia cũng chỉ có lễ tuyên dương người được đề cử ngày 4 và lễ trao giải vào ngày 5 mà thôi.

—— Đúng vậy, những người đề cử sẽ có một lễ tuyên dương đặc biệt.

Ban tổ chức cũng sẽ cấp giấy chứng nhận và cúp cho những người này.

Đó là lý do tại sao nói rằng bản thân được đề cử giải Kim Kê cũng là một loại giải thưởng, việc đề cử đã thể hiện sự đánh giá cao của giới chuyên môn đối với người này.

Trên thực tế, có rất nhiều người xung quanh Hứa Trăn đã giành được chiếc cúp đề cử của giải Kim Kê, ví dụ như Tô Nghiênn đóng vai Đàm Tiên Nhi trong bộ phim « Sấm Quan Đông », sư huynh Tống Úc nhà mình, thậm chí “Tỷ phu” Tần Thiều Trạch cũng đã từng lấy được.

Càng không cần phải nói tới Hào ca, bốn lần được đề cử “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”, một lần được đề cử “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, với 5 chiếc cúp đề cử sáng giá, y chắc chắn có thể được gọi là nhân vật số 1 trong danh sách này.

Hứa Trăn cũng rất mong chờ chiếc cúp này, hiện hấn đã nhờ các đồng nghiệp trong công ty giúp mình dọn dẹp tủ trưng bày trước.

Đây là đề cử đầu tiên hấn nhận được trong lĩnh vực điện ảnh, nó có ý nghĩa rất lớn, nhất định phải được đặt ở vị trí nổi bật.

...

Ngày 16 tháng 8, Hứa Trăn đi ngủ rất sớm, nhưng đám người Thái Thực Tiễn, Kiêu Phong, Chu Hiểu Mạn lại một đêm không ngủ.

—— bọn họ đang chờ phòng vé ngày đầu tiên « Thất Cô ».

Do quảng bá tốt ở giai đoạn đầu và đủ điểm bán, bộ phim này đã được các rạp chiếu lớn nhất trí ủng hộ.

Tỷ lệ suất chiếu trung bình trong ngày công chiếu đạt khoảng 33%, cũng được coi là có mặt mũi.

Hứa Trăn cũng rất quan tâm chuyện này, nhưng có quan tâm đi nữa cũng không ngủ trể, tối đa chỉ có thể dậy sớm.

Bởi vậy, rạng sáng ba giờ ngày 17 hấn đã dậy, chuyện đầu tiên hấn làm sau khi tỉnh dậy là cầm điện thoại lên, nhấn mở cái tin Chu Hiểu Mạn ba giờ trước gửi cho mình.

Sau đó, nhìn thấy một chuỗi chữ số:

3847.61 vạn.

Hứa Trăn sửng sốt, đưa tay đếm chuỗi chữ số này.

—— Không sai, hơn ba ngàn vạn, gần bốn ngàn vạn.

Hứa Trăn vốn còn đang mơ hồ thì “Đùng” một tiếng liền nhảy dựng trên giường.

Hai năm qua rạp chiếu phim thực sự mở rộng không ít, hơn nữa lúc này vừa lúc là kỳ nghỉ hè nóng nực, hơn nữa còn là ngày nghỉ cuối tuần....

Nhưng, hơn ba ngàn tám trăm vạn sao? ?

Hắn vội vàng thoát khỏi giao diện tin nhắn, nhấn mở phần mềm thống kê phòng bán vé trong thời gian thực.

Do cộng thêm dữ liệu từ file lúc nửa đêm ngày 17 nên con số này hiện đã vượt quá 4000 vạn.

Chỉ số quá mức khổng lồ cộng thêm ảnh hưởng chưa tính ngủ, Hứa Trăn chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Quá bất ngờ...

May mắn hắn không ký thỏa thuận phát hành bảo lãnh 200 triệu trước đó, quả nhiên, vẫn là Thái thúc hữu dũng hữu mưu, cao minh hơn người! !

Sau hai ba phút nhìn chằm chằm chỉ số nhảy lên trên điện thoại, Hứa Trăn nhoen miệng cười, nhảy xuống giường.

Ừm... trước đó đã bàn bạc, nếu có thể vượt quá 200 triệu nhân dân tệ, thì phần dư sẽ được quyên góp cho tổ chức tình nguyện “Em bé về nhà” được đề cập trong phim dưới hình thức quỹ.

Dù sao cũng là phim công ích, mục đích là vì làm chút chuyện, không phải vì kiếm tiền.

Nhưng bất kể nói thế nào, vẫn phải cảm ơn người hâm mộ đã ủng hộ.

Hứa Trăn bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, định học vào buổi sáng với gió sớm mùa thu, rồi ra ngoài tập thể dục.

Hôm nay tiết buổi sáng sẽ không niệm « đại bi chú », niệm « vô lượng thọ kinh » đi.

Cầu mong cho những ai đang trên đường đi tìm người thân của mình được trường thọ mạnh khỏe, không gặp tai ương, khó khăn và sớm được đoàn tụ với gia đình.

...

Hứa Trăn thật không ngờ, bộ phim đạt thành tích phòng vé cao nhất của hần cho đến nay sẽ là một bộ phim công ích.

Phòng bán vé ngày đầu của « Thất Cô » là ba ngàn tám trăm vạn, đột phá 100 triệu trong ba ngày, đột phá 200 triệu trong 9 ngày.

Đến tháng 9, đêm trước lễ khai mạc Kim Kê, tổng doanh thu phòng vé cán mốc 300 triệu.

So với hai bộ phim thương nghiệp « Dương Gia Tướng » và « Tú Xuân Đào » còn cao hơn.

Hứa Trăn lúc này mới hiểu được, cái gì gọi có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh.

Phòng vé thế nào, nhiều khi cũng tùy duyên.

Ngày mùng 3 tháng 9, Hứa Trăn rời khỏi đoàn phim « Chiến Trường Sa », đi máy bay đến thành phố tổ chức lễ trao giải Kim Kê năm nay: thành phố Lư Giang, Huệ châu.

Đây là lần thứ hai hần tới thành phố này, lần trước tới, là khi « Tam Quốc » được phát sóng, Hứa Trăn tới đài truyền hình Nghênh Khách Tùng tham gia vào phòng phát sóng trực tiếp của bọn họ.

Từ Hạo Vũ, người đã giành được “Giải thưởng tiên bộ nhất”, đến sớm hơn hần một bước, vốn dĩ anh ta muốn đón ở sân bay nhưng bị Hứa Trăn từ chối một cách dứt khoát..

Chuyện thăng nhãi này dụng hư Bugatti năm đó Hứa Trăn còn nhớ rõ ràng.

Hơn nữa đáng buồn là, chuyện này hần không nghe từ Từ Hạo Vũ, mà là thấy trên tin tức, lúc ấy nhìn thấy bộ dáng vô cùng thâm trầm của chiếc xe, Hứa Trăn chỉ muốn, về sau ngàn vạn không thể ngồi xe do Từ Hạo Vũ lái được.

Trừ phi đó là xe kéo.

Ngày 3, Hứa Trăn vào ở khách sạn do ban tổ chức Kim Kê sắp xếp.

Hần không có lịch trình trong ngày, hầu hết những người hần quen biết vẫn chưa đến, vì vậy hần không có việc gì để làm,

hắn chỉ đơn giản là đến địa điểm triển lãm phim của liên hoan phim.

Có thư mời khách quý trong tay, tất cả các bộ phim đều xem miễn phí phúc lợi này không tồi.

Buổi chiều được chia thành ba phòng triển lãm, phòng triển lãm thứ nhất trưng bày 80 bộ phim lọt vào danh sách đề cử giải Kim Kê lần này, phòng triển lãm thứ hai là các tác phẩm điện ảnh nước ngoài và phòng triển lãm thứ ba là một số phim cổ trang kinh điển phiên bản phục chế 4K.

Đứng trước tấm áp phích lớn ở lối vào phòng triển lãm, Hứa Trăn lướt qua danh mục tác phẩm và tình cờ nhìn thấy một cái tên quen thuộc trên đó:

« Trí Thủ Uy Hồ Sơn ».

Vào đầu năm tới, phiên bản 3D của đạo diễn Từ Văn Quang « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » sẽ được ra mắt, hắn sẽ đóng vai Dương Tử Vinh trong phim.

Bởi vậy, lúc này nhìn thấy cái tên này, Hứa Trăn không hiểu sao cảm thấy cực kì thân thiết.

Nhìn đồng hồ, vừa vặn xế chiều hôm nay sẽ chiếu.

Hứa Trăn vô cùng thích thú đi đến phòng triển lãm thứ ba, định thưởng thức bộ phim kinh kịch kinh điển từng được cả một thế hệ ghi nhớ này.

Chương 844: Đồng Lão Gia Tử! !

Buổi chiều hai giờ rưỡi, Hứa Trăn đã đổi vé xem phim bằng thư mời và định xem phiên bản “Trí Thủ Uy Hồ Sơn” đã được khôi phục độ nét cao.

Bởi vì chịu sự ảnh hưởng của sư phụ Liễu Nhiên hòa thượng, mà lúc còn nhỏ Hứa Trăn đã xem qua bộ phim điện ảnh này, mà còn xướng đoạn kinh kịch thì đã nghe không biết bao nhiêu lần trong máy ghi âm.

Nhưng điều đó không thể ngăn cản hắn đi xem một lần nữa.

Cái gọi là kinh điển, chính là mỗi lần xem lại có cảm giác mới, càng phẩm càng có hương vị.

Sau khi tiến vào phòng chiếu phim, Hứa Trăn cúi đầu, kéo khẩu trang lên và tìm chỗ ngồi dựa trên thứ tự dãy được dán ở mép đầu hàng ghế.

Nhà hát này mới được xây dựng cho Giải thưởng Kim Kê năm nay và đây là lần đầu tiên công chiếu loại triển lãm này cho công chúng.

Khán phòng mới được xây dựng có thiết kế mạnh mẽ và những chiếc ghế bọc da màu xám đậm trông khá có khuynh hướng cảm xúc.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Trăn có chút thất vọng chính là, người đến xem phim điện ảnh này lại không nhiều.

Không gian bên trong rạp không lớn lắm, người ngồi thưa thớt, phần lớn ghế trống, rất khác với tình cảnh của những bộ phim nổi tiếng kia.

Hơn nữa nhìn thoáng qua, trong sảnh phần lớn đều là lão già tóc hoa râm, còn có một số khách nước ngoài.

Khi Hứa Trăn đi ngang qua hàng ghế thứ tư và thứ năm, hắn vô tình liếc nhìn một nhóm khán giả lớn tuổi đang ngồi ở đây.

Nhưng khi vừa nhìn thấy thì hắn liền theo bản năng dừng bước.

—— chỉ thấy, ở giữa hàng thứ tư, một vị lão nhân mặt tròn, thân hình hơi lùn đang ngồi ở đó.

Vị lão gia này khoảng chừng 80 tuổi, tóc bạc thưa thớt trên đỉnh đầu, mang theo kính gọng vàng, khuôn mặt tuy già nua nhưng nét mặt hồng hào, đầy sức sống.

Hứa Trăn sửng người.

Vị này, là.....? !

Đúng lúc này, các vị lão nhân ở xung quanh cũng chú ý đến người thanh niên đang đứng này.

Hứa Trăn và vị lão nhân kia bốn mắt nhìn nhau, ai ai cũng nheo mắt.

“Xin chào, mạo muội quấy rầy một chút.....”

Hắn cúi người xuống, nhỏ giọng nói: “Xin hỏi, ngài là Đồng lão sư sao?”

Lão nhân mặt tròn nghe được lời này thì mỉm cười gật đầu một cái.

Ngay lập tức, hai mắt của Hứa Trăn liền tỏa sáng.

Thật là!

——Diễn viên đóng vai Dương Tử Dung trong “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, Đồng Tương Linh, Đồng lão gia tử!

Ông ấy đặc biệt đến đây để xem bản đã được phục hồi sao?

Nhìn thấy vị nghệ sĩ mà mình chỉ mới thấy trên băng ghi hình khi còn nhỏ, hiện tại lại xuất hiện ngay trước mắt, Hứa Trăn kích động đến không được.

Hắn vội vàng lấy ra một cuốn sổ nhỏ trong túi, cung cung kính kính muốn xin chữ ký của lão gia tử.

Lão gia tử nhoẻn miệng cười, tiếp nhận cuốn sổ, ký tên: “Tuổi còn trẻ như vậy, nhưng lại yêu thích “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”?”

Trong mắt Hứa Trăn hiện lên vẻ hưng phấn, gật đầu nói: “Yêu thích, từ nhỏ đã xem, vô cùng thích.”

Một lát sau, lão gia tử ký tên xong, lại trả cuốn sổ lại cho hắn.

Hứa Trăn không dám quấy rầy ông, sau khi cười nói lời cảm tạ thì liền ôm cuốn sổ cáo từ rời đi.

—— Thật vinh hạnh!

Thế mà có thể cùng “Dương Tử Dung” cùng nhau xem “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” !

Cũng may đến sớm một ngày, nếu không làm sao bắt được cơ hội ngàn năm có một này?

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn nhếch miệng cười, dùng di động chụp lại chữ ký, sau đó gửi cho Liễu Nhiên hòa thượng.

“Ong ong!”

Một lát sau, điện thoại hơi rung lên.

Hứa Trăn click mở thì thấy sư phụ gửi tin hồi đáp: “Đồng thí chủ có khỏe không?”

Hắn quay đầu nhìn bộ dáng lão gia tử đang cười đùa vui vẻ với các bằng hữu xung quanh, vội gõ chữ trả lời: “Khỏe mạnh, tinh thần cũng rất tốt.”

Sư phụ nhanh chóng gửi tin nhắn lại: “Thiện tai, nhớ niệm phong cẩn thận, sau đó gửi về cho sư phụ.”

Hứa Trăn: “.....”

Yên tâm đi, niệm phong, phòng va chạm, bảo hiểm, khẳng định đều đầy đủ cho ngài.

.....

Chỉ chốc lát sau, Hứa Trăn tìm thấy chỗ ngồi của mình ở hàng cuối cùng của khán phòng.

Thấy hắn ngồi xuống, vài người bạn quốc tế với mái tóc nâu, đôi đồng tử nâu và hốc mắt sâu cách đó không xa quay đầu lại, mỉm cười gật đầu với hắn rồi thuận thực nói “Xin chào”.

Hứa Trăn lễ phép đáp lại.

Nghĩ lại thì, những người này có lẽ là đoàn phim đến tham gia triển lãm ảnh điện ảnh Kim Kê đúng không?

Bất quá thật đáng tiếc, Hứa Trăn không xem nhiều phim điện ảnh nước ngoài, cũng không biết nhiều về đội ngũ đằng sau hậu trường, do đó hắn không thể biết bọn họ là ai.

Còn vài phút nữa mới bắt đầu chiếu phim, những người này hiện tại đang lật xem sách tuyên truyền của triển lãm ảnh điện ảnh.

Sách tuyên truyền bằng năm thứ tiếng này giới thiệu sơ lược về bối cảnh câu chuyện, nội dung chính và hình thức nghệ thuật của “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, thuận tiện cho người hâm mộ điện ảnh và bạn bè khắp nơi đến xem phim.

Hứa Trăn rảnh rồi không có việc gì, đơn giản cũng cúi đầu xem nội dung bên trong sách tuyên truyền.

“A...Hứa, cái kia, Cố Thanh Minh?”

Nghe được tiếng gọi, hắn có chút kinh ngạc mà ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy, một người trẻ tuổi mày rậm mắt to đang nghiêng người trên chiếc ghế da, nhướng mày nhìn chính mình.

——Hóa ra là Lâm Hiểu Ba, diễn viên của đoàn phim “Triệu Long Truyền Kỳ”.

Bởi vì hai nhà đoàn phim này đều đóng đô ở Hoành Châu, lại từng có không ít giao lưu, gần đây Hứa Trăn còn gặp Lâm Hiểu Ba rất nhiều lần, quan hệ cũng tính quen thuộc.

Chương 845: Xưởng Kịch Trong Rạp

“Anh cũng tới tham gia giải thưởng Kim Kê sao?” Hứa Trăn hỏi.

Lâm Hiểu Ba cười nói: “Đúng vậy, tôi tới làm khách mời trao giải.”

Hứa Trăn: Ồ, hiểu rồi, tiêu tiền tới cọ thăm đồ.

Khi nói chuyện, Lâm Hiểu Ba khom lưng rời khỏi chỗ ngồi, đi để chỗ bên cạnh Hứa Trăn.

Gã nhìn thấy sách tuyên truyền trên tay Hứa Trăn thì hỏi: “Lần đầu xem sao?”

Hứa Trăn nghĩ gã đang nói về bản điện ảnh đã được phục hồi, cho nên gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, bản phục hồi này không phải mới ra sao.”

Lâm Hiểu Ba tấm tắc nói: “Không được a, “Tử Dung” đồng chí, chỉ còn hai ba tháng nữa sẽ bắt đầu quay phim nhưng bây giờ cậu mới chuẩn bị.”

Nói xong, gã còn đắc ý nói: “Tôi đã coi ba lần, đây là lần thứ tư, cũng đã thuộc lòng mấy câu thoại.”

Hứa Trăn nghe được lời này, bỗng nhiên ý thức được hai người nói khả năng không phải cùng một chuyện.

Chỉ mới thuộc lòng “mấy” câu thoại?

Vậy...khả năng anh cần phải xem thêm nhiều lần nữa.

Tháng trước, Hứa Trăn đã nghe nói Lâm Hiểu Ba đã được chọn đóng vai “Thiếu Kiếm Ba” trong “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”.

Hãy còn nhớ rõ lúc trước hai người cùng đi thử vai Dương Tử Dung, Lâm Hiểu Ba đã từng lời thề son sắt mà nói chính mình “Không phải Dương Tử Dung thì sẽ không diễn”.

Hiện giờ, những lời hoa mỹ lúc đó vẫn còn trong tai tôi, nhưng... mà thôi

Được rồi, quên đi, sang năm còn phải cùng nhau hợp tác.

Làm người cùng nhất tuyến, ngày sau sẽ còn gặp nhau, có một số việc không cần chọc thủng, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra là được.

.....

Vài phút sau, ánh đèn trong khán phòng mờ đi, bộ phim chính thức bắt đầu chiếu.

Phiên bản độ nét cao của “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” vẫn giữ nguyên phong cách của phiên bản gốc. Chỉ thấy, một lá cờ đỏ xuất hiện bên trong cảnh rừng, một đám chiến sĩ mặc áo choàng trắng đạp trên nền tuyết trắng, âm nhạc đệm thêm cho bối cảnh, mở ra một màn mở đầu vô cùng sạch sẽ lưu loát.

“Ngô.....”

Khán giả ô lên thích thú khi thấy những hình ảnh quen thuộc ngày xưa hiện ra trước mắt một cách sinh động và rõ nét hơn.

Hứa Trăn lúc này cũng không khỏi tỏ ra tán thưởng.

Phiên bản độ nét cao của “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” không phải là sản phẩm dây chuyền lắp ráp, ngoài các thao tác thông thường như khử nhiễu, khử màu và khử mờ, nhiều chi tiết đã được sửa chữa từng khung một.

Việc khôi phục âm thanh còn đáng chú ý hơn, lời thoại và giọng hát vẫn là phiên bản gốc nhưng hiệu ứng lọt vào tai đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy chuyến đi này thực sự không phải là vô ích.

Nếu thời gian cho phép, hẳn thậm chí còn muốn đưa sư phụ đi xem bộ phim này.

Sự cải thiện đáng kể về thị giác và thính giác này thực sự là một thú vui hiếm có.

Rất nhanh, nam chính Dương Tử Dung lên sân khấu, xướng đoạn thứ nhất cũng theo đó mà bắt đầu.

“Vùng này thường xuyên có phi lui tới, danh hiệu là trung đoàn thứ ba của Lữ đoàn an ninh thứ năm

“Đêm qua hắc long nương lại gặp nạn khó.....”

Đồng lão gia tử với dáng vóc mạnh mẽ, tiếng nói sáng trong, nghe vào cực kỳ thoải mái.

Hứa Trăn vô thức đặt tay lên tay vịn của ghế, gõ ngón tay theo nhịp điệu, đồng thời theo dõi các diễn viên trên màn hình để xem lại lời thoại và các xướng đoạn trong phim

Với sự xuất hiện của “Tiểu Thường Bảo”, giọng nữ cao vút lạnh lót đã đưa tình tiết phim lên cao trào.

“Một đêm tuyết rơi tám năm trước, một trận đại họa từ trên trời giáng xuống, Tọa Sơn Điều đã giết tổ mẫu và bắt cóc cha mẹ tôi.”

“Đại Sơn thúc thúc ở Giáp Câu đã nhận nuôi tôi, cha cũng mẹ chạy trốn nhưng cuối cùng lại nhảy khe bỏ mình.....”

Hứa Trăn hơi híp mắt lại, thưởng thức giọng hát duyên dáng, đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng “Chít” lẫn vào âm thanh.

Sau một lúc, tạp âm biến mất, nhưng cùng lúc đó âm thanh của bộ phim cũng đột ngột bị cắt đứt.

Hứa Trăn sững sốt một chút, quay đầu nhìn chung quanh.

Chỉ thấy, bộ phim vẫn đang tiếp tục, nhưng lại biến thành “Kịch câm” không tiếng động.

Vài giây sau, trong phòng chiếu phim ồ lên một trận.

Đây là tình huống gì vậy?

Âm thanh hỏng rồi? hay là nguồn xảy ra vấn đề?”

Nhóm nhân viên ở bên sân cũng hoảng sợ, bảo vệ ở cổng vội vàng cầm bộ đàm bắt đầu báo cáo tình hình nơi này.

Ước chừng nửa phút sau, một nhân viên mặc chính trang đi vào, hắn ta đứng ở cửa, khom mình hạ lễ, rồi lớn tiếng nói: “Thực xin lỗi, các vị!”

“Thiết bị xuất hiện một chút trục trặc nhỏ, chúng ta đang đang khẩn trương bảo trì!”

“Rạp chiếu phim sẽ tận lực giải quyết vấn đề, cũng sẽ cố gắng hết sức đền bù tổn thất cho mọi người. Xin lỗi, xin vui lòng chờ một chút!”

Hứa Trăn không khỏi hơi hơi nhú mày.

Loại tình huống này hắn đã từng gặp qua, âm thanh hình ảnh không đồng bộ, ngôn ngữ âm thanh đặt không đúng chỗ, nhưng đây là chuyện hay xảy ra ở một số rạp chiếu cũ.

Nhưng tại sao rạp chiếu hiện đại như vậy lại xuất hiện loại tình huống này?

Nhiều khả năng đó là lỗi của nhân viên.

Hứa Trăn không cảm thấy tức giận, nhưng hắn hơi lo lắng rằng mình sẽ không thể bắt kịp bộ phim tiếp theo.

Sau khi xem xong “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, hắn còn muốn đến phòng triển lãm số 1 để xem thứ khác, hơn nữa vé cũng đã đổi xong.

Liệu lát nữa, bọn họ sẽ đổi một phòng chiếu khác, sau đó lại phát lại từ đầu?

Như vậy thì quá chậm trễ thời gian...

Hứa Trăn đang lo lắng, đột nhiên, một giọng nói hơi già nua vang lên trong rạp chiếu phim.

“Tiểu Thường Bảo báo lên án huyết lệ.”

“Tự như máu, từng giọt nước mắt, khơi dậy lòng căm thù của tôi...”

Sau khi giọng nói này phát ra, cả phòng chiếu lập tức nổi lên một trận xôn xao.

——Đây là xương đoạn và nó hoàn toàn khớp với hình ảnh bên trên màn hình lớn!

Không phải âm thanh được khôi phục mà có người đang xướng!

Ai đó đã trực tiếp lồng tiếng cho bộ phim điện ảnh ngay trong rạp!

Chương 846: Quả Nhiên Là Đại Lão

Hứa Trăn thoáng sững sốt, vội nhìn về nơi phát ra âm thanh, người cất giọng không phải Đồng lão tiên sinh, mà là một vị lão gia tử đầu tóc hoa râu khác.

Vị lão gia tử này xướng không tính là quá hay, nhưng hương vị rất tốt, chứng tỏ ông là một diễn viên nghiệp dư có thâm niên.

“Bốp, bốp, bốp...”

Kết thúc một đoạn xướng, xung quanh lập tức vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt.

Vị lão gia tử then thùng mà cười cười, sắc mặt đỏ bừng kết thúc đoạn diễn xướng, sau đó lại chấp tay hành lễ, cảm tạ những tiếng vỗ tay của mọi người.

Có rất nhiều đoạn xướng trong “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, sau một đoạn này thì rất nhanh sẽ đến đoạn kinh điển “Sóc gió thổi xào xạc”.

Có người mở đầu, lập tức lại có thêm một lão tiên sinh nữa ra tay, ê ê a a mà xướng đoạn “Sóc gió thổi xào xạc, rống hém núi chấn động”.

Giọng của người này kém hơn một chút và kỹ năng hát của ông cũng không tốt bằng người vừa rồi.

Nhưng để hát chính xác cả đoạn này một cách vội vàng mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào thì cũng không hề đơn giản.

Hầu như tất cả những người đến xem phim vào thời điểm này đều là những fan cuồng nhiệt của “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, do đó mỗi người đều hát được vài câu.

Mọi người rất ăn ý mà mỗi người hát một đoạn ngắn, liên tiếp thay đổi năm sáu người.

Vốn dĩ đây là một sự cố vô cùng mất hứng, nhưng bây giờ nó đã trở thành “Salon”, nơi các lão tiên sinh giao lưu, xướng kịch, ai ai cũng đều vui vẻ.

Sau vài phút trôi qua, sự cố âm thanh vẫn chưa được giải quyết, nhưng mọi người vẫn tiếp tục xướng nhiều đoạn, hết người này đến người khác, trước sau không dừng.

Hòa chung bầu không khí này, Dương Tử Dung do Đồng lão tiên sinh đảm nhiệm cũng âm thầm xen lẫn vào bên trong, trộm xướng một đoạn.

Nhưng bởi vì tuổi tác đã cao, giọng nói của lão tiên sinh đã không còn trong trẻo, cao vút như năm đó, thậm chí những fan điện ảnh ở cách đó không xa cũng không thể nghe ra.

Hứa Trăn ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn bóng lưng của Đồng lão tiên sinh ở cách đó không xa.

Thời gian và không gian của những người trong và ngoài màn hình chồng lên nhau, thời gian dường như đột ngột quay ngược lại.

Hình ảnh trên màn hình đã được khôi phục và trở nên sống động hơn trước.

Nhưng những người ngoài màn hình đã già rồi, không còn tư thế oai hùng hiên ngang như năm đó.

Hứa Trăn cảm thấy mũi đau xót, cười cười, cúi thấp đầu xuống.

.....

Lúc này, người ngạc nhiên nhất chính là đám bạn bè quốc tế bên trong phòng chiếu.

Vốn dĩ bọn họ còn đang oán giận sự cố phát sóng của bộ phim, nhưng không ngờ nhờ vậy mà có thể chứng kiến một loạt người chơi hí khúc kinh người như vậy.

——Những người Hoa Hạ có mặt ở đây, ai ai cũng đều biết xướng kịch!

Thậm chí còn có thể nhớ chính xác nội dung các đoạn xướng bên trong phim điện ảnh!

Nhìn người bên ngoài biểu diễn, có thể khiến cho đám người chân động hơn rất nhiều là so với diễn viên biểu diễn trong màn ảnh.

Lập tức có người lấy điện thoại ra, trộm quay lại một đoạn video.

Mặc dù bảo vệ đã nhìn thấy nhưng lúc này quá trình công chiếu phim có trục trặc, hơn nữa camera không nhắm vào màn hình để quay nên họ cũng không tiến lên ngăn cản.

Lâm Hiểu Ba ngồi ở bên cạnh Hứa Trăn cũng vô cùng khiếp sợ.

Gã vốn nghĩ bản thân đã xem phim bốn lần, coi như xem rất nhiều, nhưng không nghĩ tới đây lại đụng phải một đoàn đại lão “Ngâm nga biểu diễn toàn văn”.

“Mẹ nó, đại lão đúng là đại lão...”

Lâm Hiểu Ba thấp giọng cảm thán, nói: “Rốt cuộc phải xem bao nhiêu lần mới có thể thuộc thành như thế này?”

Lúc này Hứa Trăn đang nghe diễn, cho nên hoàn toàn không để tới lời cảm khái của gã.

Mắt thấy sắp đến đoạn có tiếng tăm vang dội nhất “Lên núi đánh hổ”.

Mới vừa rồi ai ai cũng vui vẻ náo nhiệt, nhưng đến đoạn này thì đều rụt rè.

Thật ra đoạn “Lên núi đánh hổ” có giọng hát quá cao, độ khó tương đối lớn, mà ở độ tuổi của mấy lão gia tử thì khó có xướng tới.

Bất quá rốt cuộc, sắp đến cuối, vẫn có vị lão tiên sinh do được hội bạn già xung quanh xúi giục, mà vui vẻ mở giọng: “Xuyên biển rừng vượt cánh đồng tuyết, khí phách hiên ngang.....”

Nhưng ông còn chưa xướng xong câu này, chỉ mười xướng tới chữ “Tiêu” thì âm thanh liền đứt quãng.

Lão gia tử mặt đỏ lên, tức khắc im miệng.

Không khí trong lúc nhất thời hơi có chút xấu hổ.

Mọi người đều nhún nhường, không biết ai sẽ tiếp tục đoạn đang bỏ dở, thì đột nhiên, một giọng hát cực kỳ trong sáng và hăng hái của thanh niên vang lên từ hàng cuối cùng của phòng chiếu phim.

“Thể hiện tình cảm và hoài bão cao cả, đối mặt với những ngọn núi!”

Giọng hát tuy không lớn nhưng lại giống như một tiếng sấm, nổ vang trong đầu mọi người.

——Thật sảng khoái!

Nó giống hệt với giọng hát của Đồng lão, giống như, vừa nghe lần đầu thì tưởng chừng là bị đánh tráo!

Các lão gia tử trong phòng chiếu liền vội nhìn về nơi phát ra âm thanh, mà người đang xướng lúc này lại chính là một thanh niên trắng nõn thon gầy.

Người này dĩ nhiên là Hứa Trăn.

“..... Nguyễn hồng kỳ năm châu bốn biển tề pháp phối, cho dù là rừng đao biển lửa cũng nhào lên trước”

Biểu tình của hắn vô cùng chuyên chú, xướng đến cực kỳ nghiêm túc: “Ta hận không thể cấp lệnh tuyết bay hóa xuân thủy, nghênh đón xuân sắc hóa nhân gian.....”

Bởi vì phần lòng tiếng của Hứa Trăn chuyên nghiệp hơn rất nhiều, không chỉ có âm điệu giống với bản gốc mà còn đạt được sự tương xứng hoàn hảo giữa âm thanh và hình ảnh.

Bên trong phòng chiếu không quá lớn, nhưng giọng hát lại gần như xóa bỏ nhạc nền của bản gốc.

Nghe được vài câu, cả phòng liền tràn ngập tiếng vỗ tay.

“Ai nha, lại là một người trẻ tuổi!”

“Đoạn lên núi đánh hổ này phải để người trẻ tuổi xướng, còn chúng ta già rồi, không xướng nổi...”

“Thanh niên này hát rất tốt, nhắm mắt lại nghe, tôi cảm giác giống như là Đồng Tương Linh đang ở đây, ha ha!”

“Ai, Đồng Tương Linh hiện tại cũng không xướng tốt được như vậy, dù sao ông ấy cũng đã có tuổi.”

“.....”

Mà cùng lúc đó, Lâm Hiểu Ba ở bên cạnh Hứa Trăn cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Tào.....

Hóa ra xung quanh tôi đều là cấp bậc đại lão!

Còn có kẻ lừa đảo Hứa Trăn này...

Vừa rồi ai nói mình chỉ mới xem lần đầu tiên? Ai? !

Chương 847: Môn Sinh Nhà Ai? ?

Nghe thấy những âm thanh khen ngợi ở xung quanh, Hứa Trăn hơi ngượng ngùng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Có thể cùng xướng kịch với các lão gia tử, hơn nữa còn bao gồm “Dương Tử Dung” chân chính, Hứa Trăn thật sự cảm thấy thấy kinh hỉ ngoài ý muốn.

“Chít.....”

Nhưng mà, đúng lúc này, bên trong phòng chiếu đột nhiên truyền ra một trận tạp âm.

Một lát sau, âm thanh bộ phim đột ngột vang lên.

Nhóm lão gia tử trong rạp còn đang hưởng thụ “bản live tại hiện trường” thì đột nhiên bị cắt ngang, ngay lập tức cả đám đều hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ sửng sốt một thoáng rồi chợt không hẹn mà cùng nhau nổi giận dùm dùm.

“Cái gì vậy, nên tới thì không tới, lúc không nên tới thì lại tới!”

“Đúng là giày vò người khác, cái này đã ngưng bảy tám phút rồi, hiện tại mấy người lại mở lại một lần nữa? !”

“Mẹ nó, đám bạn già của ta từ xa đến đây xem điện ảnh, nhưng lại mấy người lẩn lộn như vậy? !”

“.....”

Chỉ một thoáng, âm thanh chửi mắng không ngừng vang lên bên trong rạp chiếu phim, đám lão gia tử xoắn tay áo lên, thậm chí còn tức giận hơn là lúc âm thanh phát sinh trực trực.

Giám đốc rạp chiếu phim cũng vừa đuổi tới hiện trường, vốn định xin lỗi mọi người, đồng thời đề xuất phương án xử lý và

hỏi ai muốn tiếp tục xem và ai muốn thay đổi rạp chiếu để xem lại.

Nhưng mà, nhìn thấy tình cảnh náo nhiệt trước mắt giám đốc không khỏi sửng sốt, nhất thời không dám nói lời nào.

Đây là tình huống gì?

Tại sao sau khi sự cố đã được khắc phục nhưng mọi người thậm chí còn tức giận hơn? ?

Mắt thấy các lão gia tử càng mắng càng hung, giám đốc triển lãm cũng phát hoảng, không biết nên xử lý như thế nào.

Liếc mắt một cái, trong mắt đều là đầu hói, tóc bạc, bình quân độ tuổi cũng phải trên 70.

Nếu như khiến ai đó nổi điên thì bản thân mình cũng không gánh vác nổi trách nhiệm này!

Không còn lựa chọn nào khác, người quản đành phải nhanh chóng liên hệ với người phụ trách triển lãm điện ảnh.

Người phụ trách nghe được tình huống này thì không nói hai lời, lập tức mang người chạy đến đây, phân phát đồ vật đến từng ghế khán giả.

Giám đốc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy thứ bọn họ phát chính là gạo, dầu ăn và trứng gà...

Giám đốc: “.....”

Thứ gì đây?

Hoàn trả vé người ta còn không muốn, người lại đi phát mấy cân gạo? ?

—— nhưng mà sự thật chứng minh, điều này hoàn toàn có ích.

Mấy rương “Vật tư chiến lược” đã được phát xong, bầu không khí tức giận trong rạp chiếu cũng nhanh chóng ổn định lại.

Mấy lão gia tử cúi đầu nhìn gạo cùng trứng gà dưới chân mình thì ai ai cũng lập tức ngậm miệng lại, tiếp tục xem điện ảnh.

Mà giám đốc rạp chiếu phim đứng ở cửa, nhìn về phía phòng chiếu đã yên tĩnh, không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Trách không được người ta có thể lên làm lãnh đạo.....

Một màn xã giao cấp giáo khoa nằm ngoài tầm với của tôi!

.....

Mà cùng lúc đó, ở rạp chiếu phim.

Hứa Trăn cùng Lâm Hiểu Ba ngồi ở hàng cuối cùng nhìn gạo, dầu lạc và các vật dụng khác do nhân viên mang đến thì không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Hứa Trăn xách hộp quà mà vàng nâu lên và nhìn nó dưới ánh sáng từ màn ảnh.

Chỉ thấy bên trên hộp qua ghi năm chữ lớn: “Nông Trại Trúng Gà Ngốc.

Hứa Trăn: “.....”

Này.....lát nữa có nên mang về hay không? ?

.....

“Trí Thủ Uy Hồ Sơn” có tổng thời lượng 118 phút và kết thúc vào lúc 5 giờ chiều.

Sau khi rời khỏi phòng chiếu phim, Hứa Trăn lại đeo khẩu trang và đội mũ lưỡi trai, cùng Lâm Tiểu Ba bàn bạc đi đến phòng triển lãm số 1 để cùng nhau xem một bộ phim khác.

“Này, hai tiểu tử phía trước!”

Nhưng mà, hai người vừa rời khỏi phòng chiếu không bao lâu thì liền nghe được phía sau có người gọi bọn hắn.

Quay đầu lại nhìn, liền thấy bảy tám ông lão đầu tóc bạc phơ.

Thấy hai người họ dừng lại, nhóm lão gia tử lập tức tiến lên và vây quanh Hứa Trăn với nụ cười thân thiện, trong khi Lâm Hiểu Ba bị đẩy sang một bên một cách không khách khí.

“Đây chính là người vừa xướng đoạn “lên núi đánh hổ” đúng không?”

Một ông lão trong đó ngẩng đầu lên, cười với Hứa Trăn: “Cậu hát thật hay, giọng trong trẻo, hương vị rất tốt!”

“Không biết đang là môn hạ của nhà nào?”

Hứa Trăn nghe được lời này, vội vàng xua tay nói: “Quá khen, lão tiên sinh, ta không học kinh kịch, chính là xem điện ảnh

nhieu, cho nên bắt chước Đồng lão tiên sinh.”

Nghe được lời này của hắn, mấy lão gia tử xung quanh đều tỏ vẻ kinh ngạc, tán thưởng.

“Ai u, người ngoài nghề có thể bắt chước đến trình độ này, đúng là ghê gớm!”

“Tiểu tử, bát com này không tệ đâu, ai, chỉ tiếc tuổi tác hơi lớn, vì sao khi còn bé lại không nghĩ tới bài sư học tập?”

“Không lớn không lớn, cậu mới 20 đúng không? Có thể xướng thành như vậy, thay đổi giữa chừng cũng kịp. Chỉ là, một ít ca xướng, ngâm xướng, kỹ năng cơ bản chưa chắc có thể dễ dàng bù đắp.”

“Tiểu tử có dáng đứng, dáng ngồi rất khá, nhưng gầy quá, thân thể này khó ra dáng võ sinh.”

“.....”

Lão gia tử vài tóm được Hứa Trăn thì lập tức khen ngợi không ngừng nghỉ, khen đến mức Hứa Trăn không dám nhận.

Sau khi khen xong, nhóm người này rút cuộc “Cháy nhà ra mặt chuột”, cầu Hứa Trăn xướng lại một đoạn “Lên hồ đánh núi” hoàn chỉnh.

Nhìn thấy vẻ mặt trông mong của những trưởng bối ở xung quanh mình, Hứa Trăn không có gan từ chối, vì vậy hắn đã lén lút trốn trong hành lang bên cạnh và hát cho bọn họ nghe đoạn “Xuyên biển rừng vượt cánh đồng tuyết khí phách hiên ngang”.

Nhưng vừa mở giọng, còn chưa hát được mấy câu thì đã thấy có người đi xuống cầu thang.

Mọi người ngược ngừng chặn đường, chỉ phải phải nép vào góc hành lang.

Nhưng mà, hắn vừa định mở miệng hát tiếp, thì liền nhìn thấy trong góc đột nhiên có một người xa lạ đi ra khỏi một cánh cửa.

Hứa Trăn vừa xướng được ba chữ “Xuyên biển rừng” thì đột nhiên im bặt.

Kẻ lạ mặt vén quần lên và bắt giắc sững người khi thấy một nhóm lão gia tử đang nghe xướng kịch ở trước cửa nhà vệ sinh.

Vị này người xa lạ dẫn theo quần, nhìn thấy này đàn đứng ở WC cửa nghe diễn lão đầu nhí, theo bản năng mà cứng lại rồi bước chân.

Một lát sau, hắn quay mặt qua chỗ khác, lập tức rời khỏi khu vực này.

Không nghe thấy, không nhìn thấy, cái gì cũng không biết.

Hứa Trăn bị bao vây ở chính giữa cũng đỏ bừng cả mặt, vội vàng duỗi tay túm chặt vành nón, sợ sẽ bị người nhìn ra là ai.

Mãi cho đến khi người vừa rời rẽ khúc cua và rời khỏi khu vực, hắn mới lúng túng tiếp tục xướng kịch dưới sự thúc giục của những trưởng bối ở xung quanh.

“Xuyên biên rừng vượt cánh đồng tuyết khí phách hiên ngang, trừ hào hùng gửi chí khí đối mặt dãy núi.....”

Chương 848: Tọa Đàm Với Người Già

Mà lúc này, người qua đường kia liền lấy điện thoại ra, trộm ghi lại một đoạn video rồi gửi vào trong group chat.

“Sống lâu mới thấy...”

Người này gõ chữ: “Thật sự có người hát tuồng ở cửa WC, hơn nữa còn có rất nhiều người vây quanh lắng nghe!”

Một lát sau, trong nhóm liền có tin nhắn trả lời lại: “Ha ha ha ha, cậu đang ở đâu đấy? Rạp chiếu phim? Chắc chắc, người này xướng còn khá tốt!”

“Bài này là gì đây, Trí Thủ Uy Hồ Sơn?”

“Ai u mẹ ơi, đúng là tốt, còn rất chuyên nghiệp, đây có phải là diễn viên kinh kịch hay không?”

“Tuyệt Bích là diễn viên kinh kịch, hơn nữa phải là một nghệ tài to mặt lớn! @ Dững ca, cậu còn không mau đi xin chữ ký!”

“Không phải, tại sao tôi cảm thấy người này có chút giống Hứa Trăn?”

“Ai, nghe cậu nói thì tôi cũng thấy hơi giống, tiểu ca này còn rất soái! Nhưng video không rõ ràng lắm, @ Dũng ca, cậu còn ở đó không? Mau, đi quay lại một đoạn khác đi!”

“Đỉnh vãi, ông hoàng diễn xuất trong WC nhất định sẽ bạo hỏa!”

“.....”

.....

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn cũng không biết bản thân mới thu hoạch được danh hiệu “Ông hoàng diễn xuất trong WC”.

Hắn căng da đầu xướng xong đoạn “Lên núi đánh hổ” thì trước cửa WC đã có một vòng người vây quanh.

Sợ bị người nhận ra, Hứa Trăn chỉ phải bùm mặt, nhìn vào trong góc để xướng kịch, vừa xướng xong thì vội khom người nói lời cảm ơn, sau đó nhanh chân chạy xuống hàng lang, cảnh tượng trông vô cùng xấu hổ.

Nhóm lão gia tử rút cuộc cũng nghe xong một đoạn lên núi đánh hổ, ai nấy đều cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Chẳng qua, hơi có chút tiếc nuối là không thể hàn huyên thêm vài câu với hắn, bọn họ vốn định tặng cho hắn hai quả trứng gà làm quả cảm ơn, nhưng lại không thành.

Hứa Trăn cũng không đi xem bộ điện ảnh tiếp theo nữa, mà trực tiếp gọi cho Kiều Phong, để đối phương lái xe đến đón mình về khách sạn.

Mặc dù xấu hổ nhưng hắn đã có một buổi chiều vô cùng vui vẻ.

Hứa Trăn rất thích làm những việc có ích cho mọi người.

Tác phẩm văn học nghệ thuật không phải chuyện cơm ăn, áo mặc, nhà ở, phương tiện đi lại, không liên quan gì đến kinh tế quốc dân, dân sinh.

Sức hấp dẫn của các tác phẩm văn học nghệ thuật nằm ở khả năng nâng cao tinh thần, truyền cảm hứng cho con người và phục vụ mục đích an ủi tinh thần.

Mỗi khi thấy ai đó thích công việc của mình và cảm thấy hạnh phúc vì diễn xuất của mình, Hứa Trăn liền cảm thấy rằng mọi

nỗ lực của hắn không phải là vô ích.

Mà giống như vừa rồi, khi được một nhóm lão gia tử vây quanh, nhìn vào ánh mắt mong đợi của họ và nghe họ tán thưởng màn trình diễn của mình, hắn thực sự cảm thấy rằng mình được người khác cần đến.

Diễn viên là một nghề vinh quang và hắn tự hào về bản thân mình.

.....

Vài phút sau, Hứa Trăn rời khỏi địa điểm tổ chức triển lãm điện ảnh thông qua một lối đi an toàn và định ngồi xe trở về khách sạn.

Nhưng mà, Kiều Phong vừa đến thì nhìn thấy gạo, dầu đậu phồng cũng trứng gà của nông trại trứng gà ngọc thì lập tức lộ ra biểu tình cổ quái.

“Bộ mới vừa rồi, cậu đi đến buổi tọa đàm của người già à?”
Kiều Phong dò hỏi.

Hứa Trăn: “.....”

Ca, đừng hỏi! Đừng hỏi!

Dưới sự truy vấn của Kiều Phong, Hứa Trăn không còn cách nào khác ngoài việc giải thích ngắn gọn nguồn gốc của những quả trứng và bao gạo này.

Bởi vì mặt mũi nên hắn chỉ nói về trục trặc ở trong rạp chiếu, cùng với các vị trưởng bối cùng nhau xướng kịch, ngoài ra thì không đề cập đến gì khác.

Tuy sự thật là như vậy nhưng vẫn khiến Kiều Phong cười đến ngửa tới ngửa lui.

—— ha ha ha, A Trăn nhà ta đi xem phim điện ảnh, nhưng lại xách theo gạo và trứng trở về!

Thật là một hài tử cần kiệm quân gia, cũng không biết mấy thứ này nên xử lý sao...

Kiều Phong cảm giác việc này thật sự rất khôi hài, hơn nữa bây giờ vừa vện đuôi kịp Kim Kê thưởng cho nên dự định muốn tiêu chút tiền để đi mua hot search.

Nhưng Hứa Trăn lại tìm một đồng lấy cớ, chẳng hạn như không muốn gây rắc rối cho rạp chiếu phim, không muốn làm ra vẻ, sợ bị ban tổ chức giải Kim Kê hiểu lầm, cho nên chết sống cũng không đồng ý.

Kiều Phong nghi hoặc nhìn hắn một cái, cũng không nhiều lời, nhưng y luôn cảm thấy chuyện này có điểm kỳ quái.

Tình huống gì đây?

Liệu có một lý do khác cho nguồn gốc của gạo, dầu đậu phộng và trứng?

Không lẽ...Hứa Trăn thật sự đi đến buổi tạo đàm giới thiệu các thực phẩm chức năng?”

.....

Chân tướng đến tột cùng như thế nào, Kiều Phong tạm thời là vô pháp biết được.

Tuy nhiên, vào đêm hôm đó, một đoạn video về “Ông hoàng diễn xuất trong WC” đã bắt đầu lặn lẽ lan truyền trên Internet.

Nhân vật chính của video đứng ở một góc, quay lưng về phía máy quay và hát đoạn nổi tiếng “Lên núi đánh hổ” trong “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” một cách có bài bản.

Do tuổi còn trẻ, kỹ năng ca hát xuất sắc và địa điểm hát rất mới lạ, do đó video nhanh chóng thu hút sự chú ý của quần chúng ăn dưa.

Mà lúc này, có Trăn Quả chú ý tới đoạn video, lập tức trong lòng liền cảm thấy bồn chồn.

Bóng dáng này...tại sao càng xem lại càng thấy giống A Trăn?

Hơn nữa lúc này vừa vặn là thời gian Kim Kê thưởng, địa điểm lại là Trung tâm triển lãm phim Kim Kê ở Lư Châu...

Chương 849: A Trăn Nhà Tôi Rất Tiếc Tiền

“Nhân tiện, A Trăn biết xưởng kinh kịch sao?”

Trong một fan club của Trần Quả, mấy lão fan thì thầm nói chuyện với nhau: “Trước đây chưa từng nghe hấn xướng?”

Có người nghi ngờ nói: “Nếu như hấn có trình độ này thì tại sao không lấy ra tuyên truyền?”

“Nếu là nhà khác thì bọn họ đã hận không thể huyết sáo khoa khoang sở trường đặc biệt.”

“Cũng không dám nói,” Một Trần Quả khác do dự nói: “A Trần vẫn luôn điệu thấp, mọi người không nhớ hấn sửa xe rất thuần thục ở trong “Thất cô” sao, trước đó cũng đâu thấy hấn nhắc tới.”

“Ha ha ha ha cậu chọc cười chết ta, cậu muốn A Trần viết kỹ năng sửa chữa xe máy vào trong mục sở trường đặc biệt sao! !”

Mấy người mồm năm miệng mười mà nghị luận nửa ngày, một lát sau, một người trong đó đột nhiên gửi đến ba dấu chấm than, sau đó lại gửi lên một hình ảnh.

“Hãy nhìn chiếc túi xách của người này!”

Người này khoanh tròn chiếc ba lô của người trong video và gõ chữ: “Đây là phong cách mới của ProPatria vào mùa thu này, chiếc túi này có giá ít nhất 30.000 tệ!”

“Mẹ ơi, đây tuyệt đối không phải A Trần nhà ta, A Trần nhà ta sẽ luyến tiếc bỏ nhiều tiền để mua món đồ tốt như vậy.”

Hấn vừa nói xong lời này thì các lão fan bên trong nhóm cũng lập tức phụ họa.

“Dùng loại túi này thì chắc chắn không phải, A Trần nhà ta chỉ có lúc tham gia dự kiện mới ăn mặc thể diện, ngày thường một thân 500 là tối đa, một chiếc áo khoác lông vũ hấn có thể mặc trong 5 năm.”

“Dù sao đến lúc tham gia dự kiện cũng sẽ có nhà tài trợ cho hấn mượn quần áo.”

“Quần áo quý giá nhất mà A Trần mặc trong đời này có lẽ là Phi Ngư Phục của Cẩm Y Vệ.”

“Nói bừa, rõ ràng áo khoác lông chồn của Mai tông chủ.”

“500 sao, ít nhất phải 2000. Tháng trước ở Hoàn Châu, không phải có người qua đường bắt gặp hấn mang một đôi giày hơn 600 để chạy bộ sao?”

“Giày không tính, giày đối với A Trăn có thể coi là “Đồ dùng bảo hộ lao động”.”

“.....”

.....

“Hắt xì!”

Cùng lúc đó, Hứa Trăn đã trở về phòng khách sạn, bỗng nhiên hắt xì một cách khó hiểu.

Hấn hơi hơi nhíu mày, thật cẩn thận mà lấy ra khăn giấy, xoa xoa ba lô của mình.

Đại ngôn mới mà Kiều ca liên hệ, có chút hà khắc...

Ngày thường cũng phải mang ba lô nhà bọn họ, đồ vật chói mắt như vậy, rất dễ khiến người khác chú ý.

Ba lô quý gia như thế, thật sự rất dễ khiến người khác liên tưởng đến nghệ sĩ!

Chính mình vẫn hy vọng trong sinh hoạt hằng ngày có thể có một ít không gian tự do.

.....

Video “Ông hoàng diễn kịch trong WC” có lượng chuyên phát tương đối lớn, nhưng bởi vì thời điểm đăng lên nên nó không có lọt vào top hot search.

——Nguyên nhân, trong lần liên hoan phim của Kim Kê thường lần này cũng là lúc mà các nghệ sĩ tranh kỳ khoe sắc đoạt hot search.

Kim Kê thường có rất nhiều hoạt động, ngoại trừ lễ trao giải thì còn các loại diễn đàn, salon, số người tham gia mỗi năm đều rất đông, nghĩa trên mặt chữ “Nửa giới nghệ sĩ” đều sẽ tới.

Đủ thể loại ảnh sân bay, ảnh đường phố xuất hiện không ngừng, có người còn khiến công chúng kinh ngạc với tạo hình nổi bật, có người lại thu hút sự chú ý của mọi người với tạo hình kỳ lạ.

Mà Hứa Trăn.....

Từ trước đến nay Hứa Trăn vẫn không trộn lẫn vào trong đó.

Hầu hết các “ảnh sân bay” có thể lan truyền đều là ảnh được tạo dáng chứ không phải ảnh chụp nhanh; hot search cũng là mua chứ không phải do tự bạo hỏa.

Những năm đầu hấn không có dư dả để làm những việc này, đội ngũ cũng không theo kịp, cấp bậc đại ngôn cũng không đúng chỗ, nếu cố gắng chụp thì chỉ cũng làm trò cười cho thiên hạ;

Mấy năm gần đây, cũng không dư dả để làm....

Khụ, không phải.

Mấy năm gần đây là bởi vì không ý vào phương pháp để thu hút sự chú ý.

Thực lực của Hứa Trăn còn được tăng cường thì tài nguyên cũng nước theo thì thuyền lên, liên tiếp cầm vài giải thưởng lớn, dẫn tới tuổi còn trẻ liền theo đuổi con đường “Đức nghệ song hành”. Do đó nếu hấn cũng đi tranh các loại hot search với giới nghệ sĩ lưu lượng thì ngược lại có vẻ hạ giá.

Hơn nữa, bản thân hấn cũng không thích tung những chuyện không liên quan đến tác phẩm, nên ahwns chỉ giấu nhem dựa trên nguyên tắc tiết kiệm những gì có thể.

Đương nhiên, Hứa Trăn ngẫu nhiên sẽ được một số phóng viên mà trạm ty đến chụp ảnh.

Nhưng sự thật chứng minh, một nghệ sĩ dù nổi tiếng đến đâu, chỉ cần người không bỏ tiền ra thì nhưng bức ảnh không có chủ đề này sẽ khó lọt vào hot search, nhiều lắm cũng chỉ được Fans nhà mình giữ gìn.

Mà Trăn Quả chủ yếu là người hâm mộ sự nghiệp, thứ các cô quan tâm nhất chính là thần tượng nhà mình đã chuẩn bị quay phim gì mới, chứ không phải hôm nay hấn sẽ mặc quần áo gì.

Chiều 4 tháng 9, lễ đề cử giải Kim Kê chính thức bắt đầu.

Khác với lễ trao giải, lễ trao giải Kim Kê sẽ được CCTV 6, truyền hình vệ tinh Nghênh Khách Tùng và các trang web chính thống lớn đồng phát sóng trực tiếp, trong khi lễ đề cử và

công nhận sẽ chỉ được đưa tin bởi các đài truyền hình địa phương và chỉ những người được đề cử mới được mời đến, không khí hiện trường tương đương nhẹ nhàng.

Giải Kim Kê năm nay có nhiều duyên phận với Hứa Trăn.

Trong năm nay, “Thất Cô”, “Tú Xuân Đào”, cùng với “Thập Nguyệt Vi Thành” đều được lọt vào danh sách cuối cùng và đạt được một số đề cử.

Ngay cả “đại ca” Vương Cẩm Bằng trong “Tú Xuân Đào” và ” Xa phu ” Từ Hạo Vũ trong “Thập Nguyệt Vi Thành” cũng hình thành mối quan hệ cạnh tranh với hần, trong giải nam phụ xuất sắc nhất.

Chương 850: Cúp Đề Cử Của Kim Kê Thưởng

Lúc lên đài lãnh thưởng, Mc còn trêu chọc Hứa Trăn, nói hần là “Phúc tướng tốt nhất” của giải Kim Kê năm nay.

Hứa Trăn mỉm cười tiếp nhận cúp đề cử và giấy chứng nhận, đồng thời tỏ vẻ vô cùng điều thấp, phúc tướng thì không dám nhận, chỉ là do bản thân may mắn, có thể được hợp tác với nhiều đoàn phim ưu tú như vậy.

Sau khi xuống đài, Hứa Trăn ngồi cùng chỗ với đoàn phim “Thất Cô”, thưởng thực tiết mục ca hát xen kẽ.

Trần Chính Hạo ngồi ở bên cạnh, cầm lất chiếc cúp trong tay hần, nhỏ giọng nói: “Không tồi, chất lượng tốt hơn năm ngoái.”

Hứa Trăn thuận miệng hỏi: “Chất lượng mỗi năm đều không giống nhau sao?”

Trần Chính Hào nói: “Không giống nhau, cúp đề cử và cúp chính thức đều làm từ hợp kim, sau đó chúng được thay thế bằng thủy tinh để giảm chi phí, sau đó thay thế bằng acrylic để thuận tiện cho việc vận chuyển...”

Hứa Trăn nghe Hào ca thuộc như lòng bàn tay mà thuật lại lịch sử thay đổi của cúp đề cử, bỗng nhiên cảm giác có chút chua xót.

Vì để chuyển lực chú ý, Hứa Trăn nói đùa: “Hào ca, năm nay anh không mặc bộ “Tây trang tổ truyền” kia sao?”

Trần Chính Hào nghe được lời này, đẩy đẩy mắt kính trên mũi, đạm nhiên nói: “Đó là bộ tây trang cho lần đạt giải đầu tiên, tôi muốn đợi đến lúc chắc chắn thì mới mặc.”

Hứa Trăn: “.....”

Hào ca, tôi cảm thấy, anh đang có chút hiểu lầm đối với bộ tây trang kia.

Chỉ sợ nó không mang lại cát lợi như anh tưởng tượng...

Sau một phen nói chuyện với Hào ca, Hứa Trăn chỉ cảm thấy quá nhiều điểm lấn cấn, nhưng lại không biết phát tiết như thế nào.

Phải nên gọi là gì nhỉ, trước tiên bài trừ lựa chọn sai lầm, sau đó tự tay lựa chọn quần áo, tích góp nhân phẩm...

Cho nên nói, Kim Kê thưởng năm nay còn chưa bắt đầu trao giải thì Hào Ca cũng đã sớm từ bỏ trị liệu? ?

Hứa Trăn liếc nhìn những khách quý đang ngồi xung quanh, thoáng thở dài.

Nói thật, nhìn tiêu chuẩn ảnh đế của giải Kim Kê từ trước đến nay, hẳn cảm giác biểu hiện của Hào ca trong “Thất Cô” xứng đáng nhận được giải thưởng.

Cho dù là tạo hình của các nhân vật hay sự đột phá trong kỹ năng diễn xuất cá nhân, tất cả đều rất xuất sắc.

Tuy nhiên, giải thưởng không chỉ dựa vào loại chuyện này mà còn dựa trên những người được đề cử khác trong cùng một phiên.

Ví dụ, năm nay, có tổng cộng bốn ứng cử viên cho giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”, ngoài Trần Chính Hào, ba người còn lại là Vương Văn Kỳ, người đóng vai phụ thân hắn trong “Thập Nguyệt Vi Thành”; Ngô Cương, nam diễn viên chính của bộ phim “Người sắt thép khổng lồ”, cùng với nam chính Vương Cảnh Phúc trong điện ảnh “Đoàn Viên”, đồng thời cũng nhận được giải Berlin trước khi công chiếu.

Có thể cạnh tranh với ba bảo vật lớn của quốc gia...

Nói như thế nào đây, không hổ là Hào ca.

Hứa Trăn nhin không được thờ dài.

Tuy nhiên, lấy tuổi tác của Hào ca, thì y vẫn là hậu sinh văn bối trong giới điện ảnh.

Cơm ngon không sợ muộn, cơ hội vẫn còn rất nhiều.

Cúp thị đế Ngọc Lan ba năm trước đây đã chứng minh được thực lực của y, cộng thêm mấy lần đề cử Kim Kê thưởng cũng chứng tỏ được sự tán thành của người trong nghề đối với y.

Hứa Trăn có thể cảm nhận rõ ràng rằng tâm lý của y bây giờ rất bình tĩnh, và y luôn duy trì thái độ tích cực và dám nghĩ dám làm như một chàng trai trẻ, cố gắng tìm ra khuyết điểm của bản thân, đó không phải là điều xấu.

Bản thân Hào ca không nóng nảy, Hứa Trăn đương nhiên cũng không cần thiết nhọc lòng.

Con đường đến với nghệ thuật biểu diễn là một chặng đường dài ở phía trước và những nỗ lực thực tế mới là điều quan trọng nhất.

Giải thưởng không thể cưỡng cầu, chỉ có thể chờ đợi nước chảy thành sông.

Điều Hứa Trăn cần cân nhắc bây giờ là cố gắng nỗ lực để nâng cao thực lực của bản thân, có thể trong tương lai một năm nào đó, hấn sẽ có cơ hội cùng Hào ca tranh giành danh hiệu “Ảnh đế” trên cùng một sân khấu.

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn không khỏi hơi hơi nhếch khóe miệng lên.

.....

Giờ này khắc này, ở trên đài, trao giải cho đề cử “Nam phụ xuất sắc nhất” vẫn chưa kết thúc.

Khi mọi người nhận được cúp, ít nhiều họ sẽ phát biểu một hai câu cảm nghĩ.

Vừa rồi Hứa Trăn lãnh cúp, hấn cũng chỉ nói hai ba câu rồi liền đi xuống.

Nhưng mà thằng nhãi Từ Hạo Vũ này...

Ở trên đài bẻ xả hơn nửa ngày, cư nhiên còn chưa nói xong, ảnh đế phát biểu cảm nghĩ cũng không dài như gã.

Mc đứng ở bên cạnh đã nhiều lần muốn chen vào, nhưng lại không mở miệng được, biểu tình cực kỳ bất đắc dĩ.

“Cảm ơn tổ ủy hội đã cổ vũ tôi, mặt khác còn muốn cảm ơn bộ điện ảnh “Thập Nguyệt Vi Thành” này, đồng thời tôi còn muốn cảm ơn tổ ủy hội cổ vũ tôi...”

Từ Hạo Vũ vô cùng kích động mà đứng trên đài, nói năng lộn xộn mà phát biểu cảm nghĩ của bản thân.

Gã dơ cao cúp đề cử trong tay, khuôn mặt đỏ bừng, như thể thứ gã đang cầm không phải là một chiếc cúp acrylic có giá mấy chục đô, mà được làm bằng vàng ròng.

“Ngoài ra, tôi muốn đặc biệt cảm ơn một vài người.”

Khi Từ Hạo Vũ nói, gã quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn đang ở bên dưới khán đài, nói một cách kích động: “Tôi muốn cảm ơn lão... cái kia, lão bằng hữu Hứa Trăn của tôi.”

“Thông qua hai lần hợp tác trong “Dương gia tướng” và “Thập Nguyệt Vi Thành”, hấn đã hướng dẫn tôi vô cùng chi tiết, khiến tôi lần đầu tiên trải nghiệm được sức hút của diễn xuất.”

Khi gã nói điều này, máy quay phim dưới đài lập tức tập trung chính xác vào Hứa Trăn.

Hứa Trăn lễ phép mà cười cười, vội vàng vẫy vẫy tay, tỏ vẻ không dám kể công.

Mà lúc này, chỉ nghe Từ Hạo Vũ lại nói: “Mặt khác, tôi còn muốn cảm ơn ba tôi, Từ Hãn tiên sinh.....”

Hứa Trăn: “.....”

Đại ca, muốn cảm ơn tôi thì cũng liền thôi, nhưng là...

Tại sao anh lại đặt tôi trên trước cả ba anh vậy?

Trình tự cảm ơn này, tôi thật sự không dám nhận!

Chương 851: Phụ Tử Từ Gia

“Phốc.....”

Từ Hạo Vũ vừa nói xong lời này thì những khách quý nhìn nụ cười cứng đờ của Hứa Trần trên màn hình, không ít người đều nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Chỉ có duy nhất Từ Hạo Vũ còn đắm chìm trong tâm tình kích động, cũng không có phát hiện ra chỗ nào không đúng.

“Mọi người đều biết, khi còn trẻ, ba tôi cũng là một vị diễn viên, lại còn bắt được vinh dự cao nhất trong điện ảnh Hoa Hạ: Kim Kê thưởng.”

Từ Hạo Vũ nghiêm túc nói: “Từ lúc nhận thức được, tôi đã nhìn thấy cúp Kim Kê thưởng được đặt trên kệ trên cùng của tủ sách trong nhà.”

“Đó là bảo bối mà ba tôi quý nhất, cũng là “vật tổ” trong nhà chúng tôi.”

Khi nói chuyện, trong mắt gã lộ ra vài phần hoài niệm, nói: “Khi còn học mẫu giáo, có một lần, trong lúc ba không để ý, tôi đã trèo lên hai chiếc ghế đầu và muốn lấy chiếc cúp đó ra để chơi”.

“Kết quả không cẩn thận thế là người lẫn cúp đều từ trên ghế ngã xuống.”

“Khi ba tôi nghe thấy tiếng động, ông chạy đến và ôm tôi vào ghế sofa trước, sau đó mới đi nhắc cúp Kim Kê.”

“Lúc đó tôi có hơi xúc động, cảm giác so với cúp, ba tôi quả nhiên vẫn quan tâm tới tôi hơn.”

Nói đến đây, Từ Hạo Vũ dừng một chút, sau đó nâng chiếc cúp đề cử trong tay lên, lòng còn sợ hãi nói: “Kết quả, ông cầm lấy chiếc cúp Kim Kê kia, ấn tôi trên sofa đánh cho một trận.”

“Ha ha ha.....” Lời này vừa ra, trong hội trường lập tức vang lên một trận cười.

Từ Hạo Vũ cười khỏ nói: “Cho nên tôi từ nhỏ liền biết, cúp Kim kê có chất lượng rất tốt.”

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Hai lần dẫn dắt câu chuyện, khiến cho khách quý đều cười đến ngửa tới ngửa lui, mà Mc ở bên cạnh cũng cười ngây ngất, căn

bản không có thời gian xen vào ngắt lời.

Từ Hạo Vũ nhìn mọi người cười thành như vậy, gã cũng lập tức mỉm cười theo.

Một lát sau, chờ mọi người cười xong, Từ Hạo Vũ mới dần dần thu liễm lại bộ dáng đùa giỡn, hơi khom người trước máy quay, chân thành nói: “Con xin lỗi ba.”

“Mấy năm nay, con đã gây ra vô số phiền toái cho ba, có đứa con trai như con đúng là xúi quẩy.”

Gã rũ đầu, nói lời xin lỗi: “Cảm ơn ba đã bao dung cho những chuyện ngu xuẩn mà con đã phạm trong nhiều năm qua.”

“Cảm ơn ba đã con lớn như vậy.”

“Con biết mình vừa ngốc lại bướng, không nên thân, làm gì đều không được, nhưng con sẽ nỗ lực.”

Vừa nói, Từ Hạo Vũ vừa giơ chiếc cúp acrylic trong tay về phía máy quay, cười nói: “Con hy vọng một ngày nào đó, con có thể thay chiếc cúp thủy tinh trên tay này bằng một chiếc cúp vàng, đền bù cho chiếc cúp Kim Kê mà năm đó con đã làm hỏng.”

“Tôi hy vọng trong tương lai, ba tôi có thể thực sự tự hào vì tôi.”

Nói nói, hốc mắt của Từ Hạo Vũ hơi đỏ lên, thấp giọng nói: “Ba, con trai đã trưởng thành.”

.....

Cùng lúc đó, Từ Hãn đang đi công tác ở Hàn Quốc, ông ngồi trong phòng họp, xem truyền hình trực tiếp lễ trao giải đề cử Kim Kê trên Internet.

Lúc nhìn thấy Từ Hạo Vũ kiêu ngạo mà giơ chiếc cúp plastic lên, ông nhin không được mà bật cười rồi quay mặt đi.

Từ Hãn trộm lau khóe mắt, thấp giọng lầm bầm nói: “Hỗn tiêu tử.....”

Bài phát biểu của Từ Hạo Vũ không chỉ khiến Từ Hãn, người đang ở cách xa hàng ngàn dặm, lạnh lẽo rơi nước mắt, mà cả Hứa Trăn đang ngồi dưới sân khấu cũng không khỏi xúc động.

Trong những năm qua, hấn đã gặp đủ loại người.

Một số người có tài năng xuất chúng, nhưng họ không trau dồi kỹ năng diễn xuất tốt, họ chỉ quan tâm đến việc kiếm tiền;

Có người trình độ vô dụng, lại tự cho mình rất cao, mắt cao hơn đỉnh.

Kỹ năng diễn xuất của Từ Hạo Vũ thực sự cần phải được cải thiện, nhưng với tư cách là một ngôi sao hàng đầu và là thiếu gia của một trong ba đầu sỏ điện ảnh lớn nhất nước, gã lại luôn tỏ ra điệu thấp khiêm tốn.

Từ trước đến nay gã luôn nhìn rõ điểm mạnh của bản thân, không có hư vinh không cần thiết và sẵn sàng làm việc chăm chỉ để cải thiện kỹ năng diễn xuất của mình.

Phân tâm này thì chính là vật liệu dễ uốn nhất.

Cho dù gã có dành cả đời cũng không thể đạt đến đỉnh cao của ngành này, nhưng gã nhất định có cơ hội trở thành một diễn viên có tư cách và đáng khen ngợi.

Trong những năm gần đây, Hứa Trăn đã nhận được quá nhiều sự giúp đỡ từ phụ tử Từ gia, về cả kinh phí, tài nguyên và dư luận.

Mặc dù lòng tốt của đối phương là có sở cầu, nhưng đó vẫn là một ân tình thực sự.

Nếu không có sự hỗ trợ của Hoàn Ngu, nếu không có bộ phim “Dương gia tướng” này thì con đường diễn xuất của hấn sẽ không suôn sẻ như vậy và có lẽ hấn đã không thể ngồi ở đây bây giờ.

Phân ân tình này, Hứa Trăn vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Thật ra hấn có một số kiến nghị cho con đường phát triển trong tương lai của Từ Hạo Vũ.

Vấn đề của Từ Hạo Vũ không phải là kỹ năng của gã, mà là sự thiếu nhạy bén trong diễn xuất.

Dù sao gã cũng không thiếu tiền, cũng không cần duy trì cường độ làm việc cao để nuôi sống gia đình, ổn định cuộc sống, d dưng một hai năm thời gian để đánh bóng vai diễn.

Tốt nhất là chọn loại hình đặc thù, nhân vật độc nhất vô nhị, đem nhân vật này diễn đến tận xương cốt.

Tạo hình của một nhân vật thành công thường có thể mang lại cho mọi người một hiệu ứng ngộ đạo và có thể nâng cao sự tự tin của một người.

Nếu sau này có cơ hội, hẳn cố gắng nói chuyện với Từ thúc.

Nếu có yêu cầu, Hứa Trăn cũng sẵn sàng cung cấp một số trợ giúp trong phạm vi khả năng của mình.

Chương 852: Lễ Trao Giải Chính Thức

Sau khi kết thúc lễ đề cử, ban tổ chức đã chuẩn bị tiệc rượu cho tất cả các khách mời đến tham gia lễ trao giải đề cử.

Nhưng cái gọi là “Tiệc rượu”, trên thực tế cũng không phải uống rượu.

Ngày hôm sau sẽ là lễ trao giải chính thức, mà bọn họ sẽ phải đối mặt với ống kính camera HD, không có bộ lọc của CCTV. Như vậy ai còn dám ăn uống thả cửa vào tối nay đây?

Uống nhiều nước, sáng ngày mai sẽ bị phù, huống chi là bây giờ lại uống rượu.

Vào lúc 3: 50 chiều ngày 5, Hứa Trăn và đoàn làm phim “Thất Cô” đã lên xe do ban tổ chức sắp xếp để đến địa điểm tổ chức Lễ trao giải Kim Kê.

Trên đường đi, mọi người sửa sang lại trang phục và lần lượt xem lại bài phát biểu nhận giải mà mình đã chuẩn bị.

Với tư cách là đại diện của đoàn làm phim, Bành Tư Nguyên nữ sĩ cầm trên tay bản thảo phát biểu cảm nghĩ của Hứa Trăn, Trần Chính Hào và nhiếp ảnh gia, đồng thời kiểm tra việc đọc thuộc lòng “bài tập về nhà” của mọi người như một giáo viên chủ nhiệm.

Năm nay, Hứa Trăn vẫn mặc bộ tây trang do đại ngôn cung cấp.

Chẳng qua so với năm ngoái, đại ngôn của hắn đã càng ngày càng phong phú, giày da, đồng hồ, mỹ trang cái gì cũng có, từ đầu đến chân đều có người cho đóng gói thoả đáng cho hắn.

Hứa Trăn vẫn nhớ rõ, khi tham dự lễ trao giải Ngọc Lan vào năm ngoái, hắn đã mang theo một chiếc đồng hồ nam kim cương trị giá mấy chục vạn.

Khi đó, hắn lo sợ làm rơi mất cho nên khẩn trương đến mức không dám vung tay.

Hiện tại nghĩ lại, đúng là buồn cười.

Năm nay có kinh nghiệm, hắn sẽ không rụt rè như vậy nữa.

——Năm nay hắn đeo một chiếc đồng hồ quả quýt.

Vẫn là thương hiệu đồng hồ từ năm ngoái, Hứa Trăn hiện đã ký hợp đồng trở thành người phát ngôn cho dòng Legend, mặt số của chiếc đồng hồ quả quýt được nhét vào túi áo khoác, lộ ra dây chuyền, bên trên còn khắc logo rất bắt mắt.

Khi đến hội trường, hắn kiểm tra thời gian thêm vài lần nữa, qua loa đại khái liên tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Đúng vậy, cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm. (trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.)

.....

“Ngô ——! !!”

Một lát sau, đoàn người đến hội trường, sau khi mấy người xuống xe thì một tràng tiếng hoan hô vang lên ngập trời, gần như đình tai nhức óc.

Hứa Trăn ban đầu nghĩ rằng mình đã có nhiều kinh nghiệm tham gia các sự kiện khác nhau, nhưng hắn vẫn rất ngạc nhiên khi nhìn khung cảnh xung quanh.

Một tấm thảm đỏ thẳng tắp được trải ở trung tâm quảng trường, hai bên thảm đỏ là hai hàng bảo vệ giữ gìn trật tự hiện trường, trường thương đoàn pháo, ánh đèn lập loè, đám người đen kịt, quả thực giống như các điểm du lịch ngày quốc khánh.

Đám người này...e rằng phải có tới mấy vạn người đứng không?

Cho dù đó là Lễ trao giải Ngọc Lan TV Ma Đô hay các buổi dạ tiệc khác mà hắn đã tham dự, thì chưa bao giờ hắn chứng

kiến một đám đông như vậy.

Không hổ là phủ điện cao nhất trong làng điện ảnh Hoa Hạ, buổi lễ long trọng thu hút sự chú ý của mọi người như thế này thật sự rất hấp dẫn.

“Chính Hào! Bên này! !”

“Hào ca, nhìn tôi! !”

“.....”

Đoàn người mới đi trên thảm đỏ chưa được bao lâu thì tên của Trần Chính Hào đã nổ vang trong hiện trường.

Trần Chính Hào nghe vậy thì dừng bước, mỉm cười và vẫy tay với đám đông, điều này ngay lập tức càng khơi dậy sự cổ vũ nhiệt tình hơn.

Bản thân y là người Huy Châu, cũng đã từng sinh hoạt nhiều năm ở Lư Giang.

Hơn nữa, “Lôi Trạch Khoan” trong “Thất cô” cũng lấy bối cảnh là một nông dân ở Huy Châu, mà tiếng phổ thông cùng với giọng địa phương cũng được sử dụng trong phim.

Lần này, Trần Chính Hào được đề cử “Ảnh Đế” với bộ điện ảnh “Thất cô”, và đến Lư Giang, thủ phủ của tỉnh Huy Châu, để tham gia Lễ trao giải Kim Kê, một màn này có thể miêu tả là áo gấm về làng.

Trong cuộc phỏng vấn với phóng viên trên thảm đỏ, y đã mỉm cười và nói một vài từ bằng tiếng địa phương, khiến khán giả cổ vũ như sấm dậy.

Trần Chính Hào có thể không phải là người có địa vị cao nhất trong số tất cả các nghệ sĩ có mặt, nhưng khi nói đến tòa hội trường hôm nay, y tuyệt đối là vương giả.

Phụ lão hương thân ở quê nhà quá nhiệt tình, Trần Chính Hào không làm sao được, chỉ phải sau khi kết thúc phỏng vấn thì ở lại bên sân để ký tên cho bọn họ.

Tuy nhiên, sau khi ký được một hồi, y nhìn thấy một nhóm cô gái trẻ đang chuyền tay nhau vài cuốn sách có in “Tác phẩm của hội hậu viện Hứa Trăn”.

Trần Chính Hào dừng tay, hỏi: “Có muốn tôi gọi Hứa Trăn hay không?”

Những người xung quanh phá lên cười, các cô gái nhỏ đỏ mặt, vội vàng gật đầu nói: “Muốn muốn muốn!”

“Nhưng Hào ca, trước tiên anh có thể ký tên giúp chúng em có được hay không!”

“.....”

.....

Sau khi thăm dò ồn ào kết thúc, một đoàn người tiến vào địa điểm chính của lễ trao giải.

Hứa Trăn và những người khác đến chỗ ngồi của mình dưới sự hướng dẫn của nhân viên, tuy nhiên hần hơi ngạc nhiên khi chỗ ngồi trong địa điểm không được sắp xếp theo đoàn phim mà theo đề cử.

Những người được đề cử cho mỗi giải thưởng được tập hợp trong cùng một khu vực, những người được đề cử cho “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” thì ngồi ở hàng đầu tiên của khu vực bên trái hội trường và “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” thì ở hàng thứ hai.

Hứa Trăn không khỏi có chút buồn cười.

Phương pháp sắp xếp này có thể là để tăng mùi thuốc súng tại hiện trường, để mọi người có thể duy trì bầu không khí căng thẳng, nơi họ không thể trò chuyện, nhưng...

Nhìn xem, bên cạnh mình là ai đây?

Sau khi Hứa Trăn tìm được chỗ ngồi của mình, hần phát hiện ra bên phải mình là “đại ca” Vương Cẩm Bằng trong “Tú Xuân Dao”, và bên trái là đồ đệ gốc gác nhà mình, Từ Hạo Vũ.

Mùi thuốc súng chỉ sợ có chút lao碌.

Chương 853: Suy Đoán

“Su phụ, bên này bên này!”

Lúc này, Từ Hạo Vũ đã tới rồi, gã vừa nhìn thấy Hứa Trăn đi vào thì vội vàng nhiệt tình đứng dậy, nâng cánh tay chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình.

“Đại ca” Vương Cẩm Bằng còn chưa tới, mà bên cạnh hắn, nam diễn viên tiền bối Vương Nguyên Anh, người cũng được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, cũng đã tới.

Vương Nguyên Anh là Thị Đệ của giải Ngọc Lan năm nay, hai tháng trước, Hứa Trăn cũng mới gặp mặt đối phương.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Hứa Trăn lễ phép khom người vấn an Vương Nguyên Anh, nói: “Vương lão sư, lại gặp mặt.”

Vương Nguyên Anh gật gật đầu, duỗi tay chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, ngữ khí thoải mái mà nói: “Đừng khách khí, ngồi, đề cử “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” này đối với cậu, quả nhiên là danh xứng với thật.”

“Ha ha ha.....”

Nghe đối phương nói như vậy, xung quanh lập tức vang lên một trận cười nhẹ.

Không lâu sau màn “trao giải ngược” giữa hai người tại lễ trao giải Ngọc Lan, việc Vương Nguyên Anh trêu chọc Hứa Trăn “Danh xứng với thật” đã trở thành một chuyện cười nổi tiếng trong giới.

Lễ trao giải mãi đến 6 giờ chiều mới chính thức bắt đầu, mà hiện tại chỉ mới hơn 4 giờ, do đó những vị khách đến trước bắt đầu trò chuyện với nhau.

Hứa Trăn về khu vực mà Bành Tư Nguyên đang ngồi, sau đó nhỏ giọng hỏi Từ Hạo Vũ: “Từ thúc hôm nay không tới sao?”

Từ Hạo Vũ lắc đầu đáp: “Không có, ông ấy đang ở Hàn Quốc.”

Hứa Trăn hỏi: “Hàn Quốc? Từ thúc đến đó làm gì?”

Từ Hạo Vũ cúi đầu, vẻ mặt có chút phiền muộn, trầm giọng nói: “Ba tôi nói ở Hàn Quốc có tiểu thuyết vừa đạt được giải thưởng, trong đó có một vai diễn rất thích hợp với tôi. “

“Cho nên ông ấy đi mua bản quyền điện ảnh.”

Hứa Trăn thuận miệng hỏi: “Là nhân vật như thế nào?”

Nghe thấy vấn đề này, trên mặt Từ Hạo Vũ lộ ra biểu tình mê mang: “Là một người thiếu năng trí tuệ.”

Hứa Trăn: “.....”

Quả nhiên là cha ruột...

Hắn thực cố gắng để mình không phát ra bất cứ âm thanh thất lễ nào, sau một lúc lâu, mới nỗ lực nói sang chuyện khác:

“Vậy thì, trước đó có nghe anh nói, Hoàn Ngu muốn quay “Lạc Đà Tường Tử” ?”

“Như thế nào rồi, khi nào quay?”

Hứa Trăn vốn định nói nếu cần hỗ trợ thì cứ yêu cầu, khách mời hoặc là chỉ đạo diễn xuất đều có thể.

Nhưng mà lời này vừa ra, Từ Hạo Vũ vốn dĩ đang mê mang lại dần dần lộ ra biểu tình hoài nghi nhân sinh, nói: “A, “Lạc Đà Tường Tử”, không quay nữa.”

Vẻ mặt gã không chút thay đổi, nói: “Một thời gian trước, ba tôi có tìm cho tôi một lão sư dạy diễn xuất, nhưng nửa tháng sau liền không nói nữa.”

“Sau đó, ông liền quyên góp tiền cho ban tổ chức và khôi phục phiên bản cũ của “Lạc Đà Tường Tử”.”

Từ Hạo Vũ cười gượng hai tiếng, nói: “Sang đầu năm có thể xem, đầu tư khá nhiều cho nên chất lượng sẽ không tệ.”

Hứa Trăn: “.....”

Nói như thế nào đây, cũng coi như là một đóng góp cho ngành điện ảnh Hoa Hạ.

Công đức nằm ở tương lai.

.....

Chủ đề nghiêm túc dần đi vào ngõ cụt, hai người không còn cách nào khác là tán gẫu về nó.

Có một nói một, Hứa Trăn vẫn có thể cảm nhận được Từ Hạo Vũ đang tiến bộ.

Gã đã đóng một vai phụ trong một bộ phim truyền hình chủ đề chính kịch cách đây không lâu, và Hứa Trăn đã cố tình xem một vài tập.

Mặc dù không thể so sánh với các diễn viên gạo cội xung quanh, nhưng cũng không hề gượng gạo hay dầu mỡ, cũng không có ảnh hưởng xấu đến tiêu chuẩn của cả phim truyền hình, có thể coi là một người công cụ có tư cách.

Với tiêu chuẩn này thì thực tế là có thể điều chỉnh được, nên Từ thúc không cần thiết phải trách móc quá nặng nề.

Nếu không thể đảm nhận vai chính, bắt đầu từ vai phụ trước cũng không phải là ý kiến tồi.

Hai người hàn huyên hơn nửa ngày, các khách quý mới rút cuộc lục tục đến đông đủ.

Đoàn làm phim “Tú Xuân Dao” tiến vào sân khấu rất muộn, khi “Đại ca” Vương Cẩm Bằng bước vào thì lễ trao giải đã sắp bắt đầu.

Hứa Trăn mỉm cười chào vị đại ca đã lâu không gặp, trong khi Vương Cẩm Bằng vỗ vai hắn một cách rất thân thiết.

“Hôm nay tôi cũng không muốn đến.”

Sau khi ngồi xuống, Vương Cẩm Bằng cười nói: “Vừa lúc công tác ở bên này cho nên thuận đường đến thăm cậu, chờ lễ trao giải kết thúc, hai anh em chúng ta ra ngoài uống hai ly.”

Những người đến buổi lễ về cơ bản đều có giao tình với nhau, sau vài câu chào hỏi của những người xung quanh thì nhạc nền cũng vang lên, giải Kim Kê năm nay chính thức được kéo màn che.

Đúng lúc này, cùng với âm nhạc ồn ào, Vương Cẩm Bằng bỗng nhiên nghiêng đầu tới, nhỏ giọng nói với Hứa Trăn: “Giải “Nam phụ xuất sắc nhất” năm nay nhất định là cậu.”

Hứa Trăn nghe vậy sửng sốt, nói: “Tại sao?”

Vương Cẩm Bằng cười nói: “Đánh cược không? Đánh cược hai bữa cơm?”

“Ha ha ha ha.....”

Vương Cẩm Bằng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Trăn thì thấp giọng cười nói: “Còn cần tôi nói sao? Chính cậu cũng tự hiểu đi?”

Nương theo tiết mục ca hát mở đầu, Vương Cẩm Bằng thì thầm: “Đoàn phim “Tú Xuân Đào” đề cử tôi, “Thập Nguyệt Vi Thành” đề cử Từ Hạo Vũ.”

“Vậy tại sao lại không đề cử cậu?”

“Vai diễn của cậu trong cả hai bộ phim đều xuất sắc hơn hai chúng ta.”

Hứa Trăn nghe Vương Cẩm Bằng nói như vậy, thì không hiểu sao lại có chút khấn trương.

Cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, thật ra ngay cả bản thân hắn cũng đã có một chút suy đoán, chẳng qua chuyện liên quan đến mình, hắn không dám suy nghĩ đến phương hướng kia.

Đúng vậy, đúng như những gì đại ca nói.

Đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất lần này, nếu nhìn ở một góc độ khác, kỳ thực ban tổ chức đã chọn “Tăng Soái” làm đề cử trong số ba vai Cận Nhất Xuyên, Lý Sùng Quang và Tăng Soái.

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn cảm thấy nhịp tim của mình đột nhiên tăng nhanh, lòng bàn tay dần đổ mồ hôi.

——Ai lại không khao khát được đứng trên sân khấu đỉnh cao của ngành công nghiệp điện ảnh Hoa Hạ, Giải Kim Kê?

Chương 854: Công Bổ Giải Thưởng

Mặc dù mục đích ban đầu khi quay “Thất Cô” là góp phần chống lại nạn bắt cóc và làm điều gì đó cho xã hội, nhưng điều này không cản trở việc hắn theo đuổi giải thưởng.

Đây không chỉ là sự công nhận đối với diễn xuất của hắn từ giới quyền uy trong nghề, mà còn là kết quả cho những nỗ lực mà hắn đã bỏ ra trong thời gian qua.

Huống chi, Kim Kê thưởng xưa nay nổi tiếng là “Tùy hứng”, chưa bao giờ để ý đến cái gọi là “cân bằng”.

Chính mình lấy được giải thưởng này cũng không gây chú ý ngại cho người khác, cho nên không có gì phải bận tâm.

Vương Cẩm Bằng ở bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Hứa Trăn, nói: “Mau xem lại bài phát biểu nhận giải.”

““Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” là giải thưởng đầu tiên được tổ chức vào tối nay.”

Hứa Trăn càng nghe hắn ta nói tại lại càng khẩn trương.

Hắn cúi đầu nhìn về danh sách tiết mục của Lễ trao giải Kim Kê ở trong tay, sau bài hát mở màn, đầu tiên là Mc sẽ giới thiệu các thành viên ban giám khảo của giải Kim Kê năm nay với mọi người.

Sau đó, giải thưởng “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” sẽ được trao mà không cần bất kỳ màn giao lưu nào khác.

Hiện tại nhiều nhất cũng chỉ còn mười phút.

“Quan Tự Tại Bồ Tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ hết thủy khổ ách.....”

Hứa Trăn trực tiếp khép hờ hai mắt, lẩm bẩm mà niệm tụng “Tâm Kinh”.

Không cần để đến vật ngoài thân, không cần để ý đến hư danh.....

Chính mình sớm tới niệm kinh hơn hai mươi mấy năm qua, chính là dùng cho những lúc như thế này!

.....

Một lúc sau, trên sân khấu, màn giới thiệu ban giám khảo nhanh chóng kết thúc, mọi người trong nháy mắt đã đến lễ trao giải chính thức.

Không khí tại hiện trường lễ trao giải đã dần dần thay đổi.

Mc đứng trên sân khấu, mỉm cười nói chuyện với mọi người: “Đầu tiên, chúng ta sẽ công bố giải thưởng đầu tiên trong đêm nay: Giải nam phụ xuất sắc nhất.”

“Cho mời hai vị khách quý trao giải, Lôi Chấn Thanh, Chung Lị Á.”

Trong tiếng vỗ tay của khán giả, một cô gái trẻ tuổi trong bộ váy dạ hội màu đỏ, khoát tay cùng một lão nhân, chậm rãi bước lên sân khấu

Hứa Trăn cũng ngừng niệm kinh mà ngồi thẳng dậy và nhìn chăm chú vào sân khấu.

Hai khách mời trao giải này đều là “cựu sinh viên” Trung Hí, Chung Lị Á là bạn học của giáo viên chủ nhiệm Hứa Trăn, Lưu Vũ Trường, mà lúc còn đi học, hai người cũng đã từng ăn tối với nhau.

Về phần Lôi Chấn Thanh, ông ấy là một nhân vật hàng đầu trong giới kịch nói, và đây là lần đầu tiên Hứa Trăn có vinh dự được gặp ông ấy.

Lôi lão gia tử năm nay đã 80 tuổi, ông không nổi tiếng trong lĩnh vực điện ảnh nhưng ở lĩnh vực phim kịch nói, ông đã giành được ba giải thưởng: Giải Mai Hoa, Giải Bách Hợp và Giải Sư tử vàng, đây là một nghệ sĩ biểu diễn cấp quốc gia.

Chỉ tiếc là mấy năm gần đây Hứa Trăn vẫn luôn tham gia các phim điện ảnh và phim truyền hình, nhưng kịch nói lại tương đối ít.

Hắn chỉ nghe thấy cái tên “Lôi Chấn Thanh”, chưa chưa bao giờ gặp qua Lôi lão gia tử

Sau khi tụng “Tâm Kinh” hai lần, tâm trạng của hắn đã thực sự bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy một ông lão với mái tóc bạc phơ xuất hiện trên sân khấu trong bộ vest kiểu cũ màu xanh xám, mí mắt hắn lại không khỏi giật giật.

Y, vị lão tiên sinh này, tại sao lại quen mặt như vậy...

Hình như đã gặp qua ở chỗ nào? !

“...Những năm qua tôi cũng đóng vài bộ phim, tuy chỉ là vai phụ.”

Lúc này, trên sân khấu, hai vị khách quý cũng đang thuận miệng nói chuyện phiếm.

Lôi Chấn Thanh nói: “Tôi cảm giác vai phụ đối với một bộ điện ảnh cũng quan trọng không khác gì vai chính.”

“Thứ khán giả xem là hiệu quả tổng thể, cho dù hoa hồng hay lá xanh thì đều phải tươi đẹp, như vậy phim điện ảnh mới trở nên xuất sắc.”

Một bên Chung Lệ Á hơi hơi khom người, lễ phép nói chuyện với lão tiên sinh: “Lôi lão sư, ngài có từng bắt được giải thưởng vai phụ nào chưa?”

Lôi Chấn Thanh tiếc nuối mà lắc lắc đầu, nói: “Chưa từng, tôi chỉ lấy được đề cử.”

“Cho nên nói, mỗi một vị đoạt giải giả đều là “tiền bối” của tôi, đối tượng đáng để tôi học tập.”

“Suy cho cùng, học hành thì không phân biệt tuổi tác.”

Nói xong, Lôi Chấn Thanh nhếch miệng cười nói: “Để tôi xem, năm nay ‘tiền bối’ nào được đề cử giải Kim Kê cho nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.”

Lập tức, một đoạn clip tuyển chọn ngắn được phát trên màn hình lớn phía sau sân khấu, mỗi diễn viên được đề cử đều có một đoạn phim tầm 10 giây.

Một phút sau, sáu clip đã được phát và máy quay một lần nữa nhắm vào hai khách quý trao giải trên sân khấu.

Chung Lệ Á mở phong bì trong tay ra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cười nói: “Giải Kim Kê cho Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Điện ảnh Hoa Hạ năm nay được trao cho...”

Vừa nói, cô vừa đẩy phong bì sang bên cạnh.

Lôi Chấn Thanh lão gia tử tiếp nhận phong thư, tiếp tục thì thầm: “Hứa Trăn, diễn viên đóng vai Tăng Soái trong “Thất Cô”.”

“Chúc mừng!”

Sau khi công bố tên người chiến thắng, Lôi lão gia tử ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn xuống khán đài.

Lúc này, khu vực Hứa Trăn đang ngồi đã trở thành tiêu điểm của khán giả, trước hàng nghìn người có mặt và hàng chục nghìn người trước TV, Hứa Trăn chắc chắn không có bất kỳ động thái thất lễ nào.

Hắn mang theo sự kinh ngạc, vui sướng cùng sợ hãi vừa đủ, sau đó lễ phép mà khom người bắt tay với nhóm nhóm người cùng được đề cử đang ngồi xung quanh, sau đó thông dong mà đi lên sân khấu.

Nhưng mà lúc này, những người quen biết Hứa Trăn đều phát hiện ra hắn có chút xấu hổ cùng với quần bách.

Trong khi mọi người đang đoán xem chuyện gì đã xảy ra, Lôi Chấn Thanh lão gia tử đã nhanh chóng tiết lộ sự thật cho mọi người trên sân khấu biết.

Chương 855: “Đội Quân” Tại Lễ Trao Giải

“Nha!”

Lúc Hứa Trăn đi lên sân khấu, Lôi lão gia tử không khỏi neho đôi mắt lại, vừa mừng vừa sợ mà kêu lên: “Là cậu?”

“Ai u, tiểu tử, hóa ra cậu là diễn viên sao?”

Chung Lị Á đứng ở bên cạnh, không hiểu rõ nên mở miệng hỏi: “Lôi lão sư, ngài quen biết Hứa Trăn sao?”

Lôi lão gia tử ngửa đầu cười ha ha: “Quen biết, hai ngày trước mới gặp qua!”

Nói xong, ông thân thiết mà kéo Hứa Trăn đến bên người, nhiệt tình nói: “Tôi đã đi xem “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” ở triển lãm điện ảnh, mà anh bạn nhỏ này đã xướng một đoạn “Lên núi đánh hổ” cho chúng ta nghe ngay tại hiện trường, xướng rất hay!”

“Ai, mọi người có xem đoạn video “ông hoàng diễn kịch WC” hay không? Hai hôm nay còn rất nổi!”

Hứa Trăn: “.....”

Biểu tình không thể gục ngã, không thể gục ngã!

Phải giữ được nụ cười!

Hứa Trăn đã từng nghĩ, chuyện “Ông hoàng diễn kịch WC” sớm muộn gì cũng bị bại lộ.

Rốt cuộc, lúc đó hắn còn mang trên người một chiếc ba lô nhãn hiệu ProPatria xa xỉ, mà hợp đồng đại sứ thương hiệu giữa mình và ProPatria cũng sẽ được công bố ra bên ngoài.

Đến lúc đó hai chuyện kết hợp, Hứa Trăn không tin fans nhà mình không thể nhìn ra manh mối.

Nhưng loại chuyện như “Ông hoàng diễn kịch WC” cũng chỉ nổi tầm một, hai tuần.

Đến lúc đó Kim Kê thưởng kết thúc, ngoại trừ những người thực sự yêu thích hắn thì ai sẽ chú ý đến những tin tức lỗi thời như vậy?

Tuy nhiên, như đã nói, kế hoạch không thể theo kịp thay đổi...

Ngay lúc Lôi lão gia tử nói ra mấy lời này thì hiện trường lễ trao giải đều ồ lên một cách ngạc nhiên.

Có hơn 1.500 khán giả trong khán đài, và quá nhiều người đã xem video “Ông hoàng diễn kịch trong Wc”.

Mà người chưa từng thấy qua, thì nghe người chung quanh nghị luận, đã rất nhanh liền hiểu được tình huống.

Chỉ trong vài giây, tiếng cảm thán (giả dối) và tiếng cười (thật lòng) đã càn quét toàn bộ địa điểm Lễ trao giải Kim Kê.

Cho dù khả năng quản lý biểu cảm của Hứa Trăn mạnh đến đâu, thì hắn cũng không thể quản lý được các mao mạch trên cơ thể.

Nghe thấy những tràng cười và vỗ tay của khán giả, đôi gò má vốn trắng trẻo của hắn đã bắt đầu đỏ bừng đến tận mang tai.

Chung Lị Á nhìn thấy vẻ quần bách của Hứa Trăn thì cũng vội vàng giải vây cho hắn: “Lôi lão sư, ngày thường ngài còn xem những đoạn video này sao?”

Lôi Chấn Thanh lão gia tử lắc lắc đầu, nói: “Tôi không xem, tôi chỉ biết được việc này khi vô tình nhìn thấy cháu trai mình đang xem đoạn video này.”

Vừa nói, ông vừa ngược nhìn Hứa Trăn với vẻ ngưỡng mộ và cười nói: “Ài, điện ảnh Hoa Hạ chúng ta đúng là nhân tài nhiều vô kể, không ngờ một diễn viên trẻ tuổi như thế này lại có thể bình tĩnh hạ tâm học diễn xuất, đúng là không đơn giản!”

“Lúc xuống sân khấu, chúng ta phải thêm bạn tốt, lần trước nói cho cậu trứng gà, nhưng cậu còn chưa kịp lấy,”

Hứa Trăn: “.....”

Lôi lão sư, hảo ý này tôi xin nhận, nhưng cầu ngài cho ta một cầu thang để leo xuống!

Cho tôi giữ nửa cái mạng! !

Khi nói chuyện, cô gái mang cúp đã đem cúp và giấy chứng nhận giải “Nam phụ xuất sắc” lên sân khấu.

Cùng lúc đó, những lời nhận xét của ban giám khảo Giải thưởng Kim Kê về Hứa Trăn cũng bắt đầu phát ra từ loa phóng thanh.

“Hứa Trăn đóng vai một đứa trẻ bị bắt cóc lúc nhỏ, sau này lớn lên và trở thành thợ sửa xe, hẳn đã thể hiện cuộc sống nhân vật theo khuynh hướng vô cùng cảm xúc và chân thật...”

Lời tự thuật lạnh băng dựa theo chương trình cài sẵn, không hề có chút cảm xúc nào mà tiến hành nhận xét màn biểu diễn của Hứa Trăn: “Một tiếng gọi “Ba” ở bờ biển đã cứu rồi Lôi Trạch Khoan đang bên bên bờ tuyệt vọng, tình cảm chân thành, tha thiết đã đẩy bộ phim lên đến cao trào...”

Nghe lời bình này, các khách quý dưới đài vốn đang cười vui vẻ thì càng cười càng hung, một bên cười, một bên còn phải vỗ tay hưởng ứng.

Trong hoàn cảnh như vậy, ngay cả Trần Chính Hào cũng nhin không được mà nở nụ cười.

Máy quay phim màn ảnh kịp thời bắt được một màn này, phóng hình ảnh của Trần Chính Hào lên màn hình lớn, lập tức, bầu không khí tại hội trường lại nhộn nhịp hơn.

Hứa Trăn mang nụ cười trên mặt, động tác cứng đờ mà tiếp nhận cúp cùng giấy chứng nhận từ Lôi Chấn Thanh lão gia tử, làm bộ như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Màn trao giải “Nam phụ xuất sắc nhất” cứ tiếp tục được tiến hành trong bầu không khí hài hước vui vẻ, khắp hội trường cũng tràn ngập niềm vui.

.....

Mà cùng lúc đó, trên nền tảng phát sóng internet, lập tức một làn sóng bình luận trực tiếp bùng nổ.

Mới vừa rồi, dòng bình luận còn đều là “Chúc mừng Hứa Trăn”, “Hứa Trăn danh xứng với thật” ..., thế nhưng chỉ mới ngắn ngủn vài giây, đại bộ phận đã nhanh chóng biến thành “Ha ha ha ha ha”.

Màn hình “ha ha ha” kết hợp với nụ cười lịch sự khó xử, đôi má ửng hồng và chiếc cúp vàng của Hứa Trăn đã được vô số cư dân mạng chụp lại trực tiếp để tạo ra các biểu tượng cảm xúc.

Nhóm Trăn Quả đang xem phát sóng trực tiếp của lễ trao giải Kim Kê vừa cười vừa dậm chân đập đập, thiếu chút là cười đến phát điên.

“Ngọa tào, hóa ra là A Trăn nhà chúng ta... Hai ngày trước còn nói bóng dáng của Ông Hoàng diễn xuất WC rất giống hần, không ngờ thế mà thật sự là hần! !”

“Các đồng chí đừng thả ha ha nữa! Trọng điểm không phải cái này, A Trăn nhà chúng ta hóa ra xướng kịch tốt như vậy ha ha ha.”

“Bại lộ thân phận ở lễ trao giải Kim Kê... làm tốt lắm! Tuy chết nhưng vinh! !”

“Đội quần ngay trên kênh phát sóng trực tiếp của CCTV, nhất định sẽ được lưu vào lịch sử!”

“Không phải, hiện tại tôi rất muốn biết, tại sao A Trăn lại xách theo trứng gà, gạo nếp, đứng trước cửa WC xướng đoạn “Lên núi đánh hổ”, ai có thể giải thích cho tôi biết không? ?”

“Lôi lão sư còn nói muốn cho hần trứng gà? Cho nên liệu hộp trứng gà trong tay hần là từ một trận xướng kịch trước đó? ?”

“Khiếp sợ! Tiểu sinh đương hồng nhất tuyến bán nghệ bên đường, dựa vào cửa WC để hát tuồng kiếm trứng gà cùng gạo!”

“Trứng gà ngốc, Kim Kê thưởng, bỗng nhiên phát hiện đây là một dấu hiệu thực tốt! hăng lễ sau này muốn đoạt Kim Kê thưởng thì phải xách theo “Trứng gà ngốc” xướng kịch trước wc?”

“Mẹ nó, đây là nghi thức cầu phúc thần bí gì vậy? ?”

“Ha ha ha cười muốn chết, xách theo Trùng gà ngốc là cái quý gì! !”

“.....”

Trùng gà ngốc: Tên thương hiệu của một loại trứng gà.

Chương 856: Leo lên Hot Search

Đây là lần đầu tiên Hứa Trăn bước lên sân khấu của Kim Kê thưởng để nhận giải, không chỉ lãnh được cúp Kim Kê mà còn lãnh được tràng vỗ tay cùng trận cười ầm ĩ trước nay chưa từng có.

Hắn mơ mơ màng màng đi xuống đài, trước mắt giống như biến thành màu đen, đầu óc thì liên tục ong ong.

A, không được, tuột huyết áp.....

Ăn một quả trứng gà Ngốc...phi!

Cái gì mà ăn trùng gà Ngốc!

Lúc Hứa Trăn trở lại chỗ ngồi, màn trao giải “Nữ phụ xuất sắc nhất” cũng chính thức bắt đầu.

Tuy nhiên, máy quay tại hiện trường vẫn ưu ái mà để một ống kính về phía Hứa Trăn, quay đến không biết mệt.

Cùng lúc đó, bên ngoài hội trường, đoàn đội của Hứa Trăn đang vui vẻ đến không ngậm miệng được.

Vừa rồi Kiều Phong đã bật khóc vì A Trăn giành được giải thưởng, thế nhưng sau đó hắn đã phá lên cười vì sự cố “Ông hoàng biểu diễn trong WC”.

Cảm xúc chuyển hóa kịch liệt, nhìn qua tựa như thiếu năng trí tuệ.

Bên phía Lang Nha Bảng đã sớm viết bài PR tuyên truyền, hiện tại đều đang gấp rút chuyển sửa lại.

Nam phụ xuất sắc nhất, Hứa Trăn lại xướng kinh kịch trước cửa WC?

Ngắn ngủn trong vài phút, “Ông hoàng diễn xuất WC Hứa Trăn#, #Hứa Trăn đạt giải nam phụ xuất sắc nhất#, #Hứa Trăn

đội quân tại hiện trường trao giải#, và hàng loạt mục từ khóa mọc lên như nấm sau mưa, nhanh chóng chiếm các vị trí cao trên hot search.

Đoàn đội Hứa Trăn gần như không cần làm gì, những nhiệt độ vẫn tự động được gia tăng.

Khi lễ trao giải được tiến hành, cũng là lúc mà các đoàn đội tranh nhau đoạt hot search.

Có người bắt được lễ phục hoành tráng nhất, có người công bố ký kết hợp đồng với nhãn hiệu quốc tết xa hoa, có người lại dùng tạo hình xuất chúng “diễm áp toàn trường”, lại có người bôi rồi xấu hổ khi vô tình gặp lại tình cũ tại hiện trường...

Đủ loại marketing ừn ừn không dứt.

Rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng đều không tiếc hạ số tiền lớn, để mượn cơ hội lần này, giúp bản thân gia tăng nhiệt độ.

Nhưng mà đúng lúc này, một từ khóa không biết từ đâu lại nhảy lên hot search:

Đoàn đội tuyên truyền của các nhà vừa nhìn đến câu này thì lập tức choáng váng.

.... Cái quỷ gì vậy?

Ông hoàng diễn xuất trong WC hai ngày trước, hóa ra là Hứa Trăn? !

Mẹ nó, sao trước không nói vậy đi, hay là chờ đến lúc này để lên hot search?

Mặt thấy những hot search mà mình đã cất công bỏ ra số tiền lớn lại bị mục từ khóa này vượt mặt, nội tâm của các đoàn đội lập tức sụp đổ.

Này mẹ nó, làm sao tranh đây!

Không được, đến thêm tiền! !

Lúc này, bản thân Hứa Trăn đang ở lễ trao giải Kim Kê thưởng, vẫn chưa biết bản thân đã lặng yên không một tiếng động mà leo lên bảng hot search.

Từ lúc rời khỏi sân khấu, cả người hấn liền lâm vào trạng thái tắt máy và mất đi phần lớn khả năng tư duy.

Hứa Trăn không biết mình đang bị tụt đường huyết hay là vì quê quá độ, nói ngắn gọn, trên đầu đổ một chút mồ hôi, trước mắt lại biến thành màu đen.

Hắn theo bản năng lấy một khối đường nhỏ từ trong túi áo, xé mở giấy gói kẹo, trộm nhét vào trong miệng.

—— đúng vậy, “Trộm”.

Trên TV và trên các nền tảng Internet lớn, hàng chục nghìn khán giả đã nhìn thấy rất rõ ràng: Hứa Trăn dùng hai ngón tay lấy từ trong túi ra một viên kẹo, sau đó một tay khéo léo bóc ra, một tay che miệng, giả vờ như đang ho và vội nhét kẹo vào miệng.

Trộn bộ động tác nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Nếu không có camera siêu nét tại buổi lễ, thì chỉ sợ những người xung quanh sẽ khó nhận ra hành động này.

Lập tức trên đài phát sóng trực tiếp, làn sóng bình luận vừa mới bình ổn lại lập tức bùng nổ một lần nữa.

“Ngọa tào.....Hứa Trăn vừa mới lén ăn kẹo đúng không? Mắt tôi không có vấn đề gì đi?”

“Đó là đường trắng? Kẹo bơ cứng hay đường dừa?”

“Ha ha ha ha thứ hắn ăn là kẹo thỏ trắng, tôi thấy, giấy gói kẹo màu xanh!”

“Kim Kê thưởng a, tại sao không ăn kẹo sữa gà trống? Hay là do kẹo thỏ trắng dễ bóc hơn?”

“Ai u mẹ ơi, ăn vụng cấp bậc Kim Kê thưởng! Không hổ là “Nam phụ xuất sắc nhất, ha ha ha ha ha”

“Nhìn xem, đứa trẻ đang đói, mà lễ trao giải Kim Kê thưởng lại bắt đầu vào lúc 6 giờ chiều, tại sao lại không biết sắp xếp một bữa tiệc đứng, đúng là tệ!”

“Cười cái gì mà cười? Các người chẳng lẽ không cảm thấy động tác này rất khó sao? Đây chẳng lẽ là “Linh tê nhất chỉ” trong truyền thuyết? tôi ngạc nhiên đến mức phải chụp màn hình lại!”

“Ha ha ha ha ăn vụng cấp giáo khoa! Cũng may tôi còn ghi lại màn hình, trở về hảo hảo nghiên cứu, về sau bổ sung năng

lượng vào tiết tự học buổi tối liền dựa vào cái này!”

“Quả thực ở cấp độ sách giáo khoa, cứ tưởng một mình vụng trộm ăn vặt sẽ không có ai biết, hiện tại thì nhân dân cả nước đều biết hấn ăn vụng kẹo ở lễ trao giải Kim Kê thưởng!”

“.....”

.....

Giờ này khắc này, Hứa Trăn đang vui vẻ ngậm kẹo trong miệng, cũng không biết một hồi quê độ nữa đang chờ bản thân mình.

Ước chừng hai ba phút sau, hấn cảm giác trạng thái đã dần dần ổn định, mà hiện trường cũng bởi vì một giải thưởng khác mà quay lại bầu không khí nghiêm túc.

Thẳng đến lúc này, sau khi cơn quê độ qua đi, niềm vui nhận được giải thưởng mới nảy lên trong lòng.

——Giải nam phụ xuất sắc nhất của Kim Kê thưởng!

Vinh dự hàng đầu trong ngành điện ảnh Hoa Hạ.

Khóe miệng Hứa Trăn không tự chủ được cong lên, hấn vừa muốn nhìn kỹ chiến tích vừa nhận được, lại phát hiện trong tay trống rỗng, không có gì cả.

Hấn vội vàng nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy chiếc cúp không biết từ lúc nào đã bị Từ Hạo Vũ cầm đi.

“Oa, cái này nặng ghê, so với mấy cái trước còn nặng hơn...”

Từ Hạo Vũ vẻ mặt tò mò mà ước lượng, nói: “Chất lượng gì đây? Nếu dùng cái này để đánh người, không được, có đánh thì cũng phải để đánh đám người xấu?”

Hứa Trăn: “.....”

Anh trai, thứ này để trưng bày chứ không phải dùng làm vũ khí!

Hấn chỉ cảm thấy chiến cúp của mình nằm trong tay Từ Hạo Vũ đang tràn ngập nguy cơ, chuông cảnh báo trong lòng cũng không ngừng hú vang, sẵn sàng ứng cứu khi gặp sự cố.

Bất quá cũng may, không chờ sự cố xảy ra, Trần Chính Hào ngồi ở hàng trên đã quay đầu lại, cầm lấy chiếc cúp từ trong

tay Từ Hạo Vũ, một tay đỡ lấy thân cúp, tay còn lại nắm chặt và thưởng thức nó dưới ánh đèn.

Hứa Trăn tức khắc nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn người ta đi, đây mới là tư thế chính xác để chiêm ngưỡng cúp!

Chương 857: Thần Đội Quân

Lễ trao giải Kim Kê kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, bắt đầu với “Nam phụ xuất sắc nhất” và kết thúc với “Phim điện ảnh hay nhất”.

Ngồi dưới khán đài, Hứa Trăn xem một số giải thưởng như Đạo diễn mới xuất sắc nhất, Quay phim xuất sắc nhất, Kịch bản hay nhất, Biên tập xuất sắc nhất, ... và thấy nhiều người bạn từng hợp tác với hắn giành được giải thưởng, đồng thời cũng gặp được những tiền bối mà trước nay chỉ mới nghe danh, chứ chưa bao giờ chạm mặt.

Thẳng đến khi buổi lễ trao giải tiến hành được hai giờ, trên màn hình bắt đầu công chiếu “Giải thưởng thành tựu tròn đời”, các khách quý và khán giả toàn trường đều đứng dậy, để bày tỏ lòng kính trọng cao nhất đối với thế hệ nghệ sĩ đàn anh đã có những đóng góp xuất sắc cho điện ảnh nước nhà.

Mỗi liên kết này cũng đẩy không khí của đêm trao giải lên cao trào.

Mà đơn vị trao giải tiếp theo chính là phần cốt lõi nhất của cả buổi lễ: nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Khi người dẫn chương trình đứng trên sân khấu tuyên bố “Nam chính xuất sắc nhất” của giải Kim Kê năm nay sắp được công bố, cả hội trường vốn ồn ào náo nhiệt lập tức im bật.

Vở kịch lớn đã tới.

Bốn diễn viên được đề cử ngồi ở hàng đầu tiên bên trái của hội trường, mà Trần Chính Hào ngồi ở hàng ghế phía trước Hứa Trăn.

Lúc này y đã sớm trả chiếc cúp “Nam phụ xuất sắc nhất” lại cho Hứa Trăn, còn bản thân thì ngồi nghiêm chỉnh, biểu tình trịnh trọng trước nay chưa từng có.

“Mới vừa bắt được danh sách đề cử, tôi liền phát hiện ra một chuyện rất thú vị,” Mc đứng ở trên sân khấu, mỉm cười và trò chuyện với khách quý bên dưới: “Năm vị được đề cử cho giải Nam chính xuất sắc nhất đều không lấy công tác điện ảnh làm trọng tâm chính.”

Mc nói: “Hai vị lão sư Vương Văn Kỳ cùng Ngô Cương, đều là diễn viên kịch nói, Vương Cảnh Phúc chủ yếu được biết đến với các tác phẩm ngắn, mà Trần Bản lão sư là một vị đạo diễn.”

“Về phần Trần Chính Hào, công tác chủ yếu vẫn là lĩnh vực truyền hình.”

“Bởi vậy chúng ta có thể biết được, cái nghề diễn viên này, không phân biệt lĩnh vực, không phân biệt nền tảng.”

Lúc này, máy quay vừa đưa ống kính tới đúng các khách quý được đề cử, khi Trần Chính Hào nhìn thấy chiếc micrô do trợ lý người dẫn chương trình đưa cho mình, y đã mỉm cười nhận lấy và dùng tiếng phổ thông để phát biểu: “Yêm không phải diễn viên, yêm chỉ là một người nông dân ở Huy Châu.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Nghe y nói như vậy, dưới đài tức khắc vang lên một trận cười thiện ý.

Sau khi từng người được đề cử tương tác với người dẫn chương trình, thì hai vị khách mời trao giải cũng được mời lên sân khấu.

Sau một phen giới thiệu video, khách mời trao giải mở phong thư ra, giải thưởng sắp được công bố.

Mà giờ khắc này, Hứa Trăn ngồi dưới đài cũng không tự chủ mà ngồi ngay ngắn.

Thật ra hẳn đã sớm có phán đoán, ảnh đế năm nay có lẽ là nam chính Vương Cảnh Phúc của “Đoàn Viên”.

Dù sao trước đó tác phẩm này đã được quốc tế công nhận rộng rãi, thành tích nghệ thuật tương đối cao, so với những bộ phim

khác mà nói, nó có ưu thế không nhỏ.

Tuy nhiên, cho đến giây phút cuối cùng, nó vẫn...

Ngay lúc hắn đang nghĩ ngợi thì khách mời trao giải đã đến trước Mic và mở miệng nói.

“Giải Kim Kê “Nam chính xuất sắc nhất” của điện ảnh Hoa Hạ sẽ được trao cho...”

Khách mời trao giải nhìn về khán đài, cười nói: “Nam chính Vương Cảnh Phúc của “Đoàn Viên” ...”

Lời này vừa ra, Hứa Trăn không tự chủ được mà thở dài.

Nhưng mà đúng lúc này, lại nghe khách mời tiếp tục nói: “Cùng với, nam chính “Thất Cô”, Trần Chính Hào.”

“Chúc mừng nhị vị!”

Sau khi kết quả được công bố, tất cả các khách mời không khỏi náo động.

Song hoàng trùng!

Kim Kê năm nay có hai vị “Nam chính xuất sắc nhất” đoạt huy chương!

Loại tình huống này không thể tính là hiếm thấy, theo lý thuyết, số lượng người chiến thắng cho mỗi giải Kim Kê là từ 0 đến 3 người.

Nếu ban tổ chức cho rằng năm nay không có ứng viên phù hợp thì có thể bỏ trống, nếu cho rằng có nhiều hơn một ứng viên đủ tiêu chuẩn thì có thể gửi thêm.

Trong suốt lịch sử của giải Kim Kê, “Song hoàng trùng” đã xuất hiện 27 lần và 14 lần xuất hiện ô trống.

Tuy nhiên, giải thưởng “Nam chính xuất sắc nhất” rất hiếm khi có song hoàng trùng, trong 20 năm qua, ảnh đế chỉ đều chọn một người.

Trần Chính Hào có chút ngần ngại.

Thật ra, y đã chuẩn bị tốt tâm lý đi làm bồi bảng, lúc mới vừa nghe khách mời trao giải đọc ra tên của Vương Cảnh Phúc, trái tim hơi lơ lửng của y cũng đã hoàn toàn buông xuống.

Kết quả vạn không nghĩ tới, quanh co, tên của mình thế nhưng lại theo sát sau đó.

Chỉ trong vài giây, Trần Chính Hào cảm thấy như mình đang ở trên một chiếc tàu lượn siêu tốc, nhịp tim đập kịch liệt.

Cảm nhận được sự chú ý của những người xung quanh, y vô thức đứng dậy và cung cung kính kính bắt tay những người được đề cử khác, giống như bản thân y đã trải qua vô số lần.

Lúc này, Hứa Trăn ngồi ở hàng ghế sau cũng đứng dậy ôm lấy y, vẻ mặt kinh hỉ, chúc phúc.

Trần Chính Hào cười vồ vồ bả vai Hứa Trăn, sau đó đi theo Vương Cảnh Phúc lên đài nhận thưởng.

Nhưng mà mới vừa đi vài bước, y hơi sững người lại, rồi vòng vèo trở về.

Thấy ánh mắt đại ra của Hứa Trăn, Trần Chính Hào liền thuận tay trả lại chiếc cúp “Nam phụ xuất sắc nhất” cho hắn.

“Ha ha ha ha ha.....”

Một màn này được công khai rành mạch trên màn, khiến cho hội trường vốn dĩ nghiêm túc lại một lần nữa vang lên tiếng cười khúc khích.

Khách mời tại hội trường còn có thể khắc chế, nhưng trên nền tảng phát sóng trực tiếp, cư dân mạng lại không cần quan tâm đến khuôn mặt của bất kỳ ai, những lời cợt nhả bắt đầu bay vút lên.

“Đêm nay Hứa Trăn thật thảm ha ha ha... Tôi thật sự không nhìn được khi nhìn thấy biểu tình bị người lớn cướp mất que kẹo của Hứa Trăn hahahaha.”

“Trần ảnh đế quá mức, muốn cúp thì lên đài mà lãnh, làm gì thuận chạy lấy đồ của hài tử!”

“Người ta dễ dàng lắm sao, kia chính là liều mạng đội quân nhận cúp trước toàn thể nhân dân cả nước! Nửa cái mạng đều phải bỏ vào đó!”

“Chúc mừng Trần ảnh đế đã chia sẻ một màn đội quân với Hứa Trăn, ha ha ha.”

“Ha ha ha ha cười chết tôi, đêm nay Hứa Trăn là thần đội quần?”

“.....”

Chính mình có phải là thần đội quần hay không, Hứa Trăn cũng không biết, chỉ là hắn đang hoài nghi sâu sắc—— Hào ca vừa rồi cố ý đúng không?

Muốn cho tôi thêm mấy màn ảnh sao?

Nhưng..... Ca, đêm nay tôi đã có rất nhiều màn ảnh, cho nên không cần đâu a! !

Chương 858: Điện Ảnh Hoa Hạ, Vạn Tuế! !

Lúc này, hai vị “Nam chính xuất sắc nhất” đã nắm tay bước lên sân khấu,

Lúc này, hai vị “Tốt nhất nam chính” đoạt huy chương đã nắm tay bước lên sân khấu, từ trao giải khách quý trong tay tiếp nhận từng người cúp cùng giấy chứng nhận.

Bên trong loa phát thanh cũng bắt đầu phát ra lời bình của ban giám khảo dành cho hai người:

“Diễn xuất khắc cốt ghi tâm của Vương Cảnh Phúc trong “Đoàn Viên” đã cho thấy sự bao dung và âm áp của nhân vật chính đằng sau nỗi đau...”

“Trần Chính Hào đóng vai người nông dân mất con trong “Thất Cô”, hắn đã nắm chắc tính cách của nhân vật, tạo nên sự đột phá lớn trong kỹ thuật diễn xuất. Hắn thể hiện rất chân thật hình ảnh người cha đi tìm con suốt 15 năm, trước sau không chịu từ. Cảm tình tinh tế mà đầy đủ, gây xúc động rất lớn, mang đến cho mọi người niềm tin và sức mạnh để làm điều tốt. Do đó chúng ta đặc biệt trao tặng giải “Nam chính xuất sắc nhất”.”

Sau khi khi lãnh thưởng, dựa theo quy trình thông thường, người đoạt giải sẽ phát biểu cảm nghĩ.

Lúc này Vương Cảnh Phúc cùng Trần Chính Hào đều đang đứng trên sân khấu, hai người khiêm nhường một phen, cuối

cùng, người nhỏ tuổi hơn là Trần Chính Hào đã lên tiếng trước.

“Không ngờ tôi có thể nhận được giải thưởng này, bởi vì những người được đề cử cùng với tôi đều là những vị tiền bối mà tôi vô cùng cung kính...”

Trần Chính Hào hơi hơi rũ đầu, thái độ khiêm tốn có lẽ mà theo thứ tự cảm tạ các vị giám khảo của giải Kim Kê, đoàn phim “Thất cô”, cùng với đoàn đội của chính mình.

Sau đó, y theo bản năng mà nhìn về phía Hứa Trăn đang ngồi dưới khán đài, mỉm cười nói: “Mặt khác, tôi còn phải cảm ơn một cộng sự khác trong bộ phim, Hứa Trăn.”

“Các vị có mặt ở đây có lẽ không biết, lần đầu tiên tôi đoạt được giải phim truyền hình đầu tiên cũng là cùng hợp tác với Hứa Trăn trong “Tam Quốc”.”

“Mới nãy, khi nhìn hần nhận giải “Nam Phụ xuất sắc nhất”, tôi liền suy nghĩ, liệu hôm nay có thể dính chút phúc khí của hần hay không.”

Nghe được lời này, dưới khán đài lập tức vang lên trận cười vui vẻ.

Mà Vương Cảnh Phúc đứng bên cạnh cũng nói thêm: “Trước đây tôi thật sự không biết Hứa Trăn, cho nên trong ấn tượng chỉ nghĩ hần là một diễn viên võ thuật, nhưng hôm nay mới biết được...”

Nói đến nơi này, ông hơi hơi một đồn, nói: “Hóa ra hần còn biết xướng kinh kịch.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Trần Chính Hào nghe được lời trêu chọc của Vương Cảnh Phúc thì cười gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, hần đúng là biết xướng kinh kịch, ngày thường thường xuyên có thể nghe hần ngâm nga vài câu.”

Trần Chính Hào nghiêm túc nói: “Hần thích hát “Dốc Trường Bản” nhất, tiếp theo là “Mượn Triệu Vân”, đôi khi còn nghe hần hát “Sài Tang quan”.”

Khi nói chuyện, Trần Chính Hào ý vị thâm trường mà nhìn Hứa Trăn: “Ai thích kinh kịch thì có lẽ biết, “Sài Tang Quan”

còn có tên khác là “Đưa Chu Du về trời”.”

“Nhưng hần chỉ thích xướng đoạn của Triệu Vân trong “Đưa Chu Du về trời”.”

“Ha ha ha ha.....” Giữa sân mọi người nghe vậy, nháy mắt liền cười lên tiếng.

Dưới khán đài, Hứa Trăn nghe hai vị ảnh đế đang trêu chọc mình thì nhịn không được mà duỗi tay bụm mặt.

Được rồi, Hào ca....

Cảm ơn Hào ca đã cho em thêm đất diễn, nhưng, quá nhiều rồi!

Sau đêm nay, tôi nhất định sẽ rất nổi tiếng! !

Nhưng mà trên sân khấu, Trần Chính Hào hiển nhiên không có ý tứ muốn buông tha hần.

“Ngượng ngùng, nhân cơ hội hôm nay, tôi còn muốn nói thêm mấy câu.”

Y gắt gao nắm cúp trong tay, trên mặt nở một nụ cười, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nói: “Thật ra cách đây mấy năm, có một đoạn thời gian tôi cảm thấy rất mê mang.”

“Sự nghiệp tiến vào bình cảnh kỳ, năm này sang năm nọ, lần lượt thất bại, không ngừng đi xuống sườn núi, biểu diễn biến thành một loại thủ đoạn mưu sinh, nhiệt tình từng chút biến mất, người cũng trở nên càng ngày càng chết lặng.”

“Lúc ấy đã xảy ra một chuyện rất nhỏ, nhưng lại tác động lớn đến tôi.”

Trần Chính Hào nhấp nhấp miệng, hơi hơi rũ mi mắt xuống: “Đại khái là ở 4-5 năm trước, khi tôi đang quay một bộ võ hiệp, có một lần thức trắng đêm.”

“Ngay khi tôi chuẩn bị đi ngủ, thì bỗng nhiên nhìn thấy một thanh niên trong khu vườn của khách sạn đang tập thể dục buổi sáng, tập đi tập lại các động tác sẽ được quay vào ngày hôm đó.”

“Người này, chính là Hứa Trăn.”

Vừa nói, trong mắt Trần Chính Hào hiện lên một tia hoài niệm, nói: “Khi đó tôi cùng hấn ở phim trường hơn một tháng, mỗi sáng thức dậy đều vén rèm nhìn xuống lầu, và tôi đều có thể nhìn thấy hấn trong vườn tập thể dục buổi sáng.”

“Mỗi ngày như thế, một ngày xuống dốc.”

“Nói thật, tôi vô cùng chán động và hồ thẹn.”

“Lúc đó, tôi tự nhủ: Dù có lớn tuổi đến đâu cũng phải sống như một thiếu niên”.

Nói đến đây, Trần Chính Hào ngẩng đầu lên, nhìn đám đông khán giả bao la và cười nói: “Tôi muốn nói với mỗi một vị ở đây rằng: Con người không thể lựa chọn những thứ mình có khi vừa sinh ra, nhưng lại có thể lựa chọn cách sống cho riêng mình.”

“Có thể tôi không có thiên phú biểu diễn, nhưng tôi lại có một tài năng khác đáng trân trọng hơn tài năng diễn xuất.”

“Đó chính là.....”

Trần Chính Hào thoáng ngừng lại, âm thanh có chút khàn khàn: “Tôi yêu cái nghề này.”

Y ngẩng đầu, thần sắc thản nhiên nói: “Tôi sẵn sàng làm điều này vì sân khấu này, vì màn ảnh này và vì những người bạn yêu điện ảnh khắp năm châu...”

“Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Khi nói chuyện, y kiêu ngạo mà giơ chiếc cúp trong tay, cất cao giọng nói: “Điện ảnh, vạn tuế!”

“Điện ảnh Hoa Hạ, vạn tuế!”

Giờ khắc này, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Chương 859: Thắng Lớn

Dưới sân khấu, Hứa Trăn và những người xung quanh đều nhiệt tình vỗ tay cho Trần Chính Hào.

Hấn biết lúc này ông kính đang quay về phía mình, cho nên mới nỗ lực dùng tác phong chuyên nghiệp của một diễn viên,

khắc chế cảm xúc của chính mình, trên mặt trước sau vẫn duy trì nụ cười lễ phép, không dám câu thả.

Đúng vậy, thôi thì coi như nghe câu chuyện cười của chính mình: Mỗi ngày dậy sớm không nhất định là người trẻ nỗ lực, mà cũng có thể là những cụ ông đã về hưu...

Trần Chính Hào đồng chí, anh cho rằng học theo tôi thì có nghĩa là bắt chước tiêu chuẩn của thanh niên sao?

——Làm gì có thanh niên nào như tôi?

Tôi vẫn luôn lựa chọn cách làm việc và nghỉ ngơi của người già a!

Hứa Trăn nhoẻn miệng cười, dùng sức vỗ tay mạnh hơn.

Có rất nhiều lời, hần chưa từng nói với bất kỳ người nào.

Thật ra hần vẫn luôn biết, mùa đông cách đây ba năm trước, ngay lúc hần đang vì “Lang Gia Bả” mà phát sinh mâu thuẫn với công ty, Hào ca từng gọi một cú điện thoại uy hiếp Hoàng Chí Tín.

Chính cuộc điện thoại này đã xoay chuyển tình thế, giúp hần bắt được nhân vật Mai Trường Tô.

Mà cũng nhờ bộ phim này, công ty mới thành lập “Lang Gia các” mới có thể đứng vững gót chân trong ngành, đồng thời đưa hần đến vinh quang thị đế Ngọc Lan.

Kẻ hèn tại hạ, có tài đức gì.....

Hứa Trăn ngửa đầu, nhìn về phía sân khấu, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn, trong mắt hình như có Tinh Quang lập loè.

.....

Chỉ chốc lát sau, Trần Chính Hào cùng Vương Cảnh Phúc cầm cúp của mình, đi xuống sân khấu, mấy vị khách mời bên dưới đều cầm cúp truyền đi một vòng, mong muốn dính chút không khí vui mừng của tân ảnh đế.

Đúng vậy, ảnh đế.

Từ nay về sau, “Trần ảnh đế” sẽ không bao giờ là tên hiệu của Trần Chính Hào nữa, mà chân chính trở thành danh hiệu của hần.

Hứa Trăn vô cùng hứng thú mà nhìn hai chiếc cúp, lại không khỏi có chút xúc động.

Hai bộ phim đạt được giải “Nam chính xuất sắc nhất” đều có ngụ ý thật tốt.

“Thất Cô”, “Đoàn Viên”.

——Có thể chịu mất đi mọi thứ trong thiên hạ cùng cô độc, nhưng cuối cùng vẫn có thể đoàn đoàn viên viên.

Không biết là do vị giám khảo nào đó cố tình hay thật sự là trùng hợp tuyệt vời.

Lúc cúp truyền đến tay Hứa Trăn, đầu tiên hắn giao cúp “Nam phụ xuất sắc nhất” cho Vương Cẩm Bằng, rồi sau đó mới học bộ dáng mời vừa rồi của Trần Chính Hào, một tay cầm, một tay đỡ, thật cẩn thận mà thưởng thức cúp ảnh đế trong tay.

Quả nhiên đúng như dự đoán:

Cúp nam chính và nam phụ, cho dù là tạo hình hay là trọng lượng thì đều giống nhau như đúc...

Điểm khác biệt duy nhất chính là chữ được khắc trên đế.

Vì phòng ngừa cúp của Hào ca bị đứa trẻ nào đó nghịch ngợm phá hư, cho nên sau khi chiếc cúp tới tay của Hứa Trăn thì hắn liền lặng lẽ không một tiếng động mà trao chiếc cúp ảnh đế thành cúp “Nam phụ xuất sắc nhất”, lừa gạt Từ Hạo Vũ.

Từ Hạo Vũ tò mò mà nhận lấy, lại lần nữa ước lượng, thấp giọng cảm khái: “Oa, không hổ là cúp ảnh đế, quả nhiên cái này còn nặng hơn!”

Hứa Trăn: “.....”

Cái này không chỉ có nặng hơn mà còn đánh người đau hơn!

Anh có muốn thử hay không?

.....

Lễ trao giải đến đây cũng đã sắp kết thúc, nhưng những giải thưởng nặng ký nhất đều tập trung ở trong giai đoạn này.

Sau khi bộ phim “Đoàn Viên” đoạt được giải “Ảnh đế” và giải “Ảnh hậu”, thì đạo diễn Trần Tử An cũng dựa vào “Thập Nguyệt Vi Thành” mà nhận được vòng nguyệt quế đạo diễn

xuất sắc nhất, bởi vậy trở thành vị đạo diễn Hương Giang đầu tiên nhận được giải Kim Kê.

Cuối cùng, các giải thưởng lớn đều được công bố, “Thất Cô” giành được hai hạng giải thưởng lớn là giải nam chính và nam phụ xuất sắc nhất tại Kim Kê thưởng, đồng thời còn nhận được đề cử Quay phim xuất sắc nhất, có thể nói là thắng lớn trong đêm đó.

Đây là lần đầu tiên Công ty TNHH Điện ảnh và Truyền hình Lang Gia các tham gia sản xuất phim điện ảnh, và đã thành công rực rỡ về doanh thu phòng vé và giải thưởng, cả công ty vô cùng phấn khích xem truyền hình trực tiếp suốt đêm, mà group chat cũng gần như bùng nổ.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Hứa Trăn ra hội trường, ngồi xe trở về khách sạn.

Lúc này thật sự quá muộn, hần phải về để nghỉ ngơi.

Bất quá, ngày mai hần đã hẹn đại ca Vương Cẩm Bằng, cùng với đám người Từ Hạo Vũ cùng nhau đi ăn cơm, sau đó sẽ trở về đoàn phim “Chiến Trường Sa” để tiếp tục công việc.

Trên đường trở về khách sạn, Kiều Phong rõ ràng còn phấn khích hơn bản thân Hứa Trăn.

Chỉ trong hơn nửa giờ di chuyển, điện thoại của hần ta không hề có chút giây phút rảnh rỗi nào, đủ loại hợp tác ừn ừn kéo đến.

Tuy rằng nói hết nửa ngày, nhưng một cái cũng không có tiếp, tuy nhiên điều này không khiến Kiều Phong ngại ngùng, hần ta vẫn tiếp tục không biết mệt mỏi mà trò chuyện với đối tượng hợp tác.

“Ngượng ngùng Cao giám đốc, hiện tại Hứa Trăn đang có đại ngôn của một hãng tây trang, tạm thời không tính đổi, xin lỗi a, nếu ngài có hạng mục nào khác thì chúng ta lại tiếp tục liên lạc”

“Thực xin lỗi Chu tổng, công việc nửa năm sau của A Trăn đã đầy, hiện tại? Hiện tại cũng đang ở đoàn phim, phải đến khoảng giữa tháng 10 mới kết thúc, năm nay không tính nhận thêm phim mới.”

“Đại ngôn xe sao...A, motor... Cái này, theo tôi biết được, nhãn hiệu chủ yếu bên ngài là xe nông nghiệp ba bánh đúng không?”

“Ách, lái xe sao? Thật ra hẳn có thể lái xe ba bánh, nhưng tôi cảm thấy không thích hợp lắm...Cá nhân tôi đề nghị ngài nên tìm một nghệ sĩ nổi tiếng trong mức toàn dân, còn A Trăn nhà tôi chủ yếu tập trung ở lĩnh vực người trẻ tuổi...”

“Ha ha cảm ơn hảo ý của ngài, tạm thời chúng tôi không suy xét đến đại ngôn kẹo... Không có không có, ngài hiểu lầm, đương nhiên không phải cảm thấy ngài cấp thấp, nhưng là A Trăn nhà chúng ta không thích hợp với đại ngôn này... Ha ha ha ngài cảm thấy thích hợp? Cảm ơn.....”

“Quảng cáo thực phẩm? Xin hỏi sản phẩm chủ yếu bên ngài là gì? Ách, nông sản? Trứng gà ta? ?”

“Không không không, không phải vấn đề tiền bạc, mà là vì tôi không thực sự muốn hình ảnh nghệ sĩ của mình xuất hiện trên bao bì thực phẩm...”

“.....”

Chương 860: Đến Thăm “Lão Bằng Hữu”

Hứa Trăn ngồi ở bên cạnh lắng nghe, gay từ đầu còn nghe được mùi ngon, nhưng nghe một hồi thì liền cảm thấy nội dung trong điện thoại dần dần trở nên kỳ quái.

Xe làm nông? Kẹo sữa? Trứng gà ta? ?

Biểu tình trên mặt Hứa Trăn dần dần mê mang.

Hắn yên lặng nhìn thoáng qua cúp Kim Kê trên tay.

Nói mới để ý tới, tại sao mình vừa cầm cúp Kim Kê trở về thì giống như càng trở nên bình dân hơn? ?

Ngay lúc Kiều Phong còn đang bận bịu nhận điện thoại, thì Hứa Trăn cũng tranh thủ lấy điện thoại của mình và lướt qua những tin tức giải trí hôm nay một cách nhàm chán.

Tuy nhiên, ngay khi mở giao diện tin tức, hấn đã bị sốc khi thấy tên mình lần lượt nằm trong danh sách hot search hết đợt này đến đợt khác, tùy ý có thể thấy được.

Hứa Trăn: “.....”

Rốt cuộc thì đêm nay, chính mình đã trải qua cái gì? ?

.....

Hôm nay ngày 6 tháng 9, Kiều Phong tự mình mang theo “Nam phụ xuất sắc nhất” Hứa Trăn trở về thủ đô, Hứa Trăn còn tự mình đặt vé máy bay quay lại Hoành Châu để tiếp tục quay “Chiến Trường Sa”.

Cảnh tượng náo nhiệt trên mạng vẫn đang sôi sục, đoàn đội của Hứa Trăn rất vui sướng, nhóm Trăn Quả rất vui sướng, quần chúng ăn dưa cũng vô cùng vui vẻ, nhưng chỉ có duy nhất bản thân Hứa Trăn là tự bế.

Hấn quyết định bật chế độ máy bay, nhắm mắt làm ngơ.

Ngày 6, sau khi trở lại đoàn phim “Chiến Trường Sa”, Hứa Trăn đã chủ động xin ra trận vào đêm hôm đó, xoắn tay áo lên, dự định chăm chỉ đóng phim, dốc hết sức lực cho những nơi có ích.

Tuy nhiên điều làm hấn không ngờ là Từ Hấn vốn đang ở Hàn Quốc xa xôi lại suốt đêm chạy về nước, còn mang theo nhi tử ngọc Từ Hạo Vũ tới Hoành Châu thăm ban.

Đồng thời mang đến một bộ bản quyền điện ảnh vừa mới mua.

Tên gọi, “Người Anh Đặc Biệt Của Tôi”.

Ngày 6 tháng 9, Hứa Trăn vừa mới trở lại đoàn phim “Chiến Trường Sa”, thế nhưng vẫn chưa vội bắt đầu công việc.

Dù sao hấn đã chậm trễ mấy ngày cho nên yêu cầu một chút thời gian để điều chỉnh trạng thái, một lần nữa tiến vào nhân vật Cố Thanh Minh.

Mà đúng lúc này, lão tổng Từ Hấn của Hoàn Ngu chạy đến Hoành Châu, nói là hồi lâu không thấy, muốn tới thăm lão bằng hữu.

Thái – lão bằng hữu – Thực Tiễn tin thật mới là quý.

Thằng nhãi này ngoài miệng nói muốn thăm mình, nhưng trên tay lại cầm thấy kịch bản mới, còn nói cái gì mà thăm lão hữu.....

Lão hữu của ông là A Trăn nhà tôi sao?

Hay là ông cảm thấy cái mặt già này của ta có thể diễn điện ảnh? ?

Mọi người đều biết rõ tâm tư nhỏ của Từ Hãn, chỉ là không có ai muốn chọc thủng nó mà thôi.

Đêm hôm đó, Thái Thực Tiễn làm chủ nhà, mang theo Hứa Trăn, mời cha con Từ Hãn đến một nhà hàng gần thành điện ảnh để dùng bữa.

Sau khi ngồi ổn định trong phòng riêng, Từ Hãn không có trực tiếp nói chuyện làm ăn, mà là dùng vẻ mặt thản thục để ôn chuyện với Thái Thực Tiễn, nói ngắn gọn về quá khứ của hai người khi còn trẻ.

Hứa Trăn cũng có chút hiểu biết về tịch Thái Thực Tiễn nhà mình.

Hãn biết thời còn trẻ, Thái thúc làm việc ở một đài truyền hình, vài năm sau thì từ chức. Lợi dụng những nhân mạch và mối quan hệ trước kia, ông bắt đầu chạy đôn chạy đáo đi khắp các đoàn phim, từ một kịch vụ nho nhỏ, sau đó leo lên làm thống trò (Quản lý), dần dần trở thành nhà làm phim tiếng lành đồn xa trong nghề.

Mà lão tổng Từ Hãn của Hoàn Ngu thì là một diễn viên, hai người đã từng có nhiều lần hợp tác, xem như có giao tình hai ba mươi năm.

Sau đó, Thái Thực Tiễn bắt được đầu tư, hợp tác với mấy bạn bè thân thiết, kết phưong thành lập Đông Nhạc Điện Ảnh;

Mà Từ Hãn thì sau khi công thành danh toại, tích góp được mấy trăm vạn khi còn là diễn viên, hơn nữa gia gia của Từ Hạo Vũ cũng tài trợ một trăm triệu.....

Khụ, bắt đầu lại từ đầu.

Từ Hãn lợi dụng nhân duyên cùng năng lực kinh doanh mạnh mẽ của mình để từng bước đem Hoàn Cầu giải trí trở thành một gã khổng lồ trong ngành.

Tuy Từ gia là thế gia diễn nghệ, nhưng Hoàn Cầu giải trí cũng là từ một tay ông gây dựng nên, do đó đây thật sự là một vị tiền bối rất có năng lượng và đáng để tôn kính.

Về phần đứa con trai Từ Hạo Vũ...

Hứa Trăn theo bản năng mà nghiêng đầu nhìn thoáng qua vị thiếu gia đang ngồi bên cạnh.

Hắn còn nhớ rõ lần gặp mặt đầu tiên vào mấy năm trước, lúc đó Từ Hạo Vũ vẫn là một thằng nhãi vênh váo tự đắc, điệu võ dương oai ở trước mặt mình.

Nhưng hiện tại.....

“Sư phụ, tại sao cậu lại không uống cháo?”

Từ Hạo Vũ ân cần mà cầm lấy một chén súp nhỏ, múc một bát cháo rau xanh cho Hứa Trăn, dùng hai tay quạt gió, nói: “Thổi xong sẽ không nóng đâu, mau ăn đi, đừng để đói bụng, đã hơn bảy giờ rồi.”

“Hai ngày này bởi vì Kim Kê thưởng nên không ăn uống đoàng hoàng được đúng không? Ngày hôm qua tôi có xem trực tiếp, thấy cậu còn lén ăn kẹo? Là bị tuột đường huyết hay dạ dày không tốt?”

Vừa nói, gã vừa gấp cho Hứa Trăn một cái sủi cảo tôm, một cái bánh bao nhân trứng sữa, thuận tay giúp hắn cầm một đĩa dưa muối.

Từ Hãn ngồi ở bên cạnh cũng nhìn thoáng qua một màn này, sau đó ông cúi đầu nhìn chén súp rỗng tuếch của mình, khỏe miệng không nhìn được mà giật giật.

Mà Hứa Trăn cúi thấp đầu xuống, thật sự không dám nhìn thẳng.

Hỏi: Đồ đệ thôi nhà mình đối xử với mình còn tốt hơn cha ruột, tôi phải làm thế nào đây?

Mấu chốt nhất chính là, cha ruột của hắn còn đang ở bên cạnh nhìn mình!

Chương 861: Diễn Vai Thiếu Năng

Dĩ nhiên không thể làm gì, Hứa Trăn chỉ có thể cung cung kính kính mà đi rót cháo cho các trưởng bối, miễn cưỡng vẫn hồi chút mặt mũi cho Từ Tổng.

Các trưởng bối nói chuyện, hẳn không tiện xen mồm, cho nên chỉ phải một bên có lệ với Từ Hạo Vũ, một bên thuận tay lật xem kịch bản: “Người Anh Đặc Biệt Của Tôi”.

Trước đó Hứa Trăn cũng đã nghe Từ Hạo Vũ nhắc tới câu chuyện này, nói là bên trong có một nhân vật là thiếu năng trí tuệ, Từ tổng cảm thấy thực thích hợp với nhu tử ngọc nhà mình, cho nên mua bản quyền để làm thành phim điện ảnh.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng, những lời này chỉ là vui đùa, có lẽ cái gọi là “thiếu năng trí tuệ” là ám chỉ khờ khạo.

Nhưng khi hắn mở cuốn sách ra, quả nhiên được mở rộng tầm mắt.

—— không phải vui đùa, thật sự là thiếu năng trí tuệ.

Trong câu chuyện này, nam thứ hai Đông Cửu bị thiếu năng trí tuệ, sau khi trưởng thành vẫn chỉ có IQ của đứa trẻ năm tuổi.

Đây là một bệnh nhân thiếu năng trí tuệ theo đúng nghĩa đen.

Hứa Trăn bất giác ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Từ Hãn đang thần nhiên trò chuyện với Thái thúc.

Nghiêm túc sao?

Đề đưa còn trai không quá thông minh của mình đi diễn một nhân vật thiếu năng trí tuệ?

Ngài có chắc chắn rằng Từ Hạo Vũ sẽ không ghim trên cột si nhục và bị người trong và ngoài vòng chế giễu? ?

Sau khi nghĩ tới giả thiết này, Hứa Trăn chỉ cảm thấy một người ngoài như mình còn không đành lòng, sợ Từ Hạo Vũ sẽ bởi vậy mà đã chịu thương tổn.

Thành thật mà nói, trong giải thưởng Kim Kê năm nay, Từ Hạo Vũ đã phải chịu rất nhiều lời chửi rủa cùng trào phúng.

Hàm lượng vàng của Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay khá cao, những người được đề cử khác đều là những trường diễn xuất nổi tiếng trong giới. Thế nhưng Từ Hạo Vũ được đề cử cùng với những người này có vẻ rất đột ngột.

Rất nhiều người đều cho rằng đề cử này là do gã mua, hoặc là nói lợi dụng chức quyền.

Bọn họ cảm thấy loại hành vi này của gã là không biết xấu hổ, thậm chí tổn hại đến danh sự của Kim Kê thưởng.

Mà Hứa Trăn mỗi lần nhìn thấy suy luận phán đoán này thì đều cảm thấy vừa phần nộ lại vừa bất đắc dĩ.

Những người nói điều này chắc chắn rằng họ chưa xem “Thập Nguyệt Vi Thành”.

Kỹ năng diễn xuất trước đây của Từ Hạo Vũ rất tệ, nhưng biểu hiện của gã trong bộ điện ảnh này thì thật đáng ngạc nhiên.

Chỉ với một số cảnh nhỏ lẻ, nhưng gã đã thành công thể hiện một người dân thuần lương sống dưới đáy chót xã hội, nhân vật tươi sống sinh động, đả động nhân tâm. Đây chắc chắn sẽ là một màn diễn xuất xuất sắc trong sự nghiệp diễn xuất của gã.

Nhưng người xem rất cố chấp.

Trừ phi người có một tác phẩm nổi tiếng tiêu biểu, nghiêm túc đổi mới quan điểm của công chúng, nếu không, mọi người khó có thể thay đổi bản chất đánh giá vốn có về diễn viên.

Hứa Trăn cũng ủng hộ Từ Hạo Vũ bình tĩnh và quyết tâm mài giũa một nhân vật thích hợp, nhưng.....

Thiếu năng trí tuệ?

Từ tổng xác định lấy độc trị độc có thể tạo được hiệu quả tích cực, mà không phải là đang bức điên con trai mình? ?

Lúc này, Từ Hãn lưu ý tới ánh mắt của Hứa Trăn, ông cúi đầu nhìn văn kiện trên bàn, cười nói: “Ha ha, Tiểu Hứa nhìn trúng “Người Anh Đặc Biệt Của Tôi” sao?”

“Hơi bất ngờ đúng không? Nam chính liệt nửa người trên, nam chính thứ hai bị thiếu năng trí tuệ. Truyện kể về một đôi anh em khuyết tật nương tựa vào nhau mà sống.”

Từ Hãn nói: “Truyện được chuyển thể từ người thật và sự kiện có thật, đó là một câu chuyện chữa bệnh đặc biệt hay, đầy nước mắt và tiếng cười, tôi đã thích nó ngay từ lần đầu nhìn thấy.”

Ông duỗi tay chống cằm, trong mắt tràn đầy tự tin, nói: “Từ thúc biết, cậu rất nghiêm khắc trong khâu chọn kịch bản.”

“Nhìn xem, đó không phải là một cốt truyện hay sao, tôi cũng không tới đây để chậm trễ thời gian của cậu.”

Hứa Trăn do dự một chút, chần chờ đáp: “Từ tổng muốn để tôi diễn nhân vật nào?”

Từ Hân bật cười nói: “Đương nhiên là Thế Hà, Tiểu Hứa thông minh như thế, làm sao tôi có thể để cậu diễn diễn thiếu năng trí tuệ a?”

Hứa Trăn: “.....”

Ngốc đồ đệ thật đáng thương, bị chính cha ruột nói mình lớn lên giống thiếu năng trí tuệ!

Từ Hân nói: “Tiểu Hứa a, trước tiên cậu cứ đọc qua cốt truyện, những chuyện khác thì chúng ta sẽ thương lượng sau.”

“Nếu cậu không muốn nhận, Từ thúc đương nhiên sẽ không cưỡng cầu.”

Hứa Trăn thật sự rất muốn nói, bản thân không kén chọn loại hình tượng nhân vật, nhưng liệt nửa người trên, đây thật sự là loại hình mà hắn chưa suy xét qua bây giờ.

Ngôn ngữ cơ thể cũng là một phần của kỹ năng diễn xuất, đó là một thách thức rất lớn đối với một diễn viên nếu chỉ giới hạn kỹ năng diễn xuất ở nét mặt và ánh mắt.

Hứa Trăn không chắc chắn mình sẽ diễn tốt nhân vật này.

“Cũng không nói nhảm nữa,” Từ Hân thấy vẻ do dự trên khuôn mặt của hắn thì nghiêm túc nói: “Thật ra tôi rất hy vọng tiểu Hứa có thể chỉ điểm cho Hạo Vũ nhà tôi.”

Vừa nói, ông vừa đưa tay vò đầu tóc của Từ Hạo Vũ: “Tôi đã mời rất nhiều lão sư tới, nhưng cảm giác tựa như gãi không đúng chỗ ngứa, hàm thịt không bỏ muối, đứa nhỏ này vẫn mãi không chịu thông suốt.”

“Hai lần mà hắn phát huy tốt nhất cho đến nay, một là “Dương Gia Tướng”, một lần khác là “Thập Nguyệt Vi Thành”, tất cả đều là Tiểu Hứa dạy ra.”

“Có lẽ tiểu Hứa hiểu rõ trong lòng hẳn muốn cái gì, mà những người như chúng ta lại không thể nhìn thấu hẳn.”

Hứa Trăn xấu hổ mà cười cười, không dám nhận công lao này.

Muốn hẳn dạy Từ Hạo Vũ thì quả thực còn khó hơn gấp 10 lần tự mình diễn vai thiếu năng trí tuệ, chính mình thật sự là.....

Chương 862: Đây Mới Là Cha Ruột

Lúc này, chỉ nghe Từ Hãn tiếp tục nói: “Tiểu Hứa, nếu như cậu động ý diễn, hai nhà chúng ta có thể hợp tác.”

“Hoàn Cầu giải trí đảm bảo việc phát hành. Nếu thua lỗ cứ tính cho tôi, còn nếu kiếm lời thì bên cậu cũng sẽ nhận được số tiền lớn.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện về các điều khoản cụ thể, cậu định đoạt, thúc tuyệt đối sẽ không để cậu phải thiệt thòi.”

Hứa Trăn: Cũng không phải dạy không được.

Đối phương đã nói tới mức này, hẳn cũng không còn gì để nói, chỉ phải căng da đầu đọc cốt truyện trong tay.

Thế nhưng đọc được một hồi, Hứa Trăn lại càng thêm ngạc nhiên.

Khó trách, vừa rồi Từ tổng lại tự tin như vậy...

Theo lẽ thường, câu chuyện về một cặp anh em khuyết tật đùm bọc nhau, chia sẻ khó khăn nghe có vẻ là một chủ đề rất nặng nề.

Nhưng trên thực tế, phần mở đầu của câu chuyện này hoàn toàn khác với tưởng tượng của Hứa Trăn.

“Ngôi nhà trách nhiệm” trong bối cảnh của câu chuyện là một trại trẻ mồ côi do những người trong xã hội quyên góp, tất cả những đứa trẻ sống ở đây đều là những đứa trẻ có cha mẹ đã chết hoặc bị gia đình bỏ rơi.

Sau đó, người bảo trợ qua đời, trại trẻ mồ côi đứng trước bờ vực phá sản, để tránh cho ngôi nhà của những đứa trẻ bị sụp đổ, Thế Hà bị liệt nhưng thông minh bắt đầu vận dụng trí óc của mình và bắt đầu “Ăn vạ” để kiếm tiền...

Bán thăm mặc cả, lấy phí cung cấp giấy chứng nhận tình nguyện viên, nằm lẫn ra đất giả ồm, khóc lóc than phiền nhân viên ức hiếp người tàn tật...

Người liệt nửa người ăn vạ cấp trên, lại phối hợp với thiếu năng trí tuệ, quả nhiên vô cùng hoàn mỹ, hổ tiền hiệu quả, quả thực là...

Không nỡ nhìn thẳng.

Hứa Trăn vốn tưởng rằng mình sẽ đọc được một câu chuyện đau lòng, không ngờ mới lật được vài trang, hần lại không ngừng cười.

Đây đại khái là...hài kịch?

Không biết vì sao, nhìn vị tàn tật chấp nhất với tiền này lại sinh ra một cảm giác rất thân thiết? ?

Mà kể tiếp, tuy rằng cuộc sống của hai anh em có rất nhiều trắc trở, nhưng hai người một lòng vì đôi phương suy nghĩ tình nghĩa, khiến cho mọi người vô cùng cảm động.

Để tìm việc làm cho Đông Cữu, Thế Hà đã cố gắng hết sức để đưa đôi phương tham gia một cuộc thi bơi lội nghiệp dư trong thành phố;

Tuy nhiên, chính cuộc thi này đã giúp mẹ của Đông Cữu tìm thấy đứa con trai thiếu năng bị chính mình bỏ rơi năm đó, lương tâm trời dạy cho nên muốn đưa con trai về nhà.

Khi nhìn thấy mẹ của Đông Cữu đến nhận Đông Cữu, Hứa Trăn chỉ cảm thấy trái tim mình thất lại.

Khi nghe mẹ của Đông Cữu nói, “Nó đi theo tôi là tôi chiếu cố nó, còn nó đi theo cậu thì chính là nó chiếu cố cậu.” Chỉ trong nháy mắt, Hứa Trăn liền cảm nhận được tâm tính của Thế Hà.

Có cười có nước mắt, không cố tình, không bán thăm.

Tính toán vẹn của câu chuyện cũng rất tốt, hai anh em đã trải qua một loạt khảo nghiệm và cuối cùng đã chọn tiếp tục sống cùng nhau.

Hứa Trăn dám nói rằng câu chuyện này ít nhất được xếp vào top ba trong số tất cả những truyện về tình anh em mà hần đã đọc.

Chẳng qua.....

“Từ thúc, tôi chỉ có một vấn đề,” Hứa Trăn do dự, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “Ngài không sợ bộ điện ảnh này sẽ ảnh hưởng đến con đường diễn xuất sau này của Hạo Vũ ca sao?”

Từ Hãn bình tĩnh mà nhìn hắn, chợt, ngữ khí đạm nhiên nói: “Nó có con đường diễn xuất sao?”

Hứa Trăn: “.....”

“Ha ha ha,” Từ Hãn xua xua tay, nói, “Chỉ đùa một chút.”

Nói, ông cúi đầu, lục ba lô của mình: “Thật ra đã có một người bạn đến tìm tôi.”

“Hiện tại hắn đang điều hành một cơ quan phúc lợi cung cấp việc làm cho nhiều người khuyết tật.”

Từ Hãn từ trong ba lô móc ra mấy tấm ảnh, để ở trên bàn, rồi đẩy qua cho Hứa Trăn, nói: “Tiểu tử này, cậu xem một chút, nhìn quen không?”

Hứa Trăn cầm tấm ảnh trên bàn lên nhìn, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy, trên ảnh chụp là một thiếu niên 15-16 tuổi, ánh mắt hơi có chút dại ra, lưng còng, cúi đầu, nhìn qua né tránh, thực rõ ràng là đứa trẻ có vấn đề về trí lực.

Nhưng trọng điểm không phải cái này.

Trọng điểm là.....

Ngũ quan của đứa nhỏ này lại có bảy tám phần tương tự Từ Hạo Vũ.

Hứa Trăn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Từ Hãn.

“Rất giống đúng không?”

Từ Hãn cố nén nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy cũng giống.”

“Trước đó, khi đi làm hoạt động ở chỗ của người bạn kia, tôi đã ngẫu nhiên gặp được đứa nhỏ này, cảm giác rất có duyên với hắn.”

“Bạn của tôi cũng là người trong giới giải trí. Cuốn sách “Người Anh đặc biệt của tôi” thực ra lúc đầu là hần tìm được, hần muốn quay những đứa trẻ trong viện phúc lợi.”

“Hần thực trình trọng mà tìm tới tôi, hy vọng có thể để Hạo Vũ diễn vai trưởng thành của đứa nhỏ này.”

Từ Hần thu hồi ảnh chụp trên bàn, nói: “Hạo Vũ không phải là một diễn viên tốt, rất có thể cả đời nó chỉ có thể diễn vai rác rưởi.”

“Nhưng đã có cơ hội này, tôi vẫn muốn để nó thử một phen.”

“Người xem chưa bao giờ cười nhạo diễn viên đi sắm vai một nhân vật thiếu năng trí tuệ, bọn họ chỉ biết cười nhạo diễn viên diễn không khác gì thiếu năng trí tuệ.”

Nói, Từ Hần nhin không được nở nụ cười: “Cứ thử một phen đi.”

“Nếu thành công, thì chứng tỏ nó có thể tiếp tục ăn chén cơm trong cái nghề diễn viên này, nếu không thể, vậy nhân lúc còn sớm liền đi học cái khác.”

“Sau 30 tuổi khó có thể thay đổi, nhưng năm nay nó đã 27, cũng đến lúc đưa ra lựa chọn.”

Đôi diện Từ Hần, Hứa Trăn yên lặng nghe xong lời này, thật lâu sau không nói gì.

Hần trộm nhìn về phía Từ Hạo Vũ, mặc danh mà có chút hâm mộ.

Đây mới là cha ruột...

Vì tương lai của con trai, ông ấy vạch ra đủ loại con đường, rõ ràng nhìn thấy hết khuyết điểm nhưng vẫn cố gắng làm mọi cách hỗ trợ gã.

“Từ thúc.....” Hứa Trăn rũ con ngươi, nhẹ nhàng cười cười, nói, “Kịch bản này, tôi nhận.”

“Ngài cho tôi thời gian 2 ngày, đợi tôi thương lượng với đoàn đội xong thì sẽ sớm cho ngài câu trả lời.”

Chương 863: Trải Nghiệm Cuộc Sống

Về kịch bản “Người Anh Đặc Biệt Của Tôi”, hai nhà công ty đã đạt thành bước đầu đồng thuận.

Cốt truyện thật sự rất hay, “Thẩm Thế Hà” thân tàn chí kiên, tính cách kiên nhẫn, là một nhân vật rất có tính khiêu chiến, Hứa Trăn cũng thực hứng thú.

Trước mắt vừa bắt được quyền cải biên bản điện ảnh, bên phía Hoàn Ngu cần phải có một đoạn thời gian chuẩn bị.

Về phần phê duyệt dự án cụ thể và đầu tư...

Xin lỗi, ngoại trừ kinh phí quay chụp “Chiến Trường Sa” thì bên Lang Gia các đã là lu gạo sắp thấy đáy.

Đòi tiền không có, nhưng muốn mệnh thì có mấy cái.

Nếu không phải được doanh phòng vé của bộ “Thất Cô” thì Hứa Trăn thậm chí hoài nghi, đoàn phim “Chiến trường sa” thậm chí ngay cả tiêu chuẩn cơm hộp cũng không dám đặt ra quá cao.

Tuy nhiên, đáng mừng là số tiền được chia từ doanh thu phòng vé không hề nhỏ.

Đã hơn nửa tháng kể từ khi “Thất Cô” được công chiếu vào ngày 16 tháng 8. Lịch chiếu và lượng người xem đã bước vào thời kỳ yếu kém, phòng vé về cơ bản đã được xác định.

Không ngờ bộ phim phúc lợi công cộng vốn không được người dân ưa chuộng này lại bất ngờ giành được hai giải bom tấn “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” và “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” tại giải Kim Kê.

—— phải biết rằng, diễn viên chủ yếu của bộ điện ảnh này, thật ra chỉ có Trần Chính Hào cùng Hứa Trăn.

5 tháng 9, cùng ngày lễ trao giải, rất nhiều khán giả xuất phát từ tò mò mà đi đến rạp chiếu phim, muốn nhìn xem bộ điện ảnh được Kim Kê thưởng ưu ái này, có ma lực như thế nào.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người đến vì sự kiện “Ông Hoàng diễn xuất WC”, mà không phải là Kim Kê thưởng.

Vào ngày 6 tháng 9, nhiều rạp chiếu phim đã tăng lịch chiếu của “Thất Cô”, phòng vé và lượng người xem tăng lên đáng kể, mở ra làn sóng xem cao trào thứ hai.

Mặc dù lễ trao giải Kim Kê thưởng không có mấy dễ chịu.... nhưng, Hứa Trăn vô cùng cảm ơn lễ trao giải vì đã mang lại một màn tuyên truyền vô cùng to lớn.

Đây tất cả đều là tiền nha!

Nếu hy sinh bản thân có thể mang lại thành công phòng vé cho bộ phim, Hứa Trăn không ngại hy sinh thêm vài lần nữa.

Bất quá, dù doanh thu phòng vé có cao đến đâu thì cũng không đến được tay hắn.

Bởi vì đoàn phim “Thất Cô” đã ký hợp đồng với quỹ từ lâu nên phần lớn lợi nhuận sẽ được quyên góp cho các tổ chức phúc lợi công cộng có liên quan.

Nhưng nhìn nước chảy mà ghiền mắt, chẳng phải cũng vui vẻ lắm sao?

Doanh thu phòng vé cao chứng tỏ phim của hắn được công chúng yêu thích, có đóng góp hiệu quả cho sự nghiệp phòng chống mua bán người và nhận ra giá trị sống của chính mình.

Hứa - nghiện mắt đã rất thỏa mãn – Trăn cảm giác tràn đầy thành tựu.

Chưa xót gì đó, không thể nào.

Nhất định là do hai ngày nay ăn uống thất thường dẫn đến dạ dày trào ngược axit, uống hai ngụm cháo rau củ là sẽ không sao.

.....

Về chủ đề của bộ phim mới, bốn người ở trong nhà hàng hàn huyên trò chuyện suốt hai ba tiếng đồng hồ.

Từ Hạo Vũ ban đầu hơi phản đối việc diễn xuất thiếu năng trí tuệ, nhưng Hứa Trăn nói “Diễn xuất là một nghệ thuật cao quý” và “Người ta phải dốc hết sức lực trong cuộc đời mình”, cuối cùng đã khơi dậy được sự nhiệt tình của gã.

Hứa Trăn không cảm thấy xấu hổ khi nấu súp gà đặc như vậy mà chỉ nói rằng khi còn ở Trung Hí, hắn thường theo giáo viên của mình đến ven đường để quan sát hành vi của một số loại người và bắt chước họ, do đó hắn cũng đã đề nghị để gã đi thử xem sao.

Xét cho cùng, nghệ thuật đến từ cuộc sống và cao hơn cuộc sống.

Nếu muốn làm một bộ phim hay với chủ đề thực tế, người phải ổn định tâm tình và có được trải nghiệm cuộc sống chân thực nhất.

Từ Hạo Vũ có chút tò mò hỏi: “Sư phụ, tôi nghe nói khi quay “Thất Cô”, cậu thật sự đã đi sửa motor ở bên đường? Thời gian bao lâu vậy?”

Hứa Trăn khiêm tốn mà cười cười, xua tay nói: “Không lâu.”

“Thực ra vai diễn Tăng Soái này, trải nghiệm cuộc sống vẫn chỉ là thứ yếu, chủ yếu là để học kỹ thuật và giọng địa phương.”

“Tiền bối Tạ Ngạn Quân và sư huynh Tống Úc của tôi trước đây đã quay một bộ phim truyền hình y tế. Hai người họ đã đến bệnh viện làm y tá trong ba tháng. Đó mới thực sự ổn định tâm tình và trải nghiệm cuộc sống.”

“Nếu anh muốn diễn tốt loại nhân vật như “Đông Cửu” thì phải tìm ra được tinh thần hần.”

“Quan sát, học tập, bắt chước, thấu hiểu nhân vật.”

Từ Hạo Vũ nghe được lời này, tràn đầy nhiệt tình mà nắm chặt nắm tay, nói: “Tôi hiểu được, sư phụ!”

“Tôi sẽ hủy tất cả các hành trình và hoạt động chưa được ký kết, để đi trải nghiệm cuộc sống!”

Từ Hần ở một bên cười tủm tỉm mà nhìn con trai, nói: “Ta đã sớm nói chuyện với bên phía Thẩm thúc, cuối tháng này ta sẽ sắp xếp cho con sang bên đó.”

Nói, Từ Hần nhìn phía Hứa Trăn: “Tiểu Hứa nếu có hứng thú, cũng có thể tùy thời tới, Từ thúc sắp xếp giúp cậu.”

Hứa Trăn mỉm cười cảm ơn Từ Hần, tỏ vẻ có rảnh nhất định đi, đến lúc đó sẽ liên hệ với ông.

Những lời này cũng không phải khách sáo.

Ngày thường hần khá bận, cho nên không tham gia nhiều các loại hoạt động công ích.

Trước mắt có cơ hội khó được này, không chỉ có thể giúp định hình nhân vật mà còn có thể làm điều gì đó cho những nhóm người đặc biệt, tại sao lại không làm?

Hắn muốn làm nhiều hơn những điều này để khiến cho cuộc sống của mình trở nên dày nặng hơn.

Chỉ chốc lát sau, Từ Hạo Vũ tạm thời rời khỏi phòng, đi toilet.

Từ Hân nhìn theo bóng lưng đứa con trai ngu ngốc nhà mình, sau đó nhỏ giọng nói với Hứa Trăn: “Thúc nói, nếu muốn đến bất cứ lúc nào, thúc có thể chụp ảnh, quảng cáo, đăng tin, nhưng đừng nhắc đến Hạo Vũ.”

Mặc dù Hứa Trăn không định lợi dụng thứ này để nổi tiếng, nhưng hắn vẫn tò mò hỏi: ” Hạo Vũ ca làm sao vậy?”

Từ Hân cup mắt xuống, nhàn nhạt nói: “Tôi xin cho nó không phải là tình nguyện viên mà là công việc.”

“Nó sẽ đến trung tâm trợ trợ người tàn tật, không phải với tư cách là tình nguyện viên giúp đỡ người tàn tật, mà là làm việc với người tàn tật.”

Hứa Trăn:?

Từ Hân lắc lắc ly rượu trong tay, bình tĩnh nói: “Với giác ngộ của Hạo Vũ, quan sát khách quan là không đủ, nhập vai trải nghiệm vẫn tốt hơn.”

“Mỗi ngày mưa dầm thấm đất, nhất định có thể học được.”

Hứa Trăn: “.....”

Tuy rằng tôi không hiểu lắm, nhưng thật sự nghe xong mà chán động.

Không hổ danh là một người cha kiêu mẫu, sự tàn nhẫn này có lẽ các ông bố trong làng giải trí không ai bì kịp!

Chương 864: Nỗi khổ Của Sấm Quan Đông 2

Dù không ngừng phun tào, nhưng Hứa Trăn vẫn thừa nhận, thái độ này thực sự rất đúng đắn.

Nếu muốn đáp nặn một nhân vật thật tốt, điều cần làm là tinh thần làm đến nơi đến chốn này.

..... Hy vọng Từ Hạo Vũ có thể thông qua bộ phim này, mà thực sự giác ngộ ra con đường diễn xuất của mình.

Không được phụ lòng công lao của cha hấn.

Vào khoảng 9 giờ tối, một nhóm bốn người rời nhà hàng, chào tạm biệt và rời đi.

Khách sạn nơi cha con Từ gia ở nằm trong khu đô thị, trong khi Thái Thực Tiễn cùng Hứa Trăn sống gần thành phố điện ảnh, cách đó năm phút đi xe hơi.

Khi đến khách sạn, dù đã muộn nhưng Hứa Trăn đã thay bộ đồ thể thao và xuống nhà chạy loanh quanh để hoàn thành bài tập trong ngày.

Nhưng vừa chạy ra ngoài không bao lâu, hấn lại bất ngờ nhìn thấy hai bóng người một già một trẻ quen thuộc ở quán thịt nướng ven đường.

Khi đến gần hơn, Hứa Trăn chậm rãi dừng lại, ngạc nhiên nói: “Tôn tiên sinh? Trạng nguyên?”

—— Hai người này là Tôn Mẫn Đường, nhà biên kịch của “Sấm Quan Đông”, và Tề Khôi, người đóng vai đệ đệ Truyện Kiệt của hấn trong bộ phim.

Hai người này là người quen cũ của hấn.

Năm đó ở chung một đoàn phim, mấy người cùng ăn cùng ở hơn nửa năm, trò đùa lợi suôi, gió tới mưa đi, thân thuộc không khác gì người thân.

Lúc này tha hương gặp lại cố nhân, Hứa Trăn không khỏi cảm thấy vui mừng.

Cùng lúc đó, hai người ở quầy thịt nướng nghe thấy có người gọi, quay đầu lại thì thấy đó là Hứa Trăn, bọn họ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, theo bản năng đứng dậy khỏi quầy thịt nướng.

Tề Khôi khẽ nhếch miệng, bộ dáng nhìn thấy Tào Tháo:

Tôn Mãn Đường đã say đến mất hơi lò dò, bước chân lảo đảo, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Ông ngơ ngác mà nhìn Hứa Trăn, bỗng nhiên “Ngao” một tiếng rồi khóc lớn.

“Võ a, Võ của ta! !”

Tôn Mãn Đường tay trái nắm chai bia, tay phải giơ xiên nướng, cảm xúc mất khống chế mà ôm Hứa Trăn vào trong ngực, khóc lóc kể lể: “Thúc hối hận, hối hận a! !”

“Lúc trước trách ta bị ma quỷ ám ảnh, tại sao lại để người chết! !”

“Hiện tại không có Truyền Võ, mẹ nó, giờ quay “Sấm Quan Đông 2” thiệt quá khó khăn, quá khó khăn! !”

Hứa Trăn: “.....”

Thúc, có chuyện gì từ từ nói?

Trước tiên ngài mau buông chai rượu xuống nha, cầm chai rượu mà đập vào người khác thì thật sự rất đau...

.....

Một người đàn ông trung niên say rượu mất khống chế mà gào khóc ở quầy thịt nướng, lập tức thu hút sự chú ý của người xung quanh.

“Ngại quá, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Hứa Trăn và Tề Khôi nhìn nhau, liên tục xin lỗi mọi người xung quanh.

“Chú tôi uống say,” Tề Khôi tính tiền với chủ quán quầy thịt nướng, ngượng ngùng nói, “Chê cười, chê cười rồi.”

Chợt, anh ta và Hứa Trăn mỗi người một bên đỡ Tôn Mãn Đường lên, kéo ông nhanh chóng đi khỏi nơi này.

...

Một lát sau, ba người tìm cái quán rượu nhỏ thanh tĩnh, vào trong phòng bao.

Tôn Mãn Đường lúc này bị gió thổi một đường phát lạnh, đầu óc rất cuộc cũng thanh tĩnh chút ít, không còn mượn rượu làm càn nữa.

Ông bợ phờ dựa đầu vào ghế trong phòng, không nhin được than ngắn thở dài một phen.

Tề Khôi nhìn bộ dáng này của Tôn Mãn Đường, vẻ mặt vô cùng bất lực.

“Tới Hoàn Châu khi nào vậy?”

Hứa Trăn hỏi: “Lúc đầu tháng, trên đường đi tới thành phố điện ảnh và truyền hình lại không nhìn thấy hai người.”

Lúc nói chuyện, hắn cầm nước trà trên bàn, rót cho hai người mỗi người một chén.

Tề Khôi nhận lấy nước trà, cười khan hai tiếng, nói: “Ừ, ngày 3 mới tới đây.”

“Biết cậu quay phim ở bên này, vốn dĩ nghĩ muốn tới tìm cậu, nhưng đúng lúc hai ngày nay cậu không có ở đây.”

Tôn Mãn Đường tỉnh táo ba phần miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt tươi cười tới, nói: “Chúc mừng, Tiểu Hứa, được nhận giải Kim Kê.”

“Đây chính là giải thưởng quan trọng đó!”

Mấy người vừa uống trà, vừa thuận miệng nói chuyện phiếm, nói đơn giản một chút tình hình gần đây của hai bên.

Mấy ngày trước, « Sấm Quan Đông 2 » khai máy.

Bộ phim này giống như « Chiến Trường Sa », cũng được CCTV mời để ghi hình một bộ phim về đề tài chiến tranh.

Bởi vì trong kịch bản gốc hai vợ chồng Chu Khai Sơn đã dần dần già đi, nhân vật nổi tiếng Chu Truyền Võ cũng đã hi sinh vì nước, bởi vậy, nhân vật chính của câu chuyện này là con trai của Truyền Văn, và diễn viên gốc duy nhất còn lại là Truyền Kiệt do Tề Khôi đóng vai.

Rất nhiều người nói, Tôn Mãn Đường và Tề Khôi không hợp nhau.

Nhưng, Hứa Trăn thông qua tin tức nói gần nói xa, kết hợp với một số tin đồn nghe được trong hai năm qua, vẫn hiểu được tình hình hiện nay.

Là phần tiếp theo của bộ phim truyền hình nổi tiếng từng cán quét kỳ nghỉ hè và tạo nên huyền thoại về tỷ suất người xem, đoàn làm phim này đã nhận được kinh phí sản xuất cao hơn nhiều so với phần trước, nhưng lại có quá nhiều người để mắt đến cục mớ dày này, muốn lợi dụng cái đỉnh cấp IP này để kiếm tư lịch, kiếm danh vọng, kiếm vinh dự.

Kịch bản sửa lại nhiều lần, thay máu thành viên của đoàn.

Chủ đầu tư phía sau bị đổi, đổi đạo diễn, đổi sản xuất, diễn viên cũng đổi hết.

Vô số người khoa tay múa A Trăn vào kịch bản của Tôn Mãn Đường, oán trách nhân vật của mình không đủ xuất sắc, gọi mấy cuộc điện thoại liền muốn sửa kịch bản, khiến Tôn Mãn Đường tức giận đến mức cơ hồ đột quỵ ngay tại chỗ.

Diễn xuất không tốt thì chỉ biết đổ lỗi cho kịch bản!

Ở đâu ra nhiều nhân vật vĩ đại như vậy? ?

Chẳng phải Truyền Võ năm đó cũng gây thương vụng về, nhưng vẫn được người khác yêu thích đó sao!

Tôn Mãn Đường vô cùng thống hận bản thân mình ba năm trước đây.

Vì sao phải viết Truyền Võ chết đi chứ...

Nếu Truyền Võ không chết, vậy « Sấm Quan Đông 2 » sẽ có thể thuận lý thành chương viết nên câu chuyện của Truyền Võ đúng không?

Như vậy, kịch bản đã sớm viết xong, nói không chừng không đợi « Sấm Quan Đông » chiếu liền có thể quay phim, cũng đâu gặp phải chuyện bực mình như hiện tại? ?

Chương 865: Chủ Tịch Diễn Vai Quân Chúng

Hứa Trăn thấy Tôn Mãn Đường có vẻ hối hận, vô cùng đồng tình, nhưng thật đáng tiếc lực bất tòng tâm.

Câu chuyện về Truyền Võ đã triệt để kết thúc, bản thân mình trước mắt, đã không thể kiếm tiền, cũng không thể xuất hiện trong bộ phim với nhân vật này nữa.

Nếu Truyền Võ xuất hiện ở trong « Sấm Quan Đông 2 », vậy phim này sẽ không phải là phim chiến tranh, mà là phim kinh dị.

Bởi vì thời gian quá muộn, ba người chỉ hàn huyên một hồi thì liền ai đi đường nấy, giao hẹn mấy ngày sau có rảnh thì lại tụ họp.

...

Quay cảnh diễn trong thành phố điện ảnh và truyền hình của « Chiến Trường Sa » về cơ bản đã hoàn thành, trước mắt đang tập trung quay khung cảnh chiến tranh.

Sau vài ngày quay phim, điều mà Hứa Trăn không ngờ tới là sự có mặt của « Sấm Quan Đông 2 » thực sự đã gây ra rắc rối đáng kể cho đoàn làm phim của hắn.

Hai bộ phim đều nói về đề tài kháng chiến, bối cảnh thời gian về cơ bản giống nhau, địa điểm được chọn thường xuyên xảy ra xung đột, ngoài ra còn thường xuyên phát sinh mâu thuẫn về đạo cụ, trang phục, diễn viên quần chúng, v.v.

Đặc biệt là diễn viên quần chúng, bình thường không sao, nhưng nếu là loại phim phản chiến cần thông thạo định vị, có kinh nghiệm nổ mìn phong phú, có thể dẫn dắt đoàn đội thì rất khó hẹn được.

« Sấm Quan Đông 2 » này cầu nhà giàu, động một chút là quay khung cảnh lớn cần mấy trăm người, mấy chiếc xe van lôi kéo những diễn viên quần chúng có kinh nghiệm đi hết rồi.

Hơn nữa, để mình tức giận hơn là, diễn viên quần chúng vừa nghe đến cái tên “Sấm Quan Đông”, một đám đều giống như bị điên, vót đến nhọn cả đầu cũng muốn chen lấn để mình được đi.

Về phần « Chiến Trường Sa », có ai đâu?

Hứa Trăn im lặng nhìn trời.

Được rồi, người đi trà lạnh.

Truyền Võ đã chết quả nhiên không có sức hút bằng “Sấm Quan Đông”.

Ngày 8, đoàn làm phim « Chiến Trường Sa » sẽ quay cảnh quý tử tấn công doanh trại thương binh.

Sắp đến giờ quay, nhưng lại không tìm đủ diễn viên quần chúng.

Roi vào đường cùng, Lang Gia Các đành phải phát huy sự cao tay của mình, phát huy truyền thống tốt đẹp cơm no áo ấm:

Các thành viên tổ đạo cụ và tổ pháo tạm thời không có nhiệm vụ gì, thậm chí cả trợ lý đạo diễn, nhân viên tổ quay, v.v., những người có kinh nghiệm đóng cảnh nổ mìn, đều bị ép mặc bộ quần áo đầy bụi đất của quý tử để làm diễn viên quần chúng.

Ngay cả Thái Thực Tiễn cũng vui vẻ đội mũ sắt, nhặt lưỡi lê, diễn vai quý tử.

He he, tôi muốn đóng vai quý tử bị đôi mắt đỏ của A Trăn đâm chết!

Tôi còn muốn đánh hai chiêu với A Trăn!

Đối với đam mê này của chủ tịch, mọi người chỉ giả vờ như không nhìn thấy, miễn anh ta vui là được.

Tuy nhiên, điều mà Thái Thực Tiễn không ngờ tới là ý nghĩ đột phát này lại thực sự tạo ra lợi nhuận cho công ty.

“Một lát nữa các người sẽ mai phục ở trên sườn núi nơi này.”

Đạo diễn ngoại cảnh Mạnh Tiêu Thanh chỉ vào khung cảnh xung quanh, dặn dò diễn viên quần chúng: “Giải tán đi, tự mình tìm nơi nào nấp cho kỹ vào.”

“Sau khi nghe được tiếng súng vang lên, cùng nhau tiến lên, các vị tổ trưởng nhất định vững vàng nhớ kỹ vị trí đi đứng của mình, tổ viên đi theo tổ trưởng, ai cũng không thể chạy loạn, nhớ rõ đấy!”

“Ta lại nói một chút nhiệm vụ của các tổ...”

Một phen giao phó xong xuôi, diễn viên quần chúng đồng loạt đáp ứng, tự mình luyện tập.

Mạnh Tiêu Thanh nhìn đám người lúu rú chung quanh, không nhìn được mà lắc đầu, nói với Hứa Trăn rảnh rỗi bên cạnh: “Quá ít người.”

“Cảnh quay này, trong tưởng tượng của tôi làm gì làm cũng phải từ ba trăm người trở lên, tạo nên cảm giác bị vây quanh mới được.”

“Còn chỉ có mấy chục người như này, căn bản không thấy nguy hiểm đâu cả.”

Hứa Trăn cũng có chút bất đắc dĩ.

Bị ảnh hưởng bởi thời tiết khắc nghiệt năm nay, lỗ hồng diễn viên quần chúng vốn dĩ đã lớn, đặc biệt là đối với những người có kinh nghiệm. Cộng thêm việc cùng lúc va chạm với một đoàn làm phim siêu hạng như « Sấm Quan Đông 2 », tình hình đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Diễn luyện mấy lần, Mạnh Tiêu Thanh thử quay vài lần, càng xem càng cảm thấy không hài lòng.

Hắn cau mày gọi điện thoại cho từng nhóm trưởng mà mình biết, nhờ họ tìm cách kiếm thêm vài người đến đây diễn.

Cùng lúc đó, Thái Thực Tiễn nhìn khung cảnh luyện tập sôi nổi ở đây, dứt khoát ôm lười lê ngồi xỏm trong con mương ở rìa trường quay.

Không có việc của tôi, tôi cũng không cần chạy tới nỗ mìn, tôi chỉ cần nhảy ra để A Trăn chém chết là được.

“Này, bên đó là Truyền Võ đúng không?”

“Đúng đó, là Truyền Võ kia!”

“Ai u, ta thấy Truyền Võ, còn sống!”

“...”

Đúng lúc này, một đoàn diễn viên quần chúng mặc quân trang quỷ tử bỗng nhiên đi về phía ông, nhảy cẫng lên nhìn nơi cách đó không xa.

Thái Thực Tiễn ôm lười lê, nghi hoặc quay đầu.

Chỉ nghe này đoàn người này nói liên miên lải nhải lắm lắm:
“Truyền Võ ở đây, hẳn là bên này đúng không?”

“Ê, người bên cạnh Truyền Võ có phải là Truyền Kiệt hay không?”

“Truyền Võ không phải đã chết sao?”

“Ta nhớ rõ là chết rồi, chết rồi thì sao người còn xuất hiện ở chỗ này nhỉ?”

“« Sấm Quan Đông 2 » quay cảnh năm nào? Có ai xem kịch bản chưa?”

“...”

Thái Thực Tiễn nghe nhóm “quỷ tử” này nghị luận, có chút buồn cười chen miệng nói: “Truyền Võ chết rồi, nhưng diễn viên còn sống, người ta liền không thể tiếp tục diễn vai khác sao?”

Đám người chột nghe có ai đó lên tiếng, giật nảy mình.

Cúi đầu nhìn vào trong gương, chỉ thấy trang phục trên người Thái Thực Tiễn giống y chang trang phục của bọn họ, đôi mắt lập tức lóe sáng.

“Này này này, tìm tổ trưởng đi! Chỗ này có người!”

Một người trong đó hưng phấn kêu lên: “Người anh em này da đen quá, vừa rồi không nhìn thấy!”

Thái Thực Tiễn: “...”

Cậu mới đen! Cả nhà các người đều đen!

* Quỷ Tử: hay dùng để chỉ quân xâm lược Nhật Bản.

Chương 866: Ekip Từ Cối m

Người nọ chỉ vào Hứa Trăn cách đó không xa, hỏi Thái Thực Tiễn: “Anh trai, người kia là Truyền Võ đúng không? Nơi này là đoàn làm phim « Sấm Quan Đông 2 » đúng không?”

Thái Thực Tiễn nghe nói như thế, không khỏi kinh ngạc.

Này, những người này, không phải đi nhầm trường quay chứ?

Ông chớp chớp mắt nói: “À, người bên kia đúng là Truyền Võ...”

Thái Thực Tiễn đang do dự có nên tiếp tục trêu chọc họ hay không, nhưng lại thấy đoàn người không nói gì, một đám lập tức giải tán mỗi người một nơi, mỗi người khéo léo tìm một góc khuất.

Mà đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh nhìn thấy có một đám người tới, còn tưởng rằng là tổ trưởng nào đó phái viện binh tới, không khỏi lộ vẻ vui mừng, lập tức thuận thực sai khiến bọn họ làm nhiệm vụ.

Toàn bộ đoàn làm phim nhanh chóng tiến vào trạng thái hoạt động hiệu suất cao.

Thái Thực Tiễn không khỏi gãi gãi đầu.

Tình huống gì vậy? Viện quân trên trời rơi xuống hả? ?

...

Cùng lúc đó, trong một chỗ rừng cây nhỏ cách ngọn núi này chưa tới một ngàn mét.

Phim trường « Sấm Quan Đông 2 », quân dung chỉnh tề, đạn dược đã chuẩn bị, hơn một trăm người diễn viên quần chúng mặc chế phục quốc quân đều đã đứng trong rừng cây nhỏ, sẽ chờ tử chiến với nhóm quỷ tử.

Nhưng mà chờ nửa ngày, gió thổi lá rụng, gió thổi vi vu, bên tai chỉ có tiếng vang xào xạc.

... Nhưng vấn đề là, quỷ tử đâu rồi? ?

“Đến đây, lập tức đến ngay!”

“Thật xin lỗi, anh chỉ cần đợi thêm chốc lát, người của chúng tôi đã đi qua đó rồi, trong vòng ba phút chắc chắn sẽ đến...”

Trong nhà vệ sinh công cộng tạm thời bên cạnh phim trường, Lạc Dũng ngồi xổm trong phòng, nhận điện thoại của đoàn làm phim thúc giục người nhanh tới, liên tục nhận lỗi.

Lạc Dũng là nhóm trưởng trú đóng lâu dài ở Hoàn Châu, chủ yếu tiếp xúc đều là đoàn làm phim phim kháng chiến, đoàn làm phim cổ trang.

Buổi chiều hôm nay đoàn bọn họ nhận được công việc lớn: Đoàn làm phim « Sấm Quan Đông 2 » muốn quay một cảnh chiến đấu quy mô lớn, cần hai trăm diễn viên quần chúng, tốt nhất là người có kinh nghiệm diễn cảnh nổ mìn.

Buổi tối ngày hôm trước anh ta đã thông báo trong đoàn, không đến nửa giờ thì đã góp đủ người.

Vừa nghe đến danh tiếng của “Đi Quan Đông”, đoàn diễn viên quần chúng cực kì nhiệt tình, ngay cả rất nhiều người gần đây đã tìm được công việc khác, những người lớn tuổi không thể làm diễn viên quần chúng được nữa cũng sôi nổi, nháo nhào nói phải đi qua đó diễn một lần.

—— Đây chính là « Sấm Quan Đông » đó!

Ratings từng đạt tới mức 10% vô cùng kinh người, đây là một bộ phim truyền hình cấp hiện tượng gần như nổi tiếng trong hai năm qua!

Đến lúc đó chờ « Sấm Quan Đông 2 » phát sóng, uống chút rượu cùng các anh em thân thích, lơ đãng chỉ vào màn hình nói:

Nhìn đi, quý tử dùng lưỡi lê đánh đến độ người chết ta sống với vai nam chính, liền là tôi đó, ai sẽ không giơ ngón tay cái lên, gọi một tiếng trâu bò?

Lạc Dững cơ hồ là không tốn công sức gì mấy liền góp đủ một nhóm đội ngũ “quý tử ” tổ chất cực cao.

Mọi người đều đã có kinh nghiệm hành nghề hơn ba năm, mỗi người đều có kinh nghiệm từng quay phim kháng chiến, có thể nói là những người lính mạnh mẽ.

Nhưng mà buổi trưa hôm nay Lạc Dững không biết bị cảm lạnh hay bị gì khác, bỗng nhiên tiêu chảy, chỉ phải tìm nơi nào đó giải quyết đại tiện, lại nhờ mấy người quen biết mang diễn viên quần chúng đi thay quần áo xong xuôi, hóa trang xong, đi đến phim trường bên đó trước.

Vốn dĩ tưởng sẽ không sao, phim trường cách bên này chỉ mất có hai ba phút đi đường, sau khi lên núi quay đầu liền thấy.

Kết quả, đã hơn mười phút trôi qua, đoàn làm phim bên đó thế mà nói không thấy người đâu cả.

Là sao?

Lạc Dững cau mày, gọi điện thoại cho người dẫn đầu nhóm diễn viên quần chúng, hỏi: “Mọi người đi dạo chỗ nào hả? Đoàn làm phim bên đó vừa mới thúc giục kìa.”

Người dẫn đầu ở đầu bên kia điện thoại thấp giọng nói: “Dững ca, chúng tôi đến rồi, đang luyện vị trí đứng mà.”

“Mẹ nó đoàn làm phim này chỉ toàn nói xạo, đi đường làm gì mất có ba phút” Người dẫn đầu nhỏ giọng nói lầm bầm, “Chúng ta đi dưới ánh mặt trời chói chang tới tận mười phút thì khó khăn lắm mới tìm được, đoàn làm phim cũng không kêu người nào đó tới đón!”

“Nếu không thấy Truyền Võ, tôi đã ném mặt mũi trước mặt bọn họ rồi!”

Lúc nói chuyện, Lạc Dững lơ mờ nghe được có tiếng ai đó kêu to bên cạnh: “Oa, coi thân thủ này kìa, tuyệt quá! Tận mắt nhìn thấy còn kích thích hơn trên tivi!”

“Đại ca đó là ai vậy, vừa đen vừa xấu xí, còn cho anh ta diễn cảnh mở đầu, còn diễn đối thủ của Truyền Võ! Đây là chú hai của nhà biên kịch đúng không!”

“...”

Hai người nói đơn giản hai câu liền cúp máy.

Lạc Dững ra khỏi nhà vệ sinh, định đi qua phim trường bên kia xem thử, nhưng bỗng nhiên dừng bước.

À, vừa rồi, bọn họ nói gì?

Nếu không thấy... Truyền Võ? ?

Lạc Dững không biết « Sấm Quan Đông 2 » cụ thể nói về cái gì, nhưng anh ta đã đọc thông tin ghi chép nhóm diễn viên của bộ phim này tại công đoàn diễn viên, biết vai nam chính của bộ phim này tên là Chu Thế Thanh, là con trai của Chu Truyền Văn.

Nếu là câu chuyện về con trai của Truyền Văn sau khi lớn lên, vậy Truyền Võ... Lúc này sao còn sống được?

Anh ta ngu ngơ trong chốc lát, ngửa đầu nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, bỗng nhiên run lập cập.

Này... Chuyện gì vậy?

Đây rốt cuộc là ekip ở cõi âm sao? ?

Chương 867: Nhầm Phim Trường

Bên phim trường của « Chiến Trường Sa », vô luận là đoàn làm phim, diễn viên, hay nhóm diễn viên quần chúng đi nhầm phim trường, ai cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp.

Người của đoàn phim kỳ thật đã treo lá cờ ở bên ngoài, chữ trắng trên nền đỏ viết rõ ràng, chính là “Phim truyền hình đề tài cận đại cách mạng « Chiến Trường Sa »”.

Nhưng tên chính thức của « Sấm Quan Đông 2 » kỳ thật không gọi là “Đi Quan Đông 2”, mà gọi là “Đi Quan Đông chi chiến sơn hà”.

Mọi người mơ hồ thấy cái chữ “Chiến”, kết hợp với Truyền Võ ở đây, cảm giác cơ bản liền chắc như bấp.

Diễn viên quần chúng mới tới nhìn thấy Hứa Trăn, vẻ mặt hưng phấn phát tay gọi hắn là “Truyền Võ”.

Hứa • Truyền Võ đã chết • Trăn cảm thấy vô cùng thân thiết khi nghe mọi người gọi như thế, khẽ cười gật đầu chào hỏi với mọi người, làm mọi người reo hò hoan hô một trận.

Một lát sau, khi hầu như đã nắm được vị trí của diễn viên quần chúng, tập luyện mấy lần, cơ bản không có vấn đề gì nữa, sắp bắt đầu quay phim.

Nhưng ngay khi máy quay hướng vào sân trong trường quay, ngay khi quỷ tử bên ngoài vận sức chờ phát động về phía doanh trại thương binh, một đoàn người xa lạ chợt vác theo súng trường súng ngắn, khí thế hung hăng từ chân núi chạy tới đây.

“Dừng lại! Cảm phiền tạm ngừng!”

Người dẫn đầu nhìn thấy cảnh tượng của bọn họ ở bên này, chưa nói gì thì đã ngắt ngang hiện trường quay phim.

Mạnh Tiêu Thanh ngẩng đầu lên sau máy quay, nghi hoặc nhìn đám người này.

Người này nhìn diễn viên quần chúng chung quanh, một tay chống nạnh, một tay vuốt đầu tóc của mình, cau mày nói: “Ai phụ trách ở đây?”

“Làm phiền giải thích một chút, vì sao quý đoàn làm phim muốn cướp ‘bình’ của chúng tôi?”

Mạnh Tiêu Thanh thấy khí thế đám người này hung hăng, cảm thấy có chút bất mãn, nhưng theo lễ phép, còn phải nghênh đón, hỏi nói: “Tôi nên gọi cậu là gì?”

Đám người này tất nhiên chính là người trong đoàn làm phim của « Sấm Quan Đông 2 ».

Sau khi bọn họ giày vò một phen, cuối cùng đã tìm được đám “quỷ tử” mất tích.

Nhưng mấy người không tin là diễn viên quần chúng của đoàn mình đi nhảm phim trường, còn tưởng rằng là bị đoàn làm phim bên cạnh lừa gạt đùa nghịch bắt cóc mất.

Mâu thuẫn của hai bên nhất thời nửa khắc cũng không nói rõ ràng được, nhưng lúc này, lại có một người khác bên « Sấm Quan Đông 2 » bước lên.

Người này không tính quá cao, nhưng dáng người khôi ngô tráng kiện, mày rậm mắt to, có vẻ có chút khí thế.

Anh nhìn thấy Hứa Trăn mặc chế phục của quốc quân, kinh ngạc nói: “Người đó, là Hứa Trăn sao?”

Hứa Trăn nghe thấy có người kêu tên mình, theo tiếng nhìn qua, nhìn thấy người nọ, hai mắt cũng không kìm được mà tỏa sáng, cười nói: “À, ‘Bá Phù’ huynh đó sao?”

—— Người này chính là người đóng vai Tôn Sách trong phim « Tam Quốc », Đường Dật.

Hai người đã từng hợp tác nhiều lần, quan hệ cá nhân tương đối tốt. Nhưng mà hai năm qua ít hợp tác, nên Hứa Trăn không biết đối phương gần đây đang quay cái gì.

Hắn nhìn đám người hung hăng khí thế, vừa đi tới chỗ Đường Dật, vừa nói: “Mọi người thuộc đoàn làm phim nào?”

Đường Dật nói: “« Sấm Quan Đông 2 ».”

Nói rồi, anh nhếch miệng khẽ cười, nói: “Xét theo vai vế nhân vật trong kịch bản, tôi còn phải gọi cậu một tiếng ‘Tiền bối’.”

Hứa Trăn hỏi: “Anh diễn nhân vật gì?”

Khi Đường Dật nghe hỏi về vấn đề này thì sắc mặt có chút kỳ lạ, một lát sau, mới nói quanh co: “À... Tôi đóng vai nam chính Chu Thế Thanh, liên là ‘đời con’ của nhân vật trong phần trước.”

Hứa Trăn nghe vậy, như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, cười nói: “Khách khí rồi, không cần gọi tiền bối, gọi ‘Nhị thúc’ là được.”

Đường Dật: “...”

Tôi biết ngay mà!

Tôi biết tránh không khỏi cái cảnh thúc cháu này mà! !

Đường Dật ban đầu khi nhận bộ phim này cũng đã đoán được, cái cảnh Hứa Trăn là “nhị thúc” của mình chắc chắn không trốn thoát được.

Mặc dù nội tâm anh cực kì mâu thuẫn, nhưng đây là « Sám Quan Đông 2 »!

Phần tiếp theo của bộ phim truyền hình ăn khách nhất, trước khi phát sóng đã nổi tiếng, mọi người đều mong chờ phần này.

Công ty nhà mình phí hết tâm huyết mới giúp anh tranh thủ được vai diễn, đừng nói là nhận Hứa Trăn là nhị thúc, có nhận là thân cha đi nữa thì Đường Dật cũng diễn cho hấn xem.

Ừm, cái này gọi là sự chuyên nghiệp của một diễn viên.

Đường Dật nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng khi mọi chuyện đi đến hồi kết, đối mặt với “nhị thúc”... khụ! Hứa Trăn vui đùa, anh vẫn xấu hổ đến mức ngón chân vắn vẹo.

Nhưng sau khi hai người gặp mặt, có một điểm tốt là: Hai bên vốn đang ở trong cục diện giương cung bạt kiếm, mắt thấy đã có thể hòa hoãn lại.

Dù sao diễn viên chính của hai bên là bạn tốt, mặc kệ gặp phải tình huống gì, tóm lại vẫn phải cho đối phương mặt mũi, tâm bình khí hòa ngồi xuống nói chuyện rõ ràng.

Sau một phen dò hỏi, rất nhanh liền biết chân tướng rõ ràng: Vậy mà do nhóm diễn viên quần chúng tới nhầm phim trường. Nghe thấy chân tướng này, trong trường quay ai nấy đều xôn xao.

Mẹ nó, cái này mà còn có thể tới sai chỗ sao? !

Đạo diễn của « Sấm Quan Đông 2 » tên là Hầu Vĩnh Thắng, là đạo diễn thuộc thể hệ trẻ đang trong giai đoạn đỉnh cao.

Khi anh ta mới vừa tiếp quản đoàn làm phim này, còn tràn đầy tham vọng và lên kế hoạch làm tốt sự nghiệp của mình, tranh thủ lại sáng tạo huy hoàng dựa trên nguyên tác có sẵn;

Kết quả mới vừa khởi động máy chưa tới hai ngày, liền gặp loại chuyện này, Hầu Vĩnh Thắng chỉ cảm thấy một cái đầu biến ra thành hai, đầu vang ong ong.

Anh ta hung hăng trừng mắt liếc nhóm trưởng bởi vì tiêu chảy mà làm hỏng việc, kìm nén lửa giận, cười lạnh với Mạnh Tiêu Thanh: “Mạnh đạo, nếu đã làm rõ là hiểu lầm, vậy chúng tôi dẫn người đi trước.”

Mạnh Tiêu Thanh nghe thấy thế, lập tức cảm thấy không tốt, kêu lên: “Hầu đạo, chuyện này không trách chúng tôi được đúng không?”

“Nhóm diễn viên quần chúng tự bọn họ tới nhầm phim trường, chúng tôi một không nói láo hai không lừa dối, bảng biểu bên ngoài viết rất rõ ràng, là đoàn làm phim « Chiến Trường Sa », chuyện này có thể trách chúng tôi sao?”

Hầu Vĩnh Thắng thiện ý nói: “Xin lỗi, đã gây thêm nhiều loạn cho bên anh, hôm nào tôi lại đến nhận tội với anh.”

Chương 868: Muốn Cướp Diễn Viên Quần Chúng

Lúc này, Hứa Trăn bên cạnh nhìn thấy mâu thuẫn xảy ra, mở miệng khuyên nhủ nói: “Hầu đạo, trước tiên chúng ta không nói chuyện hôm nay trách ai.”

“Liên nói thời tiết cực nóng, nhóm huynh đệ đã tập luyện hơn nửa giờ dưới ánh nắng gay gắt rồi, không quay xong mà đi

mất, vậy không phải uống công khổ cực một hồi sao?”

Nói rồi, hắn quay đầu nhìn nhóm diễn viên quần chúng phía sau, nói: “Tôi sống ở Hoàn Châu, đều biết nhóm huynh đệ diễn viên quần chúng sống không dễ dàng.”

“Tiết trời đầu hạ mặc áo tay dài quần dài, đầu đội mũ sắt to chạy khắp núi, mồ hôi đều ra ướt hết cả người.”

“Anh liền đại nhân đại lượng, cho chúng tôi quay xong cảnh này, để nhóm huynh đệ đều có thể lãnh một số tiền mồ hôi công sức, anh có đồng ý không?”

Hứa Trăn vừa nói dứt lời, nhóm 200 “quỷ tử” đi nhằm phim trường chung quanh đồng loạt phụ họa, tán thưởng, thiếu chút nữa hô một câu “Hứa đại thiện nhân”.

Mà bên cạnh, đạo diễn Hầu Vĩnh Thắng của « Sấm Quan Đông 2 » thiếu chút nữa bị lời nói này làm nghẹn chết.

Cậu được lắm Hứa Trăn!

Thấy cậu tuổi còn trẻ, lớn lên cũng được, không ngờ thì ra còn là người tinh quái!

Chụp cái mũ này, trực tiếp đặt anh ta vào phía đối lập với diễn viên quần chúng, nếu anh ta lúc này mà dám dẫn người đi, vậy không phải là đang cướp đoạt tiền sao?

Mang theo cỗ oán khí này, còn diễn còn quay như thế nào được nữa? !

Hầu Vĩnh Thắng nhíu mày nhìn đồng hồ trên tay, hỏi nói: “Mạnh đạo, vậy cảnh quay này anh quay trong bao lâu?”

Mạnh Tiêu Thanh nói: “Không dài, chỉ có hai hay ba tiếng thôi.”

Hầu Vĩnh Thắng: “...”

Sau hai ba tiếng nữa thì trời cũng tối đen rồi!

Anh ta nhắm mắt nói: “Anh có thể tăng tốc một chút hay không?”

Biểu tình bình tĩnh của Mạnh Tiêu Thanh mang theo cảm giác muốn ăn đòn, nói: “Haizz, vốn có thể nhanh chút.”

“Đều tại nhóm huynh đệ này diễn tốt quá, từng người đều là lão diễn viên có kinh nghiệm, hiệu quả quá tốt, tôi vừa rồi nhìn không được thêm vào 5 cảnh quay cận cảnh.”

Hầu Vĩnh Thắng: “...”

Vậy thì thật là cảm ơn anh! Tôi thay nhóm diễn viên quần chúng cảm ơn cả nhà anh!

Anh thật là một người đạo diễn toàn tâm toàn ý vì phúc lợi của nhóm diễn viên! !

Hứa Trăn và Mạnh Tiêu Thanh kẻ xướng người hoạ làm anh ta tức giận đến mức huyết áp cao, dưới tình thế cấp bách, cũng học theo phong cách nói chuyện của Hứa Trăn, vẻ mặt khó xử nói: “Mạnh đạo, nhóm huynh đệ này đích thực rất vất vả, nhưng toàn bộ người đoàn làm phim của chúng tôi bên đó cũng đang chờ!”

Nói rồi, Hầu Vĩnh Thắng đưa tay chỉ nhóm “quỷ tử” bên cạnh, nói: “Ngoại trừ nhóm này, chúng tôi bên đó còn có một trăm năm mươi diễn viên diễn vai quốc quân, đã sớm tập luyện xong ở phim trường rồi.”

“Nếu bọn họ còn không qua đó, nhóm huynh đệ bên kia không phải uổng công tới đây sao?”

Hầu Vĩnh Thắng thành khẩn nói: “Chúng tôi bên đó quay nhanh, chờ chúng tôi quay xong trước, lại để cho nhóm huynh đệ quay lại bên anh được không?”

“Chắc chắn không làm chậm trễ tiền mồ hôi công sức của nhóm huynh đệ đâu!”

Nhưng mà khiến anh ta không ngờ là, Mạnh Tiêu Thanh nghe thấy thế thì không chỉ không hề sốt ruột tí nào, ngược lại hai mắt tỏa sáng, nói: “Mấy người còn có một trăm năm mươi người diễn quốc quân sao?”

Ông cười to nói: “Ai nha, cái này phải gọi là ngủ gật lại có gối đầu!”

“Đoạn kịch bản của chúng tôi, vừa khéo yêu cầu một đội quốc quân tới chi viện doanh trại thương binh!”

Mạnh Tiêu Thanh vui mừng ra mặt vẫy tay với Hầu Vĩnh Thắng, nói: “Nhanh nhanh nhanh, kêu đến đây luôn đi, vừa

khéo mọi người bên đó không có quỷ tử cũng quay đầu được cảnh diễn này!”

Hầu Vĩnh Thắng: “...”

Cấp tốc... thuốc trợ tim cấp tốc của lão tử... ở đâu hả! !

...

Sau khi hai bên cãi cọ một phen, cuối cùng, đoàn làm phim của « Sấm Quan Đông 2 » chỉ mặt dày mày dạn yêu cầu một số khoản bồi thường, cuối cùng vẫn không thể nào kéo được nhóm diễn viên quần chúng về.

Vạn bất đắc dĩ, Hầu Vĩnh Thắng chỉ phải cắn răng điều chỉnh kế hoạch quay phim hôm nay.

Một lát sau, bên phía phim trường « Sấm Quan Đông 2 », phó đạo diễn nhận được cuộc gọi của Hầu Vĩnh Thắng, vội vàng hỏi: “Hầu đạo, người gần tới chưa?”

Hầu Vĩnh Thắng: “...”

Anh ta ghen ngào chốc lát, nói: “Một lát nữa, chủ tịch Thái Thực Tiễn của Lang Gia Các muốn đích thân đi đón nhóm ‘quốc quân’, cậu tiếp đãi cho tốt.”

“Cậu biết Thái Thực Tiễn đúng không? Tổng giám đốc công ty của Hứa Trăn, nhà sản xuất « Lang Gia Bàng ».”

Phó đạo diễn:... ?

Phó đạo diễn trẻ tuổi ngẩng đầu lên, nhìn từng mảnh lá khô rơi xuống đầu, cả người rơi vào trạng thái mê mang.

Đạo diễn của chúng ta... không chỉ không dẫn quỷ tử về, mà còn kêu quốc quân qua đó luôn? ?

Nhân tài này ở đâu ra vậy? ?

...

Một lát sau, Thái Thực Tiễn mặc chế phục quỷ tử mừng khắp khởi chạy tới trường quay bên cạnh, đón một trăm năm mươi người “quốc quân” của mình.

He he, hôm nay là ngày tốt gì, chỉ ôm cây đợi thỏ thôi mà đã kiếm được món hời to như vậy!

Không chỉ giải quyết vấn đề về diễn viên quần chúng, tiện thể còn quay được cảnh quay tuyệt vời.

—— Nhóm diễn viên quần chúng của « Sấm Quan Đông 2 » bởi vì “Truyền Võ” mà chạy nhằm trường quay, sẽ là chủ đề hot search được yêu thích cho xem!

Tâm tình vui vẻ, cũng gần như khi bắt gọn đoàn đội hậu kỳ Đông Nhạc năm ngoái!

Nhưng mà lúc này, Thái Thực Tiễn không biết, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh lúc này lại để mắt tới diễn viên chính Đường Dật của « Sấm Quan Đông 2 ».

“Tiểu Đường...” Mạnh Tiêu Thanh cười híp mắt nhìn Đường Dật đang nói chuyện phiếm với Hứa Trăn, dụ dỗ nói, “Tới cũng đã tới, không bằng làm diễn viên khách mời diễn một đoạn rồi đi?”

Đường Dật nhìn biểu tình của Mạnh Tiêu Thanh, không hiểu sao có chút chột dạ, hỏi: “Mạnh đạo, khách mời gì?”

Mạnh Tiêu Thanh nháy mắt mấy cái, nói: “Khách mời cho vai quỷ tử đó!”

Nói rồi, ông lấy ra phần kịch bản sớm đã chuẩn bị xong, đưa cho Đường Dật, nói: “Một lát nữa cần phải có một con quỷ tử, đánh hai chiêu với A Trăn, sau đó lại bị chọc chết.”

“Người này tốt nhất là có chút võ công thì xem mới hay.”

Mạnh Tiêu Thanh nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Thái tổng của chúng tôi vốn dĩ muốn diễn nhân vật này, nhưng tay chân anh ta vụng về, đánh rất khó nhìn!”

Ông ta mong đợi nhìn Đường Dật, nói: “Vừa hay A Trăn ở trong phim « Dương Gia Tướng » đã đánh chết cậu một lần, lặp lại ký ức giết chóc, đều có lợi ích cho việc tuyên truyền của đoàn làm phim cả hai bên không phải sao!”

Đường Dật: “...”

Thúc, tôi cảm ơn ngài!

Này thật là “ký ức giết chóc”, đúng nghĩa là ký ức “giết chóc”!

Chương 869: Bạn Học Từ Đến Thăm Ban

Sau khi Đường Dật xoắn xuýt một phen, rốt cuộc vẫn đồng ý diễn vai khách mời “quỷ tử”.

Mạnh Tiêu Thanh nói rất có đạo lý.

Năm đó trong « Dương Gia Tướng », Dương thất lang đã từng dùng mười tám quyền đánh chết Phan Báo trên lôi đài, lưu lại ấn tượng sâu sắc cho người xem; hiện giờ đã qua hai năm, bản thân mình bị Hứa Trăn đánh chết lần thứ hai...

Ừm, xác thực là cái đề tài hot search vô cùng hay.

Huống chi, Truyền Võ còn là nhị thúc của mình.

Đường Dật một mặt dờ dẫm ở trong rừng cây nhỏ thay đồ trang điểm thành quỷ tử, đối với chuyện cộ nhiệt độ của nhị thúc cảm thấy rất khó tin.

Anh kỳ thật thật sự không muốn làm diễn viên hài, nhưng chẳng biết tại sao, hot search đưa đến tay đều là về chủ đề hài kịch.

Đường Dật mê mang nhìn lại cuộc đời của mình, chỉ cảm thấy, trong bóng tối tựa hồ có một cỗ lực lượng thần bí, đang đẩy mình vất chân lên cỗ chạy như điên theo con đường diễn hài.

Đặc biệt là khi đụng phải Hứa Trăn...

Chỉ chốc lát sau, Thái Thực Tiễn vui mừng vênh vang dẫn một trăm năm mươi người quốc quân trở về.

Ông đang muốn duyệt động tác một lần nữa với A Trăn, ai ngờ lại nhận được tin: Mình đã bị đổi vai.

Chợt nghe tin dữ, Thái tổng chờ mong cả một buổi trưa ủy khuất đến mức thiếu chút nữa bật khóc.

Nhưng cũng may, Mạnh Tiêu Thanh lại sắp xếp cho ông nhân vật bắn lén, có thể đả thương nam chính, càng quan trọng hơn nhân vật trước, Thái Thực Tiễn lúc này mới lẩm bẩm miễn cưỡng đồng ý.

Nhìn thấy Thái tổng vào sân tìm chỗ đứng, Mạnh Tiêu Thanh không khỏi vuốt mồ hôi lạnh trên trán.

Phù... Cuối cùng đã tìm được lý do thích hợp lừa gạt vị gia này.

Đã không thể đắc tội lãnh đạo, lại phải làm tốt công việc, thật sự rất khó!

Đạo diễn dám bỏ nhân vật của chủ tịch nhà mình ra, chắc mình là người đầu tiên đúng không?

...

Một lát sau, toàn bộ diễn viên vào sân, nhóm nhân viên công tác cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, sắp bắt đầu quay phim.

Mà lúc này, bên cạnh trường quay, gần máy quay chẳng biết lúc nào xuất hiện một “người thần bí” đội mũ trùm và khẩu trang.

Vóc dáng của người này cao gầy, đặt trên đầu gối một cuốn sổ nhỏ, chuyên chú nhìn ống kính của đạo diễn, thần sắc dị thường nghiêm túc.

—— Người này, chính là Từ Hạo Vũ tới đoàn làm phim của « Chiến Trường Sa » thăm ban.

Sau khi ăn cơm xong ngày đó, Từ Hãn có công việc phải làm, sáng sớm hôm sau liền rời Hoàn Châu;

Mà Từ Hạo Vũ thì ở lại, bị lão cha ra lệnh cưỡng chế ở đoàn làm phim của « Chiến Trường Sa » xem diễn ba ngày, đồng thời còn phải giao ra một bản “cảm nghĩ sau khi xem “.

Hứa Trăn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với loại phương thức giáo dục của Từ Hãn, nhưng xuất phát từ trách nhiệm, hắn vẫn khai sáng cho Từ Hạo Vũ một con đường: Đừng quan sát mình, quan sát “Mao Mao”.

Mao Mao là diễn viên nhí bốn tuổi, trong phim đóng vai đứa trẻ đau khổ khi mất cha và mẹ trong chiến loạn.

Hứa Trăn diễn vai Cố Thanh Minh nhặt được Mao Mao khi đang trên đường hộ tống thương binh, dẫn theo về Hồ gia; kết quả cơ duyên xảo hợp, được chị, anh rể vừa mới mất con thu dưỡng.

Hứa Trăn sở dĩ nói Từ Hạo Vũ quan sát Mao Mao, là bởi vì, trong phim « Người Anh Trai Đặc Biệt Của Tôi», giả thiết cho nhân vật “Đông Cừ” không phải là bại não, mà là tinh thần phát triển chậm, chỉ số thông minh tương đương với đứa trẻ bốn năm tuổi.

Hứa Trần hy vọng thông qua quan sát đứa trẻ bốn tuổi chân chính sẽ khiến Từ Hạo Vũ nắm rõ một đạo lý: Đứa trẻ bốn tuổi hiểu được rất nhiều chuyện, có thể giao tiếp, cũng có thể nghe theo người lớn làm việc này nọ.

Tinh thần khuyết tật không phải là vẻ mặt nhăn nhó, la hét, mà là có các hành vi hành xử nhất định theo logic.

—— Nhân vật như vậy cũng rất khó diễn.

Từ Hạo Vũ mang theo tâm thái như vậy, không chớp mắt nhìn chăm chăm Mao Mao, cũng nghiêm túc ghi chép vào sổ.

1. Mỗi động tác Mao Mao đều rất dùng sức, nhưng độ chính xác rất thấp;
2. Mao Mao có rất nhiều động tác và biểu tình dư thừa, thân thể uốn qua uốn lại;
3. âm thanh Mao Mao nói chuyện cực kì to, thường xuyên làm ra một vài cử động thu hút sự chú ý của người lớn;
4. Mao Mao móc lỗ mũi trước mặt mọi người, không hề cảm thấy ngượng ngùng chút nào...

Từ Hạo Vũ vừa ghi chép, vừa vô ý thức bắt chước động tác của Mao Mao.

Chân đung đưa tới lui, khi thì xoay cổ, khi thì lắc lắc cánh tay, chỉ cảm thấy tựa hồ mình dần dần đã hiểu rõ “quan sát sinh hoạt” mà sư phụ nói rốt cuộc là ý gì.

Mà lúc này, có diễn viên quần chúng chung quanh đã lưu ý đến cái người “bệnh tâm thần” cao gần 1m9 này, một đám lộ vẻ hoài nghi, châu đầu ghé tai thì thầm.

“Ai vậy?”

“Họ hàng đàn độn của người lãnh đạo nào đó trong đoàn sao?”

“Xuyt, đừng nói gì hết, làm như không thấy đi!”

“...”

Chương 870: Dám Lừa Tôi? ?

Hứa Trăn lúc này cũng không có thời gian quan tâm Từ Hạo Vũ.

Cảnh kế tiếp hẳn phải quay thật tốt, đây là một trong số ít cảnh chiến đấu của mình trong phim.

“Ba!”

Một lát sau, âm thanh của tấm bảng vang lên, quá trình quay phim chính thức bắt đầu.

Cỏ dại rậm rạp bên trong rừng cây nhỏ, Hứa Trăn diễn vai Cố Thanh Minh cầm súng trong tay, đi ở phía trước, phía sau hẳn thì có một tiểu đội binh lính đi theo, có người dùng cáng cứu thương nâng thương binh, có người thì bảo vệ ở hai bên đội ngũ.

Lâm Gia diễn vai Hồ Tương Tương lúc này đã trở thành y tá nổi danh nhất chiến trường, cô đi bên cạnh Hứa Trăn, trong ngực ôm một đứa bé trai đang thấp giọng thút thít, đi bộ rất khó khăn.

Hứa Trăn nghiêng đầu lườm cô một cái, hỏi: “Đứa bé này từ đâu ra vậy?”

Lâm Gia thấp giọng nói: “Nhặt trên đường.”

“Mẹ nó bị đạn pháo nổ chết rồi.”

Hứa Trăn nhìn đứa trẻ trong ngực Lâm Gia, hơi nhú mày, nói: “Trước thấy thôn nào thì bỏ nó ở đó đi, nhiệm vụ các người là cứu trợ thương binh, mang theo cái hài tử thì còn làm được gì!”

Vừa dứt lời, đứa trẻ hình như nghe hiểu tiếng quát lớn của hắn, lập tức chui đầu vào trong ngực Lâm Gia, ôm cổ cô, khóc càng to hơn.

Lâm Gia cúi thấp đầu, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng đứa bé trai, an ủi tâm tình nó.

Mà liền một lát sau, Hứa Trăn đi ở phía trước bỗng nhiên dừng bước, nâng cánh tay trái, ra hiệu đám người dừng bước.

Hắn cài chốt súng, ngưng thần quay đầu nhìn khắp nơi, khi nhìn thấy khu vực bụi cỏ đầu tiên bên trái, bỗng nhiên biến sắc, giờ súng đồng thời kêu lớn: “Chuẩn bị chiến đấu!”

“Rút lui vào rừng!”

“Đoàn! Đoàn! Đoàn!”

Chợt, một trận tiếng súng dày đặc như mưa rơi vang lên.

Hứa Trăn chỉ huy nhóm chiến sĩ cảnh vệ vừa đánh vừa lui, nổ súng kiềm chế quỷ tử; mà Lâm Gia thì khom người, ôm đứa nhỏ, theo nhóm thương binh cùng nhau liều mạng chạy trốn vào hướng rừng cây nhỏ.

Hai bên chiến đấu đều dùng đạn giấy, một vài hiệu ứng đặc biệt cần bổ sung sau, hiện trường hơi có chút buồn cười.

Nhưng, bởi vì đã tập luyện vị trí chu đáo chặt chẽ, cùng biểu hiện chuyên chú của nhóm diễn viên, khiến cho cảnh giao chiến có vẻ dị thường nghiêm túc.

Trong lúc chạy, Lâm Gia bị mất thăng bằng, ngã mạnh xuống đất.

Cô cố gắng nghiêng người, làm đệm thịt cho đứa bé, nhưng đứa bé nhỏ tuổi vẫn bị kinh hãi, khóc chạy đi mất.

“Mao Mao, Mao Mao!”

Lâm Gia giãy dụa bò dậy, muốn đuổi theo đứa bé.

Nhưng mà cô còn chưa kịp đứng dậy, chỉ thấy cách đó không xa, một con quỷ tử xông ra khỏi bụi cỏ, cầm họng súng nhắm thẳng vào Mao Mao đang hoảng loạn chạy trốn.

Trong lúc sắp chứng kiến cái chết, trông mắt Lâm Gia co rút lại, không cách nào động dậy.

Mà Mao Mao nhỏ tuổi nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, “Oa” một tiếng, ngửa đầu gào khóc.

“Đoàn!”

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên.

Quỷ tử cách đó không xa còn chưa kịp bóp cò, liền bị người khác bắn một viên đạn xuyên thủng ngay ngực.

Lâm Gia quay đầu thì thấy Hứa Trăn đứng ở phía sau mình cách đó không xa.

“Cô rút lui hướng rừng cây bên kia đi!”

Bước chân Hứa Trăn cực nhanh vượt qua Lâm Gia, cũng không quay đầu lại hô to.

...

Lúc này, Từ Hạo Vũ đang viết nhật ký quan sát Mao Mao trong cảnh này bỗng nhiên dừng bút, ngơ ngác nhìn khung cảnh này.

Hừm... anh bạn nhỏ này, nói khóc liền khóc, thể hiện cảm xúc còn rất phù hợp!

Mới bốn tuổi mà kỹ năng diễn xuất đã tốt như thế sao?

Này... bắt chước rất khó đó!

Kỹ thuật diễn của Mao Mao trong cảnh vừa rồi, không riêng gì Từ Hạo Vũ cảm thấy kinh ngạc, ngay cả đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh cũng không nhìn được mà nói một tiếng hay.

Trong trường quay, biểu hiện của đứa trẻ phải giống như động vật nhỏ, có thể diễn như thế nào hoàn toàn là dựa vào vận khí.

Mà kỹ năng diễn vừa rồi của Mao Mao liền rất linh hoạt.

Biểu tình hoảng sợ gãi đúng chỗ ngứa, tiếng kêu tuyệt vọng khóc lớn sau đó, cải thiện đáng kể cảm nhận với cảnh quay này.

Chà, không uổng công tôi vừa mới nhọc lòng an bài một phen, cộng thêm sự hướng dẫn đúng đắn của A Trăn!

...

Mà trên thực tế, cảnh quay vừa rồi, Hứa Trăn cũng không có quá mức chỉ dạy Mao Mao.

Người hăn dạy nhưng thật ra là đối thủ diễn của Mao Mao do Thái Thực Tiễn đóng vai.

—— Đúng, “quỷ tử” vừa nảy đột nhiên xuất hiện trong bụi cỏ, chĩa họng súng vào Mao Mao, là do Thái tổng đóng vai.

Cả người Thái Thực Tiễn, ngoại hình vốn cũng không xuất sắc.

Lúc này ông mặc chế phục quỷ tử, đầu đội mũ sắt màu xanh, trên mặt lấm lem tro bụi, ra vẻ hung thần ác sát, lại dùng lưỡi lê sắc bén chĩa vào đứa trẻ, hét lớn một tiếng...

Tác động thị giác và thính giác đột ngột này đã trực tiếp khiến Mao Mao sợ đến phát khóc.

Thái Thực Tiễn lúc này đã bị bắn trúng ngã xuống đất, dựa theo chỉ thị trước đó của Mạnh Tiêu Thanh, vô cùng chuyên nghiệp nằm trên mặt đất co giật.

Ông thấy bầu trời xanh trước mắt, nghe tiếng khóc bên tai, vừa vui mừng vì đã diễn suôn sẻ cảnh này, nhưng trong mắt lại không khỏi chua xót.

Chẳng trách, A Trăn vừa nãy uyển chuyển hỏi mình muốn đổi vai khác không...

Đồ quỷ sứ lão tặc Mạnh Tiêu Thanh!

Sự tin tưởng giữa người và người đâu rồi hả? Tình bạn hơn 20 năm giữa chúng ta đâu rồi hả? ?

Để xem niên hội năm nay, nếu cậu có thể rút trúng thứ gì đó, sau này tôi sẽ theo họ cậu! !

Chương 871: Cảnh Chết Có Giá Trị Nhất

Trong trường quay, Hứa Trăn cũng không kìm được mặc niệm 0.3 giây cho chủ tịch nhà mình.

Nhưng nên nói cũng đã nói hết rồi, Thái thúc vẫn cố chấp như cũ, nguyện ý hi sinh vì nghệ thuật, vậy mình cũng không còn gì để nói.

Chỉ có thể tận lực chỉ dẫn về phương diện diễn xuất cho ông, để ông ấy có vẻ dọa người hơn một chút.

Bây giờ giờ xem ra, hiệu quả quả nhiên không tầm thường.

Lúc này, vẫn đang tiếp tục quay phim.

Hứa Trăn đóng vai Cố Thanh Minh mới vừa giải quyết một con quỷ tử, đang định ôm lấy Mao Mao, nhưng một trận tiếng súng dày đặc bỗng nhiên vang lên ở xung quanh, cát đá, bùn đất khắp nơi bị đạn bắn tung tóe lên, bốc lên bụi bặm.

—— Gần đây còn có những địch nhân khác!

“Đoàn! Đoàn! Đoàn...”

Hứa Trăn nghe tiếng súng bên tai, thần sắc nghiêm nghị, lập tức nhào người về phía Mao Mao đang ngã đầu khóc lớn cách đó không xa, đặt nó ở dưới người mình.

Ngay lúc đó, hắn bắt lấy cơ hội, hơi chống nửa người trên lên, theo phương hướng đạn bay tới liền bắn mấy phát súng, tạm thời bức lui đối phương.

Nhưng mà ngay khi hắn bắn xong bao đạn, lúc đang định tìm chỗ ẩn nấp, Thái Thực Tiễn vốn đã trúng đạn ngã xuống đất lại run rẩy nâng họng súng lên, nhắm ngay hướng của Hứa Trăn, bắn một phát súng.

“Đoành!”

Thân thể Hứa Trăn run bần bật, trong lúc cấp tốc, hắn không có ý đồ phản kích, mà là ôm Mao Mao lăn khỏi nơi đó, trốn phía sau một tảng đá không lớn cách đó không xa.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Hứa Trăn dựa lưng vào trên tảng đá, một tay ôm Mao Mao, một tay gắt gao đè ép miệng vết thương bên sườn trái của mình, thở gấp kịch liệt.

Máu tươi thuận theo kẽ tay hắn từ từ chảy ra ngoài, rất nhanh đã nhuộm đỏ một mảng lớn trên quân trang.

“Đừng cử động!”

Một cánh tay Hứa Trăn ôm Mao Mao vào trong ngực, thấp giọng nói: “Muốn sống thì hãy cúi thấp người xuống đừng cử động!”

Mao Mao tựa hồ cũng hiểu rõ tình cảnh trước mắt, nó không giẫy dụa nữa, tiếng khóc cũng nhỏ đi, ngoan ngoãn cúi thấp người xuống.

Hứa Trăn thở dốc trong chốc lát, buông lỏng cánh tay đang giữ Mao Mao ra.

Hắn run rẩy lục lọi bên hông, lấy ra một băng đạn để thay, kéo chốt súng, về mặt cực kì cảnh giác.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên có một cái tay nhỏ đặt lên miệng vết thương bên sườn trái của hắn.

Hứa Trăn cúi đầu thì thấy, Mao Mao nhẹ nhàng đưa tay thay hấn ấn lại chỗ vết thương bị đạn bắn, trên mặt còn chảy nước mắt, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Đau không?”

Thần sắc Hứa Trăn ngơ ngác, thần sắc nghiêm nghị nôn nóng vừa nãy đã có thể nhu hòa trở lại.

Hấn không nhìn Mao Mao nữa, chỉ là lắc đầu, thấp giọng nói: “Không đau.”

Vừa dứt lời, lỗ tai hấn giật giật, đột nhiên không hề báo trước đứng lên sau tảng đá, giờ súng bắn về phía phương hướng nào đó.

Một con quỷ tử đang cẩn thận từng li từng tí đi tới phía này giật nảy mình, vội vàng lách mình tránh né, nhưng vẫn bị trúng một phát vào chân.

Khi thấy quỷ tử lao đảo một cái, quỳ một gối xuống dưới đất, Hứa Trăn nắm lấy cơ hội này, không chút do dự bắn nó.

Quỷ tử này, chính là diễn viên quần chúng trong cảnh mở màn do Đường Dật thủ vai.

Anh trong lúc nhất thời không thể đứng thẳng, chĩa súng về hướng Hứa Trăn, ai ngờ Hứa Trăn không chỉ không tránh, ngược lại xông về phía trước một bước, đột nhiên lao tới kéo xuống lưỡi lê ở đầu súng của anh, hung hăng đâm Đường Dật.

Đường Dật hai mắt trừng lớn, lăn ra khỏi chỗ, né tránh đòn này, ôm cán thương còn lại trong tay xem như vũ khí, dùng đầu chặn đòn tiếp theo của của Hứa Trăn.

Cuộc đấu súng ban đầu lúc này đã chuyển thành cuộc chiến tay đôi, binh khí hai người đụng vào nhau, sức của Hứa Trăn không bằng đối phương, vội vàng nhấc chân đạp anh lăn trên mặt đất, hai tay cầm lưỡi lê, từ phía trên hung hăng đâm đối phương lần nữa.

Mà Đường Dật thì cắn răng bắt lấy cổ tay hấn, gắt gao chống đỡ một chút hi vọng sống cuối cùng.

“A...”

Hứa Trăn dùng hết khí lực toàn thân, gân xanh nổi lên trên trán, quyết phải đâm lưỡi lê vào yết hầu của đối phương.

Mà Đường Dật cũng dốc toàn lực, ai không thể chống chọi đến phút cuối cùng, thì sẽ là người chết ta sống!

Nhưng ngay lúc đang bế tắc giằng co, đột nhiên, một dáng người màu trắng xuất hiện sau lưng Đường Dật.

Người này tiện tay cầm một cục đá trên mặt đất, đập mạnh vào sau gáy của anh!

“Đông!”

Một tiếng trầm vang, Đường Dật diễn vai quỷ tử ngay lúc đó đang bị đầu vầng mắt hoa, khí lực buông lỏng, lưỡi lê trong tay Hứa Trăn rớt cuộc đâm vào cổ họng của anh.

“Cắt!”

Một lát sau, đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh kêu dừng ở cảnh quay này, cố gắng nín cười, cất cao giọng nói: “Rất tốt, nghỉ ngơi hai phút đồng hồ!”

“Lập tức quay cảnh tiếp theo!”

Trong lúc này, mấy người trong trường quay đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Đường Dật sờ cái gáy của mình, sắc mặt cứng đờ nhìn người đứng phía sau.

Chỉ thấy, cái người áo trắng vừa nãy đập đá vào đầu mình không phải là ai khác, chính là người đóng vai Hồ Tương Tương, Lâm Gia.

Đối với sự “khéo léo” của đạo diễn vì một cảnh quay như vậy, Đường Dật thực sự muốn cho một like.

Lợi hại đây!

Mạnh đạo, hóa ra ông thật sự rất tàn nhẫn!

Không chỉ để tôi tử chiến với Hứa Trăn, còn làm “Đại Kiêu” đập một cái sau lưng tôi!

Cảnh chết này của tôi, thật sự là quá giá trị! !

Chương 872: Tàn Khách Mời

Mà một khắc này, Lâm Gia liên tục xin lỗi Đường Dật, nói: “Thật xin lỗi ca, thật sự xin lỗi, phì...”

Không nhịn được, cho tôi cười một lát đi!

Lâm Gia đánh lén chắc chắn sẽ không gây ra vết thương, cô không dùng nhiều sức, “cục đá” cầm trong tay cũng không phải thật, mà là đạo cụ của ekip.

Nhưng mà, bởi vì quan hệ giữa ba người có chút vi diệu, cho nên ý nghĩa tượng trưng của cảnh đánh lén này rất đau lòng.

Nhân viên công tác đã từng xem « Tam Quốc » lúc này đã cười như điên, thậm chí “hắc thủ phía sau màn” Mạnh Tiêu Thanh cũng không nhịn được run rẩy đầu vai, cười đến mức không thấy mắt đâu.

Thấy Đường Dật ai oán nhìn mình, Mạnh Tiêu Thanh cố gắng ra vẻ nghiêm nghị, hắng giọng một cái, nói: “Tiểu Đường cậu đừng nhúc nhích, cứ nằm đó, một lát nữa cảnh này còn cần phải quay mấy cái phân đoạn nữa.”

“Không có thi thể ở đó thì sẽ không giống thật.”

Đường Dật: “...”

Được thôi, làm người tốt thì làm đến cùng, nằm thì nằm.

...

Hai phút sau, bắt đầu quay phim một lần nữa.

Đường Dật thủ vai diễn viên quần chúng chết không nhắm mắt nằm ngay chỗ đó, trở thành đạo cụ không đáng chú ý trong hình ảnh.

Mạnh Tiêu Thanh thì thần sắc chuyên chú nhìn ống kính, tiếp tục tiến hành công tác của mình.

Sự có mặt của Đường Dật làm cho không khí trong trường quay vô cùng vui vẻ, nhưng xem hình ảnh trong máy quay, kỳ thật cũng sẽ không có cảm giác như vậy.

Vì có ba vị trí máy quay tại hiện trường: toàn cảnh, trung cảnh và cận cảnh đối diện với Hứa Trăn, không có cái nào quay Đường Dật cả.

Người xem đắm chìm trong cốt truyện căng thẳng và gay cấn, trừ phi bối mốt từng khung hình để thể hiện tinh thần “đại gia đến gây chuyện”, nếu không rất khó nhận ra tên quý tử này là do Đường Dật thủ vai.

Mạnh Tiêu Thanh cũng không muốn làm người xem mất hứng thú.

Vì chút chuyện tuyên truyền quảng cáo mà phá hủy bầu không khí chung của trường quay, vậy thì sẽ lỗ vốn.

Nhưng, ở chỗ máy quay phim chuyên môn quay ngoài lề trong trường quay, cận cảnh khuôn mặt của Đường Dật lại được quay rất rõ ràng.

—— Chu Du và Tôn Sách liều mạng đánh nhau, Đại Kiều đánh lén sau lưng, người thích nghe ngóng ngoài lề sao có thể bỏ lỡ đây?

Tới đi Tiểu Đường!

Mạnh thúc sẽ giúp cậu có những bước tiến dài, tiến bộ hơn nữa, để sớm trở thành diễn viên hài hàng đầu trong ngành phim truyền hình Hoa Quốc!

...

Buổi chiều hôm nay, bởi vì « Sấm Quan Đông 2 » sửa lại kế hoạch quay chụp, đoàn làm phim của « Chiến Trường Sa » dứt khoát quay phim với nhóm diễn viên quần chúng này, quay xong tất cả cảnh quay.

Quá trình quay phim tiếp tục cho đến khi mặt trời lặn, sắc trời dần tối, đoàn làm phim mới kết thúc công việc trở về thành.

Mà lần hợp tác này, rất nhiều diễn viên quần chúng có ấn tượng tốt với đoàn làm phim của « Chiến Trường Sa ».

Thành viên trong đoàn làm phim của « Chiến Trường Sa » cơ bản chính là đội ngũ Lang Gia Các, từ đạo diễn, đến diễn viên chính, đội ngũ chụp ảnh và ánh sáng, tất cả nhân viên đều đồng lòng, bầu không khí hòa thuận hài hòa, không có ai gây cản trở.

Kinh nghiệm của đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh phong phú, chỉ đạo thoải mái, diễn viên chính Hứa Trăn càng ôn hòa có lễ, cực kì thân thiện.

Dựa vào khoảng nghỉ lúc quay phim, có vài diễn viên quần chúng diễn cảnh mở màn mạnh dạn tìm Hứa Trăn để xin lời khuyên, hỏi hần nên xử lý một vài động tác, lời kịch như thế nào, Hứa Trăn đều sẽ nghiêm túc đưa ra đề nghị, chỉ dẫn phù hợp.

Ngày hôm sau, đoàn làm phim « Sấm Quan Đông 2 » bị thương phát hiện: Nhóm diễn viên quần chúng có kinh nghiệm phong phú rất cuộc không muốn trở lại bên này nữa.

Rõ ràng chỉ là bởi vì đi nhăm phim trường mới đi đến đây, nhưng mấy người đó giống như đã tìm được nhà mẹ đẻ, ở lì chỗ này không chịu đi.

Đối với chuyện này, Mạnh Tiêu Thanh đương nhiên nhiệt liệt hoan nghênh.

Tháng sau, đoàn làm phim nhà mình phải tập trung quay cảnh chiến tranh, ông ta vốn dĩ định tìm một nhóm diễn viên quần chúng để hợp tác lâu dài, việc này quả thực là đi mòn giày sắt tìm không thấy, chẳng tốn công sức lại tới tay.

Đạo diễn Hầu Vĩnh Thắng của « Sấm Quan Đông 2 » phiên muộn đến mức muốn đập đầu vào tường, chỉ có thể dựa vào cơ hội này, mặt dày mày dạn quấy rầy đòi hỏi, lợi dụng cảm xúc đồng tình của đối phương lấy chút bồi thường cho mình.

Sau khi thương lượng, rốt cuộc quyết định: Sau khi đóng máy, nam số hai của « Chiến Trường Sa », Tần Thiệu Trạch, người diễn vai anh rể sẽ đóng nhân vật khách mời cho đoàn làm phim của đối phương.

Hai bên cũng đều chấp nhận chuyện này.

Tần Thiệu Trạch chắc chắn không nổi tiếng như Hứa Trăn, nhưng ở lĩnh vực phim dân quốc, gã cũng là nhân vật nổi tiếng số 1, rất nổi tiếng về mức rating.

Đồng thời theo quan điểm của Tần Thiệu, lúc trước bởi vì ngạo mạn, gã đã từng bỏ lỡ cơ hội nhận vai trong « Sấm Quan Đông », hiện giờ làm diễn viên khách mời trong « Sấm Quan Đông 2 », cũng coi là giải quyết xong một chuyện tâm sự.

Đã qua nhiều năm, khi nhắc lại quá khứ, Tần Thiệu Trạch có phần hơi xúc động.

Gã cố ý nhờ Hứa Trăn hẹn lão sư Tôn Mãn Đường, thành khẩn nói cảm ơn và nhận lỗi với tiền bối.

Cảm ơn Tôn lão sư năm đó công nhận mình, lấy mình là “Truyền Võ” trong nguyên tác; cũng rất xin lỗi năm đó mình mắt cao hơn đầu, cô phụ sự mong đợi của tiền bối.

Sau vài ly rượu, lời cũng nói ra, hai tửu quỷ không biết lớn nhỏ mà xưng huynh gọi đệ, chút oán hận cuối cùng trong lòng cũng theo đó tan thành mây khói.

Sau khi uống rượu xong, Tần Thiệu Trạch hơn hờ trở về khách sạn, chỉ cảm thấy tâm tình dị thường thoải mái.

Gã thực cảm kích Hứa Trăn, nếu không phải cậu ta khuyên gã tới diễn « Chiến Trường Sa », thì gã sẽ không gắn bó với « Sấm Quan Đông 2 », cũng sẽ không có cơ hội tháo gỡ nút thắt này.

Khoản đầu tư 5000 vạn này là xứng đáng!

Hơn nửa đêm, Tần Thiệu Trạch say xỉn mơ hồ gửi cho Hứa Trăn một cái tin nhắn thật dài, cảm ơn hần lồi kéo mình quay bộ phim này, cảm ơn mấy ngày nay hần chỉ dẫn cho mình, cảm ơn hần giúp mình hòa hảo với Tôn lão sư.

Nhưng mà sau khi gửi, hình như gã cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

... A, mình tiêu tiền, diễn nhân vật phụ, sau đó lại làm khách mời của ekip « Sấm Quan Đông 2 »..

Vì sao mình còn phải tràn đầy cảm kích, biết ơn? ?

Chương 873: Cậu Còn Sống? ?

Nhân vật mà Tần Thiệu Trạch thủ vai tên là Tiết Quân Sơn, là anh rể của Hồ Tương Tương.

Nhân vật này mặc dù là nam số hai, phần diễn rất nhiều, nhưng lại không thể sống đến tập cuối.

« Chiến Trường Sa » dự tính sẽ đóng máy vào đầu tháng mười, mà phần diễn của Tần Thiệu Trạch thì sẽ được quay xong vào khoảng giữa đến cuối tháng 9.

“Cái chết của anh rể” này là là một trong những cảnh diễn cảm xúc quan trọng nhất trong toàn bộ bộ phim, vì cảnh này, hần đã bắt đầu đối diễn với Tần Thiệu Trạch trước nhiều ngày, vừa xác nhận từng chi tiết biểu cảm trong cảnh này, cố gắng để được mức hoàn hảo nhất có thể.

Ngày 16 tháng 9, cảnh diễn cuối cùng của Tiết Quân Sơn sắp bắt đầu, đoàn làm phim « Chiến Trường Sa » đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

Mà cùng lúc đó, « Sấm Quan Đông 2 » cũng cố ý phái người sản xuất lại đây, ý đồ theo dõi sát sao Tần Thiệu Trạch, để sau khi gã chết thì đừng có chạy mất.

—— Lão tử chịu thua thiệt lớn với nhóm diễn viên quân chúng, nhất định phải bù lại trên người cậu ta!

Người sản xuất tên là Trần Đông, vóc dáng cao, đeo kính đen, vuốt tóc sáng bóng, mặc áo sơ mi cộc tay và quần âu, trông rất không hòa hợp với bầu không khí xám xịt của một bộ phim truyền hình chiến tranh..

Trần Đông kỳ thật không có cảm giác gì với Tần Thiệu Trạch, nhưng anh ta thực yêu thích diễn viên Hứa Trăn.

Anh ta đã xem « Sấm Quan Đông », cũng đã xem « Lang Gia Bảng », trong hai năm qua « Dương Gia Tướng », « Tú Xuân Dao », « Thập Nguyệt Vi Thành » đều tự mình đi xem ở rạp chiếu phim, không biết khóc bao nhiêu lần.

“A, cảnh hôm nay cần quay là cảnh tiểu Tần hi sinh...”

Trần Đông lúc này đứng bên cạnh màn hình, vô cùng thích thú lật xem nhìn bảng kế hoạch quay phim, vừa lật, vừa hỏi Hứa Trăn: “Tiểu Hứa, khi nào cậu chết?”

“Trước khi chết nhớ báo trước tôi một tiếng, tôi thuận đường sang đây xem thử.”

Hứa Trăn: “...”

“Chuyện đó, ” Hần trầm mặc chốc lát, rốt cuộc vẫn ngại ngùng nói, “Xin lỗi Trần ca, trong phim này tôi không có chết.”

Nghe vậy, Trần Đông ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, buột miệng nói: “Ai u mẹ nó, cậu thế mà có thể sống đến cuối phim sao?”

Hứa Trăn: “...”

Cám ơn ca đã khen tặng, tôi ngẫu nhiên vẫn có thể may mắn còn sống.

Tần Thiệu Trạch bên cạnh nghe thấy thế, cũng vui mừng khôn xiết, cười to nói: “Đúng đúng đúng, tôi vừa mới nhận được kịch bản cũng nghĩ như vậy đó!”

“Hứa Trăn không chết, không có linh hồn a ha ha ha ha ha!”

Nói rồi, Tần Thiệu Trạch rất nhiệt tình giới thiệu cho Trần Đông: “Nhưng mà, cảnh mở màn của « Chiến Trường Sa » là bà lão Hồ Tương Tương hơn 70 tuổi nhớ lại câu chuyện của mình hồi còn trẻ, khi đó chồng của bà ấy cũng đã sớm qua đời.”

“Nhưng ít nhất Cố Thanh Minh không chết xuyên suốt nội dung chính của phim, đúng không?”

Nhìn thấy hai người Tần Thiệu Trạch và Trần Đông anh một lời tôi một câu trêu chọc mình, Hứa Trăn chỉ xấu hổ cười cười, không nói thêm gì.

Kỳ thật biên kịch đã từng đề nghị, có nên để Cố Thanh Minh chết hay không.

Nhưng, toàn bộ nhân vật có tên có họ trong phim cơ bản đều sẽ chết, cuối cùng cũng chỉ còn lại hai người Cố Thanh Minh và Hồ Tương Tương, có cần phải tiếp tục chết không?

Để Trường Sa thành giữ lại một chút ôn nhu cuối cùng, không được sao?

...

Được hay không không quan trọng, dù sao Cố Thanh Minh vẫn may mắn sống sót.

Ngược lại, vai diễn Tiết Quân Sơn của Tần Thiệu Trạch thì chết cực thảm.

Trong trận chiến đẫm máu tại Kim Bồn Lĩnh, quân trú phòng ở đây gần như cạn kiệt đạn dược và lương thực, toàn quân bị tiêu diệt, vạn bất đắc dĩ, sư đoàn trưởng đành phải ra lệnh bao trùm toàn bộ Kim Bồn Lĩnh bằng hỏa lực pháo binh, ném bom khắp nơi, chẳng phân biệt địch ta mà nổ tung toàn bộ trận địa.

Khi Cố Thanh Minh dẫn theo nhân viên hậu cần đến đây nhặt xác, hẳn ngoài ý muốn phát hiện Tiết Quân Sơn trốn trên một ngọn đồi nhỏ gần chiến hào, tránh thoát một kiếp này.

Đang lúc vui mừng, Kim Bồn Lĩnh lại gặp phải một đợt tấn công mới của quân Nhật, Cố Thanh Minh trơ mắt nhìn Tiết Quân Sơn trúng liền mấy phát súng, ngã vào vũng máu.

Buổi sáng nay, cảnh quay đầu tiên là của Tiết Quân Sơn.

Gã dẫn theo hơn hai mươi tàn binh may mắn sống sót từ trận địa Kim Bồn Lĩnh, đối phó với một nhóm nhỏ quỷ tử trên ngọn đồi, cuối cùng thuận lợi tiêu diệt bọn chúng.

Khắp nơi trên sườn đồi đều có mìn, khói lửa tràn ngập, ngọn lửa chiến tranh thiêu đốt mọi người, Tiết Quân Sơn và những tàn binh khác đều chật vật không chịu nổi, trên mặt, trên người toàn là bụi đất.

Vừa mới tiêu diệt nhóm ba quỷ tử, vẻ mặt của Tiết Quân Sơn vốn đang căng thẳng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Gã cầm khẩu đại liên trong tay, tiêu hủy đồ quân nhu khắp nơi không cách nào mang đi của quân Nhật.

Mà lúc này, gã bỗng nhiên nhìn thấy trong sương mù cách đó không xa, lơ mơ xuất hiện bóng dáng của một đám người.

Tiết Quân Sơn lập tức lách mình trốn phía sau một pháo đài, nhắm họng súng về hướng đám người.

“Tiết đại ca?”

Một giây sau, một tiếng gọi vang lên từ trong sương mù.

Tiết Quân Sơn kinh ngạc, giương mắt lên nhìn, thấy đám người này cũng mặc quân phục của sư đoàn 10 giống mình, người đi đầu cao lớn, thẳng tắp như tùng, chính là Hứa Trăn diễn vai Cố Thanh Minh.

“Tiết đại ca, tôi biết ngay là anh sẽ không chết mà!”

Cố Thanh Minh lộ vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng, bước nhanh qua ngạch đón Tiết Quân Sơn.

Tiết Quân Sơn nhếch miệng cười, đứng dưng đứng dậy phía sau pháo đài, đắc thắng nói: “Anh rể của cậu là ai chứ? Anh sẽ dễ chết như vậy sao?”

Trong lúc nói chuyện, gã giang hai cánh tay, ra vẻ muốn ôm Cổ Thanh Minh.

Chương 874: Gọi “Anh Rể”

“Đoành!”

Tuy nhiên, vào lúc này, một viên đạn bắn ra từ phía sau gã, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực.

Chỉ cách Cổ Thanh Minh chưa đầy năm mét, một dòng máu bắn ra từ ngực gã khi viên đạn xuyên qua.

Thân thể Tiết Quân Sơn run bần bật.

Gã vô thức xoay người lại, thay đổi hòng súng, giương súng muốn bắn.

“Đoành! Đoành! Đoành...”

Nhưng gã còn chưa kịp tìm được vị trí của đối phương, mấy phát đạn lần lượt xuyên thủng lồng ngực.

“Nằm xuống!”

Trong nháy mắt, Cổ Thanh Minh đang gằn trong gang tấc cơ hồ không chút nghĩ ngợi nhào tới, đẩy Tiết Quân Sơn ngã xuống đất, chọt lấy khẩu đại liên trong tay gã, lên đạn điên cuồng bắn phá!

“Lộc cộc lộc cộc...”

Nổ súng dồn dập, chính xác đã tiêu diệt được tay súng của đối phương, nhưng đúng lúc này, dưới chân núi đột nhiên vang lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong nháy mắt, một toán quân Nhật cầm súng xông lên đồi núi nhỏ.

Mà lúc này, trên gò núi cũng chỉ có hai mươi mấy tàn binh Tiết Quân Sơn mới dẫn theo từ trận địa, cùng với Cổ Thanh Minh và bộ đội hậu cần đến đây nhặt xác.

“Tiết đại ca!”

Cổ Thanh Minh không có thời gian để cúi đầu nhìn Tiết Quân Sơn, hần giơ khẩu đại liên trong tay lên với đôi mắt đẫm lệ, vừa bắn vừa hét lớn: “Tiết đại ca, anh cố gắng lên!”

Lúc này Tiết Quân Sơn nằm trên mặt đất, trên mặt không lộ vẻ thống khổ, nhưng ánh mắt dần dần mê mang.

Gã mò mẫm nắm lấy vạt áo của Cố Thanh Minh, há to miệng, trong miệng phát ra âm thanh “Ôi ôi”, nhưng lại chẳng thể nói ra lời gì cả.

Trong mắt Cố Thanh Minh dần dần xuất hiện vẻ điên cuồng, hoàn toàn không để ý tới đồng đội xung quanh kêu gào khuyên hấn “rút lui”, nhưng hấn vẫn ngoan cố đứng trước mặt Tiết Quân Sơn.

Một lúc sau, đã bắn hết đạn, mắt thấy tên quỷ tử tới gần, hấn trực tiếp nâng nòng súng trong tay lên, nện một đòn vào mặt địch nhân;

Trong khi tên đó đang né tránh, hấn tiến lên nửa bước, dùng tay trái thô bạo, cướp lấy súng trong tay đối phương, đá mạnh tên đó xuống đất.

“Đoànх đoànх...”

Cố Thanh Minh đứng trước mặt Tiết Quân Sơn, hoàn toàn không để ý đến những viên đạn bay xung quanh và khả năng bản thân mình sẽ trúng đạn.

“Tiết đại ca! Anh cố lên! !”

Hấn khàn giọng gầm thét, đôi mắt đỏ hoe.

Nhưng vào lúc này, đồng tử Tiết Quân Sơn giãn ra, giã giữa đứng lên từ dưới đất, nhìn bóng dáng gầy gò trước mặt, nhếch miệng cười: “Gọi đại ca gì chứ...”

Máu chảy xuống từ khóe miệng, Tiết Quân Sơn nói: “Gọi tôi là ‘anh rề’!”

Khi Cố Thanh Minh nghe được những lời này, cũng không quay đầu lại, nhưng hai mắt lập tức đỏ lên.

“Anh rề...”

Lại hết đạn, Cố Thanh Minh nghiêng răng dùng lưỡi lê ở đầu súng đâm một tên quỷ tử, gào to: “Anh rề!”

“Anh rề! Anh rề!”

Nước mắt lẫn với khói thuốc súng chảy xuống gò má, Cố Thanh Minh liều mạng chống cự kẻ thù trước mặt, gọi từng tiếng một.

Vào lúc này, vị thiếu gia kiêu hãnh và bất khả chiến bại của nhà họ Cố tựa như một người lính bình thường nhất, nghiêng răng nghiêng lợi, biến đau thương phần nộ thành sức mạnh, hiên ngang đứng vững trên chiến trường đầy khói lửa.

Bên lề phim trường, nhà sản xuất Trần Đông trong đoàn làm phim của « Sấm Quan Đông 2 » không hiểu sao mũi lại thấy chua xót khi xem cảnh quay này.

Hôm nay là lần đầu tiên anh ta tới đoàn làm phim của « Chiến Trường Sa », hiểu biết về câu chuyện của anh ta chỉ giới hạn ở những gì anh ta tình cờ đọc được bên lề.

Tuy nhiên, nhìn vào biểu hiện của hai diễn viên lúc này, Trần Đông cảm thấy những dòng chữ nhợt nhạt trên giấy dường như trong nháy mắt trở nên sống động, khiến trong lòng người khác như có gì đó đang níu chặt, vô cùng chua xót.

Đó là mị lực của diễn xuất.

—— Câu “gọi là anh rể” mà Tiết Quân Sơn vừa mới nói nhưng thật ra là có lý do.

Gã không phải là anh rể của Cố Thanh Minh, mà là anh rể của Hồ Tương Tương.

Tiết Quân Sơn vẫn luôn hi vọng có thể tác hợp này cho đôi trẻ, tìm mọi cách đáp cầu dặt mối cho hai người, nhưng Cố Thanh Minh vẫn luôn hờ hững lạnh lùng với chuyện này.

Nhưng bây giờ, trước cái chết đang đến gần, Tiết Quân Sơn lại cười dừng đọng vào giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, thúc giục Cố Thanh Minh gọi mình là “anh rể”, muốn làm bà mỗi một lần nữa.

Mà Cố Thanh Minh thật sự gọi như vậy.

Hắn tuyệt vọng hét lên, hét đến khản cổ.

Nhìn thấy Cố Thanh Minh chiến đấu điên cuồng trên chiến trường, gào thét trong nước mắt; nhìn thấy Tiết Quân Sơn nằm xụi lơ trên mặt đất, trên mặt lộ ra nụ cười như được giải thoát, đôi mắt của Trần Đông lập tức đỏ lên.

Giờ khắc này, phàm phu và anh hùng, tiểu gia và đại quốc, tình cảm đan xen phức tạp, trực tiếp đâm thẳng vào lòng người.

...

Cảnh diễn cuối cùng không dài, nhưng tình hình chiến đấu hết sức phức tạp.

Hứa Trăn thủ vai Cố Thanh Minh cố chấp thủ vững trước người Tiết Quân Sơn, liều mạng chống cự các đợt tấn công của kẻ thù xung quanh, nhưng cuối cùng bị áp đảo, bị trúng đạn xuyên thủng vai trái, suýt nữa chết ngay tại chỗ.

May mắn thay, quân tiếp viện đã đến kịp thời, tiêu diệt nhóm quỷ tử này và đưa hắn trở lại hậu phương.

Quay xong cảnh này thì đã gần giữa trưa.

Mọi người trong đoàn nghỉ giải lao một lúc rồi đổi vị trí, tiếp tục quay những cảnh quay tiếp theo.

Trần Đông thấy Tần Thiệu Trạch đi đến bên lề để trang điểm lại, nghiêng người về phía đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh hỏi: “Tiết Quân Sơn không phải đã chết ở đây sao? Khúc sau còn phần diễn của cậu ta hả?”

Mạnh Tiêu Thanh thực khách khí nói: “Người chết, còn mấy cảnh quay ‘thi thể’ nữa.”

“Tuy nhiên, vì đề quan tâm đến cảm xúc của các diễn viên khác, cậu ta sẽ mất một khoảng thời gian nữa để quay những cảnh quay này, cậu đợi thêm lát nữa.”

Trần Đông nghe thế, nhẹ gật đầu, cũng không nôn nóng.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi khoảng 20 phút, buổi chụp hình chuẩn bị bắt đầu lại.

Chương 875: Đã Hy Sinh

Lúc này, khung cảnh chuyển từ trận địa phía trước sang bệnh viện dã chiến tạm thời ở hậu phương.

Cố Thanh Minh do Hứa Trăn thủ vai được đưa đến đây để phẫu thuật vì bị thương nặng hôn mê, khi tỉnh lại thì hắn đã

nằm trên giường bệnh trong bệnh viện dã chiến.

Ánh mắt hần trống rỗng nhìn nóc lều quân sự, một lúc lâu sau mới chậm rãi đảo mắt, hờ hững nhìn xung quanh.

Hồ Tương Tương, y tá dã chiến do Lâm Gia thủ vai, đang đứng bên cạnh hần, khi thấy hần tỉnh, ánh mắt ngưng lại, lo lắng đứng dậy, bước tới trước người hần.

Trong bệnh viện dã chiến hỗn loạn, hai người chỉ yên lặng nhìn nhau.

Hoàn cảnh xung quanh ồn ào hỗn loạn, có thương binh và y tá ra vào, xuyên qua khe hở trong lều bạt, mơ hồ có thể nhìn thấy khói thuốc súng dày đặc và chiến hỏa tàn xung quanh.

Một lát sau, Cố Thanh Minh mở miệng, thanh âm khàn khàn nói: “Cô đi làm việc đi, tôi không sao.”

Hồ Tương Tương nghe thấy thế nhưng lại không nói gì.

Cô ngưng thần nhìn Cố Thanh Minh trên giường bệnh, thấy gương mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của hần, vành mắt dần dần đỏ lên, nước mắt không tự chủ được mà tuôn ra.

Cố Thanh Minh nhìn bộ dáng khóc thút thít của cô, con người vừa rồi trống rỗng vô thần khẽ run lên, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa.

Hần không nói gì thêm, chỉ là nâng cánh tay phải, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt ở khóe mắt Hồ Tương Tương, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

Ánh nắng chiếu xuyên qua những kẽ hở trong lều, chiếu rọi những hạt bụi lơ lửng trong không trung, từng tia chiếu vào trên người hai người họ.

Đúng lúc này, màn cửa cách đó không xa bỗng nhiên bị người nào đó vén lên, chị của Tương Tương là Hồ Tương Quân mang theo một cái túi trong tay, đi vào trong lều trại.

“Thanh Minh tỉnh rồi sao?”

Hồ Tương Quân lo lắng nhìn Cố Thanh Minh, nói: “Cảm thấy như thế nào?”

“Chị nghe Tương Tương nói em bị thương, nên lấy hai bộ quần áo đã giặt sạch sẽ trong nhà lại đây cho em.”

Vừa nói, cô vừa để gói đồ trong tay lên chiếc tủ thấp bên cạnh, nói: “Đều là quần áo của anh rể em, có thể sẽ không vừa với em.”

“Nhưng lúc này cũng không có cách nào khác, đành phải mặc vậy trước.”

Hồ Tương Quân dặn dò liên miên mãi mãi, theo bản năng quay đầu nhìn xung quanh, nói: “Anh rể em đâu?”

“Anh ấy còn ở tiền tuyến sao?”

“Cũng không biết tình hình đánh trận ở tiền tuyến như thế nào rồi...”

Nhưng mà, lúc này, Cố Thanh Minh trên giường bệnh nghe được những lời này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn ngơ ngác nhìn Hồ Tương Quân trước mắt, nhìn mấy bộ quần áo ngày thường anh rể hay mặc trong túi, bỗng nhiên thở gấp, lồng ngực đập trùng kịch liệt, đột nhiên hắn bám vào mép giường, cúi đầu nôn ra một ngụm máu tươi.

Vết máu nhuộm đỏ ga giường tuyết trắng nơi mép giường, màu sắc đỏ tươi đâm vào mắt khiến người khác đau nhức.

Nhìn thấy cảnh này, hai chị em nhà họ Hồ kinh hãi, Hồ Tương Tương cơ hồ là phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên đỡ Cố Thanh Minh, ngẩng đầu vội kêu: “Bác sĩ! Bác sĩ!”

Hồ Tương Quân bên cạnh nhất thời cũng không biết phải làm gì, tay chân luống cuống lấy ra một cái khăn tay.

Nhưng mà, lúc cô chuẩn bị lau vết máu, Cố Thanh Minh chợt mở miệng.

“Chị...”

Hắn cúi thấp đầu, cố gắng bám vào mép giường, thanh âm nghe thấy có chút run rẩy.

Cơ thể hắn khẽ run lên vì cảm xúc kích động, cơ hồ không cách nào kìm nén.

“Anh rể...”

Cố Thanh Minh nghẹn ngào hồi lâu, cuối cùng khó khăn nói ra câu này:

“Hi sinh.”

Cho đến tận bây giờ, hắn vẫn không thể ngẩng đầu lên, từng giọt nước mắt lớn nhỏ từ trong hốc mắt hắn rơi xuống, từng giọt hòa tan vào vết máu ở mép giường.

Thời gian dường như đứng yên tại thời khắc này.

Hồ Tương Quân cầm khăn tay trong tay, vẫn giữ nguyên động tác lau vết máu cho hắn khi này.

Thân thể cô khẽ lão đảo, hồi lâu, mới rút cuộc ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Cố Thanh Minh đang cúi đầu im lặng.

...

“Cắt!”

Một lát sau, cảnh quay này kết thúc.

Nhưng cảm xúc của các diễn viên trong phim vẫn chưa kết thúc như vậy, cảnh quay tiếp theo sẽ sớm bắt đầu.

Hồ Tương Quân được người khác nâng đỡ đi đến một căn lều khác trong bệnh viện dã chiến, bên trong, cô đã thấy chồng mình Tiết Quân Sơn.

Không có vải trắng để che, cũng không ai rảnh để chỉnh trang hài cốt của anh.

Thi thể Tiết Quân Sơn lặng lẽ được đặt trên một chiếc chiếu rơm, trên mặt, trên người toàn là vết máu.

“Cô phải cảm ơn Cố trưởng quan thật tốt.”

Binh lính đưa cô lại đây đứng nghiêm, vẻ mặt đau buồn nhưng không có chút thương hại, nói: “Ồ Kim Bồn Lĩnh, thi thể rải rác khắp nơi, thi thể hoàn chỉnh tìm được cũng không nhiều.”

“Nếu không phải Cố trưởng quan liều chết bảo vệ, Tiết phó đoàn trưởng không có khả năng toàn thây.”

Anh ta nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Hồ Tương Quân, trịnh trọng thi lễ với cô, nghiêm mặt nói: “Xin chia buồn.”

Dứt lời, liền rời khỏi lều trại.

Sau khi đợi binh lính đi xa, trong lều trại, Hồ Tương Quân quỳ xuống bên cạnh thi thể Tiết Quân Sơn, lẳng lặng nhìn người chồng đang ngủ say trước mặt.

Cô mò mẫm nắm lấy bàn tay to cứng đờ, cúi người, nằm sấp trên ngực anh nghiêng tai lắng nghe.

Mãi đến lúc này, cảm xúc của Hồ Tương Quân mới rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ.

Cô ôm chặt thi thể chồng, khóc không thành tiếng.

Chương 876: Đi Nhật Diễn Viên

Khi cảnh quay hoàn thành, trời đã quá trưa.

Cho đến nay, những cảnh quay của Tần Thiếu Trạch trong « Chiến Trường Sa » ” cuối cùng đã được quay xong.

Khi đạo diễn Mạnh Tiêu Thanh hét lên “qua”, Tần Thiếu Trạch từ dưới đất đứng dậy, nhân viên công tác xung quanh lập tức dành cho anh những tràng pháo tay nhiệt liệt.

Cảm ơn gã đã làm việc chăm chỉ trong ba tháng qua, cảm ơn vì màn trình diễn xuất sắc của gã trong « Chiến Trường Sa ».

Bên lề phim trường, nhà sản xuất Trần Đông của « Sấm Quan Đông 2 » cũng không khỏi vỗ tay tán thưởng.

Trần Đông trước đây cũng đã xem phim truyền hình Tần Thiếu Trạch đóng, anh ta luôn cảm thấy người này quá xã hội đen, trong xương có một tia tàn nhẫn, rất khó ưa.

Nhưng ngay vừa rồi, sau khi xem cảnh quay trong đoàn làm phim của « Chiến Trường Sa », anh ta đột nhiên cảm thấy người này tựa hồ trở nên đáng yêu hơn nhiều.

Đặc biệt là cảnh quay với Hứa Trăn, trước khi chết còn vài lần được gọi là “anh rể”, vẻ mặt dương dương đắc ý mà hào sảng tiêu sái, làm người khác không khỏi tôn kính.

Một cảnh quay đơn giản nhưng thể hiện được sự mâu thuẫn và hài hòa của các nhân vật.

Trần Đông không ngờ rằng Tần Thiếu Trạch là một diễn viên có kỹ năng diễn xuất xuất sắc như vậy.

Đến tận cùng là do nhân vật “Tiết Quân Sơn” được sắp xếp tốt, hay là cậu ta bỗng nhiên thông suốt?

Không biết được.

Buổi trưa, vì tất cả các cảnh quay đã quay xong, Tần Thiệu Trạch trực tiếp tẩy trang và thay trang phục đóng phim.

Thấy mọi người xung quanh đều mặc quần phục nặng nề, nhưng chỉ có mình gã mặc quần đùi và áo thun rộng, Tần Thiệu Trạch cảm thấy vô cùng thoải mái linh cợm hộp.

Trong giờ nghỉ trưa, Trần Đông đứng lúc đến gần hỏi: “Tiểu Tần, cậu... xong công việc ở « Chiến Trường Sa » rồi, khi nào thì tới chỗ chúng tôi?”

“Buổi tối chúng ta ăn một bữa đi, mấy anh trai tẩy trần cho cậu, như thế nào?”

Tần Thiệu Trạch vừa nghe lời này, lập tức hiểu rõ: « Sấm Quan Đông 2 » sợ gã chạy mất, muốn nhanh chóng xác nhận lời mời làm diễn viên khách mời trước đó.

Gã không khỏi có chút buồn cười: Anh ta chưa từng nghe nói tính cách của lão tử sao?

Chuyện Tần Thiệu Trạch tôi đã đồng ý, có lúc nào đổi ý chưa?

Nhưng Tần Thiệu Trạch sẽ không nói những lời như vậy, gã bật cười, nói với Trần Đông: “Trần tổng, thực ngại quá, đoàn làm phim của chúng tôi hôm nay ngoài tôi, còn có một vị tiền bối khác cũng phải đóng máy.”

“« Chiến Trường Sa » của chúng tôi đã hẹn tối nay tổ chức ‘tiệc đóng máy’ cho hai chúng tôi, e rằng phải lỡ hẹn với anh rồi.”

“Cảm ơn anh đã mời, hôm khác tôi lại mời anh!”

Trần Đông nghe thấy thế thì biết được thêm một thông tin: Đoàn làm phim của bọn họ cũng sẽ có một người khác đóng máy hôm nay.

Liệu có thể... dụ dỗ qua bên mình luôn không?

Anh ta đã từng thấy, đoàn làm phim, « Chiến Trường Sa » tuy minh tinh không nhiều nhưng diễn viên tài năng thì đầy, ai cũng là diễn viên giỏi!

Trần Đông liền vội vàng hỏi: “Diễn viên đó là ai?”

Tần Thiệu Trạch vừa ăn cơm hộp, vừa nói: “Lương Xuân Sinh, ông Lương, đóng vai ông nội cả của nhà họ Hồ trong

phim.”

Trần Đông nghe thấy cái tên này, lập tức lấy lại tinh thần, xắn tay áo lên, cười nói: “Ai nha, Lương lão gia tử!”

“Cũng hay, tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ lão nhân gia, từ trước đến nay không có được cơ hội hợp tác.”

“Hôm nay vừa khéo tới đây, ghé qua xem Lương lão gia tử diễn, thật sự là một chuyến đi đáng giá!”

Tần Thiệu Trạch thấy con mắt anh ta tỏa sáng, cảm thấy có chút rợn người.

Nhưng người ta nói muốn xem diễn, chuyện này mình cũng không quản được.

Buổi biểu diễn hôm nay của ông Lương quả thực rất hay, gã cũng đành định đi xem.

...

Trần Đông hạ quyết tâm, nói làm liền làm, lập tức chào hỏi Mạnh Tiêu Thanh, định buổi chiều tiếp tục xem các cảnh quay trên phim trường.

Không chỉ có vậy, anh ta còn lên hỏi trợ lý đạo diễn kế hoạch quay mấy ngày tới, định dò hỏi xem mấy nhân vật quan trọng khi nào quay.

Nhật một cái cũng là nhật, nhật hai cái cũng là nhật, tới cũng tới rồi, dứt khoát nhật thêm mấy người.

« Chiến Trường Sa » đoạt ba trăm năm mươi diễn viên quần chúng của chúng tôi, tôi nhật diễn viên đã đóng máy của mấy người thì sao?

Không có vấn đề gì cả.

Hứa Trăn phát hiện ý định của Trần Đông, không khỏi bị sốc trước dũng khí của người đại thúc này.

—— Thật cao tay, lại dám xem từ đầu đến cuối cảnh hạ màn của các diễn viên chính của chúng tôi? ?

Lúc trước khi mình đọc kịch bản, đã khóc đến mức đầu óc lâng lâng, còn anh ta xem luôn hiện trường diễn chân thật...

Anh rể chết như thế nào, anh còn chưa xem đủ sao?

Mà Trần Đông rõ ràng là không hiểu ánh mắt ngưỡng mộ của Hứa Trăn có ý gì.

Buổi chiều ngày 16, ăn cơm trưa, Trần Đông vui vẻ theo đoàn làm phim đến thành phố điện ảnh và truyền hình để xem phần cuối của ông nội Hồ, định sẽ nhật người kịp thời.

Bối cảnh của ông nội Hồ là bối cảnh nội thành, thuộc đoàn làm phim của đạo diễn Sở Kiều Hùng

Hứa Trăn và Tần Thiệu Trạch xế chiều hôm nay đều không có cảnh quay, dứt khoát đi theo anh ta Sở đạo bên kia, tiện thể thưởng thức kỹ thuật diễn của tiền bối.

Chương 877: Báo Đáp Tổ Quốc

Ông Lương Xuân Sinh, người đóng vai ông nội Hồ, là một diễn viên kịch không nổi tiếng nhưng kỹ năng diễn xuất của ông ấy thì tuyệt đối đỉnh cao.

Hứa Trăn trước đây đã có nhiều cảnh quay với ông ấy, cảnh quay nhiều nhất là cảnh “mua gạo”, điều này có lợi cho hắn rất nhiều.

Hai giờ chiều, khi mấy người đến điện ảnh thành phố, đạo diễn Sở Kiều Hùng chuẩn bị cơ bản đã hoàn thành, diễn viên đều đã vào vị trí..

Ngồi trước màn hình, Trần Đông dứt khoát không lật kịch bản nữa, hỏi Hứa Trăn đi cùng tới đây: “Cảnh này nói về cái gì?”

Hứa Trăn giải thích ngắn gọn với anh ta: “Hồ gia là nhà buôn bán gạo nổi tiếng ở Tương Đàm.”

“Sau khi quân Nhật xâm chiếm Tương Đàm, nghĩ muốn cưỡng chế tịch thu lương thực của Hồ gia, ông nội Hồ chương quỹ Hồ gia liền tự mình dẫn bọn họ đi đến nhà kho.”

“Bây giờ sẽ quay cảnh này.”

Trần Đông nhẹ gật đầu, chuyên chú nhìn màn hình trên máy quay.

Đã bắt đầu quay phim, ông Hồ gầy gò còng lưng, chống gậy, khập khiễng dẫn đường phía trước, đẩy một cánh cửa sơn đen mở ra.

Sau khi vào cửa, nhìn thấy một đồng bao tải chất cao trong góc, thấy vậy, tên quỷ tử phía sau ông lập tức chạy tới, dùng lưỡi lê chọc thủng mấy bao tải, nhưng thứ lã ra từ bao tải không phải là lương thực mà là bột màu nâu sẫm.

Thấy thế, ngay lập tức, lũ quỷ tử sau ông lão trừng mắt giận dữ, chửi rủa một hồi và chĩa súng vào ông.

Phiên dịch đi lên trước, quát lão gia tử: “Lương thực ở đâu?”

“Lương thực?” Lão gia tử giễu cợt nhìn hắn, lắc đầu nói, “Nơi này không có lương thực.”

Vừa nói, ông vừa quay đầu nhìn một vòng, nói: “Nơi này là từ đường của Hồ gia chúng ta.”

Giọng lão gia tử dần trầm xuống, nói: “Ba đời họ Hồ của ta, tổng cộng 17 người đã chết dưới tay quân xâm lược Nhật Bản.....”

“Tất cả các linh hồn anh hùng đang ở đây nhìn ta.”

Trong khi nói, ông ấy ngẩng đầu lên cười, ném chiếc gậy đi, cổ găng thẳng lưng.

“Lão già ta hôm nay, ” Lão gia tử nói xong, cầm lấy giá nến trên bàn, vung tay ném vào chỗ bên cạnh bao tải, cao ngạo cười nói: “Báo đáp tổ quốc!”

Lời vừa dứt, pháo đạn chôn sẵn trong góc lập tức nổ tung, khói bụi mù mịt tràn ngập cả phòng từ đường.

Vụ nổ trên trường quay không mạnh lắm, chỉ bốc lên khói bụi dày đặc, mục đích là để ghi lại khoảnh khắc nổ tung trong nháy mắt, ông Hồ bị bắn ngã xuống đất, lũ quỷ trong phòng vội vàng bỏ chạy tán loạn.

Hiệu ứng vụ nổ thực sự cần được quay từ góc nhìn toàn cảnh và các hiệu ứng đặc biệt phải được thêm vào để hoàn thiện cảnh quay này.

Nhưng dù là như thế, các diễn viên trên trường quay cũng vì bụi đất bốc lên mà ho khan, tai cũng bị chấn động đến độ đau rát.

“Khục khụ, khụ khụ khụ...”

Sau cảnh quay này, các nhân viên đã vội vã đi vào trong trường quay để giúp các diễn viên dính bụi đất vì vụ đánh bom đi ra ngoài.

“Lương lão sư vất vả, các huynh đệ vất vả rồi!”

Bên lề, đạo diễn của nhóm B, Sở Kiều Hùng, là người vỗ tay khen ngợi các diễn viên đầu tiên, cảm ơn mọi người đã làm việc chăm chỉ và chúc mừng ông Lương Xuân Sinh, người đóng vai ông nội Hồ, đã hoàn thành cảnh quay xuất sắc.

Mà lúc này, nhà sản xuất Trần Đông của « Sấm Quan Đông 2 » cũng vỗ tay cùng mọi người, nhân cơ hội bị bụi bay vào mắt, lén lau nước mắt trên khóe mắt..

Một tiếng “Báo đáp tổ quốc” vừa rồi của Lương lão gia tử, đã khiến cho anh ta rơi nước mắt.

Khi nhìn thấy đôi phương ngang nhiên đứng thẳng, thoải mái ném giá cảm nên đi, Trần Đông cảm thấy vừa đau lòng lại vừa hùng hồn.

Ước mình có thể sinh ra vào thời điểm đó và cùng chung một bầu nhiệt huyết với các anh hùng.

Hôm nay anh ta mới đến đoàn làm phim « Chiến Trường Sa » lần đầu tiên, xem có mấy cảnh, nhưng anh ta đã khóc rất nhiều lần.

Trái lại, đoàn làm phim « Sấm Quan Đông 2 » ” của chính họ là một đội hình toàn minh tinh, tên tuổi người này nổi hơn người nọ, nhưng không ai trong số họ có thể diễn được bộ phim như này.

Trần Đông vừa hồ thẹn, lại ảo não, tự nhiên cảm thấy mình thất bại thảm hại.

Một lát sau, nhìn thấy ông Lương Xuân Sinh đang tẩy trang tháo đạo cụ bên lề, Trần Đông vội vàng lau nước mắt, ân cần đến gần ông, giới thiệu mình, hỏi về lịch trình gần đây của ông.

Nhưng thật đáng tiếc, Lương Xuân Sinh có việc khác phải làm, vì vậy ông ấy đã từ chối lời mời của anh ta.

Trần Đông hơi nản lòng, nhưng lại không nản chí, mà định sẽ tiếp tục đến đoàn phim « Chiến Trường Sa » để “nhặt xác”

trong khoảng thời gian tiếp theo.

Đoàn làm phim của bọn họ quay phim sắp xong, mà « Sấm Quan Đông 2 » vừa khéo chỉ mới khởi động máy, nhiều diễn viên ưu tú như vậy, không lừa gạt mấy người bọn họ thì sao xứng với lương tâm mình được?

Nhưng mà, Trần Đông lúc này còn chưa biết, quyết định này hóa ra lại là khởi đầu cho “con ác mộng” của chính mình.

Chương 878: Hồ Gia Anh Dũng

Hai ngày sau, ngày 18 tháng 9, Trần Đông nghe tin bố và bà của nữ chính sắp hết cảnh quay nên anh ta lại vô cùng thích thú đến đoàn làm phim « Chiến Trường Sa » bên cạnh.

Một lần thì lạ, hai lần thì quen, Trần Đông trực tiếp bung nước trái cây trực tiếp đến phim trường, không cần người khác tiếp đãi, anh ta tự tìm cho mình một chiếc ghế xếp, quay đầu nhìn màn hình của đạo diễn.

Hôm đó trời mưa nhẹ, nhưng vẫn không dừng quay phim, dứt khoát tiếp tục quay phim dưới mưa.

Trần Đông và đạo diễn Sở Kiều Hùng thuận miệng nói chuyện phiếm hai câu, biết rằng cảnh này diễn ra sau khi thành phố Trường Sa sụp đổ.

Cha của Trương Tương là Hồ Trường Ninh bởi vì đức cao vọng trọng, nhiều lần chấp bút sáng tác hịch văn thảo tặc, bị Hán gian đề cử là chủ tịch “Hiệp hội Bảo trì”, muốn ông làm người phát ngôn cho quý tử, còn bắt giữ bà Hồ làm con tin uy hiếp ông.

Lúc này hai mẹ con đang quây quần bên bàn ăn, căn phòng lớn lạnh lẽo, chỉ có bà nội Hồ và Hồ Trường Ninh ở đó, bên ngoài còn có nhóm quý tử cầm súng canh gác.

Người tuy ít, thức ăn trên bàn lại rất phong phú.

Hồ Trường Ninh nhìn lướt qua mấy món ăn trên bàn, đứng lên, múc thêm một chén cháo đặt trước mặt mẹ mình, nói: “Mẹ, hôm nay là ngày gì mà mẹ lại nấu một bàn nhiều món ăn ngon như vậy?”

Bà Hồ tóc đã bạc ngẩng đầu lên, cười nhìn con trai, nói: “Ừ, hôm nay là ngày tốt gì.”

“Của nợ con, mẹ hầu hạ con một đời, hôm nay mới là lần đầu múc cháo cho mẹ.”

Nghe vậy, sắc mặt Hồ Trường Ninh chậm rãi trầm xuống, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Mẹ, do con bất hiếu...”

Ánh mắt bà nội Hồ nhu hòa nhìn ông, vươn bàn tay gầy guộc thô ráp, vỗ nhẹ lên tay con trai, ôn nhu nói: “Mẹ không sợ, mẹ sẽ đi cùng con.”

Dứt lời, bà đứng dậy, lục tung chiếc hộp gỗ trong góc, tìm được một chiếc áo gấm, cầm cẩn thận từng li từng tí, nói với Hồ Trường Ninh: “Đây là bảo bối năm đó của cha con, mặc nó vào, đừng để người ta coi thường.”

Hồ Trường Ninh nhận lấy áo gấm, mặc vào, mỉm cười từ biệt mẹ, đi ra ngoài dưới sự hộ tống của quỷ tử.

...

Sau khi quay xong một cảnh, đoàn làm phim tiến hành thay đổi đơn giản, quá trình quay phim lại bắt đầu.

Nhưng khi bà Hồ lại xuất hiện trước ống kính, Trần Đông ở bên lề không khỏi sửng sốt trong giây lát.

Bà đã thay quần áo.

Từ chiếc áo vải thô màu nâu đất mặc trong bữa cơm vừa rồi đã được thay bằng chiếc váy xa tanh màu đỏ tươi.

—— Đây là một bộ áo liệm.

Đó là loại vải liệm mà người chết mặc khi chôn cất..

Trong máy quay, người ta thấy bà Hồ đang ngồi trước gương, chải lại mái tóc bạc trắng của mình, yên bình và tĩnh lặng.

Lão nhân gia chải tóc cẩn thận tỉ mỉ, sau đó trang điểm, đánh son môi phấn hồng.

Bà Hồ đứng dậy, nhìn phương hướng con trai mình rời đi, khẽ cười.

Bà cầm lên một bức ảnh đen trắng trên bàn bát tiên, dùng tay sờ, trong đó có một cặp song sinh đáng yêu, chính là cháu trai

Hồ Tiểu Mẫn và cháu gái Hồ Tương Tương.

“Tiểu Mẫn, Tương Tương...”

Bà Hồ cúi thấp đầu, nhẹ nhàng lau đi tro bụi trên tấm ảnh, thấp giọng nói: “Bà đi trước.”

“Sau này bà sẽ ở trên trời che chở các cháu.”

Dứt lời, bà ôm tấm ảnh vào lòng, quay đầu đi, treo cổ tự tử trên sợi dây dài đã được treo sẵn ở góc phòng.

...

Một lát sau, đoàn làm phim chuyển cảnh đến một nhà thờ ở thành phố điện ảnh và truyền hình.

Hồ Trường Ninh mặc áo gấm mới tinh, bước lên bàn phát biểu, phía sau là một hàng tướng lĩnh cấp cao của quân xâm lược Nhật Bản, dưới đài là các thương nhân và quý tộc từ Trường Sa bị ép đến đây tham dự.

Hôm nay tinh thần Hồ Trường Ninh có vẻ rất tốt, như có việc vui gì đó.

“Các vị trưởng quan, chư vị thân sĩ, kẻ hèn này là Hồ Trường Ninh.”

Ông ngẩng cao đầu đứng trên đài, nở nụ cười trên môi, nói với khán đài: “Trong một dịp như vậy, vốn Hồ mỗ không có cơ hội lên tiếng.”

“Hồ Trường Ninh tôi chỉ là một giáo viên thối nát, đã từng viết một vài bài văn vừa chanh chua vừa thối nát, vì vậy tôi không xứng đáng với chức vụ quan trọng như vậy.”

Vừa nói, ông vừa quay đầu, cười khúm núm với quân xâm lược Nhật Bản phía sau: “Cảm ơn sự yêu mến của ông Shinji, thật vinh dự khi Hồ mỗ được đảm nhận vị trí chủ tịch Hiệp hội Bảo trì.”

Nhìn thấy vẻ mặt khúm núm của ông, mọi người dưới khán đài không khỏi nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ tức giận và chán ghét không thể nào che giấu.

Khi những kẻ xâm lược Nhật Bản phía sau Hồ Trường Ninh nghe thấy những lời này, chúng đã cười và đáp lại bằng tiếng Trung Quốc sứt sẹo: “Hồ tiên sinh không cần phải khiêm tốn.”

“Ông là một học giả ở thành phố Trường Sa, tôi ngưỡng mộ đã lâu. Tôi đang tìm cơ hội để tìm hiểu văn hóa Trung Quốc với ông.”

Hồ Trường Ninh nghe thấy thế, mỉm cười, nói: “Nếu Shinji tiên sinh có hứng thú với văn hóa Trung Quốc, vậy Hồ mỗ cũng có thể nhân cơ hội này, bêu xấu trước mặt mọi người, hát một đoạn trích ở đây để ca ngợi việc duy trì văn hóa Trường Sa của chúng ta.”

Dứt lời, ông loạng choạng đi đến chính giữa đài cao, bước vài bước trật tự, giơ hai tay lên, sắc mặt đột nhiên khẽ run, ngâm nga hát:

“Căm ghét Nhật Bản gây chiến xâm phạm biên giới, xin các vị anh hùng khăng khái xuất chinh!”

Ngay khi nghe đoạn hát này, khán đài không khỏi náo động.

Mọi người kinh ngạc nhìn Hồ Trường Ninh trên lôi đài, chỉ thấy ông ngẩng cao đầu, tràn đầy lửa giận, tiếp tục cao giọng hát: “Các chàng trai có dã tâm, trên chiến trường chưa bao được hận thù thì đã chết trận...”

Giờ đây, đám quỷ tử ở đây hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm, nhưng người Trung Quốc ở toàn trường cũng đã đồng loạt đứng lên, thần sắc trang nghiêm nhìn Hồ Trường Ninh trên đài.

“... đổ máu trên cát vàng, chính khí trường tồn!”

Hồ Trường Ninh nghiêng đầu, nhìn đám quỷ tử phía sau, trên mặt mang ý cười, nhưng lại lộ ra sát khí hung ác.

Lúc này, dường như ông không còn là một thầy giáo chua ngoa, thối tha tay trái gà không chặt, mà là một người đàn ông nhiệt huyết chiến đấu trên chiến trường.

“Nhi lang báo thù...”

Cho đến lúc này, nhóm quỷ tử cuối cùng cũng nhận ra rằng chúng và những người khác đã bị ông lừa gạt, một trong số chúng tức giận rút súng từ thắt lưng ra, không chút do dự bắn Hồ Trường Ninh.

“Đoàn!”

Một tiếng súng vang lên, thân thể Hồ Trường Ninh trực tiếp bị viên đạn xuyên thủng.

Nhưng Hồ Trường Ninh chỉ dừng lại trong chốc lát, tựa như không cảm nhận được gì mà tiếp tục cao giọng hát: “Ta báo đáp tổ quốc chưa đủ!”

“Đoành! Đoành! Đoành...”

Đối phương phần hận bắn liên liên mấy phát, cuối cùng cuối cùng kết thúc màn ca hát chết tiệt trên đài.

Hồ Trường Ninh thân hình không cao ngời phịch xuống đài, thân thể ông bởi vì đau đớn mà kịch liệt run rẩy, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười đắc ý.

Chương 879: Vẫn Là “Truyền Võ”

Vào giữa và cuối tháng 9, đoàn làm phim « Sấm Quan Đông 2 » thấy được một hiện tượng kỳ lạ:

Nhà sản xuất Trần Đông của họ thường đi sớm về muộn, không thấy bóng dáng đâu cả.

Buổi sáng vô cùng vui vẻ đi ra ngoài, buổi tối trở về lại lệ rơi đầy mặt.

Hơn nửa tháng, con mắt Trần Đông khóc đến độ sưng to, nhưng vẫn kiên trì chạy ra ngoài, tựa hồ bên ngoài có núi vàng núi bạc gì đó.

Thực ra ban đầu Trần Đông định dụ dỗ một vài diễn viên trong đoàn phim « Chiến Trường Sa », nhưng rốt cuộc thì hoàn toàn không phải vì “nhật xác” mà đến đây.

Anh ta chỉ không tin cái ác, anh ta muốn thử xem bộ phim này có thể làm mình khóc bao nhiêu lần.

Từ Tiết Quân Sơn, đến bà Hồ, đến Hồ Trường Ninh, rồi Tiểu Mẫn...

Trần Đông nhìn thấy Hồ Tương Thủy, 16 tuổi, nôm nớp lo sợ dẫn một nhóm quỷ tử vào bãi mìn, sau đó bỗng nhiên cười quay đầu lại, nói với chúng: Tụi mày không bao giờ có thể ra ngoài được nữa.

Anh ta thấy Hồ Tương Quân, chị của Hồ Tương Tương, sau khi che chở một nhóm trẻ mồ côi trên chiến trường ẩn núp, cô đã tự mình dẫn quỷ tử đi, sau đó nhảy xuống sông Tương Giang.

Chỉ trong vòng hơn mười ngày ngắn ngủi, Trần Đông đã xem bảy tám cảnh quay, xem cảnh nào khóc cảnh đó.

Sau khi quỷ tử xâm chiến thôn Bạch Đường, lão nhân trong thôn dẫn theo mấy đứa trẻ trốn trong sơn động, nói bọn họ trầm thấp hát bài « Thiếu Niên Ca Hồ Nam »:

“Ta là Hồ người Nam, hát và sáng tác các bài hát về Hồ Nam. Thiếu niên Hồ Nam rất giỏi, nhưng thời gian nguy hiểm, Hồ Nam có gì sai...”

“..... Với tinh thần chiến đấu anh dũng, trước cứu Hồ Nam, sau cứu Trung Quốc. Trận chiến đầu tiên đập nổi chìm thuyền sẽ là trận chiến liều mạng sinh tử...”

“Nếu nói quốc gia Trung Quốc diệt vong, trừ phi toàn bộ người dân Hồ Nam đều chết hết! !”

Sau khi nghe các diễn viên diễn tập trong nhiều ngày, Trần Đông dần dần học được bài hát này, đôi khi còn không tự chủ được ngân nga lời bài hát.

Lần đầu tiên đến đoàn làm phim « Chiến Trường Sa », anh ta vẫn có cảm giác ưu việt rất mạnh, cảm giác mình là nhà sản xuất sở hữu trí tuệ siêu IP đi kiểm tra “đoàn phim quê mùa”.

Kết quả sau vài ngày, cảm giác vượt trội này dần dần bị xóa sạch, cùng với sự tự tin của chính mình, đều bị trôi hết không còn một mảnh.

Một bài « Chiến Trường Sa », biết bao máu anh hùng.

Bộ phim truyền hình này chắc chắn sẽ trở thành bộ phim truyền hình chiến tranh chống Nhật kinh điển của Trung Quốc, phần tiếp theo của « Sấm Quan Đông 2 » còn lâu mới có thể với tới được.

“Như thế nào, sang nhà bên xem phim xúc động quá hả?”

Lúc này, Trần Đông đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện với mình, ngẩng đầu lên thì thấy đó là Tôn Mãn Đường, biên kịch của nhà mình.

Trần Đông bất đắc dĩ khẽ cười, lắc đầu nói: “Không được rồi, tôi cảm giác không so được.”

“Công phu chọn kịch bản của Lang Gia Các quả nhiên xuất sắc trong giới, không phục không được.”

Ngay khi vừa nói xong, anh ta liền phát hiện mình hình như nói sai rồi.

—— Mẹ nó mình và biên kịch nhà mình khen kịch bản của đối phương, tự khiến mình xấu mặt hả?

Nhưng Tôn Mãn Đường nghe thấy thế, lại không hề để ý.

« Sấm Quan Đông » vốn là tác phẩm đỉnh cao của ông, tác phẩm kinh điển rất khó sao chép; hơn nữa, kịch bản của « Sấm Quan Đông 2 » đã bị vô số người bóp méo, đã hoàn toàn thay đổi, không ổn cũng không thể đổ lỗi cho ông.

Tôn Mãn Đường chỉ thở dài nhả khói, nửa đùa nửa thật nói: “Haiz, chỉ tại tôi.”

“Đều tại tôi thay đổi quá nhanh.”

“Hắn nên giữ Truyền Võ lại, đến phần thứ hai lại viết hắn chết.”

Trần Đông: “...”

Nghe ý tứ của ngài, chung quy Truyền Võ sẽ không thể không chết đúng không? ?

...

Chiều ngày mùng 5 tháng 10, công tác tiền kỳ quay « Chiến Trường Sa » cuối cùng đã hoàn tất.

Sau hơn ba tháng làm việc chăm chỉ, mỗi diễn viên đều dốc hết sức cống hiến để đạt đến trạng thái đỉnh cao của mình mà không để lại bất cứ tiếc nuối nào.

Vào thời điểm này, nhiều diễn viên đã sớm kết thúc cảnh quay và rời đoàn, hầu như không có vai phụ nào sống sót, khiến tiệc đóng máy của đoàn làm phim hơi vắng vẻ.

Tuy nhiên, những người này cũng gửi lời chúc phúc đến mọi người trong đoàn phim, chúc « Chiến Trường Sa » được Trường Hồng đánh giá cao, bùng nổ danh tiếng.

Sau khi kết thúc tiệc đóng máy, để cảm ơn sự hỗ trợ của đoàn làm phim « Sấm Quan Đông 2 » trong khoảng thời gian này, Hứa Trăn dứt khoát cũng nhận đóng vai diễn “khách mời” cho đối phương.

Chỉ là nhân vật hần đóng vai khách mời chỉ có cảnh quay phía sau, không có cảnh quay trực diện.

Hứa Trăn mặc quân trang, nằm sấp trong chiến hào, dẫn đầu một nhóm binh lính xông lên phía trước.

Hết đồng đội này đến đồng đội khác ngã xuống, hần đối mặt với hỏa lực, hét lớn với đồng đội: “Trận chiến hôm nay, không có đường lùi, ta sống địch chết!”

“Đã đến lúc chúng ta báo đáp tổ quốc!”

Tiếng hét mạnh mẽ này được thu âm trực tiếp tại trường quay.

Khi bộ phim truyền hình được phát hành trong tương lai, một số người có thể sẽ nhận ra đây là giọng nói của “Truyền Võ”.

Nhưng có nghe được hay không cũng chẳng sao, vì so với khí thế mà người trẻ tuổi đã hét lên “thà chết chứ không chịu làm nô lệ” năm đó vẫn giống nhau.

Vẫn như cũ là “Truyền Võ” trước đây.

Hứa Trăn hét to câu này trong chiến hào, không hiểu sao có chút vui mừng, tựa như đã giải quyết xong một chuyện phiền muộn.

Sau ba năm, lại đóng vai một người lính đã hy sinh vì đất nước một lần nữa, hần thấy vô cùng vinh hạnh.

Luôn có những anh hùng từ đời này sang đời khác bảo vệ non sông.

Chương 880: Tổng Sư Huynh

Sau khi « Chiến Trường Sa » đóng máy, Hứa Trăn đi cùng với nhân viên đoàn làm phim từ Hoàn Châu trở về kinh đô.

Tiếp theo, bộ phim truyền hình này sẽ bước vào giai đoạn chế tác hậu kỳ.

Nhân viên công tác chịu trách nhiệm phần hậu kỳ của Lang Gia Các lúc này đã mong chờ mòn mỏi phim gốc từ lâu, gõ bát cơm chờ cơm chín, nay đột nhiên lấy lại được tinh thần.

Chủ nhiệm phòng làm việc hậu kỳ thậm chí tổ chức cuộc họp động viên tinh thần cho nhóm huynh đệ, thề sẽ phải sánh với các tiêu chuẩn quốc tế, đưa « Chiến Trường Sa » trở thành chuẩn mực cho các bộ phim truyền hình đề tài chiến tranh của Hoa Ngữ.

Tuy nhiên, những chuyện này không liên quan gì đến Hứa Trăn.

Phó tổng như hấn từ trước tới giờ là người kiếm tiền, không bao giờ tham gia vào các vấn đề kinh doanh cụ thể.

Vào đoàn hơn ba tháng, Hứa Trăn đã tích lũy được rất nhiều công việc, chẳng hạn như người phát ngôn cho nhãn hàng, chụp ảnh tạp chí, hoạt động thương hiệu, v.v.

Hấn ở lại kinh đô hơn một tuần, chuyên tâm xử lý công việc tồn đọng, sau đó không nhận công việc gì nữa, trực tiếp bắt đầu nghỉ ngơi.

——Mùa đông này, bộ phim « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » sắp khởi động máy.

Hứa Trăn phải tập trung và chuẩn bị thật tốt cho bộ phim này, nhất định phải phát huy hết trạng thái diễn xuất tốt nhất của mình, chiến đấu thật tốt với trận ác chiến này.

Người thủ vai “Tọa Sơn Điều” là lão sư Lương Vũ Triết.

Người lão sư này là “Ảnh đế” chân chính, cũng là đỉnh cao mà các diễn viên trẻ thế hệ này hướng tới.

Có thể có cơ hội hợp tác cùng với Lương lão sư, đồng thời trong phim còn có rất nhiều cảnh đối diễn, đây quả thực là một cơ hội khó có được cho những người trẻ tuổi có đam mê diễn xuất.

Trước đây trong bộ phim « Thập Nguyệt Vi Thành », Hứa Trăn may mắn được hợp tác với Lương lão sư ở một phân đoạn, chỉ tiếc thời gian hợp tác lần đó quá ngắn, đối diễn cũng quá ít, chỉ đủ để hấn nhìn sơ qua dáng vẻ diễn xuất của Lương lão sư, không có thời gian để học hỏi thêm.

Phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn », nhất định phải nắm bắt cơ hội, chăm chỉ học tập cùng Lương lão sư! !

Ngày khởi động máy cụ thể của bộ phim là ngày nào...

Khi đạo diễn Từ Văn Quang liên hệ với Hứa Trăn đã nói một câu vô cùng đánh đố:

Ngày tuyết đầu mùa rơi ở kinh đô cũng sẽ là ngày khởi động máy của đoàn làm phim.

... Nói thế nào nhỉ, không hổ là đạo diễn nổi danh.

Câu nói mang cảm giác lãng mạn này không phải ai cũng nghĩ ra được.

Hứa Trăn không dám phàn nàn về việc nhìn thời tiết để quyết định “thời gian khởi động máy”, chỉ có thể thành thật kiểm tra ngày tuyết rơi đầu tiên ở thủ đô trong những năm qua, suy đoán rằng thời điểm khởi động máy sẽ diễn ra vào khoảng cuối tháng 11 đầu tháng 12.

Đương nhiên, cũng có những năm không có tuyết rơi.

Nếu điều này xảy ra thì...

Hẳn là phải thay đổi kế hoạch chẳng?

Hứa Trăn nghĩ thầm, trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu.

...

Ngày 17 tháng 10, sau khi hoàn thành mọi công tác gần đây, Hứa Trăn bay từ kinh đô đến Cam Châu, định ở lại với sư phụ một thời gian.

Nói thật đó, thật sự không phải tiết kiệm tiền khách sạn, mà chỉ là muốn ở cùng sư phụ thôi.

Cho dù Hứa Trăn nghèo đến đâu thì hẳn vẫn là một diễn viên hàng đầu, không thể nào không trả nổi tiền thuê khách sạn.

Mỗi lần quay phim xong, đến chùa ở với sư phụ một đoạn thời gian ngắn, lắng nghe tiếng chuông buổi sáng và tiếng trống buổi tối, âm thanh của đức Phật, không chỉ có thể chữa lành mệt mỏi, thanh lọc tâm hồn mà còn khiến con người trở nên thanh thản, loại bỏ những suy nghĩ muộn phiền, nghĩ về tương lai.

Việc này đã dần trở thành thói quen của Hứa Trăn trong những năm gần đây.

Đương nhiên, hắn cũng không phải ngủ ở đây miễn phí.

Mấy năm trước Hứa Trăn đã từng chi tiền tu sửa chùa Pháp Vân tự, lắp đặt hệ thống sưởi dưới sàn cho các sư thầy; sau đó lại lần lượt sửa chữa Tàng Kinh Các bị mưa dột, tu sửa tượng Phật.

Nay năm nghe nói Pháp Vân tự đang sửa sang lại tịnh xá sau núi, Hứa Trăn cũng hào phóng quyên góp một khoản tiền hương hỏa, sửa chữa tịnh xá cho chắc chắn và thoải mái, đông ấm hè mát.

Về phần tại sao hắn có tiền xây chùa mà không có tiền mua nhà...

Bởi vì số tiền ít ỏi của hắn không mua nổi nhà ở kinh đô.

Chi phí trùng tu chùa miếu ở Cam Châu thấp hơn rất nhiều, tìm đội xây dựng, tính cả phần sửa chữa và trang trí cũng chưa đến 3 ngàn một mét vuông, ngay cả hệ thống sưởi cũng được bố trí hợp lý.

Khu tịnh xá có diện tích hơn 500m², sửa chữa chỉ tốn 100 vạn, bao gồm phủ xanh sân trước và sân sau, bố trí khá đẹp.

Tuy nhiên, có chút buồn cười là sau khi xây dựng nơi này, “khách hành hương” đầu tiên vào ở không phải là dân làng gần đó, mà là một diễn viên trẻ, đồng chí Tống Úc.

Bộ phim mới của Tống Úc vừa kết thúc, gã nghe nói Hứa Trăn gần đây đang nhàn rỗi, vì vậy dứt khoát chạy đến chùa để thăm hắn.

“Tôi nói với cậu, không được cắm cuốc sâu xuống dưới đất, nếu không sẽ khó...”

Trong một mảnh ruộng nhỏ ở phía nam của khu nhà, Tống Úc mặc một chiếc áo khoác la hán màu xám nhạt, cầm một cái cuốc trong tay, vừa đào đất vừa nói với Hứa Trăn: “Thứ này cần phải sử dụng lực phù hợp, hai cánh tay nhất định phải phối hợp nhuần nhuyễn, tới trước nhắc lên, tìm nhịp điệu thích hợp, cuốc đất cũng là một kỹ năng...”

Gã cúi thấp người, khom lưng, cực kỳ thành thạo cuốc đất.

Thỉnh thoảng từ dưới đất đào lên một ít đậu phộng, Tống Úc nhặt lên, ném ngay chóc vào cái sọt bên cạnh.

Hứa Trăn bên cạnh thấy thế, không khỏi buồn cười.

Tống Úc vừa quay xong một bộ phim truyền hình về đề tài nông thôn cách đây không lâu, ngày nào cũng phải quay phim trên đồng ruộng.

Da rám nắng đi nhiều, trông khỏe khoắn hơn, vừa rồi nhìn thấy nông cụ trong chùa, một hai nói phải “bộc lộ tài năng” cho mình xem, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Chương 881: Lên Chùa Tìm Hứa Trăn

Đào một hồi, Tống Úc tiếc nuối lắc đầu, nói: “Nơi này của cậu không có trâu.”

“Tôi nói cậu nghe, tôi cày rất giỏi đó, không ai trong đoàn làm phim có thể so được với tôi đâu!”

“Khoảng thời gian sắp kết thúc quay phim, nói thật, tôi với con trâu trong đoàn phim của chúng tôi đã hiểu thấu nhau, ‘người và trâu là một’, nó vênh cái mông lên thì tôi đã biết nó muốn đi ị rồi...”

“Ha ha ha...” Hứa Trăn nghe gã khoe khoang đắc ý, thực sự là không nhịn được cười, ở bên cạnh cười như điên.

Tống Úc sư huynh trong hai năm qua đã chọn con đường hơi khác so với con đường của mình, độ nổi tiếng của gã không được cải thiện nhiều, nhưng gã đã có những bước tiến vững chắc.

Gã tham gia một đoàn kịch nói ở địa phương, tiếp tục trau dồi kỹ năng diễn xuất của mình trên sân khấu, chỉ quay một hoặc hai tác phẩm điện ảnh và truyền hình mỗi năm.

Sau khi vào « Lang Gia Bả », gã lần đầu tiên đóng một vai phụ trong một bộ phim truyền hình chủ đề nhạc kịch, sau đó đóng vai chính trong bộ phim y khoa « Nhân Y » của công ty nhà mình, nửa năm sau đó thì nhận đóng một bộ phim truyền hình đề tài nông thôn, thủ vai một quan chức làng sinh viên đại học.

Tuy ít tác phẩm nhưng mỗi bộ phim của gã đều quay rất tốt, thực sự trải lòng mình để trải nghiệm cuộc sống, hòa nhập vào nhân vật, nên chất lượng khá cao.

Tổng Úc lúc này cũng nghĩ tới, thế mạnh của gã chính là diễn xuất, hơn nữa bản thân cũng yêu thích diễn xuất, cần gì phải tranh đoạt bát cơm thanh xuân với những người không có gì ngoài ngoại hình đẹp?

Nếu có người chế nhạo gã là “lão diễn viên kịch”, gã liền dứt khoát yêu cầu bản thân mình theo tiêu chuẩn của một “lão diễn viên kịch”.

Chịu được nghèo khó, chịu được nhàm chán.

Toàn tâm toàn ý quay phim, hehe, tôi càng già càng có giá trị!

Hứa Trăn vẫn luôn cực kì khâm phục Tổng Úc.

Hứa Trăn đã giành được nhiều giải thưởng quan trọng trong những năm qua, có vẻ như hần tiến xa hơn Tổng Úc, nhưng điều này không phải do thực lực của hai người chênh lệch lớn, mà là do Tổng Úc không có đủ nguồn lực để thu hút nhiều tác phẩm hay, nhân vật tốt như Hứa Trăn.

Khi mới bước chân vào ngành, Hứa Trăn đã lấy kỹ năng diễn xuất của Tổng Úc làm mục tiêu phấn đấu của mình.

Bây giờ kỹ năng diễn xuất của hần cuối cùng đã bắt kịp Tổng Úc, cũng vượt qua đối phương ở một số khía cạnh, nhưng cũng không thể bởi vậy mà đắc chí, dừng lại với vòng nguyệt quế của mình.

Nghề diễn viên là một ngọn núi dài bất tận, luôn phải leo lên không ngừng.

Cậu không cố gắng thì sẽ bị những người đi trước bỏ lại, bị những thế hệ sau vượt qua, bị thời đại vứt bỏ.

...

Tổng Úc dành cả buổi chiều để nhỏ cỏ trong chùa, làm không biết mệt.

Vào lúc này, cách bọn họ không xa, một người nào đó đang nhàn nhã lái xe từ huyện thành đến ngọn núi nơi có Pháp Vân tự.

Lâm Hiểu Ba giống như Hứa Trăn, cũng là một diễn viên trong đoàn làm phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn ».

Do Từ đạo nói “tuyệt rơi sẽ khởi động máy” khá là đánh đố, tất cả các diễn viên đều không dám sắp xếp công việc sau tháng 11, đề phòng xảy ra bất trắc.

Cũng vì thế mà Lâm Hiểu Ba có được kỳ nghỉ nhàn chán trước thời hạn.

Trước đây, khi đóng phim « Triệu Tử Long Truyền Kỳ » tại thành phố điện ảnh và truyền hình Hoành Châu, nhờ được đoàn làm phim « Chiến Trường Sa » nhiều lần “chăm sóc”, mối quan hệ giữa Lâm Hiểu Ba và Hứa Trăn cũng không tệ lắm.

Anh ta đã gửi cho Hứa Trăn một tin nhắn trước, nói anh ta sẽ gửi cho hắn một số đặc sản, yêu cầu hắn gửi cho anh ta địa chỉ.

Đối với loại giao lưu có ý tốt, Hứa Trăn sẽ không từ chối, trực tiếp gửi cho anh ta địa chỉ của Pháp Vân tự, nhờ anh ta gửi qua đường bưu điện là được.

Mà sau khi Lâm Hiểu Ba nhận được địa chỉ, không có gửi “đặc sản”, mà là trực tiếp tự mình mang theo đặc sản tới đây.

Chỉ đùa thôi...

Lão tử ở Hoành Châu cho các người mượn đạo cụ, lại làm khách mời cho đoàn của cậu, còn giúp các cậu tuyên truyền miễn phí, chịu thiệt thòi lớn như thế, sao tôi không vớt điểm vốn về cho được?

Bộ phim sắp khởi động máy, một diễn viên bình thường như tôi chẳng lẽ không nên tới tìm Ngọc Lan thị đế, Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của giải Kim Kê để diễn tập cảnh quay trước sao?

Người ở xa tới là khách, huống chi tôi còn cầm quà...

Nhất định phải được chỉ dẫn.

Lâm Hiểu Ba nghĩ như vậy, cảm giác yên tâm thoải mái, không thấy có vấn đề gì.

Nhưng đang lái xe, anh ta lại phát hiện có gì đó không đúng lắm...

Hứa Trần gửi cho hấn địa chỉ, là “Đường Phật Viên, huyện Phong Cốc, Cam Châu, đối diện với cây cổ thụ”.

Địa chỉ này, không thể tìm thấy nơi nào cụ thể trên bản đồ, vị trí hơi xa, gần đó hình như có một điểm du lịch cấp 5A.

Lâm Hiểu Ba biết, nhiều khu dân cư cao cấp thích được xây dựng ở những nơi có cảnh đẹp non xanh nước biếc như vậy, điều này cũng dễ hiểu.

Nhưng đang lái xe, anh ta lại nhìn thấy một số ngôi đền trên đường.

Vào cuối thu, những ngọn núi phủ đầy lá rụng, Lâm Hiểu Ba nhìn thấy rất nhiều đại hòa thượng mặc áo cà sa đang quét lá rụng bên ngoài, khiến anh ta nôn nao trong lòng.

Đang lái xe, trời đã xế chiều, đường Phật Viên dài bất thường, đi lâu lắm rồi cũng không thấy cây cổ thụ nào cả.

Lâm Hiểu Ba nhin không được dừng xe bên đường, hỏi một vị lão hòa thượng đang quét rác: “ Sư phụ, xin cho tôi hỏi thăm một chút.”

“Trên đường Phật Viên có phải có một cây cổ thụ hay không? Cụ thể ở đâu vậy?”

“Tiếp tục đi về phía trước sao?”

Lão hòa thượng yên lặng ngẩng đầu nhìn anh ta, trầm mặc chốc lát, nói: “A di đà phật, nếu thí chủ hữu duyên với cổ thụ, tự sẽ gặp nhau, sao phải chấp nhất.”

Lâm Hiểu Ba: “...”

Trời ơi! Tôi bị đứt gân hay sao mà hỏi đường với người xuất gia! !

Anh ta vò đầu bứt tóc, ngẩng đầu nhìn về phía núi Thương Sơn cách đó không xa, nhìn thấy trên vách núi có khắc một tượng Phật bằng đá cực lớn.

Chương 882: Hấn Xuất Gia! ?

Lúc này, dưới ánh hoàng hôn phản chiếu, tượng Phật cúi đầu, nhìn Lâm Tiểu Ba đang lạc đường với ánh mắt thương xót, khiến người ta cảm thấy chua xót khó hiểu.

Không còn cách nào khác, anh ta chỉ phải lên xe, tiếp tục lái xe chậm rãi về phía trước, vừa lái xe vừa để mắt đến cây cối bên đường.

Vì lý do này, Lâm Hiểu Ba còn cố ý tìm kiếm trên điện thoại di động của mình, “cây cổ thụ” trông như thế nào.

Cũng may trời không phụ lòng người, tìm hơn nửa giờ, Lâm Hiểu Ba rốt cuộc thấy được một gốc cổ thụ vô cùng rõ ràng trên đường Phật Viên, anh ta đang vui mừng trong bụng, quay đầu nhìn sang, thì thấy đối diện cây không phải “tiểu khu”, mà là một ngôi chùa.

Những bức tường đỏ và ngói vàng, hàng chục bậc đá trắng trước cổng, vô cùng tráng lệ....

Cũng không thể, ở chỗ này chứ?

Lâm Hiểu Ba ngơ ngác nhìn ba chữ to “Pháp Vân tự” ở trước cửa chùa, yên lặng ha ha hai tiếng, tiếp tục lái xe về phía trước.

Nhưng mà, cho đến khi anh ta đi hết con đường này cũng không thấy cây cổ thụ thứ hai.

Lâm Hiểu Ba muốn xuất hiện bất ngờ, khiến Hứa Trăn sợ hãi, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ, lấy điện thoại di động ra, gửi cho Hứa Trăn một tin nhắn: “Hello, chuyện này có vẻ xấu hổ, nhưng tôi đang ở trên đường Phật Viên, mang tới cho cậu ít đặc sản.”

“Con đường thật là Phật Viên, trên đường tôi đã thấy tận bốn ngôi chùa...”

“Cậu chắc chắn ở nơi này sao? Không phải viết sai địa chỉ chứ?”

...

Sau khi anh ta gửi tin nhắn này thì không nhận được phản hồi.

Lâm Tiểu Ba bắt lực xuống xe, đứng dưới gốc cây cổ thụ, nhìn đường phố xung quanh vắng vẻ, cuối thu gió lạnh thổi, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Reng reng reng reng...”

Một lúc sau, điện thoại reo.

Khi thấy số của Hứa Trăn, anh ta nhanh chóng bắt máy, vẻ mặt không nói nên lời: “Tôi nói này đồng chí Hứa, cậu cho tôi địa chỉ có đúng không vậy?”

“Trên đường Phật Viên có một cây cổ thụ, đối diện có một ngôi chùa.”

“Bây giờ tôi đang đứng trước cổng chùa như thằng ngốc đây, cậu có biết cảm giác của tôi không?”

Anh ta đang càu nhàu phàn nàn thì nghe thấy “két” một tiếng, cửa chùa đối diện được mở ra từ bên trong.

Lâm Hiểu Ba theo bản năng nhìn lên, thấy một chàng trai trẻ mặc áo choàng sư thầy màu xám với khuôn mặt thanh tú từ bên trong đi ra, tay cầm điện thoại di động, lặng lẽ nhìn anh ta.

Lâm Hiểu Ba:... ?!

...

Một lúc sau, Lâm Hiểu Ba bước vào Pháp Vân tự với hai túi lớn đặc sản.

Nhận thấy những ánh mắt của các nhà sư xung quanh, anh ta cảm thấy đau đầu, anh ta muốn giải thích nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Chuyện gì thế này...

Hứa Trăn đang dâng hương sao?

Hay tới đây cầu nguyện?

Hoặc tới đây vì đức tin của gia đình sao? ?

“Lâm thí chủ đã vất vả rồi.”

Lúc này, chỉ thấy Hứa Trăn đứng đó chấp tay trước ngực, cup mắt, trầm giọng lãnh đạm nói: “Xin ở đây nghỉ ngơi một lát.”

“Trà nước đậm bạc, mong thí chủ thứ lỗi.”

Vừa nói, hắn vừa dẫn Lâm Tiểu Ba đến một phòng trà, nơi hắn đã quen đốt lửa, đun nước pha trà, động tác chậm rãi nhịp nhàng, rũ mắt, khí chất cổ quái dường như rất hòa hợp với vẻ mộc mạc trong phòng trà.

Hắn hoàn toàn khác với Hứa Trăn mà Lâm Hiểu Ba biết.

Lúc này, những tình tiết trong các loại tiểu thuyết ulla vào đầu Lâm Hiểu Ba, khiến anh ta không khỏi rùng mình.

Mẹ ơi! Tôi nhìn thấy cái gì thế này! !

Từ khi vào Pháp Vân tự, Lâm Hiểu Ba cảm thấy tâm trí mình hoàn toàn mơ màng.

Anh ta chỉ muốn gửi cho Hứa Trăn chút đặc sản, tạo mối quan hệ tốt với nam diễn viên chính trước khi vào đoàn, tại sao...

Sao lại vào trong chùa rồi?

Hơn nữa ai có thể nói cho tôi biết, tiểu hòa thượng thiên cơ, có vẻ có mối liên kết sâu sắc với duyên phật trước mặt này là ai vậy?

Hứa Trăn xuất gia sao?

Rời bỏ hồng trần?

Vậy... vai Dương Tử Dung, hắn còn diễn không? ?

Lâm Hiểu Ba đang cảm thấy bối rối thì thấy Hứa Trăn đang pha trà đối diện chậm rãi đứng dậy, khẽ gật đầu với anh ta, lạnh nhạt nói, “Lâm thí chủ, xin vui lòng đợi một chút.”

“Bàn tăng đi lấy chút trà bánh.”

Dứt lời, liền không nhanh không chậm quay người rời khỏi phòng trà.

Lâm Hiểu Ba nhìn bóng lưng hắn rời đi, vốn muốn nói, mình ngồi một lát sẽ đi, không cần phiền phức như vậy, nhưng dưới sự trấn áp từ khí chất “cao tăng đắc đạo” của Hứa Trăn, anh ta không hiểu sao sợ hãi, không dám lên tiếng.

Chờ Hứa Trăn đi xa, anh ta mới nhận không được ảo não —— Móa, bên ngoài mà còn bị “áp diễn” đến mức quên từ!

Sợ gì hắn chứ, đồng chí Hiểu Ba!

Rốt cuộc hẳn bị gì vậy, mình tốt xấu nên hỏi cho rõ ràng! !

Lâm Hiểu Ba vuốt mồ hôi trên trán một cái, cũng không biết vì sợ, hay vì hệ thống sưởi trong phòng quá nóng.

Anh ta chờ một lát, thấy Hứa Trăn không quay lại, bực bội đứng dậy, đi dạo phòng trà khắp nơi.

Xuyên qua cửa sổ phía bắc của phòng trà, Lâm Hiểu Ba nhìn thấy có một tăng nhân đang cuốc đất ở vườn rau trong sân sau.

Anh ta liền đẩy mở cửa sổ, thò đầu ra, gọi người tăng nhân nọ: “Đại sư, xin cho tôi hỏi một chút!”

Lâm Hiểu Ba vốn muốn hỏi vì sao Hứa Trăn ở trong chùa, là tới đây thấp hương bái Phật hay là chuyện gì khác, nhưng lúc này, người tăng nhân đã dừng cuốc, quay đầu nhìn anh ta, một cái nhìn thật lâu mà còn rất quen thuộc.

Người này có làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, lông mày rậm và đôi mắt sáng, trông rất mạnh mẽ và hào hùng.

—— Móa, là Tổng Úc chứ còn ai nữa! !

Chương 883: Gia Cảnh Của Hứa Trăn

“Leng keng...”

Lâm Hiểu Ba há hốc mồm, trượt tay, vô ý làm rớt điện thoại của mình xuống đất.

Tổng Úc cách đó không xa chớp mắt, chậm rãi đi đến chỗ cửa sổ, nhặt điện thoại lên trả lại cho Lâm Hiểu Ba, thấp giọng nói: “A di đà Phật, thí chủ cẩn thận.”

Lâm Hiểu Ba: “...”

Tay định lấy điện thoại bị khựng lại.

“Hai người ở chỗ này làm gì vậy?” Sau vài giây, Lâm Hiểu Ba mới tức giận hét lên, “Công ty các người tới chùa tổ chức team building hả? !”

Tổng Úc vẫn giữ thái độ bình tĩnh, khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: “Chúng tôi đang nghỉ ngơi.”

“Tục ngữ nói ‘gánh nước bửa củi chẳng qua là diệu đạo; đi đứng ngồi nằm đều là ở Đạo gia’.”

Gã chỉ cái cốc trong tay, nói: “Lấy cốc làm tâm Thiên, lấy việc làm ruộng mà cầu đạo, đầu óc minh mẫn, nhìn thấy Như Lai.”

“Lâm thí chủ muốn thử không?”

Lâm Hiểu Ba: ... Ai cứu tôi với!

Rót cốc là tôi bị điên, hay là thế giới này điên rồi! !

Một loạt cảnh ảo diệu khiến anh ta muốn phát điên, ngay lúc sắp suy sụp, trong đầu anh ta đột nhiên nảy ra một giả thuyết: Hai người này đang ghi hình cho gameshow phải không?

Nghĩ như vậy, Lâm Hiểu Ba đột nhiên cảm thấy khả năng này cực cao, anh ta xoay người trở lại phòng trà, bắt đầu tìm kiếm máy quay lên.

Không được, cảnh này không thể được ghi hình, mình trông ngu quá đi!

“Đinh, cạch, phanh, keng...”

Trong khi Lâm Hiểu Ba đang lục lọi tìm máy quay trong phòng trà nhỏ, một chú tiểu đi đến cửa phòng trà, mang cho anh ta một bát cháo mới nấu.

Nhưng khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt thì chú tiểu rất kinh ngạc, liền vội vàng đặt bát cháo xuống, chạy nhanh ra ngoài.

“Sư phụ! Sư phụ!”

Chú tiểu vừa chạy, vừa vội vàng hô to: “Thí chủ to con vừa mới tới đang ăn trộm đồ trong phòng trà! !”

Lâm Hiểu Ba: “...”

A! Để tôi chết đi cho rồi! !

...

Sau hơn mười phút vào chùa, Lâm Hiểu Ba không biết làm thế nào mà mình có thể chịu được.

Cho đến khi Hứa Trăn cầm một hộp bánh ngọt quay lại phòng trà, rót cho anh ta chén trà, Tống Úc cốc đất cũng đã thay

quần áo sạch sẽ, cười khẽ tới đây tiếp khách, ánh mắt vô thần của Lâm Hiểu Ba cuối cùng cũng tập trung trở lại.

Hứa Trăn nhìn thấy bộ dáng này của anh ta, cảm thấy cực kì hài hước.

Vốn dĩ anh ta là khách từ xa đến, Hứa Trăn muốn anh ta trải nghiệm không khí trong chùa, nhưng tiếc là năng lực thích nghi của con hàng này quá yếu, đành phải từ bỏ.

Thế là, Hứa Trăn đã giải thích ngắn gọn tình hình của mình cho Lâm Hiểu Ba trong lúc uống trà.

“A này... cậu lớn lên trong chùa à?”

Nghe Hứa Trăn chậm rãi thuật lại, hai mắt Lâm Hiểu Ba dần dần mở to.

Anh ta chỉ gặp Hứa Trăn trong hai năm này, không quen thân với hắn lắm.

Trên thực tế, có rất nhiều người trong giới biết hoàn cảnh của Hứa Trăn, nhưng vì bản thân hắn không muốn công khai hoặc không nhận được câu hỏi phỏng vấn về vấn đề này, bởi vậy chỉ có những lời đồn về gia cảnh của hắn chứ không có thông báo chính thức nào.

Lâm Hiểu Ba nghe nói hắn đã mất cha mất mẹ từ nhỏ, không hiểu sao có chút áy náy.

Vừa rồi anh ta còn tưởng rằng đối phương đang đùa giỡn mình, không ngờ nơi này thật sự là “nhà” của hắn; vừa rồi hắn pha trà đãi khách, xưng hô với khách là “thí chủ” cũng là chuyện bình thường, không phải để trêu chọc mình.

Tất nhiên, Tống Úc chỉ muốn thấy anh ta bị trêu chọc, nhưng Lâm Hiểu Ba bị mắc kẹt ở điểm mù trong suy nghĩ của mình, lựa chọn bỏ qua chuyện này.

Lúc này trời đã tối, đường núi khó đi, Hứa Trăn nhớ đến vụ tai nạn xe hơi trước đây của Từ Hạo Vũ xảy ra trên đường núi quanh co vào lúc nửa đêm, nên khuyên Lâm Hiểu Ba ở lại trong chùa qua đêm, chờ trời sáng hẵng đi để tránh nguy hiểm.

Mà Lâm Hiểu Ba hiếm khi tới chùa, rất tò mò về cuộc sống ở đây, vì vậy anh ta vui vẻ đồng ý, vừa khéo để cảm nhận tiếng trống buổi tối và tiếng chuông buổi sáng trong chùa.

Buổi tối cùng ngày, Lâm Hiểu Ba thay tăng bào sạch sẽ mà Hứa Trăn đưa cho anh ta, ngủ lại trong tịnh xá mới xây dựng ở khu chùa sau núi, chỉ cảm thấy dị thường thoải mái dễ chịu, vô cùng sáng khoái.

Sáng sớm hôm sau, lần đầu tiên anh ta thức dậy sớm, trời còn chưa sáng, liền cùng Hứa Trăn và Tổng Úc tập thể dục buổi sáng trong chùa, hứng thú bồng bồng tập 3 tiếng, sau đó theo các nhà sư đến nhận bữa cơm chay, ăn vô cùng ngon miệng.

“Reng reng reng...”

Đang ăn sáng, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Lâm Hiểu Ba cầm lên nhìn, thấy là người đại diện mình gọi, thế là bắt máy, hỏi: “Tỷ, mới sáng sớm đã có chuyện gì sao?”

Đầu bên kia điện thoại, một người phụ nữ trung niên nói: “Yo, em hăng hái quá nhỉ, em mà cũng dậy sớm như thế sao?”

“Đang làm gì vậy?”

Lâm Hiểu Ba vui vẻ hơn hờ nói: “Tỷ, em vừa mới đánh chuông, đọc kinh một lát, đang ăn cơm chay.”

Người phụ nữ trung niên:... ?

Người đại diện đầu bên kia điện thoại sững sốt hồi lâu, tự hỏi mình có nghe lầm hay không.

Tuy nhiên, qua ống nghe điện thoại, cô mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đọc kinh mà cô nghe không hiểu phát ra từ phía đối diện.

Nghệ sĩ của tôi ở đâu vậy? ?

Cậu ta không phải nói... muốn tới nhà Hứa Trăn đưa chút đặc sản sao? Như này là đưa đi đâu? ?

Chương 884: Lãnh Đạo Đến Thăm Chùa

Lâm Hiểu Ba ở trong chùa hai ngày, cảm thấy phong cảnh ở đây rất đẹp, không khí trong lành, thân tâm thoải mái, quyết định không đi nữa.

Mấy ngày nữa, Pháp Vân tự sẽ tổ chức Pháp Hội Thủy Lục.

Thấy các nhà sư xung quanh bận rộn mỗi ngày, chuẩn bị cho các nghi lễ khác nhau, Lâm Hiểu Ba tình cờ thấy được, vì vậy anh ta định đợi cho đến khi buổi lễ kết thúc rồi mới rời đi.

Cái gọi là “Pháp Hội Thủy Lục”, là một loại nghi thức long trọng, nói đơn giản chính là vì siêu độ cho người chết, cầu phúc cho người sống.

Do có nhiều sự cố thảm khốc quy mô lớn xảy ra ở Trung Quốc trong năm nay, hiệp hội ở Cam Châu đã đề xuất khởi động lại Pháp Hội Thủy Lục, vì vong linh siêu độ, vì chúng sinh cầu phúc, cầu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Pháp Vân tự sở dĩ sửa chữa lại tịnh xá ở hậu viện, cũng là để cung cấp chỗ ở cho các nhà sư đến từ các ngôi chùa khác.

Lâm Hiểu Ba mặc dù không hiểu những chuyện này, nhưng ông ngoại của anh ta vừa mới qua đời không lâu, cho nên anh ta cũng muốn tham gia, còn đặc biệt quyên góp nhiều tiền hương hỏa.

Mấy người không giúp được những công việc trong buổi lễ, nhưng những ngày này các nhà sư tương đối bận rộn, vì vậy bọn họ có thể giúp đỡ những việc vặt vãnh khác, chẳng hạn như quét sân.

Hứa Trăn rất ngại khi nghĩ tới việc Lâm Hiểu Ba chi tiền nhưng lại để anh ta quét sân.

Nhưng thấy Lâm thí chủ làm không biết mệt, mỗi ngày vui vẻ, hần cũng không nói thêm gì nữa.

Được rồi, thí chủ vui vẻ là được.

Vài ngày sau, Hứa Trăn còn phát hiện ra rằng những người trong ngành giải trí còn quan tâm đến buổi lễ chúc phúc này hơn những người bình thường.

Bởi vì cha của Thái tổng đã qua đời mấy năm trước, Hứa Trăn vốn nghĩ có nên giúp ông ấy tụng kinh cầu phúc hay không, kết quả, Thái tổng nghe nói chuyện này, không chỉ muốn tự mình lại đây, còn tiện thể dẫn theo một nhóm người trong giới đến đây.

Hai cha con Từ Hãn và Từ Hạo Vũ của Hoàn Ngu trước tiên hỏi hần vị trí tịnh xá; Trần Chính Hào hỏi hần khi nào diễn ra

Pháp Hội, cũng nói muốn tới đây, đi cùng với tổng giám đốc Hồ Vệ Quốc, phó tổng Bành Tư Nguyên cũng tỏ ý muốn tới đây, tiểu đoàn đội « Thất Cô » liền tụ họp lại lần nữa.

Chuyện khiến Hứa Trăn kinh ngạc nhất là, đạo diễn Từ Văn Quang của « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » không biết nghe ai nói chuyện này, cũng lén lút chạy tới Pháp Vân tự trước một ngày pháp hội diễn ra, khiến Hứa Trăn và Lâm Hiểu Ba không hiểu sao căng thẳng, cảm giác như đang lười biếng nhưng bị lãnh đạo tự mình lại đây tra xét.

Không phải chúng tôi không có chuẩn bị cho bộ phim đâu...

Tôi đang viết tiểu sử của nhân vật, cũng đang tìm kiếm trạng thái của nhân vật, vẫn luôn rất cố gắng mà!

Ngày 23 tháng 10, đêm trước Pháp Hội Thủy Lục, Hứa Trăn đã kiểm tra sơ bộ danh sách những người trong ngành đến tham gia, danh sách trước mặt khiến hắn cảm thấy tê cả da đầu.

Tổng giám đốc Từ Hãn của Hoàn Ngu, tổng giám đốc Hồ Vệ Quốc của Hoa Ảnh, đại đạo diễn Từ Văn Quang, chủ tịch Thái Thực Tiễn của Lang Gia Các, tân ảnh đế Trần Chính Hào, diễn viên đang nổi danh Từ Hạo Vũ, Lâm Hiểu Ba...

Những người không biết chắc sẽ nghĩ trong giới đã xảy ra chuyện lớn gì.

Đội hình khách mời của các buổi lễ nhỏ bình thường, tiệc tối nhỏ chắc chắn không thể so sánh với danh sách này.

Hứa Trăn không biết liệu những người này có thực sự quan tâm đến buổi lễ ban phước hay không, hay bọn họ đến đây vì nể mặt mình.

Nói tóm lại, hắn có chút kinh sợ, đành phải nghiêm túc lên kế hoạch cẩn thận mọi vấn đề như đưa đón, ăn ở, hành trình một cách chi tiết và sắp xếp thật hợp lý, để ai đến đây cũng được vui vẻ và hạnh phúc, không để lại bất kỳ sự nuối tiếc nào.

...

Nhưng vào lúc này, ở một nơi mà Hứa Trăn và những người khác không biết, có một người nào đó trong ngành đã mua vé

máy bay đến trước huyện Phong Cốc, Cam châu, muốn tham gia buổi lễ Pháp Hội Thủy Lục này.

Người này tên là Dương Nhất Phàm, năm nay 30 tuổi, là một diễn viên tuyến 18 không quá nổi tiếng.

Xét về quan hệ, hắn ta tốt nghiệp khoa kinh kịch Trung Quốc, hơn Tống Úc hai tuổi, có thể coi là sư huynh của Hứa Trăn.

Nhưng với thân phận vô danh hiện tại của Dương Nhất Phàm trong ngành, tất nhiên hắn ta không liên quan gì đến Hứa Trăn, người đang nổi tiếng trong giới.

Hắn ta tới tham gia Pháp Hội, chỉ là hành động tự phát mà thôi.

Mấy năm gần đây Dương Nhất Phàm rất chán nản.

Hắn khó khăn lắm mới thành công thi đậu vào khoa kinh kịch Trung Quốc, các phương diện chắc chắn sẽ không kém.

Dương Nhất Phàm không quá đẹp trai, cũng không quá cao, nhưng hắn ta có lông mày rậm và đôi mắt to, lại có khí chất “láu cá”, là một vẻ ngoài điển hình của nhân vật phản diện.

Theo lời của giáo viên, thoát nhìn hắn trông giống như một “diễn viên ưu tú”, trời sinh để trở thành diễn viên.

Cũng chính vì vậy mà trước khi tốt nghiệp, Dương Nhất Phàm được rất nhiều đoàn phim ưu ái, tham gia rất nhiều phim điện ảnh và truyền hình, tương lai vô cùng xán lạn.

Nhưng thật không may, Dương Nhất Phàm, trẻ tuổi và phù phiếm, đã vô tình làm mất lòng ai đó, dẫn đến tương lai tươi sáng của hắn đi thẳng vào ngõ cụt.

Các vai diễn đã thỏa thuận bị thay đổi, bị hủy hết các hợp đồng đã ký, buổi thử giọng cũng bị trực tiếp từ chối...

Chương 885: Diễn Viên Tuyến 18

Sau vài năm, Dương Nhất Phàm, người lúc trước có đầy tham vọng, đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng hắn vẫn không thể tiến lên.

Đặc biệt là năm nay, cha hắt qua đời, người bạn gái gắn bó nhiều năm cũng chia tay, trong cơn tuyệt vọng, Dương Nhất Phàm đã từng muốn tự sát.

Lúc này tình cờ nhìn thấy hoạt động này, nghe nói Cam Châu sắp tổ chức buổi lễ Pháp Hội Thủy Lục, vì thế Dương Nhất Phàm vội vàng chạy tới đây.

Nếu đã sống trong thống khổ, vậy thì thà cạo đầu xuất gia, làm bạn với Thanh Đăng cổ Phật, sống nốt quãng đời còn lại.

Vào ngày 24 tháng 10, hắt đến Pháp Vân tự ở huyện Phong Cốc, từ xa hắt đã thấy những người hành hương tụ tập ở khu vực xung quanh, đám đông chen chúc với nhau.

Là một diễn viên, Dương Nhất Phàm vô thức đeo kính râm che mặt, để không bị người khác nhận ra, gây ra những rắc rối không cần thiết.

“Ừ!”

Nhưng mới đi được vài bước, một anh chàng cao to khỏe mạnh bên cạnh đẩy mạnh Dương Nhất Phàm, trực tiếp giẫm nứt kính râm của anh ta.

“Xin lỗi xin lỗi.....”

Người đàn ông nọ thấy mình đụng phải người nào đó, vội vàng giúp anh ta nhặt chiếc kính dưới đất lên, vỗ nhẹ vào mấy chỗ nứt, áy náy nói: “Bị vỡ rồi sao?”

“Cậu xem, vỡ rồi thì tôi sẽ bồi thường...”

Người đàn ông vừa mới nói vài câu, khi nhìn thấy bộ dạng của Dương Nhất Phàm, anh ta kinh ngạc một lúc.

Dương Nhất Phàm còn tưởng rằng anh ta nhận ra mình, cười xấu hổ, vừa định nói vài câu, lại nghe thấy người đụng phải mình nói: “Người anh em, mắt cậu... to thật đấy.”

Dương Nhất Phàm: “...”

Haiz! Tôi biết mà!

Tôi biết tôi có đôi mắt to, anh không cần phải nhắc nhở tôi thế đâu! !

Anh ta tức giận lau kính, lại đeo lên mặt, tâm tình chán nản, lại phát hiện một cô gái đang ngơ ngác nhìn anh ta cách đó không xa đang.

Dương Nhất Phàm nhướn mày.

Hửm? Có người nhận ra tôi rồi sao?

Nhưng lúc này cô gái lại ngượng ngùng nói: “Anh à, xin hỏi anh đeo kính hiệu gì vậy?”

“Trông mặt nhỏ quá!”

Cô gái bên cạnh cũng gật đầu nói: “Kiểu kính này hình như giống với kiểu kính trước đây Tống Úc đeo, tôi cũng không tìm được!”

“Xin lỗi, anh mua nó ở cửa hàng hay trên mạng? Anh có link không?”

Dương Nhất Phàm: “...”

Cô có muốn tự mình hỏi Tống Úc không?

Tôi có thông tin liên lạc của anh ấy đây!

Trong showbiz không thiếu nghệ sĩ nhưng rất ít người được khán giả nhớ mặt.

Dương Nhất Phàm xuất đạo tám năm, tham gia không dưới 30 bộ phim điện ảnh và truyền hình, nhưng bây giờ hần đang chen chúc trước cửa ngôi đền Pháp Vân tự đông đúc, khuôn mặt của hần hoàn toàn lộ ra ngoài, nhưng không một ai nhận ra anh ta.

Dương Nhất Phàm cảm thấy rất đau lòng.

Tất nhiên, có một số nguyên nhân khách quan cho việc này: Rất ít người đến tham gia Pháp Hội Thủy Lục quen thuộc với các nghệ sĩ trong showbiz.

Những nghệ sĩ mà những người này có thể nhận ra chỉ là những người nổi tiếng đã thành danh thế hệ trước, những nghệ sĩ chạm tay có thể bỗng đang được yêu thích nhất, những người được gọi là nghệ sĩ có “độ quốc dân” vô cùng cao, về phần nhân vật phụ vạn năm như đồng chí Dương Nhất Phàm... hần là ai vậy?

Sau khi phát hiện ra sự thật này, hắn dứt khoát không đeo kính râm nữa, xụ mặt đi theo đám đông di chuyển dần dần về phía ngôi đền.

Sau đó, thực sự không ai nhận ra hắn cả.

Dương • tuyến mười tám • Nhất Phàm chịu một vạn điểm sát thương, càng củng cố mong muốn trở thành người xuất gia của mình.

...

Tới gần giữa trưa, Dương Nhất Phàm rốt cuộc chen đến trước cửa Pháp Vân tự.

Hắn vừa muốn đi vào, lại phát hiện rất nhiều người cũng không có trực tiếp tiến vào trong chùa, mà là xếp thành một hàng dài trước lều hóng mát phía tây ở cửa chùa.

Vài nhà sư mặc áo xám với mái tóc ngắn và đeo khẩu trang đang đứng trong chòi hóng mát, đang bận rộn phân phát thức ăn cho những người hành hương đang xếp hàng.

Bên cạnh lều là một tấm biển lớn ghi: “Cháo loãng miễn phí, cơm chay 5 tệ”.

Dương Nhất Phàm lập tức hiểu rõ.

Nhìn những nhà sư dùng những chiếc muôi lớn múc cháo cho khách hành hương từ trong những hộp giữ ấm inox, hắn không hiểu sao cảm thấy hơi giống cảnh phát cháo trong phim truyền hình, có chút buồn cười.

Vừa khéo đang đói bụng, Dương Nhất Phàm thế là cũng bước tới xếp hàng.

Tuy nhiên, sau khi xếp hàng không lâu thì thấy phóng viên từ đài truyền hình địa phương, tay cầm máy quay, micrô và các thiết bị khác, đi về phía hắn, như thể họ muốn thực hiện phỏng vấn ngẫu nhiên.

“Tiên sinh, xin lỗi vì đã quấy rầy!”

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi bước tới chỗ bên cạnh Dương Nhất Phàm, mỉm cười đưa micro về phía hắn.

Dương Nhất Phàm hiện tại đã thích ứng với thân phận “khách hành hương giáp”, đang định bình tĩnh trả lời các câu hỏi,

không ngờ phóng viên lại hỏi: “Xin hỏi, anh có phải là diễn viên không?”

Hắn kinh ngạc một chút, một lát sau, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hai mắt của người phóng viên sáng lên, hưng phấn nói: “Ui, chẳng trách tôi nhìn anh rất quen mắt!”

“Có phải anh đã từng thủ vai một trong các thổ phỉ ở núi Nhị Long trong phim « Sấm Quan Đông » đúng không?”

Dương Nhất Phàm vui vẻ gật đầu, nói: “Đúng, vai diễn của tôi là lão Bát.”

Người phóng viên cười rạng rỡ nói: “Ha ha, tôi quên mất anh diễn vai gì, tôi chỉ nhớ lúc đó Truyền Võ có một trận đánh nhau kịch liệt ở núi Nhị Long, anh chính là người bị Truyền Võ ném qua vai.”

Dương Nhất Phàm: “...”

Cám ơn, hành động đó không được gọi là “ném qua vai”, mà gọi là “khóa vai”.

Chương 886: Là Hắn! !

Phóng viên nhiệt tình nói: “Tôi nhớ rồi, anh cũng tham gia bộ phim truyền hình võ hiệp « Bích Huyết Kiếm » đúng không?”

Dương Nhất Phàm cười khẽ nói: “Tôi chỉ đóng một vai diễn nhỏ thôi, không đáng nhắc tới, cám ơn anh còn nhớ.”

Phóng viên cười nói: “Ồ, vai diễn không nhỏ đâu, tôi rất thích cách diễn xuất tuyệt vời của anh trong « Bích Huyết Kiếm »!”

“Khi xem đến đoạn tại thọ yến ở Ôn gia, Hạ Tuyết Di mở thọ lễ ra, lộ ra đầu của Ôn lão lục, tôi bị vẻ mặt góm ghiếc máu me, biểu cảm dữ tợn chết không nhắm mắt đó làm sợ chết khiếp!”

“Không nghĩ tới, ‘Ôn lão lục’ ở ngoài đời lại là một anh chàng đẹp trai tỏa nắng như vậy!”

“Diễn viên hi sinh vì vai diễn, thật sự khiến người khác vô cùng khâm phục!”

Dương Nhất Phàm: "... Cảm ơn, cảm ơn vì đã khích lệ, anh cũng rất đẹp trai."

Hiếm khi phóng viên bắt gặp "người nổi tiếng" trong đám đông, dù không biết tên người này nhưng vẫn trò chuyện vui vẻ với anh ta rất lâu.

"Hứa Trăn đến từ Phong Cốc, là đồng hương của chúng tôi, người dân ở đây rất thích xem phim truyền hình của cậu ta."

Phóng viên cười nói: "Nước ở Phong cốc của chúng tôi nuôi sống con người."

"Lũng thượng tiêu Giang nam, khí hậu dễ chịu, nước suối trong vắt, người nơi này da dẻ bình thường trắng trẻo, được xưng là 'búp bê trắng nõn'."

Vừa nói vừa quẹo rũ vuốt tóc mái của mình, cười đắc ý nói: "Dáng vẻ của Hứa Trăn rất điển hình ở nơi này."

"Khi tôi học đại học ở bên ngoài, một số bạn học còn nói tôi trông hơi giống Hứa Trăn đấy, haha."

Nghe vậy, Dương Nhất Phàm lặng lẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn đối phương, nhưng không nói gì.

Một anh chàng da trắng, đáng tiếc mặt hơi to...

So với Hứa Trăn, ngoại hình của anh còn kém tối thiểu gấp trăm lần so với tôi.

"Đúng rồi, anh chắc là có quen biết với Hứa Trăn đúng không?" Phóng viên hỏi nói, "Dù sao anh cũng đã từng hợp tác với cậu ta trong phim « Sấm Quan Đông » và « Bích Huyết Kiếm » mà."

Vài người hành hương xếp hàng lấy cháo xung quanh nghe thấy chủ đề này cũng thích thú, quan sát Dương Nhất Phàm hồi lâu, mồm năm miệng mười tán dương: "A, cái cậu này là diễn viên à?"

"Đã từng diễn với Hứa Trăn sao?"

"Lợi hại, lợi hại, thất lễ, thất lễ."

Dương Nhất Phàm cười xấu hổ, khoát tay nói: "Không không không, coi trọng tôi quá rồi."

“Hứa Trăn là đại minh tinh, tôi chỉ đóng vai phụ trong cùng đoàn làm phim, nhiều lắm thì tôi cũng chỉ xin chữ ký thôi, tôi nào dám kết bạn với cậu ấy.”

Nhìn vẻ mặt tán thưởng của những người xung quanh, lắng nghe bọn họ thảo luận, Dương Nhất Phàm cảm thấy hơi chua xót.

Trên thực tế, hắn đã hợp tác với Hứa Trăn không chỉ hai lần, nhưng những người này không quan tâm đến chuyện đó.

Trong ngành đồn đại khắp nơi, nói Hứa Trăn là thiên tài chọn kịch bản, sở dĩ có được như ngày hôm nay đều là nhờ kỹ năng chọn các kịch bản mang tính thách thức.

Đối với quan điểm này, Dương Nhất Phàm rất muốn đập bàn bác bỏ.

Lão tử cũng rất biết chọn kịch bản cơ mà!

Hơn nữa rất nhiều lần bọn họ chọn cùng một kịch bản!

Trong phim « Tuyệt Đại Song Kiều », cậu ta đóng vai Hoa Vô Khuyết, tôi đóng vai một trong mấy con khỉ bên trong “Thập Nhị Hành Tinh”;

Trong phim « Bích Huyết Kiếm », cậu ta đóng vai Hạ Tuyết Nghi, tôi đóng vai Ôn lão lục bị Hạ Tuyết Nghi xé thành tám mảnh;

Trong phim « Sấm Quan Đông », cậu ta đóng vai Chu Truyền Võ, tôi đóng vai cái thổ phỉ bị Chu Truyền Võ khóa vai quật ngã xuống đất;

Trong phim « Tam Quốc », cậu ta đóng vai thứ sử Giang Đông Chu Du, tôi đóng vai Phan Phụng, tướng quân bị Hoa Hùng “hâm rượu trăm Hoa Hùng” đâm chết...

Mẹ nó chứ!

Nghĩ tới đó chỉ muốn rơi nước mắt!

Có phải chỉ vì cậu ta chọn kịch bản hay hay không? Người ta không chỉ biết chọn kịch bản, mà còn đẹp trai, diễn xuất tốt, tài nguyên tốt, nhân phẩm tốt, chỗ nào cũng tốt!

Trở thành một diễn viên hàng đầu sao có thể dễ dàng như vậy chứ!

Năm ngoái, đoàn làm phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » công khai tuyển chọn diễn viên, Dương Nhất Phàm đã chuẩn bị rất kỹ trong thời gian dài, kết quả là mẹ nó thậm chí đạo diễn trông ra sao anh ta còn không biết.

Hứa Trăn trẻ tuổi đã có thể đóng vai Dương Tử Vinh, nhưng lão tử đã phần đầu hơn tám năm, chỉ được diễn vai thô phỉ mà thôi, không cho cơ hội nào khác!

Trong lúc tán gẫu, Dương Nhất Phàm đã đi tới trước lều.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn nhận một bát cháo loãng miễn phí, nhưng bây giờ trong lòng hắn tràn đầy đau buồn và phẫn nộ, hắn móc mạnh từ trong túi ra 15 tệ, hét lớn với nhà sư bán cơm trong lều: “Cho tôi 3 phần cơm chay!”

“Nhà sư” tóc ngắn mặc áo bào xám liếc anh ta một cái, bình tĩnh kéo khẩu trang lên, lấy 5 tệ trong tay hắn, thấp giọng nói: “Thí chủ, 5 tệ là đủ rồi, trả một phần tiền là được.”

Dương Nhất Phàm nghe vậy, chỉ cảm thấy giọng nói này có chút quen tai.

Nhìn kỹ lại thì hắn bắt gặp một đôi mắt vừa sâu vừa trong.

Bốn mắt nhìn nhau, Dương Nhất Phàm sửng sốt.

Ế... người này...

Sao giống cái người quật ngã mình, xé mình thành tám mảnh thế? ?

Chương 887: Hội Đại Lão

Dương Nhất Phàm nhìn vị “sư thầy” trước mặt, ngu ngơ mất vài giây.

Người này là... Hứa Trăn sao?

Mẹ nó thật là Hứa Trăn hả?

Nhắc Chu Du thì Chu Du liền đến? ?

Hứa Trăn phía đối diện thấy biểu tình của anh ta, mỉm cười, xới cho anh ta một hộp đầy cơm chay, thêm một cái bánh bao, ngữ khí ôn hòa nói: “Thí chủ, như vậy đủ chưa?”

“Một cháo một cơm, không dễ gì có được, chớ lãng phí.”

Dương Nhất Phàm vô thức nhận lấy hộp cơm từ tay hắn, nghe thấy giọng nói lạnh nhạt xuất trần của Hứa Trăn, mặc dù anh ta rất sốc nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, anh ta cũng dần bình tĩnh trở lại.

Dù sao, huyện Phong Cốc là quê nhà của Hứa Trăn.

Pháp Hội Thủy Lục được tổ chức ở quê hương, hắn, một đại minh tinh, trở về quyên góp chút tiền, làm từ thiện, chẳng phải hợp tình hợp lý sao?

Chỉ là đối với loại hoạt động công ích này, thế mà hắn không tuyên truyền quảng bá, hành động khiêm tốn như vậy, khiến người ta càng thêm kính nể.

“Đã lấy đồ ăn, mời anh qua bên kia dùng cơm chay.”

Lúc này, một “sư thầy” khác trong lều đưa cho anh ta một đôi đũa, chỉ vào chiếc bàn dài bên tường cách đó không xa.

Dương Nhất Phàm nhận lấy đôi đũa, đang định rời đi thì vô ý liếc nhìn người này, lại thấy anh ta có lông mày rậm, ánh mắt sáng trong.

Mẹ nó... Tổng Úc!

Cảnh tượng này không hợp lý chút nào! !

Dương Nhất Phàm vừa mới bình tĩnh lại đột nhiên sục đổ lần nữa.

Anh ta không quen Hứa Trăn, nhưng có chút giao tình với Tổng Úc.

Thấy đối phương nháy mắt ra hiệu im lặng với mình, Dương Nhất Phàm chỉ còn cách nuốt mấy tiếng chửi thề xuống bụng, bộc lộ kỹ năng diễn xuất được mài giũa qua nhiều năm của mình, cố hết sức giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Những người khách hành hương ở phía sau vẫn đang chờ lấy cơm, vì vậy anh ta không ở lâu, đỡ lấy hộp cơm đi đến bên cạnh chiếc bàn dài.

Nhóm phóng viên bên cạnh kiên trì bám theo anh ta cùng qua đó, tiếp tục phỏng vấn anh ta.

“Kế tiếp anh muốn quay tác phẩm gì?” Phóng viên đưa micro về phía anh ta, cười hỏi: “Tiết lộ chút ít cho chúng tôi được không?”

Dương • không có phim để quay • Nhất Phàm rất muốn nói, trong lều hóng mát kia có hai tôn đại phật thì cậu không phỏng vấn, còn muốn phỏng vấn tôi.

Đây chính là hữu duyên thiên lý nam tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng đúng không?

Chẳng trách tháng này cậu không có tiền thưởng!

Anh ta vừa định tìm chỗ ngồi xuống, liền thấy một “su thầy” trẻ tuổi dáng người cao lớn, ánh mắt sắc bén vội vàng chạy tới, giật lấy chiếc khăn trắng trên vai, tay chân lanh lẹ giúp anh ta lau cái bàn trước mặt.

“Thí chủ, mời ngồi, tôi vừa mới dọn dẹp sạch sẽ rồi.” Su thầy vắt cái khăn qua vai, lui về phía sau hai bước, ân cần nói.

Dương Nhất Phàm nhìn vào mắt người đàn ông này, bước chân của anh ta lại khựng lại.

Anh ta quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Trăn phía sau, lại liên tưởng đến các loại quan hệ giao thiệp của Hứa Trăn...

Tên tiểu nhị tựa như “hòa thượng” này, sao nhìn giống Từ Hạo Vũ thế nhỉ? ?

Bây giờ người bán cơm trước cửa chùa đều cao như vậy sao?

Sao giống tên diễn viên tuyến một kia vậy nhỉ? ?

Dương Nhất Phàm dựng tóc gáy, anh ta nhìn trái nhìn phải, lập tức dán mắt vào một người khác trong lều.

Chỉ thấy người này không tham gia xới cơm mà ngồi trên chiếc ghế đầu nhựa trong góc.

Y mặc một bộ trường sam màu đen trịnh trọng, cúi đầu, lặng lẽ đếm tiền lẻ trong hộp.

Không nhanh không chậm, mây trôi nước chảy, y đang đếm tiền lẻ mà lại cảm thấy như y đang đếm tài vật trên bảo vậy.

... Mẹ kiếp người này không lẽ là Trần Chính Hào sao? ?

Không chỉ có tuyến một, còn có Ảnh đế đại nhân!

“Dương tiên sinh, anh nhìn cái gì đấy?”

Nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của Dương Nhất Phàm, nhóm phóng viên xung quanh tò mò hỏi.

Dương Nhất Phàm khẽ mở miệng, ấp úng nói: “Cái kia, à...”

Anh ta sợ mình sẽ vô tình làm ra hành động không thích hợp nào đó, đặc biệt với nhóm đại lão này, lúc này tâm trạng đang vô cùng căng thẳng.

Anh ta vô thức nâng bát cháo trong tay lên, “ừng ực ừng ực” húp hai ngụm, hai mắt sáng ngời có thần nói: “Cơm chay của Pháp Vân tự thật là đủ cả sắc lẫn vị!”

“5 tệ mà ăn no thật đấy, thực sự quá lương thiện! Tôi còn muốn ăn thêm bát nữa!”

Phóng viên: “...”

Sao người này đột nhiên mất trí vậy? ?

...

Một lúc sau, thấy làn sóng người hành hương này đã vào chùa, Hứa Trăn liền giao công việc đang làm cho người khác, chạy đi tìm Dương Nhất Phàm.

Hắn không ngờ rằng có người trong ngành ngoài ý muốn đến tham gia Pháp Hội.

Hắn còn đang bán cơm thì đã nghe thấy tiếng nói náo nhiệt ở đó, sợ đại ca này vô tình vạch trần mình và những người khác nên chủ động đưa mắt nhìn anh ta, ra hiệu anh ta im lặng.

Cũng may, vị đại ca này là người thông minh, không hề nói gì, thậm chí còn nói nhăng nói cuội giúp chuyển dời sự chú ý của nhóm phóng viên, Hứa Trăn không khỏi vô cùng cảm kích.

Hơn mười hai giờ trưa, cả hai hẹn gặp nhau ở một góc sân sau trong Pháp Vân tự.

“Ừm, xin lỗi đã làm phiền...”

Dương Nhất Phàm len lén nhìn bộ quần áo nhà sư hơi cũ của Hứa Trăn, cảm thấy không hề bất ổn chút nào, cùng với thái độ lạnh nhạt xuất trần của hắn, xấu hổ nói: “Mọi người đang tham gia hoạt động công ích sao?”

Hứa Trăn vừa định trả lời thì một chú tiểu trẻ tuổi chạy tới, tò mò nhìn hai người bọn họ, nói: “Thủ Chân sư huynh, Liễu Nhiên sư bá gọi huynh đến Ngũ Quan Đường ăn cơm chay!”

Hứa Trăn khẽ gật đầu nói: “Làm phiền sư đệ giúp tôi nói một tiếng, Thủ Chân còn có một số việc phạm tục cần giải quyết, hôm nay ta sẽ không đi Ngũ Quan Đường.”

Dương Nhất Phàm:... Thủ Chân?

Mẹ kiếp thế mà cậu ta còn có pháp hiệu? !

Cậu ta rốt cuộc là tới đây làm công ích hay là đã xuất gia ở đây? ?

Chương 888: Muốn Quy Y? ?

Một lúc sau, chờ chú tiểu chạy xa, Hứa Trăn quay lại, nhìn về mặt ngõ ngác của Dương Nhất Phàm, khẽ mỉm cười, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Khiến Dương sư huynh chê cười.”

“Khi còn nhỏ, tôi đã học tập hai năm ở Học viện Phật giáo, vì vậy tôi rất quen thuộc với các sư thầy ở đây.”

Vừa nói, hắn vừa quay đầu nhìn về phía cửa chùa, nói: “Hôm nay là Pháp Hội Thủy Lục, rất nhiều bằng hữu trong giới đến tham gia.”

“Mọi người chỉ muốn âm thầm cầu nguyện, không muốn bị đưa tin, hi vọng Dương sư huynh đừng nói chuyện này với người khác.”

Dương Nhất Phàm lúc này bị một loạt tin tức khiến anh ta choáng váng, anh ta sững sốt một hồi, sau đó mới nói: “Được rồi, cậu yên tâm, tôi, tôi nhất định sẽ không nói với ai đâu...”

Hứa Trăn nói: “Đây là lần đầu tiên Dương sư huynh tới tham gia Pháp Hội Thủy Lục sao?”

“Anh muốn cầu chuyện gì, muốn đi tế đàn nào? Tôi có thể giới thiệu cho anh.”

Dương Nhất Phàm nghe nói như thế, thần sắc lập tức chán nản.

Anh ta do dự nửa ngày, rốt cuộc vẫn mở miệng nói: “Tôi có chút hiểu biết về Pháp Hội, thực ra tôi muốn tư vấn làm cách nào để xuất gia.”

“Vừa khéo muốn hỏi Hứa sư đệ, nơi nào chịu trách nhiệm cạo đầu đi tu?”

Hứa Trăn nghe vậy thì sững sờ, nói: “Dương sư huynh muốn quy y?”

Dương Nhất Phàm đến đây chính là vì chuyện này, anh ta dứt khoát không che giấu nữa, vẻ mặt chán nản kể về những trải nghiệm khó khăn của mình trong những năm qua, bày tỏ rằng anh ta sống không còn gì lý tưởng, một lòng muốn thoát khỏi hồng trần.

Sau khi Hứa Trăn nghe những lời này, mặc dù rất đồng tình, nhưng về nguyên tắc, hắn vẫn không ủng hộ những người xuất gia vì muốn thoát khỏi hồng trần.

Sau khi ôn hòa khuyên nhủ một lúc, thấy Dương Nhất Phàm rõ ràng có biểu hiện chán nản, sợ rằng anh ta sẽ làm điều gì đó tội tệ hơn, chỉ phải tạm thời đưa anh ta đến gặp Liễu Không thiền sư, người phụ trách việc quy y.

Nhưng mà, Liễu Không nhìn Dương Nhất Phàm từ trên xuống dưới, ông không giúp anh ta làm thủ tục, mà nói: “Nếu Dương thí chủ nhất quyết muốn quy y, bản tăng có thể viết một bức thư, thí chủ mang nó đi tới Pháp Nghiêm tự gần đây, đến đó đề thụ giới.”

Dương Nhất Phàm hỏi: “Vì sao không phải ở Pháp Vân tự?”

“Này...” Liễu Không có chút khó xử nhìn Dương Nhất Phàm, uyển chuyển nói, “Pháp Vân tự có một vài yêu cầu đặc biệt, có thể không phù hợp với Dương thí chủ.”

Dương Nhất Phàm khó hiểu hỏi: “Vì sao không phù hợp? Thực ra, khi tôi vừa mới bước vào, dáng vẻ trang nghiêm của nơi này khiến tôi cảm thấy yên bình cả về thể chất lẫn tinh thần, rất có hảo cảm với nơi này.”

Bị anh ta liên tục chất vấn, Liễu Không hòa thượng không còn cách nào khác bộc lộ vẻ mặt từ bi niệm Phật, nói: “A di đà Phật, trong lòng có Phật, khắp nơi đều là mảnh đất thanh tịnh, Dương thí chủ sao phải cố chấp chọn chùa này chùa kia.”

“Pháp Vân tự là nơi bồi dưỡng đệ tử, bình thường chỉ nhận đệ tử có tướng mạo ôn hòa thân thiện, Dương thí chủ có lệ khí rất nặng, chỉ sợ không phù hợp.”

Dương Nhất Phàm: “...”

A ——!

Không chỉ quay phim không được gặp mặt đạo diễn, đi xuất gia thế mà cũng bị từ chối!

Đời tôi bạc bẽo quá, bạc bẽo quá đi mất thôi! !!

“Ô ô ô...”

Sau khi rời khỏi phòng thiền của Liễu Không đại sư, đôi mắt của đại lão gia Dương Nhất Phàm đỏ bừng, thế mà lập tức bật khóc.

Cho dù Hứa Trăn có giải thích với anh ta như thế nào, Pháp Vân tự bình thường chỉ thu nhận những đệ tử tốt nghiệp từ học viện Phật giáo của chùa, rất ít thu nhận người ngoài, ngay cả sư phụ Liễu Nhiên của mình cũng chỉ được ngụ tạm ở đây, Dương Nhất Phàm đều không thể kiếm được nước mắt.

Không còn lựa chọn nào khác, Hứa Trăn chỉ phải tạm thời đưa Dương Nhất Phàm đến tịnh xá ở hậu viện nghỉ ngơi, cố gắng xoa dịu cảm xúc của anh ta.

Hứa Trăn cảm thấy có lỗi với vị sư huynh này.

Mặc dù không phải nhắm vào anh ta, nhưng sự từ chối của Pháp Vân tự đã sát muối vào nỗi đau của Dương Nhất Phàm.

Anh ta muốn xuất gia vốn dĩ vì tâm lý của anh ta đã suy sụp, mắc chứng rối loạn căng thẳng sau khi thất bại trong buổi thử vai, vì vậy hoàn cảnh đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, trực tiếp tuyệt lộ.

Vì mối quan hệ với Tổng Úc, cùng với nhiều lần hợp tác, Hứa Trăn có một sự hiểu biết nhất định về Dương sư huynh của kinh kịch Trung Quốc này.

Kỹ năng diễn xuất tốt, vẻ ngoài rất được, cố gắng tiến bộ rất nhiều, nhưng không sao bứt phá được.

Trên thực tế, có rất nhiều diễn viên như vậy trong giới, tuy nhiên, Dương Nhất Phàm, với tư cách là một sinh viên hàng

đầu của Kinh kịch Trung Quốc, đã nếm trải sự nổi tiếng, chứng kiến những bạn học không giỏi bằng mình trong quá khứ trở nên nổi tiếng, vì vậy tâm lý của anh ta rất khó chấp nhận.

Nếu Hứa Trăn đã biết, vì đồng học, có thể giúp một tay.

Nhưng nói thật giao tình của hai người chưa đến mức đó, giúp đỡ người đói nhưng không giúp người nghèo.

Hắn vẫn hi vọng đối phương có thể điều chỉnh tâm lý, giữ vững tinh thần một lần nữa, tích cực, lạc quan đối mặt với cuộc sống của chính mình dù cho tương lai có ra sao.

...

“Dương sư huynh, đừng quá bi thương, ” Hứa Trăn cố gắng tìm từ nói, “Lo âu sẽ hại phổi, tức giận sẽ hại gan, có thể phát tiết cảm xúc vào lúc thích hợp, nhưng vẫn phải quan tâm sức khỏe của mình.”

Dương Nhất Phàm ngồi trong phòng dành cho khách trên lầu ba của tịnh xá, gục đầu xuống, ghen ngào nói: “Có cái gì mà phải quan tâm, tôi chỉ là một vũng bùn nhão không trát nổi tường, chăm sóc bản thân để làm gì chứ.”

Hứa Trăn thở dài, giúp anh ta rót một ly trà, nói: “Kỳ thật ngần ấy năm Dương sư huynh cũng không phải không gặp may, chỉ là thiếu cơ hội thôi.”

“Ba mươi tuổi, thanh niên trai tráng, lo gì không có tương lai?”

“Tôi biết một người, người nọ mới thực sự xui xẻo.”

Vừa nói, hắn vừa đặt ly trà vào tay Dương Nhất Phàm, thấy anh ta vẫn đang khóc nức nở, đành phải nói tiếp: “Tôi biết một người, tài nguyên cũng không tệ, vẫn luôn không thiếu vai diễn.”

“Anh ấy đóng vai phản diện nam số một trong bộ phim truyền hình đầu tiên anh ấy vào ngành, nhưng đã quay xong mà nhiều năm sau đều không bán, vẫn luôn bị áp đáy hòm.”

“Sau đó, bộ phim truyền hình thứ hai cuối cùng cũng ra mắt, nhưng mới phát sóng được vài tập, vai nam chính đã bị lan

truyền mấy tin tức tiêu cực, phim truyền hình bị thu hồi, nhân vật của anh ấy vẫn chưa xuất hiện.”

Chương 889: Lầy Độc Trị Độc

Thấy vẻ mặt của Dương Nhất Phàm, Hứa Trăn một đĩa trà bánh đẩy tới trước mặt anh ta, nói: “Sau bao nhiêu năm lẫn lộn như vậy, nhân tài này vô tình nổi tiếng nhờ một gameshow.”

“Kết quả là, mới trở nên nổi tiếng không bao lâu, công ty chế tác bộ phim đầu tay của anh ấy lợi dụng sự nổi tiếng của anh ấy để bán bộ phim áp đáy hòm dở tệ đó.”

Hứa Trăn buồn bã lắc đầu nói, “Tác phẩm đầu tay của anh ấy...”

“Cốt truyện thời nát, nhân vật tính cách ghê tởm, ngoại hình thì quê mùa, còn rất mập.”

“Sự nổi tiếng thật vất vả mới có được cuối cùng lại trở về điểm xuất phát chỉ sau một đêm, vì điều này, gameshow cho anh ấy cơ hội xoay người đã không gia hạn hợp đồng cho mùa tiếp theo nữa.”

Khi Hứa Trăn đang kể, liền phát hiện, Dương Nhất Phàm vừa mới vẫn khóc thút thít, đã ngừng khóc từ lúc nào không hay.

Dương Nhất Phàm ngơ ngác nhìn Hứa Trăn, lo lắng hỏi: “Người này bây giờ thế nào?”

Hứa Trăn thở dài, nói: “Còn có thể thế nào nữa, cắn răng gắng gượng thôi.”

“Mấy năm trước, anh ấy đã mua một căn hộ chung cư có thể chấp, nhà chưa hoàn thiện, còn phải trả nợ;”

“Mà cha anh ấy vài năm trước cùng một người bạn làm ăn bị lừa, nợ rất nhiều tiền, nếu anh ấy không cố gắng, nhà bọn họ lấy gì trả nợ?”

Dương Nhất Phàm nghe thấy vậy, lại cảm thấy xấu hổ và buồn bã.

Cảm giác đồng cảm này...

Trên đời vẫn còn người kém may mắn như vậy sao?

Nhìn thấy vẻ mặt chán nản của anh ta, Hứa Trăn cảm thấy hành động “lấy độc trị độc” của mình dường như đã có tác dụng, vội rên rỉ khi còn nóng kết luận: “Tôi không phải muốn nói cho anh biết người này xui xẻo như thế nào, tôi chỉ muốn nói rằng, một người kém may mắn, vẫn có động lực tiến bước, làm việc chăm chỉ, những người bình thường chúng ta sao lại không thể làm như thế?”

Hứa Trăn nghiêm túc nói: “Dương sư huynh, anh không phải kém may mắn.”

“Vảy vàng trong ao, gặp gió hóa rồng, anh chỉ thiếu một cơ hội chứng tỏ mình mà thôi.”

Dương Nhất Phàm do dự chốc lát, chần chờ nói: “Không phải câu bịa chuyện để lừa tôi chứ?”

Vừa nói, anh ta vừa vô thức cầm ly trà trên bàn lên nhấp một ngụm nhỏ.

Hứa Trăn bất đắc dĩ cười nói: “Tôi đoán anh có thể đoán được người này là ai.”

“Nhiều người trong giới biết chuyện của anh ấy, tôi cũng không cần phải nói dối.”

“Bởi vì chuyện này, các đạo diễn lớn thường không muốn mời anh ấy đóng phim, cho đến bây giờ, anh ấy chỉ có thể tham gia gameshow, đóng kịch truyền hình, ngay cả một vai diễn quần chúng trong phim cũng không cho anh ấy diễn.”

Dương Nhất Phàm im lặng.

Anh ta kỳ thật đại khái cũng đoán được Hứa Trăn nói tới ai, nhưng trước đây anh ta chưa nghĩ đến việc liên kết những chuyện này lại với nhau.

Dương Nhất Phàm bưng chén trà, chậm rãi bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống khung cảnh phía xa, lẩm bẩm nói: “Người này... anh ấy không đến Pháp Hội để cầu phúc sao?”

Hứa Trăn đi đến bên cạnh anh ta, vừa muốn lên tiếng, đã thấy trước tịnh xá có một bóng người cao gầy mặc áo cà sa màu xám, ôm một lò tàn hương, đang định đi đồ.

Đó là Quách Uy, “suy thần” mới được nhắc tới.

Hứa Trăn thấy thế, không khỏi mỉm cười, chỉ vào Quách Uy phía dưới, nhỏ giọng nói: “Tối rồi, anh ấy cùng tối với lãnh đạo công ty.”

“Lát nữa tôi có thể giới thiệu anh với anh ấy, anh hãy xem tin tức anh ấy thường đăng, rất tích cực, tràn đầy năng lượng, mỗi ngày không tập thể dục thì là nấu cơm, rất yên bình.”

Dương Nhất Phàm cúi đầu nhìn Quách Uy ở dưới lầu, thấp giọng nói: “Thật sự có người xui xẻo như vậy sao?”

Hứa Trăn chưa kịp trả lời, đột nhiên, một cơn gió thổi qua, tro hương từ trong lò bị thổi bay lên, che kín mặt Quách Uy.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...”

Ở tầng dưới, lớp tro hương dày đặc khiến Quách Uy ho đến mức không mở mắt ra được, không thẳng lưng nổi, ho đến mức chảy nước mắt.

Hai người trên lầu ngo ngác nhìn cảnh này, một lúc sau, Dương Nhất Phàm không đợi Hứa Trăn trả lời, thì thào tự nói: “Có đó.”

Hứa Trăn: “...”

Tôi, tôi không biết nên nói gì nữa.

...

Chiều hôm đó, đáng tiếc Hứa Trăn không ở lại Pháp Hội giúp đỡ mà phải đưa Quách Uy đến bệnh viện.

Nếu như đây là người bình thường, sắc mặt một chút cũng không sao, còn vị gia này...

Đến lúc đường hô hấp lây nhiễm, nhiễm trùng, sinh mủ, vậy thì rắc rối to rồi.

Sau khi Dương Nhất Phàm được Hứa Trăn an ủi, cảm xúc dần dần bình tĩnh lại.

Tuy rằng không thể trực tiếp tràn đầy năng lượng tích cực như “Quách tiên bối”, nhưng dù sao anh ta cũng không còn kêu gào muốn xuất gia.

Anh ta tìm được Tổng Úc, muốn làm một chuyện gì đó, hỗ trợ Pháp Hội.

Tổng Úc đương nhiên không từ chối.

Đúng lúc Hứa Trăn không ở đây, “khu vực chịu trách nhiệm vệ sinh” của hắn không có ai quét dọn.

Một người mạnh mẽ như Dương Nhất Phàm, có sức mạnh, lại không ai biết, không cần phải che giấu, lại còn làm việc tốt hơn Hứa Trăn nhiều!

Tối hôm đó, đạo diễn Từ Văn Quang âm thầm tham dự một nghi thức cầu phúc, vốn định nói với Hứa Trăn một tiếng, rồi đi trước, ai ngờ khi ông đến hậu viện, không nhìn thấy Hứa Trăn, nhưng lại thấy được một thanh niên lạ mặt.

Dương Nhất Phàm đang quét sân nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, nhìn thấy một vị lão gia tử tóc hoa râm, trông mắt không tự chủ co rụt lại.

Người này là...

Từ đạo? !

Chương 890: Tinh Thần Tỏa Sáng

Từ Văn Quang trông rất khác biệt, là đạo diễn hiếm hoi được công chúng nhớ mặt.

Hiện giờ mặc dù ông đã ngoài sáu mươi nhưng vẫn tràn đầy sức sống, đôi mắt sắc bén, lộ ra khí phách của thanh niên.

Dương Nhất Phàm vừa nhìn thấy Từ đạo, chỉ cảm thấy đầu óc “ong” một tiếng, cảm giác nhiệt huyết bành trướng trực tiếp trào thẳng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

Wow... vĩ!

Chùa vô song, chùa vô địch!

Lão tử mẹ nó lên bích lạc xuống hoàng tuyền, chuyển thế trọng sinh tám trăm lần, đều chưa hề mở mắt to như vậy đâu! !

Anh ta cầm chổi quét sân, ngơ ngác nhìn Từ Văn Quang hồi lâu, sau đó đột nhiên “bụp” một cái đứng thẳng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng hô: ” Từ đạo!”

“Ha ha ha...”

Từ Văn Quang bị anh ta chọc cười, quay đầu nhìn xung quanh, nói: “Hứa Trăn ở đâu?”

Dương Nhất Phàm cố hết sức để giữ vẻ mặt nghiêm túc, lắp bắp nói: “Hứa, Hứa... Trăn cậu ta, cậu ta đưa người đi bệnh viện, lúc này không ở trong chùa.”

“Ồ...” Từ Văn Quang gật đầu, nhìn thiếu niên đỏ mặt, cười nói: “Sao lại đỏ mặt?”

Dương Nhất Phàm buột miệng trả lời: “Tinh thần toả sáng!”

“Phụt...” Từ Văn Quang nhất thời không nhin được, cười ra tiếng.

Ông nhìn người thanh niên có vẻ ngoài hung dữ từ trên xuống dưới, đôi mắt ngu ngơ, không khỏi nhướn mày.

Người thanh niên này... trông rất thú vị.

Vẻ ngoài hung ác, nhưng đôi mắt lại có chút ngây thơ, là một nhân vật phản diện rất khiến người khác yêu thích.

Từ đạo đứng khoanh tay, nhìn tăng bào và tràng hạt trên người anh ta, thuận miệng hỏi: “Cậu là người tu hành vẫn để tóc trong chùa hay là bạn trong giới của Hứa Trăn?”

Dương Nhất Phàm:... Thật là đau lòng, loại nào tôi cũng không xứng!

Anh ta do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn không mặt dày bầu vú quan hệ với Hứa Trăn, cười uể oải nói: “Đều không phải, tôi chỉ là một người hành hương bình thường tình cờ đến tham dự Pháp Hội thôi.”

Dương Nhất Phàm rất xấu hổ nếu bầu vú quan hệ với Hứa Trăn, nhưng anh ta cũng không muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Nhìn Từ đạo ở ngay trước mặt, anh ta hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nói: “Từ đạo, xin lỗi đã quấy rầy ông, đoàn phim « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » của ông có cần diễn viên không? Vai diễn nào cũng được.”

Vừa nói, anh ta vừa tự giới thiệu bản thân, còn kể ngắn gọn về việc anh ta đã từng đến đoàn làm phim « Trí Thủ Uy Hổ Sơn »

thủ vai, nhưng tiếc là không gặp được đạo diễn, hy vọng Từ đạo có thể cho chính mình một cơ hội.

Từ Văn Quang đã thấy nhiều người trẻ tuổi như vậy, không hề cảm thấy phản cảm.

Tuy nhiên, ông đã đặt vé máy bay cho tối nay, phải nhanh xuống núi, vì vậy ông chỉ yêu cầu Dương Nhất Phàm nhớ một đoạn lời thoại, ông còn cho thông tin để liên lạc, nói nếu có nhân vật phù hợp thì ông sẽ liên lạc với anh ta.

...

Trên đường xuống núi, Từ Văn Quang gửi tin nhắn cho Hứa Trăn, nói ông có việc nên đi trước, sau khi vào đoàn thì sẽ liên lạc với hắn sau.

Cuối cùng, ông viết trong tin nhắn: “Vừa rồi tôi gặp một chàng trai trẻ ở Pháp Vân tự, cậu ta tên là Dương Nhất Phàm, cậu có biết cậu ta không?”

Rất nhanh, Hứa Trăn trả lời: “Có quen biết, anh ta là tiền bối của tôi trong trường Kinh kịch Trung Quốc, đã từng hợp tác nhiều lần, quan hệ rất tốt.”

Từ Văn Quang thấy câu trả lời này không khớp với những gì đã nghe từ Dương Nhất Phàm, chặc chặc hai tiếng, tiếp tục hỏi: “Diễn viên này như thế nào?”

Hứa Trăn trả lời: “Kỹ năng diễn xuất vững chắc, có tính dẻo dai, sẵn sàng chịu đựng gian khổ, là một diễn viên rất giỏi.”

“Từ đạo có nghĩ tới vai diễn thích hợp nào không? Tôi thấy Dương sư huynh không tồi đâu.”

Từ Văn Quang ngồi trên ghế sau của chiếc xe thương vụ, nhìn dòng chữ này, không khỏi bật cười.

Dương Nhất Phàm như thế nào thì chưa biết, nhưng đứa trẻ Hứa Trăn này lại rất tốt bụng.

Từ Văn Quang đang muốn hỏi đáp “được rồi”, nhưng Hứa Trăn lại thêm vào một câu đánh giá: “Còn rẻ nữa.”

“Ha ha ha ha ha...”

Từ đạo chỉ cảm thấy bốn chữ đơn giản và khiêm tốn này không hiểu sao lại điểm trúng huyết cườì của ông, khiến ông

suýt nữa cười ra tiếng vịt kêu.

...

Tối hôm đó, khi Hứa Trăn về đến Pháp Vân tự, phát hiện nhiều bạn bè của mình trong giới đều muốn rời đi.

Đạo diễn Từ Văn Quang lúc này đã ngồi máy bay về kinh đô, sau khi Hào ca và mấy lãnh đạo Hoa Ảnh nhìn thấy hắn, nói tạm biệt với hắn, đón xe đi huyện thành.

Hai cha con Từ Hãn và Từ Hạo Vũ muốn ở tịnh xá sau núi ngủ lại một đêm, sáng sớm hôm sau lại đi; Lâm Hiểu Ba vốn còn muốn ở đây thêm hai ngày, nhưng đã bị người đại diện của gã từ phương xa chạy tới cưỡng ép bắt đi vào buổi chiều.

Mặc dù Pháp Hội Thủy Lục sẽ kéo dài bảy ngày, nhưng nghệ sĩ trong showbiz đều tương đối bận rộn, đặc biệt là mấy nghệ sĩ đang nổi danh, thực sự không rảnh để tham dự hết Pháp Hội.

Nói cách khác, sau một buổi lễ Pháp Hội Thủy Lục vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ Tổng Úc, người đang mài mê xới đất ở hậu viện, chỉ còn lại có Quách Uy, người nhập viện ở bệnh viện huyện vì ngạt khói tro hương.

... Quách thí chủ xin nén bi thương, bản tăng sẽ thường xuyên đến thăm ngài.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Trăn không ngờ tới là nửa tháng sau, vào đầu tháng 11, Dương Nhất Phàm, người mà hắn gặp ở Pháp Hội ngày hôm đó, lại quay trở lại Pháp Vân tự.

Chỉ là lần này anh ta đến không phải để quy y, mà là để thực hiện lời hứa của mình.

Sau Pháp Hội Thủy Lục, Dương Nhất Phàm nhận được thông báo từ đoàn làm phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn », đi tới đó thử vai, đã thành công nhận được vai đứa lão Bát trong “Bát Đại Kim Cang” ở Uy Hồ sơn.

Mặc dù phân đoạn trong kịch bản không quá nhiều, nhưng có thể đóng một vai phụ quan trọng trong phim của Từ đạo chắc chắn là một cú hích lớn đối với sự nghiệp của Dương Nhất Phàm, Hứa Trăn cũng rất mừng cho anh ta.

Dương Nhất Phàm góp một số tiền hương hỏa lớn cho Pháp Vân tự, vô cùng biết ơn Hứa Trăn, cực kỳ kính phục.

Hứa Trăn không dám giành công, mình cũng không làm gì, chỉ đưa ra một vài nhận xét thích hợp khi Từ đạo hỏi thôi.

Có thể lọt vào mắt xanh của Từ đạo, trên thực tế, thực lực của bản thân Dương sư huynh rất xuất sắc, đánh giá của người khác cũng chỉ là dẹt hoa trên găm.

Chương 891: Ảnh Đế Lão Đại

Mà không lâu về sau, tin tức Dương Nhất Phàm bởi vì dâng hương mà nhận được vai diễn đã lan truyền trong phạm vi nhỏ trong giới.

Dù sao, có rất nhiều người tham dự Pháp Hội ở Pháp Vân Tự ngày hôm đó, không chỉ có nghệ sĩ, nhóm đạo diễn, mà còn có trợ lý, tài xế, quản lý của họ, v.v.

Khi mọi người trà dư tửu hậu nói về chuyện thú vị này, lúc bắt đầu là nói tên cá ướp muối Dương Nhất cuối cùng cũng có cơ hội xoay người, vạn năm khổ cực đóng vai phụ cuối cùng cũng gặp may.

Nhưng chẳng mấy chốc, một số người cẩn thận phát hiện ra quy luật: Dương Nhất Phàm và Hứa Trăn thực sự có một mối quan hệ sâu sắc.

Ví dụ, anh ta bị quật ngã trong « Sấm Quan Đông », bị chặt thành từng mảnh trong « Bích Huyết Kiếm », bị đánh đập dã man trong « Tuyệt Đại Song Kiều », v.v.

Tê...

Có khi nào bị Hứa Trăn đánh, thì sẽ có cơ hội xoay người? ?

Trong vòng vài ngày sau, một trào lưu huyền học kỳ lạ bắt đầu lan truyền rộng rãi trong giới, đặc biệt là trong giới diễn viên trẻ có kỹ năng diễn xuất không tốt:

Thắc mắc: Bộ phim tiếp theo của Hứa Trăn là gì?

Có diễn viên quần chúng nào bị hấn chém chết, bị hấn đá chết, bị hấn ngũ mã phanh thây hay không?

Lão tử hiện tại rất rảnh, muốn đóng một vai diễn khách mời nhỏ để rèn luyện kỹ năng một chút!

Ngày 10 tháng 11, Hứa Trăn tạm biệt sự phụ, từ Cam châu về kinh đô, kết thúc kỳ nghỉ dài gần một tháng ở Pháp Vân tự.

Mặc dù tuyết chưa rơi ở kinh đô, nhưng địa điểm quay phim thực sự của « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » là: Cánh rừng tuyết của thị trấn Đại Hải sớm đã bị tuyết bao phủ.

Ê- kíp của đoàn phim đã ở lại tỉnh Long Giang từ một tháng trước, đang làm các công việc chuẩn bị như dựng cảnh, vận chuyển vật liệu trong cánh rừng tuyết, các diễn viên cũng đã túc trực vào cuối tháng 11, liền chờ Từ đạo ra lệnh một tiếng, sẵn sàng khởi động máy bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, điều khiến Hứa Trăn và những người khác không nói nên lời là: Trận tuyết đầu tiên ở thủ đô năm nay đến muộn hơn bao giờ hết...

Đoàn làm phim không quay phim ở kinh đô, cũng không yêu cầu tuyết rơi dày đặc, chỉ cần bông tuyết nhỏ, bọn họ chỉ muốn tạo ra một bầu không khí sống động.

Nhưng mọi người trông ngóng trăng sao, chờ từ cuối tháng 11 đến giữa tháng 12, nhưng chẳng thấy bông tuyết nào rơi cả.

Khiến nhà sản xuất rất căng thẳng.

Chu kỳ quay phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » phải kéo dài ít nhất bốn tháng, thời gian của mùa tuyết có hạn, thời tiết không chờ đợi bất cứ ai.

Nếu không khởi động máy trong năm, bộ phim sẽ không thể hoàn thành trong năm nay.

Nhà sản xuất xin chỉ thị Từ đạo ba lần một ngày, hỏi ông khi nào mới có thể khởi động máy. Nếu thực sự không thể, bí mật bắt đầu quay phim trước rồi làm bù nghi thức khởi động máy sau cũng được, nhưng Từ Văn Quang nói gì đi nữa cũng không đồng ý.

Từng ngày trôi qua nhưng không hề có tuyết, cuối cùng đến giữa tháng 12, Từ đạo không chịu nổi áp lực, tuyên bố toàn bộ nhân viên vào đoàn, chuẩn bị khởi động máy.

Tuy nhiên, chỉ thị mà ông đưa ra không phải là tổ chức nghi thức khởi động máy dưới ánh nắng, mà là vung tay, đưa ra một quyết định khiến người khác ghen hòng nhìn trần trời:

Người, làm, ra, tuyết!

Dù thế nào đi chăng nữa, khi diễn ra buổi họp báo ra mắt phim, lão tử chắc chắn phải làm bông tuyết rơi trước máy quay của đoàn làm phim!

Tiêu số tiền mù quáng này, nhà sản xuất thiếu chút nữa khóc thét.

Ngày 19 tháng 12, buổi họp báo ra mắt phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » tổ chức khiêm tốn tại Cơ sở Điện ảnh và Truyền hình Tỉnh Quang ở ngoại ô phía bắc kinh đô.

Là một trong những nhân vật chính của bộ phim, Hứa Trăn cũng tham dự buổi họp báo ra mắt với đạo diễn Từ Văn Quang.

Mặc dù hẳn không tham gia đầu tư bộ phim này, nhưng đứng trên sân khấu được xây dựng tạm thời, nhìn tám cái máy tạo tuyết xung quanh thổi tiền “phù phù” ra ngoài... không, thổi bông tuyết, vẫn cảm thấy thực đau lòng.

Rốt cuộc, tuyết này không phải chỉ để cầu phúc sao?

Muốn cầu phúc, tôi có thể tụng kinh cho mọi người, tại sao phải cầu nệ hình thức?

Trong buổi họp báo, Từ Văn Quang nhìn những biểu cảm kỳ lạ trên khuôn mặt mọi người, chỉ làm như không nhìn thấy.

Trước khi lên đài, sắc mặt ông bình tĩnh cầm một nén hương, thấp giọng nói: “Mặc dù kinh đô không có tuyết rơi, nhưng mọi người nói có trùng hợp không? Hôm nay ở thôn Tuyết tuyết đã rơi dày đặc.”

“Trên trời rơi xuống tuyết lạnh, ngôi sao may mắn tỏa sáng rực rỡ, hãy nhìn đi, bộ phim của chúng ta nhất định sẽ nổi tiếng!”

Dứt lời, Từ Văn Quang cầm nén nhang lên, thản nhiên đi về phía bàn thờ, bước đi rất ưu nhã.

Nhưng mà, phía sau ông, người sản xuất « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » nhìn thấy ông đã đi xa, không kìm được trợn trắng mắt, thấp giọng lầm bầm nói: “Mấy người đoán xem, thôn Tuyết vì sao gọi là ‘thôn Tuyết’ hả?”

“Bởi vì có tuyết rơi mỗi ngày đó!”

“Phụt... Ha ha ha!”

Vừa nói xong, mọi người trong đoàn làm phim xung quanh đều cười đến run rẩy.

...

Mặc dù buổi họp báo ra mắt « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » ” tiêu tốn rất nhiều tiền, nhưng tổ chức lại khá là khiêm tốn.

Chỉ có các phóng viên của một số tờ báo và tạp chí chính thống được mời đến hiện trường, còn các phóng viên của các phương tiện truyền thông khác đều không được vào đây.

Không chỉ vậy, đoàn làm phim còn thả ra rất nhiều bom khói.

Từ Văn Quang đã mời rất nhiều bạn bè trong giới đến “giúp đỡ” trong buổi họp báo ra mắt, có tới sáu người trong số họ là Ảnh đế, Ảnh hậu, còn có vô số ngôi sao điện ảnh nổi tiếng quen thuộc với khán giả.

Nhưng trên thực tế, trừ Hứa Trăn, không ai trong số này là diễn viên trong phim.

Đoàn làm phim giữ kín dàn diễn viên thực sự của bộ phim, mặc dù người trong giới cũng có nghe nói, nhưng mấy người ngoài hầu như hoàn toàn không biết gì cả, đến cả vai diễn “Tọa Sơn Điêu” của Ảnh đế Lương Vũ Triết, chỉ có một số ít người biết, ngay cả các diễn viên trong đoàn cũng giữ bí mật.

Chương 892: Lừa Đảo! !!

“Tù đạo, ông có thể tiết lộ một chút về đội hình diễn viên của bộ phim này được không?”

Phóng viên của tờ báo chiều Tinh Quang liếc nhìn các diễn viên xung quanh, hào hứng hỏi Từ Văn Quang: “Những nhân vật chính như Tọa Sơn Điêu, Dương Tử Vinh, Thiếu Kiếm Ba là những ai?”

Từ Văn Quang thần bí nói: “Thật xin lỗi, dàn diễn viên còn chưa chính thức ký hợp đồng với đoàn phim, sau này có thể sẽ có thay đổi, hiện tại không tiện tiết lộ.”

Phóng viên lại nói: “Vậy xin hỏi Từ đạo, toàn bộ dàn diễn viên sẽ là dàn diễn viên Đông Bắc sao?”

“Xét cho cùng, đây là câu chuyện trấn áp thổ phỉ vùng Đông Bắc, nếu diễn viên có thể nói giọng vùng Đông Bắc, có thể sẽ khiến khán giả cảm thấy gần gũi hơn.”

“Ha ha...” Từ Văn Quang không khỏi mỉm cười, ngữ khí thoải mái nói: “Bạn đang nói gì vậy?”

“Học tiếng địa phương cho vai diễn là phẩm chất cơ bản của diễn viên, tôi không quan tâm quê quán của diễn viên.”

“Hơn nữa, phương ngữ Đông Bắc rất dễ học, hầu hết người bình thường đều dành một hoặc hai tháng để xem tiểu phẩm, có thể học được ra dáng ra hình, chứ đừng nói là diễn viên chuyên nghiệp.”

Từ Văn Quang nói, vẫy tay với Hứa Trăn gần đó, nói: “Tiểu Hứa, tới đây!”

“Nói cho cậu ta nghe một đoạn bằng phương ngữ Đông Bắc đi! !”

Hứa Trăn: “...”

Trước mặt phóng viên, hắn không thể ném thẻ diện của Từ đạo, vì vậy hắn chỉ còn cách đọc thuộc lòng một đoạn thoại của Dương Tử Vinh cho phóng viên nghe, làm hai người họ tấm tắc khen ngợi.

Hắn chính là người Cam châu, cố ý học phương ngữ Đông Bắc trong một khoảng thời gian trước khi vào đoàn.

Nhưng trên thực tế, trong dàn diễn viên « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » có 70% trở lên đều là người Đông Bắc.

Chính Từ đạo đã yêu cầu điều này, ông nói rằng câu chuyện trấn áp thổ phỉ ở Đông Bắc cần phải dùng diễn viên ở đó mới đủ tôn trọng.

Kết quả, trước câu hỏi của phóng viên, ông lại tự giấu mình.

Không thể không nói, đại đạo diễn xác thực không giống với người thường.

...

Cùng ngày diễn ra buổi họp báo ra mắt, tức là vào buổi chiều ngày 19, tin tức về việc buổi ra mắt của bộ phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » đã chi rất nhiều tiền để tạo ra “tuyệt đầu mùa” lãng mạn đã được tiết lộ trên mạng.

Khi cư dân mạng đọc tin tức này, nhiều người vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

Đây là năm nào, « Trí Thủ Uy Hồ Sơn »?

Còn là một bộ phim?

Hơn nữa còn là đạo diễn võ hiệp Từ Văn Quang chỉ đạo? ?

Toàn bộ đoàn phim tràn ngập bầu không khí kỳ quái và hỗn tạp, khiến người ta thoát nhìn có cảm giác đây sẽ là một bộ phim “ma thuật”, vô cùng nghi ngờ về chất lượng của bộ phim.

Những bộ phim chuyên thể kinh điển trong những năm gần đây hiếm khi thành công.

Mặc dù « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » là kinh điển trong kinh điển, nhưng thế hệ quen thuộc và cuồng nhiệt với bộ phim này phần lớn đều đã già, thị trường điện ảnh ngày nay đã là thiên hạ của giới trẻ.

Nhưng trùng hợp thay, vào thời điểm này, có khá nhiều cư dân mạng trẻ tuổi rất quen thuộc với « Trí Thủ Uy Hồ Sơn », thậm chí có thể ngâm nga vài câu.

Vì sao?

—— bởi vì “người trình diễn ở nhà vệ sinh”.

Rốt cuộc, không lâu sau giải Kim Kê, ai mà không thích nhìn diễn viên nổi tiếng ôm rổ trứng ngu ngốc hát trước cửa nhà vệ sinh cơ chứ.

Ngay cả những người hoàn toàn không có hứng thú với Kinh kịch, chắc chắn cũng bị tẩy não bởi câu nói “khí phách hiên ngang đi xuyên qua rừng, băng qua cánh đồng tuyết” của Hứa Trăn, vô tình học được một số câu hát kinh điển.

Có thể nói, Hứa Trăn đã có những cống hiến kinh điển không thể xóa nhòa trong việc quảng bá.

“Ha ha ha ha cười chết người, buổi họp báo ra mắt của phim « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » thế mà mời Hứa Trăn!”

Ngay khi cư dân mạng nhìn thấy tin tức về buổi họp báo, ngay lập tức chú ý đến “người trình diễn ở nhà vệ sinh” của bọn họ, cười phá lên như điên.

Ngay sau đó có người tò mò hỏi: “Từ đạo thật sự mời Hứa Trăn tham gia bộ phim này, hay là nhân cơ hội này để cộ nhiệt?”

“Chắc là cộ nhiệt đó, cậu nhìn hiện trường này đi, chắc chắn, bảy tám Ảnh đế, Ảnh hậu, rõ ràng là bom khói, bộ phim nào có thể có dàn diễn viên như vậy.”

“Hứa Trăn, cậu có bao giờ nghĩ tới, ba tháng trước cậu hát nhầm một đoạn “Đả hổ tranh hùng”, sẽ bị dùng làm tài liệu quảng cáo theo cách này chưa?”

“Cũng có khả năng là tham gia diễn, dù sao nếu có vai diễn, sau này khi phát sóng, meme ‘người trình diễn ở nhà vệ sinh’ có thể dùng tiếp được mà (đầu chó)”

“Hứa Trăn thủ vai gì vậy? Ai là người cuối cùng chết trong phim « Trí Thủ Uy Hổ Sơn »?”

“Để tôi nghĩ xem, Nhất Toát Mao, Loan Bình, Cao Ba, cùng với mấy người Kim Cang ở Trại Ngụy Hồ, vai nào thích hợp với Hứa Trăn nhất?”

“Liền không thể là Tọa Sơn Điều sao?”

“Tọa Sơn Điều không có khuyết điểm, tôi chỉ muốn hỏi ai diễn vai Điều vậy?”

“...”

Sự xuất hiện của Hứa Trăn tại buổi họp báo phim « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » ngay lập tức làm dấy lên cuộc thảo luận sôi nổi của cư dân mạng.

“Người trình diễn ở nhà vệ sinh” bị quên lãng đã được quay trở lại, khiến mức độ nổi tiếng của bộ phim « Trí Thủ Uy Hổ Sơn » tăng lên rất nhiều.

Nhiều cư dân mạng thậm chí còn để lại lời nhắn dưới tài khoản chính thức của bộ phim, xin cho Hứa Trăn đóng vai Dương Tử Vinh để mọi người có thể nghe toàn bộ ca khúc.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, bản thân Hứa Trăn cũng không có thời gian để phiên muộn vì mấy cái hot search trên mạng.

Ngày 20 tháng 12, ngày thứ hai sau buổi họp báo ra mắt, hân dầy tập thể dự buổi sáng như thường lệ, vừa ra khỏi cửa thì đã rất kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

—— Tuyết rơi rồi.

Tuyết đã rơi ở kinh đô.

5 giờ sáng, trời vẫn còn tối mịt, trên con đường nhỏ ngoài cửa sau khách sạn đã le lói vài ngọn đèn đường.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, một lớp tuyết mỏng rơi xuống đường, bông hoa, ngọn cây, trên mái nhà thấp phía xa đều biến thành một màu trắng xóa.

Hứa Trăn mặc một bộ đồ thể thao không quá dày, đứng trước cửa, ngơ ngác nhìn cảnh tuyết tuyết đẹp miễn phí bên ngoài, há hốc miệng.

Thật là lừa đảo mà! !

Chương 893: Không Bị Lấn Át

Vào sáng ngày 20, Từ Văn Quang, Hứa Trăn và những người khác lái xe đến sân bay, chuẩn bị đến địa điểm quay phim ngoại cảnh, chính thức bắt đầu quay phim.

Dọc theo đường đi, mọi người trên xe đều im lặng, bánh xe lăn trên lớp tuyết dày trên đường, phát ra âm thanh “cót két” vui tai.

Đoàn làm phim « Trí Thủ Uy Hồ Sơn » trở nên nổi tiếng.

Đêm hôm trước, mới vừa đưa tin rằng đã chi rất nhiều tiền để tạo ra một cảnh tuyết lãng mạn, sáng hôm sau tuyết đã rơi.

Và mặt quá nhanh khiến người ta không khỏi thắc mắc, phải chăng ê-kíp đã bàn bạc trước với lão thiên gia, tính toán lên sóng “lệch múi giờ” như vậy nhằm tạo đề tài cho phim.

Cũng chỉ có đạo diễn và nhà sản xuất mới cảm nhận được nỗi đau.

Vào chiều ngày 22, sau một phen trần trọc, cuối cùng đoàn người cũng đến thôn có cánh rừng tuyết ở phía đông nam của tỉnh Long Giang.

Hứa Trăn đã từng đến đây khi hẩn quay phim « Sấm Quan Đông », vào thời điểm đó, Đàm Tiên Nhi vào rừng làm cướp “Nhị Long sơn” được quay ở đây.

Bây giờ vẫn ở nơi này, một “Uy hồ trại” khác đã được dựng lên, chuyện này khiến Hứa Trăn cảm thấy vừa thân thiết vừa có chút buồn cười.

Các diễn viên khác trong đoàn không tham gia buổi họp báo ra mắt, nhiều người đã đến địa điểm từ trước, Hứa Trăn là người đến muộn nhất.

Ngay cả lão sư Lương Vũ Triết diễn vai “Tọa Sơn Điêu” cũng đều đã âm thầm đến đây một ngày trước.

Chiều hôm đó, khi Hứa Trăn đến phòng hóa trang để trang điểm tạo hình, khi thấy Lương lão sư thì vô cùng kinh ngạc, suýt không nhận ra.

Lương Vũ Triết được trang điểm hiệu ứng đặc biệt, trên mặt có đắp thêm mô hình giả.

Sau khi trang điểm xong, ông để đầu trọc, trên mặt có chiếc mũi khoằm to rất dễ thấy, cằm hơi hếch lên, kết hợp với ánh mắt lạnh lẽo, trông ông thực sự có mấy phần hoang dã và nham hiểm của một con đại bàng.

Thấy Lương Vũ Triết quay đầu lại nhìn mình, Hứa Trăn nheo mắt lại, một tia sáng lạnh lóe lên, hẩn chỉ cảm thấy một cảm giác sợ hãi dâng lên từ trong lòng, lòng bàn tay thậm chí còn đổ mồ hôi.

Trang điểm kinh khủng như thế, kết hợp với cái nhìn đáng sợ này...

Thật áp lực!

“Tọa Sơn Điêu” mà Lương lão sư sắp đóng, không phải là một nhân vật nham hiểm tiểu lý tàng đao, mà là một tên tội phạm bạo ngược nhuốm máu!

Hứa Trăn không khỏi biến sắc, theo bản năng lui về phía sau hai bước, khom người hành lễ, thô giọng nói: “Tư Mã phó quan Hồ Bưu của Hứa lữ trưởng, bái kiến Tam gia!”

“Ha ha ha.....”

Thấy vậy, Lương Vũ Triết lập tức thu liễm trạng thái diễn kịch vừa rồi, cười nói: “Câu thoại vừa rồi rất tốt, nhưng đáng tiếc, lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã kinh ngạc như vậy thì có hơi quá.”

“Không được đâu đồng chí Tử Vinh, Hồ Bưu khi thấy Tọa Sơn Điều không nên có biểu cảm như vậy.”

Hứa Trăn khẽ điều chỉnh nhịp thở, lúng túng cười nói: “Thật xin lỗi, Lương lão sư, người sợ hãi không phải ‘Hồ Bưu’, mà là tôi.”

“Ngài trang điểm...”

Khi nói, hắn ngược nhìn nhà tạo mẫu đang trang điểm cho Lương Vũ Triết, nói: “Thật quá lợi hại, phối hợp thêm với kỹ năng diễn xuất của anh.”

“Thật sao?” Lương Vũ Triết cười nói, “Trong phòng này không có gương, nhà tạo mẫu bảo tôi sau khi làm xong mới được xem.”

“Sau khi nghe cậu mô tả, tôi có chút mong chờ đấy.”

Vừa nói, ông vừa phát tay hướng Hứa Trăn, nói: “Nhàn rồi chính là nhàn rồi, đoạn này chúng ta đối diễn hai lần, để cậu cũng tìm được trạng thái.”

Hứa Trăn nghe thấy lời này thì vui mừng khôn xiết, nhanh chóng bước mấy bước lại gần Lương Vũ Triết, đến trước mặt ông để đối diễn.

Lương Vũ Triết lập tức hắng giọng, lại nheo mắt lại, khí chất cả người lập tức trở nên u ám.

Ông hạ thấp giọng, khàn khàn nói: “Cho nên, ngươi là người của Hứa lữ trưởng?”

Trong kịch bản, câu này nằm trong chuyến thăm đầu tiên của Dương Tử Vinh đến Uy Hổ sơn, sau một loạt các cuộc trò chuyện bằng tiếng lóng.

Nghe được câu này, Dương Tử Vinh biết mình đã vượt qua khảo nghiệm đầu tiên, nên cảm thấy có chút vui mừng, nhưng đồng thời cũng tiếp tục đề phòng, cẩn thận ứng đối.

Lúc này, Hứa Trăn cũng đã điều chỉnh xong trạng thái, trong lòng hơi yên tâm, nhưng cũng không lập tức nở nụ cười, chỉ cung kính lui nửa bước về phía sau, khom người hành lễ, lớn tiếng nói: “Tư Mã phó quan Hồ Bưu của Hứa lữ trưởng, bái kiến Tam gia!”

Thấy vậy, Lương Vũ Triết gật đầu, nói: “Phù hợp hơn rất nhiều, giọng điệu và phong thái đều rất tốt.”

“Cậu cố gắng làm thêm vài động tác ngôn ngữ cơ thể, đừng quá cứng nhắc.”

“...”

Trong phòng hóa trang chật hẹp, hai người diễn trước đoạn ngắn này nhiều lần sao cho phù hợp, Lương Vũ Triết đã rất kiên nhẫn đưa ra nhiều gợi ý, điều này có lợi cho Hứa Trăn rất nhiều.

Một lúc sau, Lâm Hiểu Ba, người đóng vai Thiếu Kiếm Ba, cũng bước vào phòng hóa trang.

Nhìn thấy Hứa Trăn đang đối diễn với một “đại thúc kỳ quái”, không khỏi dừng bước lại, vây xem.

Nhưng mà gã rất ngạc nhiên, mặc dù diễn xuất của Hứa Trăn rất tuyệt vời, nhưng đại thúc này cũng khá là ghê gớm, thậm chí còn hơi lấn át khí chất của Hứa Trăn.

Người thủ vai “Tọa Sơn Điều” là ai? Cảm giác rất lợi hại đó!

Lúc này, Hứa Trăn cũng đã nhìn thấy Lâm Hiểu Ba dừng bước vây xem, diễn xong một đoạn, hắn vừa định chào hỏi với Lâm Hiểu Ba, lại nghe đối phương lên tiếng trước.

“Đại thúc diễn hay quá!”

Lâm Hiểu Ba tán thưởng vỗ tay, nói: “Hoàn toàn theo kịp Hứa Trăn, không hề bị lấn át chút nào!”

“Xin hỏi đại thúc tên là gì?”

Hứa Trăn: “...”

Khen ngược, khen ngược rồi ca à!

Anh khen tôi như vậy, tôi rất khó xử đó!

“Ha ha ha! !”

Tuy nhiên, lúc này, khi Hứa Trăn còn chưa kịp giải thích với gã, thì Lương Vũ Triết đang ngồi trên ghế trang điểm đã bật cười.

Ông giả bộ đắc ý vỗ ngực nói: “Tôi mà lì!”

“Ha ha ha ha...” Nghe được câu này, trong phòng hóa trang đột nhiên vang lên một trận cười to.

“Ha ha ha ha ha...”

Trong phòng hóa trang vang lên tiếng cười không ngớt, Lâm Hiểu Ba có chút nghi hoặc nhìn những người xung quanh, thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt “thân thiện”, không biết buồn cười chỗ nào, chỉ đành tạm thời cười khúc khích theo mọi người trước.

Hứa Trăn ngược lại nhìn cảnh tượng trước mặt, nụ cười lại vô cùng miễn cưỡng.

Tôi diễn cùng với Lương Vũ Triết lão sư, Lâm Hiểu Ba vậy mà lại khen Lương lão sư có thể theo kịp tôi...

Tôi.....

Cái này thật đúng là “đỉnh cao của cuộc sống”.

Có điều, xuất hiện kiểu rỗng đến này không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Lâm Hiểu Ba, muốn trách cũng chỉ có thể trách vị thần tiên Từ Văn Quang đạo diễn này.

Các diễn viên đóng vai chính của đoàn không chỉ giữ bí mật nghiêm ngặt với bên ngoài, bên trong nội bộ cũng rất kín miệng.

Đặc biệt là Lương Vũ Triết lão sư, hiện chỉ có người ở bên Uy Hồ Sơn biết đến sự tồn tại của ông, mà Lâm Hiểu Ba diễn vai Thiếu Kiên trong “Dưới chân núi”, không có cảnh nào diễn chung với Lương lão sư.

Nếu Từ đạo diễn sẵn lòng, theo lý thuyết mà nói, ông ấy có thể lừa Lâm Hiểu Ba cho đến khi bộ phim được phát hành.

——Hứa Trăn cảm thấy rằng chuyện này Từ đạo diễn có thể làm được.

Nếu hiện trường là bầu không khí khô hời như vậy, những người khác cũng không có ý định vạch trần chuyện này, Hứa Trăn cũng dứt khoát không lên tiếng.

Bỏ đi, cứ như vậy đi.

Sau này Lương lão sư có thể tiếp tục giả heo ăn thịt hổ trên chộc Lâm Hiểu Ba, bản thân ở bên cạnh xem kịch, không vui sao?

Đây có thể coi là một tiết mục giải trí hiếm hoi trên cánh đồng tuyết lạnh, hà tất phải làm mọi người mất nhã hứng.

Chương 894: Tham Vọng

Ngày 22 hôm nay, không có nhiệm vụ quay chụp nào, sau khi đạo diễn Từ gia nhập nhóm, đầu tiên ông ấy triệu tập các tổ diễn viên mở một cuộc họp động viên đơn giản, sắp xếp tổng thể các nhiệm vụ quay phim trong giai đoạn này.

Bắt đầu ngày hôm sau, các diễn viên sẽ bắt đầu thử tiếp xúc với các nhân vật, quá trình quay chính thức sắp tiến hành.

Đêm đó, Hứa Trăn bị mất ngủ hiếm gặp.

Một mặt là vì bộ phim tâm tâm niệm niệm muốn đóng cuối cùng cũng ở ngay trước mắt, mặt khác là vì hần nhớ lại trải nghiệm đối diễn với Lương Võ Triết lão sư lúc ban ngày, bất giác hưng phấn, lại thoáng có chút mờ mịt.

Lâm Hiểu Ba không thể nhận ra Lương Võ Triết, không chỉ vì kỹ thuật hóa trang đặc biệt khiến gương mặt hoàn toàn thay đổi, mà còn bởi vì trạng thái biểu diễn vừa rồi của Lương lão sư đã hoàn toàn xóa bỏ sự tồn tại của chính ông, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy “Tọa sơn điêu”, chứ không nhìn thấy Lương Võ Triết.

Hiện tượng kiểu này là sự vô trách nhiệm của một “minh tinh”, nhưng đó lại là vinh quang tối cao của một “diễn viên”.

Thân thể xuất hiện trên sân khấu nhưng lại ẩn sau người khác, đây mới là diễn viên chân chính.

Hứa Trăn cũng muốn trở thành một diễn viên như vậy.

Phải diễn như thế nào, để khán giả cảm thấy nhân vật trong một vở kịch nào đó là “người sống” bằng xương bằng thịt.

Làm thế nào để đạt được điều này, là một đề tài mà Hứa Trăn vẫn luôn cần mẫn tìm tòi nghiên cứu mấy năm gần đây.

Hắn đã ra mắt hơn năm năm, diễn qua hơn hai mươi vai diễn lớn nhỏ, bất luận là kỹ năng hay ánh mắt đều tiên bộ vượt bậc so với lúc trước.

Nhưng so với khí thế áp đảo khi mới ra mắt, hai năm gần đây hắn dần rơi vào bế tắc.

Hiện tượng kiểu này là bình thường, bởi vì khi một người lần đầu tiên tiếp xúc một lĩnh vực, cái gì cũng không hiểu, ai cũng đều mạnh hơn mình, giống như một miếng bọt biển có thể dễ dàng hấp thụ nước.

Nhưng mà sau khi đạt đến một trình độ nhất định, đặc biệt là khi tất cả các thiếu sót đã được bù đắp, các kỹ năng cơ bản có xu hướng được hoàn thiện, vẫn muốn trăm thước can đầu, muốn tiên bộ thêm một bước nữa, thì cực kỳ gian nan.

Khi trước lúc diễn ‘Lang Nha Bảng’, Hứa Trăn đã từng thử dùng thời gian nửa năm mài dũa một vai diễn, toàn bộ tâm can đắm mình trong trạng thái của Mai Trường Tô, đến nỗi trong thời gian đó, tính cách của bản thân cũng đã thay đổi ở một mức độ nhất định.

Sau đó nữa, trước khi diễn trong ‘Thất Cô’, hắn đã cố tình đi học sửa xe máy, trải nghiệm cuộc sống, sống với cái tên ‘Tăng Soái’ trong một đoạn thời gian dài.

Với trình độ của hắn trước mắt mà nói, hai lần diễn này đều không thể nghi ngờ chắc chắn thành công.

Cũng quả thật đã thu hoạch được đánh giá tốt của người trong nghề và khán giả.

Nhưng cách cảnh giới khiến cho vai diễn “Sống lại” vẫn mà Hứa Trăn muốn đạt đến, cuối cùng vẫn kém một tầng.

Hắn bị giới hạn tầm nhìn, đã không biết phải cố gắng theo phương hướng nào rồi.

Rạng sáng hơn 12 giờ, Hứa Trăn trần trọc không ngủ được, nên dứt khoát đứng dậy khỏi giường, đi đến bên cạnh bàn, lật xem tiểu sử nhân vật Dương Tử Vinh mà khoảng thời gian gần đây hăng cho vai diễn này.

Tiểu sử viết theo ngôi thứ nhất của nhân vật, dùng hình thức nhật kí để ghi lại cuộc đời của nhân vật, đây là kỹ năng Hứa Trăn học được từ chỗ của Hào ca lúc mới vào nghề.

Phương pháp này thực sự có thể giúp bản thân thể hiện tâm trạng của nhân vật rất tốt, Hứa Trăn đã dựa theo thói quen đã làm một vài cải biến, nhưng nhìn chung vẫn chọn sử dụng phương pháp này y hệt như trước.

Mãi gần hai giờ, hăng mới dần thấy mệt, trở lại giường ngủ ba tiếng, năm giờ dậy như thường lệ, tụng kinh, luyện công, tập thoại, sau đó lại tinh thần hăng hái đi đến trường quay, bắt đầu tiến hàng hóa trang.

...

Vào sáng ngày 23, bộ phim “Tác chiến núi Uy Hổ” đã chính thức khởi quay.

Từ Văn Quang đạo diễn đã sắp xếp một vài cảnh quay đơn giản cho từng nhân vật chính để giúp mọi người điều chỉnh trạng thái biểu diễn.

Cảnh quay làm nóng đơn giản như vậy, với Hứa Trăn mà nói tất nhiên không thành vấn đề, dễ dàng một lần đã thông qua.

Sau cảnh quay, vì đề phòng tiếp theo còn có phân cảnh của mình, Hứa Trăn không thay quần áo, trực tiếp mặc đồ diễn của Dương Tử Vinh, vươn tay ra, nhóm lửa trên bếp lò bên cạnh.

Lúc này, Lương Võ Triết lão sư đang sưởi ấm bên bếp lò sau cảnh diễn, ông ngược mắt nhìn Hứa Trăn, trầm giọng hỏi: “Sao, tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt à? Có chút không có trạng thái?”

Hứa Trăn hơi sững sốt, cười nói: “Hôm qua, sau khi đối diễn với Lương lão sư có chút mất ngủ.”

Nói xong, hăng kể lại đơn giản, cảm giác bản thân mình thời gian này đang rơi vào nút cổ chai, không tìm thấy được điểm đột phá trong biểu diễn.

Tuy nhiên, sau khi nói xong, lại cảm thấy bản thân có chút lập dị, xấu hổ cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Là do tôi quá tham vọng.”

“Tôi không có đủ kinh nghiệm, muốn đột phá không phải là chuyện dễ dàng như vậy, thành thật ổn định diễn tốt mỗi một bộ phim mới là điểm quan trọng nhất.”

Mà Lương Võ Triết nghe thấy những lời này, lại không hề chế giễu hần chỉ vì cái trước mắt, ngược lại cười nói: “Muốn tiến bộ là điều tốt.”

“Diễn xuất không liên quan đến tuổi tác hay kinh nghiệm. Một diễn viên phải đóng hàng trăm vai diễn trong đời, nhưng không ai có thể trải qua hàng trăm cuộc đời.”

“Kinh nghiệm không thành vấn đề.”

“Những diễn viên dày dạn kia, cũng giống như cậu, lúc lần đầu tiên nhận kịch bản, đều hoàn toàn không biết gì về vai diễn.”

“Thiên phú cậu tốt như vậy, đã tâm quả thật nên lớn một chút, không thể bằng lòng với hiện trạng.”

Nghe vậy, Hứa Trăn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Lương Võ Triết đầy cảm kích.

Chương 895: Quan Sát Nhân Vật

Gần hai năm qua, hần đóng rất nhiều phim truyền hình nổi tiếng, giành được rất nhiều giải thưởng, kiếm được rất nhiều tiền, nhận được vô số lời khen ngợi từ trong và ngoài ngành, nhưng thành thật mà nói, không có đột phá gì lớn trong diễn xuất.

Bởi vì thành tích bị trì hoãn, thực lực hiện tại đại diện cho thành tích trong ba năm năm sau, chứ không phải hiện tại.

Kiểu tình huống này thực sự khiến Hứa Trăn phiền lòng, nhưng hần từ trước đến giờ chưa bao giờ đề cập đến nó với bất kỳ ai, kể cả những người bạn thân nhất của mình cũng chưa từng.

Tổng Vực sẽ cảm thấy mình quái đản, Hào ca sẽ không nói hấn quái đản, nhưng mà sẽ cảm thấy sờn gai ốc.

Đối với những người khác... những người khác sẽ không hiểu hấn đang nói về cái gì.

Hứa Trăn không muốn làm người khác khó xử.

Chỉ có Lương Võ Triết, trước mặt Lương đế, Hứa Trăn mới có thể nói những lời này mà không chút đắn đo.

Tuy rằng hấn chỉ nói mấy câu, nhưng cũng làm cho hấn cảm thấy áp lực bấy lâu nay được giải tỏa rất nhiều.

Lương Võ Triết vô cùng hứng thú nhìn người thanh niên trước mặt, nói: “Kỳ thực, cái gọi là ‘nút thắt cổ chai’ cũng không phải vấn đề đáng để lo lắng, cũng không có biện pháp cụ thể.”

“Diễn này kia, chỉ là trong lúc nhất thời, bỗng nhiên tỉnh ngộ, bỗng nhiên hiểu.”

“Cũng không phải là lĩnh ngộ ra được một kỹ thuật cụ thể, chỉ là thông tỏ, hiểu được cái này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.”

Hứa Trăn gật đầu, nói, “Mấy năm đầu, tôi cũng từng cảm có loại cảm giác này.”

“Nhưng hai năm qua, tôi vẫn luôn cảm thấy bản thân vắt vẻo, cứ muốn thể hiện được sức hút của bộ phim, lại muốn nhập vai hoàn toàn, không có cách nào kết hợp được hai việc này thật tốt.”

“Khi tôi xem Lương lão sư diễn xuất, ngài luôn có thể phù hợp với nhân vật và cực kỳ bùng nổ. Làm thế nào để đạt được điều này?”

Lương Võ Triết nghe thấy câu hỏi này hơi mỉm cười.

Ông chậm rãi đảo tay trên bếp lò, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Kỳ thực cũng không phải chuyện đáng khen, mỗi người đều có việc mình am hiểu.”

“Nếu cậu muốn làm điều này, thật ra tôi có vài gợi ý nho nhỏ.”

Lương Võ Triết vừa nói vừa ngẩng đầu lên, đối diện với chiếc mũi ưng và chiếc cằm nhọn của hấn, nhưng trong mắt lại mang theo nụ cười dịu dàng, anh nói: “Tôi biết cậu là sinh viên của Học viện Điện ảnh và Truyền hình.”

“Bình thường những người xuất thân chính quy, đều là “tư thân ni” học phái ủng độn, chú ý thể nghiệm, chú ý nhập vai.”

“Tuy nhiên, nếu cậu diễn Dương Tử Vinh theo phương pháp đại nhập, sẽ có những nhược điểm cố hữu.”

Hứa Trăn hỏi, “Tại sao?”

Lương Võ Triết mỉm cười và nói: “Đã bao giờ có ai nói với cậu rằng, tính tình cậu rất lạnh nhạt, thoát nhìn rất khó chung sống chưa?”

Hứa Trăn sửng người một lúc, gật đầu và nói: “có.”

Lương Võ Triết tuần tự đưa ra gợi ý dẫn dắt nói: “VẬY Dương Tử Vinh là người như thế nào?”

Hứa Trăn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Dương Tử Vinh dưới ngòi bút Từ đạo là một cõi mở, nhạy bén, có thể nhanh chóng hòa đồng với bất kỳ ai, năng lực xã giao rất mạnh.”

“Đúng vậy,” Lương Võ Triết nói, “Đại nhập thực chất là đào ra phần tính cách phù hợp với vai diễn của chính mình, khiến cậu tin rằng cậu chính là Dương Tử Vinh.”

“Nhưng tôi nói thật, cơ sở của cậu là ở chỗ này, bất kể cậu có hóa thân vào vai diễn thế nào, bất kể cậu có giải phóng bản tính như thế nào, cậu cùng vai diễn này đều sẽ có chênh lệch.”

“Không bằng nói nhân vật của cậu vốn là thiếu kịch tính, giữa cậu cùng tất cả nhân vật chính kịch đều có chênh lệch.”

“Cậu sử dụng tam quan của mình để hiểu cuộc sống của các nhân vật và thật sự rất khó để trở thành họ.”

Hứa Trăn nghe những lời này hơi nhú mào, có chút khó hiểu hỏi: “Lương tiên sinh, vậy tôi phải làm sao đây, học cách thay đổi tính cách?”

“Ha ha ha, ” Lương Võ Triết cười, “Cái đó trái lại không cần.”

“Cậu không cần vội làm Dương Tử Vinh, trước tiên tìm hiểu hần.”

“Tâm sự với hần ta, nói chuyện thật lâu với hần ta, coi hần ta như một người bạn để ‘kết bạn’.”

“Chờ cậu thực sự hiểu rõ về hấn, lại thử đại nhập với hấn, dung nhập vào vai diễn này.”

“Có thể thấy được rất nhiều thứ không giống nhau.”

Lương Võ Triết nhìn bếp than dưới tay, không nhanh không chậm nói: “Diễn xuất thật ra không khác với làm người là mấy.”

“Làm người, chúng ta thường lắng sẽ người khác nói: đồng cảm. Khi cậu đang làm một chuyện gì đó, nếu cậu đứng ở góc độ của nhiều người để suy xét vấn đề, thì có thể sẽ hiểu được rất nhiều chuyện rốt cuộc là có nên làm không.”

“Diễn xuất cũng vậy.”

“Cậu có thể thử quan sát nhân vật này từ nhiều góc độ, có lẽ sẽ hiểu rõ hơn, đây rốt cuộc là nhân vật như thế nào.”

Nói xong, ông ngẩng đầu lên, cười nói với Hứa Trăn: “Đương nhiên, tôi không phải là nói trực tiếp đứng ở góc nhìn của vai diễn mà đại nhập là không tốt.”

“Việc quan sát nhân vật từ nhiều góc độ là quá phức tạp đối với diễn viên bình thường, ngược lại rất dễ khiến diễn xuất thất bại.”

“Nhưng hiện tại thì không giống, cậu bây giờ đã là một diễn viên trưởng thành, có thể thử làm một ít chuyện phức tạp.”

“Cho dù cách làm này không thích hợp với cậu, tôi tin tưởng cậu cũng có năng lực phán đoán, không đến mức lạc lối.”

Hứa Trăn nghe những lời này, thì cảm thấy trong đầu mình đột nhiên xuất hiện rất nhiều ý tưởng, đủ loại suy nghĩ chọt lóe lên trong đầu rồi lại biến mất, khiến hấn gấp gáp ...

Nghĩ như vậy, hấn chân thành cảm ơn với Lương Võ Triết lão sư, lập tức lấy ra một cuốn sổ trong túi, soàn soạt tốc ký lại trên giấy.

Quan sát nhân vật từ nhiều góc độ, trò chuyện dài, kết bạn...

Đây thực sự là một hướng mà Hứa Trăn chưa từng cân nhắc trước đây.

Hấn đã được hưởng lợi quá nhiều từ trải nghiệm thay thế trước đây, theo bản năng mà chặn các khả năng khác.

Chương 896: Góc Nhìn Của Khán Giả Và Diễn Viên

Trên thực tế, ai đã quy định rằng chỉ có thể viết một tiểu sử của một nhân vật?

Tôi không thể đầu tiên viết “Dương Tử Dung liệt truyện” từ góc độ khách quan, sau đó viết “Bạn tôi Dương Tử Dung”, sau đó viết “Tử Dung thấy thư như gặp người”, và cuối cùng đắm chìm vào tâm thức viết “Nhật ký của Dương Tử Vinh” sao?

Với trình độ hiện tại của bản thân, hoàn toàn có khả năng quan sát từ nhiều góc độ như Lương Võ Triết lão sư đã nói, tiến vào từng lớp, đào sâu từng lớp, mà không làm gián đoạn dòng suy nghĩ của bản thân!

Suy nghĩ một chút, Hứa Trăn chỉ cảm thấy rằng cánh cửa đến một thế giới mới đang mở ra với hắn.

Năng lượng không có nơi nào để phát tiết trước đây cuối cùng cũng tìm được lối thoát, khiến hắn nóng lòng muốn thử xem cách suy nghĩ mới này rốt cuộc có thể mang lại cho bản thân điều gì.

Trong cảnh tiếp theo, hắn phải diễn thật tốt, thử xem phương pháp này có khả thi không!

...

Cùng lúc đó, cách đó không xa, Lâm Hiểu Ba đang nhìn Hứa Trăn trò chuyện với “ông chú kỳ lạ” bên bếp với vẻ mặt khó hiểu, không dám đến gần.

Gã ở bên lề chờ hồi lâu, rốt cuộc được đại bàng núi đi vào phim trường diễn, sau đó vội vàng chạy tới bên cạnh Hứa Trăn.

Hứa Trăn lúc này đang bận viết tiểu sử, thấy gã ta đến chỉ ngẩng đầu lên chào mà không nói gì.

“Hô... ông chú này đi rồi à.”

Lâm Hiểu Ba nhìn bóng lưng của “Đại bàng núi” rời đi, nhanh chóng lấy ra một chiếc hộp sắt từ dưới bếp, lấy ra hai miếng

khoai lang lớn, đưa một miếng cho Hứa Trăn nói: “Nào nào nào, từ từ ăn, đừng phồng đấy!”

“Ngọt chảy nước rồi!”

Vừa ăn gã vừa cong môi nói: “Hai người các cậu tán gẫu hăng thật, nửa giờ cũng chưa nói xong!”

“Ông chú kì quái này nếu không đi, khoai lang của tôi cũng bị nướng cháy mất, chờ nửa ngày rồi đấy!”

Nghe những lời này, Hứa Trăn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn đồng khoai lang mà Lâm Hiểu Ba đưa cho mình, rồi nhìn Lương Võ Triết vừa đi khỏi.

Anh trai...

Lương ảnh đế vừa mới ở bên cạnh lò sưởi....

Cậu có biết cậu vừa rồi đánh mất cái gì, nhặt được cái gì không? ?

Đêm đó, Hứa Trăn không có cảnh quay của mình nữa.

Hắn cứ như vậy ngồi trên chiếc ghế xếp bên sân, thỉnh thoảng quan sát các diễn viên xung quanh diễn, trong thời gian còn lại thì cúi đầu, tập trung vào việc viết phiên bản mới của tiểu sử Dương Tử Dung trên đầu gối.

Buổi tối sau khi kết thúc buổi quay, trở về khách sạn, hắn lập tức lấy máy tính xách tay của mình ra, mở trang văn bản ra, vừa sửa lại nội dung ban ngày viết, vừa phân tích nhân vật Dương Tử Dung này lần nữa.

Câu chuyện về “Trí Thủ Uy Hồ Sơn” được trích từ tiểu thuyết “Lâm Hải Tuyệt Nguyên”.

Các nhân vật chính, mối quan hệ giữa các nhân vật, mạch truyện chung trong phim về cơ bản không khác nhiều so với tiểu thuyết, nhưng về mặt nhân vật, điểm nhấn vẫn hơi khác so với nguyên tác.

Lấy nhân vật Dương Tử Dung làm ví dụ, trong kịch bản phim, một trong những đặc điểm của hắn ta được khắc họa sống động là: kỹ năng giao tiếp cực kỳ mạnh mẽ.

Dương Tử Dung mới đến tiểu đội 203, chỉ trong vài ngày, hắn đến nấu mì ca hát, cứ bạn lâu năm của các thành viên trong

tiểu đội, thậm chí còn thân thiết hơn so với đội trưởng Thiếu Kiếm Ba.

Quay lại lên núi Uy Hồ, Dương Tử Dung dùng tên giả “Hồ Bưu”, lập thành một nhóm với thổ phỉ trên núi, trở thành đại kim cương thứ chín của trại Uy Hồ.

Khi Hứa Trăn chuyên góc nhìn, coi người này như một người bạn xung quanh mình, không tự chủ được mà phác thảo một cảnh tượng trong đầu:

Đêm tối sâu thẳm, tuyết rơi dày đặc.

Trong một ngôi nhà gạch trong rừng sâu, bản thân đang quần mình trong một chiếc áo bông ngồi xồm bên bếp lò để sưởi ấm.

Một chàng trai trẻ ngồi đối diện với mình, trên khuôn mặt mang theo nụ cười rạng rỡ, mặt mày hớn hờ, khoa tay múa chân vui vẻ kể về những mạo hiểm mà hắn trải qua khi nằm vùng trong ổ thổ phỉ.

Hắn không thể nhìn rõ khuôn mặt của chàng trai, lại có thể cảm nhận rõ ràng sự nhiệt tình, thẳng thắn và chính trực của anh ta.

Hứa Trăn ngồi xồm bên đống lửa, bước từng bước nhỏ về phía Dương Tử Dung, ánh mắt đầy mong đợi, trong lòng có chút kích động, tựa hồ muốn nghe rõ hơn những câu chuyện truyền kỳ này.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy cảm xúc căng thẳng vốn có nhanh chóng buông lỏng, thậm chí thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng theo bản năng cong lên.

Khoảnh khắc cảm nhận được cảm xúc này, Hứa Trăn sửng người một lúc, bất giác ngừng gõ bàn phím.

Hắn đột nhiên phát hiện, Dương Tử Dung trong mắt người khác dường như không giống so với trong tưởng tượng của hắn.

Hứa Trăn lúc trước cầm lấy kịch bản của Dương Tử Dung, đứng ở góc độ của Dương Tử Dung trải nghiệm qua rất nhiều chuyện, cảm thấy rằng do thám sau lưng kẻ thù là một hành động cực kỳ nguy hiểm, phải chịu áp lực tâm lý cực kỳ lớn.

Tuy nhiên, Dương Tử Dung không phải là chính mình, sự vui vẻ của anh ấy không phải là giả, sự quen thuộc của anh ấy từ trước đến nay cũng không phải là giả vờ mà có.

Trên núi Uy Hồ, thứ nguy trang chỉ là thân phận của mình, chứ không phải là tính cách.

Dương Tử Dung thực sự sợ là cởi mở hơn nhiều so với chính mình.

Hứa Trăn đóng máy tính xách tay lại, khẽ cau mày, nhắm mắt lại và nghĩ về Dương Tử Dung mà hắn vừa tưởng tượng trong đầu, cùng diễn xuất của chính mình trên phim trường hôm nay.

So sánh hai người, Hứa Trăn gần như ngay lập tức hiểu ra rốt cuộc là vấn đề ở đâu:

Quá ngay ngắn.

Ngoại hình giả tạo, vừa nhìn là biết diễn kịch.

Hứa Trăn cảm thấy, diễn xuất của bản thân lúc trước hoàn toàn không phải là Dương Tử Dung, mà là chính bản thân mình trong tình huống của Dương Tử Dung.

Phát hiện này khiến Hứa Trăn không khỏi đổ mồ hôi.

Diễn viên và khán giả có những góc nhìn khác nhau.

Khán giả thường có thể nhìn thấy ngay những điều không ổn trong một màn trình diễn, nhưng bản thân các diễn viên thì không.

Đây là cái gọi là người ngoài cuộc rõ ràng người trong cuộc thì u mê.

Chương 897: Tuổi Trẻ Sức Khỏe

Trong hai năm qua, Hứa Trăn đã làm giám khảo, đạo diễn chỉ đạo hành động và trợ lý đạo diễn, từng nắm tay chỉ dạy rất nhiều bạn bè diễn xuất, đối với thẩm mỹ biểu diễn và phán đoán cũng không ngừng nâng cao hơn.

Nhưng cải tiến thẩm mỹ này lại không có hiệu quả trên bản thân mình.

Bây giờ, Hứa Trăn đã đi ra khỏi thân phận của “Dương Tử Dung”, theo dõi màn trình diễn của chính mình từ góc độ của một khán giả, ngay lập tức phát hiện ra vô số vấn đề.

Phát hiện này không chỉ khiến hắn vô cùng xấu hổ mà còn khiến hắn vô cùng phẫn khích.

Thoát ra!

Đúng,

Thoát ra!

Thoát ra khỏi thân phận của một diễn viên, thoát ra khỏi vai diễn “Dương Tử Dung”, nhìn diễn xuất từ góc độ của khán giả, tự mình dạy mình diễn xuất!

Đề nghị này của Lương Võ Triết lão sư, quả thực có thể nói là một nét vẽ thiên tài!

Sau khi nhận ra điểm này, Hứa Trăn cũng không vội sắp xếp tiêu sử của các nhân vật mà từ trên ghế nhảy lên, hưng phấn xoay người trong phòng.

Niềm vui khi tìm ra vấn đề và sắp đạt được tiến bộ thật khó diễn tả bằng lời!

“Rum Rum!”

Vừa lúc đó, điện thoại đột nhiên vang lên.

Hứa Trăn vui mừng cầm lên xem, mới thấy Tống Úc vừa gửi một bức ảnh cho mình, trong ảnh là một người tuyết lớn cao bằng nửa người, đội mũ len, dùng đá cuội và cành cây làm ngụy quan.

Tống Úc viết dưới bức ảnh: “Hahahahaha, tuyết đã rơi ba ngày liên tiếp ở thủ đô rồi! Càng ngày càng nhiều! Bước đi mà chân không chạm đất!”

“Nếu một lượng tuyết lớn như vậy mà được làm nhân tạo, thì sẽ tốn bao nhiêu tiền?”

Hứa Trăn: “...”

Ngọn lửa nhỏ bé hưng phấn trong lòng vừa rồi đã bị dập tắt trong nháy mắt giống như bị dội một xô tuyết lạnh lên đầu.

Hắn trầm mặc một hồi, sau đó trống rỗng đánh chữ, hỏi: “Đây là ở đâu? Anh chuyển đi rồi?”

Một lúc sau, Tống Úc trả lời: “Mẹ kiếp, cậu cũng không quan tâm động thái cũng anh em mình!”

“Tôi mua nhà, cậu cũng chưa xem bạn bè trong giới của tôi đăng ảnh chụp?”

Hứa Trăn: “...”

A! Tôi nợ gì sao! Tại sao lại đặt câu hỏi như vậy! !

Tống Úc cái tên thiên cận này!

Có nhiều tiền nhàn rỗi như vậy, anh sao không đi đầu tư, sao không tham gia một ít cổ phần cho bộ phim mới của công ty!

Ngoảnh đầu một cái là có thể nhận cổ tức ít nhất gấp năm lần, được không? !

Hai cú đánh liên tiếp đẩy Hứa Trăn ngã ngửa ra ghế sofa, hắn yếu ớt giờ điện thoại di động lên, vừa thở dài vừa trò chuyện với Tống Úc về một số chuyện thú vị trên phim trường “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”.

Cuối cùng, hắn chần chờ một chút, không nhịn được hỏi: “Tống sư huynh, anh có cảm thấy khi tôi diễn xuất thường xuyên có cảm giác ngọt ngào, không quá giải phóng không?”

Hắn vừa đặt câu hỏi này, Tống Úc đã ngay lập tức gửi cho hắn một loạt biểu tượng cảm xúc cười.

“Ha ha ha ha ha, hôm nay cậu mới phát hiện à?”

Tống Úc gõ: “Cậu đâu chỉ diễn xuất mới ngọt ngào, cậu làm gì cũng đều ngọt ngào! Cậu chính là người ngọt ngào!”

Hứa Trăn: “... Sao lại gọi là ‘Người ngọt ngào’... Sư huynh, tôi đang nói chuyện nghiêm túc, anh có thể trả lời rõ ràng không?”

Một lúc lâu sau, Tống Úc mới đáp: “Cậu quen biết tôi hơn năm năm, làm sư huynh ba lần, cho tới bây giờ vẫn gọi tôi là ‘Sư huynh’, cậu không cảm thấy não mình có một cái bực sao?”

Nhìn thấy câu trả lời của đối phương, Hứa Trăn hơi sững sốt.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, có vẻ như, bản thân thực sự chưa nghiêm túc xem xét cách đối xử của mình với mọi người...

Cảm giác xa lạ về chi tiết này không chỉ rất khác với Dương Tử Dung mà còn tạo ra những trở ngại nhất định trong diễn xuất và cuộc sống hàng ngày.

Vậy một cuộc trò chuyện bình thường giữa những người bạn nên như thế nào?

Hứa Trăn suy nghĩ một lúc, rồi nhanh chóng gõ một dòng tin nhắn trên điện thoại: “Ngoài anh em, tôi còn từng diễn cha ruột của anh, Khắc Lao Định Tư.”

Tổng Úc: “...”

...

Vào ngày thứ hai, Hứa Trăn sau khi tập luyện buổi sáng, sớm đã đi đến địa điểm tập hợp, theo đoàn làm phim đến “Lâm Hải Tuyết Nguyên” thực sự.

Mùa tuyết ở Tuyết Hương có lẽ sẽ kéo dài đến khoảng tháng tư năm sau, nhưng bắt đầu từ tháng ba, tuyết không còn đẹp như trước nên đoàn phim đã chọn chủ động quay ngoại cảnh.

Di chuyển bằng ô tô và ngựa lên núi khá khó khăn, sau khi xuống xe, mọi người phải đi bộ một đoạn mới đến được địa điểm quay phim chính thức.

Đội mũ và mặc quần áo ấm nặng nề, một nhóm người xếp thành một hàng dài, dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên địa phương, họ bước từng bước chậm rãi trên cánh đồng tuyết.

Hứa Trăn và đám người Lâm Hiểu Ba thì còn tốt, quần áo nhẹ nhàng ra trận, giẫm lên tuyết đọng còn có chút thú vị; điều khủng khiếp nhất là nhân viên của đội nhiếp ảnh và đội đạo cụ, cầm tay đồ đạc này kia, còn phải đi trên nền tuyết, cái này thật sự rất khó.

Trong một lần vô tình, một người quay phim của đoàn bị trượt chân, suýt bị trượt xuống dốc đất.

Hứa Trăn và một người khác bên cạnh lập tức lao đến tóm lấy anh ta, sau đó người này mới thoát được một kiếp.

“Triệu ca, để tôi cầm cái này cho.” Hứa Trăn lấy hộp thiết bị từ tay nhiếp ảnh gia cười nói, “Tôi tuổi trẻ sức khỏe.”

“Ha ha ha.....”

Hắn vừa nói ra lời này, xung quanh liền vang lên một tràng tiếng cười.

Hứa Trăn thực sự còn trẻ, nhưng từ “mạnh mẽ” thì hoàn toàn không cần bàn cãi.

Trước đây hắn đã hỏi đạo diễn Từ rằng liệu hắn có cần tập thể hình tăng cơ cho vai Dương Tử Dung hay không, kết quả đạo diễn Từ kiên quyết từ chối.

Theo dữ liệu video để lại, Dương Tử Dung chân chính vốn dĩ cao và gầy, không phải là một người đàn ông mạnh mẽ.

Không chỉ Hứa Trăn bị cấm tập luyện tăng cơ, ngay cả một số diễn viên chính khác của đoàn phim cũng bị đạo diễn yêu cầu giảm cân.

Chương 898: Hát Hí Khúc

Bây giờ lương thực thiếu thốn trầm trọng, lại làm công việc trần áp thổ phỉ, quân sĩ ngày ngày ăn không đủ no thì làm sao mà mạnh được.

Kết quả, Lâm Hiểu Ba cứ như vậy vừa khóc vừa ăn thực đơn giảm béo trong hơn nửa tháng, đến lúc vào nhóm, cả khuôn mặt của anh ta gầy đi trông thấy.

Có điều, toàn bộ thành viên đều giảm cân trái lại có một ưu điểm, đó là:

Khi đoàn phim nhận cơm hộp, rõ ràng là đang ở trong hoàn cảnh ác liệt nên đồ ăn làm ra một lời khó nói hết, nhưng không diễn viên nào là không vui, và tất cả đều ăn một cách ngon lành.

Từ, đầu sỏ gây ra, Văn Quang nhìn cảnh mọi người ngấu nghiến bữa ăn, nhẹ nhõm nói với đạo diễn chương trình:

“Quay lại nói với các đầu bếp rằng có thể cho ít dầu và nước hơn một chút.”

“Đồ ăn rất ngon, bọn họ ăn nhiều như vậy cũng không béo.”

Một tiếng sét từ trời xanh giáng xuống không báo trước.

Nói về hành trình của mọi người đến địa điểm quay phim.

Hứa Trăn theo nhiếp ảnh gia đi đến nơi nhận cơm hộp, lúc đầu nhiếp ảnh gia có chút do dự, sợ hấn làm hỏng thứ gì đó sẽ không thể phân rõ trách nhiệm được.

Kết quả nhìn một hồi, chỉ thấy Hứa Trăn đang mang một chiếc hộp lớn, bước đi vững vàng, giữ thăng bằng vô cùng tốt, gần như vững vàng như người dẫn đường trước mặt, dần dần cảm thấy nhẹ nhõm.

“Ha ha, tôi quên mất, Tiểu Hứa là ‘Người luyện võ’!”

Nhiếp ảnh gia cứ đáp một lượt, hỏi một lượt nói chuyện với hấn, hỏi: “Cậu đã từng đến một nơi lạnh giá như vậy chưa?”

Hứa Trăn thoái mái cười nói: “Lúc tôi quay ‘Sấm Quan Đông’ đã từng đến Tuyết Hương.”

Nói xong, hấn chỉ vào một ngọn núi cách đó không xa, nói: “Ngọn núi đó chính là núi Nhị Long trong ‘Sấm Quan Đông’.

Bên cạnh có người cười nói: “Ồ, ‘Nhị Long Sơn’ cách thôn Vệ Hồ của chúng ta không xa, chẳng lẽ đây là ‘Hứa Đại Mã Bồng’?”

“Ha ha ha ha...” Những người xung quanh phá lên cười.

“Hứa Đại Mã Bồng” là một thủ lĩnh băng cướp ở “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, nổi tiếng như một con đại bàng trên núi, Dương Tử Dung lúc đóng giả đã làm cấp dưới của hấn khi hấn lên núi.

Chẳng qua là họ của Hứa Trăn cũng là họ Hứa, nên giữa trong và ngoài bộ phim có một mối liên hệ khó giải thích được.

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện suốt dọc đường, mối quan hệ vẫn còn hơi xa lạ đã sớm trở nên hài hòa.

Hứa Trăn đã được chú ý trong vài năm gần đây, hấn là nam diễn viên “cổ tay” nhất trong đoàn trừ Lương Võ Triết lão sư. Các nhân viên vốn vẫn cảm thấy không phóng thích ra được, nhưng không ngờ hấn lại nói nhiều như vậy, càng nói càng thấy hợp.

Đang lúc hứng khởi, một người anh lớn đột nhiên vô tình nhắc đến: “Này, Tiểu Hứa, tôi có một câu hỏi đã lâu muốn hỏi cậu.”

“Lúc trước tôi có xem được video gần có người hát ‘Đả Hồ Thượng Sơn’ ở lễ trao giải Kim Kê, người đó có phải cậu không?”

Một người đàn ông trung niên đi ở phía trước kinh ngạc quay đầu lại, nói: “Này, Tiểu Hứa, cậu còn có thể hát bài ‘Đả Hồ Thượng Sơn’ sao?”

“Hát một chút đi!”

“Nào!”

“...”

Hứa Trăn sửng người một lúc, lắng nghe tiếng la ó từ những người xung quanh, nhìn vẻ mặt mong đợi của mọi người, hẳn vốn nghĩ mình sẽ xấu hổ.

Tuy nhiên, không biết meme này bị chế giễu quá nhiều lần dẫn đến miễn nhiễm hay do cố gắng đang cố gắng đảm nhận vai Dương Tử Dung nên tâm tính thay đổi...

Nói chung, vào lúc này, Hứa Trăn không khỏi cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng có chút phấn khích.

- Mong muốn bày tỏ.

Hắn ý thức được bản thân đang khát khao thể hiện mình.

Hòa nhập với mọi người, kết bạn với những ông anh mà hắn mới gặp, khiến hắn cảm nhận một niềm vui độc đáo.

“Khụ khụ...”

Hứa Trăn cười toe toét, cầm chiếc hộp lên và làm động tác khum tay, nói với những người xung quanh: “Ngại quá, vậy thì tại hạ liền tự bêu xấu, cho mọi người nghe một đoạn ‘Đả Hồ Lên Núi’.”

“Hú! !”

Hắn vừa nói lời này ra, lập tức có một tràng la ó từ đám đông.

Hứa Trăn háng giọng, nhướn mày, khí thế anh hùng từ trong lồng ngực nhảy ra, lớn tiếng hát: “Xuyên rừng vượt tuyết, chí khí bay lên trời!”

“Giải bày hào tình, gửi chí khí đến những ngọn núi!”

“...”

Trên nền tuyết trắng trong rừng in hằn hàng loạt dấu chân ngoằn ngoèo, tiếng hát Kinh kịch trong trẻo du dương và tiếng reo hò của mọi người.

Vào lúc này, Hứa Trăn đột nhiên có một ảo giác: Mình là Dương Tử Dung.

Dương Tử Dung nên là một người như vậy.

...

Cách đó không xa, đạo diễn Từ Văn Quang và nhà sản xuất đi ở cuối hàng.

Hai người nhìn quang cảnh náo nhiệt trước mặt, Hứa Văn Quang kinh ngạc giơ hai tay lên.

“Ồ.....”

Từ đạo diễn nhỏ giọng nói: “Tôi hôm qua hẳn nằm mơ thấy mình biến thành Dương Tử Dung sao?”

“Làm sao lại đột nhiên thông suốt rồi?”

Chạng vạng cùng ngày, đoàn làm phim “Tác chiến núi Uy Hồ”.

Trong trường quay dựng tạm bợ trên tuyết, một nhóm diễn viên trẻ mặc áo bông rách rưới và đeo tạp dề cũ kỹ đang quay quần quanh chiếc bàn dài, nhóm lửa nấu nướng sôi nổi.

Trong số họ, được bao quanh bởi đám đông và đang thái rau bằng con dao nhà bếp, là một chàng trai trẻ ở độ tuổi đôi mươi, mặt mày người trẻ anh khí.

Đó là Dương Tử Dung do Hứa Trăn thủ vai.

“Nửa đêm phá trận, chủ công chưa thấy đã thấy bình minh;”

“Nếu Triệu Vân đã nhận trọng trách, đi khắp thiên hạ mà tìm!”

“...”

Hắn vừa thái rau, vừa hát hí khúc, hát đoạn của Triệu Vân trong vở kinh kịch ‘Trường Phán Pha’.

Giọng Hứa Trăn cao mà rộng, dày mà hùng hồn, thanh thoảng có những âm bùng nổ, kết hợp với tư thế oai hùng, nét mặt rạng rỡ, khiến người nghe cảm xúc dâng trào, niềm vui tràn trề.

“Hay!”

“Hát hay lắm! Hát một đoạn nữa đi! !”

Nghe thấy tiếng vỗ tay của những người xung quanh, Dương Tử Dung do Hứa Trăn thủ vai bật cười, vô thức ngừng thái rau, tiếp tục cầm dao làm bếp hát: “Từ xưa anh hùng có tâm huyết, há có thể tham sống sợ chết!”

Hắn cứ hát lại hát, lông mày nhướng lên, lưng thẳng tắp, khí chất cả người đột nhiên lên cao, trước bàn ăn hai mắt sáng ngời làm nổi bật lên tâm tư của nhân vật.

Đoạn văn này vẫn là trích từ ‘Trường Phản Pha’, cũng là đoạn của Triệu Vân.

Những người xung quanh nghe đến Hàm Xử, đều mỉm cười phối hợp với hắn, âm ỉ hét lên: “Không thể đi được!”

Ánh mắt Dương Tử Dung kiên định, hiên ngang lắm liệt tiếp tục hát: “Đi khắp thiên hạ tìm không thấy dấu vết cũng vô ích!”

Những người xung quanh tiếp tục phối hợp hét lên: “Không thể đi được!”

“...”

Chương 899: Không So Sánh Thì Không Có Đau Thương

Một phòng người trẻ cứ như vậy vừa nấu cơm, vừa hát hí khúc, nghe diễn, trong nhà gỗ nhỏ vô cùng náo nhiệt, không khí cực kì sôi nổi.

Bên sân, Từ Văn Quang đạo diễn nhìn cảnh tượng trong camera, hơi nhếch khóe miệng.

Rất tốt, trạng thái cực kì tốt.

Tốt hơn nhiều so với những gì bản thân mong đợi.

Từ đạo diễn đã chống lại mọi ý kiến trước đó, mạnh dạn để Hứa Trăn đóng vai Dương Tử Dung, cũng chịu một vài áp lực nhất định.

Dù sao đây cũng là một người trẻ tuổi chưa từng đóng vai chính trong phim điện ảnh, lần đầu tiên đóng vai chính lại là một kiệt tác như “Tác chiến núi Uy Hồ”, rốt cuộc có hiệu quả như thế nào, có thể gánh được không, cần đưa ra một dấu hỏi lớn.

Từ Văn Quang không mong cầu Hứa Trăn diễn xuất quá tốt gì nhiều, chỉ là đứa trẻ có một sự thông minh hiếm có, tình cờ lọt vào mắt xanh của ông.

Kết quả không ngờ đến, Hứa Trăn vượt quá mong đợi của Từ Văn Quang, mang đến cho ông một bất ngờ lớn.

Trong khoảng thời gian gần đây, Hứa Trăn dường như đột nhiên nhận ra điều gì đó, lặng lẽ xóa bỏ hết những dấu vết diễn xuất còn sót lại trên cơ thể, trạng thái cả người thả lỏng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mà loại cảm giác thả lỏng này, kỳ thật chính là một trong những bản chất khác nhau giữa diễn xuất hạng nhất và diễn xuất tinh xảo.

—— Những màn trình diễn đỉnh cao chân chính phải “kịch tính hóa” lại không có dấu vết cứng nhắc, trông hoàn toàn tự nhiên nhưng cũng có thể đáp ứng nhu cầu thẩm mỹ của khán giả.

Rất nhiều người từng nghe qua đạo lý này, nhưng chưa hẳn đã có thể hiểu nó.

Biết là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác.

Nhưng bây giờ Hứa Trăn tình cờ đứng ở rìa cánh cửa này, đã đẩy ra một khe hở, nhìn thấy tia sáng bên trong.

Lúc này, màn trình diễn trên trường quay vẫn tiếp tục.

Trước bàn thức ăn, Dương Tử Dung đang vui vẻ hát kinh kịch cùng đồng đội, một lúc sau, Thiếu Kiếm Ba do Lâm Hiểu Ba thủ vai vừa bước ra khỏi cửa, khẽ cau mày khi nhìn thấy cảnh ồn ào như tiệc tùng trong phòng..

“Dương Tử Dung này rốt cuộc là cái gì mà lại đến đây?”

Thiếu Kiếm Ba thoáng có chút hoài nghi nhìn Dương Tử Dung đang bị một nhóm chiến hữu vây quanh ở bàn ăn như sao quanh trăng, trầm giọng nói: “Điều bộ này, dáng vẻ không giống đồng đội của chúng ta, mà cứ như một tên thô phi vậy!”

Mà lúc này,

Dương Tử Dung trong đám đông đã hát kí khúc xong, chuyển sang một bài hát có tiết tấu hơn của quân ca Bắc Dương quân:

“Các chiến tướng dũng cảm Tam Quốc, chặt đầu Triệu Tử Long, tiến lên sườn núi dài xưng anh hùng!”

“Thất binh ngàn tướng, lui binh vạn mã, ôm mộng thái bình!”

“...”

Thiếu Kiếm Ba cau mày, nhìn cảnh vệ Cao Ba bên cạnh.

Nhưng mà lại nhìn thấy, Cao Ba lúc này đang ôm súng, không tự chủ được lắc lư đầu theo tiết tấu của hí khúc Dương Tử Dung đang hát, hai mắt tỏa sáng, cả người đều là dáng nghe nhạc ngất ngư.

Thiếu Kiếm Ba ngẩng đầu lên không nói nên lời.

...

“Cut!”

Một lúc sau, cảnh nấu ăn kết thúc, Từ Văn Quang đạo diễn ra hiệu dừng cảnh quay.

Màn trình diễn vừa rồi về cơ bản đã đáp ứng yêu cầu của Từ đạo diễn, nhưng vì để khớp với phần tiếp theo, ông ấy vẫn đơn giản chỉ ra một vài vấn đề, cố gắng đạt được sự hoàn hảo hơn.

“Tiểu Ba, thời gian tiến vào của cậu nên sát hơn một chút, nghe thấy tiếng hô ‘Không được’ lần thứ hai thì từ trong phòng đi vào.”

“Tiểu Ba, chú ý biểu cảm, không cần diễn ‘không thích’, mà phải diễn ‘ngại ngùng’, cảm giác bị Dương Tử Dung cướp đi sự chú ý của người khác, cần khán giả ném trái, không thể từ diễn mà ra.”

“Tiểu Ba, trên mặt có quá nhiều biểu cảm nhỏ, lưu loát hơn một chút, giống như mặt bị rối loạn thần kinh vậy.”

“...”

Sau khi quay một vài lần, Lâm Hiểu Ba đã phải nhiều lần bị sửa, nhưng Hứa Trăn hầu như không được nhắc đến, cho dù được nhắc đến, cũng là để cho người khác phối hợp với hành động của hắn.

Bên sân phim trường, trợ lý đạo diễn mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt, nhỏ giọng nói với nhân viên bên cạnh: “Ha ha ha, không có so sánh sẽ không có đau thương.”

“Hiểu Ba cũng xem như diễn xuất khá tốt, nhưng với Hứa Trăn trong cùng một khung hình, khoảng cách là quá rõ ràng.”

Vừa nói, trợ lý giám đốc vừa vuốt râu trên chiếc cằm chẻ, len lén liếc nhìn Từ tổng bên cạnh, nói: “Cũng là hoàn thành được thoạt đi, dù sao cũng là xuất thân chính quy, nên tản vững chắc.”

Nhân viên đoàn kịch mỉm cười lặp lại: “Lâm Tiểu Ba cũng là người vùng Đông Bắc, nên về mặt thoạt chắc chắn có lợi thế.”

Hai người đang nói chuyện phiếm, Từ Văn Quang ở một bên nghe đến đây nói chuyện, liếc hai người một cái, nói: “Hai người các người cảm thấy lời thoạt của anh ấy tốt?”

Trợ lý đạo diễn nghe vậy sững sốt, nói: “À... cũng lâu rồi, chỉ thấy sửa diễn xuất của anh ấy, chứ không thấy sửa lời thoạt.”

Từ Văn Quang nói: “Không phải vì lời thoạt của anh ấy hay.”

“Là bởi vì diễn xuất ổng có thể dùng được; đài từ quá phé, tôi dự định lồng tiếng cho cậu.”

Phó đạo diễn: ...?

Anh ta sững sốt hồi lâu mới nói: “Cái này, Từ đạo diễn...”

Trợ lý đạo diễn do dự một chút nói: “Không tương cứu được một chút sao? Các giải thưởng lớn đều không cho phép dùng lồng tiếng tham gia bầu chọn!”

Từ Văn Quang bình tĩnh chép tay nói: “Chỉ là hắn không được tham gia bầu chọn, cũng không phải phim điện ảnh không được tham gia bầu chọn.”

“Cậu ta có gì tốt mà bầu chứ?”

Phó đạo diễn:”.....”

Được rồi, anh nói đúng.

Chỉ mong Lâm Hiểu Ba không nghe thấy những lời này.

Chương 900: Lưu Đại Ma Tử

Mà cho dù Lâm Hiểu Ba có nghe thấy cuộc trò chuyện này hay không, thì Từ Văn Quang cũng chắc chắn không quan tâm.

Ông ấy không có ý coi thường Lâm Hiểu Ba, nếu không gã sẽ không được sử dụng.

Tuy nhiên, theo quan điểm của từ đạo diễn, màn trình diễn của Hứa Trăn là đủ tiêu chuẩn, nếu tiêu chuẩn được đặt ở đây, thì Lâm Hiểu Ba phải không đủ tiêu chuẩn.

Thay vào đó, việc sử dụng lòng tiếng là để bảo vệ Lâm Hiểu Ba, để tránh trong lúc hai người cùng cạnh tranh diễn xuất sẽ không quá khó coi.

Sau khi gia nhập nhóm, những cảnh quay đầu tiên đều là cảnh hàng ngày không quá khó, không có cảnh gì quá quang trọng.

Trong vài ngày qua, Hứa Trăn không ngừng dùng góc nhìn khách quan xem kỹ năng diễn xuất của mình, tìm kiếm những thiếu sót, cẩn thận sửa chữa chúng, chỉ cảm thấy như cá gặp nước, trạng thái ngày càng tốt hơn, diễn xuất tiếp càng ngày càng có sự tin tưởng hơn

Một tuần sau, khi năm mới đang đến gần, Hứa Trăn đang chuẩn bị cho nhiệm vụ quay phim trong ngày bên sân, trong lúc vô tình thì nhìn thấy một bóng người lạ.

Người này đang đứng bên sân, cười đùa trò chuyện với Từ Văn Quang đạo diễn và nhà sản xuất của “Đả hổ sơn xuất trí”.

Bởi vì ở quá xa lại quay lưng về phía hắn, Hứa Trăn chỉ có thể nhận ra rằng đây là một người đàn ông có vóc dáng trung bình, không thể lén nhìn rõ diện mạo của người này.

Nhưng nhìn nụ cười trên mặt của Từ đạo diễn và nhà sản xuất, xem ra họ không phải là người qua đường bình thường.

Một lát sau, bên cạnh phim trường.

Tranh thủ lúc quay phim rảnh rỗi, đạo diễn Từ và nhà sản xuất dẫn người lạ mặt vào phòng nghỉ tạm thời trong sân.

Người lạ cởi áo khoác, mũ và khẩu trang, để lộ khuôn mặt không mấy điển trai nhưng góc cạnh lại đặc trưng.

Người này tên là Hạ Tiểu Quân, năm nay ba mươi chín tuổi, là một diễn viên quốc tế đã đoạt được rất nhiều giải thưởng trong và ngoài nước.

Nói về độ nổi tiếng, Hạ Tiểu Quân có lẽ cười ngửa cũng không đuổi kịp Hứa Trăn, nhưng nói về thành tựu trong lĩnh vực điện ảnh, Hứa Trăn lại hoàn toàn không thể cùng một đề tài bàn luận với người ta được.

“Ha ha ha, nguyên lai là Từ đạo diễn lúc trước mời Tiểu Quân tham gia “Đả hổ sơn xuất trí”.”

Trong phòng nghỉ, nhà sản xuất Du Đông Huy ngồi trên sofa, cười nói chuyện với Hạ Tiểu Quân, “Cái này tôi thật sự còn không biết, sao sau này lại không đến?”

Hạ Tiểu Quân áy náy nói: “Thực xin lỗi, lỗi tôi, lỗi tôi.”

“Lúc đầu, tôi thực sự muốn đến. Sau đó, đúng lúc có một sự kiện thể thao quan trọng, tôi được mời làm bình luận viên của sự kiện trượt tuyết.”

“Tôi liền nghĩ, trong nước diễn viên giỏi nhiều như vậy, nhưng chỉ sợ tôi là diễn viên duy nhất có thể trượt tuyết, nên chỉ đành bất đắc dĩ từ bỏ ha ha ha!”

Một vài người vừa cười vừa nói, trò chuyện về tình hình hiện tại của nhau trong bầu không khí thoải mái.

Sau một vài câu nói vui vẻ, cuộc trò chuyện dần chuyển sang vấn đề chính.

Từ Văn Quang bảo trợ lý của mình lấy một tài liệu, nói với Hạ Tiểu Quân: “Trước khi cậu có nói cậu sẽ có thể đến đây trong khoảng nửa tháng, kêu tôi để lại cậu một vai nhỏ, tôi có để lại cho cậu.”

“Nhìn xem được hay chưa?”

Hạ Tiểu Quân nhận lấy văn kiện từ tay Từ đạo diễn, mở ra, vươn tay gãi gáy nói: “Từ đạo diễn, cái này, Lưu Đại Ma Tử...”

Nói xong, ông ta ngẩng đầu lên, có chút ngượng ngùng nói:
“Đây là vị Kim Cương số một trong ‘Bát đại Kim Cương’ của Uy Hổ sơn, đây không thể coi là một chiêu lừa gạt chứ?”

Từ Văn Quang nói: “Nghe thì ghê gớm vậy thôi, nhưng thực tế tổng cộng không có nhiều cảnh.”

“Nếu mọi việc suôn sẻ, khoảng 10 ngày nữa sẽ kết thúc quay phim. Tôi sẽ quay các cảnh quay của anh trước, chắc chắn sẽ không làm chậm trễ công việc bình thường của anh.”

Hạ Tiểu Quân do dự một chút, sau đó vui vẻ đồng ý, nói:
“Được, đều nghe theo sắp xếp Từ đạo diễn.”

“Tôi bây giờ chuẩn bị nhập đội, nhất định sẽ hoàn thành thật tốt nhiệm vụ!”

...

Buổi chiều ngày hôm đó, tin tức Hạ Tiểu Quân đóng quân trong đoàn phim “Tác chiến núi Uy Hổ” và được mời đóng vai “Lưu Đại Ma Tử” đã lan truyền trong đoàn phim.

Mặc dù chỉ là một vai khách mời trong một vài cảnh, nhưng anh ấy dù sao cũng là một diễn viên nổi tiếng, mọi người đều rất ngạc nhiên và vô cùng quan tâm đến vấn đề này.

Hứa Trăn không ngạc nhiên về điều này.

Hắn đã từng tham gia buổi thử vai cho vai Dương Tử Dung trước đó, Kiều Phong đã dùng cách riêng tư giúp hắn hỏi thăm, biết được Hạ Tiểu Quân cũng nằm trong số các ứng cử viên, nhưng cậu không biết tại sao cuối cùng mình lại được chọn.

Lúc này mới biết, hóa ra người ta có công việc khác nên chủ động đẩy cho bên này.

Mặc dù Hứa Trăn không thể hiểu được quyết định của Hạ ảnh để khi từ chối Dương Tử Dung để trở thành khách mời bình luận tại đại hội thể thao, nhưng mà, tóm lại là nên biết ơn đối phương đã từ chối để thành toàn cho mình.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn nhận được thông báo thay đổi kế hoạch quay phim.

Do lịch trình dày đặc của Hạ Tiểu Quân, đoàn phim cần tập trung vào việc ghi hình cho sự xuất hiện của anh ta.

Hứa Trăn cũng có một cảnh đối đầu với “Lưu Đại Ma Tử”, cảnh này cần được quay trước.

So với những cảnh khởi động trước, cảnh này khó hơn:

Trước bữa tiệc sinh nhật của Tọa Sơn Điều, Lưu Đại Ma Tử, người đứng đầu “Bát Đại Kim Cang”, bị sảy chân rơi xuống núi, thật lâu vẫn chưa trở về.

Mãi đến ba ngày trước bữa tiệc sinh nhật, cuối cùng anh ta cũng lên núi với thương tích đầy mình, hãnh diện khoe với anh em, nói rằng bản thân đã gặp quân cộng sản ở chân núi, mặc dù tuy rằng thiệt vài tên thủ hạ, nhưng tóm lại vẫn thành công đánh bại họ.

Lưu Đại Ma Tử đang uống rượu ăn thịt, mô tả một cách sinh động rằng đã chiến đấu trong trận chiến này đẹp đẽ như thế nào, đã giết bao nhiêu người.

Là một đặc vụ chìm, Dương Tử Dung do Hứa Trăn thủ vai lắng nghe cái chết của đồng đội nhưng hẳn phải giả vờ phản kích để không ai nhìn ra sở hở.

Làm thế nào để xử lý nỗi đau nội tâm và sự phản kích bề ngoài này thực sự khó khăn.

Hơn nữa, diễn viên đóng “Lưu Đại Ma Tử” là Hạ Tiểu Quân.

Làm thế nào để tiếp được diễn xuất của anh đế, phối hợp của đôi phương, nâng cao cảm xúc của khán giả lên một chút, đối với Hứa Trăn vừa là thử thách vừa là cơ hội rèn luyện tuyệt vời.

Chương 901: Tôi Ngại Xấu

Ngày 30 tháng 12, Hạ Tiểu Quân chính thức vào nhóm.

Phân cảnh của “Lưu Đại Ma Tử” sắp bắt đầu.

Sáng hôm đó, khi các diễn viên đang đối diễn với nhau trên phim trường, Du Đông Huy, nhà sản xuất của “Tác chiến núi Uy Hồ”, nhìn Hạ Tiểu Quân và những người khác trên phim

trường, nhỏ giọng phàn nàn: “Tù Đạo diễn, tại sao anh không nhắc chuyện Hạ Tiểu Quân với tôi?”

“Trước đó nếu như tôi biết anh ấy có ý định này, tôi chắc chắn sẽ dùng sức kéo anh ấy vào đoàn!”

Từ Văn Quang thản nhiên nói: “Sao vậy, Hứa Trăn không tốt à?”

Du Đông Huy nói: “Không phải Tiểu Hứa không tốt... Nhưng mà, cái gì cũng luôn có so sánh!”

“Tiểu Hứa còn quá trẻ, chưa từng đóng vai chính phim điện ảnh, như vậy có ảnh đế đến sẽ ổn định hơn?”

“Hơn nữa, ngay từ đầu Hứa Trăn đã đồng ý vai nào cũng đóng, anh cũng có thể để cậu ấy đóng vai Thiếu Kiếm Ba!”

“Ha ha...” Hứa Văn Quang nghe được những lời này, cười khẽ hai tiếng.

“Bình thường anh dành ít thời gian trên phim trường, không thấy tình hình quay phim như thế nào.”

Vừa nói, ông ta vừa héch cằm, chỉ về phía trường quay, nói: “Anh nhìn đi.”

“Anh sẽ sớm hiểu rằng Hứa Trăn chắc chắn phù hợp với vai Dương Tử Dung hơn Hạ Tiểu Quân.”

Du Đông Huy quay đầu nhìn phim trường, thấy Hạ Tiểu Quân đã hóa trang thành “Lưu Đại Ma Tử”, tay cầm kịch bản, hung hăng đối mặt với Hứa Trăn, mà Hứa Trăn lại trông thoải mái và bình tĩnh hơn rất nhiều.

Du Đông Huy khẽ cau mày, trầm giọng nói: “Sao thế, Tù đạo diễn thích cách diễn xuất thoải mái này?”

Từ Văn Quang nâng cốc nước trong tay lên, nhấp một ngụm rồi nói: “Không phải.”

“Tôi ngại Hạ Tiểu Quân xấu.”

Du Đông Huy:”...”

Bên sân, Từ Văn Quang chế giễu Hạ Tiểu Quân xong, nhìn về mặt đồ dẫn của nhà sản xuất, cười tủm tỉm nói: “Đùa chút thôi.”

“Dương Tử Dung là anh hùng, không phải thần tượng, thì cần ngoại hình làm gì.”

Nhà sản xuất: “.....”

Tôi tin anh cái quý!

Anh là một lão già tồi tệ!

Từ Văn Quang không để ý tới ánh mắt khinh thường của nhà sản xuất, chỉ bình tĩnh nhìn màn kịch đối diện cách đó không xa, nhàn nhạt nói: “Người trẻ tuổi, giống như một khối ngọc thô, anh có thể chạm khắc.”

“Không giống như một số diễn viên lớn tuổi, có quá nhiều tâm tư, phong cách biểu diễn đã được định sẵn, không thể ra khỏi vùng an toàn đó, diễn ai thì cũng đều là mình.”

Vừa nói, ông vừa bình tĩnh nhấp một ngụm trà nói: “‘Dương Tử Dung’ mà tôi muốn không phải là anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, mà là một người đứng về phía thường dân, sinh động, một người trẻ sẽ khóc sẽ cười.”

“Hứa Trăn rất tốt, trước đó sở dĩ tôi chọn cậu ấy, ý đồ chính là vì phân tích cách linh hoạt này của cậu ấy.”

Từ Văn Quang quay đầu nhìn nhà sản xuất bên cạnh, cười nói: “Xem đoạn diễn xuất này đi, sẽ không khiến cậu thất vọng.”

“Hứa Trăn bây giờ, đã sớm không phải đáng vẽ mà anh thấy trên TV trước kia.”

Khi người sản xuất nghe thấy những lời này, trầm mặc một lúc, theo bản năng tránh ánh mắt của Từ đạo diễn.

Nếu lúc trước không ở buổi thử vai của Hứa Trăn... Tôi suýt chút nữa đã tin vào tà ác của ông!

Rõ ràng lúc đó ông ta nói, chọn Hứa Trăn vì hẳn có trí thông minh hiếm có, diễn xuất lại đẹp, phù hợp với tính đặc biệt “trí dũng song toàn” của Dương Tử Dung, tại sao bây giờ...

Quên đi, ngài nói cái gì cũng đúng, tôi sửa đầu tôi không phải là được sao?

...

Cùng lúc đó,

Ở phía bên kia trường quay, hầu hết các diễn viên khác trong đoàn cũng đang xem cảnh quay giữa Hứa Trăn và Hạ Tiểu Quân.

Những người này nghe nói, sợ dĩ Hạ Tiểu Quân xuất hiện ở đây là bởi vì hắn từng nói với Từ Văn Quang muốn đóng “Dương Tử Dung”.

Cuối cùng, vì những chuyện khác mà không thành, Hạ Tiểu Quân cảm thấy xấu hổ với Từ đạo diễn nên tranh thủ mấy ngày nghỉ phép tới đây làm khách mời miễn phí coi như đền bù.

Các diễn viên sau khi biết được tin tức này, phản ứng đều không giống nhau.

Nhưng chung quy, đều cảm thấy thật đáng tiếc khi Hạ Tiểu Quân không tham gia bộ phim này, đặc biệt là những người không biết sự tồn tại của Lương Võ Triết.

Một bộ phim có ảnh đế đã thành danh trong đó hay không, cái này tỉ lệ thấp hơn nhiều thấp hơn nhiều.

Lâm Hiểu Ba đang ngồi bên lò sưởi, ăn khoai lang nướng với diễn viên nhí đóng vai “Tiểu Xuyên Tử” trong đoàn.

Gã diễn với Hứa Trăn trong những ngày qua, đã bị tra tấn từ đầu đến chân, muốn bốc hỏa luôn rồi.

Lúc này nghe thấy những người xung quanh nói: “Thật đáng tiếc, Hạ Tiểu Quân không tới”, “Tại sao Hạ Tiểu Quân không tới diễn”, không hiểu sao lại cảm thấy thất lung lại thẳng lên.

Ha, địa vị của tiểu tử Hứa Trăn trong cảm nhận của mọi người cũng chỉ có thể thôi!

So với tôi, bản chất cũng không khác gì nhau!

Lâm Hiểu Ba liếc mắt nhìn Hứa Trăn cách đó không xa, thờ dài tám tắc nói, “Thật đáng tiếc, thật đáng tiếc, nếu như Dương Tử Dung do Hạ Tiểu Quân đóng thì tốt quá!”

Bên cạnh hắn, Tiểu Xuyên Tử 12 tuổi đang cầm khoai lang nướng trong tay, thần thức theo nói: “Đúng vậy, nói đúng đó.”

“Nếu như Hạ Tiểu Quân đóng Dương Tử Dung, nói không chừng Trăn ca sẽ đóng Thiệu Kiến Ba.”

Lâm Tiểu Ba: ...?

Gã ngơ ngác quay đầu lại, tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Xuyên Tử nói: “Không phải, ý cậu là gì?”

“Tôi diễn không tốt sao?”

Tiểu Xuyên Tử nhún vai nói: “Ý của tôi không phải rất rõ ràng sao?”

Một dao đâm vào này, Lâm Hiểu Ba lập tức nhướng mày, xắn tay áo hét lên: “Cậu được lắm, ăn cây táo rào cây sung, Tiểu Xuyên Tử! Tôi nướng khoai lang cho cậu, làm bài tập về nhà cho cậu hai ngày này!”

Tiểu Xuyên Tử cây ngay không sợ chết đứng mà ăn khoai lang, ậm ừ, “Đừng nói bài tập của anh nữa, cái quái gì vậy!”

“Chẳng những không đúng, em còn phải kêu Trần ca sửa giúp em nữa!”

Lâm Tiểu Ba: “...”

Tiểu tử được lắm, cậu được lắm! Cậu trâu bò!

Sau này tôi mà còn nướng khoai cho cậu nữa, thì tôi với cậu cùng họ!

Chương 902: Hai Ông Vua Điện Ảnh

Đương nhiên, những cuộc trò chuyện bên lề không phù hợp này đã không lọt vào tai của các diễn viên.

Sau khi trò chuyện với nhà sản xuất, Từ đạo diễn đặt ly xuống, thông thả ung dung bước vào giữa phim trường, bắt đầu chỉ đạo diễn xuất cho các diễn viên.

Khi bước vào trạng thái làm việc, Từ Văn Quang không còn là ông già vừa mới mở miệng kia mà biến thành một chỉ huy mạnh mẽ và kiên quyết, giao tiếp với các diễn viên về nhiều chi tiết một cách tập trung cao độ.

Hứa Trần lắng nghe rất cẩn thận, hiểu ý đồ của đạo diễn, tự điều chỉnh cho thích hợp với diễn xuất của mình.

Hắn liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh, tim đập nhanh hơn một chút.

Nhìn xem xem người đứng bên cạnh là ai?

Bạn diễn là ‘Tọa Sơn Điều’ Lương Võ Triết và ‘Lưu Đại Ma Tử’ Hạ Tiểu Quân, đạo diễn còn là Từ Văn Quang đạo diễn...

Hai ông vua điện ảnh, cộng thêm một kim bài đạo diễn, đây thực sự là một phiên bản hiện thực của “Đàm tiếu với học giả uyên thâm, như lui đến vô bạch đỉnh”!

Hứa Trăn hơi run rẩy vì phấn khích, đành phải dùng nội dung bộ phim để cố gắng kìm nén sự phấn khích của mình.

Trong cảnh tiếp theo, Hứa Trăn phải đối mặt với áp lực của tiền bối Hạ Tiểu Quân, nhưng thay vì lo lắng, hắn lại mong chờ điều đó một cách khó hiểu.

Hạ Tiểu Quân cũng tốt nghiệp khoa kinh kịch Trung Quốc, khi Hứa Trăn tham gia lớp đánh giá cao về điện ảnh và truyền hình, từng nhiều lần nhìn thấy đoạn phim ngắn do vị học trưởng này xuất hiện trong giáo trình học.

Rõ ràng là sách giáo khoa sống đứng trước mặt mình, cơ hội khó có được cỡ nào!

Hứa Trăn đã không tham gia vào lĩnh vực điện ảnh trong một thời gian dài, cơ hội hợp tác với nam diễn viên rất hạn chế.

Ngoại trừ các vị ảnh đế gặp nhau vài lần trong “Tháng mười vây thành”, những người đã tiếp xúc sâu sắc chỉ có Lương Võ Triết lão sư, đại ca Vương Cẩm Bằng trong “Tú Xuân Đào” và ảnh đế vừa đoạt giải danh hiệu vua điện ảnh với “Thất Cô”, Hào ca.

Hứa Trăn cũng đã nghĩ về người như thế nào có thể giành được nam diễn viên xuất sắc nhất trong những năm gần đây.

Nếu nói rằng tiêu chuẩn của một diễn viên giỏi là có thể lay động lòng người bằng diễn xuất của mình, thì theo cách nhìn của Hứa Trăn, tiêu chuẩn của một diễn viên xuất sắc nhất nằm ở chữ “thật”.

Diễn nhân vật cứ như người thật, thì cái này được xem như diễn xuất vĩ đại.

Đều là vua điện ảnh nhưng phong cách diễn xuất của Hạ Tiểu Quân và Lương Võ Triết lại khá khác biệt.

Lương lão sư hoàn toàn có thể giấu đi những nét tính cách của bản thân trước ống kính, sống như một người khác, còn Hạ Tiểu Quân sẽ kết hợp những nét tính cách của nhân vật vào tính cách của chính mình, bất kể là bộ phim hay nhân vật nào, đều mang đến cho mọi người cảm giác chân thật.

Hai phong cách diễn xuất này không thể nói là hay dở, chỉ có thể nói Lương lão sư không cần nhân vật có điểm tương đồng với mình, con đường diễn xuất của anh ấy cũng tương đối rộng mở.

Nhưng dù rộng hay hẹp, Hạ Tiểu Quân tiền bối chắc chắn là một “Diễn viên” chân chính và là đỉnh cao đáng để các diễn viên trẻ ngưỡng mộ.

...

Sau một thời gian, phần chạy bên lề về cơ bản đã hoàn thành.

“Tiểu Quân vừa rồi trạng thái rất tốt, tiếp tục phát huy.”

Lúc này Từ Văn Quang cầm kịch bản nói: “Tôi định quay hai cảnh một lúc, để cảm xúc được mạch lạc.”

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn Hứa Trăn, nói: “Bây giờ có được không?”

Hứa Trăn nghiêm túc nói: “Không thành vấn đề!”

“Được!” Hứa Văn Quang hài lòng gật đầu, lập tức vỗ tay, quay đầu lớn tiếng nói: “Chú ý!”

“Lát nữa, cảnh thứ 112 và 113 sẽ quay liên tục, không ngừng!”

“Diễn viên tiến vào sân khấu, từng tổ cuối cùng kiểm tra trạng thái hoạt động của thiết bị, nếu không có vấn đề gì, 3 phút nữa sẽ bắt đầu quay!”

Được lệnh, toàn bộ nhân viên hiện trường lập tức tiến vào trạng thái quay phim căng thẳng, các diễn viên tham gia hai cảnh quay cũng vào vị trí của mình, sẵn sàng bấm máy.

Hứa Trăn cũng điều chỉnh bản thân, và toàn bộ cơ thể hẩn thả lỏng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ba phút sau, cảnh quay đầu tiên trong ngày chính thức bắt đầu với tiếng đánh bản vang lên rõ ràng.

Cảnh này nằm ở phía sau giữa phim, sắp đến sinh nhật lần thứ 60 của “Tọa Sơn Điều”, vì Lưu Đại Ma Tử, trùm của Bát Đại Kim Cang, bận việc khác, nên Dương Tử Dung, ‘Lão Cửu’ nhận nhiệm vụ chuẩn bị tiệc sinh nhật.

Trong cảnh đầu tiên, mấy đại kim cang trên núi Uy Hồ đang uống rượu cùng nhau, Dương Tử Dung do Hứa Trăn thủ vai cũng nằm trong số đó.

“Đang!”

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa thô lỗ vang lên, cửa nhà gỗ bị đá tung từ bên ngoài, gió lạnh cuốn hạt tuyết bay vào trong nhà.

Mấy tên thổ phỉ trong phòng nhìn về phía âm thanh, thì thấy Hạ Tiểu Quân thủ vai lão đại ‘Lưu Đại Ma Tử’ xông vào từ bên ngoài, trên tay cầm một lưỡi lê, khuôn mặt được tô vẽ, đầu và vai phủ đầy tuyết.

Hắn ta vừa xuất hiện, nhiều người bên lề sáng mắt lên.

Hạ Tiểu Quân trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì quá đáng, nhưng ánh mắt nham hiểm, gân guốc, da thịt trên mặt, tư thế thô lỗ dã man, kết hợp với các chi tiết trên người, không hiểu sao lại khiến người ta cảm giác được sắp có chuyện không hay sắp xảy ra..

Cái gọi là “kỹ năng diễn xuất đều ở trên tóc” thực sự không chỉ là nói suông.

“Ôi, lão đại, có chuyện gì vậy?”

Một tên thổ phỉ vội vàng tiến lên chào hỏi, nhìn bộ dáng có chút chật vật của hắn từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói: “Cả đêm hôm qua không thấy người, người trở về từ nơi nào vậy?”

Chương 903: Hung Ác

“Lưu Đại Ma Tử” do Hạ Tiểu Quân thủ vai cười lạnh hai tiếng, trong mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo không che giấu được, hắn ta cắn răng nói: “Đừng nói nữa, nửa đêm hôm qua, haiz, gặp phải chuyện!”

Hắn ta nói xong, ném lưới lê trong tay sang một bên, rũ tuyết trên người, đi đến bên bàn, cầm lấy vò rượu quen thuộc, rót cho mình một bát rượu, trước tiên uống ừng ực mấy ngụm thật lớn, sau đó mới lau miệng, nói: “Ca hôm qua ở chỗ bánh xe lớn (xe lửa) trên sông Hà Tử Kiều!”

“Lão tử dẫn anh em đi chôn hàng chục cân mìn trên đường ray, bánh xe chạy qua đó, lúc đó thì nổ tung xuống mương”.

“Ha ha ha ha.....”

Đám sơn tặc xung quanh nghe hắn thuật lại liền cười ha hả nói: “Người tốt lắm, ta thấy người thật lợi hại!”

“Có tìm thấy thứ gì đó hay ho trên bánh xe lớn (tàu hỏa) không?”

Lưu Đại Ma Tử trợn trừng hai mắt, hùng hổ hét lên, “Đồ tốt?”

“Thật xin lỗi nhé, vừa mở cửa xe, một đám bộ đội cộng sản ập xuống!”

“Trong tay có một người cầm khẩu súng máy (súng máy) đánh gãy, hắn đột nhiên phun ra, các huynh đệ suýt chút nữa không nói cho ta biết nó ở nơi nào!”

Hắn vừa nói lời này ra, mọi người trong phòng không khỏi kinh ngạc.

Dương Tử Dung do Hứa Trăn thủ vai vốn dĩ chỉ đang uống rượu vui vẻ nghe kể chuyện, nhưng lúc này khi nghe thấy từ “quân đội cộng sản”, đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại, tay đang uống rượu lập tức dừng lại.

Ổng kính máy ảnh lúc này quay cận cảnh hắn, nhưng sự cứng đờ của hắn chỉ xuất hiện trong chốc lát, rất nhanh sau đó, hắn dùng sự kinh ngạc để che đậy sự hoảng sợ ban đầu của mình, hét lên: “Chết tiệt, lão đại, vậy anh chạy về đi?”

“Chạy?” Lưu Đại Ma Tử hừ lạnh nói: “Người nhìn xem đây là địa bàn của ai? Lão đại anh có thể chạy sao?”

Vừa nói, hắn ta vừa bước lên băng ghế, hai tròng lên, hét lên đắc thắng: “Ta đã dẫn theo mấy thằng nhãi con trực tiếp bao vây quân cộng sản này!”

Lưu Đại Ma Tử thò đầu, trong mắt có chút sợ hãi, thở dài nói: “Haiz, ta nói cho người biết, đám tiểu tử kia thật là tàn nhẫn, thật sự dám xông lên!”

“Sau này hết đạn nên mới đấu trực diện với Thanh Tử (đao nhỏ), vậy có đánh lại được Lão Tử không?”

Hắn khoa tay múa chân, mô tả quá trình của trận chiến một cách sinh động.

Những tên cướp ở bàn ai cũng nhào đầu qua, lắng nghe một cách thích thú.

Dương Tử Dung, do Hứa Trăn thủ vai, cũng lộ đầu ra với mọi người vào lúc này, trên mặt thể hiện rõ sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ vừa phải.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, bàn tay của hắn lại đang cào mạnh vào mặt bàn.

Đường gân trên mu bàn tay nổi rõ, gần như đóng đinh vào gỗ.

“... Có một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đeo kính cận nhỏ và gầy như que củi.”

Lúc này, lời tường thuật của Lưu Đại Ma Tử vẫn đang tiếp tục.

Hắn đưa tay vuốt cặp kính trên mặt và hét lên: “Bắt ngờ lao vào ta, dùng dao rạch ta một vết lớn.”

“Mẹ kiếp” Lưu Đại Ma Tử đập bàn hét lên, “Lão tử một đao đánh lên đùi hắn, khiến hắn quỵ xuống ngay tại chỗ.”

Dương Tử Dung cùng bàn nghe vậy, ánh mắt lại thay đổi, cơ bắp trên mặt giật giật, suýt chút nữa không khống chế được vẻ mặt của mình.

Tuổi đôi mươi, đeo kính cận, gầy như que củi...

Mô tả này rõ ràng, đó là cảnh vệ viên của Thiếu Kiên Ba: Cao Ba.

“... Vậy mà hắn vẫn đang lao tới!”

Lúc này, Lưu Ma Tử thuật lại không ngừng, những sơn tặc còn lại cũng chăm chú lắng nghe, không ai phát hiện sự dị thường thoáng qua của Dương Tử Dung.

“Ta dùng dao đâm vào bụng hấn ta, xoay cán dao và trực tiếp khoan một lỗ máu trên người hấn ta.”

Đang nói, Lưu Đại Ma Tử ánh mắt càng ngày càng hung ác, hấn nói: “Tên tiểu tử đó ói ra máu rồi, vẫn còn muốn dùng báng súng đánh ta!”

“Ta nhắc chân đá hấn ngã trên mặt đất.”

“Tiểu tử đó không phục ta?”

Vừa nói, hấn vừa chop lấy một con dao chặt thịt nhỏ trên bàn, hung hăng đâm con gà trên đĩa, nhẹ răng cười nói: “Ta đâm sau lưng hấn hơn mười nhát liên tiếp!”

“Ngươi không phục sao? Ta lại cho cái khác!”

“Tên đeo kính này bị ta đâm, ruột chảy ra đầy đất, nếu đâm lần nữa, chính là sẽ thành nhân bánh bao!”

“Ha ha ha ha...” Nghe hấn thuật lại, tất cả thổ phỉ đều cười ha ha, cùng nhau vui mừng nghiêng ngả.

Lúc này, máy quay nhắm vào Dương Tử Dung trong đám đông.

Chỉ thấy, hấn hòa với mọi người, đặc ý cười vui sướng.

Nhưng mà, ở trong tiếng cười này, trong mắt Dương Tử Dung dần hiện ra hai tròng mắt đỏ ngầu, toàn thân khẽ run, trên nét mặt hiện ra vẻ lạnh lùng cùng hung lệ chưa từng có.

Lúc này, lão bát bên cạnh nhìn thấy Dương Tử Dung cả người run rẩy, lớn tiếng cười to: “Ai da, lão Đại, đừng nói nữa, nhanh, đừng nói nữa!”

“Nhìn xem nhìn xem lão Cửu bị dọa phát run rồi!”

Dương Tử Dung quay đầu liếc hấn một cái, cũng không có tranh luận gì, chỉ là cười cười, thần sắc căng thẳng đột nhiên thả lỏng.

“Lão Đại...”

Hấn ngẩng đầu nhìn Lưu Đại Ma Tử, trong mắt mang theo vài phần nghịch ngợm, nhẹ giọng trấn an nói: “Vậy tại sao ngươi không mang ‘nhân bánh bao’ về?”

“Ha ha ha!” Lưu Đại Ma Tử giơ ngón tay cái lên, cười to một tiếng, “Vẫn lão Cửu là tàn độc!”

Đang nói, hắn theo bản năng quay đầu nhìn về phía Dương Tử Dung, vừa định khen ngợi vài câu, nhưng vào lúc ánh mắt giao nhau, hắn nhìn thấy ánh mắt mang theo ý cười trước mặt này, lại hơi sững sốt, không tự chủ được cả người run rẩy.

Máy quay cận cảnh đôi mắt.

Chỉ thấy, trên gương mặt phiếm hồng, ánh mắt sâu thẳm, hốc mắt đỏ hoe, nhãn cầu đỏ ngầu, đồng tử gặp Lưu Đại Ma Tử lúc này đột nhiên co rút lại, như thể một tay súng bắn tĩa đã khóa chặt con mồi của mình.

Căn phòng đầy những tên cướp, lại không bằng nửa phân hung ác của hắn.

Chương 904: Trận Chiến Phong Thần

Lưu Đại Ma Tử sững sốt một chút, theo bản năng nuốt nước miếng, đang định nói thì “bốp” một tiếng, Dương Tử Dung đã hất đồ bát rượu trên tay.

“Lạnh quá!” Dương Tử Dung nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên, “Ca mỗi ngày đều dẫn huynh đệ đánh nhau dưới chân núi, mà ta mỗi ngày chỉ là giết gà trên núi mà thôi!”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Ngay khi những lời này vừa thốt ra, bầu không khí kỳ lạ vừa rồi đã biến mất.

Mọi người cười nói: “Nếu không thì gọi là ‘Tết gà trăm con’!”

“Ai dô, nhìn xem lão Cửu ủy khuất kia!”

“Nào, nào, cạn một cái, cạn một cái!”

“Ai dô, lão Cửu, người đừng uống nữa, nhìn mặt người đỏ kia!”

“...”

Dương Tử Dung cúi đầu, bỗng nhiên cầm lấy vò rượu bên cạnh, ngửa đầu uống mấy hớp lớn.

Rượu trong vò văng ra ngoài, bắn tung tóe khắp mặt và người.

Một lúc sau, hấn đặt ché rượu xuống, thở hồng hộc, quát:
“Đánh nhau không có phần của ta, rượu còn không cho ta uống sao?”

nói, tay Dương Tử Dung còn khẽ run, không biết là rượu hay là chất lỏng khác, “Tí tách” không ngừng chảy xuống gò má.

Sau khi quay xong một cảnh, nhân viên tại chỗ lập tức làm theo chỉ đạo của đạo diễn, bắt đầu thu dọn đường ray trượt, di chuyển thiết bị, các diễn viên cũng tạm dừng khoảng trống này để chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Trường quay bận rộn yên tĩnh trở lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng đồ vật “lanh cách”, tiếng bước chân qua lại và một số tiếng nhỏ giọng trao đổi công việc.

Bên lề, các diễn viên đang chờ xem diễn đều không nói lời nào, cũng không ai bình luận về tiết mục, bầu không khí có chút trầm mặc.

“Vừa rồi diễn viên kia là ảnh đế à?”

Lúc này, giọng một người trung niên đột nhiên truyền đến từ phía sau đám người.

Một số diễn viên ở gần quay đầu lại, nhìn thấy người vừa nói chuyện là một thợ hàn của đội đạo cụ.

Người đàn ông thò đầu ra, vừa thu dọn đồ đạc vừa liếc nhìn về phía phim trường, nhỏ giọng nói: “Không thấy diễn xuất tốt hơn Tiểu Hứa chỗ nào!”

Một đồng nghiệp bên cạnh nhỏ giọng nói: “Hình như Tiểu Hứa cũng là diễn viên?”

“Cô gái của tôi thích xem ‘Lang Gia Bàng’ mà cậu ấy đóng.”

Người thợ hàn điện lúc trước liếc hấn một cái, cười nhạo nói: “‘Lang Gia Bàng’ ” là phim truyền hình, tại sao lại được ‘ảnh đế’ chứ?”

“Cả ngày chỉ toàn vớ vẩn!”

“...”

Cách đó không xa mấy diễn viên nghe được đối thoại, hai mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Chỉ nhìn vào cảnh tượng vừa rồi, không chỉ hai đạo cụ sư khó phân biệt được đâu là Hạ Tiểu Quân và Hứa Trăn, mà còn đối với cả những người chuyên nghiệp như họ.

Sự tàn nhẫn và quyết liệt từ tận đáy lòng của Hạ Tiểu Quân, và sự đau buồn và nhẫn nhịn của Hứa Trăn khi cậu ấy bị sốc trước tin buồn...

Diễn xuất của hai diễn viên đã vượt xa trình độ thẩm mỹ của họ.

Mặc dù Hứa Trăn đã chuẩn bị kỹ càng sẵn sàng, còn Hạ Tiểu Quân mới vào đoàn ngày hôm qua, vẫn đang ghi nhớ lời thoại của anh ấy cho đến khi phim bắt đầu, có thể không công bằng khi so sánh, nhưng dù thế nào đi nữa, Hứa Trăn vẫn có thể đối mặt trực tiếp với Hạ Tiểu Quân mà không bị tụt lại phía sau, chung quy cũng là một điều đáng khâm phục.

—— Trình độ diễn xuất của vị nam diễn viên trẻ tuổi nhà mình có thể cao hơn nhiều so với họ tưởng tượng.

...

“Ha ha ha.....”

Cùng lúc đó, cách đó không xa, Từ Văn Quang đạo diễn đứng khoanh tay, cười nhẹ, hất cằm ra hiệu về phía trường quay, nói với người sản xuất bên cạnh: “Làm sao vậy? Có kinh ngạc lắm không?”

Nhà sản xuất không nói.

Anh ta nhìn Hứa Trăn, người đang trang điểm trên ghế xếp, với vẻ mặt hơi sững sờ.

Thực sự ngạc nhiên.

Trình độ diễn xuất của Hứa Trăn trong cảnh vừa rồi vượt xa hiểu biết trước đây của anh ta về diễn viên này.

Cảnh vừa rồi cực kỳ khó, rất nhiều diễn viên có lẽ cả đời chưa từng diễn cảnh khó như vậy:

Dương Tử Dung làm đặc vụ chìm ở núi Uy Hồ, tình cờ nghe được tin buồn về cái chết thương tâm của đồng đội từ miệng

bọn cướp.

Quá trình chiến đấu được mô tả vô cùng tỉ mỉ và đẫm máu, trái tim của hắn như bị dao đâm, nhưng lại không thể hiện ra bất kỳ điểm dị thường nào, chỉ có thể nghiêng rằng chịu đựng bị thương, lộ ra vẻ kích động, tự hào thậm chí là vui sướng trên mặt hắn.

Hai cảm xúc đối lập nhau và hoàn toàn tách biệt, nhưng cách xử lý của Hứa Trăn cực kỳ cao cấp:

Cậu ấy thể hiện niềm vui bằng nét mặt, sự đau buồn bằng các phản ứng sinh lý.

Khi lời kể của “Lưu Đại Ma Tử” ngày càng sâu hơn, khán giả mở ra góc nhìn như chúa, dưới sự dẫn dắt của máy quay, họ có thể nhìn rõ đôi mắt đỏ ngầu, những đường gân nổi trên trán và sự run rẩy không thể kiểm soát của Dương Tử Dung.

Tuy nhiên, trong mắt bọn cướp, hắn ta có thể chỉ uống quá nhiều, hoặc bị lời kể của Lưu Đại Ma Tử làm cho sợ hãi.

Nhà sản xuất không thể ngờ rằng lời diễn chững chạc, tinh tế như vậy lại đến từ một diễn viên trẻ mới ngoài đôi mươi mới đặt chân vào lĩnh vực điện ảnh.

Hơn nữa, nhưng người diễn cùng với hắn,

Chính là Hạ Tiểu Quân, diễn viên được ba lần ảnh đế, thành danh lâu năm trong ngành.

Vài thấy không thấy các tác phẩm của Hứa Trăn, vậy mà bây giờ cậu ấy đã phát triển đến mức này?

Đôi đầu trực diện với ảnh đế, liệu cậu ấy có thể xuất sắc tỏa sáng như trước không?

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nhà sản xuất, Hứa Văn Quang hơi híp mắt, cười nhạt nói: “Có thể diễn đến mức này thì có làm ảnh đế cũng không có vấn đề.”

Khi nói chuyện, ông hơi hếch cằm lên, trong mắt tràn đầy tự tin, trầm giọng nói: “Cậu ấy không phải là ảnh đế, tôi đây sẽ biến cậu ấy thành ảnh đế.”

“Tôi không thích mượn tên tuổi của người khác để đạt được mục đích của bản thân, tôi thích tự mình dẫn dắt chiến sĩ của

mình đi đánh ‘Trận chiến phong thần’.”

Chương 905: Tự Cổ Anh Hùng Đã Có Quyết Tâm...

Sau một cảnh quay, mọi người trong đoàn phim vốn muốn thưởng thức màn biểu diễn tuyệt vời của Hạ ảnh đế, nhưng không ngờ, họ lại bị nam chính của mình làm cho giật mình mà trầm mặc.

Ngay cả bản thân Hạ Tiểu Quân cũng cảm thấy có chút áp lực.

Nhưng Hứa Trăn trước nay chưa từng diễn với ảnh đế, nhờ cái này chứng mình được ý nghĩa của mình

Ngược lại, hắn cực kỳ may mắn vì người đấu với hắn vừa rồi là Hạ Tiểu Quân.

Chính vì Hạ ảnh đế đã diễn sống dậy ‘Lưu Đại Ma Tử’ hung ác tàn nhẫn lại vô nhân tính kia, nên hắn có thể đắm mình vào tâm trạng của Dương Tử Dung một cách suôn sẻ hơn.

Hứa Trăn lúc này đang ngồi trên chiếc ghế xếp cạnh studio để trang điểm, chuyên viên trang điểm nhìn cơ thể vẫn còn đang run rẩy của anh, cảm thấy có chút khó xử, nhỏ giọng hỏi: “Xin lỗi, tôi muốn trang điểm mắt thêm cho cậu được không ạ?”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, mỉm cười xin lỗi với chuyên viên trang điểm, cố gắng hết sức để kiểm soát sự run rẩy của mình.

Cảnh tiếp theo sắp bắt đầu quay, hắn không chọn thoát vai mà còn đắm chìm trong tâm trạng của Dương Tử Dung, tiếp tục tích lũy cảm xúc.

Cao Ba đã chết.

Vừa nhắm mắt lại, hắn dường như có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt trẻ con đeo kính hiền lành, còn nhớ rõ cậu bé đã giấu trong ngực một que ngô nướng, kích động nũng nịu nghe đàn.

Lại nhớ đến lúc bản thân đang hát Nhị Nhân Chuyển trên sân khấu, Cao Ba đứng gác ở cửa, tấm lưng cao gầy của cậu ấy run nhịp nhàng theo tiếng hát.

Cũng nhớ đến lúc, Thiếu Kiếm Ba nhìn cảnh vệ viên của mình suốt ngày vây quanh người khác, bị tức đến trợn trắng mắt, hùng hùng hổ hổ.

“Tí tách, tí tách...”

Nước mắt chảy dài trên khóe mắt Hứa Trăn một cách không kiểm soát.

Thợ trang điểm đang định trang điểm lại trên mặt hắn, nhưng khi nhìn thấy nước mắt trên mặt hắn, cũng đành phải dừng lại.

“Bỏ đi, đừng trang điểm nữa.” Lúc này, đạo diễn Từ Văn Quang đi đến bên cạnh, vẫy tay với chuyên viên trang điểm, nói: “Bây giờ nhìn như thế này cũng tốt, chân thật hơn, không giả tạo, có chút cảm giác hoang dã.”

Từ đạo diễn không muốn lãng phí cảm xúc hiện tại của Hứa Trăn, tuyên bố cảnh tiếp theo sẽ bắt đầu quay ngay lập tức.

Các nhân viên nhanh chóng vào trạng thái quay, các diễn viên nhanh chóng vào vị trí và chuẩn bị tương ứng.

“Ba hai một!”

“Cạch!”

Tiếng đập bảng lạnh lạnh vang lên, báo hiệu chính thức bắt đầu lượt quay tiếp theo.

Cảnh này tiếp nối tình tiết vừa rồi, tất cả bọn cướp đã uống một chầu lớn trong phòng khách, sau khi nghe Lưu Đại Ma Tử kể về những cuộc phiêu lưu của mình đêm qua, sau khi uống rượu và ăn uống no say đều tự giải tán.

Dương Tử Dung, do Hứa Trăn thủ vai, cũng rời khỏi phòng cùng họ, từ chối lời mời đánh bạc của những người khác, tỏ vẻ mình là người tổ chức tiệc, muốn đi một vòng để xem công tác chuẩn bị cho thợ yến.

Lúc này, nhiếp ảnh gia đã chụp được một cảnh dài hơn mười giây: Dương Tử Dung say khướt bước ra khỏi nhà, cúi đầu, giẫm lên lớp tuyết dày trên núi, một chân sâu một chân cạn, bước đi xiêu vẹo, thất tha thất thểu.

Trong một lần sơ ý, hắn bị trượt chân, ‘Phốc’ té lăn quay trên mặt tuyết.

Tuy nhiên, Dương Tử Dung không vội đứng dậy mà vùng vẫy lẫn trên tuyết.

Hắn thò tay vào trong tuyết, bốc một nắm tuyết, bừa bãi lau lên mặt, bộ dạng có chút điên cuồng.

Cách đó không xa, Lưu Đại Ma Tử nhìn thấy một màn này, cười vỗ đùi một cái, kêu to: “Chô cha Mẹ kiếp, ha ha ha...”

Hắn vừa cười vừa đi về phía Dương Tử Dung, cúi xuống dùng sức kéo hắn từ trong tuyết lên, cười lớn nói: “Lão Cửu, ngươi làm sao còn có gan uống nhiều như vậy?”

“Ngươi định rửa mặt rồi đi ngủ ở đây?”

“Mẹ nhà ngươi, ngươi định giết ta à hahahaha!”

Dương Tử Dung bị hắn ta kéo nửa thân trên, ném Lưu Đại Ma Tử ra xa, quỳ xuống trên tuyết, hét lên một cách kiêu ngạo: “Ngươi đang nói cái gì vậy, nói cái gì vậy hả?”

“Ai khỏe khoắn? Ta không có uống nhiều!”

Hắn chống trên mặt đất, miễn cưỡng từ dưới đất đứng lên, rũ tuyết trên người, khàn giọng hô: “Giẫm lên chỗ băng trượt quý nào, mẹ nó!”

Còn Lưu Đại Ma Tử chỉ cho rằng hắn đang che đậy sự hờ hênh của mình, ngược lại còn cười vui vẻ hơn.

Dương Tử Dung cúi đầu, hai gò má đỏ bừng vì lạnh, trên lông mi đọng lại tinh thể băng.

Run rẩy hít sâu mấy hơi, khí thở ra trong không khí ngưng tụ thành từng đợt sương trắng, lúc này cuộn tròn che kín mặt của hắn.

Khi năm mới đến gần, những tên cướp trên khắp ngọn núi đang chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật của Tọa Sơn Điều, nhìn đâu cũng thấy một khung cảnh náo nhiệt.

Sau khi chia tay Lưu Đại Ma Tử, Dương Tử Dung đang đi dạo ở làng Uy Hồ, những tên cướp liên tục chào đón hắn ta một cách ân cần.

“Cửu gia!”

“Cửa gia vất vả rồi!”

“...”

Nghe thấy tiếng chào từ những tên cướp xung quanh, hắn cười toe toét mà chào mọi người.

Ổng kính máy quay lúc này đang nhắm vào lưng hắn:

Cúi đầu xuống, Dương Tử Dung loạng choạng đi về phía trước trên tuyết.

Mặc dù có rất nhiều tên cướp xung quanh, nhưng không ai tiếp cận hắn ta.

Hắn đi một mình trong đám đông, lưng hơi khom, bước đi xiêu vẹo, hơi thở nặng nề khiến bóng dáng này trông vô cùng cô đơn.

“Tự cổ anh hùng đã có huyết tâm...”

Dương Tử Dung thấp giọng ngâm nga một tiếng: “Há có thể sợ chết tham sống?”

Giai điệu hắn hát chính là bài hát “Trường Phản Pha” mà hắn đã hát khi đang lẫn lộn cùng đồng đội khi mới gia nhập tiểu đội 203.

“Đi khắp thiên hạ tìm không ra dấu vết cũng vô ích!”

Cứ hát lại hát, lưng hắn lại lần nữa thẳng lên, cơ thể cũng không còn đung đưa như trước.

“Tự cổ anh hùng đã có huyết tâm, há có thể sợ chết tham sống!”

Góc máy chỉ quay theo bóng lưng hắn, dần trôi đi trên nền tuyết trắng.

“Đi khắp thiên hạ tìm không ra dấu vết cũng vô ích...”

Chương 906: Lâm Hải Tuyết Nguyên

Hai phân cảnh này bao gồm hàng chục cảnh quay, cả đoàn quay từ bảy giờ sáng đến tận gần trưa mới hoàn thành.

Khi đến giờ ăn trưa, Hứa Trăn, người luôn tích cực ăn uống, lại trốn trong phòng thay đồ bên cạnh, hầu như ra ngoài.

Chịu đựng cả buổi sáng mà không dám khóc.

Cho đến lúc này, cho đến khi toàn bộ cảnh quay được quay xong, hấn cuối cùng cũng trốn vào trong góc, lấy khăn che mặt và trút hết những cảm xúc tích tụ suốt buổi sáng.

Ngay từ khi Hứa Trăn đang thử vai, Từ Văn Quang đạo diễn đã hỏi hấn liệu hấn có thể hát Kinh kịch không và đã nghe “Trường Phản Pha” chưa.

Khi đó hấn vẫn còn rất phấn khích, nghĩ rằng mình có thể tận hưởng cơn nghiện đóng vai Triệu Vân trong “Tác chiến núi Uy Hồ”, một mũi đá trúng hai chim, nhân đôi hạnh phúc.

Kết quả là, Hứa Trăn không biết cho đến khi hấn nhận được kịch bản chính thức...

Đoạn này trích trong ‘Trường Phản Pha’, vậy mà lại là một cái bẫy giữa ban ngày.

Hầu như nhóm chiến hữu từng nghe Dương Tử Dung hát hí khúc dưới chân núi, trầm trồ khen ngợi, đều không một ai sống sót đến cuối cùng

Mà khi hấn hát lại khúc này ở Uy Hồ trại, nổi đau thấu tim khiến Hứa Trăn khó chịu đến mức khó thở.

“Tự cô anh hùng có tâm huyết”, ý chỉ Triệu Vân trung thành và dũng cảm khi thề đi tìm thiếu chủ;

Nhưng khi Dương Tử Dung hát hí khúc này vào thời điểm này, đó là ký ức về những người đồng đội của hấn trong vòng tay và là động lực cho bản thân hấn.

Rưới một giọt máu, hiến tế anh linh đất trời.

Không quét sạch hang cọp thì uổng công!

Diễn xuất xuất sắc ngoài mong đợi của cảnh này không chỉ giúp Hứa Trăn chứng minh thực lực của mình trước cả đoàn phim mà còn giúp hấn hiểu sâu sắc, như thể đã nắm được cốt lõi của các nhân vật trong phim.

Nổi đau buồn tột độ, cái chết cận kề và sự biến mất của đồng đội khiến hấn đột nhiên mất đi sự sợ hãi về cái chết.

Hấn chợt hiểu ra: Thì ra đây gọi là “coi cái chết là nhà”.

Chiều hôm đó, Từ Văn Quang đạo diễn chu đáo không sắp xếp thêm bất kỳ nhiệm vụ quay phim nào cho Hứa Trăn, cho hấn

đủ thời gian đệm.

Theo thói quen trước đây của Hứa Trăn, khi có thời gian rảnh, hẳn nhất định sẽ xem cận cảnh màn biểu diễn của Hạ ảnh đế và cố gắng học hỏi từ đó.

Nhưng lúc này hẳn cũng không vội “ăn trộm”.

Hạ Tiểu Quân đã không chuẩn bị đầy đủ cho vai diễn này, sự hiểu biết của anh ấy về các nhân vật không được thấu đáo, Hứa Trăn có thể nhìn thấy nhiều thiếu sót.

Ngay cả diễn viên, không phải màn trình diễn nào cũng hoàn hảo.

Mãi đến ngày thứ ba sau khi Hạ Tiểu Quân gia nhập đoàn, anh ta mới tìm được xuất phát điểm cho vai “Lưu Đại Ma Tử”, Hứa Trăn cũng lấy cuốn sổ nhỏ đã chuẩn bị từ trước ra, tập trung ghi chép ở bên lề.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Trăn, Hạ Tiểu Quân buồn cười lật giở sổ ghi chép của mình, phát hiện những ghi chép về mình chỉ nhớ được từ cảnh quay thứ 118 vào ngày thứ ba.

Còn mấy cảnh trước, chỉ nhớ được tên buổi diễn, còn cái gì tâm đắc cũng chưa viết được.

Khóe miệng Hạ Tiểu Quân không khỏi giật giật.

Đương nhiên anh ta cũng biết mình mấy cảnh đầu tiên biểu hiện không tốt lắm, nhưng là...

Tiểu tử được lắm, kén cá chọn canh.

Tôi đoán cậu thật tinh mắt!

...

Thời gian quay chụp căng thẳng cứ như vậy mà gấp rút trôi qua..

Hứa Trăn và những người khác đã trải qua ngày đầu năm mới trong đoàn làm phim “Tác chiến núi Uy Hồ”, đồng thời, kỳ nghỉ đông của học sinh sắp đến.

Đối với điện ảnh mà nói, chiến tranh còn chưa bắt đầu, mà Tết Nguyên Đán mới là chiến trường chính tranh phòng vé.

Nhưng đối với ngành phim truyền hình mà nói, kỳ nghỉ đông có ý nghĩa rất lớn, hàng năm, cuộc chiến giành phim truyền hình hot của năm mới đều là đề tài nặng ký trong ngành phim truyền hình.

Lang Gia Bảng cũng tham gia cuộc thi này, bộ phim y khoa “Bác sĩ nhân từ” do Tạ Ngạn Quân và Tống Úc đóng vai chính sẽ được khởi chiếu trên Blueberry Satellite TV vào ngày 15 tháng 1.

Hứa Trăn chỉ đóng một vai phụ không đáng kể trong bộ phim này, màn trình diễn của hắn chỉ liên quan chặt chẽ đến công ty, không liên quan đến tương lai cá nhân của hắn.

Hắn cũng có một bộ phim truyền hình sẽ được phát hành trong kỳ nghỉ đông: đó là bộ phim truyền hình điệp viên “Điều”.

Vào ngày 21 tháng 1, bộ phim này sẽ được công chiếu bởi Beijing TV và Tomato TV.

Liễu Vĩnh Thanh đạo diễn đã thông báo cho Hứa Trăn từ hai tháng trước, nhưng Hứa Trăn tham gia bộ phim này chỉ để giúp đỡ hiện trường, hắn không phải là nhân vật chính và cũng không tham gia đầu tư.

Hiện tại hắn đang bận rộn quay phim ‘Tác chiến núi Uy Hồ’, không có cách nào phân thân, cho nên cũng không có quá nhiều tâm tư quan tâm chuyện này.

Hứa Trăn chỉ chú ý một chút đến kỳ nghỉ đông năm nay giữa các lần quay phim, để tìm xem phim truyền hình của hắn đang cạnh tranh với ai.

Tuy nhiên, có xem qua cũng chẳng sao, hắn tình cờ tìm được một cái tên vô cùng bắt mắt trong danh sách phim truyền hình trong kỳ nghỉ đông:

“Lâm Hải Tuyết Nguyên”.

Lúc Hứa Trăn nhìn thấy cái tên “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, thì có chút kinh ngạc.

Lại nói, hắn khá có duyên với bộ phim này.

Ngay từ hai năm trước, khi quyền làm lại bộ phim truyền hình “Lâm Hải Tuyết Nguyên” vẫn còn nằm trong tay Hoa Ảnh Media, ông chủ của Hoa Ảnh, Hồ Vệ Quốc, đã từng tiếp cận

Hứa Trăn, mời hẳn đóng vai Dương Tử Dung trong bộ phim này.

Chương 907: Trộm Khoai! ! Thổ Phỉ! ! Cường Đạo! !

Sau nhiều lần thay đổi, bản quyền làm lại của bộ phim này đã được một công ty điện ảnh và truyền hình khác mua lại, Hứa Trăn lại lần thứ hai nhận được một lời mời khác.

Có điều đáng tiếc, hai lần mời diễn trước, hẳn đều không nhận lời.

Ngược lại cơ duyên xảo hợp, lại thành công lấy được vai diễn Dương Tử Dung trong bản điện ảnh “Tác chiến núi Uy Hồ”.

Có lẽ đây là cái gọi là duyên phận.

Vào ngày 10 tháng 1, Hạ Tiểu Quân sau khi tới đoàn tròn một tháng cuối cùng cũng hoàn thành hết toàn bộ cảnh quay của ‘Lưu Đại Ma Tử’, rời đoàn phim, tiếp tục bận rộn với công việc bình luận của mình.

Mà Hứa Trăn, người vẫn luôn hợp tác diễn cùng với anh ta, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, giảm nhẹ cường độ làm việc của mình lại.

Diễn cùng ảnh đế quả thực rất thích, cũng rất dễ nhập tâm.

Sau vài ngày, Hứa Trăn cảm nhận rõ ràng được rằng mình đã nắm thuần thục vai Dương Tử Dung hơn một chút.

Có điều, nếu ngày nào cũng duy trì cảm xúc bùng nổ như vậy, thì thật sự khiến cho người ta có chút không chịu nổi.

Chiều hôm đó, Từ Văn Quang đạo diễn đặc biệt cho Hứa Trăn nghỉ nửa ngày để hẳn tự mình thả lỏng thoải mái một chút.

Hứa Trăn không có việc gì làm, vẫn đơn giản là đến phim trường, chặn nước mũi nép mình trong phòng khách bên cạnh phim trường, vừa nướng khoai lang, vừa xem “Lâm Hải Tuyết Nguyên” trên TV.

Nhắc đến khoai lang nướng...

Có một câu chuyện khá buồn cười.

Địa điểm quay “Tác chiến núi Uy Hồ” tương đối hẻo lánh, mua đồ không thuận tiện, cơm hộp của đoàn phim tương đối khan hiếm nên thú vui hàng ngày của mọi người là đến nhóm đạo cụ cướp đạo cụ để ăn, có khi ăn trộm gà luộc của “Tiệc gà trăm con”, có khi ăn trộm ngô ở kênh Giáp Bì.

Nếu tham lam, ngay cả mấy củ tỏi trên chum trên xà nhà của người bản địa cũng trộm được, xiên thành xâu, nướng lên ăn, vô cùng thơm.

Mỗi ngày đội đạo cụ thu dọn đồ đạc đều không giống số sách, bị mấy tên này chọc tức đến nổi mê mang, ngày nào cũng cầm gậy đánh người, gào khóc đuổi người đi.

Kết quả là, những diễn viên thường trộm đồ đó nhìn thấy người trong đội đạo cụ, cứ như chuột nhìn thấy mèo, đều sẽ trốn thật xa không thấy bóng dáng đâu.

Sau vài ngày, đội đạo cụ bị khóa, không cướp được gì nữa, băng nhóm “cẩu tặc” đói này chạy lòng vòng xung quang, vậy mà lại phát hiện ra trên xe tổ quay phim có một cái bao tải, mở ra thì thấy toàn là khoai lang.

Nhóm người này chỉ cảm thấy mở cò trong bụng, cũng không thèm để ý khoai lang dùng để làm gì, lập tức mang ra, coi như đồ ăn của mọi người.

Hứa Trăn, người không có gì để làm, nghiễm nhiên trở thành “người giám sát”.

Hứa Trăn mặc dù có chút khó hiểu, trước đó Lâm Tiểu Ba cũng đã nướng mấy lần, nhưng hắn cũng không nói gì.

Có lẽ Lâm Hiểu Ba cũng trộm từ cùng một chỗ.

Bản thân cũng đã ăn khoai lang nướng của hắn ta, là một trong những người được hưởng lợi, không thể bán người ta đi được.

“Két két—”

Một lúc sau, cửa phòng nghỉ ngơi bị đẩy ra, một luồng gió lạnh cuốn theo hạt tuyết, lập tức ùa vào giữa dòng nước ấm áp trong phòng.

Lâm Tiểu Ba vừa vào còn mang theo lạnh, cởi áo khoác bông và mũ bông ra, để lộ kiểu tóc búi lệch kỳ quái, xoa xoa tay nói: “Ôi đô tôi ơi, tuyết hôm nay cũng rơi dày quá đi!”

Hắn ta nhìn Hứa Trăn một cách ghen tị, nói: “Cậu thật là tốt, làm con mèo ở đây, ầm áp biết bao nhiêu.”

“Anh em chúng ta trượt tuyết trên núi, bị ngã rất nặng!”

Đang nói chuyện, lại có thêm mấy người xông vào phòng nghỉ, cởi áo ngoài, tìm chỗ ngồi quanh bếp lửa.

Tiểu Xuyên Tử ngồi xuống cạnh Hứa Trăn,

Vị trí gần bếp lửa nhất, vẻ mặt kiêu ngạo mà làm bầm: “Anh đang nói anh à, em cũng có ngã đâu.”

“Vừa rồi trượt hai tiếng đồng hồ, anh ấy là người ngã nhiều nhất, mấy người chúng em cũng không bằng một mình anh ấy.”

“Mấy cô gái còn có thể trượt giỏi hơn anh ấy!”

Lâm Tiểu Ba đỏ mặt, tức giận cãi lại: “Vóc dáng càng cao, trọng tâm càng cao, càng khó hơn, hiểu không?”

“Trượt tuyết không dễ dàng cho người cao!”

“Thì ra cậu không ngã, vì là thấp như vậy!”

Tiểu Xuyên Tử tròn tròn mắt xem thường nói: “Vậy anh cười xe trượt đi, em cho anh hai con husky.”

“Ha ha ha ha ha...” Nghe được đoạn đối thoại này, mấy người trong phòng đồng loạt nhất thời cười ngã lên ngã xuống.

Mỗi ngày xem Lâm Hiểu Ba cãi nhau với trẻ con là một tiết mục của đoàn làm phim, một ngày mà không xem được là cả ngày khó chịu.

Vậy mà Lâm Hiểu Ba còn làm mãi không biết mệt, không biết liệu hắn ta có thực sự bị Tiểu Xuyên Tử làm tổn thương hay không, hay là đang cố tình tạo thêm niềm vui cho mọi người sau giờ làm việc.

Một lúc sau, một trong số họ khịt mũi nghi ngờ hỏi: “Mùi gì mà thơm thế?”

Vừa nói, hai mắt anh ta không khỏi phát sáng, kêu lên: “Sao tôi ngửi thấy mùi khoai lang nướng!”

Lời này vừa nói ra, những người còn lại không khỏi sục sục, quay đầu nhìn bốn phía, nói: “Ồ, là thật này.”

“Ai ăn khoai lang nướng vậy?”

Hứa Trăn vui vẻ chỉ vào bếp và nói: “Đang nướng đây.”

“Một lò không nướng được nhiều lắm, nên chỉ nướng bốn củ, lát nữa mọi người cùng nhau chia.”

Nghe vậy, ánh mắt mấy người trong phòng lập tức sáng lên, tất cả đều nóng lòng chờ ăn khoai lang nướng.

Nhưng vào lúc này, Lâm Tiểu Ba đang ngồi ở trong góc đột nhiên thay đổi sắc mặt, hắn sừng sốt một hồi, không khỏi hỏi: “Khoai lang ở đâu ra vậy?”

Hứa Trăn xấu hổ cười nói: “Cái này, không cần tôi nói nhỉ, haha.”

Trên mặt mấy người còn lại trong phòng nghĩ lập tức lộ ra nụ cười xấu xa ‘Tôi hiểu’.

Chỉ có Lâm Tiểu Ba là “không hiểu”.

Hắn ta thần thờ nhìn bếp lò trước mặt, hốc mắt gần như đỏ bừng.

Ah... khoai lang tôi bí mật giấu trong xe đẩy máy ảnh...

Mấy tên trộm này! Thỗ phỉ! Cường đạo! !

Chương 908: Bái Kiến Tam Gia! !

Buổi chiều cùng ngày, Hứa Trăn không có nhiệm vụ quay phim, cứ như vậy ăn khoai lang, xem TV, đánh cắp nửa ngày rảnh rỗi.

Trái lại, Lâm Hiểu Ba dường như mất đi chỗ dựa tinh thần, cả người mê man, lúc tập trượt tuyết còn bị ngã dữ dội hơn.

Tối hôm đó, một diễn viên trong đoàn đột nhiên phát sốt cao, Từ Văn Quang đạo diễn trở tay không kịp nên cử Hứa Trăn theo xe đưa nam diễn viên đến bệnh viện trên huyện, nhân tiện mua ít thuốc cảm hần.

Lâm Tiểu Ba nghe nói có xe xuống núi, vội vàng xung phong, nói mình cũng sẽ đi cùng.

Từ Văn Quang nghĩ rằng hẳn ta có mối quan hệ tốt với nam diễn viên đó, vì vậy cũng không suy nghĩ nhiều mà đồng ý.

Một lát sau, cả nhóm lên xe buýt nhỏ của đoàn làm phim khởi hành, lái xe hơn ba tiếng đồng hồ mới từ địa điểm quay phim đến thị trấn ở huyện phụ cận.

Sau khi đến bệnh viện, nhân lúc nam diễn viên bị sốt đang đi truyền dịch, Lâm Hiểu Ba đã lén lút mắng Hứa Trăn, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, ‘nhập hàng’ thôi!”

Hứa Trăn nghi ngờ hỏi: “Nhập cái gì?”

Lâm Tiểu Ba mặt mày nghiêm túc nói: “Vật tư chiến đấu, lương thực đó!”

“Không có đồ ăn, thì năm mới ở kênh Giáp Bì biết ăn gì đây?”

Nói xong, hẳn ta từ trong túi lấy ra hai túi mua sắm bằng vải bạt, đưa một cái cho Hứa Trăn, nói: “Thích ăn gì thì mua, mua nhiều một chút!”

Hứa Trăn: “...”

Hắn cúi đầu nhìn cái túi có thể đựng được ba quả dưa hấu lớn, rất muốn nói cảm ơn, đồ ăn trên núi Uy Hồ rất ngon, lúc quay phim tôi chỉ cần ăn thêm chút đạo cụ là được.

Có điều, thấy sự nhiệt tình của Lâm Hiểu Ba quá cao, hẳn không có gan từ chối.

Quên đi, mua trước, chờ Từ đạo diễn phát hiện ra cũng không muộn.

Hắn nhìn chiếc túi lớn mà Lâm Hiểu Ba đưa cho mình, đột nhiên nhớ lại năm đó khi quay phim “Lưu lạc đến Quan Đông”, mẹ anh, Lương Mẫn Anh lão sư, cũng mang một chiếc túi lớn để đựng thức ăn lên núi.

Ở nơi núi rừng hoang vắng này, không có chút “thức ăn” bên cạnh, thực sự không biết phải làm gì.

...

Hai người không có gan đi siêu thị lớn, trực tiếp đi căn tin dưới lầu ở bệnh viện mua đồ.

Chủ quán là một ông già tóc bạc phơ, lúc hai người đi mua sắm, ông lão đang ngồi ăn đậu phộng, nhàn nhã xem TV ở quầy.

Hứa Trăn theo bản năng liếc nhìn một cái, không khỏi nhúu nhướng mày.

Chỉ thấy thứ đang phát trên màn hình TV nhỏ rõ ràng là phiên bản mới của bộ phim truyền hình “Lâm Hải Tuyết Nguyên”.

Bộ phim này mới phát sóng trên truyền hình Vệ Thị mấy ngày nay, nhưng trên đài địa phương Tuyết Hương đã phát sóng một đợt rồi, hiện tại đã phát sóng hơn nửa đợt thứ hai.

Truyện thuyết về “Lâm Hải Tuyết Nguyên” xảy ra ở Đại Hải Lâm Tuyết, câu chuyện này ở đây, rõ ràng có nhiều nền móng quần chúng hơn những nơi khác.

Khi Hứa Trăn đang chọn mì ăn liền trên giá, thì thoáng nhìn thấy ông lão sau quầy đang rung đùi hát điệu hát dân gian:

“Kim nhật thống âm khánh công tử, tráng chí vị thù thệ bất hưu.” (Hôm nay uống rượu mừng Quốc Khánh, chí lớn chưa thành thề không nghĩ)

“Lai nhật phương trường hiển thân thủ, cam sái nhiệt huyết!
Tả xuân thu...” (Ngày mai thời gian thể hiện thân thủ còn dài,
lan truyền nhiệt huyết! Viết xuân thu)

Một số câu trong xướng đoạn của bài “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”, hát khá rõ ràng.

Ngoại trừ hơi lớn tuổi nên hơi thiếu hơi, hầu như không có lỗi gì.

Ngay cả Hứa Trăn cũng không thể không thán khen ngợi ông lão này vì giọng hát vững vàng.

Một lúc sau, hai người mua hai túi đồ ăn lớn ở căn tin, thanh toán tiền rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà, bọn họ vừa định đi ra ngoài, liền nhìn thấy trước cửa hàng có năm sáu đứa nhỏ chặn đường, nhảy lên nhảy xuống chơi game nhập vai.

Một đứa trong số chúng đứng trên bậc thang hét lớn: “Hổ thiên vương cái!”

Trước mặt hắn, một bé trai khác đội mũ lông, mặc áo khoác ngoài, dang rộng hai tay, vươn tay vén vạt áo ra ngoài, hét lớn: “Bảo tháp trấn thủy quái!”

Hứa Trăn thấy thế, không nhịn được cười mỉm.

Yo, đồng nghiệp!

Em cũng diễn Dương Tử Dung à?

Mấy bé trai cứ như vậy tôi một lời cậu một lời, đối đáp trôi chảy, tiếng lóng vậy mà lại trông khá thuần phục.

Đặc biệt là đứa trẻ đóng vai “Dương Tử Dung” có khí chất vô cùng bất khuất, ưỡn ngực, tung áo khoác ngoài, như vậy trông khá có khí khái anh hùng.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Trăn và Lâm Hiểu Ba không vội đi ra ngoài, họ chỉ đặt túi mua hàng của mình lên quầy, quan sát cảnh tượng này một cách vô cùng thích thú.

Ông lão vừa rồi hát hí khúc cũng vui vẻ nhìn lũ trẻ ngoài cửa, vừa xem vừa xoa lớp vỏ đỏ au bên ngoài của hạt lạc.

“... Giỏi quá!”

“Thiên hạ, Thiên hạ... cái gì ấy nhỉ?”

Cậu bé đóng vai Dương Tử Dung gãi đầu, nhỏ giọng hỏi nhóm bạn phía sau.

Vài cậu bé lắc đầu.

Hứa Trăn ở phía sau, thấp giọng nhắc nhở: “Thiên hạ thật lớn.”

Cậu bé sững sốt, vội vàng hắng giọng, hét lên: “Đúng vậy, thiên hạ thật lớn!”

“Nếu như vậy, ngươi là người của Hứa thiếu tướng?”

“Hứa thiếu tướng quản lí ngựa, cái kia gọi là gì ấy nhỉ...?”

Hứa Trăn thấy cậu bé lại bị kẹt, cười ha ha, vẻ mặt đột nhiên cung kính, tiến lên hành lễ, kêu: “Hứa thiếu tướng Tư Mã phó quan Hồ Bưu, bái kiến Tam gia!”

“...”

Chương 909: Rất Giống Dương Đội Trưởng

Dưới sự nhắc nhở của Hứa Trăn, một vài đứa trẻ đã nói vấp đã hoàn thành câu nói.

Thấy đã nói xong thoại, Hứa Trăn chấp tay với bọn trẻ, cười nói: “Mấy vị hảo hán, cảm phiền để chúng tôi qua cửa một chút có được không?”

Bọn trẻ vội tản ra một bên, nhường đường cho hai người.

“A, Anh thật lợi hại!” Đứa trẻ đóng vai Dương Tử Dung đuổi theo Hứa Trăn, giơ ngón tay cái khen ngợi: “Học thuộc lời thuộc thật giỏi, còn biết diễn nữa!”

Hứa Trăn cầm chiếc túi mua sắm đi qua bên người cậu bé, cười nhàn nhã nói: “Anh là người lớn mà.”

Cậu bé thấy câu trả lời này có chút ngờ vực, hỏi: “Người lớn thì sẽ biết diễn xuất sao?”

“Em không tin.”

“Bố em lớn tuổi hơn anh, ông ấy cũng không biết.”

Hai người đang nói chuyện phiếm thì Lâm Tiểu Ba đột nhiên vỗ trán muốn quay lại mua thêm vài chai đồ uống, vì vậy Hứa Trăn đứng ở cửa căng tin đợi anh.

Không có việc gì làm, hắn tùy ý hỏi mấy đứa nhỏ bên cạnh: “Các em thích Dương Tử Dung sao?”

Mấy đứa xung quanh bảy mồm tám lưỡi đáp: “Thích!”

Hứa Trăn hỏi, “Thích gì ở anh ta?”

Một trong những đứa trẻ vung vẩy con dao đồ chơi trong tay, nói: “Dương Tử Dung đánh hổ lên núi, đấu trí đấu dũng với Tọa Sơn Điều, không sợ hãi chút nào!”

Nghe vậy, Hứa Trăn mỉm cười, đặt túi mua hàng trong tay xuống đất, lắc đầu nói: “Tại sao anh ta không sợ?”

“Là người thì chắc chắn sẽ sợ hãi.”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm quang đãng nói: “Cái gọi là dũng cảm, không có nghĩa là không sợ hãi.”

“Mà là tuy sợ hãi, nhưng vẫn chọn làm điều đó.”

“Đây mới thật sự là tài ba.”

Hắn không biết bản thân có phải mấy ngày nay diễn Dương Tử Dung đến lên đầu rồi hay sao, hay là diễn muốn bệnh luôn rồi, vậy mà lại trở nên nói nhiều như vậy.

Thời gian chờ Lâm Hiểu Ba, Hứa Trăn đối mặt với một đám trẻ, còn thật sự nghiêm túc nói cảm nhận về vị anh hùng này của mình.

Tất nhiên, không thể có hi vọng mong bọn trẻ hiểu được, nhưng bọn chúng thích nghe, vì vậy hắn cũng liền nói hăng say.

“... Phải, khi Dương Tử Dung mới vừa gia nhập vào đội cứu hỏa,” Hứa Trăn cười nói, “Anh ta đã nấu ăn cho đồng đội của mình, vừa nấu ăn vừa ca hát.”

Vừa nói, hắn vừa làm động tác thái rau, nhịp nhàng hát: “Tướng Tam Quốc anh dũng, chặt đầu Triệu Tử Long, xưng anh hùng trước Trường Phán Pha.”

“Đẩy lui ngàn tướng, giết sạch vạn binh, ôm mộng Thái Bình”.

“...”

Một đám trẻ con bị Hứa Trăn chọc cười khúc khích.

Mà cách đó không xa, chủ quán vừa rồi hát kinh kịch, chậm rãi từ trên ghế đứng lên.

Ông ta khom người, chấp tay sau lưng, nhìn thiếu niên cách đó không xa đang đóng kịch cho trẻ con.

Đôi mắt mờ, không thể nhìn rõ khuôn mặt của chàng trai trẻ, ông chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao gầy, lưng thẳng tắp, nghe thấy tiếng cười sảng khoái của hắn, thấy hắn bị một đám trẻ vây quanh, không có chút mất kiên nhẫn nào, mà vô cùng hứng phấn kể những chuyện truyền kì Dương Tử Dung đã trải qua cho bọn nhỏ, giành được sự ủng hộ của chúng.

Lúc này khỏe miệng ông lão cong lên, hai mắt không hiểu sao đỏ lên.

Ha ha, đó không phải là Dương đội trưởng, đó chỉ là một thanh niên hâm mộ Dương đội trưởng mà thôi.

Nhưng bóng dáng này... rất giống nhau.

Ông lão tháo chiếc kính viễn trên sống mũi, đưa tay dụi nhẹ khóe mắt.

Thời thịnh thế này...

Lúc này Hứa Trăn đang kể chuyện xưa cho các bọn nhỏ nghe, cho nên không có chú ý đến tính huống bên phía quầy bán quà vật.

Mà Lâm Hiểu Ba đang định tính tiền thì lại nhìn thấy ông lão lau lau nước mắt, gã liền quan tâm hỏi: “Gia gia, sao thế?”

Ông lão nghe có người gọi mình thì quay đầu lại, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lại lộ ra một nụ cười.

Ông duỗi tay chỉ về phía Hứa Trăn đang đứng ở cách đó không xa, chậm rãi nói: “Vị bằng hữu kia của cậu, có điểm giống Dương đội trưởng.”

Lâm Hiểu Ba nghe vậy thì ngẩn ngơ, ánh mắt lập tức nhìn về phía Tv đang chiếu “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, mới nói: “Dương đội trưởng? Dương Tử Dung sao?”

Ông lão gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Lâm Hiểu Ba theo bản năng mà xoay đầu đi, nhìn hình ảnh trên màn hình TV, lẩm bẩm nói: “Ai, ai đóng Dương Tử Dung bản này vậy?”

“Không phải giống diễn viên trên TV,” ông lão cười lắc lắc đầu, nói, “Là giống Dương đội trưởng thật.”

Vừa nói, ông vừa khoát tay, nhìn Hứa Trăn đang được các bạn nhỏ vây quanh thì kiêu ngạo mà ngẩng lên đầu: “Trước kia, Dương đội trưởng có từng đến thôn chúng ta.”

“Hắn rất giống với vị bằng hữu kia của ngươi, vóc dáng cao gầy, thích nói, thích cười, hay hát và thích trêu chọc đám trẻ con.”

Ông lão nói xong thì mang kính viễn lên lên, lải nhải kể về ít chuyện cũ trước đây.

Cuối cùng, ông có chút cảm hoài mà cúi thấp đầu xuống, nói: “Dương đội trưởng là người có bản lĩnh.”

“Trước đây, vợ của tôi bị thổ phỉ bắt, chính là nhờ Dương đội trưởng cứu bà ấy về.”

Ông lão hơi hé miệng, vốn đang muốn nói gì, nhưng chung quy chỉ là cười lắc đầu rồi nói với Lâm Hiểu Ba: “Thế hệ của các cậu thật tốt, khôn ăn qua khổ, không chịu qua cực.”

“Đúng là thời điểm tốt.”

Vừa nói chuyện, ông vừa lục tìm tiền lẻ cho Lâm Hiểu Ba và giúp gã bỏ đồ uống vào túi.

Lâm Hiểu Ba tiếp nhận tiền lẻ, biểu tình có chút phức tạp mà nhìn phía ông lão đầu tóc trắng xóa ở trước mặt.

Người Tuyệt Hương, Dương đội trưởng từng ghé qua thôn bọn họ, vợ bị thổ phỉ bắt rồi sau đó lại được cứu về...

Mấy trải nghiệm này, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

——Gia gia, liệu trong tên ngài có một chữ “Xuyên” hay không?

Chương 910: Bộ Phim Đáng Xem

Đêm hôm đó, bởi vì sắc trời đã khuya, đám người Hứa Trăn liền ngủ lại ở thị trấn.

Sáng sớm hôm sau, một nhân viên đoàn phim đi cùng đã ở lại chăm sóc nam diễn viên bị ốm, còn tài xế đưa Hứa Trăn và Lâm Hiểu Ba trở lại địa điểm quay phim của đoàn phim.

Khi trở lại phim trường, hai người xuống xe liền nhìn thấy một đám người đang vây quanh trên một ngọn đồi ở cách đó không xa.

Thò lại gần mới thấy, một bóng dáng nhỏ nhỏ gầy gầy, mặc chiếc áo khoác bông, đầu đội một chiếc ô gà, bước trên ván trượt tuyết màu đỏ tươi, thực hiện nhiều động tác khó như xoay người và lộn nhào trên tuyết.

Đúng là “Bạn bè tốt” Tiểu Xuyên Tử của Lâm Hiểu Ba.

Nhiếp ảnh gia chuyên môn quay hậu trường đang vui tươi hơn hờ mà đưa máy quay về phía Tiểu Xuyên Tử đang trượt tuyết,

coi như quay một cảnh ngoài lề.

ở bên sân, hai ba mươi cái đầu nhỏ đang không ngừng chuyển động theo động tác qua lại của Tiểu Xuyên Tử, vừa nhìn thấy cậu bay lên không trung thì đàn báo con này liền hứng thú bừng bừng mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đúng là bộ dáng chưa hiểu qua việc đời.

Lâm Hiểu Ba đã sớm biết, Tiểu Xuyên Tử là vận động viên trượt tuyết chuyên nghiệp, cũng chính vì kỹ năng này cho nên mới được đạo diễn coi trọng, sau đó tuyển vào đoàn phim “Trí Thủ Uy Hổ Sơn”.

Chẳng qua, ván trượt được sử dụng trong phim là ván trượt đôi, do đó Tiểu Xuyên Tử không thể bày ra ưu thế của mình. Lúc này vừa nhận được đạo cụ thì cậu ta liền hết sức chuyên chú tập luyện, muốn để mọi người chứng kiến tài năng.

Một lát sau, Tiểu Xuyên Tử vừa làm xong một bộ động tác thì dừng lại ở dưới chân đồi, ngay lập tức nhận được tràng pháo tay của khán giả.

Cậu ta vừa quay đầu nhìn lại thì liền thấy tên ngốc to con Lâm Hiểu Ba đã trở lại, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi qua, kiêu ngạo nói: “Thế nào?”

“Lợi hại đúng không!”

Tiểu Xuyên Tử vốn tưởng rằng Lâm Hiểu Ba sẽ khinh thường mà châm chọc mình hai câu, kết quả không nghĩ tới, thằng nhãi này cư nhiên phá lệ mà bày ra một bộ biểu tình tôn kính, vỗ tay nói: “Lợi hại, thật là quá lợi hại!”

“Không hổ là chuyên nghiệp!”

Tiểu Xuyên Tử hồ nghi mà nhìn Lâm Hiểu Ba, nhin không được gãi gãi đầu.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hôm nay ngoan như thế?

Rốt cuộc, ta cũng dựa vào thực lực để chinh phục khiêng hàng này? ?

Tuy trong lòng của Tiểu Xuyên Tử tràn đầy nghi ngờ, nhưng bản chất một đứa trẻ sẽ không bị rối rắm quá lâu.

Cậu nhìn Hứa Trăn đứng ở cách đó không xa, lập tức ôm ván trượt, vui vẻ chạy qua, nói: “Trăn ca, anh đã về rồi!”

“Anh thấy em trượt tuyết giỏi không!”

.....

Khí hậu Tuyết Hương giá lạnh, hơn nữa nhiệt độ giữa bên trong và bên ngoài chênh lệch rất lớn, đoàn phim bắt đầu liên tục có người sinh bệnh.

Nóng vội thì không thành công, Từ đạo nhìn thấy loại tình huống này, hơn nữa cửa ải cuối năm đến gần, cho nên tạm thời hạ thấp cường độ quay phim, xen kẽ với một số hoạt động thư giãn nho nhỏ giữa giờ làm việc như thăm đài tưởng niệm dưới chân núi, khám phá dấu chân anh hùng, như một sự điều hòa giữa các cảnh quay khó.

Những nội dung này đều được quay thành các thước phim hậu trường, lần lượt được đăng lên Internet.

Là diễn viên chính trong phim, Hứa Trăn đương nhiên tham gia vào một số hoạt động này.

Trong quá trình này, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng tình yêu của người dân địa phương đối với câu chuyện “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”, cũng như sự ngưỡng mộ của họ đối với các anh hùng như Dương Tử Dung, Cao Ba.

Người già có thể hát các đoạn trong kinh kịch “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”, trẻ em có thể chơi trò sắm vai Dương Tử Dung cùng Tọa Sơn Điều, điều này khiến cho Hứa Trăn càng thêm cảm nhận được, sự vinh dự khi đóng vai một nhân vật anh hùng có thật trong lịch sử.

Lòng có sở cảm, hẳn liền lợi dụng những khoảng trống trong công việc để sắp xếp những gì hắn nghe và thấy những ngày này, cũng như cảm xúc của chính mình và viết ra một cuốn nhật ký phim trường ngắn.

Ngay khi trợ lý Chu Hiểu Mạn hỏi hắn về tài liệu quảng cáo tháng này, Hứa Trăn đã định gửi cho cô cuốn nhật ký này.

Tuy nhiên, trước khi gửi đi, Hứa Trăn đã do dự một chút:

Bộ phim truyền hình “Lâm Hải Tuyết Nguyên” hiện đang được phát sóng, nếu viết loại tin tức như vậy vào thời điểm

này chẳng khác nào công khai tuyên truyền cho đối phương.

Làm như vậy, bên phía đoàn phim “Trí Thủ Uy Hổ Sơn” sẽ không vui?

Với sự nghi ngờ này, Hứa Trăn đã tìm cơ hội để liên lạc với Từ đạo cùng nhà làm phim.

Hứa Văn Quang nghe hẩn hỏi, thì cười nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi làm sao có thể bởi vì chuyện này mà không vui?”

“Mối quan hệ qua lại không phải là người chết ta sống, sao lại phải lưu luyến chút lưu lượng này?”

“Giai đoạn tuyên truyền trước đó, thật ra cũng đã giúp bọn họ hâm nóng nhiệt độ, nhưng không sao, vốn dĩ chúng ta đều quay chung một câu chuyện.”

Từ đạo vừa nói vừa nhìn sơ qua nhật ký do Hứa Trăn viết, sau đó gật đầu nói: “Viết không tồi, cậu cũng không cần kiêng dè.”

“Muốn viết cái gì thì viết, nếu cậu cảm thấy phim truyền hình không tồi thì cũng có thể khen hai câu.”

Được đoàn phim cho phép, Hứa Trăn yên lòng, do đó sửa lại đôi chút nội dung trong nhật ký rồi mới gửi cho bên phía Chu Hiểu Mạn.

Hắn cũng đã xem qua bộ phim “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, nói thật, lấy ánh mắt thẩm mỹ bây giờ của Hứa Trăn thì bộ phim có rất nhiều sạn, không thể xưng là hoàn mỹ.

Cho dù là chất lượng kịch bản, trình độ quay hay kỹ năng diễn xuất của một số diễn viên chính đều tương đối bình thường.

Tuy nhiên, bộ phim truyền hình này quả thực đã làm rất tốt vai trò tuyên truyền, tri ân các liệt sĩ, cổ vũ tinh thần và được rất nhiều khán giả, đặc biệt là người già và trẻ em yêu thích.

Từ góc độ này mà nói, đây cũng là một tác phẩm rất hay, với tư cách là một khán giả, Hứa Trăn vẫn hy vọng sẽ được xem nhiều hơn những bộ phim truyền hình như thế này.

Chương 911: Hứa Trăn Là Đứa Trẻ Thành Thật

Cùng lúc đó, Hứa Trăn không hề hay biết, cuộc sống của đoàn làm phim “Lâm Hải Tuyết Nguyên” lại không được dễ dàng.

Nhà sản xuất của bộ phim này là một công ty mới được thành lập, nhà sản xuất kiêm đạo diễn tên là Kim Dĩnh, cô không phải là một đạo diễn có kinh nghiệm.

Bản thân Kim Dĩnh rất yêu thích bộ tiểu thuyết “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, và đã chi rất nhiều tiền để quay bộ phim này, cũng như dành rất nhiều tâm huyết để chuẩn bị, nhưng đôi khi sự nhiệt tình không thể quyết định thành bại của một số sự kiện.

Như Hứa Trăn đã nói, chất lượng tổng thể của bộ phim truyền hình này không thể nói là tốt.

Phản hồi về buổi phát sóng thử nghiệm trên các đài địa phương khá tốt, nhưng sau khi được phát sóng trên các kênh truyền hình và nền tảng phát sóng trực tuyến thì “Lâm Hải Tuyết Nguyên” ngay lập tức bị khán giả mắng đến thương tích đầy mình.

Dàn nhân vật chính không hợp lý, kỹ năng diễn xuất của nam nữ chính còn lúng túng, nhịp điệu kịch bản lỏng lẻo, kết cấu hình ảnh và cách trang điểm, làm tóc của diễn viên giống như phim thần tượng rẻ tiền...

Sự chú ý cao độ do những danh tác kinh điển mang lại đã trực tiếp biến thành những câu chuyện phiếm, khiến Kim Dĩnh không dám lên mạng trong một thời gian.

Vừa mở khung bình luận ra thì liền thấy đủ loại trào phúng kéo đến:

“Lại một bộ “Thần kịch”, danh tác nổi tiếng bị làm đến nát nhừ.”

“Tôi vốn định xem phim truyền hình để nắm rõ cốt truyện, đợi năm sau có thể xem “Trí thủ uy hồ sơn”, nhưng hóa ra...”

“Còn không bằng cảnh hậu trường của đoàn “Trí thủ uy hồ sơn” ở cách vách, tái kiến, tôi đi xem bọn Hứa Trăn hôm nay nướng thứ gì ăn.”

“Ha ha ha ha tôi đã thấy được, hôm nay nướng miếng độn giày, còn có một cái đế giày bị cháy đỏ, thật đáng thương.”

“Đáng thời hơn chính là, bếp lò mới vừa nướng miếng đòn giầy xong thì Lâm Hiểu ba lại lấy ra nướng bắp.”

“Sách, hơn nữa nhìn bắp nướng cũng khá ngon!”

“Ai, lại phải chờ thêm một ngày, đành phải xem trước bên này, sử dụng AI trong não để thay đổi khuôn mặt của Dương Tử Dung thành A Trăn.”

“Có một nói một, người kéo hông nhất chính là nam chính, nếu đổi thành Hứa Trăn thì bộ phim này vẫn có thể xem được.”

“.....”

Kim Dĩnh, nhà làm phim của “Lâm Hải Tuyết Nguyên” nhìn những dòng bình luận ghét bỏ phim truyền hình của mình trên màn hình, đau lòng đến không thở được.

Mấy người nghĩ tôi không muốn tìm Hứa Trăn sao?

Người ta không nhận, tôi cũng rất buồn bực!

Hiện tại, bộ phim nhà mình lại không hot bằng những tập phim hậu trường của người ta... nỗi tuyệt vọng của tôi, mấy người có thể hiểu sao!

“Kim tổng”, Lúc này, trợ lý của Kim Dĩnh bỗng nhiên đi vào văn phòng, nói: “Hứa Trăn vừa phát động thái mới, hỗ trợ tuyên truyền phim truyền hình của chúng ta!”

“Là ngài liên hệ sao?”

“A?” Kim Dĩnh nghe được lời này, thì không khỏi ngẩn ngơ.

Hứa Trăn hỗ trợ tuyên truyền “Lâm Hải Tuyết Nguyên” !?

Tôi, tôi không có liên hệ!

Kim Dĩnh vội vàng mở Weibo ra, tìm động thái mới nhất của Hứa Trăn, lại thêm trên đó viết:

“24 ngày của đoàn phim “Trí Thủ Uy Hổ Sơn.”

“Hôm nay có việc đi một chuyến đến huyện thành, ngẫu nhiên gặp được mấy bạn nhỏ đang chơi trò sắm vai ở trong sân, cảnh diễn cũng vừa vặn là Dương Tử Dung cùng Tọa Sơn Điều, ha ha.....”

Bài đăng này nói ngắn gọn về những em bé dễ thương mà hấn gặp ở huyện thành ngày hôm đó, cùng với cuộc trò chuyện với người dân địa phương trong các đài tưởng niệm, quảng trường tưởng niệm và nhớ lại anh hùng, cảm khái về thời bình lúc bấy giờ.

Hứa Trăn không có cố tình quảng cáo cho “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, nhưng hấn cũng không cố ý tránh né, hấn thân nhiên nói bản thân khi đi đến quầy bán đồ ăn vặt thì nhìn thấy chủ quán đang xem bộ phim này, mấy đứa nhỏ cũng thực thích.

Đài truyền hình địa phương đã phát sóng nhiều lần, thế cho nên các bạn nhỏ đều có thể nhớ được lời thoại phim.

Nhà sản xuất Kim Dĩnh của “Lâm Hải Tuyết Nguyên” đã xem đi xem lại động thái mới này, vừa xem vừa hưng phấn lại vừa cảm kích.

Mặc dù không có tích cực khen ngợi, nhưng loại ngành công khai này mới càng cao cấp, có thể lặng lẽ tăng độ phổ biến cho phim truyền hình của chính mình mà không khơi dậy sự mâu thuẫn tâm lý của mọi người.

Vì Hứa Trăn là nghệ sĩ tuyến một đang hot, cho nên độ nổi tiếng của hấn còn cao hơn mấy diễn viên chính công lại bên đoàn phim nhà mình, đây không thể nghi ngờ là một sự tuyên truyền rất phúc hậu cho công chúng.

Quá phấn khích, Kim Dĩnh ngay lập tức trích dẫn bài đăng của Hứa Trăn và bình luận: “Bộ phim đề tài điệp chiến kịch “Phong Tranh” đang được chuẩn bị gần đây, thật chờ mong màn diễn xuất xuất sắc của Hứa Trăn trong bộ phim này.”

Sau khi cô ấy đăng bình luận này, cô còn định chụp ảnh màn hình để liên lạc với những người khác trong đoàn làm phim của mình, nhưng không ngờ, chiếc điện thoại đã im lặng trong một thời gian dài đột nhiên đổ âm thanh thông báo không ngừng.

Kim Dĩnh vừa mở ra thì liền sửng sốt.

Chỉ thấy, bên dưới động thái mới đăng của mình, gần như trong nháy mắt xuất hiện bảy tám câu trả lời.

“Gì? Phim mới của Hứa Trăn?”

“Bao giờ chiếu, tại sao tôi chưa nghe nói tới? !”

“Ngọa tàophải không, không công khai?”

“Mẹ nó, tôi đã thấy bộ phim “Phong Tranh” này khi tôi chuyển kênh ngày hôm qua! Có Hứa Trăn trong đó? ?”

“Phim điệp chiến của Hứa Trăn? Ai u uy nghe tới không tôi nha!”

“.....”

Loạt hồi đáp này khiến Kim Dĩnh choáng váng.

Độ hot này.... Không hổ là tuyển một đương hồng!

“Phong Tranh” mới phát tới hôm qua, đếm thời gian, chắc bây giờ đang phát sóng đến tập thứ ba.

Tất nhiên, không công khai là không có khả năng, về cơ bản đã có tất cả các đoạn trailer và poster quảng cáo cần thiết.

Tuy nhiên, so với cuộc tấn công tuyên truyền áp đảo không thể tránh khỏi, việc công khai ban đầu của “Phong Tranh” thực sự khá tồi tệ.

Mà quan trọng hơn, ông chủ của bộ phim này là Liễu Vĩnh Thanh lại là người thẳng tính, các bộ phim Hứa Trăn tham diễn, những người đó hận không thể treo poster của Hứa Trăn lên, quảng cáo đến chết mới thôi, thế nhưng Liễu Vĩnh Thanh lại không quan tâm đến nó.

Trong đoạn trailer dài 2 phút, Cung Thứ do Hứa Trăn thủ vai chỉ xuất hiện trong khoảng mười giây và không có cận cảnh nào được đưa ra, bài hát mở đầu cũng vậy, với số lượng cảnh quay cực kỳ hạn chế và rất nhiều trong số đó là cảnh quay hành động.

Như chính Liễu Vĩnh Thanh đã nói, ông tiếp cận Hứa Trăn vì kỹ năng diễn xuất của hắn chứ không phải sự nổi tiếng của Hứa Trăn.

Chính điều này cũng dẫn tới, rất nhiều người hâm mộ qua đường hông quá quan tâm đến Hứa Trăn, lại nghe được tin tức về bộ phim mới của Hứa Trăn thông qua Kim Dĩnh.

Kim Dĩnh chỉ ngây người nhìn, dưới bài đăng của cô, mọi người đang thảo luận về “Diệu”, thậm chí không ai nhận ra cô

là nhà sản xuất kiêm đạo diễn của “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, mục đích ban đầu của việc đăng bài này là để cảm ơn Hứa Trăn vì đã âm thầm tuyên truyền giúp mình.

Kim – Người vô hình – Dĩnh chỉ cảm thấy bản thân đang dần bị nhấn chìm trong một đại dương bao la và nhanh chóng bị lãng quên.

Ngay khi cô ấy đang vượt khinh bình luận và hoài nghi về nhân sinh của mình, thì đột nhiên, Hứa Trăn đăng một bài đăng khác, viết:

“Cảm ơn Kim đạo yêu thích, “Phong Tranh” là một câu chuyện rất hay, hy vọng mọi người yêu có thể thích.”

“Tuy nhiên, tôi vẫn muốn nhắc nhở mọi người ở đây: hãy coi phim một cách lý trí.”

“Những người không quan tâm đến “Phong Tranh” hay phim điệp chiến, xin đừng ép mình xem những bộ phim chỉ vì diễn viên.”

“Sinh mệnh đáng quý, không cần lãng phí.”

Nhìn động thái nguyên nhủ mọi người của Hứa Trăn, Kim Dĩnh lại phát ngốc lần nữa.

Hứa Trăn.....Hóa ra là một đứa trẻ thành thật như vậy?

Hay đây là một chiến lược phản tuyên truyền của đoàn làm phim nhà bọn hắn?

Chương 912: Thiên Tài Tuyên Truyền

Sau khi thấy động thái mới nhất của Hứa Trăn thì Kim Dĩnh cảm thấy vô cùng bối rối, đồng thời, nhóm Trăn Quả ở khắp trời nam biển bắc cũng không hẹn mà cùng lộ ra biểu tình không quan tâm, tỏ thái độ coi thường bài đăng này.

“Không cho coi tôi càng muốn coi, cậu quản được sao?”

“Phi! Tên tiểu tử ngốc này! Vất vả quay một bộ truyền hình, còn không muốn cho chúng ta xem, tưởng bở!”

“Có bản lĩnh cậu đừng phát sóng, nếu phát sóng thì nhất định phải xem!”

“Đã hiểu, lý trí truy kích, vậy phải nhanh đi xem “Phong Tranh”.”

“Lý trí truy kích, chỉ xem thứ mình cần, không tạt xấu, thứ tôi cần chính là A Trăn.”

“Miễn cưỡng xem phim của mình? Tiểu tử, cậu có hiểu làm gì đối với fan của mình đúng không?”

“Vẫn dĩ không có hứng thú với phim điệp chiến, nhưng bỗng dưng lần này lại muốn xem.”

“.....”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một đợt bình luận phản nghịch cuộn cuộn mà đến.

Ở phim trường “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”, Hứa Trăn nhìn phản hồi của fan nhà mình thì chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Mặc dù đoán rằng đó sẽ là một kết quả trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng lời nhắc nhở khuyên các fan nhà mình không xem “Phong Tranh”, xác thực có vài phần thiệt tình thực lòng.

“Điều” là một bộ phim hay, nhưng, cốt truyện của bộ phim hay này thật sự không quá thân thiện với fan nhà mình.

Nếu so quá trình bất thiện này với “Dương Gia Tướng”, thì ở một khía cạnh nào đó, nó thậm chí chỉ hơn chứ không kém.

Vai Cung Thứ do mình đóng, liều mạng, bất chấp nguy hiểm để đến gặp nam chính, kết quả ngược lại bị chính lão sư mà mình ngưỡng mộ nhất bán đứng, hơn nữa còn biết lão sư là do bên kia phái đến nằm vùng...

Kể cả người không thích Cung Thứ, thì khi nhìn thấy cốt truyện này cũng sẽ bị ngược đến tâm can tì phổi thậm.

Nếu như để fan nhà mình xem...

Không dám tưởng tượng.

Chỉ cần có một Trăn Quả xem được bộ phim này mà không bật thốt chữ má nó thì phải nói tố chất của đối phương quá tốt.

Bên phía đoàn đội của Hứa Trăn cũng đã đăng mấy đoạn video lên web để hưởng ứng và yêu cầu sử dụng các biện pháp kỹ

thuật để chặn một số bình luận có khuynh hướng spoil của fan.

Thử nghĩ xem, ban đầu khán giả ồ ạt bình luận là để tăng thêm độ vui sướng, nhưng khi họ mở ra, trên màn hình tràn ngập tiếng gào thét đầy u ám, thần tượng của bọn họ chỉ là một vai phụ trong bộ phim, nói thật cũng khá khó chịu.

Hứa Trăn không phải làm ra vẻ, chỉ là không muốn làm hư hỏng con đường nhân duyên của mình.

Không lâu sau khi bài viết này được đăng tải, độ nổi tiếng của bộ phim truyền hình “Phong Tranh” đã tăng vọt.

Có Trăn Quả còn trêu ghẹo Hứa Trăn: “Bạn học tiểu Hứa, cậu chủ động khuyên mọi người không nên xem “Phong Tranh”, làm như vậy không sợ Liễu lão chém cậu sao?”

Mà lúc này, có một cái nick name gọi là “Liễu Vĩnh Thanh Weibo” đã nhanh chóng phản hồi: “Động thái vừa rồi của Hứa Trăn đã được tôi đồng ý, cảm tạ các vị duy trì.”

Sau khi nhìn thấy bình luận này, rất nhiều người đều tỏ vẻ sửng sốt, bọn họ nhanh chóng đi kiểm tra, kết quả lại phát hiện, đây là tài khoản Weibo mới được đăng ký, chưa có chứng nhận chính thức, ít người theo dõi.

Sau khi phát hiện ra điều này, một người nào đó bên dưới đã ngay lập tức chế nhạo: “Ngài là ai, còn phải cần sự đồng ý của ngài...”

“Hứa Trăn đã đăng ký tài khoản này với sự đồng ý của tôi, cảm ơn sự ủng hộ của bạn!”

“Tôi đã đồng ý để Hứa Trăn quay bộ “Phong Tranh” này, cảm ơn ủng hộ!”

“Ha ha ha “được sự đồng ý của tôi”, có thể có thể, rất vừa lòng tôi!”

“Tôi sẽ sửa tên tài khoản của mình, phải gọi là “Lão bản của Hứa Trăn”.”

“ID của người anh em này rất được, bán bao nhiêu tiền đây?”

“.....”

Vài phút sau, tài khoản “Liễu Vĩnh Thanh Weibo” lại phát thêm động thái mới.

Mà động thái lần này tương đương cao lãnh, một chữ cũng không có đánh, chỉ phát lên một hình ảnh được chụp bằng điện thoại.

Trong ảnh chụp, một thiếu niên trẻ tuổi, vóc dáng thon gầy, mặc một chiếc áo dài cũ màu xám nhạt, ngồi xồm trên chiếc ghế gấp nhỏ ở bên cạnh máy quay ăn mì sợi.

Hắn phát hiện có người chụp mình thì trong miệng ngậm mì sợi, ánh mắt có chút dại ra mà nhìn về phía màn ảnh.

Đúng là tạo hình của Hứa Trăn trong bộ phim “Phong Tranh”.

Bức ảnh này vừa xuất hiện thì chỉ một thoáng, những bình luận trào phúng vừa rồi đã lặn lẽ xuống.

Vài giây sau, có người nhanh chóng xóa bình luận vừa rồi của mình rồi gõ lại: “Ca, thân ca ca! ! Thêm mấy tấm đi nào! !”

“A a a a ta thật đáng chết! !”

“Cha, ngài chính là cha mẹ của ta, lại thêm mấy tấm nữa đi nào!”

“Ta đã quỳ xuống, gia gia, ảnh chụp đâu?”

“.....”

Đồng thời, ở nơi xa thủ đô.

Liễu Vĩnh Thanh tiêu sái mà phun ra một ngụm khói, nhìn vào bối phận đang không ngừng đi lên của mình trong khung bình luận, cảm liền hơi hơi nhếch lên.

Đám nhóc con, ta còn không trị được các người sao!

.....

Cuộc chiến tuyên truyền vào đợt nghỉ đông đang rất gay cấn, các đoàn làm phim đều đang dùng hết thủ đoạn để quảng bá cho bộ phim nhà mình, về phía đoàn phim “Phong Tranh” thì ngược lại nam chính, nam 2 tự mình ra sân, khuyê các fan tự quý sinh mệnh, rời xa “Phong Tranh”.

Loại thao tác ngược hướng này đã trực tiếp khiến cho các đối thủ choáng váng.

Lúc này, các quản lý phía trên của Lang Gia các đã cười đến nghiêng ngã, Tống Úc còn cố ý tag Hứa Trăn vào trong nhóm,

nói: “Không nhận ra nha, Hứa tổng lại là thiên tài truyền!”

“Có cần tôi phát động thái khuyên nhủ, khuyên mọi người đừng xem “Nhân y”?”

Hứa Trăn nói: “Anh dự định lấy lý do gì để khuyên mọi người đừng xem?”

Tổng Úc đáp: “Quá dễ, cậu xem, phim của Lang Gia các, nhưng Hứa Trăn lại không chịu nhận, vậy chất lượng của bộ phim này như thế nào, không nói, mọi người cũng tự hiểu?”

Một lát sau, trong nhóm phát lên thông báo: Ngài đã bị quản lý viên cấm phát ngôn.

Tổng Úc: “.....”

Mẹ nó, thiệt quá đáng!

Chờ cuối năm phát thưởng xong, anh đây sẽ vùng lên!

Chương 913: Cung Thứ Ra Sân

Đoàn phim “Phong Tranh” khuyên can bất thành, ngược lại còn mang cho bộ phim một làn sóng nhiệt độ.

Nó không chỉ hot ở trên mạng mà còn phản hồi tới tận bên phía đài truyền hình.

Vào khoảng 8 giờ tối hôm đó, nhân viên của Đài truyền hình vệ tinh Thủ Đô trơ mắt nhìn, rating của đài truyền hình nhà mình đã tăng lên đáng kể, rating càng ngày càng cao, không có xu hướng giảm.

Các nhân viên sững người trong giây lát, sau đó nhanh chóng báo cáo tình hình cho người lãnh đạo trực ban.

Lãnh đạo trực ban hỏi: “Hiện tại cốt truyện đã đến đây rồi? Hứa Trăn ra sân chưa?”

Nhân viên công tác nhìn vào màn hình trước mắt, đáp: “Chưa có, đến tập bốn, Hứa Trăn mới xuất hiện.”

“Hiện tại là nam chính đang nằm ở bệnh viện, tứ ca của hắn đang gót tảo, một bên gót tảo, một bên hồi ức lại chuyện trước đây của hai người bọn họ, sau đó khóc.”

Lãnh đạo trực ban nắm điện thoại, cẩn thận nhớ lại nội dung cốt truyện, rồi nghi hoặc nói: “Phía trước đó thì sao?”

“Rating bắt đầu tăng từ khi nào?”

Nhân viên công tác nói: “Sau khi gọt táo bắt thì bắt đầu tăng.”

Hắn do dự một chút, rồi thăm dò nói: “Hay là, khán giả thích màn tương tác giữa nam chính và tứ ca của hắn?”

Lãnh đạo trực ban: “...”

Cái này, hắn là không phải đâu.....

Không hiểu đầu năm nay khán giả thích xem cái gì, ta thật sự không thấu nổi?

Sau đợt quảng bá vô tình hay cố ý trên Weibo, một số lớn người xem đã vô cùng thích thú bật TV và xem bộ phim điệp chiến “Phong Tranh” mới vừa phát sóng.

Vốn dĩ Rating khởi đầu rất bình thường, nhưng bây giờ lại một đường lên cao, rất nhanh đột phá 1%.

Chờ đến tập bốn, khi Hứa Trăn đóng vai Cung Thử sắp lên sân khấu, thì rất nhiều khán giả đã tràn vào, khiến cho ratings tăng cao lên một mảng lớn.

“Tới tới tới! Rớt cuộc tới!”

“Đây là phim truyền hình đầu tiên sau hơn hai năm! Phần khích đến phát khóc!”

“Vất vả lắm mới quay xong một bộ phim, thế nhưng lại không cho tôi xem? Thật vô lý, nhất định phải xem!”

“Mặc kệ kết cục lần này như thế nào, tôi vĩnh viễn sẽ nhớ rõ niềm vui mà tiểu ca Cung Thử mang lại cho tôi!”

“.....”

Vô số group chat hậu viện của Hứa Trăn đều đồng thời bùng nổ.

Cùng lúc đó, trong phòng nghỉ tại phim trường của “Trí Thủ Uy Hồ Sơn”.

Mấy vị diễn viên đang cùng nhau xem phim bộ phim “Phong Tranh” được phát sóng trên TV, trong thời gian tẩy trang.

Con đường trên phim trường không dễ đi, diễn viên quay xong cảnh quay cũng không thể xuống núi, chỉ có thể đợi phim trường tan cuộc rồi đi theo xe buýt nhỏ của đoàn làm phim.

Những người này có người mặc áo khoác da của thổ phi, có người mặc áo khoác bông của Quân đội Liên minh dân chủ, bỏ súng xuống, cắn hạt dưa, vui vẻ vây quanh xem TV.

Dù sao cũng phim truyền hình có nam chính nhà mình tham gia, rảnh rồi không có việc gì thì có thể ủng hộ.

Huống chi, mắt nhìn kịck của Hứa Trăn xưa nay là tiếng lành đồn xa, nhóm người này lại không phải fans của hắn, cho nên không cần quan tâm hắn nhân vật này cuối cùng sống hay chết, cốt truyện hay là được.

Rất nhanh, bài hát mở đầu của tập thứ tư đã phát sóng xong, nội dung chính sắp bắt đầu.

Có người thuận miệng hỏi: “Ai, có ai xem mấy tập trước không? Bộ phim này đang nói về cái gì vậy?”

“Liều Vĩnh Thanh cùng Tiểu Hứa diễn nhân vật gì?”

Nghe thấy vấn đề này, Dương Nhất Phàm, người đóng vai lão bát trong điện ảnh giống như liệu được trước mà tranh nói: “A, cái này tôi biết.”

“Nhân vật của Liều Vĩnh Thanh chính là đặc công cao cấp của quân thống, tên hiệu “Lục quý tử”, tôn xưng “Lục ca”, nhưng thật ra thân phận thật sự của hắn là nhân viên tình báo của quân cộng sản.”

“Nhân vật của A Trăn tên là Cung Thứ, chỉ là một nhân vật nhỏ trong quân thống, muốn đeo bám Lục ca.”

Khi nói chuyện, tập bốn cũng đã bắt đầu phát sóng.

Trên màn hình TV, chỉ thấy, một nam nhân ăn mặc chỉnh tề, đang đi bộ trên con phố đông đúc.

Người đàn ông mặc vest và chải tóc vuốt keo, bộ ria mép được cắt tỉa cẩn thận ở môi trên.

Tay trái hắn cầm hộp đàn piano hình quả bầu màu đen, tay phải đút túi quần, bước đi thong thả ung dung, trông rất có khí chất quân tử.

Dương Nhất Phàm chỉ vào người đàn ông trên màn ảnh, giới thiệu với mọi người: “Nhìn, tên ria mép này là thủ hạ của “Lục quỷ tử”, hắn đang mang nhiệm vụ bí mật của Lục Ca đến cho Cung Thứ.”

Mọi người ngồi trong phòng nghỉ, không ngừng gật đầu khi nghe Dương Nhất Phàm giới thiệu.

Câu chuyện và các nhân vật trong “Phong Tranh” vô cùng phức tạp, nhưng Dương Nhất Phàm đã cắt bỏ những điều phức tạp và đơn giản hóa, sau đó rút ra những thông tin cần thiết nhất trong một vài từ, điều này ngay lập tức nhận được sự khen ngợi của mọi người.

Dương Nhất Phàm then thùng mà cười cười, đắc ý ngẩng đầu lên.

Hắc, chút lòng thành, chút lòng thành.

Hắn không chỉ xem ba tập đầu tiên mà còn đọc phần lớn nguyên tác của “Phong Tranh” vào tối hôm qua, hiện giờ quả nhiên là có công dụng.

Không quan tâm chuyện này có thể truyền đến tai Hứa Trăn hay không, nói tóm lại, thái độ nghiêm túc của mình không thể sai.

.....

Lúc này, ở trên màn hình TV, tên “ria mép” cầm hộp đàn và bước vào một quán cà phê đối diện với đường phố, bước chân thông dong đi lên lầu hai.

“Kẹo kẹt —— kẹo kẹt ——”

Đôi giày da trâu màu nâu sẫm phát ra âm thanh bị bóp nghẹt khi hắn bước lên cầu thang gỗ.

Góc nhìn của khán giả men theo tên ria mép, xoay vài vòng rồi đến hành lang lầu hai hướng ra đường.

Trong giây tiếp theo, hình ảnh camera chuyển từ ảo sang thực, dần dần chuyển từ phía sau tên ria mép sang chiếc bàn trà cạnh lan can.

Ở nơi đó, có một người trẻ tuổi đang an tĩnh ngồi ở đó.

—— đúng là Cung Thứ do Hứa Trăn thủ vai.

Chương 914: Đặc công cao cấp nghèo túng

“Ngô.....”

Ngay khi nhìn tạo hình của Hứa Trăn, các diễn trong phòng nghỉ không khỏi há hốc mồm, kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy, Cung Thứ mặc một chiếc áo dài xám bị tẩy đến trắng bệch, đeo một cặp kính gọng tròn, dáng người gầy, tóc ngắn, phong thái gọn gàng, khí độ nho nhã.

Người như vậy, nếu nói là đặc công quân thống thì không bằng nói hẳn là thư sinh.

Thư sinh nghèo kiết hủ lậu.

Đặc biệt là khi đứng đối lập với tên ria mép bóng loáng, mặc vest, mang giày da.

Cung Thứ vừa nhìn thấy tên ria mép đi tới thì đứng dậy.

Tên ria mép nhẹ nhàng đặt chiếc hộp đàn trong tay lên bàn trà, liếc nhìn chiếc cốc sứ trên bàn, buồn cười nói: “Cậu ngồi trong quán cà phê suốt bốn tiếng đồng hồ mà không gọi món gì uống sao, chỉ uống mỗi trà ô long miễn phí?”

Cung Thứ nghe được lời này thì mỉm cười rũ đôi mắt xuống, cầm ấm trà rót đầy cốc trước mặt tên ria mép, thản nhiên nói: “Trà ô long của cửa hàng này thật sự rất ngon.”

“Ha ha ha.....”

Tên ria mép cười cười, kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống phía đối diện.

Trên mặt Cung Thứ không hề có một chút ý tứ thẹn thùng nào, hẳn chỉ bình tĩnh nói: “Người không cần xem thường ta.”

“Nhân vật nhỏ tự nhiên có chỗ khó xử của nhân vật nhỏ, thế nhưng cũng có chỗ tốt.”

Vừa nói hẳn vừa đẩy trà đã rót tới trước mặt đối phương, “Ta đoán, Lục ca có thể tìm tới ta, nói không chừng là vì ta không có bối cảnh, không có tiền đồ, đúng không?”

Tên ria mép nhìn hấn một lúc lâu, dần dần thu liễm nụ cười trên mặt, hai tay giao nhao, cằm hơi nâng lên, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ta đã điều tra ngươi.”

“Cung Thứ, đại học Yên Kinh, sau lại xếp bút nghiên theo việc binh đao, vào binh nghiệp.”

“6 năm trước là trung úy, hiện giờ vẫn là trung úy.”

Vừa nói, hấn ta khẽ mỉm cười: “Tuy rằng sự nghiệp của ngươi không có nhiều tiến bộ, nhưng Lục ca nói ngươi đã sống sót qua nhiều trận chiến nguy hiểm, hơn nữa còn sống tạm nửa năm trong đội hiến binh quý tử, đây là sự nhẫn nại mà người thường không thể có được.”

“Hấn nhận định, ngươi nhất định là người có tính nhẫn nại cao cùng đầu óc.”

Nghe được lời này, Cung Thứ ngồi ở phía đối diện hơi mỉm cười, không tỏ ý kiến mà chỉ nói: “Nói thẳng đi, Lục ca tìm ta là vì chuyện gì?”

“Ta đoán, nếu không phải việc liên quan đến mạng người thì chỉ sợ không tới phiên ta.”

“Ha ha ha,” Ria mép cười nói, “Nói chuyện với người hiểu chuyện thật sáng khoái.”

Hấn ta rướn người quay đầu nhìn đường phố tấp nập người ra vào ngoài lan can, rồi trầm giọng nói: “Nói xem, ngay trên con phố này, nên đặt giá súng ở đâu để không bị người khác phát hiện?”

Cung Thứ chậm rãi nâng tách trà trong tay lên, cúi đầu, không thèm nhìn xuống dưới lầu, mà chỉ nhẹ giọng nói: “Bên cạnh khách sạn Hoa Hồng có một trạm hoạt động bí mật của trung thống.”

Hấn nhấp một ngụm trà ô long trong tách, bình tĩnh nói: “Người trung thống, trên đỉnh đầu thường không có mắt.”

Tên ria mép hơi nhú mày, tỏ vẻ hứng thú: “Sau khi hành động xong, ngươi tính lui như thế nào?”

Cung Thứ trầm mặc một lát, ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt tên ria mép, chỉ rõ ra vẻ kiên định, nói ra hai chữ: “Ta có thể.”

Ria mép nao nao, nhìn Cung Thứ sau một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười nói: “Ha ha, tốt!”

“Lục ca quả nhiên không có nhìn lầm người!”

Hắn ta tiện tay vỗ vỗ hộp đàn, hếch cằm nói: “Công việc và nhiệm vụ đều ở đây.”

“Nói không chừng qua mấy tháng nữa, ngươi chính là thiếu tá.”

Ria mép nói xong thì đứng lên, móc chiếc kính râm từ trong túi áo ra, nói: “7 giờ rồi, Lục ca sẽ chờ ngươi tại khách sạn Hoa Hồng.”

“Còn có vấn đề gì sao?”

Cung Thứ cũng đứng lên, nói: “Có.”

Nói, hắn giơ chiếc tách trống không trong tay ra, nói: “Có thể mời ta uống một ly cà phê không?”

Ria mép sửng sốt một chút, mặt mang nghi hoặc mà nhìn về phía Cung Thứ.

Mà Cung phi không hề có chút ngại ngùng nào, hắn bình tĩnh lặp lại yêu cầu vừa rồi, nói: “Tối nay ta đi làm việc thay cho Lục ca, chẳng lẽ mời một ly cà phê cũng không đáng sao?”

“Ha ha ha.....” Ria mép lắc đầu cười nhạt, từ trong túi móc ra một đồng bạc, đặt ở trên bàn rồi xoay người rời đi.

Sau khi hắn ta đi rồi, một người phục vụ mặc âu phục vest tiến lên, nhìn chằm chằm mấy đồng bạc trên bàn, cung kính hỏi Cung Thứ: “Thưa ngài, ngài có muốn uống chút gì không?”

Cung Thứ vẻ mặt bình tĩnh mà cầm lấy đồng bạc trên bàn, nắm ở lòng bàn tay, nói: “Không cần, cảm ơn.”

Dứt lời, hắn xách hộp đàn lên, bình tĩnh mà rời khỏi tiệm cà phê.

Sau khi Cung Thứ bước xuống lầu, ống kính cố ý quay cảnh đặc tả người phục vụ.

Chỉ thấy anh chàng phục vụ kia khinh bỉ nhìn từ trên xuống dưới bóng lưng nghèo túng của Cung Thứ, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ ghét bỏ.

Rất nhiều người cười văng nước bọt tại chỗ.

“Ha ha ha ha ha, cái vẻ ghét bỏ này, thật là tinh túy, tinh túy!”

“Người ta khinh bỉ cũng phải thôi! Chiếc trường sam phai màu này của Cung Thứ trong nháy mắt khiến tôi nhớ tới chiếc áo lông bị rụng lông của mình, thật khiến người ta chán ghét!”

“Hứa Tiểu Trăn, thành thật khai báo! Có phải mỗi tháng cậu đều bỏ tiền cơm, tiền mua quần áo vào trong kết sắt hay không?”

“Nhân vật này cũng thật là keo kiệt, diễn viên và nhân vật đều keo kiệt, keo kiệt chồng chất, cửa cũng sắp bị sự keo kiệt này làm cho bung ra rồi kìa!”

“Ôi chao, thật đáng thương, da mặt dày thế nào mới có thể ngồi quán cà phê suốt bốn tiếng đồng hồ mà không gọi đồ uống? Sợ chủ quán thấy cậu ta đẹp trai mới không đuổi cậu ta đi.”

“Nói bừa, tôi keo kiệt chỗ nào? Mỗi lần soi gương tôi đều ăn mặc rất đàng hoàng (mặc dù từ đầu đến chân đều là đồ mượn) ?”

“Bộ phim truyền hình này quá tồi! Trước kia tôi còn có thể thừa dịp quay phim vớt vát được một cái áo lông. Bây giờ thì tốt rồi, quần áo trong phim còn nghèo nàn hơn cả quần áo bên ngoài! Lật bàn!”

“...”

Chương 915: Âm Sát Thành Công

Bởi vì phim truyền hình chiếu trực tiếp nên không có cách nào để lại bình luận, nhóm hóng hớt chỉ có thể ra sức лай nhả trong không gian giới hạn của mình.

Cảnh thứ nhất của Cung Thứ vốn dĩ thiết lập nhân vật là nghèo rớt mòng tơi, âu sầu thảm hại, khiến khán giả sinh ra tâm lý đồng cảm.

Kết quả, cảnh phim này trong mắt nhóm hóng hớt, “nghèo” có nghèo, nhưng để khiến người ta đồng cảm...

Hóng phim và thần tượng quả thực làm nảy sinh tâm lý đồng cảm, nhưng phương hướng có hơi lệch.

Thời điểm này, trên tivi vẫn tiếp tục chiếu phim.

Tình tiết của “Phong Tranh” có tiết tấu cực nhanh, không dây dưa dài dòng. Cung Thứ do Hứa Trăn thủ diễn, sau khi xách theo hộp đàn rời khỏi quán cà phê, máy quay liền chuyển cảnh, kế hoạch ám sát mới bố trí vừa rồi lập tức được hé lộ.

Sắc trời tối dần, đầu đường cuối ngõ ngựa xe như nước, người đi như dật.

Trong tiếng nhạc nền căng thẳng gấp rút, từng khung hình nhanh chóng lướt qua: người ăn xin bần thủ, phu xe kéo xe, những công nhân bốc vác, những người bán hàng đang bày biện sạp hàng, những cô gái mặc sườn xám trang điểm lộng lẫy...

Khung cảnh bán buôn, nhân gian muôn màu tạo thành cảnh tượng phố phường nhộn nhịp rộn ràng.

Nhưng lúc này, một góc nóc nhà bằng phẳng.

Một bóng lưng thon gầy ngồi xồm, đeo găng tay trắng, không nhanh không chậm mở hộp đàn Cello kia ra.

Cung Thứ kiểm tra các bộ phận bằng kim loại nằm rải rác trong hộp đàn, động tác thành thạo nhanh chóng lắp ráp chúng thành một cây súng bắn tỉa.

Động tác nhanh mà không loạn, lắp ráp đâu vào đấy, nhìn qua cảm giác vô cùng có nhịp điệu.

Hắn cúi đầu, dùng bàn tay đeo găng vuốt ve số hiệu đã bị phai mờ trên băng súng, sau đó hắn tháo kính, qua ống kính lộ ra đôi mắt sắc bén lạnh lùng như mắt chim ưng.

Một giây này, khí chất trên người Cung Thứ đột nhiên biến đổi.

Hắn không còn là cậu thư sinh nghèo túng không đủ tiền uống cà phê kia nữa, mà đã trở thành một kẻ săn mồi ở đỉnh của chuỗi thức ăn.

“Rắc...”

Một âm thanh nhỏ vang lên, hắc hắc búng búng, đưa nòng súng nhắm ngay cửa chính dưới nóc nhà hàng Hoa Hồng.

Hắn cứ như vậy dùng ống ngắm quan sát tình hình phía dưới đường, không hề nhúc nhích, hết như một pho tượng.

...

Hình ảnh của Cung Thứ chỉ xuất hiện trong mười mấy giây ngắn ngủi.

Nhưng mà trong mười mấy giây này, sự thay đổi khí chất của hắn cùng với động tác nhịp nhàng như nước chảy mây trôi lại làm người khác hai mắt phát sáng, chớp mắt đã thu hút được sự chú ý của khán giả.

Đoạn này ở trong truyện, Liễu Vĩnh Thanh diễn vai “Lục Quỷ” mới là người đứng phía sau bày ra màn này, còn Cung Thứ chỉ là một “cây súng” bị người ta lợi dụng.

Nhưng mà cây súng này thực sự đáng chú ý, khiến người ta vô thức đặt bản thân vào góc nhìn của cây súng, giống như đang ở cùng với Cung Thứ, trốn trên nóc nhà chờ đợi con mồi xuất hiện.

Một giây sau, ống kính chuyển hướng.

Góc nhìn dựa theo ống ngắm của Cung Thứ hướng đến con đường phía dưới nóc nhà.

Liễu Vĩnh Thanh diễn vai “Lục Quỷ” Trịnh Diệu Tiên ngồi xe Jeep đi đến trước cửa nhà hàng Hoa Hồng, một người đàn ông trung niên mập lùn đứng đằng trước đón tiếp anh ta.

Nhưng trong giây phút hai người bắt tay nhau.

“Bằng!”

Họng súng gắn ống giảm thanh phát âm thanh nặng nề, viên đạn bắn lên bay sượt qua tai Trịnh Diệu Tiên, xuyên ngay giữa lồng ngực người đàn ông mập lùn.

Máu tươi ào ạt tuôn ra, tiếng thét vang lên trong thoáng chốc đã vang vọng khắp ngõ hẻm.

Giờ phút này, người chung quanh như chim muông hoảng hốt, tất cả bỏ chạy tán loạn. Đám đông ban đầu trong nháy mắt bị

giải tán toàn bộ, chỉ còn lại người đàn ông trung niên kia nằm trong vũng máu, rên rỉ giãy dụa sắp chết.

Cùng lúc đó, ở trên nóc nhà.

Cung Thử tạo nên tình cảnh khủng hoảng này nhưng lại không thèm nhìn lấy một lần.

Hắn quẳng cây súng xuống, tháo găng tay, nhanh chóng xoay người rời đi.

Giữa những tiếng kêu sợ hãi đinh tai nhức óc, Cung Thử cúi đầu, bình tĩnh tự nhiên đi về phía bên kia của nóc nhà.

Lúc này, thời gian đột nhiên trôi chậm lại, nhạc nền vốn dĩ căng thẳng gấp rút cũng im bật.

“Cộc, cộc, cộc...”

Âm thanh đế giày tiếp xúc với mặt đất truyền ra từ trong loa, từng nhịp đánh vào tim người xem.

Giờ phút này, Cung Thử vẫn mặc bộ trường sam cũ đã giặt đến trắng bệch, chải mái tóc ngắn có vẻ quê mùa, trên người không mang thứ gì, trông vô cùng nghèo nàn.

Hắn cúi đầu, một lọn tóc rủ che đi mắt phải của hắn.

Cung Thử hơi cong khoe miệng, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ đắc ý, khinh thường, thậm chí có thể nói là kiêu ngạo.

Nụ cười này xuất hiện trên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú nhưng tái nhợt, trong nháy mắt khiến người không rét mà run.

Sau pha quay chậm, Cung Thử nhẹ nhàng vén lên lọn tóc rủ xuống kia.

Một cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn từ dưới lên về phía ống kính, giống như đang xuyên qua màn hình, chạm mắt với người xem cách xa thiên sơn vạn thủy.

“Xoẹt...”

Một giây đó, người xem ngồi trước màn hình chỉ cảm thấy tim như thất lại, cảm giác vừa sợ hãi vừa chua xót kỳ dị dâng lên trong lồng ngực.

Nhưng nhóm khán giả còn chưa kịp hoảng sợ, chỉ thấy một giây sau, pha quay chậm kết thúc, tốc độ bỗng nhiên trở lại

bình thường.

Cung Thứ lúc này sắp đi đến nóc nhà bên kia, hấn chạy hai bước lấy đà, phóng qua khe hở giữa hai tòa nhà để như trở bàn tay, đi tới nóc nhà sát vách nhà hàng Hoa Hồng.

Bất chợt, tay hấn nắm rìa nóc nhà, nhảy xuống không chút do dự.

Thân thể gầy gò uyển chuyển như con khỉ, lặng lẽ không một tiếng động chui vào căn phòng có cánh cửa sổ mở ở tầng dưới, nhẹ nhàng đáp xuống, vũng vàng rơi vào phòng.

Cung Thứ chỉ khựng lại một hai giây đã lập tức đứng dậy, phủi bụi trên người như không có việc gì xảy ra, thông thả đi dọc theo hành lang bên cạnh cửa sổ. Vẻ mặt lạnh nhạt, giống như tình cảnh hỗn loạn ngoài kia không hề liên quan gì tới hấn.

Đến lúc này, chuỗi hành động ám sát đã hoàn toàn kết thúc.

Cậu thư sinh nghèo túng vừa rồi còn không đủ tiền uống cà phê trong khu phố xá sầm uất, nhưng trên nóc trạm chỉ huy Trung thống, dùng súng ám sát chỉ huy cấp cao của họ, sau đó an toàn rút lui, không gây chút sóng gió nào.

Chương 916: Gan ngỗng vẫn còn nóng

Tập bốn của “Phong Tranh” được phát sóng chưa đến một nửa, bình luận liên quan bộ phim này trên mạng đã bắt đầu tăng vọt.

Tuy Cung Thứ chỉ xuất hiện chưa đến mười phút nhưng nhảy vọt, nhanh chóng trở thành nhân vật nổi bật nhất phim.

Lúc này, đoàn đội tuyên truyền của “Phong Tranh” cũng thừa dịp tung video biên tập cảnh Cung Thứ dùng súng ám sát quan cao cấp ở khu phố sầm uất.

Rất nhiều cư dân mạng vô tình lướt qua video này, thấy một tiếng “bằng” vang lên khi người gây ra chuyện này lại xoay người rời đi, lộ ra nụ cười đắc ý kỳ dị, nên vô thức ngừng lại xem.

Chao ôi...

Đây là phim truyền hình nào vậy?

Có hơi ngầu nha!

Chỉ trong thời gian ngắn, đoạn video này đã lọt vào bảng trending của nhiều nền tảng, lập tức kéo độ hot của “Phong Tranh” tăng lên nhanh chóng.

...

“Xì... Lạnh quá!”

Lúc này, bên trong phòng nghỉ ngơi của “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”. (Trí Thủ Uy Hồ Sơn)

Hứa Trăn vừa mới kết thúc cảnh quay, đẩy cửa vào tiện tay cởi mũ da trên đầu.

Mấy người trong phòng nghe tiếng động, quay lại nhìn, vừa trông thấy hấn bọn họ lập tức lộ ra nét mặt kỳ lạ.

Tiểu Xuyên Tử thậm chí không nhận được mà run lập cập, cũng không biết là do gió lạnh bên ngoài thổi vào trong phòng, hay là bị người diễn bên trong lẫn bên ngoài bộ phim làm cho rét lạnh.

Hứa Trăn quay đầu nhìn màn hình tivi, thấy bọn họ đang xem “Phong Tranh”, cười ngượng ngùng, nói: “Đừng xem, chừng nào rảnh hãy xem.”

“Hiếm khi có dịp mọi người đều ở đây, tôi còn tính xem “Lâm Hải Tuyết Nguyên” nữa, có thể cùng nhau thảo luận một chút.”

“Dẹp đi, tôi thật sự không chịu nổi “Lâm Hải Tuyết Nguyên”.” Một người trong đó khoát tay, vẻ mặt chán ghét lắc đầu nói: “Mấy diễn viên đó diễn không hay, xem rất khó chịu!”

“Vai nam chính kia chỉ cần có thể đạt được một phần mười trình độ của A Trăn thì tôi sẽ coi anh ta là diễn viên!”

Hứa Trăn nghe người đó nói khoa trương như vậy, vội vàng khoát tay, hơi ngượng ngùng nói: “Nói quá rồi.”

“Tôi diễn trong “Phong Tranh” cũng không khá hơn bao nhiêu.”

Hấn liếc mắt nhìn màn hình tivi, nói: “Thiết lập nhân vật của Cung Thứ khá nhiều khác biệt với bản thân tôi, tôi diễn rất mơ hồ.”

“Hơn nữa, lúc ấy tôi bị tổng giám đốc Liễu kéo tới để cứu viện tạm thời, thời gian quá gấp, một ngày đối diện với máy quay cả trăm lần, cho nên có rất nhiều cảnh tôi chỉ diễn bừa thôi, đừng xem tôi nữa.”

Nghe xong lời này, nhóm diễn viên trong phòng liếc nhìn nhau, đồng loạt cúi đầu xuống, ai cũng không lên tiếng.

Diễn như vậy mà anh ta gọi là “diễn bừa” ?

Vậy thì khả năng của bọn họ gọi là “làm cảnh” hay sao?

Người bình thường nếu nghe Hứa Trăn nói, chắc chắn sẽ có cảm giác hần được đóng phim còn khoe mẽ, cố ý giả mồm.

Nhưng những người trước mắt đang cùng làm việc với Hứa Trăn, bình thường đã nhìn quen biểu hiện xuất sắc của hần tại đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, nên khi xem Cung Thử trong “Phong Tranh” cũng không khiến bọn họ bất ngờ.

Với trình độ diễn xuất này, Hứa Trăn quả thực có thể tùy tiện diễn bất cứ phân đoạn nào.

Nhưng khả năng “diễn bừa” này của hần đã gần đạt cảnh giới tuyệt đỉnh của phim truyền hình, khiến nhóm diễn viên còn lại có trình độ không được tốt không còn gì để nói.

“Hôm qua bên “Lâm Hải Tuyết Nguyên” vừa diễn đến đoạn đánh hồ trên núi.” Trong lúc nói chuyện, Hứa Trăn cởi áo khoác ngồi trước tivi, nói: “Kỹ thuật diễn của nhóm thô phỉ đều không tệ, kịch bản cũng dẫn vào giai đoạn hay, từ đây xem hay hơn nhiều so với lúc đầu.”

Nghe hần nói như thế, người khác cũng đồng tình nói: “Đúng vậy, diễn viên của trại Uy Hồ không tệ, đặc biệt là Tọa Sơn Diêu, rất là đặc sắc.”

Một diễn viên khác trong phòng cũng lên tiếng phụ họa: “Cả đoàn phim chỉ có Thiếu Kiếm Ba kéo chân, những người khác còn có thể xem được.”

“Tôi trước giờ không xem Thiếu Kiếm Ba, anh ta vừa xuất hiện tôi liền bấm qua kênh khác.”

“Không phải xuất thân từ học viện Ảnh thị sao? Trình độ bình thường như thế, chưa tốt nghiệp à?”

“Đoàn phim chọn diễn viên thế nào vậy? Thiếu Kiếm Ba tiểu bạch kiếm, ngoại trừ đẹp trai ra thì không còn gì khác.”

“...”

Giờ phút này, bên ngoài cửa phòng nghỉ.

Lâm Hiểu Ba vừa định đưa tay vén màn cửa lên, trong nháy mắt cả người cứng đờ tại chỗ.

Hả... mọi người đang nói gì vậy?

Tiểu bạch kiếm? Ngoại trừ đẹp trai ra không còn gì khác?

Gã sao?

Lâm Hiểu Ba nghiêng đầu thấy trên màn hình đang chiếu khuôn mặt đẹp trai của gã, nhẹ nhàng sờ cái cằm lún phún râu của mình, lòng có cảm giác chua xót.

...

Đứng ngoài cửa, Lâm Hiểu Ba nghe được có người khen gã đẹp trai, không hề ngượng ngùng mà đi vào, cúi đầu đi đến phía bên kia trường quay.

Bên trong phòng nghỉ, Hứa Trăn vốn dĩ muốn xem “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, nhưng không lay chuyển được nhóm người còn lại nên đành tiếp tục xem “Phong Tranh”.

Lúc này, trên màn hình tivi, Cung Thứ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ ám sát thì theo hẹn đến nhà hàng Hoa Hồng, đạt được mong muốn gặp được “Lục ca” quân thống Trịnh Diệu Tiên.

Trước mặt Trịnh Diệu Tiên, Cung Thứ không còn là kẻ vừa rồi còn vô cùng bình tĩnh, giết người không chớp mắt mà rất nhanh liền biến thành cậu thanh niên ngại ngùng, ngây ngô. Hắn ngồi thẳng lưng, trong mắt toàn là thái độ kính ngưỡng với Lục ca.

Trịnh Diệu Tiên khen ngợi khả năng lĩnh ngộ cao siêu cùng với thân thủ tuyệt hảo của hắn, mời hắn ăn một phần gan ngỗng.

Cung Thứ cũng không khách khí mà cầm lấy dao nĩa, lập tức vùi đầu ăn.

Bên người hấn có một chiếc ghế trống, trên bàn cũng bày biện một bộ đồ ăn.

Buổi tối hôm đó, Trịnh Diệu Tiên ngoại trừ hẹn với Cung Thứ, còn hẹn với một người khác.

Nhưng mãi một lúc sau, người thứ hai mới khoan thai xuất hiện.

Chương 917: Đỉnh cao chiến tranh tình báo

Đó là một cô gái trẻ tuổi rất xinh đẹp, trên người mặc sườn xám bó sát, chân đi giày cao gót, tóc dài uốn thành ba lọn lớn để xõa sau lưng.

Cô gái từ từ đi đến phía đối diện Trịnh Diệu Tiên, vừa định mở miệng, đối phương đã lên tiếng trước: “Tôi không thích đến trễ, càng không thích chờ đợi người khác.”

Cô gái hơi nhú mày, nói: “Bên ngoài đang giới nghiêm, đường xá vùng này đều có người canh gác, tôi không vào được.”

“Bởi vì giới nghiêm nên cô không vào được?” Trịnh Diệu Tiên không thèm ngẩng đầu, cười nói: “Cô là đặc công quân thống hay là bà cụ bị bó chân vậy?”

Cô gái nghe xong lời này, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tức giận, vừa định phản bác thì Trịnh Diệu Tiên đã cướp lời của cô lần nữa, nói: “Tôi hôm nay hẹn hai người, chỉ có cô đến trễ.”

Nói xong, anh ta nháy mắt ra hiệu cho Cung Thứ ở bên cạnh, nói: “Chẳng lẽ cô cho rằng, cậu ta chờ sẵn trước nhà hàng hay sao?”

Trịnh Diệu Tiên cười lạnh, nói: “Gan ngỗng trong đĩa cậu ấy vẫn còn nóng kìa.”

Anh ta nói xong, quay đầu nhìn thoáng cái đĩa trước mặt Cung Thứ.

Nhưng đúng lúc Cung Thứ nâng nĩa lên lừa miếng gan ngỗng cuối cùng vào miệng.

“Ừc...”

Cung Thứ nuốt miếng gan ngỗng này xuống, trên miệng dính dầu mỡ bóng loáng, ngu ngơ ngẩng đầu nhìn Trịnh Diệu Tiên ngồi ở đối diện.

Chỉ thấy đồ ăn trước mặt hắn đã sớm bị ăn sạch sẽ, sót lại một ít nước dùng, không còn thấy bóng dáng gan ngỗng nào.

Thời gian lúc này giống như ngưng lại.

“Khục...”

Một lúc lâu sau, Trịnh Diệu Tiên mới miễn cưỡng hắng giọng một tiếng, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Cung Thứ nói với cô gái kia: “Mời ngồi.”

“Phụt...”

Trong phòng nghỉ ngơi, nhóm diễn viên nhìn Cung Thứ trong lúc người khác đang nói chuyện lại dùng tốc độ “sét đánh không kịp bưng tai” ăn hết gan ngỗng không chừa lại một miếng, suýt chút nữa cười thành tiếng tại chỗ.

Có mấy người thậm chí không nhịn được liếc trộm Hứa Trăn ở bên cạnh, suýt chút nữa không kiềm được biểu cảm.

Vừa nãy là ai nói Cung Thứ có sự khác biệt rất lớn với mình?

Tại sao bọn họ xem nhân vật này lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

Nhóm diễn viên đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” ở chung sớm chiều với Hứa Trăn hơn một tháng nên đã quá quen thuộc với thói quen sinh hoạt bình thường của hắn.

Tên này xưa nay ăn thứ gì cũng không để thừa, trước giờ dùng đạo cụ cũng chưa từng lãng phí, quần áo mặc trên người đều thuộc loại “thương hiệu quốc dân”.

Thậm chí có đôi khi hắn ra ngoài cũng không chịu gọi xe, dùng hai chân chạy năm cây số đi lên trấn gần đó mua đồ, nói kiểu văn vẻ là “luyện công buổi sáng”.

Đạo diễn Từ Văn Quang nói đùa, tìm Hứa Trăn quay phim vô cùng “bảo vệ môi trường”, chất lượng vừa tốt vừa tiết kiệm năng lượng, đi bộ trăm cây số cũng chỉ tiêu hao hai cái bánh bao.

Lúc này, trên màn hình tivi.

Cô gái vừa rời đến trẻ kia miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh Cung Thứ, còn chưa nói được mấy câu với Trịnh Diệu Tiên đã bị anh ta đuổi đi không chút khách khí.

Sau khi cô rời đi, nhân viên phục vụ mới bung đĩa mì ống của cô tới.

Trịnh Diệu Tiên nhìn đĩa thức ăn, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Người vừa vô dụng, còn lãng phí thức ăn, thật đúng là ăn hại.”

Cung Thứ liếc nhìn đĩa mì ống có nước sốt đậm đặc bốc hơi nóng hổi kia, hít một hơi thật sâu, thăm dò nói: “Hay là để tôi ăn giúp cô ấy?”

“Dù sao cũng không trả lại được, đỡ phải lãng phí.”

Lúc hắn nói chuyện, ống kính hạ xuống để quay đặc tả khuôn mặt, nhóm người xem rõ ràng nhìn thấy đôi mắt của hắn hơi phát sáng, hầu kết chuyển động, mặt không biến sắc nuốt nước miếng một cái.

“Phụt. Ha ha ha ha ha ha...!”

Xem đến cảnh này, đám người trong phòng nghỉ rốt cuộc không kiềm được nữa, cả đám cười đến ngửa tới ngửa lui, ngã trái ngã phải.

Hứa Trăn thấy thế đành ngây ngô cười hòa theo mọi người.

Tiểu Xuyên Tử cười đến mức vỗ vào đùi, kêu lên: “Đúng là Trăn ca, nhất định đây chính là diễn xuất theo bản năng!”

Hứa Trăn: “...”

Thấy mọi người cười vui vẻ như thế hắn ngại chê bai.

Cái tính tham ăn này của Cung Thứ là do biên kịch sắp đặt, giữ lại để sau này có chỗ dùng tới, nhưng vẫn chưa thể tiết lộ.

Hơn nữa, hắn có tham ăn sao? Hắn ăn đâu nhiều!

Chốc lát sau, Tiểu Xuyên Tử đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, lẩm bẩm: “Nhìn Trăn ca ăn tự nhiên tôi cũng thấy đói.”

“Còn khoai lang không? Bắp cũng được.”

Hứa Trăn thấy cậu ta không tìm thấy, lấy từ trong ba lô ra một túi nhựa đưa tới, thuận miệng hỏi: “Ăn bánh bao không?”

Tiểu Xuyên Tử nhìn bánh bao trong tay hắn, hơi sững sốt, hỏi: “Bánh bao ở đâu ra vậy?”

Hứa Trăn nói: “Ăn cơm hộp buổi trưa còn dư lại.”

Nói xong, hắn bổ sung tiếp: “Tôi chưa có đựng tới, vẫn còn sạch sẽ.”

Tiểu Xuyên Tử: “...”

Còn nói bản thân không phải diễn xuất theo bản năng?

...

Tập bốn của “Phong Tranh” lúc này sắp đến hồi kết.

Ba người chạm mặt ở nhà hàng này là bởi vì bọn họ nhận được lệnh của cấp trên, phải che giấu thân phận đi tới Diên An, tiến hành hoạt động gián điệp.

Trịnh Diệu Tiên là do Trung cộng sắp đặt làm nội ứng quân thống, lúc này ngược lại muốn dùng thân phận gián điệp trở về “hang ổ” của mình.

Nhiệm vụ phải hoàn thành như thế nào, thân phận phải che giấu ra sao, những đồng chí không biết thân phận của anh ta sẽ đối xử với anh ta như thế nào, có nguy hiểm gì không. Những yếu tố này phức tạp nằm ngoài dự đoán nhưng lay động lòng người, làm người xem không tự chủ được mong chờ chuyển đi đến Thiểm Bắc lần này.

Chương 918: Tâm Huyết Của Liễu Đạo

Nhưng mà lúc này, phim vẫn chưa kết thúc.

Ở trong vài phút cuối cùng của tập này, diễn biến lại tiếp tục thay đổi.

Nhóm khán giả tro mắt nhìn thấy cô gái lúc nãy đến trể kia nhận được chỉ thị, cấp trên muốn cô mượn dịp đi Diên An lần này ám sát Trịnh Diệu Tiên.

Thì ra, cô cũng giống Trịnh Diệu Tiên, là nhân viên tình báo của Trung cộng.

Chẳng qua, bởi vì tổ chức tình báo liên lạc riêng lẻ nên bọn họ không biết thân phận của nhau.

Tiếp đó, máy quay chuyển cảnh.

Bên trong thư phòng dưới ánh đèn lò mờ, sau khi giao nhiệm vụ cho Trịnh Diệu Tiên, Đới Vũ Nông ngồi tại bàn đọc sách, trước mặt ông ta là một bóng người cao gầy mặc quân phục đang đứng thẳng.

“Chuyên đi Thiểm Bắc, cậu ở gần hẩn nhất, phải nhìn cho rõ.”

Đới Vũ Nông sa sầm nét mặt nói: “Một khi phát hiện Trịnh Diệu Tiên là cộng đảng, hoặc có hiềm nghi liên quan đến cộng đảng...”

“Thì giải quyết ngay tại chỗ, giết chết không cần luận tội!”

Người trước mặt nghe ông ta nói như thế lập tức ngẩng đầu thực hiện quân lễ, cao giọng nói: “Vâng!”

Một giây này, ống kính chậm rãi từ sau lưng hẩn chuyển tới chính diện.

Nhóm người xem rõ ràng nhìn thấy, người thanh niên đang bí mật nhận lệnh từ Đới Vũ Nông bên trong mật thất này chính là Cung Thứ.

Hai cấp dưới của Trịnh Diệu Tiên không có một người là lương thiện.

Tại cảnh quay cuối cùng của tập này, ba người đều mang theo tâm tư riêng ngồi vào máy bay quân dụng chuyên dùng để vận tải, lấy thân phận giả là phóng viên toà báo đi tới Diên An.

Hai “trợ thủ” ngồi bên trái phải của Trịnh Diệu Tiên, một người là tình báo ngầm của Trung cộng, một người là đặc công quân thông.

Bọn họ có chung một nhiệm vụ, đó là trừ khử Trịnh Diệu Tiên.

Khung cảnh quỷ dị này, thậm chí khiến cho người xem cảm thấy sờn tóc gáy.

Tập bốn của “Phong Tranh” đến đây kết thúc.

Nhóm người xem nghe được nhạc cuối phim vang lên, nhìn thấy trên màn hình chạy dòng chữ hậu đề liền nhin không được mà kêu rên.

Trời ơi! Kịch bản sao có thể dừng ở khúc này chứ?

Vô số khán giả lập tức ôm điện thoại, ở trên mạng điên cuồng biểu lộ cảm xúc của bản thân, cảm thấy vừa hưng phấn vừa khó chịu, chờ không nổi muốn xem tập kế tiếp.

Cùng lúc đó, vai diễn Cung Thứ của Hứa Trăn nghiêm nhiên trở thành chủ đề bàn luận chính của tập này, dưới sự dẫn dắt của đoàn phim, thành công càn quét bảng từ khóa có số lượt tìm kiếm nhiều nhất.

Từ một cậu thư sinh nghèo không đủ tiền uống cà phê, đột nhiên trở thành sát thủ lạnh lùng dùng súng ám sát chỉ huy cấp cao của Trung thống ở trên phố xá sầm uất.

Trước mặt Trịnh Diệu Tiên là một cấp dưới khiêm nhường trẻ con, nhưng sau lưng lại là đặc công cao cấp âm thầm tiếp nhận mệnh lệnh ám sát...

Một tập ngắn ngủi, bốn màn kịch.

Cung Thứ nhiều lần biến đổi hình tượng khiến người xem chấn động lớn.

Thân phận của nhân vật rắc rối phức tạp, hướng phát triển của tình tiết quỷ dị khó đoán, tạo nên một loại cảm giác riêng của thể loại chiến tranh tình báo, làm người xem dù sợ hãi vẫn không nhin được mà vỗ tay tán phục.

Nhóm hóng hót lúc này đã kiêu ngạo tới nở mũi, ở trên mạng thì âm thầm tuyên truyền, trong diễn đàn của mình thì quấy tung bùng vui vẻ.

Ha ha, nhìn đi! Nhìn đi!

Đây chính là A Trăn nhà chúng ta bị kéo đi cứu viện, diễn bừa đã có trình độ như vậy!

Liệu còn ai diễn được như thế?

“Những người đó khuyên chúng ta đừng xem phim, rốt cuộc có ý đồ gì? Sợ chúng ta nhìn thấy A Trăn ngầu, nói lung tung sao?”

“Phim truyền hình hay như vậy mà không cho chúng ta xem, dựa vào cái gì?”

“Sợ vai diễn của A Trăn là nhân vật phản diện, chúng ta không chấp nhận được sao? Mấy người đó e là chưa từng nghe qua Kim Xà lang quân?”

“Không xong rồi, tôi bị điên rồi! Xin lỗi A Trăn, tôi thừa nhận Chu Đô Đô cùng Mai tông chủ đều cực kỳ đẹp trai, nhưng tôi còn yêu thích anh chàng đặc công này hơn! !!”

“Đặc công tuyệt nhất, đặc công tuyệt nhất! Từ trong vạn quân lấy đầu thượng tướng, viết thêm nữa đi!”

“...”

Lúc này, trợ lý Chu Hiểu Mạn của Hứa Trăn đang nằm vùng trong diễn đàn, thấy nhóm fan hâm mộ vui vẻ hưng phấn như vậy, không nhịn được mặc niệm ba phút giùm bọn trẻ.

A Trăn nói không muốn mấy bạn xem, mấy bạn lại không tin...

Được thôi, tận hưởng niềm vui trước mắt cũng là một cách sống.

Chị đây chúc mấy bạn vui vẻ thêm mấy ngày nữa.

Ngay khi tập 4 của “Phong Thanh” được phát sóng, sức nóng của bộ phim đã tăng lên rất nhiều.

Rating trung bình của hai tập ba và bốn đã phá vỡ 1%, cạnh tranh thứ năm cùng một phim trong kỳ nghỉ mùa đông, tăng

hai bậc so với ngày hôm qua.

Lấy thể loại chiến tranh tình báo này mà nói, xem như là một khởi đầu không tồi.

Hơn 9 giờ tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Hứa Trăn xem thành tích được Chu Hiểu Mạn gửi cho mình, cảm giác còn có thể, vì thể hài lòng đi tắm rồi ngủ.

Dù sao hắn cũng chỉ là một nhân vật phụ cứu viện, không tham gia đầu tư, cũng không đầu tư quá nhiều tinh lực.

Thành tích của bộ phim này tốt đến đâu, đối với Hứa Trăn mà nói, cũng chỉ là duy trì nhân khí, thêm hoa trên gấm mà thôi, ý nghĩa không lớn.

Nhưng đối với Liễu Vĩnh Thanh mà nói, thành tích của “Phong Tranh” lại vô cùng quan trọng.

Đoàn làm phim này có thể nói là được một tay hắn kéo lên, anh vừa là nhân vật chính, vừa là đạo diễn, vừa là nhà sản xuất, có thể nói xứng đáng với danh nghĩa “người dẫn dắt”.

Cũng chính vì vậy, ba năm nay dường như Liễu Vĩnh Thanh đưa hết toàn bộ tinh lực vào bộ phim này.

Chương 919: Liễu đạo diễn áp lực như núi

Tháng 8 chuẩn bị tháng, 7 quay phim, tháng 11 hậu kỳ;

Hai lần thay đổi diễn viên chính, năm lần quay phim bổ sung, ba lần tạm thời rút lui...

Mỗi lần Liễu Vĩnh Thanh nhớ lại khoảng thời gian mình trải qua, cảm giác vừa mệt mỏi vừa chua xót.

Quay một bộ phim truyền hình còn phải vượt qua chín chín tám mươi một kiếp nạn!

Nếu như cuối cùng không đạt được thành tích lý tưởng, anh ta thật sự không cách nào cân nhắc lại, cũng không cách nào phối hợp với các anh em của mình mà không chút oán hận này.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn đang quay phim ở trường quay. Giữa hai cảnh, hắn mở điện thoại di động định xem có ai liên lạc mình không.

Kết quả phát hiện ba cuộc gọi nhỡ, đều của Liễu Vĩnh Thanh, Hứa Trăn vội vàng gọi lại cho đối phương.

“Xin lỗi ca, tôi đang quay phim...”

Sau khi kết nối, Hứa Trăn nói: “Lúc này mới xem điện thoại, ca, chuyện gì vậy?”

Liễu Vĩnh Thanh nói, “Ôi chao, vậy quấy rầy rồi.”

“Tôi quả thật có chút chuyện muốn tìm cậu...”

Hai người đều là người thành thật, ai cũng không cần đoán mò đầu.

Hứa Trăn nghe một hồi, rất nhanh đã hiểu ra.

Thì ra Liễu Vĩnh Thanh muốn mời mình cùng tham gia một chương trình tạp kỹ, tuyên truyền cho “Phong Tranh”.

Hứa Trăn nghe vậy, nhìn các loại thiết bị quay phim trắng như tuyết xung quanh, có hơi khó xử nói: “Ca, gần đây tôi ở phim trường, thật không có cách nào đi ra ngoài.”

“Chỉ có Tết tôi mới có thể ra ngoài hai ngày, những lúc khác là không có cách nào ra ngoài.”

“Khi nào thì quay?”

“Ách...” Đầu dây bên kia, Liễu Vĩnh Thanh chân chờ một lúc lâu, không biết xấu hổ mở miệng.

Bởi vì ngày hôm trên mạng tranh cãi sôi nổi, có đài truyền hình tìm đến Liễu Vĩnh Thanh, muốn mua bản quyền phát sóng vòng thứ hai của “Phong Tranh”.

Quyền phát sóng vòng hai của phim chiến tranh tình báo rất khó bán, cơ hội rất hiếm.

Tuy nhiên, phía đài truyền hình đưa ra một điều kiện bổ sung: hy vọng hai diễn viên chính trong vở kịch có thể tham gia chương trình tạp kỹ của đài truyền hình họ.

Đời này Liễu Vĩnh Thanh chưa từng tham gia showbiz, nhưng vì phí bản quyền, không ngại gương mặt già nua cũng phải đi

lên một lần.

Nhưng mà, bên Hứa Trăn...

Người ta đường đường là ảnh đế Ngọc Lan, quay “Phong Tranh” vốn là hỗ trợ cứu viện.

Bây giờ lại yêu cầu người ta đến tập kỹ, phối hợp mình bán bản quyền, hơn nữa còn phải chiếm dụng mấy ngày nghỉ tết Nguyên Đán của người ta...

Liễu Vĩnh Thanh ngẫm lại, cảm giác cả người khó chịu.

Liễu Vĩnh Thanh chần chờ lúc lâu, cuối cùng kiên trì nói: “Ách, thời gian ghi hình chính là thời điểm đón năm mới, lúc phát sóng vừa vặn có thể bắt kịp kết cục của “Phong Tranh”.”

Hắn ta tiếp tục nói: “Quá trình quay chương trình tương đối đơn giản, một ngày là có thể xong.”

“Đến lúc đó tôi đưa cậu về nhà, tự mình xin lỗi gia đình cậu, cậu xem như vậy được không?”

Lúc anh ta nói những lời này, rõ ràng là có hơi bất lực, hoàn toàn không giống như trong phim “Quân thống Lục ca” vừa diễn cuồng vừa không khống chế được cảm xúc.

Một đồng tiền làm khó cả anh hùng hảo hán.

Liễu Vĩnh Thanh vì phim “Phong Tranh” mà tiêu hết toàn bộ tài sản của mình, lúc này nếu không bán được giá tốt, công ty bọn họ sẽ tàn đời.

Hứa Trăn nghe vậy lại vô cùng thoải mái nói: “Năm mới sao? Có thể, không có vấn đề gì.”

“Ca, cụ thể ngày nào anh nói cho tôi biết, tôi nên chào hỏi đoàn làm phim trước.”

Phối hợp tuyên truyền sao, Hứa Trăn rất hiểu.

Hắn chỉ có vài kinh nghiệm tập kỹ, ngoại trừ “Tôi là diễn viên”, phần lớn đều tuyên truyền cho những phim mới của mình.

Về phần Tết không về miếu, sự phụ có thể mất hứng hay không... Tất nhiên là không.

Tết đến phải tiếp đãi khách đến dâng hương, luôn là thời gian bận nhất trong chùa. Sư phụ mới không có thời gian tiếp mình.

Liều Vĩnh Thanh nghe được câu trả lời chắc chắn của Hứa Trăn, ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hai người giải quyết hết các công việc cơ bản, hấn ta vội vàng gọi đoàn đội liên lạc với đài truyền hình, mọi việc đều thay Hứa Trăn câu thông thỏa đáng.

.....

Buổi chiều hôm đó, Hứa Trăn lấy được tư liệu liên quan đến chương trình này.

Chương trình tạp kỹ tên là “Lắng nghe giọng nói”, là một chương trình lồng tiếng vừa mới phát sóng không lâu.

Các khách mời tham gia phải đứng trong phòng thu, lồng tiếng cho một số đoạn phim kinh điển theo yêu cầu của ê-kíp chương trình, để khán giả và ban giám khảo đoán được danh tính của họ và đánh giá điểm mạnh và điểm yếu của họ.

Hứa Trăn rất ít khi xem tạp kỹ, không biết tiết mục này, chỉ nhìn thấy trên tin tức giải trí.

Tuy nhiên, khi hấn lật qua danh sách khách mời của các chương trình trước đó, hấn không thể không sốc.

Đây quả thực là trại tập trung của hí cốt!

Khách mời tham gia phần lớn đều là tiền bối trong ngành, hoặc là diễn viên trẻ có thực lực.

Dựa theo lời của khán giả mà nói, tiết mục này quá hào phóng, quả thực là lời giám khảo chương trình đi làm thí sinh.

Nhưng Hứa Trăn không có tự coi thường mình.

Kỹ năng lời thoại luôn là niềm tự hào của hấn.

Từ khi bắt đầu vào nghề đến bây giờ, mỗi ngày đều khổ luyện lời thoại, chưa từng gián đoạn, không có vai nào của hấn dùng lồng tiếng.

Tuy tuổi Hứa Trăn còn trẻ, nhưng nói về thực lực lồng tiếng, có thể tin tưởng năng lực bản thân mình có thể so với tài một trận với những hí cốt lão làng kia.

Hiện giờ trong đoàn làm phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, cho dù thầy Lương Vũ Triết cũng rất tán thưởng lời thoại của anh, thậm chí đạo diễn Từ còn lên hỏi thăm hấn, có thể điều chỉnh giọng nói lồng tiếng cho Lâm Hiểu Ba hay không.

Đương nhiên Hứa Trăn không ngại, điều chỉnh thanh tuyến rất dễ.

Chỉ cần đủ thù lao, để hấn một mình phối cả bộ phim cũng không thành vấn đề, chắc chắn có thể chỉnh được tiếng khớp miệng.

Chương 920: Chiến tranh tình báo kiểu đời thường

Hứa Trăn đọc xong phần tư liệu này, gửi tin nhắn cho người đại diện Kiều Phong, tỏ vẻ mình muốn nhận chương trình.

Rất nhanh, Kiều Phong trả lời anh: “Muốn tham gia không thành vấn đề, hiện tại chương trình này còn rất hot.”

“Đã lâu lắm rồi em không lộ diện, trong quá khứ nhân khí của riêng em cũng được đánh giá cao.”

“Nhưng mà, tiểu Hứa, anh có một vấn đề rất nghiêm túc muốn hỏi cậu.”

Hứa Trăn đánh chữ nói: “Vấn đề gì?”

Kiều Phong nói: “Cậu nói xem, nếu lúc thi đấu không cẩn thận lên cấp, cậu còn tham gia mấy kỳ sau sao?”

“Từ giờ đến chung kết, ít nhất phải thi bốn trận.”

Hứa Trăn: “...”

Cám ơn anh trai, anh thật sự là quá đề cao em!

Năm nay giao thừa ngày 27 tháng 1, hơi sớm các năm trước.

Đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” vẫn luôn kéo dài công tác đến sáng ngày 26, chiều mới cho diễn viên và nhân viên công tác về nhà, một tuần.

Hết Tết lập tức cần tron tru gấp gấp trở về tiếp tục công việc.

Hứa Trăn về tới kinh thành vào sáng ngày 27, sau đó lập tức có nhân viên công tác ban tổ chức “Lắng nghe giọng nói” liên hệ với hắn, bảo hắn biết thời gian thu hình chính thức là mừng 1 tháng 2 này, địa điểm là trung tâm triển lãm quốc tế Hồ Nam, hy vọng hắn đến lúc đó đến.

Trong mấy ngày rảnh rỗi đó, Hứa Trăn dứt khoát xem hết chương trình mấy kỳ trước.

“Lắng nghe giọng nói” tương đối mà nói là gameshow ưu ái thực lực nhất, quy tắc đơn giản, tuyển thủ chỉ cần tập trung tinh lực hoàn thành nhiệm vụ phối âm của mình là được.

Nói trắng ra là cho mọi người tới công khai khoe tài.

Mỗi một lần kết thúc phối âm sẽ có một lần cho người xem toàn trường bỏ phiếu, người có số phiếu cao nhất tự động tấn cấp vòng tiếp theo, còn lại sẽ bị nhóm dự bị đoán thân phận.

Nếu như đoán đúng, người đó sẽ từ ngòai sau màn chuyển ra trước màn ảnh, như vậy sẽ không được tham gia các vòng phối âm kế tiếp, trực tiếp tham gia vòng so đấu cuối.

Mỗi khách quý tới dự thi đều hi vọng có thể thu hoạch thêm cơ hội khoe tài, nên giả giọng nói và vượt qua chính mình là hai phương diện rất quan trọng.

...

Ngày 30 tháng 1, Hứa Trăn và Liễu Vĩnh Thanh cùng ngòai máy bay đi Trường Sa, theo ước định mà đi thu mùa mới của “Lắng nghe giọng nói”.

Tiến vào cabin, Liễu Vĩnh Thanh xếp gọn hành lí, cởi áo khoác, tìm tư thế thoải mái ngòai xuống.

Anh ta vừa định tâm sự với Hứa Trăn bên cạnh, quay đầu chỉ thấy Hứa Trăn đổi mũ lông thành mũ lưỡi trai, khẩu trang dày thành khẩu trang mỏng.

Mặc dù đổi trang phục, nhưng vẫn như cũ che chính mình cực kỳ chặt chẽ.

Liễu Vĩnh Thanh chỉ cảm thấy có chút buồn cười, thấp giọng nói: “Cần phải vậy sao? Bị người nhận ra cũng đâu có gì.”

“Máy bay bay bao lâu, cậu đội mũ đeo khẩu trang suốt khó chịu lắm.”

Hứa Trăn cúi thấp đầu, quay đầu nhìn hành khách chung quanh đang lục tục tiến vào cabin, thấp giọng nói: “Lần này không giống nhau.”

“Không thể để người ta biết tôi ở Trường Sa, nếu không khi ghi hình tiết mục rất dễ bị người đoán được.”

Liều Vĩnh Thanh bật cười nói: “Ở đây có bao nhiêu người, sao có thể trùng hợp đến mức trong cabin này vừa vặn có người đi trường quay?”

Hứa Trăn nhỏ giọng nói: “Người có thể không đi, nhưng bọn họ sẽ chụp được tôi, phát lên mạng.”

“Fan club của tôi có một đám người chuyên môn ngày ngày săn tin tôi, có thể không tới sáng mai fan club cả nước đều biết tôi ở Trường Sa.”

“Sau đó chớp mắt sẽ thấy họ kết đoàn mua vé đi xem “Lắng nghe giọng nói”.”

Hứa Trăn đẩy gọng kính bên trên sống mũi, hơi có chút bất đắc dĩ nói: “Những tiết mục khác không nói, tiết mục lần này mà thành như vậy thì coi như bỏ.”

Liều Vĩnh Thanh: “...”

Thế giới thần tượng trẻ tuổi này tôi xin từ chối hiểu.

Anh vừa định thuận miệng nói hai câu mang tính hình thức, chuyển hướng đề tài này thì đúng lúc có một thân ảnh cao gầy, mặc áo lông màu đen bỗng đi vào cabin.

Liều Vĩnh Thanh và Hứa Trăn liếc nhau một cái, sắc mặt cứng đờ.

—— Cao Bác!

Diễn Tôn Quyền trong “Tam Quốc”, diễn viên trẻ Cao Bác!

Đi máy bay gặp người trong ngành không hề kỳ quái, nhưng vấn đề là... Cao Bác là thành viên tổ dự bị “Lắng nghe giọng nói” mùa này.

Nếu bị bắt gặp trên máy bay đi Trường Sa, vậy thân phận hai người chẳng phải đã rõ ràng rành rành?

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, mắt thấy Cao Bác đi từ cửa tới hướng bọn họ, Hứa Trăn vội vàng rút ra một cái khẩu trang dự phòng ý đưa Liễu Vĩnh Thanh đeo lên.

Nhưng hắn còn chưa kịp xé bao bì đã thấy Liễu Vĩnh Thanh nắm cái chần có sẵn trong cabin tung một cái, động tác tiêu sái trùm kín cả thân anh ta lại.

Hứa Trăn: "..."

Được rồi, rất hợp lí.

Chơi như vậy thì mẹ ruột ngài còn không nhận ra chứ nói người dung.

Chỉ là động tác đó của Liễu Vĩnh Thanh có hơi dễ thấy, khiến rất nhiều ánh mắt người chung quanh đổ dồn về đây.

Cao Bác đang cúi đầu đi đường thấy thế cũng vô ý thức nhìn qua bọn họ, hiểu kỳ đánh giá cái cục lông xù trên ghế máy bay, cảm giác có chút buồn cười.

Hứa Trăn nhin không được cứng đờ nghiêng đầu đi.

Không biết, không biết...

Ta chỉ là hành khách bình thường trùng hợp mua trúng vé ghế cạnh người này, không cùng đảng cùng đường gì cả.

...

Do có mặt Cao Bác, mấy tiếng sau đó, Hứa Trăn và Liễu Vĩnh Thanh cứ như vậy hết sức trầm mặc ngồi yên tại chỗ ngồi, ai cũng không nói chuyện.

Nhưng vì hành động quỷ dị của Liễu Vĩnh Thanh, Cao Bác vẫn lưu ý đến hai "cục vãi" này, thỉnh thoảng liếc nhìn bọn họ.

Chương 921: Lắng nghe giọng nói

Hứa Trăn lúc này vô cùng hối hận nay năm mình không có mua quần áo mới.

Lúc trước “Tam Quốc” cũng quay vào mùa đông, mỗi ngày hấn và Cao Bác quay phim, ăn cơm, cưỡi ngựa cùng nhau, đối phương một trăm phần trăm nhớ rõ đồng áo khoác hấn trông ra sao.

Roi vào đường cùng, Hứa Trăn chỉ đành cầu trợ Liễu Vĩnh Thanh, mượn áo khoác đối phương mặc tạm.

Kết quả, hai giờ sau.

Hứa Trăn tuổi còn trẻ cứ như vậy mặc bộ âu phục chất vải thô màu xám đậm ba sọc mà cúi đầu xuống máy bay.

“Tách!”

Phía sau hấn, một cô bé chụp bóng lưng hấn phát lên group chat kèm dòng chữ: “Vị tiểu ca này là không cẩn thận mặc nhầm áo khoác của ba cậu ta sao? Mặc lên trông hài ghê gớm!”

Một lát sau, trong group chat đã có người gửi icon khinh bỉ, trả lời: “Cô biết gì, phong cách này gọi là cổ phong, oversize!”

“Nam sinh vóc người đẹp đều rất hay mặc như vậy!”

Thấy người đó nhắn vậy, cô bé gửi ảnh kia đáp lại: “A, thì ra là thế, đã hiểu, soái ca mặc cái gì cũng là thời thượng.”

“...”

...

Hứa Trăn vì để trốn khỏi con mắt của Cao Bác, trên cơ bản đã làm hết những gì có thể.

Nhưng thật đáng tiếc, đối phương vẫn còn nghi ngờ thân phận hấn.

Khi vào sảnh sân bay, hai người một trước một sau, từ đầu đến cuối cách không xa.

Hứa Trăn đang suy nghĩ làm sao để dứt được người này, bỗng nhiên, điện thoại vang lên.

Hấn cầm lên thì phát hiện Tống Úc gọi, thế là thuận tay nhận.

“Lão Hứa cậu đang ở đâu?”

Giọng Tống Úc dừng dừng theo ống nghe truyền ra, nói: “Mẹ tôi nói muốn gửi cậu một thùng đặc sản, nay năm cần gửi đâu

đây?”

Hứa Trăn nghe giọng của đối phương, đầu bỗng nhiên xuất hiện linh quang, hắng giọng một cái, nói: “Tôi đang ở sân bay, cậu nói đi đừng gửi tôi, hai ngày sau về kinh thành tôi đến lấy.”

Nhưng tiếng vừa cất ra, Tống Úc đầu bên kia lại không khỏi sửng sốt.

Mãi lúc sau cậu ta mới nhin không được nói tục: “Ngọa tào, tình huống gì đây?”

“Sao cậu lại dùng giọng tôi để nói?”

“Sắp sang năm mới nên kiểm chuyện hù người à! ?”

Hứa Trăn một mặt bình tĩnh đáp: “Được rồi cúp đây.”

“Lát sau tôi nhắn lại.”

...

Ngay lúc này, Cao Bác đang lẹo đẹo đau hần ba mét nghe được, lỗ tai không khỏi giật giật.

Ai cơ?

Người mặc âu phục quá cỡ này lại là Tống Úc?

Ui, ngay lúc này sao lại tới đây?

Không phải là... đến quay “Lắng nghe giọng nói” chứ?

Khi liên tưởng đến chuyện này, Cao Bác hơi có chút hưng phấn, nhếch khóe miệng lên.

Hứa Trăn bắt chước giọng Tống Úc phóng bom khói cho Cao Bác, cũng không biết có thể đưa đến hiệu quả gì.

Vì phòng ngừa Cao Bác theo đuôi, hần gọi điện thoại xong còn cố ý gọi cho Thái Thực Tiễn, chẳng qua là lấy thân phận Tống Úc.

Nói tóm lại, có chút ít còn hơn không.

Không trùng hợp gặp thì coi như thôi, chỉ có thể tận lực đền bù.

Cùng ngày, hơn tám giờ tối, Hứa Trăn vào ở khách sạn ban tổ chức an bài, ngày hôm sau họp mới biết được thân phận mấy

đối thủ cạnh tranh.

Khách quý thần bí kỳ này tổng cộng có bốn người, trừ Hứa Trăn và Liễu Vĩnh Thanh, hai vị kia là “Song liệu thị hậu” Mai Tương, cùng với diễn viên trẻ Lý Minh Viễn.

Hứa Trăn chưa từng hợp tác với hai diễn viên này, Chẳng qua, hẳn rất quen mặt Lý Minh Viễn.

—— Bởi vì vị đại ca này chính là Dương Tử Vinh trong phim truyền hình “Lâm Hải Tuyết Nguyên”.

Hứa Trăn gần nhất vẫn luôn xem phim anh ta!

Hai người lại gặp ở chỗ này, xảo hay không đây.

“Phong Tranh” và “Lâm Hải Tuyết Nguyên” cùng là phim truyền hình trong kỳ nghỉ đông năm nay, hai vị Liễu, Hứa này là đến quảng cáo cho “Phong Tranh”, Lý Minh Viễn tới cũng là vì tuyên truyền “Lâm Hải Tuyết Nguyên”.

Hơn nữa, vừa rồi Hứa Trăn chọn bắt chước Tống Úc là do cân nhắc Tống Úc nổi nhờ “Nhân Y”.

Tống Úc tới tham gia “Lắng nghe giọng nói” là phi thường phù hợp logic, Cao Bác rất có thể sẽ tin tưởng.

Nghĩ tới đây, Hứa Trăn nhin không được có chút muốn cười.

Thôi, liên tiếp diễn hai nhân vật Cung Thứ và Dương Tử Vinh, chính mình có phải hay không thật có tư duy “Chiến tranh tình báo”?

Có vẻ kỹ năng này còn rất hữu dụng trong cuộc sống đời thường!

...

Ngày mùng 1 tháng 2, buổi chiều, Hứa Trăn dựa theo ban tổ chức “Lắng nghe giọng nói” an bài, tiến hành thu tiết mục trước sân trình diễn.

Rất nhiều chương trình truyền hình thực tế loại gameshow là ghi hình khi còn ở khách sạn, “Lắng nghe giọng nói” lại tương đối nhân đạo, chỉ thu biểu hiện của diễn viên khi ở trong đại sảnh trình diễn.

Hứa Trăn suy đoán, chủ yếu cũng là đã cân nhắc đến các tiền bối tới tham gia thi đấu, nếu vẫn giữ motif đang trào lưu, ngược lại sẽ trông rất dở dở ương ương.

Buổi chiều, hai giờ rưỡi, Hứa Trăn được nhân viên công tác dẫn dắt đi tới một studio độc lập.

Mở cửa liền thấy đạo diễn và ban tổ chức đã chờ từ sớm, cung cấp cho hắn một thẻ căn cước.

“Sát thủ mặt lạnh?”

Hứa Trăn xem tên trên tấm thẻ, hỏi: “Đạo diễn, danh hiệu này nghĩa là gì?”

“Ha ha ha...” Đạo diễn thấy hắn nghi hoặc, cười nói, “Danh hiệu này là gợi ý về thân phận khách quý.”

“Câu diễn Cung Thử trong “Phong Tranh” là một sát thủ lãnh khốc, hơn nữa còn xử lý mỳ Ý của người khác.”

“Sát thủ mặt lạnh sao, ha ha.”

Hứa Trăn: “...”

Vừa nghe danh hiệu đã thấy lạnh thật.

Vừa nói chuyện, hắn vừa cúi đầu đọc thẻ căn cước.

Phía dưới danh hiệu còn có ba nhãn hiệu, phân biệt là “Học bá”, “nam thần cổ trang”, “thợ sửa xe gắn máy chuyên nghiệp”.

Thông qua mấy kỳ trước, Hứa Trăn có biết tác dụng của nhãn hiệu:

Thông thường hết thầy có ba lượt đối diễn, kết thúc mỗi vòng khán giả sẽ bỏ phiếu, ai có nhiều phiếu nhất sẽ tấn cấp, mấy người còn lại sẽ bị lộ một nhãn hiệu để bình chọn suy đoán.

Mà ba nhãn hiệu vừa nhìn đã biết thân phận của hắn.

Cho nên, nếu như muốn lưu đến cuối cùng, tối thiểu hắn cần một vòng thắng.

Chương 922: Tinh Anh Giới Diễn Xuất

Nhận thẻ căn cước xong, Hứa Trăn được nhân viên công tác chỉ dẫn vào phòng thu.

Khi mở cửa, xuất hiện trước mắt hắn là một phòng nghỉ rộng thoáng, ba vị khách quý còn lại đã ngồi trên ghế sofa, hắn là người cuối cùng.

“Tới tới tới, Hứa Trăn, bên này!”

Diễn viên nữ duy nhất hiện trường, Mai Tương, cười chỉ ghế sofa bên cạnh cô, nói: “Giữ cho cậu đấy!”

Hứa Trăn cười, lên tiếng chào hỏi cùng đám người, bước nhanh đi đến chỗ ngồi bên cạnh Mai Tương, ngồi xuống.

Mai Tương là một phụ nữ trung niên để tóc dài rất xinh đẹp, hiện giờ đã qua tứ tuần, lý luận mà nói, hắn là trưởng bối hắn.

Chẳng qua, căn cứ nguyên tắc không phải ruột thịt hết thầy gọi “tỷ”, Hứa Trăn còn nhắm mắt nhận Mai Tương là người cùng thế hệ.

Về phần vị khách quý Lý Minh Viễn, bị Hứa Trăn gọi là “Surca”, vì hai người đều tốt nghiệp từ Trung hí.

Lúc này chưa bắt đầu, khách quý không quen nhau nhiều, chỉ có thể lảm nhảm đôi ba câu trong phòng thu.

Hơn mười phút sau đạo diễn mới rút cuộc bắt đầu nhiệm vụ.

Bốn người lấy hình thức cắt ghép tạo dựng hình tượng, đồng bộ hình chiếu với màn hình lớn trong đại sảnh phía dưới.

“Ào ào ào...”

Lập tức, người xem sớm đã chờ lâu không khỏi hưng phấn vỗ tay.

Ngồi cạnh sân khấu, nhóm dự bị cũng tập trung lại, trên mặt tràn đầy hứng thú.

nhóm dự bị không phải khách quý ngẫu nhiên, mà là thành viên thi đấu phục sinh.

Mỗi người có một lần suy đoán, nếu như đoán đúng, liền có thể tổ đội với thí sinh, tranh thủ danh ngạch tấn cấp.

Cao Bác nghe người chung quanh chít chít ục ục thảo luận, chỉ cảm thấy bản thân kỹ lưỡng, vô cùng tin tưởng câu trả lời

tương lai.

Ha ha...

Gã hôm trước ở sân bay ngẫu nhiên gặp “Tổng Úc”, để chứng minh suy đoán của mình, hắn một đường đi theo Tổng Úc ra sân bay, thấy được người liên hệ của bọn họ, xác nhận người đến chính là nhân viên công tác ban tổ chức “Lắng nghe giọng nói”.

Hơn nữa, bọn họ tổng cộng có hai người.

Đi cùng Tổng Úc tới tham gia “Lắng nghe giọng nói” sẽ là ai?

—— Không thể nghi ngờ, khẳng định là diễn viên chính nổi danh khác của “Nhân Y”, Tạ Ngạn Quân!

Trừ anh ta, trong phim đó còn diễn viên nào có tư cách tham gia “Lắng nghe giọng nói” này?

Cao Bác càng nghĩ càng thấy hợp lý, kém chút nhin không được mà cười ra tiếng.

Hôm nay lão tử thắng chắc!

Hình đại diện trên màn hình lớn là ba nam một nữ, trong ba nam có một Tạ Ngạn Quân, một Tổng Úc.

Ba khoảng trống biết hai đáp án.

Một hồi kết hợp với giọng lúc bọn họ phối âm để dò số chỗ ngồi, này nếu là còn không đúng thì đi tìm miếng đậu hũ mà đập đầu chết cho rồi.

“... Rồi, hiện tại chúng ta đã thấy hình đại diện của nhóm khách quý trên màn hình lớn.”

Người chủ trì hiện trường cười híp mắt nhìn qua khán đài, nói: “Đầu tiên, chúng ta mời khách quý số một, “sát thủ mặt lạnh” thử mic.”

khán đài, Cao Bác vô ý thức nghiêng về phía trước, gất gao nhìn chăm chăm “sát thủ mặt lạnh”, muốn phân biệt này người có phải Tổng Úc hay Tạ Ngạn Quân hay không.

Một giây sau, chỉ thấy này người giơ microphone nhẹ nhàng nói: “Đừng ngốc, ta không giết phụ nữ, các người yên tâm.”

“Oa... !!”

Vừa cất lời, khán đài lập tức vang lên một trận hô hào hưng phấn.

Giọng này hơi có vẻ ngả ngớn, nhưng lại không du hoạt, trầm thấp còn mang theo vài phần từ tính, vô cùng mê người.

Nhưng Cao Bác so sánh giọng này với Tống Úc và Tạ Ngạn Quân thì phát hiện, không giống ai, hơn nữa chênh lệch tương đối lớn.

Gã mang theo nghi hoặc như vậy tiếp tục nghe mấy người khác lượng thanh.

Nhưng nghe xong hết, Cao Bác chỉ cảm thấy dấu chấm hỏi trên trán không hề giảm đi, còn tăng thêm.

Chết dở... Lần không ra!

Ba người không một ai giống!

Kỹ thuật nguy trang quá cao, chỉ bằng hai ba câu nói là không thể phát hiện!

Hết cách, Cao Bác chỉ phải gửi hi vọng ở thi đấu sắp bắt đầu, hy vọng đám người đó có thể để lộ chút manh mối trong lúc thi.

Khi bốn vị khách quý thử mic xong, không chỉ Cao Bác lâm vào mê mang, năm trăm vị khán giả tại hiện trường cũng là không hiểu ra sao.

“Má ơi, không đoán nổi một người...”

“Này đều là hí cốt lâu năm rồi, hoặc là diễn viên học viện không có danh tiếng.”

“Số hai ba bốn rõ ràng là cố tình, nhưng “sát thủ mặt lạnh” số một giống như không hề cố tình che giấu mà giọng vẫn quá xa lạ.”

“Ai, giọng “sát thủ mặt lạnh” quá dễ nghe! Cái cảm giác vừa lười biếng vừa nguy hiểm kia của hắn phù hợp hoàn mỹ hình tượng vương tử huyết tộc của tôi.”

“Ha ha ha ha, lâu trên tốt nhất đừng nghĩ như vậy, diễn viên phối âm đều là quái vật, giọng nghe giống vương tử, nói không chừng là thái giám!”

“Đoán không được, cảm giác có thể là diễn viên kịch nói, tôi chịu thua.”

“Ai, Hoa Hạ quá nhiều diễn viên, giọng êm tai như vậy mà không danh tiếng, quá đáng tiếc.”

“...”

Trong đại sảnh, người xem và thành viên dự bị nghị luận ầm ĩ.

Bên trong phòng thu âm, mấy vị khách quý vừa mới phát ra tiếng cũng có chút hăng hái nhìn lẫn nhau.

Đặc biệt là Hứa Trăn, lúc này nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm của các cặp mắt.

Cũng không phải bởi vì câu vừa rồi của hắn tốt đến thế nào.

Mà bởi vì lúc hắn phát âm nhìn qua hết sức buồn cười.

Hứa Trăn bình thường cho người khác ấn tượng là một thanh niên được giáo dưỡng vô cùng tốt, đứng đứng tương, ngồi ra ngồi, dáng người thẳng tắp dị thường.

Nhưng ngay lúc tiết mục chính thức bắt đầu thu hình, vừa mới còn ngồi ngay ngắn, Hứa Trăn bỗng nhiên “co quắp” lại.

Hắn nghiêng người trên sofa, ngoẹo đầu, nghiêng chân, tư thế ngồi lười biếng, không hiểu sao lại có cảm giác say nhưng không say.

Nếu như chỉ nhìn hình đại diện qua chỉnh sửa, trông hắn chẳng khác một soái ca u buồn sống mơ mơ màng màng u buồn, quanh thân bao phủ thần thái vừa lười vừa gian.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn vẫn mang đúng một gương mặt.

Cảm giác tương phản lúc đó làm mấy vị khách quý khác trong phòng cảm thấy buồn cười còn bội phục.

—— Đây là kỹ thuật diễn dùng ngôn ngữ cơ thể.

Mặt không đổi nhưng vẫn đổi hình tượng, không hổ là tinh anh giới diễn xuất.

Chương 923: Tái hiện màn kinh điển

Nhưng trên thực tế, Hứa Trăn cũng không phải cố ý tạo thêm việc cho bản thân.

Mà bởi vì trong nhóm tám dự bị, trừ Cao Bác, còn có một vị khác biết rõ hẳn hơn cả Cao Bác:

Bạn cùng phòng lúc hẳn học Trung hí, Thẩm Đường.

Bạn cùng phòng đó...

Hứa Trăn là đường đường chính chính đi học trong trường đại học, trong bốn năm, chỉ ít có chừng phân nửa thời gian ở ký túc xá.

Mấy năm sớm chiều ở chung, thân quen đến mức trên lầu ngó xuống thấy đỉnh đầu cũng biết là nhau.

Này nếu không làm chút thủ đoạn, sau này còn chơi thế nào?

Kết quả, quả nhiên hình tượng lười này của hẳn có hiệu quả.

Khâu vấn đáp kế tiếp, tổ dự bị liên tiếp hỏi một số vấn đề, tất cả đều hỏi vô cùng mơ hồ.

Đám người rõ ràng không có đầu mối gì về thân phận hẳn, thậm chí không biết cả tuổi.

Mà Cao Bác càng giống như bị thiếu năng, hỏi toàn câu cổ quái, ví dụ anh thích phong cách trang trí nào, con cóc và cái cóc khác gì nhau, tắc máu não khi đi bệnh viện thì khai kiểu gì, vân vân.

Làm cho người xem cảm giác gã bị tắc máu não.

...

Sau một hồi vấn đáp đơn giản, rốt cuộc đi tới khâu phối âm chính thức.

Màn hình lớn lập tức xổ số, Liễu Vĩnh Thanh rút được số một, phái nữ duy nhất Mai Tương thì rút được số hai, Hứa Trăn xếp ở vị trí thứ ba, Lý Minh Viễn lên sân khấu áp trận.

Thứ tự xuất trận vừa ra, Lý Minh Viễn không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Nhắc tới tiết mục lần này, vị khách quý nào có thực lực mạnh nhất, không hề nghi ngờ là Mai Tương.

Là diễn viên nữ đỉnh cấp quốc nội, danh truyền quốc ngoại... không cần có kinh nghiệm hí cốt, Mai Tương vô luận là biểu diễn hình thể hay lời kịch cũng đều là nhất lưu.

Đương nhiên, Liễu Vĩnh Thanh và Hứa Trăn cũng rất lợi hại, nhưng theo Lý Minh Viễn, lợi hại cũng chia đẳng cấp.

Hứa Trăn có thể có địa vị hôm nay, đã có điều kiện bề ngoài gia trì, lại có hành động bản lĩnh thêm điểm.

Liên ví dụ phim đang nổi gần nhất, “Phong Tranh”, Lý Minh Viễn cũng cố ý xem.

Anh thừa nhận Hứa Trăn lợi hại, nhưng chỗ lợi hại chủ yếu là bắt mắt.

Nếu như mặt không đẹp, hành động không ngẫu, Hứa Trăn dù trẻ tuổi, trong giới “Thị đế thị hậu” này chỉ sợ không thể xưng là đại sư diễn xuất đỉnh tiêm.

Rút thăm kết thúc, người chủ trì đứng trước màn ảnh lớn cười nói với người xem: “Chúng ta lập tức tiến vào vòng đấu thứ nhất trong hôm nay, ‘Giọng nói mị lực’.”

“Đầu tiên cho mời tuyển thủ số ba, ‘101’, cho chúng ta chiêm ngưỡng đoạn cắt phim truyền hình “Chiến hoả thư hương”.”

Chỉ một thoáng, sân khấu biến ảo, nhiễm tai mờ mắt người xem.

Trên màn ảnh lớn trước sân khấu, ảnh đại diện của Liễu Vĩnh Thanh cũng từ ghế sofa dời đến phòng thu ngoài cùng bên phải phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị bắt đầu phối âm.

Hiện trường thấy thế, lập tức vỗ tay cổ vũ.

Trong phòng nghỉ ngơi, Hứa Trăn lúc này rất muốn ngồi thẳng, nhưng tiếc nuối là không thể phá nhân thiết, chỉ có thể tiếp tục co quắp trên ghế sofa.

Lỗ tai hẳn rõ ràng đã dựng thẳng lên, nhưng thân thể vẫn như cũ duy trì tư thế lả lơi lười biếng, người khác trong phòng nhìn bộ dáng mâu thuẫn của hắn, chỉ cảm thấy buồn cười dị thường.

“Một ngày vi sư, chung thân vi phụ,” phòng thu, Liễu Vĩnh Thanh bắt được nhịp phim, dần tăng tốc độ đọc, thấp giọng

quát, “Bọn họ gọi ta một tiếng ‘Lão sư’, liền là học sinh ta, là hài tử ta!”

“Ai dám động đến hài tử ta, ta liền muốn liều mạng kẻ đó!”

“...”

“Chiến hoả thư hương” là phim truyền hình của Tần Thiếu Trạch.

Liễu Vĩnh Thanh phối âm cho một tiên sinh quốc văn, vài câu thoại đã chuẩn xác bắt được khí chất bề ngoài nhã nhặn, nội tâm kiên cường của nhân vật, sống lại nhân vật.

Loại hình nhân vật này là thứ Liễu Vĩnh Thanh chưa hề tiếp xúc qua, nhưng vừa tiếp xúc lại phi thường ăn khớp.

Đầy đủ cảm tình, bản lĩnh vững chắc, giọng và hình ảnh vô cùng đồng bộ, chiếm được lượng lớn tiếng khen hay từ người xem.

Ngay sau đó là song liệu thị hậu Mai Tương lên sân, cô phối cho đoạn cắt điện ảnh “Dư Chấn”, cảnh người mẹ thú tội với con.

Nguyên tác là do một tiên bối gạo cội lòng tiếng cho vai diễn, kinh điển thường thường khó có thể vượt qua.

Nhưng mà làm người không nghĩ đến là, Mai Tương hoàn toàn không bắt chước giọng của diễn viên.

Cô dùng chính giọng của cô phối hợp động tác cùng khẩu hình của đối phương diễn lại phân đoạn này.

Thần kỳ là, hiệu quả cuối cùng thế mà hết sức hài hòa, không có chút cảm giác không hài hòa nào.

Phảng phất như vị diễn viên này vốn dĩ đã có giọng như vậy.

“Oa, vì cái gì sẽ có loại hiệu quả này...”

Phòng thu âm, Hứa Trăn tắt mic, kinh ngạc nhỏ giọng lầm bầm: “Giọng hài hoà với mặt, mấu chốt là ở đâu?”

Bên cạnh hắn, Lý Minh Viễn có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, nói: “Cậu không hiểu cái này sao?”

“Vậy cậu tính toán phối thế nào?”

Hứa Trăn nghiêng đầu nhìn về Lý Minh Viễn, nói: “Thì, dùng chính giọng của diễn viên.”

Lý Minh Viễn:... ?

Cái gì gọi là “dùng chính giọng của diễn viên”?

So sánh nguyên bản, trông mèo vẽ hồ sao?

Khi nói chuyện, Mai Tương đã kết thúc phối âm.

Hứa Trăn nghe được người chủ trì triệu hoán, thân nhiên đứng dậy, một tay cầm túi, bước chân nhàn nhã đi đến khu phối âm.

Lý Minh Viễn xem bóng lưng hắn đi xa, hơi hơi nhú mày.

Khách quý không phải ngẫu hứng biểu diễn, mà đã được biết kịch bản trước ba ngày.

Đối với diễn viên chuyên nghiệp, có thời gian chuẩn bị sung túc, bắt chước giọng nguyên bản cũng không phải vấn đề hóc búa.

Anh trước đã nghe nói Hứa Trăn vô cùng am hiểu học tập và bắt chước, cũng nghe qua hắn có thể hát lại bài “Xuyên biển cây vượt rừng tuyết” của “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” giống y hệt bản gốc.

Nhưng mọi người sở dĩ khen hắn vì hắn không phải diễn viên kinh kịch.

Chương 924: Vụng trộm tu luyện, kinh diễn người xem?

Diễn viên kinh kịch chuyên nghiệp nếu như chỉ dựa vào bắt chước mà sống, là không có cách nào đặt chân trong giới.

Diễn viên truyền hình điện ảnh cũng giống như thế.

Nếu như Hứa Trăn thật tính bắt chước y nguyên bản gốc khi ở sân khấu “Lắng nghe giọng nói”, coi như có lỗi với danh hiệu Ngọc Lan thị đế của hắn.

“Cho mời “sát thủ mặt lạnh” phối đoạn phim truyền hình “Liệp Ảnh”.”

Ngay lúc phối âm sắp bắt đầu, Hứa Trăn đã ổn định trước đầu thu.

Nhưng khi Lý Minh Viễn nghe được tên phim thì không khỏi sửng sốt.

“Liệp Ảnh”?

Tên này, có hơi quen tai, tựa như là phim chiến tranh tình báo hai năm trước nổi tiếng.

Nhân vật chính là ai...

Anh vô ý thức ngẩng đầu nhìn màn hình lớn.

Sau đó, thình lình thấy một cặp mắt kiếm mào sáng.

Lý Minh Viễn chỉ cảm thấy trong lòng “lộp bộp” một tiếng, không khỏi há to miệng.

Anh nhớ rồi.

Nam chính “Liệp Ảnh” là Từ Hạo Vũ...

Là nam chính bần lương dân không dính tường, kỹ thuật diễn số âm, chọc cho dân mạng phải mosaic hai chữ nam chính, Từ Hạo Vũ...

Hứa Trăn phối âm cho thanh niên này?

Sau đó còn nói dùng giọng của chính diễn viên để lồng ?

Hả... Thứ đó có thể bắt chước sao? ?

“Ha ha ha...”

Người chủ trì vừa công bố phim “Liệp Ảnh”, đại sảnh bỗng nhiên vang lên một trận cười vang.

“Lắng nghe giọng nói” đã thu mười mấy kỳ, khách quý hơn phân nửa là phối âm đoạn ngắn phim kinh điển.

Mà “Liệp Ảnh”...

Xét danh tiếng thì cũng kinh điển, nhưng nhân vật của Từ Hạo Vũ thực sự là không thể đứng kế “kinh điển”.

Người xem lại liên tưởng, ngồi trước đầu thu để phối âm cho Từ Hạo Vũ lúc này rất có thể là nghệ sĩ đỉnh tiêm giới nghệ thuật, tràng diện này liền càng mắc cười.

Quá uổng phí mà!

Tiền bối “Sát thủ mặt lạnh”, ngài nghĩ quần thể nào mà muốn dùng Từ Hạo Vũ khai đao?

Lúc này, trong phòng thu, Hứa Trăn như không có việc gì ngồi trước microphone, một mặt bình tĩnh nhìn video trước mắt.

Hắn là không biết phản ứng của người xem.

Cho dù biết, Hứa Trăn cũng không quan tâm.

Phối âm cho “Liệp Ảnh” là do hắn và ban tổ chức câu thông tự chọn.

Khó được có loại tiết mục này, kỳ thật hắn muốn lấy lại thanh danh cho Từ Hạo Vũ.

Người người đều nói Từ Hạo Vũ biểu diễn cay con mắt, khi nhắc “kỹ thuật diễn dõ” đầu tiên sẽ nghĩ đến diễn viên Từ Hạo Vũ, ngay cả fan club của anh ta cũng không giúp tẩy trắng.

Trên thực tế thật sự kém như vậy sao?

—— Đúng là có kém thật.

Nhưng cũng không kém đến độ người người oán trách, không có thuốc chữa, trình độ từ dưới đếm lên.

Loại diễn viên không biết diễn kịch như anh ta, trong nghề vơ đại đã có một bó, là loại kinh doanh trái ngành, hoặc là diễn viên thuần túy dựa vào mặt mũi mà ăn cơm so với Từ Hạo Vũ còn có kỹ thuật kém hơn.

Nhưng vì sao hết lần này tới lần khác Từ Hạo Vũ lại thành cái đích cho mọi người chỉ trích?

Nghiêm túc xét, một phương diện do phim nổi tiếng, phương diện khác là: phim của Từ Hạo Vũ không được thu âm song song, đại bộ phận phối âm đều do chính anh tự mình phối.

Về phần trình độ như thế nào...

Hứa Trăn chỉ có thể nói, diễn sao giọng vậy.

Diễn xuất kéo chân thêm giọng thoại kéo chân, gấp đôi kéo chân.

Anh kỳ thật từng nghe chuyện Từ Hãn, không phải Từ Hạo Vũ chấp nhất dùng giọng thật, cũng chưa chắc không thể tìm diễn

viên chuyên nghiệp phối âm.

Nhưng Từ Hấn vốn không quan tâm con trai nổi tiếng hay không, ông vốn muốn dùng loại phương thức này bức ép Từ Hạo Vũ, khiến anh luôn mang nỗi sợ đọc thoại.

Mà sự thật chứng minh, này loại bức bách cũng có ít hiệu quả.

Tương lai hẳn muốn chuyển dời trọng tâm kinh doanh đến lĩnh vực điện ảnh, tác dụng lời kịch liền tỏ ra rất trọng yếu.

...

Vài giây sau, bên trên màn hình lớn, hình ảnh dẫn đường ban đầu kết thúc, phân cảnh phối âm chính thức chuẩn bị bắt đầu.

“Ủm hừ...”

Hứa Trăn hắng giọng một cái, tìm tư thế thoải mái ngồi xuống, chuyên chú nhìn video trước mắt.

Hắn lựa chọn một đoạn phim gần cuối.

Lâm Gia diễn nữ chính Trần Lộ lúc này đã hi sinh, mà Từ Hạo Vũ diễn vai nam chính thì may mắn trốn qua một kiếp.

Buổi tối cùng ngày, trời mưa to, Từ Hạo Vũ cầm dù che mưa bước vội trước điếm liên lạc bí mật.

“Kẹt kẹt —— “

Trong video, Từ Hạo Vũ đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ, đi vào trong một cửa hàng trà khô có ánh đèn mờ.

Anh khép cây dù trong tay lại, quay người đóng cửa lại, lúc này mới quay đầu, mặt vô cảm nhìn về phía chương quỹ sau quầy.

Chương quỹ đẩy kính lão bên trên sống mũi, nghi hoặc nói: “Tại sao anh lại tới? Lộ Lộ đâu?”

“Cao thúc...”

Lúc này, Hứa Trăn mở miệng.

Hắn cúi thấp đầu, dùng giọng trần thuật cực kỳ tỉnh táo nói: “Lộ Lộ không thể tới. Cô ấy đã... không còn ở đây.”

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, sảnh chiếu phim bỗng nhiên im bật tiếng cười vang.

Ông kính kịp thời bắt được biểu cảm người xem, chỉ thấy đám người ngơ ngẩn, nghi hoặc đầy mặt nhìn lẫn nhau.

“Thức biết ‘tiệm cơm thiên nga nổi giận’ không? Đó là bút tích của cô ấy.”

Lúc này, Hứa Trăn vẫn phối âm như cũ.

Hình ảnh chiếu cảnh Từ Hạo Vũ đi qua quầy hàng, từ từ mở ra va-li trong tay, mở miệng nói: “Đây là một vài thứ Lộ Lộ lưu lại, bao quát nhà cửa, văn phòng, còn có két sắt trong ngân hàng, tôi mang tới cả, còn chưa kịp xem.”

“Chúng ta nhanh nhìn xem, cần thì mang đi, còn lại tiêu hủy hết.”

Đoạn vừa này Hứa Trăn không cố ý bẻ giọng.

Hắn chỉ dùng ngữ khí không mang cảm xúc, tỉnh táo trầm ổn, đầu vào đấy mà bày tỏ đại sự liên quan tính mạng.

Đám người nghe giọng của hắn, phản phát tâm tình khẩn trương cũng theo đó trầm lặng lại, có thể suy nghĩ bình thường.

Đoạn phối âm này không thể xưng là cao minh, chỉ có thể nói đúng mức.

Chương 925: Sát Thủ Mặt Lạnh

Nhưng một khắc này, người xem toàn trường trợn mắt há hốc mồm mà nhìn lẫn nhau, phản phát nghe được âm thanh long trời lở đất.

Giọng nói này...

Là, Từ Hạo Vũ sao?

Vì cái gì nghe giống như vậy! ?

Giọng của Từ Hạo Vũ cực dễ nhận biết, không hùng hậu, nhưng lại trong sáng, hơi chút giọng mũi, cảm giác vô cùng trai trẻ

Mặc dù bản lĩnh đọc thoại là không có, nhưng âm sắc của anh ta lại không tệ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Từ Hãn có can đảm dám tự phối âm.

Mà đoạn Hứa Trăn vừa phối âm, trong tình huống không so sánh lại như là chính Từ Hạo Vũ nói.

Ngữ điệu, nhả chữ, khí chất, thói quen phát âm hoàn toàn nhất trí.

Nhưng hết lần này tới lần khác...

Từ Hạo Vũ không có khả năng trình diễn lời thoại tốt đến như vậy.

Cái tình huống gì đây! ?

“Cao thúc, bên trong đã không an toàn,” mà lúc này Hứa Trăn không ngừng phối âm, hấn vẫn như cũ dùng giọng tỉnh táo mà chắc chắn nói, “Tôi đã sai người mua vé tàu, trước hừng đông ngày mai thúc nhất định phải rời Thượng Hải.”

Trong màn hình, lão bản ngỡ ngác nhìn Từ Hạo Vũ hồi lâu, mới rút cuộc gật đầu nói: “Được.”

Vừa nói chuyện lúc, ông vừa dẫn Từ Hạo Vũ vào sâu trong cửa hàng.

Hai người đồ đồ vật trong rương lên trên một cái bàn, lập tức chia ra kiểm tra.

Từ Hạo Vũ vẫn luôn diễn mặt không cảm xúc, ngược lại, lão bản cửa hàng dần thay đổi sắc mặt, vành mắt dần đỏ.

Gian phòng chỉ sáng lờ mờ, độc một ngọn đèn dầu, hai người cúi đầu liếc nhìn đồ vật, chỉ có thể nghe thấy tiếng giấy sột soạt mà không có tiếng người, yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lát sau, Từ Hạo Vũ cầm lấy một túi hồ sơ hơi cũ, mở ra nhìn chăm chăm văn tự bên trên, ngưng đọng tác tìm đồ.

Lão bản cửa hàng nghiêng đầu hỏi: “Cái gì đó?”

Từ Hạo Vũ trầm mặc thật lâu mới rút cuộc mở miệng, giọng hơi có vẻ trầm thấp nói: “Đây là... hồ sơ của Lộ Lộ.”

Vừa rồi vẫn luôn dùng giọng bình tĩnh, một khắc này bỗng nhiên xuất hiện một tia chấn động.

Từ Hạo Vũ lẳng lặng xem tờ giấy trong tay, nói: “Nàng hẳn là đã trộm được bản thật, nguy tạo một phần hồ sơ giả đặt tại tổng bộ đặc công.”

Lão bản nghe nói như thế, nhất thời tinh thần khẩn trương nói: “Tiểu ny tử này ăn gan hùm mật sói rồi à? Còn dám giữ bản thật lại!?”

Khi nói chuyện, ông cũng lập tức đưa tay tóm phần hồ sơ kia, ý đồ tiêu hủy.

Nhưng cú vỗ này không trúng.

“Cao thúc...”

Hiện trường, loa phát thanh truyền ra tiếng hít thở có phần run rẩy.

“Cao thúc, thúc để tôi nhìn thêm lát.”

Trong màn hình, Từ Hạo Vũ vẫn như cũ cúi thấp đầu, mặt bình tĩnh không có bất luận biểu cảm gì.

Nhưng giọng của hắn lại ngăn không được hơi phát run, một khắc này, người xem chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên nắm chặt.

“Tôi...”

Giọng Từ Hạo Vũ hơi khựng lại, ngữ khí từ đầu đến cuối bình tĩnh bỗng nhiên có thêm mấy phần nghẹn ngào, nói: “Tôi giữ lại ảnh chụp làm kỷ niệm có được không?”

Ngay lúc đó, đại sảnh hoàn toàn yên lặng, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Đây rốt cuộc... là tình huống gì?

Đây rõ ràng là giọng của Từ Hạo Vũ, nhưng lại có kỹ thuật diễn khác một trời một vực với Từ Hạo Vũ...

Hay do hai năm này anh ta vẫn luôn khổ luyện lời kịch, chỉ chờ cho người xem một kinh hỉ! ?

“Sát thủ mặt lạnh” mới mở miệng, lập tức đưa một trận sóng to gió lớn tới đại sảnh.

Người xem ngơ ngác xem hình ảnh màn hình lớn bày ra, nghe giọng loa phát thanh truyền ra, chỉ cảm thấy trong lòng có một vụn câu rãnh muốn ói, nhưng nhất thời cũng không biết nên phun từ đâu.

Trên sân khấu thần tiên đánh nhau “Lắng nghe giọng nói” này, người khác đều phối âm cho kinh điển, duy chỉ vị thần tiên

này phối âm cho Từ Hạo Vũ.

Hết lần này tới lần khác, vị thần tiên vậy mà dùng nhân vật của Từ Hạo Vũ, dùng giọng nói của Từ Hạo Vũ, bày ra kỹ thuật đỉnh cấp giới lồng tiếng.

Hình ảnh chiếu Từ Hạo Vũ biểu hiện cứng ngắc, ánh mắt ngốc trệ, nhưng phối thêm giọng thâm trầm tinh tế lại không hiểu có cảm giác khắc chế ẩn nhẫn, mỗi tình thâm thiết.

Cảm giác quỷ dị không hài hòa khiến người xem run rẩy trong lòng.

“Ngọa tào, có độc...”

Trên khán đài có cô gái ăn diện xinh xắn nhìn không được nói tục, lẩm bẩm: “Tôi thế nhưng cảm giác Từ Hạo Vũ quá ngẫu!”

Một bên, đồng bạn như gà con mổ thóc liên tục gật đầu, nói: “Đúng đúng đúng, thật ngẫu!”

“Tôi vừa rồi nghe câu đề tôi nhìn thêm lát của anh ta mà đau lòng, nước mắt kém chút rớt xuống!”

Chung quanh, người khác cũng phụ họa nói: “Tôi lần đầu thích mặt Từ Hạo Vũ, như thế này mới thấy ngũ quan của anh ta kỳ thật cũng không tệ, hẳn là mày kiểm mắt sáng tiêu chuẩn nhỉ?”

“Tôi thế mà thấy được ánh sáng phát ra từ mắt anh ta, có phải tôi đã bị bệnh tăng nhãn áp hay không?”

“Kỳ thật giọng của Từ Hạo Vũ cũng dễ nghe, rất trong trẻo nha.”

“Ha ha ha, em tai cũng không phải do giọng anh ta tốt, là do lão sư Mặt lạnh phối ra!”

“Lão sư Mặt lạnh quá trẻ rồi, này là học sinh tiểu học biến đổi giọng hay sao?”

“...”

Một đoạn phối âm ba phút rất nhanh liền kết thúc, nhưng người xem hiện trường nghị luận càng ngày càng nhiệt, không dừng được.

Đám người cao hứng bừng bừng suy đoán thân phận “sát thủ mặt lạnh”, nhưng không hề có chút phương hướng nào.

Chương 926: Người tính không bằng trời tính

Cùng lúc đó, bên trong phòng thu âm.

Mấy vị khách quý khác giống như nhìn thấy quái thú mà nhìn Hứa Trăn.

Cảm giác kinh ngạc của bọn họ còn sâu đậm hơn nhóm người xem.

Bởi vì, người xem là nhìn đoạn cắt của “Liệp Ảnh”, mà bọn họ lại là trơ mắt xem Hứa Trăn ngồi trước mặt mình, há miệng phát ra giọng của Từ Hạo Vũ.

... Thấy quỷ!

Số 4 lên sân khấu, Lý Minh Viễn đến giờ phút này mới phản ứng lại, Hứa Trăn trước khi lên đài có nói, “dùng chính giọng của diễn viên”.

Thật sự là ý ngay mặt chữ mà, đúng là dùng chính giọng của diễn viên.

Lý Minh Viễn có một bụng “Ngọa tào” không biết nên phun với ai.

Thằng nhãi này thế mà còn có mặt mũi nói lão sư Mai Tương không bắt chước thanh tuyến làm sao làm được giọng mặt ăn khớp...

—— mẹ nó lấy sạch khẩu hình, hô hấp, biểu cảm, giờ không bắt chước thanh tuyến thì ai chơi?

Chú nghĩ người ta là cô ý không bắt chước sao! ?

Mà cùng lúc đó, Mai Tương cũng rất là chấn động với biểu hiện của Hứa Trăn.

Nếu bàn về kỹ năng đọc thoại, cô không cho rằng Hứa Trăn mạnh hơn chính mình, nhưng vấn đề là, đây không là phòng thu, mà là sân khấu gameshow.

“Lắng nghe giọng nói” là phải biểu hiện thực lực, còn muốn mặt khớp giọng, đồng thời còn muốn che giấu tung tích.

Hứa Trần dùng giọng của Từ Hạo Vũ phối âm cho Từ Hạo Vũ, có thể nói là đã đạt cực hạn của thể thức thi.

Khi phối âm, hẳn không để lộ ra bất luận tin tức gì liên quan bản thân, người xem chỉ có thể biết là người này rất mạnh.

Mạnh ngoại hạng.

Mai Tương lúc này thậm chí có chút ảo não, sao trước đó mình không nghĩ ra ý tưởng như vậy?

Còn đòi phối đoạn kinh điển nữa chứ!

Cứ tìm người có giọng giống mình mà phối, chẳng phải tất cả đều vui vẻ sao?

...

Một lát sau, phối âm kết thúc, người chủ trì một lần nữa về tới sân khấu.

Anh ta quay đầu nhìn “sát thủ mặt lạnh” trên màn hình lớn, ngửa đầu hỏi: “Hạo Vũ, là cậu sao?”

“Ha ha ha...”

Khán đài lập tức vang lên tiếng cười trầm thấp.

Người chủ trì nói xong lời này cũng không nhin được cười lên, lại nhìn tổ dự bị cạnh sân khấu, nói: “Các vị, nghe xong đoạn phối này, các vị có lời gì muốn nói với sát thủ mặt lạnh không?”

Khán đài, sáu vị tổ dự bị đồng loạt ma quyền sát chương.

“Bái kiến lão sư Mặt lạnh.”

Một lát sau, trong sáu người, Thẩm Đường tuổi tác nhỏ nhất cầm microphone, cung kính nói: “Vừa mới nghe đoạn phối âm của ngài, em cực kì chấn động.”

“Trước kia em có tiếp xúc một ít đại lão giới phối âm, bọn họ nói, phối âm là trang phục biểu diễn, bọn họ khi phối âm sẽ tận lực bắt chước giọng của diễn viên, phối xuất ra hiệu quả giống hình ảnh nhất.”

“Mà lão sư Mặt lạnh vừa biểu diễn ra trình độ giọng mặt ăn khớp hoàn mỹ.”

“Xin hỏi lão sư, ngài là diễn viên phối âm chuyên nghiệp sao?”

Trên màn hình lớn, chỉ thấy “sát thủ mặt lạnh” ngoẹo đầu, dùng tay xoa cằm, dùng tiếng nói lười biếng lúc chào sân đáp: “Xin gọi là sát thủ mặt lạnh, không muốn gọi Mặt lạnh.”

“Phốc...” Nghe nói như thế, mấy vị khách quý cười phun.

Mà trước micro, “sát thủ mặt lạnh” Hứa Trăn hoàn toàn không để ý mọi người cười đùa, vẫn như cũ lười biếng ngồi trên ghế sofa, nghiêng chân, thần thái nhàn nhã nói: “Liên quan tới câu hỏi kia...”

“Tôi đúng đã từng phối âm cho người khác, nhưng không phải nghề chính của tôi.”

Hứa Trăn nói không hề sai.

Từ khi có “Lang Gia bảng”, hắc nhàn không có việc gì thì đi phối âm cho phim truyền hình nhà mình, vừa có thể ma luyện lời kịch, lại có thể kiếm tiền, hiệu quả còn tối hơn diễn viên phối âm bình thường.

Một công ba việc.

Hắn thông qua màn ảnh trước mắt nhìn Thẩm Đường ngồi chỗ tổ dự bị, hơi nhếch khóe môi.

—— Ha, anh từng phối âm cho cả chú đấy.

Lúc trước Thẩm Đường là khách mời thiếu niên Lâm Thù trong “Lang Gia bảng”, giọng cậu ta là do Hứa Trăn phối.

Nên vì cái gì Thẩm Đường tự nhận là “dùng mặt”?

Bởi vì trừ mặt, tất cả những thứ khác đều là của Hứa Trăn.

Mà Thẩm Đường nghe đáp án này xong, hiển nhiên không hài lòng lắm.

Diễn viên ưu tú đều từng được người khác phối âm, nói vậy chẳng khác nào không nói.

Thẩm Đường lại hỏi: “Lão sư sát thủ mặt lạnh, thuận tiện tiết lộ tuổi của ngài được không? Ta cảm giác giọng ngài phi

thường trẻ tuổi, cũng không đến bốn mươi tuổi đi?”

Hứa Trăn khẽ cười một tiếng, cố ý hạ thanh quản, già nua còn lười biếng đáp lại: “Bốn mươi? Lão phu vĩnh viễn mười tám tuổi.”

Lúc này, vị bên cạnh Thẩm Đường hỏi: “Lão sư sát thủ mặt lạnh, nếu như max điểm là một trăm điểm, xin hỏi ngài tự đánh giá nhan sắc mình bao nhiêu điểm?”

Hứa Trăn nhẹ nhàng nói: “Còn yêu cầu nhan sắc sao? Giọng tôi chẳng lẽ không đáng 120 điểm?”

Khi nói chuyện, hắn quay làm mặt quỷ với mấy vị khách quý, chọc cho ba người kia cười đến người ngã ngựa đổ.

“...”

Hắn đối đáp hừ hừ thật thật, mây trong sương mù, trừ sinh động không khí thì không có chút tác dụng nào.

Chẳng qua, đạo diễn hậu trường ngược lại là cực kỳ hài lòng với biểu hiện của Hứa Trăn.

Ông vốn còn lo Hứa Trăn bình thường thành thành thật thật, sợ hắn sẽ không hợp gameshow;

Kết quả quá được, diễn viên không hô là diễn viên, vừa đứng trước ống kính đã tự nặn ra ra nhân cách trái ngược được với bản thân.

Mới mở miệng đã giết luôn đề tài, khiến người không lời nào để nói.

Thiên phú này, chà, không hô là “sát thủ mặt lạnh”!

Đạo diễn kiêu ngạo ngẩng đầu, cảm giác tên hiệu bản thân cũng được nở mày nở mặt.

...

Một hồi giao lưu đơn giản, Hứa Trăn đi ra phòng thu, khách quý cuối cùng, Lý Minh Viễn lên đài.

Lý Minh Viễn định phối âm như mô phỏng âm thanh, nhưng anh lại bắt chước một vị tiếp cận ảnh để có giọng tương tự anh.

Bình tĩnh mà xem xét, đoạn Lý Minh Viễn phối âm rất không tầm thường, nhưng người xem mới vừa xem xong “sát thủ mặt lạnh” hóa đá thành vàng, khi xem đến anh, cảm giác như lại thấy anh bắt chước bừa.

Đã không có đột phá, lại không có chủ đề, quá nhàm chán.

Cuối cùng, tổ dự bị chỉ có thể qua loa hỏi anh mấy câu không đau không ngứa, làm cho Lý Minh Viễn hết sức khó xử.

Chương 927: Là Tạ Ngạn Quân? ??

“Vòng thứ nhất đến tận đây đã toàn bộ kết thúc.”

Người chủ trì nói với khán giả: “Các bạn yêu thích giọng ai nhất? Xin dùng điện thoại biểu quyết, bắt đầu bỏ phiếu.”

Tiếng vừa dứt, kênh bình chọn đã mở.

Khách quý ngồi trong phòng thu âm nhìn số phiếu trên màn hình không ngừng nhảy múa.

Hứa Trăn lúc này cũng thay đổi tư thế ngồi, hơi có chút chờ mong.

Luận thực lực, hẳn biết chính mình không có ưu thế lớn so với các vị khác.

Chẳng qua, bởi vì trình độ bắt chước cao, chủ đề quá nổi bật, hẳn tin tưởng xác suất thắng vòng này của mình tương đối lớn.

Chỉ cần thắng được một vòng, liền không cần lộ ra nhãn hiệu “thợ sửa xe gắn máy chuyên nghiệp”, như vậy mình liền có khả năng che giấu tung tích đến cuối cùng...

Hứa Trăn còn suy nghĩ, bình chọn vòng thứ nhất đã kết thúc.

Nhưng khi hắn nhìn màn hình lớn lại ngạc nhiên phát hiện, số phiếu cao nhất là của “Thị hậu” Mai Tương.

Mà mình không chỉ không thắng, còn có số phiếu ít nhất của vòng này.

Hứa Trăn xem kết quả, bất đắc dĩ cười cười, đã thất vọng lại có chút xấu hổ.

Ai, đùa lừa mà.

Biết rõ đối thủ cạnh tranh đều là cao thủ, thế mà còn dám lấy kiếm cắt gió, làm ra mấy chuyện không đâu.

Bắt chước Từ Hạo Vũ đúng là khiến hai mắt người xem tỏa sáng, nhưng vẫn bị bản gốc hạn chế, tóm lại còn không bằng sức mạnh của giọng chính mình!

Sớm biết như thế triển khai toàn bộ thực lực, vừa lên liền lộ kỹ năng thượng thừa!

...

Ngay lúc đó, trên khán đài.

“Ha ha ha ha, cậu cũng không chọn lão sư Mặt lạnh?”

Một vị khán giả dùng tay che miệng, nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Tôi cũng chọn người khác.”

Nói rồi cô nàng này cười đến nhăn mặt: “Sao có thể chọn lão sư Mặt lạnh? Vạn nhất làm hấn tấn cấp, há không phải không còn cơ hội bóc mặt?”

Bạn cô một mặt hưng phấn gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, tôi rất hiếu kỳ, chỉ muốn biết lão sư mặt lạnh là ai!”

“Nếu vòng này đoán không được, vòng sau tôi cũng không chọn hấn, cho hấn hiện nguyên hình!”

“Ha ha ha, hiện nguyên hình, dùng từ rất chuẩn! Tôi chỉ muốn xem đằng sau cái giọng 120 điểm này rốt cuộc có nhan sắc ra sao!”

Đang nói chuyện, bên cạnh cũng có mấy người chít chít ục ục nghị luận: “Tôi cảm giác quy tắc bỏ phiếu không hợp lý.”

“Người thứ nhất trực tiếp tấn cấp nên là người xứng đáng, tôi càng muốn biết người này là ai vậy!”

“Đúng, quá không hợp lý, cần khiếu nại ban tổ chức.”

“...”

...

“Lắng nghe giọng nói” mới vừa phát sóng không bao lâu, quy tắc còn chưa được hoàn thiện, mỗi kỳ đều sẽ căn cứ phản hồi của người xem mà điều chỉnh.

Nhưng tình huống như Hứa Trăn còn là lần đầu xuất hiện.

Vì tới dự thi đều là diễn viên chứ không phải diễn viên phối âm, bắt chước giọng người khác không phải chuyên ngành của bọn họ.

Rất nhiều khách quý mới vừa mới mở miệng liền bại lộ thân phận; những người không bị đoán ra thường không phải là vì bọn họ che giấu tốt, mà vì giọng của họ không đặc biệt, hoặc là không nổi danh.

Người xem cũng sẽ không vì muốn biết thân phận người đó mà không bỏ phiếu.

Duy chỉ Hứa Trăn.

Nghe thì không biết là ai lại còn biết thả thính, nên mới xuất hiện cục diện quỷ dị này.

Nhưng thật đáng tiếc, chân tướng này Hứa Trăn tạm thời không cách nào biết được.

Tỉ mỉ chuẩn bị vòng thứ nhất lại thảm hại hạng chót, hắn hiện giờ đã lâm vào tâm trạng tự trách, hiện đang xắn tay áo nhiệt tình tính toán hai vòng kế tiếp, nỗ lực phấn đấu.

Lúc này, người chủ trì nhìn kết quả cuối cùng trên màn hình, cũng là lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, kết quả bày tại trước mắt, thì đấu còn cần dựa theo quy tắc cố định.

“Rồi, hiện tại đã có kết quả,” người chủ trì nói, “Đầu tiên chúng ta chúc mừng lão sư Mỹ Dương Dương có được số phiếu cao nhất vòng đầu tiên.”

“Như vậy còn lại ba vị lão sư sẽ bị lộ ra một nhãn hiệu ngẫu nhiên.”

Nghe nói như thế, trong phòng thu âm, Hứa Trăn đang nằm liệt trên ghế sofa giả lười biếng xem chút nằm sải lại.

Ngẫu nhiên?

Quy tắc lật nhãn hiệu còn là ngẫu nhiên! ?

Vậy... Nếu vừa lật đã trúng “thợ sửa xe gắn máy chuyên nghiệp” thì chẳng phải mình xong đời? ?

“Đầu tiên, chúng ta nhìn thử khách quý số một, sát thủ mặt lạnh.”

Người chủ trì nhìn về màn hình lớn, nói: “Nhãn hiệu thân phận thứ nhất của hắn là...”

Hứa Trăn một mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình trong phòng thu âm, chỉ thấy, màn hình chậm rãi hiện ra bốn chữ lớn:

Nam thần cổ trang.

Thấy là nhãn hiệu, hắn lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Còn tốt...

Không phải “thợ sửa xe gắn máy chuyên nghiệp”, qua loa đại khái có thể tiếp nhận, sẽ không bị khóa chặt thân phận.

“Đỉnh!”

Nhưng đúng vào lúc này, cái nhãn hiệu đầu tiên của cả trường quay vừa xuất hiện đã có dự bị ấn chuông xin trả lời.

Máy quay phim lập tức lia qua bên kia.

Chỉ thấy, người vừa ấn chuông là người Hứa Trăn vô tình gặp trên máy bay, Cao Bác.

Người chủ trì đứng trên đài hỏi: “Cao Bác, anh xác định hiện tại liên muốn đoán sao?”

“Lượt này anh chỉ có một cơ hội, không đợi các khách quý khác lộ nhãn hiệu rồi mới đoán sao?”

Trên đài tổ dự bị, Cao Bác cầm mic, tràn đầy tự tin nói:

“Không cần, tôi đã biết lão sư Mặt lạnh là ai.”

Rồi gã mỉm cười với máy quay phim, nói: “Mới vừa thấy tên phim “Liệp Ảnh” tôi đã đoán, lão sư Mặt lạnh rất có thể cũng tham diễn bộ phim này, hơn nữa có quan hệ vừa là thầy vừa là bạn với Từ Hạo Vũ.”

“Nếu như không đặc biệt quen, quan hệ đặc biệt tốt, người bình thường sẽ không làm loại hành vi này.”

“Hắn phối âm cho Từ Hạo Vũ, kỳ thật có ý tứ cổ vũ đối phương.”

“Lại thêm nhãn hiệu nam thần cổ trang vừa rồi, càng xác định giả thiết trong lòng tôi.”

“...”

Phòng thu âm, Hứa Trăn nghe Cao Bác đỉnh đặc mà nói, nhin không được duỗi tay nâng trán.

Quả nhiên...

Hai ngày trước trên máy bay, hắn vẫn bị vạch trần!

Ai, người tính không bằng trời tính...

Hắn đang còn cảm thán chính mình xuất sư bất lợi, chỉ thấy, trong đại sảnh, Cao Bác cầm microphone như có tính trước mà nói vanh vách vào ống kính: “Sát thủ mặt lạnh là lão sư Tạ Ngạn Quân!”

“Tôi đoán đúng không?”

Hứa Trăn:... ?

Hắn thở dài được một nửa thì nghẹn phải ngẩng đầu.

Tạ Ngạn Quân?

Đại ca, nào ca nhảy số kiêu di thường gì thế? ?

Chương 928: Tư Tưởng Lớn Gặp Nhau

Cao Bác vừa đưa ra đáp án, hiện trường nháy mắt chìm vào yên tĩnh.

Tạ Ngạn Quân?

Những thành viên dự bị còn lại liếc nhau một cái, mặt đầy nghi hoặc.

Nói thật, Tạ lão sư không phải là diễn viên chủ lưu, hơn nữa xưa nay cũng không tham gia gameshow.

Nếu mọi người không bị giới hạn cơ hội đoán, khả năng đoán một trăm người cũng không ai chọn đoán là Tạ Ngạn Quân.

—— Dù gì đây cũng là diễn viên “hàng dự bị”.

Hơn nữa, những phân tích Cao Bác vừa nói dù nghe xong thì cảm thấy có chút hợp tình, nhưng đều là người trong ngành,

mọi người biết phỏng đoán thế này thật ra không hợp lí.

Nguyên nhân xuất phát từ Từ Hạo Vũ, hắn ta là diễn viên có điều kiện, bố hắn, Từ Hấn, là người có giao thiệp rất rộng trong giới này, riêng hắn cũng có nhiều quan hệ hữu hảo.

Người có thể không mang trở ngại tâm lý mà lôi Từ Hạo Vũ ra trêu chọc, không tới một trăm thì cũng được tám mươi.

Chỉ riêng ảnh đế, thị đế là có thể kể ra hai ba mươi người, số diễn viên phái thực lực còn lại càng là nhiều vô số kể.

Cao Bác suy đoán “sát thủ mặt lạnh” là Tạ Ngạn Quân, không thể nói không hề có đạo lý, chỉ có thể nói là quá mù mờ.

...

Nhưng mà ngay tại lúc đó, khi còn đang ghi âm.

Mấy vị khách quý nghe được cái tên “Tạ Ngạn Quân” này thì kém chút đã cười thành tiếng tại chỗ.

Bọn họ vốn dĩ nhìn thấy Cao Bác vội vàng bấm chuông, còn tưởng gã có cao kiến gì.

Không nghĩ đến là gã trả lời đại...

Cả nhóm người trơ mắt xem Hứa Trăn ngồi trước mặt mình, biết rõ hai con người này đến tột cùng khác nhau nhiều bao nhiêu.

Tạ Ngạn Quân chỉ cao có một mét bảy, Hứa Trăn cao chừng một mét tám mấy;

Tạ Ngạn Quân có vóc người trung đẳng, Hứa Trăn mang vóc người thon gầy;

Tạ Ngạn Quân nay năm đã hơn năm mươi tuổi, mà Hứa Trăn mới hai mươi hơn...

Đương nhiên, những tin tức này không thể thông qua hình đại diện mà suy đoán ra được.

Đám người trong phòng nghe Cao Bác tràn đầy tự tin hô to tên của “Tạ Ngạn Quân”, cảm giác tựa như là vừa nhìn thấy một người mù sờ người đầu trọc đoán ra dưa hấu, còn phải theo thói quen gõ mấy cái nghe xem có kêu hay không.

Cái cảm giác biết hết nhờ thị giác thượng đế “người ngoài cuộc” này làm cả đám người cười đến dậm cả chân.

Hứa Trăn lúc này cũng không biết Cao Bác rốt cuộc nghĩ làm sao, nghe được đáp án là “Tạ Ngạn Quân”, hắn chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa ngơ ngáo.

Hắn giơ microphone lên, vẫn như cũ dùng giọng nói lười biếng ban đầu, không nhanh không chậm mà mỉm cười hỏi: “Anh xác nhận chọn đáp án này?”

“Chẳng lẽ danh xưng cháu trai quốc dân mà Từ Hạo Vũ có chỉ là nói suông?”

Vừa dứt xong câu này, bầu không khí trong đại sảnh ghi hình vừa nãy còn đang nghiêm túc suy đoán, nháy mắt liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Cả khán giả trước màn ảnh lẫn thí sinh sau khán phòng đều không phân địch ta mà cười đến ngửa tới ngửa lui.

“Ha ha ha ha cháu trai quốc dân, trời ơi cứu tôi...”

“Ai u chết mất, Từ Hạo Vũ có muốn cân nhắc tự đổi thành cái biệt danh này hay không? Xưng thế này là quá chuẩn xác!”

“Cháu trai quốc dân chuẩn con bà nó luôn! Con hàng này thấy ai cũng kêu chú, nửa cái ngành giải trí đều là chú của hắn, cứ là nhân loại thì chắc chắn là chú của hắn!”

“Nói kiểu gì thì người có tuổi trong ngành không là chú hắn cũng là dì hắn, hoặc là cô của hắn, dù sao cũng phải gọi hắn một tiếng cháu Từ!”

“Nghiêm túc hỏi một câu, cái danh xưng cháu trai quốc dân này thật sự có tồn tại sao? Còn do lão sư mặt lạnh đề xuất?”

“...”

Trong lúc nhất thời, cả cái khán đài cười rung trời, người xem thậm chí đã không thêm quan tâm “sát thủ mặt lạnh” đến cùng có phải Tạ Ngạn Quân hay không.

Dần dần, bọn họ thậm chí còn hy vọng lão sư “Mặt lạnh” không phải.

Bởi vì như vậy, bọn họ liền có thể tiếp tục đoán tiếp.

Hơn nữa lần này bọn họ có suy đoán phạm vi: Đây còn là một thành viên thuộc câu lạc bộ chú bác xã giao của Từ Hạo Vũ.

Nhưng ngay lúc này đây, trên khu dự bị.

Cao Bác không để ý người khác cười vang, vẫn như cũ tràn đầy tự tin ngẩng đầu.

Gã đoán “Tạ Ngạn Quân” đương nhiên là bởi vì bắt gặp Tống Úc ở sân.

Mà Tống Úc và Từ Hạo Vũ không quen, cũng không đủ tuổi tác để có thể lôi Từ Hạo Vũ ra trêu đùa, cho nên “sát thủ mặt lạnh” tất nhiên liền là Tạ Ngạn Quân.

Logic thông suốt, chỉ là không có cách nào nói với người khác.

Người chủ trì mang nét mặt vi diệu nhìn Cao Bác, hỏi nói: “Chắc chắn là Tạ Ngạn Quân đúng không?”

Cao Bác gật đầu nói: “Chắc chắn.”

Người chủ trì chớp chớp mắt, nói: “Vậy chúng ta hãy cùng xem xem suy đoán này có chính xác không.”

Nói rồi ông ta quay đầu nhìn qua hướng màn hình lớn phía sau, chỉ vào ảnh đại diện của “sát thủ mặt lạnh” mà đếm: “Ba, hai, một...”

Đếm ngược kết thúc, ảnh đại diện loá lên đèn đỏ.

“Xin lỗi, cậu đã đoán sai.”

Người chủ trì mang vẻ mặt đầy tiếc nuối quay đầu trở lại, nhìn Cao Bác mà nói: “Thân phận thật sự của sát thủ mặt lạnh không phải là Tạ Ngạn Quân.”

Cao Bác đang tươi cười lập tức cứng ngắc tại chỗ.

Ngọa tào, không đúng?

Suy luận của ta có vấn đề ở chỗ nào! ?

...

“Ha ha ha ha ha ha...”

Nhìn thấy màn này, nhóm người thích hóng hớt chung quanh cười đến sượng hết mình mây.

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn đang ở trong phòng thu âm cũng quay đầu nhìn mấy vị khách quý chung quanh, bên trong giọng nói mang theo vài phần ý cười, bảo: “Nhìn khuôn mặt của Cao Bác có vẻ rất là khiếp sợ!”

“Nghĩ cái gì vậy chứ, không biết suy luận thế nào mà chỉ nhiều đó đã xác định tôi là Tạ lão sư?”

Nhưng chỉ một giây sau.

Ba vị khách quý trong phòng nghe nói như vậy lại vô cùng ngạc nhiên, quay đầu nhìn về Hứa Trăn.

—— bởi vì, lúc hắn nói ra hai câu này, hắn vẫn đang dùng giọng của Từ Hạo Vũ.

Đây là muốn làm gì?

Phản phối âm kết thúc rồi mà, sao cậu ta vẫn còn diễn được vậy?

Hay dùng giọng Từ Hạo Vũ nhiều quá nghiện rồi? ?

Nhưng mấy người kia không biết: Lúc này, hai câu nói của Hứa Trăn đã thông qua loa phát thanh mà vang lên trong đại sảnh ghi hình.

Hắn đã không tắt mic!

Chương 929: Hồ Khách Mời

Ngay lúc đám người trước màn hình nghe được hai câu này, tuy giọng hắn không quá rõ, nhưng toàn trường vẫn đồng loạt hô hào một cách bất ngờ.

Lộ rồi!

Chúng ta vừa nghe được tiếng của người sau hậu trường!

“Đỉnh!”

Trên khu dự bị, một vị nữ khách quý gần nhất cách nút bấm không chút nghĩ ngợi mà chọn xin trả lời.

“Từ Hạo Vũ!”

Cô ấy lập tức đứng phắt lên khỏi ghế ngồi, trong mắt bắn ra ánh sáng, hưng phấn kêu lên: “Là Từ Hạo Vũ! Sát thủ mặt

lạnh chính là Từ Hạo Vũ!”

Người chủ trì đứng trên đài trông thấy hiện trường lại xuất hiện cảnh tượng kì lạ, ngạc nhiên nhìn qua hình đại diện của “sát thủ mặt lạnh”.

... Nhóc con này rất biết chơi nha!

“Ách...” Ông ta trầm ngâm chỉ chốc lát, rồi lại có lòng tốt nhắc nhở, “Cô chắc chắn chưa?”

Nữ khách quý vừa mới bấm chuông xin trả lời kia gật gật đầu, dùng giọng chắc nịch đáp: “Chắc chắn!”

“Mặc dù đoạn phối âm vừa rồi quá xuất sắc, làm tôi cảm thấy có chút khó tin... Nhưng tôi tin tưởng, mọi người đều có thể tiến bộ!”

“Phim “Liệp Ảnh” đã công chiếu từ hơn ba năm trước, chúng ta không thể giữ mãi quan điểm cũ mà xét đoán người khác được!”

“Hạo Vũ vẫn luôn cố gắng suốt những năm gần đây, lần này tới sân khấu “Lắng nghe giọng nói” vì muốn đổi mới cách nhìn của chúng ta về cậu ấy!”

Người chủ trì trầm mặc.

Được rồi, người ta đã phân tích đạo lý rõ ràng đến như vậy rồi, thôi...

Vài giây sau, hình đại diện mặt lạnh sát thủ lại lần nữa sáng lên đèn đỏ.

Nữ khách quý vừa mới cướp quyền trả lời đứng trên bục dự bị, nhìn ánh đèn đỏ ngoài dự liệu nhưng lại đứng thực tế trước mắt, lộ ra biểu cảm ngốc trẻ chẳng khác gì Cao Bác.

Một lát sau, vị khách quý này tỉnh táo lại, hồi tưởng lại tràng cảnh vừa rồi, cô ta bỗng nhiên phát hiện chính mình trúng bẫy của quân địch.

Nữ khách quý nghe thấy tiếng cười trộm của người chung quanh, gương mặt dần dần đỏ lên, hận không thể tự tát chính mình hai cái tát.

...

Trong lúc đó, tại phòng thu âm.

Nhóm khách quý bao gồm Mai Tương nhìn qua Hứa Trăn, ánh mắt lại lần nữa thay đổi.

—— rốt cuộc là đại thần phương nào đang ngồi bên cạnh ta thế?

Có ý không tắt mic để tung hoả mù?

Chiêu này quả thực bị cậu ta dùng đến mức điêu nghệ quá đáng nha!

Hứa Trăn thì ngại ngừng cười cười, ngỏ ý cảm ơn ánh mắt chăm chú của mọi người.

Áy, điều tra và đánh lạc hướng điều tra thôi mà, toàn là kỹ năng cơ bản, cũng học từ phim chiến tranh tình báo ra cả.

...

Sau màn hai lần đoán đều rớt hố kia, những thành viên nhóm dự bị còn sống sót rốt cuộc bình tĩnh lại, tạm thời không tiếp tục đoán thân phận của “sát thủ mặt lạnh”, mà quay đầu vây công hai vị khách quý còn lại.

Trừ Mai Tương thắng với số phiếu áp đảo nên đi thẳng ra, hai người khác đều bị tổ tiết mục lộ ra một nhãn hiệu thân phận bất kỳ.

Liễu Vĩnh Thanh bị lộ nhãn hiệu “Đạo diễn”, nhãn hiệu của Lý Minh Viễn là “Nội ứng”.

Cuối cùng, thân phận của Liễu Vĩnh Thanh bị một vị nhóm dự bị đoán trúng, hắn cũng trở thành người thứ nhất ngồi sau màn hình chuyển lên ghế ngồi trước màn ảnh của kỳ này.

“Oa...”

Khi nhìn thấy Liễu Vĩnh Thanh biểu diễn, người xem toàn trường lập tức đáp lại hắn tiếng bằng những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hắn từng làm diễn viên chính trong “Phong Tranh”, đến giờ bộ phim này vẫn còn nổi tiếng, có thể thấy lượng khán giả yêu thích bộ này vẫn tương đối nhiều.

Lúc này có thể tận mắt nhìn thấy “Quân thống Lục ca” trên sân khấu “Lắng nghe giọng nói”, thực sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Người chủ trì cung kính mời Liễu Vĩnh Thanh lên đài, vẻ mặt tươi cười mà phát biểu: “Cảm tạ Liễu lão sư tới tham gia tiết mục “Lắng nghe giọng nói” của chúng ta.”

“Mọi người có lời nói gì muốn dành cho lão sư Liễu Vĩnh Thanh nói không?”

Lúc này, một vị thành viên nhóm dự bị cầm ống nói lên, hỏi: “Liễu lão sư, xin hỏi lão sư Mặt lạnh là ai?”

“Ha ha ha ha ha...”

Câu hỏi này vừa nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người, người xem lập tức cười ra tiếng.

Liễu Vĩnh Thanh quay đầu nhìn ảnh đại diện phía sau màn hình lớn, cười một tiếng, nói: “Là một soái ca, nhưng vẫn kém soái hơn tôi một tẹo.”

Một thành viên nhóm dự bị khác lại truy vấn: “Liễu lão sư, vậy trước kia hai người có từng hợp tác không?”

Liễu Vĩnh Thanh mới vừa tính trả lời thì bị người chủ trì đánh gãy, nói: “Có từng hợp tác hay không thì chưa thể nói trước, nhưng các vị này, có thể hỏi câu nào đó liên quan tới Liễu lão sư một tí hay không?”

Đám người cười trộm một trận.

Nhờ có người chủ trì dẫn dắt, chủ đề thành công bẻ trở về phim truyền hình “Phong Tranh”.

Liễu Vĩnh Thanh dù sao là đến làm tuyên truyền cho phim truyền hình, hẳn ta cũng không để ý chính mình sẽ bị bại lộ thân phận vào thời điểm nào.

Chỉ có điều, chủ đề trò chuyện lại rất nhanh chạy từ “sát thủ mặt lạnh” chuyên lừa gạt đến vai diễn Cung Thứ bên trong “Phong Tranh” do Hứa Trăn phụ trách.

“Nghe nói Hứa Trăn lúc trước đến nhận vai diễn trong “Phong Tranh” là để cứu viện,” người chủ trì hỏi, “Lúc ấy Liễu đạo là vì lý do gì mà tìm tới Hứa Trăn?”

Liều Vĩnh Thanh nói: “Ách... Nguyên nhân tương đối nhiều.”

“Nguyên nhân chính yếu là lúc ấy có chuyện đột xuất nên phải đi tìm người gấp, mà lại có rất nhiều người không có thời gian rảnh phù hợp.”

“Vừa vặn nghe bên cạnh có bằng hữu nói chuyện phiến với tôi, nói có người từng quan sát sinh hoạt của Hứa Trăn, cậu ta từng sửa xe gắn máy, đưa cơm hộp trong đoàn phim, tôi mới buột miệng hỏi lịch của cậu ấy trông lắm sao.”

Hắn ta nói xong câu này thì nghe chung quanh cười rộ lên, khiến hắn ta cũng vui vẻ nói tiếp: “Đương nhiên, rảnh chỉ là một phương diện.”

“Cung Thử là nhân vật có độ khó rất lớn, không phải ai rảnh cũng đều có thể diễn.”

“Lúc trước cũng đã quay được gần nửa phân đoạn có mặt Cung Thử, căn cứ thời hạn mướn thiết bị thì không còn mấy ngày, toàn đoàn phim chỉ chờ mỗi mình nhân vật này, dưới áp lực như thế, thanh niên trẻ tuổi bình thường đều chịu không được.”

Chương 930: Một Người Đóng Hai Vai

Liều Vĩnh Thanh dùng thần sắc trịnh trọng nói: “Nhưng Hứa Trăn hết lần này tới lần khác vẫn đồng ý tới.”

“Hôm đó tôi có xem một ít bình luận trên mạng, cũng có người xoi mói, cho rằng biểu hiện của Hứa Trăn trong “Phong Tranh” không tốt như đồn thổi.”

“Nhưng tôi phải nói với mọi người, trạng thái quay phim của cậu ấy lúc ở đoàn phim của tôi, trên cơ bản là mở to mắt từ sáng mãi cho đến hơn chín giờ tối, quay phim không ngừng, hơn 95% phân cảnh đều là một lần qua, đến cả thời gian diễn tập cũng không có, cơ hồ đều là ngẫu hứng biểu diễn.”

“Tôi cũng phải thừa nhận đến cả tôi cũng làm không được.”

“...”

Liều Vĩnh Thanh đứng trên sân khấu “Lắng nghe giọng nói” khen Tiểu Hứa nhà mình từ đầu đến chân không sót một chỗ

nào, không tiếc rẻ nước miếng mà khen.

Hắn ta cảm kích Hứa Trăn lúc trước tới cứu tràng, còn cảm tạ hắn hi sinh ngày nghỉ Tết đến giúp đoàn phim tham gia tiết mục.

Những thứ khác hắn ta có thể làm không được, nhưng thái độ tối thiểu cần đầy đủ đoàn chính.

Người chủ trì lúc này cũng biến thành trợ công, nói với Liễu Vĩnh Thanh: “Liễu đạo, vậy sao anh còn không mang Hứa Trăn tới tham gia “Lắng nghe giọng nói” với chúng ta luôn?”

Liễu Vĩnh Thanh cố ý nhú mày, nhìn quan khán đài mà dò hỏi: “Mọi người có muốn cậu ấy cũng tham gia chương trình không?”

Người xem lập tức nhiệt liệt kêu lên: “Muốn!”

“Ha ha ha,” Liễu Vĩnh Thanh cười nói, “Vậy lát sau tôi sẽ nhắc cậu ta, bảo ban tổ chức “Lắng nghe giọng nói” muốn cậu cũng tới tham gia.”

Mấy người thuận miệng nói chuyện phiếm thêm vài câu, Liễu Vĩnh Thanh liền tạm thời đi xuống sân khấu, về lại khu nghỉ ngơi chuyên biệt.

...

Vòng thứ nhất đến tận đây là kết thúc, trừ Liễu Vĩnh Thanh, ba vị khách quý khác sẽ đi tiếp vào vòng so đấu thứ hai.

Sau một hồi rút thăm, vòng thi lần này do Mai Tương ra trận đầu tiên, Lý Minh Viễn xếp thứ hai, Hứa Trăn là người cuối cùng lên sân khấu.

Vòng thứ nhất cầm vé hạng chót, Hứa Trăn lúc này đang tập trung tinh lực, tính toán cần phát huy thế nào trong vòng thứ hai để có thể xoay trở tình thế, đừng lại bị lộ một nhãn hiệu nữa.

Mà cùng lúc đó, Lý Minh Viễn cũng ôm ý tưởng giống hắn.

Vòng trước gã ta bắt chước chiêu của Hứa Trăn nhưng vẫn thua Hứa Trăn, tự biến bản thân thành người trong suốt.

Vòng thứ hai, ma lực giọng nói, gã tính một người đóng hai vai, lần này nhất định phải làm cho mọi người thấy thực lực

chân thực của mình!

Nhưng ngay lúc Mai Tương lên đài xong, sắp đến phiên gã, Lý Minh Viễn lại vì quá căng thẳng mà cảm thấy khó chịu ở dạ dày, muốn đi toilet.

“Đạo diễn, thật là ngại quá...”

Gã thông qua tai nghe liên lạc với đạo diễn trong hậu trường, cực kỳ ngượng ngùng mà nói: “Tôi có thể đi toilet một lát không? Một hồi liền trở về!”

Đạo diễn cũng vì đang liên lạc gián tiếp mà miễn cưỡng đồng ý: “Được, cậu đi đi, một hồi để Tiểu Hứa lên trước.”

Cũng hết cách rồi, con người có ba nhu cầu, ai cũng đều nói muốn đi toilet, đâu thể không cho người ta đi.

Lý Minh Viễn vội vã cáo từ rời đi, đúng là có chút xấu hổ.

Mặc dù không hề nguyên ý, nhưng cứ như vậy mà tự ép mình trở thành người cuối cùng lên sân khấu thì đúng là có chút chiếm tiện nghi.

Vì khi người xem bỏ phiếu sẽ có xu hướng ấn tượng sâu nhất đối với phần biểu diễn của người cuối cùng, nếu như đủ xuất sắc, khẳng định sẽ có ưu thế nhất định.

Trừ phi là xuất hiện tình huống gì đó khác, nhưng Hứa Trăn sao có thể lại làm ra một màn biểu diễn kinh điển được chứ.

Thú thật, cái trò giả giọng nói này, lần đầu tiên nghe thì ấn tượng thật, nhưng nghe đến lần thứ hai, hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều so với lần đầu.

...

Lý Minh Viễn nghĩ như thế nào, làm sao Hứa Trăn biết được.

Hắn lúc này đang đặt toàn bộ tinh lực trên người lão sư Mai Tương.

Vì Mai lão sư chọn một đoạn cắt trong phim hoạt hình u Mĩ cho vòng thi lần này, một người đảm đương hai vai, hiệu quả nói rõ kinh nghiệm.

Có Mai lão sư thị phạm trước mắt, Hứa Trăn vừa cảm thấy áp lực, lại cảm thấy hưng phấn.

—— vì vòng hần cũng lựa chọn phối âm cho nhiều nhân vật cùng một lúc.

Chỉ có điều, hần không chọn hai vai, mà là tám vai.

Bên trong toilet bên ngoài đại sảnh ghi hình, Lý Minh Viễn đang ngồi bệ xí lấy từ túi áo ra một chiếc điện thoại di động, phát tin tức cho trợ lý nhà mình.

“Lão sư Mai Tương phối âm cho cái gì? Phát huy thế nào?”

Gã biết, trợ lý nhà mình lúc này đang ngồi trong đại sảnh ghi hình xem biểu diễn, đóng vai thị giác người xem thay gã xem phản ứng khán giả.

Vừa rồi ngồi trong phòng thu âm gã ngại móc điện thoại, lúc này ngược lại không quan trọng, dù sao cũng không ai thấy được.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại “ong ong” lên hai tiếng.

Lý Minh Viễn vừa lấy ra đã thấy trợ lý trả lời: “Lão đại, vạn hạnh nha!”

“Mai lão sư thế mà có cùng ý nghĩ giống chúng ta, cũng là một người đóng hai vai!”

Trợ lý nhấn thêm mấy dòng: “Hơn nữa, cô ấy phối âm cho hai nhân vật bé trai và bà lão, hoán đổi hai loại giọng nói một cách không hề có khe hở, tôi nghe mà choáng váng!”

“So sánh với vòng một, cô ấy còn phát huy tốt hơn!”

“Này nếu ra sân sau cô ta là chẳng thể thoát được cái chết tức tưởi!”

“Còn tốt lão đại anh chọn chui nhà xí, quả thực quá cơ trí!”

Lý Minh Viễn: “...”

Cái gì gọi chui nhà xí...

Người có ý bảo ta cố ý trốn việc khó sao!

Chương 931: Lão thiết soái soái soái

Lúc này, trợ lý phát một tin nhắn thoại, gã nhanh chóng mở ra nghe ngóng, phát hiện trợ lý ghi chép đoạn ngắn Mai Tương

biểu diễn phối âm.

Lý Minh Viễn nghe rồi không khỏi chấn động, lại cảm thấy may mắn.

Mai Tương không hổ là diễn viên đỉnh cấp danh xưng với thực, không riêng trình độ biểu diễn xuất sắc, trình độ phối âm cũng lão luyện tương xứng.

Cô ấy phối âm cho một đoạn ngắn trong một bộ phim hoạt hình của Hollywood, ngắn ngủi vài câu đã toát ra được sự linh hoạt trẻ trung của nhân vật bé trai, còn biểu diễn được giọng bà lão hiền hậu từ tốn không chê vào đâu.

Đặc biệt là với nhân vật bà lão, chỉ nghe giọng nói đã làm người ta cảm giác cách phát âm đầy hơi do hở miệng, do đã rụng hết răng rồi.

Hình ảnh một bà lão còng lưng, mặt mũi nhăn nheo, ánh mắt ôn hòa mấp máy miệng bỗng xuất hiện sinh động ngay trước mắt.

Mà Lý Minh Viễn cũng phối cho hai nhân vật, còn là thiếu niên và quốc vương, cả hai giọng nói khác nhau vẹn vẹn ở chỗ một người thì trong trẻo, người còn lại là hùng hậu.

Có nhiều đó đạo hạnh, nếu mà so với Mai Tương thì quả thực là múa rìu qua mắt thợ, làm trò hề cho thiên hạ.

“Ai...”

Lý Minh Viễn không khỏi thở dài, yên lặng đi khỏi toilet, cố gắng điều chỉnh tâm thái chính mình.

Cách biệt đẳng cấp quá xa...

Cũng may, giữa phần trình diễn của mình và Mai lão sư cách một Hứa Trăn.

Nếu không có tầng giảm xóc này, ngay sau khi Mai lão sư xuống đài, lúc mình lên thì thô có lẽ trông chẳng khác chó nhà có tang...

“A a a!”

Gã đang hành tẩu trong hành lang, bỗng nhiên, một trận hò hét đinh tai nhức óc vang lên xuyên thấu qua vách tường truyền đến tai gã.

Lý Minh Viễn sững sốt, không tự chủ được dừng bước.

Giọng nói tới từ chỗ nào? Từ đại sảnh ghi hình bên kia sao?

Khán giả tại trường quay đang thét lên? ?

“A ——! !”

Gã còn đang nghi hoặc, lại một trận thét la truyền đến.

Lý Minh Viễn mộng.

Người xem rốt cuộc là nghe được cái thứ kinh thế hãi tục gì mà có thể la thành như vậy?

Hơn nữa còn hét theo từng lượt một? ?

Một khắc này, một cổ dự cảm bất tường bỗng nhiên xông lên đầu, Lý Minh Viễn vội vàng tăng tốc, một đường chạy chậm về phòng thu âm.

...

Một lát sau, gã cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa ra, thò đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy, Mai Tương lúc này đã về tới ghế sofa của cô ấy, người đang ngồi ở khu vực thu âm là Hứa Trăn.

Lý Minh Viễn quay đầu nhìn hướng màn hình lớn, phát hiện, màn hình bên trong đang chiếu một góc thư viện, nhân vật bên trong hình ảnh là một thiếu niên tóc đen đeo mắt kính tròn gọng đen dày, đang mặc một áo khoác dài màu đen.

—— là Harry Potter.

Đoạn phim ngắn Hứa Trăn lựa chọn phối âm cho vòng này thuộc phim bộ Harry Potter.

“I (Tôi)...”

“I was just wondering (Tôi chỉ là đang thắc mắc)...”

Giọng nói Hứa Trăn nghe thì có chút đơn bạc, mang theo cảm giác khàn khàn như khi đang vỡ giọng lúc thiếu thời: “If you put me in the right house (liệu ngài có phân tôi vào đúng nhà hay không).”

Hai câu nói này so với giọng Harry bản gốc thì không khác nhau chút nào.

Chẳng qua, Lý Minh Viễn vừa rồi đã từng thấy Hứa Trăn bắt chước Từ Hạo Vũ.

Lúc này lại lần nữa nhìn thấy công phu này, mặc dù lú lẫm, nhưng cũng không cảm thấy chán kinh như trước.

Nhưng một giây sau, hình ảnh bên trong màn hình thay đổi, tiêu điểm từ trên người Harry chuyển qua cái mũ cũ nát đang được đặt trên giá sách.

“Yes (Ừm)...”

“You were particularly difficult to place (Cậu đúng là thuộc trường hợp khó phân loại).”

Hứa Trăn cúi đầu xuống, đưa tay nhẹ nhàng tỳ cuống họng, dùng giọng nói trầm thấp thê lương nhưng lại trầm bổng du dương, chậm rãi nói: “But I stand by what I said last year (Nhưng ta vẫn giữ quan điểm như năm ngoái).”

Hắn vừa cất ra giọng nói này, Lý Minh Viễn chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân bỗng nhiên dựng đứng.

Dựa vào...

Hắn cũng là một người đóng hai vai?

Mà lại còn dùng tiếng Anh! ?

Lúc này, Mai Tương nhìn thấy Lý Minh Viễn trở về, quay đầu nhìn sang gã.

Mai Tương đưa tay làm ra dấu tay ám chỉ “soái”, mặt đầy hưng phấn lắc lắc tay với Lý Minh Viễn.

Lý Minh Viễn thấy thế, một mặt thống khổ vươn tay ra, cười khổ đáp lại cô ấy bằng kí hiệu tay “soái” tương tự.

Lão thiết... soái soái soái mà!

Một nhân vật Harry, một nhân vật mũ, hai nhân vật với hai màu giọng khác biệt to lớn như thế, hơn nữa còn là tiếng Anh.

Mà Hứa Trăn lại có thể hoán đổi hài hòa không sai sót, không để lại cảm giác chên chênh pho gì, nhiều đây mà khen soái thì chưa đủ, phải là ngẫu bá cháy bọt chết!

Đậu phộng, ý tưởng của mình tại sao lại xung đột với người khác rồi?

Liên tiếp hai khách quý đều là một người đóng hai vai, vai nào vai nấy khác nhau cả cái hành tinh, mình lúc này mà đi lên...

Quả thực là tự rước lấy nhục!

Lý Minh Viễn mang một bụng đầy uể oải ngồi về ghế sofa của gã, đại não cao tốc vận chuyển, suy nghĩ mình nên làm gì để phá cục, có thể chọn lúc đang biểu diễn như bình thường thì làm ra một vài kỹ thuật không tầm thường không.

Nhưng mà lúc này, Mai Tương đang ngồi kế đó chột nghiêng đầu ghé đến gần ta gã, thấp giọng nói: “Cái thứ sáu!”

Lý Minh Viễn:... ?

Gã sửng sốt một chút, nhỏ giọng hỏi nói: “Cái thứ sáu là cái gì?”

Mai Tương dùng hai cánh tay mình hoạ con số “6”, hưng phấn mà thấp giọng nói: “Nhân vật thứ sáu!”

“Harry, Dobby, giáo sư Snape, Sirius, Voldemort, cái mũ phân loại...”

“Cũng là nhân vật thứ sáu được cậu ta phối âm!”

Lý Minh Viễn:... ! ?!

Cái gì?

Đại tỷ ta không nghe rõ, tỷ nói cái gì? ?

Chương 932: Tám Nhân Vật

Ngay lúc đại não gã sắp đứng máy, màn hình bên trên lại lần nữa hoán đổi khung cảnh, tiêu điểm hình ảnh chuyển từ giá sách đang treo chiếc mũ phân loại sang một ông lão râu tóc bạc trắng đứng trên lầu hai của thư viện.

Một khắc này, Hứa Trăn ở khu vực ghi âm lại lần nữa mở miệng.

“Oh, about time too (Ôi, giờ nói được rồi đó).”

“He’s been looking dreadful for days (Mấy nay cậu ta cứ vác cái vẻ chán chường đó mãi). “

Dumbledore!

Nhân vật thứ bảy! !

Mai Tương đã sống bốn mươi cái xuân hơn, lúc này cô ấy lại hưng phấn chẳng khác gì một nữ sinh mới nhú, cô vừa dậm chân vừa dùng tay che miệng mà gầm nhẹ với Lý Minh Viễn: “A a a... Trời ạ, chị chú sắp phát điên rồi!”

Lý Minh Viễn: “...”

Đại tỷ, tỷ điên cái gì?

Người điên là ta mới phải nè! ?

Đầu tiên là người có trình độ cao nhất chơi một người đóng hai vai, giờ lại tới một tên yêu nghiệt phối bảy một lúc bảy nhân vật... không đúng, không biết sắp tới còn có nhân vật khác không ta...

Lúc này mình mà đi lên phối âm cho vốn vẹn hai vai thiếu niên và quốc vương...

Không thể dùng câu dẹt hoa trên gấm rồi, cái này phải gọi là hoa lải cẩm bãi cứt trâu!

Bây giờ nên làm gì, dứt khoát bỏ thi đấu? ?

A, thật là khó chịu, bây giờ còn muốn trốn nhà xí hơn vừa này là sao ta! ?

Sự thật chứng minh, Dumbledore cũng không phải là nhân vật cuối cùng trong đoạn phối âm này của Hứa Trăn.

Một lát sau, bên trong hình ảnh lại xuất hiện nhân vật thứ tám: Hagrid.

Phối âm dài hơn ba phút, Hứa Trăn dùng ba cắt đoạn ghép thành một bản ghi hình dính đến tám nhân vật chủ yếu của bộ phim Harry Potter.

Ba đoạn ngắn này vốn là lựa chọn ban tổ chức cung cấp cho hấn chuẩn bị.

Hứa Trăn vốn còn muốn khiêm tốn một chút, chỉ chọn một đoạn để biểu diễn.

Nhưng lúc này vì mưu cầu tấn cấp, hấn dứt khoát không biết điều mà liên lạc với ban tổ chức —— lấy ba đoạn ghép thành một!

Bởi vì điều kiện tự thân hạn chế, trong tám nhân vật này, hẳn cũng không thể phối âm hoàn mỹ giống y bản giống của cả tám.

Nhưng Hứa Trăn dám nói, chọn ra bất kỳ một nhân vật nào cũng chỉ ít có độ giống đến 90% trở lên.

Bắt chước một hai nhân vật đến trình độ hoàn mỹ chỉ là tiêu chuẩn đủ để bước vào giới phối âm chuyên nghiệp; nhưng nếu có thể bắt chước nhiều hơn hai nhân vật cùng lúc như hắn, chân động mang đến cho người xem phải dùng cấp số nhân để hình dung.

“Đang phát bản gốc à? Đừng chơi nhép môi lừa gạt khán giả chứ!”

Khu vực khán đài, vô số người xem nhin không được kinh hô liên tục, liên tục khiếu nại ban tổ chức: “Lão sư Mặt lạnh đang phối nhân vật nào? Nhân vật nào do hắn phối?”

“Má ơi, tất cả đều do một người lồng tiếng sao! ?”

“A Dobby của tôi! Dobby là một tinh linh tự do cơ mà! Hồi ức ủa về giết tôi đi!”

“Snape giáo sư a a a, giọng quá giống mà, tôi dám cược hai bao lạt điều, này tuyệt đối là dùng bản gốc! !”

“Tôi không tin, trừ phi thấy người đứng trước mắt tôi lồng tiếng! Tôi muốn tận mắt nhìn thấy giọng chui ra từ cổ họng của lão sư mặt lạnh!”

“A a a a tôi không chế không nổi đầu gối rồi, là nó tự quỳ xuống không phải tôi! !”

“Vì sao không thể chen bình luận? Tôi muốn thả hình ảnh một củ lạc giòn tan bay vút qua màn hình!”

“...”

...

Sau khi đoạn phim kết thúc, đại sảnh ghi hình bên trong ồn ào kéo dài không thôi.

Cả khán đài khả năng cũng xem qua một ít tiết mục phối âm, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy người phối âm siêu như vậy.

Đây cơ hồ là bằng một mình bản thân lòng tiếng cho cả bộ phim Harry Potter!

Hơn nữa mỗi một nhân vật đều vô cùng đặc sắc và nổi bật, nhắm mắt lại còn có thể nghe được là nhân vật nào.

Nhân viên công tác thuộc ban tổ chức rõ ràng đã biết từ sớm lựa chọn của Hứa Trăn, nhưng lúc này tự thân nghe qua, vẫn như cũ cảm giác mình bị kỹ năng của người ta đảo cho không biết trời trên đất dưới.

Người chủ trì quay đầu xem ảnh đại diện của “sát thủ mặt lạnh”, biết rõ ngồi phía sau ảnh đại diện này là một thanh niên hàng tiểu bối, nhưng trong mắt ông lại không tự chủ được mang lên mấy phần kính ý, thành khẩn nói: “Lão sư Mặt lạnh, xin cậu chia sẻ với khán giả trường quay đôi câu, trong đoạn trích vừa rồi có những nhân vật nào là do cậu lòng tiếng?”

Hứa Trăn ngồi liệt trên ghế sofa, hững hờ lơ đãng nói: “Tất cả.”

Người chủ trì ra vẻ kinh ngạc nói: “Tất cả? Vậy tổng cộng là bao nhiêu nhân vật?”

Hắn dựa theo thứ tự nhân vật xuất hiện mà lần lượt đếm một lần, nói: “Harry, Dobby, Snape, Lord Voldemort...”

“Tám nhân vật!”

Người chủ trì đưa tay vẽ con số “8”, mặt đầy chấn động hô to: “Vừa nãy lão sư Mặt lạnh đã lòng tiếng cho tám nhân vật trong chỉ một đoạn cắt cảnh!”

“Lần biểu diễn này đã phá vỡ kỷ lục ghi chép trong lịch sử chương trình “Lắng nghe giọng nói”, là tiết mục đơn đầu tiên có nhiều nhân vật được phối âm nhất!”

“Hơn nữa mỗi một nhân vật đều được trình diễn với chất lượng rất cao!”

“Ba ba ba ba! !!”

Lời này vừa nói ra, người xem ở hiện trường lập tức đáp lại ông bằng tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trên màn hình lớn, “sát thủ mặt lạnh” khi thấy toàn trường vỗ tay thì không có ra vẻ khiêm tốn, cũng không có ngạo mạn đắc

ý, mà là lười biếng chấp tay tạ lễ mọi người, chọc cho đám người bật cười một trận.

Chương 933: Biểu Diễn Giọng Nói

Một lát sau, chờ tiếng vỗ tay bình ổn lại, người chủ trì tiếp tục hỏi: “Lão sư Mặt lạnh, có thể chia sẻ với khán giả cách để bắt chước giọng nói không?”

“Phải làm sao để có thể bắt chước giọng của mỗi nhân vật giống đến như vậy được?”

Trong phòng thu âm, “sát thủ mặt lạnh” Hứa Trăn cầm microphone, ngữ khí bình thản nói: “Chọn kỹ, kỳ thật không phải mỗi một giọng đều giống như bản gốc, chủ yếu là lúc chọn lựa nhân vật thì nên đầu cơ trục lợi.”

“Bởi vì những nhân vật ta chọn đều có giọng nói khác biệt rất lớn với nhau từ đầu rồi, cho nên độ khó tương đối thấp.”

Mà người chủ trì nghe được lời này thì lại ngẩn ngơ, nửa ngày sau mới nói: “Lão sư Mặt lạnh, tôi không hiểu được tính logic trong câu nói này của cậu.”

“Vì cái gì khác nhau càng nhiều thì độ khó càng thấp?”

“Bình thường mà nói, hẳn là khoảng cách càng lớn càng khó đi?”

“Cũng không phải, không phải vậy,” hình đại diện trong màn hình lớn duỗi ra một ngón tay mà lắc lắc, nói, “Chính là bởi vì khác nhau nhiều, cho nên tôi không cần phải nghiên cứu cố gắng nhiều, người xem vẫn có thể rất dễ dàng phân biệt được ai là ai.”

Hắn vừa nói vừa giơ lên một cái ly từ trên bàn trà bên cạnh, nói tiếp: “Cứ lấy ví dụ thế này đi, trên bàn hiện có ba cái ly, bên trong phân biệt là cocacola, nước trái cây và sữa bò, mọi người nhắm mắt lại uống một ngụm, lập tức liền có thể phân biệt ra được cái nào là cái nào.”

“Nhưng nếu như trong ba cái ly là ba loại cola khác nhãn hiệu thì sao? Muốn phân biệt loại nào là nhãn nào sẽ rất khó đúng không?”

“Đạo lý phối âm cũng như vậy.”

Người chủ trì: “...”

Ông cạn lời chốc lát rồi mới nói: “Nghe cậu nói hình như có chút đạo lý, nhưng tôi vẫn cảm giác rất khó hình dung.”

Cũng may là “sát thủ mặt lạnh” nói xong nhiều đó thì chuyển đề tài, ngay sau đó lại nghiêm túc giảng giải một chút kỹ xảo phương diện phối âm.

Bắt chước giọng nói cần chú trọng cách tạo khẩu hình, ngắt chữ, đẩy hơi, vị trí âm thanh.

Nói ví dụ hiệu trưởng Dumbledore, vị trí tạo âm thanh của ông ấy nằm khá sâu trong thanh quan, yêu cầu tìm đúng vị trí dây thanh để ma sát;

Nói ví dụ, giọng nói của mũ phân loại cực kỳ trầm đục, như vậy thì lúc đẩy hơi cần dồn nhiều lực hơn, dùng cơ hoành để tạo cột hơi, khiến cả lồng ngực cộng hưởng theo;

Lại nói ví dụ, mỗi nhân vật đều có tính cách đặc thù tượng trưng và gây ấn tượng, có người sốt ruột, có người thô bạo, có người cẩn thận từng li từng tí, có người ngạo mạn vô lễ.

“Tôi thấy thích cụm từ “biểu diễn giọng nói”, ” Hứa Trăn ngồi trên ghế sofa, thần thái thoải mái mà nói, “Bởi vì phối âm cũng là một phần quan trọng tạo thành một màn biểu diễn.”

“Đây không phải là loại công việc yêu cầu kỹ thuật nhưng thiếu cảm tình, khi một diễn viên đang phối âm, cũng là lúc người đó đang thổi hồn vào một nhân vật.”

Hắn điều chỉnh tư thế ngồi, đổi vị trí hai chân đang buông thõng, nói: “Nói ví dụ, linh hồn của sát thủ mặt lạnh là thời điểm bình thường thì lười biếng đòi phé, nhưng đến thời khắc mấu chốt...”

Khi đang nói chuyện, hắn hít sâu một hơi, bỗng nhiên cất cao âm điệu không hề báo trước, nghiêm nghị kêu lên: “Nhất kích tất sát!”

“Ồ...”

Người xem bị hắn đột nhiên thay đổi thần thái chấn kinh, sau một hồi bình phục, chỉ cảm thấy trong lòng sảng khoái, nhận

không được to giọng khen hay.

Đám người cứ thế vin vào cái đề tài này hàn huyên một hồi, bởi vì kỹ xảo mô phỏng âm thanh Hứa Trăn nói ra vô cùng chi tiết, hết sức thực dụng, ngay cả nhóm dự bị còn nghe say sưa ngon lành, không vội vã đi suy đoán thân phận hắn.

Lúc này, trong lòng mọi người đã tự tạo nên một hình tượng khái quát về “sát thủ mặt lạnh”:

Nam thân tuổi trung, tác phong ung dung, học thức uyên bác, có giao tình với Liễu Vĩnh Thanh và Từ Hãn, là một diễn viên tiền bối có thực lực siêu quần nhưng không đủ thanh danh.

Một lát sau, người chủ trì nói: “Như vậy, vòng phối âm này đến tận đây là kết thúc, lập tức bắt đầu vòng bỏ phiếu thứ hai.”

“Các bạn yêu thích giọng nói của ai nhất? Xin mau chóng cầm máy lên và...”

Người chủ trì đang nói thì nghe một giọng nói ngắt lời: “Chờ một chút!”

Ở trên màn hình lớn, hình đại diện của Lý Minh Viễn cầm ống nói, cực kỳ bất đắc dĩ cất lời: “Còn có tôi mà! Tôi còn chưa biểu diễn nha”

Người chủ trì: “...”

Hả!

Thế nào còn có người vậy!

Đúng không đó... Nguyên vòng này đã phối tổng cộng mười nhân vật thế mà còn không kết thúc? ?

Cuối cùng, cho dù Lý Minh Viễn không tình nguyện cỡ nào thì cuối cùng vẫn phải kiên trì đi lòng tiếng nhân vật quốc vương và thiếu niên.

Chẳng qua, sau màn biểu diễn của Hứa Trăn, bản lòng tiếng của Lý Minh Viễn đã hoàn toàn biến thành thời gian rác rưởi trong mắt người khác.

Khán giả dưới đài uống sữa chua của nhãn hiệu nổi tiếng, ăn đồ ăn vặt do nhà tài trợ cung cấp, sắc mặt đờ đẫn nghe Lý Minh Viễn “một người chia làm hai vai”, chỉ cảm thấy vô cùng không kiên nhẫn.

Oáp, đã xong chưa thể, sao lại dài như vậy...

Chỉ muốn chờ đến lúc đoán danh tính của lão sư mặt lạnh!

Đại sảnh phát sóng vừa rồi còn sôi trào như lẩu trong nháy mắt đã hoàn toàn lạnh thành nước lã.

“Hình như tôi nghe giọng này có thể đoán ra người này là ai...”

Rảnh rồi đến nhàm chán, có khán giả vừa ăn khoai tây chiên, vừa lẩm bẩm nghị luận: “Hình như là Dương Tử Vinh trong “Lâm Hải Tuyết Nguyên”.”

“Đúng không, chưa từng xem qua, là ai diễn vậy?”

“Ai diễn thì không biết, nhưng cảm giác giọng nói có hơi giống.”

“Aiz, vậy anh cũng không có cách nào đoán được thân phận của người ta, người ta hỏi tên diễn viên, cũng không phải tên nhân vật!”

“.....”

Chương 934: Chắc Chắc Là Tổng Úc! ?

Trong phòng thu âm, đương nhiên Lý Minh Viễn cũng biết mình đang “lãng phí” thời gian của mọi người.

Gã cũng không muốn như vậy!

Vốn dĩ gã tới đây là để thể hiện kỹ năng của bản thân, lần này thì hay rồi, giờ thì tình thế lại trở nên vô cùng mất mặt.

A! Chết tiệt!

Còn không bằng bắt đầu từ người thứ hai, ít nhất bây giờ không cần phải chịu phần tội này!

Lúc này gã hận không thể dùng ngón chân đào một cái lỗ để mà trốn vào, trốn khỏi bể tang thương này.

Sau hai phút, lòng tiếng kết thúc.

Lý Minh Viễn cũng rời khỏi khu lòng tiếng, đặt mông trở lại ghế sa lon của mình, suy sụp đến nỗi gập cả người.

A, không còn cách nào khác, kỹ năng lòng tiếng của bản thân không tốt, lần này phần biểu hiện của gã chỉ có thể để đoàn đội cắt theo hướng hài kịch.

Liên tiếp hai trận bị Hứa Trăn phá hoại... Chắc hẳn có thể giành được một ít đồng cảm nhỉ?

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Lý Minh Viễn có cảm giác, hình như chuyến đi này của gã cũng không uổng công.

.....

Vòng biểu diễn thứ hai đã kết thúc, phân bổ phiếu sắp bắt đầu.

Lúc này Lý Minh Viễn đã sớm bỏ cuộc, cứ thế nằm thẳng chế giễu, mà lần này Hứa Trăn lại có hơi chờ mong.

Có thể vượt qua cửa ải này là được!

Phân đoán của “Lắng nghe giọng nói” chỉ có ba vòng, nếu như vòng thứ hai không được người ta đoán ra, như vậy thì vòng thứ ba có thể bị đoán ra hay không cũng không sao cả.

Có thể để cho hấn chuẩn bị xong ba buổi lòng tiếng tỉ mỉ là được.

Về phần kế tiếp lập thành một đội cùng ai, thi đấu như thế nào thì xin lỗi, Hứa Trăn không quan tâm.

Dù sao hấn cũng chỉ định ghi một kỳ.

“Tiếp theo sẽ tiến hành vòng bỏ phiếu thứ hai, xin hãy cầm lấy máy biểu quyết trong tay...”

Nghe thấy bầu phiếu bắt đầu, vẻ mặt Hứa Trăn và Mai Tương đều chuyên chú vài phần.

Tuy Mai Tương không lòng tiếng cho nhiều nhân vật như Hứa Trăn đã làm, nhưng biểu hiện của cô ấy ở vòng này cũng có thể nói là xuất sắc, không chắc chắn là sẽ thua.

Hứa Trăn thì càng không cần phải nói, làm ra một tiết mục đầy màu sắc, mô phỏng âm thanh đến cực hạn.

Thấy số phiếu không ngừng nhảy lên, Hứa Trăn theo bản năng liếc mắt nhìn Mai Tương cách đó không xa, phát hiện lúc này đối phương cũng đang nhìn về phía mình.

Hai người nhìn nhau cười, trong ánh mắt nồng đậm ý chí chiến đấu.

“Vòng này người nhận được nhiều phiếu nhất là...” Một lát sau, người dẫn chương trình quay mặt lại nhìn kết quả hiển thị trên màn hình lớn, sững sốt một chút, nói, “Ách, cảnh sát trưởng... mèo đen?”

Hứa Trăn, Mai Tương: “...”

“Cảnh sát trưởng mèo đen” là biệt danh của Lý Minh Viễn.

Đột nhiên thế cục đảo ngược, làm cho bầu không khí trong phòng thu cũng trở nên dị thường quỷ dị.

Hai mặt Hứa Trăn và Mai Tương nhìn nhau, Lý Minh Viễn nằm trên sofa thì ngạc nhiên ngồi thẳng người, nhìn kết quả hiển thị trên màn hình, vẻ mặt ngốc trệ.

.....

“Ha ha ha ha! A, là do tôi đi, không ngờ mọi người lại quá ăn ý như vậy ha ha ha! !”

So với bầu không khí kỳ lạ bên trong phòng thu thì bên ngoài phòng khán giả lại cười cực kỳ vui vẻ.

“Lão sư ‘Mặt lạnh’ và lão sư ‘Mỹ Dương Dương’ thật sự khó có thể lựa chọn, cho nên, chọn ‘Cảnh sát trưởng mèo đen’ đi!”

“Nếu gặp phải chuyện không thể quyết định thì sẽ chọn ‘mèo đen’.”

“Để cho lão sư ‘mèo đen’ thắng cấp đi, tôi không hề quan tâm hẳn là ai nha!”

“Thật thảm nha, lòng tiếng thua thảm đến thắng luôn, niềm vui chiến thắng lần này thật nhục nhã mà! Đồng cảm với lão sư ‘mèo đen’ trong 3 giây.”

“Thắng hạng đáng xấu hổ nhất trong lịch sử.”

“Nhìn bóng dáng của lão sư ‘Mèo Đen’ cũng cảm nhận được sự xấu hổ của ngài ấy.”

“Đều do lão sư ‘Mặt lạnh’, tôi sắp quên quy tắc bỏ phiếu là cái gì rồi!”

“.....”

.....

Kết quả bỏ phiếu lại vắn vẹo biến thành như vậy, dù cho Hứa Trăn không tự tin thế nào đi nữa thì cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra, không có cách nào thắng cũng không phải là do bản thân hắn không đủ tốt, mà là bởi vì...

Hắn không nhịn được mà đưa tay đỡ trán.

Haizz, khán giả lần này cũng quá là tinh ranh mà?

Tại sao có thể làm như vậy được, không tôn trọng quy tắc của trò chơi gì cả!

Hắn đã dành rất nhiều tâm tư để chuẩn bị cho đoạn lòng tiếng thứ ba, cũng vì chuyện này mà lại bị chịu bất công!

“Tiếp theo chúng ta hãy công bố biệt danh thân phận thứ hai của “sát thủ mặt lạnh”, trên sân khấu, người dẫn chương trình nói, “Sau ‘nam thần cổ trang’, biệt danh tiếp theo của anh ta là...”

“Học bá!”

“Đỉnh!”

Ngay khi chỗ biệt danh sáng lên, lại có người nhấn nút cướp trả lời.

Người dẫn chương trình theo âm thanh nhìn lại, phát hiện lại là Cao Bác, bất đắc dĩ cười nói: “Lần này Tiểu Cao có suy đoán gì đây?”

Cao Bác thẳng thắn nói: “Tổng Úc!”

“‘Sát thủ mặt lạnh’ là Tổng Úc!”

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức trong đại sảnh phát sóng nổi lên một trận xôn xao không nhỏ.

Tuy Tổng Úc không thể xưng là thần tượng nổi tiếng, nhưng cũng có nhân khí khá cao.

Bộ phim truyền hình “Nhân y” do hắn ta đóng vai chính vẫn đang được phát sóng, có không ít khán giả là fan của hắn.

Nhưng mà, anh trai à...

Luôn cảm thấy... Người gã ta vừa nói không phù hợp với lão sư “Mặt lạnh Versailles”!

Nhưng Cao Bác lại chậm rãi nói, nói: “Tôi và Tống Úc là bạn học.”

“Người bình thường có thể không biết nhưng anh ấy là học bá truyền kỳ trong khoa của chúng tôi.”

“Lúc Tống Úc nhập học là thông qua nghệ thuật, đứng đầu lớp văn hóa, lúc còn ở trường đã giành được học bổng quốc gia hai lần.”

“Hơn nữa, năm thứ hai đại học cậu ấy đến Anh làm sinh viên trao đổi một năm, còn đóng vai chính trong bộ phim truyền hình Tiếng Anh “Hamlet”...”

Người dẫn chương trình không nhịn được chen vào nói: “Nhưng mà, vừa rồi thầy giáo ‘mặt lạnh’ lồng tiếng vai Harry Potter.”

Cao Bác: “... Tôi biết, tôi chỉ muốn nói là tiếng Anh của anh ấy rất tốt.”

Người dẫn chương trình có lòng tốt nhắc nhở cũng vô dụng, đành bất đắc dĩ cười cười, quay đầu nói với “sát thủ mặt lạnh”: “Lão sư ‘mặt lạnh’, cậu có điều gì muốn nói với Cao Bác không?”

Chương 935: Chủ Công, Tôn Quyền Đến Rồi! !

Trên màn hình lớn, bóng dáng của “sát thủ mặt lạnh” cầm micro, không nhanh không chậm mà nói: “Được khích lệ thế nhưng lại không thể lấy thắng vinh mà cậy kiêu.”

“Nhưng mà, làm sao anh biết người đó là tôi?”

“Không phải là đã nhìn thấy hay là nghe thấy cái gì chứ?”

Nghe giọng nói này, rõ ràng đây chính là giọng nói của Tống Úc.

Trong nháy mắt, tiếng kinh hô vang lên bốn phía, cho rằng Cao Bác đoán đúng.

Nhưng mà, bản thân Cao Bác nghe được những lời này, đột nhiên trong lòng lại nhận ra một tia không ổn.

Những cái mà gã nhìn thấy, nghe thấy?

“Sát thủ mặt lạnh” này, cực kỳ am hiểu việc bắt chước giọng nói của người khác...

Chả lẽ là, từ lúc hai người gặp nhau ở sân bay, hắn đã bắt chước Tống Úc...

“Ong ong!”

Đúng lúc này, đèn đỏ đã sáng lên trên màn hình lớn.

“Xin lỗi, anh đã đoán sai.”

Về mặt người dẫn chương trình tiệc nuôi nói: “Lão sư ‘Mặt lạnh’ không phải là Tống Úc.”

Cao Bác: “...”

Giờ phút này, về mặt của gã cứng ngắc, trong nội tâm có vô vàn con ngựa đang chạy qua.

Mẹ kiếp!

Thật là! !!

Đây là yêu nghiệt gì thế, vậy mà đã bắt đầu diễn từ ngoài sân?
!

Náo loạn nửa ngày, tôi còn chưa bắt đầu ghi hình chương trình đã bị dẫn xuống mương, toàn bộ quá trình đều bị xả cho công thoát nước? !!

.....

Trong phòng ghi âm, Hứa Trăn qua màn hình nhìn thấy về mặt hoài nghi nhân sinh của Cao Bác, vì gã ta mà im lặng quan sát ba giây.

Nhưng mà, khó có được cơ hội quảng cáo cho “Nhân y”, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Kết quả, Hứa Trăn ngắn gọn kể lại câu chuyện hai người tình cờ gặp nhau trên máy bay, hắn sợ thân phận bại lộ mà cố ý bắt chước giọng nói của Tống Úc, khiến cả trường quay cười to.

Mà cuối cùng Cao Bác cũng xác định được, gã đúng là bị đùa giỡn.

Nghe tiếng cười nhạo xung quanh, gã chỉ cảm thấy linh hồn mình đang được tẩy lễ, trực tiếp rửa sạch linh hồn.

Thẩm Đường đứng ở một bên bưng tỉnh nói: “Được nha, trách không được vòng đầu tiên anh đoán là thầy giáo Tạ Ngạn Quân!”

“Thì ra là căn cứ vào “Nhân y” để tìm hiểu nguồn gốc!”

“Căn cứ vào đáp án để biên soạn quá trình lý luận!”

Các khách mời khác cũng lần lượt giễu cợt Cao Bác trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo, Hợp Phì tặng mười vạn đầu người.

Trong phòng thu âm, Lý Minh Viễn bị ép thẳng cấp nhìn Cao Bác như mất đi linh hồn, không nhận được thở dài.

Aiz, thảm quá, người anh em, thật thảm...

Nhìn Cao Bác, không biết tại sao, đột nhiên Lý Minh Viễn lại cảm thấy dễ chịu.

Ít nhất, gã không tự cho mình là thông minh, cũng không đánh chó không thành mà bị cắn ngược lại.

Tôi chỉ là, tôi chỉ là có hơi xui xẻo, không khéo mà lập thành một đội cùng với đại thần mà thôi...

.....

Cuối cùng, thân phận của ba vị khách mời vòng này đều không bị ai đoán ra.

Tuy rằng thân phận Lý Minh Viễn rõ ràng, nhưng bởi vì thẳng cấp, không có cách nào khiến người ta phát biểu

Cuộc thi đã đến vòng cuối cùng của chương trình: Lắng nghe giọng nói.

Vòng này, trải qua một cuộc rút thăm, “sát thủ mặt lạnh” Hứa Trần bị xếp hạng phải xuất trận đầu tiên.

Khán giả cũng ngay lập tức lấy lại tinh thần.

Mặc dù bọn họ không thể đoán được danh tính của lão sư “Sát thủ mặt lạnh”, nhưng bọn họ lại có thể thưởng thức màn trình

diễn lồng tiếng mới.

Trong vòng này, hẳn sẽ lồng tiếng đoạn phim nào đây?

Vòng cuối cùng, chắc hẳn là sẽ không cố ý che dấu bản thân như vậy chứ?

Có thể nhìn trộm một chút thông tin về thân phận thật sự của hẳn không?

Trong ánh mắt chờ mong của khán giả, người dẫn chương trình trên sân khấu mở tấm thiệp đề cử trong tay.

“Đầu tiên, xin mời ‘sát thủ mặt lạnh’ trình diễn với chúng ta qua”, người dẫn chương trình vẫy tay chỉ vào màn hình lớn phía sau, nói, “Đoạn phim truyền hình ‘Tam Quốc’.

Dứt lời, ánh sáng trên màn hình lớn biến ảo, trong hình ảnh xuất hiện một gian phòng trà với tạo hình cổ xưa sang trọng.

Hai vị thanh niên ăn mặc hoa quý phân biệt khách chủ mà ngồi, đang ở trong phòng nói chuyện đêm cùng với ánh nến.

“A! !”

Giờ khắc này, trong đại sảnh phát sóng vang lên một trận hô nhẹ đầy hưng phấn.

Bởi vì, hai người trong phòng chính là Tôn Quyền và Chu Du trong phim.

Còn người diễn vai nhân vật Tôn Quyền là Cao Báp, lúc này đang nằm lắt lẻo trên ghế dự bị.

“Lão sư ‘mặt lạnh’ định lồng tiếng cho nhân vật nào? Lại là một người diễn hai vai sao?”

Một khán giả hào hứng nói: “Tôi cực kỳ thích Chu Du trong ‘Tam quốc’!”

“Đúng đúng, tôi cũng vậy, tuy rằng phân cảnh của Chu Du không nhiều lắm, nhưng chính là từ bộ phim này mà tôi bắt đầu thích Hứa Trăn!”

“Có phải lão sư ‘mặt lạnh’ muốn lồng tiếng Chu Du hay không? Chuyện này tôi đoán cũng có thể! Thực sự là có thể! !”

“Aiz, đừng nói như vậy, thật ra giọng gốc cũng không sao, Hứa Trăn xem như là diễn viên của người cùng thế hệ.”

“Hứa Trăn quả thật rất tuyệt, nhưng lúc anh ấy diễn “Tam Quốc” còn quá trẻ, hiện tại nhìn lại cho tôi cảm giác vẫn còn một chút ngây ngô.”

“Lão sư ‘Mặt lạnh’, đừng bảo với tôi là anh muốn lồng tiếng nhân vật Tôn Thập Vạn nha! Tuy rằng “Tôn Thập Vạn” trong nguyên tác ngồi ở đây, nhìn anh miêu sát hấn ta làm tôi rất sáng khoái, nhưng tôi lại không thích nhân vật Tôn Thập Vạn này!”

“.....”

Khán giả tại hiện trường bị đoạn clip này thấp lên đam mê, ngay lập tức bàn tán đến độ sôi nổi.

Mà lúc này, ở trên ghế dự bị, Cao Bác vừa mất hồn thì bị người bên cạnh đẩy mạnh một cái.

“Chủ công, chủ công, mau tỉnh lại!” Các thành viên trong đoàn dự bị ngồi bên cạnh hưng phấn kêu lên, “Mau xem đi! Tôn Quyền!”

Về mặt Cao Bác chết lặng ngẩng đầu lên, nhìn về phía màn hình lớn, sau đó như bị điện giật “Uych” một cái liền ngồi thẳng người.

Mẹ kiếp, Tôn Quyền của lão tử?

Gã ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía bóng dáng của “sát thủ mặt lạnh” ở góc dưới bên phải màn hình.

Hấn, hấn ta...

Được rồi, hay cho một tên trộm “mặt lạnh”!

Dám ở trước mặt quả nhân, đánh vào mặt quả nhân? ?

Chương 936: Thật Sự Là... Mô Phỏng âm Thanh

Trong lòng Cao Bác biết thực lực không bằng đối phương, lúc này nhìn thấy hắn muốn lồng tiếng cho mình, ngay lập tức cảm giác tức giận không kiềm nổi.

Mà đúng lúc này, Tôn Quyền trên màn hình mở miệng.

“Lưu Bị ở Kiến Giang, làm cho cả thành phố xôn xao!”

Tôn Quyền do Cao Bác thủ vai vung ống tay áo lên, vẻ mặt phiến muộn nói: “Bây giờ dân chúng cả thành đều biết Giang Đông muốn kết hôn với Lưu Bị, bà Thái nổi trận lôi đình rồi!”

Mà nghe được giọng nói này, vừa rồi Cao Bác còn đang nổi trận lôi đình bỗng nhiên ngắt ngẩn cả người.

Cái này... Không có lồng tiếng.

Câu nói vừa rồi chính là giọng nói ban đầu của bản thân gã.

Cũng không phải là do bản thân Cao Bác quen thuộc với giọng của mình như thế nào, tự tin có thể phân biệt được giọng nói của “sát thủ mặt lạnh” và gã khác nhau, mà là do, bản gốc và bản hiện trường phối ra có hiệu quả khác biệt rõ ràng.

Tiếng của bản gốc được ghi lại trong phòng thu, trong khi hiện trường lại mở một bản ghi âm nằm trong một khu vực khác.

Môi trường, thiết bị thu âm, card âm thanh, v.v. không giống nhau, có sự khác biệt rõ ràng về hiệu ứng âm thanh.

Vì thế mà lần này...

Lần này nhân vật mà “sát thủ mặt lạnh” định lồng tiếng, là Chu Du?

Chỉ thấy, Chu Du dưới ống kính này nhìn qua có hơi bệnh hoạn, sắc mặt tái nhợt, lười biếng vô lực. Hắn mặc một bộ trang phục có tay áo hẹp màu trắng, trên vai khoác một chiếc áo choàng màu đen mỏng, cả người dựa nghiêng vào ghế dựa, tư thế ngồi tương đối tùy ý, cũng không tuân thủ lễ tiết quân thần như vậy.

“Những thứ này tôi đều biết.”

Hắn cúi đầu, chơi đùa với chén trà trong tay, âm thanh bình tĩnh nói: “Chủ công định giải thích với bà Thái như thế nào?”

“——! !”

Hai câu vừa ra khỏi miệng, khán giả tại hiện trường lại nổ tung một lần nữa.

Đây chính là giọng nói của Hứa Trăn!

Đây hoàn toàn là thanh tuyến của Chu Du trong nguyên tác!

Quả nhiên là “Mặt lạnh” vừa ra tay là biết có lồng tiếng hay không, độ chính xác này, so với giọng nói ban đầu càng giống hơn!

Chỉ có Cao Bác, trong nháy mắt nghe được giọng nói này, bỗng nhiên run rẩy.

Thật sự là... mô phỏng âm thanh?

Tại sao, gã ta lại cảm thấy, có điều gì đó không đúng ở đây?

.....

Tại thời điểm này, trong phòng thu.

Mai Tương và Lý Minh Viễn đang kinh ngạc nhìn chăm chú vào bóng lưng Hứa Trăn.

Mà Hứa Trăn thì không bị ngoại giới quấy nhiễu, đưa tay đỡ tai nghe in-ear, vẻ mặt chuyên chú chưa từng có.

Hắn chọn lồng tiếng cho bản thân mình của bốn năm trước.

Bốn năm qua, rốt cuộc hắn đã học được cái gì, hiểu được cái gì, lột xác như thế nào, nghĩ thông suốt cái gì...

Hắn phải cho bản thân một lời giải thích thích đáng.

.....

“Tam quốc” được quay vào mùa đông bốn năm trước, khi Hứa Trăn vừa mới lên năm nhất đại học.

Không nghi ngờ gì nữa, bộ phim truyền hình này đối với Hứa Trăn mà nói là một tác phẩm quan trọng mang tính bước ngoặt trong sự nghiệp của hắn.

“Tam quốc” không chỉ mang lại cho hắn giải thưởng Ngọc Lan danh dự mà danh tiếng còn tăng vọt, hơn nữa còn mang lại sự công nhận rộng rãi cả trong lẫn ngoài nghề.

Sự công nhận này đã củng cố sự tự tin cho hắn, khiến hắn chân thành tin rằng bản thân mình là một diễn viên giỏi.

Mà sức tự tin này là cực kỳ mạnh mẽ.

Hứa Trăn rất may mắn khi mình có thể đến tham gia chương trình “Lắng nghe giọng nói”, có thể cho hắn có cơ hội nhìn lại quá khứ, xem xét lại chính bản thân mình trước kia một lần nữa.

Với kinh nghiệm phong phú và khả năng hiểu biết của riêng hắn đã được cải thiện, bây giờ nhìn lại các buổi biểu diễn trước đó, thực sự có thể cảm nhận được rất nhiều thứ.

Thành thật mà nói, hắn biết biểu hiện của mình trong bộ phim này cũng không tốt lắm, kỹ xảo diễn xuất chưa đủ trưởng thành, tạo hình nhân vật cũng có phần biến hoá theo vẻ bề ngoài.

Đúng như bình luận của rất nhiều cư dân mạng lúc bấy giờ, Chu Du trong phim về cơ bản là khuôn mặt lạnh lùng từ đầu đến cuối, một bộ dáng cuồng vọng mắt cao hơn đầu.

Tuy nhiên, lúc trước hắn không thể diễn được cảm giác đả đấp và tinh tế của nhân vật này, không có nghĩa là bây giờ cũng không diễn được.

Để chuẩn bị cho màn lồng tiếng lần này, Hứa Trăn lật xem lại bút ký nhỏ hắn đã viết năm đó, từ hai góc nhìn khách quan, một lần nữa hiểu được nhân vật Chu Du này.

Hắn sẽ cố gắng rót linh hồn vào nhân vật này.

.....

Đoạn cắt được hiển thị trên màn ảnh rộng xuất phát từ câu chuyện Đông Ngô giả vờ muốn kết hôn với Lưu Bị.

Lúc này Lưu Bị đã tới Giang Đông, dựa theo mưu kế của Gia Cát Lượng, mang chuyện kết thân náo loạn khắp nơi, cả thành đều biết, khiến mẹ đẻ của em gái Tôn là Ngô Quốc tức giận.

Tôn Quyền và Chu Du nói chuyện trong đêm, thương lượng việc này.

Tại thời điểm này, trong khu vực ghi âm.

Hứa Trăn cũng giống như Chu Du trong hình, dựa nghiêng trên sô pha, vẻ mặt tương đối thả lỏng.

Hắn bắt đầu ghi hình chương trình này, vì để làm một “sát thủ mặt lạnh” hết sức khinh người, mệt mỏi, bình thản tự nhiên, trên thực tế chính là vì để tìm cảm giác diễn vai Chu Du.

Trong phòng trà, Tôn Quyền nôn nóng bất an, vẻ mặt phiền muộn, mà Chu Du lại cúi đầu, không nhanh không chậm nói: “Việc này cần phải bẩm báo với bà Thái một cách thành thật.”

“Nói với bà ấy rằng việc chọn rể là giả mạo, giam giữ Lưu Bị, ép trả lại Kinh Châu là có thật, tuyệt đối không thể kết hôn với người này.”

Giọng nói của hắn rất nặng, trong trẻo lạnh lùng, tuy rằng không đủ khí lượng, nhưng không hiểu sao lại có loại cảm giác tín phục cao thâm khó lường.

Chương 937: Đoán Không Ra

“Nếu bà Thái có trách tội, thì mọi chuyện có thể đổ hết lên người tôi.” Chu Du thản nhiên nói, “Nói về chuyện ‘kết hôn’ là do một tay Công Cẩn mưu tính, ngài không hề biết chút nào.”

“Nếu bà Thái muốn mắng người thì ngài đi theo bà ta mắng tôi là được.”

Đối diện hắn, Tôn Quyền nghe được những lời này, ngay lập tức sắc mặt có hơi khó xử, nói: “Không phải là tôi muốn trách cứ...”

“Tôi phải cho bà Thái một lời giải thích.”

“Cậu nói kết hôn là giả. Vậy, nhờ đâu nếu không trở về Kinh Châu, việc này nên kết thúc như thế nào?”

“Muốn trở về?” Chu Du ngẩng đầu lên, trong giọng nói mang theo vài phần trêu tức như đang đùa, nói, “Vậy ngài muốn như nào mới có thể đòi lại được.”

“Cho tới bây giờ tôi chưa từng trông cậy vào việc có thể dùng Lưu Bị đổi lại Kinh Châu.”

Trong lúc nói chuyện, Chu Du lại cúi đầu xuống một lần nữa, cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Từ lúc Lưu Bị xuất phát, tôi đã bí mật ra lệnh cho sáu vạn đại quân xuất phát về Kinh Châu, lúc này có lẽ là đại quân đã đến Ba Lãng.”

Trong nháy mắt này, một âm thanh đột ngột bỗng nhiên vang lên trong bối cảnh.

Tôn Quyền ngồi đối diện hần đột nhiên đứng dậy, ngạc nhiên kêu lên: “Cậu muốn động binh với Kinh Châu?”

“Cậu... Cậu không sợ khơi dậy cuộc chiến giữa hai nhà Tôn Lưu sao? !”

Đối mặt với lời chất vấn của Tôn Quyền, Chu Du đưa tay xuống, thông dong đứng lên, bỗng nhiên cao giọng, kêu lên: “Thứ tôi muốn chính là đại chiến với bọn họ!”

Hần vung ống tay áo lên, lại thu tay về, không chút kiêng dè nhìn thẳng Tôn Quyền, tức giận nói: “Bây giờ Lưu Bị đã đến Kiến Khang, Kinh Châu đã như rắn mất đầu, đây chính là cơ hội tốt để khai chiến.”

“Tôi đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, Lữ Mông, Cam Ninh, Tưởng Khâm ở Ba Lãng đã sẵn sàng ra trận hơn ba tháng, hiện giờ ý chí chiến đấu của các tướng sĩ cao ngất, hận không thể ngay lập tức sống chết một trận với đại quân Lưu Bị!

Trong lúc nói chuyện, trong giọng nói của hần tràn đầy tự tin, cao giọng nói: “Trận chiến này... phải thắng!”

Tuy nhiên khi Tôn Quyền nghe được những lời này của hần, không đồng ý, trong mắt lộ ra vẻ vừa kinh ngạc, vừa kiêng kỵ.

Hần đè nén cảm xúc trong lồng ngực, nói: “Lần này, cái danh là chọn rể nhưng thật ra là muốn khai chiến, lấy em gái của mình làm mồi nhử lừa quân địch vào tròng...”

“Làm ra chuyện như vậy, quần thần Giang Đông sẽ nghĩ như thế nào? Người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào? “

“A, quần thần Giang Đông...” Chu Du cười nhạo nói, “Chỉ cần đoạt được Kinh Châu, quần thần Giang Đông cũng sẽ chỉ còn lại sự vui mừng khôn xiết, ai dám nói một chữ ‘không’?”

“Về phần người trong thiên hạ...”

Chu Du hơi rũ con người xuống, giọng có hơi trầm thấp mà nói: “Nếu như chủ công lo lắng người trong thiên hạ chỉ trích, sau khi lấy được Kinh Châu, có thể đổ hết toàn bộ tội trách lên đầu tôi, dùng đầu hạng thượng nhân của tôi chặn miệng chúng.”

Nói xong, trong giọng nói của hắn lại mang theo vài phần ý cười, nói: “Nếu cái mạng thối rửa này của Chu Du tôi có thể đổi được ba mươi năm thái bình của Giang Đông, vậy thì tôi cũng sẽ mỉm cười sang thế giới bên kia.”

Sau khi hắn nói những lời này, phòng trà là một mảnh im lặng.

Một lúc lâu Chu Du thấy Tôn Quyền không nói gì, chắp tay nói: “Nếu chủ công không có dị nghị gì thì tôi nay liền lên đường đi Ba Lăng, thống soái đại quân tây chinh!”

Dứt lời xoay người muốn rời đi.

“Đứng lại!”

Mãi đến lúc này, Tôn Quyền mới lên tiếng, nói: “Trận chiến này, tôi không đồng ý.”

Chu Du dừng bước rời đi, quay đầu lại hỏi: “Vì sao?”

Vẻ mặt Tôn Quyền phức tạp nhìn hắn, nói: “Mặc dù trận chiến này có thể giành được thành trì, tất nhiên cũng là thắng trong bi thương nhưng nếu như lúc này Tào Tháo thừa cơ mà vào, thì cậu nên ứng phó như thế nào?”

“Liên minh Tôn Lưu không thể bị mất đi, lúc này quyết không thể khai chiến với Lưu Bị...”

Nhưng lời này vừa nói ra, Chu Du đã phản bác lại ngay lập tức: “Lúc này còn muốn cái gì gọi là liên minh Tôn Lưu nữa?”

Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần giận dữ, vội vàng nói: “Trận chiến Xích Bích, quân Tào mới bại, nguyên khí đại thương, trong thời gian ngắn căn bản không rảnh chú ý phía nam.”

Trước mắt chính là cơ hội trời ban để giành lại thế cục vững chắc cho Kinh Tương!

Hắn càng nói càng nhanh, đến mức hơi thở rõ ràng không ổn định, nói: “Cơ nghiệp Giang Đông vững chắc, trăm năm say này hưng thịnh hay suy yếu, toàn bộ đều dựa vào hành động lần này...”

“Chiến tranh Giang Đông và đại nghiệp không phải do anh quyết định!” Nhưng những lời này của hắn còn chưa dứt, đã bị Tôn Quyền lớn tiếng cắt đứt.

Trong mắt Tôn Quyền tràn đầy tức giận, kêu lên: “Trước tôi vẫn luôn coi cậu là tay chân của tôi, bây giờ lại phải để tôi lâm vào cảnh ‘nội sự không thể quyết định phải hỏi Trương Chiêu, ngoại sự không thể quyết hỏi Chu Du’.”

Hiện giờ cậu làm binh lung tung như vậy, còn thứ gì gọi là dũng khí vô mưu sao?

“Tôi thấy cậu bị sự thất bại thảm hại của Nam quận làm cho choáng váng, nóng lòng muốn rửa nhục!”

Chu Du nghe được những lời này, vẻ mặt rõ ràng ngẩn ra.

Hắn lặng lẽ lùi về phía sau nửa bước, sự hăng hái trong mắt vừa rồi mất đi, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

“Ha. Ha, ha...”

Chu Du trong hình đã lâu không nói gì, trong loa chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập mà run rẩy của hắn.

Một lúc lâu sau, hắn cúi đầu xuống, quỳ gối trước người Tôn Quyền, cung kính chấp tay nói: “Là thần đi quá giới hạn.”

Giọng nói Chu Du khàn khàn, bình tĩnh đến mức không mang theo chút tình cảm nào, nói: “Thần, xin lỗi thừa chủ công.”

Nói xong, hắn lấy ra một bình phù từ trong ngực, đoan đoan chính chính đặt ở trên bàn trước người, nhẹ giọng nói: “Bình phù, xin trả lại cho chủ công.”

Dứt lời, hắn không đợi Tôn Quyền đáp lại, trực tiếp đứng dậy, tiêu sái xoay người đi ra khỏi phòng trà.

Chương 938: Thật thật giả giả

Đoạn lòng tiếng kết thúc, bầu không khí bên trong và bên ngoài phòng thu hoàn toàn tương phản nhau.

Bên ngoài phòng thu, trong đại sảnh ghi hình, khán giả toàn trường huyên náo bốn phía, hưng phấn vỗ tay khen nức nở đoạn lòng tiếng vừa rồi của “sát thủ mặt lạnh”.

Nhưng ở bên trong phòng thu, Mai Tương và Lý Minh Viễn lại ngơ ngác nhìn bóng lưng Hứa Trăn, hồi lâu không nói nên lời.

Bởi vì, Hứa Trăn không chỉ đang lòng tiếng.

Theo tiết tấu kịch bản, hắn bình tĩnh phân tích thế cục, hăng hái bày mưu nghĩ kế, cho đến vung tay áo lên, lớn tiếng nói tắt thẳng, trong mắt dường như có ánh sáng lấp lóe.

Đến cuối cùng, lúc Chu Du quỳ lạy Tôn Quyền, hoàn trả lại binh phù Đông Ngô, trong phòng thu âm Hứa Trăn đã thật sự quỳ xuống.

Bởi vì khoảng cách rất gần, Mai Tương có thể nhìn thấy rõ ràng bóng lưng Hứa Trăn đang run rẩy nhẹ nhẹ.

—— hắn đang thật sự nhập vào tâm cảnh Chu Du.

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn cũng không có dùng giọng nói để phát ra loại cảm xúc này, mà ngược lại, hắn đang cực kỳ gắng sức kiềm chế chính mình.

Thời điểm nói ra câu “Là thần đi quá giới hạn”, giọng nói hắn nghe vào bình tĩnh mà kính cẩn.

Nhưng mọi người vẫn như cũ có thể thông qua giọng nói khàn khàn, cùng với hơi thở hơi run run của hắn, cảm nhận được rõ ràng lúc này hắn đang phấn nộ, thất vọng và không cam tâm.

Biểu diễn tốt, vô cùng cảm xúc, chỉ lộ ra một nửa.

Còn nửa phần chìm bên dưới, để người xem tự tưởng tượng ngọn núi băng hoàn chỉnh.

Đoạn biểu diễn này vô cùng nhập tâm, chân thành tha thiết động lòng người, cô và Lý Minh Viễn có thể thấy được, tổ đạo diễn hậu trường có thể thấy được, nhưng những người khác lại không xem được.

Chỉ có chờ đến khi tiết mục kỳ này được phát sóng, khi đó khán giả mới được xem.

Lúc này, Mai Tương nhin không được cười khở lắc đầu.

Khinh thường rồi...

Hai vòng thi trước vẫn còn cho là Hứa Trăn chỉ biết bắt chước giọng nói, về phương diện biểu diễn giọng nói có chênh lệch nhất định với bản thân mình.

Không nghĩ đến, bởi vì chính bản thân cô không am hiểu bắt chước mà không để ý đến một sự thật cơ bản:

Bắt chước giọng nói sẽ hạn chế diễn viên phát huy.

Phần lồng tiếng của Hứa Trăn ở hai vòng trước đều là nhân vật có âm giọng rất khác biệt với bản thân hấn, dưới loại tình huống này còn có thể hợp với tiêu chuẩn chuyên nghiệp, này bản thân phải là dạng thực lực gì?

Hiện giờ Mai Tương tận mắt chứng kiến.

Tối thiểu trong lĩnh vực biểu diễn giọng nói này, cô dám nói, Hứa Trăn là đại sư chân chính, diễn viên bình thường còn lâu mới so sánh được.

Bất luận là không chế âm giọng, hay nắm chắc cảm xúc, đều không phải trình độ của bản thân cô có khả năng bình phán.

...

Cùng lúc đó, trong đại sảnh quay hình.

Nhóm khán giả đang điên cuồng than thở năng lực bắt chước của lão sư “Mặt lạnh”, cho rằng đoạn lồng tiếng này là phiên bản thăng cấp của bản gốc.

Mà ở trên ghế dự bị, cảm nhận của các khách mời lại có hơi khác với nhóm khán giả dưới khán đài.

“Tốt, đoạn biểu diễn thứ nhất đến đây là kết thúc,” người dẫn chương trình đứng ở trên sân khấu, nhìn về phía khách mời dự bị hỏi, “Các vị có lời gì muốn nói với lão sư “Mặt lạnh” không?”

Mấy người liếc nhìn nhau, một người trong đó cầm micro lên nói: “À, tôi vừa mới nghe khán giả sau lưng tôi đang bàn luận,

nói lão sư “mặt lạnh” bắt chước giọng nói thật lợi hại, bắt chước giọng ai ra giọng đó.”

“Nhưng mà tôi muốn nói...”

Vị khách mời bình đoán này do dự tìm từ nói: “Đoạn biểu diễn vừa rồi, mặc dù cũng là bắt chước giọng nói, nhưng so với hai vòng trước thì hoàn toàn không giống nhau.”

“Thăng cho đến vòng này, thầy giáo mặt lạnh cuối cùng mới bày ra thực lực chân chính của mình.”

“Tôi cho rằng, âm giọng của bản thân thầy giáo mặt lạnh và Hứa Trăn hần là tương đối tiếp cận, tương đối trầm thấp, có từ tính, mà không phải là loại giọng nói trong trẻo đặc biệt như Từ Hạo Vũ.”

Sau khi người này nói xong, một bên Thẩm Đường tiếp lấy micro, nghiêm chỉnh nói: “Tôi muốn nói, trong đoạn lồng tiếng vừa rồi, giọng của thầy giáo mặt lạnh khỏe hơn giọng của Hứa Trăn rất nhiều.”

“Ha ha ha...”

Hần vừa nói ra lời này, xung quanh lập tức vang lên một trận cười.

Thẩm Đường và Hứa Trăn là nghệ sĩ cùng tuyến, chuyện hai người là bạn cùng lớp rất nhiều người đều biết, loại hành vi lấy người quen ra trêu đùa này là chuyện mọi người thích nghe ngóng nhất.

Thẩm Đường quay đầu nhìn nhóm khán giả đang cười phía sau, ngẩng cằm, đưa năm ngón tay lên, nghiêm chỉnh nói: “Đừng cười, tôi đây là đang đánh giá theo góc độ chuyên môn!”

Hần hăng giọng một cái, nói: “Lão sư mặt lạnh mấy lần chuyển hóa cảm xúc đều rất đúng chỗ, đặc biệt là xử lý hơi thở cực kỳ tinh tế.”

“Nếu có người muốn học làm thế nào dùng hơi thở biểu đạt cảm xúc, đoạn biểu diễn vừa rồi tuyệt đối là tài liệu học tập vô cùng tốt.”

“Bây giờ tôi đang chờ mong tiết mục nhanh được phát sóng, tôi muốn quay tốt đoạn này.”

Nói xong, Thẩm Đường nhin không được nở nụ cười, nói:
“Tôi kể cho quý vị nghe một chuyện vui, năm đó thời điểm
“Tam Quốc” cực kỳ hot, có một lần Hứa Trăn trở về lớp, phát
hiện thầy giáo cắt một đoạn biểu diễn ngắn của cậu ấy làm tài
liệu dạy học.”

“Ngay từ đầu chúng tôi còn tưởng rằng thầy giáo muốn khen
cậu ấy, kết quả là nguyên một tiết học, thầy giáo đều đang trêu
chọc biểu diễn của cậu ấy.”

“Khi đó cũng giống như lúc này, người siêu nhiều, ngồi trong
phòng học cũng xếp theo hình bậc thang để giảng bài, mọi
người hiểu được sao?”

Nghe câu chuyện này, khán giả ở hiện trường lập tức bị hấn
chọc cười.

Chương 939: Hoài Nghi

Thẩm Đường vốn dĩ muốn đổi chủ đề một chút, khuyến khích
Cao Bác và bản thân mình cùng nhau tung hứng, giúp Hứa
Trăn gia tăng độ hot, kết quả vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy
Cao Bác lúc này cũng ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn “sát thủ mặt
lạnh” thông qua màn hình lớn, hốc mắt lại hơi đỏ lên.

Thẩm Đường cảm nhận được bầu không khí không đúng, theo
bản năng ngừng nói.

Làm sao vậy, là bởi vì tác phẩm của mình vừa mới bị người
khác diễn thay nên tâm tình như thế sao?

Mà lúc này, Cao Bác với vẻ mặt phức tạp cầm micro lên, mở
to miệng, thấp giọng nói: “Du lấy phạm mới, hà môn khác
biệt ngộ, ủy nhiệm tâm phúc, thống ngự binh mã...” (Du tài
hèn sức mọn, chỉ nhớ ơn tri ngộ mà ủy thác việc tâm can,
thống lĩnh binh mã...)

Nghe gã bỗng nhiên nói ra một tràng từ ngữ cổ trang, nhóm
khán giả không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Nhưng lúc này, đã thấy trên màn hình lớn, “sát thủ mặt lạnh”
cũng giơ micro lên, tiếp tục dùng giọng Hứa Trăn nhưng
không mang theo một chút cảm xúc nào: “Nại tử sinh bất trắc,
tu đoán hữu mệnh; ngu chí vị triển, vi khu dĩ thế, di hận hà

cực.” (Ngặt vì sống chết bất ngờ, số trời dài vắn đã định, chí khí tầm thường chưa thi thố được, thể xác đã sớm tan vong, mãi hận vô cùng).

—— bọn họ đối đáp, là nội dung trong thư tuyệt mệnh Chu Du viết cho Tôn Quyền.

Nhưng mà dưới tình huống không có phụ đề, trong lúc nhất thời mọi người rất khó nghe hiểu được loại trứ văn này.

Nhóm khán giả chỉ nghe được “sát thủ mặt lạnh” lại đang bắt chước giọng của Hứa Trăn, cảm thấy hết sức buồn cười.

Nhưng Cao Bác vẫn như cũ không cười.

Gã chỉ như đã xác định được, gật đầu một cái, lẩm bẩm: “Ừm, tôi đã biết anh là ai.”

“Ha ha ha ha ha...” Nghe gã nói câu này lần thứ ba trong tiết mục hôm nay, nhóm khán giả nhin không được cười vang liên tục.

Gã lại biết!

Gã lợi hại thật nha, ai gã cũng nhận ra được!

Mà Cao Bác nghe thấy tiếng cười toàn trường, thì cúi thấp đầu, hùa theo người xung quanh cùng nhau ngây ngô cười lên.

Chính mình liên tục lặn xe hai lần, lần thứ ba đã không ai tin tưởng; mà lão sư “mặt lạnh” liên tiếp bắt chước chín giọng nói khác nhau, cho dù là nói chuyện bình thường cũng không ai cảm thấy đây là giọng thật của hắn.

Haiz, giả làm thật lúc thật cũng giả!

Cao Bác hơi xúc động nhìn về phía màn hình lớn.

Hứa Trăn cậu giỏi lắm, thật sự không hổ là đến tuyên truyền cho phim tình báo chiến tranh!

Chỉ chốc lát sau, màn đối thoại kết thúc, Lý Minh Viễn xếp ở vị trí thứ hai lên đài.

Nhóm khách mời dự bị làm sao quan tâm đến gã, một đám giả bộ như đang nghe, bên trong thì âm thầm châu đầu ghé vào tai người bên cạnh, nhỏ giọng thảo luận thân phận “sát thủ mặt lạnh”.

Một nữ khách mời ngồi bên cạnh Cao Bác thấp giọng nói:
“Vừa rồi cậu nói đã biết lão sư Mặt lạnh là ai, rốt cuộc là ai vậy?”

Cao Bác nhún vai, nói: “Không đoán, sau này tôi lại tìm cậu ta tính sổ.”

Nữ khách mời nói: “Nói một chút xem.”

Cao Bác do dự một chút, nói: “Trong đoạn “Tam Quốc” vừa rồi, cậu ta dùng giọng thật.”

Nghe nói như thế, nữ khách mời hơi sửng sốt, mấy người xung quanh cũng không nhịn được hai mặt nhìn nhau.

Hứa Trăn?

Hắn cảm thấy “sát thủ mặt lạnh” là Hứa Trăn?

Chỉ chốc lát sau, hàng sau có người từ từ châm chọc: “Hừm, đáp án sai đầu tiên nên loại trừ.”

“Ha ha ha ha...”

Trên ghế dự bị lập tức vang lên một trận cười nhẹ.

Vị nữ khách mời vừa rồi đặt câu hỏi mới bừng tỉnh đại ngộ, vụng trộm đập Cao Bác một cái, cả giận nói: “Tiểu Cao cậu giỏi lắm, cậu muốn thấy tôi bị cười nhạo đúng không?”

“Vừa rồi anh ấy bắt chước Từ Hạo Vũ thì bảo tôi đoán Từ Hạo Vũ, bắt chước Hứa Trăn tôi lại đoán Hứa Trăn, cậu muốn đưa tôi lên hot search thiếu năng à?”

Cao Bác nhìn không được trợn trắng mắt, nói: “Tôi hỏi chị, chị thà rằng tin tưởng cậu ta là Từ Hạo Vũ, cũng không tin cậu ấy là Hứa Trăn sao?”

“Bộp!”

Nữ khách mời lấy một chân đập vào anh ta, nhỏ giọng hừ hừ nói: “Giỏi lắm cái đồ Tôn Thập Vạn cậu, lại nói! Cho cậu nói!”

“Ha ha ha...” Một màn cãi nhau, trêu đến người xung quanh cười đến đầu vai run run, cực kỳ vất vả mới nhịn cười được.

Mà lúc này, Thẩm Đường nghe Cao Bác suy đoán, lại có chút do dự.

Cậu kỳ thật biết Hứa Trăn đúng là am hiểu bắt chước, nhưng mà bình thường lúc Hứa Trăn tập luyện lời kịch, xưa nay chỉ bắt chước giọng điệu, không bắt chước giọng nói.

Thằng nhãi này thế mà còn có loại kỹ năng này sao?

Nghĩ như vậy, Thẩm Đường dứt khoát lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Hứa Trăn, đánh chữ nói: “Tớ đây, đang làm gì đó?”

Một lát sau, đối diện trả lời: “Xuyên rừng biển, vượt núi tuyết.”

Thẩm Đường lưu ý hình chiếu “sát thủ mặt lạnh” trên màn hình lớn, phát hiện đối phương cũng không có bất luận hành động lạ nào, thế là lại lần nữa gửi tin nhắn: “Ăn tết cũng không được tha, vất vả như vậy sao? Gửi định vị đi, hai ngày nữa rảnh rồi tớ đến an ủi cậu.”

Vài giây đồng hồ sau, đối diện nói: “Trước khi tới nhớ mua bảo hiểm mùa đông, chỗ chúng tớ bên này buổi tối âm hơn hai mươi độ.”

“...”

Liên tục mấy tin nhắn cũng không thấy “sát thủ mặt lạnh” cầm điện thoại, hoặc là có động tác đánh chữ.

Thẩm Đường do dự một chút, rồi tạm thời bỏ qua cái hoài nghi này.

Như vậy, hẳn là không phải.

Kỳ thật giọng nói trong đoạn “Tam Quốc” vừa rồi cũng không phải là rất giống, hơn nữa thằng nhãi Hứa Trăn này mới không có tiêu chuẩn lòng tiếng cao như thế.

Thành tích môn lời kịch của hắn cũng không cao hơn mình!

Chương 940: Miệng Nhanh Hơn Não

Cùng lúc đó, ở bên trên khán đài.

Chu Hiểu Mạn đang cầm điện thoại của Hứa Trăn, cúi đầu, lén lén lút lút trả lời tin nhắn của Thẩm Đường.

Hàn huyền vài câu, không thấy có điều gì bất thường, cô nhìn không được đặc ý nhếch khóe miệng.

Hắc, mình đúng là một đặc công!

Chỉ là một chút chuyện nhỏ, chút lòng thành, chút lòng thành.

...

Một lát sau, vòng lòng tiếng cuối cùng của Lý Minh Viễn và Mai Tương cũng đã hoàn thành.

Bởi vì là vòng cuối cùng, hai người đều lấy công phu áp đáy hòm ra, cống hiến hai màn biểu diễn đặc sắc, khiến khán giả liên tục lớn tiếng khen hay.

Giờ phút này, đợt quay hình “Lắng nghe giọng nói” kỳ này đã tiến hành đến hồi cuối.

Mặc dù thời gian rất dài, nhưng ba lượt biểu diễn cao trào thay nhau nổi lên, xuất hiện đặc sắc, khán giả bên dưới không chỉ không cảm thấy buồn tẻ, ngược lại còn có chút vẫn chưa thỏa mãn, lưu luyến không rời.

Đặc biệt là “sát thủ mặt lạnh”, tiêu chuẩn bắt chước đỉnh cấp, lực thực lòng tiếng đỉnh cấp, không những làm người xem khâm phục mà lại không thể nào suy đoán ra thân phận, trong lòng như có một con mèo đang dùng móng vuốt cào cào, gấp đến độ đứng ngồi không yên.

“Toàn bộ ba lượt biểu diễn lòng tiếng tối nay đến đây cũng đã kết thúc”, lúc này, người dẫn chương trình lại một lần nữa xuất hiện trên sân khấu, cười nhìn xuống khán giả nói, “Vòng bỏ phiếu cuối cùng, xin mời cầm máy biểu quyết lên, vì giọng nói mà các bạn yêu thích mà cống hiến một phiếu quý giá.”

Nghe nói như thế, bên trong phòng thu âm, Hứa Trăn xếp hạng chót hai lần liên tục đang bất đắc dĩ bung mặt, khán giả thông qua màn hình chiếu nhìn thấy động tác của hắn, nhìn không được dậm chân cười lớn.

Nhưng mà thật đáng tiếc, “hạng chót huyền thoại” của hắn không thể xuyên qua toàn trường.

Vòng bỏ phiếu thứ ba, khán giả rút cuộc tỏ thái độ đoan chính, nghiêm túc vì hắn mà bỏ một phiếu quý giá.

Thầy giáo “mặt lạnh” làm kinh diễm toàn trường, cuối cùng bằng thực lực giành được chiến thắng, cho nên sau khi kết quả được công bố, bên trong đại sảnh ghi hình vang lên âm thanh ủng hộ từ đáy lòng, chúc mừng hân nâng cao danh tiếng lên một bậc.

Mai Tương và Lý Minh Viễn chưa thể chiến thắng thì lần lượt được tiết lộ thêm một biệt danh của mỗi người, qua một phiên thảo luận, cả hai người đều bị đoán ra thân phận thật sự.

Một lát sau, hai người thông qua thang máy xuống sân khấu, từ phòng thu âm đi xuống đại sảnh quay hình ở tầng dưới.

Toàn trường, tiếng vỗ tay như sấm động.

“Tôi cảm thấy hôm nay mình tới đây chỉ là đi ngang qua mà thôi,” Lý Minh Viễn hoàn toàn bất đắc dĩ đứng trên sân khấu, cười khỏ nói, “Kế hoạch lúc đầu của tôi đặc biệt tốt, vòng thứ nhất bắt chước giọng người khác, vòng thứ hai thì một người đóng hai vai.”

“Sau đó...”

Nói đến đây, gã quay đầu nhìn lên hình chiếu người còn lại cuối cùng trên màn hình lớn, nói: “Tôi cảm giác lão sư mặt lạnh hôm nay tới để khắc chế tôi.”

“Ha ha ha ha...”

Nghe thấy gã bộc bạch ủy khuất một phen, khán giả bật cười thông cảm.

Mai Tương thì không tử tế nháy mắt mấy cái, nói với phía dưới đài: “Mọi người biết không, vòng thứ hai thời điểm Minh Viễn đi vệ sinh, lúc trở về là đúng vào lúc sát thủ mặt lạnh đang lồng tiếng.”

“Tôi nhìn cậu ấy khoa tay hình số sáu, ý muốn nói này đã là nhân vật thứ sáu.”

“Sau đó mọi người biết cậu ấy nói gì không?”

Mai Tương khoa tay tạo thành hình số sáu, nói: “Minh Viễn nói với tôi, lão thiết sáu sáu sáu.”

“Ha ha ha ha ha ha... !!”

Cô ấy đâm một đao này kém chút nữa khiến khán giả phía dưới cười phát điên.

Sau tiết mục đâm đao hài hòa hữu ái, rốt cuộc người dẫn chương trình cũng chốt hạ chủ đề, một lần nữa tuyên bố nhiệm vụ.

“Sát thủ mặt lạnh” khiến bao người hiếu kỳ, rốt cuộc dưới sự chú mục của mọi người cũng sắp bị lộ diện mạo chân chính của mình.

Theo bối cảnh âm nhạc vang lên, mắt thấy trên màn hình chiếu sát thủ mặt lạnh sắp bước vào thang máy đi xuống, người dẫn chương trình thần bí cười một tiếng, nói với các khách mời dự bị: “Chỉ còn nửa phút nữa thôi, lại cho mọi người một cơ hội cuối cùng.”

“Đoán đúng không có khen thưởng, nhưng mà mọi người có thể thử một lần.”

Nói xong, ông nhấc cánh tay chỉ về chỗ lối vào thang máy, nói: “Sắp xuất hiện trên sân khấu, là một vị Ngọc Lan ảnh đế.”

“Cậu ấy còn gắn liền với một biệt danh nữa, là thợ sửa xe gắn máy chuyên nghiệp.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Hơn nữa, cậu ấy xác thực đã từng biểu diễn qua “Tam Quốc”.”

Lúc ông nói ra câu này, toàn trường lập tức xôn xao.

Một khắc này, cùng với bối cảnh âm nhạc sôi động, nhìn thang máy chậm rãi hạ xuống, vô số khán giả trực tiếp nhảy dựng lên tại chỗ, thậm chí có người nhin không được ghen ngào gào lên.

Trên ghế dự bị, người ngã ngựa đỏ.

Trừ Cao Bác, năm người còn lại ai nấy giật mình nhảy lên, tranh nhau đoạt lấy micro.

Cuối cùng là một khách mời lớn tuổi đứng cách micro gần nhất thành công lấy được.

“Tôi biết! Tôi biết!”

“Tôi biết bộ phim về sửa xe gắn máy!”

Vị khách mời lớn tuổi cầm micro kích động la lớn: “Là Trần Chính Hào!”

Lời ông còn chưa dứt, thang máy đã đi xuống tới sân khấu.

Hứa Trăn quay đầu, vừa định mỉm cười chào mọi người thì lập tức nghe được tiếng hô này.

Vị khách lớn tuổi trong đoàn dự bị và Hứa Trăn vừa mới đi lên sân khấu hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Vị khách lớn tuổi: “...”

Hic! Miệng còn nhanh hơn não! !

Chương 941: Chuyên hồ bạn học cũ

Người dẫn chương trình đưa ra cơ hội đoán vào thời khắc cuối cùng, kỳ thật là muốn vì bầu không khí hiện trường bồi thêm một mối lửa.

Ngay một phút trước khi “sát thủ mặt lạnh” biểu diễn, đưa ra đủ nhiều gợi ý làm cho tên của hắn vô cùng sống động;

Sau đó, nương theo đoàn dự bị hô to tên hắn, cùng lúc đó “sát thủ mặt lạnh” quay người biểu diễn, trong chớp mắt cả trường quay bùng nổ.

... như vậy, kế hoạch vô cùng hoàn mỹ.

Kết quả lại là nằm mơ sớm quá.

Mọi người nhảy lên gọi tên “Trần Chính Hào”, ngay tại lúc đó, Hứa Trăn quay đầu.

Vừa rồi còn như núi kê biển gào, vậy mà trong nháy mắt đi chệch hướng, biến thành một tràng cười lật tung nóc phòng.

Mấy khách mời dự bị còn lại không cướp được micro thì một mặt sụp đổ, ngã trái ngã phải.

“Ha ha ha ha ha ha tôi không xong, tôi muốn chết! !!”

“Mọi người thật là, mọi người thật là ha ha ha ha ha ha!”

“Thầy Lý hôm nay biểu hiện tốt nhất toàn trường!”

“Không lên tiếng thì thôi, một tiếng hét lên làm kinh người!”

“Hô một tiếng Trần Chính Hào, tiền vé hôm nay thật đáng giá ha ha ha ha ha!”

“...”

Nghe tiếng toàn trường cười lớn, vị khách mời lớn tuổi vừa rồi kêu lên “Trần Chính Hào” trong nháy mắt ghen đỏ mặt.

Một lát sau, chờ tràng cười hơi lắng lại, Hứa Trăn đi đến chính giữa sân khấu, giơ micro lên, dùng khẩu âm tiếng phổ thông Huy Châu nói: “Tôi không biết sửa xe máy, tôi chỉ có thể lái motor.”

“Sửa xe máy là nghề của Tiểu Hứa.”

“Ha ha ha ha...” Nghe được câu mở đầu này, không riêng gì khán giả lại lần nữa cười lên, ngay cả người dẫn chương trình vừa định phỏng vấn hắn cũng nhin không được cười ra tiếng.

Câu thoại mà Hứa Trăn vừa bắt chước là của nhân vật Lô Trạch Khoan do Trần Chính Hào đóng trong phim “Thất Cô”.

Bộ phim điện ảnh này khá nổi tiếng, mặc dù không phải người người đều xem qua, nhưng đại khái là mọi người nhiều ít đều biết một ít.

Lại thêm, bản thân tiếng địa phương cũng mang theo vài phần khôi hài, lập tức đâm trúng huyết cười của không ít người.

Hứa Trăn nói xong câu đó, cũng hòa theo khán giả mà cười lên.

Hắn quay đầu nhìn về phía khách mời lớn tuổi trên đoàn dự bị, cung kính nói: “Vô cùng vinh hạnh khi thầy Lý biết được anh Hào và tôi là diễn viên chính trong bộ điện ảnh “Thất Cô”.”

“Về sau nếu thầy có cần sửa xe gắn máy, cứ việc giao cho tôi!”

Vị khách mời lớn tuổi vì đoán sai tên mà đỏ mặt, nghe nói như thế, ngại ngùng cười một tiếng, ngượng ngùng vẫy vẫy tay với Hứa Trăn, lại một lần nữa ngồi vào chỗ của mình.

Hai ba câu nói, sự kiện xấu mặt vừa rồi cuối cùng cũng êm dịu đi qua.

Người dẫn chương trình đưa tay về phía khán đài bên dưới, nói với Hứa Trăn: “Nào, Tiểu Hứa, cùng mọi người chào hỏi.”

Hứa Trăn giờ micro lên, nhìn xuống khán giả đang chen vai sát cánh bên dưới khán đài, cắn nhẹ môi dưới, cười cúi thấp đầu xuống.

“A...”

Một lát sau, hắt hơi hơi hắt cầm lên, trên mặt đột nhiên đổi lại một bộ mặt trêu chọc, bắt cần đòi, giọng điệu lười biếng nói: “Ồ, đều đã hàn huyên suốt một đêm, lúc này còn cần chào hỏi lại sao?”

Vài câu nói này, dùng nghiêm nhiên chính là giọng của “sát thủ mặt lạnh”.

“A a a a ——! !!”

“A a a a muốn chết muốn chết! !”

“Lão sư mặt lạnh a a a a ——! !!”

“...”

Chỉ một thoáng, toàn trường nổi lên tiếng gào thét.

Khán giả lớn tiếng hô hoán tên “lão sư mặt lạnh”, hưng phấn đến khó có thể nói nên lời.

Vừa rồi bởi vì đoàn dự bị gọi sai tên mà hò hét vinh danh sai người, rốt cuộc tại một khắc này, tiếng hoan hô một lần nữa quay lại càn quét cả đại sảnh quay hình.

Nhìn thấy một màn này, người dẫn chương trình đứng một bên không khỏi có chút lú lờ.

Rõ ràng “sát thủ mặt lạnh” chỉ là nhân vật ảo che giấu phía sau, rõ ràng tên này để tạo ra thân thiết, nhưng “hắt” lại bằng vào thực lực cao siêu, tính cách khinh cuồng mà không cần rõ, được người yêu thích đến nỗi cố tình cho xếp hạng chót để lộ mặt, chân thật được rất nhiều người yêu thích.

Thậm chí, có rất nhiều khán giả vốn dĩ cũng không thích Hứa Trăn, lúc này ngược lại là bởi vì “lão sư mặt lạnh” mà yêu ai yêu cả đường đi.

Xoay chuyển kiểu này cũng thật vi diệu.

“Kỳ thật trước khi Hứa Trăn lên đài, khả năng rất nhiều người đều cảm giác sát thủ mặt lạnh hắt là một diễn viên gạo cội.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Kết quả không nghĩ đến thế mà trẻ tuổi như vậy.”

“Có phải mọi người cảm thấy rất bất ngờ đúng không?”

Bên dưới khán đài, khán giả mồm năm miệng mười hô:

“Đúng!”

“Ngoài ý muốn!”

Người dẫn chương trình nói: “Kỳ thật tôi và mọi người cũng có cùng cảm nhận giống nhau.”

“Hôm qua tôi vừa tới trường quay, lão sư mặt lạnh đang ở trong phòng thu âm tập luyện tiết mục, lúc ấy tôi ở xa xa nghe, đã có cảm giác, ồ, này là cao thủ, chắc chắn là một diễn viên tiền bối rất có kinh nghiệm.”

“Kết quả đi vào vừa nhìn, phát hiện là Tiểu Hứa, ha ha.”

Nói rồi, ông quay đầu nhìn về đoàn dự bị, nói: “Hơn nữa không riêng gì chúng tôi không nghe ra được, ngay cả người quen của Hứa Trăn cũng không nghe ra được.”

“Cao Bác liên tục đoán sai hai vòng, Thẩm Đường một lần cũng không dám đoán.”

Người dẫn chương trình xụ mặt, ra vẻ nghiêm nghị nói: “Hai vị nói xem, đặc biệt là Thẩm Đường, bốn năm học chung, ngay cả giọng nói của cậu ấy, cậu cũng không quen thuộc như vậy sao?”

“Ha ha ha ha...” Nghe nói như thế, bên trong lập tức vang lên một trận cười trầm thấp.

Mà đám người trên ghế dự bị liếc nhìn nhau, rồi bất giác quay đầu nhìn về cùng một hướng.

Trong mấy người ở đây, Cao Bác từ ngoài trường quay đã bị lọt hố; Thẩm Đường vẫn luôn tự cho mình là văn bối; nữ khách mời duy nhất thà đoán Từ Hạo Vũ không chịu đoán Hứa Trăn, vị khách lớn tuổi nhất thì gọi sai tên...

Không muốn nói toàn quân bị diệt, cũng cơ bản là quân lính tan rã.

Chương 942: Nhân tố có giá trị siêu quần toàn gameshow

Thẩm Đường lúc này cầm lấy micro, một bộ mặt tức giận:
“Nói đến chuyện này tôi lại rất giận!”

“Tiểu Hứa bình thường trong lớp chúng tôi không học tập cho giỏi, mỗi lần kiểm tra môn lời kịch cũng không thấy cậu ấy thi điểm quá cao!”

“Bắt chước giọng nói cũng toàn là bắt chước như bò rống, trình độ mẫu giáo tô màu, cậu ta là muốn ẩn giấu thực lực với ai đây?”

Hứa Trăn nghe nói như thế, nhin không được nở nụ cười, nói:
“Không có không có, hiểu lầm.”

“Chủ yếu là, mấy tên đứng đầu môn lời kịch cần phải đi giúp thầy giáo ghi âm giọng nói làm tài liệu dạy học, tôi lười, cho nên...”

Thẩm Đường: “...”

Một khắc này, thợ quay phim lập tức chuyển cảnh, nhanh tay lẹ mắt bắt hình đặc tả vẻ mặt của Thẩm Đường.

“Ha ha ha ha ha! !!”

Toàn trường, khán giả xem một vẻ mặt ăn một của hắn, nhin không được dậm chân cười lớn.

Trên sân khấu, Hứa Trăn cũng cười theo mọi người, nói: “Kỳ thật hôm nay tới tham gia tiết mục kỳ này, làm cho tôi cảm động nhất chính là Thẩm Đường.”

“Bởi vì hồi học đại học tôi và cậu ấy là bạn học cùng một lớp, còn là bạn ngủ chung một phòng, sau đó, hôm nay cậu ấy mở miệng gọi một tiếng “lão sư mặt lạnh”, gọi rất cung cung kính kính...”

Nghe hắn như vậy nói, khán giả bên dưới khán đài lập tức cười vui vẻ hơn.

Mà Hứa Trăn vẫn không ngừng phát biểu, hắn quay đầu nhìn người dẫn chương trình ở một bên, nghiêm trang nói: “Tôi

cảm thấy tiết mục “Lắng nghe giọng nói” này được biên tập đặc biệt tốt.”

“Mỗi một tuyển thủ đều có thể giải phóng thân phận vốn có bên trong của mình ra ngoài, hết thảy bằng thực lực nói chuyện.”

“Hôm nay tôi tới thu tiết mục kỳ này, đặc biệt vui vẻ...”

...

Bên dưới khán đài, khán giả đã cười đến nước mắt đều muốn chảy ra.

Hứa Trăn nói ra mỗi một câu giống như đều rất tốt, rất đúng đắn, nhưng hết lần này tới lần khác sau khi xâu chuỗi lại, cái hương vị này thoáng cái đã thay đổi.

Vừa rồi lúc chưa lộ mặt, Thẩm Đường một bên trêu chọc Hứa Trăn, một bên cười “sát thủ mặt lạnh” chân thối, hình ảnh kia còn rõ mồn một trước mắt, kết quả lúc này, vẻ đặc chí vừa rồi hoàn toàn biến thành cái tát vào mặt mình.

Ừm, bằng thực lực thu đồ đệ, để chính cậu gọi thầy!

“Ha ha ha ha ha bộp bộp bộp...”

Tại tổ hậu trường tiết mục “Lắng nghe giọng nói”, đạo diễn hơn năm mươi tuổi nghe lời phát biểu này của Hứa Trăn, vỗ bàn phát ra âm thanh giống như trăm tiếng cười hùng hậu.

Bởi vì lời phát biểu vừa rồi của Hứa Trăn, cái gì mà “Giải phóng thân phận vốn có bên trong ra ngoài”, “Bằng thực lực nói chuyện”, “Tôi đặc biệt vui vẻ” vân vân, kỳ thật là lời thoại mà tổ tiết mục chuẩn bị sẵn cho hắn.

Khách mời tới ghi hình tiết mục được tuyên truyền cho phim truyền hình của chính mình, nhưng vẫn là muốn thuận miệng khách sáo hai câu khen tổ tiết mục.

Nhưng kết hợp với ngữ cảnh, vài câu khách sáo này lại từ giả bộ lấy lòng biến thành trêu chọc sắc bén.

—— Ừm, hôm nay tôi đeo mặt nạ “sát thủ mặt lạnh” lên thì không còn là bạn học cũ của Thẩm Đường cậu.

Tôi dùng thực lực nói chuyện, cậu để tay lên ngực tự hỏi có phải nên gọi tôi một tiếng “lão sư” hay không?

Một đoạn này chơi đến thật là vui.

Đạo diễn cũng không biết là Hứa Trăn cố ý hành động hay là trùng hợp, nói tóm lại, hiệu quả gameshow được kéo căng.

Đoạn này nhất định phải kéo tốt một chút.

...

Mà giờ này khắc này, tại đại sảnh thu hình.

Bên dưới khán đài, khán giả nghe được màn trêu chọc này của Hứa Trăn, nhìn thấy Thẩm Đường khôn khéo hận không thể chui xuống đáy bàn, chỉ cảm thấy đã buồn cười, lại thêm mấy phần chán động.

Bình tĩnh mà xem xét, Thẩm Đường đoán không được cũng rất bình thường.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, đại sư vừa mới ở trên đài thuận thực tự nhiên biến nặng thành nhẹ, biểu diễn lòng tiếng mười giọng nói khác nhau, vậy mà lại là Hứa Trăn.

Hứa Trăn đương nhiên là diễn viên vô cùng ưu tú, nhưng...

Trong tiềm thức mọi người luôn cảm giác hấn ưu tú là so với tuổi hấn mà nói.

Hai năm trước hấn đoạt giải thị đế Ngọc Lan, mọi người cảm thấy đó là do giới đồng nghiệp cổ vũ hấn; nửa năm trước lại đoạt được giải “Kim Kê” cho vai nam phụ hay nhất, mọi người lại cảm giác là do chủ đề chủ nghĩa hiện thực đang hot.

Cho tới hôm nay ở trường quay này, khán giả ở hiện trường mới bỗng nhiên phát hiện:

Thì ra, bỏ qua tất cả liên quan tới tuổi tác, thành kiến tư lịch, người trẻ tuổi này đã là một diễn viên ưu tú có thể sánh vai với các diễn viên gạo cội.

Cái này giống như là con trai nhà mình lớn lên mỗi ngày nhưng bình thường không phát hiện được;

Thẳng cho đến một thời khắc nào đó, gia trưởng bên trên bỗng nhiên đến chơi, nhìn thấy tiểu oa nhi từng tập tễnh học đi kia, hiện giờ mặc âu phục trò chuyện vui vẻ với khách hàng; đứng tại giao lộ sơ tán xe cộ hỗn loạn; nâng cao áp súng bắn nước

đang cứu người trong đám cháy; đang quỳ trên mặt đất làm hồi phục tim phổi cứu một ông lão xa lạ...

Lúc này mới kịp phản ứng lại: thì ra, hình dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc kia sớm đã trưởng thành.

Bên trên sân khấu, người dẫn chương trình cười, nhìn qua Hứa Trăn nói: “Hôm nay thầy giáo mặt lạnh không chỉ có lòng tiếng tốt, mà sáo lộ cũng chòng chát hoa văn, làm cho các khách mời dự bị của chúng tôi bị quần đến mơ hồ.”

“Sáo lộ này đều là cậu đã chuẩn bị trước sao?”

Hứa Trăn lắc đầu nói: “Không có chuẩn bị trước.”

“Nói ví dụ như chuyện gặp được anh Cao ở sân bay, tôi đây chắc chắn không thể đoán trước được.”

Nghe hẳn lại nhắc tới sự kiện này, khán giả nhin không được một trận cười vang.

Hứa Trăn nói: “Nhiều khi gặp được tình huống đột phát, cũng chỉ có thể là tùy cơ ứng biến, gặp chiêu phá chiêu.”

Vẻ mặt hẳn nghiêm túc nhìn xuống khán đài bên dưới, nói: “Tôi cảm giác cái khó ló cái khôn, đấu trí đấu dũng là một chuyện vô cùng thú vị.”

“Mọi người nếu có hứng thú, hoan nghênh theo dõi trong bộ phim truyền hình đang hot “Phong Tranh”, đây cũng chính là chỗ mị lực của loại phim tình báo chiến tranh...”

Chương 943: Danh Xứng Với Thực

“Ha ha ha ha ha ha...”

Chủ đề bỗng nhiên bị chuyển hướng đến “Phong Tranh”, đoạn này không chút nào che giấu ngành hạch quảng cáo, trên toàn trường vui cười liên tục.

Người dẫn chương trình liếc mắt lườm Hứa Trăn một cái, nhíu mày, nhìn xuống khán giả dưới đài nói: “Mọi người biết vì sao hôm nay Hứa Trăn có biệt danh là sát thủ mặt lạnh không?”

Hứa Trăn nghe đến vấn đề này, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Này... có đáng để cố ý giải thích không vậy?

Mặt lạnh có gì đáng chê cười?

Hắn vừa muốn thuận miệng nói bảy hai câu, người dẫn chương trình cũng đã mở miệng nói: “Biệt danh này kỳ thật là đến từ trong phim truyền hình “Phong Tranh”.”

“Trong phim, nhân vật vai diễn của Hứa Trăn chính là một sát thủ mặt lạnh.”

Vừa nói xong, người dẫn chương trình cười hắc hắc, đưa tay chỉ về phía sau lưng, nói: “Mời xem màn hình lớn.”

Hứa Trăn: “...”

Thế mà còn có video biên tập? ?

Hắn ngạc nhiên quay đầu, nhìn thấy bên trên màn hình, Cung Thứ mặc trường sam màu xám đang cầm súng bắn tỉa ngồi trên nóc nhà, không nhúc nhích tí nào.

Trong chớp nhoáng, chỉ nghe một tiếng “Phanh” trầm thấp vang lên, viên đạn từ súng bắn tỉa xuyên qua đám đông, chuẩn xác xuyên qua lồng ngực một người đàn ông trung niên.

Trong tiếng kinh hô đầy đường, Cung Thứ cũng không liếc mắt nhìn tầng dưới lấy một cái, đột nhiên rời đi, trên mặt hiện ra một nụ cười lạnh.

“Ồ... ! !”

Thoáng chốc, bên trong đại sảnh thu hình, khán giả kinh hô một trận.

Cảm giác nguy hiểm mà phách lối này... rất ngẫu!

“Sát thủ mặt lạnh” thật đúng là danh xứng với thực!

Nhưng mà thật đáng tiếc, đoạn video ngắn cũng không dừng lại ở cảnh này mà lập tức kết thúc.

Một giây sau, màn hình chuyển cảnh, hình ảnh lại từ nóc nhà ồn ào chuyển vào một nhà hàng tây phong cách cao nhã.

Tên “sát thủ mặt lạnh” vừa mới một phát ám sát mục tiêu ở nơi phố xá sầm uất kia, lúc này đang ngồi cạnh bàn ăn, nhìn xéo qua đĩa mỳ Ý ở chỗ ngồi bên cạnh, cẩn thận từng li từng tí nuốt ngậm nước miếng, thấp giọng nói: “Hay là, để tôi ăn thay phần của cô ấy đi? Tránh lãng phí.”

Ngồi đối diện hẳn, Liễu Vĩnh Thanh diễn vai Trịnh Diệu Tiên hơi sừng sốt, chột bật cười nghiêng đầu, thủ thế “xin mời”.

Được đồng ý, Cung Thứ lập tức kéo đĩa mỳ Ý về phía mình, trộn lẫn thịt muối, dùng cái nĩa cuộn mỳ thành một cuộn, vùi đầu vào ăn giống như gió cuốn mây trôi ăn không còn một miếng.

Bên trong trường quay, khán giả lập tức bị màn thay đổi đột biến này làm cho hoảng hốt.

“Ha ha ha ha ha ha cái quỷ gì vậy! !!”

“Ôi mẹ ơi, hóa ra là sát thủ mỳ Ý sao! ?”

“Anh ta còn lấy bánh mì chấm nước thịt muối ha ha ha ha ha!”

“Tinh túy... Ôi này một cái miệng lớn, tôi xem mà cũng thấy đói bụng!”

“Lão sư mặt lạnh rớt cuộc là diễn nhân vật gì vậy, hài ghê!”

“Liễu Đạo cộng thêm Hứa Trăn, phối trí kịch bản này ổn, hình ảnh cảm nhận xem cũng không tệ, tối về xem một chút “

“ ... ”

Trên sân khấu, Hứa Trăn xem đoạn biên tập này, một mặt bất đắc dĩ.

Haiz, được rồi...

Dù sao đều là vì tuyên truyền phim truyền hình...

Một lát nữa đợi đoạn video biên tập này xong, chính mình lại nói hai câu xã giao, bề hướng phong cách của bộ phim trở lại bình thường...

Nhưng mà, ngay lúc hẳn tưởng là đoạn biên tập này sắp kết thúc, hình ảnh trên màn hình lại lần nữa thay đổi, từ trong phim chất lượng HD biến thành cảnh hậu trường có độ phân giải tương đối khá thấp.

Chỉ thấy, dưới góc phải màn hình có một bóng người bị mấy người vây xung quanh, ở bên trong đó, Hứa Trăn trong tạo hình Cung Thứ đang bung một suất cơm hộp, mặt lạnh đang cầm đầu ăn.

Theo màn hình chiếu gần lại, Hứa Trăn phát hiện có người đang tới gần mình.

Hắn giống phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, nhét đồ ăn vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Anh, em thấy đói bụng mới ăn hai miếng à!”

Bên ngoài màn hình, giọng nói Liễu Vĩnh Thanh vang lên: “Chờ một lát trong lúc diễn lại ăn! Bây giờ cậu ăn no, vạn nhất NG làm sao xử lý?”

Hứa Trăn nhìn thấy hộp cơm sắp bị cướp đi, che cơm hộp xoay qua một bên, nói: “Anh à, em chắc chắn không NG, vô cùng chắc chắn!”

“Lại ăn hai miếng, mặt của tôi, a —— “

Trên màn hình lớn, video biên tập ngay tại lúc tiếng kêu rên đó im bật mà dừng lại.

Hứa Trăn: “...”

Hắn lẳng lặng ngửa đầu xem hình ảnh bên trên màn hình lớn, bỗng nhiên không muốn quay đầu đổi mặt khán giả.

Mà lúc này, Liễu Vĩnh Thanh sớm đã rời trận, đang ngồi trên ghế khách mời, trong bầu không khí rộn tiếng cười ở toàn trường, hơi ngẩng đầu lên, bình tĩnh huyết sáo.

...

Tiết mục “Lắng nghe giọng nói” kỳ này, tất cả khán giả tại trường quay đều nhớ kỹ bộ phim truyền hình “Phong Tranh”, càng nhớ kỹ lão sư “mặt lạnh” của bọn họ.

Đợi thời điểm rời trường quay, thậm chí có rất nhiều khán giả đều cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, lưu luyến không rời.

“Haiz, tôi nhiều lần xem tại hiện trường rồi mà lần đầu tiên chờ mong tiết mục được phát sóng như vậy!”

“Đúng đúng, tôi cũng vậy! Tôi muốn xem lão sư mặt lạnh bọn họ biểu diễn bên trong phòng thu âm, cảm giác chắc chắn rất thú vị!”

“Ha ha, xem lão sư Mai và Liễu Đạo bọn họ “cây già lên mặt” với Hứa Trăn bên trong phòng thu âm, có thể chết cười hay không”

“Tôi cảm giác tôi xem không phải là gameshow, mà là một bộ phim, lão sư mặt lạnh có linh hồn “

“...”

Chương 944: Trách Tôi Quá Ưu Tú

Nhóm nhân viên phụ trách công tác truyền thông nghe các khán giả nghị luận, chỉ cảm thấy vừa đắc ý vừa khổ sở.

——Người được yêu thích là “lão sư Mặt lạnh” chỉ ghi hình ở tiết mục kỳ này, sau đó không thi đấu nữa.

Thật tiếc nuối, vị khách mời hút khán giả này chơi một lần rồi thôi, không thể vì tiết mục nhà mình mà tiếp tục đến thu hút khán giả.

Tổ tiết mục “Lắng nghe giọng nói” cảm thấy rất khổ sở, bản nhân Hứa Trăn ngược lại là còn tốt.

Đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ Sơn” chỉ cho bọn họ nghỉ một tuần lễ, hẳn không có dư thời gian để vẫn luôn chậm trễ ở chỗ này.

Mặt khác, cần làm tuyên truyền cũng làm rồi, cần khoe kỹ năng cũng đã khoe, tất cả mục đích của tiết mục kỳ này đều đã đạt được, có ghi hình thêm mấy kỳ nữa cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Tóm lại vẫn là phải lấy sự nghiệp làm trọng.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn không có trì hoãn thêm, lập tức trở về Tuyết Hương chuẩn bị quay bộ phim điện ảnh tiếp theo.

Hai ngày sau, nhóm diễn viên khác của đoàn phim cũng đều lục tục trở về khu vực quay ngoại cảnh, tiểu phân đội “Dùng trí thắng được Uy Hồ Sơn” lại lần nữa tập kết.

Đạo diễn Từ Văn Quang dẫn theo mọi người xuống núi ăn một bữa cơm đoàn viên, sau đó, đoàn phim lại lần nữa khôi phục trạng thái khẩn trương làm việc.

Đa số người trải qua một tuần lễ thư giãn, vật lý trị liệu, một mối góp nhặt từ năm trước được quét sạch sành sanh, tinh thần sung túc trở lại;

Nhưng cũng có người trong khoảng thời gian này có công việc khác, còn bận bịu hơn thời điểm ở trong đoàn phim, vốn dĩ không có nghỉ ngơi tốt, chỉ có thể mang lấy một đôi mắt thâm quầng cần răng gắng gượng;

Ngoài ra còn có cực ít một bộ phận người, mặc dù nghỉ ngơi, nhưng bởi vì nghỉ ngơi quá tốt, dẫn đến cả người rơi vào hội chứng trọng tâm bị kéo ra sau lưng, khuôn mặt sưng vù, hai mắt vô thần, không cảm điện thoại tìm không ra bắc, suốt ngày linh hồn lơ lửng trên mây.

“Cắt!”

Đạo diễn Từ Văn Quang đứng bên cạnh studio, nhúu chặt mày, cuộn quyền kịch bản thành cuộn gõ xuống bàn “cộp cộp cộp”, quát lên: “Lâm Hiểu Ba cậu cười cái gì? Cái này cũng có thể bật cười sao?”

“Chiến hữu của cậu bị đánh thủng một lỗ trên trán, cậu hẳn là phải bi thống, bi phần!”

Không quá lâu sau, cảnh quay lại lần nữa bị tạm dừng.

Đạo diễn Từ phần nộ quát: “Lâm Hiểu Ba cậu nằm mơ sao?”

“Chưa tỉnh ngủ thì lấy tuyết rửa mặt đi!”

“...”

“Cắt!”

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Hiểu Ba lại một lần nữa bị đạo diễn kêu dừng.

Gã thấy Từ Văn Quang nhìn chăm chú vào camera hồi lâu không nói lời nào, một mặt sục đồ kêu lên: “Đạo diễn Từ, tôi nghiêm túc! Tôi thật nghiêm túc!”

“Tôi không cười!”

Từ Văn Quang ôm cánh tay mà đứng, nhúu mày xem hình ảnh bên trên camera, bất mãn nói: “Mặt cậu sao lại to như vậy?”

“Tết nhất này tăng bao nhiêu cân thật! ?”

Lâm Hiểu Ba: “...”

...

Ngày đầu tiên trở lại làm việc sau năm mới, lấy Lâm Hiểu Ba làm đại biểu, mấy tên xui xẻo trực tiếp bị đạo diễn mắng đến thiên hôn địa ám.

Mà Hứa Trăn đương nhiên không nằm trong số này.

Hắn vì ghi hình “Lắng nghe giọng nói”, đang trong thời gian ngắn tiến hành một vòng huấn luyện bắt chước giọng nói cường độ cao, điều này làm hắn có lý giải sâu sắc hơn đối với kỹ xảo phát âm, ngược lại là ở phương diện lời kịch cũng có tiến bộ.

Điều này cũng làm cho hắn đối với biểu đạt cảm xúc nhân vật có nhiều lựa chọn đa dạng hơn.

Ở Tuyết Hương bên này, công tác quay hình “Dùng trí thắng được Uy Hồ Sơn” tiến hành đến hùng hực khí thế.

Mà cùng lúc đó, khi kỳ tiết mục “Lắng nghe giọng nói” của Hứa Trăn bọn họ cũng đã hoàn thành phần chế tác hậu kỳ, đang được chiếu đồng bộ trên đài truyền hình và mạng lưới bình đài.

Lúc này Hứa Trăn đang bận rộn quay phim, không có thời gian cũng không hứng thú đi xem lại tiết mục của bản thân mình.

Kết quả là buổi tối cùng ngày, Hứa Trăn diễn xong, đi tắm nước nóng, chưa đến mười giờ đã đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hắn kết thúc luyện công buổi sáng rồi về đến trú địa, cầm điện thoại tìm kiếm “Lắng nghe giọng nói”, nghĩ muốn tra xem đánh giá của khán giả bên ngoài trường quay đối với kỳ tiết mục này thế nào.

Ai ngờ, ở phía dưới đề tài này lại xuất hiện rất nhiều từ khóa cổ quái kỳ lạ.

Như là # sát thủ mặt lạnh #, # Hứa Trăn một người lòng tiếng tám vai #, # Mai Tương đánh người rơi lệ # các loại, cơ bản coi như bình thường;

Nhưng đằng sau những từ khóa đó thì càng ngày càng không bình thường:

Ví dụ như # Từ Hạo Vũ bùng nổ kỹ thuật diễn xuất #, # Tổng Úc Harry Potter #, # Trần Chính Hào sửa xe gắn máy #, # Mỹ

Ý thịt tương #, # Thẩm Đường bá Hứa Trăn làm thầy #...

Hứa Trăn nhìn một chút, nhin không được có chút muốn cười.

Mình chỉ đến tham gia một kỳ trong tiết mục này, nhưng lại là nhân tố có giá trị siêu quần...

Không riêng tuyên truyền cho “Phong Tranh”, tiện thể còn giúp nhóm bạn tốt bên cạnh được nổi tiếng theo.

Thậm chí ngay cả “Nhân Y”, bộ phim truyền hình không liên quan cũng dính chút ánh sáng.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Xuyên Tử đi vòng qua, liếc qua nhìn lên trên giao diện điện thoại của Hứa Trăn, nói: “Anh Trăn, anh đi ghi hình tiết mục “Lắng nghe giọng nói” sao?”

“Thế nào, có thắng hạng không?”

Nói rồi, hắn nhìn chăm chú vào các từ khóa đứng đầu bên dưới chủ đề “Lắng nghe giọng nói”, hỏi: “Ồ, anh, các khách mời cùng với anh kỳ này đều là những người này sao? Anh, Từ Hạo Vũ, Tống Úc và Trần Chính Hào?”

Hứa Trăn: “...”

Này... Xin lỗi bạn học Xuyên Tử, mấy người bọn họ đều không đến, cũng chỉ có mình tôi.

...

Ngay tại lúc đó, trong đoàn phim “Lâm Hải Tuyết Nguyên”.

Đồng dạng Lý Minh Viễn vì tuyên truyền phim mới mà tham gia “Lắng nghe giọng nói”, cũng đang xem chủ đề đứng đầu trên mạng, hoàn toàn im lặng.

Phía đối diện hắn, nhà sản xuất Kim Dĩnh “Lâm Hải Tuyết Nguyên” một tay chống cằm, một mặt chờ dẫn lướt tất cả bình luận của cư dân mạng tại tiết mục kỳ này, thần nhiên nói: “Tôi lướt qua bảy tám ngàn cái cũng không nhìn thấy cậu.”

“Tôi chỉ xem bình luận trên mạng, tôi cũng đoán không ra khách mời chân chính là những người nào.”

Lý Minh Viễn: “... Thật xin lỗi chị.”

Kim Dĩnh trầm mặc hồi lâu, nói: “Cho dù cậu không thắng, nhưng độ nóng cũng được đi.”

“Đằng này nửa vời, một chút chủ đề cũng không có, vốn dĩ không ai lưu ý đến cậu!”

Lý Minh Viễn: “...”

Chuyện đó, trách tôi sao?

Trách tôi quá ưu tú? ?

Chương 945: Fans Lý Trí Của Hứa Trăn

Đều là tham gia gameshow để quảng bá phim truyền hình, nhưng Hứa Trăn lại có thể lôi kéo một đoàn người lên hot search, mà Lý Minh Viễn lại gần như trắng tay.

Sự đối lập bi thảm này đã khiến đoàn phim “Lâm Hải Tuyết Nguyên” phải đổ mắt ghen tỵ.

Cứ việc như thế, bọn họ vẫn cắn răng, kìm nén nước mắt và chi tiền quảng bá cho gameshow.

Không có biện pháp.....

Vì phối hợp Lý Minh Viễn tới tham gia kỳ gameshow này, bọn họ đã thực hiện các quảng bá trong giai đoạn trước, nhưng nếu bây giờ không tiếp tục thì chẳng phải sẽ mất trắng toàn bộ số tiền kia sao?

Ngay cả khi nhiệt độ xuất phát từ sự xấu hổ, thì nó vẫn đạt được một số hiệu quả.

Kết quả, các mục # Lý Minh Viễn bảo tàng diễn viên #, # Lý Minh Viễn thanh âm mê người#, #cao nhân phối âm Dương Tử Dung# cũng lần lượt xuất hiện.

Trên một số trang mạng xã hội chính thống, cư dân mạng cuối cùng cũng có thể tìm thấy các clip lòng tiếng của Lý Minh Viễn.

Có một điều phải nói, nếu không xem cả phim mà chỉ xem một mình Lý Minh Viễn, thì trình độ lòng tiếng của hắn thực sự rất tốt.

Không chỉ có giọng nói tốt mà kỹ năng cơ bản của hắn cũng rất vững chắc.

Đặc biệt trong vòng thi thứ hai, Lý Minh Viễn đã chọn một đoạn phim hoạt hình, một người phân hai vai, phù hợp với hai nhân vật có sự khác biệt lớn về tuổi tác và địa vị, nhưng họ rất khác biệt và sống động, bất cứ ai cũng nghe phải gật đầu và nói “Không tồi”.

Nếu không có viên kim cương này, hẳn sẽ không đủ can đảm để đảm nhận công việc sứ “Lắng nghe giọng nói”.

Vì vậy, đoàn làm phim “Lâm Hải Tuyết Nguyên” cho rằng hẳn ta là “Bảo tàng diễn viên”, ngược lại cũng không bị nói là bọn họ đang trợn tròn mắt nói dối.

Nếu không phải ngẫu nhiên đi theo Hứa Trăn, thì khối đá xinh đẹp của hắn sau khi phơi dưới ánh mặt trời, vẫn có thể tỏa sáng.

.....

Vào ngày 15 tháng 2, ngày thứ hai sau khi “Lắng nghe giọng nói” được phát sóng, tập trải nghiệm kinh điển và vui nhộn này đã lọt vào danh sách tìm kiếm hot trong ngày.

Vì tò mò, nhiều người chưa từng xem chương trình này cũng đã bắt đầu tìm kiếm những tin tức liên quan.

Vào buổi tối, trên tàu điện ngầm ở thủ đô, một cô gái trẻ buộc tóc đuôi ngựa, trang điểm nhẹ cầm điện thoại di động và vô tình bấm vào video có tên “Choáng váng, “Dương Tử Dung” hóa ra là cao thủ lòng tiếng giấu mặt”.

Cô gái đó tên là Mạnh Đình Đình, đang là sinh viên năm cuối, cô ấy đang làm thực tập sinh cho một tạp chí.

Gần đây cô ấy không sống trong khuôn viên trường mà sống ở nhà riêng của mình.

Vào mỗi buổi tối, cô xem hai tập phim “Lâm Hải Tuyết Nguyên” cùng với người lớn trong nhà, và bất ngờ hát hiện bộ phim này rất ổn áp.

Đặc biệt là Lý Minh Viễn, nam diễn viên đóng vai Dương Tử Dung, tuy không đẹp trai nhưng thân hình cao lớn, khí chất ngạnh lẫm, hơn nữa kỹ thuật diễn cũng thực không tồi, hắn đã diễn một vài cảnh với “Tọa Sơn Điêu”, khí chất đầy đủ, không hề rơi xuống thế hạ phong.

Mạnh Đình Đình rất thích kiểu diễn viên có gu thẩm mỹ này, sau khi xem mấy chục tập phim truyền hình, có thể coi cô là một nửa fan qua đường của hắn ta.

Nhìn thấy Lý Minh Viễn trong số kỳ mới nhất của “Lắng nghe giọng nói”, cô ấy lập tức bấm vào, muốn biết “Dương Tử Dung” ngoài đời trông như thế nào.

“Leng keng!”

Nhưng vào lúc này, một tin nhắn bỗng nhiên được gửi tới.

Nhìn thấy chân dung của người gửi tin nhắn tới, Mạnh Đình Đình liền nhận không được mắt tròn mắt dẹt.

——Phải thừa nhận đó là gương mặt của một nam minh tinh vô cùng đẹp trai.

Nhưng Mạnh Đình Đình vừa nhìn thấy hình đại diện này thì cảm thấy vô cùng phiền toái, bởi vì người sử dụng chân dung này chính là người bạn thân nhất của cô ấy.

“Về đến nhà chưa? Về đến nhà chưa?”

“Kéo theo một tin quan trọng: 21h45 tối nay, “Phong Tranh” sẽ được phát sóng lại trên Đài Quả Xoài, mỗi ngày phát sóng liên tục 4 tập, khung giờ vừa vặn chênh lệch với “Lâm Hải Tuyết Nguyên”!”

Cô bạn thân gửi tình biểu tình lấy lòng bán manh, đáng thương vô cùng nói: “Tôi không kêu cậu xem, nhưng cậu có thể nói thúc thúc a đi xem thử!”

“Phim điệp chiến, các trường bồi khẳng định sẽ thích.”

“Tôi nói cậu nghe, cốt truyện siêu hay, siêu đẹp! chân chính tiền nào của đấy!”

Mạnh Đình Đình: “.....”

Nha đầu này lại phát bệnh!

Cô bạn thân này tên là Dương Đào, một người bạn mà cô đã gặp trong thời gian thực tập.

Cô gái này chỗ nào cũng tốt, nhưng có một điều không tốt: Truy tinh.

Dương Đào tự xưng là “fan lý trí” của Hứa Trăn, nhưng rốt cuộc thì có bao nhiêu lý trí đây?

Đại khái là thế này: có điện ảnh thì phải xem ngay ngày đầu công chiếu, rồi dẫn bạn bè đi xem lần thứ hai; có tạp chí thì phải mua số đầu tiên, rồi tích trữ một bản để sưu tập; có phim truyền hình thì cũng phải truy, sau đó vắt óc tìm mưu kế để lôi kéo người khác cùng xem...

Gần đây, do bộ phim truyền hình mới “Phong Tranh” của Hứa Trăn được phát sóng, Dương Đào liền bắt đầu luyện thuyên về “Phong Tranh”.

Ví dụ, khi đang ăn trong căng tin, cô ấy sẽ đột nhiên nói: “Này, nói đến gan gà, để tôi nói cho cậu biết, hôm trước khi tôi xem “Phong Tranh”, tôi buồn cười chết đi được. Đó là lần đầu tiên Cung Thập Lục ca, thế mà hắn lại ăn sạch sẽ gan ngỗng...”

Ví dụ như khi mua đồ ăn vặt trong siêu thị, cô ấy sẽ bất ngờ cầm lon trà ô long lên, chớp chớp đôi mắt to và nói: “Này, cậu biết không? Cung Thập Lục đã từng đợi người trong quán cà phê. Trời ạ, hắn đã uống trà ô long suốt 4 tiếng đồng hồ, chỉ vì trà ô long không tốn tiền hahahaha...”

Mỗi lần như vậy, Mạnh Đình Đình đều hận không thể tuyệt giao với đối phương, hoặc là lấy băng dính bịt miệng cô ấy lại.

Nhìn những tin nhắn liên tục hiện lên trên điện thoại, Mạnh Đình Đình gác tay lên trán, vẻ mặt vô ngữ: “Đúng là thời gian chiếu lệch với “Lâm Hải Tuyết Nguyên”, nhưng, cậu nghĩ ba mẹ tôi sẽ xem TV vào giờ đó?”

“Ba tập sẽ bắt đầu phát sóng lúc 9 giờ 45 phút, cậu bảo ông già nhà tôi xem cái này, buổi tối đến mấy giờ mới được đi ngủ đây!”

Vài giây sau, đầu dây bên kia trả lời rất nhanh: “Lời này của cậu không được nha, thúc thúc mới nhiều tuổi, cái gì mà gọi là “ông già” ...”

Mạnh Đình Đình lập tức nhấn lại: “Được rồi, chúng ta dừng chủ đề này tại đây! Ai nói tiếp thì người đó phải sửa gâu gâu!”

Sau khi gửi tin nhắn này, cô không thương tiếc đóng giao diện trò chuyện và tiếp tục xem đoạn video ngắn do Lý Minh Viễn

lồng tiếng.

Chương 946: Đại Thần Lồng Tiếng

Video này là tuyển tập ba bản lồng tiếng của Lý Minh Viễn để thể hiện giọng nói đa dạng của hắn và một dòng văn bản được nhập trên màn hình với phông chữ lớn:

Bạn có thể nhận ra đây là Lý Minh Viễn không?

Mạnh Đình Đình gần đây vẫn đang xem phim của đối phương, cho nên rất quen thuộc với giọng nói của hắn, do đó cô vừa nghe thì đã phát hiện ra, còn cảm thấy vô cùng tự hào.

Sau khi nghe đoạn ngắn này, cô còn chưa đã ghiền cho nên bắt đầu tìm kiếm “Lắng nghe giọng nói Lý Minh Viễn” và tìm các đoạn video khác.

Nhưng mà, vừa mới lướt qua mấy bài viết, cô đột nhiên nghe thấy một giọng nói có chút trầm thấp lười biếng: “Đừng choáng váng, ta không giết nữ nhân, các người đi đi.”

Mạnh Đình Đình nghe được thanh âm này, chỉ cảm thấy hơi hơi sững sốt.

So với giọng nói uy nghiêm và chính trực của Lý Minh Viễn, giọng nói này nghe có chút vừa chính trực vừa tà ác, có mùi nguy hiểm khó hiểu.

Mà hình ảnh đi kèm với giọng nói này là một bóng người đang ngả người uể oải trên ghế sofa

Tê..... Cái cảm giác này, có điểm chọc người!

Mạnh Đình Đình theo bản năng tiếp tục lắng nghe, sau đó, nhìn thấy đối phương tiếp tục nói bằng giọng nhẹ nhàng vừa rồi: “Gọi ta là “Sát thủ mặt lạnh”, đừng gọi “Mặt lạnh.”.”

“40? Lão phu vĩnh viễn 18 tuổi.”

“Còn cần giá trị nhan sắc sao? Chẳng lẽ giọng nói của tôi không đáng giá 120 điểm?”

“.....”

Nghe vài câu đối thoại đơn giản, Mạnh Đình Đình không nhịn nút tạm dừng, mà nghe một hơi hết từ đầu tới cuối.

Giọng nói này..... Có độc!

Không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong giọng điệu lười biếng lộ ra một cổ khí chất “Lão tử thực giỏi”, khiến người ta không hiểu sao lại muốn nghe.

Khi video kết thúc và bắt đầu tự động phát lại, cô ngược mắt lên và nhìn vào tiêu đề của video:

Tuyển tập âm thành của lão sư “Mặt lạnh” trong “Lắng nghe giọng nói”.

Lão sư mặt lạnh?

Mạnh Đình Đình âm thầm phỏng đoán, vị tiền bối “Mặt lạnh” này là khách quý cùng kỳ với Lý Minh Viễn?

Nghĩ như vậy, cô lại tìm kiếm từ khóa “lão sư mặt lạnh”, sau đó kinh ngạc phát hiện video phổ biến tràn ngập như tuyết lở, video có hàng triệu thậm chí hàng chục triệu lượt xem hầu như ở khắp mọi nơi, phải nói nhiệt độ bên phía Lý Minh Viễn không hề cùng đẳng cấp so với đối phương.

Mạnh Đình Đình tùy tiện click vào một trong số đó, đúng là video của “Sát thủ mặt lạnh” lồng tiếng cho “Harry Potter”.

Sau đó, cô nhìn nhìn, thiếu chút nữa nhin không được phun câu thô tục.

Một người phân tám vai?

Hơn nữa mỗi một vai đều sống động như đúc? !

Chết tiệt, đây là thần tiên ở nơi nào? !!

Trong vòng hai phút sau khi Mạnh Đình Đình nghi ngờ, cư dân mạng đã trả lời cô: Thân thể thật của “Lão sư mặt lạnh” này là Hứa Trăn.

“Mẹ ời? !”

Cô trực tiếp kêu thành tiếng.

Lúc cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của những người xung quanh, Mạnh Đình Đình đỏ mặt cúi đầu như chim cút.

Lúc này, cô đột nhiên nhớ lại, trong bữa trưa hôm nay, hình như, khuê mật Dương Đào nhà mình đã kích động nói về sự

kiện Hứa Trăn được phong thần trong chương trình “Lắng nghe giọng nói”, còn nhấn mạnh, cô nhất định phải xem.

Chỉ là Mạnh Đình Đình nghe những lời như vậy quá nhiều, cho nên cô đã không chú tới và coi đây chỉ là tạp âm.

Hiện giờ vừa thấy, mới phát hiện, video này thật sự là một trận chiến phong thần.

.....

Chỉ chốc lát sau, Mạnh Đình Đình ngồi tàu điện ngầm đến trạm dừng, cô vội vội vàng vàng mà xách theo bao đi ra khỏi trạm điện ngầm, chạy một mạch về nhà.

Hôm đó cô tăng ca một lúc, nên về đến nhà đã hơn 7 giờ.

Lúc này, mọi người trong nhà đã mở TV, chuẩn bị xem tập mới của “Lâm Hải Tuyết Nguyên”.

Mẹ cô thấy cô vào liền đứng dậy nói: “Hôm nay muộn thế này sao? Mẹ đi hâm đồ ăn nóng cho con.”

“Không cần không cần,” Mạnh Đình Đình vội vàng xua tay, nói, “Vừa tan ca thì con đã đi ăn rồi.”

Nói xong, cô cởi áo khoác, ngồi ở trên sô pha và xem TV với gia đình.

Tuy nhiên cô ngồi trước TV, nhưng đôi mắt nhìn nhìn chằm chằm màn hình di động, xem tập mới nhất của “Lắng nghe giọng nói”.

Mạnh Đình Đình vốn là bởi vì Lý Minh Viễn cho nên mới chú ý đến chương trình này, kết quả hiện tại, ngược lại là bởi vì Hứa Trăn mà tiếp tục xem tiếp.

Lúc này, cốt truyện của “Lâm Hải Tuyết Nguyên” đã bước vào giai đoạn cuối, trong một lần xung đột với thổ phỉ, đội 203 đã không may hy sinh một số đồng đội.

Trước TV, Mạnh ba, Mạnh mẹ trông vô cùng thổn thức, vừa đau khổ vừa tức giận.

Mạnh ba tức giận đến vỗ chup đùi, kêu lên: “Ai, sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Biết rõ Uy Hồ sơn gần đây ăn vài lần lỗ nặng, đang muốn tìm bãi, thế mà còn dám trắng trợn tảo bạo như vậy?”

Mạnh mẹ cũng nhin không được cảm thán: “Quá tàn nhẫn, hài tử đêm qua còn nói muốn cùng 203 học thổi Harmonica, ai.....”

Nói nói, hốc mắt của Mạnh mẹ đỏ lên, suýt nữa chảy nước mắt.

“Phốc ha ha ha ha ha ha ha ha! !!”

Nhưng mà đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một trận cười to.

Hai vợ chồng già đang trong cơn bi ai và tức giận kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy cô con gái ngoan ngoãn trầm lặng của mình đang ôm điện thoại di động trên ghế sofa, cười lăn lộn.

Mạnh ba, Mạnh mẹ: “.....”

Mạnh Đình Đình chú ý đến ánh mắt của cha mẹ, vội vàng đứng dậy khỏi ghế sofa và cúi đầu yếu ớt.

“Cái kia, ách.....”

Cô làm bộ làm tịch mà nhìn đồng hồ treo tường, hắng giọng nói: “Ngày mai còn phải dậy sớm, cho nên hôm nay nghỉ ngơi trước.”

Dứt lời, cô cũng mặc kệ ba mẹ tin hay không, lạnh lẽo mà từ trên sofa đứng lên, lấy sét đánh không kịp bưng tai mà hoàn thành rửa mặt, sau đó trở về phòng bế quan.

Chương 947: Mê Đắm Không Lối Thoát

Bên trong phòng, cô lấy di động ra, tiếp tục xem “Lắng Nghe giọng nói”.

Mạnh Đình Đình vừa mới xem vòng lòng tiếng đầu tiên, Hứa Trăn đã lòng tiếng cho Từ Hạo Vũ, sau đó Cao Bác tự tin nói: “Lão sư mặt lạnh” là Tạ Ngạn Quân.

Sau những lời này, nhóm chương trình đã đặc biệt đưa ra một bức ảnh so sánh giữa Hứa Trăn cùng Tạ Ngạn Quân.

Trong phòng thu, đám người Liễu Vĩnh Thanh, Mai Tương thiếu chút nữa cười đến điên rồi, Mạnh Đình Đình cũng cười đến đau cả bụng.

Lúc này lấy lý do “Ngủ sớm” để trở về phòng, cô ghé vào trên tường rồi nhanh chóng xem các phần tiếp theo.

Lúc này lấy “Ngủ độn” trở về phòng, nàng ghé vào trên giường, cấp khó dần nổi địa điểm khai kế tiếp.

Sau đó chưa đầy nửa phút, Mạnh Đình Đình nhìn thấy Hứa Trần đang nói chuyện với mọi người bằng giọng của Từ Hạo Vũ mà không tắt micrô, chủ động “Lộ tẩy”, điều này đã thu hút một vị khách thề rằng hẳn chính là Từ Hạo Vũ.

Xem đến đây, Mạnh Đình Đình mới vừa nằm xuống lại cười lăn lộn.

Trong một giờ tiếp theo, hầu như cứ năm phút một lần, cô ấy lại cười, đôi khi là nửa phút, cười nhiều đến mức cô ấy khó có thể tự gánh vác sinh hoạt.

Mạnh ba, Mạnh mẹ ngồi ở trên sofa phòng khách, nghe trong phòng truyền đến một trận lại một trận tiếng kêu của quỷ, khiến hai người hai mặt nhìn nhau.

Chỉ chốc lát sau, Mạnh mẹ thật sự nhịn không nổi, đi đến trước cửa phòng cô, cao giọng hỏi: “Đình Đình, con đang làm gì đó?”

Tiếng cười trong phòng đột nhiên im bặt.

Vài giây sau, Mạnh Đình Đình đáp lại: “Mẹ, không có việc gì, con ngủ liền đây!”

Mạnh mẹ nói: “Con có thể nhỏ giọng khi ngủ được không?”

Mạnh Đình Đình: “.....”

Thực xin lỗi, vì âm thanh nói mớ của con đã ảnh hưởng đến hai người.

.....

Mạnh Đình Đình miễn cưỡng xem chương trình này hết 2 tiếng, cả người cười đến độ khuôn mặt cứng đờ.

Cô vốn đến để xem đại thần lồng tiếng, nhưng không ngờ lại được xem một tiết mục khôi hài như thế.

Trước đây không xem gameshow, nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô biết rằng “Lắng nghe giọng nói” lại hay như vậy!

Chà, nếu về sau có thời gian, cô cũng có thể xem lại các tập trước!

Mạnh Đình Đình sau khi xem xong cảm thấy không hài lòng, vì vậy cô ấy đã ngay lập tức gửi tin nhắn cho khuê mật nhà mình, nói: “Tôi vừa xem số mới của “Lắng nghe giọng nói”, mẹ ơi, cười đến điên!”

“Lão sư mặt lạnh vừa lợi hại vừa khôi hài, còn có điểm mạnh, ha ha ha ha!”

Ngay khi tin nhắn này được gửi đi, Dương Đào ở bên kia màn hình gần như trong nháy mắt đã gửi cho cô một biểu tình chống nạnh: “Tôi đã hay, nhưng cậu không thêm quan tâm!”

“Mau mau mau, mau đi coi “Phong Tranh” đi! Tôi bảo đảm đáng xem!”

Mạnh Đình Đình nhìn thời gian, đã gần 10 giờ.

Mặc dù có chút do dự, nhưng vì yêu thích “Lão sư mặt lạnh”, cho nên cô quyết định nhấn vào giao diện trang web video và chọn xem.

Sau đó phát hiện, bộ phim này thật sự có điểm tã môn.

Mở màn liền có năng lượng cao, cốt truyện hoàn toàn đan xen, cuối mỗi tập đều có thứ khiến người ta còn cào rột gan, khiến người xem phải chờ đợi.

Mạnh Đình Đình vừa xem, vừa hứng thú bưng bưng mà nói chuyện phiếm với Dương Đào.

Làm một Trăn Quả đáng tin cậy Dương Đào làm sao cự tuyệt, đây phải nói là vui vẻ chịu đựng.

.....

Thời gian vui vẻ xem phim, thảo luận cứ như vậy mà trôi qua cực nhanh.

Cho đến khoảng 2 giờ sáng, Dương Đào không thể nhin được nữa, gõ chữ: “Tôi nói, sáng mai tôi còn phải đi làm, không bằng chúng ta đi ngủ trước, tối mai tiếp tục?”

Mạnh Đình Đình trềng to đôi gấu trúc, vẻ mặt hung phấn mà nói: “Không thể dừng lại ở đây, bọn họ muốn đi Diên An, quá mong đợi!”

Dương Đào: “.....”

Được rồi!

Là do tôi!

Tại sao tôi phải một hai kéo nhỏ điện khủng này vào hồ!

Suốt một ngày một đêm đó, tuy muốn trấn an lòng tin của mình với Trần Quả, nhưng Dương Đào lại không gánh nổi bối rối, hơn hai giờ sáng mới vào giấc được.

Mà người vừa mới lọt hồ là Mạnh Đình Đình thì ương bướng thức đến tận ba giờ sáng, sau khi xem xong “Lắng nghe giọng nói” kỳ đó lại xem tiếp mười tập phim “Phong Tranh”, rồi cô mới lưu luyến không rời nhắm mắt lại.

Nhưng không phải do tập thứ 10 vừa vận kết thúc một phân đoạn truyện ngắn, mà là vì điện thoại di động của cô hết pin...

Đầu giường không có ổ điện, Mạnh Đình Đình đầu tranh tư tưởng một hồi lâu với hai lựa chọn “ngồi xõm trong góc tường vừa cảm sặc vừa xem điện thoại” và “dứt khoát đi ngủ”, rốt cuộc chỉ có thể nhin đau đớn trong lòng mà chọn cái thứ hai

Sáng sớm hôm sau, cô giãỵ dựa rời giường đến công ty.

Chị đồng nghiệp ngồi bàn đối diện thấy cô tới thì nở nụ cười rồi lên tiếng chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành nha Đình Đình!”

“Hai ngày nay chị vẫn đang cày “Lâm Hải Tuyết Nguyên” nè, em đã xem hai tập được công chiếu ngày hôm qua chưa? Sắp sửa đến phân đoạn ‘bàn tiệc trăm con gà’ rồi, mấy tập này sẽ đặc sắc lắm đó nha!”

Nghe nói như thế, Mạnh Đình Đình vốn đang mơ mơ màng màng sắp ngủ gật đến nơi bỗng nhiên bừng tỉnh lại.

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng, xuyên thấu qua tấm ngăn giữa hai bàn làm việc, đối mặt chị đồng nghiệp đối diện mà nói: “Giờ

mà chị còn xem “Lâm Hải Tuyết Nguyên” à, chị ơi, để em giới thiệu chị một bộ phim thể loại chiến tranh tình báo: “Phong Tranh”!”

Mới vừa rồi còn nửa chết nửa sống mà giờ hai con mắt của Mạnh Đình Đình đã lóe sáng đến phát sáng, cô cao hứng bưng bưng mà nói tiếp: ““Phong Tranh” cực kì đáng xem nha, Liễu Vĩnh Thanh và Hứa Trăn là diễn viên chính, nội dung đặc sắc, kỹ năng diễn xuất của các diễn viên chính cũng cực kỳ phù hợp, đã lâu lắm rồi em mới xem được một bộ phim truyền hình hay đến như vậy!”

Chị đồng nghiệp đối diện bị cô nói đến sững sờ, đáp lời: ““Phong Tranh”? Đây không là bộ phim hai ngày trước Dương Đào đề cử sao?”

“Trước đó không phải chính em đã nói là em không hứng thú sao?”

Mạnh Đình Đình nói: “A, em đã nói vậy sao? Có à?”

“Không có mà, chị nhớ lắm rồi đó!”

Chị đồng nghiệp đối diện nghi hoặc nói tiếp: “Không phải lúc đó em nói là, so với Hứa Trăn, em càng yêu thích đàn ông có hình tượng giống với Lý Minh Viễn hơn sao?”

Mạnh Đình Đình nháy mắt mấy cái, nói: “Lý Minh Viễn là ai vậy? Em có biết người này à?”

Chị đồng nghiệp: “...”

Chị nhớ rõ ràng em đã nói vậy mà...

Thậm chí vào trưa hôm qua, lúc đang còn ăn cơm ở nhà ăn, em còn dám uy hiếp Dương Đào, nói cái gì mà cô ấy còn ép em xem “Phong Tranh”, em sẽ gắn mác cô ấy là cuồng đồ của “Phong Tranh”.

Chương 948: Thay Lòng Đổi Dạ

Chị đồng nghiệp dùng nét mặt phức tạp mà nhìn qua Mạnh Đình Đình ở phía đối diện, nhìn không được lại chặc chặc hai tiếng.

Lòng dạ đàn bà mà, đặc biệt là đàn bà con gái chưa trưởng thành, biến đổi thật thất thường!

...

Sáng ngày hôm đó, Mạnh Đình Đình vội vàng hoàn thành hết mọi nhiệm vụ được giao, sau khi xong việc, cô không chần chừ dù chỉ một khắc, mà ngay lập tức rời khỏi chỗ làm.

Vừa mới bước chân vào cửa nhà, cô đã ngay lập tức chạy như bay vào phòng ngủ, bật máy tính lên rồi xem “Phong Tranh” tập tiếp theo.

Khi màn hình tập 11 vừa mới tải xong, những dòng bình luận như muốn phô thiên cái địa mãnh liệt bay tới tràn khắp khung ảnh.

“Bị “Lắng nghe giọng nói” vượt qua rồi!”

“Nghe danh mà tới, tác phẩm của lão sư Mặt Lạnh quả nhiên danh bất hư truyền!”

“Đây là bộ phim thuộc thể loại chiến tranh tình báo hay nhân mãn nhất tôi được xem trong suốt ba năm qua, không tìm thấy bộ thứ hai! Tôi thức đêm xem hết 10 tập, muốn dừng cũng không dừng được!”

“...”

Mạnh Đình Đình xem bình luận trên màn hình, vui tươi hơn hờ mà like cho vài dòng trong số đó, biểu thị cô cũng là người cùng cảnh ngộ.

Tối hôm qua cô đã xem tới đoạn Liễu Vĩnh Thanh trong vai Trịnh Diệu Tiên dùng thân phận phóng viên toà soạn báo để nguy trang, tiến hành phỏng vấn ngay tại Duyên An.

Hứa Trăn trong vai Cung Thứ lấy danh nghĩa là trợ thủ của anh ta, trên thực tế là gián điệp do Đới Vũ Nông cài vào số thân tín bên cạnh anh ta, có nhiệm vụ giám thị nhất cử nhất động của anh ta, quan sát xem hắn có thuộc diện hiểm nghi liên quan đến Trung cộng hay không.

Trịnh Diệu Tiên biết rõ lòng dạ của những con người này, vì dễ thuận tiện hành động, anh ta đành tìm một cái cớ hợp tình hợp lý mà ra lệnh cho Cung Thứ rời khỏi Duyên An.

Ngay trong tập công chiếu gần nhất, kịch bản có nhắc đến chuyện Cung Thứ từ bên ngoài mà biết được có người muốn gây bất lợi cho “Lục ca” Trịnh Diệu Tiên, thế là hấn lại thừa dịp tối trời mà lên về Duyên An.

Mạnh Đình Đình hiện tại đã chờ suốt một ngày, sớm đã nôn nao không nhin nổi.

Trước đó, ngay lúc Cung Thứ rời đi Duyên An đã suýt nữa mất mạng vì đi nhầm khu vực gài mìn, lần quay về này của hấn càng gian hiểm vạn phần.

Hấn có thể thuận lợi về đến bên cạnh Lục ca sao? Hay sẽ bị bắt giữ? Sẽ có bị thương tích gì không?

Mạnh Đình Đình có vô hạn suy đoán trong lòng.

Cũng may, nội dung tập phim lần này không để nàng đợi lâu, mấy phút đồng hồ sau, phía trước ống kính liền xuất hiện thân ảnh của Cung Thứ.

Đêm khuya, trong rừng cây, trên con đường xuyên rừng.

Sau lưng Cung Thứ vác một bao bố nặng trĩu đầy quần áo, chậm rãi hành tẩu từng bước trong bụi cỏ, thần sắc cảnh giác, lưu ý lấy hoàn cảnh chung quanh.

Nhưng nhóm người phía bên Duyên An đã sớm đoán ra hấn sẽ chọn con đường này để đi, cũng đã sớm bày trận mai phục hấn ở địa hình nút cổ chai này.

Mạnh Đình Đình nhìn thấy Cung Thứ dừng bước lại, buông bao đồ sau lưng xuống, trong lòng cô cũng căng thẳng theo, chột mán hình bị bao phủ bởi một lượng bình luận đủ mọi sắc màu:

“Cảnh báo, thước phim sắp tới có hiệu ứng hình ảnh gây chấn động mạnh!”

“Những ai không phải nhân viên chiến đấu hãy nhanh chóng rút lui! !”

Chữ viết với đủ loại màu sắc chen chúc nhau kín hết cả khung hình.

Vài giây đồng hồ sau, một cảnh tượng khiến người xem phải á khẩu xuất hiện trên màn ảnh:

Cung Thứ đổi mặt vòng vây gồm bảy tám binh lính, nhưng hấn cứng đầu không chịu đưa tay cho người khác trói, mà dùng tay không tác sát quật ngã tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

Thằng thần đứt khoát, A Trăn nhấc tay lần nào cũng trúng mục tiêu, động tác thuần thục đẹp đến chói mù mắt khán giả, cơn lũ bình luận nổi trên màn hình trong giờ phút đó cũng đồng loạt biến thành một tràng dài “A a a a”.

Mạnh Đình Đình: “...”

Lần đầu tiên cô có cảm giác chán ghét chức năng bình luận nổi!

Đang ngay khoảnh khắc cao trào vậy mà mọi người lại spam loạn lên, che hết cả màn hình, làm vậy thì người khác biết xem cái gì!

Lửa nóng xông đầu, cô Mạnh tiện tay tắt luôn cái chức năng xem bình luận trực tiếp này, rồi lại tiếp tục xem tiếp diễn biến khúc sau.

Ngay sau đó, ống kính chuyển đổi tiêu điểm, xuất hiện cảnh trường khoa Hàn Băng phụ trách chiến dịch vây bắt lần này đang gọi điện thoại, nghe báo cáo lại việc cả đám thủ hạ của gã đến mai phục Cung Thứ, nhưng lại bị người ta đơn thương độc mã đánh cho cả nhóm thua tan tác.

Thế là chiếc xe jeep vốn dùng để áp giải Cung Thứ trở về nghiêm nhiên biến thành xe cứu thương chở cả đám tàn binh kia về.

Hàn Băng tuy rất giận nhưng lại không có chỗ để phát tiết, sau khi nghe báo cáo xong, gã mang theo một nhóm đàn em tìm tới tận cửa để gây sự với Trịnh Diệu Tiên, ai ngờ vừa vào cửa, hình ảnh chào đón gã là cảnh hai anh em nhà này đang ăn uống vô cùng náo nhiệt.

Chuẩn xác mà nói, là thấy cảnh Cung Thứ ăn uống vô cùng náo nhiệt.

Bên trên bàn gỗ bày một đồng lớn, toàn là đồ hộp, Cung Thứ vừa ăn vừa đưa đồ ra trước mặt như là đang giới thiệu với Lục ca: “Cái này là thịt heo kho tàu, cái này là thịt gà, cái này cá hộp, không biết có mùi vị thế nào...”

Đôi mắt của hắn sáng lóng lánh, khuôn mặt treo một nụ cười ngây ngô, nói: “Không biết Lục ca thích ăn loại nào, em ăn theo anh mà lấy ăn thử là được.”

Trịnh Diệu Tiên nhìn thấy Hàn Băng tới, ha ha cười nói: “Trưởng khoa Hàn đến đó à? Mới sáng sớm mà đã tức giận là sao thế?”

“Tôi chỉ nhờ thằng em này của tôi đi kiếm vài món đồ hộp về để ăn thôi mà, làm vậy không phạm pháp chứ nhỉ?”

Phía trước màn hình, Mạnh Đình Đình trông thấy cảnh tượng này, cười đến mức hông cô bụng cô cũng sắp biểu tình.

Chương 949: Cây Muôn Lặng Mà Gió Chở Ngừng

Sau tiết mục “Lắng nghe giọng nói” kỳ này với sự góp mặt của Hứa Trăn, số lượng người mới chọn nhảy hố như Mạnh Đình Đình đây là nhiều vô số kể.

Hiệu quả tuyên truyền từ chương trình kỳ này dành cho “Phong Tranh” phải nói là tốt vượt xa dự đoán ban đầu.

Ngày 15, “Phong Tranh” phát lại lần thứ hai, vừa mới ngày đầu đã lấy được thành tích rating 0.6% tuyệt hảo.

Phải biết, đây chính là phát lại, hơn nữa còn là vào khung giờ tối muộn.

Nếu để ý rating qua mạng lưới phát sóng cho phép bình luận trực tiếp, hiệu quả của tiết mục kỳ này lộ ra rõ rệt hơn hẳn.

Số liệu thống kê cho thấy, có gần 40% người sử dụng tại mạng sau khi xem xong “Lắng nghe giọng nói” là trực tiếp tìm xem mục phát sóng phim “Phong Tranh”.

Chỉ trong vòng một ngày, lượt xem trực tiếp của bộ phim vượt qua 6000 vạn, tăng thêm 20% người xem so với một ngày.

Đến mức, hiện tại chỉ cần mở xem những tập phim “Phong Tranh” đã phát trước đó, màn hình sẽ bị bao phủ bởi những bình luận có nội dung như “Theo chương trình Lắng nghe giọng nói mà đến”, “Mộ danh đến xem lão sư Mặt Lạnh”, “quân đoàn Mặt Lạnh từng du lịch qua đây” các kiểu.

—— quà, “quân đoàn Mặt Lạnh”.

Ngay sau khi tiết mục kỳ này phát sóng xong, trên mạng bỗng nhiên xuất hiện một đám fan hâm mộ của “lão sư Mặt Lạnh”, bọn họ tự lấy danh hiệu là là “quân đoàn Mặt Lạnh”.

Những người đó tuyên bố bọn họ không có ủng hộ diễn viên Hứa Trăn, nhưng lại yêu thích thiết lập nhân vật mà hắn đã dựng ra để tham “Lắng nghe giọng nói” kỳ này, cũng mãnh liệt hy vọng Hứa Trăn có thể dùng tiếp thân phận “lão sư Mặt Lạnh” để hành nghề sau này.

Hứa Trăn đang cày điện thoại, khi xem đến cái hiện tượng thần kỳ này, tâm tình hắn hết sức phức tạp.

Làm một diễn viên, hắn đương nhiên cũng thường gặp được một ít người xem, họ không thích chính bản thân hắn, mà lại chỉ thích riêng một nhân vật nào đó hắn từng biểu diễn.

Hứa Trăn biểu thị chuyện này là có thể hiểu được, đồng thời phi thường vui vẻ.

Có thể đáp nặn ra một nhân vật đủ khả năng xâm nhập nhân tâm, tách rời hoàn toàn với chính bản thân diễn viên như vậy, trong mắt hắn cảm thấy đó chính là biểu hiện của thành công, là vinh dự của một diễn viên.

Nhưng là, những người đó lại không yêu cầu bản thân hắn lấy thân phận Chu Du hoặc là Mai Trường Tô mà tiếp tục hành nghề...

Thực sự là có chút làm khó người khác.

Hứa Trăn ở bên kia vì “quân đoàn Mặt Lạnh” ngày càng lớn mạnh mà phát sầu, mà về phần Lý Minh Viễn, nếu là biết hắn đang mang tâm trạng đó, thế nào gã cũng phải bị tức chết ngay tại chỗ.

Bởi gì mấy ngày qua, cái đám “quân đoàn Mặt Lạnh” đáng chết đó đã sắp khiến cho trận địa của gã bị tan tác toàn diện.

Gần nhất, Lý Minh Viễn vừa mở các tập phim và đoạn cắt liên quan đến “Lâm Hải Tuyết Nguyên” ra, liền phát hiện, bình luận trên màn hình xác thực nhiều hơn không ít so với trước kia, nhưng nội dung trong số bình luận mới được thêm vào này lại cực kỳ không hữu hảo.

Nói ví dụ, “Theo tiết mục “Lắng nghe giọng nói” kỳ này mà lại đây, đã cày xong và đang chờ “Phong Tranh”, qua xem thử thử bên đây thế nào”;

“Nghe nói lão sư Mặt Lạnh hiện đang quay “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, nên tôi đến xem thử phim này ra sao, nghiên cứu trước nội dung”;

“Đến đây vì thấy lão Dương đi xem “Lắng nghe giọng nói”, kết quả bị một Lão Dương khác tấn công ha ha ha”;

“Chương trình “Lắng nghe giọng nói” kỳ này coi như không tệ, Hứa Trăn coi như là tốt nhất ha ha ha”;

“Lão Lý thăm rồi, chết dí phía sau lão sư Mặt Lạnh, toàn bộ hành trình bị cái bóng người trên bao phủ không chừa khe hở”;

“Lão Lý dùng sinh mệnh thuyết minh cái gì gọi là tự rước lấy nhục.”

“Có lỗi với lão sư Lý, tôi thoát fan đây, hôm nay tôi đã chính thức gia nhập quân đoàn Mặt Lạnh ha ha ha ha ha.”

“...”

Lý Minh Viễn xem hết đồng bình luận thời gian thực này, câu nào câu nấy đều như cô ý đâm chọt con tim gã, quả thực đau lòng đến không thể thở nổi.

Má, nhìn xem đám người này đi!

Muốn thoát fan thì thoát fan đi, ai cấm đâu, nhưng có cần phải tận lực đến tận mấy video này để báo cáo với tôi không, quá lễ phép rồi đó!

“Lễ phép” cả nhà mấy người! !

Trợ lý ở một bên xem sắc mặt gã lúc xanh lúc xám, thương hại nói: “Lão đại, xui rủi gặp phải loại thần tiên như Hứa Trăn này thì chịu thôi, hết cách rồi, ai gặp hắn cũng phải quỳ mà.”

“Anh hẳn nên nghĩ như thế này, cũng vì có Hứa Trăn, tiết mục kỳ này có phần góp mặt của anh cũng được nhiều người biết đến, coi như là anh cũng được nhờ, không phải sao?”

“Anh nghĩ đi, kéo thêm lượt xem quan trọng hơn hay là gây nên sóng gió cần thiết hơn?”

Lý Minh Viễn trầm mặc nửa ngày, ngẫm lại, những câu này cũng có chút đạo lý, thế là lòng cũng buông thả hơn, không chấp nhặt.

Gã mới vừa cố gắng tìm bình yên cho tâm hồn, bỗng nhiên cảm giác điện thoại rung lên một cái.

Cầm lên thì thấy, đập vào mắt, biệt danh người gửi là một người thân thuộc nhóm “người một nhà tương thân tương ái”, cũng chính là em họ của gã, vừa mới @ gã, tin nhắn bao gồm một nhãn dán hai mắt tỏa sáng và nội dung: “Anh, nhờ anh một việc!”

“Tháng này là tới sinh nhật em rồi, trước đó anh từng hỏi em muốn được tặng quà gì đúng không? Bây giờ em muốn có một bức ảnh ký tặng từ lão sư Mặt Lạnh được không?”

“Em sẽ gửi ảnh chụp qua đường bưu điện nhờ anh tìm ký!”

Ngay sau khi cái tin nhắn này được gửi lên nhóm chat, cháu gái bên ngoại của gã cũng lập tức đuôi kịp, kêu lên: “Cậu hai, cháu cũng muốn cháu cũng muốn!”

“Cháu muốn một tấm poster có chữ ký của lão sư Mặt Lạnh! Cậu có đang tại kinh thành không? Chiều nay cháu lập tức đưa poster qua cho cậu!”

Trong lúc nhất thời, bên trong group chat như sôi trào lên, có người thì muốn kí tên, có người lại hỏi có thể chụp ảnh chung hay không.

Thậm chí đến cả mẹ gã và nhóm cô dì có mặt trong group chat cũng lấy tư thái người đứng xem, rụt rè hàn huyên, nói gần nhất các đồng sự người quen cũng đang thảo luận về Hứa Trấn.

Lý Minh Viễn nhìn xem đám tin nhắn đang dùng tốc độ thần sầu chạy trên màn hình, chỉ cảm thấy huyết áp gã càng lúc càng cao, dần dần có xu hướng nhồi máu cơ tim.

Cuối cùng, mẫu thân nhà họ Lý tiếp tục @ Lý Minh Viễn ngay trong nhóm, nhắn là: “Người đâu rồi? Đám tiểu bối này khó lắm mới có dịp yêu cầu đòi hỏi con, còn không nhanh làm theo!”

Lý Minh Viễn: “...”

Điện thoại của tôi ơi!

Cái nhóm chat này nữa, không chịu buông tha cho cái cây muốn lặng này mà! !

Chương 950: “Phong Tranh” Ngày Càng Hấp Dẫn

Mấy ngày kế tiếp, “quân đoàn Mặt Lạnh” không ngừng lớn mạnh, ratings và lượng người xem trực tuyến của “Phong Tranh” một đường bay cao.

Rốt cuộc, tại ngày 18 tháng 2 này, ratings trên cả hai nền tảng chiếu phim của “Phong Tranh” tăng đột phá, thành công leo lên hạng nhất trên bảng xếp hạng những bộ phim nổi tiếng trong kì nghỉ đông này.

Nhóm diễn viên chính trong phim cũng được thơm lây nhờ độ nổi tiếng của phim truyền hình, đến cả Liễu Vĩnh Thanh thuộc loại diễn viên xưa nay không làm người tuyên truyền cũng được leo lên hot search ngồi.

Ngày này vừa lúc là này “Lâm Hải Tuyết Nguyên” hoàn tất, đoàn phim vốn định sẽ xem thử thành phần ngay sau khi đóng máy, họ đã dùng hết công lực để làm phim, vận dụng mọi kỹ năng để tuyên truyền rồi, kết quả thì hăng hái bỏ công làm việc, nhận về chung hững.

Bây giờ mà hỏi ai vui vẻ nhất, đương nhiên câu trả lời sẽ là fanclub của Hứa Trăn.

Trong một ít group chat của fan lâu năm lúc này đều đã vui đến nở hoa.

Hừ, các người dám khuyên can chúng tôi đừng nên xem à!

Càng muốn xem đây! Còn muốn kéo thêm người đến xem!

Trong khoảng thời gian này, ngày nào fanclub của Hứa Trăn cũng giống như đang ăn tết, lừa dối khắp nơi, lôi kéo người mới lọt hố cùng.

Mà chất lượng của bộ phim truyền hình “Phong Tranh” cũng xác thực quá cứng, xứng đáng để bọn họ đi lừa gạt dân tình.

Dưới hoàn cảnh sử dụng phương pháp “quay phim điệp ngẫu”, “Phong Tranh” chính là nhờ vào ý tưởng, thị giác, kịch bản và nhân vật, giết ra một con đường máu dẫn thẳng tới quán quân, rất nhiều người đam mê phim ảnh lâu năm mang nỗi thất vọng với phim thể loại chiến tranh tình báo được sản xuất trong những năm gần đây, vì chính bộ phim này mà một lần nữa trở về.

Cùng thời kỳ truyền cũng có nhiều bộ “phim điệp ngẫu” được công bố và bị tử hình công khai, làm ăn chán chết đến nỗi người xem còn phải thương hại thay trí thông minh của đoàn phim, bị mắng đến mức tuột quần còn vinh hơn.

Đáng giận nhất là, rõ ràng Liễu Vĩnh Thanh và Hứa Trăn đều không đi theo lộ tuyến thần tượng, nhưng nếu lấy những bộ phim “điệp ngẫu” kiểu đó ra so sánh với “Phong Tranh” về mặt nhan sắc dàn diễn viên, thì cũng rước về một thất bại thảm hại.

Liễu Vĩnh Thanh là mỹ nam tử được công nhận, năm đó, anh ta đã lấy được số điểm tuyệt đối trong cuộc thi nhan sắc diễn viên, cái danh đó đâu thể chỉ là nói suông; Hứa Trăn càng không cần nói, hẳn là một trong số những bông hoa đẹp chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay trong số dân nghề này.

Hai anh em bọn họ có thể nói là hình mẫu bước ra từ sách giáo khoa cho câu nói “Rõ ràng là có thể chỉ dùng mắt cũng kiếm được cơm, nhưng vẫn cứ dùng đến tài hoa để sinh sống”.

Đến các tuần sau giữa tháng hai, “Phong Tranh” đã phát sóng được hơn nửa tháng, kịch bản cũng tiến vào nửa đoạn sau.

Mà Hứa Trăn với vai diễn Cung Thứ cũng vì liên tiếp có những biểu hiện đặc sắc, thắng được lòng yêu thích của đại lượng người xem.

Nhưng hẳn là nhân vật phụ, tác dụng chủ yếu của nhân vật này trong nội dung phim là phụ tá, phụ trợ Liễu Vĩnh Thanh với vai diễn Lục ca quân thống, nhưng chỗ đặc biệt của “Phong Tranh” chính là mỗi một vị nhân vật phụ đều có một linh hồn riêng, cực kỳ khắc sâu ấn tượng trong lòng người xem.

Đặc biệt là Cung Thứ, mấy lần có những biểu hiện ngắn gọn sóng dữ vô cùng kinh diễm, làm người xem sinh hảo cảm cao.

Thực trạng hiện nay là, nhóm người xem vừa lọt hố ngày ngày bốn phía khen Cung Thứ, khen “Phong Tranh”, xem đến quên cả trời đất.

Nhưng những nhóm người xem mỗi ngày đều chờ mong tập mới đó lại dần dần rơi vào trầm mặc.

Bởi vì, hướng phát triển nội dung của “Phong Tranh” bỗng nhiên bắt đầu thay đổi.

Không hề nghi ngờ, “Phong Tranh” không phải là một bộ phim có màu sắc tươi sáng.

Ngay trong chính tập 1 của bộ phim, Trịnh Diệu Tiên thân là người thuộc phe Trung cộng đã tự tay xử tử đồng chí của chính anh ta;

Tại tập thứ hai, người yêu anh ta bị trung thống sát hại bên đường, Trịnh Diệu Tiên bị ép phải nghiền xương người tình mình thành tro;

Vẫn chưa tới 20 tập, giao liên của anh ta lại hi sinh ngay trước mắt anh ta, từ đó Trịnh Diệu Tiên liền mất đi liên hệ với tổ chức, hình thành tình trạng Phong Tranh đứt đoạn.

Phân nhạc đạo đầu dẫn hướng bị kịch cho toàn bộ phim bị kỳ thật đã được sắp xếp ổn thoả, không thể nào lay chuyển, cũng không tồn tại chuyển hướng đột ngột.

Nhưng mà, chỗ đặc biệt của “Phong Tranh” chính là do nó, do thời lượng phim mang mang sắc tươi sáng cực kỳ dày đặc, thậm chí dày đặc đến nỗi có thể tê liệt thần kinh người xem, làm người xem không thể ý thức được trình độ bi kịch của bộ phim này.

Mỗi một lần xuất hiện hiểm cảnh, Trịnh Diệu Tiên luôn có thể xảo diệu bài trừ; mỗi một lần đầu trí đầu dũng, nhóm nhân vật chính đều sẽ thu hoạch toàn thắng.

Thậm chí, đến cả khi sau giải phóng, Trịnh Diệu Tiên không cách nào chứng minh thân phận của mình, thê tử cũng vì yểm hộ anh ta mà lâm vấp hoàn cảnh phải tự sát, nhưng anh ta vẫn có thể tỉnh táo ứng đối, trở tay viết một phong thư xác nhận, vạch trần một vị lãnh đạo trong cục cảnh sát Sơn thành là nội ứng của quốc đảng, cũng nhờ vào chữ viết ăn khớp với “Phong Tranh” mà khiến cho thượng cấp điều tra.

Phân đoạn “gặp nguy cũng không mất đi can đảm và trí tuệ” này khiến người xem không thể không vỗ bàn tán dương.

Nhưng mà, khi “Phong Tranh” đi đến giai đoạn kết thúc, tình cảnh của Trịnh Diệu Tiên trở nên càng thêm gian nan, dù có tinh xảo đấu trí kiểu nào cũng che lấp không được những thảm kịch đau đớn tận cùng.

Cho đến lúc này, người xem mới rút cuộc chậm rãi tỉnh táo lại: Bộ phim này có điểm gì đó là lạ!

“Đã đuổi tới tiền độ mới nhất, tôi bỗng nhiên cảm giác “Phong Tranh” có điểm không ổn là như thế nào vậy mọi người?”

Trong một fanclub Hứa Trăn gồm những fan lâu năm cứng cựa, một người phát một cái biểu cảm thấp thỏm, đánh chữ nói: ““Phong Tranh” nhìn như là Lục ca diều võ dương oai với bốn phía, luôn thu được toàn thắng, nhưng sao tôi lại cảm giác, giống như cho tới bây giờ anh ta cũng không thu được chỗ tốt có tính thực chất nào cả?”

“Mọi người xem xem, ngay từ sự kiện đầu tiên, anh ta mặc dù thành công đưa ra danh sách đặc vụ, nhưng bởi vậy mới bị người khác hoài nghi thân phận;”

“Mặc dù phái Cung Thứ ám sát Cao Chiêm Long chỉ với một phát súng, nhưng cũng bởi vậy bị trung thống hận thấu xương;”

“Đấu trí đấu dũng với Mao Đô Ngũ thì lại bị đối phương kiêu kị;”

“Đặc công trung thống thi hành mỹ nhân kế xúi dục anh ta, anh ta còn cưới về làm vợ, nhưng cái này cũng khiến anh ta chôn một mầm tai hoạ...”

“Lục ca là đang từng bước một tự đào hố chính mình nha!”

Chương 951: Vừa Bắt Đầu Đã Phải Đổ Máu

Câu hỏi vừa được đưa ra, lập tức có người bên trong fanclub đáp lại nói: “Tôi đã sớm muốn nói, “Phong Tranh” kỳ thật không phải phim thể loại hài kịch lãng mạn đúng không?”

“Lục ca lên sân khấu tiến tới vị trí cao nhất, sau đó bị hoài nghi, bị vu khống, bị đuổi giết...”

“Hiện tại voi chết, cũng chứng thực không được thân phận.”

“Cảm giác như anh ta càng đi tiếp là càng chết sớm á!”

Đám người bên trong nhóm chat tiếp tục hàn huyên đề tài này hơn nửa ngày, một đám lo lắng.

Rất nhanh, tập “Phong Tranh” mới nhất được phát sóng, đám người này lập tức kết thúc nói chuyện phiếm, quay đầu đi xem phim.

Trong tập phim lần này, fanclub của Hứa Trăn thành công xem được tình tiết cả đám mong mỏi muốn xem nhất: Cung Thứ lên sân khấu.

Sau giải phóng, các thế lực quân thống, trung thống còn sót lại chuyển sang hoạt động bí mật, Cung Thứ thông qua một hệ liệt tình báo, suy đoán ra Lục ca bị bắt, thế là lập tức triệu tập nhóm huynh đệ, tính toán đi nghĩ cách cứu viện Lục ca.

Vẫn luôn ở trong trạng thái ẩn nấp, Cung Thứ bí quá hoá liều, chủ động bại lộ chính mình, hấp dẫn hỏa lực, yểm hộ các huynh đệ khác trong nhóm đi áp dụng kế hoạch cứu Lục ca.

Nhưng phiên tính kế công phu lần này, cuối cùng lại là thất bại trong gang tấc, không thể cứu Lục ca ra.

Trời tối người yên, Cung Thứ giống như con chuột chui rúc trốn tránh trong cống ngầm.

Nhưng lúc hẩn ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, thứ hẩn lo lắng lại không phải chính mình, mà là Lục ca.

“Mấy năm này, đây lần đầu tiên tôi cách anh ấy gần như vậy.”

Cung Thứ ẩn thân trong bóng tối, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, đôi đồng bạn bên cạnh lẩm bẩm nói: “Còn sống nhưng không thể gặp được, đau như rạch miệng vết thương chưa khép.”

“Tôi không biết đời này còn có cơ hội gặp được anh một lần nữa hay không.”

Hẩn nói, cúi đầu, thanh âm hơi có chút nghẹn ngào, nói: “Tôi khúm núm một đời, bốn phía chỉ biết lục đục với nhau, lừa

người gạt mình.”

“Những người đó hoặc là xem thường tôi, hoặc là vì muốn lợi dụng tôi. Chỉ có Lục ca coi tôi là anh em bằng hữu.”

“Anh ấy là người ghê gớm nhất đời này tôi từng thấy qua, cũng là người duy nhất thực tình đợi tôi.”

Khoảnh khắc lúc hắn tốt lên hai chữ chữ thực tình đó, khiến người xem vô cùng cảm động.

Nhưng người xem nhóm dùng thị giác thượng đế để xem nên biết rõ: Giờ này khắc này, “Lục ca” Trịnh Diệu Tiên của hắn vì nóng lòng chứng minh chính mình không phải là quân thống, khổ vì không cách nào chứng minh thân phận Trung cộng địa hạ đẳng của chính mình.

Tuy nói đứng tại các lập trường khác nhau, hành vi của bọn họ đều không có sai, nhưng khi hai bức tranh này được bày ra cùng lúc, không hiểu sao mà khiến người xem cảm thấy vừa hoang đường, lại vừa thê lương.

Nhóm người xem phía trước màn hình đang một mặt thôn thức, cảm khái thế sự bất đắc dĩ, nhưng ngay lúc trông thấy kết cục của tập này, đám người lại xem đến một hình ảnh khiến cho bọn họ lo lắng đến mức da đầu muốn nổ tung ——

Thượng cấp giao một nhiệm vụ cho Trịnh Diệu Tiên:

Sai hắn hiệp trợ cảnh lực nơi đó, bắt giữ đặc vụ quân thống tiềm phục tại Sơn thành, Cung Thứ.

Cái tình tiết này vừa được công bố ra, fan trong nhóm gần như là nháy mắt liền sôi trào.

“Dựa vào dựa vào dựa vào dựa vào dựa vào!!”

Xem đến nơi này, đám người đó không kìm được nữa, vừa mới đang lo lắng giờ đã biến thành tặc mao.

“Không thể nào, vừa mới bắt đầu đã yêu cầu đổ máu! ?”

“Lúc này mới chiều tới ba mươi mấy tập, đằng sau còn có hơn mười mấy tập nữa mà? Vậy mà hiện tại đã bắt đầu sử dụng bạo lực rồi! ?”

“Làm sao bây giờ, thế này phải làm sao bây giờ? Lục ca sẽ lựa chọn như thế nào đây! ?”

“A, tôi muốn phát điên quá! !”

“Đừng như thế chứ, anh em tốt của anh đã che giấu nhiều năm như vậy, còn liều chết tới cứu anh! Quá máu chó mà, đừng như thế mà! !”

“Làm sao bây giờ, Cung Thứ sẽ bị bắt sao? Đừng có chiều tới đây thì ngưng vậy chứ! ?!”

“...”

Trong lúc nhất thời, bên trong fanclub lao nhao, gần như là ầm ĩ lật trời.

Hôm hai tập trước được công chiếu, thấy cảnh vợ của Trịnh Diệu Tiên chết đi, mọi người mặc dù cũng thương tâm, nhưng là còn không đến mức không thể nào tiếp thu được như vậy.

Mà Cung Thứ...

Nhóm người xem không phải là không thể tiếp nhận cái chết của Cung Thứ chết, mà là không tiếp nhận được cái vị trí này của hắn, cái tình huống phải chịu chết này của hắn!

Chẳng qua, cũng may kịch bản không kéo dài chỗ này.

Cùng ngày hôm đó, tập thứ hai rất nhanh được phát sóng.

Trịnh Diệu Tiên bị chỉ mặt gọi tên phải đi lập kế hoạch vây bắt Cung Thứ, nhưng sau khi anh ta dò hỏi xong tình huống hiện tại thì lại lập tức lắc đầu, cho ra một cái kết luận đơn giản mà thô bạo:

“Chỉ với nhiều đây người, muốn tóm lấy Cung Thứ là không thể nào.”

Người phụ trách hành động bắt giữ lần này nghe ngữ khí anh ta nói như đinh đóng cột, hết sức tức giận mà đáp lại: “Chúng tôi mời anh qua đây chỉ vì muốn hỏi về thói quen hành động của hắn thôi!”

“Chúng tôi đã bày ra ba hàng phòng tuyến trên con đường hắn phải đi qua, sao có thể nói là không có khả năng bắt hắn được?”

Trịnh Diệu Tiên què chân, còng lưng, xem bản đồ Sơn thành trước mắt, dùng ngữ khí bình tĩnh để nói: “Đầu tiên, về hàng

phòng tuyến thứ nhất này của các người, hẳn sẽ không đi qua nơi này đâu.”

“Hàng phòng tuyến phía sau cũng không còn ý nghĩa.”

Câu nói này vừa được cất ra, hình ảnh liền hoán đổi.

Cung Thử đang bị đuổi bắt quả nhiên hành động như Trịnh Diệu Tiên nói, dễ như trở bàn tay vòng qua hàng phòng tuyến phong tỏa đường đi thứ nhất, khiến cho nhóm người truy bắt hắn bị lạc lối.

Chương 952: Phỏng Vấn

“Reng reng reng! !”

Theo một tràng tiếng chuông điện thoại dày đặc reo lên, ông kính về đến sở chỉ huy chiến dịch lần này.

Người phụ trách nhận điện thoại, chỉ nghe đồng chí đối diện kêu lên: “Mất dấu Cung Thử rồi! Nghe nói có nhân chứng thấy hắn cướp một chiếc xe bus, chạy về phương hướng vùng ngoại thành!”

Người phụ trách cầm ống nói, ngạc nhiên quay đầu nhìn sang Trịnh Diệu Tiên, dùng ngữ khí gấp rút hỏi: “Kế tiếp hắn sẽ chạy về hướng nào?”

Trịnh Diệu Tiên vẫn như cũ, dùng bộ dáng hữu khí vô lực vừa rồi, lắc đầu nói: “Các người không cần đuổi theo nữa đâu.”

Nói rồi, anh đưa tay chỉ một con đường cái vòng quanh núi trên bản đồ, dùng giọng nói cực kỳ chắc chắn mà trả lời: “Xe đi theo con đường này.”

“Nhưng người kia sẽ không còn ở trên xe, mà là nhảy sông trốn tiếp.”

Hình ảnh lại chuyển đổi, chiếc xe Cung Thử cướp kia đúng thật là đã chạy tới con đường núi trên bản đồ kia, hắn còn dựa vào quán tính lúc rẽ ngoặt mà thả người nhảy vào sông Gia Lăng.

Rất nhanh, nhóm người vừa mới phụ trách hành động kia chạy về bộ chỉ huy nhận lệnh, báo cáo lại hết thủy, đều y như Trịnh Diệu Tiên phỏng đoán.

Người phụ trách dùng ánh mắt như đang nhìn quẻ để nhìn anh ta, tiếp tục hỏi: “Vậy tiếp theo Cung Thứ sẽ đi tới chỗ nào?”

Trịnh Diệu Tiên chấp tay sau lưng, lắc đầu, trầm giọng nói: “Hỏi tôi làm cái gì? Tôi có phải thần tiên đâu.”

“Sông lớn mênh mông, kéo dài vạn dặm, sao tôi có thể suy tính được hẳn sẽ chọn chỗ nào để leo lên bờ.”

“Tôi đã nói với mấy người từ sớm rồi mà, không cần đuổi, đuổi không kịp.”

Người phụ trách bị thái độ bình tĩnh tự nhiên của anh ta chọc cho tức đến mức lồng ngực đập trùng, cả giận nói: “Tốt, rất tốt!”

“Xem ra tên đồ đệ này được anh dạy dỗ rất tốt, anh cũng thật là lợi hại!”

Trịnh Diệu Tiên tựa như nghe không hiểu ý trào phúng bên trong lời nói này, cúi thấp đầu thở dài: “Ài, tôi nào có dạy dỗ được gì cho hẳn, cũng đều do chính bản lãnh hẳn có mà ra.”

...

Sau một hồi truy đuổi kịch liệt, Cung Thứ mạo hiểm chạy khỏi vòng vây trùng điệp, cũng y theo mệnh lệnh thượng cấp mà rời khỏi Sơn thành, về lại Hương Giang báo cáo công việc lần này

Phân đoạn Cung Thứ tại Sơn thành này đến tận đây mới có một kết thúc.

Đệ tử Trịnh Diệu Tiên bày ra năng lực tài ba thần kỳ như thế, cũng làm cho thượng cấp ý thức được một loại giá trị khác của Trịnh Diệu Tiên: Dạy đồ đệ.

Kết quả là, thượng cấp liền phái một đệ tử cho anh ta dạy dỗ, nhưng tư chất của tên đệ tử này quá đần độn, ngu dốt không chịu nổi, bất kỳ phương diện thiên phú nào cũng đều cách biệt một trời khi so với Cung Thứ.

Mà đồ đệ anh ta cũng ghét bỏ thân phận đặc vụ quân thống này của Trịnh Diệu Tiên, sư đồ hai người cứ như vậy mà bị ép chung sống với nhau, vừa ghét vừa khinh nhau gây ra vô số chuyện đáng chê cười.

Phim truyền hình cũng một lần nữa đi đến phân đoạn gồm những tình tiết thư giãn.

Nhóm người xem vẫn luôn lo lắng đề phòng trước đó rút cuộc cũng nhẹ nhàng thả ra.

“Ai, hên là không chết trong tình cảnh này, ai...”

Một đám người xem phảng phất sống sót sau tai nạn, trong lòng vẫn còn ô m sợ hãi mà trò chuyện trong nhóm chat: “Thật ra tôi vẫn có thể tiếp nhận cái chết của Cung Thứ, nhưng tuyệt đối hẳn đừng như vậy mà chết.”

“Chân trước mới vừa liều mạng đi nghĩ cách cứu viện Lục ca, kết quả trở tay bị Lục ca hồ chết?”

Người còn lại trả lời: “Hiện tại hẳn là sẽ chưa chết đâu, còn hơn mười mấy tập nữa mà, Liễu Vĩnh Thanh trước đó không phải đã nói, Cung Thứ là nhân vật quan trọng xuyên suốt cả bộ phim này sao?”

“Hẳn là sẽ không chết sớm như vậy.”

“Cho nên đằng sau chắc chắn sẽ còn tình tiết có mặt Cung Thứ.”

“Ai, có thể sau này hai huynh đệ đó sẽ phải sử dụng bạo lực với nhau, không cách nào tưởng tượng...”

“Để mà nói, đạo diễn Liễu nói Cung Thứ là nhân vật quan trọng xuyên suốt cả bộ phim này khi nào vậy? Sao tôi chưa từng nghe thế?”

Câu hỏi này vừa được đặt ra, rất nhanh liền có người vung tay thả một đường link video vào trong nhóm chat, nói: “Thật là, mấy người không biết nghe ngóng tin tức ngoài lề à?”

“Hai ngày nay xem “Phong Tranh” tôi vẫn luôn nơm nớp lo sợ, ngày nào cũng phải nghe tin ngoài lề để hồi máu đây!”

“Phim truyền hình có A Trăn đóng thì phần tinh túy vĩnh viễn nằm trong tin tức ngoài lề, chẳng lẽ các người không biết?”

Đám người trong fanclub vừa nhìn thấy cái video này, có người cao thâm mặt trắng tỏ vẻ đã xem qua, tuy buông lời nhận xét là không đáng xem, nhưng lại đã xem mấy chục lần;

Cũng có người ngao ngao kêu lên chưa có xem, lập tức đi xem đây.

Phần tin ngoài lề này mới vừa được công bố ngày hôm qua, cũng không biết là vì để trung hoà các lời đồn đãi phim quá máu chó, hay là xuất phát từ nguyên nhân nào khác, tóm lại, phong cách dàn dựng biên tập cho đoạn video này có hơi ngô nghĩnh.

Đề mục của video này là: Luận bàn việc Hứa Trăn chụp “Phong Tranh” rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn.

Video vừa bắt đầu là đã thấy một đoạn phỏng vấn giữa phóng viên và Liễu Vĩnh Thanh.

Liễu Vĩnh Thanh đối mặt với ống kính của phóng viên, thái độ nghiêm túc mà thành khẩn nói: “Xin vô cùng cảm tạ Tiểu Hứa chịu tới giúp chúng tôi quay chụp bộ phim này.”

“Hắn vì đóng bộ phim “Phong Tranh” này mà phải hi sinh cực kỳ rất lớn.”

“Cung Thứ là nhân vật quan trọng xuyên suốt cả bộ phim, thời lượng xuất hiện cũng cực kỳ nhiều. Trước đó, khi tôi tìm tới hắn, thời hạn thuê thiết bị quay phim của cả đoàn chúng tôi chỉ còn lại có mấy ngày cuối cùng, nhưng số lượng phân cảnh cần quay bổ chụp lại nhiều đến mấy trăm cái.”

“Lúc ấy tôi đều đã làm xong công đoạn chuẩn bị sự cố, vì tôi cho rằng chỉ với thời gian ngắn như vậy, muốn hoàn thành lượng công việc với cường độ cao như thế là không thể nào, chỉ sợ mỗi phần lời thoại thôi cũng đã không kịp học thuộc.”

“Nhưng làm tôi đặc biệt cảm động chính là, ngay trước khi chúng tôi bắt đầu bấm máy, Tiểu Hứa có nói, suốt đêm hôm trước hắn đã học thuộc hết toàn bộ lời thoại của nhân vật Cung Thứ này, cuối cùng là giúp đoàn làm phim “Phong Tranh” của chúng tôi tranh thủ được kha khá thời gian, tiết kiệm được mấy trăm vạn tiền kinh phí quay chụp.”

“Khả năng có người cho là hắn có trí nhớ tốt, nhưng mọi người để tay lên ngực tự hỏi thử đi, đừng nói toàn bộ lời thoại, cho dù là chỉ có mười mấy câu, có bao nhiêu người có thể làm được tới tình trạng vừa nhận được kịch bản đã ngay lập tức đọc thuộc lầu lầu?”

“...”

Chương 953: Cung Thứ Và Mỹ Thực 1

Đoạn phát biểu này của Liễu Vĩnh Thanh nghiêm túc đến dị thường, tâm tình cảm kích lộ rõ trên mặt.

Bình luận chạy trên màn hình cũng đều là “Khen thưởng vì tinh thần chuyên nghiệp kính nghề”, “Hỗ thẹn, tôi đi học bài đây”, đủ các loại tán dương.

Nhưng rất nhanh, hình ảnh lại thay đổi.

Ông kính chạy tới bên người Hứa Trăn.

Phóng viên dò hỏi hẩn, độ khó khi quay chụp “Phong Tranh” có lớn lắm hay không, Hứa Trăn nghiêm túc gật đầu, mang về mặt chuyện cũ nghề lại mà kinh, nói: “Xác thực là rất khó.”

“Có thể tính trong số tất cả phim truyền hình tôi từng tham gia, đây là một trong ba bộ có độ khó lớn nhất.”

Nghe được câu nói này, nhóm khán giả đều đang tự động nghĩ đến hẩn sẽ kể về tiến độ gấp rút và lượng lời thoại kinh khủng kia, cũng đồng cảm với độ khó của bộ phim này, nhưng phần trả lời kế tiếp của Hứa Trăn lại làm kẻ khác mở rộng tầm mắt.

Chỉ nghe hẩn nói: “Cung Thứ là một nhân vật có cái đặc điểm rất ngộ, hẩn ăn cơm rất nhanh.”

“Bởi vì hẩn thường xuyên sẽ bị phái đi chấp hành các loại nhiệm vụ cực đoan, có thể là hai ba ngày, hoặc trong thời gian dài hơn không được ăn cơm cũng là rất bình thường.”

“Cho nên bên trong kịch bản có cực kỳ nhiều phân đoạn diễn cảnh hẩn ăn cơm.”

Hứa Trăn một mặt cảm khái nói: “Đạo diễn Liễu hy vọng tôi có thể diễn ra cảm giác của quỷ chết đói đầu thai làm người, cho nên vốn không cho tôi ăn cơm.”

“Nếu buổi sáng cần quay cảnh diễn phân đoạn ăn cơm, buổi sáng hôm đó tôi phải nhịn đói; nếu buổi chiều có cảnh ăn cơm thì tôi phải nhịn cơm từ giữa trưa đến chiều.”

“Hơn nữa, đạo cụ đồ ăn dùng trong cảnh diễn đó rất đẹp mắt, hương vị còn là một lời khó nói hết...”

Đối diện với hắn, phóng viên mới vừa phỏng vấn xong Liễu Vĩnh Thanh dần dần lộ ra vẻ mặt cứng ngắc.

Rất muốn cười nhưng lại sợ không lễ phép!

Làm sao bây giờ! !

.....

Đoạn phỏng vấn Hứa Trăn ngoài lề này kỳ thật là cắt câu lấy nghĩa.

Lúc trước phóng viên dò hỏi hắn tình huống khi quay “Phong Tranh”, Hứa Trăn nói rất nhiều, liên quan tới phân cảnh ăn cơm đó hắn chỉ trả lời có một đoạn thôi.

Nhưng mà bây giờ lại phát ra đoạn phỏng vấn này ngay phía sau Liễu Vĩnh Thanh như vậy, bởi vì hai người trả lời ở góc độ hoàn toàn trái ngược, nhìn qua liền thấy vô cùng hài hước.

Chẳng qua, chuyện bên lề còn không phải là như vậy sao?

Mục tiêu của chúng ta là cái gì?

Kiểm chuyện!

Sự thật chứng minh, phong cách hắn trả lời đúng là hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người, gần ngủ 24 giờ, tổng lượt phát sóng đoạn ngoài lề này đã đột phá cấp bậc ngàn vạn, còn nhiều hơn tổng lượt phát sóng của rất nhiều phim truyền hình cùng kỳ.

Ngày hôm sau, lập tức đã có dân mạng làm video biên tập tương quan, cái gì “Cung Thử đưa bạn ăn khắp Sơn Thành”, “Trên đầu lưỡi “Phong Tranh””, “Cung Thử phát video ăn uống”, từ từ đếm kỹ số lần Cung Thử ăn cơm trên màn ảnh “Phong Tranh”.

Mà khế đếm như vậy, mọi người mới phát hiện:

Trong bộ phim này, màn ảnh Cung Thử ăn cơm hình như đúng là hơi nhiều.....

Hơn nữa mỗi đoạn đều ăn mỹ vị.

Từ lúc ban đầu gặp mặt Lục ca thì là gan ngỗng, mì Ý, đến sau này thì thịt hộp, hoành thánh tương ớt, mỗi một bữa ăn nhìn qua đều cực kỳ mê người.

Thậm chí, còn có loại gameshow ẩm thực bởi vì vậy mà lưu ý đến Hứa Trăn, mời hắn đến thu hình, làm cho Hứa Trăn không hiểu ra sao.

.....

“Ha ha ha ha ha.....”

Giữa trưa, tại nhà ăn tòa soạn báo, Mạnh Đình Đình và Dương Đào vừa ăn cơm, vừa xem video “Cung Thứ - ngày mỹ thực” trên điện thoại di động, xem một lát thì không nhịn được cười ra tiếng.

Thời gian có mấy ngày ngắn ngủi, những video biên tập này nhanh chóng trở thành video được rất nhiều người yêu thích “Phong Tranh” xem trong lúc ăn cơm.

Fan hâm mộ đáng tin cậy của Hứa Trăn, Dương Đào và người mới lọt hố Mạnh Đình Đình đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Các cô nhìn Cung Thứ ở trong màn hình ăn đến ánh mắt mê ly, biểu cảm hận không thể cầm chén lên liếm, lại liên tưởng tới Hứa Trăn ở bên trong cảnh hậu trường, vẻ mặt bắt mắt dĩ nhiên thức ăn đạo cụ mà phun tiếng chửi thề, chợt cảm thấy hết sức buồn cười.

Trong lúc nhất thời, cũng không biết là nên khen kỹ thuật diễn của Hứa Trăn quá tốt, hay là hắn thực sự đói đến tức giận.

Nhưng mà hai người xem một hồi, mặc dù trên mặt đang cười nhưng trong lòng lại có cảm giác hơi hụt hẫng.

—— bởi vì mỗi lần Cung Thứ ăn cơm, cơ bản đều có liên quan tới Lục ca.

Trong đó có một đoạn, Cung Thứ đi theo Lục ca tiến về Duyên An, nửa đường xông vào qua Lôi Khu, đi tới chỗ Bùi Hoa Nam ở Quốc Thống Khu, đối phương chuẩn bị cho hắn cả bàn thức ăn ngon, vì hắn bày tiệc mời khách.

Cung Thứ vừa ăn, con mắt vừa liếc qua đồ hộp trên bàn sắt.

Mạnh Đình Đình nhìn đến đồ hộp này, trong lòng nhin không được có chút thốn thức.

Bởi vì, lần đầu tiên cái đồ hộp này xuất hiện là ở trong tay một người khác.

Người này tên là Giang Hân, là một đồng đội của bọn hắn trước chuyến đi Duyên An này, cô giống với Trịnh Diệu Tiên, cũng là người của Đảng Cộng Sản ẩn nấp tại Quân Thống.

Chuyến này Giang Hân từ Sơn Thành đi Duyên An cố ý mang theo một túi đồ hộp để đưa cho cha cô ở Duyên An.

Mà lúc này Cung Thứ nhìn thấy đồ hộp, lại tưởng là mang cho Lục ca ăn.

“Nói đi, có phải Lục ca gặp phiền phức hay không?” Mới ăn được nửa bữa cơm, Cung Thứ nhìn thấy Bùi Hoa Nam tới, buông đũa xuống hỏi.

Chương 954: Cung Thứ Và Mỹ Thực 2

Bùi Hoa Nam ngồi xuống, mở cho hắn một hộp đồ hộp, nói “Cậu đoán không sai, có một vài người không có ý định để cho Lục ca sống yên ổn.”

Dứt lời, hắn móc từ trong túi ra một phong thư, đưa cho Cung Thứ.

Cung Thứ tiếp nhận phong thư, nhanh chóng nhìn lướt qua, sắc mặt chợt thay đổi, không chút do dự nói “Tôi lập tức về Duyên An.”

Bùi Hoa Nam nói “Duyên An bên kia chắc chắn cũng liệu đến cậu sẽ trở về, đã sớm bày ra vòng vây, chờ cậu chui vào trong.”

“Muốn cái gì? Cứ nói với anh em, tôi chuẩn bị cho cậu!”

Cung Thứ liếc qua đồ hộp trên bàn, nói “Chuẩn bị cho tôi một số đồ hộp, chọn thịt, càng nhiều càng tốt.”

Bùi Hoa Nam nghe vậy sững sờ, hỏi: “Cậu muốn đồ hộp làm gì?”

Cung Thứ quay đầu nhìn hộp thịt hộp đã mở ra kia, biểu cảm vừa mới sắc bén dần dần hòa hoãn lại, nói “Lục ca ở Duyên An không được ăn đồ tốt, tôi cầm mấy hộp đồ hộp cho anh ấy cải thiện bữa ăn một chút.”

“À, đúng rồi, lại lấy mấy bao thuốc, muốn bao nhiêu.”

“Lục ca không hút thuốc.”

Một lát sau, hình ảnh vừa chuyển, Cung Thứ bỏ đầy đồ hộp vào túi quần áo bằng da, đầy một túi lớn, sau đó định vác lên lưng.

Bùi Hoa Nam nhìn tình cảnh này, do dự một chút, rốt cục vẫn là vẻ mặt phức tạp khuyên can nói: “Cậu vác nhiều đồ hộp như vậy, không sợ ảnh hưởng đến hành động sao?”

Cung Thứ khinh thường cười một tiếng, đưa tay xách theo túi quần áo, nói “À, năm đó, thời điểm ra chiến trường đánh đuổi

tà ma, có bao nhiêu trang bị tôi chưa từng vác qua? Chút đồ hộp này tính là gì.....”

Nhưng mà đang khi nói chuyện, hắn dùng sức muốn hất túi quần áo lên trên lưng, lại không thể nhấc lên được.

“..... Này mẹ nó, lon sắt thôi mà nặng vậy.” Cung Thứ cúi đầu mắng.

“Phụt ha ha ha ha ha ha ! !!”

Ngoài màn hình điện thoại di động, Mạnh Đình Đình và Dương Đào xem đến đoạn này, lập tức cười ra tiếng.

Cung Thứ cứ như vậy vác một túi lớn đồ hộp lên về Duyên An, sau đó giao đồ ăn cho Lục ca giống như hiến vật quý, đếm kỹ từng vị của những đồ hộp kia.

Nhận được, chính là Lục ca đứng trước sự chất vấn của phía Duyên An, sờ sờ đầu Cung Thứ, nói “Em trai tôi đem cho tôi vài hộp đồ ăn, cái này cũng phạm pháp sao?”

Trong màn hình, Cung Thứ nở nụ cười giống như học sinh tiểu học thi được 100 điểm, mà ở ngoài màn hình Mạnh Đình Đình và Dương Đào xem biểu cảm của hắn, lập tức cười giống như hai đứa ngốc.

Sau đoạn này, video biên tập chuyển cảnh về tới Sơn Thành.

Sau khi Đới Vũ Nông chết, Mao Tề Ngũ mới nhậm chức khắp nơi lôi kéo quân Thống Tân Tú, Cung Thứ vừa mới xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ ở Duyên An cũng nằm trong hàng ngũ bị lôi kéo.

Mao Tề Ngũ đãi tiệc ở tiệm cơm Thiên Nga, thái độ cực kỳ hòa ái.

Mà Cung Thứ lại ngồi nghiêm chỉnh, đối với hắn cung kính mà xa cách, thái độ hoàn toàn khác biệt với lúc ở trước mặt Lục ca.

Trên bàn ăn, Cung Thứ vừa ăn hai miếng bỗng nhận được điện thoại, biết Lục ca gặp nạn, không nói hai lời lập tức xin lỗi Mao Tề Ngũ, buông đũa xoay người rời đi.

Khi chuyện bên Lục ca giải quyết xong, thời gian đã đến đêm khuya.

Hai anh em đi trong hẻm nhỏ tại Sơn Thành, lúc này, một người bán hàng rong gánh đòn gánh đi ngang qua bên cạnh hai người, khói trắng nghi ngút bay ra từ bên trong gánh, nhìn qua mười phần mê người.

Cung Thứ liếc mắt nhìn vào gánh hàng của người bán hàng rong, nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói: “Lục ca, vừa rồi em sốt ruột đi vội không mang tiền.”

Nói rồi, hắn quay đầu nhìn Trịnh Diệu Tiên, vẻ mặt hơi ngượng ngùng: “Anh, em muốn ăn hoành thánh.”

“Ha ha ha.....”

Trịnh Diệu Tiên nghe vậy bật cười, lập tức vẫy tay gọi người bán hàng rong lại, mua cho hai người mỗi người một chén hoành thánh.

Dưới ánh trăng, hai người cứ như vậy cầm ghế đầu của người bán hàng rong ngồi chồm hóm ở cạnh góc tường, trong tay mỗi người bung một chén lớn bằng sứ trắng men màu xanh, “khoan khoan khoái khoái” bắt đầu ăn.

Đặc tả dưới màn ảnh, chỉ thấy, trong chén lớn màu xanh đựng đầy nước canh đặc sệt màu trắng ngà, phía trên có bảy tám cái hoành thánh tròn vo, thêm vào một muống tương ớt, mùi thơm dường như có thể xuyên thấu qua màn hình, bay vào trong mũi của khán giả.

Trịnh Diệu Tiên nghiêng đầu, thấy Cung Thứ vui đầu ăn ngấu nghiến, nói khẽ: “Ăn từ từ, coi chừng bỏng.”

Nói xong, anh ta bung chén đưa qua chỗ Cung Thứ, trút mấy cái hoành thánh trong chén của chính mình sang chén của Cung Thứ, nói: “Nào, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.”

Cung Thứ cầm chén đón lấy, cười hắc hắc, nói: “Cảm ơn Lục ca.”

Trịnh Diệu Tiên chợt để chén của mình qua một bên, lấy tay chống cằm, nhìn Cung Thứ ăn, trêu chọc cười nói: “Anh thế nhưng nghe nói.”

“Hôm nay Mao Tề Ngũ gọi một bàn đồ ăn lớn ở quán cơm Thiên Nga, đặc biệt mở tiệc chiêu đãi cậu.”

“Sao thế, đồ ăn không hợp khẩu vị cậu à?”

Nghe nói như thế, Cung Thứ đang ăn hoành thánh hơi ngừng lại.

Một lát sau, hần nhoén miệng cười, quay đầu nhìn Trịnh Diệu Tiên bên cạnh, nói: “‘Món chính’ của Mao Tề Ngũ nào có ăn ngon như hoành thánh của Lục ca.”

Lời này vừa ra, hai người nhìn nhau cười, lời thừa thãi gì cũng không cần nói thêm.

.....

“Ai.....”

Xem hết vài đoạn video ăn cơm, hai cô gái trước màn hình điện thoại di động thở dài một tiếng.

Đã cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, lại cảm thấy trong lòng hơi chút khổ sở.

Đối với nhóm anh em thủ hạ này của mình, muốn nói Lục ca không có chút nào thật tình thì chắc chắn là giả.

Bọn người Cung Thứ xem Lục ca như người thân, thì làm sao Lục ca lại không xem các anh em này như thủ túc?

Nhưng kịch bản bộ phim đi đến hiện tại, những anh em bọn họ đã tất nhiên không cách nào lại tiếp tục đứng cùng Lục ca kề vai chiến đấu.

Cung Thứ nói câu “Người đời thật khó gặp nhau, như hai ngôi sao Sâm Thương”, khả năng chính là kết cục tốt nhất của những người bọn họ.

Chương 955: Học Vị Tiến Sĩ Ngược

Xem đến đây, rất nhiều fan của Hứa Trăn đã bắt đầu có chút hối hận.

Trong thể loại phim điệp viên chiến tranh, loại chuyện các anh em bởi vì nguyên nhân lập trường mà đường ai nấy đi đã mọi người xem qua rất nhiều.

Cũng đều có thể tiếp nhận khi đến cuối cùng của bộ phim, nhân vật chính bị vạch trần thân phận, sử dụng bạo lực với những người đã từng là anh em.

Nhưng khán giả lại thật sự không nghĩ tới, “Phong Tranh” vậy mà từ sau tập hai mươi diễn đến bốn mươi chín, sau đó, gần một nửa kịch bản đều viết về tình tiết Trịnh Diệu Tiên và anh em Quân Thống lúc trước trở thành kẻ địch.

Trong tập ba mươi sáu, Cung Thứ rời khỏi Sơn Thành, đi đến Hương Giang chủ trì Quân Thống ở nơi đó thực hiện nhiệm vụ.

Tâm tình khán giả mới vừa thả lỏng, kết quả không nghĩ tới, kịch bản đột biến.

Cung Thứ thế mà lần nữa bị phái trở về Sơn Thành.

Hơn nữa, hắn trở lại Sơn Thành lần này với nhiệm vụ chính là kích hoạt cái chết của quân cờ Trịnh Diệu Tiên, để hắn tiếp tục chủ trì công tác ở Sơn Thành.

Trên sổ đen của Trung Ương, Cung Thứ là đại đặc vụ Quân Thống, năng lực cá nhân quá mức xuất chúng, mấy lần giao thủ đều có đồng chí của Đảng bị thiệt lớn trong tay hắn, trên tay dính vô số máu tươi.

Hắn không chỉ không cách nào được tha thứ, hơn nữa nếu hắn còn tồn tại thì sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn đối với sự bình yên của toàn bộ Sơn Thành.

Cục cảnh sát Sơn Thành lập tức tìm được Trịnh Diệu Tiên, yêu cầu anh ta ra tay lần nữa, hiệp trợ bắt Cung Thứ.

Trịnh Diệu Tiên rõ ràng cực không tình nguyện, nhưng không có cách nào, chuyện này anh ta không thể không làm.

Đồng thời không thể không tự tay đi làm.

.....

Thời điểm tập ba mươi chín kết thúc, rất nhiều group chat fanclub của Hứa Trăn đều rơi vào trạng thái áp suất thấp trước nay chưa từng có.

Thậm chí, lúc này mọi người cũng không còn thảo luận về diễn biến kịch bản tập sau, mà là hối hận với lựa chọn của chính mình.

“Tôi không muốn xem tập tiếp theo nhưng mà lại không không chế được chính mình, phải làm sao bây giờ.....”

Có người ở trong nhóm chat gửi biểu cảm khóc ngã ra đất, nói: “Thật hối hận mà! Rõ ràng A Trăn đã nói với tôi, người bình thường không xem phim điệp viên chiến tranh cần quan sát cẩn thận, vì sao lại không nghe theo chứ!”

“Lúc ấy không xem cũng đã không xem, tiếp theo chờ các chị em biên tập video Cung Thứ cũng được rồi, liêm hình hấn không thơm sao?”

“Vì sao mình lại muốn nghiêm túc mang theo đầu óc xem kịch bản như vậy?”

“Trời xanh ơi! Tôi thậm chí còn làm bút ký!”

Cô gái này nói xong, còn thật sự ở trong nhóm khoe ra bút ký của chính mình.

Mỗi một đoạn kịch bản, phục bút, nhân vật, manh mối, dùng chữ nhỏ xinh đẹp viết đến rành mạch.

Nếu như có thể dùng bấy nhiêu tâm tư cho chuyện thi đại học, có đại học nào mà thi không đậu?

Phản bút ký này vừa ra, mọi người trong nhóm chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa đau lòng, lập tức có rất nhiều người nhảy ra tỏ vẻ đồng cảm, nhao nhao gào lên: “Tôi thật sự không biết nói gì cho phải.....”

“Trời đánh biên kịch, trời đánh lão tặc Liễu Vĩnh Thanh!”

“Vì sao nhất định phải tự mình đi bắt anh em của chính mình?”

“Tôi xem phim truyền hình A Trăn đóng nhiều năm như vậy, đã sớm chuẩn bị tâm lí nhìn Cung Thứ không sống đến cuối cùng, kết quả không nghĩ tới..... thế mà còn có thể ngược hơn so với chết? !”

“Biên kịch có học vị tiến sĩ ngược sao? !”

Nhóm người này ở trong group chat phát tiết vô nghĩa nửa ngày, vừa không dám đổi mặt tập phim tiếp theo, vừa hận chính mình hăm sâu vào vũng bùn không rút ra được, không xem thì cả người khó chịu.

Ở trong cảm xúc như vậy, “Phong Tranh” tập bốn mươi rốt cuộc vẫn đúng hẹn mà tới.

Nhóm fancelub của Hứa Trăn vừa mới mắng tác giả, mắng biên kịch, mắng Liễu Vĩnh Thanh, thậm chí mắng chính mình, như cũ vẫn là khẩu thị tâm phi mà ngồi xuống trước màn hình, lựa chọn xem tập cuối cùng này.

Rốt cuộc, theo dõi gần một tháng, mọi người đều đã có cảm tình đối với bộ phim “Phong Tranh”, đối với nhân vật bên trong.

Tóm lại là vẫn muốn xem được kết cục của những nhân vật này.

Mà trong tập này, Trịnh Diệu Tiên không ngoài sở liệu đã tiếp nhận nhiệm vụ bắt giữ Cung Thứ, cũng lấy bản thân làm mồi nhử, dẫn Cung Thứ tới gặp anh ta.

Sáng sớm, vào ngày Tết Thanh Minh, anh ta khập khiễng đi vào nghĩa địa, tới viếng thăm mộ vợ mình, mà đúng lúc này, Cung Thứ thế mà chui ra từ một ngôi mộ bên cạnh.

Ngay cả Trịnh Diệu Tiên cũng không nghĩ đến Cung Thứ sẽ lấy phương thức này đến gặp mình, không khỏi giật nảy mình.

Trên bãi tha ma, mộ phần khắp nơi, khói nhẹ lượn lờ, khắp nơi đều là tiền giấy cờ trắng.

Ngay ở trong hoàn cảnh âm trầm đáng sợ như vậy, anh em hai người xa cách lâu ngày gặp lại.

Cung Thứ người đầy bùn đất chật vật không chịu nổi, thân thể hần hơi phát run, chỉ khàn khàn hô lên một tiếng “Lục ca”, nước mắt đã ào ào rơi xuống.

Hắn lật chiếc giỏ tre Trịnh Diệu Tiên mang đến viếng mộ, từ bên trong tìm được mấy cái màn thầu, cũng không màng dơ hay không dơ, cầm lên lập tức ăn ngấu nghiến trong miệng.

“Lục ca, em ăn hai cái được không?”

Cung Thứ hơi ngượng ngùng ngu ngơ cười nói: “Em đã vài ngày không ăn gì.”

Trịnh Diệu Tiên nhìn tướng hần chật vật ăn, cúi đầu dụi dụi nói: “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn, còn có.....”

Những lời này vừa ra khỏi miệng, bên ngoài màn hình, hốc mắt của vô số khán giả trong nháy mắt đã đỏ lên.

Tình cảnh này, sao mà quen thuộc quá vậy.

Câu “Ăn từ từ” này Trịnh Diệu Tiên đã từng nói qua với Cung Thứ vô số lần.

Vẫn là hai người trước kia, nhưng hai người cũng rất cuộc không thể trở về được như lúc trước.

Nhưng lúc này Cung Thứ lại hoàn toàn không có quan tâm đến điều này.

Hắn còn đang hưng phấn vì lần nữa gặp được Lục ca, còn đang khoa chân múa tay nói với Lục ca kế hoạch tiếp theo, còn đang nói muốn tiếp tục trợ thủ Lục ca.....

Mà chân chính làm khán giả vỡ òa là cảnh tiếp theo.

Mọi người trơ mắt mà nhìn, Cung Thứ móc từ trong túi ra một tờ tiền giấy nhăn bèo nhèo, thần thái trong mắt sáng láng, lấy lòng nói: “Anh, chỗ em còn có ít tiền.”

“Anh em ta lâu ngày gặp lại, đi, em dẫn anh vào thành đi ăn quán!”

Nói xong, trong mắt hắn lại lộ ra mấy phần ngượng ngùng, vỗ vỗ bụi trên người, co quắp cười nói: “Chỉ là trên người em vừa dơ vừa thôi, em núp ở dưới đất cũng được vài ngày rồi.....”

Nhìn thấy một màn này, hai mắt Trịnh Diệu Tiên rõ ràng run lên.

Anh ta nhẹ nhàng duỗi tay vỗ vỗ bụi trên đầu Cung Thứ, trong ánh mắt lộ rõ sự yêu thương như muốn tràn ra ngoài mí mắt.

Vẫn như trước kia, là biểu cảm người phó huynh trưởng đối đãi với em trai mình.

Giờ khắc này, trước màn hình, vô số khán giả rốt cuộc kiềm chế không được, nước mắt không ngăn được mà trào ra.

Chương 956: Ngược tâm phiên bản đẹp xuất chúng 1

Sự thật chứng minh, chuẩn bị tâm lý cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Đã sớm biết Trịnh Diệu Tiên và các anh em sẽ trở thành kẻ địch, đã sớm biết Cung Thứ sẽ không có kết cục tốt đẹp, đã sớm biết ngày này sớm muộn gì cũng đến...

Nhưng mà, lúc một màn đẫm máu này thật sự hiện ra trước mắt, khán giả vẫn như cũ cảm giác không cách nào đổi mặt.

Đứa nhỏ ngốc này...

Lần này hẳn tới là vì muốn mạng của người!

Mọi người trơ mắt ngồi xem, lúc gặp nguy hiểm Cung Thứ nắm lấy tay Lục ca ở đằng sau lưng, căn dặn hẳn nhất định phải theo sát;

Trơ mắt xem, bên trong nghĩa địa âm trầm, đôi mắt hẳn phân biệt rõ ràng đen trắng như lưỡi dao, bình tĩnh cảnh giác hoàn cảnh xung quanh, duy chỉ đối với phía sau lưng là không hề có đề phòng.

Mà ở sau lưng hẳn.

Lục ca mà hẳn cẩn thận từng li từng tí che chở, sợ Lục ca sẽ bị tổn thương, lại run rẩy móc súng lục từ trong ngực ra, để vào sau gáy hẳn.

Phòng tuyến tâm lý khán giả sớm đã dựng lên bị hủy hoại trong nháy mắt.

Thế mà lại là người mà Cung Thứ...

Là người mà Cung Thứ hẳn luôn tôn thờ, hẳn kính ngưỡng như cha, hẳn chịu vì anh ta mà đánh đổi mệnh bạc!

Làm sao lại nhẫn tâm như vậy, sao có thể tàn độc đến thế! ?

“Pằng pằng...”

Sáng sớm gió lạnh thổi qua nghĩa địa trên núi hoang, cuốn lên lá khô trên mặt đất và vôi phía trước mộ phần.

Khán giả nhìn thấy rõ ràng bóng lưng Cung Thứ run lên bần bật.

Hắn cứng đờ quay đầu nhìn hòng súng đen ngòm phía sau, ngờ ngác hồi lâu.

“Lục ca?”

Gọi một tiếng này rồi âm thanh ngưng bật.

Mà ở đối diện hẳn, lúc tiếng “Lục ca” vừa cất lên, nước mắt Trịnh Diệu Tiên rơi như suối.

Ở trước màn hình, khán giả nhìn ánh mắt Cung Thứ mắt hờn, nhìn Trịnh Diệu Tiên nước mắt đầy mặt tê liệt ngã xuống ở trước mộ phần, chỉ cảm thấy như có một thanh đao nhọn cắm vào trong lồng ngực, đau lòng đến không thở nổi.

Group chat vốn dĩ vô cùng náo nhiệt, lúc này im lặng không tiếng động.

Mọi người vẫn nghĩ rằng, sau khi tập này phát sóng chính mình sẽ chửi thề vài câu, dùng ngôn ngữ để phát tiết một chút cảm xúc hậm hực trong lòng.

Nhưng cho đến lúc này, mọi người mới phát hiện, thì ra, vào lúc mọi người thật sự hậm hực vốn là nói không ra lời.

...

Hành động bắt giữ tiến hành “thuận lợi” đến mức dị thường, Cung Thứ không có bất kỳ kháng cự nào, đã bị áp giải đi.

Nghênh đón hẳn là âm thanh toàn thành khoa chiêng gõ trống và tiếng pháo nổ.

Ở Sơn Thành, quân chúng nhân dân tuôn ra đường, quần vải điều đỏ ngang eo, khiêu vũ, hát ca, vui mừng hơn hờ chúc mừng đại đặc vụ Cung Thứ của Quân Thống sa lưới.

Mà cùng lúc đó, bản thân Cung Thứ bị nhốt bên trong một phòng giam u ám lạnh lẽo.

Ánh nắng xuyên qua song sắt nhỏ bên trên tường cao, từ trên cao chiếu xuống, chiếu sáng bên trong phòng giam chỉ rộng chừng mấy tác vuông.

Cảnh ngoài tường náo nhiệt và bên trong tường tĩnh mịch quạnh quẽ, tạo nên vẻ châm chọc to lớn.

Xa xa, Trịnh Diệu Tiên thông qua hành lang, lại tập tễnh đi đến ngòai xuống đối diện hẳn, từ trong giỏ trúc lấy ra một túi giấy dầu và một ống trúc, đặt trên cái bàn thấp ở giữa hai người.

“Có rượu, có thịt, không tệ nha...”

Ánh mắt Cung Thứ khẽ run lên, bỗng nhiên mở miệng nói:
“Em vẫn được ăn cơm của anh.”

Nói rồi, hắn ngẩng đầu nhìn lên, lăm bằm nhớ lại lúc hai người mới gặp nhau, Trịnh Diệu Tiên mời hắn ăn bữa cơm tiêu chuẩn gan ngỗng và rượu Potter.

Mà chuyện cho tới bây giờ, hết thấy phồn hoa giải tán, vạn sự đều yên.

Nơi này không còn Lục ca có quyền thế ngút trời trong Quân Thống, vùng tiền như rác, mỹ tửu mỹ thực, nếu có, chỉ có Trịnh Diệu Tiên dần dần già đi, cùng với rượu thịt giá rẻ vô cùng keo kiệt.

Mà đàn anh lúc trước người trẻ tuổi vô cùng kính ngưỡng, bây giờ tự tay đưa hắn vào nhà giam.

Cung Thứ không có ăn thịt, chỉ ngửa đầu uống một chén rượu.

Mà chén rượu này vừa uống cạn, hắn chợt nổi giận, hung hăng đập chén rượu lên đầu Trịnh Diệu Tiên.

Cảm xúc ứ đọng trong mấy ngày liên tiếp tại một khắc này rốt cuộc bộc phát, Cung Thứ bởi vì xúc động phần nộ mà gần như điên cuồng, gương mặt đỏ lên không bình thường, thân thể ức chế không nổi run lên như bị bệnh sốt rét.

Nhưng mà lần này hắn bộc phát, lại vì một câu nói của đối phương, im bật mà dừng.

“Anh là đảng viên Đảng Cộng Sản Trung Quốc.”

Trịnh Diệu Tiên lần đầu tiên ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Cung Thứ, nói: “Lúc trước đã như vậy, bây giờ như vậy, về sau cũng vậy.”

Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau, lửa giận trong mắt Cung Thứ giống như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu tắt ngúm.

Hắn nhìn Trịnh Diệu Tiên vô cùng quen thuộc trước mắt giống như đang nhìn một người xa lạ chưa từng quen biết.

Một thân ngạo khí trước đây giống như bị người ta bỏ xương, rút gân, khung xương triệt để vỡ tan.

Cung Thứ chán nản ngồi liệt ở trong phòng giam, hai mắt mắt tiêu điều, giống như một cái xác không hồn.

...

Trước màn hình, khán giả không biết chính mình đến tột cùng là làm thế nào xem một tập này.

Đại khái, từ lúc Cung Thứ bắt đầu gặp mặt Lục ca ở trước mộ phần, đã ngăn không cho nước mắt rơi xuống, kìm nén gần muốn ngạt thở.

Hai bữa cơm cuối cùng này trong nháy mắt khơi gợi lên từng hồi ức lúc trước, lúc trước Cung Thứ và Lục ca mỗi một lần ở chung, mỗi một bữa ăn ngon, lúc này dường như đều hóa thành một thanh đao nhọn đâm người, siết chặt khiến khắp cả người phát lạnh.

Từ đau khổ bị anh em bán đứng, đến tin ngưỡng sụp đổ tuyệt vọng...

Giờ khắc này, thậm chí có rất nhiều khán giả lớn tuổi cũng nén không được nước mắt rơi đầy mặt.

Có người đau lòng vì Cung Thứ, cũng có người sầu não vì lựa chọn của Trịnh Diệu Tiên.

Đau khổ vì thân là nội ứng, tại một khắc này thể hiện đến vô cùng tinh tế.

Nhưng mà đoàn phim “Phong Tranh” cũng không có ý định cứ như vậy tha cho người xem.

Ngay sau đó, hình ảnh chuyển cảnh, Cung Thứ bị áp giải đến pháp trường.

Nơi núi cao hoang dã, nắng gắt chiếu xuống đầu.

Hắn lặng lẽ liếc qua bốn phía, hỏi quân nhân áp giải hắn: “Trịnh Diệu Tiên đâu? Sao anh ấy không đến?”

Người kia nói: “Anh ấy không đến.”

Cung Thứ cười lạnh một tiếng, nói: “Ồ, trước đó còn nói muốn đưa tôi đoạn đường, thay tôi nhật xác, bây giờ ngấm lại, quả nhiên vẫn là không có mặt mũi gặp tôi, có đúng không?”

Người kia liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu nói: “Anh ấy bệnh, không tới được.”

Nghे được câu nói này, Cung Thứ dường như là xuất phát từ bản năng quay đầu lại, một vẻ ân cần lộ rõ trên mặt.

Nhưng mà một lát sau, hắn nao nao, sắc mặt bỗng nhiên lại ảm đạm xuống.

Cung Thứ cúi đầu xuống nhìn xiềng xích trên tay, trên chân, tự giễu nở nụ cười.

Cũng không biết là đang cười chính mình lập tức phải chết còn nghĩ đến người khác; hay là đang cười chính mình thật lòng lo lắng, cuối cùng lại dành tình cảm cho sai người.

“Ha ha...”

Hắn quay mặt qua chỗ khác, nhin không được cười ra tiếng.

Cùng với tiếng cười hoang đường này, từng giọt nước mắt thuận theo khóe mắt hắn mà rơi xuống, vì hắn ngăn không được.

Hắn ngửa đầu, híp mắt nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, từng giọt nước mắt tùy ý lặng yên không một tiếng động chảy xuống gương mặt.

Chương 957: Ngược tâm phiên bản đẹp xuất chúng 2

Mà cùng lúc đó, ở trong bệnh viện.

Trịnh Diệu Tiên đang nằm trên giường bệnh, tóc mai đầy tang thương, nếp nhăn dọc ngang, giống như trong vòng một đêm già thêm mười tuổi.

Anh ta nhìn xuyên qua cửa kính, xem nắng gắt giữa trưa, không ngừng rơi nước mắt.

Đệ tử anh ta mới thu, Mã Tiểu Ngũ, ở bên cạnh lẳng lẳng bồi tiếp anh ta, không nói một lời.

“Lúc trước cậu vẫn luôn hỏi tôi, làm thế nào mới có thể trở thành một điều tra viên ưu tú.”

Trịnh Diệu Tiên lẩm bẩm: “Điều tra viên ưu tú, thường thường đều sẽ bị người hận.”

“Hận bọn họ không chỉ là kẻ địch của bọn họ, còn có bạn bè, người thân, chiến hữu... của bọn họ. Cả thế gian đều hận.”

“Làm nghề này, không phải người bình thường không dám làm, mà vì họ không muốn làm, họ kinh thường làm.”

“Thậm chí, hành động của cậu sẽ còn khiến cậu mất đi tất cả những thứ mà người bình thường nên có được, khiến cậu cửa nát nhà tan, vợ con tử tán, anh em tương tàn...”

Càng nói, âm thanh càng trở nên nghẹn ngào.

Anh ta quay mặt đi, không nhìn nể ngoài ngoài cửa sổ nữa, thấp giọng nói: “Người sống một đời, khó có được anh em chân chính.”

“Càng khó hơn là anh em có thể giải bày tâm can, giao cho cả tính mạng.”

“Trên đời lại không có người nào sẽ giống như bọn họ như vậy đời ta...”

...

Đến tận lúc này, những người anh em với Trịnh Diệu Tiên lúc trước ở Quân Thống, toàn bộ đã chết hết.

Nội dung “Phong Tranh” đến đây còn chưa kết thúc, nhưng có xem đến khúc cuối hay không, đã không còn ý nghĩa lớn.

Cung Thứ chết.

Lục ca phong quang vô hạn trước kia của Quân Thống, đến đây đã không còn giữ được hình tượng xưa.

Fan hâm mộ của Hứa Trăn cho đến giờ phút này mới rút cuộc triệt để hiểu rõ, A Trăn nhà mình lúc trước cường điệu lặp đi lặp lại nếu cày phim xin hãy cẩn thận rút cuộc là có ý nghĩa gì.

Trước đó, rất nhiều người còn tự mình để lại phần bình luận trên diễn đàn, “Không phải là chết thôi sao”, “Chúng ta xem chưa đủ phim chết chóc sao”, “Chết thì chết thôi, sớm đoán được”.

Mà chuyện cho tới bây giờ, kịch bản “Phong Tranh” rớt cuộc triệt triệt để để đánh mặt bọn họ.

Chết?

Chết tính là cái gì...

Thử một lần bị huynh trưởng mình tin nhiệm nhất dùng súng để sau gáy, ở trong ngực biết được đại ca mình ngưỡng mộ kỳ thật là nội ứng của quân địch?

Thử một lần đến chết còn sửa không được mà quan tâm đối phương, tin ngưỡng nửa đời sụp đổ trong nháy mắt?

Chết có cái gì khó chịu đâu?

Công thành danh toại mà chết, vừa lòng thỏa ý mà chết, tự làm tự chịu mà chết, tất cả đều tính là “hài kịch” được không!

Buổi tối cùng ngày, “Phong Tranh” tập bốn mươi phút xong sau, chỉ có những khán giả yêu thích phim thể loại điệp viên chiến tranh còn có thể dùng lý trí đánh giá, một bên khóc, một bên tung hô khen khổ biểu đạt người làm điệp viên chiến tranh đau khổ và bất đắc dĩ thế nào, mà gửi lời chào đến những người đã hy sinh to lớn cho cách mạng.

Về phần những người không thể nào giữ được lý trí thì bắt đầu lên trên các diễn đàn bình luận điên cuồng mắng lão tặc Liễu Vĩnh Thanh, không làm người, lại làm phim truyền hình tới mức này, ngược người đến nổi tim gan tỳ phổi thậm chí đều muốn nứt ra.

Trong vòng một đêm, vốn là phim được ưa chuộng, “Phong Tranh” cấp tốc nổi tiếng, trong vòng mấy tiếng đồng hồ đã lên đầu bảng hot search.

Bởi vì ngược tâm mà còn ngược vượt khỏi phạm vi, không nói là lần đầu tiên, cũng coi là mười phần hiếm thấy.

Mà lúc này, có một số người không xem phim truyền hình thấy từ khóa # “Phong Tranh” ngược tâm phim bản đẹp xuất chúng # này, hơi không hiểu hỏi: ““Phong Tranh” nói về cái gì?”

“Làm sao hai ngày nay vẫn luôn nghe thấy có người nói đến? Rất ngược sao?”

Mà lúc này, thế mà có dân mạng lấy biệt danh Trần Quả trả lời: “Ài, nói như thế nào đây... Tôi nói một câu cảm nhận chủ quan của chính mình vậy...”

Dân mạng này hơi mờ mịt nhìn trời biếu lộ, nói: “Mới vừa xem xong hai tập mới “Phong Tranh” trên mạng, sau đó, tôi dự định cài lại “Lang Gia bả” để chữa lành bản thân mình.”

“Cài xong “Lang Gia bả”, lại cài “Sấm Quan Đông”, cuối cùng xem “Thất Cô”.”

“Anh em nếu chịu không nổi, đề nghị dựa theo đơn thuốc của tôi mà bốc một thang, uống thuốc là hết bệnh.”

Dòng bình luận này vừa lên, lập tức có fan hâm mộ Hứa Trần đi ngang qua trả lời: “Người anh em thật thông minh, tôi theo đơn bốc thuốc, đúng thật là nên xem “Lang Gia bả”!”

Một người khác trả lời: “Đúng đúng đúng, sao tôi lại không nghĩ đến nhỉ?”

“Ba cái này hợp lại, cũng quá sung sướng rồi? Quả thực thoải mái gấp bội!”

“Xem “Lang Gia bả”, Mai Trường Tô muốn điều gì hầu như đều đạt được, sáng khoái! Xem “Sấm Quan Đông”, Truyền Võ thà chết không làm nô vong quốc, cương liệt! Xem “Thất Cô”, Tiểu Tăng thành công tìm được người nhà, mỹ mãn!”

“A, nhân sinh đắc ý!”

“Ngẫm lại thôi tôi đã được chữa lành!”

Chương 958: “Vua Phim Hài”? ?

Đề tài này vừa mở, fanclub của Hứa Trần lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng tập thể, tự do tổ hợp nên “đơn thuốc” độc môn của chính mình.

“Nói đến, kỳ thật “Dương Gia tướng” cũng không phải là không thể xem, Lục Lang cuối cùng còn đang liều mạng tìm kiếm thi thể Lão Thất, anh em tình thâm!”

“Đúng đúng đúng, “Tú Xuân đao” cũng siêu cấp thoải mái, nhị ca và sư huynh cuối cùng còn muốn vì Nhất Xuyên báo thù, anh em tình thâm! Quá cảm động!”

““Muời tháng vâi thành” cũng không tệ, Lý Sùng Quang vì tín ngưỡng của bản thân mà chết, hơn nữa xác thực thành công cản một kiếp thay Tôn tiên sinh, chết có ý nghĩa!”

“Anh em sao có thể quên “Tam Quốc”? Sau khi thấy đại đô đốc chết, Cam Ninh, Lữ Mông, bao nhiêu người khóc vì hắn, thật đúng là đã sống một đời thành công, quá sung sướng!”

“Trời ơi, tính như vậy, tôi thấy A Trăn giống như diễn qua không ít phim kết thúc đẹp nhỉ!”

“Xem “Phong Tranh” là chỉ dùng một bộ phim chữa khỏi tất cả tổn thương tôi gặp phải trước đó, cũng coi là vật vả khổ cực, nhất định phải đánh giá điểm cao!”

“ ... ”

...

Fanclub của Hứa Trăn xưa nay nổi tiếng là tập thể lý trí trong giới.

Nhưng mà buổi tối hôm nay, fanclub của Hứa Trăn lại điên tập thể rồi.

Nhóm fan bình thường ít nói này lại nổ ra trận chiến lạ thường, những câu phát biểu vàng ngọc lần lượt xuất hiện, những người khác xem từng bình luận không giống bình thường của các cô mà cũng rơi vào trạng thái hoang mang.

Đám người này làm sao vậy?

“Phong Tranh” rốt cuộc diễn cái gì mà khiến người người oán trách, khả năng gì khiến người ta trở thành như vậy?

Nhưng nếu nói rằng bộ phim này là rác thì... lại rõ ràng không phải.

Sau khi tập bốn mươi phát sóng, vị trí của “Phong Tranh” trên bảng điểm xếp hạng trên mạng lưới Đậu Hũ không giảm mà tăng lên, từ tám điểm rưỡi lúc vừa mới phát sóng một đường tăng lên, nhảy vọt đến tám phẩy tám điểm, rồi thẳng tiến chín điểm.

Thậm chí có người cho rằng, “Phong Tranh” chỉ dựa vào tập bốn mươi mà một trận phong thần, từ đó bước vào hàng ngũ những bộ phim truyền hình thần thánh.

Mà sự thật chứng minh, mặc kệ là phim sáng hay ngược, chỉ cần có thể đẩy một loại cảm xúc đến cực hạn, đây chính là một tác phẩm thành công.

Ngày sau đó, nhiệt độ “Phong Tranh” thẳng tắp tăng cao, vô số dân mạng xuất phát từ hiếu kỳ, đều muốn xem thử tác phẩm làm cho đạo diễn Liễu bị vạn người “thóa mạ” rốt cuộc nói về nội dung gì.

Mà lúc này, ở tại Tuyệt Hương, Hứa Trăn đã vài ngày không dám lên mạng.

Hắn biết những lời chính mình dùng để khuyên nhủ fan hâm mộ không mang lại tác dụng, tất nhiên tập tiếp theo của bộ “Phong Tranh” này cũng bị các fan hâm mộ xem xong, như vậy một đạo cuối cùng này tất nhiên sẽ đến.

Ai, mọi người hẳn là sẽ hận chính mình đi...

Làm sao lại nhận loại bị kịch chết không yên lành này.

“Phong Tranh” thật quá mức, về sau phải chú ý diễn thêm ít phim hài...

Hứa Trăn đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên, hắn thấy điện thoại của mình vang lên.

Hắn cầm lên xem, chỉ thấy Kiều Phong vừa mới gửi cho hắn một ảnh chụp màn hình.

Hứa Trăn ấn mở ra, tập trung nhìn vào thì phát hiện là bảng xếp hạng hot search.

Mà từ khóa xếp ở vị trí thứ sáu, rõ ràng là: # vua phim hài Hứa Trăn #.

Hứa Trăn: ? ??

Ai có thể giải thích cho tôi “Vua phim hài” là có ý gì không?

Là tôi không biết chữ, hay là mọi người đang châm chọc tôi vậy?

Cái hot search “vua phim hài” đến tột cùng là làm sao tồn tại thì không ai có thể nói rõ được.

Chỉ là, gần nhất bộ phim “Phong Tranh” quá nổi tiếng dẫn đến chuyện bên trong fanclub của Hứa Trăn bỗng nhiên nổi lên

một “xu hướng ngược”:

Rất nhiều fan, đặc biệt là fan lâu năm, bắt đầu trù tính một lần nữa cày lại hết những phim truyền hình điện ảnh Hứa Trăn trước kia từng diễn qua.

Nhưng không chọn xem phim có kết thúc cả nhà cùng sống, nhân vật phải chết mới chịu xem.

Chết càng thảm càng đáng xem.

Đến mức mà chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, “Tướng Dương gia”, “Tam Quốc”, “Lang Gia bang” cùng nhiều bộ truyền hình điện ảnh khác được nổi tiếng lại, thậm chí leo lên đầu rất nhiều trang web chuyên chiếu phim.

Fanclub của Hứa Trăn ngạc nhiên phát hiện, một khi họ dùng góc nhìn từ “Phong Tranh” để xem phim khác, thì những bộ phim có kết cục bi thảm ngược cho nhóm fan cảm thấy ruột gan đứt từng khúc lúc trước, chỉ trong nháy mắt đều thăng hoa trở thành một bộ phim hoà bình ấm áp.

Thậm chí càng đau càng khô thì còn càng thấy khoái.

Xu thế ngược này dần được đẩy lên cao trào, đã vậy còn có một vị cao thủ chuyên biên tập video nào đó tung ra một đoạn video: « Hứa Trăn • vua phim hài »

Đoạn clip này dài hơn 5 phút, được biên tập từ các phân khúc tình hoa trong những bộ truyền hình điện ảnh nêu trên, từng khung hình đều là những điểm nhấn khiến người xem ấn tượng nhất trên hành trình Hứa Trăn xuất đạo đến nay.

Theo “Tiệc đêm với đời” trong vai hòa thượng Tuyết Trúc công hiến một phân đoạn chiến đấu dài kinh người, đến Kim Xà lang quân trong “Bích Huyết kiếm” một mình một ngựa xông Ôn gia bảo, tiêu sái đứng trên nóc nhà;

Tiếp nối là những cảnh phim của “Tam Quốc” với hình ảnh Chu Du cười nhìn lửa thiêu Xích Bích; và cả “Sấm Quan Đông” có mặt Chu Truyền Võ thân đứng giữa khói lửa mà nghiêm nghị rút đao;

Đại diện cho bộ “Tướng Dương gia” chính là nhân vật Dương thất lang đơn thương độc mã giết ra khỏi trùng vây, sau lại chuyển cảnh “Tú Xuân đào” theo bước chân Cận Nhất Xuyên

cầm song đao tung hoành, cuối cùng là “Phong Tranh” qua bóng lưng Cung Thứ một phát súng đoạt mạng địch, phiêu nhiên mà đi...

Hiệu ứng hình ảnh vô cùng mãn nhãn phối hợp với nhạc nền sục sôi bành trướng, khiến người xem bị đẩy lên cao trào, tim đập mắt chăm chăm nhìn không rời nổi màn hình.

Hứa Trăn tham gia bộ phim nào cũng đều có chất lượng rất cao, còn làm thành video tiêu điểm phim như này, cho dù là những người không yêu thích hắc cũng không thể không thừa nhận:

Thằng oắt này sao mà ngầu quá vậy...

Chương 959: Phong Tranh Kết Thúc

Fanclub của Hứa Trăn nhìn thấy này đoạn video mà như là cá khô bắt được bảo kiếm, tinh thần lừa mình dối người nháy mắt dâng trào vượt ngưỡng.

Về phần những fan có bệnh tình nặng hơn, họ thậm chí còn hoang tưởng A Trăn nhà mình là “vua phim hài” thật.

Mà khi Hứa Trăn nhìn thấy đoạn biên tập video này thì nhin không được đưa tay bưng kín mặt.

A, người làm cái video này...

Hắn đương nhiên nhìn ra được, này là thủ bút của Chu Hiểu Mạn.

Video được biên tập rất chỉnh chu, rất hao tâm tốn trí.

Nhưng có đúng là vậy không...

Tuyệt Trúc sau khi chiến đấu kịch liệt suốt 2 phút đồng hồ thì bị một kiếm đâm chết, 5 phút sau khi Chu Truyền Võ rút đao thì bị quỷ đâm chết, Dương thất lang giết ra khỏi trùng vây xong còn không đến 10 phút đồng hồ đã bị vạn tiễn xuyên tim.

Xem qua video này, Hứa Trăn luôn cảm giác bị người ta châm chọc.

Vỗ lưng tâm mà nói, hắn thật không có ý chọn kịch bản phim ngược tâm để đóng.

Lúc trước “Tam Quốc” tuyển diễn viên, hẳn thật lòng muốn diễn vai Triệu Vân.

Triệu tướng quân trước sau vẹn toàn, được hưởng tuổi thọ, là nhân vật có đời trường thọ khó ai có trong “Tam Quốc diễn nghĩa”, không phải rất phù hợp sao?

Nếu không vì lần đó bị ép diễn Chu Du, thầy Tôn Mãn Đường sẽ đâu có chuyện lâm thời có ý tưởng mới, viết thành Truyền Võ phải chết;

Nếu không phải do nhân vật Chu Du trở nên nổi tiếng, chính mình cũng sẽ không bắt đầu lòng tìm vai diễn nam chủ sớm như thế, cũng sẽ không bởi vì “Lang Gia bang” và Đông Nhạc sản sinh mâu thuẫn, hay vì muốn báo đáp ân tình Từ tổng mà nhận đóng cho phim “Tướng Dương gia”.

Không có những nguyên nhân trên, ắt sẽ không có kết quả sau đó như “Tú Xuân đao”, “Thất Cô”, “Phong Tranh” của hiện tại.

Cho nên nói, chính mình sở dĩ sẽ đi lên con đường không lối về ngày hôm nay đều là bởi vì lúc trước không thành công có được vai tướng Triệu...

Khục, hơi dài dòng rồi.

Hứa Trăn mở điện thoại ra tìm kiếm tin tức giải trí dạo gần đây, nhìn thấy “Phong Tranh” có độ nổi tiếng không ai bì lại, cùng với danh hiệu “vua phim hài” mới của mình, cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Hắn do dự một chút rồi mới nhắn tin với Kiều Phong: “Anh Kiều, anh nói kế tiếp có phải đã đến lúc em rẽ ra một con đường riêng rồi hay không?”

Rất nhanh, Kiều Phong trả lời: “Lộ tuyển diễn xuất hiện tại của cậu đang cực kỳ tốt mà, có vấn đề gì sao?”

“Xem cậu diễn khiến tinh thần rất thoải mái, mọi người kêu la cậu chuyên diễn phim hài là vì kỹ thuật diễn của cậu quá tốt làm người xem nhớ lâu mà.”

“Từ Hạo Vũ đóng đâu ít nhân vật có kết cục làm người âm trong phim truyền hình, nhưng cậu thấy có mấy ai để ý?”

“Lý Minh Viễn mà so với cậu thì cũng đâu thua về số nhân vật ăn án tử, rồi cậu xem có người nào biết không?”

“Đường Dật còn có số nhân vật chịu kết cục mất mạng nhiều hơn cậu, rồi cậu có thấy ai khóc cho hắn chưa?”

Hứa Trăn: “...”

Cám ơn anh, mấy dòng an ủi của anh quả là hốt thuốc đúng bệnh.

Kiều Phong đánh chữ nói: “Nói năng có thể cầu thả nhưng nghĩa lý thì không, cậu phải hiểu đạo lý này chứ.”

“Số người chết trong phim truyền hình vốn dĩ rất nhiều, đặc biệt là nhân vật phụ quan trọng, tất cả mọi người cũng leo từ cái chết của nhân vật phụ đề lên cả.”

“Cậu nghĩ thử, từ sau khi cậu nhận được vai nhân vật chính, tỉ lệ tử vong của nhân vật cậu đóng không phải có giảm xuống sao.”

Hứa Trăn ngẫm lại, cảm giác ngược lại cũng có chút đạo lý.

Liên lấy ví dụ về bộ phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” hắn đang còn quay dở, Dương Tử Vinh một thân một mình xông vào sào huyệt Uy Hồ trại để đánh phá, bộ phim này đảm bảo tuyệt đối là không có kịch tính tang thương; còn về bộ “Chiến trường sa” hắn tham gia trước đó, Cố Thanh Minh cũng sống đến cuối cùng.

Về phần bộ phim “Muốn gặp người” thể loại vườn trường huyền nghi chưa được phát sóng kia...

“Muốn gặp người”...

Hứa Trăn bỗng nhiên cảm thấy đau răng.

Hắn phía trước đã xem qua thô cắt bản, này bộ phim thứ nhất màn, chính là chính mình bị chụp thành ảnh đen trắng, treo tại trên linh đường, còn bởi vậy bắt được đạo diễn hồng bao.

Này bộ phim truyền ra thời điểm người xem nhóm sẽ như thế nào cười nhạo chính mình, Hứa Trăn đã có thể tưởng tượng đến.

Ai...

Thở dài một tiếng.

...

Xu hướng ngược liên quan tới Hứa Trăn kia cũng không che lấp được sự thật là “Phong Tranh” đang nổi đình nổi đám

Nói theo một ý nghĩa nào đó, “Ngược tâm phiên bản đẹp xuất chúng” cũng là một bộ phim truyền hình nhận được huân chương.

Nếu không vì bộ phim này quá mức đặc sắc, quá mức chân chân thực, người xem cũng không vì một câu chuyện hư cấu mà đau thấu tim gan.

Ngày 27 tháng 2 này, “Phong Tranh” chính thức ngừng chiếu.

Cuối cùng, ratings đạt tới 2.28%, lấy ưu thế yếu ớt vượt lên bộ phim “Nhân Y” hàng chất lượng cao do Lang Gia Các xuất phẩm, thành công đạt chức quán quân trong cuộc cạnh tranh kịch liệt của kỳ nghỉ đông này.

Chốt lại, bộ phim về cả danh tiếng lẫn tiền bạc, đạo diễn Liễu Vĩnh Thanh nhiều năm không ra mắt tác phẩm tốt cuộc cũng nhờ vào bộ phim này mà khắc phục được khó khăn một cách vô cùng xinh đẹp.

“Phong Tranh” cũng vinh dự được phong làm phim thể loại chiến tranh tình báo thành công nhất trong ba năm gần đây, được rất nhiều các fan hâm mộ phim ảnh ca tụng là thần tác.

Chương 960: “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” Chính Thức Đóng Máy

Đạo diễn Liễu lúc này đang bận tới mày tới mặt, đủ các loại phỏng vấn, các loại chương trình, các loại hợp đồng như tuyết rơi một mạch nhẹ nhàng tìm tới anh ta.

Liễu Vĩnh Thanh đã quen thuộc với lối sống bù đầu quay phim thậm chí cảm thấy có chút không thích ứng, tài khoản V tự thân lập nên vừa mới được mấy ngày V lại bị anh ta gạch bỏ.

Lúc này anh ta bỗng nhiên hiểu rõ, phong cách sinh hoạt ngày bình thường theo kiểu “chiến tranh tình báo” lúc trước của Hứa Trăn khi đang trên máy bay là vì sao lại có.

Không chú ý bảo vệ tốt thông tin riêng tư của bản thân, sinh hoạt hàng ngày thật sẽ bị quấy rầy.

Chẳng qua, Liễu Vĩnh Thanh cũng là không quá để ý chuyện đó.

Mấy ngày anh ta vẫn luôn đang vội vàng tự ứng cử “Phong Tranh” vào các loại giải thưởng, xuất đạo mấy chục năm mà chưa hề cầm được một giải thưởng khiến Liễu Vĩnh Thanh dâng trào đấu chí, cảm giác như là một lần nữa có lại tuổi thanh xuân.

Đương nhiên, anh ta cũng không quên giúp Hứa Trăn ứng cử.

Cứ việc người ta đã sớm thu vòng nguyệt quế của Ngọc Lan thì để vào trong túi, nhưng giải thưởng là thứ không ai ngại nhiều nha?

Ngọc Lan thường rất khó có trường hợp một người phong đề hai lần, có thể thử sức với vai nam phụ tốt nhất chứ nhỉ?

Phi Thiên, Kim Ưng với “nam diễn viên ưu tú” cũng không phải là không thể suy tính thử.

Theo Liễu Vĩnh Thanh, lấy biểu hiện của Hứa Trăn trong phim “Phong Tranh” thì xứng với bất luận một cái giải thưởng nào.

Liễu Vĩnh Thanh sửa lại những công văn ứng cử trong tay, cảm giác hết sức hài lòng.

Trong phim thì anh ta đành phải bất lực tự tay đưa huynh đệ vào phòng giam; ngoài đời thực, anh ta còn muốn kết giao tình hữu nghị keo sơn với người anh em tốt này nha.

...

Đầu tháng ba, thời tiết dần dần trở nên ấm áp, đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” cũng kết thúc công đoạn quay chụp trên núi tuyết, chuyển phim trường về tới kinh thành.

Trong thời gian sắp tới, bọn họ sắp sửa hoàn thành phần diễn trong nước còn thừa và một vài phân khúc cần hiệu ứng hình ảnh đặc hiệu.

Ước chừng lại hơn nửa tháng nữa là công việc quay phim giai đoạn trước có thể tạm thời có một kết thúc.

Hứa Trăn vốn cho rằng, đoạn diễn Dương Tử Vinh “đánh hổ lên núi” này sẽ tại khu vực núi tuyết, kết quả không nghĩ đến lại là dùng kỹ xảo.

Trong studio, đoàn phim cung cấp cho hắn một khúc cây giả, nhiệm vụ của Hứa Trăn là dựa theo đạo diễn an bài, sờ soạng lần mò cái cây rồi leo lên leo xuống, giữ tinh thần căng cứng mà vật lộn với “con hổ không khí”.

Nếu như không dùng đến kỹ xảo mà chiếu hẳn hình ảnh hắn lúc đó, người ta chắc chắn sẽ nghĩ là hắn bị bệnh nặng.

Hứa Trăn vô cùng bội phục, chung quanh, tổ đạo cụ và tổ chụp ảnh thế mà không có bất kỳ ai bật cười, toàn bộ hành trình đều phi thường nghiêm túc.

Hắn không khỏi hơi xúc động, không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp, nghiệp vụ chuyên môn cực kỳ đúng bài bản.

Nhưng sau khi hắn diễn xong toàn bộ phân đoạn quay này, phó đạo diễn lại thần thần bí bí vẫy tay gọi hắn đến bên cạnh.

Hứa Trăn vừa lau mồ hôi vừa nói: “Làm sao vậy đạo diễn Lý?”

Phó đạo diễn Lý nháy mắt mấy cái, dùng laptop mở ra một đoạn video, nhỏ giọng nói: “Tới tới tới, Tiểu Hứa, tôi cho cậu xem cái này hay lắm.”

Hứa Trăn cúi người nhìn chăm chú, nhưng vẫn chưa phát giác được gì, chỉ giữ yên lặng.

Chỉ thấy bên trong đoạn video này, Thiếu Kiếm Ba do Lâm Hiểu Ba diễn mặc một cái áo khoác đen trông rất quyền uy, trong tay cầm một trái chuối tiêu màu vàng làm sủng ngấn, nghi thần nghi quỷ trên nhảy dưới tránh như một con khỉ ở trong phòng.

“Ha ha ha...” Đạo diễn Lý nhin không được cười ra tiếng, nói, “Đây là đoạn quay lúc Lâm Hiểu Ba tới casting cho đoàn phim chúng ta.”

“Đạo diễn Từ quá ác, bắt cậu ta cầm quả chuối tiêu diễn đánh hổ lên núi, ha ha ha ha! !”

Hứa Trăn: “...”

Cho nên nói, mọi người sợ dĩ có thể xem tôi mà không cười là vì trước đó đã xem qua đoạn video, làm tốt công tác chuẩn bị tâm lí?

Hắn nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Hiểu Ba đang bị mắng cách đó không xa.

Không biết vì cái gì, luôn cảm giác Lâm Hiểu Ba ở trong đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” này có vẻ quá thâm.

...

Lượng cảnh quay ở Kinh thành thuận lợi hơn so với bên khu vực núi tuyết rất nhiều.

Không có khí hậu cực đoan ảnh hưởng đến thiết bị và nhân viên, tiến độ quay chụp lấy thế như chẻ tre mà hoàn thành, đến ngày 25 tháng 3, công đoạn quay chụp “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” cũng được đóng máy.

Đội biên tập xong, khả năng sẽ có một ít phân cảnh yêu cầu quay bổ xung, cùng với chút ít công tác phối âm cần phải hoàn thành.

Đoàn phim thuê chính diễn viên có sẵn, cũng không cần tìm người khác lòng tiếng thay, mà trực tiếp đi tìm Hứa Trăn một mình giải quyết tất cả.

Hứa Trăn cười ha ha, biểu thị hết sức vui vẻ mà cống hiến sức lực, chỉ cần cộng thêm vào tiền lương là được, trêu cho cả đám người cười vang một trận.

Ngày 27 tháng 3, khi giúp đoàn phim xử lý một ít công việc phân hậu cần xong, Hứa Trăn cũng rút cuộc chính thức rời đoàn.

Đầu tiên hắn trở về Cam châu, mang theo đặc sản vùng núi tuyết về cho sư phụ, lúc sau mới về đến kinh thành, tập trung xử lý một ít nhiệm vụ gần đây bị đọng lại.

Cái gọi là “nhiệm vụ bị đọng lại”, kỳ thật cũng không có tính thực chất gì mấy, đại khái là ký cái tên, đóng cái mộc, xem qua vài văn kiện của công ty.

Về phân loại hình hoạt động tạp chí, quảng cáo, nhãn hiệu, Kiều Phong tạm thời không an bài cho hắn.

Quay chụp “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” rất mệt mỏi, Hứa Trăn cần phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian thật tốt, nếu không thân thể gánh không được.

Chương 961: Người làm thầy, nhất định phải làm gương tốt

Từ sau khi rời đi tự lập thành lập công ty, trừ những lúc quay phim ra, hắn gần như luôn ở vào trạng thái cá khô.

Không nhận quay chụp quảng cáo, chỉ cần cử đại diện, muốn tuyên truyền truyền hình điện ảnh thì tham gia chương trình giả trí.

Chỗ tốt lớn nhất của việc làm ông chủ chính là: Chỉ cần bản thân không nguyện ý kiếm tiền, ai cũng sẽ không ép ông chủ đi kiếm.

“Đoạn thời gian gần nhất này cậu cứ an tâm nghỉ ngơi, rảnh đến không có việc gì thì cứ lật xem những tài liệu tôi chọn thay cậu kia.”

Bên trong văn phòng của Hứa Trăn, Kiều Phong vừa lật văn kiện trên tay, vừa đắc ý cười nói: “Tôi không khoác lác, hiện tại phạm là có người muốn quay phim truyền hình, tuổi tác giả thiết của nam chính nếu từ ba mươi tuổi trở xuống, thì có đến hơn phân nửa người muốn mời cậu đóng đầu tiên.”

“Mặc kệ là thể loại võ hiệp, cổ đại, đô thị, hay là phim thể loại chiến tranh tình báo.”

“Cậu muốn diễn cái gì thì diễn cái đó, nếu cậu muốn kịch bản chất lượng nhất, tôi nhất định có thể nghĩ biện pháp chuẩn bị cho cậu.”

Hứa Trăn nói: “Cho nên anh có đề cử cái gì sao?”

Kiều Phong thở dài, lắc đầu nói: “Tuổi cậu còn quá trẻ, ép không được.”

“Những kịch bản tôi có thể với tới được đều có thiết lập tuổi cho vai nam chính ở tuổi trung niên, tối thiểu là bốn mươi tuổi trở lên.”

Hứa Trăn: “...”

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn bảy chú lùn bên trên mặt tường phía sau Kiều Phong, không hiểu sao cảm giác mấy nói lúc này nghe vào có chút không nghiêm túc.

Hứa Trăn tiện tay cầm lấy văn kiện trên bàn, lật xem sơ qua, cũng xác thực không nhìn thấy đoạn giới thiệu văn tắt của kịch bản nào có thể làm người hai mắt tỏa sáng.

Chẳng qua, hắn hiện tại cũng không vội nhận đóng phim mới.

Hiện tại còn có không ít tác phẩm còn đang được giấu trong tay, hơn nữa, vừa hết tết, Hoàn Ngu bên kia đã liên lạc với hắn, kịch bản bộ phim “Anh em một thời với tôi” đã mài giũa hoàn thành, đại khái tại sáu tháng bảy là sẽ khởi động máy.

Nay năm cho dù không nhận bộ phim nào khác nữa, thì lượng công việc cũng tương đương no đủ.

Về phần Từ Hạo Vũ...

Từ lễ trao giải Kim Kê năm trước đến nay, gã ta đã yên lặng một đoạn thời gian rất dài.

Lần lộ ra ánh sáng với công chúng gần đây nhất là thông qua chính mình giả giọng mà xuất hiện trên sân khấu “Lắng nghe giọng nói”, giúp Từ Hạo Vũ kéo “Liệp Ảnh” ra ngoài chạy một vòng.

Bộ phim “Anh em một thời với tôi” này đối với Hứa Trăn tới nói, chỉ là một bộ phim điện ảnh đáng giá để khiêu chiến trong kiếp sống hiện tại, nhưng là đối với Từ Hạo Vũ mà nói, lại là một tác phẩm mang tính quyết định xem gã ta có thể tiếp tục lưu lại giới văn nghệ hay không.

Vì kế hoạch này, gã ta đã làm việc cho trung tâm hỗ trợ người tàn tật được gần nửa năm.

Hứa Trăn do dự một chút rồi dò hỏi Kiều Phong: “Anh Kiều, đoạn thời gian này dù sao tôi cũng không có vương bận việc gì, tôi muốn qua bên phía Từ Hạo Vũ kia xem được không?”

Kiều Phong chớp chớp mắt, trêu tức mà cười: “Sao thế, cậu cũng muốn thử nghiệm thử cuộc sống liệt nửa người của Cao Vị à?”

“Có cần tôi kiểm cho cậu một cái xe lăn hay không?”

Hứa Trăn nói: “Có thể không? Tôi còn không biết người bình thường có được phép ngồi xe lăn ra ngoài đường hay không nè, bị tra ra có gặp phải vấn đề gì không?”

“Anh giúp tôi hỏi thử xem?”

Kiều Phong: “...”

Khoan khoan, A Trăn nghe tôi nói...

Cậu tính ngồi xe lăn ra đường thật hả! ?

Đối với đóng phim, Hứa Trăn luôn luôn rất nghiêm túc.

Sau khi xem kỹ chính sách liên quan, hẳn thật sự nhờ Kiều Phong giúp mình mua xe lăn.

Hơn nữa còn mua không chỉ một cái.

Trong phim “Anh em một thời với tôi”, Hứa Trăn phải diễn vai một người tàn tật bị liệt nửa người trên, phần đầu hẳn ngồi loại xe lăn do người dùng tay đẩy, phần sau lại ngồi xe lăn chạy bằng điện.

Cho nên Hứa Trăn cũng mua một cái dùng tay, một cái chạy bằng điện.

Dù sao sau này lúc đóng phim cũng có thể cần dùng đến, bây giờ mua cũng không lỗ, coi như là làm quen với đạo cụ trước.

Lúc này hẳn cũng không vội vã đi viết tiểu truyện về nhân vật, mà đầu tiên là đi nghiên cứu tâm sinh lý đặc thù của loại nhân vật này.

Liệt nửa người trên không phải là đơn giản sẽ không cử động được.

Một người từ khi ra đời đã không có năng lực hành động thì cơ bắp mới bị khô héo, xương cốt biến hình, tư thế ngồi, tư thế ngủ đều không giống người bình thường, hơn nữa, trong một vài trường hợp đặc biệt còn có rất nhiều phản ứng xuất phát từ bản năng bảo vệ bản thân.

Những thứ này không có cơ sở mà tưởng tượng đúng là nghĩ không ra được.

Đoàn đội Hứa Trăn giúp hẳn sưu tập rất nhiều bài phỏng vấn và phim phóng sự về người bệnh bị liệt nửa người trên, hẳn

nghiêm túc nghiên cứu những video này một lần, tổng kết ra một ít quy luật, cùng lúc đơn giản bắt chước theo.

Chẳng qua, cách một lớp màn hình, những gì có thể nhìn thấy dù sao cũng có hạn.

Cho nên hẳn mới hi vọng có thể có cơ hội đi một chuyến đến chỗ Từ Hạo Vũ ở Trung Tâm Hỗ Trợ Người Khuyết Tật, tận mắt quan sát sinh hoạt thực tế của người tàn tật bị liệt nửa người trên, tâm sự với bọn họ, cố gắng diễn nhân vật này thật tốt, thật chân thực.

Ngay cả Từ Hạo Vũ cũng có thể quyết tâm làm người thiếu năng tới gần nửa năm, chính mình sao có thể qua loa cho xong được.

Người làm thầy, nhất định phải làm gương tốt.

Chương 962: Diễn viên lão nghề kính nghiệp

Ngày mùng 2 tháng 4, sau khi liên lạc với Từ Hãn, Hứa Trăn ngồi máy bay đến Lộ Đảo tới thăm Từ Hạo Vũ.

Đây là lần thứ hai Hứa Trăn đi tới thành thị này.

Lần trước đến là vì tuyên truyền phim điện ảnh “Thất Cô”, đi cùng với Hào Ca tới đây quay gameshow.

Chỉ là, lần trước bọn họ quay chương trình ở trên một hải đảo, còn lần này là ở trên đất liền.

Sau khi máy bay hạ cánh, Từ Hãn bên này cử một người bạn tới đón hẳn, mấy người trực tiếp đón xe, từ sân bay đi đến chỗ Từ Hạo Vũ ở Trung Tâm Hỗ Trợ Người Khuyết Tật.

Người bạn này tên là Cao Thước, là một thợ chụp hình, cũng coi như là một nửa nghệ sĩ.

Cuộc sống hàng ngày của anh ta là đi dạo khắp thế giới, dùng ống kính “ghi chép cuộc sống”, nghe nói là đạt không ít giải thưởng;

Thỉnh thoảng chụp chân dung cho người ta kiếm chút tiền sinh hoạt, cũng khá nổi tiếng trong giới.

Hứa Trăn nói chuyện phiếm với Cao Thước mới biết được, Trung Tâm Hỗ Trợ Người Khuyết Tật này vốn tên là “Quang Minh Gia” do một số đàn anh trong giới dẫn đầu xây dựng lên.

Sau này, trung tâm này dần dần được một số người trong xã hội quan tâm, đặc biệt là người yêu thích nghệ thuật đứng ra ủng hộ đóng góp, quy mô càng làm càng lớn, bây giờ đã đổi tên là “Quảng Trường Văn Hóa Nghệ Thuật Quang Minh” có chút danh tiếng ở địa phương.

Sau khi xuống xe, Hứa Trăn đứng ở lối vào quảng trường ngửa đầu nhìn qua quần thể kiến trúc phong cách vô cùng hiện đại ở trước mắt mà không khỏi rung động.

Hắn vốn cho rằng nơi gọi là “Trung tâm hỗ trợ” này đại khái sẽ giống như viện dưỡng lão, chỉ có một tòa nhà, nhiều nhất là thêm mấy căn nhà nhỏ.

Kết quả hoàn toàn không nghĩ đến, nơi này lại là cái...

Hình dung như thế nào đây, thị trấn nhỏ?

Khu công nghiệp?

Phố thương nghiệp dành riêng cho người đi bộ?

Lúc này thời gian còn sớm, đa số cửa hàng còn chưa mở cửa.

Hứa Trăn không vội vã đi tìm Từ Hạo Vũ, mà là đang lượn quanh một vòng đơn giản ở bên trong dưới sự hướng dẫn của Cao Thước.

“Quảng trường nghệ thuật Quang Minh” không coi là quá lớn, diện tích khoản trên ngàn mẫu, diện tích đại khái tương đương với sân trường một trường trung học bình thường.

Hứa Trăn đang đi dạo bên trong, thấy ở đây có rạp hát nhỏ, sân khấu âm nhạc cỡ nhỏ, công ty làm phim hoạt hình, tiệm chụp ảnh, cũng có một vài tiệm sách, quán ăn, quán cà phê, các nơi để nghỉ ngơi giải trí.

Mỗi cửa hàng đều có dán một thông báo ở vị trí dễ thấy, ghi: trên 70% nhân viên làm việc tại cửa hàng là người khuyết tật, nếu gây bất tiện cho quý khách, kính mong thông cảm.

Hứa Trăn đánh giá xung quanh, nhìn thấy có nhân viên ngồi xe lăn đang dán poster ở bên đường, cũng thấy một cậu trai trẻ

tay chân không được cân đối cúi thấp đầu, ném hai bao rác lớn trong tay vào thùng rác.

Từ Hạo Vũ hiện bây giờ cũng đang làm loại việc này sao?

Ừm, chắc là, có thể làm được...

Hứa Trăn đơn giản đi một vòng xong, cảm giác hoàn cảnh vô cùng hài hòa, kết quả hần từ chỗ Cao Thước lấy ra công cụ ngồi của chính mình: một chiếc xe lăn chạy bằng điện.

Nhìn thấy Hứa Trăn ngồi trên xe lăn, cũng bắt đầu điều chỉnh thử điều khiển từ xa, Cao Thước kinh ngạc đến ngây người.

Lúc gã nghe điện thoại thì đã nhìn thấy chiếc xe lăn này, nhưng gã vốn tưởng rằng cái này là Hứa Trăn mang đến giúp người khác, hoặc là dùng để quyên tặng.

Kết quả hoàn toàn không nghĩ đến lại là để chính hần ngồi? ?

Hứa Trăn nhìn ánh mắt đờ đẫn của đối phương, hơi ngượng ngùng mà nói: “Dùng thử lái thử thôi.”

“Năm sau tôi phải quay một bộ phim, diễn vai một người bệnh bị liệt nửa người trên, cho nên muốn sớm thể nghiệm lối sống đó một lần.”

“Ở bên ngoài ngồi xe lăn không tiện lắm, nơi này vừa vặn thích hợp.”

Nói rồi, hần chỉ chỉ cái cần điều khiển ở mặt bên hông xe lăn, ngượng ngùng nói tiếp: “Dùng miệng điều khiển xe lăn, thao tác không được tốt lắm, vẫn là phải luyện tập một chút.”

Cao Thước: “...”

Được, anh nói vậy thì tôi sẽ tin.

Đây chính là diễn viên lão nghề kính nghiệp cố chấp với “nghệ thuật”, bội phục bội phục.

...

Chia tay Cao Thước, Hứa Trăn lập tức tìm một góc yên tĩnh, đội mũ mang kính râm, cúi thấp đầu, khiêm tốn ngồi xuống xe lăn của mình mà xuất phát.

Người bệnh liệt nửa người trên là từ phần cổ trở xuống đã không thể cử động, bởi vậy nếu muốn tự mình điều khiển xe

lăn, cũng chỉ có thể dựa vào đầu.

Hứa Trăn mua loại xe điều khiển bằng miệng, nên cần dùng miệng ngậm cán điều khiển, không chế chuyển động xung quanh.

Mặc dù trên thị trường cũng có loại dùng động tác đầu không chế xe lăn, nhưng giá cả vô cùng cao, cho nên sau một phen suy tính, biên kịch vẫn lựa chọn này loại.

Lúc trước Hứa Trăn ở trong phòng đã từng lén thử qua mấy lần, thao tác coi như tương đối đơn giản, lúc không chuyển hướng cũng không cần ngậm liên tục.

Nhưng mà làm cho hắn hơi bối rối là, dù đã ở Trung Tâm Hỗ Trợ Người Khuyết Tật vẫn sẽ có người chú ý đến hắn.

Trong đó có một bác gái ở tiệm bánh mì, một hai phải đưa hắn một cái bánh ngọt hình gấu nhỏ mới làm, từ chối thế nào cũng vô dụng.

Mất thấy hắn ngồi trên xe lăn đi ngang qua cửa tiệm, bác gái này nhanh tay lẹ mắt gói gọn cái bánh ngọt treo lên cổ hắn.

Hứa Trăn: "..."

Quên đi, một lát đi qua tiệm này mua bù mấy thứ đắt tiền vậy.

Lúc này nếu dừng lại từ chối, sợ sẽ bị coi là thiếu năng.

Chương 963: Người Tàn Tật

Vì tránh cho loại tình huống này lại xảy ra lần nữa, hắn chỉ đành phải dời trận địa, đến bên trong một bãi đỗ xe yên tĩnh để luyện tập.

Lúc này quảng trường còn chưa tới thời điểm bận rộn, xung quanh yên tĩnh không người.

Hứa Trăn điều khiển xe lăn di chuyển mấy vòng bên trong bãi đỗ xe trống trải, dần dần nắm giữ một ít tiểu xảo.

Ngay lúc hắn chuẩn bị lại di chuyển thêm hai vòng nữa rồi đi tìm Từ Hạo Vũ, chợt nghe thấy một tiếng động cơ nổ từ xa truyền đến gần.

Hứa Trăn theo bản năng theo tiếng động nhìn qua.

Hắn nghe ra được đây là tiếng của xe mô- tô, hơn nữa còn là chiếc mô- tô rất bắt mắt.

Xác xuất lớn là chiếc Ducati năm ngoái, chẳng qua cấu hình không phải rất cao, hẳn là chiếc Liberty phân khối nhỏ...

Mới vừa nghĩ tới đây, một chiếc xe mô- tô màu vàng sáng rực đã rẽ qua góc đường trước mặt, đập vào tầm mắt hắn.

Quả nhiên là Ducati.

Suy đoán trong lòng được nghiệm chứng, Hứa Trăn hơi cảm thấy đắc ý nhếch khóe miệng.

Từng là thợ sửa xe máy bên đường, lúc trước vì hắn chỉ làm công nên đương nhiên không được tiếp xúc đến loại mô- tô cao cấp này, nhưng đội xe Hào Ca bọn họ lái chính là Ducati, Hứa Trăn có giúp nhóm người đó bảo dưỡng xe.

Hơn nữa, xuất phát từ “bệnh nghề nghiệp” ham học hỏi, hắn thỉnh thoảng sẽ chú ý về các loại mô- tô, có đọc lướt qua một ít sách vở.

Vì tránh cản đường người khác, Hứa Trăn điều khiển xem lẫn nhỏ của mình chậm rãi xê dịch qua một bên.

Nhưng mà, không biết anh chàng này là lần đầu lái mô- tô hay là đầu óc có vấn đề, vậy mà trực tiếp vọt thẳng tới chỗ Hứa Trăn bên này.

Hứa Trăn: “...”

Thôi xong, hay là đứng lên đi.

Giữa lúc hắn dự định đứng dậy đẩy xe lăn đi, một cảnh tượng làm hắn ngàn vạn lần không nghĩ đến lại xuất hiện.

Anh chàng lái mô- tô này rõ ràng cách mình một khoảng cách rất xa, ai có thể nghĩ anh ta lại kinh ngạc hét lên rồi mới thẳng gấp, lắc tay lái ngoặt một vòng lớn đến mức nghiêng người ngã xuống đường.

“Két két két... Ô ô ô...”

Chiếc Ducati mới tinh cứ như vậy ngã xuống đất, bánh xe còn đang chuyển động, Hứa Trăn thấy mà đau lòng một trận.

Tốc độ không nhanh, động cơ này nọ hẳn là không có chuyện gì, nhưng vỏ ngoài trầy xước thì khó tránh khỏi, thật là phung phí của trời.

“A ui da...”

Một lát sau, anh chàng lái mô- tô này bò dậy từ mặt đất, cời nón bảo hiểm xuống lộ ra một gương mặt béo tốt trẻ măng.

Hứa Trăn vừa định hỏi anh ta không có sao chứ, có cần đi bệnh viện khám không, ai ngờ thế mà anh chàng này mới mở miệng ra đã hùng hù hỏ hỏ la lên: “Anh có bệnh à?”

“Anh ngồi xe lăn lăn quẩn ở trong bãi đỗ xe làm cái quái gì hả? Gây cản trở người khác anh biết không! ?”

Hứa Trăn nhìn khoảng cách hai người còn cách nhau tới mười mấy thước, do dự một chút, vẫn là nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, là tôi cản đường.”

“Biết cản đường mà anh còn ở lại chỗ này đi vòng quanh?”

Anh chàng mô- tô chống nạnh, tức giận nói, “Mẹ nó, mô- tô vừa mới nổ máy, mới lái ngày đầu tiên đã ngã, thật là đen đui!”

Hứa Trăn hơi không nói nên lời, nhưng hấn tự giác đuối lý, cũng không muốn chuyện bé xé ra to, thành khẩn nói: “Như vậy đi, tôi sẽ trả tiền sửa xe cho anh.”

Nói xong thì lấy điện thoại ra định chuyển tiền cho đối phương.

Về phần phí sửa chữa bao nhiêu, hấn kiểm tra trong chốc lát, đại khái vẫn có thể tính ra một cái giá hợp lý.

Nhưng mà anh chàng lái mô- tô này lại dường như cũng không lĩnh tình, anh ta cầm mũ quan sát Hứa Trăn trên xe lăn từ trên xuống dưới, nói: “Ồ, anh còn nóng tính như thế!”

“Anh trả cho tôi sao? Anh cho đây là chiếc xe điện nhỏ giá mấy trăm đồng sao?”

Anh ta đưa tay vuốt tóc chính mình, một mặt khinh thường nói: “Chiếc mô- tô này giá bảy chữ số, ai cần anh trả phí sửa chữa, anh trả nổi sao!”

“Anh sẽ không cho là tôi muốn lừa tiền anh chứ?”

Hứa Trăn: “...”

Bảy chữ số? Khi dễ tôi không biết mô- tô sao?

Ducati Liberty năm ngoái, nghe tiếng động cơ đã biết chưa cái tiền qua, các bộ phận khác cũng không tốn nhiều tiền, tổng cộng nhiều nhất cũng chỉ một trăm năm chục ngàn, nếu như nhiều hơn nữa thì coi như tôi đây học sửa xe máy hai năm đều là uổng phí.

Chẳng qua hắn cũng hoàn toàn có thể hiểu được loại người mở miệng liền nói hươu nói vượn như này, vạch mặt loại chuyện này cũng không có ý nghĩa, mọi người lúc muốn xuống nước cũng không được.

Khi hai người đang nói chuyện, lại có một người lái mô- tô đi vào bãi đỗ xe.

Chẳng qua người này hiển nhiên không có kém như anh chàng vừa rồi này, tay lái rất thuần thục.

Hứa Trăn cảm thán giữa người và người sao lại chênh lệch đến thế, theo bản năng liếc nhìn người này thêm một cái.

Nhưng mà vừa nhìn qua, hắn lại ngạc nhiên nhìn thấy người này ngoặt vào điểm mù trong tầm mắt của anh chàng ngã xe vừa rồi, nghiêng người một cái không một tiếng động nhấc cái ba lô của đối phương làm rơi trên mặt đất lên.

Nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của sao?

“Túi của anh!” Hứa Trăn kêu lên.

Anh chàng ngã xe vừa quay đầu lại đã thấy cái túi của mình bị người khác cướp đi, lập tức tóc gáy dựng đứng, kêu một tiếng “chết tiệt” rồi nhảy dựng lên, hất chân ra muốn đuổi theo.

Đuổi mấy bước lại phát hiện đuổi không kịp, thế là vội vàng quay người lại với ý định lái chiếc Ducati của mình.

Anh chàng ngã xe cắn răng đỡ chiếc mô- tô lên, còn chưa kịp leo lên xe, chỉ thấy một vệt bóng đen xẹt “vù” qua bên cạnh, cấp tốc phóng tới tên trộm túi phía trước.

Cả người anh ta không khỏi sờ đứng nguyên tại chỗ.

—— Trò gì vậy? Đây mà xe lăn! ?

“Chết tiệt, anh đừng đuổi theo! !”

Anh chàng ngã xe nhìn chiếc xe lăn đang phóng nhanh về phía trước gào thét, kém chút là điên rồi.

Mẹ nó!

Nơi này có một người tàn tật đang ngồi trên xe lăn giúp tôi bắt trộm!

Mẹ nó, xe lăn sao có thể chạy nhanh như vậy?

Hơn nữa, coi như là anh đuổi kịp thì có thể có lợi ích gì? Anh có thể cản tên kia lại hay không! ?

Anh ta chỉ cảm thấy đầu óc “vù vù” một tiếng, bó tay toàn tập.

Anh chàng ngã xe vừa định lái mô- tô đuổi theo, nhưng mà đúng vào lúc này, một cảnh tượng làm anh ta cả đời khó quên lại xuất hiện:

Chỉ thấy, “người tàn tật” vừa rời ngồi trên xe lăn sau khi vọt tới chỗ mép sườn dốc, bỗng nhiên từ trên xe lăn đứng lên, một tay chống đất, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống từ trên sườn dốc rồi không thấy bóng dáng.

Anh chàng ngã xe: ! ?

Khoảnh khắc này, anh ta chỉ cảm thấy con mắt mình hoa lên.

Không kịp ngẫm nghĩ thêm nữa, anh chàng ngã xe vội vàng điều khiển mô- tô chạy xuống sườn dốc, đã thấy ở đây có một nhóm người vây quanh.

Ở trung tâm đám người, một người trẻ tuổi đội mũ trùm và mang kính râm đang đè tên trộm túi xuống đất, nắm lấy khớp tay, kiềm hãm đến gắt gao.

Về phần cái xe mô- tô của tên trộm túi kia thì ngã ở cách đó không xa, bánh xe còn đang chuyển động, không khác lắm với tình cảnh chiếc Ducati của mình vừa rồi.

... Đây là, chuyện gì xảy ra! ?

Cách đó không xa, Hứa Trăn thấy anh ta tới, hơi hơi ngẩng đầu lên dùng giọng bình tĩnh nói: “Làm phiền anh báo cảnh sát.”

“Anh nhìn xem trong túi có thiếu thứ gì hay không.”

“Hử...”

Anh chàng ngã xe một mặt dờ dãi sờ trên sờ dưới, phát hiện điện thoại không có ở trên người, lúc này mới do dự dựng mô-tô lại, tới lấy cái ba lô của mình.

“Cái kia...” Anh ta vừa lấy điện thoại ra, vừa nhìn chiếc xe lăn ở trên sườn dốc, thấp giọng nói, “Anh, không tàn tật hả?”

Hứa Trăn: “... ừm, không tàn tật.”

Anh chàng ngã xe: “Vậy vì sao anh muốn ngồi xe lăn?”

Hứa Trăn: “Thật xấu hổ, công việc yêu cầu.”

Anh chàng ngã xe: “...”

Rốt cuộc là công việc gì mới yêu cầu một người tay chân hoàn chỉnh... không đúng, phải là một người có khả năng nhảy xuống từ sườn dốc cao ba mét, dùng tay không chế ngự kẻ trộm chạy mô-tô, phải ngồi xe lăn?

Đặc công sao? ?

Chương 964: Thiếu Niên Giống Từ Hạo Vũ 1

Sau khi tên trộm túi bị bắt đi, Hứa Trăn cũng không có cách nào tiếp tục ở lại bên trong quảng trường tập lái xe, chỉ phải hậm hực tự mình đẩy xe lăn chạy bằng điện đi tìm Từ Hạo Vũ.

Mà anh chàng ngã xe kia thì giống như keo dán con chó dính lấy hần, muốn mời hần ăn bữa cơm khiến cho Hứa Trăn vô cùng bất đắc dĩ.

“Thật sự không cần, tôi chỉ tiện tay mà thôi...”

Hần khoát khoát tay, đẩy xe lăn nhanh bước rời đi, muốn nhanh thoát khỏi người này.

Mà anh chàng ngã xe thì ân cần đẩy mô-tô theo sau, cẩn thận chú ý bốn phía, thấp giọng nói: “Người anh em, rốt cuộc là anh làm nghề gì vậy?”

“Vì sao phải ngồi xe lăn?”

Anh ta thấy Hứa Trăn trầm mặc không đáp, chỉ cắm đầu bước nhanh đi về phía trước, về mặt chợ bưng tỉnh, nói: “À, tôi biết rồi!”

“Người anh em nhất định là làm loại việc mà không muốn bị người khác nhận ra... Ái chà! Cái đó là loại nghề nghiệp không thể dùng mặt thật gặp người khác đúng không?”

Nói rồi, anh ta đánh giá Hứa Trăn từ trên xuống dưới một phen, cảm giác chính mình suy đoán vô cùng hợp tình hợp lý, một mặt hưng phấn nói: “Người anh em có thể có thân thủ như vậy, còn không chịu lấy bộ mặt thật gặp người, ngấm lại là biết làm nghề gì rồi, ha ha ha.”

“Xin lỗi xin lỗi, là tôi nhiều chuyện, tôi không nên hỏi.”

“Thật là may mắn, may mắn.”

Hứa Trăn: “...”

Đại ca, rốt cuộc là nã của anh được bồi bổ từ cái gì vậy? ?

“... Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là một người bình thường.”
Hắn nhìn không được mở miệng giải thích.

Anh chàng ngã xe như ngằm hiểu, nhẹ gật đầu nói: “Đúng đúng, tôi hiểu, chỉ là người bình thường.”

“Tôi cũng là người bình thường, không có việc gì tập lái xe lăn chạy bằng điện một chút, bắt được ăn trộm từ trên xe gắn máy gì gì đó, đây đều là việc người bình thường làm thường ngày thôi.”

Hứa Trăn: “...”

Quên đi, dù sao anh cũng không biết tôi, núi cao đường xa, sau này không gặp lại.

...

Hứa Trăn hao tổn một phen công phu cuối cùng mới thoát khỏi sự quấy rầy của đối phương.

Hắn nhìn qua danh thiếp người này để lại, phát hiện anh chàng ngã xe này có nghệ danh là “Lãng ca”, làm ở bộ phận tổng thanh tra của Quảng Trường Nghệ Thuật Văn Hóa Văn Nghệ này.

Chức vụ này nghe qua có phần “văn nghệ”, không biết là làm gì, đương nhiên Hứa Trăn cũng không cảm thấy hứng thú mấy.

Hắn tiện tay cất tờ danh thiếp, rồi tự mình đẩy xe lăn đi đến cửa hàng nhỏ mà Từ Hạo Vũ hiện tại đang làm việc.

Cửa hàng nhỏ tên là “Mỳ Sợi Giang Hồ”, tên như ý nghĩa, là một tiệm mỳ.

Vị trí hơi có chút lệch, nằm ở góc tây bắc của quảng trường; chẳng qua tiệm mỳ này là một căn nhà hai tầng, tuy có sân trước, có sân sau nhưng hoàn cảnh ngược lại là tương đối vắng vẻ.

Lúc này là gần giữa trưa, Hứa Trăn dựa theo bản đồ chỉ dẫn đi tới gần chỗ tiệm mỳ.

Xa xa đã nghe được tiếng nhạc du dương truyền đến, ở gần cửa hàng nhỏ này người người nhón nháo, ba tầng trong, ba tầng ngoài có không ít người vây quanh.

“Biển xanh một tiếng cười, sóng cuộn cuộn hai bên bờ...”

Lúc này, một giọng ca nam trẻ theo tiếng nhạc vang lên.

Hứa Trăn đẩy xe lăn, dừng ở phía ngoài đoàn người ló đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong sân rộng có một chàng trai vóc người rất cao đang đứng trên đài gỗ cao, trên người mặc quần áo giả đại hiệp cổ đại, một bên tay áo rũ sụp xuống, trên mặt đeo mặt nạ bằng kim loại, đang ở trên đài vừa nhảy vừa hát.

Hắn liếc mắt đã nhận ra người này là Từ Hạo Vũ.

Về phần bộ quần áo Từ Hạo Vũ đang mặc trên người, có vẻ như... đang giả trang vai Dương Quá trong phim “Thần điêu đại hiệp”?

Nhưng mà cậu ta diễn Dương Quá thì tại sao lại hát bài « Biển xanh một tiếng cười »? ?

Hứa Trăn đứng ở bên dưới sân khấu kinh ngạc xem Từ Hạo Vũ vừa hát vừa nhảy, chỉ cảm thấy có quá nhiều khuyết điểm, trong lúc nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hắn biết trước khi Từ Hạo Vũ làm diễn viên, từng làm ca sĩ hát nhảy một thời gian, chỉ không tính là quá thành công.

Bây giờ vừa thấy...

Xác thực là không quá thành công.

Giọng hát cũng không đến nỗi tệ, nhưng mà khi nghe luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng; còn về phần vũ điệu, cũng không thể nói là không đúng nhịp, nhưng xem thì cảm giác tay chân cũng không được hài hòa.

Đặc biệt là, “Dương Quá” chỉ có một cánh tay, khi cậu ta vung cánh tay áo không tay lên múa, động tác bị lệch sang một bên, xem thế nào cũng có cảm giác không thoải mái lắm.

So với ca hát nhảy múa, Từ Hạo Vũ có lẽ đúng là am hiểu đóng phim hơn...

“Hay! !!”

Lúc này, Từ Hạo Vũ ở trên đài vung cánh tay áo dờ dờ ương ương giả làm “Điều hâu xoay người”, chọc cho mọi người dưới đài vỗ tay khen hay một trận.

Mà khi Từ Hạo Vũ nghe được trận tiếng khen này thì càng hăng hái hơn, lại liên tục xoay thêm mấy cái, thoáng chốc cả sân khấu đã ngập trong tiếng vỗ tay như sấm động.

Hứa Trăn: ???

Khán giả bây giờ thế mà dễ tính như vậy sao?

Chỉ cần có người chịu đứng lên sân khấu, mặc kệ là diễn cái gì đều nguyện ý vỗ tay lớn tiếng khen hay?

“Thật là lợi hại!”

Lúc này, chỉ nghe một cô gái đứng gần đó hưng phấn kêu lên: “Không nghĩ đến, người bị bệnh thiếu năng còn có thể ca hát nhảy múa, lại còn nhảy hay như vậy!”

Cô vừa vỗ tay, vừa quay đầu sang nói với đồng bạn: “Này nhìn qua quả thực giống như người bình thường!”

Đồng bạn cũng tỏ vẻ khâm phục: “Đúng vậy đó, thật là lợi hại, cơ bản mỗi một bước đều có thể giẫm đúng nhịp, quá lợi hại!”

Hứa Trăn: “...”

Ồ, thì ra là thế.

Hóa ra là tiêu chuẩn đánh giá không giống nhau.

Mặt hần thần thờ ngẩng đầu lên, vừa nhìn lên trên sân khấu thấy Từ Hạo Vũ ra sức biểu diễn, không hiểu sao cảm giác có chút xót xa.

Chương 965: Thiếu Niên Giống Từ Hạo Vũ 2

Hai ba phút sau, bài hát kết thúc, Từ Hạo Vũ cúi người gửi lời cảm ơn tới khán giả bên dưới, sau đó vênh váo tự đắc, nghênh ngang đi vào bên trong cửa hàng.

Đám người xung quanh cũng dần dần tản đi, có người trực tiếp quay người rời khỏi, cũng có người ở lại tìm nhân viên phục vụ gọi một tô mì.

Hứa Trăn đẩy xe lăn vào cửa hàng, lấy di động gửi tin nhắn cho Từ Hạo Vũ nói rõ mình đã đến.

Một lát sau, Từ Hạo Vũ còn chưa thay đồ hóa trang đã vội vội vàng vàng chạy ra, nhìn thấy hần thì lập tức hưng phấn vẫy vẫy tay với hần rồi mang theo hần đi vào sân sau.

“Su phụ, thầy tới đúng lúc lắm!”

Bên trong sân sau, Từ Hạo Vũ gỡ mặt nạ xuống, mặt mày hớn hớn: “Mới vừa rồi thầy có xem em biểu diễn trên sân khấu không?”

Hứa Trăn miễn cưỡng cười cười, nói: “Ừm, có xem.”

“Cái này là...”

Hần quan sát bộ đồ hóa trang trên người Từ Hạo Vũ một lát, nói: “Á, thần điêu đại hiệp?”

Từ Hạo Vũ gật đầu nói: “À, đúng vậy.”

“Cửa hàng này của chúng em tên là Tiệm Mỹ Giang Hồ, chính là lấy chủ đề võ hiệp.”

“Ngay từ đầu em đề nghị cửa hàng trưng tổ chức đóng kịch bắt chước nhân vật nổi tiếng, bà ấy vẫn còn rất do dự, kết quả khi thực hiện thử thì được khen ngợi rất lớn!”

“Trong khoảng thời gian này, doanh thu cửa hàng cao hơn chỉ tiêu 20%!”

Lúc nói chuyện, mặt cậu ta đầy thồn thức: “Thời gian gần đây, em cảm giác chính mình dần dần tìm được niềm vui biểu diễn.”

“Từ lúc mở buổi hòa nhạc cho tới bây giờ em cũng chưa có được loại cảm giác này.”

Hứa Trăn nhìn lên vẻ mặt kiêu ngạo của cậu ta, không nhẫn tâm vạch trần đánh giá của nhóm khán giả, chỉ thăm dò nói: “Bên trong cửa hàng ngoại trừ người, nhân viên khác cũng lên đài biểu diễn sao?”

Từ Hạo Vũ gật đầu nói: “Diễn chứ, nhưng mà thầy biết không, nhân viên bên trong cửa hàng của chúng em...”

Nói tới đây, cậu ta đưa tay chỉ vào huyết thái dương, nhỏ giọng nói: “Chỗ này có chút vấn đề, hát không tốt lắm.”

“Chẳng qua, thỉnh thoảng chúng em cũng mời một vài ca sĩ chuyên nghiệp ở lại biểu diễn, nhưng mà hiệu quả khi bọn họ biểu diễn đều tương đối bình thường, khán giả yêu thích nhất chính là em.”

Hứa Trăn: “...”

Hừm, quá kém thì không dễ nghe, quá tốt thì hiệu quả bình thường.

Cho nên cũng không bằng cậu, nhân khí cao...

Hắn nhìn đôi mắt Từ Hạo Vũ sáng lấp lánh, cảm giác đôi phương khả năng cũng hiểu ít nhiều nguyên nhân trong đó, chính mình cũng không cần phải nói ra.

Hai người thuận miệng ở sân sau hàn huyên hai câu, Từ Hạo Vũ một lần nữa mang mặt nạ, dẫn hắn trở về nhà bếp.

Vừa đi hắn vừa giới thiệu cho Hứa Trăn về tình huống của “Tiệm Mỹ Giang Hồ”:

Cửa hàng trưởng của tiệm mỹ là một bác gái trung niên, nửa người dưới bị liệt; nhân viên bên trong cửa hàng chủ yếu là người bị bệnh thiếu năng mức độ khác nhau, từ thấp cho đến trung.

Nhân viên cửa hàng này có thể làm một vài công việc đơn giản dưới sự hướng dẫn của người khác, cũng có thể giao lưu đơn giản, chỉ là về năng lực lý giải, phân tích và độ chuyên chú thì kém hơn người bình thường một chút.

Từ Hạo Vũ phụ trách công việc cắt gọt trong bếp, không cần lộ diện trước mặt khách cho nên không có áp lực gì.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới nhà bếp, Từ Hạo Vũ chỉ vào một thiếu niên đang bung một mâm thức ăn, hì hì cười nói: “Nào, sư phụ, em giới thiệu với thầy một chút.”

“Vị này là đại sứ hình ảnh của cửa hàng chúng em, cũng là người em mới nhận là em kết nghĩa.”

“Thầy xem, ngoại hình cậu ấy trông giống ai?”

Nghe nói như thế, đứa bé đang bung thức ăn ngẩng đầu lên, hơi không hiểu nhìn về phía Từ Hạo Vũ.

Mà Hứa Trăn vừa lúc thấy được mặt đứa bé này thì không khỏi nao nao.

—— thật là giống!

Ngoại hình đứa trẻ này rất giống Từ Hạo Vũ.

Hắn nhìn qua ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, khoảng chừng học sinh cấp hai, mày rậm mắt đẹp, nơi đuôi lông mày và khóe mắt hơi nhếch lên, ngũ quan tương đối khí khái hào hùng.

Nhưng mà có chút tiếc nuối là ánh mắt đứa trẻ này rõ ràng hơi không sinh động, trông mắt không tập trung, miệng vẫn luôn mở ra, vừa thấy đã biết không phải là người bình thường.

Hứa Trăn nhớ lại trước đây, lúc chú Từ tới thuyết phục hắn nhận diễn bộ phim “Anh em một thời với tôi” này đã từng cho hắn xem qua ảnh chụp của đứa nhỏ này.

Mà bây giờ tận mắt nhìn thấy, hắn cảm giác đứa trẻ này còn trông giống Từ Hạo Vũ hơn là khi nhìn ảnh.

Hai người chỉ liếc nhau một cái, người thiếu niên này thì xấu hổ cúi đầu, bung mâm thức ăn rời khỏi phòng bếp.

Hứa Trăn đứng ở cửa ra vào thông giữa nhà bếp và đại sảnh, nghiêng đầu nhìn lại chỉ thấy đứa trẻ này ở trong tiệm ngựa

đầu nhìn quanh một phen, sau đó vững vàng bụng mâm, đưa hai tô mì đến bàn ăn được chỉ định.

Người khách ngẩng đầu nhìn thấy hắn, không ngờ hai mắt tỏa sáng, cười nói: “Này, cậu là Hạo Hạo phải không?”

“Tôi thấy bình luận trên mạng, có nhiều người nói về cậu, trời ơi, ngoại hình trông thật giống Từ Hạo Vũ!”

Cậu bé gọi là “Hạo Hạo” cúi thấp đầu, thành thành thật thật đứng ở nơi đó ngượng ngùng cười cười.

Bên cạnh bàn, vị khách thì mang vẻ mặt hưng phấn hi vọng có thể chụp ảnh chung với cậu bé, Hạo Hạo cũng không có từ chối, còn hết sức phối hợp đưa tay làm động tác “cây kéo”.

Hứa Trăn đứng ngoài cửa nhìn cậu bé, thấp giọng hỏi Từ Hạo Vũ: “Chú Từ có ý kiến gì?”

“Là muốn để Hạo Hạo ở trong phim diễn vai của cậu khi còn nhỏ sao?”

Từ Hạo Vũ do dự một chút, nói: “À... đúng là có ý nghĩ này, nhưng mà không chắc chắn có thể làm.”

“Hạo Hạo hơi mắc cỡ, bình thường cũng không thể nói chuyện, cũng không thân thiện với người lạ. Nếu quả thật để cậu ấy đóng phim mà nói, khả năng diễn không ra hiệu quả mong muốn được.”

“Gần đây có một ít hoạt động bên trong cửa hàng khiến cậu ấy cũng không quá ngại ý tham gia.”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, không nói thêm gì nữa.

Để cho người như vậy đóng phim, hay là chơi đùa với những đứa bé đặc biệt như vậy, xác thực là có khó khăn nhất định.

Chẳng qua, đứa trẻ này giống Từ Hạo Vũ như thế mà lại thực sự bị bệnh thiếu năng, nếu như có thể vượt qua khó khăn mà nói, vẫn có thể xem là một diễn viên đặc biệt khó có được.

Chương 966: Hạo Vũ Ca Là Đồ Ngốc

Từ Hạo Vũ hàn huyên với Hứa Trăn đơn giản hai câu thì trở về hậu trường thay quần áo.

Lúc này cậu ta còn mặc đồ hóa trang cổ trang, đội tóc giả, không đổi thì thật bất tiện.

Mà Hứa Trăn thì đến phòng ăn gọi một bát mỳ lạnh, tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Về phần tại sao gọi mỳ lạnh...

Chỉ có thể nói là ma xui quỷ khiến.

Lúc hắn nhìn thấy hai chữ “Mỳ lạnh” trên menu, không hiểu sao cảm giác rất thân thiết.

Bàn của vị khách vừa rồi chụp ảnh chung với Hạo Hạo cách chỗ Hứa Trăn không xa, trong thời gian chờ đợi, tiếng của mấy người nói chuyện phiếm thỉnh thoảng bay vào trong tai hắn.

Chỉ nghe một người trong đó nói: “Sớm nghe nói cửa hàng này có một cậu bé ngoại hình rất giống Từ Hạo Vũ, không nghĩ đến lại có thể giống như vậy, cảm giác quả thật như là anh em thất lạc nhiều năm của cậu ấy!”

Người còn lại nói: “Đúng đúng đúng, nhất là con mắt to mà vô thần kia, nhìn cảm giác ngốc ngốc, đặc biệt rất giống ha ha ha!”

Cách đó không xa, Hứa Trăn: “...”

Vì đồ đệ ngốc mà mặc niệm ba giây.

“Giống sao? Tôi lại cảm thấy không giống như vậy.”

Lúc này, người còn lại nói: “Một đồng nghiệp của tôi nói lần trước cô ấy đến cửa hàng này cũng gặp được Hạo Hạo, cô ấy nhảy cẫng lên nói với tôi, Hạo Hạo và Từ Hạo Vũ quả thật giống nhau như đúc, xem chút nữa cô ấy tưởng là bản thân Từ Hạo Vũ.”

“Nhưng mà vừa rồi thấy, cũng chỉ có sáu bảy phần tương tự, làm gì đến mức nhận lầm.”

“Đầu tiên tuổi tác đã không đúng rồi.”

Lời nói này vừa ra, một người khác ngồi cùng bàn cũng phụ họa nói: “Đúng đúng, hơn nữa lúc trước tôi nghe nhóm bọn họ nói Hạo Hạo không đồng ý chụp ảnh chung, làm sao hôm nay bỗng nhiên lại đồng ý?”

“Còn nữa, cô ấy nói với tôi Hạo Hạo nhìn hơn hai mươi tuổi, cậu bé vừa rồi rõ ràng không đến hai mươi nhỉ?”

“Chiều cao cũng không khớp, cậu bé này cũng chừng một mét bảy mấy.”

“...”

Mấy người chịu chút nghị luận, luôn cảm giác có chỗ nào đó là lạ.

Mà cách đó không xa, Hứa Trăn thì nhin không được quay mặt đi.

Hừ, các người nói đều không sai.

Chỉ là, đồng nghiệp của các người nhìn thấy khả năng không phải là “Hạo Hạo”, mà là Từ Hạo Vũ bằng xương bằng thịt...

...

Giữa trưa chính là lúc cửa hàng bận rộn nhất, Hứa Trăn ngồi ở trong góc, an tĩnh ăn xong bát mì lạnh của mình chứ không có đi làm phiền bọn họ.

Đợi đến sau hai giờ chiều, thời điểm khách đông đi qua, bên trong cửa hàng mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Các nhân viên trong cửa hàng ai nấy cũng bưng một bát mì bán còn dư lại, đều tự tìm chỗ ngồi xuống bắt đầu ăn trưa cho có bữa.

Hứa Trăn thấy Hạo Hạo ngồi một mình ở trong góc thì đứng dậy tiến đến bên cạnh cậu bé, mỉm cười nói: “Chào em, anh có thể ngồi chung bàn với em không?”

Hạo Hạo ngẩng đầu lên, hơi sợ hãi liếc hắn một cái, yên lặng nhẹ gật đầu.

Hứa Trăn ngồi xuống đối diện hắn, nhẹ giọng hỏi: “Em tên là gì?”

Hạo Hạo không có ngẩng đầu, chỉ thấp giọng ngập ngừng nói: “Hạo Hạo.”

Hứa Trăn nói: “Hạo Hạo là nghệ danh à? Tên thật của em là gì?”

Nghe nói như thế, Hạo Hạo ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn hắn, không nói lời nào.

Hứa Trăn kiên nhẫn giải thích nói: “Tên thật ấy mà? Chính là tên của chính mình, tên trên thẻ căn cước, là tên cha mẹ đặt cho em.”

Ánh mắt Hạo Hạo khẽ run lên.

Cậu bé do dự trong chốc lát, rồi cuộc lần đầu tiên ở trước mặt Hứa Trăn mở miệng nói: “Ô Thanh.”

Hứa Trăn hỏi: “Ô trong thức tỉnh, Thanh trong trong sạch sao?”

Hạo Hạo gật đầu.

Hứa Trăn tán thán nói: “Tên em thật là dễ nghe.”

Hạo Hạo ngơ ngác trong chốc lát, bỗng nhiên nhếch miệng cười, nụ cười xán lạn trước nay chưa từng có.

Lúc Hứa Trăn và Hạo Hạo đang nói chuyện phiếm, cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên của “Quán mì giang hồ” vẫn đứng ở cách đó không xa, thận trọng quan sát.

Tuy Hạo Hạo trông có vẻ rất ngoan ngoãn, nhưng cậu nhóc vẫn là người bệnh có chứng ngại về trí lực, trạng thái tinh thần không quá ổn định.

Có đôi khi bị người chọc tức, quăng ngã đồ vật, các chuyện như đập phá đồ đạc linh tinh cũng đã từng xảy ra.

Là cửa hàng trưởng, Đỗ Mỹ Quyên phải luôn quan tâm đến tình trạng thể chất và tinh thần của nhân viên để ngăn chặn các vấn đề trước khi chúng xảy ra.

Tuy nhiên, điều cô không ngờ tới là Hứa Trăn, một người lạ, mới đến cửa hàng và khi lần đầu tiên trò chuyện với Hạo Hạo, hắn đã khiến cậu nhóc bật cười.

Hơn nữa cười đến vô cùng thoải mái.

Nghe nội dung hai người nói chuyện Đỗ Mỹ Quyên bất giác kinh ngạc, lại có chút hồ thẹn.

—— “Tên của em thật là dễ nghe”.

Những lời này, là đang khen bản thân cậu nhóc.

Hạo Hạo đã ở quán mì này hơn nửa năm và Hứa Trăn có thể là người đầu tiên khen ngợi cậu nhóc thay vì kinh ngạc vì cậu nhóc có ngoại hình giống với Từ Hạo Vũ.

Đề tay lên ngực tự hỏi, ai lại hy vọng chính mình bị coi là cái bóng của người khác?

Mỗi ngày bị người vây quanh chụp ảnh, quan sát, mồm năm miệng mười mà xoi mói, giống như là một kiện trưng bày ở viện bảo tàng hàng triển lãm, ai sẽ vui vẻ đây?

Lúc này, trong một góc của nhà ăn, Hứa Trăn nhìn Hạo Hạo nụ cười xán lạn trên mặt Hạo Hạo, cũng hiểu ý mỉm cười theo.

Hắn nghiêng đầu liếc liếc mắt nhìn về phía Từ Hạo Vũ đang chuẩn bị cơm cho mình ở cách đó không xa, nói: “Hạo Vũ ca ca là đại minh tinh, em có biết hay không?”

Hạo Hạo gật gật đầu, nói: “Biết.”

Hứa Trăn lại hỏi: “Vậy em có biết tại sao hắn có thể làm một đại minh tinh hay không?”

Trên khuôn mặt Hạo Hạo lộ ra vẻ nghi hoặc, không có lập tức trả lời.

Hứa Trăn nghiêm túc nói: “Bởi vì hắn lớn lên rất đẹp trai.”

“Em cũng giống hắn, lớn lên rất đẹp trai, cho nên mọi người đều thích em.”

Hạo Hạo nghe được lời này, bỗng nhiên ngơ ngẩn, gương mặt lập tức hồng tới bên tai, lộ ra tươi cười khờ khạo.

Hứa Trăn nhoẻn miệng cười, dùng tay che miệng, thân mình hơi khom, nhỏ giọng nói: “Hạo Vũ ca ca của em thật ra có chút vụng về, ca hát không hay, nhảy cũng không đẹp.”

“Nếu không phải hắn lớn lên rất đẹp trai thì làm sao có thể được hoan nghênh như vậy.”

Nghe được lời này, Hạo Hạo “Phụt” một tiếng liền bật cười, vô cùng nghiêm túc gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, Hạo ca rất ngốc.”

“Đồ a di cũng nói hắn ngốc, Lý sư phó cũng nói hắn ngốc.”

“Hắn, hắn cũng không biết, thớt dùng xong phải chà sạch sẽ, sau đó thì đem đi phơi!”

“Hắn còn, hắn còn tự làm đứt ngón tay.”

“Hắn còn dùng sai giẻ lau...”

“.....”

Chương 967: Thực Tế Khác Với Biểu Diễn

Hai người tựa hồ cùng nhau tán gẫu suy đoán, Hứa Trăn chưa nói mấy câu, thì Hạo Hạo bị hắn chọc cười khúc khích.

Thấy vậy, các nhân viên xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên mà nhìn về phía bên này.

Hạo Hạo tới lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ nghe cậu nhóc cười nói nhiều như vậy!

Chỉ chốc lát sau, Từ Hạo Vũ đã chuẩn bị cơm xong, vừa bung bát cơm muốn đi tìm Hứa Trăn, lại bị cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên mau tay nhanh mắt tóm lại.

“Cậu đợi chút,” Đỗ Mỹ Quyên thấp giọng nói, “Ngồi ở đây ăn đi, đừng tới quấy rầy người ta.”

Từ Hạo Vũ nghiêng đầu nhìn Hứa Trăn cùng Hạo Hạo trong góc, buông bát cơm, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Hai người bọn họ đang nói gì vậy, như còn vui vẻ như thế?”

Đỗ Mỹ Quyên ha hả cười, nói: “Hai người bọn họ đang nói xấu cậu đấy.”

“A?” Từ Hạo Vũ gãi gãi đầu, theo bản năng mà dựng lỗ tai lên.

Lúc này, chỉ nghe Hứa Trăn nói: “.....Hạo Vũ ca ca của em có nhiều người thích như vậy, đương nhiên cũng không phải hoàn toàn do hắn lớn lên đẹp trai.”

“Hắn khiêm tốn, lại nỗ lực, mỗi bộ tác phẩm đều có tiến bộ.”

“Em xem, hắn vì muốn quay tốt bộ phim điện ảnh mới mà chạy tới nơi này làm công gần nửa năm, chịu thương chịu

khó.”

“A Thanh có phải cũng nên học tập Hạo Vũ ca ca hay không?”

Nghe thấy lời nói này, mặt của Từ Hạo Vũ lập tức đỏ lên.

Gã quay đầu, nhìn về phía cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên, hừ hừ nói: “Ai nói là đang nói xấu tôi?”

“Tại sao sư phụ tôi phải nói xấu tốt, đây là định châm ngòi ly gián.”

Đỗ Mỹ Quyên: “.....”

Cô ấy nhìn nụ cười tự mãn và ngây thơ nhàn nhạt của Từ Hạo Vũ, không hiểu sao lại cảm giác như thể đang nhìn thấy bóng của Hạo Hạo.

..... n, có vẻ sự bất chước trong nửa năm qua đã dần đơm hoa kết trái.

Mỗi ngày sớm chiều ở chung, hai người đã bắt đầu có điểm giống nhau/

.....

Kể từ hôm nay, Hứa Trăn liền tạm thời ở “Quán mì giang hồ”.

Trong khi làm một số việc vặt, hắn đã tự mình quan sát cuộc sống hàng ngày của các nhân viên trong cửa hàng.

Cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên đã sắp xếp cho hắn một công việc rất phù hợp: mặc trang phục công tử và phát tờ rơi trước cửa.

Hứa Trăn rất hài lòng vì không bị lộ danh tính và có thể tùy ý đi lang thang trong cửa hàng.

Có tổng cộng chín nhân viên trong cửa hàng này, bao gồm năm người khuyết tật về tinh thần, ba người khuyết tật về thể chất và một Từ Hạo Vũ.

Trong số đó, tàn tật nặng nề nhất là phó cửa hàng trưởng không thể di chuyển bộ phận bên dưới ngực và hoàn toàn dựa vào sự giúp đỡ của người khác để sống.

Mấy ngày qua, Hứa Trăn vẫn chủ yếu quan sát vị đại thúc này.

Hắn thông qua quan sát sửa lại rất nhiều quan niệm trước đây.

Ví dụ, bệnh nhân liệt nửa người trên rất khó ngồi thẳng như người bình thường mà thường nghiêng về một bên.

Về tính cách, phải thừa nhận rằng những người khuyết tật về thể chất dễ phát triển tính cách cố chấp, có thể rất cáu kỉnh và có nhiều tư tưởng cực đoan hơn.

Đương nhiên, thực tế là thực tế, biểu diễn là biểu diễn.

Việc bắt chước thực tế của Hứa Trăn luôn đòi hỏi một quá trình xử lý nghệ thuật nhất định và không thể trực tiếp sao chép nguyên vẹn.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Trăn đặc biệt cử một nhiếp ảnh gia đến để chụp ảnh cuộc sống hàng ngày của họ, đồng thời cũng muốn để Hạo Hạo dần làm quen với máy ảnh.

Trước đó, đoàn phim đã hỏi Hạo Hạo rằng cậu nhóc có muốn đóng phim không, cậu nhóc không từ chối, nhưng thực tế trong sinh hoạt, cậu lại tỏ ra phản kháng trước ống kính, cũng không muốn lên đài biểu diễn.

Tuy nhiên, kể từ khi Hứa Trăn đến đây, Hạo Hạo dường như buông lỏng rất nhiều.

Nụ cười trên khuôn mặt cậu nhóc dần tăng lên, và cậu cũng sẵn sàng nói chuyện với người lạ.

Ngay cả khi những nhân viên khác mặc cổ phục và đứng trên bục cao ca hát và nhảy múa, Hạo Hạo sẽ tạm thời dừng việc cậu đang làm và vô thức theo dõi.

Ngày nọ sau giờ Ngọ, nhóm thực khách cuối cùng trong quán mì nhỏ rời đi, nhóm nhân viên cửa hàng mới tạm thời thả lỏng xuống.

Từ Hạo Vũ kê một chiếc bàn gấp ở sân sau và gọi Hứa Trăn đến đây ăn cơm.

Gã bung một cái đĩa nhỏ, vừa múc dưa chua từ trong hũ vừa nói: “Sur phụ, cậu đã đọc kịch bản chưa?”

“Cậu cảm thấy lúc nào tốt để tôi bắt đầu tham diễn?”

Hứa Trăn do dự một chút, tạm thời không có đáp lại.

Vai diễn mà Từ Hạo Vũ đóng có độ tuổi từ mười sáu, mười bảy đến 24-25 tuổi.

Nếu Hạo Hạo có thể diễn xuất, biểu hiện đạt tiêu chuẩn, vậy đương nhiên không cần diễn viên, tốt nhất là có thể diễn cả thời sinh viên, tức là khoảng 20 phút đầu tiên của bộ phim.

Nếu thật sự không được, thì chỉ có thể diễn đoạn mở đầu, mặt sau toàn bộ do Từ Hạo Vũ tới diễn, nhưng như vậy cảm giác nhập tâm sẽ kém một chút...”

“Đang!”

Đúng lúc này, một tiếng động nhỏ vang lên, một bát mì nóng hổi được đặt trước mặt hắn.

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, chỉ thấy, Hạo Hạo đang chớp chớp đôi mắt to nhìn hắn, trên mặt mang theo nụ cười như đang tranh công, nói: “Ca ca, ăn mì đi.”

“Wow, thức ăn hôm nay không tồi nha.....”

Lúc này, Từ Hạo Vũ bung đĩa rau ngâm đi tới, cúi đầu nhìn bảy tám con tôm trong bát mì của Hứa Trăn, cười nói: “Ăn mì tôm tươi sao?”

Mà Hạo Hạo thấy gã lại đây, liền lập tức duỗi tay bảo vệ cái bát trước mặt Hứa Trăn, vẻ mặt tràn đầy cảnh giác.

Từ Hạo Vũ nhin không được bật cười nói: “Ai nha, đây là làm gì, anh cũng đâu giành đồ ăn của Hứa Trăn ca ca nhóc.”

“Muốn ăn thì anh sẽ tự mình đi lấy.”

Nói xong, gã cầm lấy một cái bát không, đi về hướng nồi sất.

Nhưng mà, mở nắp nồi ra lại thấy, bên trong toàn là nước.

Từ Hạo Vũ: “.....”

Được lắm! Tô Thanh đồng học! nhóc thực tốt!

Chúng ta còn có thể vui vẻ chơi cùng nhau trong tương lai hay không đây! !

.....

Từ Hạo Vũ nghĩ như thế nào, Hạo Hạo một chút cũng không quan tâm.

Cậu nhóc mang bát mì đầy tôm tươi đến trước mặt Hứa Trăn, thậm chí còn thuận thể ngồi xuống, lột vỏ tôm cho hắn.

Hứa Trăn nhìn bát mỳ nóng hổi trước mắt, vừa xấu hổ lại vừa có chút cảm động.

Ai, nói như thế nào đây, thu nhận tâm ý, vô cùng cảm tạ...

Mấy ngày kế tiếp, vào mỗi buổi chiều, Hạo Hạo sẽ đều đổi các loại món mỳ nấu đa dạng cho Hứa Trăn, chẳng hạn như mì thịt nướng, mì súp xương và mì hải sản, mỗi ngày đều không trùng lặp.

Về phần những người khác... làm sao một đứa trẻ có thể suy xét mọi thứ một cách toàn diện như vậy.

Chương 968: Lễ Hội Văn Hóa

Vào ngày 8 tháng 4, cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên đã thông báo một tin tức tới mọi người:

Vào đầu tháng tới, Khu Văn hóa và Nghệ thuật Quang Minh sẽ tổ chức một lễ hội văn hóa theo chủ đề và “Quán mỳ giang hồ” của bọn họ cũng muốn đăng ký tham gia chương trình và đề nghị mọi người có hứng thú thì tham gia.

Từ Hạo Vũ hứng thú bừng bừng muốn báo danh, nhưng lại bị Hứa Trăn quyết đoán ngăn lại.

Cậu đủ rồi... Không cần giả mạo thiếu năng trí tuệ.....

Những nhân viên khác đều thì thầm thảo luận một phen, lục tục tỏ vẻ nghe theo sắp xếp.

Điều khiến mọi người không nghĩ tới chính là, Hạo Hạo, cậu nhóc ngày thường vẫn luôn lựa chọn im lặng thì nay lại chủ động giơ tay, nói muốn tham gia cùng.

Cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên chỉ cảm thấy vừa kinh ngạc, lại vui mừng, vội vàng tỏ vẻ hoan nghênh.

Ngay chính cả Hứa Trăn cũng vô cùng kinh ngạc.

Hạo Hạo nguyện ý lên đài biểu diễn?

Cậu nhóc không phải rất bài xích bị người khác quan sát sao?

Vốn dĩ Hứa Trăn không có hứng thú gì với “Lễ hội văn hóa” của bọn họ, nhưng lúc này hẳn lại đột nhiên chú ý đến, nếu có

thể thì thông qua cơ hội này, quan sát xem Hạo Hạo có thiên phú biểu diễn hay không.

Nếu được thì hãy dành nhiều tâm tư để cậu nhóc thử biểu diễn một đoạn nhỏ trong “Thằng Em Lý Tưởng”. (Dịch ra thành nhiều tên như: Người anh trai đặc biệt, huynh đệ một thời....)

Nếu thật sự không được, vậy mau chóng tìm cách khác, miễn cho lúc chính thức bắt đầu quay phim sẽ bị luống cuống.

Hứa Trăn xung phong tình nguyện làm cố vấn cho chương trình “Lễ hội văn hóa chủ đề” lần này, cửa hàng trưởng không từ chối mà lập tức vui vẻ đồng ý.

Mà Từ Hạo Vũ cũng vỗ ngực tự xưng là “phó cố vấn”, những người khác cũng không thêm đề ý đến gã.

.....

Đêm hôm đó, sau giờ đóng cửa, tiệm mỹ phẩm đã tổ chức cuộc họp chuẩn bị đầu tiên cho lễ hội văn hóa.

Hứa Trăn lật qua các tờ quảng cáo được phân phát ở trên và biết rằng chủ đề của lễ hội văn hóa này là “Làm bạn”.

Các chương trình tham gia bao gồm các tiết mục múa hát, kịch sân khấu, đối thoại, tương thanh, tiểu phẩm, biểu diễn ma thuật, biểu diễn tài năng, ... với thời lượng từ 3 đến 10 phút.

Cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên nói: “Ý tưởng của tôi là đóng một tiểu phẩm hoặc là sân khấu kịch.”

“Có rất nhiều người tham gia, mọi người đều có thể tham gia và bọn trẻ thực sự không có bất kỳ kỹ năng đặc biệt nào.”

Hứa Trăn gật gật đầu, thẳng thắn thành khẩn nói: “Mỹ Quyên tỷ, tôi ăn ngay nói thật, tôi muốn chúng ta chọn sân khấu kịch.”

Nói, hắn nhìn về phía Từ Hạo Vũ: “Mọi người cũng đã biết, chúng tôi dự định làm một bộ phim vào nửa cuối năm và chúng tôi muốn Hạo Hạo đóng vai thiếu niên của Hạo Vũ ca.”

“Nhưng là Hạo Hạo có thể diễn kịch hay không, có thể diễn tới trình độ nào, hiện tại tạm thời còn không rõ lắm.”

“Khó được lần này cậu nhóc có hứng thú tham gia hoạt động, tôi muốn cho cậu ấy diễn nam chính, thử xem trạng thái biểu

diễn của hắn.”

Về vấn đề này, những người còn lại nhìn nhau và đều tỏ vẻ không có ý kiến.

Hứa Trăn nhận được sự đồng ý của mọi người, thid lập tức bắt tay vào việc, viết kịch bản, phân vai, thiết kế trang phục, đạo cụ, bối cảnh, ...

Là sinh viên tốt nghiệp Trung Hí, loại công việc chuẩn bị sân khấu kịch đơn giản này có thể nói là cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Về phần kịch bản.....

Hứa Trăn đã trực tiếp biến câu chuyện của bộ phim “Thằng Em Lý Tưởng” thành một vở kịch nhi đồng dài tầm 8 phút, Đông Cửu thiếu năng trí tuệ bị biến thành một con gấu nhỏ vụng về, mà Thế Hà bị liệt nửa người lại biến thành một con cáo nhỏ bị gãy xương chân.

Gấu nhỏ bị mù mù vút bỏ từ nhỏ, bị các loại động vật khác tròng rùng rậm khi dễ.

Một con cáo gãy chân không thể nhìn, cho nên cơ trí thay tiểu hùng giáo huấn những con động vật hư đốn đó.

Kể từ đó, con gấu ngốc nghếch và con cáo gãy chân trở thành anh em và sống một cuộc sống nương tựa lẫn nhau.

Hứa Trăn sở dĩ có sự thay đổi như vậy, một mặt là do hạn chế về thời gian và sân khấu;

Mặt khác, đó là bởi vì hơn một nửa số diễn viên của chúng tôi là người thiếu năng trí tuệ và rất nhiều người xem chương trình cũng là những bệnh nhân tương tự.

Nếu diễn quá phức tạp thì mọi người sẽ không thể hiểu nó, như vậy thật vô nghĩa.

Hứa Trăn mất ba ngày để viết bản nháp đầu tiên của kịch bản, nhanh chóng phân vai, sau đó thuê trang phục và đạo cụ.

Hạo Hạo đương nhiên đóng vai chính trong vở kịch: chú gấu nhỏ ngốc nghếch.

Ban đầu Hứa Trăn có chút khó xử, không biết giải thích thế nào về hành động “diễn kịch” với cậu nhóc.

Tuy nhiên, khi Hạo Hạo mặc quần áo gấu, tai gấu và miệng gấu, đứng trên bục cao trong sân nhỏ, sau khi nghe câu chuyện Hứa Trăn kể, cậu nhóc ngay lập tức nhập vai.

Tuổi tinh thần của Hạo Hạo chỉ khoảng năm hoặc sáu tuổi, người lớn không thể tưởng tượng được trẻ em ở độ tuổi này có thể thoải mái vui vẻ cho các trò chơi nhập vai.

Sau khi chuẩn bị sơ bộ hoàn tất, Hứa Trăn bắt đầu dạy những “đứa trẻ lớn” này cách diễn xuất.

Dù có thể phát âm sai lời thoại và thỉnh thoảng mất kiểm soát cảm xúc nhưng diễn xuất của Hạo Hạo trong một số đoạn ngắn vẫn khiến Hứa Trăn phải kinh ngạc.

Có một câu chuyện kể rằng gấu mẹ hối hận vì đã bỏ rơi con của mình và quay lại tìm nó.

Để gấu con đi cùng mẹ, con cáo nhỏ đã nói những lời độc ác.

Hạo Hạo cầm kịch bản của gấu nhỏ và rụt rè nói: “Anh, anh không biết đi đường, nhất định phải cần em giúp.”

Hứa Trăn thấy thế liền phối hợp, hắn vô cùng nghiêm túc làm ra biểu tình khinh thường, “Tôi chỉ què một chân, còn ba chân kia có thể đi tốt.”

Hạo Hạo cắn cắn môi, nhú mào nói: “Mùa đông, mùa đông lúc tuyết rơi, nếu là không có em ôm anh thì anh sẽ bị đông chết!”

Hứa Trăn cười nhạo nói: “Gấu ngốc! Tôi cũng có da lông, da lông của loài cáo chúng tôi còn ấm áp hơn loài gấu các cậu.”

Hạo Hạo lớn tiếng kêu lên: “Anh đã nói, em là người nhà của anh, hang gấu là nhà của chúng ta!”

Hứa Trăn hừ lạnh một tiếng, nói: “A, trong rừng có mấy trăm con cáo, đều là anh chị em của tôi, mà cậu chỉ là một con gấu.”

“Nếu không có cậu, tôi đã sớm trở về nhà của mình!”

Nói xong câu đó, Hứa Trăn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Hạo Hạo, chậm rãi đi xuống đài.

Mà đúng lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng khóc: “Ca!”

Hạo Hạo khóc đến nghẹn ngào, nói: “Anh, anh không cần em sao?”

Hứa Trăn theo bản năng mà dừng bước chân, hốc mắt bỗng nhiên đau xót.

Nhưng mà hắn không có trả lời, cũng không có quay đầu lại, chỉ là khép khiêng mà rời khỏi sân khấu.

Chờ đi đến dưới đài, Hứa Trăn mới quay đầu lại nhìn lại, lại thấy Hạo Hạo vẫn đứng ở chỗ đó, mặc trang phục của gấu con, ngửa đầu khóc lớn.

“Ô ô ô.....”

Chương 969: Chu Nhiên Đến Góp Náo Nhiệt

Lúc này, ở dưới đài, Từ Hạo Vũ một bên lau nước mắt, một bên túm chặt cánh tay Hứa Trăn, kêu lên: “Sur phụ, làm sao bây giờ, tôi diễn còn không bằng cậu ta.”

Hứa Trăn trầm mặc một lát, vỗ vỗ mu bàn tay của gã, thấp giọng nói: “Biết vậy thì tốt.”

Từ Hạo Vũ: “.....”

Nói kỹ năng diễn xuất của Từ Hạo Vũ không bằng Hạo Hạo, dĩ nhiên là trêu chọc.

Diễn xuất là một nghệ thuật toàn diện, không chỉ biết khóc mà còn phải nắm được nhịp điệu sân khấu, động tác cơ thể hài hòa tự nhiên, biểu đạt cảm xúc bằng lời nói...

Mà Hạo Hạo hiển nhiên không thể làm được điều này.

Nhưng với tư cách là một bệnh nhân tâm thần, cậu nhóc có thể hoàn toàn nhập vai vào nhân vật, buồn vì nhân vật buồn, vui vì nhân vật vui, kiểu biểu đạt cảm xúc chân thật này có một sức mê hoặc mà người bình thường không thể sánh được.

Chà, động tác có cứng nhắc hay không cũng không thành vấn đề, thậm chí phát âm lời thoại cũng không quan trọng.

Khi làm phim, chúng ta có thể tìm người thay thế cho những cảnh không lộ mặt, và cũng có thể tìm cách lồng tiếng cho

những câu thoại dở!

Hắn chỉ cần quay cận cảnh khuôn mặt mà thôi!

Với suy nghĩ này, Hứa Trăn xoa tay một cách hào hứng và âm thầm lên kế hoạch quay phim “Thằng em lý tưởng”.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, hắn bỗng nhiên cảm giác thao tác này có chút quen thuộc, như thể đã nhìn thấy nó trước đây.

Di.....

Chỉ chụp cận cảnh khuôn mặt, tìm người thay thế cho mọi thứ khác... Nó có phải giống với “Mặt thế” Lâm Thù trong “Lang Nha Bảng” của đồng học Thẩm Đường nhà hắn hay không?

.....

Vài ngày sau, cửa hàng trưởng Đỗ Mỹ Quyên điền vào biểu mẫu và chính thức trình báo tham gia lễ hội văn hóa chủ thể của quảng trường, tiết mục tham gia là vở kịch thiếu nhi “Gấu ngốc”.

Lần xét duyệt đầu tiên sẽ diễn ra vào ngày 18 tháng 4. Khi đó, BTC sẽ tiến hành sơ tuyển tất cả các tiết mục và chỉ những người vượt qua mới đủ tư cách biểu diễn trên sân khấu trong ngày hội văn hóa.

Vì phần thưởng của các giải thưởng vàng và bạc rất phong phú nên việc đăng ký của mỗi cửa hàng đều rất nhiệt tình.

Khi thời hạn đăng ký là vào ngày 15, Đỗ Mỹ Quyên đã đi tìm hiểu và thấy rằng có hơn 60 tiết mục trên báo, điều này khiến cô cảm thấy khá căng thẳng.

Cùng lúc đó, bên phía ban tổ chức.

Mao Vân Lăng, người lên kế hoạch chính cho lễ hội văn hóa này, nhìn vào danh sách tiết mục trong tay mà cảm thấy rất vò đầu bứt tai.

——Mặc dù có nhiều tiết mục nhưng chúng không đáng tin cậy lắm!

Mao Vân Lăng, được gọi là “Lăng ca”, là giám đốc bộ phận nghệ thuật của Khu Văn hóa và Nghệ thuật Quang Minh.

Hắn mới nhậm chức không lâu, đây là lần đầu tiên hắn đảm nhận công việc, trong lòng tràn đầy tinh thần chiến đấu, chuẩn bị để làm cho lễ hội văn hóa năm nay trở nên tốt đẹp.

Nhưng nghĩ là một chuyện, thực tế lại là chuyện khác.

Làm thế nào để phát huy hết nét đặc trưng của quảng trường, để ngày hội văn hóa thực sự là ngày hội văn hóa của người khuyết tật, đồng thời tính đến tính thị giác, làm cho sự kiện trở nên sinh động, nhiều màu sắc, đây thực sự là một việc không hề dễ dàng.

Quảng trường Quang Minh là nơi dành cho người khuyết tật làm việc, không phải là nơi tập trung của văn học nghệ thuật, và hầu hết nhân viên ở đây đều là người thiếu năng trí tuệ.

Trong vài ngày qua, Mao Vân Lãng đã đi xem các buổi diễn tập của một số buổi biểu diễn, mà kết quả hầu hết đều khiến mọi người phát điên.

Đàn guitar, đàn phím và bộ trống của ban nhạc đều rất vui tai, thanh âm hợp xướng cùng nhạc đệm lại không khớp, nói tới tương thanh thì vai diễn phụ cùng pha trò một hồi liền lao vào đánh nhau...

Một lời khó nói hết.

Mao Vân Lãng biết rằng ông ngoại của mình, một trong những nhà tư sản ở quảng trường Quang Minh, sẽ đến xem buổi biểu diễn hàng năm tại lễ hội văn hóa.

Nếu mọi thứ bị rối tung lên, thì đúng là xấu hổ, phải nói là xấu hổ đến tận nhà bà ngoại.

“Đang đang đang!”

Đúng lúc này, một trận tiếng đập cửa vang lên.

Mao Vân Lãng ngẩng đầu lên và thấy người đến là trợ lý của mình.

“Mao tổng, vừa rồi có một vị tiên sinh họ Chu lại đây, nói là tới tìm ngài.”

Trợ lý nói: “Hắn không chịu đăng ký, cũng không chịu lộ mặt, tôi sợ là bằng hữu của ngài nên không dám chậm trễ, trước tiên để hắn chờ ở phòng khách.”

“Ngài biết chuyện này sao?”

Mao Vân Lăng vừa nghe lời này, tức khắc trước mắt sáng ngời, đứng dậy nói: “Đúng đúng đúng, không sai, là tìm tôi!”

“Người ở đâu? Để tôi qua đó tìm!”

Nói xong, hấn vội vội vàng vàng mà đứng dậy, đi theo trợ lý ra khỏi phòng.

.....

Chỉ chốc lát sau, Mao Vân Lăng đi tới phòng khách lầu một của office building.

Vào cửa liền thấy, một người đàn ông mặc áo hoodie hoa hòe loè loẹt và đeo kính râm lớn đang ngồi trên ghế sofa, nghịch điện thoại di động.

Mao Vân Lăng xoay người đóng cửa, kéo rèm cửa, cười nói: “Được rồi, nơi này không có ai, mau tháo bỏ ngụy trang đi!”

Nghe được lời này, người ngồi trên sofa khẽ bĩu môi, lúc này mới chậm chậm cởi bỏ mũ trùm đầu, kính râm cùng khẩu trang, lộ ra cái đầu như ổ gà cùng với khuôn mặt non nớt có chút thư sinh.

Nếu có người thứ ba tại căn phòng khách này, thì nhất định sẽ nhảy căng lên và kêu tên đối phương.

—— Chu Nhiên!

Người trẻ tuổi có cái đầu ổ gà này chính là ca sĩ tuyển một đương hồng, Chu Nhiên.

Trong những năm gần đây, ngoài âm nhạc, Chu Nhiên còn tham gia một số bộ phim điện ảnh và truyền hình, bộ phim cổ trang “Vương Thành” và bộ phim tình cảm thanh xuân “Nước Năm Xưa” đã đạt được kết quả phòng vé khá tốt.

Tuy nhiên, kể từ khi “Nước năm xưa” và “Tú Xuân đao” va chạm với nhau, bị “Địch quân” Ngô Chấn, Hứa Trăn, Vương Cẩm Bằng ngược cho thương tích đầy mình, khiến con đường bước chân vào phim điện ảnh của Chu Nhiên đã bắt đầu đi xuống.

Sau đó, hấn ta chỉ thỉnh thoảng làm khách mời trong các bộ phim của bạn bè và ít khi đóng vai chính.

Chương 970: Bị Lừa Đến Làm Việc

Mao Vân Lăng là bạn thời thơ ấu của Chu Nhiên, và họ đã là bạn hơn hai mươi năm.

Mao Vân Lăng đi đến tủ lạnh ở trong góc, vừa lấy đồ uống lạnh vừa sảng khoái nói: “Nghệ sĩ các cậu thật chán quá đi.”

“Vừa ra cửa đã phải đội mũ, đeo kính râm, giống như đang làm đặc công vậy.”

Mao Vân Lăng quay đầu lại, nhướn mày nói: “Này, để tôi kể cho cậu một chuyện, ngày đó tôi thực sự đã gặp một “đặc công”.”

“Hắn ngồi xe lăn, tôi còn tưởng hắn là người tàn tật, kết quả tôi bị một tên ăn trộm lấy mất túi xách, mẹ nó người ta liền trực tiếp nhảy xuống từ trên bậc thang 3 mét, đưa tay ra và tóm lấy tên cướp khỏi xe máy, khiến cho tôi nhìn đến choáng váng!”

“Sau lại hắn thuận đường còn giúp tôi sửa xe máy, hahahaha...”

Nói, Mao Vân Lăng đem đồ uống lạnh đưa cho Chu Nhiên, quơ chân múa tay nói về chuyện mình đã trải qua vào ngày hôm đó.

Mà Chu Nhiên nghe xong lời này, lại vuốt ve cằm, như suy tư gì nói: “Che che giấu giấu, thân thủ tốt, biết sửa xe, đặc công...”

Hắn ta chớp chớp mắt, nói: “Tại sao nghe một hồi lại nghĩ tới Hứa Trăn nhỉ?”

Mà Mao Vân Lăng nghe được lời này, cũng sững sốt một chút, chột vồ đuôi, dậm chân cười to nói: “Ai u ngọa tào, cậu đừng nói, thật đúng là!”

“Tôi vừa mới xem xong chương trình “Lăng nghe giọng nói” và tu sửa xe máy chuyên nghiệp” hahaha!”

Hai người cười nửa ngày, lúc này Chu Nhiên mới lấy ra một tập hồ sơ từ trong túi, nói: “Tôi đã viết xong bài hát cho cậu.”

“Nhớ kỹ, có thể dùng nhưng không được báo danh của tôi!”

Chu Nhiên mắt tròn trắng, nói: “Cậu mẹ nó một lễ hội văn hóa đường phố mà lại tìm tôi ca khúc chủ đề, tôi đã phục cậu!”

“Có người bỏ ra sáu con số để tìm tôi viết ca khúc cho hẳn, nhưng tôi lại chạy đến đây viết nhạc thiếu nhi miễn phí cho cậu...”

Mao Vân Lăng dường như không nghe thấy những lời này, hẳn ta cầm lấy tập hồ sơ, tùy tiện lật xem, cau mày nói: “Sao cậu chỉ viết giai điệu?”

“Biên khúc đâu? Không lẽ cậu kêu tôi tự viết?”

Nghe giọng điệu đương nhiên của đối phương, Chu Nhiên tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, duỗi tay giật lại tập tài liệu.

Tuy nhiên, dù sao hai người cũng là bạn cũ, mà sau một hồi tranh cãi, Chu Nhiên cuối cùng vẫn là hùng hù hỏ hỏ mà mở ra máy tính, bắt đầu viết biên khúc cho bài hát thiếu nhi này.

Ai, không viết thì còn làm gì nữa?

Có thể tuyệt giao sao?

Giao hữu vô ý, giao hữu vô ý a!

.....

Buổi trưa hôm đó, Mao Vân Lăng sai người đi mua hai bát mì, cực kỳ qua loa mà cho Chu Nhiên ăn vội.

“Lên xe ăn sủi cỏ, xuống xe ăn mì, coi như đón gió tẩy trần cho cậu.”

Mao Vân Lăng xua xua tay, vẻ mặt vui vẻ nói: “Tiệm mì giang hồ” này là quán có danh tiếng tốt trong quảng trường của chúng ta, bình thường tôi cũng rất hay đến đó ăn.”

“Đừng khách khí a!”

Vẻ mặt Chu Nhiên dờ dẫm mà nhìn đối phương, mở hộp thức ăn ra, chỉ cảm thấy vô lực phun tào.

Ăn cơm xong, Mao Vân Lăng thuê chiếc xe đạp điện, mang theo Chu Nhiên đi đến sân khấu quảng trường.

Một số người tham gia lễ hội đang tập luyện tiết mục ở nơi này, Chu Nhiên cũng cảm thấy có chút hứng thú, tuy ngoài

miệng nói không tình nguyện nhưng vẫn lải nhải nhải mà đi theo.

Hắn biết, quảng trường này là một trung tâm hỗ trợ cho người khuyết tật.

Sở dĩ hắn nguyện ý viết nhạc thiếu nhi miễn phí cho lễ hội văn hóa này, không phải chỉ vì Mao Vân Lãng, mà còn có tâm tư làm công ích.

Nhưng sau khi đến sân khấu quảng trường, cảnh tượng tập luyện lại khiến Chu Nhiên mở rộng tầm mắt:

Chỉ thấy, trong một tiết mục hợp xướng của người thiếu năng trí tuệ, hắn không biết có phải hoa mắt hay không, nhưng hắn lại nhìn thấy một vị ca sĩ giọng nam cao mà hắn luôn ngưỡng mộ.

Một vị tiền bối nhạc rock and roll mang kính râm đen như mực, giấu mình ở trong một góc, chơi trống hết sức tập trung.

Trong tiết mục sân khấu kịch, hắn rõ ràng nhìn thấy một vị diễn viên nói rất có danh tiếng sắm vai một con chó săn, hú đến cực kỳ có sức.....

Chu Nhiên ngạc nhiên xoay đầu đi, nhìn về phía Mao Vân Lãng.

“Khụ.....”

Mao Vân Lãng hăng hăng giọng, nhỏ giọng nói: “Chê cười, chê cười.”

“Bỏ bộ mặt cũ, đi mời mấy cao thủ đến hỗ trợ.”

Chu Nhiên trầm mặc một lát, vừa muốn phun tào, chỉ thấy Mao Vân Lãng đã dang hai tay, thở dài nói: “Ai nha, tôi cũng rất khó xử.”

“Dàn hợp xướng không có ca sĩ chính, mà bọn họ thì hoàn toàn lạc nhịp.”

“Dàn nhạc này, không có nhịp trống thì liền thành một mớ hỗn loạn.”

Mao Vân Lãng nhìn trái phải rồi nhỏ giọng nói: “Chúng ta chỉ là lễ hội văn hóa đường phố, cũng không có nói diễn viên nhất định phải 100% tàn tật.”

“Chuyện mỗi người vui vẻ, không lừa gạt tiền tài, địa lợi, chỉ mời mấy nghệ sĩ đến viện trợ cũng không thành vấn đề đi?”

“Ai, cậu đừng có nhìn tôi như vậy.”

Chu Nhiên: “.....”

Bỗng nhiên cảm giác, chính mình chạy đến nơi này viết nhạc thiếu nhi cũng không phải là chuyện gì lớn lao.

Nhưng mà thật đáng tiếc, Mao Vân Lăng cũng không tính toán buông tha hắn như vậy.

Theo nguyên tắc “Tới cũng tới rồi, nhất định phải tận dụng hết cỡ”, không biết như thế nào, Chu Nhiên mới vừa ngồi ở trong sân khấu nhỏ thì đã mơ màng hồ đồ mà bị sắp xếp thêm việc mới: Chơi nhạc đệm.

Một cô bé thiếu năng trí tuệ vừa đăng ký tham gia tiết mục khiêu vũ, cô gái nhảy rất đẹp, nhưng nó lại không phù hợp với nhạc nền.

Cô ấy nhảy một đường, âm nhạc đi một nẻo, không can thiệp chuyện của nhau, không hề liên quan.

Kết quả là, Chu Nhiên đã bị đẩy lên và chơi piano ở góc sân khấu để hợp tác với cô gái.

Lúc đầu hắn rất miễn cưỡng, nhưng sau khi bị Mao Vân Lăng hợp tác với cô gái nhỏ, hắn lại bất ngờ có chút cảm động.

Cô gái trước đó trông có vẻ dờ dẩn và ánh mắt đại ra, nhưng sau đó đôi mắt cô ấy đột nhiên sáng lên, toàn thân dường như phát sáng.

Chu Nhiên cảm thấy trở thành một nghệ sĩ đệm đàn cũng không xem là vi phạm các quy tắc, vì vậy sau khi đấu tranh một lúc, cuối cùng hắn đã nhận công việc này.

Nhưng mà, hắn thật sự không muốn cho người khác thấy bộ dáng thật của mình, vì vậy hắn mượn bộ đồ chú ếch con, cải biến một chút, duỗi hai tay ra, ngồi ở một góc cúi đầu đánh đàn.

Chu Nhiên nhìn các diễn viên đeo tai thỏ và đuôi cáo ở phía sau, cảm thấy rằng hắn trông rất hài hòa với hoàn cảnh xung quanh, không có bất kỳ cảm giác không khỏe nào.

Tâm tình hơi có chút phức tạp.

Chương 971: Vương Tử Éch Xanh

Ba ngày kế tiếp, mỗi ngày Chu Nhiên đều đến quảng trường Quang Minh để phối hợp tập luyện, dần dần hấn phối hợp với điệu nhảy của cô gái nhỏ càng ngày ăn ý hơn.

Nhưng mà, điều khiến hấn bối rối chính là, bọn họ không hề cảm chuyện vậy xem luyện tập của các võ kịch nhỏ, cho nên thường thường sẽ có người tới xem.

Mà cô gái nhỏ cùng hợp tác với hấn lại có vẻ rất nổi tiếng, người đến xem cũng đặc biệt nhiều.

Người xem tự nhiên có biết hàng, rất nhanh, người đệm nhạc như hấn cũng bắt đầu nổi tiếng, thậm chí còn được xưng là “Vương tử éch xanh”.

Đôi khi Chu Nhiên đang đi trên đường, hấn có thể nghe thấy những người qua đường nói chuyện, nói: “Éch xanh kia siêu lợi hại, không thua gì dân chuyên nghiệp,” “Thật đáng tiếc, tài hoa như vậy mà lại bị tàn tật,” “Hấn là thiếu năng trí tuệ, không phải tàn tật thân thể, tôi đã thấy hấn đứng dậy và đi lại được”

Mỗi khi nghe thấy mấy đoạn thảo luận này, Chu Nhiên đều rất muốn ngửa mặt lên trời rống to:

Tên thiếu năng trí tuệ nào có thể chơi phí đến trình độ này hay không! !

Tìm thử đi, tìm được tôi sẽ viết ca khúc miễn phí cho hấn, viết cả đời! !

.....

Cứ như vậy, thời gian đã đến ngày 18 tháng 4 và buổi chiều sơ bộ bắt đầu.

62 tiết mục đã đăng ký được chia thành hai phòng và các giám khảo do ban tổ chức thuê sẽ chấm điểm và chọn ra tiết mục chính thức.

Tiết mục “Gấu ngốc” của “Tiệm mỹ giang hồ” được xếp hạng thứ 13 tại hội trường 1, và nó sẽ bắt đầu vào khoảng giữa trưa.

Hứa Trăn lấy thân phận là trưởng nhóm, mang theo nhân viên cửa hàng đến hội trường, trong lòng cũng tràn đầy tin tưởng.

Buổi diễn tập mấy ngày nay diễn ra vô cùng suôn sẻ, đặc biệt là Hạo Hạo, cậu nhóc đã đạt đến trình độ tiêu chuẩn dưới sự hướng dẫn của Hứa Trăn.

Đừng nói ngày hội văn hóa dành cho người khuyết tật, cho dù là những cuộc thi dành cho người bình thường, các bậc cao thì bọn hắn cũng không ngại.

Nếu tới tham gia thi đấu, vậy phải thật xuất sắc.

Hắn muốn Hạo Hạo giành được sự tán thưởng của khán giả trong cuộc thi này và để cậu nhóc thực sự cảm nhận được mị lực của diễn xuất.

Sáng hôm đó, sau khi xem xong một vài tiết mục, Hứa Trăn liền tranh thủ đi toilet.

Đang rửa tay trước gương, hún chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động trong một gian phòng.

Ngay lập tức, điện thoại được bắt máy, giọng nói của một chàng trai trẻ tuổi vang lên: “Ai nha, đừng có hồi nữa, tôi đang đi wc...”

“Tôi biết, không phải còn ba tiết mục nữa mới đến chúng ta sao?”

“Bạn có thể cho tôi nghỉ ngơi một lúc được không?”

“Được rồi được rồi, tôi đã biết, tôi nhất định sẽ quay lại trong vòng 5 phút!”

Lời vừa dứt, thì tiếng xả nước vang lên.

Một lát sau, một cánh cửa ngăn phía sau Hứa Trăn mở ra.

Một người đàn ông đội một chiếc mũ trùm đầu ếch nhỏ bước ra khỏi phòng, dứt hai tay vào túi và chậm rãi bước ra khỏi toilet.

Hứa Trăn nhìn bóng dáng đối phương, rồi hỏi: “Chu Nhiên?”

Ếch nhỏ sững sốt, sau đó cúi đầu, cố ý giấu đầu, cười ngây ngô: “Ha ha, đúng rồi, nhạc chuông điện thoại của tôi là bài hát của Chu Nhiên ca!”

“Tôi rất thích hấn!”

Hứa Trăn: “.....”

Hấn nhìn bóng lưng đối phương đang nhanh chóng trốn đi, lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Chu Nhiên.

“Linh linh linh.....”

Một tiếng chuông lạnh lạnh vang lên ở ngay phía trước.

Chu Nhiên cầm lấy di động, vừa thấy là Hứa Trăn, thì nghi hoặc mà tiếp điện thoại, nói: “Uy? Khách ít đến a, có việc gì sao?”

Ở đầu bên kia điện thoại, Hứa Trăn nói: “Vương tử ếch xanh?”

Chu Nhiên:? !

Hấn ta lắng nghe âm thanh đồng thời từ bên trong và bên ngoài ống nghe, sau đó quay đầu lại một cách máy móc.

Chỉ thấy, một bóng người cao gầy mặc áo hoodie đen đeo khẩu trang đang đứng phía sau, ánh mắt bình tĩnh mà nhìn hấn.

Mẹ nó...Tào!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Hứa Trăn, đầu óc Chu Nhiên liền trống rỗng.

Tại sao hấn lại ở chỗ này! ?

Sai hai giây ngỡ ngác, Chu Nhiên bỗng nhiên nhớ tới: Mao Vân Lăng đã từng nói gã đã gặp một “đặc công” biết sửa xe máy, thân thủ cực tốt.

Hiện giờ liên tưởng lên.....

Mẹ nó, mẹ nhà nó!

Cái gì mà kêu giống Hứa Trăn, đó căn bản chính là bản thân Hứa Trăn! !

Chu Nhiên kinh ngạc nhìn Hứa Trăn đang đi về phía mình, nhớ lại nửa phút trước, hấn ta giả vờ bị thiếu năng trí tuệ trong nhà vệ sinh, nói ra một câu ngu ngốc: “Tôi rất thích Chu Nhiên”, bây giờ nghĩ lại thật sự hận không thể lập tức cắn lưỡi tự sát.

A! Tôi thật sự hận bản thân mình!

Mẹ nó trong cuộc đời duy nhất một lần làm bộ thiếu năng trí tuệ, cư nhiên bị người bắt tại trận! !

Nhìn thấy Hứa Trăn đang tò mò đánh giá chiếc mũ ếch xanh trên đầu mình, hắn ta chỉ cảm thấy hô hấp dần dần dồn dập, giống như sắp thở không thông.

Đừng ai cản tôi, cứ để tôi chết đi, để tôi chết đi!

.....

Chu Nhiên cứ mơ màng hồ đồ như vậy mà bị Hứa Trăn tóm tới rồi một góc không người, cả người giống như là một cái xác không hồn.

Hứa Trăn cười nói: “Hóa ra “vương tử ếch xanh” là anh sao, đúng là không nhìn ra.”

“Tôi đã nói, đàn tốt như vậy, khẳng định là kẻ lừa gạt, nhưng không nghĩ cấp bậc của kẻ lừa gạt này lại cao như vậy ha ha ha.”

Chu Nhiên: “.....”

Hắn ta tự biết đuối lý, vô lực cãi lại, chỉ yên lặng đem tên khờ Mao Vân Lăng xếp vào danh sách phải chém chết.

Bất quá cũng may, Hứa Trăn không có cố ý làm khó hắn ta.

Hai người thuận miệng hàn huyên hai câu, Hứa Trăn liền thân nhiên thừa nhận, chính mình cũng là mang đội tới tham gia, quán mì nhà bọn hắn đăng ký tiết mục kịch thiếu nhi, mình là trưởng nhóm.

Chu Nhiên nghe cái tên “Tiệm mì giang hồ” này thì kinh ngạc, nói: “A, cậu đến đây làm công cho cửa hàng này sao? Hai ngày nay tôi đều ăn ở đây!”

Hứa Trăn cười nói: “Vậy sao, cảm ơn đã chiêu cố.”

Nói, hắn thuận tay từ trong túi móc ra một tờ truyền đơn của quán mì: “Anh muốn làm hội viên hay không? Trong lễ hội văn hóa, cửa hàng của chúng tôi tổ chức các hoạt động, anh có thể nạp 200 nhân dân tệ để miễn phí 30, nạp 500 và nhận 100 miễn phí, mỗi ngày có mì giá thành viên, và mì trường thọ miễn phí vào ngày sinh nhật.”

Chu Nhiên: “.....”

Chương 972: Lễ Hội Văn Hóa Có Tiêu Chuẩn Cao

Chu Nhiên ngơ ngác nhìn Hứa Trăn đưa truyền đơn cho mình, lại nghe đối phương giới thiệu các hoạt động một cách thành thạo, khiến cho tâm tình hắn ta trở nên vô cùng phức tạp.

Thằng nhãi này thật đúng là danh bất hư truyền, làm nghề nào yêu nghề đó!

Không chỉ có nghề sửa xe máy nổi danh trong giới mà ngay cả phát truyền đơn cũng cực kỳ ra dáng!

Chu Nhiên hừ hừ nói: “Ha ha, nói nửa ngày, không phải cậu cũng đang làm kẻ lừa gạt sao?”

“Hai ta đại ca không cười nhị ca!”

Hứa Trăn thân nhiên gật gật đầu, nói: “Tôi cũng xem như một nửa “kẻ lừa gạt”.”

“Tiết mục của cửa hàng chúng tôi là do tôi lên kế hoạch, tôi còn phụ trách lồng tiếng cho một diễn viên bên trong đó.”

“Tuy nhiên, tôi có hỏi qua ban tổ chức, bọn họ nói cho phép lồng tiếng, chỉ cần diễn viên đều là người tàn tật là được.”

Chu Nhiên nhìn thấy thái độ bình tĩnh của hắn thì không hiểu sao lại có cảm giác nén giận.

Đều là “Kẻ lừa gạt”, nhưng tại sao đối phương lại có thể thân nhiên như thế!

Quả nhiên, chỉ cần tôi không cảm thấy xấu hổ, thì xấu hổ chính là người khác phải không!

.....

Bởi vì sắp tới còn có tiết mục, cho nên cả hai chỉ hàn huyên vài câu liền giải tán, từng người trở về luyện tập tiết mục.

Tiết mục của Chu Nhiên ở vị trí thứ 15 trong hội trường 2.

Khi đang biểu diễn trên sân khấu, hắn ta nhìn thấy rõ ràng một thanh niên mặc áo hoodie đen ngồi bên hàng ghế đầu, khi người dẫn chương trình tuyên bố hạ màn, thanh niên này đã giơ hai tay lên đỉnh đầu, dùng sức vỗ tay reo hò.

Chu Nhiên mặt xám như tro tàn.

Lúc này, hắn ta đang ngồi sau đàn piano điện tử, mặc nguyên bộ trang ếch xanh nhỏ, phía sau tấm biểu ngữ lớn có dòng chữ ấn tượng: “Lễ hội Văn hóa quảng trường Quang Minh lần thứ ba và Triển lãm Nghệ thuật Quang Minh lần thứ 10 của Trung tâm hỗ trợ người khuyết tật”.

..... Thật là khó chịu!

Chu Nhiên hận không thể lập tức cầm dao đi chém chết thằng nhãi Mao Vân Lãng kia, sau đó là chém chết nhân chứng Hứa Trăn, cuối cùng là chém chết chính mình! !

.....

Cầm dao dĩ nhiên là không có khả năng, mà việc mình nhận thì dù khóc lóc cũng đã làm xong.

Chu Nhiên chỉ có thể hung hăng mà đánh phím đàn, dùng âm nhạc phát tiết lửa giận trong lòng.

Sau khi buổi biểu diễn chấm dứt, các giám khảo thoáng nhìn nhau.

Nói như thế nào đâu.....

“Cô gái thiên nga” nhảy khá tốt, “Vương tử ếch xanh” đánh đàn cũng rất hay.

Đúng vậy, tuy sát khí có chút nặng, còn có chút lo lắng khung đàn sẽ sụp đổ.

.....

Vào đêm ngày 18, buổi duyệt tiết mục kết thúc, danh sách rút gọn cũng được công bố.

Tiết mục kịch nhi đồng “Gấu Ngốc” của “Tiệm mì giang hồ” đã thành công giành được suất biểu diễn, mà tiết mục vũ đạo của Chu Nhiên cũng thuận lợi thông qua.

Tuy nhiên trái ngược với cô gái thực vui vẻ thì Chu Nhiên lại không vui chút nào.

“Đinh Đinh!”

Đúng lúc này, điện thoại vang lên.

Vừa cầm lên thì thấy Hứa Trăn đã gửi cho hắn một đoạn video, chính là đoạn biểu diễn ngắn trên sân khấu vào giữa trưa hôm nay.

“Ha ha ha, cô gái thiên nga nhảy thật sự đẹp, nhưng bé ếch xanh lại trông hơi cáu kỉnh.”

Hứa Trăn gõ chữ: “Không biết anh có nhờ người chụp ảnh không, nhưng tôi có ghi lại một đoạn, đưa cho cô gái kia giữ làm kỷ niệm.”

“Yên tâm, chuyện hôm nay tôi sẽ không nói cho người khác.”

Chu Nhiên: “.....”

Càng nghĩ lại càng thấy giận!

Hắn nhìn đoạn video mà Hứa Trăn gửi qua, lập tức trong đầu nổi lên một suy nghĩ lớn mật:

Không thể để tôi chết một mình được, chết thì cũng phải kéo theo đệm lưng!

Không thể chỉ làm ta một người xã chết, chết cũng muốn kéo một cái đệm lưng!

Chu Nhiên chỉ cảm thấy như có một tia sáng lóe lên trước mắt mình, và đột nhiên hắn ta có chút phấn khích.

Đúng vậy, cái chết của người ta mới là cái chết thật sự!

Tôi tới tham gia lễ hội của người khuyết tật, thì làm sao?

Hứa Trăn cũng tới tham gia kìa!

Hứa Trăn đường đường là một thị đế Ngọc Lan, nhưng lại đến tập luyện tiết mục danh cho người khuyết tật, còn đóng vai trò lồng tiếng!

Đúng lúc này, một người nào đó trong một nhóm trò chuyện “Hồ bằng cầu hữu” đã tag tên hắn: “Nhiên ca, gần đây có làm gì không?”

“Ngày 25 bên phía Vân Thành tổ chức buổi biểu diễn, cậu có muốn tới hay không?”

Chu Nhiên click mở cuộc trò chuyện nhóm và nói: “Không Thời gian, tôi bị Lăng Tử lừa đi làm từ thiện, đang rất cáu kỉnh và muốn giết người.”

Chu Nhiên bắt đầu kể ngắn gọn lại những chuyện xảy ra trong hai ngày qua, nhân tiện còn mắng chửi thằng nhãi Mao Vân Lãng cho hả cơn tức, khiến tất cả mọi người trong nhóm cười điên cuồng.

Hắn phát hiện, chính mình chủ động đem chuyện này nói ra, cũng sẽ không cảm thấy mất mặt, hơn nữa bởi vì là làm công ích, ngược lại khiến cho mọi người vô cùng khâm phục.

Hắn nghe các bằng hữu hoặc thiệt tình hoặc giả ý mà thôi phòng một trận, chỉ cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều.

“Ai, lại nói tiếp, các cậu biết tôi gặp được ai không?”

Khóe miệng Chu Nhiên hơi nhếch lên, vẻ mặt thần bí hê hê nói: “Tôi gặp được Hứa Trăn!”

“Hắn cũng đến tham gia lễ hội văn nghệ dành cho người khuyết tật, cười chết! Hắn diễn một con cáo trong vở kịch nhi đồng!”

Lời này vừa ra, mọi người trong nhóm liền liên tục gửi dấu chấm than.

“Tình huống gì đây? Hứa Trăn? Là Hứa Trăn mà tôi biết đúng không?”

“Hắn cũng tới diễn tiết mục? ?? Mẹ ơi, coi bộ lễ hội văn nghệ này có tiêu chuẩn rất cao nha!”

“Nhiên ca, ngày nào thì diễn ra văn nghệ vậy? Gửi định vị đi, tôi cũng đang ở Lộ Đảo, thật muốn đi xem náo nhiệt ha ha ha!”

“Tôi không ở Lộ Đảo, nhưng cũng muốn đi, bắt đầu xuất phát từ Ma Đô, có ai muốn gia nhập đoàn không?”

“.....”

Chương 973: Tấm lòng cha mẹ

Tin tức vừa ra, đám người trong nhóm chat lập tức bùng nổ.

Có khiếp sợ, có cuồng tiếu, càng có muốn tới hiện trường xem náo nhiệt.

Chu Nhiên nhìn thấy mục đích của mình đã thành công bước đầu, tâm tình vô cùng sướng khoái, lập tức phát định vị, phát thời gian, đặt vé vào cửa, vừa bận rộn lại vừa vui vẻ.

Tới tới tới, tất cả đều tới đây xem náo nhiệt đi!

Mọi người đều là đồng chí tốt, sẵn sàng hy sinh vì sự nghiệp công ích, có gì nực cười?

Muốn mất mặt thì cùng nhau mất mặt!

.....

Mà lúc này, Hứa Trăn cũng không biết kế hoạch nhỏ của Chu Nhiên.

Mấy ngày kế tiếp, hần mỗi ngày đều bận rộn tập luyện cho các diễn viên, tiếp xúc bối cảnh sân khấu cùng đạo cụ, tận lực đem tiết mục đạt đến hiệu quả tốt hơn nữa.

Vào ngày 1 tháng 5, buổi biểu diễn chính thức sắp bắt đầu.

Quảng trường văn hóa nghệ thuật Quang Minh đông đúc người qua lại, hai bên đường rợp cờ hoa rực rỡ, cờ hoa giăng đầy, góc phố nào cũng có áp phích quảng cáo về lễ hội văn hóa, không khí lễ hội văn hóa rất náo nhiệt.

Các phương tiện truyền thông chính thống địa phương đã đặc biệt cử các phóng viên đến đưa tin về lễ hội văn hóa này, và một số truyền thông đã đến phát sóng trực tiếp tình hình ở quảng trường Quang Minh.

Sáng nay, cha của Từ Hạo Vũ, Từ Hãn, cũng lặng lẽ đến Lộ Đảo, cùng với một số người bạn của ông, bao gồm cả ông ngoại của Mao Vân Lăng, Ngô Nham.

Ngô Nham là một trong những người khởi xướng Trung tâm hỗ trợ người khuyết tật này, và ông cũng biết Từ Hạo Vũ hiện đang làm việc ở đây.

Đối với phương thức dạy con của Từ Hãn, Ngô Nham vừa khâm phục, cũng vừa cạ lời.

Nghe nói đôi phương đang kế hoạch quay một bộ điện ảnh, dự định để con trai diễn một vai thiếu năng trí tuệ, vì lý do đó mà ông ta để con trai chung sống với người thiếu năng trí tuệ

trong hơn nửa năm, đây rốt cuộc có tính là một loại giáo dục hay không?

Chính gia đình mình cũng có rất nhiều con cháu khó dạy, nhưng ông vẫn không nỡ để bọn chúng lẫn lộn như vậy.

Lúc này, hai người đang ngồi trên căn phòng riêng trên tầng hai của rạp hát nhỏ, chờ buổi biểu diễn bắt đầu.

Từ Hãn lật xem danh sách tiết mục trong tay, chỉ vào một hàng chữ, cười nói: “Ông xem, “Gấu ngốc” này là tiết mục của cửa hàng Hạo Vũ.”

“Đây là kịch bản dựa trên “Thằng em lý tưởng”, cũng là kịch bản điện ảnh mà Hạo Vũ sẽ tham gia.”

“Vừa lúc Ngô lão sư cũng ở đây, làm phiền ông đánh giá xem, vở kịch này như thế nào.”

Ngô Nham nhìn danh sách tiết mục, do dự một chút, nói: “Tôi nói này tiểu Từ, cậu thật sự định để Hạo Vũ diễn vai thiếu năng trí tuệ hay sao?”

“Nếu hắn không thể làm diễn viên, thì làm việc khác cũng được nha, cần gì phải bức đưa nhỏ như vậy?”

Từ Hãn nhắc chân, bình tĩnh nhấp một ngụm trà, nói: “Không phải nó không làm diễn viên được, mà nó làm gì cũng không được.”

Ngô Nham: “.....”

Từ Hãn nhoẻn miệng cười, nói: “Chỉ đùa một chút thôi.”

“Thật ra Hạo Vũ rất thích diễn xuất, khi còn nhỏ, nó vừa xem Tv vừa nói sau này lớn lên nhất định sẽ làm một đại minh tinh.”

“Nhìn diễn viên ở trong màn hình cười ngựa bắn tên, nó liền khoác ga trải giường, cởi gối đầu nhảy nhót ở trên sofa.”

Nói xong, Từ Hãn đặt tách trà trong tay xuống và nói: “Không thiên phú không quan trọng, hứng thú là người thầy tốt nhất.”

“Chỉ cần nó thật lòng yêu thích, thì sớm muộn cũng có thể mài giũa ra.”

Ngô Nham nghe được đối phương nói như vậy, cũng không mở miệng khuyên can.

Ai, đáng thương nhất thiên hạ là tấm lòng cha mẹ.

Có đứa con trai như vậy, Từ Hãn làm cha cũng thực không dễ dàng.

.....

Mà cùng lúc đó, sảnh tầng 1 của rạp nhỏ.

Đám bằng hữu bị Chu Nhiên lừa dối đang hứng thú bưng bưng mà ngồi ở trong khán phòng, chờ đợi buổi biểu diễn bắt đầu.

Phim truyền hình của thị đế Ngọc Lan thì có thể xem bất cứ lúc nào, nhưng kịch thiếu nhi của hãn thì không dễ dàng thấy được.

Đặc biệt là các vở kịch thiếu nhi tại lễ hội văn hóa của người khuyết tật.

Tận dụng thời cơ, không thể bỏ lỡ!

Đúng 9h30, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Chất lượng các tiết mục của người khuyết tật chắc chắn không thể so sánh với các chương trình bình thường.

Tuy nhiên, hầu hết khán giả trong khán phòng là người thân và bạn bè của những diễn viên này, hoặc những người ủng hộ các chủ trương phúc lợi công cộng.

Không những động viên các diễn viên, mà khán giả còn dành cho họ những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Bạn bè của Chu Nhiên không cảm thấy nhàm chán chút nào, chỉ cần tưởng tượng người đàn ông trung niên có vóc dáng thấp bé kia là một ca sĩ giọng nam cao cấp bảo vật quốc gia, và con chuột chũi khóc lóc lẫn lộn kia cũng là một diễn viên cấp quốc gia, khiến cho tiết mục không gì để khen lập tức trở nên “Xuất sắc”.

Đẹp, thật là quá “Đẹp” !

Hình ảnh của những nam thần trong tâm trí ngay lập tức đổ vỡ vào lúc này, hahahaha! !

Sau hơn một giờ, cuối cùng cũng đến tiết mục của Chu Nhiên và nữ vũ công: tiết mục đơn vũ “Vịt con xấu xí và thiên nga trắng”.

Nhóm băng hữu tốt nhìn chú ếch nhỏ ở góc sân khấu vừa rung đùi đắc ý, vừa chơi piano, khiến bọn họ thiếu chút nữa là cười rớt xuống ghế.

Tuy nhiên, hôm nay tâm tình của “Vương tử ếch xanh” thật sự không rồi, hắn không còn cái kính như lúc duyệt tiết mục, mà hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đệm đàn của mình.

Sau khi biểu diễn xong, Chu Nhiên cởi bỏ trang phục ếch xanh, thay quần áo bình thường và vui vẻ rời khỏi sân khấu, trong lòng cùng cảm giác như trút được gánh nặng.

Hắc, không có việc gì, nhẹ cả thân! !

Đến phiên tôi xem trò cười của người khác!

Hôm nay, hắn đã mời 5 người bạn tốt trong giới đến xem văn nghệ, trong đó bao gồm hai nhạc sĩ, hai diễn viên và một MC.

Mặt khác, còn có hai ba mươi quần chúng ăn dưa, gõ chén ở chờ trong nhóm, háo hức chờ xem phát sóng trực tiếp.

Mặc dù những người này không phải là người quen của Hứa Trăn, nhưng họ thường tham gia các loại hoạt động khác nhau, cho nên ít nhiều cũng có xã giao.

Chương 974: Kịch Thiếu Nhi

Hiện tại, Chu Nhiên không có tâm nguyện nào khác, hắn ngồi cùng các băng hữu, chờ đợi đến lúc cười hả hê khi Hứa Trăn lồng tiếng cho con cáo què.

Chờ xong xuôi, chính mình lại băng lãnh, nghênh ngang mà đi đến tiệm mì giang hồ ăn mì, sau đó trước mặt mọi người vạch trần thân phận của Hứa Trăn, khen một vài câu trái lương tâm:

“A, Hứa lão sư diễn thật tốt”, “Giọng nói nghe rất giống thiếu năng trí tuệ”, “Sao Hứa lão sư không tìm người tới đưa tin, nào, để tôi giúp cậu thông báo ra bên ngoài” !

Chà, nhân sinh viên mãi!

Biệt danh “wc điển tình” của Hứa Trăn gần như toàn giới đều biết, Chu Nhiên cũng không ngại giúp hắn một phen, cho hắn thêm một biệt danh khác, như “Cáo điển tình” hoặc là “Thiếu năng trí tuệ điển tình”.

Chu Nhiên tranh thủ đi vệ sinh trước, đang lúc rửa tay nghe xung quanh có người nói chuyện: “Mau mau mau, chạy nhanh, sắp đến tiết mục “Gấu ngốc” rồi!”

“Tôi ngồi đây hơn một giờ, chỉ để xem tiết mục này thôi đó!”

Người này đồng bạn nói: “Tiết mục gì, rất hay sao?”

Người nó đáp: “Hay, vô cùng hay, một bộ kịch thiếu nhi, đứng đầu vòng sơ khảo!”

“Lúc sơ khảo, các giám khảo đều khóc nức nở!”

Đồng bạn nghe được lời này thì trong giọng mang theo chút hoài nghi, nói: “Khoa trương như vậy, kịch nhi đồng mà thôi, hơn nữa còn do người khuyết tật diễn, có thể hay được bao nhiêu?”

“.....”

Khi nói chuyện, thanh âm hai người càng lúc càng xa.

Mà Chu Nhiên nghe thấy lời nói như thế, trong lòng lại ần ần cảm giác hơi không ổn.

Kịch nhi đồng của Hứa Trăn.....

Thực xuất sắc sao?

Nếu quá xuất sắc, vậy hiệu quả chọc quên cũng bị giảm bớt?

Chu Nhiên nghĩ nghĩ, bữu môi, gạt bỏ suy nghĩ này.

Biệt danh “WC điển tình” lúc trước nổi đình nổi đám, cho nên vở kịch lần này cũng không thể khá hơn được?

Phải nói càng xuất sắc thì hiệu quả mới càng tốt!

Một lát sau, Chu Nhiên chui ra khỏi toilet rồi vụng trộm trở về trường quay.

Gã căn cứ vị trí số ghế ngồi mà tìm được đám bạn bè đang ngồi trên khán đài, rồi gã lẳng lặng chui vào ngồi lên ghế trống ở bên cạnh bọn họ.

Mặc dù Chu Nhiên đã che chắn bản thân từ đầu tới chân nhưng đám bạn bè vẫn dễ dàng liếc mắt một cái đã nhận ra gã.

Mấy người đó cười hì hì phát phát tay với gã, nhưng không ai trong đôi bên mở miệng bắt chuyện.

Bên trong trường quay rất yên lặng, chỉ ngẫu nhiên mới có thể nghe thấy mấy thằng nhóc ồn ào vài câu, sau đó rất nhanh lại bị nhóm phụ huynh răn dạy rồi ngậm miệng.

Chu Nhiên nhìn qua sân khấu đang đóng chặt màn trên khán đài mà nhỏ giọng hỏi: “Diễn đến tiết mục nào rồi?”

Người bạn ngồi bên cạnh gã nghiêng đầu thì thầm vào tai gã mà nói: “Vừa rồi mới vừa kết thúc một tiết mục ảo thuật, bây giờ là “Chú gấu Bồn Bồn”.” (Gấu Ngốc)

Trong lúc nói chuyện, tấm màn lớn bên trên sân khấu khẽ run lên rồi chậm rãi tách ra và thu vào hai bên.

Ánh sáng sáng ngời chiếu qua khe hở lộ ra một mảnh xanh um tươi tốt bên trên sân khấu, cảnh tượng một khu rừng cây rậm rạp cũng dần dần hiện ra trước mặt nhóm người xem.

Ngay tại lúc đó, một giọng nam trẻ tuổi chậm rãi theo bên trong loa phát thanh truyền ra:

“Ngày xưa, trong khu rừng rậm có một chú gấu nhỏ tên là Bồn Bồn.”

“Từ nhỏ Bồn Bồn đã cực kỳ đàn, không làm được bất kỳ một việc gì cả. Những động vật khác trong khu rừng này đều khi dễ chú, đến cả gấu mẹ cũng không cần chú...”

Bên dưới sân khấu, Chu Nhiên hơi hơi nhíu mày.

A, giọng nói này nghe có điểm giống Từ Hạo Vũ...

Trước đây không lâu gã mới vừa xem qua tập “Lắng nghe giọng nói” có sự góp mặt của Hứa Trăn, biết đôi phương có thể bắt chước giọng nói Từ Hạo Vũ một cách giống y như đúc.

Người đang kể chuyện bây giờ là Hứa Trăn sao?

Nhưng đã trong trường hợp như thế này rồi vì sao Hứa Trăn lại muốn bắt chước Từ Hạo Vũ? Có ý nghĩa gì không?

...

Mà trên thực tế, giọng tự thuật này dĩ nhiên không phải Hứa Trăn, đây là chính Từ Hạo Vũ đang đọc.

Hứa Trăn cảm chỉ cậu lên đài biểu diễn, Từ Hạo Vũ cảm thấy rất mất mát, chẳng qua, cậu ta kiệt lực biểu thị bản thân cậu ta cũng là một thành viên của tiệm mì Giang Hồ, muốn cống hiến một phần sức lực cho tiệm mì, rồi cuộc cậu cũng thành công tranh thủ được một vị trí đảm nhiệm thuật lại câu chuyện.

Kỹ thuật đọc biểu cảm của Từ Hạo Vũ phải nói là quá rác rưởi, nhưng nhận xét “rác rưởi” này là so với trình độ của Hứa Trăn.

Dù nghiệp vụ của cậu ta có tệ lậu cỡ nào thì rốt cuộc cũng là diễn viên với sáu bảy năm kinh nghiệm, đã diễn được hai ba mươi dự án, được trui rèn đào tạo nghiêm khắc, so với người bình thường thì tất nhiên phải mạnh hơn rất nhiều.

Hiện giờ, sau khi trải qua mấy ngày liên tiếp nghiêm túc chuẩn bị, lại thêm Hứa Trăn tự mình hướng dẫn chỉ đạo, phân đoạn tự thuật này của Từ Hạo Vũ có thể nói là tương đối thoả đáng, cảm giác rất là êm tai, làm người nghe nghe đến say mê động lòng.

Nhóm người xem dưới đài được người dẫn chuyện dẫn dắt theo từng câu kể mà không hề lưu ý đến đây là giọng nói của ai, chỉ cảm thấy tựa hồ có chút quen thuộc.

Nhưng, bên trong buồng ghé ngồi riêng, Từ Hãn thoáng nghe qua thôi đã nhận ra được giọng này chính là giọng nói của con trai ông.

Chương 975: Gấu Ngốc Bồn Bồn

“A, bon chen cái gì không biết nữa...”

Từ Hãn lắc đầu, dùng mặt khinh bỉ mà nói tiếp: “Có Hứa Trăn rồi mà thằng nhóc này còn dám giành việc lòng tiếng, múa rìu qua mắt thợ!”

Mấy lão già sõi đời Ngô Nham ngồi một bên bị lời của ông nhắc nhở thì mới kịp nhận thức được đây là giọng của Từ Hạo Vũ.

“U, là Hạo Vũ!”

Ngô Nham đưa tay chỉ loa phát thanh nằm một góc trong buồng riêng mà kinh ngạc nói: “Không nghe ra nha, tôi còn tưởng rằng là diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp đây!”

“Chỉ mới hai năm không gặp thôi mà trình độ đọc biểu cảm của Hạo Vũ đã lợi hại như vậy?”

Mấy người còn lại cũng mang vẻ mặt kinh ngạc mà nhao nhao biểu thị cảm xúc lau mắt mà nhìn.

Từ Hân khoát khoát tay, hời hợt nói: “Ai u, đừng có khen nữa, chỉ vậy thôi thì có bản lĩnh gì đâu.”

“Hành nghề nhiều năm như vậy rồi, nếu đến cả việc dẫn chuyện cho kịch trẻ em chẳng còn làm không được thì chẳng khác gì bị thiếu năng thật.”

Trong lúc nói chuyện, khuôn mặt của Từ Hân tuy lộ vẻ vẻ khinh thường nhưng khóe miệng lại nhếch lên một độ cong rất khả nghi.

...

Lúc này, diễn biến bên trên sân khấu vẫn còn tiếp tục.

Sau khi kết thúc phần lời tự thuật, nhân vật chính “Gấu nhỏ Bồn Bồn” do Hạo Hạo sắm vai đang tròng.

Gấu nhỏ trèo lên cây hái tổ ong nên bị ong mật chích đến mức lăn lộn trên đất.

Nhưng mà ngay lúc chú gấu đang dự tính hưởng dụng mỹ thực, sư tử con, báo nhỏ và sói con chột vọt ra đưa chân dẫm nhào nhọt tổ ong Bồn Bồn tổn công hái xuống.

“Đàn gấu! Đàn gấu! Ha ha ha...”

Đám động vật xấu tính kia cười đùa không kiêng nể gì cả, lúc này, một chú cáo ngồi trên xe lăn nhịn không được, chậm rãi đi chuyển lại đó.

“Ha ha, còn cười!” Ngực khí của chú cáo này có phần khinh miệt, “Đám tui bay muốn chết à!”

Chú cáo đưa tay chỉ thân thể gấu nhỏ Bồn Bồn mà nói: “Cậu ta mới dính có tí xíu mật ong mà đã bị chích cho sưng năm vết thật lớn, mấy người bị dính nhiều như vậy mà còn chưa chịu đi chùi, muốn bị ong chích sưng hết mặt mũi hay sao!”

Nghe được giọng nói này, bên dưới sân khấu, lỗ tai Chu Nhiên giật giật, hơi hơi nhú mào.

Cái tình huống gì đây, tại sao đến con cáo này cũng mang giọng nói của Từ Hạo Vũ?

Hứa Trăn mắc bệnh rồi à, bắt chước đến nghiện luôn?

...

Mà trên thực tế, hắn còn thật sự là bắt chước “đến nghiện”.

Hứa Trăn nghĩ là: Dù sao kế tiếp cũng vì để tuyên truyền cho bộ phim “Anh em một thời với tôi”, việc Từ Hạo Vũ tới quảng trường Quang Minh làm công cũng sẽ lộ ra ánh sáng, không bằng nhân ngay cơ hội này mà đẩy tất cả mọi chuyện lên đầu cậu ta đi.

Cho nên khi lồng tiếng nhân vật chú cáo này, hắn dứt khoát dùng luôn giọng của Từ Hạo Vũ, làm bộ lời tự thuật và hồ ly đều do cùng một người lồng tiếng.

Về phần tại sao không chơi lớn cho Từ Hạo Vũ tự lồng tiếng hết...

Bởi vì, lời kịch của chú cáo này khá khó, sợ cậu ta không làm nổi.

Bên trên sân khấu, đám sư tử con ngao ngao la ó chạy đi tắm rửa cho sạch mặt ong đang dính trên người, chú cáo thì xùy cười một tiếng mà điều khiển xe lăn rời khỏi nơi này.

Còn Bồn Bồn do Hạo Hạo diễn thì đi theo phía sau con cáo, nhút nhát nói: “Anh, anh nói láo.”

“Nói láo là xấu.”

Con cáo cũng không quay đầu lại, chỉ dùng giọng điệu khinh thường mà trả lời: “Đúng vậy, tôi nói láo đó, loài cáo đều là người xấu đó.”

“Đừng có đi theo tôi.”

Bồn Bồn lắp bắp nói: “Tôi, tôi muốn đi theo anh.”

“Anh đã đối xử tốt với tôi.”

Nói rồi gấu con cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Cho tới bây giờ chưa từng có động vật nào đối xử tốt với

tôi.”

Con cáo ngừng xe lăn lại.

Một lát sau, con cáo quay đầu nhìn Bồn Bồn đang ở phía sau mà nói: “Vậy cậu gọi tôi là anh đi.”

Hai mắt Bồn Bồn tỏa sáng, nó kêu lên: “Anh!”

Con cáo lại nói: “Thất thân làm gì, về nhà với anh nào!”

Bồn Bồn dùng sức gật gật đầu, vội vàng chạy chậm lại gần mà đẩy xe lăn cho con cáo, ngu ngơ nở nụ cười.

...

“Chú gấu Bồn Bồn” là vở kịch thiếu nhi vừa xuất bản, kịch bản đơn giản mà qua loa.

Diễn viên trên đài nếu không phải là người tàn tật thì cũng là người thiếu năng có tay chân không cân đối, hoàn toàn không thể xưng là có “tính nghệ thuật” gì cả.

Nhưng là, người xem ngồi dưới đài lại cảm giác chính mình giống như cũng là người khuyết tật, mê mẩn ngồi xem một vở kịch dành cho thiếu năng.

Chú cáo ngồi trên xe lăn mà kiên nhẫn dạy dỗ Bồn Bồn, cần chọn chỗ khuất gió để đào hang, nếu không sẽ rất lạnh; muốn chọn khu vực đất tơi xốp, nếu không sẽ đau móng vuốt.

Bồn Bồn ngoan ngoãn ngồi nghe rồi lại chạy đông chạy tây, rốt cuộc cũng làm xong một góc nhỏ trong hang động.

Sau khi dọn xong hốc nhỏ, Bồn Bồn mừng rỡ đến mức nhảy tung tăng, rồi nó lại đẩy chú cáo vào trước, sau đó mới ngồi xuống tựa lên hai đùi của con cáo, một gấu một cáo ôm nhau ngủ trong hốc.

“Xuân đi thu tới, hạ qua đông đến, gấu con Bồn Bồn và chú cáo què chân cứ như thế mà sống nương tựa lẫn nhau qua rất nhiều năm tháng...”

Lời tự thuật hồn nhiên trong sáng lại vang lên, phối hợp với hình ảnh ấm áp khiến nhóm người xem cảm thấy ấm áp trong lòng.

Câu chuyện là giả, người lại là thật.

Nhóm người xem thông qua tờ rơi dùng để tuyên truyền trong tay mà biết “gấu con Bồn Bồn” là do một thiếu niên bị thiếu năng trí tuệ đóng vai, mà vai diễn “chú cáo què chân” còn lại là do một người tàn tật bị liệt hai chi dưới đảm nhiệm.

Chương 976: Tiết Mục Cảm Động

Bên dưới sân khấu, Chu Nhiên vốn còn muốn nhả rãnh vài câu để chế giễu vai trò lồng tiếng của Hứa Trăn, nhưng bị bầu không khí như hiện tại ảnh hưởng, không hiểu sao ông lại có cảm giác muốn nói nhưng không nên lời.

Trên tờ rơi dùng để tuyên truyền cũng đã viết rõ ràng, diễn viên bên trong bộ đồ con cáo kia kỳ thật là một người nữ, cho nên tìm một người nam lồng tiếng cho cô thì có cái gì sai đâu?

Lúc này, diễn biến trên sân khấu vẫn còn tiếp tục.

Trong rừng rậm tổ chức một cuộc thi đào hang, con cáo ghi danh dùm Bồn Bồn vì muốn giành được giải thưởng thắng cuộc để có quả hạch tích trữ qua mùa đông.

Mất thấy chú gấu Bồn Bồn dẫn đầu cuộc thi, thắng lợi đã gần trong gang tấc, không hiểu sao chú gấu vẫn đang đào rất hăng say thì chợt dừng tay.

“Đào đi, tiếp tục đào đi chứ, sao lại dừng lại?” Chú cáo lo lắng kêu lên.

Bồn Bồn đứng bên trong cái hang, bỗng nhiên khóc.

“Mẹ em, mẹ em cũng lừa em bằng cách này!”

Bồn Bồn ghen ngào nói: “Mẹ nói, mẹ nói em đi đào hang, nhưng khi em đào xong cái hang đó thì không thấy mẹ đâu!”

“Mẹ em đã lừa em! Mẹ là đồ lừa đảo!”

...

Nghe được Bồn Bồn khóc lóc kể lể, trên khán đài vang lên một tràng cười từ nhóm nhi đồng.

Nhưng những người trưởng thành thì lại im ắng đến âm trầm, cảm giác trong lòng như có một khối đá đang đè xuống.

Bồn Bồn thua trận thi đấu, không lấy được quả hạch.

Chú gấu thống khổ đập đầu vào tường, con cáo đành phải an ủi dỗ dành, lần sau thi đấu lại, tranh thủ lần sau đoạt giải quán quân.

Chỉ là, lần tranh tài này tuy không có được phần thưởng nhưng lại dẫn tới sự chú ý của gấu mẹ.

Gấu mẹ nghe Bồn Bồn khóc lóc kể lễ mà thấy hồi hận vì đã vứt bỏ nó, bà muốn thu nhận Bồn Bồn về sống tiếp với mình.

Mà chú cáo lại có địch ý rất dày đối với con gấu mẹ đã vứt bỏ Bồn Bồn kia, còn cãi lộn kịch liệt với gấu mẹ, mạnh mẽ lên án bà đã bỏ rơi Bồn Bồn ngay lúc nó cần có mẹ ở bên nhất.

Nhưng lời nói tiếp theo của gấu mẹ đã dập tắt lửa giận của con cáo chỉ trong nháy mắt:

“Bồn Bồn đi theo anh có thể có được chỗ tốt gì? Anh chỉ là một chú cáo què chân!”

Bà ta chống nạnh đồng dục đường hoàng mà hô lên: “Nó giúp anh kiếm ăn, giúp anh đào hang, giúp anh sưởi ấm, nó đi rồi chắc anh tự sống được!”

“Bồn Bồn đi theo anh thì nó phải chăm sóc anh; Bồn Bồn đi theo tôi thì có tôi chăm sóc nó!”

Những câu nói đó khiến chú cáo á khẩu không trả lời được.

Bồn Bồn rất tức giận nên đã đuổi gấu mẹ đi, không cho phép bà ta tiếp tục lớn lối với anh cáo.

Nhưng mà, trong đêm dài, khi chú cáo nhìn thấy bóng lưng gấu mẹ ở phía bên ngoài cửa động thì lại nhin không được thờ dài một tiếng.

“Bồn Bồn...”

Giọng nói của con cáo trầm thấp mà vô lực, mang một tia khàn khàn, nói: “Em đi với mẹ em đi.”

“Em không đi,” Bồn Bồn lắc đầu, vẫn như cũ nằm sấp ở bên chân của chú cáo mà nói, “Em muốn ở lại với anh.”

Chú cáo cúi đầu nhìn đỉnh đầu của Bồn Bồn, một lúc lâu sau con cáo bỗng nhiên hất gấu con ra.

Rồi con cáo buông lời mắng nhiếc nói Bồn Bồn là phé vật, là của nợ, mau chóng cắt ra khỏi hang.

Bồn Bồn bắt lực nhìn bóng lưng của con cáo mà kêu khóc:
“Anh, anh không cần em nữa sao?”

Hồ ly trầm mặc trong chốc lát, không có trả lời, nhưng cũng không quay đầu lại một lần mà chỉ đẩy xe lăn rời khỏi hang động.

...

Con cáo đi rồi, Bồn Bồn bị ép về nhà của gấu mẹ.

Nhưng mà hoàn cảnh gia đình mới lại khiến chú gấu con cực kỳ khó chịu.

Đám em trai em gái trong nhà khi dễ nó, mắng nó bần, chế giễu nó đần, không cho phép nó tới gần, có làm rơi vỡ đồ gì thì lại đổ hết tội lên đầu nó.

Rõ ràng Bồn Bồn đang ở tại nhà mình, nhưng lại như là về lại hoàn cảnh lẻ loi trơ trọi của lúc trước.

Có một ngày, ngày đó tuyết rơi rất lớn, em trai em gái thừa dịp gấu mẹ không có nhà mà hợp tác với nhau, nhốt Bồn Bồn nhốt ở ngoài cửa hang, bảo nó cắt đi càng xa càng tốt.

Bồn Bồn bị lạnh đông cứng, cả người run rẩy nghe người nhà chửi rủa, rồi vừa khóc vừa chạy.

Chạy mãi chạy mãi, chạy theo tiềm thức thúc dục để rồi Bồn Bồn chạy về cái hang động trước đó nó và con cáo đã từng sống chung.

Ngay khoảnh khắc thấy được cánh cửa động, hai mắt Bồn Bồn bỗng nhiên phát sáng lên.

Nhưng mà, sau khi chú gấu con chạy vào trong hang động thì lại phát hiện cả hang động đều trống rỗng, bộ bàn ghế nhỏ lúc trước bọn họ dùng vẫn còn nguyên trên mặt đất, bốn phía đều là tro bụi, mạng nhện giăng đầy các góc nhà.

“Anh, anh ơi!”

Bồn Bồn kêu hai tiếng, mờ mịt luống cuống dạo qua một vòng bên trong hang động nhưng không có nhìn thấy con cáo đâu,

chỉ tìm được bức hình lúc trước chính mình đã khắc lên vách động, bức hình miêu tả một gấu một cáo sống chung.

Nó dừng bước, ngơ ngác đứng trước mặt bức hình, rồi duỗi móng vuốt mà miết lên hình ảnh chú cáo nhỏ.

“Anh ơi...”

Thốt lên một tiếng ghen ngào rồi Bồn Bồn rớt cuộc nói không ra lời.

Nó chậm rãi ngồi xuống dựa trán lên hình ảnh chú cáo nhỏ trên vách động lạnh băng mà gào khóc thảm thiết.

Chương 977: Về Nhà

“A...”

Bên dưới sân khấu, nhóm người xem xem Hạo Hạo diễn cảnh gấu nhỏ Bồn Bồn khóc thút thít trong góc hang động, chỉ cảm thấy trái tim siết lại, vô số người nhin không được đở cả vành mắt.

Chỉ mới biểu diễn được vài gần ngủ vài phút, cuộc sống bất công của Bồn Bồn cùng mối quan hệ khăng khít giữa nó và chú cáo đã được diễn dịch đến khắc sâu tận xương, khiến người xem vô cùng cảm động.

Cách biểu diễn của Hạo Hạo không có bất luận tí kỹ xảo gì để nói, lời kịch đơn giản được lớn giọng phát tiết ra, lại hết lần này tới lần khác đâm trúng nơi yếu mềm nhất trong tim người xem.

Lúc này Chu Nhiên cũng đã chảy nước mắt.

Ông chỉ muốn lên đài ôm Bồn Bồn một cái, sau đó đánh hai thằng nhóc kia một trận ra trò.

Về phần tại sao mình lại chọn lời kéo đám bằng hữu này đến đây xem kịch thiếu nhi thì...

A, tại sao mình lại tới ấy nhỉ?

Tự nhiên lại không nhớ ra là sao ta?

Lúc này, vở kịch trên sân khấu cũng đã sắp đến hồi kết thúc.

Gấu mẹ tìm một đêm, rốt cuộc tìm được Bồn Bồn bên trong hang động cũ, một lần nữa mang gấu con về nhà.

Nhưng từ nay về sau, Bồn Bồn đã không nói lời nào nữa, cả ngày cúi đầu, trên mặt rốt cuộc cũng không còn nét tươi cười trước kia.

Thẳng đến một ngày khu rừng rậm lại lần nữa tổ chức cuộc thi đào hang, gấu con mới bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

“Anh từng nói, lần tiếp theo phải cầm quán quân!”

Bồn Bồn nói như đinh đóng cột: “Anh sẽ đến xem mình!”

Gấu mẹ không làm gì được, đành phải thay Bồn Bồn ghi danh, sau đó lại cố ý đi tới trước cửa một hốc cây nhỏ tìm chú cáo què chân kia, muốn chú cáo đến khu vực diễn ra cuộc thi đào hang xem Bồn Bồn, nhưng khi đến nơi thì cửa nhà không chịu mở.

Chú cáo không muốn gặp nàng.

Nháy mắt bên trong, thi đấu sắp bắt đầu, những loài động vật khác đều đang xắn tay áo lên mà chuẩn bị đào hang, chỉ có Bồn Bồn vẫn luôn ngơ ngác nhìn quanh bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm ai.

Liên tại lúc này, ánh đèn bên trên sân khấu bỗng nhiên tối lại.

Chợt, một chùm đèn chiếu đến trước cửa phòng một hốc cây trong góc sân khấu.

“Kẹt kẹt —— “

Một tiếng vang nhỏ, cửa bị đẩy ra, một con cáo bị què chân có bộ lông màu đỏ hung ngồi lên xe lăn rời khỏi căn nhà cây.

Chú cáo có hơi do dự nhưng rốt cuộc vẫn chọn điều khiển xe lăn đi tiếp, lo lắng mà chạy về phía khu vực diễn ra cuộc thi đào hang.

—— Chú ta vẫn muốn đi xem Bồn Bồn thi!

Lúc này, một đoạn nhạc gấp rút vang lên, tâm tình nhóm người xem tựa hồ cũng theo đó mà hồi hộp.

Xe lăn của chú cáo chạy trên con đường núi gập ghềnh được xây dựng trên sân khấu, nhưng thời điểm chỉ cách đích đến

gần trong gang tấc, xe lăn của con cáo lại sơ sẩy một nhịp ngã lật.

Con cáo bị té văng thật mạnh ra đất, vùng vẫy một hồi nhưng vẫn không thể đứng lên.

Lúc này, con báo nhỏ trong nhóm sư tử con lúc trước từng bị con cáo lừa gạt kia trùng hợp đi ngang qua, khi nhìn thấy bộ dáng chật vật của con cáo thì lập tức bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha, này không phải là chú cáo cực kỳ thông minh kia sao!” Báo nhỏ cười nói, “Có chuyện gì vậy chú?”

“Chú gấu đàn của chú đâu? Sao lại không thấy rồi?”

Con cáo nằm trên mặt đất, cố gắng giương đầu lên nhìn thẳng mặt con báo đang mang dáng vẻ mỉa mai.

“Hô... Hô...”

Trong giọng nói lẫn cả tiếng lấy hơi run rẩy mà vội vàng của con cáo, hình như còn nghe được cả tiếng hàm răng cạ vào nhau do đau đớn.

“Tôi xin cậu...”

Vừa mới mở miệng, trong giọng nói khàn khàn của con cáo thể mà còn mang theo mấy phần khóc nức nở, ngữ khí không còn tí kiêu ngạo nào của lúc trước.

“Tôi xin cậu, giúp tôi lần này!”

Con cáo đưa tay nín ống quần của báo nhỏ, nói với giọng điệu vô cùng hèn mọn: “Giúp tôi đến cuộc thi đào hang!”

Báo nhỏ tựa hồ là sửng sốt, trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Lúc này, đèn chiếu trên người con cái bị dập tắt, tia sáng lại lần nữa nhắm ngay Bồn Bồn đang ở chính giữa sân khấu.

Bồn Bồn bị ép thi đào hang với các động vật khác, nhưng khi đang đào đến một nửa thì chú gấu con lại chột dừng tay mà ngẩng đầu lên, mờ mịt ngửa đầu nhìn bên ngoài hang động.

Khung cảnh này giống y như lần thi đào hang trước đó.

Gấu mẹ đứng phía bên ngoài mà ân cần bảo ban: “Bồn Bồn, mẹ con vẫn còn ở đây! Mẹ không đi đâu đâu!”

Nhưng mà Bồn Bồn lại như là không nhìn thấy gấu mẹ, ánh mắt vẫn đảo quanh tìm tòi như cũ.

Nó quay người nhìn một vòng, lại nhìn một vòng, hốc mắt dần dần đỏ lên.

Ngay một khắc chú gấu con sắp khóc, một tràng tiếng bánh xe “nhanh như chớp” chọt truyền đến từ một nơi cách đó không xa.

Hai mắt Bồn Bồn trợn to, bên trong cặp mắt mông lung đầy sương mù như có một tia chớp dao động.

Một khắc này, ánh đèn chiếu lại lần nữa di chuyển trọng tâm.

Ở giữa luồng ánh sáng chói loà đó là chú cáo đang ngồi xe lăn được báo nhỏ đẩy, chậm rãi lái về phía trước.

Bồn Bồn nhìn thấy khung cảnh kia mà há to miệng, rồi lại không thể nói thành lời.

“A... A...”

Cổ họng của nó giật giật, lại chỉ phát ra một vài âm tiết không có chút ý nghĩa nào.

Thẳng đến khi chú cáo đi tới trước mặt gấu con, Bồn Bồn mới bỗng nhiên mở miệng kêu lên: “Anh!”

Nước mắt lã chã rơi trên gương mặt con gấu, nó nức nở nói: “Anh, em muốn đi theo anh.”

Chú cáo lẳng lặng nhìn gấu con rồi cười một tiếng, nói: “Đi, về nhà thôi.”

Chương 978: Không Muốn Tới Quảng Trường Này Nữa

Vở kịch “Chú gấu Bồn Bồn” đến đây thì kết thúc.

Nhưng trên sân khấu, “Bồn Bồn” vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc vừa rồi, không thể rút ra ngay lập tức.

Trong nháy mắt nghe được câu nói “về nhà thôi” vô cùng đơn giản này cậu ta đã vui đến phát khóc, một bụng ghen ghét thoáng chốc hóa thành mừng rỡ.

Bồn Bồn vừa khóc vừa cười, nghẹn ngào mà ngồi xổm xuống dựa đầu vào đầu gối của chú cáo.

Mà hồ ly thì vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu Bồn Bồn.

Lúc này, ánh đèn trong khán đàn sáng lên.

“Ba ba ba ba ba ba...”

Nhóm người xem dưới đài vỗ tay tán thưởng từ tận đáy lòng, tán thưởng câu chuyện đầy tình tế và nhân văn này, còn vì lòng kính phục đối với màn biểu diễn xuất sắc đến từ nhóm người khuyết tật trên đài.

Mọi người rất dễ dàng rơi lệ trước cảnh sinh ly tử biệt, nhưng lại hiếm khi bật khóc trước cảnh đoàn viên mỹ mãn.

Nhưng vở kịch “Chú gấu Bồn Bồn” này đã làm được.

Vở kịch thiếu nhi do những người khuyết tật đóng này, bằng vào thân tình giữa người với người dựng nên từ thời gian tập luyện cực khổ, là thứ tình nghĩa viễn siêu huyết thống, cùng với sự nhập tâm mà nhóm diễn viên đã dành ra, thành công đã động hơn ngàn người xem dưới đài, cũng lưu lại một kết cục ấm áp.

Không thể nghi ngờ đây là một tác phẩm cực kỳ thành công.

Dần dần, tiếng vỗ tay dưới đài càng thêm vang dội, từ những tràng vỗ thưa thớt hội tụ thành một dòng lũ mênh mông.

Một khắc này, rất nhiều người xem đứng lên một cách tự phát, đứng rất cung kính mà vỗ tay lớn tiếng khen hay với diễn viên.

Bên trên sân khấu, Hạo Hạo diễn vai “gấu nhỏ Bồn Bồn” nghe thấy tiếng vỗ tay dưới đài thì có chút sợ hãi, nhút nhát ra sau lưng xe lăn của con cáo, không dám đối mặt với mọi người.

“Ha ha ha...”

Nhìn thấy một màn này, dưới đài lập tức vang lên tràng tiếng cười trầm thấp.

Hứa Trăn đảm nhận nhiệm vụ hậu cần thông qua hình ảnh thời gian thực nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không nhìn được mà mỉm cười, tiếp tục dùng giọng của chú cáo vừa để trấn an: “Bồn Bồn, đừng sợ, mọi người đang khen em đó.”

“Nào, đứng ra phía trước nào, ra chào đáp lễ với các bạn dưới đài đi, nói cảm ơn mọi người đi.”

Hạo Hạo nghe nói như thế tuy có chân chờ chốc lát, nhưng rốt cuộc vẫn là nghe lời mà bước từ phía sau xe lăn ra, vô cùng thành thật mà cúi người gửi lời cảm ơn với khán giả dưới đài.

Một khắc đó, các chùm đèn chiếu trên sân khấu kịp thời tập trung hết lên người cậu ta, làm cho Hạo Hạo vẫn đang mặc trang phục chú gấu con đầy lông đứng bằng hai chân được vàng hào quang bao phủ.

Cậu bé nhìn qua từng gương mặt tươi cười của người dưới đài, nghe tiếng vỗ tay đến từ bốn phương tám hướng, rõ ràng cảm thụ được thiện ý mà đám người dành ra cho cậu.

Vừa mới có suy nghĩ như thế, gương mặt của Hạo Hạo đã đỏ lên, mặt nở ra một nụ cười xán lạn.

...

“Ô ô ô...”

Trong lúc đó, ở buồng xem tư nhân góc tây bắc, Chu Nhiên chuyên tâm xem kịch đến nỗi khóc tới mức nước mắt nước mũi tèm lem.

Vốn dĩ gã đã dễ bị xúc động, loại kịch bản thể này còn được biểu diễn bởi nhóm người khuyết tật, nên khi xem đến hết cũng là lúc gã khóc không biết trời đất gì.

Mà lúc đó, nhóm bạn bè bị gã lừa tới xem kịch dù không khóc lóc thảm thiết như gã, nhưng cũng bị phần biểu diễn này làm cho xúc động ở những trình độ khác nhau.

“Trời má, má nhà cậu...”

Bên cạnh Chu Nhiên, một người bạn của gã thấp giọng chửi bới: “Má cậu còn dám bảo tôi đây là kịch thiếu nhi, là do người khuyết tật diễn!”

“Kịch thiếu nhi cái đậu má!”

“Ông đây chạy từ Thượng Hải xa xôi tới để chế giễu, không phải tới để khóc ngu người!”

Rồi người đó hùng hùng hỏ hỏ lau nước mũi, đưa chân giẫm thật mạnh lên bàn chân của Chu Nhiên.

Có người này dẫn đầu, mấy người khác ở chung quanh cũng bắt chước làm theo, nhao nhao lại đây giẫm chân cho hả giận.

Chu Nhiên bị hội đồng trách được một cái không tránh được hai, né trên luồn dưới, nháy mắt mà đôi trắng giày chầm bi vừa mới mua đã bị chà đạp thành cái nùi giẻ

“Đậu phộng! Mấy người quá phạm rồi nha!”

Chu Nhiên bị giẫm đến mức ngao ngao kêu la muốn giẫm lại cho đủ số dấu giày đã nhận.

Một lát sau, động tĩnh bên phía bọn họ kinh động đến bảo vệ trong trường quay.

“Các vị khách quý?”

Bảo vệ đi đến trước đám người mà cau mày nói: “Xin giữ thái độ nghiêm túc khi ở trường quay, xin đừng ồn ào đùa giỡn.”

“Nếu có lần sau nữa là chúng tôi buộc phải mời các vị ra ngoài!”

Chu Nhiên cùng đám bạn đỏ hết cả mặt, vội vàng thu chân.

Nhưng vị bảo vệ này vừa mới xoay người rồi đi không được mấy bước, bỗng nhiên đã quay trở lại.

Y dùng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đánh giá Chu Nhiên một phen, quan sát ổ gà trên đầu và cặp mắt không bị khẩu trang che kín của gã rồi nói: “Ách, anh Chu?”

Chu Nhiên: “...”

Trước đây không lâu, tràng cảnh đau đớn khi gã nói hươu nói vượn trước mặt Hứa Trăn rồi bị bắt tại chỗ còn rõ mồn một trước mắt, nên trong lúc nhất thời gã lại không dám nhận.

Mà bảo vệ thấy gã không trả lời thì hai mắt sáng lên, ngạc nhiên nói: “Trời ạ, đúng thật là anh Chu?”

“Ai u, thật trùng hợp, thật trùng hợp!”

“Tôi rất mê các nhạc phẩm của anh!”

Bảo vệ hứng thú bừng bừng mà nói tiếp: “Hôm qua tôi thấy anh cập nhật động thái, vị trí là ở Lộ đảo nhưng tôi không dám nghĩ anh sẽ tới tham gia hoạt động văn hóa, không ngờ lại là sự thật!”

Nói rồi y vô ý thức cúi đầu nhìn qua đôi giày trắng chấm bi bị dầm đầy dầu giày dưới chân Chu Nhiên mà cười hắc hắc:
“Anh Chu, đôi giày này... máu chiến quá đi mà, ha ha!”

Chu Nhiên: “...”

Gã gần như đã sắp khóc, mắt ngân ngấn lệ mà ký tên lên vỏ điện thoại của đối phương, cũng dặn dò đối phương đừng rêu rao.

Nhưng mà tên bảo vệ không nói võ đức này vừa quay đầu đã bán đứng Chu Nhiên, rất nhanh đã xuất hiện người bảo vệ thứ hai, bảo vệ thứ tư, đội trưởng đội bảo vệ...

A!

Sau này tôi sẽ không đến cái quảng trường này nữa đâu!

Không tới nữa đâu!

Chương 979: Con Nhà Người Ta

Lần bị fan bắt gặp đầy đau khổ này của Chu Nhiên lại thành câu chuyện cười cho đám bạn bên cạnh gã cười đau bụng.

Mấy người đó không tìm được tính hài hước trong vở kịch “Chú gấu Bồn Bồn”, rốt cuộc lại lấy được đền bù từ xui xẻo của Chu Nhiên, chỉ cảm thấy thần thanh khí爽, chuyến đi này không tệ.

Lúc này, các tiết mục văn hóa khác còn chưa kết thúc, nhưng đã bắt đầu có người ở hiện trường lục tục rời đi.

Rất nhiều người tới chỉ vì xem “Chú gấu Bồn Bồn”, lúc này họ đã xem được vở diễn đặc sắc như thế nên đã vừa lòng thỏa ý.

Mà giờ này khắc này, trong phòng trên lầu hai của trường quay.

Nhóm trưởng bối gồm Từ Hãn, Ngô Nham thì không rời đi vội vã.

Nhóm người nhìn màn sân khấu dần dần rũ xuống ở dưới đài, nét mặt không khỏi thẫn thức.

“Vở kịch “Chú gấu Bồn Bồn” này là căn cứ theo bộ điện ảnh Hạo Vũ sắp quay để cải biên phải không?”

Vị biên kịch lớn tuổi trong đám người gật gật đầu tán thưởng: “Đúng, xác thực là một câu chuyện hay.”

“Vừa có đáng giá suy nghĩ chiều sâu, lại mang thông điệp thúc đẩy con người hướng thiện; phơi bày được nỗi gian lao thường nhật người tàn tật phải trải qua nhưng lại không tận lực bán thảm.”

“Rất biết cách gãi đúng chỗ ngứa, quá xảo diệu.”

Một vị đạo diễn cũng gật gật đầu nói: “Nếu là dùng vở kịch này dựng thành điện ảnh, tuyệt đối rất có triển vọng.”

“Nếu như quay tốt, thậm chí có thể trở thành một tác phẩm tiêu biểu cho cuộc đời diễn viên, không uổng công lão Từ coi trọng như vậy, cho Hạo Vũ bỏ ra thời gian nửa năm rèn luyện một nhân vật.”

Vị đạo diễn này lại cười nói: “Nói thế cũng do tôi võ đoán, nếu như có thể diễn tốt loại nhân vật như Bồn Bồn này, người xem tuyệt đối sẽ không chế giễu.”

“Cứ yên tâm lớn mật cho Hạo Vũ diễn đi, không có vấn đề!”

Vở kịch thiếu nhi “Chú gấu Bồn Bồn” này đã chiếm được lòng tán thành nhất trí từ các vị đại lão trong giới.

Đám người lý giải hành vi Từ Hãn cho con trai mình diễn vai thiếu năng, tiện thể còn tán dương cậu bé diễn vai “Bồn Bồn”, cảm thấy cách biểu diễn của cậu rất có linh tính, đáng được dạy dỗ, tuyệt đối sẽ thành một điểm sáng lớn trong giới điện ảnh.

Mà cùng lúc đó, Từ Hãn vốn dĩ bình tĩnh tự nhiên, luôn chuyện trò vui vẻ với người khác lại có vẻ hơi trầm mặc.

Trên mặt ông vẫn treo nụ cười như cũ, đơn giản ứng đối mấy câu tán dương của đám người.

Nhưng dần dần, mấy người bắt đầu chú ý đến trạng thái dị thường của Từ Hãn.

Ngô Nham ngồi bên cạnh ông liếc mắt nhìn ông thì kinh ngạc phát hiện, vành mắt Từ Hãn thế nhưng đã đỏ.

—— khóc rồi?

Không thể nào, vị này là một trong ba người cầm lái có tầm ảnh hưởng với các công ty truyền hình điện ảnh đương thời, tung hoành giới diễn xuất mấy chục năm, thế nhưng chỉ vì một vở kịch thiếu nhi mà mà rơi nước mắt?

Khi Từ Hãn lưu nhận ra ánh mắt của mọi người thì cúi đầu cười nói: “Để mọi người chê cười rồi.”

“Đúng là tôi hơi có chút cảm khái.”

Nói rồi, ông quay đầu nhìn xuống sân khấu phía dưới mà nói: “Hai năm gần đây tôi bận bịu công tác, nên nào có biết con trai tôi vẫn luôn đang cố gắng.”

“Làn lòng tiếng hôm nay của nó khiến tôi hài lòng, đặc biệt hài lòng.”

“Không biết nó đã tốn bao nhiêu công sức để có thể chỉ từ trình độ trước kia mà cố gắng được như hiện tại...”

Từ Hãn nhẹ nhàng cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn mấy người chung quanh, trong ánh mắt chứa đầy kiêu ngạo, nói: “Ông trời đền bù cho người cần cù.”

Đám người trong phòng riêng nghe nói như thế thì liếc nhìn nhau, không khỏi hiểu ý cười một tiếng.

Đúng... Khi xem vở kịch này, người khác thì thích xem nội dung, thích xem ý tưởng, thích xem diễn viên.

Chỉ có Từ Hãn mãi mãi khi xem con trai mình.

“Trình độ lòng tiếng hôm nay của Hạo Vũ xác thực là làm rất kinh ngạc,” Ngô Nham mỉm cười gật gật đầu, “Vẫn còn yếu về mảng tự thuật, đặc biệt là vài câu kịch của chú cáo, có thể nói là tiêu chuẩn nhất lưu.”

Từ Hãn nghe nói như thế thì vội vàng khoát khoát tay, cười đến không ngậm miệng được mà đáp “Quá khen rồi, quá khen rồi, có vậy thôi thì vẫn chưa đủ.”

“Nói đúng ra thì rốt cuộc cũng có thể đạt tới trình độ diễn viên bình thường, ai...”

Bên cạnh, một đạo diễn nói: “Không, lần này không cần khiêm tốn, xác thực là tiêu chuẩn nhất lưu.”

“Câu về nhà thôi cuối cùng kia của thằng nhóc là làm ít công to, thoáng cái đã xúc động được lòng người, đặc biệt cao cấp.”

“Hơn nữa ta cảm giác có rất nhiều lời kịch là do Hạo Vũ muốn được ăn khớp với không khí trên sân khấu nên đã cố ý xử lý thô ráp hơn.”

“Nếu như không phải đánh diễn kịch thiếu nhi, hẳn là cậu ta còn có thể phát huy tốt hơn nữa.”

“...”

...

Đám người trong phòng riêng tất nhiên có thể hiểu được tâm thái của Từ Hãn lúc này, hơn nữa, phân đoạn lồng tiếng cho chú cáo hồi này xuất sắc thật sự.

Đám người dứt khoát thuận theo ý ông mà tán dương thực tình trình độ lồng tiếng vừa rồi của Từ Hạo Vũ, Từ Hãn nghe được mà thể xác tinh thần đều thoải mái, miệng cũng sắp ngoác đến mang tai rồi.

Nghe một hồi sau, ông dứt khoát lấy điện thoại di động ra bấm số của con trai bảo bồi nhà mình, muốn gọi cậu ta lên tận phòng riêng, cho cậu ta tận mắt lắng nghe lời “dạy bảo”.

Một lát sau, Từ Hạo Vũ nghe theo chỉ lệnh của ba, nhanh lẹ đi tới phòng riêng

Sau khi vào cửa, cậu ta lần lượt chào hỏi từng đại lão ăn mặc kín đáo che giấu thân phận, khi xong rồi cậu ta mới ngồi vào lão cha.

“Hạo Vũ hôm nay biểu hiện không tệ nha,” Ngô Nham cười nói trước tiên, “Lồng tiếng đặc biệt đặc sắc.”

Từ Hạo Vũ ngại ngùng cười một tiếng, nói: “Không dám không dám, cảm ơn ông Ngô đã khích lệ.”

“Phần lồng tiếng hôm nay đều nhờ sư phụ cháu uốn nắn cho từng câu một, kỳ thật cháu không có cái trình độ này.”

“Sư phụ?” Ngô Nham hơi nghi hoặc mà hỏi tiếp, “Sư phụ cháu là ai?”

Từ Hạo Vũ mới vừa định trả lời, Từ Hãn đã nói xen vào: “A, đang nhắc đến Tiểu Hứa, Hứa Trăn đó.”

Chương 980: Con Trai Đã Trưởng Thành

Nói xong Từ Hãn lại cười nói: “Tiểu Hứa là một cậu nhóc rất tốt, trình độ cao, không có mục đích xấu, còn rất biết dạy người.”

“Tôi còn tính cho Tiểu Hứa cùng Hạo Vũ tới liên hợp cùng làm diễn viên chính cho bộ điện ảnh “Thằng Em Lý Tưởng” này.”

“Có Tiểu Hứa tại, bộ điện ảnh này liền có người tâm phúc, không có khả năng đi chệch hướng được.”

Một vị đạo diễn khác trong phòng gật gật đầu, giật mình nói: “Chẳng trách, hóa ra là có Hứa Trăn chỉ đạo.”

“Bảo sao vừa rồi có vài câu lời kịch của chú cáo khiến tôi cảm thấy có chút quen thuộc, hóa ra là có mang phong cách riêng của Hứa Trăn.”

Nghe được người này nói như vậy, Từ Hạo Vũ đáp lời: “Không đúng rồi chú Trịnh, cháu không lòng tiếng cho vai chú cáo.”

“Cháu chỉ tự thuật, sư phụ cháu lòng tiếng chú cáo.”

Dứt lời, cậu quay đầu nhìn hướng Từ Hãn, vừa định giải thích vấn đề này.

Nhưng thứ khiến cậu ta ngạc nhiên là, căn phòng vừa mới này còn ồn ào náo nhiệt, hôm nay miệng mười bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Sáu bảy trưởng bối trong phòng đồng loạt dừng việc làm trong tay, đồng loạt nhìn về cậu.

Từ Hạo Vũ:... ?

Cậu bị đám người này nhìn đến mức hơi run rẩy, không biết đã phát sinh cái gì, trong lúc nhất thời không dám nói lời nào, chỉ đành thăm dò mà hỏi: “Chuyện là thế này...”

“Sư phụ... chính là Hứa Trăn nói, hắn không muốn để người ta biết hắn cũng có mặt ở đây, tránh phiền phức, cho nên liền bắt chước tiếng nói của cháu để lòng cho nhân vật chú cáo.”

“Bảo cháu đừng truyền ra ngoài.”

Từ Hạo Vũ thấy mọi người chung quanh vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ phải cười xấu hổ nói tiếp: “Đương nhiên, nói cho mọi người ở đây thì không sao.”

Căn phòng chìm trong tẻ ngắt mười mấy giây, Từ Hãn mới một mặt cứng ngắc cười hỏi: “Là do Tiểu Hứa lòng tiếng chú cáo? Không thể nào, rõ ràng ba nghe thấy giọng của con mà.”

Từ Hạo Vũ nghe ba mình nói như vậy, trong mắt ần ần có mấy phần kiêu ngạo, nói: “Ba không biết à? Khả năng bắt chước giọng nói của sư phụ con là siêu lợi hại.”

“Ba quên trước đó có một lần, hần muốn có quyền lòng tiếng “Liệp Ảnh” à?”

“Thời điểm nghỉ tết sư phụ có tham gia một kỳ “Lắng nghe giọng nói”, dùng giọng con lòng tiếng giống y như thật vậy, cái video kia giờ còn đang nổi như cồn trên mạng kia!”

Nói rồi cậu ta còn lấy điện thoại di động ra nhìn mấy người chung quanh, nói: “Ài, mấy chú mấy bác cũng chưa xem video này sao?”

Khóe miệng Từ Hãn giật một cái, miễn cưỡng nói: “Ừ... Vẫn đang còn bận việc trên công ty, không thể lúc nào cũng chú ý tin tức giải trí.”

Ông nhìn con trai một mặt đặc ý lấy điện thoại di động ra muốn tìm video cho mình xem, chẳng biết tại sao mà bỗng nhiên cảm giác lòng bàn tay có hơi ngứa.

Không biết, da mấy người khác có ngứa không?

...

Mà cùng lúc đó, mấy lão già còn lại trong phòng riêng liếc nhìn nhau rồi lại quay mặt đi, không một ai nói chuyện.

Từ Hãn vừa rồi cảm động đến khóc...

Cảm động con trai mình tiến bộ nhiều như vậy.

Còn chơi chiêu ngầm thúc dục chúng ta khen con trai ông ta, mừng đến mức khóe miệng muốn ngoác lên mang tai...

Kết quả, náo loạn nửa ngày thế mà khen lắm người, thổi phồng đến mức không còn là con của chính mình.

Tai nạn xấu hổ nhất một đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Mấy người nhìn xem sắc mặt Từ Hãn lúc xanh lúc xám, cùng với nắm đấm đang nắm chặt, vừa cảm thấy khổ sở thay ông, lại không hiểu sao mà chỉ muốn cười.

Ai, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Đời này Từ Hạo Vũ sinh ở Từ gia, khả năng chính là vì “tìm vui” cho ba cậu!

Sau vở kịch thiếu nhi kia, khán giả bị làm cho cảm động, Hạo Hạo có được sự tự tin, Hứa Trăn nhận được thẻ hội viên do Chu Nhiên làm, Chu Nhiên nhận được dấu giày, Từ Hãn lại ôm một bụng tức...

Mọi người đều cảm thấy chuyện này không tệ.

12 giờ trưa ngày hôm đó, buổi văn nghệ chính thức kết thúc.

Khán giả hài lòng rời khỏi phòng diễn xuất, nhiệt tình thảo luận về màn trình diễn mà họ vừa xem;

Hứa Trăn và những người khác thu dọn đồ đạc của mình và vui vẻ trở lại tiệm mì của họ.

Nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp!

Đây là lần đầu tiên các nhân viên cửa tiệm được trải nghiệm niềm vui của loại hình biểu diễn này, họ đã phấn khích không nói nên lời khi nghe thấy những tràng pháo tay từ khán giả.

Mọi người đều rất biết ơn Hứa Trăn đã lên kế hoạch cho vở kịch sân khấu này, Hứa Trăn lại mỉm cười xua tay, bày tỏ rằng hẳn cũng rất thích quá trình này.

Buổi trưa hôm đó, Từ Hãn cố ý đến tiệm mì Giang Hồ, đi dạo quanh cửa tiệm mà con trai ông đã làm việc được nửa năm.

Từ Hãn mang tâm tình phức tạp, thậm chí dài khi ăn món mì thịt nướng do chính con trai mình nấu.

Ai.....

Dù nó có ngu ngốc thế nào thì cuối cùng nó vẫn là con ruột của mình.

Vẫn phải yêu thương.

Ăn cơm xong, Từ Hãn có tiệc xã giao khác nên ông đã rời khỏi đây trước, Từ Hạo Vũ đứng dậy tiễn ông ra ngoài một đoạn đường.

Khi hai người chuẩn bị đi đến ngã tư, Từ Hãn quay đầu nhìn Từ Hạo Vũ ở bên cạnh, nói: “Lát thu dọn đồ đạc đi, sáng mai chúng ta về Kinh Thành.”

“Con ở nơi này cũng đã rèn luyện được ít nhiều, đã đến lúc trở về.”

Từ Hạo Vũ nghe thấy những lời đó thì sửng sốt, nói: “A? Ngày mai đã phải đi sao?”

Nói xong, cậu có chút do dự mà hỏi: “Có thể chờ đến buổi chiều không?”

Từ Hãn hỏi: “Vì sao?”

Từ Hạo Vũ nói: “Tối nay đến lượt con trực ca đêm, từ 10 giờ tối đến 7 giờ sáng.”

“Trực ca đêm xong vừa đúng lúc hàng giao thịt đến. Tiệm bọn con đặt 30 cân thịt hoa mai, con phải cắt ra và tẩm ướp để những người làm ca ngày nướng.”

“Làm xong cũng phải hơn 8 giờ rồi.”

Nghe những lời này, Từ Hãn ngạc nhiên đánh giá con trai mình, tức khắc nhìn cậu với ánh mắt khác

Đứa con trai ngốc nghếch đã lớn rồi!

Rõ ràng làm việc ở đây chỉ là để trải nghiệm cuộc sống, nhưng cậu đã biết gánh lấy trách nhiệm của mình, nghĩ đến việc bàn giao công việc trước khi rời đi.

Chỉ dựa vào điểm này, công sức nửa năm nay không phải là vô ích!

Chương 981: Lão Thái Muốn Diễn Một Vai Không! ?

Từ Hãn cảm động, nghĩ xem nên thưởng gì cho con trai khi trở về Kinh Thành, ông lại nghe Từ Hạo Vũ nói tiếp: “Ngày mùng

1 tháng 5 tiền lương sẽ tăng gấp ba và sẽ có trợ cấp ca đêm cho người làm ca đêm.”

Cậu thở dài nói: “Con thật xui xẻo, nửa năm nay vẫn không đến phiên làm ca đêm vào ngày nghỉ lễ, đây là lần đầu tiên.”

“Một ca đêm còn được hơn 600 nhân dân tệ, dù thế nào thì cũng phải đi!”

Từ Hãn: “...”

Xúc động vừa rồi tồn tại trong phút chốc bỗng tiêu tan.

Ông ngẩng đầu nhìn đứa con trai trước mặt, trầm mặc một lúc rồi nói: “Món thịt hoa mai mà con vừa nhắc đến là bộ phận nào trên người con lợn?”

Từ Hạo Vũ thuận thực vỗ bả vai của mình, thuộc như lòng bàn tay nói: “Chính là miếng thịt vai này.”

“Cha, con nói cho cha biết, thịt hoa mai là ngon nhất, trên người một con heo nặng năm sáu cân chỉ có...”

“A——! !”

Ngay khi cậu nói được nửa chừng, bỗng nhiên từ chỗ ngã tư truyền đến một tiếng kêu vô cùng thê lương.

...

Sau khi lễ hội văn hóa kết thúc, cuối cùng Hứa Trăn và Từ Hạo Vũ cũng rời khỏi khu ngã tư và trở về Kinh Thành.

Hạo Hạo, cũng chính là bạn cùng lớp của Từ Hạo Vũ, được Từ Hãn đón về, tìm một giáo viên chuyên môn để huấn luyện, để cậu bé có thể thích nghi trước với quá trình quay phim.

Vào ngày 10 tháng 5, đoàn làm phim “Thằng em lý tưởng” đã tổ chức cuộc họp chuẩn bị đầu tiên. Tất cả những người sáng tạo chính đã tập hợp lại với nhau để thảo luận về các vấn đề quay phim khác nhau.

Nghe nói bộ phim này là do Hoàn Ngu và Lang Gia Các kết hợp quay, nhưng trên thực tế, toàn bộ công tác chuẩn bị đều do Hoàn Ngu phụ trách, Lang Gia Các chỉ là cái danh.

Từ Hãn lật xem sổ kế hoạch quay phim mà không khỏi có chút lú lẫm không nói nên lời.

Hoàn Ngu thực sự đã hao tổn tâm huyết để chuẩn bị kỹ càng cho bộ phim này.

Kịch bản được trau chuốt bởi các nhà biên kịch hàng đầu trong ngành, đội ngũ nhiếp ảnh hạng nhất, một nhóm các chuyên gia tạo mẫu hàng đầu, đạo diễn Ngô Nham không dễ dàng bắt tay...

Đây gần như là nguồn tài nguyên cực hạn mà một bộ phim truyện có thể đạt được.

Hơn nữa, kịch bản của bộ phim khác với vở kịch thiếu nhi của mấy người Hứa Trăn, nhân vật chính không phải là “Bồn Bồn” mà là thiếu niên Thẩm Thế Hà bị liệt nửa người trên, cũng là nhân vật “chú cáo” trong “Chú gấu Bồn Bồn”.

Câu chuyện mở ra từ góc nhìn của Thẩm Thế Hà, kể rằng sau khi mẹ hắn qua đời, hắn được chú của mình gửi đến một tổ chức từ thiện. Ở nơi này Thế Hà vốn đã chết tâm lại gặp được Đông Đông, một người bị thiếu năng trí tuệ và hiểu rõ được ý nghĩa, trách nhiệm với sinh mệnh từ đối phương.

Hứa Trăn có thể hiểu tại sao cần phối trí vậy.

Một mặt là do khán giả của bộ phim là người bình thường, một Thế Hà bình thường rõ ràng dễ đồng cảm hơn so với “Bồn Bồn”.

Mặt khác, chính là để mình diễn vai chính rõ ràng đáng tin cậy hơn cho Từ Hạo Vũ diễn...

Đối mặt nhau trên bàn hội nghị, Từ Hạo nhìn Hứa Trăn và Thái Thực Tiễn, nói: “Hai vị hãy xem bản kế hoạch dự thảo này, nếu có bất cứ điều gì không phù hợp, chúng tôi sẽ điều chỉnh kịp thời.”

Thái Thực Tiễn lắc đầu, không nhin được mà cảm khái: “Tôi không có ý kiến.”

“Không phải trên cơ bản là ‘bản dự thảo’ này của ông đã chuẩn bị xong tất cả sao!”

“Ha ha.” Từ Hạo cười nói: “Ừm, trên cơ bản cũng gần xong rồi, ngoại trừ một số diễn viên còn chưa tuyển xong.”

“Tuy nhiên, ngoại trừ hai nam chính, những vai khác đều không quan trọng.”

“Bên Lang Gia Các muốn sắp xếp diễn viên vào sao?”

Thái Thực Tiễn xua tay, nói: “Không cần, không cần, chúng tôi chỉ có vài người và đều đang rất bận, Tiểu Hứa sẽ đại diện cho chúng tôi.”

“Tôi là kẻ lười biếng duy nhất trong cả công ty, ha ha.”

Nghe vậy, Từ Hãn vô cùng thích thú nhìn Thái Thực Tiễn, cười nói: “Vậy ông cứ đến diễn một vai đi, lão Thái.”

“Ở trong giới nhiều năm như vậy, nhìn nhiều quen mắt nên kỹ xảo diễn xuất khẳng định không tồi.”

Khi Thái Thực Tiễn nghe vậy thì đôi mắt ông sáng lên, có hơi động lòng.

Tôi? Đóng phim?

Ở trong giới lặn lội nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội để “gây sốc”?

Thái Thực Tiễn vừa phấn khích vừa có chút xấu hổ, ngượng ngùng cười nói: “Ôi chao, việc này... tôi làm được không?”

“Tôi đã học diễn xuất khi còn trẻ, nhưng tôi chỉ đóng diễn viên quần chúng cho một vài bộ phim truyền hình, vì vậy tôi thực sự không có nhiều kinh nghiệm...”

Từ Hãn xua tay, cười nói: “Ai, đóng vai khách mời cần kinh nghiệm gì?”

“Không có thì để tiểu Hứa nhà ông dạy, dễ thôi mà.”

Ông lật giở một chồng tài liệu trên bàn, lấy ra một tờ mà nói: “Tôi cảm thấy vai diễn này đặc biệt thích hợp với ông, phân cảnh không nhiều, độ khó cũng không cao, nhưng đóng vai trò quan trọng không thể thiếu trong phim.”

Nói xong, ông tươi cười ầm ập đưa tờ tài liệu cho Thái Thực Tiễn.

Thái Thực Tiễn đưa tay nhận lấy tài liệu, cảm thấy hơi phấn khích.

Vai diễn phù hợp với tôi?

Viện trưởng cô nhi viện, người đã chăm sóc hai đứa trẻ lớn lên?

Thái Thực Tiễn thầm vui mừng.

Ha ha, một trưởng lão chất phác tốt bụng quả thật sẽ thích hợp với tôi, nhưng tôi có thể đảm nhận vai trò quan trọng như vậy sao...

Vừa nghĩ như vậy, ông cầm tài liệu lên xem, chỉ thấy tiêu đề của tài liệu: Cậu của Thế Hà.

Giới thiệu nhân vật: Sau cái chết của em gái, cháu trai Thế Hà bị liệt nửa người trên mồ côi cha mẹ nên được gửi vào trại trẻ mồ côi.

Thái Thực Tiễn: "..."

Ông ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Từ Hãn đối diện với nụ cười hồ ly trên mặt.

Tôi cảm ơn ông!

Cảm ơn cô hai ông ngoại ông! !

Chương 982: Đầu Tư Khủng

Hứa Trăn thấy Thái Thực Tiễn bị Từ Hãn trêu chọc không ngừng, muốn cười nhưng lại hơi bất đắc dĩ.

Được rồi, nhân vật "cậu của Thế Hà" này đã không quan trọng lại không cần được yêu thích nên theo thường lệ thì đúng là phải do diễn viên nghiệp dư đóng.

Nếu Từ Hãn chịu xuống nước nói không chừng chú Thái sẽ hiện ngang lăm liệt mà chấp nhận.

Nhưng ông ấy cứ một hai phải làm như vậy...

Hừm, có lẽ đây là cách đối đãi bạn bè lâu năm.

Hứa Trăn liếc nhìn bản kế hoạch trong tay, phát hiện không có tên diễn viên.

Bộ phim này không có nhiều nhân vật, trừ hai nam chính thì quan trọng nhất chính là vai người mẹ, cũng chính là nhân vật "Gấu mẹ" của "Chú gấu Bồn Bồn".

Bà vừa phải khiến cho khán giả tức giận lại phải thể hiện được sự áy náy và dịu dàng để người xem có thể hiểu được bà, rất

khó nắm chắc tiêu chuẩn, yêu cầu về hình tượng và kỹ thuật diễn xuất của diễn viên tương đối cao.

Chỉ cần tìm được nhân vật này thì toàn bộ khung sườn của bộ phim cũng coi như xây xong.

“Chú Từ, nghĩa là đã chọn được diễn viên cho vai người mẹ này rồi sao?” Hứa Trăn hỏi.

Từ Hân hơi trầm ngâm chốc lát, nói: “Ừm... trước mắt tạm xác định là Điều Diễm Hồng.”

Hứa Trăn ngạc nhiên ngẩng đầu.

Điều Diễm Hồng?

Là nghệ sĩ tiền bối từng đạt ba vòng nguyệt quế ảnh hậu, nhiều lần đảm nhiệm vai trò ban giám khảo cho các chương trình điện ảnh lớn trong và ngoài nước, Điều Diễm Hồng sao?

—— Cái này... bộ phim này được đầu tư nhiều như vậy sao?

Hứa Trăn nghe thấy cái tên này thì ngồi thẳng lưng lên.

Những năm qua Điều Diễm Hồng chủ yếu biểu diễn phim văn nghệ nên không nổi tiếng lắm trong đại chúng, nhưng Hứa Trăn là diễn viên nên đương nhiên biết rõ vị tiền bối này.

Bà không những có kỹ thuật diễn xuất tốt mà còn có phong cách biểu đặc biệt, hơn nữa hình tượng và khí chất cũng rất phù hợp với vai “Gấu mẹ”.

Điều Diễm Hồng có dáng người thấp bé, ngũ quan duyên dáng, lúc còn trẻ đã từng là mỹ nhân nổi tiếng; nhưng bây giờ bà đã tuổi trung niên, khuôn mặt gầy gò, khí chất trở nên có phần khắc khổ còn ẩn chứa chút hung dữ do cuộc sống mài giũa nên.

Vừa làm cho người ta đồng tình nhưng lại không làm người khác yêu thích, quả thực là bản sao của “Gấu mẹ”.

Hứa Trăn không kìm được xúc động, liên tục khen chú Từ đã phải hao tâm tốn trí.

Vì lót đường cho con trai mà ngay cả nhân vật lớn như ảnh hậu cũng mời đến, không hổ là “mạnh thường quân” trong giới văn nghệ có giao thiệp rộng rãi!

Vừa nghĩ tới chính mình có thể đóng chung phim với tiền bối Điều Diễm Hồng thì hắn đã cảm thấy phấn khích, nói: “Chú Từ, đoàn phim chúng ta có thể tập hợp sớm không?”

“Có một vài tình tiết giả định trên nhân vật cháu muốn bàn bạc trước với cô Điều.”

Từ Hân nghe vấn đề này thì lẳng lặng nhìn Hứa Trăn vài giây.

Một lát sau, ông mỉm cười, nói: “Không cần tiếp xúc vội.”

“Chuyện về bộ phim tôi còn chưa nói với chị Điều.”

Hứa Trăn: “...”

Hắn nhìn Từ Hân bằng vẻ mặt ngỡ ngàng.

Còn chưa nói?

Vậy nói nhân vật này “tạm xác định là Điều Diễm Hồng” là có ý gì? Ảo tưởng? ?

Từ Hân hơi chột dạ cười nói: “Ha ha ha, tôi mà nói thì bà ấy chắc chắn đồng ý tới diễn, dù sao cũng là bạn cũ nhiều năm.”

“Nhưng mà...”

Nói đến đây Từ Hân lại cúi đầu lật xem tập tài liệu trong tay như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Hai chúng tôi trước đó có cãi nhau một trận không vui vẻ lắm, bây giờ bà ấy vừa nhìn thấy tôi là lại cáu kỉnh.”

Một bên Thái Thực Tiễn hỏi: “Sao ông lại chọc giận bà ấy?”

Từ Hân tỏ vẻ mặt bình tĩnh khoát khoát tay, nói: “Ai, cũng không phải chuyện gì lớn.”

“Là như này, mấy năm nay luôn có người nói dẫu về bà ấy nhìn hung dữ nên bà ấy rất phản đối, không bằng lòng diễn vai phản diện.”

“Năm ngoái tôi chợt.... tôi mời bà ấy tới diễn một bộ phim, nhân vật là một bác gái trong tổ dân phố hòa ái dễ gần, bà ấy diễn vô cùng vui vẻ.”

“Nhưng sau khi công chiếu, bà ấy xem phim xong mới phát hiện nhân vật kia thật ra là kẻ thủ ác phía sau màn.”

Thái Thực Tiễn: “...”

Hứa Trăn: “...”

Chú, ngài muốn kết đại thù với người ta à!

Đã như vậy mà ngài còn không biết xấu hổ muốn mời người ta tới diễn “Gấu mẹ”? ?

Không sợ người ta đánh ngài? ?

Từ Hãn nhìn thấy ánh mắt đờ đẫn của hai người thì hắng giọng một cái rồi nói: “Ai, đã nói là không phải chuyện gì lớn mà.”

“Tình bạn bao nhiêu năm, chỉ cần tôi mở miệng thì chắc chắn bà ấy sẽ không từ chối.”

“Chỉ có điều gần đây mỗi lần tôi gọi bà ấy lại cúp máy.”

Hứa Trăn: “...”

Ngay cả cơ hội mở miệng người ta cũng không cho ngài nha!

Trong lúc nói chuyện, trên mặt Từ Hãn không hề có vẻ ngưng ngừng mà lại bình thản ung dung nhìn Hứa Trăn, nói: “Tiểu Hứa, có phải cậu có quan hệ cá nhân không tệ với Trần Chính Hào không?”

Hứa Trăn không hiểu lời ông ấy có ý gì, do dự một chút mới nói: “Chú Từ, bộ phim này của chúng ta không cần cấp bậc diễn viên như anh Hào đóng nhân vật phụ.”

Từ Hãn: “... Không phải, tôi cũng không muốn tìm cậu ấy tới diễn.”

Ông nói rồi mở cặp đựng tài liệu trong tay ra, lấy ra một tập tài liệu từ trong đó mà đưa cho Hứa Trăn, nói: “Gần đây bên Huy Châu đang quay một bộ phim về văn hóa địa phương, Điều Diễm Hồng là nhà sản xuất, Trần Chính Hào là chỉ đạo kỹ thuật diễn xuất.”

“Nếu cậu rảnh rồi thì có thể dựa vào quan hệ với Trần Chính Hào qua bên kia thăm dò một chuyến, sớm làm quen với cô Điều.”

Hứa Trăn nhận tập tài liệu từ trong tay ông ấy, vừa nhìn đã thấy tên phim là “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”, nói về câu chuyện liên quan tới kịch Hoàng Mai.

Nhưng mà hắn không có nhìn kỹ nội dung kịch bản mà chỉ cúi đầu xem trang bìa của tập tài liệu rồi im lặng không nói.

“Chú Từ, ý chú là...”

Một lúc lâu sau Hứa Trăn mới ngẩng đầu lên nhìn Từ Hãn, nói: “Để cháu tự mình lừa gạt cô Điêu tới đây?”

Từ Hãn nghe nói như thế thì cười nói: “Ha ha ha... Tiểu Hứa cậu nói gì vậy, cái gì mà lừa gạt.”

“Tôi chỉ để cậu ‘lắc lư’ trước mặt bà ấy rồi từ từ vun đắp tình cảm thôi.”

“Sau đó thuận tiện giúp tôi nói chuyện về “Thằng Em Lý Tường”.”

Hứa Trăn: “...”

Được thôi, ngài nói thế nào cũng được.

Chương 983: Mai Tử Hoàng Thời Vũ

Cuộc họp này khiến cho mọi người đều có cảm giác phức tạp.

Hoàn Ngu đúng là vì một bộ phim mời không ít đại lão, các phương diện khác cũng được chuẩn bị rất đầy đủ.

Hứa Trăn rất hài lòng với công tác chuẩn bị của bộ phim này, nhưng hắn luôn có cảm giác bản thân hình như bị người ta bán.

Sau khi tan họp, Hứa Trăn bắt đắ dĩ thờ dài rồi nhắn tin cho Trần Chính Hào nói sự thật về việc Từ tổng bảo mình đi làm quen cô Điêu, nhờ anh Hào hỗ trợ giới thiệu.

Nếu có công việc phù hợp để mình có thể giúp đỡ tí gì cho đoàn phim thì tốt nhất, cái này gọi là “Không giờ tay đánh mặt người cười”.

Trần Chính Hào đương nhiên sẽ không từ chối loại chuyện này.

Với địa vị trong giới hiện giờ của Hứa Trăn, nếu chỉ muốn làm quen Điêu Diễm Hồng ở mức độ quen biết giao lưu thông thường thì tuyệt đối không tính là đường đột.

Trần Chính Hào lập tức gửi cho hấn định vị của đoàn phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” để hấn lúc nào rảnh thì tới.

...

Xế chiều hôm đó, Trần Chính Hào lái xe đến địa điểm mà đoàn phim hiện đang thuê.

Là chỉ đạo kỹ thuật diễn xuất, kỳ thật Trần Chính Hào rất ít khi nhúng tay vào giai đoạn chuẩn bị trước khi quay.

Nhưng Hứa Trăn đã mở miệng thì gã chắc chắn phải để tâm qua hỏi một chút, cố gắng giúp đối phương tạo được ấn tượng tốt với cô Điêu.

—— Thẳng thắn mà nói thì tính tình của Điêu Diễm Hồng rất cố chấp và nghiêm khắc, cũng không phải dễ ở chung.

Một lời không hợp sẽ dễ chọc giận bà ấy nên cần phải cẩn thận vạn phần mới được.

Khi đến tầng dưới ký túc xá, bên đoàn phim phái một nhân viên xuống đón gã.

Trần Chính Hào nhìn bộ dáng sầm mi khổ não của người này mà hỏi: “Làm sao vậy Tiểu Đậu?”

Nhân viên tên là “Tiểu Đậu” thở dài, chỉ tay lên lầu trên rồi nói: “Ai, bầu không khí trên lầu không tốt lắm.”

“Anh phải cẩn thận.”

Trần Chính Hào theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua văn phòng trên lầu, khẽ gật đầu một cái.

Không cần phải nói, lại có mâu thuẫn.

Về phần vì sao có mâu thuẫn...

Mọi người đều hiểu.

Tiểu Đậu ủ rũ cúi đầu dẫn Trần Chính Hào vào đại sảnh văn phòng, đi thang máy thẳng lên tầng mười lăm.

Nhân lúc trong thang máy, Tiểu Đậu nhịn không được nhỏ giọng thầm thì nói: “Đã gần tới thời điểm phải khai máy vậy mà còn một đống chuyện chưa quyết định xong.”

“Một số đồ hóa trang đưa tới không đạt tiêu chuẩn.”

“Kịch bản lại có thay đổi.”

“Cũng không quyết định được mấy vai diễn nhân vật nhỏ, ai...”

Trần Chính Hào im lặng trong chốc lát, đẩy mắt kính trên sống mũi lên rồi nói: “Lần đầu Cô Điều làm nhà sản xuất nên làm việc tương đối nghiêm khắc.”

Tiểu Đậu thở dài, nói: “Xin anh thương xót chứ hai ngày nay phòng vẫn diễn viên muốn điên rồi...”

“Anh là chỉ đạo kỹ thuật diễn xuất cũng nên cho chút ý kiến đi.”

Trần Chính Hào quay đầu nhìn hắn vừa muốn mở miệng thì nghe “Đình” một tiếng, thang máy đã đến tầng mười lăm.

Hai người thuận thế ngừng nói chuyện.

Ra khỏi thang máy, Tiểu Đậu dẫn Trần Chính Hào đi dọc theo hành lang phía tây.

Gần tới trước cửa phòng hội nghị đã nghe một giọng nữ rất lớn xuyên thấu qua tấm cửa gỗ thật dày, âm vang hùng hồn truyền ra ngoài lọt vào trong tai hai người.

“Yêu cầu của tôi rất khắt khe sao?”

“Nhân vật này cho dù xuất hiện không có mấy cảnh nhưng cũng không thể tùy tiện tìm chứ?”

Giọng nữ này lại nói: “Vẫn phải đạt yêu cầu cơ bản nhất chứ!”

“...”

Trong lúc giọng nữ này đang nói, Tiểu Đậu bất chấp đẩy cửa vào.

Mấy người trong phòng lập tức dừng thảo luận mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa.

Nhìn thấy Trần Chính Hào tới thì đám người nhao nhao cười chào hỏi gã.

Một người nam đầu hói trong đó lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Trần Chính Hào, nói: “Chính Hào, cậu tới đúng lúc lắm.”

“Vừa rồi bọn họ có đề cử một đứa trẻ tới thì bị chị Điều đuổi đi.”

Lời này vừa nói ra, một nữ trung niên tóc xoăn mặc chiếc áo lông trắng đang ngồi trên bàn hội nghị bữu mô, nói: “Ồ kìa, lời của ông không thuận tai tôi đây, cái gì mà bị tôi đuổi đi?”

“Câu bé vừa rồi đúng là không đạt mà.”

Người phụ nữ trung niên tóc xoăn này chính là nhà sản xuất bộ phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”, ba lần đoạt giải ảnh hậu, Diêu Diễm Hồng.

Trần Chính Hào mỉm cười gật đầu với Diêu Diễm Hồng, thuận thế ngồi xuống bàn dài dựa vào khung cửa rồi nói: “Chị Hồng muốn tìm diễn viên cho vai diễn nào?”

Diêu Diễm Hồng liếc nhìn xấp tài liệu trên tay, nói: “Vừa rồi chúng tôi đang nói đến vai nam chính Tiêu Thanh Hòa thời niên thiếu.”

Nói đến đây, lông mày bà cau lại, nói: “Chính Hào cậu phải phân xử cho tôi, đã nói là thời niên thiếu thì dù sao cũng phải cho tìm cho tôi một người trẻ tuổi chứ?”

“Người diễn vai học sinh tôi thiểu phải dưới ba mươi tuổi nhìn mới có khí chất của học sinh, cậu không thể đưa một ông lão đến lừa gạt khán giả được.”

Trần Chính Hào mỉm cười, không bình luận, nói: “Chị Hồng muốn tìm kiểu người gì?”

Diêu Diễm Hồng khoát khoát tay, nói: “Trời ơi, tôi nào có yêu cầu gì đâu.”

“Mặt mũi cũng không cần quá khô ngô nhưng tối thiểu phải sạch sẽ, đi đứng nhẹ nhàng khoan thai nếu không khán giả không thể nào đồng tình.”

“Người cao lớn thô kệch đen đúa chắc chắn không được.”

“À phải rồi, tôi nói là mặt mộc nha vì nhân vật này không thể trang điểm, nên nếu vẫn phải đánh phấn lót thì cũng thật khó coi.”

“Dáng người nhất định phải gầy gò, con trai nhà nghèo mà mập mạp chắc chắn là không được.”

Chương 984: Mời Hứa Trăn

Nói đến đây, bà đưa tay chỉnh lại tóc một chút, nói: “Kỹ thuật diễn xuất cũng không cần quá tốt, nhưng quá đơn thuần là không được, phải biết thể hiện cảm xúc, phải biết khóc.”

“Ai, chính là kiểu này, học sinh trình độ Học Viên Điện Ảnh Truyền Hình là được.”

“Tốt nhất là biết hát hí khúc nhưng không bắt buộc phải là kịch Hoàng Mai, các thể loại như Côn khúc, Việt kịch hay thậm chí Kinh Kịch các loại đều được, cũng không cần phải chuyên nghiệp, dù sao thì cũng hát có vài câu...”

Điền Diễm Hồng nói một hồi mới phát hiện người xung quanh đều nhìn mình một cách khinh bỉ.

Bà cau mày nói: “Không phải là... yêu cầu này thực sự rất cao chứ?”

“Đây chính là người qua đường sao?”

“Ra đường lớn bắt được một bó to?”

Người đàn ông trung niên đầu hói cười ha ha, không bình luận.

Điền Diễm Hồng nhìn thấy thái độ của mọi người lập tức mất hứng, nhìn sang Trần Chính Hào hỏi: “Chính Hào cậu nói xem chẳng lẽ tôi yêu cầu quá mức thật sao?”

Trần Chính Hào tỏ vẻ mặt ung dung, đẩy cặp mắt kính trên sống mũi, không có trả lời câu hỏi của bà mà chỉ nói: “Những điều kiện chị Hồng vừa mới nói làm tôi nghĩ đến một người rất thích hợp.”

Hai mắt Điền Diễm Hồng tỏa sáng, hỏi: “Ai?”

Giọng Trần Chính Hào bình tĩnh nói: “Hứa Trăn.”

“Phốc...”

“Ha ha ha ha! !!”

Gã vừa nói đã khiến mọi người trong phòng lập tức cười vang.

Bà hỏi yêu cầu có nghiêm khắc không...

Yêu cầu này phải đến Hứa Trăn mới có thể phù hợp, vậy bà nói xem có nghiêm khắc hay không!

Điền Diễm Hồng lập tức nổi giận, bà đập “rầm” một cái lên bàn rồi đứng lên, mặc dù không cao hơn bao nhiêu nhưng

thêm mấy phần khí thế.

“Này, Trần Chính Hào cậu có ý gì?” Điều Diễm Hồng xấu hổ giận dữ nói, “Cậu làm như tôi không nghe ra cậu đang châm chọc tôi sao?”

“Châm chọc?” Trần Chính Hào đón ánh mắt của bà, lắc đầu nói: “Tôi không có châm chọc.”

“Tôi nói thật, Hứa Trăn rất phù hợp.”

Nói rồi, gã lấy điện thoại di động ra nói với Điều Diễm Hồng: “Nếu chị Hồng cảm thấy được thì tôi lập tức gọi hỏi cậu ấy.”

Gã vừa nói xong, tiếng cười vang trong phòng lập tức nhỏ xuống.

Thấy gã muốn gọi điện thật, ngay cả Điều Diễm Hồng cũng sửng sốt, vội vàng nói: “Này, cậu nói thật sao?”

“Tìm Hứa Trăn?”

“Đây chỉ là vai diễn quần chúng, người ta có chịu tới không?”

Trần Chính Hào suy nghĩ chốc lát, nói: “Chắc hẳn là bằng lòng.”

Mọi người trong phòng hội nghị ngơ ngác nhìn nhau.

Hầu hết mọi người trong giới này đều biết chuyện Hứa Trăn và Trần Chính Hào rất thân nhau.

Tuy nhiên, cái danh “bạn bè trong giới” thường đều chỉ là nói suông.

Khi gặp nhau ở trước công chúng, bọn họ thân thiết hơn bất kỳ ai khác, nhưng mỗi quan hệ lúc không có ai không nhất định sẽ tốt như vậy.

Đặc biệt là loại lợi ích tìm vai khách mời như vậy lại càng khó nói.

“Mai Tử Hoàng Thời Vũ” không phải là một bộ phim bom tấn, càng không phải là một bộ phim thương mại, mà là một bộ phim văn học về văn hóa địa phương.

Nam nữ chính trong bộ phim này đều là diễn viên kịch Hoàng Mai.

Nếu tìm Hứa Trăn tới diễn một nhân vật quần chúng ở trong một bộ phim như thế này thì không khác gì dùng dao mổ trâu để giết gà, dùng đại pháo bắn muỗi.

Trần Chính Hào có chắc vì một việc nhỏ như vậy mà muốn dùng mối quan hệ cá nhân của mình để mời Hứa Trăn đến không?

Chuyện này cần phải đổi bao nhiêu mặt mũi chứ, có biết cách làm người không vậy!

Đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” chỉ cảm thấy chuyện này không đáng tin, nhưng bọn họ chỉ trơ mắt đứng nhìn Trần Chính Hào gọi cho Hứa Trăn ngay tại chỗ.

“Tút tut tut...”

“Alo? Hào ca?”

Một lát sau, điện thoại được kết nối.

Vẻ mặt của Trần Chính Hào trông cực kỳ bình tĩnh, thậm chí gã còn không chào hỏi một lời nào mà nói thẳng vào vấn đề: “A Trăn, tôi đang ở chỗ đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”.

“Là bộ phim lúc trước chúng ta nói đó, bộ phim của cô Điêu Diễm Hồng.”

“Ở đây có một nhân vật tạm thời tôi chưa tìm được diễn viên thích hợp, tôi cảm thấy khá thích hợp với cậu.”

Vừa nói, gã tiện tay lật tài liệu trong tay: “Ách, tên là Tiêu Thanh Hoà, là thời thiếu niên của nhân vật chính trong phim.”

“Cảnh quay không nhiều, tổng cộng có ba cảnh, nếu quay cũng mất khoảng một tuần. Vì phải diễn với cô Điêu nên yêu cầu kỹ năng diễn xuất tương đối cao.”

“Thế nào, cậu có muốn đóng vai khách mời không?”

Đám người ở trong phòng họp:... ?

Con mẹ nó anh trai à, giọng điệu cứng rắn như vậy?

Có muốn đóng vai khách mời không? ?

Cho dù Hứa Trăn là bạn của gã, nhưng có phải chúng ta nên khách sáo hơn một chút không?

Vai khách mời chứ có phải đạo cụ đâu. Chúng ta đang nhờ người khác giúp đỡ mà, cách gã nói khiến mọi người đều đỏ mặt thôi!

Vào lúc này, ngay cả sắc mặt của người xưa nay quái dị như Điêu Diễm Hồng trông cũng hơi khó coi, bà vội vàng đứng dậy đi về phía gã, giống như muốn thay mặt đoàn làm phim đi chào hỏi Hứa Trăn.

Nhưng vào đúng lúc này, từ trong ống nghe điện thoại lại vang lên âm thanh người khác không ngờ tới:

“A, trời ơi, tôi có thể diễn trực tiếp với cô Điêu sao? !”

Hứa Trăn la lớn lên.

Rõ ràng giọng điệu rất vui mừng.

Cách đó không xa, Điêu Diễm Hồng nghe rõ câu này nên bước chân lập tức khựng lại.

“Khụ...”

Trần Chính Hào hắng giọng, cúi thấp đầu nhanh chóng ấn nút âm lượng để giảm âm lượng của điện thoại.

Giống như hơi mất mặt.

“Ừm, đúng rồi, cô Điêu là người có ơn lớn nhất của nhân vật này,” Trần Chính Hào thấp giọng nói: “Ba cảnh đều diễn chung với cô Điêu.”

“Vừa rồi tôi có xem qua kịch bản, cũng hơi khó, nhưng với cậu thì nhất định không thành vấn đề.”

Mà dường như Hứa Trăn ở đầu bên kia điện thoại không nhận ra nét ngại ngùng Trần Chính Hào, vẫn phấn khích hét lên như cũ: “Tuyệt quá, thật bất ngờ!”

“Cảm ơn Hào ca! Tôi nhận, tôi nhất định sẽ diễn thật tốt!”

Trần Chính Hào: “...”

“Cậu có muốn tôi giới thiệu sơ qua về nhân vật này không?”

Gã hỏi: “Cậu thử nghe trước rồi quyết định xem có diễn hay không.”

Hứa Trăn nói: “Không cần, chắc chắn sẽ diễn.”

“Tôi không quan tâm là diễn nhân vật nào đâu, miễn là có cơ hội diễn chung với cô Điêu.”

Trần Chính Hào nói: “... Được rồi, trước tiên chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

“Lát nữa, tôi sẽ bảo đoàn làm phim liên lạc với cậu sau.”

“...”

Chương 985: Kịch Hoàng Mai

Sau một hồi trao đổi qua loa, Trần Chính Hào cúp điện thoại.

Gã vừa cất điện thoại di động vừa quay đầu nhìn mọi người ở trong phòng họp, nói: “Cậu ấy nói được.”

Mọi người ở trong phòng: “...”

Phòng họp ồn ào trước khi có cuộc điện thoại vào lúc này đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Vốn nghĩ là một cuộc trao đổi hơi đường đột, nhưng lại nhận được câu trả lời bất ngờ từ bên kia.

Từ đầu đến cuối hai người không nói dư một lời nào, kịch bản? Nhân vật? Địa điểm? Không quan trọng.

Thậm chí còn không thương lượng về mức giá.

Mọi người nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trần Chính Hào, chỉ cảm thấy dường như đôi mắt kia đang nói:

Nhìn đi, cậu ta còn phải cảm ơn tôi nữa.

Sau vài giây, sự im lặng trong phòng họp cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Điêu Diễm Hồng nhân cơ hội ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Trần Chính Hào, đôi lông mày sắc bén và ánh mắt của bà lúc này đột nhiên trở nên vô cùng dịu dàng.

“Chao ôi, thằng nhóc ngốc nghếch này...”

Cô mím môi cười, vén lọn tóc lòa xòa ở thái dương ra sau tai, cúi đầu nói: “Diễn cùng với tôi có gì hay sao?”

“Không những không có lợi mà chỉ toàn bị mắg, người khác muốn trốn cũng không thoát mà.”

“Ai da...”

Điêu Diễm Hồng cười lắc đầu, trong mắt mang theo một chút tự giễu, nói: “Tuổi trẻ ngày nay đúng là khó hiểu mà.”

Ở phía bên kia bàn hội nghị, khi nhìn thấy dáng vẻ tươi cười, dịu dàng như hoa của bà, các nhân viên trong đoàn làm phim vừa nãy còn đầu võ mồm với bà đột nhiên run lập cập.

Trần Chính Hạo thấy Điêu Diễm Hồng rõ ràng đang ở trong trạng thái bất thường, do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

...

Một lúc sau, cuộc thảo luận trong phòng họp đã quay về quỹ đạo.

Chuyện Hứa Trăn chịu đóng vai thời còn trẻ của nam chính “Tiêu Thanh Hoà” chắc chắn đã giải quyết được nỗi lo lắng của cả đoàn làm phim.

Đúng là Điêu Diễm Hồng làm khó, nhưng muốn tìm diễn viên cho vai này là khó thật.

Nhân vật Tiêu Thanh Hoà này học diễn xuất từ nhỏ, xuất thân từ một gia đình nghèo khó, dáng người cao gầy, đẹp trai, da trắng và cần phải có khí chất trong sạch không nhuốm bụi trần.

Một chàng trai như thế này mà còn phải có chút kỹ năng diễn kịch và kỹ năng diễn xuất thì quả thực không dễ tìm.

Điêu Diễm Hồng đã xem liên tiếp một vài người nhưng vẫn cảm thấy bọn họ rất khác với hình tượng trong tâm trí bà.

Mà Hứa Trăn chắc chắn vượt xa nhu cầu của nhân vật này.

Đồng thời, có hẳn tham gia còn có thể kéo thêm chú ý cho bộ phim.

Không phải đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” không hài lòng mà chỉ cảm thấy rất áy náy vì được thưởng không công.

Lúc này tâm trạng của Điêu Diễm Hồng vô cùng vui vẻ, nụ cười của bà như gió xuân.

Bà mỉm cười nhìn Trần Chính Hào, nói: “Chính Hào, cứ xem chị nợ cậu một ân tình.”

“Sau này có chuyện gì cần chị, chỉ cần chị có thể làm chị nhất định sẽ không từ chối.”

Trần Chính Hào lắc đầu, nói: “Chị Hồng, nếu chị muốn cảm ơn, chỉ cần cảm ơn Hứa Trăn là được, không cần cảm ơn tôi đâu.”

Điêu Diễm Hồng xua tay, cười nói: “Ôi trời, cậu ấy là cậu ấy, cậu là cậu. Tôi nhất định phải cảm ơn Tiểu Hứa, đây là chuyện khác.”

Vì tâm trạng của cô Điêu tốt nên bầu không khí trong phòng họp cũng trở nên rất thoải mái.

Một lúc sau, thấy không có ai chú ý, Trần Chính Hào đã lặng lẽ lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hứa Trăn: “Vừa rồi khi tôi gọi điện, cô Điêu đang ở ngay bên cạnh tôi.”

Một lát sau, Hứa Trăn trả lời lại: “... Biết rồi.”

“Cảm ơn Hào ca nhắc nhở, tôi sẽ không nói chuyện không cần thiết đâu.”

Khi nhìn thấy câu trả lời, Trần Chính Hào mới xóa một đoạn dằn dò dài vừa mới đánh máy xong.

Ừm, nói chuyện với người thông minh đúng là yên tâm.

Xế chiều hôm đó nhân viên đoàn phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” đã liên hệ với Hứa Trăn báo cho hắn toàn bộ thông tin về kịch bản phim, giới thiệu nhân vật và lịch quay các loại.

Sau đó Hứa Trăn lập tức liên hệ Kiều Phong để sắp xếp ổn thỏa các công việc liên quan rồi chuẩn bị khởi hành đến địa điểm quay phim cũng là quê hương của “kịch Hoàng Mai”: Đồng Thành.

Đồng Thành là một thành phố văn hóa nổi tiếng, trong thành có “ngõ sáu thước” nổi tiếng, vì vậy mà trường phái văn xuôi lớn nhất ở đời nhà Thanh mới có tên là “Đồng Thành phái”.

“Mai Tử Hoàng Thời Vũ” là bộ phim về văn hóa địa phương do tổ chức bản xứ quay, mục đích chủ yếu là muốn truyền bá kịch Hoàng Mai.

Đầu tư không cao nhưng yêu cầu lại rất cao.

“Ảnh hậu” Điêu Diễm Hồng quê ở Huy Châu, “Ảnh đế” Trần Chính Hào và một đạo diễn nổi tiếng cũng được mời tham dự quay bộ phim này, thành viên tổ chức đứng sau tương đương cứng.

Sau khi nhận được kịch bản thì Hứa Trăn đọc sơ qua một lần, ngoài ý muốn phát hiện chất lượng nội dung cũng không tệ lắm.

Nội dung phim nói về một câu chuyện rất đơn giản:

Ở một huyện thành nhỏ có một đoàn kịch Hoàng Mai bởi vì thu nhập quanh năm không đủ chi nên sắp phải giải tán.

Sau khi biết tin tức này, nhóm những diễn viên cũ đã về hưu, đổi nghề hay di cư đến nơi khác lại lần nữa tụ họp, cuối cùng cho ra một vở kịch đặc sắc tạo nên tiếng vang ở huyện thành nhỏ.

Mặc dù đến cuối đoàn kịch vẫn phải giải tán nhưng lần biểu diễn cuối cùng ấy đã tạo được ảnh hưởng làm cho nơi đó một lần nữa dấy lên nhiệt huyết với “kịch Hoàng Mai”, rất nhiều trẻ em cũng vì vậy mà bắt đầu học diễn kịch, nhờ đó văn hóa hí khúc được truyền lưu.

Kết cấu cốt truyện không thể gọi là xuất sắc nhưng thuộc dòng phim hoài niệm lịch sử.

Vì làm phim về chủ đề kịch Hoàng Mai nên bộ phận chuyên môn của “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” làm việc hết sức tỉ mỉ và chú trọng.

Đoàn cổ vấn điện ảnh do những chuyên gia có uy tín trong nghề đảm nhiệm, nhà sản xuất Điêu Diễm Hồng cũng là diễn viên chính quy học diễn kịch từ bé.

Chương 986: Đứa Nhỏ Ngốc

Kịch bản chính chỉ có hơn ba vạn chữ nhưng phụ lục liên quan lại có tới hơn ba mươi vạn chữ giải thích cực kỳ tường tận từng vở kịch, kỹ xảo, diễn cổ,... có trong kịch bản, khiến Hứa Trăn xem mà lú lẫm.

Hắn vốn nghĩ dùng máy in trong văn phòng để in kịch bản nhưng sau khi thấy độ dài này thì quả quyết từ bỏ ý nghĩ này mà đi tìm cửa hàng in ấn in ra đóng thành cuốn.

—— in ra đóng cuốn còn có giá trị cất giữ.

Đây quả thực có thể nói là một quyển bách khoa toàn thư về kịch Hoàng Mai!

Hứa Trăn tốt nghiệp trung học nhạc kịch, thời đại học cũng có hiểu biết đơn giản về kịch Hoàng Mai nhưng nếu nói phải đi hát thật thì chắc chắn là không được.

Chẳng qua cũng may, hắn chỉ diễn vai nhân vật khách mời nên cũng không có bao nhiêu phân cảnh.

Mượn thời gian hai ngày này, Hứa Trăn khẩn cấp xem một số bộ phim liên quan tới kịch Hoàng Mai như “Thiên Tiên Phối”, “Nữ Phò Mã”, cũng bổ sung một chút kiến thức liên quan, cố gắng lưu lại ấn tượng tốt với cô Điêu Diễm Hồng.

Ừm, nếu quyết định tới “lắc lư”, vậy thì phải lắc lư nghiêm chỉnh một chút!

...

Trưa ngày 15 tháng 5, Hứa Trăn ngồi máy bay từ Kinh Thành đi Đồng Thành.

Hắn không mang trợ lý nên Trần Chính Hào nói sẽ tới sân bay đón hắn.

Nhưng mà sau khi máy bay hạ cánh Hứa Trăn mới phát hiện ngoài Trần Chính Hào ra thì còn có cả cô Điêu Diễm Hồng tới cùng.

Ảnh đế, ảnh hậu tự mình đến đón, đãi ngộ này thực sự làm người ta cảm thấy lo sợ.

Sau khi lên xe, Điêu Diễm Hồng vội kéo tay Hứa Trăn, trong ánh mắt không che giấu được sự vui mừng mà cười đến không ngậm được miệng.

“Chao ôi, đây chính là Tiêu Thanh Hòa trong cảm nhận của tôi!”

Điền Diễm Hồng đánh giá Hứa Trăn từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy hài lòng, nói: “Rất giống, thật là rất giống.”

“Vừa rồi cô vừa nhìn thấy cháu đã lập tức cảm giác là Tiêu Thanh Hòa đang đứng trước mắt cô, ha ha!”

Nói rồi, bà quay đầu nhìn về phía Trần Chính Hào đang lái xe, cười nói: “Chính Hào sao lại biết chọn người thế kia chứ!”

Trần Chính Hào nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, chỉ mỉm cười với Điền Diễm Hồng chứ không bình luận.

Ừm, đạo diễn Cao Chấn của “Tam Quốc” cũng cảm thấy nhìn Hứa Trăn giống như là đang nhìn Chu Du.

Mà bản thân Hứa Trăn cũng không dám nhận vụ này, chỉ vụng trộm đánh giá Điền Diễm Hồng.

Bà ấy tuy rằng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng rất biết chăm sóc giữ gìn vẻ bề ngoài nên nhìn qua cũng không già nua mấy.

Mắt phượng, môi mỏng, gương mặt trái xoan với đường cong nhu hòa, tướng mạo xinh đẹp đoan trang.

Chẳng qua vì mặt bà ấy quá gầy nên lộ ra xương gò má hơi cao, hơi có phần khắc khổ, ánh mắt cũng hơi hung dữ.

Đuôi lông mày và cách khoe mắt vênh lên cảm giác hơi giống Từ Hạo Vũ.

Nếu trang điểm đậm hoàng chắc chắn có thể hóa ra vài phần tương đồng giữa mẹ và con.

—— Vô cùng tốt, là một “Gấu mẹ” hoàn mỹ!

Hứa Trăn thầm khen trong lòng.

Lần đầu gặp gỡ, hai người đều cực kỳ hài lòng về nhau cho nên bầu không khí trong xe vô cùng hòa hợp.

...

Ước chừng nửa giờ sau, ba người lái xe đến trường quay “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”: một kịch viện Hoàng Mai ngày xưa đã bị bỏ hoang.

Lúc này chỉ còn cách ngày khởi động máy bộ phim hơn một tuần, nhóm nhân viên chủ diễn của đoàn phim đã bắt đầu luyện tập thực cảnh ở đây.

Nhìn thấy Hứa Trăn tới, đám người nhao nhao tạm dừng công việc mà vô cùng nhiệt tình chào hỏi hân, Hứa Trăn cũng lễ phép mỉm cười đáp lại.

Lúc này, trên sân khấu trong trường quay có một nam trung niên mặc đồ hóa trang đang tập một vài động tác kịch.

Điền Diễm Hồng giới thiệu với Hứa Trăn: “Vị này chính là diễn viên nam chính trong bộ phim của chúng ta, Phan Ngọc Lương, vai cháu diễn chính là thời niên thiếu của cậu ấy.”

Hứa Trăn nhẹ gật đầu rồi quay đầu nhìn lên trên đài.

Chỉ thấy chú này hơn bốn mươi tuổi, mày rậm mắt tuấn, tướng mạo vô cùng đứng đắn.

Nói thật, tướng mạo của mình và chú ấy không hề giống nhau, nếu như muốn diễn cùng một người vậy chỉ có thể nhờ hóa trang để bù đắp.

Hắn đang nghĩ như vậy thì Điền Diễm Hồng cũng vừa dẫn hắn đi tới khu vực hóa trang.

Điền Diễm Hồng giới thiệu Hứa Trăn với vị thợ trang điểm trung niên, nói: “Đây là Tiểu Hứa, chính là diễn viên vai Tiêu Thanh Hòa khi còn trẻ.”

Bà chỉ vào Hứa Trăn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thầy Mã, nhờ thầy cố gắng hóa trang cho tốt.”

“Dựa theo khuôn mặt Tiểu Hứa mà hóa trang tốt cho Phan Ngọc Lương để cho hai người bọn họ nhìn qua giống như một.”

Hứa Trăn: “...”

Hắn chờ đợi quay đầu nhìn Điền Diễm Hồng bên cạnh.

Dựa theo ta để hóa trang vai nam chính?

Cô à, ngài có phải làm ngược rồi hay không? Ta chỉ diễn có mấy cảnh thôi?

Nhưng mà thợ trang điểm Mã lại không hề cảm thấy không đúng, ông nhìn Hứa Trăn từ trên xuống dưới, xoa xoa tay, nói: “Ai, việc này có chút khó khăn.”

“Trước tiên tôi phải cạo lông mày của lão Phan, phần mắt và bóng mũi cũng phải tô vẽ lại.”

“Chẳng qua hẳn là không có vấn đề lớn, vì tỷ lệ ngũ quan của hai người bọn họ vẫn tương đối giống nhau.”

Hứa Trăn nhin không được xen vào nói: “Cô Điêu? Có phải là nên làm ngược lại hay không, hóa trang để cháu giống với chú Phan mới phải?”

“Dù sao cháu chỉ diễn có ba phân cảnh, chú Phan phải diễn toàn bộ hành trình.”

Điêu Diễm Hồng nháy mắt mấy cái, khoát tay cười nói: “Này, đứa nhỏ cậu nói lời ngốc nghếch gì vậy!”

“Làm gì có ai hóa trang cho xấu đi!”

Hứa Trăn: “...”

Ừm, bà dì này xác thực là giống như Hào ca từng nhắc nhở, phong cách nói chuyện tương đối đặc biệt.

Chương 987: Ba phút trên sân khấu

Sau khi đến đoàn làm phim, Điêu Diễm Hồng đã sắp xếp cho Hứa Trăn một sư phụ để hắn luyện hát kịch Hoàng Mai và các động tác kỹ năng cơ bản.

Đây là lần đầu tiên Hứa Trăn tiếp xúc với các loại hí khúc, hắn vừa cảm thấy mới mẻ vừa hồi hộp.

Sư phụ hòa thượng Liễu Nhiên nhà mình thích nghe kinh kịch, rất ít khi nghe cái khác nên hắn không rành về kịch Hoàng Mai lắm.

Nhưng các loại hí khúc đều có điểm chung, mặc dù cách hát khác nhau khá lớn, nhưng có rất nhiều nơi giống nhau về một số động tác hình thức và kỹ xảo múa võ...v ...v ...

Nhân vật chính của bộ phim là võ sinh Tiêu Thanh Hòa, vì vậy điều cần học chính là múa võ.

Hứa Trăn đã cùng sư phụ luyện tập cả buổi chiều các “bài với bàn” như khuyu gối, vươn trước, vươn sau, hồ nhảy, dậm chân, lộn nhào khỏi bàn và lộn nhào qua bàn, lược bỏ vài bài tập nhập môn khiến cho các diễn viên, nhóm cổ vấn luôn miệng khen ngợi hết lời.

Điêu Diễm Hồng ở dưới sân khấu xem mà mặt tươi roi rói, như có chung vinh dự nên kiêu ngạo vô cùng.

Nam chính Phan Ngọc Lương ở một bên quan sát, không khỏi tán thưởng: “Chao ôi, tài nghệ của người trẻ tuổi thật tốt!”

“Xem vô cùng vừa lòng đẹp mắt, uyển chuyển linh hoạt.”

Phan Ngọc Lương thốt nói: “Nhìn cái lộn mèo của người ta này, chân tay già này của tôi có bị đánh cũng không được đẹp như hần!”

Điêu Diễm Hồng cười khanh khách nói: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Ván thứ 81 lộn ngược ra sau liên tiếp 10 lần, không làm được thì để Tiểu Hứa làm thế thân cho anh.”

Phan Ngọc Lương: “...”

Gã ta liếc xéo Điêu Diễm Hồng một cái, nghiêm nghị ngồi thẳng lưng, hoạt động cổ tay rồi trầm giọng nói: “Không cần phiền như vậy, tay chân già này của tôi còn có thể đánh thêm mấy năm nữa.”

Điêu Diễm Hồng xua tay, cười đùa nói: “Đương nhiên, tôi chỉ nói đùa thôi.”

“Nể mặt Chính Hào, vất vả lắm Tiểu Hứa mới tới đây một lần, còn thật sự có thể làm thế thân cho anh sao? Tôi mở miệng thế nào đây.”

Phan Ngọc Lương: “...”

Không mở miệng được thì cô đừng có mở!

Ngài giữ cái miệng này lại để hát hí khúc không phải tốt hơn sao! !

...

Bằng cách này, Hứa Trăn đã luyện tập các kỹ năng cơ bản trong 10 ngày ở đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”.

Mặc dù gấp gáp, khẳng định có chỗ thua kém các diễn viên hí khúc chuyên nghiệp khác, nhưng làm dáng trước ống kính thôi thì vẫn rất giống.

Trong thời gian này, nam diễn chính Phan Ngọc Lương cũng làm thầy giáo, hướng dẫn hẳn rất nhiều.

Hứa Trăn cảm thấy thầy chú Phan này thật có trình độ, có thể dạy người khác, tính tình cũng hòa nhã dễ gần và là một vị trưởng bối vô cùng khoan dung.

Nhưng có một điều hơi kỳ lạ chính là dường như thầy Phan có tình yêu bất tận với lộn nhào.

Mỗi lần nhìn thấy thầy Phan, đều thấy chú ta đang lộn nhào, lộn đến mồ hôi nhễ nhại mà thở hổn hển.

Hứa Trăn rất muốn khuyên chú ta đừng cố sức như vậy, không tốt cho tim và mạch máu não, nhưng hẳn lại cảm thấy lời này có chút đường đột nên vẫn không dám nói ra.

Quên đi, người ta là một diễn viên chuyên nghiệp, nhất định sẽ có chừng mực với bản thân.

...

Ngày 25 tháng 5, bộ phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” chính thức mở máy.

Đoàn phim đã cố ý sắp xếp các hí kịch của Hứa Trăn trong tuần đầu tiên để không làm chậm thời gian của hẳn, Hứa Trăn rất biết ơn vì điều đó.

Buổi sáng hôm đó, cảnh đầu tiên là cảnh quay của cô Điêu Diễm Hồng và anh Hào.

Cả hai người họ cũng giống như hẳn, đều đóng vai khách mời.

Vai diễn của cô Điêu là đoàn trưởng Nghiêm Hồng của đoàn diễn kịch 20 năm trước; anh Hào đóng vai “cán bộ A”.

Lần đầu tiên lên sân khấu là cảnh Nghiêm Hồng được thông báo rằng đoàn kịch của mình đã bị tước thẻ “vào đơn vị trước”, lại biết được diễn viên chính Tiêu Thanh Hòa mà mình coi trọng nhất đã rời khỏi đoàn kịch, cô vừa tức giận lại quần bách.

Hứa Trăn đứng bên sân khấu thích thú xem hai người diễn kịch.

Không hổ là ảnh đế và ảnh hậu, rõ ràng là một cảnh tương đối buồn nhưng lại được hai người họ diễn khá hài hước.

Đoàn làm phim đã lắp các thanh trượt trên phim trường, hai người vừa đi tổ quay phim vừa đẩy máy quay về phía trước.

Trần Chính Hào mặc một bộ âu phục xám kiểu xưa rộng rãi và đeo một cặp kính gọng vàng, tạo cho anh một vẻ ngoài cổ điển.

Anh chậm rãi đi trong rạp hát, nhìn những chiếc ghế trống xung quanh và nói: “Tôi vẫn nhớ năm đó khi cô Nghiêm hát ‘Nữ phò mã’, trong rạp hát chật kín chỗ ngồi.”

“Bây giờ, làm sao còn có thể nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.”

Trong tay Diêu Diễm Hồng cầm một cây gậy bằng gỗ tiêu chuẩn, đi theo bước chân của Trần Chính Hào, cười khổ nói: “Haiz, già rồi hát không nổi nữa, tay chân đều không có sức lực nên muốn làm gì cũng không được.”

Trần Chính Hào nói: “Thế hệ trẻ không đủ để đứng dậy, thế hệ trước thì năm nào cũng có người nghỉ hưu. Nếu mọi thứ cứ tiếp diễn như vậy, rạp hát sớm muộn gì cũng đóng cửa.”

Diêu Diễm Hồng thở dài: “Haiz, nếu tiếp tục như vậy thì quả thật là không được.”

“Nhưng mà gần đây chúng tôi cũng tìm được một ít hạt giống tốt.”

Nói đến đây, ánh mắt của cô ấy đột nhiên sáng lên, cô ấy nói: “Chúng ta vừa mới diễn tập ‘Bảo Liên Đăng’, đứa trẻ đóng vai Trầm Hương rất có tài.”

“Mà đứa nhỏ này cũng nguyện ý chịu khổ, mỗi đêm đều ở trên sân khấu luyện tập thêm vào giờ này, đi thôi, tôi dẫn ngài đi xem.”

Vừa nói, Diêu Diễm Hồng vừa tăng tốc, trên mặt lộ rõ nụ cười mà nói: “Chàng trai trẻ này diễn xuất giỏi còn rất đẹp trai, chẳng khác gì một minh tinh lớn trong phim.”

“Những người trong đoàn kịch của chúng tôi đều tranh nhau giới thiệu đối tượng cho hấn...”

Chương 988: Ảnh đế Versailles

Trong khi nói chuyện, hai người đẩy cửa ra và nhìn thấy sân khấu của rạp hát.

Nhưng lúc này, đứng trên sân khấu không phải là anh chàng đẹp trai như trong tưởng tượng, mà là một lão già râu ria xồm xoàm xấu xí.

Trong tay ông lão cầm mấy cây đao cụ hình đao kiếm, ánh mắt có chút lơ mơ nhìn về phía bọn họ.

Sắc mặt Điều Diễm Hồng lập tức cứng đờ.

Còn Trần Chính Hào thì đẩy cặp kính trên sống mũi, hơi nhướng mày.

“Tại sao ông lại ở đây, Tiêu Thanh Hòa đâu?” Một lúc sau, Điều Diễm Hồng vội vàng hỏi.

Ông lão đen gầy bĩu môi, lắc đầu nói: “Hấn rút khỏi đoàn rồi.”

Điều Diễm Hồng nghe vậy liền cả kinh, vừa sốt ruột vừa tức giận hét lên: “Rút khỏi đoàn? Tại sao hấn rút khỏi đoàn?”

“Hấn luyện tập tốt vậy rút khỏi đoàn làm gì?”

Ông lão đen gầy nói: “Vì sao không rút khỏi?”

“Một người săn tìm ngôi sao bên ngoài đã tìm thấy Thanh Hòa, mời hấn đi quay quảng cáo, kiếm được rất nhiều tiền còn trở thành một minh tinh lớn.”

Nói xong những lời này, ông lão đen gầy lắc đầu nói: “Nếu có đường đi ra ngoài, ai lại muốn diễn hí khúc ở nơi nhỏ bé của chúng ta chứ.”

“Một đoạn quảng cáo chỉ yêu cầu hấn hát mấy chục cảnh, nếu họ muốn tôi, tôi cũng sẽ rời đi.”

Nói xong, ông thu dọn đồ đạc trong tay, khập khiễng rời khỏi sân khấu, tiếp tục thu dọn đồ đạc ở những nơi khác.

Ngược lại, Điều Diễm Hồng đứng yên tại chỗ, hai tay giữ chặt tấm biển, trên mu bàn tay nổi rõ gân xanh.

“Tiêu Thanh Hòa ——!”

Một lúc sau, sắc mặt của bà ấy dần dần trở nên hung ác, bà ấy nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng quát: “Được lắm tiểu tử, luyện tập kịch nhiều năm như vậy, cậu dám không nói lời nào mà rút khỏi đoàn?”

“Để xem khi lão nương tìm thấy cậu sẽ lột da cậu như thế nào! !”

Bà ta hét lên một tiếng, gân xanh trên tay nổi lên, “Cạch” một tiếng, tấm biển gỗ trong tay bị bà bẻ gãy thành hai mảnh.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Trăn và Phan Ngọc Lương ở bên cạnh sâu khấu đột nhiên rùng mình.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Mặc dù biết đó là đạo cụ gỗ...

Nhưng mà họ lại cảm thấy chính mình mà giống như tấm biển gỗ trong tay bà ta kia thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Vào ngày khai máy, các cảnh quay của đoàn phim không nhiều và độ khó cũng không cao, chủ yếu là để cho các thành viên của đoàn phim luyện tập.

Hứa Trăn ở trường quay xem biểu diễn cả ngày, cũng tập luyện mấy phân đoạn trước ống kính.

Lời thoại từ đầu tới cuối cũng chỉ có một câu: “Ai, cháu đi ngay đây, chú Cao chờ một chút.”

Ừm, chính xác là diễn vai quần chúng.

Buổi quay thật được sắp xếp vào ba ngày sau.

Ngày 27 tháng 5, Hứa Trăn có hai cảnh diễn chung với cô Điều Diễm Hồng.

Hai cảnh này yêu cầu diễn thay đổi cảm xúc khá lớn nên có độ khó nhất định, chẳng qua chút độ khó ấy đối với Hứa Trăn mà nói chắc chắn không thể xem là khó khăn.

Với hấn mà nói, mức độ khó này cộng thêm có thể hợp tác với cô Điều quả thực là một loại hưởng thụ.

Hứa Trăn trước đây đã từng xem rất nhiều phim của cô Điêu.

Thật tình mà nói, cô Điêu cũng không phải kiểu diễn viên có thiên phú bẩm sinh nên con đường hành nghề mấy chục năm của bà có quá trình tiến bộ rõ ràng.

Càng về tuổi trung niên, bà biểu diễn càng thuần hậu và tinh túy.

Dường như bà càng hiểu rõ điều gì có thể làm xúc động lòng người nhất.

Phương pháp biểu diễn của Điêu Diễm Hồng giống như là chắc lọc một đời người, bà cô đọng những gì mà nhân vật trải qua trong mấy chục năm rồi tinh lọc lại, sau đó thông qua diễn xuất thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn thời gian nửa đời người ra trước mắt khán giả chỉ qua một cái búng tay.

Đây là một ảnh hậu chân chính.

Bây giờ Hứa Trăn vẫn còn trẻ, chưa từng trải nhiều nên khó có thể đề luyện ra sự tinh túy như vậy.

Nhưng chắc hẳn là hẳn có thể làm được.

Bởi vì cái gọi là xem kiếm pháp của trăm nhà sau đó tự thành lập một phái; đọc vạn cuốn sách có thể lĩnh hội được vạn loại cuộc sống.

Quan sát tiền bối biểu diễn cũng là một phương thức cảm ngộ cuộc sống, đồng thời còn có thể lên... học tập tiền bối những kỹ thuật diễn xuất, thật là một công đôi việc.

Đặc biệt được trải nghiệm trực tiếp mặt đối mặt thì càng là cơ hội khó có được.

Thẳng thắn mà nói, mặc dù chuyến này hẳn tới là vì Từ Hãn giao phó nhiệm vụ kết thân với cô Điêu, nhưng nếu không tính chuyện này mà chỉ có cơ hội diễn cùng với cô Điêu thì Hứa Trăn cũng cam lòng.

...

Bây giờ tới cùng ngày, cảnh quay chung đầu tiên của Hứa Trăn và Điêu Diễm Hồng sắp bắt đầu.

Trước lúc khai mạc, hai người đã cùng nhau luyện tập về vị trí đứng, di chuyển, động tác, cảnh vật, ánh sáng các loại, cũng

tập qua lời thoại một lần nhưng chưa đưa cảm xúc vào.

Điều Diễm Hồng và Hứa Trăn đều cho rằng đoạn cảm xúc này yêu cầu phải có quá trình tích lũy chứ không thể sớm thể hiện ra được.

Mà lúc này, diễn viên và nhân viên ở hiện trường đã sớm mỗi mắt chờ mong hai người họ biểu diễn, hăng hái bùng bùng bỏ hết mọi việc chạy tới bên cạnh sân khấu vây xem.

Nam diễn viên chính Phan Ngọc Lương lúc này cũng vui tươi hơn hờ đứng bên cạnh đạo diễn, dứt tay trong áo chờ xem cảnh diễn này.

Mặc dù chính mình là vai nam chính còn Hứa Trăn chỉ là diễn viên quần chúng, nhưng mà diễn viên quần chúng này cũng không phải bình thường.

Nói về kịch Hoàng Mai thì bản thân mình là chuyên nghiệp; nhưng nói về biểu diễn thì người ta có thể làm hiệu trưởng của mình.

Ông nhìn thấy Trần Chính Hào cũng đứng ở bên cạnh, cười nói: “Ôi, chỉ đạo kỹ thuật diễn xuất sao lại rảnh rồi đứng ở đây? Không vào sân cho ý kiến chỉ đạo à?”

Trần Chính Hào cười một tiếng, nhìn hai người trong sân, nói: “Tôi chỉ đạo ai?”

Phan Ngọc Lương nói: “Tiểu Hứa.”

Trần Chính Hào đứng chấp tay, sắc mặt lạnh nhạt nói: “Tài liệu huấn luyện kỹ thuật lời thoại, động tác biểu diễn đều do cậu ấy cung cấp cho tôi.”

“Theo lẽ thường tôi còn phải gọi cậu ấy là thầy Hứa.”

Phan Ngọc Lương: “...”

Đây mà là ảnh đế Versailles sao?

Thật là đáng nể!

Chương 989: Nữ phò mã

Một lát sau, các công việc đã được sắp xếp xong xuôi, đoàn phim chính thức bắt đầu quay.

Địa điểm thực hiện cảnh quay này không phải ở trong trường quay mà ở gần một chung cư nhỏ.

Chung cư nhỏ này được xây dựng vào những năm bảy mươi của thế kỷ trước, là nơi ở của các công nhân làm trong một nhà máy quốc doanh.

Chung cư này có ba tầng, bên ngoài bức tường lộ ra gạch đỏ lại có dây thường xuân và các loại dây leo bám vào làm cho tòa nhà nhìn có vẻ loang lổ cũ kỹ.

Đoàn phim thuê một căn hộ ở đây rồi mua một ít đồ đạc cũ trang trí theo phong cách của thế kỷ trước.

Bảy giờ tối, sắc trời đã tối hẳn, đèn đường trên đường phát ra ánh sáng lờ mờ.

Trong ống kính, Hứa Trăn trong vai Tiêu Thanh Hòa mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay áo cuộn lên cao đang xách một túi đồ ăn, một mình bước vội vã lên cầu thang.

“Cách cách cách...”

Trên lầu hai, bên ngoài một cánh cửa, hắn lấy từ trong túi quần ra một chiếc chìa khóa bằng đồng rồi cắm vào lỗ khóa mở cửa chống trộm làm bằng đồng bên ngoài, sau đó lại mở một cánh cửa gỗ bên trong.

“Mẹ?”

Sau khi vào cửa, Hứa Trăn trong vai Tiêu Thanh Hòa vừa đổi dép lê vừa lớn tiếng gọi.

Hắn quay đầu lại nhìn quanh căn phòng mờ mờ chập chội một vòng cho đến khi nhìn thấy một người phụ nữ có mái tóc hoa râm điều khiển xe lăn ra đón mình thì mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Mẹ, con đã về.”

Nói rồi, Tiêu Thanh Hòa giơ giỏ rau trong tay lên, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Có tiền lương.”

“Tháng này có phụ cấp biểu diễn nên con mua cải trắng, còn mua thêm ít thịt, bữa nay con làm sủi cảo ăn!”

Mặt hắn cười tươi, giọng nói nghe có vẻ hết sức vui sướng.

Nhưng ở đối diện hắn, người phụ nữ ngồi trên xe lăn lại tỏ vẻ khó xử nhìn hắn, há miệng như muốn nói gì đó.

Nhưng mà còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe một giọng nữ trung niên từ sau lưng hắn truyền đến.

“Thanh Hòa...”

Nghe giọng nói này, thân thể Tiêu Thanh Hòa bỗng nhiên khẽ run lên.

Hắn quay đầu lại thì thấy Điều Diễm Hồng trong vai viện trưởng Nghiêm Hồng đang đứng ở sau lưng hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nét tươi cười trên mặt Tiêu Thanh Hòa lập tức cứng lại.

“Cô...”

Nghiêm Hồng hơi ngập ngừng chốc lát rồi quay đầu lẳng lẳng quan sát căn phòng chật hẹp nghèo rớt mồng tơi này, trầm giọng nói: “Cô tới thăm con một chút.”

Tiêu Thanh Hòa ngơ ngác nhìn bà, im lặng hồi lâu mới cười gượng, nói: “Cô, mời cô ngồi...”

Nói rồi, hắn lấy một cái ghế dựa từ trong phòng bếp cung kính đặt phía sau Nghiêm Hồng, cúi đầu nói: “Cô chờ một chút, con đi nấu cơm.”

...

Quay xong cảnh này, đạo diễn không có trì hoãn mà lập tức cho quay tiếp cảnh thứ hai.

Ăn xong cơm tối thì Nghiêm Hồng tạm biệt rồi đi, Tiêu Thanh Hòa đưa bà ra khỏi chung cư nhỏ.

Hai người một trước một sau đi trên con đường xi măng bên ngoài chung cư nhỏ, họ chỉ lẳng lẳng đi, không ai nói tiếng nào.

Một hồi lâu, Nghiêm Hồng đi đằng trước mới rút cuộc mở miệng: “Cô nghe người trong đoàn nói có nhóm săn ngôi sao

tới tìm con quay quảng cáo, bọn họ trả nhiều tiền không?”

Tiêu Thanh Hòa im lặng trong chốc lát rồi thấp giọng nói: “Đủ tiền mua xe lăn cho mẹ của con.”

Hồi lâu sau Nghiêm Hồng mới nói: “Về sau còn trở về đoàn kịch không?”

Tiêu Thanh Hòa cúi thấp đầu, im lặng hồi lâu cuối cùng lắc đầu nói: “Không về nữa.”

“Ừ...” Nghiêm Hồng cười khỏ, nói, “Vậy xem ra duyên phận cô trò của chúng ta phải dừng ở đây.”

Này lời vừa nói ra, toàn thân Tiêu Thanh Hòa run lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn Nghiêm Hồng trước mặt, không tự chủ được dừng bước.

Mà ở phía trước hắn, bước chân Nghiêm Hồng thì không có dừng lại.

“Lúc sáu tuổi con đã bán cô làm sư phụ, học diễn với cô mấy chục năm.”

Bà vừa chậm rãi đi về phía trước, vừa từ tốn nói: “Khi còn nhỏ con vẫn quần lầy cô đòi cô hát “Nữ phò mã” cho con nghe nhưng mà cô vẫn luôn không hát cho con.”

Nghiêm Hồng thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Không phải sư phụ đây tâm địa sắc đá mà là cổ họng của cô có vấn đề nên hát không tốt, sợ mặc cảm mà bỏ nghề.”

Trong lúc nói chuyện, bà đã đi đến dưới chiếc đèn đường ở góc đường rồi từ từ dừng lại.

Nghiêm Hồng quay đầu lại nhìn Tiêu Thanh Hòa ở đằng sau, xúc động cười một tiếng, bên trong tiếng cười mang theo nét phóng khoáng trước giờ chưa từng có.

“Hôm nay, sư phụ hát một lần cho con nghe.”

Bà nói với học trò của chính mình.

Trong bóng đêm đen kịt, đèn đường màu vàng chiếu ánh sáng mờ soi khu vực nhỏ xung quanh, nhìn qua giống như là một cái sân khấu nhỏ.

Cách đó không xa, Tiêu Thanh Hòa ngơ ngác nhìn người nữ trung niên thấp bé trước mặt, há miệng nhưng lại không nói lời nào.

Chỉ thấy Nghiêm Hồng giơ chân lên rồi làm động tác phát tay áo có bài bản hẳn hoi giống như trên người đang mặc đồ hóa trang thật.

“Vì cứu Lý Lang khỏi Viên gia, không ngờ đậu Trạng Nguyên Hoàng Bả; “

“Trạng Nguyên mặc áo bào đỏ, đội mũ kết hoa thật đẹp...”

Giọng hát uyển chuyển nơi con hẻm chật hẹp nghe rất êm tai.

Mặc dù chỉ có một khán giả nhưng bà lại hát vô cùng nghiêm túc giống như là đang trong trang phục hóa trang xinh đẹp đứng trên sân khấu cực kỳ long trọng.

Sau khi hát xong khúc hát, Nghiêm Hồng cúi người “chào cảm ơn”.

Bà cười nhìn người học sinh cách đó không xa, rồi quay người chậm rãi rời khỏi con hẻm nhỏ.

Mà lúc này, Tiêu Thanh Hòa lẳng lặng đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn Nghiêm Hồng càng lúc càng xa.

“Sư phụ!”

Hồi lâu sau hẳn rồi cuộc ghen ngào mở miệng gọi, từng giọt nước mắt chảy xuống gương mặt hẳn.

Tiêu Thanh Hòa cúi người bái thật sâu bóng lưng đang rời đi ở phía xa.

Chương 990: Trai Tân Nổi Tiếng

Hai cảnh này không khó lắm, không có tình huống xung đột mạnh mẽ và không có cá tính nhân vật độc đáo nào.

Màn trình diễn của Điêu Diễm Hồng và Hứa Trăn hầu như không có cảnh tượng cứng nhắc, trên nền những tòa nhà cũ xung quanh, đèn đường hồng, đường bê tông và những cảnh khác, nhìn qua giống như cảnh sắc cuộc sống chân thật.

Chân thật đến chướng mắt.

Sau khi quay xong hai cảnh này, tâm tình Hứa Trăn cực kỳ sa sút, hẳn đã không thể thoát khỏi cảm xúc này trong khoảng thời gian rất lâu.

Hắn ngồi trên chiếc ghế gấp bên cạnh trường quay, lấy cuốn sổ nhỏ ra, cúi đầu yên lặng ghi lại trải nghiệm của mình từ hai màn biểu diễn vừa rồi, rất lâu không nói lời nào.

Hiếm khi Hứa Trăn quay những tác phẩm có chủ nghĩa hiện thực như vậy.

Kịch hẳn quay nhiều nhất là kịch cổ trang, còn lại là kịch truyền hình lấy đề tài chiến tranh cách mạng.

Hai loại kịch truyền hình này rất khác với cuộc sống, mỗi lần thay vai diễn đều phải dày công viết tiểu sử của các nhân vật trong thời gian dài, thậm chí viết từ nhiều góc độ.

Mà vai diễn Tiêu Thanh Hòa này...

Cho dù là tính cách hay kinh nghiệm sống, đều rất tương thích với Hứa Trăn.

Sau khi diễn xong hai cảnh này, thậm chí hẳn còn có ảo giác: mình chính là Tiêu Thanh Hòa.

Đặc biệt là sau khi hét lên tiếng “sư phụ” cuối cùng kia, nước mắt hẳn không thể ngừng chảy dài trên mặt.

Hắn không hề diễn.

Hắn học nghệ từ năm sáu tuổi, khổ luyện hơn mười năm, bị mắng bị đánh đòn nhưng hắn vẫn kiên nhẫn rèn kiên trì đi tập thể dục buổi sáng trong gió lạnh thấu xương trước bình minh, tập đi tập lại trong rạp hát trống không vào đêm khuya, cuối cùng chỉ đợi đến một ngày nào đó bước lên sân khấu trình diễn nghệ thuật thể hiện những gì mình đã học và giành được tràng pháo tay của khán giả...

Những điều này tuy khắc sâu vào xương tủy, nhưng đối mặt với quần bách của cuộc sống thì hẳn lại không chịu nổi đả kích.

Sư phụ đã ra đi.

Kéo theo cuộc sống mười mấy năm trước của hắn, sự kiên trì của mười mấy năm, ước mơ hơn mười năm cũng bay theo

khỏi bụi.

Hứa Trăn đã ở trong ngành nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn trải qua sự suy sụp và đau đớn thực sự từ một nhân vật.

Hắn thở dài thườn thượt xua đi những cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Haiz, tu hành vẫn chưa đủ...

Quá dễ dàng bị ảnh hưởng bởi kịch bản.

Hứa Trăn lắc đầu, cố gắng tìm thứ gì đó để mình giải trí, để kéo mình ra khỏi mạch truyện.

Hắn nghiêng đầu liếc nhìn Điêu Diễm Hồng cách đó không xa, nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt bà, trong đầu hắn lập tức nhớ lại bộ phim mà Từ Hân đã lừa bà.

Cô Điêu đã cực nhọc vất vả để đóng vai một bác gái của ủy ban khu phố đầy nhiệt huyết, cố gắng thể hiện khía cạnh tốt bụng và dịu dàng nhất của mình, mỗi ngày đều mỉm cười rất hiền hậu.

Kết quả, có khán giả đã nhận xét về bà như sau: Trong nụ cười ẩn chứa một con dao! Nhớ lại những việc bà đã làm, nhìn lại nụ cười hiền từ của bà, cả mùa hè cũng bị dọa đến không rét mà run.

Không hổ là cô Điêu Diễm Hồng, diễn vai phản diện đến mức hoá bà tiên!

Hứa Trăn mỉm cười, im lặng lắc đầu.

Haiz, cô Điêu tội nghiệp...

Hắn không biết bà sẽ cảm thấy thế nào khi nghe tin chú Từ muốn mời bà đóng vai phản diện một lần nữa.

Chúc chú Từ bình an, dù sao mình cũng không thể nói điều này.

...

Sau hai màn trình diễn, Điêu Diễm Hồng vô cùng hài lòng với màn trình diễn của Hứa Trăn.

Trai tân nổi tiếng không phải hư danh mà!

Thực sự không ngờ rằng bây giờ Hứa Trăn có thể thực hiện những thủ đoạn như vậy!

Tuy còn rất trẻ nhưng xét về khả năng nhập vai và diễn xuất thì gần như không chê vào đâu được.

Khoảng thời gian mỗi lần mở miệng, tình tiết trong cách thể hiện đều vừa phải, từ đầu đến cuối không có một chút chập chùng nào, đẩy cảm xúc của bà lên hết cỡ.

Chỉ qua cách trao đổi một số kỹ năng, Điêu Diễm Hồng vẫn cảm thấy rất có thu hoạch.

Dù sao thì bà cũng già rồi, rất nhiều kỹ năng diễn xuất mà bà học được khi còn trẻ đã hơi lỗi thời.

Mà các kỹ thuật và lý luận của Hứa Trăn rõ ràng là đỉnh cao nhất và tiên tiến nhất.

Lấy tiết tấu biểu diễn làm ví dụ, mỗi lần Hứa Trăn mở miệng đều bị kẹt ở một vị trí mà khiến tâm tình người ta rất khó chịu và sốt ruột, kiểu tiết tấu biểu diễn này càng làm tăng thêm cảm xúc u uất và khó khăn của cảnh này.

Không thể không nói, diễn xuất cùng với cao thủ thật sự là một loại hưởng thụ.

Gần đây Điêu Diễm Hồng không có nhiều tác phẩm, đã lâu lắm rồi bà mới diễn cùng một diễn viên có thực lực như vậy.

Sau hai màn trình diễn, bà chỉ cảm thấy ý nguyện còn chưa hết và rất không thỏa nguyện.

Ánh mắt bà vô thức liếc nhìn nam chính Phan Ngọc Lương cách đó không xa.

Nếu không thì... Tìm cách để Tiểu Hứa biểu diễn thêm hai màn nữa?

Lúc này, Phan Ngọc Lương ở cách đó không xa đột nhiên cảm thấy sau lưng tê dại, không khỏi rung mình một cái.

Nhưng may mắn thay, sau khi suy nghĩ về điều đó một lúc, Điêu Diễm Hồng đã nhanh chóng bác bỏ ý định đó.

Không nên, không nên... Làm sao có thể ảnh hưởng đến việc quay phim vì thỏa nguyện của chính mình!

Huống chi, trước đó Tiểu Hứa cũng nói qua, giữa tháng sau hấn sẽ qua đoàn phim khác quay phim, hơn nữa thời gian rảnh rỗi của hấn cũng chỉ có hai tuần, cũng không có thời gian để trì hoãn ở bên đoàn phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”...

Ai?

Nghĩ đến đây, hai mắt Điều Diễm Hồng đột nhiên sáng lên.

Tháng sau Tiểu Hứa phải quay bộ phim mới?

Hấn không thể ở lại... nhưng tôi có thể đến đó!

Dù sao mình chỉ là nhà sản xuất trên danh nghĩa, cũng không cần mỗi ngày xem đoàn phim quay phim, hấn không rảnh, tôi có rảnh!

Chương 991: Hoa thơm không giữ được, chỉ còn tấm lòng trung kiên này

Nghĩ đến đây, Điều Diễm Hồng không khỏi hưng phấn xoa xoa tay, cảm thấy ý tưởng của mình thật tuyệt vời.

Tự mình đóng một vai trong đoàn làm phim của bên kia không chỉ có thể thỏa mãn cơn nghiện diễn của mình mà còn nhân tiện đáp lại ân huệ của Hứa Trăn, một mũi tên bắn trúng hai con chim.

Há, sao tôi thông minh thế!

“Chị Hồng.” Vào lúc này, Trần Chính Hào đến gặp bà với một kế hoạch quay phim, thấp giọng nói: “Từ cảnh thứ 9 đến cảnh thứ 11, tôi muốn kèm một mình với ông Quách, cảm giác của ông ấy chênh lệch khá nhiều.”

“Nếu rảnh rồi, cô có thể quan tâm nhiều hơn đến những người khác không?”

Điều Diễm Hồng sửng người một lúc, sau đó nói: “À, được, không có vấn đề gì.”

“Tôi cũng ở phim trường được hai ngày rồi.”

Vừa nói, bà vừa liếc nhìn Hứa Trăn cách đó không xa, nhỏ giọng nói với Trần Chính Hào: “Chính Hào, chị hỏi cậu một chuyện.”

“Cậu có biết tháng sau Tiểu Hứa sẽ đóng phim gì không?”

Trần Chính Hào nghe vậy hơi sững sốt, gật đầu nói: “Tôi biết.”

“Tên của bộ phim là “Thằng em lý tưởng”. Đây là một bộ phim hài nhẹ nhàng do Lang Gia Các bọn họ và các công ty khác đồng sản xuất.”

Điền Diễm Hồng chớp mắt, cười khúc khích nói: “Chính Hào, cậu có thể giúp chị hỏi Tiểu Hứa, bộ phim của họ có còn cần diễn viên không?”

Bà lấy tay che miệng, thận trọng nói: “Không quan trọng là vai diễn lớn hay nhỏ, mấu chốt là có thể đối diễn với Tiểu Hứa.”

Trong mắt bà hiện lên vẻ tươi cười ranh mãnh, bà nói: “Ôi, đứa nhỏ nhà người ta chạy từ xa đến đây giúp chúng ta một bàn thua, cho nên chúng ta nhất định phải đáp lễ, cậu nói có đúng không?”

Nói xong, Điền Diễm Hồng vui tươi hơn hớn hỏ vỗ vai Trần Chính Hào và nói: “Chính Hào, chị sẽ không khách sáo với cậu đâu.”

“Một ân cũng nợ, hai ân cũng nợ, sau này chị mời cậu ăn cơm!”

Trần Chính Hào: “...”

Anh ấy im lặng một lúc lâu, rồi liếc nhìn Hứa Trăn đang ghi chép.

Tôi cố gắng thế mà chỉ kiếm được ân huệ như thế này...
Không quá tốt phải không?

Đối mặt với Điền Diễm Hồng chủ động yêu cầu nhảy hố, Trần Chính Hào do dự hồi lâu nhưng rốt cuộc vẫn nói: “Chị Hồng, chuyện này chị trực tiếp nói với Tiểu Hứa đi, chắc chắn cậu ấy sẽ vô cùng vui lòng.”

Nhưng mà Điền Diễm Hồng lại tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ai, đừng nói nữa. Hai ngày trước tôi vừa mới hỏi cậu ấy có cần tôi qua hỗ trợ diễn một vai hay không.”

“Cậu ấy nói với tôi là không cần.”

Điền Diễm Hồng bĩu môi, thở dài nói: “Cậu nói xem thằng nhóc này không phải là trọn tròn mắt nói dối sao? Rõ ràng là

có phim muốn quay vậy mà cứ khẳng khẳng không chịu nói.”

“Thật là, da mặt quá mỏng.”

Trần Chính Hào: “...”

Đúng là da mặt mỏng, nhưng mà nguyên nhân mỏng có lẽ không giống với những gì chị nghĩ đâu.

...

Cuối cùng Trần Chính Hào vẫn kiên trì giúp Điều Diễm Hồng liên hệ với đoàn phim “Thằng em lý tưởng”, thành công giúp bà tiếp xúc với nhà sản xuất bên đó.

Về phần tiếp theo có thể thương lượng ra sao thì gã không xen vào.

Hết lòng quan tâm giúp đỡ, lại còn “hỗ trợ” nhiều hơn nữa thì lương tâm khó có thể bình an.

Mà lúc này Hứa Trăn hoàn toàn không biết gì về chuyện này cả.

Ba phân cảnh của hần đều đã quay xong, chỉ còn lại rải rác vài cảnh liên quan đến hồi ức.

Tất cả những cảnh này sẽ do diễn viên nam chính Phan Ngọc Lương quay trước một lần, sau đó tới chính mình quay lại một lần nữa, cuối cùng ở giai đoạn chế tác sẽ cắt nối lại với nhau.

Trong đó có một cảnh là sau khi biết tin đoàn kịch sắp đóng cửa, những diễn viên cũ năm đó lại một lần nữa tụ họp lại với nhau.

Hơn hai mươi năm trôi qua, “Đồng Vĩnh” tuần tú cao gầy ngày xưa đã trở thành một ông chú đầu hói bụng bia, đã từng là thanh niên cường tráng trở thành thổ địa ngồi xe lăn, bảy vị tiên nữ xinh đẹp như hoa đã thành bác gái múa quạt ở quảng trường...

Đám người tập hợp một chỗ ở trong trường quay cùng nhau xem lại những hình ảnh biểu diễn ngày trước mà liên tục cười khỏ.

Nhưng mà thời điểm chồng của một vị “tiên nữ” trong đó mời “Đồng Vĩnh” hút thuốc lá đã làm cho câu chuyện bị chuyển hướng.

Đồng Vĩnh tỏ ý vì bảo vệ cổ họng nên chính mình không hút thuốc lá.

Người trung niên mập mạp đứng dậy ngay tại chỗ lớn tiếng hát một xướng đoạn ngày trước, kỹ thuật biểu diễn khiến cho toàn trường hoảng sợ.

Vào lúc này đám người đưa mắt nhìn nhau, lần lượt mở miệng nói bản lĩnh của ai cũng không hề tụt dốc.

Thổ Địa công công tựa bánh xe lăn vào thành ghế, sau đó lấy cây gậy chống run run rẩy rẩy đứng lên.

Tiêu Thanh Hòa vốn dĩ vì rời đoàn sớm nhất mà bị đám người xa lánh vào lúc này đi lên sân khấu, không tốn chút sức nào đã liên tục lộn ngược ra sau mười cái.

Sau đó, hắn đứng ngay dưới ánh đèn cùng đám người bên dưới sân khấu xa xa nhìn nhau.

Một khắc này khiến cho nhóm trung niên toàn trường bỗng nhiên rơi nước mắt đầy mặt.

Mà cảnh quay này cũng cần Hứa Trăn và nhóm diễn viên trẻ diễn lại lần nữa nhằm thể hiện rằng thời gian trôi qua hơn hai mươi năm vẫn kiên định không thay đổi.

Hứa Trăn đứng ở một bên sân khấu không kìm được xúc động.

Hoa thơm không giữ được, chỉ còn tâm lòng trung kiên này.

Tuổi hắn bây giờ đúng là không có cách nào cảm nhận được rõ ràng loại năm tháng trôi qua này; nhưng đóng phim truyền hình nhiều năm như vậy cũng làm cho hắn có cảm ngộ khác với loại tình cảm này.

Phân cảnh này là tình tiết cao trào của bộ phim nên nhóm diễn viên ở trong trường quay tập luyện nhiều lần mới bắt đầu quay chính thức.

Trước khi lên sân khấu Hứa Trăn không có việc gì làm nên giúp đỡ anh Hào ở trong trường quay giảng giải kỹ thuật biểu diễn cho nhóm diễn viên;

Mà nam diễn viên chính Phan Ngọc Lương thì bị kéo đến phòng trang điểm, nghiêm túc bổ sung hóa trang.

Chương 992: Mặt chữ điền là hình tượng của tôi

Thợ trang điểm Mã lấy ra một đồng cọ trang điểm quét các loại phấn màu sắc khác nhau lên trên mặt Phan Ngọc Lương, thỉnh thoảng lại mở điện thoại ra trộm liếc nhìn ảnh của Hứa Trăn trên màn hình.

Phan Ngọc Lương nhin không được trọn trắng mắt.

Ông xem đi! Thoải mái mà xem!

Tôi cũng không có mù, tôi biết là ông đang dựa theo Tiểu Hứa mà hóa trang tôi rồi!

Gã cảm thấy buồn bã, ai, lão tử có thể là diễn viên nam chính duy nhất trong lịch sử không có mặt trong điện ảnh sao?

Vậy mà phải dựa vào bộ dáng của diễn viên quần chúng để hóa trang theo, quá đáng!

Phan Ngọc Lương vốn dĩ đã nằm ngửa để mặc cho hóa trang, nhưng mà lúc này thầy Mã bỗng nhiên cầm một chai phấn lót màu đậm lên, dùng bông trang điểm thấm phấn lót muốn bôi lên xương cằm của gã.

“Ai ai ai, dừng! Dừng!”

Phan Ngọc Lương liền vội vàng kêu lên: “Thầy Mã ông muốn làm gì, ông đây là muốn trang điểm hay muốn đánh phấn lót?”

Thầy Mã cười xấu hổ, nói: “Ai, chuẩn bị đánh bóng điều chỉnh khuôn mặt một chút, rất bình thường.”

“Cậu có gương mặt rộng, lên ống kính cũng khó nhìn nên tôi muốn chỉnh cho gọn lại một chút.”

Phan Ngọc Lương tức giận kêu lên: “Mặt tôi gọi là mặt chữ điền, mặt chữ điền đó!”

“Mặt chữ điền là hình tượng của tôi!”

Gã càng nói càng tức giận, vẻ mặt đau khổ kêu lên: “Ông cũng đã cạo trọc đôi lông mày rậm cũng là hình tượng của tôi, giờ ông còn muốn phá luôn xương cằm của tôi sao?”

Mã lão sư: “...”

Không có phá, chỉ là đánh tí phần lót, gào cái quỷ gì chứ.

Con gái bây giờ đã không còn yêu thích kiểu khuôn mặt như cậu.

Hai người đang tranh chấp thì nghe tiếng “kèo kẹt” mở cửa phòng, một cô gái nhỏ mặt tròn đẩy cửa đi vào phòng hóa trang.

Cô gái nhỏ nhìn trái phải một cái đã thấy bóng lưng Phan Ngọc Lương, hì hì cười nói: “Ba, con tới đây!”

Nói rồi, cô nhấc hộp giữ nhiệt trong tay lên, đưa tay vỗ vỗ, nói: “Mẹ hằm xương sườn bảo con đem sang phân cho mọi người.”

Phan Ngọc Lương nhìn lên thấy cô gái nhỏ thì lửa giận đầy mình vừa rồi lập tức tiêu tan.

Gã ngồi ở trên ghế, quay đầu, hòa ái cười nói với cô gái nhỏ: “Thiên Thiên tới rồi!”

Phan Ngọc Lương vừa muốn giới thiệu thầy Mã bên cạnh với con gái mình thì thấy con gái Thiên Thiên bỗng nhiên há to miệng, không chớp mắt nhìn chăm chăm chính mình, hai mắt lập lòe phát sáng.

“A, ông trời của tôi ời!”

Thiên Thiên che miệng kêu lên: “Ba! Ba đẹp trai quá! !”

“Ba thật giống như đại minh tinh! !”

Phan Ngọc Lương nghe vậy sững sờ, gương mặt già nua bỗng nhiên đỏ đến mang tai.

“Ai, ha ha...”

Một lát sau, Phan Ngọc Lương khoát tay nói: “Kêu la cái gì, nhất kinh nhất sạ.”

Gã rụt rè cười nói: “Đóng phim mà, chắc chắn phải hóa trang rồi.”

Thợ trang điểm Mã ở bên cạnh: “...”

Ha ha.

Mà lúc này, Thiên Thiên đã cấp tốc buông hộp giữ nhiệt trong tay xuống, lấy điện thoại di động ra thuận thực nửa ngồi nửa

quỳ mà “tạch tạch tạch” chụp ảnh cha mình ở mọi góc cạnh.

Vừa chụp hai mắt sáng vừa lên, nói: “Ba, con có thể gửi cho bạn học khoe khoang một chút không?”

“Cha con bắt ngờ đẹp trai, rất đáng được truyền bá!”

Lúc này miệng Phan Ngọc Lương đã kéo dài đến mang tai nhưng ngoài miệng vẫn miễn cưỡng duy trì hình tượng nghệ sĩ khiêm tốn, khoát tay nói: “Gửi cái gì mà gửi? Không nên làm như vậy.”

“Chúng ta quay bộ phim này là tuyên truyền truyền thống văn hóa Hoa Hạ chứ không phải là phim thần tượng.”

“...”

Thiến Thiến ở trong phòng trang điểm chụp mười mấy tấm ảnh mới chịu xách theo hộp giữ nhiệt tạm biệt rời đi.

Thợ trang điểm Mã cười ha ha, cầm cọ và miếng bông trang điểm lên hỏi: “Tôi hóa trang nha?”

Phan Ngọc Lương đỏ ửng mặt mo, hắng giọng một cái, nói: “Hóa trang, tiếp tục hóa trang.”

Thầy Mã bĩu môi, tiếp tục bôi phấn lên mặt gã.

Nhân thời gian đánh phấn lót, Phan Ngọc Lương lén lấy điện thoại di động ra mở một group chat tên là “Người nhà họ Phan”, quả nhiên nhìn thấy con gái Thiến Thiến nhà mình đã khoe những tấm ảnh mới chụp lên, nhận được lời khen liên tục.

Phan Ngọc Lương đắc ý, khước miệng vênh lên, yên lặng nhìn thoáng qua tài khoản ngân hàng của mình trên điện thoại, định phát lì xì cho con gái.

Ừm, lúc trước hình như con gái nói muốn mua một bộ đồ trang điểm cao cấp?

Vậy thì cho tiền mua một bộ!

Ngay lúc gã mới vừa bấm vào ảnh chân dung của con gái định chuyển tiền thì bỗng nhiên nghe một tiếng kêu sợ hãi từ bên ngoài phòng trang điểm truyền đến.

“A ——!!!”

Là giọng của con gái Thiến Thiến nhà mình kêu lên: “Ông trời của ta! A Trăn! Là A Trăn a a a ! ! !”

“A a a a là thật! !!”

Giọng Thiến Thiến đầy kích động, thậm chí bắt đầu cà lăm, kêu lên: “A Trăn là em, em là Trăn Quả! Fan trung thành đáng tin của anh!”

“Trong cộng đồng em có biệt danh là Hứa Gia Thiến Thiến đó, anh có thấy qua em chưa?”

“...”

Phan Ngọc Lương: “...”

Ngón tay đang tính chuyển tiền bỗng nhiên ngừng lại.

Hứa Gia Thiến Thiến?

Ha ha...

Vậy gia tộc họ Phan chúng ta có thể đá người ra ngoài rồi đúng không?

Chương 993: Người đã đi nhưng tinh thần vẫn còn đó

Cuối cùng Hứa Trăn ở lại đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” khoảng sáu ngày.

Cảnh quay cuối cùng của hắn là khi kết thúc vở kịch lớn, sau khi rap hát bị hủy bỏ, Tiêu Thanh Hòa đến lớp đào tạo nơi nữ chính làm việc thăm bà.

Qua tấm kính, Tiêu Thanh Hòa nhìn thấy có rất nhiều trẻ em đang học hát kịch Hoàng Mai trong phòng tập, trong số đó có một bé gái bảy hoặc tám tuổi mặc đồng phục trạng nguyên màu đỏ tươi, đội mũ qua, phát tay áo, gật gù đắc ý mà hát “Vì cứu Lý Lang khỏi Viên gia”.

Giờ phút này, Tiêu Thanh Hòa sửng sờ.

Hắn ngẩn ngơ, cảm giác như được trở về hơn 20 năm trước, hình bóng cô bé trong mắt hắn dần lớn lên từng chút, rồi già

đi, trở thành sư phụ năm đó hát cho hắn nghe một khúc cuối cùng dưới ánh đèn đường;

Ở cảnh tiếp theo, máy quay quay về Tiêu Thanh Hòa, trên khuôn mặt người trung niên tóc hoa râm này dần biến mất vẻ già nua và suy sụp, như thể hắn đã trở lại thời niên thiếu một lần nữa.

——Màn kịch này cũng là cảnh cuối cùng của cả bộ phim.

Sau khi Hứa Trăn quay xong cảnh này, vai diễn khách mời của hắn đã hoàn toàn kết thúc.

Mọi người trong đoàn phim đều rất không muốn, nhưng chuyên gia trang điểm lão Mã thâm nghĩ: Hứa Trăn không được coi là “vắng mặt”, dù sao thì Phan Ngọc Lương vẫn muốn quay phim với chân dung của hắn ở vai diễn tiếp theo.

Chà, cái này gọi là “Người đã đi qua đây, nhưng tinh thần vẫn còn đó.”

Trước khi rời đi, mọi người trong đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” đã vui vẻ vây quanh Hứa Trăn và nhiệt tình chụp ảnh kỷ niệm với hắn.

Hứa Trăn cũng không qua loa, sau khi chụp ảnh với dàn tiền bối, hắn trở tay lấy ra một chồng đĩa CD và DVD truyền hình của kịch Hoàng Mai, rồi kính cẩn xin các bậc thầy ký tên khiến mọi người phá lên cười.

Nhưng Hứa Trăn cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào.

Mặc dù hắn đã đóng nhiều phim truyền hình và điện ảnh hơn họ, nhưng xét về tuổi tác và trình độ hắn vẫn là đàn em, việc yêu cầu những nghệ sĩ kinh kịch Hoàng Mai này ký tên có gì sai? Không mất mặt.

Nam diễn viên chính, Phan Ngọc Lương, đương nhiên cũng nhận được yêu cầu chữ ký của Hứa Trăn.

Nhìn thấy thái độ tôn trọng của đứa trẻ, Phan Ngọc Lương cảm thấy rất thoải mái, bóng ma trong lòng do Điều Diễm Hồng và đứa con gái xúi quẩy của gã gây ra đã biến mất ngay lập tức.

Qua vài ngày tiếp xúc, gã thực sự bị kỹ năng diễn xuất và kỹ năng võ thuật của Hứa Trăn thuyết phục.

Để thể hiện sự tôn trọng ngang nhau, Phan Ngọc Lương cũng muốn xin chữ ký của Hứa Trăn nên đã lén lút gọi con gái Thiến Thiến của mình đến và nhỏ giọng hỏi: “Con có giấy bút trong túi không?”

Thiến Thiến suy nghĩ một chút, nói: “Hắn là có...”

Vừa nói, cô vừa mở ba lô ra, lục tìm bên trong, tìm thấy một cuốn sổ da to bằng lòng bàn tay và một cây bút bi có mặt dây nhỏ ở cuối, nói: “Cha, cái này được không?”

Phan Ngọc Lương cau mày, cảm thấy những thứ mà cô gái nhỏ sử dụng thực sự rất lòe loẹt, nhưng gã cũng không nói gì.

Tuy nhiên, vài phút sau, khi gã cầm vật này đến xin chữ ký của Hứa Trăn, gã lại thấy vẻ mặt của đối phương rõ ràng là đờ ra.

Hứa Trăn ngạc nhiên liếc nhìn Phan Ngọc Lương, lúng túng cười, cũng không nói gì, chỉ yên lặng ký tên mình vào sổ.

...

Đêm đó, sau khi Hứa Trăn rời khỏi đoàn làm phim, Phan Ngọc Lương càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Dù sao gã cũng không ngủ được nên dậy lật cuốn sổ ra, cẩn thận đọc hồi lâu, cuối cùng nhìn thấy trên trang giấy có mấy chữ.

Là một dấu ấn in đầy cuốn sổ:

“Được sản xuất bởi fanclub Hứa Trăn toàn quốc.”

Phan Ngọc Lương: “...”

Hồ cha a! !

Tiểu Hứa, cậu nghe tôi giải thích, nghe tôi giải thích! !

...

Vào ngày 25 tháng 5, Hứa Trăn rời đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” và lên máy bay trở về Kinh Thành, tiếp tục chuẩn bị cho “Thằng em lý tưởng” sắp tới.

Còn về nhiệm vụ của hắn...

Chú Từ đã nói rồi, chỉ yêu cầu tôi đến “lắc lư” trước mặt cô Điều để bà quen mặt mà thôi.

Bây giờ tôi đã hoàn thành việc “lắc lư” trước mắt, phần còn lại của nhiệm vụ “đánh lừa” sẽ được giao cho chú Từ, thứ lỗi cho văn bối muốn làm mà không được.

“Thằng em lý tưởng” dự kiến sẽ ra mắt khán giả vào giữa tháng 6.

Từ Hạo Vũ đã bỏ công việc nửa năm vì bộ phim này, Hứa Trăn cũng tốn không ít tâm tư vào nó.

Đối với hần mà nói độ khó của bộ phim này rất lớn, một mặt vì bối cảnh đặt ra là người bị liệt nửa người trên đã hạn chế diễn xuất của hần, hần chỉ có thể thể hiện cảm xúc của nhân vật thông qua giọng nói, nét mặt và những cử động cực kỳ hạn chế, điều này không khác gì Hứa Trăn tự phẩy võ công;

Mặt khác, đó là bởi vì hần là nam số 1 trong bộ phim này, mà các diễn viên hợp tác với hần là Hạo Hạo có tuổi tâm lý chỉ mới năm tuổi, hoặc Từ Hạo Vũ, hoặc chủ tịch Thái Thực Tiễn nhà hần...

Hứa Trăn nghĩ đến lại cảm thấy một núi áp lực.

Ôi, nói thế nào đây... Bộ phim này thực sự là một cơ hội tốt để rèn luyện bản thân!

Cố gắng lên, xem xem mình có thể dựa vào kỹ năng diễn từ cổ trở lên mà kéo tất cả đồng bọn hợp tác diễn được hay không!

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào đầy khó hiểu.

Vào chiều ngày 25 khi trở lại Kinh Thành, trước tiên hần đến một tiệm cắt tóc mà hần biết để làm gọn gàng mái tóc của mình và phần tóc mái uốn lượn trên trán, giả làm “kiểu tóc học sinh”.

Phải thừa nhận rằng kiểu tóc thực sự có ảnh hưởng lớn đến hình tượng và khí chất của một người.

Chương 994: Thần Lừa Gạt

Sau khi cắt kiểu tóc này, ngay lập tức trông Hứa Trăn như nhỏ đi vài tuổi, khí chất học sinh chưa tan biến càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Sở dĩ dễ kiểu tóc này là bởi vì trong “Thằng em lý tưởng”, độ tuổi của hai nhân vật chính dao động từ 16 17 đến 26 27 tuổi.

Bắt đầu diễn là từ thời trung học, đương nhiên Hứa Trăn cần giảm bớt tuổi tác một cách hợp lý khi trang điểm và cũng cần có ý thức thêm về cảm xúc thiếu niên cho khí chất của mình.

Về phần Từ Hạo Vũ...

Cho dù cậu ăn mặc như thế nào, trông cậu cũng không giống 16 17 tuổi và càng không thể tin tưởng vào kỹ năng diễn xuất của cậu.

Coi như bó tay thì đôi người.

Kết quả là, vai diễn “Đông Đông” thiếu năng trí tuệ do Hạo Hạo và Từ Hạo Vũ thủ vai, trong khi vai diễn “Thẩm Thế Hà” khuyết tật cơ thể do Hứa Trăn diễn toàn bộ hành trình.

Hạo Hạo đảm bảo cảm giác về tuổi tác và phần khuyết tật, còn Từ Hạo Vũ đảm bảo cảm giác bị thay thế từ đầu đến cuối, mọi người trong đoàn đều cảm thấy thiết lập này rất hợp lý.

...

Vào ngày 28 tháng 5, Hứa Trăn và Thái tổng cùng nhau khởi hành đến địa điểm ghi hình “Thằng em lý tưởng”: Lộ đảo.

Về phần cha con Từ Hãn, bọn họ đã vào đoàn trước một bước để chuẩn bị quay phim.

Sở dĩ chọn lấy cảnh ở chỗ này là vì Lộ đảo có môi trường đẹp và khí hậu dễ chịu, rất thích hợp để quay những bộ phim như vậy;

Mặt khác, là bởi vì bộ phim này cần mời một số người khuyết tật đóng một số vai, quay ở đây cũng đỡ mệt mỏi cho họ.

Chiều hôm đó, sau khi đến Lộ đảo, trước tiên Hứa Trăn và Thái Thực Tiễn nhận phòng ở khách sạn do đoàn làm phim sắp xếp, đó là trại trẻ mồ côi nơi hai nhân vật chính lớn lên, nơi đám người Từ Hãn đang giám sát tiến độ dựng cảnh.

“Nhà Trách Nhiệm” nằm ở vùng ngoại ô phía bắc của Lộ đảo, là địa điểm cũ của “Trung tâm tương trợ người khuyết tật Quang Minh” đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Sau khi xuống xe, dưới sự hướng dẫn của nhân viên, Hứa Trăn đã tìm thấy Từ Hãn.

Từ xa, hãn nhìn thấy một người phụ nữ trung niên dáng người thấp, tóc xoăn đứng bên cạnh Từ Hãn, lớn tiếng chỉ vào cảnh non nước bên cạnh studio.

Hứa Trăn sững sốt một chút, vừa định lên tiếng chào hỏi, người phụ nữ trung niên đã nhìn thấy hãn, liền quay đầu cười vui vẻ mà vẫy tay với hãn, nói: “Này, Tiểu Hứa!”

“Thế nào, nhìn thấy tôi cậu có vui mừng không? Bất ngờ không?”

“Mẹ con ta lại sắp hợp tác!”

Hứa Trăn kinh ngạc dừng bước chân.

Người phụ nữ trung niên này đương nhiên là Điều Diễm Hồng, người vừa mới chia tay hãn cách đây không lâu.

Hãn đoán rằng Từ Hãn có thể đã lừa Điều Diễm Hồng đến đây, nhưng hãn không nghĩ rằng bầu không khí giữa hai người có thể hài hòa như vậy.

Một màn trò chuyện vừa rồi rõ ràng giống như bạn cũ gặp lại, ân oán không còn, giữa hai người làm sao có thể có bất hòa?

Chú Từ đã lừa bà như thế nào? ?

Hứa Trăn đang rất ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy Điều Diễm Hồng đang khoanh tay, đặc ý nói: “Hừ hừ, tiểu tử cậu nói với tôi gần đây không có nhân vật nào cần tôi hỗ trợ!”

“Tôi đã nhờ người đi kiểm tra, rõ ràng là có!”

Điều Diễm Hồng ngẩng đầu lên và liếc nhìn Từ Hãn ở phía sau bà, nói: “Để tôi nói cho ông biết, tôi đến với bộ phim này là vì Tiểu Hứa chứ không liên quan gì đến ông.”

“Tôi còn nhớ khoản tiền ‘Ánh nắng cộng đồng’ trước kia đây, hai chúng ta chưa xong đâu!”

Từ Hãn bất đắc dĩ nhún vai, cười khỏ nói: “Được được được, là tôi sai!”

“Tôi nay tôi tự phạt ba chén, xin cô Điều bớt giận!”

Nghe cuộc trò chuyện này, Hứa Trăn cảm thấy chết lặng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cô Điêu không bị chú Từ lừa đến đây sao?

Vậy thì... Ai đã lừa bà?

Sau một lúc, lợi dụng khi mấy người họ đang trò chuyện Hứa Trăn lén lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Từ Hãn, hỏi ông ấy đây là chuyện gì.

Vài giây sau, Từ Hãn nhanh chóng gửi tin nhắn trả lời cho hãn:

“Tiểu Hứa, cậu là thần lừa dối chuyển thế sao?”

“Mụ Điêu thế mà chủ động tìm tôi muốn diễn một vai, chú Từ cậu thật là được mở rộng tầm mắt!”

“Có cần nhắc đời nghề không? Hoàn Ngu rửa ghế đón cậu!”

Hứa Trăn: “...”

Chú, thành thật mà nói, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ngoài ra, ngài có thể ngừng biến mọi thứ thành lừa gạt người được không? Ông chủ của tôi đang đứng cạnh tôi, đang đi tìm một cây chổi!

...

Ngoài Điêu Diễm Hồng và cha con Từ Hãn, Hứa Trăn còn gặp những người sáng tạo chính khác của đoàn phim.

Phim sắp khai máy, dàn diễn viên chính đã chốt xong, giám đốc trại trẻ mồ côi trong phim do chính khách mời Ngô Nham thủ vai, vai diễn huấn luyện viên bơi lội còn lại do một người quen của Hứa Trăn: Liễu Mộng Dao.

Liễu Mộng Dao giống như Quách Uy, cũng là một ngôi sao chương trình tạp kỹ hoạt động “kiêm chức” với tư cách là một diễn viên.

Năm ngoái, khi Hứa Trăn và Trần Chính Hào ghi hình cho một chương trình tạp kỹ để quảng bá cho “Thất Cô”, họ đã từng hợp tác với cô, quá trình hợp tác diễn ra khá vui vẻ.

Liễu Mộng Dao không nhận ra Hứa Trăn đang cải trang ở quầy trái cây, Hứa Trăn lại bắt một đĩa nhỏ trộm vặt trong một quán ăn khuya, hai người hợp sức đóng góp nhiều điểm nhấn

cho nhóm chương trình và đã tạo nên thành tích thu xem rất tốt.

Chương 995: Bóng Ma Tâm Lý

Lúc này hai người lại hợp tác lần nữa, Liễu Mộng Dao hiển nhiên sinh ra bóng ma tâm lý với Hứa Trăn.

Buổi tối hôm đó, khi cô gặp Hứa Trăn trong cuộc họp của đoàn làm phim, vẻ mặt cô kinh ngạc nhìn hắn hồi lâu rồi mới không xác định mà hỏi: “Là Hứa Trăn sao?”

“Thật ngại quá, tôi có chút mù mắt, nhìn qua cậu còn quá trẻ nên không dám nhận... Chính là Hứa Trăn đúng không?”

Hứa Trăn: “...”

Tôi rất muốn thử xem, nếu tôi nói không phải thì liệu cô ấy có tin không.

Đương nhiên, bởi vì hai người không quá quen thuộc, Hứa Trăn cũng không có làm ra chuyện xấu xa như vậy, thẳng thắn thừa nhận chính là mình, điều này khiến Liễu Mộng Dao kinh ngạc.

Bây giờ hắn đang mặc một chiếc áo phông trắng và quần jean, với dáng người gầy, cộng với phong thái vị thành niên được cố ý tạo ra để phù hợp nhân vật, nhìn hắn giống như một học sinh trung học thật.

Liễu Mộng Dao không hiểu sao cảm thấy mình đã trở thành trưởng lão, cô cố ý tìm tòi về bách khoa từ điều của Hứa Trăn, xác định đối phương đã tốt nghiệp đại học và không trẻ hơn mình bao nhiêu, lúc này cô mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Đồng thời, một sự bất an mạnh mẽ bắt nguồn từ bề ngoài già nua trỗi dậy trong lòng cô.

...

Sáng sớm hôm sau, đoàn làm phim bắt xe buýt nhỏ từ khách sạn đến phim trường, quyết định tranh thủ thời gian trước khi bắt đầu để diễn tập một số cảnh chính.

Cả đoàn bắt đầu lên đường từ rất sớm, nhưng không may trên đường lại vướng vào giờ đưa trẻ con đi học, cao điểm của buổi

sáng, một đoạn đường cứ đi một chút lại dừng, làm cho lộ trình vốn chỉ mất có 10 phút bị kéo dài ra thành hơn tiếng mới đến nơi.

Từ Hân bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: “Không quay phim ở thành phố điện ảnh và truyền hình đúng là không tốt, rất dễ kẹt xe.”

“Sau khi chính thức khởi động, chúng ta nên ra sớm hơn hoặc muộn hơn, đừng để bị mắc kẹt ở thời gian bọn trẻ đi học.”

Hứa Trăn nhìn ra ngoài cửa sổ và nói: “Chú Từ, không được thì chúng ta đổi khách sạn gần địa điểm lấy cảnh hơn đi, để không phải lo lắng về hành trình.”

Từ Hân chần chờ một chút, nói: “Nhưng phụ cận ‘trung tâm Quang Minh’ không có khách sạn...”

Mấy người đang thảo luận, chợt thấy xung quanh có rất nhiều phương tiện bắt đầu quay đầu đi lùi, tựa hồ phía trước không thể vượt qua như bình thường.

Đột nhiên, tiếng còi và tiếng la hét trở nên hỗn loạn, người đi đường ồn ào và dường như rất kích động.

Thấy vậy, mọi người trong đoàn phim nhanh chóng cử một nhân viên xuống để hỏi thăm tình hình.

Một lúc sau, nhân viên kia quay lại, vẻ mặt không hài lòng nói: “Phía trước tắc đường không thể đi qua! Chúng ta phải đi đường vòng!”

Từ Hân hỏi: “Có chuyện gì mà bị kẹt xe?”

Nhân viên kia nói: “Tôi nghe nói là đang ghi hình một chương trình tập kỹ.”

Vừa nói, hân vừa không nhịn được chửi bậy nói: “Mẹ nó chương trình tập kỹ cái gì, chưa đến 8 giờ mà đã chặn đường? Không biết giờ cao điểm buổi sáng là cái gì sao?”

“Nghe nói còn có trường học, còn có rất nhiều phụ huynh đưa con đi học, mẹ nó thật không đủ tiêu chuẩn!”

Từ Hân khẽ nhíu mày, lấy điện thoại di động ra nói với tài xế: “Đừng đi đường vòng, tấp vào lề đi, để tôi hỏi chương trình tập kỹ nhà nào mà ngang ngược như vậy!”

Khi người kia nghe thấy vậy thì lập tức vui vẻ.

Há, cũng không biết là nhà nào xui xẻo mà dám chặn đường đi của Từ tổng.

Chỉ mong mấy người đủ hết tất cả giấy tờ, nếu như bị bắt được sơ hở thì mấy người chết chắc!

Từ Hân ở bên này liên hệ, trong xe buýt nhỏ, Liễu Mộng Dao lại mặc quần áo chống nắng, đội mũ che nắng và đeo khẩu trang, rồi đứng dậy chuẩn bị xuống xe.

Thấy vậy, Hứa Trăn đang ngồi ở hàng ghế sau cô vội vàng hỏi: “Chị Mộng Dao, chị đi làm gì?”

Liễu Mộng Dao quay đầu nói: “Tôi đi xuống xem tình huống.”

“Xem liệu bọn họ có nhận được giấy phép từ các bộ phận khác nhau hay không, đã dán thông báo chưa.”

“Để đến lúc cãi cọ tôi sẽ có chứng cứ trước.”

Hứa Trăn không biết cười hay khóc khi nghe quy trình thành thạo của cô.

Không hổ danh là một người có tiếng và thế lực trong các chương trình tạp kỹ, cô rất thành thạo trong lĩnh vực chuyên môn của mình!

Thấy Liễu Mộng Dao thực sự muốn xuống xe, Hứa Trăn do dự một chút rồi đi theo cô để không gặp phải bất kỳ trường hợp khẩn cấp nào.

Các nhân viên của đoàn phim cũng làm theo và đi kiểm tra tình hình.

Ban đầu Từ Hạo Vũ muốn đi theo nhưng bị cha mình giữ lại.

Với chiều cao và vẻ ngoài ngu ngốc của con, nếu không bị nhận ra trong nháy mắt thì cũng gây thêm rối rắm về sau!

...

Một lúc sau, ba người xuống xe chen lấn đến trước mặt đám đông, quả nhiên nhìn thấy một hàng rào chắn đường cùng một tấm biển ghi “Chương trình tạp kỹ đang ghi hình, mời đi đường vòng”.

Nhưng Liễu Mộng Dao đã đi khắp nơi và không thể tìm thấy thông báo được đăng bởi bộ phận liên quan.

Cô nhìn một hàng nhân viên bảo vệ đang chặn rào chắn, hỏi: “Các người làm ở chương trình tạp kỹ nào, là ‘Bằng Hữu Chúng Ta’, ‘Xuất Phát Đạp Thanh’ hay ‘Ngưu Khí Trùng Thiên’?”

Khi mấy nhân viên bảo vệ nghe vậy thì ngạc nhiên liếc nhìn người phụ nữ khả nghi này, sau đó lại hai mặt nhìn nhau.

Rõ ràng thuộc mấy cái tên được nêu ra.

Liễu Mộng Dao: “Các người xin cấp giấy phép chặn đường chưa?”

“Không xin cấp mà các người chặn đường là sai, Điều 31 ‘Luật an toàn đường bộ’ quy định không đơn vị, cá nhân nào được phép tự ý chiếm dụng đường để thực hiện các hoạt động phi giao thông. Ghi hình chương trình tạp kỹ không phải là lý do để chặn đường”.

“Cho dù có xin cấp giấy cũng phải thông báo trước, vừa rồi tôi đi một vòng cũng không thấy bóng dáng của thông báo.”

“Có không? Có thì lấy ra xem!”

Đang nói chuyện, chung quanh có mấy người qua đường đồng thanh vang lên: “Đúng! Các người không nói một lời nào đã chặn đường, con chúng tôi còn phải đi học!”

“Trường học ở ngay phía trước, các người muốn chúng tôi đi đường vòng?”

Một người trông giống như phụ huynh học sinh tức giận nói: “Thông báo cái gì, không có thông báo nào!”

“Ngày nào tôi cũng cho con đi học, không thấy dán thông báo ở đâu cả!”

Nói xong lại nói với Liễu Mộng Dao: “Này, chị đại, con của chị cũng học trường trung học số 4 phải không?”

“Chị có số điện thoại của hiệu trưởng không? Liên lạc với trường, một đám con em chúng ta không được đến trường kìa!”

Liễu Mộng Dao:... ?

Cô cứng ngắc quay đầu lại nhìn người chú vừa nói chuyện với mình.

Chị đại?

Con của chúng ta? ?

Liễu Mộng Dao nhìn Hứa Trăn ở phía sau cô, cảm xúc mãnh liệt mà cô vừa nghe thấy khi nhìn thấy chuyện bất bình đột nhiên biến mất hoàn toàn.

Con của em gái cậu!

Bà này còn chưa kết hôn mà! !!

Chương 996: Phụ Huynh Bà Nội Anh! !

Những lời nói của phụ huynh học sinh này khiến Liễu Mộng Dao tức giận đến mức suýt thăng phi khỏi chỗ.

Chú ơi năm nay tôi mới 27! 27! Chỉ lớn hơn Hứa Trăn 3 tuổi!

Chúng ta đứng cạnh nhau, tại sao tôi lại là phụ huynh? !

Ngay cả khi tôi đội mũ và đeo khẩu trang mà không lộ mặt, chú không thấy tôi ăn mặc như thế nào sao? Không cảm nhận được hơi thở tuổi trẻ tràn ngập trên người tôi sao?

Hãy nhìn chiếc mũ đi biển dẹt thủ công theo phong cách cổ điển của tôi, hãy nhìn chiếc áo voan in hình phóng túng của tôi và hãy nhìn đôi giày trắng bán thể thao tràn đầy sức sống của tôi này...

Làm thế nào có thể là một phụ huynh học sinh? ?

Cùng lúc đó, Hứa Trăn nghe thấy lời này cũng có chút xấu hổ.

Chỉ có điều trong khoảng thời gian này, hắn vốn đang cố gắng tìm lại cảm giác của thiếu niên, lúc này hắn thực sự được coi là một học sinh cấp ba, ngược lại từ khía cạnh này cũng chứng minh rằng cảm giác mà hắn tìm rất chính xác, có thể tiếp tục cố gắng.

Về phần Liễu Mộng Dao đáng thương...

Hứa Trăn lén liếc nhìn đối phương một cái, cảm thấy hôm nay cô thật sự gặp bất lợi với trang phục của mình.

Đứng giữa một nhóm các bà cô đội mũ rơm to tướng, mặc áo hoa to và đi giày cao su, dường như không hề có cảm giác hài

hòa.

Cùng với giọng nói lúu rúu của cô, khí chất của một “phụ huynh” gần như đã đập ngay vào mắt.

Hứa Trăn xúc động không thể giải thích được: “Kỹ năng diễn xuất” của Liễu Mộng Dao trong phim không tốt bằng trong các chương trình tạp kỹ và trong các chương trình tạp kỹ thì không tốt bằng ngoài đời.

Thật ra bình thường tiếp xúc với nhau, hẳn cảm thấy cô gái này khá thú vị, tán gẫu tùy tiện mà như đang đóng kịch vậy.

Đợi hai ngày sau “Thằng em lý tưởng” được lên sóng, mình vẫn phải cân nhắc làm thế nào để trạng thái tự nhiên của cô ấy trong cuộc sống được kích phát ra.

Chao ôi, còn một chặng đường dài để đi...

...

Vào khoảng 8 giờ sáng, một đám người bị chặn trước rào chắn, Liễu Mộng Dao tức giận rút điện thoại di động ra, xắn tay áo định thể hiện “thần uy” của mình.

Cô không có số điện thoại của hiệu trưởng trường trung học số 4, nhưng quả thật cô có số điện thoại chung của các chương trình tạp kỹ.

Cùng là người trong giới, sau vài cuộc điện thoại, Liễu Mộng Dao lập tức nắm rõ tình hình hiện tại.

Bao gồm tên của chương trình tạp kỹ, nhà sản xuất là ai, khách mời là ai, v...v... Tất cả đều được cô nắm rõ.

Theo đề nghị của Hứa Trăn, trước tiên Liễu Mộng Dao đặt số ần, sau đó trực tiếp gọi cho người phụ trách nhóm chương trình.

“A lô? Có phải ngài Cao không?”

Một lúc sau, cuộc gọi được kết nối, Liễu Mộng Dao đứng trước rào chắn, giọng chậm rãi nói: “Ngài Cao, xin đừng cúp máy.”

“Tôi biết được phương thức liên lạc của ngài, nhất định là người có quan hệ với ngài, tôi cũng không có ý xấu gì, chỉ là muốn ngài nghe tôi nói hai câu.”

Vừa nói, cô vừa hắng giọng, dùng giọng chương trình phát thanh nói rõ ràng: “Tôi đang ở ngã tư phía tây bắc của trường trung học số 4 Lộ đảo. Đường ở đây bị chặn vì chương trình tập kỹ ‘Xuất Phát Đạp Thanh’. Việc đi lại bình thường của người dân đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

“Tôi biết rằng bên ngài đã liên hệ với bộ phận liên quan để đăng ký, nhưng việc kiểm soát giao thông của các chương trình tập kỹ thường bị hạn chế về thời gian và không thể kiểm soát cả ngày.”

“Hơn nữa, phương pháp quản chế nói chung là chuyển hướng và hạn chế phương tiện cơ giới, đồng thời chuyển hướng người đi bộ và phương tiện không có động cơ đi qua, không thể cứng nhắc chặn đường như vậy.”

Trong khi nói, Liễu Mộng Dao liếc nhìn đám đông dày đặc xung quanh cô, nói: “Bây giờ chúng tôi có hàng trăm dân thành thị bị mắc kẹt ở đây, một số cần đi học, một số cần đi làm, tôi hy vọng ngài có thể tìm cách giải quyết vấn đề càng sớm càng tốt, không gây ảnh hưởng xấu đến xã hội.”

“Tôi không muốn phàn nàn, không muốn làm lớn chuyện, tôi chỉ muốn giải quyết vấn đề.”

“Dù sao ngài cũng đang làm một chương trình tập kỹ, mà chương trình tập kỹ là dựa vào danh tiếng của người bình thường, tôi tin rằng ngài nhất định không muốn loại tin tức tiêu cực này bị lan truyền, ngài có nghĩ vậy không?”

“...”

Liễu Mộng Dao nói cũng không nhanh, mỗi khi cô nói ra một chữ, rất nhiều người lên tiếng phụ họa ở xung quanh, trong ống nghe hình thành từng đợt thanh âm.

Hứa Trăn đứng bên cạnh cô nhìn thấy dáng vẻ điềm tĩnh nắm trong tay trí tuệ và toàn cục của cô, hẳn cảm thấy mở rộng tầm mắt và không khỏi khâm phục người chị này.

Đúng là dân chuyên trong ngành nghệ thuật!

Khi chị Mộng Dao đụng đến lĩnh vực quen thuộc của mình thì rất đáng tin cậy!

Bên kia điện thoại, người phụ trách chương trình tạp kỹ hỏi: “Phu nhân, xin hỏi nên xưng hô thế nào?”

Liễu Mộng Dao nói: “Không cần xưng hô với tôi, tôi chỉ là một người dân bình thường.”

Người phụ trách hỏi: “Cô có phải là phụ huynh của học sinh trường trung học số 4 Lộ đảo không?”

Liễu Mộng Dao: “...”

Phụ huynh ông bà anh!

Anh mới là phụ huynh! Cả gia đình anh đều là phụ huynh! !

.....

Lại là một cuộc đối thoại âm vang mạnh mẽ được thực hiện một cách phản cảm và hơi khó chịu.

Nhưng chung quy lại, sau hai ba phút, con đường bị phong tỏa tạm thời được thông thoáng, tiếng reo hò xung quanh như sấm dậy.

Trong bầu không khí nồng nhiệt của khán giả, Liễu Mộng Dao ngênh ngang kiêu ngạo dẫn Hứa Trăn và nhân viên kia trở lại chiếc xe buýt nhỏ và đã giành được những lời khen ngợi từ những người qua đường.

Cô ngồi trở lại chỗ của mình, nói với Từ Hãn: “Từ tổng, chúng ta đi nhanh lên.”

“Sau khi giải tỏa nhóm người này vẫn phải tiếp tục quản chế giao thông. Dù vẫn qua được nhưng chắc chắn không được suôn sẻ như mọi khi.”

Nhưng lúc này Từ Hãn cũng không vội.

Ông nhìn dòng xe cộ tấp nập bên ngoài qua cửa kính xe, bình tĩnh nói: “Không sao, chúng ta không vội.”

“Mọi người đi trước đi, chúng ta ở chỗ này chờ một chút.”

Nói rồi, Từ Hãn vô cùng thoải mái ngả người ra sau, hơi nheo mắt lại, chợp mắt một chút trên xe buýt nhỏ.

Điều Diễm Hồng, Thái Thực Tiễn và những người khác trong xe nhìn nhau mỉm cười.

Thậm chí Hứa Trăn còn lấy cuốn tiểu truyện nhân vật “Thẩm Thế Hà” của mình ra đọc một cách chăm chú, như thể chiếc xe buýt nhỏ là một phòng tự học.

Chương 997: Tâm Bệnh

Một lúc sau, dòng người và phương tiện xung quanh thưa dần, đám người bị chặn trên cầu đã thành công vượt qua đoạn đường bị chặn vừa rồi.

Lúc này, cách đó không xa có hai nhân viên bảo vệ dẫn mấy người xa lạ đi thẳng đến chỗ xe buýt nhỏ của đám người Hứa Trăn, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên đeo kính.

“Keng keng!”

Một lúc sau, người đàn ông trung niên đeo kính đến trước cửa chiếc xe buýt nhỏ và gõ nhẹ vào cửa.

Tài xế mở cửa tự động ra, người đàn ông trung niên đứng ngoài cửa nói: “Xin hỏi vị phu nhân vừa mới gọi điện cho tôi ở đây phải không?”

Thấy ông tìm đến đây, Liễu Mộng Dao thoải mái đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi đến cửa xe cười nói: “Xin chào, ngài Cao.”

Người đàn ông trung niên được gọi là “Ngài Cao” là người lập kế hoạch chính cho chương trình tạp kỹ “Xuất Phát Đạp Thanh”.

Ông ngẩng đầu nhìn thấy Liễu Mộng Dao không che chắn gì thì không khỏi kinh ngạc.

Nhưng sau một hồi căng thẳng, ông nhanh chóng tỉnh táo lại và khôi phục vẻ thông dong vừa rồi.

A, chẳng qua chỉ là một nữ diễn viên thôi, sợ cô ấy làm gì.

Không bằng nói rõ là ngôi sao càng tốt, chỉ cần trao đổi tí tài nguyên là cô ấy có thể từ người tố cáo thành “đồng minh” của tôi và lên tiếng bênh vực tôi.

“Ha ha ha.....”

Nghĩ đến đây, ngài Cao cười nói: “Chao ôi, thật đúng là lũ lụt vào miếu Long Vương.”

“Nếu như tôi biết trước là xe của Mộng Dao, cô có thể trực tiếp đi tìm tôi là lập tức được cho phép vào chứ cần gì đánh đàng đến người ngoài.”

“Cô làm như vậy sẽ khiến hai nhà đài bị bề mặt, có bao nhiêu không tốt?” Vừa nói, ngữ khí vừa tràn đầy bất mãn.

Liều Mộng Dao mở miệng định nói, Từ Hân ở một bên dùng thần sắc ung dung xen vào: “Ngài Cao, bên ngoài nắng chiếu, có muốn nói gì thì chúng ta vào rồi thương lượng.”

Ngài Cao ở ngoài cửa xe nghe thấy lời này, do dự một chút, sau đó cùng nhân viên bảo vệ lên xe.

Ông quay đầu lại nhìn, vừa định cười chào mọi người trong xe lại đột nhiên không thể cười nữa.

Chỉ thấy rằng người vừa nói chuyện với mình là một người đàn ông trung niên đẹp trai phong độ bất phàm.

——Đây... Đây là ai?

Từ Hân? !!

Đậu mẹ nó... đây là xe của Từ Hân? !

Ông kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy một người phụ nữ trung niên dáng người thấp ngời bên cạnh Từ Hân, một thanh niên tuấn tú mặc áo phong trắng ngời trên ghế phía sau bà, bên cạnh là một thanh niên cao lớn đang đọc một bản ghi chép...

Từ Hân, Điều Diễm Hồng, Hứa Trăn, Từ Hạo Vũ?

Còn lão già ở phía sau là đạo diễn Ngô Nham sao?

Những người đứng sau là ai? Tôi, mắt tôi hơi mờ...

Đối mặt với ánh nhìn chăm chú của nhóm người này, ngay lập tức ngài Cao, người lập kế hoạch chính của Chương trình tạp kỹ đường phố Tam Lưu, lão đảo thân mình rồi toát mồ hôi lạnh.

Xong đời rồi.....

Việc này mình không giải quyết được! !

Chương trình “Xuất Phát Đi Đạp Thanh” này mới vừa bắt đầu phát sóng không bao lâu, do một công ti truyền thông mới thành lập hợp tác sản xuất cùng một đài truyền hình, khách

quý chủ yếu là các thần tượng trẻ mới nổi, dùng phương thức phát sóng trực tuyến để truyền bá.

Tổng kết lại, đây chính là loại chương trình giải trí rác rưởi nhất.

Vị Mr. Cao này tự nhiên cũng không phải người chủ trì tiếng tăm gì, mà chỉ là một biên đạo bình thường được tư bản mời về từ một đài truyền hình.

Nếu đặt ở tình huống bình thường, gã ta hoàn toàn không có tư cách nói chuyện ngang hàng với Từ Hãn, nhiều nhất chỉ có thể làm một nhân viên công tác phụ trách sân bay hay làm thủ tục nhập cư này kia.

Mà trước mắt, gameshow gã ta đang chủ trì lại phong toả đường đi trái pháp luật, còn không cần thận chặn luôn xe của một đại lão...

Mr. Cao chỉ cảm thấy trước mắt gã đã biến thành màu đen, vội vàng duỗi tay vịn chặt ghế ngồi chỗ cửa ra vào, suýt nữa thì không đứng vững.

Phía sau gã, nhóm thành viên cùng thực hiện tiết mục với gã cũng đã vừa kịp leo lên xe.

Mấy người kia quay đầu nhìn một vòng không gian trong xe mà không khỏi choáng váng mặt mày.

Này này này...

Này là đang có chiến trận à! ?

Chỉ trong nháy mắt mà cả đám như là bị người bóp cổ, yên lặng một hồi thật lâu cũng không nói nên một lời.

Đặc biệt một thanh niên nhuộm tóc đỏ trang điểm lòe loẹt, lúc y nhìn thấy Hứa Trăn đang ngồi trên xe thì sắc mặt chợt trắng nhợt, vẻ quần bách gần như là lộ rõ trên mặt.

Cũng may, lúc này Hứa Trăn lại đang hết sức chuyên chú lật xem tiểu truyện về nhân vật, không có lưu ý đến y.

Thanh niên trang điểm đậm cúi thấp đầu bùm mặt, vừa định vụng trộm xuống khỏi xe thì ai ngờ lại có người gọi thẳng họ tên y:

“Vương Hữu Lâm?”

Sắc mặt của thanh niên trang điểm đậm bỗng cứng ngắc, y ngẩng đầu nhìn thì thấy người gọi y chính là Từ Hãn.

Từ Hãn có chút hăng hái đánh giá y một phen, mỉm cười nói: “U, đúng là cậu thật, đã lâu không gặp.”

Người trẻ tuổi tên là “Vương Hữu Lâm” kia mím môi một cái, miễn cưỡng làm ra nét mặt vừa trông thấy niềm vui bất ngờ, nói chuyện một cách có vẻ hơi xốc nổi: “Từ tổng, thật vinh hạnh, ngài thế mà còn nhớ rõ tôi.”

Điền Diễm Hồng ở một bên tò mò hỏi: “Chuyện gì thế, lão Từ biết người này?”

Từ Hãn gật đầu đáp: “Coi như là có biết nhau.”

Vừa nói ông vừa nhắc chân bắt chéo, dùng thần thái thoải mái mà nói: “Tôi đây, năm đó đặc biệt xem trọng Hứa Trăn, muốn đánh dấu hẳn làm người của Hoàn Ngu chúng ta, đáng tiếc lão quỷ già họ Thái kia vẫn luôn đi theo gây cản trở.”

“Một tới hai đi thế là thành tâm bệnh.”

“Sau đó, cứ mỗi lần tôi thấy có người trẻ tuổi nào mang loại khí chất giống Tiểu Hứa là đều sẽ cảm thấy yêu ai yêu cả đường đi, cũng muốn ký hợp đồng với người đó, trong đó liên bao quát cả đứa nhỏ này.”

Chương 998: Tâm Hồn Thiếu Niên

Từ Hãn hơi có vẻ nghiền ngẫm vừa nhìn người trẻ tuổi trước mặt vừa nói: “Rốt cuộc, lúc trước hẳn đã chọn dùng danh tiếng của Tiểu Hứa Trăn để xuất đạo.”

“Tôi lúc ấy rất xem trọng hẳn.”

Ở phía đối diện ông, Vương Hữu Lâm nhuộm tóc đỏ đang cười cực kỳ miễn cưỡng.

Từ Hãn nói vệt thôi chứ không có ẩn ý gì khác.

Những nghệ sĩ vô danh này nọ đã ăn vạ như thế nào, lợi dụng danh tiếng quan hệ của người khác như thế nào không hề được ông ta đề cập hay khơi gợi đến, những lời nói vừa nãy của ông ta chỉ đơn thuần là vì biểu đạt lòng mến mộ của ông đối với Hứa Trăn.

Nhưng khi ông nghiêng đầu qua dùng ánh mắt mang tính thăm dò xem xét phản ứng của Hứa Trăn, lại phát hiện đôi phương đang đeo tai nghe bluetooth mà hết sức chuyên chú đọc quyển sách nhỏ trong tay, không có bất luận cái phản ứng gì.

Ngược lại ông thấy được Thái Thực Tiễn ngồi ở hàng cuối cùng đang cuộn bàn tay béo ú của mình thành nắm đấm, khuôn mặt già nhăn đã đen thành đáy nồi.

Từ Hãn: "..."

Đâu!

Đúng là dùng mỹ nhân kế với người mù mà!

Ông nhin không được duỗi tay nâng trán.

Ai, nhìn đi, đây chính là vị nghệ nhân tôi nhìn trúng đấy.

Không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng cống hiến cho công cuộc biểu diễn, cũng vì có người dạng này tôi mới có thể vẫn luôn tiến bộ đó!

Rồi nhìn lại thằng con khờ nhà mình...

Thằng con khờ...

Từ Hãn lại nhìn chăm chú đứa con của mình, rồi lại ngơ ngác phát hiện Từ Hạo Vũ lúc này đang khom người, cúi đầu chuyên chú đọc phần kịch bản bày trên đầu gối của cậu, dùng ngón tay lần theo từng câu chữ, chít chít ục ục đọc thầm lời kịch.

Nhìn thấy một màn này ông thoáng chốc cảm động, trong lòng như là trào lên một dòng nước ấm.

Chà, con trai mình có tiến bộ!

Nhìn đi, sức ảnh hưởng của tấm gương kia thật sáng làm sao!

Từ Hãn liền mang theo ý cười như gió xuân trào về, ông ngồi thẳng dậy rồi vươn tay ra, "ba" một bàn tay lên lưng đứa con trai mà hô lớn: "Ngồi thẳng lưng lên!"

Từ Hạo Vũ kêu một tiếng a như bị giật điện rồi ngồi ngay ngắn lại.

Những người còn lại trên xe khi nhìn thấy một màn này thì không khỏi hai mặt nhìn nhau.

...

Lúc này, Hứa Trăn nghe được tiếng hét thất thanh kia nên ngẩng đầu lên, khi thấy là Từ Hạo Vũ bị ba cậu ta đánh, Hứa Trăn tập mãi thành thói quen nên trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Hắn mới vừa muốn tiếp tục xem tiểu truyện nhân vật thì lại thấy chẳng biết từ lúc nào mà trên xe đã có thêm mấy người ngoài.

Hứa Trăn có hơi sửng sốt, vô ý thức liếc nhìn sơ qua mấy vị khách không mời mà đến này.

Hắn không nhận ra ai trong tuyệt đại đa số người mới đến kia, chỉ có người trẻ tuổi tóc đỏ trang điểm đậm kia hình như là khá quen.

Hứa Trăn nghiêm túc suy tư một chốc lát, bỗng dung nghĩ tới.

A, tựa như là người kia:

Trong lần tham gia sân khấu “Tôi là diễn viên phái thực lực”, người này đã đóng vai thiếu niên Hoa Vô Khuyết.

Hứa Trăn còn nhớ rõ, kỹ thuật diễn của người này kỳ thật cũng không tệ, nhưng bởi vì chưa thương lượng trước mà đã tự ý sửa đổi thiết lập nhân vật của Hoa Vô Khuyết, khiến cho nhóm giám khảo phê bình kịch liệt.

Nhìn ngũ quan thì chắc chắn chính là người này, nhưng trong ấn tượng của hắn, người này là một thiếu niên có khí chất rất tươi trẻ, mày kiếm mắt sáng, phong thần tuấn lãng, thuộc loại hình phong cách nghệ thuật vô cùng cổ điển.

Như thế nào mà chỉ chớp mắt...

Người này lại già hơn? Dầu mỡ hơn rồi?

Một khắc này, hai người bốn mắt gặp nhau, Vương Hữu Lâm trang điểm đậm rõ ràng thấy được vẻ kinh ngạc trong ánh mắt của Hứa Trăn, xấu hổ đến khó có thể nói nên lời.

Y cũng đánh giá Hứa Trăn ở trước mắt: Tóc ngắn, không có trang điểm, ánh mắt sạch sẽ trong suốt, đang mặc trên người một cái áo sơ mi trắng nào đó, cầm một quyển sổ ghi chép trên

tay, nhìn qua tựa như là một học sinh đang chuẩn bị chiến đấu thi đại học.

Phong cách trẻ trung thanh thuần đập thẳng vào mặt giống y như nhân vật “Hoa Vô Khuyết” sáu năm trước.

Vương Hữu Lâm ngơ ngác nhìn xem vị “tiền bối” y phải luôn ngưỡng vọng trước mắt này, bỗng nhiên, một cảm giác thất bại nồng đậm tự nhiên được sinh ra.

“Tiểu Hứa Trăn? Vì cái gì gọi Tiểu?”

Mà lúc này, chỉ nghe Điều Diễm Hồng hỏi câu có phần mơ hồ: “Hắn nhỏ hơn Hứa Trăn sao?”

Từ Hân nghe được câu hỏi này, ông cũng không biết tuổi tác cụ thể của thanh niên trang điểm đậm này nên lắc đầu đáp: “Khả năng chỉ là xuất đạo muộn hơn.”

“Giới văn nghệ mà, cấp bậc lớn nhỏ này kia đa số chỉ dùng cho có hình thức.”

Vương Hữu Lâm nghe nói như thế thì há to miệng, cúi thấp đầu xuống chứ không dám nói cái gì.

Mà Hứa Trăn thì chần chờ một chút, cuối cùng cũng vẫn là không lên tiếng.

Hắn nhớ rõ rất rõ ràng, người trẻ tuổi đối diện hần hần là nhỏ hơn so với chính mình chí ít cũng phải ba tuổi.

Nhưng là...

Hứa Trăn yên lặng quan sát vị “hậu bối” trước mắt này.

Không thể nói là y già, người ở độ tuổi của y vẫn chưa cần bận tâm mấy vấn đề liên quan đến vẻ ngoài già yếu.

Nhưng nhiều khi, cảm nhận về tuổi tác của một người sẽ thông qua nhiều phương diện khác nhau như ánh mắt, thế đứng, lời nói cử chỉ để thể hiện ra.

Mà loại phương diện khiến người khác cảm thấy dầu mỡ này, đối với một diễn viên mà nói thì thường sẽ càng trí mạng hơn so với bề ngoài già yếu.

Hắn không biết mấy năm qua đối phương đã trải qua những gì, Hứa Trăn hơi cảm thấy khô sở thay cho y.

Chỉ có thể nói, hy vọng chính mình vĩnh viễn bảo trì một tâm hồn thiếu niên.

Dù qua nửa đời nhưng vẫn giữ được mình lúc trước.

Chương 999: Con cháu nhà mình đã trưởng thành

Đám người trên xe nhẹ nhàng băng quơ nói thêm vài câu, nói cho đoàn người thuộc ban tổ chức chương trình “Xuất Phát Đi Đạp Thanh” mặt như màu đất.

Chương trình quê mùa, nghệ sĩ rùng rú, hết lần này tới lần khác bị chính chủ đánh cho hiện hình...

Muốn mạng chứ còn gì nữa!

“Các vị không còn việc gì khác để làm à?”

Từ Hãn giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Chúng tôi cần đến studio gấp, lúc này đã làm chậm trễ biết bao nhiêu thời gian rồi, đừng dây dưa tán gẫu thêm nữa.”

Nói xong rồi ông đưa tay chỉ phía cửa xe, nói: “Mời trở về cho.”

Người chủ trì Mr. Cao há hốc mồm, đầu óc loạn cả một đoàn, thực sự nghĩ không ra cái có thích hợp để giải vây, chỉ phải kiên trì gập lưng cúi người mà tạ lỗi: “Thật xin lỗi, bởi vì bên chúng tôi làm ăn sơ sẩy mà làm chậm trễ thời gian quý giá của các vị, tôi phi thường xin lỗi!”

“Ban tổ chức chúng tôi nhất định sẽ lấy đó mà làm gương, cũng chính thức nói lời xin lỗi với công chúng!”

Từ Hãn gật đầu nói lại: “Xin lỗi rất tốt.”

“Có những quy củ đúng là cần phải duy trì.”

“Không làm theo quy củ là sẽ có một ít lính tướng tôm cua làm bừa làm loạn, bôi xấu danh tiếng của mọi người trong cái ngành này, đụng chạm đến bát cơm của các chương trình khác.”

Lại lần nữa nói một phen khiến cho cả đám người chảy mồ hôi ròng ròng.

Từ Hãn lẳng lẳng mà nhìn nhóm người này, ông cũng đâu có ý muốn trào phúng ai.

Ông chọn câu giờ chẳng qua chỉ là muốn nhìn thử thái độ của ban tổ chức này thôi, rốt cuộc vẫn là một đám gà mờ không biết điều, ngay từ đầu cũng đã chẳng có ý thức làm ăn cho ra hồn.

Hiện giờ ông đã thấy rõ rồi tự nhiên cũng biết nên xử lý như thế nào cho phải.

—— Loại chương trình giải trí ba xu này, theo Từ Hãn là không đáng tồn tại.

Lãng phí tài nguyên.

...

Hai bên “thương lượng” đơn giản vài câu xong, đám người kia liền dứt khoát bị đuổi xuống xe, nhưng một cái rắc họ cũng không dám thả.

Từ Hãn chờ người đi rồi lại ngồi xe buýt nhỏ xuất phát một lần nữa, tiếp tục chạy tới hướng studio.

Gặp được dạng sự tình này, đám người cũng không cảm thấy hứng khởi khi bên đối phương nhận thua, mà là tỏ ra có chút nặng nề.

Theo như lời trước đó Từ Hãn nói, có thể thủ phạm tòng phạm không nhận được bản án thích đáng, nhưng danh tiếng của cả giới làm chương trình giải trí sẽ bị bôi đen, đả động đến bát cơm của những người vô tội.

Đặc biệt là những nghệ sĩ dựa vào chương trình giải trí để thành danh như Liễu Mộng Dao, thì càng sợ mấy thể loại rác rưởi làm bừa làm loạn dẫn đến tất cả mọi người trong ngành bị xui rủi theo.

Lúc này, Thái Thực Tiễn ngược lại là tương đối bình tĩnh, bởi vì Lang Gia Các bọn họ không làm chương trình giải trí.

Ông nhìn qua Hứa Trăn đang rất bình tĩnh ngồi đọc tiếp tiểu truyện nhân vật mà cười một tiếng, cảm giác như là lại về tới thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hãn.

Năm đó tại studio đoàn phim “Tuyệt Đại Song Kiều”, Hứa Trăn cũng có bộ dáng như vậy, mặc một thân đồ trắng ngời yên một chỗ trong góc studio đọc kịch bản.

Nhoáng một cái đã sáu năm...

Con cháu nhà mình đã trưởng thành, đã tiến bộ, từ một thiếu niên ngây ngô mới bước vào đời biến thành một diễn viên xuất sắc được người người ngưỡng vọng.

Nhưng hắn vẫn là hắn, tựa hồ hắn không thay đổi một chút nào.

So với những người lối đời khéo đưa đẩy, tinh thông tính kế khác, thì A Trăn nhà mình tuy cũng kiến thức các loại các dạng người và sự việc nhưng bọn họ, nhưng lại vẫn là chính mình như trước.

Lúc này, Hứa Trăn lưu ý đến ánh mắt của Thái Thực Tiễn nên nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Thái Thực Tiễn nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của hắn thì lại khoát tay cười nói: “Không có việc gì, cậu làm chuyện của cậu đi.”

Nói rồi ông chỉ chỉ cái mũ trên đầu Hứa Trăn mà hỏi: “Cậu đã đội cái mũ này bao nhiêu năm rồi, mua cái mới đi!”

“Còn cả mấy cái túi xách, vali kia nữa, đều mua mới đi.”

Hai mắt Hứa Trăn tỏa sáng, nói: “Sắp phát tiền thưởng giữa năm?”

Thái Thực Tiễn: “...”

Ách, ờm, cũng không thể không được...

...

Khúc nhạc dạo ngắn lúc sáng sớm này không khiến Hứa Trăn để ý là bao.

Hắn là một diễn viên, không có lí do quan tâm chuyện trong giới chương trình giải trí, hướng chỉ những người trong ban tổ chức của đôi phương cũng không phải là người hắn quen biết

Nhưng đây là thời đại phát triển mạnh về số hoá thông tin, sự việc lần này lại cấp tốc lên men, độ hot bay cao như điều gặp gió.

Buổi tối cùng ngày, lúc Hứa Trăn lướt xem tin tức thì ngẫu nhiên thấy được hot search “Gameshow phong toả đường đi giấc sáng”, vừa nhấn vào xem đã thấy chính là tràng cảnh sáng nay mình vừa trải qua.

Rất nhiều dân mạng đăng tải video bọn họ dùng di động ghi lại lên mạng, quay được ở mọi góc độ mô phỏng lại hiện trường đến mức vô cùng chân thật.

Chỉ thấy có hơn trăm người dân bị ngăn ở phía đầu cầu, tiếng người ở hiện trường rất huyền não, ồn ào.

Trong đó có một video được rất nhiều like, Hứa Trăn vừa mở liền thấy ngay tiêu điểm trong hình ảnh rõ ràng là bóng lưng của Liễu Mộng Dao.

Chỉ thấy cô ấy cầm điện thoại phát âm từng chữ rõ ràng, âm vang hữu lực mà nói: “... Tôi bây giờ đang ở cạnh một ngã tư thuộc khu tây bắc của Lộ đảo, nơi này bị một gameshow “Xuất Phát Đi Đạp Thanh” phong toả đường đi khiến cho khả năng tham gia giao thông của người dân bình thường ở đây bị ảnh hưởng nghiêm trọng...”

Không thể không nói, chỉ nhìn cái bóng lưng này đã đủ thấy đáng tin cậy.

Chương 1000: Tấm lòng rộng mở, trời đất bao la

Hứa Trăn lướt ngón tay, nhìn thấy dân mạng bình luận ở phía dưới:

“Nhìn bóng lưng biết ngay là một dì trẻ đẹp! Đã đẹp còn giỏi!”

“Gặp chuyện không nóng nảy, nghiêm túc nói sự thật, có đạo lý, lập luận rõ ràng liền mạch, đây mới là bộ dáng một công dân cần có khi đi khởi tố!”

“Giới giải trí đạo này thật là vàng thau lẫn lộn mà. Một đám diễn viên đã không coi trọng diễn xuất mà còn đi bày mấy trò vô bổ để làm, hiện tại còn biết làm phiền dân chúng nữa, ha ha.”

“Thật là, giới giải trí dạo này đông quá rồi, thế mà còn dưỡng ra một đôi minh tinh dẫn chương trình, cái gì mà Quách Uy, Liễu Mộng Dao ấy, tôi chưa hề xem lấy một bộ phim truyền hình của bọn họ, giờ thì giới giải trí đi đâu cũng toàn là...”

“...”

Hứa Trăn nhìn thấy đủ các loại bình luận, chỉ cảm thấy cười khổ không thôi.

Ai, cũng không biết Liễu Mộng Dao mà trông thấy thì sẽ có tâm tình gì.

Hắn còn chưa kịp cười vài tiếng, bỗng nhiên nhìn thấy một cư dân mạng bình luận đính kèm một ảnh chụp màn hình với dòng: “Là tôi hoa mắt sao? Cái áo hoa di mũ rơm này mặc trên người trông rất giống phiên bản Valentine lụa trắng xuân hạ mới ra?”

Rồi vị cư dân mạng kia còn dán thêm một ảnh chụp màn hình từ trang web thời trang khác với nội dung là về cái “áo hoa” kia, giá bán cao vọt từ 4000 trở lên.

Ngay lúc sau, phía dưới rất nhanh có người lại đào ra thông tin về chiếc mũ rơm của di mũ rơm đội, tựa hồ cũng là hàng cao cấp, giá cả cũng tương đối chói lòe.

Từ đầu đến chân nếu tính sơ bộ thì trang phục của di mũ rơm này thế mà đạt tới năm chữ số kinh người.

“Củ lạc, là phú bà nào ra mặt à?”

Cư dân mạng sợ hãi than van: “Chị đẹp phú bà ơi trên đùi chị có thiếu trang sức không

“Chị đẹp phú bà có thiếu thú nuôi không?”

“Mặc toàn quần áo nhãn hiệu đi đầu thế này có thể nào là minh tinh hay không?”

“Tôi có cái nghi vấn, vì sao chị đẹp phú bà mặc toàn quần áo hàng hiệu, nhưng con trai của chị ấy lại ăn mặc nghèo kiết hủ lậu như thế?”

“...”

Hứa Trăn thấy bình luận có chiều hướng bẻ lái thế này thì lập tức ngẩn ngơ.

Quả nhiên, không qua mấy cái bình luận hắn đã thấy một tài khoản tên là “Ông trăng soi bé Trăn” dẫn mũi dùi về phía một bóng người sau lưng Liễu Mộng Dao mà nói: “Cái mũ có vẻ giống y như cái mũ A Trăn nhà tôi thường mang!”

“Mỗi lần có người ngẫu nhiên bắt gặp A Trăn trên phố đều thấy hắn đội cái mũ này!”

Phía dưới bình luận của người đó có người nhấn lại: “Không riêng gì mũ, còn có giày, A Trăn nhà tôi cũng có đôi giày này!”

“Áo thun cũng giống! Mùa hè năm ngoái có dân mạng ngẫu nhiên gặp A Trăn tại Hoàn Châu thì hắn mặc chính cái áo này!”

“Báo cáo! Cái balo lệch vai đeo sau lưng cũng là cái A Trăn nhà tôi có, còn có từ rất nhiều năm trước, mỗi lần chụp hình đều thấy hắn vác cái bao giẻ rách này!”

“Con lợn gợi tình, ai có thể một lần giống cả một thân quần áo? ? Hơn nữa thân hình cũng giống!”

“Các đồng chí, tôi bỗng nhiên có cái suy đoán lớn mật: Dì mũ rom đứng ở hàng trước là một diễn viên, còn tên quý nghèo đằng sau kia là A Trăn!”

“...”

Phía trước màn hình điện thoại di động, chỉ thấy Hứa Trăn ngửa đầu nhìn trời.

Các người là thám tử sao? Là thám tử chứ còn gì!

Vì sao có thể thuộc như lòng bàn tay thường phục của tôi vậy!

Còn có, cái balo giẻ rách kia của tôi mua mới có được mấy năm đâu? Lúc ấy vì quay “Sám Quan Đông” nên tôi cố ý mua để mang đồ tùy thân mà...

Mới có bốn năm mà...

Rồi, tôi đi mua cái mới được chưa!

Video của Liễu Mộng Dao và Hứa Trăn rốt cuộc vẫn bị lộ ra ngoài.

Cùng là minh tinh nhưng Liễu Mộng Dao vì ăn mặc quá xa xỉ mà bị phát hiện, còn Hứa Trăn lại là bởi mặc cùng một kiểu quần áo mà bị người hâm mộ nhận ra.

Hai người đặt song song với nhau, hiệu quả không thể không gây cười.

Đoàn phim “Thằng em lý tưởng” bắt được cơ hội này nên dứt khoát làm tuyên truyền trước cho bộ phim, tiện thể thả một chút tin tức Liễu Mộng Dao mê thời trang và Hứa Trăn ngại tiêu tiền.

Hứa Trăn bị người ta cười nhạo trên mạng, hắn vốn muốn mượn cơ hội này triệt để đổi mới tủ quần áo của mình nhưng tính toán một chút lại bỏ đi ý nghĩ này.

Quên đi, cần gì chứ.

Trên đường lớn cũng không phải khắp nơi đều có thể gặp fan hâm mộ của Hứa Trăn, làm gì có nhiều người có thể thông qua quần áo mà nhận ra chính mình như vậy.

Huống chi cần cù tiết kiệm là truyền thống mỹ đức của dân tộc Hoa Hạ, để khoản tiền nhàn rỗi này làm vài chuyện có ý nghĩa không tốt hơn sao?

Tâm lòng rộng mở, trời đất bao la.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn lại vác ba-lô lên vai đi đến phim trường diễn tập, tâm tình không buồn không vui.

...

Ngày mùng 1 tháng 6, “Thằng em lý tưởng” chính thức khởi động máy.

Đoàn phim vốn chỉ tính cử hành một vài nghi thức thông thường tại phim trường, không muốn giống trống khua chiêng tuyên truyền ra bên ngoài.

Nhưng mà bởi vì trước mấy ngày vừa mới xảy ra sự kiện video bị lộ nên toàn bộ mạng lưới đều biết Hứa Trăn đang đóng phim ở Lộ đảo.

Rất nhiều phóng viên nghe tiếng đến chủ động đến xin phỏng vấn cho chương trình giải trí truyền thông, có những hơn hai trăm người.

Mấy người Từ Hân cũng không ngờ tới sẽ có tình huống như vậy, chẳng qua người ta đến tận cửa hoan nghênh, ai lại không muốn?

Thế là đoàn phim tạm thời biến nơi tổ chức nghi thức khởi động máy thành nơi tổ chức họp báo, làm thật tốt để tăng nhiệt cho bộ phim này.

Chương 1001: Một người gánh toàn bộ phim

Buổi sáng cùng ngày, đoàn phim vì giữ lại át chủ bài để tuyên truyền nên không cho Điều Diễm Hồng tham dự buổi họp báo.

Đứng trên đài trả lời câu hỏi của phóng viên cũng chỉ có Hứa Trăn, Từ Hạo Vũ, Liễu Mộng Dao và khách mời gồm đạo diễn chỉ đạo diễn xuất Ngô Nham và chủ tịch Lang Gia các Thái Thực Tiễn.

Nhóm phóng viên tại hiện trường nhìn thấy đội hình diễn viên này thì không khỏi rối loạn tung bừng.

Đây là dàn diễn viên gì vậy?

Hứa Trăn... dự định một người gánh toàn bộ phim sao?

Trước đây không phải cậu ấy thích nhất loại đoàn phim thần tiên đánh nhau sao? Làm sao lại... đổi tính? Hay là Hoàn Ngu chỉ quá nhiều tiền?

Bên dưới đài, các phóng viên nhanh chóng gõ bàn phím máy tính xách tay viết bản thảo tuyên truyền của chính mình: “Năm đó trong “Dương gia tướng” tùy tiện một diễn viên quần chúng cũng là nhân vật lợi hại, “Tú Xuân đao” cũng tụ tập diễn viên cốt cán, “Thất Cô” là cùng Trần Chính Hào cường cường liên thủ...”

“Hứa Trăn lúc chọn phim diễn dường như vẫn luôn rất để ý đến đội hình diễn viên hợp tác cùng.”

“Kết quả trong bộ phim “Thằng em lý tưởng”, trừ bản nhân Hứa Trăn, thậm chí ngay cả một diễn viên tiêu chuẩn bình thường cũng không có.”

“Chẳng lẽ muốn khiêu chiến năng lực diễn xuất của bản thân mình? Hay là muốn cân nhắc tiến thêm một bước hợp tác với Hoàn Ngu?”

“...”

Phóng viên nhóm châu đầu ghé tai nhau thì thầm bên dưới đài, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Hơn nữa sau khi đoàn phim giới thiệu sơ lược về chủ đề bộ phim này thì nghi vấn càng tăng thêm một bậc:

Vai diễn của Hứa Trăn trong bộ phim này thế mà lại là một người khuyết tật bị liệt nửa người trên.

Mọi người đều biết Hứa Trăn đã sớm chiếm một vị trí nhất định trong giới phim võ thuật nhờ bản lĩnh võ thuật của mình, nhưng trong bộ phim này hẳn lại hoàn toàn vứt bỏ ưu thế lớn nhất của chính mình mà lựa chọn chủ đề văn hóa thuần túy.

Hơn nữa còn là văn hóa thời cận cổ đại.

Thay đổi hình ảnh? Hay là muốn chiến thắng bản thân?

Đến giai đoạn phóng viên đặt câu hỏi, rất nhanh đã có người đưa ra câu hỏi này.

Hứa Trăn cười, nhận lấy micro từ tay người dẫn chương trình mà trả lời: “Làm sao để diễn thật tốt nhân vật này với tôi mà nói đúng là một thách thức.”

“Nhưng tôi nhận vai diễn này là bởi vì yêu thích cốt truyện chứ không phải vì muốn khiêu chiến chính mình.”

Hắn nghiêm túc trả lời: “Nhân vật Thẩm Thế Hà là một người khuyết tật cho nên tôi diễn vai người khuyết tật.”

“Cuộc đời của diễn viên sẽ gặp các kiểu nhân vật khác nhau, dựa vào kịch bản mà lột tả cho tốt nhân vật, tôi cảm thấy đây là công việc bình thường của một diễn viên.”

Sau khi hắn trả lời vấn đề này, lại có người uyển chuyển chỉ ra bộ phim này trừ hắn ra thì kỹ thuật diễn xuất của các diễn viên khác đều tương đối đáng lo.

Đây có phải là hắn muốn thử nghiệm năng lực diễn xuất của mình hay không.

Hứa Trăn vừa định trả lời thì Thái Thực Tiễn ở bên cạnh đã cầm micro thay hắn đáp: “Trên thực tế, cách đây mấy năm Hứa Trăn cũng đã bắt đầu thử sức năng lực mình.”

“Năm ngoái khi quay phim về đề tài chiến tranh “Chiến trường sa”, Hứa Trăn cũng kiêm nhiệm vai trò phó đạo diễn cùng tham gia chỉ đạo diễn xuất cho diễn viên tại trường quay.”

Thái Thực Tiễn không nhanh không chậm nói: “Tôi tin tưởng cậu ấy bây giờ đã hoàn toàn có đầy đủ năng lực chống đỡ một tác phẩm.”

Từ Hãn ở một bên liếc mắt nhìn hắn, trong lòng thầm cười ha hả.

Lão quỷ này ngoài mặt là đang khen Hứa Trăn, trên thực tế là đang quảng cáo cho phim truyền hình nhà mình, thật là biết lợi dụng!

“Khụ khụ...”

Từ Hãn hắng giọng một cái, không cam lòng yếu thế mắng trả lại: “Đúng là như vậy.”

“Hứa Trăn không chỉ biết diễn xuất còn rất biết chỉ đạo.”

“Mấy năm trước trong bộ phim “Dương gia tướng” Hứa Trăn đã cho thấy năng lực chỉ đạo vô cùng tốt.”

“Gần nhất, phim truyền hình “Liệp Ảnh” phiên bản lồng tiếng sắp sửa chiếu online trong thời gian tới, Hứa Trăn cũng đảm nhiệm vai trò chỉ đạo lồng tiếng cho phiên bản này và đã hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xuất sắc, mọi người có hứng thú có thể đón xem.”

““Liệp Ảnh” hoàn toàn được phiên bản lồng tiếng hồi sinh một lần nữa.”

Thái Thực Tiễn cười nhìn thoáng qua Từ Hãn, nhú mày, nói: “Nghề chỉ đạo lồng tiếng đối với Hứa Trăn cũng chỉ là việc quen tay.”

““Lang Gia bang” mấy năm trước và “Nhân Y” mùa đông năm nay đều là do cậu ấy chỉ đạo.”

“Bộ phim truyền hình về đề tài nông thôn “Biên giới Giang Nam” do Lang Gia Các chúng tôi chế tác cũng là Hứa Trăn đảm nhiệm chỉ đạo lồng tiếng.”

Thái Thực Tiễn lộ vẻ mặt bình tĩnh nói: “Có thể rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy năng lực lồng tiếng của Hứa Trăn là khi xem gameshow “Thanh âm vào tai”.”

“Nhưng trên thực tế, đây chẳng qua là tích lũy nhiều dùng ít một.”

“...”

...

Hai người ông một lời tôi một câu luân phiên thay đổi lời hay ý đẹp mà khen Hứa Trăn, đồng thời tận dụng mọi thứ để quảng cáo cho phim truyền hình của nhà mình.

Phóng viên bên dưới đài vốn dĩ có rất nhiều vấn đề sắc bén muốn hỏi, ví dụ như Từ Hạo Vũ xuất phát từ căn nhắc gì mà diễn một nhân vật thiếu năng?

Liễu Mộng Dao hôm nay làm tóc kiểu Na Tra, mặc váy búp bê màu hồng phấn không cảm thấy xấu hổ sao?

Hứa Trăn mặc áo sơ mi trắng đắt tiền có phải do nhãn hiệu tài trợ hay không?

Thái Thực Tiễn dự định vào vai diễn gì trong phim...

Kết quả nghe hai người ở trên đài càng nói càng đẩy đề tài đi lệch hướng nên quên cả việc đặt câu hỏi.

Chương 1002: Phản Hồi Không Tốt

Hứa Trăn ở bên cạnh nghe hai ông chú này ngăm đầu đá nhau trên đài, tâm tình cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Các ông đủ rồi nha!

Đây là buổi họp báo khai máy bộ phim chứ không phải là đại hội tuyên dương tôi, cũng không phải đại hội thành lập công ty hai nhà các ông!

Nhà sản xuất Từ tiên sinh, diễn viên quần chúng đồng chí Thái, mời chuyên tâm làm tốt chức trách nhiệm vụ của các

ngài!

Tiếng tăm tổ chức cuộc họp báo cực lớn, cộng thêm một vài diễn viên chính là những ngôi sao nổi tiếng hàng đầu, bộ “Thằng em lý tưởng” này đã trở nên nổi tiếng trước khi được quay, nhanh chóng gây thảo luận sôi nổi ở trong và ngoài ngành.

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy đội hình và giới thiệu vắn tắt của bộ phim này, trong lòng lại có chút không hiểu.

Hứa Trăn ngồi xe lăn đóng diễn viên chính kí tên đầu tiên, phía sau hắn là một đám diễn viên kéo hông, nhân vật mà Từ Hạo Vũ muốn đóng lại là một người thiếu năng trí tuệ...

Nghiêm túc sao?

Những câu hỏi mà các phóng viên không hỏi được trong buổi họp báo đều xuất hiện ở trong phần bình luận của cư dân mạng khi bọn họ chế giễu bộ phim.

Một đám fan hâm mộ Hứa Trăn không nhận được bình luận ở trong khu vực bình luận tin tức của buổi họp báo, phỉ nhổ nói: “Trước đây hắn từng được các ông chủ lớn dẫn dắt làm phim, nhưng lần này thì tốt rồi, trở thành một ông chủ lớn, vượt lên dẫn trước!”

“Chao ôi, cảm giác như địa vị của hắn trên thế giới lại được nâng cấp lên, được mọi người đặt nhiều kỳ vọng (trái tim thật mệt mỏi)”

“Đám đồng đội thật không thể lay động được mà!”

“Thật ra, ai dẫn dắt ai cũng không quan trọng. Từ Hạo Vũ thông minh mà bảo đóng vai kẻ thiếu năng, thân thủ A Trăn như thế mà bảo đóng vai kẻ liệt nửa người. Người nghĩ ai có lợi thế (đầu chó) ?”

“Ha ha ha, so sánh này mới tốt nhất!”

“Nói công bằng thì mỗi lần Từ Hạo Vũ hợp tác với A Trăn, hắn đều diễn tốt đến bất ngờ. Lúc đầu khi ở trong rạp chiếu phim nhìn thấy Lục Lang tìm thấy thi thể của Thất Lang, tôi đã khóc rất to.”

“Tôi hỏi cậu, cậu khóc lớn như vậy thì có liên quan gì đến Từ Hạo Vũ chứ?”

“À chuyện này, có liên quan đây... cậu tôi cũng khóc rất to mà! Chúng tôi đều biết khóc rất dễ lây lan.”

“...”

Vào lúc này, không hiểu vì lý do gì một cư dân mạng đã đăng một bức ảnh về văn phòng của Hứa Trăn ở trong khu vực bình luận: một trong những bức tường có thể sờ nhìn thấy góc váy của Bạch Tuyết và bảy chú lùn ở góc tường.

Fan hâm mộ Hứa Trăn ngay lập tức bị bức ảnh này chọc cười.

Hình tượng như thế!

Đoàn làm phim này cũng chỉ là một đám người lùn!

Làm sao mới có thể di chuyển chứ? Tác phẩm diễn chính này chắc chắn bộ đầu tiên, nhưng nhất định đừng để bị đám người này kéo xuống!

...

Ngay lúc đó, trong đoàn làm phim “Thằng em lý tưởng”, đám người Từ Hãn cũng nhìn thấy những đánh giá không tốt về bộ phim này ở trên mạng.

Đặc biệt là Từ Hạo Vũ bị đủ loại bình luận ác ý và không ác ý chế giễu.

Tại cuộc họp phối hợp của đoàn làm phim tối hôm đó, Điều Diễm Hồng lướt qua các bình luận trực tuyến trên điện thoại di động, tức giận nói với Từ Hãn: “Ông cũng nên để tôi tham dự buổi họp báo đi!”

“Hành nghề mà còn phải xem đám người này đang giễu cợt chúng ta!”

Từ Hãn cười cười, không chút để ý nói: “Thật ra thì tình huống thật cũng giống như tôi bị người khác đùa giỡn.”

“Mặc dù cô Điều đang ở chỗ đoàn phim, nhưng những diễn viên khác, đặc biệt là những người khuyết tật, về cơ bản đều diễn cùng với Tiểu Hứa, cũng không liên quan nhiều đến cô.”

“Nói cho cùng, vẫn đúng là một mình Tiểu Hứa gánh cả đoàn phim ha ha ha!”

Nhìn thấy lão quỷ không biết xấu hổ này cười vui vẻ như vậy, Điều Diễm Hồng không khỏi lườm một cái.

“Đúng là nghiệp chương mà...” Nàng cúi đầu lật xem lịch quay ở trên tay, cau mày nói: “Tuần đầu tiên có nhiệm vụ quay chụp gì?”

“Thái Thực Tiễn, diễn viên đặc biệt Tô Thanh, diễn viên đặc biệt Tưởng Nguyên Siêu, diễn viên đặc biệt Khúc Hồng Đạt...”

Điều Diễm Hồng bất mãn nói: “Một cảnh quay mà sắp xếp nhiều người thiếu năng như vậy, làm sao có thể diễn được chứ? Người có làm Tiêu Hứa khó xử quá không?”

Thái Thực Tiễn ở bàn đối diện nghe thấy vậy thì ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Có vẻ lời nàng nói hơi mơ hồ?

Lúc này, Hứa Trăn ở bên cạnh Thái Thực Tiễn đã giơ tay ra, nói tiếp: “Cô Điều, cho tôi chen ngang một câu. Là do tôi yêu cầu sắp xếp như thế.”

“Trước đây, tôi đã từng hợp tác với ba vị diễn viên đặc biệt này, bọn họ đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn và nghe lời.”

Hứa Trăn nghiêm túc nói: “Bọn nhỏ rất thích diễn xuất, rất tận tâm, hơn nữa bởi vì bọn họ diễn xuất chân thật, chỉ cần có thể dẫn dắt cảm xúc tốt thì có thể diễn cực kỳ tốt. So với một số người bình thường mà kỹ năng diễn xuất kém thì họ không khiến tôi phải lo lắng nhiều.”

Thái Thực Tiễn: “...”

Câu nói này của cậu có vẻ còn mơ hồ hơn? ?

Nhưng trong phòng cũng không ai rảnh quan tâm Thái Thực Tiễn tìm đúng chỗ ngồi cả, tất cả mọi người đều đang tập trung thảo luận để sắp xếp công việc tiếp theo, cố gắng thực hiện bộ phim này thật tốt và chân thực.

Trong khoảng thời gian sau khi mở máy, liên tục có một vài thương hiệu đến đoàn làm phim để khảo sát, đánh giá giá trị thương mại của bộ phim, từ đó cân nhắc đến chuyện bắt đầu xây dựng quảng cáo, đặt tên, tài trợ, đầu tư các khoản liên quan...

Vì thế, Hứa Trăn cũng đã dồn hết tâm sức, cố gắng hết sức để bộ phim này có một khởi đầu thuận lợi.

Dù sao nếu các nhà tài trợ cung cấp nhiều hơn thì công ty nhà mình có thể tốn ít hơn, ai cũng không băn khoăn về tiền nữa.

Chương 1003: Diễn Xuất Của Thái Tổng

Vào đêm hôm đó, Thái Thực Tiễn trần trọc trên giường không tài nào ngủ được.

Đương nhiên hắn biết A Trăn nhà mình không có ý giễu cợt hắn, nhưng đúng là hắn biết mình diễn kịch không tốt lắm.

Thái Thực Tiễn đóng vai khách mời “cậu của Thế Hà” trong phim, vai này chỉ có một cảnh, khoảng chừng một phút ở trong phim.

Nhưng một phút này lại là phút đầu tiên trong phần mở đầu của bộ phim.

Nếu ông diễn không tốt thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến chất lượng của cả bộ phim.

Hơn nữa, không chỉ riêng mình ông, trong cả bộ phim thật sự có rất nhiều “nguy hiểm tiềm ẩn”, nhiều đến mức không thể đếm xuể.

Hễ bất kỳ một trong những khâu này không được xử lý tốt, bộ phim sẽ trở thành một hiện trường tai nạn cỡ lớn.

Mặc dù trông Hứa Trăn có vẻ chín chắn và đầy tự tin với bộ phim này, nhưng Thái Thực Tiễn lại không tự tin như ông.

Ông càng nghĩ càng cảm thấy thấp thỏm không yên, đến nỗi cả đêm không ngừng chạy vào nhà vệ sinh, cho đến hơn ba giờ sáng ông mới cố gắng mơ màng được hai tiếng đồng hồ. Buổi sáng thức dậy với quầng thâm dưới mắt, mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần.

Bảy giờ sáng, mọi thiết bị trên phim trường đều đã chuẩn bị sẵn sàng, sắp bắt đầu cảnh quay.

Hứa Trăn kiêm phó đạo diễn đã đến phim trường trước Thái Thực Tiễn một bước để chuẩn bị, lúc này hắn đã ngồi trên xe

lăn, trong tay cầm kịch bản, xác nhận quá trình quay sáng nay với đạo diễn.

Nhìn dáng vẻ tập trung và tính toán trước của hắn, Thái Thực Tiễn vừa tự hào vừa tội lỗi không thôi.

Chao ôi, nói đến quay phim, Hứa tổng nhà mình đúng là quá đáng tin.

Năng lực xuất chúng, giàu kinh nghiệm, nghiêm túc và trách nhiệm.

Mà hắn... cũng chỉ có thể làm một số việc vặt vãnh, thậm chí vừa nhắc đến diễn xuất đã ngủ không ngon.

Đã thế còn suốt ngày la hét muốn đóng phim, lấy việc công làm chuyện tư đóng vai khách mời chỗ này chỗ kia, thật là mất mặt mà!

Quên đi, sau này đừng nên bận tâm những thứ vượt quá phạm vi khả năng này...

“Chú Thái!”

Lúc này Hứa Trăn mới chú ý đến Thái Thực Tiễn ở bên sân, mỉm cười chào hỏi ông.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Thái Thực Tiễn cảm thấy hơi chột dạ, vô thức vươn tay lên dụi dụi mắt, muốn xem có ghèn trong mắt không.

Mà lúc này, Hứa Trăn đang ngồi trên xe lăn, đánh giá Thái Thực Tiễn trước mặt từ dưới lên trên, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ tán thưởng, nói: “Xem ra chú Thái đã chuẩn bị rất kỹ càng nha!”

Thái Thực Tiễn sửng sốt một lúc, không hiểu rõ hắn đang mỉa mai hay nói nghiêm túc.

Hứa Trăn gật đầu, nói: “Đúng vậy, “cậu của Thế Hà” đúng là trong trạng thái này, chú làm cực kỳ chính xác.”

“Một giọt máu đào hơn ao nước lã, ông ấy đã gửi đứa cháu trai bị liệt nửa người không cha không mẹ vào cô nhi viện, chả tránh lương tâm ông ấy không thể bình an.”

“Có lẽ ông ấy vẫn luôn ở trong tình trạng mệt mỏi và tội lỗi như vậy. Có vẻ như ông ấy đã trần trọc cả đêm, và không dám

nhìn vào thẳng vào mắt của Thế Hà.”

Vừa nói, Hứa Trăn vừa quay đầu cười với đạo diễn ở bên cạnh: “Chú xem đi, tôi đã nói mà, Thái tổng của chúng tôi diễn xuất rất tốt.”

“Mỗi một lần mọi người không yêu cầu quá nhiều ở ông, nhưng ông vẫn luôn khiến mọi người ngạc nhiên. Ngay cả một người nhỏ bé cũng có thể cảm nhận diễn xuất như một người nhỏ bé.”

Thái Thực Tiễn: “...”

Ông cũng không biết phải nói gì, nói tóm lại, ông càng cảm thấy áy náy hơn.

Một lát sau, Hứa Trăn và đạo diễn Ngô Nham thương lượng xong kế hoạch quay chụp liền hẹn Thái Thực Tiễn, muốn trò chuyện cụ thể với ông về phần diễn xuất sắp tới.

Thái Thực Tiễn mở ghế dựa ngồi đối diện Hứa Trăn, mắt thấy bốn bề vắng lặng thì hơi do dự, rốt cuộc ông vẫn chọn ngắt lời nói: “A Trăn nè, chú nói thật với cậu.”

Rồi mặt mo của ông đỏ ửng, ông dùng tay che miệng nói tiếp: “Kỳ thật là tối hôm qua tôi ngủ không ngon, chứ tôi không có lý giải nhân vật...”

Hứa Trăn nghe được ông nói như vậy thì nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Cháu biết mà.”

Thái Thực Tiễn nghe vậy thì ngẩn ngơ.

Hứa Trăn nhìn theo ánh mắt Thái Thực Tiễn mà nói: “Trong tròng trắng của mắt chú Thái còn có tơ máu, khẳng định là một đêm ngủ không ngon, loại phản ứng sinh lý này sao có thể dùng diễn xuất để biểu hiện ra.”

“Huống chi, mỗi lần công ty có điện ảnh, phim truyền hình chuẩn bị chiếu thì chú đều mất ngủ.”

“Lần này chú diễn một nhân vật như vậy quan trọng, mất ngủ là rất bình thường.”

Hắn cười một tiếng, nói: “Vừa rồi cháu nói như vậy chỉ là vì ở trước mặt người ngoài cần cho chú Thái thêm thêm thể diện thôi.”

Thái Thực Tiễn: “...”

Đúng là đứa trẻ ngoan, tâm tình chú hiện tại có hơi xoắn xuýt, muốn giữ im lặng.

Hứa Trăn lấy ra một xấp giấy tờ mỏng trong túi bên cạnh ghế phó đạo diễn, rồi lại rút ra một phần từ trong đó, nói: “Phần diễn này kỳ thật không khó, chủ yếu là có vị trí đặc thù, là phần mở đầu của cả bộ phim.”

“Cho nên mặc dù là diễn viên quần chúng nhưng cũng muốn biểu diễn ra được nhân vật có sức lôi kéo nhất định, không thể qua loa cho xong.”

Nói rồi hắn đưa phần giấy tờ hơi mỏng kia cho Thái Thực Tiễn: “Đây là tiểu truyện về nhân vật cậu của Thế Hà, chú nhìn một chút đi.”

Thái Thực Tiễn ngạc nhiên nói: “Cậu còn giúp tôi viết tiểu truyện về nhân vật?”

Hứa Trăn cười nói: “Đúng vậy, cháu là phó đạo diễn chỉ đạo diễn xuất mà.”

“Cháu viết cho mọi nhân vật nhưng vẫn chưa lần nào lấy ra thôi.”

“Cảm xúc là thứ mà khi ta trải nghiệm quá nhiều lần sẽ dễ dàng dẫn đến chết lặng, vẫn nên thừa dịp mới mẻ thì tốt hơn.”

Thái Thực Tiễn: “...”

Chương 1004: Ký Ức Không Tốt Đẹp

Không biết là cậu hiểu lầm ý nghĩa cụm từ “phó đạo diễn”, hay là tôi hiểu lầm ý nghĩa cụm từ “phó đạo diễn”.

Phạm vi của cái chức vị này là có hơi rộng nha!

Còn có, A Trăn nhà tôi cuối cùng từ người thuộc hết lời kịch mọi nhân vật đã tiến hóa đến người viết tiểu truyện cho mọi nhân vật rồi?

Bước kế tiếp là cái gì? Rút ra một cọng lông tơ phân thân thành một người đóng cho một nhân vật? ?

Biểu cảm của Thái Thực Tiễn có vẻ phức tạp khi tiếp nhận

phần giấy tờ này, sau một hồi xem sơ, ông thấy quyển này không dài, đại khái có khoảng bảy tám trang.

Này là một phần truyện ngắn với ngôi thứ nhất, lấy thị giác là “tôi”, dùng phương thức phân tích kể về những chuyện sau khi em gái ruột qua, ngôi thứ nhất này đã cãi cộ như thế nào với anh hai và chị ba, cuối cùng bắt đắ dĩ nhận cháu ngoại về nhà;

Hơn hai tháng tiếp theo là chuyện vợ mình vừa khóc vừa gào, đập phá đồ đạc, dọn ra ở riêng, mang con trai trở về nhà mẹ đẻ, nhao nhao muốn ly hôn các kiểu...

Vốn đang là một gia đình yên ả lại bị một rắc rối đột nhiên tới quấy nhiễu đến gà chó không yên.

Tiểu thuyết miêu tả hình ảnh cực kỳ chân thật, Thái Thực Tiễn cầm trang giấy mà phảng phất có thể lờ mờ trông thấy một căn phòng cũ kỹ chật hẹp, nóc nhà bị tro bếp bám đen thui, xung quanh tản ra mùi nấm mốc;

Vợ mình đỏ mắt mà điên cuồng gào thét, tóc tai bù xù ném đồ vật lên mặt đất; mà chính mình thì trốn trong phòng bếp vuốt cái đầu thừa thớt tóc, dùng sức hút từng điều thuốc.

Giữa làn khói mù lượn lờ, ông lờ mờ nhìn thấy một bóng người thon gầy bóng người ngồi trên xe lăn, đầu nghiêng về một bên như vật chết vật mà lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là đang nghĩ cái gì.

Thái Thực Tiễn xem xong phần tiểu truyện này mà nhin không được đưa tay vuốt vuốt mi tâm.

Ông chỉ cảm thấy đầu kêu “ong ong”, thân thể giống như bị rót chì, vừa nặng nề lại còn mệt mỏi.

Ai, hoàn cảnh sống bí bách như vậy khi nào mới chịu chấm dứt?

Nếu như nửa đời sau cứ tiếp tục như vậy thì quả thực là sống không bằng chết!

Khi cái ý nghĩ này chợt loé lên, Thái Thực Tiễn không khỏi sửng sốt một chút.

... Hả?

Tâm tính hiện tại của mình chẳng lẽ chính là trạng thái “nhập tâm nhân vật” trong truyền thuyết kia?

Cái này chính là “phương pháp trải nghiệm” ?

Mới ngay khoảnh khắc vừa nãy ông thậm chí đã quên chính mình có nhiều tiền đến mức có thể thuê người làm... Này có phải hay không gọi “đánh mất bản tâm”?

Thái Thực Tiễn chỉ cảm thấy ý tưởng chớp loé liên hồi trong đầu, vội vàng hỏi Hứa Trăn: “A Trăn, vừa rồi chú thử hoán vị với cậu của Thế Hà thì cảm giác ông ta kỳ thật cũng không thể gọi là người xấu, chỉ là một nhân vật thấp cổ bé họng bị cuộc sống bức bách mà thôi.”

“Chú có thể không cần phải một hai phải diễn theo chiều hướng nhân vật khiến người chán ghét không?”

Hứa Trăn nhìn biểu cảm có vẻ đã hiểu ra gì đó của ông ta, nháy mắt mấy cái rồi mới cười nói: “Chú Thái thả lỏng đi, không cần tận lực biểu diễn đâu.”

“Chú chỉ cần nhập tâm nhân vật rồi biểu diễn như vậy là được, diễn viên không thể tự quyết định tính cách của nhân vật.”

Thái Thực Tiễn lại hỏi: “Trước đó cậu có nói đoạn diễn này yêu cầu nhân vật có sức hút nhất định, cái sức hút này là chỉ cái gì?”

Hứa Trăn nói: “Thông tục tới nói liền là lực hấp dẫn.”

“Là lúc mà nhân vật này xuất hiện có thể tăng cường khả năng đồng cảm với câu chuyện, tăng lực hấp dẫn của bộ phim đối với người xem.”

Nói rồi hần hơi chút do dự mới nói tiếp: “Chú Thái muốn biểu diễn ra sức hút của nhân vật này sao?”

Hần cầm điện thoại nhìn qua đồng hồ rồi nói: “Còn 5 phút nữa là tới giờ vào sân, cháu có thể chia sẻ cho chú một câu chuyện giúp tăng lên sức hút của nhân vật.”

Thái Thực Tiễn liền vội vàng hỏi: “Câu chuyện gì?”

Hứa Trăn nói: “Là một câu chuyện cũ vô cùng đơn giản, liên quan tới tôi khi còn nhỏ.”

Nói rồi hắn rũ đôi mắt xuống, đưa tay kiểm tra quần áo và lớp trang điểm của chính mình, giống như vô ý mà thuận miệng nói: “Đúng rồi... hồi cháu năm tuổi đã từng được một cặp vợ chồng tuổi trung niên hỏi nhận nuôi.”

“Bọn họ là người ở tỉnh ngoài, sau tết thì về quê rồi vào chùa dâng hương, trùng hợp nhìn thấy cháu nên nói có duyên với cháu, một hai phải dẫn cháu đi.”

“Sự phụ cận nhắc đến chuyện sau này tôi cần đi học nên đã đồng ý ngay.”

Thái Thực Tiễn nghe vậy thì sững sờ.

Có người đã nhận nuôi A Trăn?

Nhưng là... Theo chính mình biết, hắn là sống và lớn lên ngay tại chùa mà!

Ông còn đang nghi hoặc thì nghe Hứa Trăn tiếp tục nói “Tôi đi theo hai người ngồi hơn hai mươi giờ xe lửa, lúc xuống xe thì ớn rất nhiều, sốt cao đến 40 độ, sau được đưa tới bệnh viện, phát hiện là viêm dạ dày cấp tính.”

“Bọn họ có một bác sĩ rất thân thích nên đã mang tôi đến làm kiểm tra sức khỏe toàn thân.”

“Sau đó bác sĩ kia nói với hai vợ chồng này, là thân thể của đứa trẻ này có rất nhiều chỉ tiêu dị thường, giữ lại liền là kẻ gây họa.”

“Có thể là cảm thấy tôi quá nhỏ khi họ nghe nên nghe những lời nói này rồi cũng không tránh ta.”

Chương 1005: Cảm Xúc Rất Tốt

Hứa Trăn ngửa đầu nhìn hướng Thái Thực Tiễn, bên trong mắt mang một chút đắc ý mà nói: “Bây giờ suy nghĩ một chút, tôi cảm thấy lúc ấy chính mình đặc biệt lỗi lạc.”

“Tôi cũng không tức giận, cũng không khóc, cũng không quậy, tự mặc đồ cho bản thân, thu dọn xong xuôi đồ vật rồi đứng ngay kế bên giường bệnh mà nói với bọn họ, “tôi muốn về nhà.”

“Sau tới bọn họ thật sự đã đưa tôi trở về.”

“Trên đường tôi không hề không khóc.”

“Thẳng đến khi lái xe đến dưới núi, tôi từ xe đi xuống thì thấy sư phụ mặc một bộ tăng bào màu xám có độn bông đứng tại cửa thôn chờ tôi.”

“Ông ấy còn cười nói với tôi, bảo thí chủ thật sự đã quay về! Sau đó còn bế tôi lên tung hứng một hồi.”

Hứa Trăn nói mà miệng cười: “Cho tới bây giờ tôi còn nhớ rõ thân thể ông ấy lạnh lẽo chứ không hề ấm gì...”

Đối diện hẳn, Thái Thực Tiễn ngơ ngác xem Hứa Trăn ngồi trên xe lăn, chỉ cảm thấy trong lòng khẽ run lên.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, đạo diễn Ngô Nham đã sắp chạy tới bên cạnh phong nền, phẩy tay cất cao giọng nói: “Chú ý, sắp bắt đầu!”

“Màn một cảnh một, lần thứ nhất, diễn viên vào sân, các tổ chuẩn bị sẵn sàng!”

Hứa Trăn nghe được câu triệu hoán này mà yên lặng nhắm mắt lại, dáng người vốn đang thẳng lập tức nghiêng về một bên, mềm mềm tê liệt oằn ra ghế.

Khi hẳn mở mắt một lần nữa, bên trong ánh mắt hẳn bỗng nhiên không còn tia thần thái cổ điển trầm từ bùng bùng kia, mà là trở nên lạnh lùng, trống rỗng, mang theo vài phần cảm giác bị quan chán đời khiến không ai muốn dây vào.

“Đi thôi, cậu ba...”

Giọng của Hứa Trăn nghe có vẻ mỗi một: “Đi nhà cộng đồng thôi.”

Thái Thực Tiễn: “...”

Ông chỉ cảm thấy trong lòng “lộp bộp” một tiếng, nội tâm xoắn xuýt tới cực điểm.

Ông trầm mặt đẩy xe lăn của Hứa Trăn, nghe tiếng bánh xe lăn vù vù o o mà chân như là bị rút chì.

Kế bên cảnh phim, Từ Hân liếc qua Thái Thực Tiễn mới vừa đi vào trong đó mà chỉ cảm thấy lòng tràn đầy kinh ngạc.

U, cái trạng thái này không tồi!

Biểu hiện ra rất đúng những chỗ cần có của một nhân vật phản diện đang đấu tranh nội tâm!

Không nghĩ đến, kẻ sĩ ba ngày không gặp lau mắt mà nhìn, lão Thái thế mà biết diễn kịch?

Xem ra là bao năm qua ông ta cố gắng không ít trên phương diện này nha!

Cảnh quay đầu tiên của bộ phim “Thằng em lý tưởng” là hình ảnh cậu của Thế Hà đẩy xe lăn đi vào viện mồ côi.

Máy quay phim di chuyển theo sau lưng Thái Thực Tiễn, thuận theo bước chân ông từ phía sau lưng di chuyển sang bên hông.

Thái Thực Tiễn lúc này là một cụ già mặc áo màu xám đậm, một nửa góc áo nhét vào trong quần còn một nửa để ở ngoài nhìn qua hơi lồi thối.

Ông cong lưng cúi đầu kéo lê đôi chân từng bước một đi về phía trước, bước chân nặng nề đập trên mặt đất, người đầy vẻ mỏi mệt.

Ở trước người lão, Hứa Trăn trong vai Thẩm Thế Hà ngồi co quắp trên xe lăn, thân người hơi nghiêng nhưng đầu thì vẫn thẳng.

Vì xe lăn xóc nảy, thân thể như xác chết của hắn run rẩy, nhìn qua không hài hòa chút nào.

Có thể nghe được rõ ràng tiếng bước chân “cộp cộp cộp” nặng nề và tiếng đá vụn “lăn lông lốc” trên đường khi xe lăn cán qua.

Hai người không ai nói chuyện, thậm chí không hề lộ mặt.

Nhưng chỉ một hình ảnh đẩy xe lăn vào sân như vậy lại phô diễn được cảm xúc câu chuyện một cách sâu sắc.

Đạo diễn Ngô Nham ở một bên phim trường cảm thấy hai mắt tỏa sáng.

Đúng, rất tốt!

Có cảm xúc!

Không cần lời nói, chỉ bằng vào diễn xuất cũng lột tả được tình cảnh trước mắt và cảm xúc của nhân vật, kỹ thuật tương đối cao cấp.

Đạo diễn Ngô hài lòng nhẹ gật đầu, nhàn nhã ôm cánh tay đứng đó chờ mong biểu hiện của nhóm diễn viên tiếp theo.

Mười mấy giây sau, Thái Thực Tiễn diễn vai cậu ba đẩy xe lăn đi tới trước cửa viện mồ côi.

Ông nghiêng đầu nhìn vào bên trong quan sát nhưng không tiếp tục đẩy xe lăn mà dừng lại ở cửa ra vào.

“Chỉ đưa cháu đến chỗ này thôi.” Thái Thực Tiễn lần đầu mở miệng.

Ông buông ra xe lăn ra, một tay chống nạnh, một tay gãi gãi đầu của mình mà phiến muộn cau mày rồi lẩm bẩm nói: “Đã tận tình tận nghĩa rồi!”

“Cậu tin tưởng mẹ cháu dưới tuổi vàng cũng có thể hiểu được cậu.”

Dứt lời, ông cũng không nhìn thiếu niên trên xe lăn một cái mà quay người đi.

“Cậu ba!”

Mà lúc này, Hứa Trăn bỗng nhiên lên tiếng.

Giọng hần gọi rất nhẹ nhàng thoải mái, tiếng nói trong trẻo, trong giọng nói không mang cảm xúc gì.

Thái Thực Tiễn vừa đi không xa lại bị ép dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Hứa Trăn trong vai Thẩm Thế Hà quay đầu, lộ ra gò má tái nhợt mà nói khẽ: “Người cháu bị nghiêng, cậu chỉnh lại giúp cháu.”

Thái Thực Tiễn ngửa đầu nhìn trời, không nhin được xoay người quay trở lại.

Ông đi đến trước mặt xe lăn rồi ngồi xổm xuống, đẩy cái đầu gối của Thế Hà bị nghiêng qua một bên vào giữa, sau đó chỉnh bả vai hần rồi đặt hai cánh tay lên trên đầu gối.

Ông kính máy quay chậm rãi di chuyển theo động tác của ông từ đầu đến cuối, lần đầu tiên soi rõ gương mặt của Thế Hà.

Hắn cúi đầu, đôi mắt rũ xuống, khuôn mặt tuần tú lưu lại cảm giác thiếu niên nhưng không đủ huyết sắc.

Chương 1006: Nhóm Diễn Viên Đặc Biệt

Sau khi cơ thể được điều chỉnh, hắn hít sâu một hơi rồi thẳng cổ lên lộ ra cốt cách cứng cỏi như tùng trúc.

Thái Thực Tiễn theo bản năng cúi đầu, khi đối diện với ánh mắt của Hứa Trăn thì môi bỗng nhiên run lên.

Hứa Trăn trong vai Thế Hà từ đầu đến cuối nhìn ông bằng ánh mắt không có phần nộ mà chỉ có sự lãnh đạm và xa cách như nhìn thấu tất cả.

“Cảm ơn.” Thế Hà nhẹ nói.

Khóe môi hắn hơi hơi cong lên nhưng trong mắt lại không có chút vui vẻ nào.

Thái Thực Tiễn chỉ cảm thấy bản thân mình bị ánh mắt này làm cho đau nhói, trong nháy mắt hộc mắt đỏ lên.

Ông quay mặt qua chỗ khác để kìm nén cảm xúc của mình, ngửa đầu ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Thái Thực Tiễn cũng không dám nhìn Hứa Trăn nữa, chỉ vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai đối phương rồi cúi đầu bước nhanh giống như chạy trốn khỏi tiểu viện.

Hai người cũng không ai nói lời tạm biệt đối phương.

...

“Cắt!”

Đứng bên cạnh trường quay, đạo diễn Ngô Nham hô dừng đoạn biểu diễn này.

Gã thông qua camera xem lại cảnh diễn vừa rồi mà nhin không được tám tắc khen ngợi.

“Ái chà, lão Thái lợi hại, lợi hại lợi hại...”

Ngô Nham vừa xem vừa khen, liên tiếp gật đầu nói: “Cảnh này diễn quá tuyệt!”

“Không hề có dấu vết của diễn xuất, đây là biểu diễn cấp ảnh đế nha ha ha ha!”

Gã quay đầu nhìn nhà sản xuất Từ Hãn, giơ ngón tay cái lên mà cười nói: “Không nghĩ đến lão Từ còn thật biết chọn người!”

“Thái Thực Tiễn diễn nhân vật này, dù là hình ảnh hay thần thái đều có đủ cả, lợi hại lợi hại!”

Từ Hãn lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Ông vốn vì muốn trêu chọc Thái Thực Tiễn mới mời ông ta đóng một nhân vật mà người ghét chó chê như vậy, thuận tiện bày tỏ nhiệt huyết muốn thỏa mãn tâm nguyện của Hứa Trăn.

Nhưng không nghĩ đến, Thái Thực Tiễn thế mà diễn nhân vật này rất tốt!

Từ Hãn cảm thấy nhân vật này cho dù để ảnh đế chính quy như mình diễn thì chỉ sợ cũng diễn không tốt được như ông, bởi vì chính mình không có vẻ ngoài khiến cho người ta ghét.

Khi hai người đang không ngừng khen biện hiện của Thái Thực Tiễn, Điều Diễm Hồng ở một lộ vẻ mặt cảm khái lắc đầu, chặc chặc nói: “Có một câu nói, nói thế nào cho đúng nhỉ? Đứng ở đầu ngọn gió thì ngay cả heo cũng biết bay.”

“Tiểu Hứa đủ sức thổi ngọn gió này.”

Ngô Nham, Từ Hãn: “...”

Chủ đề liên quan tới Thái Thực Tiễn cũng từ đó dừng lại.

...

Thái Thực Tiễn cũng chỉ có mỗi cảnh quay này trong phim.

Cảnh diễn của ông vậy là thuận lợi “đóng máy”, được toàn trường tán thưởng.

Mặc dù tất cả mọi người đều biết phân cảnh mà Thái Thực Tiễn diễn là do Hứa Trăn hướng dẫn, nhưng mọi người cũng không biết cụ thể hắn đã dạy những gì.

Tất cả mọi người cảm thấy bất kể Hứa Trăn hướng dẫn tỉ mỉ hơn nữa, thì Thái Thực Tiễn có thể diễn đến trình độ này cũng không phải đơn giản.

Sau khi thuận lợi quay xong cảnh diễn khó nhằn này, cảnh quay thứ hai làm cho mọi người như lâm đại địch:

Đến lượt nhóm diễn viên đặc biệt ra sân.

Lúc này là chín giờ sáng, trong phim trường có một số người của các nhãn hàng đến tham quan, gồm các nhãn hàng thức ăn nhanh, thức uống, thời trang các loại.

Những người này đến đây để khảo sát tình hình quay phim, từ đó đánh giá xem có nên đầu tư quảng cáo hay không, cũng như nên đầu tư ở mức độ nào.

Người trong đoàn phim dẫn mấy vị bên phía nhãn hàng đi vào phim trường nói chuyện qua loa vài câu với nhà sản xuất Từ Hãn.

Những người này nghe nói trong bộ phim có ba nhân vật bị thiếu năng do diễn viên đặc biệt đảm nhận thì hết sức kinh ngạc, lập tức tràn ngập tò mò với cảnh quay này.

Một bên trường quay, đạo diễn Ngô Nham liếc qua nhóm khách ngoài cửa mà cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Cảnh quay này rốt cuộc có thể diễn đến trình độ nào thì gã cũng không nói chính xác được.

Trước đó Ngô Nham đã từng đề nghị hay là tìm mấy đứa trẻ bình thường đóng vai người khuyết tật, nhưng Hứa Trăn cho là không nên.

Bởi vì đây là viện mồ côi nên tốt nhất vẫn là chọn thiếu niên từ mười hai đến mười tám tuổi.

Muốn diễn viên ở độ tuổi này phải biểu diễn tình tiết mạnh mẽ, lại phải tạo được cảm giác bị tàn tật, thật sự mà nói là quá khó khăn.

Cuối cùng, sau khi hai bên thương nghị đã quyết định trước hết mời nhóm diễn viên đặc biệt này diễn trước; nếu như diễn không đạt thì tạm thời hoãn những cảnh quay này lại, phần hậu kỳ sẽ tìm diễn viên bình thường để quay bổ sung.

Tổng cộng có ba diễn viên đặc biệt được mời diễn.

Một trong số họ là Hạo Hạo, trong phim cậu bé vào vai thời niên thiếu của vai nam thứ hai, Đông Đông;

Hai người còn lại là Tưởng Nguyên Siêu và Khúc Hồng Đạt, họ cũng giống như Hạo Hạo là diễn viên trong vở kịch thiếu nhi “Chú gấu Bồn Bồn”, người đóng vai sư tử con và báo con bắt nạt Bồn Bồn.

Trong đó Tưởng Nguyên Siêu còn nhỏ tuổi hơn Hạo Hạo, năm nay mới mười sáu tuổi.

Nhưng dáng người cậu bé khá cao và mập mạp, tính tình cũng tương đối nóng nảy, bởi vậy nên Hứa Trăn mới lựa chọn cậu bé diễn vai người bắt nạt “cậu bé Vương”.

Trước khi chuẩn bị quay cảnh này, Hứa Trăn vẫy tay gọi ba diễn viên đặc biệt đến bên cạnh mình, cười nói: “Hôm nay là ngày mọi người cùng nhau biểu diễn.”

“Chút nữa chúng ta sẽ chia thành hai nhóm, anh Hứa Trăn và Hạo Hạo một nhóm, Siêu Siêu và A Đạt một nhóm...”

Bên trong trường quay, Hứa Trăn kiên nhẫn giảng giải cho ba thiếu niên về cách biểu diễn, nhưng chỉ dặn dò mấy điểm mấu chốt chứ không nói quá chi tiết.

Đạo diễn Ngô Nham ở một bên vừa nhìn vừa gỡ bộ tóc giả của mình, chỉ cảm thấy tình hình vô cùng đáng lo.

Thời điểm diễn tiết mục văn nghệ trên sân khấu trong “Chú gấu Bồn Bồn”, Ngô Nham cũng có mặt tại hiện trường.

Gã quả thật cảm thấy kịch thiếu nhi này được dàn dựng vô cùng tốt, nhưng dù tốt thế nào thì rốt cuộc cũng kịch thiếu nhi, không cần có kỹ thuật diễn xuất gì.

Chương 1007: Diễn Xuất Rất Tốt

Các diễn viên trên sân khấu biểu diễn rất đáng gờm, khóc lớn cười to vô cùng xúc nổi.

Phim điện ảnh lại không thể diễn như vậy được.

Chẳng qua, trước đó Hứa Trăn đã đảm bảo với gã, đạo diễn Ngô Nham chỉ phụ trách đưa ra yêu cầu, về phần cụ thể làm sao đạt được thì tất cả do hần phụ trách.

Nếu đối phương đã nói như vậy thì đạo diễn Ngô cũng chỉ có thể nghe theo.

Mấy phút sau, hiện trường đã chuẩn bị sẵn sàng, nhóm diễn viên chính thức vào sân.

Phân cảnh này rất đơn giản: nói về thời điểm Thẩm Thế Hà vừa tới viện mồ côi thì trùng hợp nhìn thấy một thiếu niên bị bệnh thiếu năng gầy yếu bị nhóm bạn bắt nạt.

Hần mở miệng mắng cho đám bạn bắt nạt một trận và lấy được cảm tình tốt của thiếu niên bị bệnh thiếu năng.

“Màn hai, cảnh một, lần thứ nhất!”

“Cộp!”

Sau khi tiếng gõ thanh thủy vang lên, biểu diễn chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người trong đoàn phim lập tức tiến vào trạng thái hành động, tinh thần tập trung cao độ; mấy người bên phía nhân hàng tới đây cũng tò mò đi đến bên cạnh đạo diễn muốn xem cảnh quay này diễn ra sao.

Chỉ thấy Hứa Trăn trong vai Thẩm Thế Hà ngồi trên xe lăn lẳng lặng ngẩng đầu nhìn sang một góc cây liễu bên trong sân.

Mà lúc này Hạo Hạo trong vai thiếu niên Đông Đông thì đang ngồi xõm ở dưới gốc cây liễu chơi với mấy cục đá.

Một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, Hạo Hạo ngẩng đầu lên nhìn về phía Thế Hà cách đó không xa, trên mặt lộ chút vận vẹo, hơi chút ngốc nghếch, nhưng lại tươi cười rạng rỡ đầy thiện ý.

Hứa Trăn hơi ngơ ngác, bốn mắt nhìn nhau với Hạo Hạo.

Mà đúng lúc này, một đám con nít choai choai chạy “vùn vụt” như cá diếc sang sông tới gốc cây liễu, trong đó có một tên mập mạp vọt thẳng đến chỗ Hạo Hạo, đặt mông cười lên người nó, giơ một cây gỗ trong tay lên mà dương dương đắc ý la to: “Giá! Giá!”

Hạo Hạo dánh người nhỏ gầy bị thân thể mập mạp của nó ngồi lên ra sức giầy dũa, trong miệng phát ra âm thanh đau khổ “Ô ô”.

Mà đứa trẻ khác thì ở bên cạnh đùa giỡn, vừa cười vừa hô to “Bò đi!”, lại còn tay nắm chân đá vào người Hạo Hạo.

Hứa Trăn trong vai Thế Hà nhìn cảnh hoang đường trước mắt, trong mắt chán ghét mà bật cười một tiếng.

Hắn lẳng lẳng nhìn chốc lát rồi bỗng nhiên lớn tiếng quát: “Này, đầu heo!”

Đứa mập mạp đang cười trên người Hạo Hạo theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại.

Thế Hà cười lạnh một tiếng, ngoẹo đầu, nói: “Nói nhóc đây, đầu heo.”

Đứa mập mạp nghe rõ ràng tiếng gọi này thì nổi trận lôi đình, lập tức nhảy xuống khỏi người Hạo Hạo, nhanh chân đi đến chỗ Thế Hà, dùng chân hung hăng đá vào xe lăn của hắn.

Nhanh như chớp... “Keng!”

Xe lăn bị nó đập lăn ra một đoạn, nặng nề đụng vào chân tường cách đó không xa.

Va chạm như vậy, thân thể Thế Hà ngồi trên xe lăn bị chấn động, nhưng trên mặt hắn lại không hề sợ hãi mà ngược lại khinh miệt ngẩng đầu cười nói: “Mập như con heo mà chỉ có chút sức lực đó thôi à?”

Trong lúc hai người nói chuyện, mấy đứa nhóc còn lại bỏ qua Hạo Hạo mà nhao nhao chạy ra sau lưng hắn, bao vây hắn quanh góc chân tường này.

Hạo Hạo từ dưới đất bò lên, trên tóc trên mặt trên người dính đầy đất.

Nó nhìn Thế Hà một bên bị người vây quanh, miệng kêu lên “a, a”, nhìn qua có chút không biết phải làm sao.

Lúc này, nhóc mập mạp đã bị Thế Hà khiêu khích nên tức giận đi tới chỗ hấn vung nắm đấm lên muốn đánh người.

Nhưng mà lúc này Thế Hà lại ngóc đầu lên, trước nó một bước kêu lên: “Đánh à!”

Trong mắt hấn hiện ra ánh mắt hung dữ, lạnh lùng quát: “Có gan thì đánh đi!”

Đứa mập mạp ngạc nhiên dừng tay.

Nó nháy cặp mắt ti hí của mình rồi mím môi một cái, bị tiếng hét của đối phương hù dọa.

Thế Hà khinh bỉ xùy cười một tiếng, từ từ nói: “Nhóc biết cái gì gọi là liệt nửa người trên hay không?”

“Là người tao không có cảm giác nên vốn dĩ không biết đau.”

Hấn ngửa đầu nhìn tiểu mập mạp trước mặt, nói: “Nhóc muốn đánh thì cứ tha hồ đánh.”

“Tới đây, sao lại không đánh?”

Lúc nói chuyện, giọng hấn càng lúc càng cao, vẻ điên cuồng trong mắt cũng càng ngày càng nghiêm trọng, phần nộ quát: “Anh để cho nhóc đánh đầy đồ hèn nhất!”

Nhóc mập mạp bị dồn ép, bỗng nhiên vung nắm đấm lên đánh mạnh một quyền lên trán Thế Hà.

Thế Hà bị hấn đánh một cái nghiêng đầu, một tia máu tươi từ thái dương hấn tràn ra ào ạt chảy dọc theo gò má.

Hấn cắn răng, cúi đầu thở dốc một tiếng, sau đó lại nhanh chóng chỉnh đầu ngay ngắn trở về.

Máu tươi chảy qua mắt phải của Thế Hà làm cho lúc hấn mở mắt ra lần nữa thì mắt phải đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Thế Hà ngẩng đầu lên, trên mặt không có chút biểu cảm thống khổ nào, ngược lại còn mang vẻ mặt trêu tức nhìn thẳng nhóc mập mạp trước mặt mà nói: “Chỉ có như vậy?”

“Anh đã nói với nhóc là anh không biết đau mà.”

Hắn lè lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm máu chảy tới bên môi, lại hất cằm lên, trong mắt bỗng nhiên lóe ra một tia hung ác.

Trong một tích tắc này, không riêng gì đứa mập mạp trước mắt mà ngay cả nhân viên trong trường quay cũng phải rùng mình một cái.

Tình trạng vết thương thâm tím phối hợp với gương mặt tái nhợt của hắn nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Mà ánh mắt này của hắn làm cho người ta trong nháy mắt quên đi đây là người khuyết tật bị liệt nửa người trên, giống như sau một khắc nữa hắn sẽ nổi máu giết người!

“Tới đi, tiếp tục đi.”

Thế Hà gắt gao nhìn chăm chú mập mạp trước mặt mà bật cười nói: “Sao lại không đánh?”

Hắn trừng con mắt đỏ tươi, quát: “Có bản lĩnh thì mày đánh chết tao đi!”

Ở đối diện hắn, thằng nhóc mập mạp cứng đờ run lập cập.

Toàn thân nó phát run, hơi thở dồn dập rồi “oa” một tiếng khóc lên, sau đó bỏ chạy thục mạng.

...

“Cắt!”

Một lát sau, cảnh diễn đã quay xong nhưng toàn trường vẫn yên tĩnh như chốn không người.

Trong cảnh diễn này từ đầu tới đuôi cũng chỉ có một mình Hứa Trăn nói chuyện, nhóm diễn viên đặc biệt diễn cùng đều không có lời thoại.

Nhưng mà không có lời thoại lại hoàn toàn không ảnh hưởng đến trình độ hoàn thành của cảnh này.

Ở bên ngoài phim trường, đám người Ngô Nham và Từ Hân đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Cho đến vài giây sau, khi Hứa Trăn ở trong sân hỏi thăm tình hình quay thì Ngô Nham mới đưa ngón tay ra dấu “Ok”, thấp giọng nói: “Mấy diễn viên đặc biệt này... cũng diễn tốt giống như Thái Thực Tiễn diễn vậy.”

Điều Diễm Hồng lộ vẻ mặt khinh thường nói: “Tôi đã nói với các người rồi, đứng ở đầu ngọn gió...”

“Bà ngậm miệng đi.” Từ Hân không khách khí ngắt lời.

Chương 1008: Chỉ Đạo Hứa Thật Tốt

Tiếp tục cho tới trưa, đoàn phim “Thằng em lý tưởng” vẫn chưa đuổi kịp deadline tiến độ nên cũng chỉ quay xong hai phân đoạn này.

Nhưng sau khi hai phân cảnh đơn giản này được quay xong lại như cho đoàn phim uống một viên thuốc an thần chất lượng cao.

—— mấy vị diễn viên đặc biệt biểu diễn tự nhiên hài hòa, không có chút xú nào là;

Thái Thực Tiễn biểu diễn càng là cảm tình chân thành tha thiết, hoàn mỹ phù hợp yêu cầu nhân vật làm người khác vui sướng vô cùng.

Đến loại nhiệm vụ độ khó địa ngục đều có thể hoàn thành viên mãn, vậy các loại nhiệm vụ có là cái gì?

Hứa Trăn có thể dạy bảo những người như vậy thành tiêu chuẩn chuyên nghiệp, sao lại không thể dạy bảo được Từ Hạo Vũ, Liễu Mộng Dao?

Trong studio, hai vị nhân viên công tác tổ quay phim vừa thu dọn đồ đạc, vừa liếc trộm Hứa Trăn bên trong studio, nhỏ giọng nói: “Phía trước vẫn luôn không rõ ràng cái gì gọi là gánh team, hôm nay cuối cùng đã được thấy rõ.”

“Thằng nhóc mập mập vừa rồi có cần phải diễn kịch gì à? Ngay từ đầu là bị khuôn mặt gọi đòn của chỉ đạo Hứa hù cho mơ hồ, sau là sống sờ sờ bị dọa khóc!”

Đồng bạn bên cạnh cậu ta như thể lòng vẫn còn sợ hãi mà gật gật đầu, nói: “Đừng nói mặt đối mặt, tôi ở bên cạnh xem còn bị hù giật mình.”

“Cái mặt máu không đỏ còn trợn ngược mắt nhìn, lúc tôi đẩy máy quay phim tay kém chút run rẩy!”

Hai người nhìn chung quanh không có ai, chít chít ục ục khe khẽ bàn luận nói: “Cho nên, trước đó hề Từ Hạo Vũ dựng phim nào có chỉ đạo Hứa là phim đó có thể diễn tốt, quả nhiên còn là bởi vì chỉ đạo Hứa giáo thật tốt, phải không?”

“Ha ha ha, cậu cứ nói vậy, đến cả Thái tổng đều có thể diễn sinh động, không thua tiêu chuẩn người trong nghề.”

“Nói Thái tổng làm cái gì, đến cả diễn viên đặc biệt còn được gán cho, tôi cảm giác có là tôi thì cũng diễn đạt.”

“...”

Cả cái studio đều tràn đầy năng lượng tích cực, như là vừa hoàn thành một cửa ải yêu cầu kỹ thuật vô cùng khó khăn.

Đám người vốn cho là, Hứa Trăn chỉ là bằng vào thân phận tư sản có tiền của mình để treo cái danh “Phó đạo diễn”, kết quả vạn không nghĩ đến, người ta không chỉ không làm xấu danh phó đạo diễn, hơn nữa còn hoàn mỹ làm được tuyệt đại đa số công việc mà đến cả đạo diễn đều làm không xong: dạy bảo diễn viên.

Hơn nữa còn là phương thức dạy bảo biến đá thành vàng.

Bên trong studio, nhóm nhân viên công tác không khỏi nổi lòng tôn kính với vị diễn viên tuổi còn trẻ này.

Mặc dù bởi vì hình tượng nhân vật, hiện tại Hứa Trăn nhìn qua còn muốn trẻ hơn so với tuổi thật, nhưng vấn đề này không ảnh hưởng chút nào đến trình độ tôn kính mà đám người dành cho hắn.

Sau hơn nửa ngày quay phim, ngay cả một ít người tuổi đã lớn cũng ngấm ngấm sữa miệng xưng hô với hắn từ “Tiểu Hứa” biến thành “chỉ đạo Hứa”, “thầy Hứa”.

Rốt cuộc thì học trước hay sau, người tài vẫn được trọng.

Thứ quyết định thân phận của một con người xưa nay không phải do tuổi tác, mà là thực lực của người đó.

Mười hai giờ trưa, đoàn phim tiến vào thời gian nghỉ trưa.

Hứa Trăn cùng đạo diễn trưởng quay lúc này đang ở trong studio thương lượng công việc buổi chiều, nghe được hai chữ

“ăn cơm”, đạo diễn trường quay vô ý thức đi đến phía sau Hứa Trăn, đẩy xe lăn của hắn.

“Chỉ đạo Hứa, ăn cơm ăn cơm.”

Đạo diễn trường quay ân cần cười nói: “Trời lớn, đất lớn, không lớn bằng cơm, chúng ta cơm nước xong xuôi trước rồi lại tiếp tục thảo luận công việc.”

Nói xong, gã không nói lời nào mà đẩy xe lăn quay nửa cái vòng, vui sướng mà đẩy xe về phía quây đồ ăn.

Nhưng khi chưa đẩy được mấy mét, chỉ thấy Hứa Trăn linh hoạt nhảy xuống khỏi xe lăn, hơi có vẻ lúng túng nói: “Đạo diễn Hồ, không cần không cần, tôi tự đi được.”

Đạo diễn trường quay: “...”

Nghe chung quanh vang lên tiếng cười nhẹ, đạo diễn trường quay mặt đỏ đến bên tai.

...

Phần cơm trưa của Hứa Trăn là “bữa ăn dinh dưỡng” đơn giản dễ làm, chỉ có canh và củ.

Người khác đều có cá kho, bò hầm, thịt nướng để chọn lựa, hắn chỉ có thể chọn dấm trộn khổ qua và canh bí đỏ nấu bắp.

Hứa Trăn lúc này không khỏi hoài niệm thời gian còn ở đoàn làm phim “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn”, mặc dù vật tư thiếu thốn, tay nghề của những nhân viên công tác cũng đáng lo, nhưng tối thiểu bao no.

Dương Tử Vinh nhưng không cần hình tượng người bệnh ốm yếu của Thẩm Thế Hà, đạo diễn còn mong muốn hình tượng lúc ấy của hắn rắn chắc khỏe mạnh hơn.

Hơn nữa, thỉnh thoảng còn có thể vụng trộm nướng hai củ khoai lang ăn.

Chẳng qua cũng may, một tay cầm canh bí đỏ ăn, lỡ tai còn có thể nghe thấy đám người trong đoàn phim tán thưởng hai cảnh diễn đã hoàn thành giấc sáng nay, này cũng coi là một món ăn tinh thần bổ dưỡng.

Về phần hai cảnh phim đã quay xong trong buổi sáng hôm nay, bản thân Hứa Trăn cũng rất hài lòng.

Trước khi khai máy bộ phim “Thằng em lý tưởng”, hẳn vất óc suy nghĩ hồi lâu để tìm mưu kế, mới rồi cuộc quyết định xong xuôi từng chi tiết.

Bao quát như thế nào kết hợp kinh nghiệm cuộc sống thực tế của chú Thái để viết tiểu truyện về nhân vật “cậu của Thế Hà”; phải có cảm xúc ra sao mới có thể khiến chú Thái biểu diễn ra trạng thái mất nhân tính.

Bao quát cả tình huống của mấy vị diễn viên đặc biệt, bọn họ nếu không thể đọc tốt lời kịch thì thôi không đọc, lời kịch của bọn họ cứ để cho bản thân mình nói ra là được; bọn họ không thể không chế tốt cảm xúc, vậy thì do chính mình không chế, dẫn dắt cảm xúc của bọn họ.

Những thứ trên nói thì rất dễ dàng, trên thực tế lại rất nhọc lòng.

Chương 1009: Thỉnh Thoảng Mới Đứng Đầu

Khoảng thời gian gần đây của Hứa Trăn vẫn luôn dùng cho việc nghiên cứu những thứ này, cũng may cuối cùng có hiệu quả đáng mừng, cuối cùng là đoạn thời gian cố gắng này không có uổng phí.

Đương nhiên, hai cảnh diễn ngày hôm nay mới chỉ là món ăn khai vị.

Như thế nào dẫn đạo hảo Tử Hạo Vũ, hoàn thiện phần biểu diễn của hai vị nhân vật chính mới là thứ quyết định thành bại cho bộ điện ảnh này.

Hứa Trăn đã giao nhiệm vụ cho Tử Hạo Vũ từ cả hơn nửa năm trước: bảo cậu ta quan sát kỹ Hạo Hạo, bắt chước lời nói cử chỉ của đối phương.

Hiện giờ là lúc kiểm tra, đối phương quả nhiên không có qua loa cho xong, đã biết bắt chước các loại động tác, thần thái không hài hòa của Hạo Hạo đến giống như đúc.

Hứa Trăn đã diễn được hai đoạn với Tử Hạo Vũ, thế mà sản sinh một loại ảo giác “tuổi già an lòng.

—— đồ đệ ngốc có tiền đồ nha!

Hơn nữa còn rất biết cố gắng!

Nếu như cậu ta chịu dùng thời gian để đánh bạc mà tôi luyện nghiên cứu, một năm đóng một hai nhân vật, đặc biệt là loại hình nhân vật đặc thù thì sẽ rất có tương lai!

Cho đến lúc này, Hứa Trăn mới hiểu được vì cái gì sẽ có loại hiện tượng “diễn đạt nhờ đạo diễn” này.

Bởi vì đạo diễn là đại não của một đoàn phim, vô luận là chỉnh ống kính, phân bố cảnh, đến cả trạng thái diễn viên biểu diễn đều cần thông qua trù tính và cân nhắc của một đạo diễn mới hình thành ra phương án cuối cùng.

Cho nên, nếu người nào muốn quán triệt tư tưởng sống của mình thành một bộ điện ảnh, người đó phải làm đạo diễn.

Hứa Trăn ngược lại là không có dã tâm lớn như vậy, bởi vì hắn không có hứng thú đối với việc quay chụp, hứng thú của hắn đều nằm trên công việc biểu diễn.

Chẳng qua, khi ngẫu nhiên mạo xưng làm phó đạo diễn điều hướng kỹ thuật diễn, hắn ngược lại có cảm giác hết sức là đã nghiền.

Hàn nghề nhiều năm như vậy, Hứa Trăn từng bước một cố gắng đi đến hiện tại, có lòng lo nghĩ sâu xa với con đường diễn xuất, cũng có rất nhiều kinh nghiệm nguyện ý chia sẻ cùng người khác.

Mỗi lần xem người bên cạnh nhờ chính mình chỉ đạo nên có thể cống hiến ra phần diễn đặc sắc, hắn còn vui vẻ hơn cả bản thân người diễn viên kia.

Hứa Trăn cảm giác chính mình về sau khi rảnh rỗi không có việc gì làm thì nên đi dạo các studio của công ty nhà mình

Cho dù là không có nhân vật yêu mến thì cũng có thể cung cấp trợ giúp cho các diễn viên biểu diễn.

Có câu nói, dạy và học cùng tiến bộ, dạy người khác cũng có thể qua đó nhận thức được vấn đề trên của chính bản thân người dạy, đồng thời còn có thể tăng lên phẩm chất phim truyền hình điện ảnh, một công nhiều việc.

...

Thế là từ đó Hứa Trăn ngâm mình trong đoàn phim mỗi ngày, một lòng quay phim chính cảnh.

Mà này trong lúc, ngoại giới kỳ thật còn phát sinh rất nhiều sự việc có liên quan đến hắn.

Những sự việc đó đối với bình thường người mà nói có thể là phi thường quan trọng, nhưng đối với Hứa Trăn hiện tại mà nói, lại có vẻ tương đối thứ yếu.

Nói ví dụ về tháng sáu hàng năm đều là tháng trao thưởng giải Ngọc Lan trên kênh truyền hình Thượng Hải.

Giới làm phim truyền hình Hoa ngữ có ba giải thưởng lớn, nhưng Hứa Trăn vẫn luôn phá lệ hữu duyên với giải thưởng Ngọc Lan.

Từ lần đề cử “Bích Huyết kiếm” chỉ mang cô vũ kia, đến giải “vai nam phụ tốt nhất” trong “Tam Quốc”, vòng nguyệt quế Thị Đế nhờ phim “Lang Gia bồng”, lại đến vị trí ban giám khảo phim truyền hình năm vừa rồi... Hứa Trăn đã tham dự lễ trao giải Ngọc Lan liên tục bốn năm.

Mà lần này, Hứa Trăn lại lần nữa bằng vào vai phụ Cung Thứ trong “Phong Tranh” thu hoạch được đề cử “vai nam phụ tốt nhất” cho giải thưởng Ngọc Lan, chẳng qua sau một phen suy tính, hắn còn là tiếc nuối từ bỏ lần tiệc tối này.

Công tác quay chụp điện ảnh quá bận rộn, yêu cầu tập trung hết sức mình, hắn không có thời gian phân tâm chuyện khác; đồng thời, hắn cũng không cần loại hình ra mắt thảm đỏ này gia tăng trình độ phủ sóng của hình ảnh bản thân.

Hứa Trăn là diễn viên tuyến một không thể nghi ngờ, nhưng hắn lại không quan trọng việc kinh doanh độ nổi tiếng của chính mình.

Cực ít khi tham gia gameshow, cơ bản là không làm phỏng vấn, tài khoản xã giao chỉ do phòng làm việc phát trạng thái.

Tục xưng, vị thần tượng này không dùng dễ bán.

Người trong giới diễn viên còn gọi Hứa Trăn là “thỉnh thoảng mới đứng đầu”, phàm là có tác phẩm chiếu lên, chỉ số nhân

khí trên mạng liền thẳng tắp nhảy lên, ba ngày thì hết hai ngày là nằm trong hot search;

Một khi cơn gió đó qua đi, các loại số liệu lập tức lại sẽ trở về như cũ, biến thành một vị diễn viên gạo cội phổ phổ thông thông.

Chẳng qua đương nhiên Hứa Trăn có thể tùy hứng như vậy là bởi vì lấy địa vị hần hiện giờ, những số liệu trên mạng đó hoàn toàn không thể ảnh hưởng con đường hần kiếm tiền.

Diễn xuất bằng thực lực, nói chuyện bằng tác phẩm, ai cũng không thể dùng chỉ số trên mạng hay hot search để bình phẩm giá trị của Hứa Trăn.

Trừ giải thưởng Ngọc Lan, còn có một sự tình khác liên quan tới hần dẫn động những cuộc bàn luận nóng nổi trên mạng:

Bộ “Muốn gặp người” mùa xuân năm ngoái quay chụp rất cuộc đã công bố lịch hoạt động, sắp lấy hình thức trực tuyến để ra mắt công chúng.

Cái tin tức này vừa ra, nhóm fan hâm mộ Hứa Trăn nháy mắt sôi trào.

“Muốn gặp người” hoàn toàn không có làm tuyên truyền ở giai đoạn trước khi phát sóng, thời điểm quay chụp cũng không đăng tải video sau hậu trường hay cái gì liên quan, nhóm fan hâm mộ hoàn toàn không biết gì về bộ phim này.

Chương 1010: Người Mặc Áo Khoác Thần Bí

Rất nhiều fan hâm mộ Hứa Trăn còn đang ngoan ngoãn ngồi chờ “Chiến trường sa” công chiếu, kết quả, bỗng nhiên xuất hiện một bộ phim mạng chưa bao giờ nghe qua, hơn nữa, không phải là về tin tức đã được duyệt, không phải chuẩn bị khởi động máy, cũng không phải sắp đóng máy, mà làm đã xong xuôi hết rồi, lập tức liền muốn phát sóng, nhóm fan hâm mộ Hứa Trăn kém chút kích động đến khóc.

Cảm tạ A Trăn can cù chăm chỉ công tác!

Liền biết, một năm chỉ có một bộ phim truyền hình là không thể nào, khẳng định phải còn!

Không phát động trạng thái không sao, lười nhác ghi chép làm tuyên truyền gì đó cũng mặc kệ, nhưng phải giữ nguyên cái tần suất quay phim này, thì có là cái gì chúng tôi cũng có thể tha thứ!

Phảng phất như tinh thần thương binh liệt sĩ do “Phong Tranh” tạo thành mới đây không lâu trong nháy mắt đã không trị mà lạnh, cả đám như cái xác không hồn mà nhảy nhót tung bưng.

Chỉ sau một đêm, hashtag # Hứa Chân muốn gặp người # liền bị đẩy hot search, làm cho những người đi đường không rõ chân tướng một mặt mòng bức.

Hứa Chân muốn gặp người?

“Người” này là ai?

Là muốn tổ chức một cuộc họp mặt trực tiếp cỡ lớn với các fan sao? Làm cái gì thì cũng phải nói cho rõ ràng chứ!

Hiểu lầm quỷ dị này dẫn đến cái hashtag “Hứa Chân muốn gặp người” càng ngày càng nổi tiếng, đến buổi tối mừng 8 tháng 6 này thế mà đập đầu thành tích số liệu của một nhóm hát nhảy kết hợp nỗ lực cả ba tháng mới có, mà đứng đầu bảng hotsearch trong thời gian ngắn ngủi.

Lang Gia Các khi nhìn thấy cái xu thế này thì dứt khoát hỏi Hứa Trăn, muốn tổ chức một cuộc họp mặt trực tiếp cỡ lớn với các fan thật luôn không.

Hứa Trăn do dự một chút, biểu thị chờ “Muốn gặp người” chính thức truyền ra lại nói, cũng không phải là không thể cân nhắc được.

Lần này thì hay rồi, không muốn gặp người cũng phải “muốn gặp người”.

...

Ngày 9 tháng 6, đoàn phim “Muốn gặp người” dựa vào xu hướng này mà chính thức công bố phần trailer đầu tiên, cũng đăng ngay trang đầu quảng cáo.

Cho đến lúc này, đa số người qua đường mới rõ cuộc hiểu rõ:
“Muốn gặp người” là tên một bộ phim...

Mà cái tên này, cũng thật không hề giống tên...

Thế là bộ phim còn chưa phát sóng đã bị người đời sỉ vả.

Nhìn cái tên không có tí hấp dẫn này đi, còn có cái thể loại
“phim huyền nghi dùng não tình cảm thân” này là cái gì cơ
chứ!

Rất nhiều người vì chỉ muốn sỉ vả, một mặt không nói mà
nhấn vào trailer để xem, nghĩ muốn phát hai câu bực tức,
nhưng mà chỉ thấy nội dung bên trong lại làm người ta không
khỏi hơi hơi ngứa người.

“Tôi là Hoàng Vũ Huyền, bởi vì một lần ngoài ý muốn, tôi về
tới 20 năm trước.”

“Chính nhờ cơ hội này, tôi gặp được bạn trai đã chết của
tôi...”

Trong màn hình, nữ chính mặc một bộ đồ học sinh chạy thực
mạng trên sân trường lầy lội dưới cơn mưa tầm tã.

Trailer thông qua biên tập, cắt nối thân phận của mấy vị nhân
vật chính trước xuyên không và hai mươi năm sau khi xuyên
không thành một chuỗi, dân mạng kinh ngạc phát hiện, này thế
mà lại là một bộ phim xuyên không.

Nam nữ chính dùng cùng một khuôn mặt sống hết thời học
sinh cấp ba, sinh viên đại học, cùng nhiều diễn viên khác góp
mặt trong thời thanh thiếu niên.

Đặc biệt là Hứa Trăn, hán diễn từ thời trung học đến hơn bốn
mười tuổi.

Dân mạng thấy hán mặc áo sơ mi trắng, tập dượt trên sân bóng
rổ đến cả người ướt mồ hôi, nghiêm nhiên chính là thiếu niên
mười mấy tuổi tinh thần phơi phới;

Rồi lại thấy hán mặc áo khoác đen, mặt mang một nỗi hành
tẩu giữa đô thị phồn hoa, lại rõ ràng là người trung niên bị
cuộc sống dày vò mài mòn đến tang thương.

Thông qua hình tượng trên màn hình, thậm chí có người hoài
nghi có phải là đã đổi diễn viên hay không.

Rốt cuộc, trong trailer chỉ cho thấy một cái gò má lờ mờ, hơn nữa tư thế đi có vẻ hơi cổ quái, không giống Hứa Trăn bình thường hay đi thẳng tắp, này cũng có thể là một người đàn ông trung niên có ngoại hình rất giống Hứa Trăn.

Ngày thứ hai, đoàn phim “Muốn gặp người” mở tài khoản xã hội chính thức, tuyên bố bộ phim sẽ chính thức online vào ngày 15 tháng 6, cũng bắt đầu công bố các thông tin bên lề liên quan đến bộ phim từ hôm nay, dùng cách này để tăng độ nổi tiếng cho bộ phim.

Mà tên của phần ngoài lề thứ nhất bất ngờ lại là: Đặc tả “người mặc áo khoác thần bí” xuất hiện trong trailer.

Hình bìa của video chính là ảnh chụp màn hình người trung niên mặc áo khoác vội vàng lướt qua trong trailer.

Bởi vì phần ngoài lề phim truyền hình Hứa Trăn đóng cho tới bây giờ cũng chưa lần nào làm nhóm fan hâm mộ thất vọng, nên khi cái video này vừa được thả ra, lập tức liền có vô số người tò mò nhấp vào xem một cách vui tươi hơn hớn.

Mà cái đoạn ngoài lề lần này cũng không có thừa nước đục thả câu, lập tức liền công bố chân tướng: “người mặc áo khoác thần bí” chính là chính Hứa Trăn.

Đám người tro mắt xem, Hứa Trăn mặc chiếc áo khoác đạo cụ quay phim, đang chải kiểu tóc nhân vật cần có, nhưng trên mặt lại không có trang điểm, thế mà lại là bộ dáng vốn có của hắn.

Thợ trang điểm trong đoàn phim đánh giá mặt mũi hắn nửa ngày mà vẫn không có chính thức động thủ, chỉ nghe Hứa Trăn nói: “Chú thợ, hai ta phối hợp đi.”

“Tôi trước tìm thử trạng thái, thử biểu diễn ra hình ảnh Lý Tử Duy, sau đó chú xem nơi nào có khiếm khuyết thì lại dùng trang điểm để đền bù.”

Dứt lời, hắn nhìn vào tấm gương trên bàn trang điểm, nhắm mắt lại, điều chỉnh sơ qua nhịp hô hấp của chính mình.

Đến khi hắn lại lần nữa mở to mắt, tinh khí thần toàn thân hắn đều như là đột nhiên biến đổi hoàn toàn, khóe miệng vốn có nét cong lên bắt đầu rũ xuống, bên trong mắt cũng không còn thần thái ban đầu, trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Hứa Trăn cười khỏ một cái với mình trong gương.

Chương 1011: Xin Chào Chú Hứa

Ngay khoảnh khắc này, khuôn mặt trẻ tuổi của hắn không hiểu toát ra cảm giác đòi phé đặc trưng của người tuổi trung niên, không còn dù chỉ nửa phần tinh thần phần chân.

Phảng phất chỉ một cái chớp mắt mà hắn đã sống hết mấy chục năm.

Một phen cảnh nhìn gương biểu diễn kinh diễm, làm người xem tê cả da đầu.

Đến tận đó mọi người còn đều cho rằng đoạn ngoài lề này là dùng để khoe bày kỹ thuật diễn Hứa Trăn, nhưng tình huống làm người không tưởng tượng được bỗng xuất hiện.

Khi Hứa Trăn hóa trang xong, điều chỉnh xong trạng thái, một vị diễn viên trẻ tuổi đi tới phòng trang điểm.

Nhìn thấy “Hứa Trăn trung niên”, người trẻ tuổi kia sững sốt một chút, không dám mở miệng chào hỏi.

Nhưng mà bên cạnh gã, nữ chính Hà Giai Yên lại nghiêm trang giới thiệu cho cậu ta: “Giới thiệu qua cho cậu, vị này cậu gọi là chú Hứa, là ba của Hứa Trăn, người sẽ diễn vai Lý Tử Duy.”

Gặp qua nhận làm người, nhưng là không gặp qua nhận làm như vậy.

Hứa Trăn thế mà bị người ngộ nhận là ba ruột của chính Hứa Trăn.

Ngay khoảnh khắc đó, dân mạng thế nhưng nói không rõ rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi ai.

“Phốc ha ha ha ha ha! ! !”

“Chúc mừng Hứa Chân đạt thành thành tựu mới: Tôi là cha tôi!”

Làn bình luận nổi trên màn hình bất ngờ dày đặc như mưa tràn khắp khung hình, khiến dân mạng kém chút là bị câu “chú Hứa” này chọc cho cười điên.

“Hứa Trăn này có thể xem là một người đóng hai vai trong đoạn ngoài lề này không?”

“Hắn là tính đi, rốt cuộc đều bị người khác gọi là chú Hứa (đầu chó) “

“Anh trẻ này là ai vậy? Kiểu tóc này, còn cặp mắt nhỏ, ngốc manh ngốc manh, buồn cười chết tôi!”

“Hoàn toàn không biết người này là ai, nhưng là hiện tại tôi biết: cậu ta là đứa cháu lớn đầu của Hứa Chân!”

“Một cái chữ, tuyệt!”

“Hội hậu cung Hứa Chân cả nước hoan nghênh cậu gia nhập, bên trong có rất nhiều mama của A Chân, cũng chính là cô dì của cậu đó, còn rất háo hức muốn làm quen với cậu!”

“...”

Từ khi chàng trai kia hô hai chữ “chú Hứa” trong đoạn ngoài lề, trong mắt dân mạng cả nước cậu ta cũng hoàn toàn mất thể diện công khai.

Nhưng mà tiếc nuối là, khi đó gã còn chưa biết.

Hành trình mất thể diện công khai này còn tiếp tục.

Trong hình ảnh, Hứa Trăn nghe được hai chữ “chú Hứa” mà mí mắt nháy một cái.

Nhưng tại đối diện hắn, đạo diễn “Muốn gặp người” vẫn đứng phía sau anh chàng ngốc manh kia mà liếc mạng nháy mắt ra hiệu cho Hứa Trăn.

Hứa Trăn do dự một chút, rốt cuộc vẫn là không có nói trắng ra, kiên trì đâm lao phải theo lao tiếp tục đóng vai “ba của Hứa Trăn”, tiếp tục hàn huyên cùng với anh chàng mặt thộn kia.

Thẳng đến khi có một người khác bước vào khoang hoá trang, sợ hãi thán phục hình tượng Hứa Trăn trung niên, anh chàng mặt thộn kia thế mà còn lễ phép mở miệng nhắc nhở, này không phải là Hứa Trăn, mà là “ba của Hứa Trăn”.

Cuối cùng, Hứa Trăn thực sự nhìn không được, bất đắc dĩ lột mặt nạ, rời khỏi trạng thái trung niên mà thân nhiên thừa nhận hắn chính là Hứa Trăn.

Này một khắc, anh chàng mặt thộn bỗng nhiên trở nên không nhúc nhích.

Nhân viên hậu kỳ làm biên tập hình ảnh còn thân thiện chèn dòng nhắc nhở: Không phải hình ảnh bị dừng.

Sau đó còn thuận tay chèn hiệu ứng “sấm sét giữa trời quang” trên đỉnh đầu cậu ta.

Một đoạn video ngoài lề dài không đến 5 phút như vậy kết thúc, với tình cảnh cả dân mạng lẫn đám khán giả bên trong hình ảnh đều đang cười đến đấm ngực dậm chân.

“Ha ha ha tôi không được tôi muốn cười chết! ! !”

“Cười đến đau bụng, chàng ngốc này thật thê thảm, thật thê thảm á há há!”

“Đứa cháu to đầu của Hứa Chân muốn nổi danh, mười năm diễn kịch không người hiểu, một khi mất mặt thiên hạ biết.”

“Mới vừa xem xong chương trình giải trí mà mặt vẫn không cảm xúc, kết quả xem đoạn ngoài lề này làm tôi cười hoá điên!”

“...”

...

Đoàn phim “Muốn gặp người” chưa phát sóng mà đã bỏ tiền mua vị trí banner đầu trang web xem phim dùng để đăng chiếu cảnh ngoài lề của phim.

Ngay từ đầu, ngoại giới còn cảm thấy rất khó hiểu nhưng không đáng để tâm.

Ngoài lề mà cũng cần truyền bá?

Bình thường “phóng sự ngoài lề” đều là một ít cảnh quay không chứa thông tin bổ ích gì.

Người xem sở dĩ sẽ xem ngoài lề là bởi vì yêu thích phim chính, cho nên mới yêu ai yêu cả đường đi, muốn xem độ tương phản của diễn viên giữa sau ống kính và trước ống kính

Nhưng mà tác phẩm của Hứa Trăn lại là cái lệ riêng.

Ngoài lề có mặt Hứa Trăn thường xuyên có thể làm được hiệu quả không cần dựa vào phim chính, đơn độc công bố cũng có

độ hấp dẫn rất cao.

Thậm chí có fan hâm mộ Hứa Trăn nói là, tinh túy của tác phẩm A Trăn tham gia đều tại ngoài lề.

Tỷ như “Tam Quốc” có khẩu chiến quần nho, tỷ như “Sấm Quan Đông” làm lão làng Lý Vĩnh Bân mặt hồ “Nã pháo”;

Tỷ như lúc quay chụp “Tú Xuân đào”, bắt được hung thủ giết bảo vệ khách sạn; lại tỷ như khi quay chụp “Lang Gia bang” xảy ra sự kiện “Mặt thế”.

Mà lần này “Muốn gặp người”, quả nhiên lại không có cô phụ fan hâm mộ Hứa Trăn nhóm chờ mong.

Phân đoạn bị người nhận nhầm thành ba của chính mình, cái trình độ mất thể diện công khai này quả thực có thể so với giải thưởng Kim Kê treo trong nhà vệ sinh.

“Đứa cháu to đầu của Hứa Trăn” tên thật là Thi Vũ Kiệt, mới xuất đạo không lâu, “Muốn gặp người” kỳ thật là tác phẩm điện ảnh đầu tiên cậu ấy được đảm nhận vai thứ yếu.

Chẳng qua, vị diễn viên không có tí danh tiếng gì bởi vì đoạn ngoài lề này mà được nổi tiếng, tài khoản xã giao mới vừa đăng kí không được mấy ngày mà đã thu hoạch được sự chú ý của vạn người sử dụng, đoạn ngoài lề cũng bởi vậy biến thành video tài liệu ngắn gọn đây cho hội thích nghe ngóng.

Ngay tại lúc đó, kỹ thuật diễn kinh người Hứa Trăn bày ra trong đoạn ngoài lề này cũng đưa tới rất nhiều chủ ý của dân mạng.

Chương 1012: Thái Độ Nghề Nghiệp Nghiem Túc

Thậm chí, còn có một nhà phê bình phim nổi danh tự mình hạ tràng, vì này đoạn ngoài lề này mà viết “Sợi thô bình”:

“Gần nhất trong lúc vô tình tìm thấy đoạn ngoài lề của Hứa Chân về phim mới, nhìn thử thì xác thực rất thú vị.”

“Chẳng qua tôi càng để ý biểu hiện của Hứa Trăn trong đoạn video kia hơn.”

Nhà phê bình phim này còn viết trên tài khoản mạng xã hội của mình: “Trong đó có hai cái đoạn ngắn, có thể nói là cảnh diễn xuất kinh điển nhất năm nay tôi xem được.”

“Thứ nhất là cắt đoạn Hứa Trăn trong trạng thái không trang điểm, dùng khuôn mặt người trẻ tuổi nhìn gương làm ra thần thái người trung niên;”

“Lần thứ hai còn lại là, sau đó hấn thẳng thấn đối mặt anh chàng kia, tự lột mặt nạ, khi vẫn đang còn mang hóa trang trung niên lại khôi phục tinh khí thần trẻ tuổi người.”

“Khi so sánh hai cảnh, xác minh một sự thật: Hứa Trăn diễn trung niên chủ yếu là dựa vào kỹ thuật để diễn, mà không nhờ hoá trang.”

“Chúng ta dùng thượng đế thị giác, đương nhiên biết người này chính là chính Hứa Trăn.”

“Nhưng là, lại có người nhận lầm hấn là ba của Hứa Trăn, cái này cũng xác minh một sự thật: Hấn xác thực đã đóng vai trung niên đến giống như đúc, thậm chí đến trình độ đồ giả hoá thật.”

“ ... ”

Một phen khích lệ khiến những người yêu thích Hứa Trăn bị thổi phồng đến mức cả người lâng lâng như đang trên mây.

Fan hâm mộ Hứa Trăn vốn là còn chút lo lắng, “Muốn gặp người” là phim trực tuyến, hơn nữa còn là đề tài thanh xuân, có thể sẽ bị làm ầu hay không.

Rốt cuộc mấy năm gần đây phim trực tuyến quá dễ kiếm tiền, rất nhiều tiền bồi gạo cội, ảnh đế thị đế vì tiền mà hạ mình đi diễn phim mạng, kết quả lật xe liên tiếp.

Chẳng qua, không đợi phim chính chiếu lên, đám người liền rõ ràng: Lo lắng như vậy đơn thuần là buồn lo vô cớ.

Luận quay phim, A Trăn nhà mình luôn luôn là nghiêm túc.

Diễn kịch không chỉ là thủ đoạn mưu sinh của hấn, càng là yêu thích của hấn.

Bất luận là điện ảnh được chế tác công phu hay là phim làm vì mục đích cộng đồng, phim định chế riêng theo nhu cầu cá

nhân, hay là lâm thời bị kéo đi cứu viện, hấn cho tới bây giờ cũng sẽ không làm qua loa cho xong.

Thậm chí, bởi vì công tác chuẩn bị Hứa Trăn làm cho “Muốn gặp người” còn phi thường đầy đủ, dẫn đến kỹ thuật diễn của hấn trong bộ phim này còn mạnh hơn rất nhiều so với “Phong Tranh”.

Trailer chỉ chiếu ngắn ngủi mấy cái ống kính, cũng có thể làm cho người rõ ràng cảm nhận được trạng thái nhân vật.

Mấy ngày sau đó, đoàn phim “Muốn gặp người” tiếp tục đúng hạn phát online ngoài lề, mà dân mạng thì vui tươi hơn hờ đúng hạn lên mạng tìm xem ngoài lề.

Kế tiếp mấy kỳ ngoài lề mặc dù không còn tình huống mật mật, nhưng cũng đồng dạng “cứng họng”.

Tập thứ hai là cảnh ngày thường của nhóm diễn viên trong studio.

Mọi người thấy Hứa Trăn năm giờ sáng đi luyện công buổi sáng, sau đó ở công viên gần đó đứng như cọc gỗ mà đánh quyền, ngoài ý muốn còn làm quen mấy người cũng đi luyện công buổi sáng, còn giao lưu chiêu thức Thái Cực quyền cùng mấy người đó;

Có “Quyền hữu” nghi hoặc hỏi thợ quay phim ở phía sau hấn là như thế nào, Hứa Trăn một mặt bình tĩnh giải thích nói, hiện tại là thời đại toàn dân tự truyền thông.

Mọi người nghe nói vậy thì bừng tỉnh đại ngộ, còn làm ra hành động hạc trắng tung cánh trước ống kính máy quay phim.

Tập thứ ba là nhóm diễn viên “kiêm chức”.

Nữ chính Hà Giai Yến quay phim rất nhiều, bên trong studio còn mạo xưng là thợ trang điểm, luôn giúp người khác hoá trang; Hứa Trăn thì lấy ra bản lĩnh giữ nhà của hấn: Sửa xe máy.

Sáng nhất mắt là Chu Nhiên.

Chu Nhiên là chỉ đạo âm thanh trong “Muốn gặp người”, đã sáng tác nguyên bộ album cho riêng bộ phim này.

Khi y tới đoàn phim tham quan thì thấy được một chiếc dương cầm đạo cụ.

Chu Nhiên vốn dĩ hứng thú bưng bưng nghĩ muốn khoe một chút tay nghề, kết quả mới vừa đánh chưa được hai lần liền một mặt tức giận nói âm thanh không đúng quãng, sau đó nhấc nắp đàn lên quơ tay vén áo tự điều chỉnh dây đàn.

Chu Nhiên vừa cầm một cái âm thoa màu trắng vừa nghiêm trang giải thích: “Điều chỉnh âm thanh đầu tiên chính là muốn tìm được một cái âm chuẩn.”

“Trong tay tôi là dụng cụ tên là âm thoa, 440 héc (Hertz), các người nghe tôi làm mẫu đây...”

Y nói rồi gõ âm thoa một cái, rồi đưa tay xoay tay quay chỉnh dây âm, kiên nhẫn giảng giải kỹ xảo điều chỉnh âm thanh và mối tương quan đến cảm xúc với người chung quanh.

Một đám ăn dưa quân chúng đứng ở bên cạnh y, đầy mặt không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại, một bên nghe một bên “a”, như là thật sự học được cái gì.

Lúc này, hình ảnh ngoài lề hoán đổi đến một góc phòng khác.

Một vị nhân viên công tác nhìn tròng cảnh phía xa mà hỏi nói: “Đạo diễn, thợ chỉnh đàn hẹn đến giờ chiều kia còn có tác dụng gì sao?”

Đạo diễn đưa lưng về phía ống kính máy quay phim, nói: “Xin nhờ, để cho Chu Nhiên làm là được!”

“Chu Nhiên đã chỉnh đàn xong rồi, mấy người còn lại tìm người đi chỉnh?”

Nhân viên công tác gãi gãi đầu, nói: “VẬY, tiền chỉnh đàn có cần đưa cho Chu Nhiên không?”

Đạo diễn nghiêng đầu không nói gì mà nhìn qua nhân viên công tác đứng bên cạnh.

“...”

Chương 1013: Khí Chất Thiếu Niên

“Muốn gặp người” chưa chiếu lên, ngoài lề cũng đã bị xào đến mức nổi như cồn.

Có cả hàng trăm ngàn dân mạng mỗi ngày cười hì hì chờ công bố video ngoài lề “Muốn gặp người”, mắt nhìn thấy phim chính sắp được công chiếu mà thậm chí còn ít người vẫn chưa thỏa mãn.

Hứa Trăn cũng tìm xem ngoài lề vào buổi sáng mỗi ngày, nhìn xem đánh giá và độ nổi tiếng trên mạng của bộ phim này.

Mặc dù là phim trực tuyến, nhưng “Muốn gặp người” dù sao cũng là do công ty nhà mình vàng ròng bạc trắng ném tiền.

Cuối năm nay có thể cầm được bao nhiêu tiền xương máu, chủ yếu là xem thu hoạch của bộ phim này!

Trong đoàn phim “Thằng em lý tưởng”, Từ Hạo Vũ và Liễu Mộng Dao cũng tùy theo dõi tiến độ phim “Muốn gặp người”.

Trong đó, Liễu Mộng Dao là đề bụng nhất, bởi vì cô ấy là fan hâm mộ âm nhạc của Chu Nhiên.

“Chỉ đạo Hứa, chỉ đạo Hứa, quan hệ cá nhân giữa anh và Chu Nhiên có phải rất tốt hay không?” Liễu Mộng Dao một mặt tò mò nói, “Tôi nhớ rõ có một hồi vào năm ngoái, Chu Nhiên có đăng ảnh chụp anh và anh ấy cùng ăn liên hoan.”

Hứa Trăn nhớ lại mấy lần chính mình tiếp xúc cùng Chu Nhiên, cảm giác coi như vui sướng thì gật đầu nói: “Tính là bằng hữu đi.”

Liễu Mộng Dao nghe xong, hơi có chút hưng phấn hỏi: “Chu Nhiên thật ra là loại người có nội tâm thế nào?”

Hứa Trăn có chút kinh ngạc, Liễu Mộng Dao xuất đạo lâu như vậy, là dân thâm niên trong giới thể mà không biết Chu Nhiên sao?

Hắn hỏi: “Cô chưa từng gặp qua Chu Nhiên?”

Liễu Mộng Dao đầy mặt tiếc nuối nói: “Ngược lại là cũng đã gặp qua, nhưng cũng chỉ là trong những tình huống có rất nhiều người mà gặp qua vài lần thôi, vẫn luôn không có cơ hội nói chuyện tán gẫu riêng tư...”

Hứa Trăn không biết xấu hổ không trực tiếp trả lời, ngược lại còn hỏi: “Theo cảm nhận của cô, Chu Nhiên thật ra là loại người như thế nào?”

Liễu Mộng Dao chớp chớp mắt, lộ ra một mặt mê trai mà tươi cười, nói: “Nè... Tôi không biết tôi nói có đúng hay không nha, lãng tử âm nhạc, khẳng định là người có cá tính.”

“Có chút u buồn, có hơi cố chấp, nhưng lại đơn thuần thiện lương.”

“Tôi cảm giác Chu Nhiên là người có khí chất rất thiếu niên.”

Hứa Trăn trầm mặc chỉ chốc lát, đang so sánh với hình tượng Chu Nhiên trong đầu:

Có chút u buồn, thích khóc; có điểm cố chấp, không biết diễn kịch nhưng dù sao cũng muốn khiêu chiến chính mình; đơn thuần thiện lương, ngược lại là không có ý đồ xấu; khí chất thiếu niên, này cái có thể nói là rất chuẩn xác, quả thật có chút chưa trưởng thành...

Hứa Trăn thế là liền gật đầu, nói: “Không khác những gì cô nghĩ lắm.”

Được Hứa Trăn khẳng định, Liễu Mộng Dao lập tức hưng phấn hoa tay ma chân

Hứa Trăn nói: “Album nhạc phim “Muốn gặp người” hai ngày nữa liền muốn bán, Chu Nhiên nói muốn gửi cho tôi một ít, tôi thay cô xin một bản CD kèm chữ kí nhé?”

Liễu Mộng Dao nghe xong lời này, mặt đỏ lên, vội vàng đồng ý: “Được được được, cảm ơn chỉ đạo Hứa!”

“Có thể quen biết chỉ đạo Hứa thật là quá tuyệt, sau này tôi mời anh ăn cơm!”

Hứa Trăn cười cười, không có đáp lại gì thêm, chỉ lấy điện thoại di động ra phát tin tức cho Chu Nhiên, nói: “Thầy chỉ đạo âm nhạc ơi, tôi muốn nhờ bằng hữu xin ngài một bản CD có kí tên.”

Một lát sau, Chu Nhiên trả lời: “U, cậu thế mà cũng biết bán mặt mũi?”

Nói rồi y phát cái nhãn dán chống nạnh cười to, đánh chữ đáp: “Có thể có thể, không có vấn đề! Tôi kí hết số CD dùng để gửi cho cậu đi, đến lúc đó cậu muốn đưa ai thì đưa!”

“A, bằng hữu kia của cậu tên là gì?”

Hứa Trăn nói: “Là một diễn viên, tên là Liễu Mộng Dao, anh nghe danh qua chưa?”

Chu Nhiên trả lời: “Liễu Mộng Dao? Chưa nghe qua, công ty các cậu mới ký hợp đồng với diễn viên trẻ hả?”

Hứa Trăn: “...”

Thật tiếc nuối, người bạn họ Liễu của tôi, thần tượng cô còn chẳng biết tên cô.

Hứa Trăn nghĩ một hồi rồi lên mạng tìm ảnh chụp của Liễu Mộng Dao mà phát qua, nói: “Không phải người của công ty chúng tôi, là diễn viên gần nhất đang hợp tác đóng phim chung.”

Cách nửa ngày, Chu Nhiên hồi phục một cái biểu cảm khiếp sợ.

Hứa Trăn cho là y cuối cùng cũng nhớ ra tên đối phương, ai ngờ, Chu Nhiên lại nhanh chóng nói tiếp: “Ai u cô nương còn có đáng đáp rất khá!”

“Lần sau tôi có quay MV ca khúc mà sầu nào tìm không thấy diễn viên, nếu là bằng hữu cậu thì có thể giới thiệu tôi không?”

Hứa Trăn: “...”

Cảm ơn, người ta tạm thời được coi là minh tinh tuyến một tuyến hai.

Không có thành tích thực tế gì, cũng chỉ quay qua ba bốn bộ điện ảnh đại chế tác, diễn qua ba bốn bộ phim truyền hình top mười lượt xem hàng năm.

Anh tìm người ta quay MV... được rồi, người ta là fan hâm mộ của anh, nói không chừng người ta sẽ đồng ý.

Sau một cuộc nói chuyện phiếm thoáng có chút làm người thương tâm, Hứa Trăn liền không định cho Liễu Mộng Dao biết nội dung cụ thể.

Mà lúc này, hắn lại chợt nghe Liễu Mộng Dao kinh hô một tiếng, kêu lên: “A, bên trong “Muốn gặp người” có Chu Nhiên sao?”

Khi nói, cô ra hưng phấn quay đầu, trừng to mắt hỏi qua Hứa Trăn: “Thần tượng của tôi cũng có biểu diễn bên trong bộ phim này?”

“Trời ơi, kinh hỉ quá mà! Tập nào có anh ấy biểu diễn? Diễn nhân vật gì vậy?”

Hứa Trăn nhìn trạng thái hưng phấn của cô, do dự một chút rồi cuộc vẫn nói cho cô biết chân tướng.

“Đúng... Chu Nhiên xác thực có biểu diễn.”

Hứa Trăn nói: “Tập một, ngay phần mở đầu Chu Nhiên liền ra sân khấu.”

“Trong “Muốn gặp người” anh ta đóng vai một vị ca sĩ tên là Chu Nhiên.”

Liễu Mộng Dao: “...”

Chương 1014: Vị khách đến từ Hương Giang 1

Liễu Mộng Dao biểu cảm vừa kinh ngạc lại có chút đau lòng “Tôi đã biết”.

Hứa Trăn không khỏi cảm thấy hơi có lỗi với Chu Nhiên, lại cũng có lỗi với người hâm mộ...

Chu Nhiên là một thiên tài âm nhạc, đồng thời cũng là một người rất đam mê diễn xuất.

Mấy năm gần đây gã liên tục diễn tốt mấy bộ phim điện ảnh, từ diễn viên khách mời, đến nhân vật phụ rồi lại đến nhân vật chính, thỏa thuê mãn nguyện dự định tiến quân vào giới diễn viên, một nghệ sĩ có hình ảnh, khả năng diễn xuất và khả năng ca hát.

Hứa Trăn đã từng uyển chuyển hỏi Chu Nhiên vì sao gã chấp nhất theo nghiệp diễn như vậy, kết quả nhận được đáp án là: y muốn trở thành “siêu sao” thời đại mới.

Chu Nhiên ngẩng đầu kiêu ngạo nói: vừa có thể hát vừa có thể diễn mới thật sự là “siêu sao”.

Hứa Trăn:...

Cũng không biết y nghe được cái lý thuyết méo mó này từ đâu.

Vừa biết hát vừa biết diễn dĩ nhiên lợi hại, nhưng mà vừa hát vừa khóc hô hào muốn diễn chỉ sợ không phải đại minh tinh, mà là đại hung tinh.

Nhưng mà Hứa Trăn không biết có phải chính mình bị ảo giác hay không, từ khi Chu Nhiên được đạo diễn phim “Muốn gặp người” mời tới diễn vai chính mình, sự nhiệt tình đối với diễn xuất của người này ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy bị đê bệp.

Đã gần một năm y không còn lẫn lộn chuyện phim ảnh nữa.

Đối với một thanh niên có chí hướng ở giới điện ảnh lại có chút thành tựu mà nói, trong phim lại đóng vai chính mình đại khái tạo thành đả kích cực lớn.

Hứa Trăn vì “thiếu niên” bị sụp đổ mộng tưởng mà cảm thấy một tia thương cảm, đồng thời lại vì âm nhạc chất lượng cao trong “Muốn gặp người” mà cảm thấy mừng rỡ từ đáy lòng.

“Muốn gặp người” là câu chuyện nói về một thiếu niên gặp vấn đề về tâm lý.

Chu Nhiên là một người sáng tác nhạc hàng loạt, trong sự ngây ngô để lộ ra sự tăm tối, trong tuổi trẻ ẩn giấu sự suy sụp chán chường, rất giống kiểu chưa già đã cảm thấy yếu trong “Nam nhi trong Trường An, hai mươi người đã già”, hoàn mỹ phù hợp với kịch bản.

Hứa Trăn nghe nhạc xem phim, mỗi khi đến chỗ xúc động thì gần như lập tức có thể chảy nước mắt.

Hắn không thể không cảm thán Chu Nhiên xác thực là kỳ tài ngút trời, y thể hiện tình cảm nhạy cảm tinh tế, thật sự là tạo hóa ban tặng cho giới điện ảnh.

Chỉ tiếc, bác sĩ không thể tự chữa bệnh cho mình.

Phần tình cảm này chỉ có thể phối hợp diễn với người khác làm cảm động người xem, tự bản thân gã không thể tự mượn năng lực của mình.

...

Ngày 15 tháng 6, phim “Muốn gặp người” sắp công chiếu.

Đồng thời 8 giờ tối cùng ngày đĩa nhạc “Muốn gặp người” cũng chính thức được bán.

Sáng hôm nay, Hứa Trăn sớm đã nhận được một cái rương nhỏ đựng CD có chữ ký do Chu Nhiên gửi cho hắn.

Đối phương còn đặc biệt gửi tin nhắn dặn dò hắn rằng trong đó có một hộp quà được gói riêng là đưa cho Liễu Mộng Dao.

Hứa Trăn không khỏi cảm khái Chu Nhiên có tâm.

Hắn mở rương tìm được hộp quà này, vừa định đưa cho Liễu Mộng Dao nhưng tập trung nhìn kỹ lại thì thấy bên ngoài có chữ ký và dòng chữ được ghi bằng bút mực màu vàng: Tặng Lưu Mộng Diêu.

Hứa Trăn: “...”

Tên người ta có ba chữ mà cậu viết sai hết hai, cậu thật là giỏi.

Sau một hồi do dự, cuối cùng hắn vẫn không chọn làm chữ ký giả mà chọn một cái CD có chữ ký bình thường trong rương đưa cho Liễu Mộng Dao, coi như cô ấy không có phúc phận nhận hộp quà này.

...

Sáng hôm nay, đoàn phim “Muốn gặp người” vì tạo thế phát sóng mà tiến hành một loại hoạt động tuyên truyền online.

Trước đó, Chu Hiểu Mạn cũng cố ý từ Kinh Thành đi đến Lô đảo, mang theo tổ tuyên truyền của công ty để ghi hình xuyên suốt tuyến đường nhằm tạo thế phát sóng cho bộ phim.

Chu Hiểu Mạn bây giờ trên danh nghĩa vẫn là trợ lý của Hứa Trăn, nhưng trên thực tế, ngoại trừ các hoạt động yêu cầu thường xuyên phải giao thiệp với người khác, ví dụ như tham dự các loại tiệc tối, thu gameshow, quay phim chụp ảnh đại diện quảng cáo vân vân, còn bình thường thì Hứa Trăn không mang cô ấy theo.

Chu Hiểu Mạn hiện tại chủ yếu đảm nhiệm công việc quảng cáo cho phòng làm việc của Hứa Trăn.

Một mặt là vì lúc Hứa Trăn ở đoàn phim tương đối thích tự do, ngoài ra còn bởi vì năng lực của Chu Hiểu Mạn ở phương diện làm video và tuyên truyền tương đối mạnh, nếu để cô ấy vẫn luôn làm trợ lý cũng có chút lãng phí nhân tài.

Tổ trưởng tổ tuyên truyền là thành viên cấp lãnh đạo nên các mặt về tiền lương, hợp đồng, chức vụ các thứ đều cao hơn rất nhiều so với trợ lý đơn thuần.

Từ ngày hần mới xuất đạo, Chu Hiểu Mạn đã là trợ thủ đắc lực của hần, mấy năm nay trợ giúp hần cực lớn, Hứa Trăn tuyệt đối sẽ không bạc đãi.

Hứa Trăn vô cùng hài lòng về năng lực làm việc của Chu Hiểu Mạn, mà cùng lúc đó, Chu Hiểu Mạn lại đối với tổ trưởng tổ tuyên truyền là chính mình lại tức giận đấm ngực dậm chân, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Từ hai năm trước cô ấy đã bắt đầu phụ trách tổng thể công việc quảng cáo cho Hứa Trăn, trong lúc này thực lực Hứa Trăn không thể nghi ngờ đang tăng lên, vị trí trong giới cũng càng ngày càng cao, nhưng những thứ đó đều bắt nguồn từ sự nỗ lực của chính hần.

Nếu như bàn về nhân khí công chúng kỳ thật là hơi giảm xuống.

Thời điểm Hứa Trăn có nhân khí cao nhất là vào hai ba năm trước.

Có một khoảng thời gian, “Sấm Quan Đông” nghiền ép đăng đỉnh vào mùa hè, tỏa nhiệt khắp cả nước, sau đó phim mạng “Nụ hôn hẹn ước” lại đạt được thành tựu cấp hình tượng, ngay sau đó “Dương gia tướng”, “Lang Gia bang” liên tiếp công chiếu, Hứa Trăn gặt hái được vòng nguyệt quế thị đế Ngọc Lan, danh tiếng trong phút chốc có một không hai.

Sau đó, hần chuyển trọng tâm dần dần từ phim truyền hình sang phim điện ảnh.

Một năm sau, dù rằng “Tú Xuân đào” và “Thất Cô” đều đạt được thành tích phòng vé không tệ, Hứa Trăn còn nhờ vào “Thất Cô” nhận được giải thưởng Kim Kê vinh quang cho giải

“Vai nam phụ hay nhất”, nhưng hai bộ phim điện ảnh này cũng không được coi là phim bom tấn.

Chương 1015: Vị khách đến từ Hương Giang 2

Không phải phim điện ảnh bom tấn thì người xem đương nhiên sẽ ít hơn phim truyền hình nên khả năng mang đến nhân khí cho diễn viên cũng rất có hạn.

Cho nên thời gian gần đây Hứa Trăn có tác phẩm thì mới có nhiệt độ, không tác phẩm thì lập tức vắng ngắt.

Hồi đầu năm lúc “Phong Tranh” công chiếu, chỉ số hot search của Hứa Trăn tăng vọt dùng mắt thường cũng có thể thấy, trong lúc phát sóng “Lắng nghe giọng nói” cũng đạt tới đỉnh cao nhất.

Nhưng bộ phim này, chỉ số các hạng mục vừa tăng đã nhanh chóng rớt xuống, lúc này mới qua hơn ba tháng mà trên bảng hot search đã “tra không ra tên này”.

Theo Chu Hiểu Mạn, nghệ sĩ nhà mình đúng là một diễn viên danh xưng với thực, là thực lực phái thần tượng, cả giá trị nhan sắc và kỹ thuật diễn xuất đều là kiểu mẫu thời đại mới, nên nhiệt độ phủ khắp mạng lưới mới phải.

Sao có thể cho phép một thần tượng nào đó không biết từ đâu xuất hiện, cũng không biết có tác phẩm gì mà cả ngày nhảy nhót trên đầu A Trăn nhà chúng ta!

Nghĩ tới đây, Chu Hiểu Mạn khí thế hùng hăng buộc lại bím tóc của chính mình, tức giận giơ camera lên chụp hình gương mặt của Hứa Trăn ở phòng làm việc.

Nhìn đây, lần này lão nương nhất định phải lôi hết bản lĩnh giữ nhà ra!

Mượn cơ hội phát sóng “Muốn gặp người” lần này khiến cho nhân khí của A Trăn nhà chúng ta nghiền ép toàn mạng lưới!

Là nghiền ép, không phải đăng đỉnh mà là nghiền ép! !

“Hất xì!”

Trong tích tắc này, Hứa Trăn đang quay phim trong phim trường không hiểu sao cảm giác được một cỗ sát khí âm u tĩnh mịch khiến hắn hắt hơi một cái.

Hắn nghi hoặc nhìn xung quanh một vòng nhưng cũng không nhìn thấy người nào khả nghi.

“Sư phụ, có lạnh không? Có cần lấy áo khoác không?”

Từ Hạo Vũ nhìn thấy hắn nhảy mũi, nhanh nhẹn đưa đến nước nóng và khăn giấy, phục vụ khá đúng chỗ.

Phần diễn của Từ Hạo Vũ lúc này còn chưa bắt đầu nên cậu đành làm theo yêu cầu của cha, ở đây phụ giúp phục vụ đoàn phim, vừa làm việc vặt vừa học hỏi quá trình quay phim.

Liên quan tới chuyện quay phim điện ảnh, Từ Hạo Vũ có học được hay không thì Hứa Trăn không biết;

Hắn chỉ biết là, thông qua mấy ngày “lịch luyện”, Từ Hạo Vũ đã làm quen được nhân viên đoàn phim phụ trách giao cơm cho sư phụ, mỗi ngày thấy cơm được đưa tới là sẽ vô cùng hưng phấn cùng với sư phụ bình luận món ăn, thảo luận chất dinh dưỡng và độ tươi ngon của các loại thịt.

Không thể không nói, mấy tháng làm thuê ở Tiệm Mỹ Giang Hồ xác thực là không có uống công.

Chỉ chẳng qua kiến thức đó đối với đóng phim có hữu dụng hay không thì còn phải xem lại.

...

Ngày 15 tháng 6, Từ Hãn không có đến giám sát tiến độ quay phim mà đi đến sân bay đón một vị khách lạ đưa tới phim trường.

Bởi vì gần đây thường xuyên có người bên nhãn hàng và các nhà đầu tư tư nhân tới tham quan đoàn phim nên Hứa Trăn cũng không để ý lắm.

Người lạ này có vóc dáng trung bình, đeo kính đen và mang khẩu trang nên thấy không rõ hình dạng cụ thể.

Thông qua phần lộ ra trên mặt gã, Hứa Trăn chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách giữa hai mắt người này hơi rộng, nhìn qua hơi có chút lò mờ.

Người này sau khi đi vào phim trường thì ánh mắt vẫn luôn không rời khu vực xung quanh Hứa Trăn, thỉnh thoảng châu đầu ghé vào tai Từ Hãn bên cạnh, đối với hãn.

Hứa Trăn bị người này nhìn mà cảm thấy hơi nổi cáu, nhưng công việc bên này bề bộn, hãn vừa phải diễn, lại phải chỉ đạo cho các diễn viên khác nên hãn không thêm phân tâm chú ý.

Huống chi, chú Từ không có giới thiệu với chính mình thì khả năng cũng không cần mình chủ động đến chào hỏi.

Quên đi, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Nếu có yêu cầu, tự nhiên sẽ tìm tới cửa.

Lúc nghỉ trưa, Từ Hãn đặc biệt gọi người mang tới một ít thức ăn thịnh soạn rồi mời vị khách này đi vào bên trong xe có màn che ăn trưa.

Chờ lúc không có người, vị khách thần bí này cẩn thận từng li từng tí quan sát bốn phía rồi kéo màn cửa bảo hộ trên xe xuống, lúc này mới gỡ khẩu trang để lộ ra khuôn mặt một nam trung niên vô cùng bình thường.

Nếu như ra ngoài đường lớn mời ngẫu nhiên một trăm người tới đây thì có lẽ chín mươi chín người sẽ nói mình hoàn toàn không biết khuôn mặt này, còn một người còn lại sẽ không biết mà giả bộ là “vua hiểu biết”.

Từ Hãn vẫn luôn không nói nhìn người này, nhin không được giờ giọng.

“Đại lão, thu thần thông của ông lại đi!”

Ông dùng tay chống cằm, bất đắc dĩ nói: “Ông che chắn bản thân kín đáo như vậy làm gì? Dù sao bên này cũng không có mấy người biết ông.”

“Ông làm như vậy ngược lại còn dễ bị nghi ngờ hơn!”

Người trung niên vẫn tỏ vẻ mặt bình tĩnh lấy đồ ăn ra, nhấp một hớp canh, nói: “Người khác không biết nhưng Hứa Trăn chắc chắn nhận ra.”

“Lúc trước tôi có điều tra qua, anh bạn nhỏ này có trí nhớ đặc biệt tốt, hễ là người gặp qua một lần, cậu ấy đều có thể chuẩn xác gọi đúng tên.”

“Tôi ở trước mặt cậu ấy nên chắc chắn phải cẩn thận một chút.”

“Vạn nhất nếu bị nhận ra, đến lúc đó chuyện thảo luận không thành, vậy sẽ thêm xấu hổ.”

Từ Hân quay mặt qua chỗ khác, không biết xấu hổ tiến thêm một bước châm chọc.

Người trung niên đối diện này tên là Trang Văn Huy, là một người Hương Giang điển hình.

Nhưng mà, gã có thể nói tiếng phổ thông rất lưu loát, trình độ lưu loát có thể còn tốt hơn rất nhiều người địa phương.

Bởi vì Trang Văn Huy khi còn trẻ là người lồng tiếng Hoa ngữ cho đoàn kịch Hương Giang.

Chẳng qua diễn viên lồng tiếng chỉ là một thân phận không đáng nhắc nhất tới của gã.

Thân phận mà nhiều người biết tới gã nhiều nhất là: nhà biên kịch.

Nhà biên kịch phim điện ảnh.

Trang Văn Huy từ rất nhiều năm trước đã từng đem về cho nền điện ảnh Hương Giang giải thưởng “biên kịch hay nhất” tại giải Kim Tượng, mà tác phẩm mang đến cho gã vinh dự này tên là “Vô gian đạo”.

Chương 1016: Đây là phú ông hàng tỷ? 1

—— Trang Văn Huy là biên kịch phim điện ảnh “Vô gian đạo”.

Lúc này gã đang ngồi trong xe bảo hộ, qua loa ăn hai miếng cơm rồi lấy từ trong túi ra một tập tài liệu đưa cho Từ Hân, nói: “Bản kế hoạch tôi sao cho ông một phần, ông có thể cầm đi.”

Nói rồi, gã đẩy mắt kính trên sống mũi của chính mình, nói: “Tôi thấy Hứa Trăn là đứa trẻ có đáng đáp rất sạch sẽ.”

“Nhưng mà thực sự là quá nhỏ, nhìn qua giống như học sinh trung học.”

Nói rồi gã lắc đầu, nói: “Tôi đi từ xa đến tìm ông là muốn lôi kéo đầu tư chứ không phải đến tìm diễn viên.”

“Hơn nữa, cho dù tôi muốn dùng Hứa Trăn cũng không có khả năng để cậu ấy đóng vai nam chính, ngay cả vai nam ba, nam bốn cũng có chút miễn cưỡng.”

Từ Hãn đưa tay cầm phần tài liệu kia, nói: “Vậy nếu như cậu ấy muốn đầu tư vào thì sao?”

“Ông có muốn cân nhắc giao cho cậu ấy một vai diễn quan trọng hay không?”

Nói rồi, ông dùng hai tay nâng cằm lên, nhìn Trang Văn Huy mỉm cười nói: “Kỳ thật tôi không có ý định đầu tư vào bộ phim điện ảnh này của ông.”

“Gần đây Hứa Trăn đang suy nghĩ muốn chế tác một bộ phim, vừa vặn ông cũng tìm kiếm nhà đầu tư, có mua có bán, tôi chỉ muốn giới thiệu cho hai người quen biết với nhau.”

“Lần này tôi dự định chỉ làm người trung gian.”

“Hả?” Trang Văn Huy sững sốt một chút, hồi lâu sau mới hỏi, “Hứa Trăn không phải là diễn viên sao?”

“Cậu ta đầu tư phim điện ảnh? Đầu tư nổi sao?”

Gã nói xong thì nhin không được có chút tức giận, nói: “Xin nhờ lão Từ, tôi dự định làm bộ phim điện ảnh này thành chế tác lớn, tôi muốn tìm ngôi sao lớn cấp thiên vương đảm nhận vai nam chính!”

“Ông giới thiệu cho một thằng nhóc chưa ráo máu đầu tới làm nhà đầu tư của tôi sao?”

“Còn nói rằng cậu ấy thật ra là phú nhị đại ngầm, là con trai ông trùm nào đó nhưng chẳng qua rất người trong giới cũng không biết?”

“Ông rốt cuộc là coi trọng cậu ấy hay là xem thường tôi?”

“Ha ha ha ha...” Từ Hãn nhìn gã gập gáp như vậy, không nhin được cười khoát khoát tay, nói: “Tôi nói Trang tiên sinh, ông điều tra có chút không đúng chỗ rồi.”

Nói xong, ông lấy điện thoại ra, gõ mấy chữ vào trình duyệt tìm kiếm sau đó mở một cái giao diện đưa cho Trang Văn Huy

nói: “Ông xem cái này.”

Trang Văn Huy nghi hoặc nhận lấy thì nhìn thấy đây là bảng xếp hạng thu nhập một năm của người nổi tiếng trong năm ngoái.

Mà tên “Hứa Trăn” thành linh nằm ở vị trí thứ mười ba trên bảng xếp hạng, thu nhập một năm kinh người đạt tới chín chữ số.

Trang Văn Huy thấy thế ngẩn ngơ.

Từ Hãn bổ sung nói: “À... năm ngoái cậu ta không quá cố gắng làm việc nên không ra bao nhiêu tác phẩm.”

“Tôi nhớ năm trước đó nữa hình như cậu ta xếp hàng thứ tám hay thứ chín gì đó, thế mà năm ngoái ngay cả vị trước mười cũng không vào?”

“Không được không được rồi, làm sao càng ngày càng rút lại phía sau như vậy!”

Trang Văn Huy: “...”

Chết tiệt, người có bộ dáng học sinh kia thế mà lại là một đại lão sao? ?

Từ Hãn thấy biểu cảm ngốc trệ của gã, cười nói: “Thế nào, có muốn suy nghĩ một chút hay không?”

“Lang Gia Các bọn họ lần đầu đóng phim chắc chắn càng quan tâm hơn các công ty khác.”

“Kỳ thật ông có thể tin tưởng bọn họ.”

Trang Văn Huy im lặng hồi lâu.

Một lát sau, ông lại lấy từ trong túi ra một tập tài liệu dày cộm, nói với Từ Hãn: “Làm phiền giúp tôi hẹn Hứa tổng một chuyến?”

“Tôi đề nghị một cuộc thảo luận vào tối nay?”

Từ Hãn nghe nói như thế thì trên mặt lộ ra nụ cười xảo quyết.

Ông nhận tập tài liệu từ tay đối phương, mở ra xem thì thấy đây là bản sao hoàn chỉnh của một kịch bản phim.

Bộ phim điện ảnh này tên là “Vô song”.

Từ tám năm trước Trang Văn Huy đã viết kịch bản đầu tiên của “Vô Song”.

Sau đó, kịch bản đã trải qua mấy lần sửa đổi lớn, sửa đổi nhỏ, đánh bóng nhiều lần và mấy lần thay đổi ngoài bản thảo cuối cùng mới có thể hình thành phiên bản hiện giờ.

Vài tháng trước, khi Trang Văn Huy lần đầu tiên liên hệ với ông để tìm kiếm đầu tư, Từ Hãn đã xem đoạn giới thiệu ngắn gọn về kịch bản này, phản ứng đầu tiên của ông là nghĩ đến Hứa Trăn.

Một mặt là vì gần đây Hứa Trăn của công ty bọn họ đang tìm kịch bản, mặt khác là vì kịch bản “Vô Song” rất phức tạp còn yêu cầu vô cùng cao với vai nam chính, mà đây lại vừa lúc là bây giờ Hứa Trăn cần thách thức mình để có thể đạt được trình độ cao hơn.

Nhân vật chính của câu chuyện là Lý Ván, một thành viên của tổ chức sản xuất tiền giả.

Ở phần đầu của kịch bản, cảnh sát đã bắt giữ Lý Ván và yêu cầu anh ta cung cấp thông tin liên quan về thủ lĩnh của tổ chức sản xuất tiền giả.

Để giảm nhẹ hình phạt, Lý Ván đã mô tả rất chi tiết về việc anh ta bị thủ lĩnh nhìn trúng rồi lôi kéo vào tổ chức như thế nào, dưới sự xúi giục và ép buộc của hắn, anh ta buộc phải tham gia vào toàn bộ quá trình sản xuất và phân phối tiêu thụ tiền giả.

Lời kể của anh ta và tin tức mà thế giới bên ngoài biết được được xác minh với nhau, về cơ bản thì ăn khớp và cực kỳ đáng tin cậy.

Nhưng ở phần cuối của kịch bản, lại xuất hiện một sự đảo lộn to lớn ngoài dự kiến:

Lý Ván lại chính là thủ lĩnh của tổ chức này.

Đoạn “từng trải” mà anh ta vừa bịa ra thực ra dựa trên quá trình buôn bán phạm tội có thật của tổ chức, anh ta tự chia mình thành hai vai diễn “Thủ lĩnh” và “Họa sĩ hèn nhất Lý Ván”.

Hắn lấy hết sạch tất cả những tội trạng buôn bán mình đã trải qua từ trong tổ chức và dùng nó để thoát tội.

Đây là nguồn gốc cơ bản của cái tên “Vô Song”.

Ý tưởng này nghe có vẻ rất tuyệt vời, nhưng thật sự rất khó để viết được nó.

Trong giai đoạn đầu, những việc đã trải qua trong miệng Lý Văn nhất định phải nghe ra được nó hợp tình hợp lý, để người xem không cảm thấy đó là giả; khi phơi bày được chân tướng cuối cùng, lại phải khiến người xem bừng tỉnh ngay lập tức hiểu ra đây mới là chân tướng.

Sở dĩ hình ảnh “dây chuyền” của Mạc Bạc Tang khiến người ta phải đập bàn tán dương cũng chủ yếu là do thiết kế này.

Và câu chuyện “Vô Song” này cũng có sức hấp dẫn tương tự như vậy.

Chương 1017: Đây là phú ông hàng tỷ? 2

Trong khi Từ Hãn đang lật qua kịch bản, Trang Văn Huy lấy điện thoại di động của mình ra và bí mật tìm kiếm thông tin về Hứa Trăn trên Internet.

Đương nhiên Trang Văn Huy đã nghe nói danh tiếng vang dội của người trẻ tuổi này trong hai năm gần đây.

Nghe nói đây là một thanh niên rất nổi tiếng, hai năm nay mới gia nhập giới điện ảnh, liên tiếp mấy bộ phim đều đạt được thành tích tốt, nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Trước đây Trang Văn Huy đến gặp Từ Hãn, nghe nói có bộ phim mới của công ty bọn họ do Hứa Trăn đóng vai chính, cũng vì tò mò nên ông ấy đã đến phim trường nhìn Hứa Trăn một chút.

Buổi sáng quay phim cũng không có gì trọng đại, Trang Văn Huy xem hồi lâu cũng không nhìn ra cái gì, chỉ cảm thấy hình tượng của người thanh niên này thật sự không tồi, là một gương mặt điện ảnh rất điển hình, khó trách hắn đã trở nên phổ biến.

Thế nhưng vạn lần không nghĩ đến anh bạn nhỏ này tuổi còn trẻ lại là một vị “đại lão” trong ngành.

“Lão đại, chuyện của Hứa Trăn ngài giao cho tôi đi hỏi...”

Một lúc sau, trợ lý của Trang Văn Huy gửi cho ông ấy một tin nhắn, viết: “Năm ngoái Hứa Trăn có hai bộ phim được lên sóng, một bộ là phim tình tiết võ kịch ‘Tú Xuân Dao’ và một bộ còn lại là phim phúc lợi công cộng ‘Thất Cô’.”

“Chi phí sản xuất của kịch nói ‘Tú Xuân Dao’ là khoảng 6500 vạn, doanh thu phòng vé cuối cùng là 2.5 triệu; chi phí của ‘Thất Cô’ là 4500 vạn và doanh thu phòng vé là 3.6 triệu.”

“Chúng đều là những bộ phim đứng đầu cùng thể loại.”

Sau khi Trang Văn Huy nghe xong những lời này, ông ấy hơi cau mày, truy hỏi: “Tôi thấy có đơn vị liên quan công bố thu nhập hàng năm của nghệ sĩ nói rằng thu nhập ròng năm ngoái của Hứa Trăn là hơn 300 triệu nhân dân tệ. Chỉ riêng hai bộ phim này thì không thể đạt được?”

Một lúc sau, người trợ lý mới trả lời: “Không chỉ có thu nhập của hai bộ phim này, mà cậu ấy còn là cổ đông lớn thứ hai của Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Truyền hình và Điện ảnh Lang Gia Các, chiếm 33% cổ phần, thu nhập của công ty mới là phần chính.”

“Chắc ngài đã nghe nói qua? ‘Lang Gia Bảng’ chính là sản phẩm của công ty này, đã phát sóng trên truyền hình vệ tinh được 15 vòng, và bản quyền ở nước ngoài đã được bán 6 lần, người ta ước tính một cách dè dặt rằng sẽ có lãi ròng ít nhất 300 triệu nhân dân tệ;”

“Công ty của họ cũng sản xuất một bộ phim online kinh phí nhỏ, tên là ‘Nụ hôn định tình’, thu nhập tích lũy cho đến nay đã vượt quá 200 triệu nhân dân tệ;”

“Năm ngoái công ty bọn họ còn sản xuất một bộ phim truyền hình ‘Nhân Y’, chi phí 5000 vạn. Bản quyền phát sóng đợt đầu tiên bán được 8000 vạn, hiện tại đã phát sóng đến đợt thứ ba;”

“...”

Người trợ lý đã đếm các khoản đầu tư, công việc, lợi ích, v... v... của Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Truyền hình và Điện

ảnh Lang Gia Các, nói rằng đầu năm còn có tư bản muốn ra giá 500 triệu nhân dân tệ để mua 10 % cổ phần trong công ty của họ, nhưng bên phía Lang Gia Các không muốn bán nên cuối cùng cuộc thương lượng đã thất bại.

Tính theo tỷ lệ này, đây là một công ty điện ảnh và truyền hình quy mô vừa, giá trị thị trường là 5 tỷ, đang trên đà phát triển, điều kiện hoạt động cực kỳ tốt, thuộc một loại tư bản chất lượng cao điển hình.

Trang Văn Huy nghe thấy vậy cũng sửng sốt.

... Hơn 300 triệu, hình như còn thiếu?

Mẹ nó đây chính là một ông lớn trị giá gần 2 tỷ!

Lúc này Trang Văn Huy đang ăn cơm trong xe bảo mẫu bên cạnh studio, nhìn thấy điều này, ông ấy vô thức vén rèm xe lên và lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy lúc này Hứa - tử phú - Trăn, người có giá trị hàng tỷ, đang ngồi trên xe lăn, trên tay cầm hộp cơm nhựa, vẻ mặt có chút đau buồn đang dùng đũa gắp lá rau trong hộp cơm, miếng được miếng không mà đưa lên miệng.

Từ Hạo Vũ con trai của Từ Hãn ngồi bên cạnh hắn và vui vẻ nói với một diễn viên khác bên cạnh: “Món sườn lợn hầm hôm nay quá tuyệt!”

“Tất cả đều là hàng tốt nhất, hơn nữa khi hầm phải giữ độ lửa vừa phải, rồi hầm đến khi thịt tuột hết khỏi xương, nhưng chất lượng thịt không khô...”

Đôi đũa mà Hứa Trăn đang gắp đậu phụ rõ ràng dừng lại một chút, đồng thời nuốt một ngụm nước bọt.

Trên xe bảo mẫu, Trang Văn Huy đang nhìn lên lại yên lặng kéo rèm xuống.

Quên đi, ăn cơm trước, ăn cơm trước.

...

Chiều nay, Hứa Trăn tiếp tục quay phim trong đoàn làm phim “Anh em một thời với tôi”, chỉ nhắm mắt làm ngơ trước những chỉ trích và vây xem bên ngoài.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ quay buổi chiều, vốn vẫn còn cảnh quay ban đêm, nhưng Từ Hãn lại tuyên bố tạm thời điều chỉnh kế hoạch, đồng thời để đoàn làm phim kết thúc công việc trước.

Ông trực tiếp sắp xếp trợ lý của mình đưa Hứa Trăn rời khỏi phim trường, bày tỏ rằng có một người bạn muốn mời hẳn đi ăn bữa cơm.

Hứa Trăn vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay của Thẩm Thế Hà và chiếc quần thường dùng để quay phim, nhìn qua cả người hẳn lộ ra vẻ cùng cực nghèo hèn.

Vốn Từ Hãn định nói có nên đưa hẳn về khách sạn thay quần áo trên người cho thơm mát hay không, nhưng sau khi nghĩ lại, ông quyết định thôi.

Đề Tiểu Hứa giữ nguyên “Cảm giác cùng cực nghèo hèn” như vậy rất tốt.

Tránh cho tên Trang Văn Huy kia nhìn thấy người giàu lại dùng công phu tư tử ngoại làm loạn đòi tiền.

Phát sinh từ suy nghĩ lo lắng này, Từ Hãn dứt khoát không nói cho Hứa Trăn biết người mời khách là ai, ông chỉ nói rằng đó là người bạn trong giới quen biết mình mà Hứa Trăn không biết, hiếm khi đến được Lộ đảo nên muốn dùng một bữa cơm cùng hẳn.

Đây là lý do rất hợp tình hợp lý mà Hứa Trăn lại thường xuyên gặp phải.

Những người trong giới không quen biết nhau được người trung gian giới thiệu đi ăn và làm quen là chuyện bình thường.

Từ Hãn cũng nói chỉ ăn một “bữa cơm bình thường”, buổi tối còn phải trở về nghỉ ngơi, ngày hôm sau còn phải quay phim mà khi kết thúc công việc ở phim trường đã hơn 7 giờ, cho nên lúc này Hứa Trăn cũng không có nhận ra việc thay quần áo.

Một ngày nay hẳn đã mệt đến muốn chết rồi, trên đường đến khách sạn, hẳn thậm chí còn nhắm mắt dưỡng thần một lúc trong chiếc xe mà Từ Hãn đã phái đến đón hẳn.

Kết quả lại vạn lần cũng không nghĩ đến.

Cái gọi là “bữa cơm bình thường” của đôi phương lại được đặt tại một khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố Lộ đảo.

Dưới sự hướng dẫn của trợ lý Từ Hãn Hứa Trăn bước vào cửa, nhìn xung quanh, đại sảnh tầng cao, đèn pha lê sáng choang và các đồ trang trí có giá trị, hãn cảm thấy mình giống như một người nhà quê mới vào thành phố.

Chú Từ... Cái này cũng hồ quá rồi!

Chương 1018: Vô Song

Ngay khi Hứa Trăn bước vào đại sảnh của khách sạn, hãn đã cảm thấy phong cách của mình không được tốt lắm.

Hãn xấu hổ cúi đầu sửa sang chiếc áo sơ mi trắng trên người mình một chút, nhưng dù có sửa sang lại thế nào thì hãn cũng không có cách nào sửa sang chiếc áo sơ mi bình dân 69 tệ thành chiếc áo 6900 tệ được.

Hứa Trăn ngẩng đầu liếc nhìn người phục vụ đang dẫn đường phía trước, chỉ cảm thấy bộ đồng phục mà người phục vụ mặc còn có chất lượng tốt hơn của mình.

... Mất mặt!

Tại sao chú Từ không nhắc nhở một câu mà trực tiếp đón tôi ra khỏi phim trường!

Nếu đã đi ăn ở một nơi như thế này, ít nhất cũng phải thay đổi quần áo trên người chứ!

Lúc này Hứa Trăn đã tẩy trang xong, chỉnh đốn cái tôi mà ngược mặt lên, đầu để kiểu tóc học sinh, mặc bộ quần áo rẻ tiền từ lúc quay phim, đeo trên vai một chiếc túi rách, hiển nhiên giống như một học sinh trung học vừa mới tan học đã bị phụ huynh cứng rắn kéo đến tiệc liên hoan.

Trong lúc chờ thang máy, Hứa Trăn nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trên cửa thang máy mà xấu hổ cúi đầu xuống.

Hãn lặng lẽ cởi chiếc túi đeo vai rách rưới ra khỏi người và cầm nó trên tay, giả vờ như đó là một chiếc túi xách.

Như thể điều này sẽ làm giảm bớt sự bối rối trong lòng một chút.

...

Một lúc sau, Hứa Trăn được người phục vụ dẫn đến cửa một căn phòng riêng.

Đẩy cửa vào, chỉ thấy trong căn phòng rộng lớn có hai người đang ngồi, một người là Từ Hãn, người kia là một ông chú tầm 40,50 tuổi xa lạ.

So với Từ Hãn anh tuấn nho nhã, ông chú xa lạ này trông rất bình thường, không có điểm gì đặc biệt.

Ông ấy có mái tóc hoa râm, đeo một cặp kính gọng đen, đôi mắt đang mở to khiến ông ấy trông hơi vụng về như một học giả.

Nhưng khi Hứa Trăn nhìn thấy người chú trung niên bình thường này, hãn cảm thấy trái tim mình run lên.

Trang Văn Huy?

Biên kịch của “Vô gian đạo”, Trang Văn Huy?

Người mời mình ăn cơm hôm nay thực sự là đại lão cấp tiên này? !

Hứa Trăn ngơ ngác nhìn Trang Văn Huy trước mặt, khẽ mở miệng.

..... Thất lễ, quá thất lễ!

Thiết lập mình là một người cùng cực nghèo hèn đến từ Hương Giang đi! !

Hắn nhìn Từ Hãn, rồi lại nhìn Trang Văn Huy, trong lòng mơ hồ suy đoán ra một chút:

Buổi chiều hôm nay thầy Trang đã ở phim trường chỉ trở tôi, chẳng lẽ vì có tác phẩm mới nên định mời tôi đóng?

Tôi ăn mặc như thế này mà đến đây... Có bất lịch sự quá không?

Nó có ảnh hưởng đến ấn tượng của thầy Trang về tôi không?

Hứa Trăn vô thức đánh rơi chiếc túi rách của mình, sau đó đưa tay giật giật góc áo sơ mi 69 nhân dân tệ, cảm thấy hơi bất an.

...

Lúc này, Từ Hân cũng không đợi hân mở lời, cười nói trước: “Này, Tiểu Hứa đến rồi!”

Ông chỉ vào Trang Văn Huy ở bên cạnh và giới thiệu với Hứa Trăn: “Cậu biết người này không? Thầy Trang Văn Huy và tôi đã quen biết hơn mười năm rồi. Cậu có thể gọi ông ấy là ‘chú Trang’.”

Làm sao Hứa Trăn thực sự có dũng khí gọi ông ấy là chú, hân lập tức cung kính chào hỏi: “Chào ngài thầy Trang, lần đầu gặp mặt.”

Thấy vậy, Trang Văn Huy mỉm cười đứng dậy, bắt tay với hân và nói: “Xin chào Hứa Trăn, tôi đã ngưỡng mộ cậu từ lâu.”

Trên thực tế, lúc này Trang Văn Huy còn nghiêm túc hơn cả Hứa Trăn.

Bởi vì ông ấy đến đây để thu hút đầu tư.

Trang Văn Huy đặt rất nhiều hy vọng vào kịch bản “Vô song” này và dự định biến nó thành một tác phẩm lớn, với số vốn đầu tư ít nhất là 200 triệu nhân dân tệ.

Nhưng trước đó đã có năm công ty bao gồm cả Từ Hân đã từ chối ông ấy rõ ràng, bày tỏ rằng họ không muốn đầu tư vốn cho hạng mục “Vô song” này.

Có người cảm thấy câu chuyện quá phức tạp để người xem bình thường có thể hiểu được;

Một số người lo lắng rằng nếu kết thúc đảo ngược bị tiết lộ trước, sự thú vị của câu chuyện sẽ giảm đi rất nhiều.

Các công ty lớn không muốn, các công ty nhỏ lại không có đủ khả năng, không còn nhiều sự lựa chọn cho Trang Văn Huy.

Mà Lang Gia Các là một công ty cỡ trung bình có vốn mạnh và mong muốn làm một bộ phim chất lượng cao để đạt được trình cao hơn, chắc chắn là một con... một đối tác rất tốt.

Không quan trọng còn trẻ hay thiếu kinh nghiệm, loại người này mới là những người ngu ngốc có tiềm năng đầu tư!

Những đại gia hạng nhất trong giới này chỉ cần tùy tiện đầu tư một “số tiền ít ỏi”, thì bộ phim này của tôi muốn đi quay ở đâu cũng được, muốn mời siêu sao nào cũng được.

Trang Văn Huy ngẩng đầu nhìn vị “2 tỷ biết đi” trước mặt mà tràn đầy mong đợi.

Hãy nhìn người ta!

Rõ ràng hẳn là người có giá trị hàng tỷ mà phong cách ăn mặc lại giản dị tự nhiên như vậy.

Ngay cả khi đến một khách sạn năm sao để dự tiệc, cũng chỉ mặc thường phục giản dị và không quan tâm đến những thứ bên ngoài.

Tuổi còn trẻ như vậy mà có thể có được phong thái bình tĩnh không gò bó thật sự không hổ là đại lão.

...

Ba người chỉ đơn giản chào hỏi hai câu rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Với tư cách là người trung gian, Từ Hãn đã khéo léo dẫn dắt chủ đề giữa hai người, bầu không khí trong cuộc gặp gỡ khá hài hòa.

Hứa Trăn tương đối tôn trọng nhà biên kịch huyền thoại Trang Văn Huy, chân thành bày tỏ rằng mình rất thích các tác phẩm của ông ấy và ngưỡng mộ ông ấy từ lâu.

Trang Văn Huy rất tiếc vì mình chưa xem phim điện ảnh và phim truyền hình mà Hứa Trăn đóng nên chỉ có thể khen ngợi qua loa.

Chương 1019: Kiệt Tác

Nhân cơ hội nói về tác phẩm, Từ Hãn thân nhiên cười nói:

“Này, Tiểu Hứa, cậu cũng thích kịch bản của lão Trang sao?”

“Thật trùng hợp, ngài Trang có tác phẩm mới, tôi vừa mới đọc đã thấy rất có hứng thú, cậu có muốn xem không?”

Nghe vậy, Trang Văn Huy lấy một văn kiện từ trong túi ra, đưa cho Hứa Trăn, cười nói: “Không dám nhận, không dám nhận, chỉ là tác phẩm kém cỏi của tôi thôi.”

“Tôi nghe nói Tiểu Hứa rất am hiểu đánh giá kịch bản, có thể giúp tôi đọc một chút được không?”

Hứa Trăn nhanh chóng đưa hai tay nhận lấy văn kiện từ ông ấy, đột nhiên hần hiểu ra.

Có mang sẵn kịch bản đến!

Cũng không biết, ông ấy muốn tôi đóng vai nào?

Hứa Trăn mở văn kiện ra, nhìn thấy cái tên “Vô song” thì hần nhanh chóng lật sang nội dung chính của câu chuyện.

Mà vừa đọc, hần đã lập tức bị cuốn hút vào câu chuyện.

Một họa sĩ bị tình nghi làm tiền giả kể lại một trải nghiệm kỳ lạ của chính mình.

Một họa sĩ thất thường với ước mơ trong đầu được một người bí ẩn chú ý vì khả năng sao chép hoàn hảo tranh của người khác, vô tình bị lôi kéo vào một tổ chức sản xuất tiền giả; với góc nhìn của nhân vật chính, bí ẩn của lĩnh vực này được hé lộ từng chút một...

Mạch truyện chặt chẽ, đoạn sản xuất tiền giả khá hóc búa, miêu tả nhiều hình ảnh cũng rất giàu trí tưởng tượng.

Đôi mắt của Hứa Trăn từng chút sáng lên, cảm thấy rằng tuy câu chuyện tên là “Vô song” không thể so sánh với “Vô gian đạo”, nhưng nó chắc chắn là một câu chuyện cực kỳ thú vị...

Ấy?

Rồi đột nhiên hần sững người một chút.

Bàn tay của Hứa Trăn dừng lại ở vị trí sắp kết thúc kịch bản, không di chuyển một lúc lâu.

Cái này.....

Vậy mà chỉ là sắp đặt?

Thủ lĩnh của tổ chức, “Họa Sĩ”, lại chính là bản thân Lý Ván?
!

Vào lúc này, hần cảm thấy như thể mảnh ghép cuối cùng đã rơi đúng vị trí trong đầu mình, sự bất hòa ẩn chứa trong các tình tiết trước đó bị tia lửa này đốt cháy chỉ trong khoảnh khắc, bùng lên ngọn lửa cháy dữ.

Cảm giác sáng khoái do sự đảo ngược tức thời này mang lại đơn giản là không thể diễn tả bằng lời!

Trang Văn Huy ngồi bên cạnh hắn cảm thấy hơi phấn khích khi nhìn thấy bàn tay của Hứa Trăn đặt trên trang chân tướng được tiết lộ kia.

Ông ấy đang định hỏi Hứa Trăn xem hắn cảm thấy thế nào thì đột nhiên điện thoại rung lên.

Trang Văn Huy bất đắc dĩ đành phải xin lỗi rồi rời khỏi phòng riêng, đồng thời kết nối cuộc gọi.

Thấy ông ấy đi ra ngoài, Từ Hãn vỗ Hứa Trăn một cái, thấp giọng hỏi: “Cậu thấy kịch bản này thế nào?”

Khi Hứa Trăn nghe thấy tiếng gọi này, hắn như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, không khỏi thốt lên: “Đây là một kiệt tác!”

Tuy nhiên, nói xong lời này, hắn lại cảm thấy hơi lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Chú Từ, chú có biết chú Trang muốn cháu diễn vai nào không?”

Đương nhiên Hứa Trăn thích vai nam chính Lý Vấn, nhưng hắn hơi lo lắng rằng Trang Văn Huy muốn hắn đóng vai sĩ quan cảnh sát nội ứng họ Lý kia.

Xét cho cùng thì làm nội ứng phải có kỹ năng tốt, sau khi bị phát hiện ra thân phận liền hy sinh... Bối cảnh của vai diễn này nghe có vẻ rất tử tế.

Từ Hãn nghe vậy, quay đầu nhìn về phía cửa phòng riêng đang khép hờ, nói: “Tôi muốn cậu đóng vai ‘Người đầu tư’.”

Hứa Trăn sửng sốt, lật tìm trong kịch bản và hỏi: “Có vai diễn này sao?”

Từ Hãn cười ha ha, nói: “Không phải người đầu tư trong kịch bản, mà là bộ phim này cần vốn đầu tư, ông ấy đến xin cậu bỏ vốn đầu tư.”

“Thế nào, có muốn suy xét một chút không?”

Hứa Trăn: “...”

Về mặt hắn ngỡ ngàng nhìn lại bộ quần áo trên người mình.

Tìm tôi? Kéo vốn đầu tư?

Trông tôi giống như có của cải sao? ?

Hứa Trăn không nghĩ Từ Hãn không thể nào không rung động.

Theo hẳn, “Vô song” không thể nghi ngờ là một kịch bản vô cùng chất lượng, hơn nữa nhân vật chính “Lý Vấn” này cũng cực kỳ thích hợp với Hứa Trăn.

Hợp tác cùng có lợi, vì sao không đầu tư?

Từ Hãn thấy vẻ mặt do dự của hẳn, thấp giọng nói: “Gần đây công ty các cậu không phải là đang muốn đầu tư một bộ phim sao?”

“Chẳng lẽ trong tay cậu còn có kịch bản tốt hơn cả “Vô song” này?”

Hứa Trăn cúi đầu, im lặng hồi lâu.

Gần đây hẳn tham dự vào đoàn phim khá nhiều nên dần dần có kinh nghiệm.

Hứa Trăn chỉ nhìn tình cảnh bên trong kịch bản, không cần người khác đưa cho hẳn dự toán cũng có thể đại khái tính ra chi phí cần thiết cho giai đoạn trước khi quay:

Muốn quay tốt thì chi phí chế tác và tuyên truyền tuyệt đối sẽ không thấp hơn một trăm triệu.

Hẳn do dự rất lâu, cuối cùng hơi khó xử nói: “Công ty chúng cháu xác thực là muốn đầu tư quay một bộ phim, nhưng mà gần đây tài chính không dư dả, sắp tới chỉ sợ là không thể đốt tiền vào phim liên tục được.”

Từ Hãn nói: “Vậy các cậu dự tính dựa theo yêu cầu quay thì cần nhiều?”

Hứa Trăn nói: “Hai ba chục triệu.”

Từ Hãn: “...”

Hai ba chục triệu mà cậu muốn quay quy quy “Vô song”!

Cậu chỉ có thể quay vào ô “may mắn lần sau” !

Ông đã không nói gì lại giật mình nhìn thoáng ra ngoài cửa thấy Trang Văn Huy còn chưa nói chuyện điện thoại xong, lúc này mới đề thấp giọng kêu lên: “Làm sao mà tài chính các cậu lại không dư dả? Kiếm nhiều tiền như vậy đều đi đâu?”

Hứa Trăn nhắm mắt nói: “Kiếm được nhiều, tiêu cũng nhiều.”

Từ Hãn kinh ngạc nói: “Các cậu làm gì?”

Hắn giải thích sơ lược nói: “Năm trước chúng cháu khởi công ba bộ phim truyền hình, tham dự đầu tư một bộ phim điện ảnh, một bộ phim mạng, mới ký hợp đồng với ba nghệ sĩ, còn mới thành lập phòng làm việc hậu kỳ, công ty cho thuê thiết bị.”

Từ Hãn nói: “Vậy cũng xài không hết, phòng bán vé chia lợi nhuận “Thất Cô” ít nhất phải có hơn một trăm triệu đi?”

Hứa Trăn nói: “Đúng là được chia không ít, nhưng mà trước đó chúng cháu đã thương hảo, “Thất Cô” là phim điện ảnh công ích nên toàn bộ lợi nhuận sẽ quyên tặng cho tổ chức hỗ trợ tìm kiếm người thân.”

Từ Hãn: “...”

Chương 1020: Sỡ Gai ốc

Hứa Trăn nhìn thấy biểu cảm ngốc trẻ của Từ Hãn, mặc dù trong lòng cũng đang chảy máu nhưng còn nhin đau thay công ty nhà mình giải thích một câu, nói: “Lang Gia Các chúng cháu vừa mới thành lập ba năm nên chắc chắn tài chính sẽ ưu tiên cho mục đích mở rộng, tài khoản không có khả năng có quá nhiều tiền nhàn rỗi, có tiền lập tức đều quăng vào hạng mục khác.”

Nói rồi, hắn tiện tay lật lật kịch bản bên trong, nói: “Bộ phim điện ảnh này... cháu cảm giác một trăm triệu có lẽ cũng không đủ quay.”

“Đối với Lang Gia Các chúng cháu thật sự mà nói là quá cố sức.”

Hứa Trăn miệng thì nói như vậy nhưng tay lại cầm cuốn kịch bản không buông.

Hắn thật muốn diễn vai nam chính trong bộ “Vô song” này, nhưng mà không đủ tiền...

Khi hai người đang nói chuyện thì ở bên ngoài Trang Văn Huy đã cúp điện thoại đang đi tới phòng bên này.

Thừa dịp thời gian mấy bước cuối cùng của gã, Từ Hãn thay đổi sắc mặt, nhỏ giọng nói: “Dù có tiền hay không thì trước tiên cậu cứ hù dọa gã đã, đừng để cho kịch bản này chạy mất!”

“Lấy hết bản lĩnh lừa gạt của cậu ra đi!”

Hứa Trăn: “...”

Này... Tôi nào biết lừa gạt?

Tôi thực sự hết tiền mà!

...

Vài giây sau, Trang Văn Huy trở lại trong phòng, cười xin lỗi nói: “Xin lỗi, xin lỗi, vừa mới có chuyện nên chậm trễ.”

“Tôi tự phạt một ly!”

Nói xong, gã rót rượu đổ vào ly của chính mình rồi uống một hơi cạn sạch.

Bên trong phòng ba người thuận miệng nói chuyện phiếm vài câu, chủ đề rốt cuộc cũng quay trở lại phim “Vô song”.

Hứa Trăn không là kiểu người giả tạo, cách hấn đối nhân xử thế luôn tuân theo nguyên tắc là thành tâm đối đãi nên làm sao biết được cái gì “lừa gạt”.

Cho nên, khi Trang Văn Huy thẳng thắn hỏi hấn về mục đích đầu tư, Hứa Trăn chần chừ hồi lâu nhưng rốt cuộc vẫn nói đúng sự thật:

Chính mình quả thật vô cùng yêu thích kịch bản “Vô song” này, nhưng mà Lang Gia Các chỉ là một công ty nhỏ mới thành lập không lâu, độc lập đầu tư quay một bộ chế tác lớn như này chỉ sợ có chút khó khăn.

Mục đích chủ yếu của hấn vẫn là ở phương diện biểu diễn, hy vọng thầy Trang ở thời điểm tuyển diễn viên có thể cân nhắc đến mình.

Nhưng mà những lời nói này vào trong tai Trang Văn Huy lại nghe ra một ý khác.

—— gã cảm thấy Hứa Trăn đang uyển chuyển bày tỏ muốn chính mình nhất định phải cho hấn diễn vai nam chính, Lang Gia Các mới bằng lòng đầu tư bộ phim điện ảnh này.

Điều này đã vi phạm ý nguyện ban đầu của gã.

Trang Văn Huy là người thẳng tính nên khi nghe Hứa Trăn tỏ thái độ thì hơi nhúu mày, lắc đầu nói: “Rất xin lỗi, phương diện

tuyển diễn viên tôi sẽ không cân nhắc.”

“Tôi biết Hứa Trăn cậu là một diễn viên đặc biệt ưu tú, rất nhiều bạn bè bên cạnh tôi đều khen cậu.”

Nói rồi, gã nghiêm túc đánh giá Hứa Trăn trước mắt, nói:
“Nhưng mà cậu và Lý Vấn trong cảm nhận của tôi khác rất xa...”

“Cậu quá trẻ, dáng vẻ cũng quá thư sinh, giống như một đứa trẻ được giáo dục tốt biết nghe lời.” Trang Văn Huy lắc đầu nói.

“Khí chất trời sinh không thích hợp diễn kiểu nhân vật như Lý Vấn này.”

Ở bên kia bàn ăn, Từ Hân nghe hai người đối thoại, nhin không được quay mặt đi.

... Đáng đời các người có danh tiếng lớn như vậy mà một hai vẫn nghèo rớt mồng tơi!

Đặc biệt là Trang Văn Huy, ông là tới lời kéo đầu tư, thế mà trực tiếp phê phán kim chủ? ?

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn nghiêm túc nghe xong những lời của Trang Văn Huy lại không có hiện lộ ra một chút bức tức hoặc bất mãn nào.

Ánh mắt hắn rất trong veo, khí chất sạch sẽ, quả thực giống như lời Trang Văn Huy nói, bên trong mắt mang chút cảm giác ngây ngô chưa thoát khỏi tính trẻ con.

Hắn cầm cái ấm sứ trắng trên bàn ăn, đổ ra non nửa ly nước sạch, mỉm cười nói: “Xin lỗi, chú Từ, thầy Trang, cháu thất lễ một chút.”

Nói rồi, Hứa Trăn đổ non nửa ly nước này lên bàn tay, sau đó năm ngón tay mở ra thấm nhẹ nước vuốt tóc ra phía đằng sau.

Sau đó, hắn lại dùng ngón áp út dính nước lau hai bên lông mày, đồng thời nhẹ nhàng cắn môi một cái.

Động tác chỉnh trang không đến mười giây.

Trang Văn Huy nhìn không hiểu Hứa Trăn đang làm cái gì, hơi có chút không rõ.

Nhưng mà một giây sau.

Nhưng lúc hấn ngẩng đầu lên cùng chính mình bốn mắt nhìn nhau, trông mắt Trang Văn Huy đột nhiên co rụt lại.

—— ngấn ngủi trong mấy giây mà người trẻ tuổi trước mắt này giống như là đổi thành một người khác.

Nhờ tác dụng của nước mà phần tóc xoã trước trán của hấn tạm thời bị vuốt ra sau đầu làm lộ ra toàn bộ phần trán ướt nhẹp do ngọn tóc ướt sưng nhỏ nước xuống.

Đôi lông mày vốn bị tóc mái che khuất lộ ra, trong trạng thái ẩm ướt nhìn qua hơi rậm mà lộn xộn.

Theo kiểu tóc thay đổi, khí chất cả người Hứa Trăn cũng xảy ra thay đổi cực lớn.

Vừa rồi là sự ngây ngô chưa thoát khỏi cảm giác trẻ con trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, giống như là một đứa trẻ chưa từng lớn trong nháy mắt biến thành một thanh niên thành thực.

Hai mắt thâm thúy từ đầu đến cuối tập trung nhìn Trang Văn Huy, trong sự chán chường lộ ra một tia nguy hiểm.

Hứa Trăn nhìn thẳng Trang Văn Huy trước mặt, khóe miệng hơi hơi giơ lên.

Trong một tích tắc này, Trang Văn Huy chỉ cảm thấy nhịp tim chính mình đập nhanh dữ dội

... Đây là ai?

Người này là ai? !

Trong nháy mắt lông tơ trên người gã dựng lên, toàn thân sồn gai ốc.

Chương 1021: Tay Không Bắt Sói

Hứa Trăn hơi hếch cằm lên, lặng lẽ nhìn Trang Văn Huy trước mặt, thần sắc giống như cười nhưng không phải cười.

Hấn thả lỏng người dựa trên lưng ghế, bình tĩnh nói: “Trên thế giới này, chỉ có một nhân vật chính trong hàng triệu người.”

“Nhân vật chính là người có thể làm một việc đến trình độ cao nhất.”

Hứa Trăn hơi hạ giọng, âm thanh nghe tràn đầy trung khí nhưng lại thành thật chất phát.

Một giọng nói như vậy, kết hợp với giọng điệu bình tĩnh của hắn, lại càng tăng thêm cảm giác về thân phận của hắn.

Hứa Trăn dùng vẻ mặt ung dung nói: “Muốn trở thành nhân vật chính, điều quan trọng nhất là phải tìm được một sân khấu phù hợp.”

Hắn giơ kịch bản trong tay lên, nói: “Sân khấu của ‘Vô song’ này...”

“Tôi sẽ thực hiện một thỏa thuận!”

Trong khi nói, trong đôi mắt của hắn tràn đầy sự chắc chắn không thể nghi ngờ.

Giọng nói rơi xuống, trong phòng riêng yên lặng không có tiếng người.

Trang Văn Huy ngơ ngác nhìn người thanh niên trước mặt này, một loại cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ chạy khắp người, khiến cho ông ấy cảm thấy toàn thân tê dại.

Mấy câu mà Hứa Trăn vừa nói được phát triển từ lời thoại trong “Vô song”.

Mà người nói những lời này không phải là “Lý Vấn hèn nhất”, mà là thủ lĩnh của tổ chức sản xuất tiền giả có mật danh là “Họa Sĩ”.

Tất nhiên, hai nhân vật này thực sự chính là cùng một người.

Trang Văn Huy đã lăn lộn trong giới nhiều năm như vậy và đã gặp qua không biết bao nhiêu diễn viên giỏi.

Kỹ năng diễn xuất tốt không hiếm, nhanh chóng vào vai cũng không hiếm, khí chất mạnh mẽ cỡ nào cũng không phải là điều đáng ngưỡng mộ.

Nhưng vấn đề là...

Chính là vừa rồi, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Hứa Trăn đã dùng nửa cốc nước để thay hình đổi dạng của mình, từ một

thiếu niên ngây thơ không am hiểu thế sự, bỗng nhiên biến thành một đại lão tà phái hung ác nghiêm nghị.

Sự thay đổi to lớn vượt qua tuổi tác, vượt qua tầng lớp xã hội, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Mà vừa vặn vai nam chính Lý Vấn trong “Vô song” chính là một vai diễn có hai bộ mặt mâu thuẫn nhau như vậy.

Trang Văn Huy nhìn thấy màn thể hiện vừa rồi của Hứa Trăn, chỉ cảm thấy như có một tia sáng lóe lên trong đầu.

——Lý Vấn, phải là một nhân vật như vậy!

Sự đảo ngược cuối cùng của bộ phim phải cho thấy một hiệu quả như vậy mới được!

Trang Văn Huy nóng lòng mong muốn ngay lập tức lấy bút ra trau chuốt vài nét bút trên kịch bản của mình, hưng phấn không ngừng chà sát hai tay.

Cùng lúc đó, Từ Hãn nhìn vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng của Trang Văn Huy, rồi lại nhìn trạng thái khí thế tràn đầy của Hứa Trăn, không khỏi nhướng mày.

A, quả nhiên là Tiêu Hứa!

Tôi yêu cầu hãn “đánh lừa” Trang Văn Huy, ý định ban đầu chính là để hãn không quan tâm trong túi của mình có tiền hay không có tiền, mà để lộ ra ý nguyện bỏ vốn đầu tư trước;

Cuối cùng, tiểu tử ngốc này không chịu nói dối, nói rõ ràng với đối phương rằng mình không có tiền, không đủ khả năng quay phim, kết quả lại trở mình thể hiện kỹ năng diễn xuất, thu hút sự chú ý của Trang Văn Huy bằng những thứ mà đối phương không cần.

Người ta cần vốn đầu tư, nhưng hãn lại không có;

Người ta không cần diễn viên, mà hãn lại thể hiện đến xuất sắc.

—— Cậu còn nói cậu không phải là vị thần lừa dối?

Đây chính là tay không bắt sói!

...

“Thực xin lỗi thầy Trang, vừa rồi tôi thật thất lễ.” Một lúc sau, Hứa Trăn phá tan sự yên tĩnh trong phòng.

Hắn đã rũ bỏ thân thái nguy hiểm vừa rồi, nhưng vẫn giữ phong thái điềm tĩnh và tư thế ngồi thoải mái phóng khoáng, tạo cho hắn khí chất của một đại lão.

Trang Văn Huy ngơ ra một chút, sau đó lắc đầu nói: “Không, không, không có, không có...”

“Tôi biết đó là một lời thoại trong kịch bản.”

Hứa Trăn cười nói: “Tôi chỉ muốn nói với ngài rằng thực ra tôi không còn trẻ nữa.”

Nói xong, hắn quay sang nhìn Từ Hãn ở bên cạnh, nói: “Vừa rồi ngài cảm thấy tôi còn trẻ tuổi, bởi vì gần đây tôi đóng vai học sinh trung học.”

“Do tôi để trạng thái khi diễn xuất thiếu niên này mà đến đây.”

“Vừa rồi ngài cảm thấy tôi còn cách khá xa vai diễn ‘Lý Vấn’, nhưng thật ra không phải, là do vai diễn gần đây của tôi cách Lý Vấn khá xa.”

Hứa Trăn cúi đầu lật xem kịch bản trong tay, nói: “Tôi nghĩ độ tuổi của nhân vật Lý Vấn này được đặt trong khoảng từ 30 đến 40 tuổi.”

“Tôi thường xuyên đóng những vai diễn ở tầm tuổi này, tôi có niềm tin tuyệt đối rằng mình có thể diễn tốt; về khí chất, tôi cũng cảm thấy mình có thể đảm đương được.”

“Gần đây tôi có đóng vai chính trong một bộ phim mạng tên là ‘Muốn Gặp Người’, trong đó tôi đóng vai một người đàn ông trung niên ở độ tuổi 40, nếu thầy Trang có hứng thú thì có thể xem thử.”

“Tôi hy vọng ngài có thể xem xét đến tôi.”

Lúc này Trang Văn Huy vẫn còn đắm chìm trong sự thay đổi khí chất đáng kinh ngạc vừa rồi của hắn, nghe thấy vậy ông ấy không nhịn được cười nói: “Vậy thì về chuyện vốn đầu tư, tôi cũng hy vọng rằng Hứa tổng có thể cân nhắc cho tôi một chút.”

“Tôi cũng có niềm tin tuyệt đối rằng mình có thể quay tốt bộ phim này.”

“Ha ha ha ha.....”

Hắn vừa nói ra lời này, ba người trong phòng phá lên cười.

...

Một bữa ăn, chủ và khách cùng vui.

Lúc xuống lầu, nước trên tóc Hứa Trăn đã khô hết, tóc mái lại che đi trán, hắn đã khôi phục lại kiểu tóc học sinh trung học khi mới đến.

Chẳng qua là vì Trang Văn Huy đề lộ thiện ý, nên lúc này tâm trạng của Hứa Trăn vô cùng cởi mở.

—— Nếu hiểu không sai, đôi phương muốn tìm kiếm vốn đầu tư, điều đó có nghĩa là họ có thể chấp nhận ý kiến tiến vào đoàn phim diễn vai Lý Vấn với tư cách người mang tiền của mình!

Mặc dù tạm thời chưa có kinh phí nhưng ít nhất vai diễn đã được công nhận!

Hứa Trăn dập tắt những tranh luận nổi lên trong đầu, đeo chiếc túi rách, thẳng lưng sải bước trong đại sảnh của khách sạn năm sao, bước những bước đi không lưu tình.

Hừ... Hi vọng “Muốn Gặp Người” có thể đạt được kết quả tốt, ít nhất nó sẽ giúp mình có thêm tự tin khi đi đàm phán với người khác.

Chương 1022: Không Thể Có Mới Quên Cũ

Khi ba người cùng nhau xuống lầu, đi được nửa đường Trang Văn Huy cảm thấy dạ dày khó chịu, vì vậy ông ấy tạm biệt Từ Hân và Hứa Trăn rồi đi vào phòng vệ sinh.

Hiện tại, trong đầu ông ấy tràn ngập khí chất biểu diễn ngẫu hứng vừa rồi của Hứa Trăn, vắt óc suy nghĩ xem làm sao lồng thêm hình tượng này vào trong kịch bản hiện có.

Trong khi rửa tay, Trang Văn Huy ngẩng đầu lên và nhìn thấy mình trong gương.

Ông ấy vô thức nhếch miệng cười, chậm rãi điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt ở trước gương.

Trong khoảng khắc toàn bộ khí chất thay đổi kia thực sự rất ngẫu!

Một người bình thường nhìn qua có vẻ trầm tĩnh hướng nội, bỗng nhiên bùng nổ vào một phút chốc nào đó, loại cảm giác này phối hợp với tình tiết đảo ngược trên nội dung kịch bản chắc chắn sẽ là một điểm nhấn lớn.

Tuy nhiên, thật đáng tiếc khi Trang Văn Huy có đôi mắt hơi nhỏ, khoảng cách giữa chúng hơi rộng và kỹ năng diễn xuất của ông ấy kém xa Hứa Trăn, vì vậy ông ấy không thể tạo ra những biểu cảm phức tạp như vậy.

“Khụ khụ...”

Ông ấy hắng giọng một chút, bắt chước theo bộ dạng của Hứa Trăn vừa rồi, nhúng tay vào nước, chậm rãi vuốt mái tóc thưa thưa của mình, trầm giọng nói: “Trên thế giới này, chỉ có một nhân vật chính trong hàng triệu người.”

“Nhân vật chính là người có thể làm một việc đến trình độ cao nhất.”

Nhìn mình trong gương, Trang Văn Huy luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Vừa định thử lại, đột nhiên, một ông chú mặc đồng phục khách sạn đẩy xe lau nhà đi tới trước cửa phòng vệ sinh.

Ông chú dừng người một lúc, nhìn người đàn ông kỳ lạ trong nhà vệ sinh đang tự nói chuyện với mình trong gương, do dự một lúc, cuối cùng quyết định giả vờ như không thấy gì, lại đẩy xe lau nhà rời khỏi đây.

Quên đi, quên đi, tôi chưa từng đến đây, tôi chưa thấy gì cả.

Khi Hứa Trăn rời khách sạn và trở về nơi ở của mình là đã hơn 10 giờ tối.

Thông thường, lúc này đã là giờ đi ngủ của hắn, nhưng lúc này Hứa Trăn không những không buồn ngủ mà còn có chút hưng

phần.

Vừa rồi ở khách sạn, đang ở trước mặt Trang Văn Huy, hắn vẫn có chút kiềm chế, sợ đối phương nhìn thấy mình yêu thích kịch bản này mà nói giá trên trời.

Bây giờ tắm rửa xong, Hứa Trăn nằm ở trên giường trần trọc không ngủ được.

—— Hắn rất thích kịch bản của “Vô song” này.

Cho dù là sự sáng tạo của kịch bản, cấu trúc hay là cách thiết lập nhân vật thì đều có thể được gọi là một kiệt tác. Trong ba năm qua, Hứa Trăn chưa bao giờ thấy một câu chuyện nào xuất chúng hơn “Vô song”.

Từ lần đầu tiên đọc đến bây giờ, trong đầu hắn tràn ngập tình tiết trong kịch bản này, thậm chí hắn còn bắt đầu vô thức nghĩ đến cách biểu diễn một số tình tiết trong đó.

Nếu có một kịch bản như vậy nằm trong tay mình mà cuối cùng vẫn không thể tham gia biểu diễn, Hứa Trăn cảm thấy mình sẽ hối hận cả đời.

Mặc dù vừa rồi tại bàn rượu, Trang Văn Huy rõ ràng biểu thị tán thành trước biểu hiện của hắn, nhưng như mọi người đều biết, trên bàn rượu có vô số lời chỉ là nói.

Hễ là không phải hạng mục mà mình đầu tư, sẽ có những biến số trong quá trình tuyển chọn.

Loại biến số này khiến Hứa Trăn lo lắng đến mức không ăn không ngủ.

Thực ra lấy thể lượng và quy mô hiện tại của Lang Gia Các, theo lý thuyết có lẽ có thể đủ khả năng chi trả cho việc quay “Vô song”.

Cố tình chính là ngay tại thời điểm này, họ đang thiếu tiền.

Chưa nói đến những sổ sách nhỏ, chỉ nói đến sổ sách lớn:

Năm ngoái công ty của bọn họ chi quá nhiều tiền cho “Chiến trường sa”, hiện tại chế tác hậu kỳ đã hoàn thành xong, theo lý thuyết thì hắn là nên treo bán rồi; nhưng bởi vì bộ kịch này chỉ dùng trong cuộc cạnh tranh CCTV diễn ra hằng năm, nên tạm thời họ chỉ có thể xếp lại.

Mặt khác, thành công ở phòng bán vé “Thất Cô” không mang lại cho họ bất kỳ khoản thu nhập nào vì tất cả lợi nhuận đều được quyên góp.

Đây vừa vặn là hơn 200 triệu nhân dân tệ.

Tất nhiên, nói về lâu dài, hai điều này có ý nghĩa rất lớn đối với công ty nhà mình nên Hứa Trăn chắc chắn sẽ không hối hận.

Chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn họ không quá dư dả về mặt tài chính mà thôi.

Hứa Trăn suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn bò dậy khỏi giường, định tính toán với chú Thái một chút để xem bây giờ công ty nhà mình có thể tiêu nhiều nhất bao nhiêu tiền.

Hắn lấy điện thoại di động ra, vừa định gọi cho Thái Thực Tiễn thì phát hiện trên điện thoại di động của mình có một cuộc gọi nhỡ, là Tống Úc gọi đến.

Hứa Trăn kiểm tra thời gian, đã 10: 40 tối nên gọi lại cho Tống Úc.

Lúc này Tống Úc có thể vẫn chưa ngủ. Về việc liệu có làm gián đoạn quá trình chơi game của anh ấy hay không... thì mặc kệ.

Coi như giúp anh ấy từ bỏ những sở thích không tốt.

“Tút tut tut...”

“A lô?”

Một lúc sau, Tống Úc nổi máy, gọi: “Mẹ tôi ơi, đến giờ này cậu còn thức sao?”

“Hiếm có nha, thức khuya xem “Muốn Gặp Người” sao?”

Hứa Trăn nghe thấy vậy thì hơi sững sốt, lúc này hắn mới nhớ lại hôm nay là ngày công chiếu “Muốn Gặp Người”.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi có chút chột dạ.

Này, “Muốn Gặp Người” cũng là mình hao tốn rất nhiều công sức để quay phim, thậm chí còn viết tiểu sử hơn 20 vạn từ cho nhân vật Lý Tử Duy.

Kết quả vừa có được kịch bản mới liền quên mất bạn cũ, không nên, quá không nên.

Chương 1023: Không thể tiết lộ

Lúc này, đầu bên kia điện thoại, Tống Úc nói về “Muốn Gặp Người” mà cười đến rất vui vẻ.

“Ha ha ha bộ phim này buồn cười chết tôi rồi!”

Gã giậm chân, cười nói: “Tôi vừa mới click vào xem một chút, mẹ nó cảnh đầu tiên mở màn đã là một tấm ảnh đen trắng lớn của cậu đặt ở trên bàn thờ, còn có một đám người xung quanh đang khóc, bình luận chạy trên màn hình đều là cười như điên rồi cậu có biết không?”

“Áy chết, không được, đậu phộng ha ha ha ha ha! Bộ phim này quá tuyệt vời, phá kỷ lục!”

“Chết rồi mà không mang theo đệm lưng ha ha ha ha ha ha!!”

Hứa Trăn: “...”

Về mặt hấn bình tĩnh đưa điện thoại ra xa tai một chút, để tránh cho tiếng cười của Tống Úc đâm thủng màng nhĩ mình.

Chết thì chết chứ, chết sớm hay chết muộn thì cũng chết thôi.

Chết ở cảnh mở đầu, khán giả chẳng những không đau lòng mà ngược lại còn cười lớn, chẳng phải là cái chết xứng đáng sao?

Tất nhiên, mình đã đóng hai vai trong “Muốn Gặp Người” nên biết, tính cả cuộc sống khi xuyên qua thời không, từ đầu đến cuối hấn đã chết ba lần, cộng thêm một lần tai nạn xe cộ biến thành người thực vật.

Bây giờ khán giả không cần biết những điều này.

Cười đi, cười thật thỏa thích, tôi sẽ ở phía sau chờ mọi người.

Hứa Trăn hỏi: “Tôi thấy trên điện thoại có một cuộc gọi nhờ, vừa rồi anh có gọi cho tôi sao?”

Tống Úc nói: “Ha ha ha, đúng đúng đúng.”

Giọng nói của gã có chút trêu chọc mà nói: “Dì hai của tôi đang xem bộ phim của cậu, muốn hỏi cậu thấy ‘Muốn Gặp Người’ là bi kịch hay hài kịch.”

“Nếu đó là bi kịch, bà ấy sẽ từ từ xem lại. Anh đây đã bị thương sau khi xem ‘Phong Tranh’ lúc trước, vẫn đang trong thời gian hồi phục, không chịu nổi nữa.”

Hứa Trăn chớp chớp mắt, nói: “Đó là một bộ phim huyền nghi.”

Tổng Úc: “... Nói tiếng người đi! Tôi không hỏi cậu về tình tiết bộ phim, mà hỏi cậu có sống sót đến cuối cùng không?”

Hứa Trăn suy nghĩ một chút, cảm thấy rằng mặc dù mình đã chết ba lần liên tục, nhưng hẳn thực sự còn sống đến khoảng thời gian đại kết cục cuối cùng kia, vì vậy hẳn rất thành thật trả lời: “Sống đến cuối cùng.”

Tổng Úc lại hỏi: “Vậy xem như là cái kết có hậu sao?”

“Ừm...” Hứa Trăn do dự một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Ban đầu hẳn không muốn tiết lộ bộ phim, nhưng Tổng Úc vẫn tiếp tục quấy rầy hẳn không tha, vì vậy Hứa Trăn chỉ có thể nói: “Để tôi nói cho anh biết đi.”

“Trong cảnh cuối cùng của bộ phim này, tôi lái xe máy chở nữ chính trên con đường ven biển hóng mát trong ánh hoàng hôn. Cô ấy nói rằng sau này cô ấy muốn gả cho tôi.”

Nghe hẳn miêu tả, Tổng Úc đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng, cau mày hỏi: “Cảnh tượng này không phải là ký ức hay là tưởng tượng chứ?”

Hứa Trăn nói: “Không phải, đó là hiện thực.”

Tổng Úc lại hỏi: “Vậy chẳng lẽ một trong hai người các cậu mắc bệnh nan y?”

Hứa Trăn: “... Không có. Đều rất khỏe mạnh.”

Vừa dứt lời hẳn còn nghiêm túc dặn dò: “Đừng nói với dì hai là tôi đã nói với anh, chỉ cần nói là anh tự tìm cách lấy được.”

“Tôi đã ký thỏa thuận, tôi không thể tiết lộ bộ phim.”

Tổng Úc luôn cảm thấy những gì hắn nói có chút kỳ lạ, nhưng đi hai đã muốn hỏi, đầu gã đang rối loạn cả lên, vì vậy đã tạm thời gửi những lý do thoái thác của Hứa Trăn này qua cho bà ấy.

Quên nó đi, theo đuổi một bộ phim mà thôi, có thể thế nào chứ?

Tất cả đều là giả, không có gì nghiêm trọng cả.

Mà ở bên kia, nghe thấy Tổng Úc từ bỏ không quấy rầy nữa, giọng điệu Hứa Trăn hơi nói lỏng một chút.

Chà, không có vấn đề gì với màn tỏ tình lãng mạn bên bờ biển dưới ánh hoàng hôn.

Nhưng lại xuất hiện tại thời điểm Lý Tử Duy 17 tuổi và Hoàng Vũ Huyền 8 tuổi, cả hai đã nhảy ra khỏi luân hồi thời không rồi quay trở lại thời điểm ban đầu và tất cả những gì đã trải qua đều bị xóa hết.

Làm sao có thể nói thông tin quan trọng này với khán giả được?

...

Sau khi cả hai dây dưa chuyện “Muốn Gặp Người”, họ lại thuận miệng trò chuyện về tình hình gần đây của mình.

Gần đây Tổng Úc đang quay một bộ phim văn nghệ, dường như tâm trạng của gã có hơi phức tạp.

Kể từ khi gã quay bộ phim truyền hình đề tài nông thôn “Biên giới Giang Nam” vào năm ngoái, phình tượng và diễn xuất đã có chút khác biệt.

Vì gã diễn rất tốt trong bộ phim này nên đạo diễn đã giới thiệu cho một bộ phim khác.

Khi đạo diễn của bộ phim nhìn thấy Tổng Úc, mắt ông ấy sáng lên mà vỗ đùi nói Tổng Úc chính là người mà ông ấy đang tìm kiếm.

Tổng Úc nghe đối phương nói bộ phim tên là “Biên thành”, cho rằng đây là ám chỉ tiểu thuyết võ hiệp “Biên thành lãng tử”, liền vô cùng đặc ý cảm thấy mình thật thích hợp đóng vai đại hiệp.

Kết quả là hai bên ngồi lại với nhau trò chuyện rất lâu, đôi phương rất hài lòng, đến khi ký hợp đồng, Tống Úc mới phát hiện ra “Biên thành” này là “Biên thành” khác.

Là kiệt tác “Biên thành” của ông Thâm.

Nó kể câu chuyện về những ngư dân ở biên giới Tứ Xuyên và Hồ Nam.

Vai diễn mà đạo diễn muốn Tống Úc đóng có tên là “Na Đưa”, một ngư dân trẻ tuổi hát dân ca rất hay.

Tống Úc: “...”

Hóa ra đến cuối cùng là giao sai, gã đã bật khóc khi biết sự thật.

Buồn bực quy buồn bực, quả thật phim này không tồi. Sau khi Tống Úc cân nhắc hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng nhận lời diễn phim này.

Kết quả là sau khi làm ruộng, Tống Úc đã học được một kỹ năng sống mới: Đánh cá.

Anh ấy đã đi theo sư phụ già đánh cá hơn một tháng ở Tương Tây, lại không khỏi bắt đầu miên man bất định:

Sau khi nghỉ ngơi, có thể tìm thấy một nơi có nước non xinh đẹp, trồng trọt, đánh cá, tự mình làm đủ ăn đủ mặc, cuộc sống của lão già Tống thật sự quá an nhiên.

An nhiên tự tại bình bình thản...

Sau cuộc trò chuyện ngắn với Hứa Trăn, Tống Úc giải tỏa được phiền muộn trong lòng, gã lấy lại tinh thần, vui vẻ hỏi: “Dì hai tôi còn hỏi, lâu lắm rồi chúng ta không đóng phim cùng nhau, khi nào thì lại hợp tác với nhau?”

Hứa Trăn cười nói: “Cái này thì có thể có, nhưng gần đây tôi không gặp được kịch bản nào phù hợp.”

Tống Úc dạt dào hưng phấn nói: “Tìm bộ điện ảnh, Hứa tổng, rất nhiều người còn đang chờ đợi Tuyệt đại song kiêu của giới võ hiệp năm đó trở lại!”

Hứa Trăn nghe thấy vậy thì không thể không mỉm cười, trêu chọc nói: “Gần đây tôi nhận được một kịch bản phim, tên là “Vô song”.”

Tổng Úc: “...”

Đâu!

Cái tên này hay thật đấy, tôi cho cậu một tràn tán dương lớn!

Một đứa trẻ ngoan đã bị tôi dạy hư như thế đấy!

Nghĩ lại ban đầu, bạn học Tiểu Hứa một mực kêu anh Tổng, kính cẩn lễ phép với mình, thật tốt biết bao? Mình không nên ghét bỏ người ta vì người ta quá đứng đắn!

Bây giờ có tốt không? Vui vẻ không?

Đê tiện, tôi thật sự quá đê tiện!

Tổng Úc hồi hận không kịp, không nhịn được tự tát mình thật mạnh.

Cùng lúc đó, ở đầu dây bên kia.

Hứa Trăn bình tĩnh cầm điện thoại lên và nghe thấy tiếng “Bốp” dứt khoát rõ ràng truyền đến từ ống nghe.

Chà, quay phim bên bờ sông thật không dễ dàng gì, ban đêm có quá nhiều muỗi.

Chương 1024: Tình Tiết Bất Ngờ

Sau khi cúp điện thoại với Tổng Úc, trời đã khuya nên Hứa Trăn không quá rầy Thái Thực Tiễn nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, hần tranh thủ lúc quay phim để gọi điện cho Thái Thực Tiễn, nghiêm túc nói với ông về “Vô song”, hần nói rằng mình rất thích kịch bản này, hy vọng công ty có thể đầu tư vốn quay phim và hỏi xem có thể đầu tư nhiều nhất là bao nhiêu.

Thái Thực Tiễn nghe nói Hứa Trăn thích nên gấp rút đến gặp kế toán để tính toán một chút, khẽ cắn môi, cảm thấy nếu cắt hết những khoản chi không cần thiết, đại khái ông có thể lấy ra khoảng 5000,6000 vạn.

Hai người chít chít ục ục tính toán hồi lâu, càng tính càng cảm thấy mình nghèo, nhịn không được thở dài.

Gần đây Lang Gia Các không có bất kỳ thu nhập lớn nào, hạng mục duy nhất đang nhận được tiền là “Muốn Gặp Người”.

Lúc đầu bộ phim này do Lang Gia Các cùng nhà chế tác sản xuất, kinh phí chỉ tốn hơn 1000 vạn một chút.

Bản quyền phát sóng truyền hình trên TV ở Đài Loan gần như có thể thu hồi chi phí và phần còn lại, về cơ bản phần trực tuyến này là lợi nhuận ròng.

Tuy nhiên, những bộ phim truyền hình kinh phí nhỏ như bộ phim này có cổ cũng chỉ kiếm được nhiều số tiền nhỏ chứ không phải kiếm được số tiền lớn.

Cho dù kết quả tốt như thế nào hay chúng phổ biến như thế nào, thì tổng lợi nhuận cuối cùng sẽ không quá cao.

Hiện tại, bộ phim mạng hay nhất là “Nụ Hôn Định Tình” do Hứa Trăn đóng vai chính hai năm trước.

Bộ phim mạng hot cấp độ hiện tượng này đã từng nổi tiếng khắp Internet và tạo nên huyền thoại kéo thêm 100 triệu tài khoản mới mở trước khi kết thúc.

Tuy nhiên, Hứa Trăn không nghĩ “Muốn Gặp Người” cũng có thể lặp lại thành tích như vậy.

Hắn chỉ hy vọng rằng tỷ lệ tài khoản của bộ phim này có thể đạt khoảng 2000 đến 3000 vạn, trong trường hợp này, bên phía Lang Gia Các sẽ lôi kéo một công ty khác để cùng quay “Vô song” và họ sẽ có quyền phát biểu trong đoàn phim.

...

Hứa Trăn đang bận rộn tính toán sổ, trong khi Trang Văn Huy, biên kịch của “Vô song”, lại tiếp tục bận rộn kiếm tiền.

Sau khi dùng bữa với Hứa Trăn vào đêm hôm đó, ngày hôm sau ông ấy rời khỏi Lộ Đảo, bay đến Kinh Thành và hẹn gặp công ty thứ hai.

Việc lôi kéo đầu tư không thể như treo cổ trên cây, chưa kể bên Lang Gia Các kia vẫn chưa đưa ra ý kiến rõ ràng.

Tuy nhiên, sau khi trò chuyện với ông chủ của công ty thứ hai, Trang Văn Huy đã vô cùng tức giận.

Sau khi bên kia đọc kịch bản của mình, lão ta đã cau mày và nói rằng không thể tìm thấy thứ gì để xem.

Trang Văn Huy giải thích cặn kẽ cho lão hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng, đầu dây bên kia đột nhiên nói: “Vậy đến cuối cùng ‘Họa Sĩ’ chết sao?”

Trang Văn Huy hận không thể chọc một ngón tay của mình vào đầu cho lão chết đi.

A! Chỉ số thông minh này!

Nói chuyện với mấy thằng ngu thật là mệt và khó chịu!

Nhìn Hứa tổng người ta xem, hấn không hỏi tôi một câu nào về kịch bản, thậm chí còn truyền cảm hứng cho tôi rất nhiều trong màn trình diễn!

Sự khác biệt về IQ giữa người với người còn lớn hơn giữa con người và khỉ đầu chó!

Khai thông không có hiệu quả khiến tâm sức của Trang Văn Huy lao lực quá độ.

Ông ấy vẫn hy vọng bên Lang Gia Các có thể đầu tư quay cho bộ phim của mình, nhưng mà Hứa tổng lại nói mình không có tiền...

Có ý tứ gì, dùng tiền như một con bài thương lượng để đổi lấy vai nam chính?

Hay là lo lắng về “Vô song” và muốn lôi kéo thêm một vài công ty để chia sẻ rủi ro?

Trang Văn Huy chỉ cảm thấy rằng gã không thể đọc được suy nghĩ của những người trẻ tuổi, trong lòng tràn đầy sự khó xử.

Nếu có thể, gã không thực sự muốn tìm quá nhiều công ty để hợp tác đầu tư.

Vì càng nhiều chủ, mối quan hệ càng không rõ ràng, quyền phát ngôn trong đoàn phim càng yếu.

Tuy nhiên, Trang Văn Huy vẫn do dự liệu có nên đồng ý để Hứa Trần đóng vai Lý Vấn để đổi lấy khoản đầu tư của Lang Gia Các hay không.

Vào ngày 18, cuộc đàm phán với bên Kinh Thành cuối cùng đã kết thúc.

Đêm đó, Trang Văn Huy ở trong khách sạn bật máy tính xách tay của mình và tìm kiếm thông tin về Hứa Trăn trên Internet.

Do sự khác biệt trong lĩnh vực nghiên cứu chính nên ông ấy chưa bao giờ xem các tác phẩm điện ảnh và phim truyền hình của Hứa Trăn.

Ngày hôm đó vội vội vàng vàng mà gặp, kỹ năng diễn xuất thay đổi hình tượng của đối phương khiến người ta rất kinh ngạc, nhưng Trang Văn Huy vẫn cần xem thêm một vài tác phẩm nữa để có thể nắm bắt được toàn bộ kỹ năng diễn xuất thực sự của Hứa Trăn.

Trang Văn Huy tìm kiếm qua loa một chút và phát hiện Hứa Trăn có một bộ phim hiện đang được phát sóng.

Gã nhớ là “Muốn Gặp Người”, trong bữa tối hôm đó, dường như Hứa Trăn đã nói rằng hắn đóng vai một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi trong bộ phim này.

Theo nguyên tắc có phim mới lại tận lực xem phim mới, Trang Văn Huy đã bấm vào tập đầu tiên của “Muốn gặp người”.

Sau khi bật màn hình lên, bộ phim không phát bài hát mở đầu mà trực tiếp bắt đầu nội dung bộ phim.

Trang Văn Huy nghiên chỉnh làm tốt công việc của mình và đang định xem kỹ màn trình diễn của Hứa Trăn thì một bức ảnh đen trắng lớn hiện ra trước mắt.

“Chân dung” của Hứa Trăn được đặt ngay ngắn trên bàn thờ, người thân và bạn bè mặc thường phục ngồi dưới đài, lặng lẽ khóc trước di ảnh của hắn.

Trang Văn Huy:... ?

Đây là, đây là tình huống gì?

Hắn đóng vai một người đàn ông đã chết trong bộ phim này? ?

Chương 1025: Chinh Phục Bằng Thực Lực 1

Trang Văn Huy mở phim “Muốn gặp người” vốn là muốn xem kỹ thuật diễn của Hứa Trăn, kết quả không nghĩ tới nhìn thấy một hình ảnh bất động.

Hơn nữa còn là đen trắng.

Lúc này gã cũng không có tắt trang web trên màn hình, ngay lúc di ảnh của “Hứa Trăn” xuất hiện trên màn ảnh chưa đến năm giây thì màn hình bị che kín bởi một loạt hình ảnh như mây đen bay ngang qua, trong đó hơn phân nửa đều là các loại “Ha ha ha ha ha” không có nghĩa.

“Chúc mừng Hứa Trăn lại chết ở trình độ mới: mở màn bằng di ảnh!”

“Người khác mở đầu bằng một đồng chuyện rắc rối, Hứa Trăn lại mở đầu bằng bức di ảnh, gọng gàng dứt khoát nói cho các người biết: tôi chết rồi, hẹn gặp lại!”

“Đoàn phim này muốn chơi sẵn trứng phục sinh sao? Mở màn đã cúng tế Hứa Trăn, dự đoán phim này phải bùng nổ!”

“Ha ha ha không cười không được, cúng tế thật sự là cúng tế mà! Nguyên cái lễ truy điệu!”

“Hôm qua còn đánh cược với đám bạn rằng Hứa Trăn trong phim “Muốn gặp người” có chết hay không, kết quả đánh cược chưa đến một giây mà đã kết thúc ha ha ha ha ha”

“Người anh em, lần sau đánh cược có muốn cân nhắc “cầu khẩn” một chút không? Khẩn cho Hứa Trăn chết trước một lần?”

“ ... ”

...

Trước màn hình máy vi tính, Trang Văn Huy ghen lời.

Gã ngược lại không giống với nhóm dân mạng giở giọng cười châm biếm, nhưng mà cảnh mở màn đã “cúng tế” vai nam

chính, hành vi này quả thật làm cho người ta cảm thấy ngán ngơ.

Biên kịch làm như vậy vì cái gì? Trình bày theo thứ tự đảo ngược, nghịch thuật sao?

Lấy kết cục cuối cùng của câu chuyện làm mở màn, sau đó dùng hồi ức để nhắc lại chuyện trước đây của người đó sao?

Xuất phát từ bệnh nghề nghiệp, Trang Văn Huy theo bản năng đứng ở góc độ của biên kịch “Muốn gặp người” mà suy nghĩ kết cấu cốt truyện.

Đúng là nghịch thuật...

Trang Văn Huy sờ sờ râu dưới cằm như có điều suy nghĩ.

Người bình thường có thể cảm thấy tác giả sử dụng “nghịch thuật” một là vì hấp dẫn người xem, hai là muốn tạo ra sự hồi hộp chờ mong.

Nhưng trên thực tế, nghịch thuật còn có loại thứ ba cũng là mục đích quan trọng hơn, đó chính là:

Làm cho khán giả thiếu cảnh giác.

Có lúc, kết cục câu chuyện quá mức bi thảm, tác giả sợ người xem không chấp nhận nổi nên vừa mới mở đầu dưới tình huống chưa có bất kỳ nền móng tình cảm gì mà nói cho mọi người biết trước kết quả cuối cùng.

Lấy ví dụ như “Trà hoa nữ”.

Mà bộ phim “Muốn gặp người” để cho nam chủ chết ngay mở đầu rõ ràng không phải để hấp dẫn người xem hoặc chế tạo tác dụng hồi hộp, kết quả là Trang Văn Huy trong nháy mắt đã đưa ra một suy đoán lớn mật:

Bộ phim này rất có thể sẽ vô cùng ngược tâm.

Trang Văn Huy có suy đoán này đơn thuần là xuất phát từ bệnh nghề nghiệp của một biên kịch; chứ kỳ thật gã cũng không phải quan tâm đến kịch bản “Muốn gặp người”.

Gã chỉ muốn đánh giá kỹ thuật diễn xuất của Hứa Trăn.

Nhưng mà làm gã hơi thất vọng là trong hơn mười phút tiếp theo, phần diễn của Hứa Trăn không hề có “kỹ thuật diễn

xuất” nào đáng nói.

Nữ chính trong lễ truy điệu hẳn nhớ lại chi tiết những chuyện trong quá khứ, bên trong trí nhớ, Hứa Trăn là thanh niên đẹp trai, trầm ổn, có lối sống vô cùng bình thường, không có bất luận chỗ nào cần đến diễn xuất.

Nữ chính vừa khóc vừa nhớ lại, Trang Văn Huy xem đoạn diễn tình cảm biệt ly này mà vô cùng bức bối.

Gã không thích xem phim thần tượng.

Loại phim gã yêu thích là loại hại não, huyền huyền, tính kế tinh vi làm cho người ta phải vỗ bàn khen ngợi chứ không phải là loại phim tình cảm lãng nhãng nhăng như này.

Cũng may đây là phim chiếu mạng, Trang Văn Huy cố nén xem một đoạn ngắn, sau đó liền cầm con chuột bắt đầu nhấp, nhấp, nhấp bỏ qua tất cả những đoạn không hứng thú.

Cho đến vài phút cuối tập một gã mới rút cuộc dừng tay.

—— bởi vì nữ chính xuyên qua.

Cô xuyên việt về hai mươi năm trước.

Cô nằm trên giường bệnh mở to mắt, xuất hiện trước mắt cô là một thiếu niên giống như đực bạn trai đã chết của cô.

Ánh mắt nữ chính run lên, khóc nhào vào ngực người kia.

Một khắc này, Trang Văn Huy đang uống hồng trà theo bản năng dừng động tác nâng chén lại.

Gã ngơ ngác nhìn thiếu niên bên trong màn ảnh, con mắt dần dần sáng lên.

Mặc dù thiếu niên này vẫn như cũ do Hứa Trăn đóng vai, nhưng mà hẳn và “bạn trai đã chết” trong hồi ức của nữ chính lúc trước khác nhau cực kỳ rõ ràng.

Sự khác nhau này không chỉ ở chỗ hẳn mặc đồng phục học sinh trung học vai mang cặp sách, mà là ở chỗ, Hứa Trăn lúc này có đôi mắt trong trẻo, tươi cười cởi mở, dù là vẻ mặt hay cử chỉ đều tràn đầy hơi thở thiếu niên.

Trang Văn Huy thậm chí có thể thông qua hình ảnh trong ống kính đánh giá tính cách của nhân vật này.

—— đây là một chàng trai tùy tiện, cởi mở, trọng tình nghĩa, sáng sủa như ánh sáng mặt trời.

Trang Văn Huy lập tức hưng phấn.

Đúng! Gã muốn chính là loại diễn xuất này!

Không dựa vào trang điểm, không dựa vào tạo hình, đơn thuần dựa vào kỹ thuật diễn mà có thể diễn hai loại “nhân cách”, đây mới là năng lực mà vai nam chính trong “Vô song” cần!

Trang Văn Huy lập tức ngồi ngay ngắn, say sưa mở xem tập tiếp theo của “Muôn gặp người”.

Sự thật chứng minh, Hứa Trăn trong vai thiếu niên “Lý Tử Duy” hai mươi năm trước quả đúng như gã suy đoán, là một thiếu niên có chút rầm thoï, có chút ngây thơ nhưng lại lạc quan cởi mở sáng sủa.

Xem mấy tập phim, Trang Văn Huy rất nhanh đã quên mất sạch bản thân Hứa Trăn, dường như “Lý Tử Duy” trên màn hình mới là bản sắc vốn có của hắn.

Nhưng mà gã hưng phấn không được vài phút đã phiền não lần nữa.

Bởi vì gã thật sự không thích phim thần tượng...

Chương 1026: Khiếp Sợ Thực Lực

Trang Văn Huy thừa nhận biên kịch “Muôn gặp người” rất có trình độ, đoạn kịch bản viết về hai mươi năm trước vô cùng đáng khen.

Hồn của nữ chính Hoàng Vũ Huyền xuyên đến bên trong thân thể một cô gái bị bệnh trầm cảm, từ khi tiếp quản thân thể này về sau cô đã xử lý cuộc sống của chủ nhân cơ thể này trước đây vốn loạn thành một đoàn trở nên càng ngày càng tốt: cô không còn xa cách với mẹ cô, hành hung lưu manh đã bắt nạt em trai, ở trong lớp làm quen bạn mới, thậm chí ngay cả Lý Tử Duy vốn dĩ cậu không được cũng bắt đầu thích cô.

Nhưng mà Trang Văn Huy thực sự không hứng thú lắm với loại kịch bản thường ngày này.

Xem một hồi, gã lại bắt đầu nhấp nhấp con chuột, muốn xem đoạn Hứa Trăn ở thời điểm “trung niên bốn mươi tuổi” rốt cuộc ra sao.

Mà lúc này, Trang Văn Huy trong lúc vô tình thoáng qua một dòng chữ màu đỏ chạy trên màn hình, tập trung nhìn vào thì thấy dòng chữ viết: “Từ nửa tập thứ tư về sau cho tôi rống to một câu: Hứa Trăn quá trâu bò! Kỹ thuật diễn phụ thể, tôi cho max điểm! !”

Kỹ thuật diễn phụ thể?

Trang Văn Huy ngẩn ra.

Gã theo bản năng mở video “Muốn gặp người” tập bốn, kéo thanh tiến độ đến nửa đoạn sau.

Mà lúc này, xuất hiện trên màn hình là bóng lưng của một thiếu niên.

Người thiếu niên này cũng giống như “Lý Tử Duy” vừa rồi, mặc một bộ đồng phục màu trắng ngắn tay, chẳng qua kiểu dáng hơi khác nhau.

Cậu ta mặc tạp dề đứng trong nhà bếp, khom lưng như con mèo mà vo gạo, rửa rau, động tác thành thạo gọt khoai tây rồi cắt thành sợi, cắt cà chua thành khối nhỏ, sau đó lại xoay người đi tới tủ lạnh lấy hai cái trứng gà.

Thông qua thân hình và nhìn thấy loáng thoáng hình dạng cái cằm, Trang Văn Huy có thể nhìn ra nhân vật này là Hứa Trăn diễn.

Nhưng trừ thân hình thì thiếu niên này không còn chỗ nào giống với “Hứa Trăn”.

Hắn cúi đầu, lưng hơi gù; bước chân rất nhỏ và hơi có hình chữ bát.

Thông qua hàng loạt động tác của thiếu niên này cùng với cách bày trí chĩnh tề trong phòng bếp, Trang Văn Huy có thể cảm nhận được một cách rõ ràng: người này thích sạch sẽ, tâm tư cẩn thận, cùng với “Lý Tử Duy” hai tập trước hoàn toàn tương phản.

Ngay tại lúc này, trong video truyền ra tiếng chìa khoá mở cửa.

Thiếu niên đang đánh trứng gà bông đồ trên tay xuống, dùng khăn lau tay sau đó bước nhanh chạy ra cửa.

Chỉ thấy, bên ngoài phòng bếp, cửa căn nhà mở ra, một người phụ nữ mang khăn trùm đầu mặc quần áo lao động vô cùng bần từ ngoài cửa đi vào, nhìn qua người đầy mỗi mẹt.

Một giây sau, ông kính lần đầu bắt hình ngay khuôn mặt thiếu niên.

Trang Văn Huy theo bản năng tập trung tinh thần, nhưng mà trong tích tắc nhìn thấy mặt thiếu niên này, gã bỗng nhiên cảm giác trong lòng “lộp bộp” một tiếng.

Đây là... Hứa Trăn?

Thật sự là bản thân Hứa Trăn sao? !

Trang Văn Huy vốn dĩ cũng không phải rất quen thân Hứa Trăn, một khắc này thậm chí sinh ra hoài nghi nghiêm trọng.

Thiếu niên ở trước mắt để kiểu tóc cây nấm nhu thuận, mang cặp mắt kính gọng vàng, trắng nõn, nhã nhặn thanh tú.

Hắn khẽ cúi đầu, ánh mắt dường như bởi vì cận thị mà có chút rời rạc, không tập trung, không biết đang nhìn chỗ nào.

Giọng nói thiếu niên mang theo vài phần sợ sệt, nhẹ nhàng mềm mỏng nói: “Mẹ, mệt lắm sao.”

Thiếu niên nhận túi xách trong tay người mẹ, nhỏ giọng nói: “Con đã nấu nước tắm rồi, mẹ đi tắm trước đi, con lập tức nấu cơm xong.”

Đang lúc nói chuyện, hắn chạy chậm đi treo túi xách lên cái móc trên cánh cửa, sau đó động tác cẩn thận giúp mẹ hắn gỡ khăn trùm đầu và áo ngoài, lại nhỏ bước chạy vào bếp một lần nữa.

Một khắc này, trên màn hình lại có dòng chữ chạy qua.

“Cha mẹ ơi cứu mạng... này là Hứa Trăn? Là bản thân Hứa Trăn? Không phải là một diễn viên có dáng dấp rất giống cậu ấy? !”

“Tôi choáng váng, tôi không còn thấy đường, ai giúp tôi nhìn xem đây là diễn viên nào diễn? ?”

“Nói không phải diễn viên diễn thì tôi sẽ không tin, này hơi dọa tôi rồi đó, đây là đại đô đốc của tôi? Là Mai tông chủ của tôi? !”

“Không không không, không cần nói đến phim truyền hình khác, cho dù so sánh người này và Lý Tử Duy thì cũng không phải là một người nha! !”

“Đây cũng không phải là vấn đề thân phận, này mẹ nó là đôi người! !”

“...”

Ngoài màn hình, Trang Văn Huy ngây người.

Thiếu niên trong đoạn phim này là một cậu bé nhát gan, tự ti, uất ức không dám ngẩng đầu trước người khác.

Toàn thân trên dưới người hắn giống như đang mang xiềng xích vô hình nên không thể tự do đi lại, càng không có cách nào đi được quá xa.

Hắn đang sợ hãi gì đó, đang chán ghét chính mình, giống như vết mốc trong góc phòng, âm trầm, mục nát.

Kiểu để lộ khí chất từ trong ra ngoài này và Hứa Trăn trong ấn tượng của Trang Văn Huy khác nhau một trời một vực.

Nếu như nói, khí chất của bạn trai đã chết của nữ chính Hoàng Vũ Huyền và Lý Tử Duy hai mươi năm trước có khác biệt rất lớn bởi vì dường như là đã từng gặp biến cố lớn; như vậy thiếu niên trước mắt này và hai nhân vật phía trước vốn dĩ không cùng một người.

—— này là người thứ hai.

Hứa Trăn trong bộ phim này chắc chắn là một người đóng hai vai.

Mà những tập tiếp theo càng tiến thêm một bước nghiệm chứng cảm giác của Trang Văn Huy.

Thiếu niên này ở trong trường học bị người xa lánh, bị người khi dễ, bị mấy đứa trẻ hư hỏng bên cạnh dùng nhiều thủ đoạn khác nhau chọc ghẹo.

Những người đó cho rằng hắn là kẻ hèn nhát vô dụng, lời nói cử chỉ của hắn không có một chút khí khái nam tử hán cho nên

tùy ý chà đạp tự tôn của hắn.

Bọn họ vây hãm trong sân sau, đánh đập, cướp tiền ăn cơm trưa của hắn; ngăn hắn trong nhà vệ sinh rồi cởi quần áo hắn, đeo những thứ kỳ lạ cổ quái lên đầu, lên người hắn.

Thiếu niên đi trên hành lang trường học bị ánh mắt bốn phía nhìn khác thường, cười nhạo, chửi rủa, chỉ trỏ...

Chương 1027: Cốt Truyện Mới Lại

Bầu trời âm đạm không có chút màu sắc.

Cho đến một ngày, thiếu niên thực sự không chịu nổi sự ức hiếp không ngừng nghỉ này, hắn điên cuồng chạy ra khỏi trường học, đi lại giữa dòng người đông đúc trên đường cái như cái xác không hồn, nước mắt im hơi lặng tiếng từ khóe mắt chảy xuống.

Nhưng trong mắt thiếu niên lại không có chút đau khổ nào mà chỉ có chết lặng.

Hắn đi lên một cây cầu lớn, ngửa đầu nhìn xa xa ra biển lớn xanh thẳm, ánh mắt nhìn hải âu trên bầu trời có chút run nhẹ.

Sau một khắc, không có chút dấu hiệu nào, thiếu niên bỗng nhiên trèo lên lan can cầu rồi không chút do dự nhảy xuống biển.

Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía cây cầu lớn.

“A, có người nhảy xuống biển!”

“Mau báo cảnh sát, có người nhảy xuống biển! !”

“...”

...

Đoạn phim này rất ngắn ước chừng chỉ gần mười phút nhưng Trang Văn Huy lại cảm thấy vô cùng rung động.

Gã rất cố gắng muốn tìm thấy bóng dáng Hứa Trăn trên người thiếu niên này, nhưng mà nhìn không ra.

Hoàn toàn không thấy được.

Giọng nói, vẻ mặt, động tác cử chỉ, không có tí xúu dấu vết diễn xuất nào.

Lại tăng thêm trang điểm tinh vi và tác dụng của kính mắt, Trang Văn Huy tuyệt đối tin tưởng chỉ có người mù mới nhìn ra người trên màn ảnh chính là Hứa Trăn.

Chưa nói tới kỹ thuật diễn xuất, chỉ riêng về miêu tả nhân vật thì Hứa Trăn tuyệt đối có thể đạt tiêu chuẩn cấp đại sư.

...

Ngay lúc Trang Văn Huy đang cảm thấy vô cùng rung động với khả năng lột tả nhân vật của Hứa Trăn thì tập phim vẫn đang tiếp tục.

Sau khi thiếu niên nhảy cầu, xung quanh có hai người hảo tâm đi ngang qua vội vội vàng vàng nhảy xuống nước cứu người.

Vô cùng may mắn là vì cứu viện kịp thời nên lúc thiếu niên được kéo lên bờ thì vẫn còn thở.

Hắn không có sức nằm bò trên bờ biển, sặc ra hai ngụm nước, ho kịch liệt, thân thể bởi vì ướt lạnh mà hơi run rẩy.

Vài giây sau, “thiếu niên” từ mặt đất bò dậy.

Trên người hắn vẫn như cũ mặc bộ đồng phục học sinh trung học trước khi nhảy cầu, trên mặt có vết bầm đen do đánh nhau.

Hắn bò dậy rồi đứng dựng ngồi ở trên bãi cát, chống một chân, đầu nghiêng qua một bên, đưa tay dùng sức vỗ, dường như muốn đẩy nước trong lỗ tai ra ngoài.

“Ui...”

Một trận gió lạnh thổi qua, “thiếu niên” run lập cập, lạnh cóng đến răng trên răng dưới va vào nhau.

Hắn đưa tay gỡ một ít tóc còn ướt của mình, ngẩng đầu lên vẻ mặt mờ mịt nhìn những người xa lạ vây xem bên cạnh.

Trong tích tắc này, Trang Văn Huy chỉ cảm thấy mí mắt nháy một cái.

—— Lý Tử Duy!

Ánh mắt này, là Lý Tử Duy!

Trang Văn Huy chắc chắn: người trẻ tuổi trước mắt này tuyệt đối không còn là thiếu niên nhát gan tuyệt vọng vừa mới nhảy xuống biển kia, mà là Lý Tử Duy cởi mở sáng sủa! !

Quả nhiên, một lát sau hai cảnh sát dạt đám người ra đi tới bên cạnh thiếu niên.

Một người trong đó hỏi: “Tên là gì?”

Thiếu niên trên bãi cát quay đầu, ôm cánh tay, mở miệng run rẩy nói: “Tôi? Tôi tên Lý Tử Duy.”

Sau một khắc, phụ đề trên màn hình chuyển động, nhạc cuối phim vang lên, nội dung tập thứ tư vào lúc này kết thúc.

Trên màn hình trong nháy mắt hiện lên một mảnh quỷ khóc sói gào.

“A a a a đoàn phim không phải người, không phải người! !”

“Bà nội nó, kết ở chỗ này sao? !”

“Mẹ nó đây là chiếu hàng tuần à, trời đánh đoàn phim “Muốn gặp người”! !”

“Mọi người mau gửi dao! Biên kịch không tim như vậy là khi dễ người thành thật! !”

“A a a a nhưng mà kỹ thuật diễn của Hứa Trăn làm tôi muốn quý, tôi thật sự quý! Anh ấy không mở miệng tôi cũng có thể nhìn ra anh ấy diễn ai!”

“Thật sự là mắt có thần, thật là Lý Tử Duy! !”

“...”

Trang Văn Huy xem dân mạng đe dọa giết người trên màn hình, khóe môi hơi nhếch lên.

Ha ha, kết tập phim ở chỗ này đúng là quá độc ác.

Thiếu niên nhát gan vừa rồi vì sao bỗng nhiên biến thành Lý Tử Duy, hẳn xuyên qua sao? Lý Tử Duy nên đối mặt với thời không này như thế nào? Một đồng lớn tò mò đúng là làm người ta khó chịu.

May mà tôi không phải canh từng tập, chỉ cần động động con chuột là có thể xem...

A?

Trước màn hình máy tính, động tác của Trang Văn Huy cứng đờ.

Gã vừa mới nhấp vào “tập tiếp theo”, nhưng tập tiếp theo lại không có hiện ra mà lại chuyển đến trang chủ bộ phim “Muốn gặp người”.

Trang Văn Huy nhìn kỹ lại thì thấy bộ phim này không có tập tiếp theo.

Nó chỉ chiếu online trước bốn tập.

Đây là phim phát sóng theo tuần cho nên muốn xem tập thứ năm phải chờ bốn ngày sau.

Trang Văn Huy: “...”

Trời đánh đoàn phim “Muốn gặp người”! !

Nếu như trước ngày hôm nay có người nói với Trang Văn Huy rằng ngày nào đó gã sẽ bị một bộ phim thần tượng làm cho bứt rứt không ngủ được thì chắc chắn gã sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng mà chuyện như vậy thật sự đã xuất hiện.

Trang Văn Huy nóng lòng muốn xem tập thứ năm “Muốn gặp người”, sốt ruột muốn xem Hứa Trăn diễn và diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Thành thật mà nói thì ngay từ đầu gã không coi trọng bộ phim này.

Xuyên qua thời không, một người đóng hai vai, cốt truyện cũ rích này dùng để lừa gạt đám con nít còn được, còn đối với biên kịch thâm niên như Trang Văn Huy mà nói thì cũng không phải hiếm lạ gì.

Nhưng mà nội dung nửa đoạn sau của tập thứ tư lại làm đổi mới nhận thức của gã đối với phim “Muốn gặp người”:

Này không phải làm một bộ phim xuyên không đơn thuần mà là nam chủ, nữ chủ cùng xuyên qua.

Nữ chủ trở lại quá khứ, nam chủ xuyên tới tương lai, hành động lúc hai người xuyên qua là nhân quả tương hỗ, cùng nhau tạo thành một cái thời không luân hồi kỳ dị.

—— dải Mobius.

Trang Văn Huy ngay lập tức nghĩ đến khái niệm này.

Khéo léo hơn nữa chính là thể giới trong phim của hai người có hình dạng dải Mobius.

Cho nên có thể nói kết cấu cốt truyện không phải là trùng hợp mà là biên kịch cố ý gây nên.

Trang Văn Huy không khỏi dâng lên một tia kính ý với vị biên kịch chưa từng gặp mặt này.

Gã tôn kính không phải là “dải Mobius vô cực” có xảo diệu cỡ nào hay có ý nghĩa khai sáng cỡ nào, mà là vị biên kịch này có can đảm viết ra cốt truyện này.

Chương 1028: “Vô Song” Sẽ Hot

—— trong hoàn cảnh người xem bây giờ nóng nảy không ổn định, có người sẵn lòng tôn trọng chỉ số thông minh của khán giả, sẵn lòng lựa chọn sử dụng kết cấu cốt truyện phức tạp như vậy, thực sự là một chuyện không tầm thường.

Bởi vì dạng cốt truyện này rất có thể không kiếm được tiền.

Hơn nữa, càng ghê gớm hơn là: đoàn phim này còn nhọc công mời “người ngu” tới đóng.

Trang Văn Huy nhin không được có chút lú lờ.

Nhà sản xuất “Muốn gặp người” là ai?

Lại có can đảm đầu tư làm bộ phim này, còn có thể thuyết phục cấp bậc diễn viên như ” thị đế Ngọc Lan” Hứa Trăn, “thị hậu Kim Chung” Hà Giai Yên tới diễn.

Hạng người ngốc mà nhiều tiền này, tôi cũng có thể cầm kịch bản “Vô song” đi thử thời vận nha!

Nghĩ như vậy, Trang Văn Huy lập tức mở website tìm kiếm từ khóa nhà đầu tư “Muốn gặp người”, sau đó ngạc nhiên nhìn thấy ở cột công ty sản xuất xuất hiện một cái tên quen thuộc:

Công ty trách nhiệm hữu hạn điện ảnh và truyền hình Lang Gia Các.

Trang Văn Huy:...

“Phốc ha ha ha ha! !”

Vài giây sau, gã bỗng nhiên cười ra tiếng.

—— Hoá ra chính là “người ngu” này!

Hơn nửa đêm, Trang Văn Huy một mình ngồi trước màn hình máy tính trong khách sạn, vui vẻ ngửa tới ngửa lui.

Gã nhin không được lấy điện thoại di động ra gửi cho Hứa Trăn một tin nhắn: “Tôi là Trang Văn Huy. Vừa mới xem bốn tập đầu của “Muốn gặp người”, rất tốt.”

Đánh xong hàng chữ này, Trang Văn Huy đi tới bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, lẳng lặng nhìn bóng đêm tối tăm mờ mịt ngoài cửa sổ và từng dãy đèn đường phác hoạ ra phong cách thành thị.

Hơn 5 giờ sáng, trời tối vắng người.

Gã duỗi lưng một cái, cơn buồn ngủ kéo tới, dự định rửa mặt qua loa một chút rồi đi ngủ một giấc ngon.

“Đinh đinh!”

Mà đúng lúc này, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Trang Văn Huy cầm lên thì thấy Hứa Trăn thế mà trả lời tin nhắn: “Cảm ơn thầy Trang, cháu gửi mấy tập tiếp theo cho ngài xem trước nhé?”

Trang Văn Huy: “...”

Không không, cậu nghe tôi giải thích, tôi gửi tin nhắn này chỉ đơn thuần muốn khen bộ phim “Muốn gặp người”, cũng không phải là muốn...

“8 giờ rưỡi cháu nói trợ lý liên hệ với trợ lý của ngài, ngài thấy có được không?” Hứa Trăn hỏi.

“Được.” Về mặt Trang Văn Huy không biểu cảm gửi trả lời.

...

Lúc này hai người đều thức, dứt khoát gọi điện thoại.

Trang Văn Huy từ đáy lòng khen ngợi biểu hiện của Hứa Trăn trong bộ phim, cùng với Lang Gia Các có can đảm và dũng khí đầu tư loại kịch hack não như “Muốn gặp người” này.

Hứa Trăn nghe nói như thế, trả lời: “Thầy Trang, không phải là cháu có dũng khí, mà là cháu phán đoán bộ phim này có tiềm lực gây sốt nên mới đầu tư.”

“Cũng như cháu phán đoán “Vô song” sẽ gây sốt như vậy.”

Trang Văn Huy nghe hẳn nói như vậy, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Quá khen rồi.”

Đồng thời cảm thấy cảm thán: Đáng tiếc cậu phán đoán không quá chuẩn xác.

Xem số liệu trên mạng thì bốn tập đầu của “Muốn gặp người” quá bình thường.

Cho dù dưới tình huống Hứa Trăn là diễn viên hình tượng có nhân khí, bộ phim này cũng không thể hot, cũng không thể lọt vào năm hạng đầu trong bảng xu thế của trang web.

Phần lớn bình luận đều là từ fan hâm mộ của Hứa Trăn, ở phần bình luận rất nhiều người nói là xem không hiểu, biên kịch có bệnh nặng, càng xem càng lờ mờ.

Nghĩ tới đây, Trang Văn Huy nhin không được có chút buồn bực.

Tình huống “Vô song” có thể còn nghiêm trọng hơn “Muốn gặp người”.

Mặc dù kịch bản “Vô song” là do chính gã viết, nhưng trong lòng gã biết rõ bộ phim này chỉ sợ rất khó gây sốt.

Mấy năm nay mọi người đều thích hài kịch, hài kịch mới dễ dàng ra nổi nhanh.

Lần này Trang Văn Huy liên tục nói chuyện với bốn năm công ty nhưng dường như mỗi nhà đầu tư đều nói thể loại ngoằn ngoèo lượn này gần đây không được hoan nghênh, mạo hiểm quá lớn, thậm chí có người còn đề nghị gã chỉnh sửa “Vô song”, dựa theo thể loại loại phim hài không đâu vào đâu mà sửa.

Loại yêu cầu này đối với Trang Văn Huy mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã.

Lúc này, chỉ nghe đầu điện thoại bên kia Hứa Trăn nói: “Thầy Trang, cháu thật sự rất thích kịch bản “Vô song”.”

“Đây là kịch bản tốt nhất mà cháu đọc trong gần ba năm nay, cháu vô cùng hy vọng có thể có cơ hội hợp tác cùng ngài.”

Trang Văn Huy nghe được lời khen này cảm thấy trong lòng ấm áp, nói: “Cảm ơn tấm lòng của cậu, ai...”

“Nhưng thẳng thắn mà nói, “Vô song” rất khó gây sốt, tôi hy vọng các cậu vì thích cốt truyện này mới bỏ vốn đầu tư, mà không phải làm tưởng rằng hạng mục này có thể kiếm nhiều tiền.”

Đầu bên kia điện thoại, Hứa Trăn nghe như thế nhin không được cười ra tiếng.

Giọng hần nhẹ nhàng nói: “Ha ha, thầy Trang, lần đầu cháu nghe có người nói về kịch bản của chính mình như vậy.”

“Khả năng có người cầm một cuốn luận văn tiểu học lớp hai tới nói với cháu đây là tác phẩm tuyệt thế xuất sắc, sẽ là bộ phim tạo hiện tượng, còn lớn hơn câu nói của ngài.”

Trang Văn Huy đỏ ửng mặt mo, đã xấu hổ lại không khỏi có chút tự hào, nói: “Cái gì cũng phải nói rõ ràng mới dễ nói chuyện hợp tác.”

“Tính tôi thẳng thắn không thích khoe khoang, được là được, không được là không được.”

“Ha ha ha...” Đầu bên kia điện thoại Hứa Trăn cười nói, “Thầy Trang, cháu khâm phục ngài ngay thẳng, nhưng cháu cũng không đồng ý với phán đoán của ngài.”

““Vô song” sẽ hot, sẽ trở thành phim điện ảnh tiền tỉ, cháu kết luận.”

Trang Văn Huy bỗng nhiên ngẩn ra.

Gã im lặng hồi lâu, mới nói: “Nhưng mà cốt truyện này thật quá phức tạp, rất nhiều người lúc mới đầu xem ngay cả tình huống đảo ngược kia cũng xem không hiểu.”

Hứa Trăn nói: “Như vậy có quan hệ gì đâu.”

“Coi như không đảo ngược, “Vô song” cũng rất hay.”

“Cốt truyện này đối với tuyệt đại đa số khán giả mà nói đều có tính đáng xem rất mạnh, thu hồi được tiền vé hoàn vốn; mà

trong đó lại có khá nhiều người xem hiểu sẽ cho rằng nó là thần tác.”

“Dạng phim điện ảnh này làm sao lại không nổi chứ?”

Trang Văn Huy cầm ống nghe điện thoại, lẳng lặng nhìn bầu trời tối tăm mờ mịt ngoài cửa sổ, hồi lâu không nói gì.

Không biết có phải là chính mình ảo giác hay không, ngay khi gã và Hứa Trăn nói chuyện phiếm này, không lâu sau trời dần sáng.

Trang Văn Huy há hốc mồm, lại không biết phải nói cái gì.

Coi như không đảo ngược, “Vô song” cũng rất đẹp...

Chương 1029: Nhân Vật Của Năm

Đúng, đương nhiên!

Trang Văn Huy vô ý thức thẳng sống lưng, chỉ cảm thấy trước mắt như có ánh sáng chớp lên.

Gã mài giũa bộ phim này trong suốt tám năm, mỗi một đoạn, mỗi một câu nói đều tinh điều tế trác, cân nhắc lặp đi lặp lại, giá trị cuối cùng của nó làm sao chỉ dừng ở một cái đảo ngược?

Nếu như chỉ có cái đảo ngược này là đẹp mắt, vậy làm sao có thể níu khán giả ở lại rạp trong hai giờ?

Vì sao những nhà đầu tư khác đều muốn níu lấy cái đảo ngược này không buông, nhấn mạnh lặp đi lặp lại là người xem bình thường không hiểu, dùng điểm ấy để phủ nhận toàn bộ giá trị của “Vô song” chứ?

Trang Văn Huy đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn mặt trời đỏ sắp mọc lên ở phía chân trời tối tăm mờ mịt, chỉ cảm thấy khí tượng trước mắt mở rộng thành hoành tráng.

Đôi mắt gã bị mặt trời đỏ mới lên làm cho nhói nhói, hơi đau xót, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, có chút lúng túng chuyển hướng chủ đề, nói: “Tiểu Hứa, trời cũng sắp sáng tại sao còn chưa ngủ?”

Hứa Trăn trả lời: “Ngủ rồi, cháu mới vừa dậy.”

Trang Văn Huy nhìn đồng hồ, kinh ngạc nói: “Dậy sớm như thế? Hôm nay đoàn phim các cậu phải đi ngoại cảnh sao?”

Hứa Trăn nói: “Không có, cháu có buổi tập sớm.”

Trang Văn Huy hỏi tới: “Cái gì gọi là tập sớm?”

Đầu bên kia điện thoại, Hứa Trăn kiên nhẫn giải thích: “Tập sớm chính là tụng kinh.”

“Sáng sớm tụng niệm “chú Lăng Nghiêm”, “chú Đại Bi”, “Thập Tiểu chú” và “Tâm kinh”, soi sáng bản thân, sinh lòng thiện niệm.”

Trang Văn Huy: “...”

Chủ đề bỗng nhiên không tiến tới được nữa.

Gã hơi chột dạ để tay lên ngực tự hỏi:

Chính mình thức đêm, người ta dậy sớm; chính mình cày phim, người ta tụng kinh...

Trong lúc nhất thời lại có chút không phân rõ ai là người trẻ tuổi, ai là người trung niên.

...

Sau một phen tán gẫu, hai người tự cúp điện thoại.

Trang Văn Huy cảm giác mình giống như là mở được một cái chốt nào đó, hưng phấn đến ngủ không yên, ở trong phòng đi lại mấy vòng, kìm nén không được gọi cho trợ lý nhà mình trợ lý thúc giục hắn đi liên hệ với bên Hứa Trăn lấy tài nguyên “Muốn gặp người” tới.

Về phần Hứa Trăn, thì lặng yên hoàn thành buổi tập sớm, tập thần công rèn luyện thân thể, bắt đầu một ngày sinh hoạt khỏe mạnh.

Hai ngày nay hắn cũng đang chú ý tới số liệu của “Muốn gặp người”, tình huống mấy tập phát sóng đầu tương đối bình thường.

Không giống “Nụ hôn hẹn ước” năm đó mở màn đã đạt năng lượng cao, dù sao bộ phim này cũng là phim huyền huyền hack não, phần mở đầu giấu quá nhiều ẩn ý, dẫn đến tính đáng xem hơi kém, phần tiếp theo mới có thể dần tốt hơn.

Hứa Trăn lúc này cũng không nóng nảy.

Tám giờ rưỡi sáng, hấn đến phim trường “Anh em một thời với tôi”, dặn dò Chu Hiểu Mạn bảo cô liên hệ với trợ lý của Trang Văn Huy gửi tài nguyên “Muốn gặp người” cho gã.

Loại chuyện này đối với Chu Hiểu Mạn chỉ là chuyện nhỏ nhất.

Nhưng mà cô do dự một chút, vẫn là không nhịn được nói: “A Trăn, có một chuyện tôi phải nói với anh.”

“Fan hâm mộ gần đây đang tổ chức bảng đấu, muốn giúp anh tranh giải Tinh Quang Chi Dạ, nhân vật của năm.”

Hứa Trăn nghe nói như thế thì hơi ngần ra.

Hấn biết rõ cái gọi là “Nhân vật của năm”, do mấy tạp chí lớn liên hợp lại tổ chức xếp hạng các nhân vật của công chúng dựa trên độ hot trên mạng, là một tiêu chuẩn mang tính hiện tượng.

Nói nôm na chính là người có độ hot nhất trong năm.

Hai năm trước, khi “Lang Gia bảng” nổi tiếng, Hứa Trăn đã từng tiến vào danh sách tranh đoạt “Nhân vật của năm”.

Chẳng qua vì bộ phim truyền hình này phát sóng vào tháng ba, mà “Nhân vật của năm” bình chọn vào tháng mười, bởi vậy, hấn rất tiếc nuối không được tuyền.

Đối với cái này, Hứa Trăn cũng không để ý bởi vì hấn không dựa vào độ nổi để ăn cơm; nhưng fan hâm mộ thì lại rất quan tâm.

Năm trước hấn chỉ có hai bộ điện ảnh không quá nổi được chiếu, nhiệt độ không đủ, mà năm nay, trước có sự kiện “sát thủ mặt lạnh”, sau vì Trí Úc Hỏa mà tham gia “Phong Tranh”, ngay sau đó “Muốn gặp người” nối đuôi công chiếu, nhiệt độ Hứa Trăn thật sự là tương đối cao.

Fan hâm mộ ngầm cảm thấy chỉ cần lại thêm một mối lửa là có thể nắm được “Nhân vật của năm”, bởi vậy cày rất tích cực.

Hứa Trăn hỏi: “Mối tôi phối hợp làm gì sao?”

Chu Hiểu Mạn lắc đầu, nói: “Cũng không phải yêu cầu khó.”

“Nhưng mà...”

Nói rồi, cô mở giao diện điện thoại, mở một bảng danh sách chỉ cho Hứa Trăn xem, có chút bất đắc dĩ nói: “So xếp hạng thì thật sự xếp không lại bọn họ.”

“Nhìn đám người này đi, ai, nhìn thấy đám người này ở trên đầu anh nhảy nhót mà tôi thấy khó chịu toàn thân.”

Hứa Trăn nhận lấy, vừa thấy thì hơi nhú mày.

Chính mình trước mắt xếp ở vị trí thứ bốn, hẳn không có tự phụ cảm thấy nhân khí chính mình rất cao, chỉ là hẳn không quá quen ba hạng đầu, một người là ca sĩ trẻ gần đây hay nghe người ta nhắc tới, hai người còn lại là diễn viên trẻ không biết đóng phim gì.

Bảng nhân khí này thật kỳ lạ...

Hứa Trăn nhớ mang máng, năm thứ hai mình xuất đạo, người đạt được “Nhân vật của năm” là anh Hào.

Lúc ấy gã có ba bộ phim gây sốt, một bộ điện ảnh chế tác lớn chiếu liên tục, trong đoạn thời gian đó dường như bùng nổ càn quét các diễn đàn xã hội lớn.

Dạng người này mới hẳn được gọi là “Nhân vật của năm” chứ?

Cái gọi là “nổi”, phải là nổi phạm vi toàn dân, không thể chỉ trong vùng hoạt động của chính mình.

Hứa Trăn cảm thấy có chút buồn cười, bất đắc dĩ lắc đầu, trả điện thoại lại cho Chu Hiểu Mạn, nói: “Cái này cô xem rồi xử lý đi.”

“Dẫn dắt mọi người tốt một chút, muốn đánh bảng cũng được nhưng không được cãi nhau với người khác, cái danh hiệu này cũng không quan trọng.”

Nói rồi, hẳn hơi có chút kiêu ngạo mà nói: “Những người này cho dù có lấy được nhân vật của năm, chẳng lẽ có thể lấy được tài nguyên của tôi sao? Có thể cạnh tranh danh hiệu ảnh đế với tôi sao?”

“Ha ha ha ha...” Chu Hiểu Mạn lập tức bị hắn chọc cười, nói, “Nói cũng đúng.”

“Tranh với mấy công tử bột này còn tỏ ra chúng ta hạ giá.”

Hứa Trăn nhẹ gật đầu, nói: “Hay là nói với mọi người không cần phải gấp gáp, không cần tranh, tôi không có hứng thú với Nhân vật của năm.”

“Đương nhiên, có cần tôi phối hợp thì cô cứ nói với tôi, tôi nhất định toàn lực phối hợp với mọi người.”

Chu Hiểu Mạn nói: “Này, người khác đánh bằng đều dùng tiền, chúng ta có nên tiêu một chút không?”

Hứa Trăn: “...”

Hắn nhìn đồng hồ, nhìn trái phải rồi nói: “A, thời gian không còn sớm, tôi phải đến phim trường tập lời thoại cùng mọi người.”

Dứt lời, hắn rời khỏi đây nhanh như một cơn gió.

Chương 1030: Phí marketing

Muốn cũng không có khả năng đập tiền, đời này không thể đập tiền.

Chính mình ngay cả tiền quay phim cũng không đủ, đâu còn tiền nhân rồi làm loại chuyện này.

Đối với “yêu cầu thái quá” của Chu Hiểu Mạn, Hứa Trăn giả bộ như không nghe thấy, toàn bộ tâm trí tập trung vào quay phim;

Mà cùng lúc đó, fan hâm mộ khắp nơi trong cả nước lại vì bảng danh sách này mà gấp đến độ dậm chân.

Đánh không lại!

Thật sự đánh không lại!

Hứa Trăn trước mắt xếp ở vị trí thứ tư trên bảng danh sách nhân khí, trong đó người thứ ba là một ca sĩ mới may mắn nhảy lên vì vừa mới tham gia một gameshow nhân khí cho nên nhiệt độ đang thịnh;

Về phần hai người phía trước thì cùng xuất thân từ một bộ phim thần tượng đang nổi: “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi”.

“Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” và “Muốn gặp người” cùng thời kỳ, đều là phim chiếu mạng.

Mấy năm nay, phim chiếu mạng càng ngày càng hưng thịnh, “trước mạng sau mình tinh” đã trở thành một tiêu chí lựa chọn của các nhà sản xuất phim.

Trước khi bộ phim này phát sóng, nam nữ chính đều không phải là diễn viên nổi tiếng, cho dù là danh khí hay thực lực đều không thể đánh đồng với Hứa Trăn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, bộ phim này lại gây sốt.

Bộ phim này mới phát sóng đến tập thứ tám mà đã dần thành hiện tượng, hai diễn viên chính cũng bởi vậy trở thành “cặp đôi màn ảnh đẹp nhất” trong khoảng thời gian này, nhiệt độ kịch liệt nhảy lên cao, rất có khả năng đứng đầu bảng.

Nhà sản xuất vừa mới thấy xu thế này lập tức bắt đầu dốc hết sức chi tiền marketing, cố gắng thổi cho ngọn lửa này bùng lửa lớn.

Điều này dẫn đến trong đoạn thời gian này hễ là mở mạng lên là khắp nơi đều thảo luận liên quan tới “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi”, cứ giống như toàn dân đều đang theo dõi bộ phim này.

Các từ ngữ như “Nam thần hot nhất bây giờ”, “Nữ thần mới nổi”, “Nhân vật của năm” tới tấp được dùng để chỉ hai người này.

Vốn dĩ, chuyện này cũng không tính là chuyện gì lớn.

Nổi hay không nổi có đôi khi không chỉ nhìn thực lực mà còn phải xem mệnh, hàng năm không nhất định là nhà ai sẽ nổi, phong thủy lần lượt luân chuyển.

Nhưng chân chính làm fan hâm mộ Trăn Quả tức đến nghiến răng nghiến lợi là nhà sản xuất bộ phim lại làm ra việc tiếp theo:

Đạo diễn “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” tên là Tôn Đức Chí, một nam đạo diễn hơn ba mươi tuổi.

Lúc gã nhận phỏng vấn nói rằng chính mình vốn dĩ là muốn tìm một vị thị đế tới diễn, nhưng chỉ tiếc là chính mình cần thận đem kịch bản đến nhưng người ta không muốn nhận.

Cuối cùng không có cách nào khác, Tôn Đức Chí mới to gan bắt đầu dùng người mới, không nghĩ đến nhân họa đắc phúc,

những diễn viên mới này làm sống động nhân vật, ngược lại mang lại thành tựu cho bộ phim.

Gã nói những lời này bề ngoài giống như không nói rõ là tìm ai, nhưng vai nam chính của bộ phim là sinh viên.

Thì để có thể diễn vai sinh viên...

Trừ Hứa Trăn, chỉ sợ rất khó nghĩ tới người thứ hai.

Đạo diễn này nói như vậy rõ ràng là muốn biểu đạt: anh đã từng hồ hững lạnh nhạt với tôi, bây giờ tôi cao anh với không tới.

Một bộ mặt tiểu nhân đặc chí.

Mà trên thực tế lướt xem tám tập đầu của “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” cao hơn “Muốn gặp người” không chỉ mười lần.

So sánh cả hai thì ý tứ những lời nói châm chọc càng mãnh liệt, trong lúc nhất thời độ nóng của chủ đề này tương đối cao.

...

Mười hai giờ trưa, Hứa Trăn đã kết thúc phần quay buổi sáng, vừa lĩnh phần cơm hộp tìm chỗ ngồi ăn.

Chu Hiểu Mạn nhìn hắn vừa ăn “bữa ăn dinh dưỡng” của chính mình vừa tiện tay lật xem bản kế hoạch quay buổi chiều, nhin không được nhắc nhở: “Trời ơi, đừng xem lúc ăn cơm!”

“Cẩn thận hai khối đậu phụ khô rơi xuống đất!”

Hứa Trăn cũng không ngẩng đầu lên, tay tiếp tục vẽ vẽ trên bìa bản kế hoạch, thấp giọng nói: “Không có việc gì, rút dùng nước rửa thôi.”

Chu Hiểu Mạn: “...”

Bại hoàn toàn!

Cô mở di động đọc qua số liệu nhân khí mới nhất, phát hiện chênh lệch giữa Hứa Trăn và người đứng đầu càng ngày càng lớn, tức giận tới mức nắm tóc.

Do dự chỉ chốc lát, Chu Hiểu Mạn nhin không được nói: “Tôi nói Hứa tổng, anh nói rõ ràng một chút, chúng ta vẫn còn coi trọng bảng nhân khí năm nay chứ?”

“Anh có xem bài phỏng vấn Tôn Đức Chí hai ngày trước không? Chúng ta không lấy được hạng nhất cũng không sao, nhưng mà bị người ta nói lung tung đập đoàn phim xuống thì ai cũng tức chết!”

Hứa Trăn lộ vẻ mặt bình tĩnh bỏ miếng đậu hũ khô vào miệng, nói: “Ai, không nên tức giận, gã không có nói lung tung, đúng là gã có đến tìm tôi.”

“Nhưng mà tôi không thích kịch bản này cho nên không nhận.”

Chu Hiểu Mạn: “...”

Hứa Trăn nhìn vẻ mặt tức giận của cô, cười nói: “Này không phải chuyện rất bình thường sao.”

“Hàng năm có rất nhiều đoàn phim mời tôi diễn nhưng mà tôi không có phương pháp phân thân nên đa số đều diễn không được.”

“Những phim mà tôi không chọn, hễ cứ gây sốt đều có thể nói loại lời nói này, điều này rõ ràng là một phương pháp marketing tăng nhiệt độ.”

Chu Hiểu Mạn mặc dù cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng vẫn không ngăn được lửa giận, nói: “Tuy là nói như vậy nhưng cũng không thể nằm ngửa mặc cho người ta chế giễu chứ?”

““Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” rõ ràng cũng không có sốt như vậy, số liệu chân thực khả năng cũng không cao hơn “Muốn gặp người” bao nhiêu.”

“Nhưng người ta đập tiền rất nhanh, mua marketing khắp mạng lưới, thậm chí trước đó còn mua tới trên đầu chúng ta, tốt xấu gì chúng ta cũng nên chỉnh lý một chút đi?”

Hứa Trăn nghe xong lời này, lập tức buông đĩa trên tay xuống nhìn Chu Hiểu Mạn.

“Bọn họ chi bao nhiêu tiền?” Hai mắt hắn lóe sáng lấp lánh hỏi.

Chu Hiểu Mạn: ... ?

Cô cho rằng có thể A Trăn nhà mình chỉ là hiếu kỳ nên mới báo một con số.

Nhưng mà Hứa Trăn nghe được mức phí marketing này, ánh mắt lại lập tức sáng lên, hưng phấn nói: “VẬY TÔI NHẬN!”

Chu Hiểu Mạn:... ?! !

Chương 1031: Phong Độ

Lang Gia Các chính mình cũng kinh doanh một phòng quảng cáo tên là “Tiêu Dao Các”, tổ trưởng là Chu Hiểu Mạn, phó tổ trưởng tên là Hàn Á Bằng, biệt danh trong nghề là “Hàn Nha”.

Phòng làm việc này chủ yếu để làm tuyên truyền cho Hứa Trăn, chẳng qua, bởi vì làm chất lượng video và nội dung rất tốt nên cũng thường xuyên nhận một ít nghiệp vụ bên ngoài, giúp người khác cắt video, viết bình luận điện ảnh, làm tuyên truyền, là phòng làm việc cao cấp nhất trong ngành.

Đoàn phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” vừa mới lặn lội trong giới phim điện ảnh truyền hình không lâu nên không biết rõ tình huống này, thấy người khác đều khen “Tiêu Dao Các”, dứt khoát cũng liên hệ phòng làm việc này.

Sau đó mới phát hiện phòng làm việc này là thuộc Lang Gia Các, lập tức ồn ào thành chuyện cười lớn, trở thành trò cười mới nhất trong giới.

Chu Hiểu Mạn nghe Hứa Trăn nói vấn đề này, hồi lâu sau mới không dám tin nói: “... Anh nghiêm túc sao? Làm tuyên truyền cho đối thủ?”

Hứa Trăn trịnh trọng nói: “Nghiêm túc.”

“Bọn họ không tiếc chi tiền như vậy, vì sao không làm?”

Nói rồi, hắn lấy điện thoại di động ra, tiện tay lướt lướt tin tức giải trí trên mạng, lắc đầu thở dài: “Người mới đúng là người mới, dùng marketing tầy thành dạng này thực sự là hiếm thấy.”

“Hể là người lặn lội trong giới ba năm trở lên thì không có khả năng chi nhiều tiền như vậy.”

“Đây là cơ hội kiếm tiền khó có được?”

Chu Hiểu Mạn bị hắn nói làm cho bối rối, cả lăm hỏi: “Không phải, A Trăn... có thật không?”

“Vậy chúng ta thu tiền là nghiêm chỉnh làm tuyên truyền cho bọn họ, hay là thu tiền cho có lệ là được?”

Hứa Trăn nói: “Đương nhiên là làm nghiêm túc, đã thu tiền nếu như làm không tốt chẳng khác nào hủy danh tiếng của chính mình.”

“Khó có được bộ phim đang có độ hot cao, tôi nắm chặt vụ làm ăn này, tranh thủ dựa vào cơ hội này nâng cao danh tiếng phòng làm việc của chúng ta!”

Chu Hiểu Mạn: “...”

Xong, ông chủ nhà chúng ta không cho tôi lên tiếng!

Hứa Trăn nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, nhin không được cười ha ha một tiếng, quăng đôi đũa trên tay xuống tay, nói: “Tôi nói nghiêm túc đó, thật sự không có đùa với cô.”

“Nếu như cô lo lắng, làm tuyên truyền cho bọn họ sẽ ảnh hưởng đến chính chúng ta, vậy thì có thể không cần.”

“Tuyên truyền mặc dù trọng yếu, nhưng chỉ có thể tạo tác dụng dệt hoa trên gấm, cơ bản nhất vẫn là chất lượng bản thân bộ phim.”

Hứa Trăn kiên nhẫn giải thích với cô nói: “Cô nghĩ lúc trước cả hai kịch bản “Muốn gặp người” và “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” đều đưa đến tay tôi, vì sao tôi vì chọn cái trước? Thật là bởi vì tôi không có ánh mắt sao?”

Giọng điệu hần chắc chắn nói: “Là bởi vì chất lượng “Muốn gặp người” rất tốt, tốt hơn nhiều bộ phim của bọn họ.”

“Kịch bản “Mỗi tình đầu” của bọn họ có chất lượng hết sức bình thường, chỉ có phần mở đầu tương đối đạt, phần sau rất nhanh rơi vào khuôn sáo.”

“Một thời gian nữa, cô sẽ thấy nhiều nhất là đến tập 16, danh tiếng nhất định sẽ sụp đổ, trình độ bộ phim thần tượng này vô cùng bình thường.”

Hứa Trăn nhắc nhở Chu Hiểu Mạn: “Cho nên lúc cô làm tuyên truyền cũng chú ý sách lược cho tốt, không nên thổi phồng quá mức.”

Chu Hiểu Mạn nghe nói như thế, cảm thấy mặc dù vẫn hơi nghi ngờ như cũ, nhưng lại miễn cưỡng không phản bác nữa.

Quả thực như lời A Trăn nói, “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” có mở đầu tốt, nam nữ chính được coi là vừa gặp đã yêu, tập hai nắm tay, tập ba xác định quan hệ.

Mà không giống “Muốn gặp người”, diễn bốn tập mà thân phận nam nữ chính vẫn không rõ ràng.

Phán đoán một bộ phim tốt xấu không phải là điểm mạnh của cô, điểm mạnh của cô là làm tuyên truyền.

Nên nhiều năm qua đều là do Kiều Phong giúp A Trăn lựa chọn kịch bản, mà sự thật chứng minh phán đoán của hai người cho tới bây giờ không hề sai.

Mặc dù số liệu bốn tập đầu “Muốn gặp người” không được tốt, nhưng nếu là A Trăn tự tay chọn kịch bản vậy thì chắc chắn không sai.

Chu Hiểu Mạn trầm tư cả buổi nhưng vẫn quyết định nghe theo lãnh đạo, ngoan ngoãn đi làm tốt công việc của chính mình.

...

Ba ngày sau đó, phòng làm việc quảng cáo thuộc công ty Lang Gia Các nhận nhiệm vụ tuyên truyền cho phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi”.

Người ngoài giới không biết chuyện này, nhưng trong giới lại điên cuồng chỉ trong một đêm.

Đầu tiên đoàn phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” và “Muốn gặp người” dựng lịch phát sóng, lúc tuyên truyền sau đó lại châm chọc người ta, còn đập tiền tuyên truyền cho đối thủ, một loạt hành động mất mặt vốn dĩ đã đủ nổi tiếng.

Kết quả, vạn không nghĩ đến Lang Gia Các thế mà thật sự nhận vụ làm ăn này.

Hơn nữa bởi vì lúc trước bọn họ không quen thuộc trong giới, dẫn đến toàn bộ hoạt động tuyên truyền của đoàn phim từ đầu đến cuối ở vào trạng thái hỗn loạn.

Mà sau khi Lang Gia Các tiếp nhận, rõ ràng làm tuyên truyền cho “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” rất tốt, biểu hiện ra phong độ nghiệp vụ tiêu chuẩn hạng nhất.

Này gọi là gì?

Phong độ!

Trong vòng một đêm, cả giới marketing phim điện ảnh truyền hình gào thét, bình luận truyền ra ngoài biến thành chủ đề nói chuyện tuyệt hảo của mọi người.

Lang Gia Các tỏ thái độ bình tĩnh kiêu binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, càng làm người ta bàn tán hăng say, giành được hảo cảm của mọi người.

Đoàn phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” vốn dĩ cũng không có ý muốn kết thù với Lang Gia Các, sau lần hợp tác này, đạo diễn Tôn Đức Chí chủ động gọi điện thoại cho Hứa Trăn, giọng nói vô cùng thành khẩn xin lỗi hắn, bày tỏ lúc trước đều là lời nói vô tâm, hy vọng Hứa tổng thứ lỗi.

Chương 1032: Tôi Tên Lý Tử Duy

Hứa Trăn đương nhiên hiểu rõ đây đều là vì tuyên truyền, bởi vậy không hề tức giận chút nào, bày tỏ hy vọng đối phương có thể vẫn luôn giữ vững lòng chấp nhất với tác phẩm, về sau có cơ hội sẽ tiếp tục hợp tác.

Đúng, giữ vững lòng chấp nhất, về sau tiếp tục chi tiền.

Đảo mắt mấy ngày trôi qua, hai bộ vừa mới phát sóng tập mới không lâu cũng tiếp tục truyền ra tình tiết tiếp theo.

“Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” phát sóng hàng ngày, chớp mắt đã tới tập thứ mười mấy, nhiệt độ vẫn luôn cao không giảm;

Mà “Muốn gặp người” lại là phim chiếu hàng tuần, cho đến ngày 22 tháng 6, tập năm, tập sáu mới rút cuộc online.

Tối hôm đó, khó có được ngày “Anh em một thời với tôi” kết thúc công việc sớm, Hứa Trăn về khách sạn dứt khoát mở laptop ra xem tình tiết tiếp theo.

Bởi vì tình tự thời gian rối loạn nên bản thân Hứa Trăn cũng quên sạch đoạn phim này rút cuộc là đang nói tới chỗ nào.

Nên trước hết hấn lên mạng xem đại khái tình tiết bốn tập trước, lúc này mới hiểu: tập thứ năm nói về chuyện Lý Tử Duy xuyên đến tương lai.

Hứa Trăn nhin không được có chút tề tay.

—— sắp bắt đầu rồi.

Tình tiết bộ phim chiếu rất ít, nên bắt đầu tập trung bạo phát.

8 giờ rưỡi tối nay, “Muốn gặp người” chính thức online hai tập mới.

Hứa Trăn chỉ mới xem vài phút đã thấy một sóng lớn bình luận che trời lấp đất chạy qua trên màn hình.

“Tới tới tới! Rốt cuộc!”

“Cuối cùng ‘tôi tên Lý Tử Duy’ rốt cuộc là chuyện gì, rồi rầm chết tôi!”

“Vương Thuyền Thắng chính là Lý Tử Duy? Cho nên nói, bạn trai đã chết ban đầu của Hoàng Vũ Huyền kỳ thật chính là bản thân Lý Tử Duy?”

“Tôi muốn hồng nã rồi, tình cảm của hai người bọn họ rốt cuộc là gà có trước hay trứng có trước?”

“Khoan hãy nói vấn đề trứng hay gà, Hứa Trăn ở tập bốn được người ta vớt dưới biển lên, ngồi trên bờ cát cả một tuần không ai quản chắc phải bị lạnh bị cảm đi!”

“Yên tâm, hấn là đã phơi nắng khô triệt để”

“Cho hỏi, người khô có những phương pháp nấu nướng nào? Vị như thế nào?”

“Nếu như muốn thật sự mới mẻ thì hấp, hầm; nếu ít mới mẻ hơn thì không gì ngoài bốn loại chiên, nướng, nấu, rán, thêm nhiều hương vị chút.”

“.....”

Trước màn hình máy tính, Hứa Trăn: “.....”

Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi không có cảm mạo cũng không có bị phơi thành người khô.

Kết thúc tập ở đoạn nào là do biên kịch quyết định, không phải tôi quyết định.

Đương nhiên, mọi người phát tiết buồn bực lên đầu tôi cũng không có vấn đề gì vì dù sao tôi cũng là người sản xuất.

“Reng reng!”

Đúng lúc này, tiếng di động vang lên.

Hứa Trăn cầm lên thì thấy là Tống Úc.

Đôi phương nhắn tin hỏi: “Dì hai tôi nói với tôi hướng đi tập thứ năm có chỗ không ổn.”

“Bốn tập trước nói là hồn nữ chính xuyên qua nhưng không thể thay đổi việc Trần Vận Như chết,”

“Bắt đầu tập thứ năm, nam chính muốn ngăn cản Mạc Tuấn Kiệt tử vong, không phải là lại thất bại chứ?”

Tống Úc phát cái vẻ mặt tang thương, nói: “Dì hai của tôi là giáo viên ngữ văn, bà ấy nói với tôi, cái này gọi là bi kịch vận mệnh ‘vua Oedipus’, ‘Muốn gặp người’ không phải muốn khai thác loại này chứ? !”

Hứa Trăn nghĩ nghĩ, trả lời tin nhắn: “Dì hai chịu nhận công việc phê bình phim không?”

Tống Úc: “.....”

Cách vài giây, gã mới nhận không được nhắn tin nói: “Chết tiệt! Dì tôi nói là nam chủ sống đến cuối cùng!”

“Sống đến cuối cùng nhìn tất cả những người khác từng người chết trước mặt hắn? !”

“Dì hai tôi nói đây là kết cục đại đoàn viên! Đại đoàn viên! !”

“Là đại đoàn viên dưới lòng đất sao? !”

Hứa Trăn: “.....”

Không không không, không ngược đến mức này.

Tuy rằng nhóm nhân vật chính đều chết hết, đặc biệt là tôi chết nhiều nhất, nhưng mà rốt cuộc không phải có thể xuyên qua thời không sao.

Chỉ cần kết cục viên mãn là được, không cần quá đề ý quá trình trong đó.

Buổi chiều ngày 24 tháng 6, bên trong văn phòng tòa nhà nào đó ở Thượng Hải.

Toàn bộ thành viên chủ chốt đoàn phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” tụ tập tại phòng hội nghị ở tầng mười bảy, nhìn video kỷ lục của hai mươi bốn giờ phát sóng mà trang web vừa gửi tới cho bọn họ, hưng phấn cùng nhau hoan hô thành tiếng.

“Hai mươi bốn giờ phát sóng, lượt xem phá ba mươi triệu!”

Đi theo tiếng kêu này, tám người trong phòng mỗi người đều giơ lên một ly coca cola vui mừng, tám cánh tay có mập có gầy, có đen có trắng tụ lại cùng ly với nhau phát ra tiếng leng keng.

Ngay cả tiếng ly thủy tinh va chạm nhau cũng tràn ngập niềm vui.

Bốn giờ trước, phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” vừa đăng lên hai tập mới là tập mười lăm và mười sáu, số liệu lại tăng cao, đạt được con số đáng kinh ngạc là ba mươi lăm triệu lượt xem, con số này đủ để lọt vào phim truyền hình xu hướng hàng năm.

Mà bộ phim này dài đến năm mươi hai tập, con đường phát triển còn rất dài.

Tương lai bộ phim này có thể đi tới bước nào, khiến cho người ta khá mong đợi.

Một người trong đó ló đầu nhìn số liệu trên màn hình máy tính, có chút lo lắng hỏi: “Số liệu của “Muốn gặp người” như thế nào rồi?”

Người đó vừa mới hỏi xong, liền rất nhanh lại tự hỏi tự trả lời: “Ừm, hai mươi bốn giờ đạt bảy triệu sáu trăm hai mươi ngàn lượt xem, số liệu của bọn họ tốt hơn mấy ngày trước rất nhiều... Nhưng mà so với chúng ta còn kém xa.”

Ở bên cạnh tên đó, một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc màu nâu hạt dẻ khẽ cau mày, khoát tay nói: “Đừng lúc nào cũng nói về “Muốn gặp người”.”

“Bộ phim này của người ta đi theo con đường phim chất lượng ít người xem, so với phim của chúng ta vốn không phải cùng một loại hình.”

“Nói những lời này thật nhàm chán.”

Gã vừa nói lời nói này xong, mấy người bên cạnh liền liếc nhìn nhau, từng người đều nhún vai, nhưng không có ai lên tiếng.

Người đàn ông có mái tóc nâu đỏ tên là Tôn Đức Chí, là đạo diễn kiêm nhà sản xuất của “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi”.

Gã trước đây đã châm biếm Hứa Trăn có mắt không trông trong một chương trình trò chuyện, khiến cho đoàn làm phim gặp không ít phiền toái;

Nhưng từ khi Lang Gia Các bọn họ nhận dự án tuyên truyền cho đoàn làm phim, cái tên này bỗng nhiên lại trở mặt, trở thành người bảo vệ Hứa Trăn, làm cho những người còn lại vô cùng xem thường.

Chương 1033: Quá Bình Dân, Thiếu Rung Động? ?

Tôn Đức Chí năm nay 28 tuổi, cũng không phải là một đạo diễn chuyên nghiệp gì.

Gã học chuyên ngành kiểm định đánh giá hàng hiệu ở trường đại học, lý do gã ta học chuyên ngành này là vì trong nhà có rất nhiều hàng xa xỉ cần hắn kiểm định, khục...

Kẻ này kỳ thật là một tên phá gia chi tử “chuyên nghiệp” mới đúng.

Tôn Đức Chí sở dĩ muốn quay một bộ phim truyền hình, không phải vì danh tiếng hay lợi nhuận, mà chỉ vì muốn chứng minh với cha mẹ và bạn bè rằng bản thân gã không phải là kẻ rác rưởi vô tích sự.

Rất nhiều người cảm thấy gã liều mạng xài tiền vào việc tuyên truyền của phim truyền hình là bởi vì đầu óc có vấn đề, thực ra là không phải như vậy.

Đoàn làm phim khác tuyên truyền đều phải tính toán hiệu quả, bỏ ra một đồng nhất định phải kiếm trở về hai đồng, như vậy thì số tiền bỏ ra mới đáng giá.

Mà tính toán của Tôn Đức Chí và người khác không giống nhau.

Gã nghĩ rằng chỉ cần bản thân bỏ ra một đồng, nhiệt độ của phim truyền hình có thể tăng thêm một phần là rất đáng giá.

Cho nên gã liều mạng đập tiền.

Đập tiền đến mức nao động đến tai đối thủ.

Cũng may bên Lang Gia Các không quá tức giận, nương theo hoạt động tuyên truyền này mà chủ động tỏ ra thiện ý với bọn họ.

Hai công ty không đánh nhau thì không quen biết, sự kiện tai tiếng kia ngược lại trở thành một đoạn giai thoại.

Đương nhiên, bên cạnh Tôn Đức Chí cũng có người gây xích mích ly gián, nói Lang Gia Các đơn giản chính là do thấy gã ta trả thù lao nhiều, muốn kiếm tiền từ kẻ ngu ngốc như gã.

Tôn Đức Chí đối với chuyện này khịt mũi coi thường.

Hứa Trăn là ai?

Người ta sẽ quan tâm chút tiền lẻ này sao?

Lúc trước Tôn Đức Chí cầm kịch bản “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” đi mời Hứa Trăn đóng, khổ sở năn nỉ hấn, thù lao đóng phim mặc cho hấn tùy tiện ra giá, gấp đôi giá thị trường cũng được, nhưng người ta ngay cả việc bàn bạc cũng không thèm bàn nữa là.

Đồng hồ thương hiệu nổi tiếng quốc tế vút trên bàn làm việc của Hứa Trăn, người ta nhìn một lần cũng không thèm nhìn.

Thù lao đóng phim hơn mười triệu người ta cũng nhìn không thuận mắt thì sẽ vừa ý khoản chi phí tuyên truyền hơn một triệu này sao?

Đúng là nực cười.

Nếu như Hứa Trăn tham tiền thì không có ai trên đời này là không tham tiền.

Thông qua hai lần tiếp xúc này, Tôn Đức Chí không khỏi nảy sinh lòng kính trọng đối với Hứa Trăn, đồng thời cũng cảm

thấy áy náy về những lời nói không biết chừng mực của gã trước đây.

Người ta có thể đi tới vị trí ngày hôm nay, quả thật là người có lòng dạ và khí phách mà người bình thường không thể sánh được.

Hai ngày nay đang lúc rảnh rỗi, Tôn Đức Chí muốn đích thân đi gặp đối phương nói lời xin lỗi, để mong ngày sau tiếp tục hợp tác.

Đúng lúc gần đây có mấy chương trình gameshow đều đang tìm diễn viên đoàn phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” tham gia, Tôn Đức Chí còn muốn kéo Hứa Trăn cùng đi tuyên truyền để bồi đắp tình hữu nghị, gắn bó hơn một chút.

...

Chín giờ tối, trong phòng họp đầy những người trẻ tuổi đang vui vẻ, ai cũng không muốn trở về ngủ, dứt khoát mở TV lên xem.

Biên kịch cười mở phần mềm phát lại video, nói: “Hiếm thấy hôm nay mọi người đều có mặt ở đây, không bằng chúng ta xem hai tập “Nhật ký mỗi tình đầu” được không?”

Anh ta vừa nói lời này xong, diễn viên vai nữ chính của bộ phim này lập tức đỏ mặt cự tuyệt nói: “Đừng, đừng, đừng có xem cùng mà!”

Ngay sau đó, vai nam chính của phim cũng gật đầu phụ họa, khuôn mặt tràn đầy quần bách nói: “Đúng vậy, xấu hổ lắm!”

“Ha ha ha...” Những người còn lại trong phòng lập tức bật cười thành tiếng.

Nam nữ chính của phim này đều đang ngồi ở đây, khắp phòng toàn là nhân viên phụ trách chính của đoàn phim lại ngồi cùng một chỗ xem bọn họ diễn cảnh yêu đương, đúng là có chút xấu hổ.

Lúc này, đạo diễn Tôn Đức Chí suy nghĩ một chút, cầm remote điều khiển ti vi lên, nói: “Vậy, chúng ta cùng nhau xem “Muốn gặp người” đi?”

Nghe thấy đề nghị này của gã, mấy người còn lại nhìn nhau biểu thị đồng ý.

Mặc dù số liệu phát sóng của “Muốn gặp người” không bằng số liệu phim của bọn họ, nhưng danh tiếng lại vô cùng tốt. Lúc vừa mới phát sóng, trên mạng còn cho số điểm cao tới 8.2 điểm, bộ phim này không nghi ngờ chút nào chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất trong những phim chiếu mạng cùng thời điểm với bọn họ.

Trong lúc rảnh rỗi, bọn họ cũng muốn xem thử phim của đối phương để xem rốt cuộc là nó có chất lượng như thế nào, sau đó mới có thể thẳng lưng đánh giá đối phương.

Lúc nói chuyện, đạo diễn Tôn Đức Chí đã tìm kiếm bộ phim này trên những trang xem phim trên mạng, bắt đầu xem lại từ đầu.

Bởi vì trong phòng không có người ngoài, những người trong phòng đều không gây ra uy hiếp, cho nên gã nghĩ cái gì sẽ thuận miệng nói ra cái đó.

“Motip mở đầu khá cũ, nam chính chết, nữ chính thì đang nhớ về quá khứ, một chút hấp dẫn cũng không có.”

“Mặc dù nói là thị đế và thị hậu phối diễn, nhưng phim thần tượng thì cần gì kỹ thuật diễn xuất, ai diễn mà không giống nhau.”

“Cũng không nhìn ra Hứa Trăn này có kỹ thuật diễn gì đặc biệt, đây không phải là diễn xuất theo bản năng sao?”

“Ồ, xuyên qua kia, thể loại xuyên qua cũng không có gì mới lạ.”

“...”

Đám người này vừa xem phim vừa dùng ánh mắt soi mói bình phẩm từ đầu đến chân, tíu ta tíu tít thảo luận không ngừng.

Sau khi xem một lúc, Tôn Đức Chí càng có lòng tin với chính mình.

Gã đã hiểu vì sao số liệu phát sóng của “Muốn gặp người” lại không bằng số liệu phim của nhà gã.

Chủ yếu chính là do thiết lập nhân vật nam chính.

Hứa Trăn diễn nhân vật này, quá “bình dân”, cũng quá bình thường, không có sức hấp dẫn khiến người ta rung động.

Bất kể là vai Vương Thuyên Thắng, bạn trai của nữ chính 20 năm trước, hay là Lý Tử Duy xuyên không về hai mươi năm trước gặp lại cô, là nam sinh giống bạn trai cô như đúc, đều vô cùng điển hình, tùy ý tìm liên có thể bắt gặp ở những người bình thường, điển hình đến mức giống như là những người đang sống xung quanh mình vậy.

Ngoại trừ vẻ ngoài đẹp trai ra thì không có bất kỳ kịch tính nào cả.

Người như vậy sao có thể khiến cho khán giả cảm thấy rung động được?

Chương 1034: Trải Qua Nửa Đời Người Đầy Thương Tích

Xem qua cách sắp đặt tình tiết qua quýt bình thường này: Hà Giai Yến đóng vai Trần Vận Như không đuổi kịp xe buýt đến trường, lúc đang đi bộ ven đường thì gặp nam chính cùng bạn của anh lái xe gắn máy đi ngang qua, sau đó chở cô tới trường học.

Kết quả bởi vì ba người vi phạm quy định lái xe gắn máy nên bị thầy chủ nhiệm khiển trách, phải ở trong lớp học chép phạt nội quy học sinh...

Trời ạ, như vậy mà cũng gọi là phim thần tượng sao?

Đây là nhật ký của học sinh cấp ba nào đó mà!

“Ôi chao, đây không phải là Trần Vận Như sao? Tại sao cậu lại ở cùng một chỗ với hai nam sinh vậy?”

Lúc ba người ở trong phòng học chép phạt, bên ngoài có mấy học sinh đi ngang qua hành lang, nhìn thấy tình huống trong phòng, lập tức dừng bước, tràn đầy phấn khởi chỉ chỗ bàn tán về Trần Vận Như.

Một số nữ sinh trong đó cố tình châm chọc cười nói: “Chẳng trách người ta bình thường lạnh nhạt với chúng ta, thì ra là có bạn trai.”

“Ha ha, Trần Vận Như người ta nào có thời gian để ý đến chúng ta, người ta bận hầu hạ hai người bạn trai còn không có

thời gian nữa là!”

“...”

Đủ loại lời nói âm dương quái khí thông qua khe hở cửa sổ, không ngừng truyền vào trong phòng học.

Trong phòng, Trần Vận Như đang chép phạt nghe những lời chế giễu đó thì không ngẩng đầu nổi, nắm chặt bút trong tay, không dám nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ôi trời, thật sự là không nhìn ra nha, bình thường lúc nào cũng giả vờ là một cô gái ngoan ngoãn, thực ra là lén lút...”

“Rầm!”

Mà lúc này, trong phòng học bỗng nhiên truyền đến một tiếng động thật lớn.

Hứa Trần đóng vai Lý Tử Duy đột nhiên đập một cước vào chiếc bàn sắt phía trước, khiến đám người rảnh rỗi đứng xem bên ngoài kia phải giật mình.

Tiếng ồn ào ngoài phòng im bật đi.

Lý Tử Duy quăng bút, đi thẳng tới bên cửa sổ.

Hắn chống một tay lên cửa kính, nghiêng đầu dùng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm nữ sinh nói chuyện ác ý lúc nãy kia, nói: “Cậu mới vừa nói cái gì?”

“Nói lại lần nữa đi, tôi nghe không rõ.”

Nữ sinh kia nhìn thấy hắn phản ứng dữ dội như vậy, thái độ kiêu ngạo lúc nãy lập tức biến đi đâu mất, sợ hãi lui về phía sau hai bước, dự định chuồn đi.

Nhưng mà cô ta còn chưa kịp dịch chuyển bước chân, liền nghe Lý Tử Duy ở trong phòng phản nộ quát: “Tôi bảo cậu lặp lại lần nữa mà!”

Nữ sinh kia bị hắn dọa sợ đến run rẩy, hét lên một tiếng “Áaaa” rồi giống như chim sợ cành cong mà đã bỏ chạy.

Chỉ trong thoáng chốc, những người đứng xem chế giễu xung quanh kia đều tản đi tan tác như chim muông.

Mà lúc này, ở sau lưng hắn.

Người vừa mới bị châm chọc, Trần Vận Như quay đầu lại, lén lút dòm ngó bóng lưng thiếu niên này, ánh mắt ngơ ngác.

Cô muốn nhìn, lại không dám nhìn, e dè híp mắt, giống như là đang nhìn phải ánh nắng mặt trời.

...

Lúc này đây, ở trước màn hình TV.

Tôn Đức Chí vốn dĩ mang theo tâm trạng phán xét xem phim bỗng nhiên ngừng lại động tác cắn hạt dưa.

Gã dựa vào góc nhìn của Trần Vận Như, nhìn theo bóng lưng thẳng tắp cao gầy đứng bên cửa sổ kia, chỉ cảm thấy trong lòng khẽ rung lên.

Lúc này đây, Tôn Đức Chí có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng của Trần Vận Như trong phim.

Bối cảnh câu chuyện chân thực, biểu đạt tình cảm tinh tế.

Vai nam chính như thế này sao lại không có sức hấp dẫn?

Không, đương nhiên là có.

Hơn nữa bối cảnh càng chân thật, câu chuyện càng mang đến cảm xúc cho khán giả bao nhiêu, càng khiến cho người ta chìm đắm trong đó bấy nhiêu.

Tôn Đức Chí mang theo tâm trạng này tiếp tục xem những tình tiết tiếp theo của “Muốn gặp người”, dần dần bị choáng ngợp bởi diễn biến kịch tích của câu chuyện.

Gã bỗng nhiên cảm nhận được một cảm giác thất bại nặng nề, giống như nội dung cốt truyện của người ta chính là hoa quả ngọt ngào hái từ trên cây xuống, còn nội dung phim của mình thì lại là đường hóa học càng ăn càng ngấy.

Lúc đầu, trong phòng họp còn có người trêu chọc cốt truyện của “Muốn gặp người”, nhưng từ nửa sau của tập một, dần dần cũng không có ai lên tiếng nữa.

Mọi người cứ như thế yên lặng mà xem, hoàn toàn không có ý định ngừng lại.

Xem một hồi, tất cả mọi người dần hiểu rõ bộ phim này vì sao lại muốn mời Hứa Trấn diễn.

Thiếu niên 17 tuổi Lý Tử Duy giống như ánh mặt trời, rộng rãi, trượng nghĩa, bất cần, thậm chí có hơi bộc trực.

Khi câu chuyện đi tới nửa sau của tập thứ tư, khán giả lại nhìn thấy thiếu niên Vương Thuyên Thắng, người hoàn toàn khác với Lý Tử Duy: nhát gan, tự ti, nội tâm nhạy cảm, lại không có một chút dũng khí phản kháng nào đối với người bắt nạt mình.

Diễn xuất của Hứa Trăn khiến cho khán giả dễ dàng phân rõ, đây là hai người khác nhau.

Sau khi “Vương Thuyên Thắng” nhảy xuống biển lại được người ta cứu lên bờ, hắn chỉ dùng một tư thế ngồi độc đáo cùng với động tác nghiêng đầu rũ nước và ánh mắt sau khi ngẩng đầu lên là đã nói cho tất cả mọi người biết: linh hồn trong thân thể này đã biến thành Lý Tử Duy.

Toàn thân đều dùng kỹ năng diễn xuất, khiến cho câu chuyện xuyên qua này nhìn qua hết như thực sự xảy ra.

Trong phòng họp, chỉ đạo diễn xuất của “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” thậm chí còn lấy laptop ra, tỉ mỉ ghi chép lại từng chi tiết mà Hứa Trăn sử dụng để đáp nặn tính cách nhân vật.

Cách thiết lập nhân vật này xứng đáng được đưa vào sách giáo khoa!

Làm thế nào để có thể diễn hai nhân vật khác nhau chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hơn nữa từng động tác nhỏ cũng phải phân biệt rõ ràng!

Nhưng mà chuyện này cũng chưa xong.

Ngoại trừ một mình đóng hai vai, nhân vật “Lý Tử Duy” này cũng phải trải qua nhiều giai đoạn.

Từ lúc còn là thiếu niên không lo không nghĩ, đến khi gặp biến đổi lớn, sau khi dùng thân phận “Vương Thuyên Thắng” mà sống tiếp; lại tới khi kết thúc xuyên qua, Lý Tử Duy trở về bản thể sau những đau đớn thâm đã trải qua...

Mỗi giai đoạn, đều có sự khác biệt rõ rệt.

Hơn nữa càng về sau, tâm lý nhân vật càng nặng, độ khó diễn xuất lại càng lớn hơn.

Chỉ trong vài tập ngắn ngủi, những người trong phòng họp dường như nhìn thấy Lý Tử Duy lớn lên trước mắt bọn họ, sự gai góc bị san bằng, nhuệ khí bị đánh tan, trải qua nửa cuộc đời khiến cho khắp người hần đều là thương tích.

Chương 1035: Tình Chị Em

“Haizz...”

Xem đến đây, diễn viên nam chính “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” không nhịn được thở dài, cảm thán nói: “Đúng là kỹ thuật diễn xuất tựa thần tiên.”

“Cần phải có bao nhiêu trải nghiệm mới có thể diễn ra được nhân vật như vậy?”

“Hứa Trăn chỉ cần dùng thời lượng mấy tập cũng có thể diễn ra được thời gian của mười mấy năm, tôi cảm giác như bản thân có thể nhìn thời gian trôi qua trước mắt mình.”

Chỉ đạo diễn xuất nghe anh ta nói như vậy, cười ha ha nói: “Hứa Trăn đã đóng phim bao nhiêu năm, cậu mới diễn bao nhiêu năm?”

“Diễn vai có tuổi tác cần cảm giác từng trải, cậu vẫn còn trẻ, sau này còn rất nhiều thời gian để trải nghiệm.”

Diễn viên nam chính nghe nói như thế, im lặng một lúc lâu sau rốt cuộc vẫn nói: “Hứa Trăn diễn bao nhiêu năm tôi không có tính qua, nhưng mà tôi biết hần nhỏ hơn tôi.”

Chỉ đạo diễn xuất: “...”

Cuộc nói chuyện tới đây kết thúc.

...

Trong phòng họp rất nhanh lại trở về trạng thái im lặng.

Thời gian lúc này đã rất muộn, nhưng không có người nào trong phòng nhắc đến chuyện rời đi, mọi người đều đang hết sức chuyên tâm xem tiếp nội dung những tập tiếp theo.

Lúc này, biên kịch kéo tấm bảng trắng trong phòng họp ra, vừa xem vừa sắp xếp dòng thời gian.

Đạo diễn Tôn Đức Chí lấy ra một cuốn sổ nhỏ múa bút thành văn, vừa xem phim vừa tua đi tua lại các cảnh.

Chỉ đạo diễn xuất ôm laptop múa phím như bay, ghi lại từng chi tiết nhỏ trong cách diễn của Hứa Trăn, tiện thể cùng nam chính, nữ chính của phim mình bàn bạc học hỏi kinh nghiệm.

Chỉ đạo âm nhạc lúc ban đầu còn cố gắng ghi lại nhịp điệu nhạc nền của bộ phim này, sau khi xem qua danh sách nhân viên, phát hiện chỉ đạo âm nhạc của đối phương hóa ra lại là Chu Nhiên, vì thế quyết đoán vứt bỏ tài liệu đã ghi chép.

Đám người này vốn dĩ muốn bình phẩm một chút về bộ phim “không có nhiệt độ” này, dùng suy nghĩ trịch thượng để xem coi lý do vì sao nó không quá nổi tiếng.

Kết quả sau khi xem một hồi, ngược lại biến thành hoạt động học tập.

Thời gian trôi qua, không khí học tập trong phòng họp ngày càng dày đặc hơn.

Khoảng hơn một giờ sáng, trợ lý của Tôn Đức Chí mang bữa ăn khuya lên tầng cho bọn họ. Lúc đẩy cửa ra, phát hiện mọi người đang ngồi nghiêm chỉnh trước màn hình giống như học sinh trong lớp, xem cực kỳ chăm chú.

Trợ lý liếc nhìn màn hình TV, phát hiện mọi người đang xem “Muốn gặp người”, chỉ cảm thấy bầu không khí trước mắt vô cùng quý dị.

Nhưng thanh niên này cũng không để ý quá nhiều, cầm một hộp đồ ăn đi đến đưa cho Tôn Đức Chí, nói: “Anh Chí, đồ chiên của anh đây.”

Lúc này, một giọt dầu mỡ từ trong hộp đồ ăn văng ra, rớt lên cuốn sổ đặt trên đầu gối của hắn.

“Ôi!”

Tôn Đức Chí hét lên một tiếng thảm thiết, nói: “Sổ ghi chép của tôi!”

Trợ lý: “...?”

Thanh niên này cúi đầu nhìn nội dung ghi chép trong cuốn sổ, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Tôi nói này đại ca, anh không những xem phim của đối thủ còn ghi chép lại?

Anh là đang nghiên cứu sách lược để đối phó với bọn họ, hay là đang tôn sùng bọn họ vậy?

Nhóm người trong đoàn phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” cứ vậy mà tụ tập trong phòng hội nghị xem “Muốn gặp người” suốt một đêm.

Tâm thái của cả đám cũng trải qua từ đặc chí vừa lòng đến như lâm đại địch, đến mặc cảm, lại đến nằm mặc người từng xẻo, cuối cùng đến nghiêm túc học tập ghi chú lại toàn bộ quá trình.

Lễ khánh công dần dần biến thành một hội thảo nghiên cứu.

Đám người đó mặc dù lần đầu được nếm thử cảm giác nổi tiếng, nhưng rốt cuộc cũng đều là người đã sờ soạng lần mò rất nhiều năm trong cái ngành này, tất nhiên ai cũng có mắt nhìn.

Tám tập hiện có của “Muốn gặp người” đã phơi bày ra hết công phu thương hiệu cho bộ phim, nếu còn có người nhìn không ra chất lượng của phim này thì coi như mắt người đó mù.

—— con mẹ nó phim này là thần tích đó! !

Liên tục lộ ra các thông tin cốt lõi rồi dần dần xâu chuỗi lại, không ngừng đánh tan nhận thức của người xem, một thế giới đầy sương mù được cẩn thận thăm dò, vạch trần từng mảng nhỏ một trước mắt khán giả, cảm giác chờ mong cũng ngày càng được tăng cường, làm người xem phải vỗ bàn tán dương vô số lần, rồi lại nôn nao muốn biết sự kiện kế tiếp.

Lại tăng thêm hai vị diễn viên đỉnh cấp Hứa Trăn, Hà Giai Yến hoàn mỹ diễn giải, làm cho câu chuyện phức tạp tinh xảo càng là có linh hồn.

Để so sánh “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi”... có nội dung như thế nào?

Rất đơn giản, ba chữ liền có thể khái quát: tình chị em.

Tất cả mâu thuẫn xảy ra trong 52 tập của phim đều xoay quanh ba chữ này mà triển khai.

Nam nữ chính chênh lệch mười hai tuổi lại lọt vào mắt xanh nhau, liều lĩnh tạo nên một mối tình oanh oanh liệt liệt.

Nhưng khi tỉnh táo lại, hai người liền phát hiện, quan điểm và nhận thức về cuộc sống, tình yêu và hôn nhân của cả hai bên đều khiến cả hai phải đặt ra rất nhiều câu hỏi.

Nữ chính muốn nhanh chóng kết hôn, nam chính chỉ muốn yêu cho biết; nữ chính muốn nhà có trẻ con, nam chính chỉ muốn nuôi chó; nữ chính nhịn nhục làm tiếp công việc, nam chính dứt khoát từ chức...

Gia đình hai bên phản đối mãnh liệt không cho bọn họ yêu nhau, bạn bè người thân quanh họ cũng đều bàn tán về hai nam nữ chính.

Bởi vậy dẫn đến một tràng các tình tiết bê bối lộn xộn.

Chương 1036: Logic Của Cốt Truyện

Buổi sáng, hơn sáu giờ, biên kịch “Nhật ký mối tình đầu của tôi” ăn xong điểm tâm, đang tự châm cho bản thân một liều thuốc thì thấy trên màn hình tivi chiếu “Muốn gặp người”, một mặt tang thương lắm bầm nói: “Tôi cảm giác thứ tôi viết ra chẳng khác gì phân.”

Đạo diễn Tôn Đức Chí đang đến xin ké lửa, vừa châm thuốc vừa cảm khái mà nói: “Tôi cảm giác thứ tôi làm ra chẳng khác gì phân.”

Vai nam chính cũng bày vẽ mặt tang thương giống vậy mà thở dài: “Tôi cảm giác thứ tôi diễn ra chẳng khác gì phân.”

Nữ chính đang cầm một cái bánh bao chiên cũng nhỏ giọng phụ họa: “Tôi cảm giác tôi đang ăn phân.”

Mấy người còn lại ở trong phòng: “...”

Đám người một mặt chờ dẫn nhìn về phía cô ta với đủ các kiểu trợn trắng mắt.

...

Giờ này khắc này, không riêng gì đoàn phim “Nhật ký mối tình đầu của tôi” đang nghiêm túc phân tích kịch bản “Muốn gặp người”, dân mạng cũng đang phân tích.

Bộ phim này có trình độ logic phức tạp đến mức phá vỡ nhận biết của mọi người về thể loại phim thần tượng, bởi vậy hiện đang khiến dân mạng tranh cãi kịch liệt.

Rating của “Muốn gặp người” cũng theo con số 8 đạt được khi vừa công bố trên mạng mà tăng cao dần, sau nửa tháng phát sóng thì đã đạt tới con điểm 8.7 cao kinh người.

Khi mảnh ghép hình cuối cùng được lộ ra: Bác sĩ tâm lý của nữ chính cũng là người xuyên không, “Muốn gặp người” từ kịch bản hai người xuyên qua biến thành ba người.

Mà mảnh ghép cuối cùng này lại như là nét bút vẽ rồng điểm mắt, nháy mắt mà đã để lộ cả một chuỗi dài những bí ẩn ra trước mắt người xem, dẫn đến toàn bộ nội dung phim rốt cuộc cũng được tiết lộ hoàn chỉnh.

Là một bàn cờ lớn, cầm tốt giết rồng.

Cái gọi là kết cấu kịch bản thoải mái, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Khu vực bình luận càng ngày càng xuất hiện nhiều ô ngôn chữ, thậm chí có người gửi cả vạn chữ, gồm các loại chủ đề như ôn lại tình tiết, trích dẫn kinh điển, cẩn thận tỉ mỉ phân tích kết cấu kịch bản của bộ phim, đến cả dùng các loại phương pháp nghiên cứu văn học để phân tích phim thần tượng.

Hơn nữa, càng mấu chốt là đám người càng phân tích thì lại càng thần sợ cái kịch bản bộ phim này, bởi vì vô luận là vĩ mô hay là vi mô, nội dung “Muốn gặp người” đều có thể được dùng là chủ đề phân tích, đến mức phân tích ra tính logic trước sau như một.

Có người phỏng theo “Hồng học gia” mà phong người kia làm “« Tưởng » học gia”, thậm chí lúc sau, bộ môn “« Tưởng » học” còn chia nhỏ thành hai trường phái cụ thể:

Một phái dùng góc độ vĩ mô nghiên cứu thời không luân hồi trong bộ phim này, một phái thì dùng góc độ vi mô nghiên cứu các hình ảnh ẩn dụ ám chỉ các tình tiết nhỏ không đáng kể.

Tên gọi tắt là “Vĩ mô tưởng học” và “Vi mô tưởng học”.

—— đừng nói chỉ là phim thần tượng, suốt lịch sử phim truyền hình Hoa ngữ, số bộ phim truyền hình điện ảnh có thể dẫn phát loại hiện tượng này là cực kỳ hiếm thấy.

Cái này cũng ứng một câu nói kinh điển: Phàm là có thể làm một thứ đến cực hạn thì chính là kinh điển.

Cho đến lúc này mới có rất nhiều người nhớ lại câu trả lời phỏng vấn của Hứa Trăn lúc “Muốn gặp người” vừa mới phát sóng.

Lúc ấy người chủ trì hỏi hần, tại sao lại lựa chọn biểu diễn bộ phim “Muốn gặp người”, mà Hứa Trăn khi đó chọn trả lời, bởi vì cốt truyện của phim quá đặc sắc.

Hần còn lấy ra một chồng sổ ghi chép rất dày mấy mà cười chia sẻ với mọi người, lúc ấy hần vì phim “Muốn gặp người” mà làm ra bảy, tám tám sơ đồ tư duy, viết hơn hai mươi vạn chữ cho tiểu truyện về nhân vật.

Lúc đương thời, rất nhiều người không tin những lời hần nói, cảm thấy Hứa Trăn là đang giả vờ giả vịt.

Nhưng đến ngày nay, khi đám người ôn lại đoạn phỏng vấn này thì nhin không được kích động mà để lại bình luận ở dưới: “Anh trai, anh mau chóng đăng mấy tám sơ đồ tư duy và tiểu truyện về nhân vật anh làm ra đi, cho mọi người cùng nhìn nữa!”

Đương nhiên là không có khả năng đăng lên mạng, nhà chức trách nghiêm cấm tiết lộ nội dung phim nha.

Rất nhiều người xuất phát từ hiếu kỳ mà cố ý đi xem bộ phim này, sau đó nhao nhao rơi vào hố.

Đội ngũ “« Tưởng » học gia” như vết dầu loang mà không ngừng lớn mạnh.

Khi “Muốn gặp người” vừa mới chiếu lên, số liệu phát sóng trong vòng hai mươi tư giờ của mỗi tập thuộc bốn tập công bố trước chỉ có hơn hai trăm vạn; đến khi công bố tập thứ năm thứ sáu thì lập tức tăng lên gấp đôi, biến thành hơn 400 vạn; tập thứ bảy thứ tám là hơn bảy trăm vạn, tập chín mười đột phá cột mốc ngàn vạn.

Đến ngày 30 tháng 6 này, “Muốn gặp người” rớt cuộc phát sóng đến tập thứ 12, đại kết cục đã gần ngay trước mắt.

Hứa Trăn cầm mới nhất số liệu phát sóng, phát hiện hai tập mới ra này chỉ trong vòng hai mươi tư giờ thế mà đã đạt rating tới 2300 vạn, xếp vị trí thứ nhất trên các trang mạng.

Về phần “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi”...

Hắn dờn ánh mắt xuống, nhìn không được nhú mày.

Bộ phim đã phát tới tập thứ 28, rating của một tập phát là... hơn 1500 vạn.

Chu Hiểu Mạn lúc này đang tại kinh thành nhưng vẫn cố ý cấp gọi điện thoại báo tin vui cho Hứa Trăn.

Qua điện thoại có thể nghe ra giọng nói của cô vô cùng có hồn, mang ý cười rõ ràng mà nói: “Ai nha nha, A Trăn cậu có cái miệng linh quá vậy?”

“Rating “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” thật sự chỉ duy trì độ cao đến tập thứ 16, sau đó liền rớt.”

“Trước đó còn nghĩ nó sẽ cố được thêm, nhưng không ngờ tới lại phế như vậy, quả thực, chỉ mới qua một tuần lễ mà rating vốn có đã rớt hết một nửa.”

Chương 1037: Thuận Đường Thì Ăn Một Bữa Cơm

Giọng Chu Hiểu Mạn tươi vui rục rịch: “Tôi làm công việc quảng cáo này từ trước đến giờ vẫn chưa gặp ca nào đứt gánh giữa đường đau đến vậy a ha ha ha ha ha!”

Hứa Trăn: “...”

Người ta đứt gánh giữa đường mà cô có thể vui vẻ đến vậy, Napoléon tức giận lắm đó.

Chẳng qua số liệu của bộ phim này bị gãy gánh cũng hoàn toàn không tạo thành tí ảnh hưởng gì đến công ti bọn họ, bởi vì công việc quảng cáo của nhóm Chu Hiểu Mạn đã phi thường ra sức.

Khen ngợi nhiệt tình, trộn lẫn thật giả, đề cao tỉ lệ tò mò của người mới rất nhiều, bộ phim này bị rút dài hoàn toàn là bởi vì kịch bản không ổn.

Chúng có chính là: đoạn thời gian này đã lần lượt có ba đoàn phim chờ ngày công bố tác phẩm đến tìm bộ phận quảng cáo của “Tiêu Dao Các” trực thuộc Lang Gia Các, muốn dùng tiền thuê nghiệp vụ tuyên truyền của nhà mình cho phim truyền hình của bọn họ.

Hiện tại, lịch hoạt động của Chu Hiểu Mạn còn dày đặc hơn cả Hứa Trăn.

Chu Hiểu Mạn chợt hàn huyên trò chuyện những chi tiết liên quan đến công việc trong phòng làm việc gần đây với hân, cũng bày tỏ lòng chờ mong với số liệu của tập cuối cùng.

Hứa Trăn xem số liệu trên bảng biểu, hơi cảm thấy tiếc rẻ mà nói: “Đáng tiếc thật, bộ phim “Muốn gặp người” quá ngắn nên chỉ có thể có số liệu như vậy.”

“Chẳng qua chỗ tốt của phim trực tuyến chính là ở chỗ này: Cho dù là bộ phim đã được hoành thành, số liệu sau này vẫn có thể tăng thêm, vẫn còn khả năng lợi ngược dòng.”

Chu Hiểu Mạn: “...”

Tôi nghe nhưng không hiểu, lợi ngược dòng?

Quán quân rating toàn mạng lưới còn muốn “lợi ngược dòng”?

Là làm sao để lợi ngược cái dòng gì cơ?

Chẳng qua, việc Hứa Trăn ghét bỏ số liệu “Muốn gặp người” không tốt cũng không phải là chuyện đáng ghi sách kỷ lục thế giới gì.

Rốt cuộc, hiện giờ bộ phim này có số liệu mặc dù vượt qua “Nhật ký mối tình đầu của tôi”, nhưng vẫn không sánh bằng “Lang Gia bả”, cũng không sánh bằng “Một hôn định tình”, so với các tác phẩm hân có tham gia thì đây quả thật là một dấu hiệu đi xuống.

Hứa Trăn vừa xem số liệu vừa cầm máy tính bỏ túi gõ cạch cạch liên hồi.

Đúng, tổng số liệu 12 tập được công bố đến hiện tại thì đạt trên hơn hai tỉ, tính thêm tỷ lệ ăn chia từ phía trang web, lại trừ đi tiền thuế và cái loại phí tổn tương quan...

Tháng trước chi đại khái là hơn 3000 vạn, lại thêm mười mấy ngày nữa là có thể thu tiền về rồi.

Ai, giờ mà muốn một mình gánh chi phí quay chụp “Vô song” thì vẫn còn thiếu một lỗ to nha...

...

Hứa Trăn gần nhất vẫn luôn tính toán thống kê tiền các khoản, biện pháp gì hắn có thể nghĩ đều đã nghĩ hết.

Nói ví dụ, “Chiến trường sa” đã được hoàn thành xong xuôi, cứ việc công ty nghĩ muốn dùng bộ phim này để cạnh tranh cuộc thi CCTV đầu năm, nhưng vẫn có thể bán lại quyền phát sóng cho một vài đài truyền hình số mặt đất.

Cái gọi là “truyền hình số mặt đất” chính là kênh truyền hình không có tín hiệu vệ tinh.

Rất nhiều phim truyền hình trước khi đăng kí truyền hình vệ tinh sẽ lựa chọn một đến hai kênh mặt đất để thử nghiệm, dùng rating từ loại kênh này để xác định và đánh giá chất lượng bộ phim đó.

Tiền từ quyền phát sóng của loại này sẽ không quá lớn, nhưng thịt muối cũng là thịt, có thể móc thì vẫn nên móc một ít.

Ngày mùng 5 tháng 7, Hứa Trăn đang ở trong studio quay phim, chợt hắn nhận được điện thoại của đạo diễn Tôn Đức Chí phim “Nhật ký mối tình đầu của tôi”.

Đối phương biểu thị gần đây vừa vặn muốn tới Lộ đảo công tác, nghe nói hắn đang đóng phim ở bên này nên cũng muốn thuận đường thì hai người cùng đi ăn một bữa cơm.

Theo bản tâm tới nói, Hứa Trăn cảm giác chính mình và Tôn Đức Chí không phải cùng một loại người, không muốn tiếp xúc tăng tiến mối quan hệ gì với gã ta;

Nhưng bởi vì đối phương có thuộc tính cuồng đập tiền, hắn sợ đối phương là muốn giới thiệu mình con đường cơ hội kiếm tiền gì đó nên mới đồng ý hẹn gặp để ăn một bữa cơm rau dưa.

Buổi tối ngày hôm đó, sau khi kết thúc nhiệm vụ quay chụp, Hứa Trăn cố ý đổi bộ quần áo khác, nghiêm túc làm tóc, chú tâm ăn diện để bản thân thêm tươm tất, để tránh mất mặt trước khách.

Nhưng khi hắn tới tiệm cơm hẹn sẵn trước đó thì mới phát hiện: thằng nhãi Tôn Đức Chí này có cái gì mà “thuận đường thì hai người cùng đi ăn một bữa cơm” đâu, tuyệt đối là có chuẩn bị mà đến.

—— cả dàn diễn viên chính của đoàn phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” bọn họ tới gần đủ hết mà!

Vừa thấy Hứa Trăn bước vào, toàn thể đám người có mặt trong căn phòng được bao trọn kia đứng dậy, trên mặt đầy nét cười tươi nhiệt tình.

Cả phòng toàn là người ăn mặc trang trọng lịch sự như là tới tham gia bữa tiệc long trọng, chỉ còn thiếu ruy băng câu đối dàn nhạc cờ hoa.

Hứa Trăn nhìn thấy trận hình trước mắt mà bước chân cứng đờ.

... Nguy hiểm thật, may là tôi thay quần áo khác.

Hắn dùng ánh mắt liếc qua chiếc ba lô trên người mình, xác nhận là mình đã cầm đúng chiếc ba lô da thuộc của nhãn hiệu cao cấp, thì mới miễn cưỡng an tâm.

Tôn Đức Chí cười ngênh tiếp Hứa Trăn, bắt tay với hắn mà tán dương: “Sớm nghe nói Hứa tổng bình thường sinh hoạt đơn giản, hôm nay gặp mặt, quả là thế.”

Khi nói gã vừa nhắc cánh tay chỉ vào quần áo Hứa Trăn mặc trên người: “Trước ống kính thì gọn gàng ưa nhìn, sau ống kính lại giản dị tự nhiên.”

“Đây mới là phong phạm một diễn viên ưu tú nên có.”

Vừa nói dứt câu này, đám người trong phòng đã liên thanh phụ họa.

Hứa Trăn: “...”

Hắn nhìn không được cúi đầu nhìn thoáng qua bộ quần áo mình mặc trên người.

Nhãn hiệu thuê quảng cáo đã đưa cho hắn bộ áo sơ mi trắng in hoa mùa hạ kiểu mới kèm quần jean màu sáng, chân thì đang mang loại giày lười sang trọng đắt tiền nhất mà hắn có.

Giả dì tự nhiên sao?

Này là liên hoan không công khai mà, tôi cũng không thể đi mượn một bộ âu phục để mặc đâu nha?

Cũng may, đám người cũng không tiếp tục dây dưa đề tài này, rất nhanh đã trò chuyện đến chủ đề khác.

Chương 1038: Đường tơ lụa cổ

Sau một phen hàn huyên, nhóm người Tôn Đức Chí lần lượt tán dương bộ phim “Muốn gặp người” có cấu tứ quá tinh diệu, cũng thành khẩn biểu thị cam bái hạ phong.

Hứa Trăn lắc đầu cười nói: “Tôn đạo cũng không cần tự coi nhẹ chính mình.”

“Ngài lần đầu tiên làm đạo diễn mà đã chuẩn xác nắm đúng hướng gió của thị trường, thu hoạch được lượng chú ý cao đến như vậy đã là phi thường khó được.”

Tôn Đức Chí một mặt bất đắc dĩ mà nói: “Ài, gì mà chuẩn xác nắm đúng hướng gió của thị trường chứ, chỉ là gặp may nên ăn hên thôi.”

“Đề tài trùng hợp vừa ý một một số người, chứ thực lực chân thật thì có chỗ nào là đạt chuẩn đâu, cho nên một đường vẫn là tà.”

“Nhất là cái tuần lễ vừa qua, số liệu đi xuống đến mức kéo không lên, dân mạng đều đang sỉ vả, đến video tuyên truyền ngài đã giúp phía chúng tôi biên tập còn chất lượng hơn chính bộ phim chúng tôi làm.”

Hứa Trăn nghe nói như thế thì chớp chớp mắt, giống như vô ý mà cười nói: “Vậy không bằng đưa phim chính cho phía tôi biên tập đi.”

Tôn Đức Chí là người mới vào ngành, cho dù lời này của hắn thiên hướng chê cười, nhưng lúc này lại có một vị phó đạo diễn ở cạnh Tôn Đức Chí nhin không được chen vào một câu:

“Hứa tổng, Ngô Vĩ Tân hiện tại có phải đang ở bên phía các anh hay không?”

Hứa Trần nhú mày rồi gật đầu nói: “Đúng, thầy Ngô hiện tại đang là chủ nhiệm phòng xử lý hậu kỳ của bên tôi.”

Tôn Đức Chí không hiểu rõ lắm nên mới quay đầu, vừa định hỏi Ngô Vĩ Tân là ai thì vị phó đạo diễn vừa mới chen vào nói kia cũng đã lác mắt hăm mộ mà chặc chặc thở dài: “A, còn thật là!”

“Chẳng trách hai năm này phần hậu kỳ của Lang Gia Các càng làm càng tốt, hóa ra là kéo được đại thần về, lợi hại thật!”

“Tôi biết mà, hiệu ứng ánh sáng của “Muốn gặp người” rất hài hoà vừa mắt!”

Hứa Trần cười cười, vân đạm phong khinh mà nói: “Đúng, thầy Ngô Vĩ Tân coi như là có quyền uy trong giới chỉnh hiệu ứng cả nước. Chúng tôi còn có tổng biên tập là thầy Tuần Quốc Cường và phần xử lý kỹ xảo do thầy Trịnh Lâm đảm nhiệm.”

Khi nói chuyện, ánh mắt của hắn tràn đầy tự tin: “Về mảng hậu kỳ này, Lang Gia Các chúng tôi xác thực có ưu thế nhất định.”

“Bộ phóng sự tài liệu “Đường tơ lụa cổ” do CCTV HD đổ sức đầu tư năm trước có phần hậu kỳ do chính bên chúng tôi bao thầu.”

“Hiện tại chúng tôi đã thành lập quan hệ hợp tác lâu dài với kênh ký sự CCTV.”

Tôn Đức Chí nghe được mấy câu nói này mà nháy mắt đã dựng thẳng lỗ tai lên.

—— đoàn đội hậu kỳ độc thuộc CCTV?

Mẹ tôi ơi, Lang Gia Các thế mà còn có món vũ khí bí mật này? !

Tôn Đức Chí lập tức không chút do dự mà nói: “Hứa tổng, “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” đúng lúc đang lên kế hoạch tái biên tập này.”

“Số liệu phát sóng rất quá lợi hại nên trang web yêu cầu chúng tôi điều chỉnh 24 tập còn lại một lần nữa, giảm bớt thành 18 tập để đẩy nhanh tiết tấu.”

“Ngài xem, không bằng tôi đưa hạng mục này cho Lang Gia Các nhận thầu hết?”

Hứa Trăn còn đang suy nghĩ nên nói thêm gì, không nghĩ đến đối phương thế mà chủ động đưa công việc tới cửa, lập tức khiến hắn trở tay không kịp.

Hắn trầm ngâm chỉ chốc lát, nói: “Chờ quay đầu tôi hỏi một chút Ngô lão sư bọn họ đương kỳ...”

Tôn Đức Chí không đợi hắn nói xong mà đã nhảy ngay vào: “Thực xin lỗi Hứa tổng, phiền phức ngài lập tức giúp bên chúng tôi hỏi thăm có được hay không?”

“Nếu có tổn thất gì thì chúng tôi lãnh cho, tôi sẽ thêm tiền!”

Hứa Trăn: “...”

Lần đầu nhìn thấy có người đưa tiền mà còn đưa tích cực đến như vậy.

Trước khi đến gặp Tôn Đức Chí, Hứa Trăn từng nghĩ qua, có thể bọn họ đến để đưa tiền... Khụ, không, là đến bàn bạc chuyện hợp tác với công ty của mình.

Nhưng ngàn lần không nghĩ rằng việc nói chuyện hợp tác này lại nói sâu như vậy.

Mặc dù “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” bị hạ nhiệt từ giai đoạn giữa và cuối của bộ phim, nhưng dù sao nhiệt độ lúc bắt đầu phát sóng vẫn đủ cao, xem như là một tác phẩm có tiếng trong giới.

Nam nữ chính của phim cũng mượn cơ hội này trở thành cặp đôi màn ảnh rất được khán giả yêu thích.

Bởi vậy, đạo diễn Tôn Đức Chí dự định tận dụng mọi thời cơ để chế tác riêng một bộ phim cổ trang cho hai người bọn họ.

Lần này gã mời Hứa Trăn đến kỳ thật là muốn tìm đạo diễn bên phía Lang Gia Các.

Nói đến phim cổ trang, Lang Gia Các tuyệt đối là công ty chế tác hạng nhất trong nghề.

Sau khi “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” bùng nổ, một người bạn nói với Tôn Đức Chí, đề tài bộ phim này được lựa chọn rất tốt, hai diễn viên chính đều là nam thanh nữ tú, hoàn toàn phù hợp với nhân vật nên vốn dĩ có tiềm năng bùng nổ.

Nhưng mà trình độ của đạo diễn, cũng chính là bản thân Tôn Đức Chí có trình độ quá kém, đã không có thẩm mỹ lại thích chỉ đạo lung tung, một bộ phim hay bị gã quấy hỏng thành phân chó.

Tôn Đức Chí vốn dĩ không phục, nhưng khi gã lên xem thử những bình luận trên mạng, phát hiện bản thân bị khán giả chửi không bằng một con chó...

Kết quả là, gã rút được kinh nghiệm xương máu, dự định rèn luyện kỹ năng chỉ tiền trước đây của mình, không tiếp tục làm đạo diễn nữa mà chọn dùng tiền thuê người.

Vấn đề có thể sử dụng tiền giải quyết thì không còn là vấn đề nữa.

Hứa Trăn nghe thấy thỉnh cầu này của Tôn Đức Chí thì thoáng sững sốt, nói: “À... Chuyện này cũng không thành vấn đề.”

“Hàng năm, Lang Gia Các chúng tôi chỉ quay hai bộ phim tự chế tác, tổ đạo diễn có lịch trình tương đối thoải mái, đến lúc đó phối hợp tốt là được.”

Tôn Đức Chí nghe hần nói như thế mà không nhịn được giờ ngón tay cái lên tán thưởng: “Các tác phẩm của Lang Gia Các thực sự là tràn đầy tâm huyết. Mỗi bộ phim đều được cẩn thận trau chuốt trong nửa năm, cũng nhờ tinh thần làm việc chuyên tâm tỉ mỉ như vậy mới có thể tiếp tục sản xuất những bộ phim chất lượng, đóng góp hoa màu cho thị trường phim truyền hình Hoa ngữ!”

Chương 1039: Nhảy Bén Với Nhu Cầu Thị Trường

Hứa Trăn: “...”

Đúng là quá khen rồi.

Nửa năm bọn họ mới sản xuất một bộ phim không phải bởi vì cẩn thận tỉ mỉ làm từng bước, mà bởi vì nguồn tiền của bọn họ chỉ đủ làm hai bộ phim, có muốn sản xuất thêm cũng không có tiền mà làm.

Nhưng mà những lời này cũng không cần thiết phải nói với bọn họ.

Sau khi hai người bàn xong chuyện đạo diễn, Tôn Đức Chí lại thuận thế muốn giúp hắn thành lập đội ngũ hậu kỳ và đội ngũ tuyên truyền cho bộ phim sắp ra mắt của Lang Gia Các.

Hứa Trăn vừa đồng ý, vừa thoải mái như không có chuyện gì xảy ra nói: “Thực ra những việc như hậu kỳ, tuyên truyền gì đó đều chỉ là thêu hoa trên gấm.”

“Đối với phim truyền hình mà nói thì quan trọng nhất vẫn là cốt truyện.”

“Chọn đề tài, viết kịch bản mới là những yếu tố then chốt làm nên thành công của một bộ phim truyền hình dài tập.”

Nói xong, hắn nhìn về phía biên kịch “Nhật ký môi tình đầu của tôi”, nói: “Thầy Tiên lựa chọn đề tài rất tốt, những điểm quan trọng đều được nắm bắt vô cùng chuẩn xác, còn rất nhạy bén đối với nhu cầu thị trường.”

“Sau này Lang Gia Các chúng tôi nếu có quay phim về thể loại này là còn phải thỉnh giáo thầy Tiên nhiều hơn.”

Biên kịch đối phương nghe nói như thế, sắc mặt đỏ ửng mà cười ngây ngô, khoát tay nói: “Không có, nào có, Hứa tổng quá xem trọng tôi rồi.”

“Tôi chỉ có chút tài năng, bảo viết một vài bộ phim tình cảm máu chó cũng còn được, đề tài khác thì tôi không giỏi lắm đâu.”

Nói xong, người này vội vàng giới thiệu cho Tôn Đức Chí biết: “Nếu xét về phim cổ trang, đặc biệt là thể loại võ hiệp, biên kịch của Lang Gia Các mới là giỏi nhất.”

“Đức Chí, không phải cậu vừa mới mua được bản quyền sao? Không bằng trực tiếp giao kịch bản phim này cho Lang Gia Các chấp bút, chất lượng tuyệt đối bảo đảm.”

Tôn Đức Chí nghe chú ấy nói như vậy thì trên mặt lộ ra vẻ bưng bình, liền vội vàng gật đầu đáp lại.

Trong bữa tiệc, mấy người bọn họ anh một câu tôi một câu, từ đạo diễn tới biên kịch, từ biên kịch tới quay phim, từ quay phim tới tạo hình...

Tôn Đức Chí càng tán gẫu càng cảm thấy chỗ nào của Lang Gia Các cũng tốt, giống như là phát hiện được một vùng đất mới, hai mắt rất nhanh tỏa sáng.

“Này, gì mà “nam thần cổ trang”, quá khen rồi!” Hứa Trăn vừa cười vừa lắc đầu nói: “Một mình tôi đứng ở trước sân khấu, nhưng có một trăm người đứng phía sau hậu trường.”

“Phim cổ trang không giống phim hiện đại, thứ ghi điểm nhất chính là cách trang điểm và tạo hình. Anh nhìn xem, có bao nhiêu diễn viên bình thường nửa đời vô danh nhưng ngày nào đó đột nhiên lại được gọi là “nam thần”?”

“Không biết anh đã xem bộ phim “Tuyệt đại song kiều” mà tôi và Tống Úc diễn chưa? Năm đó tôi được khán giả khen ngợi không phải bởi vì ngoại hình của mình, kỳ thật là nhờ thầy Mao Phụng Bình hóa trang nên tôi mới được khen như vậy.”

“...”

“Ha ha, anh cảm thấy da tôi trắng sao? Nhưng một khi lên hình, màu da chân thực của diễn viên sẽ thành không quan trọng, đặc biệt là trong phim cổ trang cần trang điểm đậm, là đen hay trắng đều phụ thuộc vào ánh sáng.”

“Tổ phụ trách ánh sáng của Lang Gia Các chúng tôi đến từ Đông Nhạc, nhiều năm qua vẫn luôn đồng hành cùng tôi.”

“...”

“Đạo diễn Tôn, có lẽ anh có chỗ nhầm lẫn rồi, trên đời này vốn không có ai gọi là mỹ nam không góc chết, cần phải xem các nhân viên quay phim có thể tìm được góc độ ưa nhìn nhất của người đó hay không mà thôi.”

“Tôi sao? Ha ha, đạo diễn Tôn nói đùa rồi, thực ra tôi có một nhân viên quay phim chuyên dụng cho mình, tôi đến đoàn làm phim nào cũng sẽ mang theo anh ấy để anh ấy quay các cảnh đặc tả của tôi.”

“Anh ấy là người có khiếu thẩm mỹ tốt nhất trong tất cả những nhân viên quay phim mà tôi đã từng gặp.”

“...”

“Quay phong cảnh? Phong cảnh cũng cần có máy quay tốt tương ứng đi kèm thì mới có thể tạo nên cảnh quay hay. Anh xem đoàn phim “Truyền kỳ Triệu Tử Long” quay cảnh đại chiến Xích Bích có phải rất ấn tượng hay không? Hiệu ứng so với “Tam quốc” còn tốt hơn đúng chứ? Đây chính là kết quả của việc nâng cấp thiết bị.”

“Hậu kỳ chỉ là một phần, anh đã từng nghe nói qua máy quay phim HD mới ra của hãng Erika chưa? Lang Gia Các chúng tôi cũng đã dùng chiếc máy quay đó khi quay “Chiến Trường Sa”.”

...

Hứa Trăn trò chuyện với Tôn Đức Chí một lúc lâu, ban đầu hai người còn nói chuyện vui vẻ, dần dần hẳn lại cảm thấy hơi khó xử.

Trước khi đến, hẳn vốn đã chuẩn bị tâm lý cho mình hết nửa ngày, suy nghĩ muốn giữ mối quan hệ với Tôn Đức Chí để sau này nếu có cơ hội thì có thể hợp tác.

Kết quả không nghĩ tới...

Cái người này, nghe thấy cái gì liền muốn cái đó, giống như một đứa trẻ khi đi vào cửa hàng đồ chơi, gần như muốn gom hết tất cả đồ trong cửa hàng.

Hứa Trăn lẫn lộn ở trong giới nhiều năm, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy người nào có ý đồ tiêu tiền mạnh mẽ như vậy.

Hắn chỉ sợ nếu nói tiếp, vị đại ca này sẽ muốn gói trọn Lang Gia Các, thu mua toàn bộ.

Hai người tán gẫu đến hơn chín giờ tối, Hứa Trăn nhìn thời gian mà quả thực hơi ngại nói chuyện tiếp, vì thế liền dứt khoát cắt lời, ngỏ ý sáng mai còn phải đóng phim, còn cụ thể những chuyện khác thì đợi đến lúc chủ tịch hội đồng quản trị của hắn là Thái Thực Tiễn liên lạc với gã ta.

Chương 1040: Bước Đầu Hợp Tác

Buổi tối hôm đó, sau khi bữa tiệc kết thúc, Hứa Trăn trở về khách sạn của đoàn phim, Tôn Đức Chí thì liên lạc với Thái Thực Tiễn, bước đầu trao đổi ý định muốn hợp tác.

Bây giờ Thái Thực Tiễn đang rất đau đầu, nguyên nhân chính là bởi vì vấn đề tiền bạc, bỗng nhiên nhận được một vụ làm ăn lớn như thế thì không khỏi mở cờ trong bụng, cảm thấy kính trọng và khâm phục năng lực “nói phét” của Hứa tổng nhà mình.

Có người chi tiền ăn uống, có người chi tiền hát hò, có người chi tiền mua mỹ phẩm, có người chi tiền đi xoa bóp...

Khụ, cái này mà gọi là chuyện làm ăn sao?

Mẹ nó đây chính là có người đưa tiền cho bọn họ đóng phim mới đúng!

Kịch bản để cho bọn họ chấp bút, quay phim để cho bọn họ đạo diễn, máy quay để bọn họ nắm giữ, nhân viên công tác cơ bản tất cả đều dùng người của bọn họ...

Gặp được dự án này rất tốt, cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy thoải mái như vậy!

Thái Thực Tiễn nhận vụ làm ăn này mà hưng phấn đến nỗi liên tục xoa tay.

Vừa khéo, mấy lão già ở Sở Kiều Hùng trong khoảng thời gian này cả ngày chỉ biết kêu ca rằng rảnh rồi đến mức đau “dái”, mỗi ngày không phải chơi mạt chược thì cũng chơi bóng bàn mà công ty vẫn phải trả lương cho bọn họ. Tất cả đều đi làm việc cho ông!

Có việc để làm rồi, tất cả đều theo ông kiếm tiền!

Ông ấy còn đang hưng phấn thì đã nghe từ đầu bên kia điện thoại, giọng điệu của Tôn Đức Chí có hơi chột dạ, thận trọng nói: “Thái tổng, vừa nãy tôi cùng Hứa tổng nói chuyện phiếm, anh ấy nói ông là một nhà sản xuất vô cùng giỏi, phim Lang Gia Các sản xuất hàng năm cơ bản đều do ông đích thân đảm nhiệm vai trò sản xuất.”

“Ông xem, tôi mới ra đời nên không hiểu rất nhiều chuyện, lúc trước quay phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” cũng gây ra không ít chuyện ồn ào...”

Tôn Đức Chí thành khẩn nói: “Tôi có thể mời ông xuống núi, giám chế cho bộ phim mới của chúng tôi được không?”

“Tôi còn muốn theo ông học tập cho tốt.”

Thái Thực Tiễn: “...”

Ông ấy yên lặng một lúc lâu, ngoài miệng miễn cưỡng đáp ứng, trong đầu lại vang ong ong.

Hứa Trăn, cậu được lắm...

Bán công ty từ trên xuống dưới không nói, thậm chí ngay cả ông lão này mà cậu cũng bán đi!

Ngay cả chủ tịch hội đồng quản trị nhà cậu cũng bị cậu sai đi kiếm tiền!

...

Một lát sau, hai người kết thúc cuộc nói chuyện, Thái Thực Tiễn bởi vì bản thân bị trở thành người làm công mà cảm thấy hơi chết lặng, Tôn Đức Chí ở bên này lại phấn khởi như đường làm quan rộng mở, cảm giác giống như nhìn thấy ánh sáng của thành công ở ngay phía trước.

Mời một đám thần tiên đến làm phim cho, gã còn có thể không nổi tiếng sao?

Ông đây lập tức muốn chiến đấu một trận... Không đúng, là tái chiến trận hai mới đúng!

Tôn Đức Chí chặc chặc nói: “Ôi chao, thực sự là không đánh nhau thì không quen biết.”

“Tuổi trẻ nông cuồng không cần thận mắng Hứa Trăn một trận, không nghĩ tới còn nhờ họa được phúc.”

Gã ngồi trong chiếc xe công tác của mình mà gác chân, ngửa đầu, mừng rỡ không ngậm được mồm, nói: “Dù sao trong tay tôi cũng không có người, thay vì chấp vá lung tung chỉ bằng trực tiếp thuê một đoàn đội chuyên nghiệp?”

“Đoàn đội của “Lang Gia Bả” không tốt sao?”

Hiện tại người ở trên xe không nhiều, ngoại trừ Tôn Đức Chí và tài xế, cũng chỉ có diễn viên vai nam chính phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi”, Lý Mộc Thanh.

Quan hệ cá nhân của anh ta với gã rất tốt, lúc này trên xe không có người ngoài, Lý Mộc Thanh do dự một lát rồi cuộc vẫn nói: “Anh Chí, anh thuê đội sản xuất này, so với đoàn đội của “Lang Gia Bàng”, anh không cảm thấy thiếu cái gì à?”

Tôn Đức Chí sững sốt, hỏi: “Thiếu cái gì?”

Lý Mộc Thanh nói: “Vẫn còn thiếu rất nhiều... Ví dụ như, Hứa Trăn?”

Tôn Đức Chí: “...”

Lúc này, một luồng gió điều hòa thổi qua, gã chỉ cảm thấy đột nhiên tỉnh rượu hơn phân nửa.

Lý Mộc Thanh thở dài, nói: “Mặc dù tôi không muốn nói câu này, thế nhưng tôi cảm thấy nếu để cho tôi diễn Mai Trường Tô, “Lang Gia Bàng” có thể sẽ không bùng nổ như vậy.”

Tôn Đức Chí nghe anh ta nói như thế mà quan sát từ trên xuống dưới cái người có mày rậm mắt to, tính cách hơi du côn lỗ mãng Lý Mộc Thanh bên cạnh này, sau khi suy nghĩ điều đó thì không nhận được thấy rừng mình.

Gã im lặng một lát rồi dùng vẻ mặt mờ mịt nói: “Vậy, tôi phải đi mời thêm Hứa Trăn?”

Lý Mộc Thanh vươn tay, nói: “Không ngại thì thử xem?”

Tôn Đức Chí: “...”

Con mẹ nó vòng lặp vô hạn!

Lúc trước quay phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” đã từng mời qua, nhưng là mời không nổi!

Người không phải là loại dùng tiền là có thể mời được!

Gã duỗi tay vuốt cái đầu đã sớm hói của mình, chỉ cảm thấy hưng phấn lúc này rất nhanh đã giảm xuống.

Lại một luồng gió nhỏ thổi qua, Tôn Đức Chí rụt cổ nhỏ giọng nói: “Ôi, máy lạnh để thấp quá, có hơi lạnh đó.”

Nói xong, gã thuận tay điều chỉnh nhiệt độ bên trong xe cho cao thêm một chút.

Lý Mộc Thanh ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt cười cười giống như thấy được một con dê béo bị cạo hết lông.

Trụi lủi.

Chương 1041: Ghi Thù!

Nói tới nói lui, Tôn Đức Chí cuối cùng vẫn đã bàn xong chuyện làm ăn với Lang Gia Các.

Giống như bản thân gã từng nói, mới ra đời, dù sao cũng không quen ai, thay vì chấp vá lung tung với một đội ngũ không chính quy chỉ bằng trực tiếp dùng toàn bộ nhân viên nòng cốt của Lang Gia Các.

Lang Gia Các là công ty điện ảnh nuôi dưỡng đoàn đội hiếm có, nếu xét riêng một hạng mục thì có thể không phải đứng nhất, nhưng bởi vì mấy năm qua đều chuyên tâm làm việc, nếu bàn về chính thể, sức chiến đấu của đội ngũ này ở trong giới tuyệt đối không xếp thứ nhất thì cũng xếp thứ hai.

Hơn nữa, thuê cả đoàn còn được giá trọn gói, so với lúc trước quay phim “Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” thì tiết kiệm tiền hơn.

Lúc tính tới đây, Tôn Đức Chí bỗng nhiên cảm nhận có gì đó một không đúng.

Ồ...

“Nhật ký mỗi tình đầu của tôi” do gã đích thân đảm nhiệm vai trò đạo diễn, theo lý thuyết hẳn là phải bớt đi một phần tiền công của đạo diễn.

Kết quả sau khi kết toán sổ sách, ấy vậy mà so với giá trọn gói của Lang Gia Các lại đắt hơn không ít.

Nói như vậy thì...

Giá trị của gã là số âm sao, con mẹ nó?

Sau khi đột nhiên nghiệm ra đạo lý này, Tôn Đức Chí có cảm giác như nghe thấy tiếng sấm giữa trời quang “ầm, ầm, ầm” đánh xuống đầu gã, đánh cả người gã cháy hết như cục than đen.

Chết tiệt!

Hơn nửa năm này gã rốt cuộc đã làm cái gì!

...

Tâm trạng của Tôn Đức Chí suy sụp, nhưng Hứa Trăn không biết được điều đó.

Hắn chỉ biết là công ty của mình sắp thu được một số tiền lớn, nguồn vốn lưu động vốn dĩ tràn ngập nguy cơ cạn kiệt lại trở nên dư dả.

Đó là một bước tiến lớn đến gần hơn với mục tiêu nhỏ, là kế hoạch quay “Vô Song”.

Tuy nhiên, điều khiến cho hắn hơi khó chịu chính là: Tôn Đức Chí gần đây cứ ỷ lại vào hắn.

Người này sau khi bàn xong chuyện hợp tác với Lang Gia Các thì bay về Lộ Đảo, mỗi ngày mặt dày mày dạn ngâm mình trong đoàn làm phim “Thằng em lý tưởng”, ngồi trên băng ghế ở cạnh trường quay xem trò vui.

Hứa Trăn vốn dĩ rất khéo léo khuyên gã đi làm việc của bản thân, nhưng Từ Hãn lại trò chuyện rất vui vẻ với gã, nhìn hai người hình như có quan hệ cá nhân rất tốt.

Hứa Trăn không khỏi vừa kinh ngạc lại vừa khâm phục.

Chú Từ không hổ là “mạnh thường quân” trong giới, từ ảnh đế ảnh hậu, cho tới một đạo diễn tân binh mới vào nghề, không có người nào là ông không bắt chuyện được!

Nhà sản xuất không có ý kiến nên Hứa Trăn cũng hết cách nói gì.

Nhìn đi, coi như là tặng thêm cho bên gã khóa học dạy kèm vậy.

Nhưng mà, tuy Từ Hãn không có ý kiến, Hứa Trăn cũng không có ý kiến, nhưng Từ Hạo Vũ lại rất có ý kiến.

Cậu nhớ rất kỹ, tên này trước đây lúc có được thành tích tốt đã từng điếu võ dương oai mà ẩn ý châm chọc sự phụ của cậu có mắt không trông, không chịu nhận lời đóng phim truyền hình của gã, cái đuôi còn xém vênh lên trời, vẻ mặt đó khiến cậu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ông đây mặc kệ về sau gã ta bị chuyện bản thân gây ra kéo chân, còn bị các cư dân mạng chế giễu mỉa mai gắp mười lần,

chỉ cần gã ta dám ăn vạ sư phụ của cậu, cậu nhất định ghi thù!

Kết quả là, mấy ngày sau đó Từ Hạo Vũ cứ nhìn chăm chăm vào Tôn Đức Chí.

Từ Hãn nói muốn dẫn cậu đi chào hỏi đối phương, cậu sống chết cũng không chịu, cuối cùng vẫn là Hứa Trăn giới thiệu hai người với nhau, cảnh tượng hết sức khó xử.

Giữa trưa một ngày nào đó, trợ lý của Tôn Đức Chí đem một phần bánh bao áp chảo tới trường quay cho gã, gã vừa định ăn thì đã nhìn thấy Từ Hạo Vũ bung đến một chén canh nóng, dùng vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Đạo diễn Tôn, trước khi ăn thì anh uống chén rau này đi, ăn ít bánh bao chiên thôi, hai cái là đủ rồi.”

“Tôi thấy anh trưa nào cũng đều chỉ ăn bánh bao chiên, thứ này bình thường ăn nhiều cũng không tốt đâu.”

Tôn Đức Chí vừa cắn bánh bao vừa nói: “Ôi chao, cậu còn kiên luôn nghề chuyên gia dinh dưỡng à?”

Từ Hạo Vũ bình tĩnh sửa lại cổ áo mà nói: “Không dám, nhưng có biết một ít kiến thức.”

Lúc đang nói chuyện, cậu ta đưa mắt nhìn bánh bao chiên trong tay Tôn Đức Chí rồi nói ra những thứ thuộc như lòng bàn tay: “Thứ này nhiều dầu, nhiều đường, hơn nữa còn là thực phẩm chiên, bốn cái thì có khoảng 350 kilô calo, anh uống một hộp canh là có thể bù đắp năng lượng gần bằng một hộp cơm của sư phụ tôi.”

“Hàm lượng mỡ cao, thiếu vi-ta-min, vừa dễ béo lại vừa không có dinh dưỡng.”

“Hơn nữa, bình thường người ta làm bánh bao là sẽ không dùng thịt tinh chế, phần lớn đều dùng thịt ở phần cổ, bên trong có lượng lớn hạch bạch huyết, mô mỡ và tuyến giáp.”

“Thịt xay trong nhân bánh bao dù sao cũng được anh ăn hết vào trong bụng, cũng sẽ không biết bên trong có thứ gì...”

Tôn Đức Chí: “...”

Bánh bao chiên trong tay bỗng nhiên không còn thơm ngon hấp dẫn nữa.

Gã hơi tức giận quăng đôi đũa xuống, ngẩng đầu nhìn người cao lớn trước mắt này mà cau mày nói: “Tù Hạo Vũ, cậu có ý kiến gì với tôi cứ việc nói thẳng, nhìn chăm chăm như thế ai mà chịu nổi?”

Tù Hạo Vũ lắc đầu nói: “Không có, tôi không có ý kiến.”

“Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh, phải biết cân đối trong việc ăn uống thì cơ thể mới khỏe mạnh, chuyện này có gì không đúng sao?”

Nói xong, cậu ta ung dung xoay người rời đi, bày ra một tâm trạng rất tốt.

Tôn Đức Chí: “...”

Má! Thật là đáng giận mà!

Ở cạnh một người như thế, ăn cơm cũng phát chán!

Tên nhóc này có tư cách chế giễu gã sao, chính cậu ta không phải cũng là dựa vào bậc cha chú che chở, lăn lộn ở trong giới bao nhiêu lâu vẫn chỉ là diễn viên không có tiền đồ hay sao?

Chương 1042: Xích Mịch

Xích mịch giữa Tù Hạo Vũ và Tôn Đức Chí lên men theo từng ngày, ngày nào mà hai người không gây phiền toái cho đối phương thì cả người sẽ khó chịu.

Hứa Trăn vốn còn muốn khuyên nhủ hai câu, về sau phát hiện bọn họ hình như còn rất vui lòng gây chuyện với nhau nên hẳn cũng không quản tiếp.

Quên đi, chuyện quay phim còn bận không làm kịp lấy đâu ra thời gian để lo mấy chuyện vặt này.

Trong đoàn làm phim “Thằng em lý tưởng”, với diễn xuất của Hứa Trăn thì thật sự cũng không khó diễn, khó khăn chính là hẳn phải làm phó đạo diễn, phải lo cho những diễn viên khác.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Hứa Trăn đều vắt hết óc luyện tập dưới ống kính, dốc hết toàn lực diễn xuất của mình, chỉ cảm thấy làm phó đạo diễn còn mệt hơn cả so với việc dốc hết sức mà diễn xuất.

Nhưng mà, loại huấn luyện cường độ cao như thế này thỉnh thoảng cũng làm hấn hiểu thêm về thân phận diễn viên, đứng bên cạnh xem họ diễn cũng rất có thu hoạch.

Khiếu thẩm mỹ của một người thường vượt quá thực tế.

Ban đầu trong đoàn làm phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, thầy Lương Vũ Triết đã từng chỉ điểm cho hấn, ngoài việc thông qua góc nhìn chủ quan để thay thế nhân vật thì cũng có thể thử phân tích nhân vật từ những góc độ khách quan khác, khi đổi góc độ để phân tích như thế là có thể truyền cảm hứng khác nhau cho diễn xuất.

Khi Hứa Trăn vào vai Dương Tử Dung, h như thế đã viết bốn phần tiểu truyện lần lượt cho nhân vật này từ góc nhìn chủ quan, góc nhìn của Thượng Đế, góc nhìn từ người chụp ảnh và góc nhìn từ người điêu khắc núi.

Lần này diễn “Thằng em lý tưởng”, hấn càng mở rộng, từ cách Thẩm Thế Hà nhìn nhận toàn bộ thành viên, đến toàn bộ thành viên đánh giá Thẩm Thế Hà, hình thành một mạng lưới nhận thức.

Trong khoảnh khắc đấy, bỗng nhiên Hứa Trăn nảy ra một tưởng tượng:

Hấn muốn viết một cuốn sách.

Nói về “Cách sửa chữa và giữ gìn xe máy”... Khụ, không đúng.

Là về vấn đề cách hình ảnh nhân vật điện ảnh và truyền hình được xây dựng dưới góc nhìn đa chiều.

Nhưng, đương nhiên phải chờ đến khi hấn tỉnh táo lại, Hứa Trăn cảm giác loại văn chương này có thể viết và cũng có thể dùng để tổng kết, chải chuốt cảm ngộ của mình trong mấy năm gần đây về phương diện diễn xuất, còn về việc xuất bản thì coi như là có thể thôi.

Loại sách này... Hấn sợ rằng trừ những người hâm mộ hấn ra thì chẳng có ai sẽ quan tâm đến nó.

Giá tiền của một cuốn sách thì vẫn còn khá đắt.

.....

Vào ngày 7 tháng 11, cuối cùng Hứa Trăn cũng chấm dứt trạng thái “chiến đấu một mình” của bản thân.

Đoàn làm phim “Thằng em lý tưởng” cuối cùng cũng chào đón dàn diễn viên xương sườn của họ: Diễn viên gạo cội Tam Liêu, Điêu Diễm Hồng.

Bây giờ Điêu Diễm Hồng còn đảm nhận vai trò nhà sản xuất của bộ phim về kịch Hoàng Mai, “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”, nên trong khoảng thời gian này bà vẫn luôn bận rộn với công việc bên kia.

Bà chỉ đến đây lác lác vài ngày khi khởi động máy để lấy kịch bản của mình và phối hợp kế hoạch quay phim rồi lại tạm thời rời đi.

Trong “Thằng em lý tưởng”, Điêu Diễm Hồng vào vai mẹ của Đông Đông, cũng chính là nhân vật gấu mẹ trong vở kịch thiếu nhi “Chú gấu Bồn Bồn”.

Hai mươi năm trước bà đã bỏ rơi Đông Đông bị khuyết tật trí tuệ, nhiều năm sau, khi bất ngờ xem video phỏng vấn Đông Đông tham gia thi bơi lội trên TV, lương tâm bà lại nổi lên nên muốn nhận cậu ta về, vì thế mà xảy ra mâu thuẫn cùng với Thẩm Thế Hà.

So với hình ảnh phản diện đơn giản và thô bạo của “mẹ Gấu” thì vai diễn “mẹ Đông Đông” phức tạp và khó diễn hơn nhiều.

Bởi vì, phim điện ảnh và kịch thiếu nhi là hoàn toàn khác nhau, phim điện ảnh này cần phải thể hiện đầy đủ nỗi khổ tâm, cay đắng của mẹ Đông Đông Đông năm đó, cũng như tội lỗi và khát khao với đứa con trai để tăng cường cảm giác giống như thật của nhân vật và sự căng thẳng của câu chuyện.

Nhưng loại trình độ khó khăn này đối với Điêu Diễm Hồng mà nói thì không đáng gọi là khó khăn.

Bà nhận bộ phim này không phải vì nhân vật mà là muốn đứng về phía Hứa Trăn.

Trong cảnh quay “Mai Tử Hoàng Thời Vũ” lần trước, khi bà được diễn cùng với một đối thủ ngang tài ngang sức như Hứa Trăn khiến bà cảm thấy chưa đã nghiền, bà vẫn còn muốn hợp tác với hắn thêm mấy lần nữa.

Điêu Diễm Hồng nhận ra được sự nhạy bén khó có được ở trên người Hứa Trăn.

Người thanh niên này bẩm sinh đã có cảm giác nhạy bén đối với tiết tấu diễn kịch, luôn có thể tìm được điểm dừng chân thích hợp nhất, vừa vận giúp kích thích cảm xúc cho đối thủ.

Khi đối diễn với hắn sẽ có cảm giác giống như đang đọc một bài văn tự thuật, làm cho người ta thoải mái như được uống suối ngọt.

Đáng tiếc là Hứa Trăn chỉ đóng một vai phụ hơi khó trong đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”.

Khi hai người đối diễn, người nắm giữ quyền chủ động chính là nhân vật Điêu Diễm Hồng, nên khiến không gian phát huy của Hứa Trăn rất hạn chế.

Trước đó, khi “Thằng em lý tưởng” vừa mới khởi quay, Điêu Diễm Hồng ở trong trường quay xem Hứa Trăn diễn xuất với Thái Thực và diễn xuất với diễn viên đặc biệt mà chỉ cảm thấy vừa bội phục vừa hâm mộ.

Ôi, loại trình độ này thật sự là lợi hại!

Ngay cả loại người như Thái Thực Thực cũng có thể được Hứa Trăn dẫn dắt lên trình độ diễn viên hạng nhất, còn có người nào là hắn dạy không thành tài?

Mặc dù Điêu Diễm Hồng là diễn viên tiền bối đã thành danh từ lâu, nhưng nhìn thấy người trẻ tuổi lợi hại thì vẫn sẽ cảm thấy ngửa ngáy một hồi.

Thế là bà muốn mượn cơ hội đối diễn lần thứ hai này để chơi một trò chơi thú vị với hắn!

Chương 1043: Cảm Xúc Lưu Loát Tự Nhiên

Lúc này đây Điều Diễm Hồng đang tràn đầy mong chờ mà xoa tay, nhưng cảm giác mong chờ trong lòng Hứa Trăn cũng không ít hơn bà một chút nào.

Nhưng nếu hắn nói nói ra có thể sẽ khiến cô Điều l không quá vui vẻ, khụ...

So với thầy Lương Võ Triết thì chuyện này có thể cho qua, nhưng thật sự là với trình độ hiện nay của Hứa Trăn thì đã có thể phán xét trình độ diễn xuất của Điều Diễm Hồng.

Nhân vật được xây dựng vững chắc, nắm bắt cảm xúc rất chính xác, tạo dựng phân đoạn xúc động một cách tinh tế.

Khi đóng những loại vai diễn cụ thể thường có thể đẩy sự đồng cảm đến tận xương tủy, khiến người ta vỗ tay ca thán.

Không thể nghi ngờ, cô Điều lão sư là một diễn viên xứng với danh, nhưng Hứa Trăn có một mục tiêu nhỏ: khi đối mặt với Điều lão sư hắn phải thể hiện trình độ không kém cô.

Nếu như có thể làm được điểm này, tuy không có nghĩa là hắn cũng có thực lực ngang bằng với ảnh hậu, nhưng ít nhất thì đây cũng là bằng chứng cho thực lực diễn xuất của hắn trong khoảng thời gian này.

.....

Sáng ngày 11, Từ Hãn đích thân đến đón Điều Diễm Hồng từ sân bay đến nơi đoàn làm phim tập trung.

Toàn bộ đoàn làm phim “Thằng em lý tưởng” đều dùng tinh thần phấn chấn chào đón sự xuất hiện của bà.

Tôn Đức Chí chỉ là một diễn viên quần chúng, lúc này mọi chuyện không liên quan đến mình nên gã ta đứng ở bên cạnh sân, không tiến về phía trước.

Gã thấy tất cả mọi người, bao gồm cả Hứa Trăn, đều đang cung kính với bác gái gầy gò khô quắt này thì có hơi tò mò nhỏ giọng hỏi: “Người này là ai vậy?”

Trợ lý nhỏ giọng nói: “Đieu Diễm Hồng.”

Tôn Đức Chí rất muốn hỏi Đieu Diễm Hồng là ai.

Gã chỉ cảm thấy cái tên này hơi quen thuộc, nhưng chưa bao giờ thấy qua bất kỳ tác phẩm nào của bà ta.

Nghĩ thế nên gã kết luận đây có lẽ là một người đã giải nghệ, lâu ngày không đi diễn.

Đối với người là đạo diễn làm phim thần tượng thanh xuân như gã mà nói, quen biết với loại diễn viên này sẽ không có ý nghĩa gì nên dứt khoát cũng không tiếp tục dò hỏi thêm.

Trong ngày hôm đó, Đieu Diễm Hồng chỉ quay vài phân cảnh đơn giản trước để thích ứng với nhân vật, chậm rãi điều chỉnh trạng thái diễn xuất của mình.

Nhưng cái gọi là “đơn giản” chỉ là tương đối.

Buổi quay phim đầu tiên là vào buổi tối hôm đó, lúc đó bà đã rửa sạch lớp trang điểm tinh xảo, thay quần áo tràng hoàng, mặc một bộ quần áo làm việc màu đỏ trắng, đeo găng tay cao su màu vàng tươi sáng. Bà vốn đang vô cùng kiêu ngạo trong nháy mắt cởi bỏ hào quang ngôi sao, biến thành một nhân viên phục vụ trong một quán ăn giá rẻ.

Trước ống kính, Đieu Diễm Hồng khom lưng, cúi đầu, thành thạo mà thô bạo dọn dẹp thức ăn thừa trên bàn ăn, trên mặt không chút biểu cảm gì.

“Cậu bé to xác đang bơi xuyên qua hồ bơi tên là Từ Đông Đông, là một bệnh nhân khiếm khuyết trí tuệ...”

Lúc này, đột nhiên tivi treo ở góc quán cơm nhỏ phát ra một câu.

Đieu Diễm Hồng đang dọn dẹp chén đĩa thì chậm rãi dừng động tác trên tay, đứng thẳng người lên nhìn về phía màn hình TV.

Cô ngửa đầu, lắng lắng nghe người dẫn chương trình đưa tin, đôi mắt vốn chết lặng dần dần tập trung, vẻ mặt chuyên chú, trong mắt dâng lên một tia giật mình.

“Cắt!”

Ngay sau đó, đạo diễn đã chấm dứt đoạn diễn này.

“Rất tốt, cảnh này qua!” Một lát sau, đạo diễn hét lên.

Điêu Diễm Hồng tháo găng tay cao su trên tay, lau tay trên tạp dề mà cười nói lời cảm ơn đến các nhân viên xung quanh.

Đoạn diễn này không diễn tập, mới bắt đầu đã xong, vô là qua, hết thầy chỉ tổng cộng có mấy chục giây.

Xem một đoạn diễn như vậy, đám người Hứa Trăn không nói một câu gì, nhưng Tôn Đức Chí lại không khỏi sáng mắt.

“Bác gái này có chút tiền đồ đó!”

Trước khi bộ phim này bắt đầu quay, Tôn Đức Chí đã từng tưởng tượng, mẹ Từ thấy được thông tin về con trai mình trong bản tin sẽ khiếp sợ như thế nào, thống khổ như thế nào, sẽ vật vờ rơi lệ thế nào, cố ý thế nào để vô làm rơi đĩa trong tay xuống đất...

Rồi sau khi xem diễn xuất của Điêu Diễm Hồng, trong nháy mắt gã đã hiểu ra: quả nhiên gã là một đạo diễn tồi nát.

Qua hai ngày đi theo đoàn phim, mặc dù Tôn Đức Chí cảm thấy mình không học được kỹ xảo thực tế gì, nhưng tư duy lại được cải thiện rõ rệt.

Hiện tại gã không chỉ có thể nhìn ra diễn xuất của một đại thần như Hứa Trăn rất đặc sắc, còn có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra vị diễn viên kỳ cựu không biết tên này diễn cũng rất tốt.

Khí chất, thần thái rất “giống” với nhân vật, cảm xúc cũng lưu loát tự nhiên, vừa phải.

Diễn xuất như vậy mới đủ tư cách diễn xuất, sau này hướng dẫn diễn viên cần phải đi theo phương hướng này.

Tôn Đức Chí cảm nhận được sự tiến bộ của mình mà không khỏi suy nghĩ một chút.

.....

Tối hôm đó, đoàn làm phim “Thằng em lý tưởng” không nghỉ ngơi mà tập luyện sau bữa tối.

Mặc dù không phải là một buổi ghi hình chính thức nhưng Tôn Đức Chí vẫn cứ đi.

Trong bữa cơm tối gã ăn bốn cái bánh bao chiên nhân trứng gà, cộng thêm mấy đùi tỏi gà, sau đó ở lại trường quay mà phần khởi bừng bừng xem Hứa Trăn và Điều Diễm Hồng quay phim.

Trong đoàn làm phim này, diễn tập mới là phần tinh túy nhất.

Bởi vì phó đạo diễn Hứa sẽ phân tích, hướng dẫn, giảng dạy cho các diễn viên.

Mỗi buổi diễn tập đều sẽ có rất nhiều người vây xem.

Chỉ là hôm nay làm cho Tôn Đức Chí có hơi thất vọng, vì Hứa Trăn vẫn chưa nói cái gì cả.

Thậm chí ngay cả kịch bản hắn cũng không đọc, trực tiếp ngồi trên xe lăn của mình, mặc cho Đông Đông do Từ Hạo Vũ thủ vai đẩy hắn tiến vào trường quay.

Bọn họ diễn tập đoạn này là cảnh trong nhà, trường quay dựng là căn nhà cho thuê giá rẻ mà Thẩm Thế Hà và Từ Đông Đông thuê.

Bên cạnh sân dựng một cái máy quay dùng để chụp cảnh ngoài lề, mọi người vây xem rất tự giác chen chúc ở phía sau máy ảnh, không để bản thân lọt vào ống kính.

Bởi vì là diễn tập nên cũng không cần chú ý nhiều, Hứa Trăn và Điều Diễm Hồng thông báo với nhau, tỏ vẻ mình đã chuẩn bị xong là mọi người bắt đầu diễn nhân vật của mỗi người, buổi diễn tập bắt đầu.

Chương 1044: Diễn Rất Đạt

Điều Diễm Hồng và một nam diễn viên trung niên khác lui ra ngoài cửa, gõ cửa từ bên ngoài.

“Cộc cộc cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, Từ Hạo Vũ đóng vai Đông Đông đứng dậy, đi tới cửa để mở cửa ra.

Ngoài cửa phòng, một người đàn ông trung niên như có như không mà ngả đến phía trước, Điều Diễm Hồng thì đứng xéo ở phía sau của hắn.

Ba người nhìn nhau, người đàn ông trung niên cười nói:
“Đông Đông, chú Mã đến thăm các cậu.”

Nói xong thì ông ta nghiêng người chỉ về phía Điêu Diễm Hồng phía sau, nói: “Nhìn người này xem, cháu còn nhận ra không?”

Lời này của ông ta vừa mới ra khỏi miệng, Điêu Diễm Hồng đã bước lên một bước, ngửa đầu nhìn Từ Hạo Vũ có dáng người cao lớn trước mắt, trong nháy mắt nước mắt tuôn ra.

“Đông Đông...”

Bà mất giọng, đưa tay bắt lấy cánh tay Từ Hạo Vũ rồi đánh giá thanh niên trước mắt từ trên xuống dưới, ghen ngào nói:
“Đông Đông đã lớn, lớn như vậy rồi.”

“Để mẹ nhìn kỹ một chút...”

Thẩm Thế Hà do Hứa Trăn thủ vai lúc này đưa lưng về phía cửa, nghe được những lời này mà sắc mặt của hắn thay đổi ngay lập tức.

Hắn cố gắng vặn cổ, trầm giọng nói: “Chủ nhiệm Mã, ông dẫn ai tới vậy?”

Mà lúc này, Đông Đông do Từ Hạo Vũ thủ vai lại có biểu hiện vô cùng kháng cự, cả người cậu ta cứng ngắc, thân thể mất vận vẹo tự nhiên, đầu nghiêng sang một bên chứ không thèm liếc mắt nhìn đối phương một cái, hình như rất muốn tránh thoát tay bà ta

Nhìn thấy một màn này, Tôn Đức Chí ngẩn người.

—— Ai, Từ Hạo Vũ diễn cảnh này rất đạt!

Thực sự giống như một kẻ ngốc, còn cực kỳ tự nhiên!

Cảnh quay ở cửa này là một cảnh quay độc lập, sau đó, hai người vừa đến bước vào phòng rồi ngồi xuống sofa trong phòng khách, Từ Hạo Vũ thì co rúm lại mà trốn sau xe lăn của Hứa Trăn.

Điêu Diễm Hồng đưa tay sờ nước mắt nơi khóe mắt, rồi bà thu lại cảm xúc vừa rồi không khống chế được.

“Vừa rồi thất lễ.”

Bà ngồi ngay ngắn trên sô pha, rõ ràng có hơi gấp gáp mà nói: “Tôi là mẹ của Từ Đông.”

Nói xong, Điều Diễm Hồng lấy ra mấy tấm ảnh mang theo ở trong túi xách cùng với một tờ giấy cũ ố vàng, dùng hai tay bày lên bàn trà trước người Hứa Trăn, nhỏ giọng nói với ngữ khí vội vã: “Đây là một ít ảnh chụp của Đông Đông khi còn bé, còn có giấy khai sinh.”

“Nếu cần thì tôi cũng có thể đi giám định quan hệ mẹ con...”

Nhưng bà còn chưa nói hết một câu, bỗng nhiên Hứa Trăn mở miệng cắt ngang nói: “Giám định cái gì?”

Hắn lạnh lùng nhìn Điều Diễm Hồng trước mặt, dùng nét châm chọc mà nói: “Giám định cô chính là người mẹ cạn bã bỏ rơi đứa con trai khuyết tật của mình?”

Ông chú trung niên trên sô pha bĩu môi, bất mãn nói: “Đứa nhỏ này, nói như thế nào thì...”

“Tôi không phải ‘đứa nhỏ’”, Hứa Trăn lại mở miệng cắt ngang, nói: “Tôi là một người trưởng thành có suy nghĩ hoàn chỉnh.”

Giọng nói của hắn nghe có vẻ rất bình tĩnh, thậm chí có thể được gọi là “nhẹ nhàng”.

Nhưng hai lần gián đoạn liên tiếp lại khiến cho bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng xấu hổ.

Mấy người trầm mặc một lúc lâu thì Điều Diễm Hồng mới kiên trì mở miệng lần nữa, nói: “Cậu Thẩm, lần này tôi tới tìm Đông Đông là vì muốn đón thằng bé về nhà.”

“Mấy năm nay tôi cũng luôn tìm Đông Đông, mãi đến hai ngày trước, cuối cùng mới nhìn thấy trên TV.”

Về mặt bà có phần áy náy, cúi đầu nói: “Năm đó là tôi nhất thời hồ đồ, là tôi có lỗi với Đông Đông, bây giờ tôi muốn bù đắp cho thằng bé mấy năm nay...”

“A, bù đắp?”

Nhưng mà lúc này, Hứa Trăn lại cắt lời người khác lần thứ ba.

“Nói cũng thật là dễ nghe.”

Hắn khẽ ngửa cằm, nhìn Điêu Diễm Hồng trước mặt từ trên xuống dưới rồi cười lạnh nói: “Tôi đã gặp rất nhiều những người như cô ở viện phúc lợi.”

“Khi còn bé thì mặc kệ không quan tâm, chờ lớn lên mới chịu nhận đứa con khuyết tật của mình.”

“Lấy trợ cấp khó khăn, lấy cả danh nghĩa của con mình để xin thuê nhà giá rẻ, không chăm sóc cũng không quan tâm mà chỉ biết hút máu con mình...”

Nụ cười trên mặt Hứa Trăn dần dần thu lại, hắn trầm giọng nói: “Thật là dối trá!”

Điêu Diễm Hồng nghe hắn nói như vậy thì vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, bà vỗ ngực mình đáp lại: “Tôi là mẹ ruột của thằng bé, làm sao tôi có thể làm loại chuyện này...”

“Mẹ ruột thì sao?”

Hứa Trăn không đợi bà nói xong thì lần nữa ngắt lời: “Những thứ mà một người mẹ ruột sẽ làm là dắt con đi hồ bơi chơi mỗi cuối tuần, sau khi thấy con mình hơn ha hơn hờ đâm đầu vào bể bơi thì thừa dịp mà quay đầu bỏ đi?”

Khi nói chuyện, hô hấp của hắn dần dần trở nên càng ngày càng gấp rút, sau còn la lên: “Là loại mẹ ruột đó sao?”

Khuôn mặt của Điêu Diễm Hồng ngơ ngác, bà bỗng nhiên ngừng nói.

“Đông Đông lúc ấy mới năm tuổi!”

Hứa Trăn nhìn chằm chằm Điêu Diễm Hồng trước mắt, môi hơi hơi run rẩy mà nói tiếp: “Khi đó bà biết cậu bé không nhìn thấy bà đâu thì đã lo sợ thế nào không?”

“Bà có biết đã có một đám đông xa lạ vây quanh chỉ chờ cậu bé thế nào không? Biết cậu bé đã sợ hãi thế nào không?”

“Khi Đông Đông khóc đến tê tâm liệt phế bà có nghe thấy không?”

Hắn hít sâu một hơi, bỗng nhiên tăng âm lượng lên, gắng giọng quát: “Bà là mẹ của nó!”

“Là chỗ dựa cho nó!”

“Vậy mà bà xem con của mình như là rác rưởi... rồi bây giờ còn dám vác mặt đến đây bảo bà là mẹ ruột của nó...”

Một khắc này, hốc mắt Hứa Trăn phấp phồng, hấn nổi giận mà nói: “Mẹ ruột của thằng bé là cái giống loài gì vậy! ??”

Sau tiếng gầm lên giận dữ này, đối diện hấn, toàn thân Điều Diễm Hồng đã run lên.

Do bị tâm trạng mẹ của Đông Đông hiện tại ảnh hưởng, trong nháy mắt đó, Điều Diễm Hồng chỉ cảm thấy có một cảm giác áy náy to lớn đến mức khó có thể chịu đựng càn quét toàn thân, khiến nước mắt bà không bị khống chế mà chảy xuống từ hốc mắt.

Ôi, thằng nhóc láu lỉnh này...

Hấn không thay đổi từ, nhưng hấn lại dùng tiết tấu để chèn ép mình!

Đúng theo trong kịch bản thì mẹ của Đông Đông lúc này phải là thẹn quá hoá giận, chế giễu lại Thế Hà, nói hấn cũng chỉ đang xem Đông Đông như là người giúp việc miễn phí để sai bảo.

Chương 1045: Không Đủ Tư Cách

Nhưng sau vài giây đồng hồ điều chỉnh, Điều Diễm Hồng làm thế nào cũng không thể chuyển biến ra cái cảm xúc từ đang áy náy trở thành thẹn quá hoá giận kia được.

“Tôi đúng như cậu nói, tôi không xứng làm người...”

Bà vừa khóc vừa nghẹn ngào thốt lên một câu: “Nhưng mà... Ô ô ô...”

Điều Diễm Hồng vuốt bớt nước mắt trên mặt mà nói: “Mà là cái gì nữa?”

Khi bà vừa nói ra câu này, không khí căng thẳng kịch liệt vừa nãy lập tức sụp đổ, trong trường quay vang lên một tràng tiếng cười trầm thấp.

Nhưng ngay lúc này, Hứa Trăn lại cảm giác đoạn diễn này còn có khả năng vớt vát nên đã dùng tốc độ đọc cực nhanh mà nhắc lời cho bà: “Mà ngày nào con trai tôi cũng bón cậu ăn,

đút cậu uống, giúp cậu mặc quần cởi áo, tắm rửa cho cậu, đến cả việc đi vệ sinh của cậu cũng phải nhờ con trai tôi giúp đỡ...”

Rồi hắn lại dùng ngữ khí bình thản không chút gợn sóng mà nói tiếp: “Không phải cậu cũng chỉ coi Đông Đông như là người giúp việc miễn phí để sai bảo sao? Cậu cũng có là cái thứ tốt lành gì đâu?”

“Phốc...”

Đám người vây xem trong trường quay nhìn Hứa Trăn một mặt bình tĩnh niệm tụng lời kịch chửi chính mình mà lập tức cười đến ngửa tới ngửa lui.

Điền Diễm Hồng cũng không nhịn được phải nín khóc để mỉm cười, khoát tay nói: “Thôi thôi không diễn, không diễn nữa!”

“Đều tại cậu!”

Hứa Trăn bất đắc dĩ, chỉ phải hòa theo mà cười cùng mọi người.

Ta nói, cô Điền nè, rõ ràng là cô chính là người quên lời, sao còn có thể bảo tại tôi?

Đúng như Điền Diễm Hồng nghĩ, đoạn này là Hứa Trăn đang cố ý chèn ép bà.

Trong quá trình quay, khí thế của một bên quá mạnh có thể khiến đối phương quên lời, không nói lên lời, mất kiểm soát về cảm xúc, tình huống đó được gọi là đè ép.

Cho nên, vừa rồi khi Điền Diễm Hồng không nắm bắt được lời thoại, không xoay chuyển được cảm xúc chính là bị “đè ép” theo nghĩa đen.

Nhưng đương nhiên là Hứa Trăn chèn ép không phải vì tranh đấu với Điền Diễm Hồng, mà xuất phát từ nhân vật và cốt truyện.

Hứa Trăn vào vai Thẩm Thế Hà là một người bị liệt nửa người trên, thân thể bị tàn tật bẩm sinh khiến cho tính tình của hắn ta rất cực đoan, dễ cáu kỉnh, cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là khi nói chuyện phiếm bình thường cũng thường xuyên nói ra những lời khiến người ta không xuống nước được, giống như

là một con nhím, lúc nào cũng ở trong trạng thái tự bảo vệ mình.

Huống chi, đoạn phim này là lần đầu tiên mẹ của Đông Đông giao chiến với hấn, hai bên cãi nhau càng hung dữ thì nội dung kịch bản mới càng kịch tính, cảm giác chờ mong của khán giả đối với cảnh tranh đoạt quyền nuôi Đông Đông tiếp theo của hai người mới càng mãnh liệt.

Tiết tấu của đoạn kịch vừa rồi khiến Hứa Trăn vô cùng chú ý.

Dường như hấn ta đã làm gián đoạn lời nói của đối phương, nhưng trên thực tế thì không.

Cả hai bên đều đã thương lượng đối diễn trước đó là cứ dựa theo lời thoại ban đầu, một chữ cũng không thay đổi.

Nhưng mỗi lần Hứa Trăn mở miệng thì đều đúng lúc cắt đứt lời còn chưa nói hết của đối phương, khiến bạn diễn chưa nói xong mà tiết tấu đã bị cướp mất.

Lại tăng thêm khí thế mạnh mẽ áp bức, cảm xúc phần nộ đều theo mỗi một câu mà tăng cấp độ lên, cùng với tốc độ nói càng ngày càng nhanh, chỉ qua câu mà đã tạo cảm giác áp bức vô cùng lớn cho đối phương.

Hứa Trăn chuẩn bị rất lâu cho đoạn diễn này, trạng thái diễn vừa rồi cũng vô cùng tốt.

Điều Diễm Hồng không bắt kịp, dẫn đến vở kịch này bỏ dở giữa chừng, nói thật là hấn có hơi thất vọng.

Không tận hưởng sự phản kích.

Nhưng trong lúc thất vọng, bỗng nhiên hấn phản ứng lại một chuyện: Bị đè ép là chuyện rất bình thường, cho dù là Ảnh đế Ảnh hậu cũng có thể bị người ta áp đảo khi chuẩn bị không đầy đủ.

Hào quang của diễn viên tiền bối trong mắt hấn dường như trong nháy mắt ảm đạm rất nhiều.

Giống như khi còn nhỏ, trẻ em luôn cảm thấy rằng người lớn luôn biết bất cứ điều gì, bất cứ điều gì cũng có thể làm được, cũng có thể xử lý tốt. Tuy nhiên, trong một khoảnh khắc nhất định, “đứa trẻ” trước đây đột nhiên phát hiện ra:

Vốn dĩ, “người lớn” cũng chỉ là người bình thường.

“Người lớn” cũng không phải là vạn năng.

Chỉ cần bản thân cố gắng là có thể làm được những chuyện mà “người lớn” không làm được, đạt tới cực hạn ở một lĩnh vực nào đó, để cho mọi người cúi đầu xưng thần với mình.

Giờ phút này, Hứa Trăn cảm giác mình giống như là đã thoát được một gông cùm xiềng xích vô hình nào đó, một loại tự tin tự nhiên được sinh ra.

Hắn là một diễn viên!

Đối mặt với bất cứ ai, hắn cũng không cần phải sợ hãi, có thể đường đường chính chính nói một câu:

Tôi biết diễn xuất!

.....

Sau khi màn luyện tập của hai người thất bại, Điều Diễm Hồng bình phục lại cảm xúc, cũng sáng khoái thẳng thừng cười nói: “Đoạn này Tiểu Hứa xử lý đặc biệt tốt.”

“Là do tôi không bắt kịp, lỗi của tôi.”

Hứa Trăn cười cười, cũng không khách khí với bà, ngay lập tức cùng bà xem lại cảm xúc của cảnh này.

“Cô Điều, cháu thông cảm với cô...”

Hắn lấy kịch bản từ trong đai bên cạnh xe lăn ra, lật một cái liền lật tới vị trí của đoạn phim này, chỉ vào đoạn hai người tập luyện vừa rồi mà nói: “Đoạn phim này là lần đầu tiên mẹ Đông Đông chính thức xuất hiện, cho nên ở đoạn này thật ra là che giấu hình tượng của người mẹ Đông Đông này.

Điều Diễm Hồng nghe vậy thì sững sốt mà hỏi: “Cậu nói xem?”

Hứa Trăn kiên nhẫn nói: “Đầu tiên, năm đó mẹ Đông Đông vứt bỏ con trai mình, cho dù nói như thế nào thì chuyện này cũng không thể nói tiếp.”

“Tình hình vừa rồi, đối mặt với tầng tầng chất vấn của Thẩm Thế Hà, người bình thường đều sẽ xấu hổ đến mức muốn tìm

một cái lỗ chui vào, sẽ thương xót con trai mình, sẽ khóc rống lên, cho nên phản ứng vừa rồi của cô Điều là rất bình thường.”

“Nhưng mẹ của Đông Đông Thì không.”

Hắn đưa tay chỉ vào lời thoại trên kịch bản, nói: “Bà ấy lại thẹn quá hóa giận.”

“Bởi vì trong lòng bà ấy, bà ấy cũng là người bị hại, bà ấy bị cuộc sống dồn vào đường cùng, bị ép bắt buộc dĩ mới vút bỏ quyền nuôi con trai, chuyện này về bản chất mà nói là lỗi của xã hội, là lỗi của số phận chết tiệt này.”

“Sở dĩ bà ấy muốn giành lại quyền nuôi con trai, cũng không phải vì thấy con trai đang chịu khổ, mà là do bà ấy đau lòng, muốn chữa lành vết thương tâm lý của mình.”

“Thậm Thế Hà lấy chuyện này chọc vào sống lưng bà ấy, cảm xúc cốt lõi nhất của bà ấy không phải là áy náy với con trai, mà là xấu hổ, bà ấy cảm thấy bản thân không thể chấp nhận những lời đó nên đã tức giận vì Thậm Thế Hà mắng tàn nhẫn như vậy, cảm thấy đối phương không có lòng thấu hiểu quan tâm, cho nên mới ăn miếng trả miếng mắng lại hắn.”

Chương 1046: Nhân Vật Phản Diện

Hứa Trăn nói với Điều Diễm Hồng: “Có thể có loại phản ứng này, tuyệt đối không phải là một người có tâm lương thiện.”

“Cho nên nếu cô Điều muốn hiểu được cảm xúc tại chỗ này, đầu tiên phải hiểu được tư duy này của bà ấy mới được.”

Điều Diễm Hồng: “...”

Bà nghe xong đoạn phân tích này của Hứa Trăn mà bỗng nhiên trầm mặc.

Ừm... Tiểu Hứa nói rất có đạo lý, quả thật là như thế...

Bà đúng là không cố gắng suy nghĩ kỹ lưỡng, hơn nữa bị “một số người” lừa gạt, không đi sâu vào nhân vật này.

Nghĩ như vậy, Điều Diễm Hồng quay đầu lại, hí mắt nhìn Từ Hãn đang xem kịch.

Hà ha, tên ăn cướp Từ Hãn... khi đưa kịch bản thì mở to đôi mắt trâu nói với tôi, mẹ Đông Đông là một người mẹ phạm sai lầm, cắn rứt lương tâm, bên ngoài mềm yếu nhưng bên trong lại mạnh mẽ, kiên cường thiện lương, tính cách nhân vật rất có trình tự...

Bà chỉ biết...

Bà biết ngay là tên ăn cướp này hoan nghênh bà diễn vai này thì chắc chắn là không có ý tốt gì!

Cách đó không xa, Từ Hãn để ý đến đôi mắt phượng của Điêu Diễm Hồng đang liếc xéo hãn, bỗng nhiên trong lòng lạnh một trận.

Gì vậy... ?

Ánh mắt này của Điêu Diễm Hồng, có khả năng là đã có cảm giác của “nhân vật phản diện” rồi!

.....

Kịch bản cũng đã nhận, hơn nữa còn là tự bà chủ động chào đón, lúc này cho dù Điêu Diễm Hồng có nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có thể là tiếp tục thảo luận thiết lập của nhân vật cùng với Hứa Trăn, cố gắng diễn tốt “nhân vật phản diện” này.

Điêu Diễm Hồng trò chuyện chốc lát lại không nhin được mà lắc đầu nói: “Lúc trước tôi có chút suy nghĩ sai lệch về đoạn phim này.”

“Nếu không phải bị Tiểu Hứa bức ra phản ứng bản năng, tôi sẽ không hiểu rõ mẹ Đông Đông là người như thế nào.”

Nói xong, bà quay đầu nói với đạo diễn bên cạnh: “Đạo diễn Ngô, làm phiền anh dời đoạn phim này về sau quay tiếp, chờ tôi trở về cân nhắc kỹ lưỡng lại, viết lại tiểu truyện nhân vật này cho tốt.”

“Mấy ngày nay tôi diễn cùng với Đông Đông trước đi.”

Đạo diễn Ngô Nham gật đầu, đưa tay làm cử chỉ “OK”.

Mà Hứa Trăn đứng ở một bên nghe nói như vậy thì cúi đầu, lật túi bên cạnh xe lăn rồi trở tay lấy ra một văn kiện mà nói: “Cô Điêu, lúc trước cháu có viết một tiểu truyện về mẹ Đông

Đông, nhưng viết chưa hoàn thiện lắm, cô về có thể tham khảo một chút.”

Điêu Diễm Hồng:... ?!

Bà ngạc nhiên nhận lấy văn kiện này, lật lật, phát hiện xấp giấy này ghi đủ hai mặt, chữ nằm lọt ô ly tập kẻ, dày đến tám tờ.

..... Thế này mà gọi là chưa hoàn thiện sao?

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, vì sao đứa bé này lại muốn viết mấy đoạn tiểu truyện nhân vật của mình? !!

Là do đoán trước bà ta sẽ lười biếng, không muốn viết thứ này sao?

Bà vừa kinh ngạc vừa nhìn chiếc túi bên cạnh Hứa Trăn kia mà nói: “Bên trong túi của cậu chứa cái gì vậy?”

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức mọi người vây xem bên sân cười ra tiếng, khiến cho Điêu Diễm Hồng lộ ra vẻ mặt ngây thơ.

Hứa Trăn chớp chớp mắt, nghiêng người lấy ra một xấp văn kiện rất dày từ hai bên, trải lên bàn trà trước mặt hai người mà thật thà cười nói: “Đây là các loại tư liệu, cháu chuẩn bị trước đề phòng sẵn bất trắc.”

Điêu Diễm Hồng cúi đầu lật lật, càng lật càng cảm thấy rối rắm.

Cái này là cái gì vậy? ?

“Tiểu truyện về Thẩm Thế Hà (Góc nhìn Đông Đông)”, “tiểu truyện Thẩm Thế Hà (góc nhìn của mẹ Từ)”, “tiểu truyện Từ Đông (góc nhìn chủ quan)”, “tiểu truyện Từ Đông (góc nhìn khách quan)”, “tiểu truyện huấn luyện viên bơi lội Du Tĩnh Nhân (góc nhìn khách quan)”, “tiểu truyện trưởng khoa họ Vương của Cục An sinh xã hội (góc nhìn chủ quan)”, “tiểu truyện Quản lý câu lạc bộ bơi lội A (góc nhìn chủ quan)”...

Điêu Diễm Hồng: “...”

Phục rồi!

Phục trên mọi mặt trận!

Bà vốn tưởng rằng vừa rồi Hứa Trăn có thể đọc lâu lâu lời thoại của mẹ Từ đã là rất biến thái rồi, không nghĩ tới vậy mà hẳn còn có thể biến thái gấp đôi!

Đieu Diễm Hồng ngơ ngác một lúc lâu mới chỉ vào những tài liệu trên bàn trà mà nói: “Những thứ này có thể cho tôi sao chép một bản sao không? Tôi dùng để kích thích đứa con trai lười biếng của tôi!”

Hứa Trăn lật lật, nói: “Có thể, không thành vấn đề.”

“Nhưng đừng dùng mấy bản này, không đầy đủ, sau này cháu sẽ bảo người gửi toàn bộ bản điện tử qua cho cô.”

Đieu Diễm Hồng: “...”

Vậy mà đồng này chỉ là trích đoạn!

Đệ tử này đủ làm cho bà chấn động cả một năm đấy! !

.....

Sau khi hai người bàn bạc đơn giản, cuối cùng vẫn diễn tập đoạn kịch này từ đầu đến cuối một lần.

Từ khi Đieu Diễm Hồng cuối cùng cũng thừa nhận mẹ Từ là một nhân vật phản diện, dường như chất lượng diễn xuất của bà đã được tăng lên đột biến.

Cho dù là khoảnh khắc xúc động ra “nước mắt cá sấu”, hay là lúc dùng lời lẽ hùng hồn hợp lý mà chế diễu thì đều diễn xuất như thật, khiến người ta hận đến mức không thể nghiêng răng nghiêng lợi.

Không chỉ có thế, Đieu Diễm Hồng còn thử “học trộm” từ chỗ Hứa Trăn, thời gian hai bên mở miệng đều vô cùng xảo quyết, khiến cho bầu không khí căng thẳng của đoạn phim này càng thêm leo thang.

“Thẩm Thế Hà tôi nói cho cậu biết, tôi chắc chắn sẽ mang Đông Đông đi!”

Sau khi cuộc đàm phán của hai người sụp đổ, Đieu Diễm Hồng đứng thẳng người khỏi chiếc ghế sa lon mà giận dữ nói: “Nếu cậu không đồng ý, vậy chúng ta sẽ gặp lại nhau trên tòa án!”

Dứt lời, bà nhét ảnh chụp, giấy khai sinh và các vật dụng khác trên sô pha vào túi xách rồi xoay người rời đi.

Hứa Trăn ngồi trên xe lăn mà thở dốc kịch liệt.

Cho đến khi đối phương sắp đi ra khỏi cửa, bỗng nhiên hắn mới hét lên: “Tiện nhân như bà có tư cách gì làm người giám hộ của Đông Đông!”

“Tư cách là mẹ nó của tôi!” Những lời Điều Diễm Hồng nói ra trong nháy mắt này lại nối ngay với âm tiết cuối cùng trong câu nói của đối phương.

Giọng nói bén nhọn trực tiếp nuốt chửng dư âm của Hứa Trăn.

Chương 1047: Tốc Độ Học Tập Rất Nhanh

Bên cạnh sân khấu, đám người Từ Hãn, cùng với đạo diễn Ngô Nham chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không nhận được yên lặng kêu lên một tiếng “hay” ở trong lòng.

Hoàn hảo!

Bà Điều vẫn có chút bản lĩnh, tốc độ học tập quá nhanh!

Lúc này, chỉ thấy Điều Diễm Hồng đứng ở cửa, hốc mắt đỏ bừng mà hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Hứa Trăn, ghen ngào nói: “Một giọt máu đào hơn ao nước lã, tôi hạ tiện thể nào cũng sẽ hơn một phế nhân như cậu!”

“Tôi nói cho cậu biết, Thẩm Thế Hà, cậu đừng có mà vọng tưởng...”

Nhưng mà lời này của bà còn chưa nói hết, Từ Hạo Vũ vốn đang co rúm mà đứng ở một bên đột nhiên đi tới đẩy bà ra ngoài cửa.

“Bà đi ra đi!”

Trên mặt Từ Hạo Vũ mang theo vẻ tức giận mà kêu lên: “Bà đi đi, mau đi ra ngoài đi!”

Nhìn thấy một màn này, Từ Hãn ở một bên không khỏi nhíu mày.

Ồ, con trai mình cũng khá!

Học được cách theo tiết tấu rồi!

Ông khoanh tay đứng nhìn rồi theo bản năng mà gật đầu.

Rất khá, rất rất khá!

Tuy đã nuốt mấy chữ của bà Điêu, nhưng cắt đứt ở ngay khoảnh khắc này cũng không thành vấn đề, tâm trạng đã vào đúng vị trí!

Ừm, quả nhiên là gần đèn thì sáng, Tiểu Hứa thật sự rất biết cách dạy người!

Trong mắt Từ Hãn hiện lên một tia vui mừng, cảm thấy vô cùng mừng rỡ vì ngộ tính của con trai.

.....

Giờ phút này, Điêu Diễm Hồng bị Từ Hạo Vũ cắt đứt trước trong trường quay thì không khỏi sửng sốt một chút.

Nhưng mà bà có kinh nghiệm phong phú, cũng chỉ là bị ngắt bớt mấy chữ thôi, rất nhanh bà đã có thể tiếp tục diễn tiếp với cảm xúc này.

Mẹ Từ đang tranh giành con trai mình với người khác, ngược lại con trai ruột lại đứng về phía đối phương, trong nháy mắt, vẻ kiêu ngạo vừa rồi giống như bị người ta dội một chậu nước lạnh.

Điêu Diễm Hồng ngửa đầu nhìn Từ Hạo Vũ trước mắt, đưa tay nắm lấy cánh tay cậu ta, vừa tủi hổ, vừa chua xót kèm chút bi ai mà nói: “Đông Đông, là mẹ...”

Trong lúc nói chuyện, nước mắt của bà lại tràn ra hốc mắt, nức nở nói: “Là mẹ mà, Đông Đông...”

Nhưng Từ Hạo Vũ lại không hề bị nước mắt của bà làm cảm động, nghiêm mặt, ngửa đầu nhìn trần nhà, rồi lại lần nữa canh chuẩn thời gian đẩy bà về phía trước, kêu lên: “Bà đi ra ngoài!”

Từ Hãn đứng bên cạnh sân mà chỉ thấy kích động.

Cảnh tượng vừa rồi, Từ Hạo Vũ diễn khá đúng chỗ!

Cho dù là cảm xúc, thần thái, hay là thời cơ ra tay đều đúng lúc.

Tuy rằng con trai ngốc nhà ông không nói quá hai câu trong đoạn phim này, nhưng thằng nhóc vốn bị kẹp giữa Điều Diễm Hồng và Hứa Trăn mà vẫn giữ vững trạng thái, không thấy xấu hổ, ngược lại còn có thể linh hoạt biến tấu một vài chi tiết.

Có tiến bộ lớn!

Từ Hãn đang kích động, lại nghe một tiếng “A” đầy kinh hãi vang lên, chỉ thấy Điều Diễm Hồng cao 1m5 bị Từ Hạo Vũ cao 1m9 dùng sức đẩy như vậy, không đứng vững được nên ngã thẳng ra đất một cái.

Từ Hãn: “...”

Thất lưng của ông đây ở đâu!

.....

Mấy người phải diễn luyện nghiêm túc thêm vài lần để quay cảnh ngày mai, bao gồm ánh đèn, máy quay, vị trí vận vận, sau khi toàn bộ đã luyện tập ổn áp, cuối cùng mới tan làm.

Trước khi đi, Điều Diễm Hồng mượn giấy bút từ chỗ Hứa Trăn, nhanh chóng ghi nhớ một ít điểm chính, dự định buổi tối trở về cố gắng chuẩn bị một chút, chắc chắn phải diễn tốt đoạn phim này lúc quay chính thức, cố gắng hoàn thành nó một cách tốt nhất.

Trong lòng bà thoáng có hơi khó chịu.

Không cam lòng!

Thằng nhãi con này, bà đây còn diễn không bằng cậu? Để xem tôi làm thế nào để dạy cho cậu một bài học vào ngày mai!

Điều Diễm Hồng đang phấn đấu viết thì bỗng nhiên nhìn thấy Hứa Trăn đi về phía một gã mập mập cách đó không xa, hình như đang cười tán gẫu cái gì đó với người kia.

Bà thấy Hứa Trăn coi trọng người xa lạ này như thế thì theo bản năng nhìn thoáng qua.

Đây là người qua đường nào? Là đại diện bên phía nhà đầu tư sao? Hay là tân binh nào trong giới mà bà không biết?

Điêu Diễm Hồng đang suy đoán, một trận gió đêm thổi qua trùng hợp mang giọng nói của đối phương đến tai bà rõ ràng.

Chỉ nghe tên mập mạp kia nói: “Vừa rồi bác gái hung dữ kia rất lợi hại nha! Rõ ràng lời thoại rất bình thường, lại đọc ra mùi vị tức giận, nhân vật phản diện này diễn rất tuyệt, đúng là hợp với diện mạo vốn có!”

Điêu Diễm Hồng: ... ?

Mới nghe một câu ngắn ngủi mà bà chỉ cảm thấy trong ngực giống như bị người ta đốt một bó pháo, “bùm bùm” nổ tung.

Lúc này, chỉ nghe Hứa Trăn nói: “Không phải, nhân vật này vốn thiết lập như vậy, cô Điêu là diễn tốt mới có thể cho cậu loại cảm giác này.”

Mập mạp nói: “Đúng vậy, tôi thấy cô ấy diễn vô cùng tốt!”

“A, công chúng thật sự là bị mấy thể loại phim rác ảnh hưởng rồi, bác gái này biết diễn xuất như vậy, diễn xuất gần như đã có thể đuổi kịp Hứa tổng vậy mà cũng không có danh tiếng gì! Có bao nhiêu diễn viên giỏi ở Trung Quốc đã bị chôn vùi chứ!”

Điêu Diễm Hồng: “...”

Bị chôn vùi?

Không có danh tiếng?

Diễn xuất gần như đã có thể bắt kịp Hứa Trăn? !

Lúc lão nương tôi đây tung hoành trong giới showbiz, tiểu tử nhà cậu còn không biết chui ở trong góc nào nghịch bùn đất!

Tôi ưu ái cậu, tay trái một con kim kê, tay phải một đóa Kim Ngọc Lan, song kiếm hợp bích đánh chết cậu cậu có tin hay không? !

Cậu chết chắc rồi thằng nhãi con, cậu chết chắc rồi! !

Chương 1048: A Trăn Toàn Năng

Sau khi hoàn thành công việc vào lúc ban đêm, Từ Hân vốn muốn tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi nhỏ cho Điêu Diễm Hồng nhưng lại bị đối phương kiên quyết từ chối.

Thứ chào đón ông chính là đôi mắt to trắng dã cùng với tiếng gào thét phần nộ “Sau này còn nhận vai diễn từ ông thì bà đây chính là con chó”.

Từ Hân không còn lựa chọn nào khác ngoài việc huỷ bữa tiệc đã đặt trước.

Mà Hứa Trăn lại có được thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi.

Sau khi trở về nơi ở của mình, hắn sắp xếp qua loa các nhiệm vụ quay phim của ngày mai rồi tiến vào giấc ngủ trước 10 giờ.

Những ngày này thật sự rất mệt mỏi.

“Thằng em lý tưởng” không có cảnh lớn, không có hiệu ứng đặc biệt, cũng không yêu cầu bất kỳ ngôn ngữ quay phim, kỹ xảo máy ảnh phức tạp hay tình xảo gì, để làm ra được một bộ phim có nội dung, tất cả những khó khăn đều nằm ở diễn xuất.

Đối với công việc diễn xuất, một mình Hứa Trăn đã gánh vác hơn nửa bộ phim.

Ngay khi là một “diễn viên ngôi sao” có kỹ năng diễn xuất vững chắc như hắn cũng cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Tuy nhiên, luôn giữ trạng thái gần như đến cực hạn quả thực là mài giũa người, nếu không phải Hứa Trăn bị ép đến mức này, thì Hứa Trăn cũng không biết rằng mình thực sự có thể một mình phát huy hết tất cả các vai diễn.

Hắn đã viết tiểu truyện cho từng nhân vật, giải giảng cho từng diễn viên và thậm chí thường xuyên đích thân đến làm mẫu cho các diễn viên sau khi kết thúc cảnh.

Đạo diễn Ngô Nham cười nói rằng đến lúc cắt các cảnh quay ngoài lề trên phim trường, gần như có thể gộp lại thành một bộ phim “Thằng em lý tưởng” “phiên bản toàn Hứa”, khiến mọi người trên trường quay phá lên cười.

Tất nhiên Ngô Nham nói như vậy cũng chỉ là đang nói đùa, tuy người nói không hề cố ý nhưng người nghe lại có lòng cô tình, Chu Hiểu Mạn nghe được “Đề nghị” của đạo diễn Ngô lại cảm thấy rất đáng tin cậy.

Vì vậy, cô lập tức điều động hai người từ phòng tuyên truyền để quay chụp lại các tình huống ngoài lề ở phim trường từ nhiều góc độ, cố gắng thu thập càng nhiều tài liệu thực tế càng

tốt, chờ đến khi bộ phim được công chiếu, sẽ thật sự cho biên tập “Phiên bản toàn Hứa” để công bố.

Chu Hiểu Mạn suy nghĩ hồi lâu thì nhin không được mà cười thành tiếng.

——Hay nha, nếu phiên bản này thật sự có thể hoàn thành vậy thì sẽ rất thú vị.

Nhìn xem các nghệ sĩ của nhà chúng ta đi, những người khác tuy cũng là ngôi sao nhưng vẫn cần diễn viên đóng thế diễn viên bóng ma thay phiên nhau đóng vai, một nhóm người diễn một vai diễn;

Nhà chúng ta có A Trăn toàn năng, nào là thay phiên đóng vai “Thế Hà” Trăn, “Đông Đông” Trăn rồi lại “cậu của Thế Hà” Trăn, chính là một người diễn hết một đồng nhân vật!

Hỏi có ai không phục hay không!

Chu Hiểu Mạn không khỏi có chút xúc động: Mục đích vốn không chỉ khiến khán giả bật cười, mà là nói lên tài năng có thể một người đảm đương nhiều vai trò của A Trăn.

Cũng giống như lòng tiếng, để hấn làm hướng dẫn lòng tiếng của công ty chính là để hấn trừ tính chung toàn cục, nhưng kết quả cuối cùng thường là hấn sẽ lòng tiếng cho tất cả những diễn viên nam không có nhiều phần diễn...

Cái trừ tính chung “toàn cục” này tương đương với trừ tính chung.

...

Đêm đó, Hứa Trăn có một giấc ngủ an ổn.

Nhưng cùng lúc đó, có vô số người liên quan đến hấn đã có một đêm không ngủ.

Vì buổi tối hôm nay chính là ngày công chiếu tập cuối của “Muốn Gặp Người”.

Là một bộ phim truyền hình hàng tuần, nội dung phim của “Muốn Gặp Người” đã được hé lộ ở cuối tập tuần trước, mà ở cuối tập phim lại vừa vắn nói đến bác sĩ tâm lý của nữ chính cũng là một người xuyên việt, đồng thời bị nghi ngờ là thủ phạm thực sự của toàn bộ sự việc.

Ngay khi nữ chính gặp nguy hiểm, Lý Tử Duy thời trung niên do Hứa Trăn thủ vai đã vội vã chạy đến và liều mạng vật lộn với tên bác sĩ tâm lý; trong cơn hoảng loạn, đối phương đã gio một chậu hoa lên và đập nó vào gáy của Lý Tử Duy.

—Kết quả là nối tiếp sau “một tuần hóng gió trên bãi biển”, Lý Tử Duy lại “một tuần nằm trong vũng máu”.

Mấy ngày nay cư dân mạng vẫn không ngừng trêu chọc “máu sắp khô rồi”, “lại muốn thay xác lần nữa”, “Máu đã rỉ tới sàn nhà tầng dưới rồi”, cùng với những lời châm chọc về tốc độ cập nhật của bộ phim.

Nhưng bất kể thế nào họ cũng không nghĩ tới, khi tập mới của “Muốn Gặp Người” được phát sóng, khi khán giả cuối cùng cũng đã được nhìn thấy Lý Tử Duy một lần nữa, hẳn đã sạch sẽ nằm ngay ngắn trong nhà xác.

Đã chết.

Khán giả từ khắp nơi trên thế giới nhìn vào màn hình máy tính trước mặt họ với vẻ mặt ngơ ngác, họ kinh ngạc đến độ không thể nói nên lời.

Mọi người nhìn chằm chằm vào cái xác nhợt nhạt, như thể họ muốn nhìn thấy nó “phịch” một tiếng bất ngờ ngổl ngáy từ trong nhà xác và nói với mọi người rằng đó chỉ là một trò đùa.

Nhưng mà không.

Lý Tử Duy trung niên trong vở kịch, sau khi đã trải qua một loạt những biến cố tang thương như tai nạn xe hơi, xuyên qua rồi lại bị tai nạn máy bay mới trở về thực tại, cuối cùng đã chết hoàn toàn và triệt để theo ý nghĩa sinh học, không còn đường nào để cứu vãn.

Không nói đến nữ chính trong bộ phim, ngay cả khán giả ngồi trước màn hình cũng nhất thời không thể tiếp nhận hiện thực này, trước một màn này là một loạt tiếng gào khóc thảm thiết.

Dù không mất nhiều thời gian để nữ chính xuyên về quá khứ một lần nữa và gặp lại Lý Tử Duy 17 tuổi vẫn còn sống và vui vẻ, nhưng nỗi đau thương này vẫn không thể chữa lành.

Chương 1049: Đại Kết Cục Của “Muốn Gặp Người”

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, các từ khoá như “Lý Tử Duy lại chết lần nữa”, “Hứa Trăn lại lại chết lần nữa”, “Hứa Trăn lại lại lại chết lần nữa” và các nhóm từ khác lần lượt xuất hiện trong danh sách hot search.

Một bộ phim dài 13 tập, ba lần chết, nhảy xuống biển mà chết, tai nạn máy bay mà chết, bị chậu hoa đập chết, trong đó còn có 4 cảnh nổi danh: “mở đầu bằng di ảnh”, “nằm trong nhà xác”, “đẩy vào lò thiêu xác” và “chôn cất tro cốt ở nghĩa địa”.

Mặc dù đối với Hứa Trăn mà nói, đây là một kỷ lục tử vong hoàn toàn mới trong sự nghiệp diễn xuất của hắn.

Nhưng cũng may ngay tập bắt đầu đã là di ảnh của Hứa Trăn nên chất lượng của đại kết cục bộ phim “Muốn Gặp Người” thực sự đã không làm mọi người thất vọng.

Những điểm báo bị chôn vùi trước đó đã được tiết lộ từng cái một, chân tướng về cái chết của Trần Vận Như lại lần nữa đảo ngược vượt qua dự kiến của mọi người.

Khi cốt truyện được phát triển, tất cả các loại cụm từ hot search không ngừng mọc lên như nấm sau mưa.

Cuối cùng, nữ chính đã thành công cắt đứt nguồn gốc của bi kịch và dẫn dắt mọi người nhảy ra khỏi vòng luân hồi.

Trước khi thời gian sắp được thiết lập lại, Lý Tử Duy của 17 tuổi đối mặt với lời tạm biệt của nữ chính, đột nhiên trong đôi mắt trong veo sáng ngời lại tràn ra một tia bi thương sâu xa mà chỉ người tuổi trung niên mới có.

Khi nghe nữ chính kể lại, hắn không hiểu sao lại rơi nước mắt.

Lúc này hiển nhiên Lý Tử Duy vẫn chưa trải qua tất cả những chuyện này, nhưng qua vô số lần luân hồi, ký ức này đã khắc sâu vào trong linh hồn của hắn.

Lúc này, khán giả như nhìn thấy người đàn ông trung niên đã chịu quá nhiều đau khổ lạc vào trạng thái mê man khiến nước mắt không tự chủ được trào ra.

Ở cuối câu chuyện, thời gian quay trở lại lúc ban đầu, tất cả mọi thứ giữa nam chính và nữ chính đều bị cắt bỏ.

Thế nhưng ở thời không mà hắn thuộc về, Lý Tử Duy đã quên hết câu chuyện này và hắn đã gặp được nữ chính Hoàng Vũ Huyền năm 8 tuổi.

Lý Tử Duy đang chạy một chiếc xe đạp chở cô ấy đi hóng gió trên con đường ven biển dưới ánh hoàng hôn, để lại một hình bóng thật ấm áp.

Câu chuyện “Muốn Gặp Người” cũng kết thúc tại đây.

Đại kết cục được phát sóng trong 3 tập liên tiếp, đến khi khán giả xem trọn vẹn tập phim thì thời gian đã gần nửa đêm.

Tuy nhiên, những học giả bộ môn “Tuởng” này lại chỉ cảm thấy chưa được thỏa mãn, như lạc vào trong nỗi buồn bã, thật ra là họ không ngủ được vì có đầy một bụng từ ngữ muốn giao lưu.

Bắt đầu từ 8: 30 tối, mức độ hot của “Muốn Gặp Người” trên Internet không ngừng tăng lên, khán giả đều rất nhiệt tình đánh giá ra những bài review cho chất lượng cực cao về sự nhất quán của toàn bộ phim, kỹ năng diễn xuất đáng kinh ngạc của các diễn viên và mặt logic phức tạp mà tinh tế.

Hai giờ sau, mục #Đại kết cục của “Muốn Gặp Người”# đã lọt vào top hot search và trở thành chủ đề nóng trong ngày.

...

Mà cùng lúc đó, không chỉ có các học giả “Tuởng” đang hoan lạc, còn có một số đối tượng hợp tác trong công việc của Hứa Trăn cũng chịu những ảnh hưởng này, mãi đến khi đã rất khuya mà họ cũng không nghỉ ngơi.

Lúc này, Trang Văn Huy, tác giả của “Vô Song” đang không chú ý đến đại kết cục của bộ phim “Muốn Gặp Người”, bởi vì từ hơn nửa tháng trước ông ấy đã nhận được tài nguyên từ Hứa Trăn, và ông ấy đã xem hết từ sớm rồi.

Hiện tại ông ấy vừa mới triệu tập khẩn cấp toàn thể ban lãnh đạo công ty của mình đang ở Hương Giang để thảo luận về việc quay phim “Vô Song”.

Bởi vì vào ngày hôm nay, Trang Văn Huy đã nhận được câu trả lời rõ ràng từ Thái Thực Tiễn: Công ty Truyền hình và Điện ảnh Lang Gia Các sẵn lòng bỏ vốn đầu tư 120 triệu nhân dân tệ để độc lập tham gia vào việc quay bộ phim “Vô Song”.

Số tiền này ít hơn con số mà họ dự tính nhiều, nhưng nó đã đạt đến một phạm vi có thể chấp nhận được và đáng để thảo luận.

Một vị Phó Giám đốc của Trang Văn Huy lật xem các tài liệu do Lang Gia Các cung cấp, hơi cau mày, nói: “Lang Gia Các muốn quay, điều đó có nghĩa là để cho Hứa Trăn đến diễn vai ‘Lý Vấn’ phải không?”

Trang Văn Huy gật đầu nói: “Đúng vậy, không sai.”

Vừa dứt lời, ông ấy giơ tay cắt ngang lời Phó Giám đốc nói: “Tôi đã có nhận định của riêng mình đối với diễn viên.”

“Cho dù đó là khí chất, hình tượng hay kỹ năng diễn xuất, Hứa Trăn đều xuất sắc hơn so với một số người mà chúng ta cần nhắc lựa chọn trước đây.”

Ngữ khí của Trang Văn Huy rất kiên định, không chút nghi ngờ nói: “Không hề nghi ngờ, hắn có đủ năng lực để đảm nhận vai diễn ‘Lý Vấn’ này.”

Phó Giám đốc bữu môi, nói: “Hứa Trăn là một diễn viên còn quá trẻ, tôi thật sự không biết rõ về hắn.”

“Nếu Trang tổng đã cảm thấy có thể, vậy tôi...”

Trong lúc nói chuyện, ông ta phát hiện mắt Trang Văn Huy hơi sưng, không khỏi có chút quan tâm hỏi: “Trang tổng, mắt anh bị sao vậy? Nghỉ ngơi không tốt sao?”

Trang Văn Huy nghe xong câu hỏi này, sắc mặt cứng đờ, ho nhẹ một tiếng, híp mắt nói: “Gần đây sự tình thực sự có chút lộn xộn, tôi luôn thức khuya, trở về tôi sẽ chú ý.”

Trên thực tế, thức khuya thực sự là một trong những lý do.

Còn về phần mình là vì muốn biết thêm một chút về phong cách diễn xuất của Hứa Trăn, mà sau khi xem xong bộ phim “Muốn Gặp Người” lại xem đến bộ “Phong Tranh” suốt đêm, kết quả là khóc đến mức bị viêm kết mạc... Nhưng loại chuyện này không cần phải nói cho người khác biết.

Chương 1050: Ký lục tử vong của Hứa Trăn

Nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Trang Văn Huy, Phó Giám đốc cũng không thêm hỏi nữa, tiếp tục nói: “Đương nhiên về phần kỹ năng diễn xuất của Hứa Trăn thế nào thì đã có ngài Trang nắm chắc.”

“Nhưng ngay từ đầu anh đã nói rõ ràng là muốn tìm một ảnh đế siêu sao đóng vai chính trong ‘Vô Song’, sao bây giờ anh lại đột nhiên nghĩ đến Hứa Trăn?”

Trang Văn Huy ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc nói: “Hứa Trăn thực sự không thể gọi là một siêu sao, nhưng hắn cũng có những ưu điểm của riêng mình: đó chính là hắn đang ở dưới ánh đèn sân khấu.”

“Hứa Trăn gia nhập giới điện ảnh cũng mới được mấy năm, cũng được nhận giải Kim Kê cho ‘Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất’, không còn là nhân vật nhỏ nữa.”

“Những năm gần đây, khán giả xem phim ngày càng trẻ hơn, mà nhân khí của Hứa Trăn trong giới trẻ đã nổi tiếng vượt xa các siêu sao lâu năm, điều này có thể mang lại hiệu ứng quảng bá rất tốt cho bộ phim của chúng ta.”

Khi nói Trang Văn Huy ngồi thẳng người, ông ấy lại nói: “Hai vai nam chính, ‘Lý Vấn’ trẻ tuổi và ‘Họa sĩ’ điềm tĩnh, tôi nghĩ để cho một người bảo vệ danh tiếng và người kia bảo vệ lời truyền miệng là hợp lý.”

Nói đến đây, ông ấy không nhịn được cười, nói với những người xung quanh: “Mọi người còn không biết Hứa Trăn nổi tiếng như thế nào.”

“Gần đây khi tôi lên mạng, tôi luôn có thể tìm thấy trên các hot search...”

Vừa nói, ông ấy vừa cầm di động bên cạnh lên, muốn lướt xem danh sách hot search một chút.

Nhưng ngay khi mở trang web ra, Trang Văn Huy lại ngây ngẩn cả người.

Ông ấy vô thức dụi mắt, muốn xác nhận thử xem có phải mình bị hoa mắt rồi không.

Phó Giám đốc ngồi bên cạnh ông ấy khinh thường nói: “Hot search... Một hai cái hot search có thể giải thích cái gì?”

“Có bao nhiêu cái hot search là được đưa ra kinh doanh?”

“Hiện tại có rất nhiều cái tên xuất hiện trên danh sách hot search, tôi còn chưa từng nghe qua...”

Phó Giám đốc chưa kịp nói hết câu, Trang Văn Huy đã đưa chiếc điện thoại đến mặt bàn trước mặt ông ta.

Phó Giám đốc nhận lấy, đang định tiếp tục phàn nàn thì đột nhiên mắt ông ta choáng váng.

Ông ta nhìn kỹ một chút, chỉ thấy trước mắt từ trên xuống dưới danh sách hot search hiển thị theo thời gian thực, hiển thị #Đại kết cục của “Muốn Gặp Người”#, #Ký lục tử vong của Hứa Trăn#, #Hứa Trăn dùng ánh mắt suy diễn 20 năm trôi qua#, #Nhìn lại 4 lần tử vong của Hứa Trăn#, ...

Phó Giám đốc lướt xem hồi lâu, trên màn hình đầy những từ không phải là “Muốn Gặp Người” thì chính là “Hứa Trăn”.

Trong số 100 cụm từ hot search hàng đầu, Hứa Trăn xuất hiện ít nhất 40 hoặc 50 lần.

Miệng ông ta khẽ nhếch lên, theo bản năng mà gãi đầu.

Một lúc sau, Phó Giám đốc ngẩng đầu lên, ngơ ngác hỏi: ““Muốn Gặp Người” là cái gì?”

Trang Văn Huy nói: “Đó là một bộ phim truyền hình do Hứa Trăn đóng vai chính.”

Phó Giám đốc: “...”

Trong khi nói chuyện, điện thoại di động của Trang Văn Huy được truyền một vòng trên bàn hội nghị, trong phòng hội nghị đột nhiên im lặng.

“Hứa Trăn... hot như vậy sao?” Mãi đến hơn mười giây sau, rốt cục có người kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt Trang Văn Huy có chút lơ mơ, ông ấy do dự một lát, mới nói: “Cái này... Tôi cũng không biết nói sao, hẳn là thực

sự rất hot...”

...

Đêm đó, không chỉ có Trang Văn Huy bị chấn động mà nhiều chủ thương hiệu cũng chấn động không kém.

Đại kết cục của “Muốn Gặp Người” đã chiếm đóng danh sách hot search khiến vô số thương gia dựa vào lưu lượng truy cập để kiếm sống phải ghen tị.

Quả thật Hứa Trăn là một nghệ sĩ nổi tiếng không nghĩ, nhưng vì trong hai năm qua hắn có rất ít tác phẩm bom tấn nên hắn đã không còn nổi tiếng trong một thời gian dài.

Một số thương hiệu đang hợp tác với Hứa Trăn đã tổ chức một cuộc họp khẩn cấp trong đêm để thảo luận về việc có nên tận dụng tiền lời này để tung ra một làn sóng tuyên truyền mới hay không;

Những người đang cân nhắc hợp tác với hắn ngay lập tức bắt tay vào nghiên cứu xem liệu họ có thể bỏ tiền ra để tận dụng tình hình và nắm bắt cơ hội hay không.

Hiện tại, trò chơi trực tuyến quy mô lớn “Tiên Cốt” mà Hứa Trăn đang làm đại diện đã sắp hết hạn hợp đồng, ban đầu công ty trò chơi muốn thay thế một nghệ sĩ ít tốn kém hơn để giảm chi phí quảng cáo, nhưng khi nhìn thấy xu hướng lần này, tổng giám đốc tức khắc đưa ra quyết định và lập tức tiếp tục hợp đồng.

Tôn Đức Chí gần đây đang trông coi đoàn quay phim “Thằng em lý tưởng”, đột nhiên nhận được một cuộc gọi từ cha mình vào lúc nửa đêm, còn tưởng rằng mấy vụ lùm xùm làm ăn với Lang Gia Các của mình đã bị đưa ra ánh sáng, sắp đi đời rồi, nhưng kết quả lại không nghĩ tới: Vậy mà cha anh ấy lại vui vẻ hòa nhã khen ngợi việc hợp tác anh ấy với Lang Gia Các là có tầm nhìn chiến lược.

Nhân tiện đề anh ấy hỏi thử Hứa Trăn giúp, công ty của họ vừa thành lập một công ty con cho thị trường cải thiện nhà cửa, hỏi Hứa Trăn có muốn làm người phát ngôn hay không.

Sáng hôm sau, Hứa Trăn thức dậy lúc 5 giờ như thường lệ, hắn bật đèn bàn, vừa định trang điểm sớm thì đột nhiên nhận được điện thoại từ người đại diện Kiều Phong.

Hứa Trăn ngạc nhiên kết nối cuộc gọi và hỏi: “Anh Kiều? Dậy sớm vậy?”

Vừa nghe, Kiều Phong ở đầu bên kia điện thoại sang sảng mà cười nói: “Ha ha ha, cậu Hứa Trăn, để tôi báo cho cậu một tin tức giật gân nhé!”

“Đêm qua, hơn chục công ty tranh nhau đưa tiền cho cậu, tổng số đã vượt quá 2000 vạn rồi!”

Hứa Trăn: “...”

Hắn nhìn đồng hồ treo tường, bình tĩnh nói với Kiều Phong: “Anh Kiều, anh lại uống nhiều rồi à?”

“Mau ngủ đi, đã 5 giờ rồi, trong mơ cái gì cũng có.”

Kiều Phong: “...”

Chương 1051: Thương Hiệu Tìm Đến Nhà

Hứa Trăn nói câu “trong mơ cái gì cũng có” này không phải là đang trêu chọc Kiều Phong.

Trên thực tế, trong 6 năm hợp tác của hai người, đã có nhiều lần Kiều Phong gọi điện cho hắn sau khi uống quá nhiều, sau đó sẽ có tình huống miệng toàn nói phét.

Nào là “Anh em của tôi nói với tôi rằng cậu là thị đế được nội bộ trong giới quyết định”, “Có một biệt thự bên bờ biển Bích Vân rộng 8.000 m², nhanh chóng giành lấy nó”, “Tôi đã giành được vai Triệu Tử Long cho cậu, thấy anh cậu có trâu bò không”, v... v...

Đủ các loại nói nhảm lung tung.

Mặc dù lần này nghe giọng nói của Kiều Phong rất tỉnh táo, nhưng không thể loại trừ khả năng anh ta say khướt và mới rời bàn tiệc khi mặt trời đã mọc.

Suy cho cùng, chỉ trong một đêm mà nhận được giá trị đại diện thương hiệu hơn 2000 vạn là cũng quá vô lý.

—— Cộng dồn tất cả các hợp đồng đại diện hiện tại của Hứa Trăn cũng mới chỉ xấp xỉ 2000 vạn trên một năm.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là giá trị thương mại của Hứa Trăn dừng lại ở đó.

Nếu như hần nguyện ý tiếp nhận tất cả yêu cầu công khai từ mọi người, thì giá trị con người của hần tăng gấp mấy lần cũng không thành vấn đề.

Trên thực tế, những sản phẩm càng rẻ, càng bình dân và mới gia nhập thị trường thì càng cần được quảng bá, và họ càng sẵn sàng trả phí tìm người đại diện.

Nhưng những sản phẩm như vậy sẽ làm giảm hình ảnh của nghệ sĩ trước công chúng rất nhiều, Kiều Phong thường rất thận trọng với điều này, hầu hết thời gian anh ta thậm chí sẽ không đề cập đến nó.

Do đó Hứa Trăn kết luận rằng anh ta chắc chắn vừa đi uống rượu về, nên khuyên anh ta tranh thủ nghỉ ngơi sớm một chút.

Kiều Phong ở bên kia điện thoại nghe hần nói như vậy thì không nói nên lời.

Thật sự là chẳng khác gì câu chuyện cậu bé chăn cừu, hô sói xuất hiện quá nhiều đến khi sói đến thật thì không còn ai tin nữa!

Anh ta im lặng một lúc, cuối cùng cũng không tranh cãi nữa mà cúp điện thoại, rồi lại gửi yêu cầu gọi video cho hần.

Vài giây sau, Hứa Trăn ở bên kia đã được kết nối, Kiều Phong vừa định nói thì nhìn thấy ánh đèn ngủ mờ ảo trên màn hình điện thoại chiếu sáng từ dưới lên trên, Hứa Trăn im lặng ngồi chồm hổm trên một chiếc đệm hương bồ nhỏ, vẻ mặt thờ ơ đang nhìn mình, chậm rãi đếm chuối trảng hạt trên tay.

Kiều Phong: "..."

Bỗng nhiên cảm thấy tôi sắp bị tiến đưa là xảy ra chuyện gì? ?

"Khụ, cái kia... Làm phiền rồi, thật sự ngại quá." Anh ta kiên trì nói: "Tôi không uống quá nhiều, tôi đang nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu."

Vừa nói, Kiều Phong vừa cầm trên tay một cuốn sổ nhỏ, lần lượt kể cho hần nghe về số liệu phát sóng đáng kinh ngạc của "Muốn Gặp Người" đêm qua, cũng như vô số lời mời đại diện nườm nượp kéo đến.

Hứa Trăn yên lặng lắng nghe, dần dần có chút kinh ngạc.

—Vậy mà... hầu hết số hợp đồng được gửi đến đều là thương hiệu đang hoàng? ?

Đại diện cho series đồng hồ thương hiệu Legend lớn của Trung Hoa, đại diện cho toàn bộ series trang sức nhẫn hiệu xa xỉ tập trung vào giới trẻ, đại diện cho hình tượng “Chuyến thăm chợ đêm Côn Luân” phiên bản mới của game tiên hiệp “Tiên Cốt” và người đại diện cho xí nghiệp hàng đầu trong ngành trang trí kiến trúc “Kim Khuyết”...

Trong đó có một số là gia hạn và nâng cấp hợp đồng của các thương hiệu mà họ đã hợp tác trước đó, phí đại diện tăng lên rất nhiều; còn có một số là thương hiệu lần đầu tiên đưa ra lời mời hợp tác với mình, ra giá cũng không hề thấp.

Ngoài ra còn có một số thương hiệu xa xỉ với các ý định hợp tác ở mức độ khác nhau, trả thù lao không nhiều nhưng ý nghĩa tượng trưng rất mạnh và đều là những lựa chọn đại diện có chất lượng rất cao.

“Chao ôi, còn cả những thứ đang chờ cậu sàng chọn qua.”

Kiều Phong mặt mày tươi tỉnh nói: “Như là thuốc giảm cân, dầu mọc tóc, trường học võ thuật, phương pháp ghi nhớ cho thiếu nhi... Những thứ này tôi không quan tâm.”

“Há, còn có nào là kẹo sữa, trứng gà tre, xe ba bánh dùng cho nông thôn mà đã theo đuổi tôi từ cuối năm ngoái, vẫn đang không ngừng tìm kiếm cậu, ha ha ha ha! !!”

Hứa Trăn: “...”

Đây đến cùng là sao vậy!

Kiều Phong vừa nói vừa không nhịn được cười, nói: “Cậu còn không biết, từ lúc “Thất Cô” không thu tiền bản quyền mà phát hành miễn phí ở rạp chiếu phim dưới huyện, hiện tại cậu đã có một lượng lớn khán giả!”

“Gần đây ngày càng có nhiều thương hiệu muốn quần chúng hóa tìm đến cậu. Khi cậu kiếm đủ rồi, không thích đóng phim nữa, thì cậu lại lần lượt tiếp nhận những lời mời đại diện như vậy, tôi nghĩ cậu sẽ có thể nghỉ hưu mà sống dư dả hơn bây giờ ha ha ha ha...”

Hứa Trăn im lặng một lúc rồi nói: “Ừm, đây thực sự là một gợi ý hay, tôi sẽ cân nhắc.”

Tiếng cười vui vẻ của Kiều Phong đột ngột dừng lại.

...

Hứa Trăn cũng rất vui khi nhận được cuộc gọi này từ Kiều Phong.

Bởi vì hiện tại hắn đang thiếu tiền.

Phim truyền hình khác với điện ảnh, chỉ cần phim truyền hình có thể thành công phát sóng, hầu như là có thể thu hồi vốn, hoặc lãi nhỏ, hoặc lỗ nhỏ, cơ bản là sẽ không thương gân động cốt; mà độc lập đầu tư quay một bộ điện ảnh sẽ luôn luôn mất cả chì lẫn chài.

Đây không phải là một sự kiện có xác suất nhỏ, mà là một sự kiện có xác suất cao.

Chương 1052: Phong Thần

Ở giai đoạn hiện tại, 120 triệu nhân dân tệ đã quá giới hạn có thể thừa nhận với Lang Gia Các, nhưng mà Hứa Trăn cũng có thể đầu tư cá nhân, bổ sung vào dưới danh nghĩa của nhân vật chính.

Dù lỗ hay lãi, phần đầu tư này không liên quan gì đến công ty, tất cả đều do cá nhân hắn gánh chịu.

Hứa Trăn thực sự thích kịch bản của bộ “Vô Song” đến mức sẵn sàng mạo hiểm.

Trong mấy ngày kế tiếp, Kiều Phong trước đó đã liên lạc với hắn thảo luận ổn thỏa lần lượt những lời mời làm đại diện này, giờ đang vui vẻ mang theo hợp đồng từ Kinh Thành đến Lộ Đảo để tìm Hứa Trăn ký hợp đồng và thảo luận về các công việc hợp tác tiếp theo.

Đồng thời, sau nhiều lần liên lạc, Trang Văn Huy và Lang Gia Các đã bước đầu đạt được ý định hợp tác về “Vô Song”.

Vì Trang Văn Huy đã xin được giấy phép quay phim “Vô Song”, chỉ cần hai bên hoàn thành công tác chuẩn bị, có thể

sớm nhất là cuối năm nay, mà muộn nhất thì vào đầu năm sau là bộ phim này sẽ được khai máy.

Tin tức này khiến Hứa Trăn không khỏi vui sướng một hồi.

Hắn lập tức liên lạc với Kiều Phong, nhờ anh ta tìm một giáo viên mỹ thuật đáng tin cậy cho mình.

Nếu muốn đóng vai “Họa sĩ” thì nhất định phải có kiến thức mỹ thuật cơ bản nhất, ít nhất tư thế phải đúng, phải vẽ được vài nét vẽ thô sơ đơn giản chứ không thể để người khác nhìn ra chỗ sơ hở được.

Trong đoàn làm phim “Tam Quốc” năm đó, Hứa Trăn đã dùng đàn cổ đánh hai con hồ, nhưng cư dân mạng lại thông qua đó mà làm theo động tác tay gây ra một khúc phổ hoàn chỉnh, thậm chí kiểu này tuyệt đối không được tái diễn.

——Thử tưởng tượng một chút, trước màn ảnh, “Họa sĩ” tập trung vẽ những tờ tiền giả trên bảng vẽ, kết quả là lại có một số cư dân mạng dựa vào cử động ngón tay của mình mà suy luận ra hình ảnh thực sự xuất hiện trên giấy vẽ có lẽ là Tôn Ngộ Không...

Khụ, hình ảnh đẹp đến mức quá sức tưởng tượng.

...

Cuối tháng 7, “Thằng em lý tưởng” đã được khai máy gần hai tháng, công việc quay phim đang dần đi vào giai đoạn kết thúc, dự kiến sẽ kết thúc vào khoảng giữa tháng 8.

Ngay khi Hứa Trăn đang cống hiến hết mình cho việc quay phim, một người tiền bối mà hắn đã lâu không gặp đột nhiên liên lạc với hắn, nói rằng gần đây đang tham gia một diễn đàn văn học trên Lộ Đảo và muốn đến gặp hắn trên phim trường nếu có thời gian.

—— Cao Chấn.

Tổng đạo diễn của bộ phim “Tam Quốc”, Cao Chấn.

Nói về điều này, Hứa Trăn cũng gặp may vì nhờ có “Tam Quốc” hắn mới giành được giải thưởng Ngọc Lan đặc biệt vinh quang cho Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Đạo diễn Cao Chấn có thể nói là người hướng dẫn quan trọng trong sự nghiệp diễn xuất của hắn.

Hứa Trăn vẫn luôn rất biết ơn đạo diễn Cao vì đã sẵn sàng chống lại mọi ý kiến và chọn hẳn đóng vai Chu Du khi tư chất của mình vẫn còn trẻ.

Mặc dù đó không phải là lựa chọn đầu tiên...

Nhưng đó quả thực là một lòng tốt hiếm có.

Lần trước Hứa Trăn gặp Cao Chấn là tại cuộc họp ban giám khảo của Giải thưởng Ngọc Lan, lúc đó đạo diễn Cao là chủ tịch ban giám khảo phim truyền hình và Hứa Trăn là một trong những giám khảo còn lại.

Sau đó cả hai đã không hợp tác lần nào nữa nên hẳn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nghe tin Cao Chấn muốn đến thăm, đương nhiên Hứa Trăn không thể lơ là mà đề nghị đích thân mình đến đón chú ấy.

Cao Chấn cũng không khách khí với hẳn, tùy tiện báo địa chỉ của mình, còn nói đợi khi nào có thời gian rảnh sẽ liên lạc với hẳn.

Trong cuộc gọi, hai người hỏi han qua loa về tình hình gần đây của nhau một chút, Cao Chấn cười nói: “Tiểu Hứa, bộ phim này của cậu sắp đóng máy phải không? 6 tháng cuối năm nay có lịch trình gì không?”

Hứa Trăn sững sốt một chút, hỏi: “Gần đây đạo diễn Cao đang quay cái gì?”

Cao Chấn tỏ vẻ thần bí mà nói: “Một bộ phim truyền hình dài tập do CCTV dẫn đầu, cũng giống như ‘Tam Quốc’, được chuyển thể từ một tác phẩm cổ điển nổi tiếng và dự kiến sẽ sử dụng dàn diễn viên toàn sao.”

“Đoán xem là cái gì?”

Hứa Trăn ngẩng đầu lên, nhanh chóng nghĩ đến bộ phim truyền hình mới được duyệt gần đây mà Kiều Phong đã đề cập với hẳn, sau đó đột nhiên mắt hẳn sáng lên, hẳn buột miệng nói: “‘Phong Thần’!”

“Ha ha ha.” Cao Chấn ở đầu bên kia điện thoại cười ha ha:

“Tiểu Hứa, cậu nắm bắt tin tức nhanh thật đấy!”

“Đúng, chính là ‘Phong thần’.”

“Thế nào, cậu có hứng thú không?”

Hứa Trăn nhú mày.

Được chuyển thể từ một tác phẩm cổ điển nổi tiếng, với đội ngũ sản xuất đông đảo của CCTV và dàn diễn viên toàn sao.

Một bộ phim truyền hình như vậy, ngay cả khi không nổi tiếng thì cũng sẽ được phát sóng lại trên CCTV trong vài năm tới, đây là một cơ hội rất tốt để nổi tiếng.

Hơn nữa, đóng một vai diễn kinh điển cũng rất tốt cho hình tượng màn ảnh, đã lâu mình không đóng phim cổ trang.

Hứa Trăn thoáng có chút xúc động.

Quả thật có một vai diễn trong “Phong Thần” mà hắn rất thích, cảm thấy cũng rất thích hợp với mình.

Đó chính là.....

“Ha ha ha, có một vai diễn, khi vừa mới nhận hạng mục này tôi đã nghĩ ngay đến cậu!”

Lúc này, chỉ nghe thấy Cao Chấn ở đầu bên kia điện thoại cười nói: “Chao ôi, rất thích hợp nha, quả thực chính là vai diễn tạo ra cho riêng cậu mà thôi, ha ha ha ha...”

Hứa Trăn vui mừng khôn xiết, thiếu chút nữa thót lên:

Dương Tiễn!

Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, Nhị Lang thần Dương Tiễn!

Đội mũ phiến mây, mặc thủy hợp phục, thắt lưng bằng tơ lụa, cưỡi ngựa trắng, cầm trường thương, trông như Đạo sĩ nhưng lại không theo Đạo, tựa như tầm thường mà không tầm thường.

Tướng lĩnh Tây Kỳ của thời kỳ sau trong “Phong Thần”, đã nhiều lần một mình chống đỡ lấy toàn cục trong lúc nguy nan và cố gắng xoay chuyển tình thế.

Đã có yêu cầu về khí chất, lại cần phải có trình độ võ thuật nhất định.

Đây là đạo diễn Cao nghĩ đến việc muốn mời mình sao?

Thế nhưng đến giây tiếp theo hắn lại nghe Cao Chấn cười nói:
“Bá Ấp Khảo!”

“Thế nào, có phải đặc biệt thích hợp không?”

Hứa Trăn: “...”

Trong nháy mắt cánh tay đang cầm điện thoại của hắn cứng đờ.

——Bá Ấp Khảo? !

Đạo diễn Cao ngài đang nói về Bá Ấp Khảo, người đã bị Vua Trụ băm nhỏ thành thịt vụn, rồi làm thành bánh thịt, sau đó để cho Đát Kỷ đưa cho Cơ Xương cha hắn ăn đó sao... ??

Trời!

Đạo diễn Cao, đến cuối cùng hình thì tượng của tôi trong cảm nhận của ngài là cái gì? !!

Chương 1053: Bộ Môn Võ Thuật “Phun Hạt Táo”

Hứa Trăn cảm giác suýt chút nữa mình đã không hô hấp nổi, một lúc lâu sau mới nói: “Đạo diễn Cao, tôi không muốn diễn Bá Ấp Khảo.”

Cao Chấn: “... Được rồi.”

Giọng điệu nghe rất mát mẻ.

Anh ấy khẽ thở dài, nói: “Không sao, bây giờ chỉ là giai đoạn chủ ý, nếu cậu không muốn diễn Bá Ấp Khảo, vậy cậu muốn diễn ai?”

Hứa Trăn trực tiếp nói: “Dương Tiễn.”

Cao Chấn trầm mặc một lúc, nói: “Ồ, nhắc mới nhớ, khi tuyển vai cho ‘Tam Quốc’, tôi nhớ ý định đầu tiên của cậu là đóng vai Triệu Vân.”

Hứa Trăn: “... Vâng.”

Cao Chấn nói: “Cậu đừng nói, tôi thực sự nghĩ Trình Viễn ngoại trừ thích hợp diễn vai Triệu Vân ra thì cũng rất thích hợp diễn vai Dương Tiễn.”

Hứa Trăn: “...”

“Đạo diễn Cao.” Hấn bình tĩnh nói: “Thế này, một ngày nào đó tôi sẽ mời Trình Viễn ra ngoài, rồi chúng tôi sẽ đánh một trận... Không, tôi sẽ đánh anh ta một trận, ngài có thể thấy hiệu quả.”

“Ha ha ha ha! !” Cao Chấn nghe thấy câu nói đùa của hấn mà không khỏi vui vẻ đậm chân.

Cao Chấn biết Hứa Trăn có tập võ.

Nếu như xét về thực tế, tất nhiên Trình Viễn không có khả năng đánh bại Hứa Trăn.

Nhưng Cao Chấn chưa bao giờ nói về thực tế trong việc tìm kiếm diễn viên, mà chủ yếu dựa vào cảm giác.

Khi lần đầu tiên nhận được kịch bản của “Phong Thần”, anh ấy đã nhìn thấy Bá Ấp Khảo gảy đàn trong triều đình, với vẻ ngoài tuấn tú, kỹ năng đàn tuyệt vời, hình tượng của Hứa Trăn ngay lập tức hiện lên trong tâm trí anh ấy.

Sau đó, anh ta thấy Bá Ấp Khảo bị tra tấn thô thảm vì gần gũi với Đất Kỷ, anh ta bị làm thành bánh thịt rồi đưa cho cha mình ăn, Chu Văn vương ở trước mặt tươi cười ăn, sau đó mới nôn mửa không ngừng vô cùng bi thương, Cao Chấn nhớ đến Hứa Trăn.

——Diện mạo tuấn tú, khí chất xuất trần, tính cách cao thượng, kết cục thô thảm.

Thật là một một vai diễn sinh ra cho “Hứa Trăn”.

Nghe nói năm đó khi Hứa Trăn chụp “Lang Gia Bàng”, hấn còn cố ý đi học đàn cổ rất lâu, đây chẳng phải là một cách tốt để áp dụng những gì học được sao?

Tại sao lại không bằng lòng diễn chứ...

Cao Chấn cảm thấy có chút buồn bực.

Chỉ có điều Dương Tiễn khác với Triệu Vân, đây là một nhân vật thần thoại, cho dù hấn trông gầy gò và thanh nhã, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến Đạo pháp và bản lĩnh cao cường.

Đạo diễn Cao đã có thể thuyết phục chính mình.

Nếu Hứa Trăn muốn diễn, anh ta nhất định sẽ cho.

——Dù sao thì đây cũng là Hứa Trăn!

Ngọc Lan thì để, còn đang là người nổi tiếng nhất, diễn viên có diễn xuất tốt nhất trong thế hệ trẻ, ai có thể từ chối được?

Hắn không còn là đứa trẻ cần dựa vào “Tam Quốc” để mạ vàng cho mình nữa, mà là “chìa khoá thành công” của phim truyền hình!

Cao Chấn cười nhẹ lắc đầu, cảm khái đoạn thời gian đã trôi qua, đồng thời cũng ần ần có chút đắc ý.

Chà, Hứa Trăn có thể đạt đến trình độ cao như ngày hôm nay cũng có công lao của mình năm đó khéo biết dùng người!

Mắt nhìn người của tôi thực sự xuất sắc!

Cao Chấn theo bản năng đuổi thẳng eo.

...

Hứa Trăn đã hẹn Cao Chấn liên lạc với mình trước khi đến, để mình tiếp đón chú ta thật tốt.

Cao Chấn đồng ý, nhưng thực ra cũng không có ý định nhờ Hứa Trăn đến đón.

Bây giờ anh ta đang tham dự hội nghị chế tác điện ảnh và truyền hình thượng đỉnh trên Lô Đảo, buổi chiều ngày 26 tháng 7, không có sự kiện nào tại hội nghị thượng đỉnh, vì vậy Cao Chấn đã đến phim trường “Thằng em lý tưởng” theo địa chỉ mà Hứa Trăn đã cho.

Đi cùng anh còn có người bạn quốc tế William.

William là người New Zealand, đảm nhiệm chức vụ trong công ty quốc tế chế tác đặc hiệu hàng đầu “Cồn Cát Số” và là một vị chuyên gia chế tác đặc hiệu xuất sắc.

Bộ phim truyền hình mới của CCTV, “Phong Thần”, sẽ được hỗ trợ kỹ thuật bởi Cồn Cát Số.

Vì việc chế tác đặc hiệu cần có đề án thiết kế trước nên William đã học tiếng Trung và được cử đến Trung Quốc để tham gia công tác quay chụp trước.

Y đến tham gia hội nghị thượng đỉnh chế tác điện ảnh và truyền hình lần này cũng vì làm theo lời mời của Cao Chân.

Lần đầu tiên William đến Trung Quốc nên y tò mò về mọi thứ.

Từ khi còn là một thiếu niên y đã thích xem phim võ công Trung Quốc, y không chỉ thích những trận đánh tay đôi mà còn thích xem những “hiệp khách” vượt nóc băng tường giữa đao kiếm tung hoành.

Lý do William học tiếng Trung Quốc chủ yếu là để hiểu lời nói của các diễn viên và cảm nhận sức hấp dẫn của âm thanh gốc khi xem phim.

Khoảng 3 giờ chiều, cả hai đến phim trường “Thằng em lý tưởng” bằng ô tô.

Cao Chân mỉm cười nói với William: “Người bạn nhỏ mà lát nữa chúng ta sẽ đến thăm là một người biết ‘võ công’.”

“Hắn là một ‘Ngôi sao võ hiệp’ rất nổi tiếng trong thế hệ trẻ. Lát nữa có thể để hắn thể hiện hai chiêu cho cậu xem để cậu được mở rộng tầm mắt.”

William nghe thấy vậy thì lập tức có chút phấn khích.

Trong thời đại ngày nay, thật sự còn có người trẻ tuổi biết võ công!

Lát nữa mình phải nhờ hắn chỉ bảo mới được!

Lúc này phim trường vẫn đang quay, Cao Chân cũng không đi làm phiên Hứa Trăn.

Anh ta nhìn trái nhìn phải, dễ dàng tìm được người quen, dễ dàng hòa vào một bên phim trường.

William đi theo sau lưng Cao Chân, nhỏ giọng hỏi: “Người mà anh nói là ‘Ngôi sao võ hiệp’ nào?”

Cao Chân kiễng chân, xuyên qua đám người nhìn vào phim trường, chỉ vào Hứa Trăn đang ngồi trên xe lăn rồi nói: “Người ngồi trên xe lăn.”

William nghe vậy thì đực mặt ra.

Y lợi dụng chiều cao của mình để nhìn vào bên trong, nhìn vào người thanh niên gầy yếu đang ngồi trên xe lăn co quắp không

có sức lực, thân người còn lệch sang một bên, thì có chút mờ mịt.

Người này?

Biết võ công? ?

William vò đầu bứt tóc, dường như chợt nhớ tới cái gì đó, kích động nhỏ giọng nói với Cao Chấn: “Đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ tới, hình như tôi có xem qua một bộ phim truyền hình, trong đó có một phu nhân ngay cả tay chân cũng không thể nhúc nhích, ngồi trên chiếc xe lăn, dùng miệng phun hạt táo cũng có thể khiến người khác bị thương.”

“Môn võ này rất lợi hại! Quý ngài đằng kia cũng biết sao?”

Cao Chấn: “...”

Cậu.....

Thông qua Hứa Trăn, cậu lại có thể liên tưởng đến Cừ Thiên Xích? ?

Anh ta ngơ ngác nhìn William bên cạnh, nói: “Cậu nói đến môn võ tên là ‘Hạt táo đình’, tôi đoán chừng là hấn không biết đâu.”

Chương 1054: Chuyên gia đặc hiệu Mr. William 1

Lúc này Hứa Trăn đang tập trung quay phim trên phim trường, hấn không biết rằng Cao Chấn đã đến, cũng không biết ở một bên phim trường có người đang bố trí mình.

Khi nhìn xung quanh phim trường, hấn tình cờ thấy một người bạn ngoại quốc vóc dáng cao, tóc xoăn dày, mặc áo T-shirt màu cam, hấn không biết người bạn này đến đây làm công việc gì;

Bên cạnh người bạn ngoại quốc là một người đàn ông hơi mũm mĩm mặc áo sơ mi kẻ sọc, nhưng vì những người ở hàng ghế đầu đã che gần hết đầu của người đàn ông này nên Hứa Trăn không thể nhìn thấy khuôn mặt của ông ấy, chỉ có một nửa cái đầu hói.

Người bạn ngoại quốc này thực sự rất cao, hơn nữa còn nhìn chăm chăm vào mình khiến Hứa Trăn có chút dựng tóc gáy.

Hắn thì thầm với đạo diễn Ngô Nham bên cạnh: “Người đàn ông cao lớn đằng kia là ai?”

Đạo diễn Ngô quay đầu lại nhìn, thấp giọng nói: “Cái tên người ngoại quốc kia? Tôi không biết, vừa rồi tôi nhìn thấy Từ Hãn dẫn hắn đi vào.”

Hứa Trăn “Ồ” một tiếng, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Vì chú Từ đã đưa người vào nên mình không cần quan tâm.

Không có gì ngạc nhiên khi mệnh thường quân quen biết tất cả mọi người trong giới giải trí, bất kể là trong nước hay nước ngoài.

Hứa Trăn nhanh chóng tập trung tinh thần dôn vào cho việc quay bộ phim...

Cảnh hắn phải quay chiều nay rất quan trọng, là điểm nhấn hiếm hoi của cả bộ phim nên không có chỗ cho sự phân tâm.

——Đây là cảnh một cuộc tranh luận trong tòa án.

Vì tranh giành quyền giám hộ Đông Đông, mẹ Từ và Thẩm Thế Hà đã được đưa đến nơi xử án để tra hỏi.

Mẹ Từ đã chi rất nhiều tiền để thuê luật sư, trong khi Thẩm Thế Hà lại chọn tự biện hộ cho mình.

Để diễn cảnh này, Từ Hãn đã dứt khoát trực tiếp mời một người bạn là luật sư của mình đến, cũng miêu tả sơ qua tình hình cuộc tranh luận của đôi bên trong tòa án với ông ấy.

Người bạn luật sư bị vụ kiện kỳ quái như vậy làm cho kinh ngạc, đang suy nghĩ nên kiện như thế nào, kết quả là Từ Hãn trực tiếp kéo ông ấy đến phim trường.

Luật sư:”.....”

Cầm kịch bản, ông ấy cảm thấy sự chuyên nghiệp của mình đã bị xúc phạm.

Mà khi Hứa Trăn nhìn thấy luật sư chân chính trước mặt, hắn lại âm thầm giấu tiểu truyện nhân vật mà hắn đã chuẩn bị trước.

Chà, người này chắc không cần tiểu truyện.

Hắn chỉ cần học cách di chuyển tại chỗ là được, điều duy nhất hắn cần chú ý là không chặn ống kính.

...

Bên cạnh phim trường, chuyên gia đặc hiệu William nhìn “ngôi sao võ thuật” trên phim trường, càng nhìn lại càng cảm thấy tò mò.

Người này đang đóng vai gì?

Trước kia hắn rất dũng cảm và tàn nhẫn, đánh người đến thừa sống thiếu chết, nhưng vì một sự cố ngoài ý muốn, hắn bị đánh đến liệt nửa người và bây giờ hắn đang đi kiện khổ chủ để đòi bồi thường?

William nhìn quanh phim trường, nhanh chóng nhìn thấy Từ Hạo Vũ có vóc dáng cao lớn, nhìn qua rất khỏe mạnh.

Có vẻ như người này chính là khổ chủ.

Nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy... Ánh mắt người này trông có vẻ đờ đẫn, động tác vụng về, mặt mũi và thần kinh mất đi sự cân đối nghiêm trọng?

Có phải hắn bị người ta đánh bị thương ở não trong trận chiến trước không?

William không khỏi há hốc mồm.

Tê... Một ngốc một tàn, thảm quá!

Trận tranh đấu khiến cả hai bên đều bị thiệt hại kia chắc chắn rất thú vị và xem rất hay!

Quay về có thể nói với Cao Chấn, để ông ấy giúp mình lấy nguồn video đến xem một chút.

William chớp lấy tay, âm thầm suy đoán nguyên nhân hình thành của tình cảnh hiện tại, trong đầu sắp sửa dựng lên một bộ phim.

“Bộp!”

Đúng lúc này, theo tiếng đập bàn giòn vang, cảnh quay này chính thức bắt đầu.

William tinh thần phấn chấn, khoe miệng hơi nhếch lên mà hứng thú đứng xem diễn từ bên cạnh phim trường.

Y đứng cách xa các diễn viên kia, nhưng có góc nhìn tốt, ngay phía sau máy quay chính.

William đã tận dụng chiều cao của mình để có thể nhìn rõ cảnh quay trên trường quay.

“Ngài Thẩm Thế Hà, trên tư liệu cho thấy, ngài bị liệt nửa người vào năm 2 tuổi vì ngài bị bong gân cột sống khi ngã từ trên cao xuống...”

Luật sư mặc một bộ âu phục màu tím, đứng thẳng người trước mặt Thẩm Thế Hà, cất giọng thẳng thắn: “Năm 16 tuổi, mẹ ngài đã qua đời vì bệnh, sau đó được gửi đến viện phúc lợi, ở đó ngài gặp được ngài Từ Đông.”

“Xin hỏi là vậy sao?”

Thẩm Thế Hà do Hứa Trăn thủ vai đang ngồi trên xe lăn, sắc mặt bình tĩnh nhìn luật sư trước mặt không chút sợ hãi nói: “Đúng vậy.”

Luật sư nói: “Xin lỗi, nếu mẹ ngài còn sống, ngài muốn ở với ai?”

Có một chút thay đổi xuất hiện trên khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Thế Hà.

Hắn dừng hai giây mới nói: “Nhưng trên thực tế, mẹ tôi đã qua đời.”

Luật sư tiếp tục nhấn mạnh: “Ngài có nhớ mẹ của ngài không?”

Ánh mắt Thẩm Thế Hà hơi trầm xuống.

Một lúc lâu sau, hắn mới kìm nén được cảm xúc, khẽ cup mắt xuống, vẫn giọng bình thản nói: “Tôi nhớ mẹ, bà ấy đã không rời xa không vứt bỏ mà chăm sóc tôi suốt 16 năm.”

“Nhưng tôi không nhớ người cậu đã bỏ rơi tôi như một gánh nặng.”

“Mặc dù chúng tôi có quan hệ huyết thống, nhưng cả đời này tôi cũng không muốn gặp lại ông ta.”

Luật sư nghe hắn nói vậy thì dừng một chút, sau đó tiếp tục hỏi: “Vậy ngài cũng hiểu được rằng quan hệ huyết thống là một mối quan hệ trời sinh.”

“Khi có sự lựa chọn, người ta vẫn nên ưu tiên sống cùng với người có quan hệ huyết thống phải không?”

Những lời này vừa nói ra, trong phòng xử án không khỏi ồn ào.

Trong bối cảnh ở phía sau hắn, rất nhiều bạn bè của Thẩm Thế Hà đều cau mày, trên khuôn mặt của họ đều dấy lên vẻ tức giận.

Mà ở giữa cảnh Thẩm Thế Hà lại ngẩng đầu lên.

“Thưa luật sư, ông có thể chọn người có quan hệ huyết thống với mình không?” Hắn hỏi.

Luật sư nghiêm túc nói: “Xin hãy trả lời câu hỏi của tôi trước.”

Trong ánh mắt bình tĩnh của Thẩm Thế Hà hiện lên một tia lạnh lùng, hắn nói: “Được, tôi sẽ trả lời.”

“Theo tôi, quan hệ huyết thống không chỉ là một sợi dây gắn bó, mà còn là sự ràng buộc.”

Hắn không vội nói: “Quy tắc đạo đức của xã hội này yêu cầu chúng ta phải đối xử tử tế với những người ruột thịt của mình.”

“Dù nghèo hay giàu, khỏe mạnh hay ốm đau, chúng ta cũng nên chăm sóc chu đáo và không bao giờ bỏ rơi họ.”

“Nếu không làm được, người đời thường sẽ cho rằng người này không có đức hạnh.”

Thẩm Thế Hà dừng một chút, lớn tiếng nói: “Đây không phải lương tâm con người, không thể phó thác.”

Chương 1055: Chuyên gia đặc hiệu Mr. William 2

Nghe những lời này, luật sư không khỏi có chút xấu hổ quay mặt đi.

Một lúc sau, ông ấy hắng giọng, hỏi từ một góc độ khác:
“Ngài Thẩm Thế Hà, cuộc sống của một người tàn tật có rất nhiều bất tiện, nếu đột nhiên bị bệnh hay tình huống hỏa hoạn cấp bách, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?”

Thẩm Thế Hà lạnh lùng nhìn ông ấy, trả lời: “Có bệnh thì gọi xe cứu thương, có hỏa hoạn thì gọi chữa cháy.”

“Tôi tin rằng đất nước chúng ta có một hệ thống an sinh xã hội lành mạnh và đầy đủ, đủ để đảm bảo cuộc sống bình thường của công dân khuyết tật.”

Luật sư hỏi: “Cuộc sống bình thường thực sự có thể được đảm bảo, nhưng bà Từ Thực Trân có điều kiện tài chính tốt hơn ngài, gia đình hòa thuận và nguồn thu nhập ổn định.”

“Bà ấy có thể cung cấp cho ngài Từ Đông điều kiện sống vật chất tốt hơn...”

Mà lúc này, Thẩm Thế Hà vừa rồi còn bình tĩnh trả lời đột nhiên xen vào: “Vậy Từ Đông có thể cho bà ta cái gì?”

“Bà ta sống tốt như vậy, Từ Đông có ích lợi gì cho bà ta?”

Luật sư đang nói bị hấn cắt ngang, có chút không hài lòng, vừa định quay lại câu chuyện, Thẩm Thế Hà đã bắt được khoảnh khắc ông ấy định nói, lập tức nói trước: “Viện trưởng viện phúc lợi của chúng tôi thường nói với chúng tôi rằng người nhà là phải biết giúp đỡ lẫn nhau, ý lại vào nhau.”

“Các khoản đóng góp đơn phương không thể tồn tại lâu dài.”

Hơi thở của hấn nghe có chút mỏng, có chút hụt hơi, nhưng ngữ khí lại cực kỳ kiên định.

“Hôm nay bà Từ Thực Trân đã tìm lại được lương tâm của mình mà muốn chăm sóc Từ Đông, nhưng ngộ nhỡ ngày mai bà ta chán ghét rồi hối hận thì sao?”

Thẩm Thế Hà nói rất chậm, nhưng trong giọng điệu của hấn có một sức mạnh không thể phủ nhận: “Kẻ mạnh đơn phương chăm sóc kẻ yếu, nói bao nhiêu thì nhận bấy nhiêu.”

“Kẻ yếu chỉ có thể thận trọng, sống chui rúc, van xin tha mạng, sống không đàng hoàng!”

Thân hình gầy gò của hắn vô lực ngã trên xe lăn, chỉ ngẩng cao đầu, cảm giác ngổ ngược kỳ lạ này khiến người ta vừa khó chịu, vừa sợ kính nể khó hiểu.

Thẩm Thế Hà hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: “Nhưng Từ Đông là chỗ dựa của tôi.”

“Chúng tôi cần nhau và không ai bỏ rơi người kia.”

Luật sư nhìn Thẩm Thế Hà trước mặt, tựa hồ không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, theo bản năng đi tới một bên, sau đó nói: “Ngài Thẩm Thế Hà, đây là ngài đang lợi dụng ngài Từ Đông có trí lực rất thấp, mà không chế tinh thần của hắn để hắn làm hộ lý miễn phí cho mình sao?”

Thẩm Thế Hà không trả lời ngay lập tức.

Hắn quay đầu nhìn chằm chằm luật sư trước mặt, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

“Nếu nói tôi đang lợi dụng Từ Đông, vậy thì Từ Đông cũng đang lợi dụng tôi thôi.”

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng ngữ khí vang dội: “Từ Đông giúp đỡ tôi, tôi cũng là giúp đỡ cậu ấy.”

“Những kẻ yếu cần giúp đỡ lẫn nhau và dựa vào nhau để tồn tại trong thế giới này.”

Thẩm Thế Hà cắn răng một cái, hốc mắt có chút đỏ lên, thấp giọng gầm lên: “Chúng tôi đã cứ như vậy sống sót hơn 10 năm!”

“Chúng tôi đã sống rất tốt!”

...

Đây là một vở kịch văn học thuần túy.

Nhưng vì có nhiều diễn viên trên hiện trường và lời thoại phức tạp, cảm xúc trong những câu nói khác nhau của mỗi người đều phải phù hợp với thực tế, vì vậy mức độ khó khăn khi quay tương đối cao.

Nhưng trung tâm của cảnh này là Hứa Trăn.

Hắn kiểm soát được cảm xúc của toàn bộ cảnh quay, việc quay cảnh phòng xử án phức tạp diễn ra khá suôn sẻ.

Bên cạnh phim trường, Cao Chấn đến đây làm khán giả không khỏi vỗ tay tán phục.

“Lợi hại, lợi hại...”

Trong mắt hiện lên tán thưởng, ông ấy thấp giọng nói: “Mấy năm không gặp, Tiểu Hứa đã lợi hại như vậy, thật không thể tin được.”

“Ngoài đóng phim, hắn còn dẫn kịch và giảng giải cho các diễn viên khác.”

“Đạo diễn nào mà hợp tác cùng với hắn thì cũng quá thoải mái!”

Cao Chấn bên này liên tục cảm khái, muốn tìm kiếm phụ họa, nhưng lại vẫn chưa nghe thấy ai lên tiếng.

Ông ấy ngẩng đầu nhìn William bên cạnh, nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của y nên thấp giọng hỏi: “Làm sao thế, cậu không hiểu lời thoại sao?”

“Không, không.” William lắc đầu khoanh tay nói: “Nghe hiểu thì vẫn nghe hiểu, nhưng mà...”

Vẻ mặt của y có chút mê man nhìn Hứa Trăn đang ở trong phim trường nói: “Vừa rồi luật sư nói rằng hắn bị liệt nửa người từ khi hắn 2 tuổi. Đây...”

“Màn diễn đánh nhau kia là đánh từ khi nào?”

Cao Chấn: “...”

Ông ấy im lặng một lúc lâu rồi nói: “Trong bộ phim này hắn không diễn đánh nhau.”

William kinh ngạc quay đầu lại, trong mắt có chút tức giận nói: “Cao, anh đã nói với tôi là muốn đưa tôi đến xem một ‘ngôi sao võ thuật’ nên tôi mới đến.”

“Xem một ngôi sao võ thuật diễn một người tàn tật?”

Cao Chấn: “...”

Ông ấy nhất thời có chút ghen ngạo, không biết giải thích thế nào với người bạn này.

...

Cũng may hai người tới không sớm, đợi không tới hai tiếng đồng hồ, trường quay tiến vào thời gian tạm nghỉ.

Cao Chấn ngay lập tức nhân cơ hội kéo Hứa Trăn ra ngoài.

Hứa Trăn không ngờ tới Cao Chấn sẽ tự mình lần mò đến đây, hắn nhanh chóng đặt phần “cơm dinh dưỡng” mà mình vừa mới nhận còn chưa kịp ăn miếng nào xuống, rồi đi theo Cao Chấn ra bên ngoài studio.

Hắn nhìn chú ngoại quốc mặc áo T-shirt màu cam đứng bên cạnh Cao Chấn, biết hai người đã ở đây từ lâu nên có chút áy náy nói: “Đạo diễn Cao, thật ngại quá, ban này tôi không biết ngài đã đến rồi.”

Cao Chấn vội vàng cười xua tay, nói: “Ai, không sao không sao, tôi không muốn quấy rầy công việc của mọi người.”

Vừa nói, ông ấy vừa giơ tay chỉ vào William ở bên cạnh, giới thiệu với Hứa Trăn: “Mr. William này là một chuyên gia đặc hiệu. Quá trình chế tác đặc hiệu của “Phong Thần” được hỗ trợ kỹ thuật bởi Cồn Cát Số nơi Mr. William làm việc.”

Cao Chấn vốn muốn nói rõ vị trí hành nghề của “Cồn Cát Số” cho Hứa Trăn, nhưng ông ấy không ngờ rằng vừa tiết lộ tên, mắt Hứa Trăn đã sáng lên, giọng nói mang theo sự ngưỡng mộ nói: “Xin chào, Mr. William!”

“Hóa ra là Cồn Cát Số, tôi đã xem qua rất nhiều tác phẩm của quý công ty.”

“‘Robin Hood’, ‘Enchanted’, ‘Ninth Street’, ‘Unicorn’...”

Hắn liên tiếp liệt kê tên của hơn chục bộ phim điện ảnh và hoạt hình, cười nói: “Thật vinh hạnh khi được quý công ty thực hiện đặc hiệu cho ‘Phong Thần’. Tôi tin rằng hiệu quả sẽ khiến chúng tôi kinh ngạc.”

Chương 1056: Chuyên gia đặc hiệu Mr. William 3

Nghe được những lời này, William hí mắt cười, dè dặt gật đầu, dùng tiếng phổ thông khá thành thạo nói: “Mấy bộ mà cậu vừa nói phần lớn đều có tôi tham gia.”

“Chúng tôi cũng có nhiều kinh nghiệm về đặc hiệu theo phong cách thần thoại phương Đông, tôi tin rằng hiệu quả sẽ không làm các cậu thất vọng.”

Nói xong y có chút hưng phấn nói: “Tôi nghe đạo diễn Cao nói qua cậu là một diễn viên biết công phu?”

Hứa Trăn xấu hổ cười, xua tay nói: “Tôi không dám tự nhận có công phu gì, tôi chỉ học một chút ‘Võ thuật’.”

“Võ thuật hiện đại chủ yếu là có hiệu quả rèn luyện thân thể, nó cũng không thần kỳ như trong tiểu thuyết và phim ảnh vẫn nói.”

“...”

Hai người vừa mới gặp mặt mà đã nói chuyện rất hợp ý.

Hứa Trăn tiện tay thể hiện 2 động tác võ thuật đơn giản làm cho William kinh hô một trận.

Cao Chân bị bỏ lại một mình, nhìn trái rồi nhìn phải, cảm thấy có chút hiu vắng khó hiểu.

Được nha, William này vừa nhìn thấy Tiểu Hứa đã như được gặp lại người bạn lâu năm, lại cũng không đề cập đến chuyện mình đứng ngây ngốc ở đây suốt hai tiếng đồng hồ xem hắn diễn người tàn tật.

Hừ, là tôi đã “lừa” William đưa y đi xem một ngôi sao võ thuật, cũng là tôi không nên đề xuất Tiểu Hứa diễn vai Bá Ấp Khảo...

Thì ra người trung gian như tôi đây là người xấu, còn hai người mới là anh em tốt.

“... Haha, ngài cũng biết về ‘Đao thương kiếm kích, búa rìu móc xiên’, thật lợi hại nha.”

Trong khi nói chuyện, Hứa Trăn tùy tiện rút ra một cây cột kim loại đen dài mảnh từ đồng đồ lộn xộn gần đó, cười nói với William: “Trung Quốc đúng là có rất nhiều vũ khí, tôi cũng không biết hết tất cả.”

“Tôi sử dụng đơn đao, song đao, kiếm và thương nhiều hơn, còn những cái khác tôi chỉ biết sơ sơ thôi.”

“Để tôi biểu diễn cho anh xem một đoạn kỹ thuật bắn của một quyền sách võ thuật.”

Nói xong, hắn xoay người đi tới một khoảng đất trống, trên tay cầm một cây thương, đột nhiên xoay người quét ngang, bước thấp người, “rắc” một tiếng đâm vào cây cột phía trước.

Cây thương đâm thẳng một đường, toàn lực dồn xuống làm mũi thương như một con rồng lặn sâu bất ngờ nổi lên trên mặt nước, thế công không thể ngăn cản.

William lập tức rùng mình.

Bộ võ thuật mà Hứa Trăn đánh mang tính biểu diễn cao, với động tác chân và cơ thể linh hoạt kết hợp với động tác thương pháp tinh diệu, mạnh mẽ mà có lực tạo ra tiếng của giông gió.

Hắn vừa mới bắt đầu múa thương, những người ở xung quanh vô thức tím tím lại, nhìn không được mà reo hò kinh ngạc.

Lúc này William cũng vô thức vỗ tay tán thưởng, vừa rồi y đã nhìn quen bộ dạng bại liệt của Hứa Trăn, nhưng khi đột nhiên nhìn thấy hắn biến thành “cao thủ võ lâm” thì tóc gáy đều dựng lên.

Y thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ về việc nên làm cho Hứa Trăn một cây thương đạo cụ tàn khốc lóa mắt như thế nào, để khi phối hợp với đặc hiệu ánh sáng điện ảnh, nó có thể tạo ra hiệu quả rung chuyển thế giới!

Nghĩ tới đây, William bỗng nhiên sửng sốt một chút.

Ai, nói về quay, cậu Hứa này đóng vai diễn gì trong “Phong Thần”?

Y phân vân sờ sờ cằm, nhớ lại các nhân vật có trong “Phong Thần”.

Dùng thương... Hỏa tiêm thương...

Na Tra sao?

...

Đồng thời, trong một studio cách đó không xa.

Chuyên gia thu âm của đoàn đã tìm kiếm rất lâu nhưng không tìm thấy cán chông của mình, nhìn không được quay sang hỏi

đồng nghiệp của mình: “Này, mọi người có ai thấy cây cán nổi dài dự phòng của tôi không?”

Đạo diễn Ngô Nham nhìn Hứa Trăn đang “chơi thương” cách đó không xa, nhàn nhã thở ra một vòng khói, về mặt thôn thức nói với chuyên gia thu âm: “Đừng tìm.”

“Anh không còn xứng đáng với nó nữa.”

Chuyên gia thu âm:... ?

Tôi không xứng đáng với cái gì?

Cây cán nổi dài của tôi? ?

Buổi tối hôm đó, đạo diễn Cao Chấn và Mr. William không ở lại ăn tối ở đoàn làm phim “Thằng Em Lý Tưởng”, mà quay trở lại hội nghị thượng đỉnh của họ.

Trước khi rời đi, Cao Chấn đã nói rõ với Hứa Trăn rằng quả thực trước mắt đoàn phim vẫn chưa tìm được diễn viên đóng vai Dương Tiễn.

Chỉ cần đến lúc đó Hứa Trăn có thể điều chỉnh được lịch trình, thì có thể giao vai diễn này cho hắn.

Hứa Trăn chợt cảm thấy vui mừng vô cùng.

Cuối cùng!

Cuối cùng thì mình cũng thuận lợi bắt được vai diễn mà mình ngưỡng mộ trong lòng từ trong tay đạo diễn Cao!

Giờ khắc này, hắn cảm thấy mình vất vả mấy năm nay quả thực không uổng công, cuối cùng cũng có quyền lựa chọn vai diễn, đồng thời không khỏi có chút buồn bã: “Tam Quốc” đã được quay xong rồi...

Không bắt kịp được thời gian tốt...

Tất nhiên, Hứa Trăn chỉ tùy ý ngẫm nghĩ về nó mà thôi.

Trong thâm tâm hắn biết rất rõ rằng nếu không phải may mắn được diễn xuất trong “Tam Quốc” ngay sau khi xuất đạo, thì sự nghiệp diễn xuất sau này của hắn sẽ không suôn sẻ như bây giờ.

Trừ khi hắn áp dụng loại nhân quả “Mobius”, nếu không hắn không thể vừa có địa vị hiện tại trong giới, vừa có quyền tuyển

vai diễn trong “Tam Quốc”.

Thật khó để có cả hai...

Bây giờ Hứa Trăn đột nhiên nhớ lại lúc trước, khi dự án “Tam Quốc” vừa mới được duyệt, lúc đó Trần Chính Hào mình cũng không quá thân quen lại cố tình gửi đến một tin nhắn nhắc nhở hân tham gia tuyển vai diễn.

Hắn không khỏi mỉm cười, lấy điện thoại ra hỏi anh Hào có diễn “Phong Thần” không.

Một lúc sau, điện thoại rung lên một chút.

Hứa Trăn cầm lên xem, chỉ thấy anh Hào trả lời: “Yên tâm, tôi không diễn Chu Văn Vương.”

Hứa Trăn: “...”

Tại sao phải trấn an tôi?

Tôi có thể lo lắng về điều gì à?

Tôi lại không diễn Bá Ấp Khảo! !!

Chương 1057: Tinh thông văn hoá Trung Quốc 1

Buổi tối hôm đó, đoàn làm phim “Thằng Em Lý Tưởng ” mãi đến hơn 9 giờ tối mới xong việc.

Sau khi trở về nơi ở, Hứa Trăn sắp xếp ngăn gọn tài liệu quay ngày mai, sau đó định lên giường nghỉ ngơi.

Kết quả là trước khi đi ngủ, Mr. William chuyên gia đặc hiệu mà hắn mới quen biết hôm nay, đã gửi cho hắn một email với tiêu đề “Hãy gọi tôi là người tinh thông văn hoá Trung Quốc”.

Hứa Trăn nghi ngờ mở máy tính xách tay lên, tải tệp đính kèm xuống, vừa mới nhấp vào hắn đã không khỏi ngẩn người.

Đây là một tệp video, nhân vật chính của video chính là mình, tài liệu thực tế hiển nhiên là hình ảnh mình múa thương bên ngoài studio vào chiều tối hôm nay.

Tuy nhiên, điều khác biệt so với thực tế tại hiện trường là đoạn video này đã được người ta xử lý qua bằng các phương tiện kỹ

thuật.

Đến bây giờ Hứa Trăn mới nhớ lại: Khi ở trường quay vào chiều tối hôm nay, William đã hứa với hắn rằng y sẽ quay lại và giúp hắn xử lý đoạn video này một chút, nhưng hắn không ngờ rằng đối phương thực sự đã thực hiện lời hứa của mình.

Hứa Trăn nhìn chăm chú chỉ thấy trong hình ảnh, tất cả đồ lặt vặt và người qua đường xung quanh studio đều bị photoshop sạch không còn một mảnh, thay vào đó là một vùng mây trắng bao la và dường như ở phía xa còn có một cung điện nguy nga đứng sừng sững;

Cây cán kim loại màu đen bình thường trong tay hắn đã được Photoshop biến thành một cây trường thương màu vàng đỏ, khi khua đầu trường thương sẽ bắn ra những chấm ánh sáng bạc, sáng chói và rực rỡ như một vì sao;

Trên thân thương có khắc rất nhiều chữ vàng sẫm theo phong cách cổ xưa mà phức tạp, theo động tác mỗi chiêu thức của hắn, thỉnh thoảng lại có ngọn lửa cuộn cuộn, khi hắn đâm tới, trong nháy mắt ngọn lửa hùng hục bốc cháy lên giống như sóng thần cuộn trào mãnh liệt, lại giống như có thể hủy thiên diệt địa.

Hứa Trăn có nỗi kinh ngạc không tên.

Cây trường thương này quá xuất sắc!

Thật giống như một thần binh từ trên trời giáng xuống!

Rõ ràng là một đoạn video nhỏ được quay bằng điện thoại di động, nhưng sau khi William thêm đặc hiệu, nhìn qua lại có thể oai như vậy.

Không hổ là chuyên gia đặc hiệu tầm cỡ thế giới, quả thực là tài nghệ điêu luyện!

Nhưng vấn đề là...

—— Có thể xin Mr. William giải thích một chút không, ngài photoshop 2 cái Phong Hỏa luân dưới chân tôi là có ý gì? ?

“Nhận được email chưa?”

Hứa Trăn đang kinh ngạc, William đã gửi cho hắn một tin nhắn.

William gửi biểu tượng đeo kính râm đặc ý đi, rồi đánh chữ: “Tôi nhàn rồi không có việc gì làm, tiện tay làm ra bán thành phẩm, cậu thấy hiệu quả thế nào?”

Hứa Trăn: “...”

May trong rủi, đây chỉ là bán thành phẩm, y chưa có thời gian để Photoshop quần áo trang sức và tạo kiểu.

Hứa Trăn trầm mặc hồi lâu, không còn cách nào khác ngoài cắn răng khen ngợi kỹ năng tuyệt vời của William, sau đó tiếc nuối nói với y: “Mr. William, vai diễn mà tôi muốn diễn trong ‘Phong Thần’ là Nhị Lang thần Dương Tiễn, không phải Na Tra.”

Vài giây sau, Mr. William trả lời bằng một biểu tượng sấm sét giữa trời quang.

Hứa Trăn: “...”

Tiên sinh, tôi cũng cảm thấy rất như bị sét đánh.

“A, Hứa, cậu không diễn Na Tra sao?”

William ủ rũ trả lời: “Na Tra là một nhân vật Trung Quốc tôi rất thích, rất đáng yêu.”

“Khi các bạn cùng lớp của tôi trong lớp học tiếng Trung nói đùa với nhau, họ thường trích dẫn câu nói của Na Tra, ‘Người có phải là cứu binh mà con khi đưa đến không’, haha.”

“Tất cả mọi người đều cảm thấy rất thú vị.”

Nói xong, William lại vui vẻ trở lại, đánh chữ: “Cậu xem, tôi còn không phải là người tinh thông văn hoá Trung Quốc sao?”

Hứa Trăn nhìn dòng chữ này với tâm trạng hơi phức tạp.

Tinh thông văn hoá Trung Quốc thì đúng là có tinh thông văn hoá Trung Quốc, nhưng...

Mr. William, câu nói “Người có phải là cứu binh mà con khi đưa đến không” này không phải câu nói của Na Tra chỉ con khi, mà chỉ chính hắn là cứu binh được con khi đưa đến.

Người nói câu này là Hồng Hải Nhi.

Nhưng mà loại chuyện này quá phức tạp để nói với những người bạn ngoại quốc, Hứa Trăn thở dài, chỉ đành phải tập

trung tán dương về kỹ thuật đặc hiệu đáng kinh ngạc được y thể hiện trong video vừa rồi, mong chờ sự hợp tác tiếp theo với y.

Sau khi hai người trò chuyện đơn giản vài câu, William có chút tiếc nuối nói: “Video vừa rồi kia tôi làm sai, thật có lỗi.”

“Tôi sẽ làm cho cậu lần nữa.”

“Hứa, cậu có nguyện vọng gì không?”

Hứa Trăn vốn dĩ không muốn làm phiền y về mấy chuyện này, nhưng thấy đối phương kiên trì như vậy, hắn đột nhiên nảy ra ý nghĩ, đánh chữ nói: “Mr. William, tôi thật sự có một nguyện vọng nhỏ.”

“Ngài có thể giúp tôi photoshop thành Triệu Vân không?”

Hắn xoa xoa lòng bàn tay, nói: “Ngài biết Triệu Vân không?”

Ngay khi Hứa Trăn muốn giải thích thêm, William đã gửi cho hắn một động tác tay “OK” và trả lời: “Là một người ‘tinh thông văn hoá Trung Quốc’, đương nhiên tôi biết Triệu Vân.”

“Việc này quá đơn giản, ngày mai tôi sẽ làm cho cậu.”

Hứa Trăn đột nhiên phấn khích.

Ô, cảm ơn những tiện lợi mà khoa học công nghệ đã mang lại cho cuộc sống của chúng ta!

Chuyên gia đặc hiệu quá tuyệt vời, quả thực là nghịch thiên cải mệnh, áp đảo tạo hóa đất trời!

...

Hai người trò chuyện ngắn gọn vài câu rồi kết thúc cuộc trò chuyện.

Hứa Trăn nằm xuống giường, trong lòng tràn đầy mong đợi với Triệu Vân mà ngủ một giấc thật vững vàng và an ổn.

Sáng sớm hôm sau, hắn thức dậy lúc 5 giờ như thường lệ.

Trước khi bò dậy khỏi giường, Hứa Trăn đưa tay chạm vào điện thoại di động, sau khi mở khóa màn hình, hắn nhìn thấy một số tin nhắn chưa đọc.

Lúc nửa đêm William đã hoàn thành video đặc hiệu mới và gửi nó cho hắn.

Hứa Trăn lập tức bò dậy khỏi giường, vô cùng thích thú xem video, nhưng cây thương bạc và bộ áo bào màu trắng trong tưởng tượng lại không xuất hiện trong hình ảnh.

Trong hình ảnh, mình đang khua cây cán kim loại màu đen giản dị tự nhiên kia, xung quanh là một vòng người đang xem, không có dấu vết của bất kỳ đặc hiệu nào.

Gửi nhầm rồi? Đã gửi nhầm video gốc đến?

Hứa Trăn còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên nhìn thấy “chính mình” trong video quay đầu lại.

Trong một tích tắc này, hắn không khỏi run lên cầm cập.

Đó không phải là mặt mình...

——Là của Trình Viễn!

——Đó là khuôn mặt của Trình Viễn, người đóng vai Triệu Vân trong “Tam Quốc”! !

Chương 1058: Tinh thông văn hoá Trung Quốc 2

Bậc thầy đặc hiệu tài nghệ điều luyện đã thay đổi khuôn mặt của mình trong video này thành Trình Viễn!

Hứa Trăn ngồi trên giường, giờ điện thoại di động lên mà chết lặng nhìn chằm chằm vào video.

Toàn bộ quá trình của video liền mạch, không có cảm giác không hài hòa do tài nghệ cực kỳ tinh xảo.

Hắn chỉ cảm thấy trong đầu “Ầm” một tiếng, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Mr. William...

Tôi.....

Tôi cảm ơn ngài, ngài thật lợi hại! Quá lợi hại! !

...

Có một nhầm lẫn nhỏ trong việc giao tiếp giữa Hứa Trăn và Mr. William - tinh thông văn hoá Trung Quốc - Smith, nhưng

nó không ảnh hưởng đến toàn cục.

Cuộc sống nên cho qua thì vẫn là cho qua đi.

Hắn thông báo cho Kiều Phong về đoàn làm phim “Phong Thần”, giao cho anh ta việc giúp mình liên hệ các việc phù hợp tiếp theo, trong khi mình dốc hết tâm sức cho việc quay phim của “Thằng Em Lý Tưởng”.

Kiều Phong cũng rất tán thành việc quay phim “Phong Thần”.

Mặc dù Hứa Trăn không còn cần những bộ phim truyền hình như vậy để tranh giành sự nổi tiếng, nhưng những kiệt tác vẫn có sức hấp dẫn độc đáo của chúng.

Nếu một nhân vật kinh điển nổi tiếng có thể được diễn giải tốt, nó có thể có thêm những ảnh hưởng rất tốt trong việc nâng cao hình ảnh cá nhân của diễn viên.

Hơn nữa, bộ phim này sử dụng dàn diễn viên toàn sao, từ các nhân vật chính như Từ Khương Tử, Đát Kỷ và Trụ Vương, cho đến các vai phụ không nhiều phần diễn như Viên Hồng, Khổng Tuyên và Tam Tiêu nương nương, hầu hết đều là do các diễn viên có tên tuổi đóng, có thể nói là một hoạt động lớn đại diện lực lượng thời đại.

Giống như loại phim điện ảnh và truyền hình này, bất cứ ai có thể tham gia vào đều có được một biểu tượng cho thân phận.

Vài ngày sau, Kiều Phong đàm phán với nhóm chuẩn bị của “Phong Thần” và xác nhận rằng Hứa Trăn sẽ đóng vai Dương Tiễn trong vở kịch.

Chỉ cần hắn có thời gian thì có thể đến Kinh Thành để ký hợp đồng biểu diễn nghệ thuật chính thức với đoàn phim.

...

Ngày 12 tháng 8, “Thằng Em Lý Tưởng” chính thức đóng máy.

Bắt đầu mở máy từ ngày 1 tháng 6, chu kỳ quay tổng cộng 73 ngày đã hoàn thành và kế hoạch quay ban đầu đã được thực hiện thành công.

Hứa Trăn đã tàn tật hơn hai tháng, chỉ cảm thấy xương cốt cũng không phải là của mình, cần cấp bách trở lại cuộc sống

bình thường;

Từ Hạo Vũ thậm chí còn khó thoát ra khỏi trạng thái của nhân vật trong một thời gian, cậu thường buông bỏ mọi thứ rồi ngơ ngác nhìn lên bầu trời, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hứa Trăn mỉm cười nhìn Từ Hạo Vũ trước mặt, cũng không nói nhiều lời.

Khen cậu biểu hiện tốt thì nghe như đang mắng người...
Nhưng nếu nói không tốt, nhất định là trái với lòng.

Những lo lắng trước đây của chú Từ có lẽ là không cần thiết.

Đúng là Từ Hạo Vũ không có tài năng diễn xuất, nhưng những người kiên trì thường có khả năng giác ngộ.

Hứa Trăn tin rằng bộ phim này sẽ là một cơ hội.

Từ Hạo Vũ sẽ hiểu rằng bản chất của “biểu diễn” chính là sự cộng hưởng của cảm xúc con người.

Hễ là có thể làm được điều đó, thì đó là một màn trình diễn xuất sắc.

Không liên quan đến tư chất tự nhiên, không cần phải phủ nhận khả năng của chính mình.

Hứa Trăn cảm thấy trong tương lai cậu có thể tiếp tục thử cái loại nhân vật mộc mạc, ngay thẳng và thuần lương, cậu không thể đóng những vai diễn thiếu năng trí tuệ trong bộ phim tiếp theo nữa mà thay vào đó có thể thử những vai diễn thiên tài.

Suy cho cùng thường có một ranh giới mong manh giữa thiên tài và thiếu năng trí tuệ.

Ngược lại, những người bình thường tầm thường và có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi thì khó giải thích hơn.

Vào ngày 15 tháng 8, sau khi hoàn thành một số công việc đoạn kết tiếp theo, Hứa Trăn rời khỏi Lộ Đảo và trở về Kinh Thành.

Đầu tiên hắn đi ký hợp đồng chính thức với đoàn làm phim “Phong Thần”, sau đó bắt đầu tập trung vào một số công việc mà hắn đã tích lũy gần đây.

Hoàn thành hợp đồng quảng cáo, quay quảng cáo, thảo luận với Trang Văn Huy về công việc chuẩn bị cho “Vô Song”, nhân tiện lấy ra kho bạc nhỏ mà mình đã tích góp từng chút một gần đây để đầu tư vào việc quay phim...

Sau khi giải quyết những vấn đề quan trọng này, Hứa Trăn tạm thời rảnh rỗi.

Dự kiến “Phong Thần” đến giữa tháng 10 mới mở máy và “Vô Song” vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị.

Hắn định cho mình đi nghỉ một thời gian ngắn, trước tiên trở về Cam Châu thăm sư phụ một chút, sau đó đến những nơi có núi non sông nước đẹp để đi dạo, ngắm cảnh và thư giãn.

Gần đây Tống Úc đang quay bộ phim “Biên Thành”, ngày ngày khoe khoang cuộc sống đánh cá nhân nhả vui vẻ của gã ta trong nhóm quản lý nhỏ của công ty.

Nghe tin Hứa Trăn đã hoàn thành việc quay phim ở đây, Tống Úc đã nhiệt tình mời hắn đến ngồi ở phim trường “Biên Thành” và trải nghiệm lòng hiếu khách của những người dân thường ở Tương Tây.

Hứa Trăn vui vẻ nguyện ý đi.

Gần đây, hắn đã mua một khóa học trực tuyến và đang học các kỹ năng vẽ cơ bản và hiểu biết thông thường.

Hứa Trăn tưởng tượng: Khi đó mình sẽ dựng một tấm bảng vẽ ở bên bờ sông, ngắm nhìn lão Tống đội nón tre, đẩy một chiếc thuyền đánh cá, bên cạnh chân còn đặt một chiếc sọt đựng cá.

Mình cầm bút lên và tập trung vẽ hoa văn ở mặt sau của tờ 20 tệ...

Khụ khụ, không có kỹ thuật của họa sĩ kia, tất nhiên là không thể vẽ được 20 tệ, không cần lo lắng.

Nghĩ đến đây, Hứa Trăn không khỏi mỉm cười, tùy ý mở giao diện trò chuyện của điện thoại, định hẹn thời gian với Tống Úc một chút trước.

Mà khi hắn vừa mở nó ra, hắn đã thấy Tống Úc vừa đăng một đoạn video ngắn trong nhóm quản lý của Lang Gia Các.

Chương 1059: Hồ khoan một tiếng non xanh nước biếc 1

Trong hình ảnh, Tống Úc mặc một chiếc áo ba lỗ vải thô màu trắng và một chiếc quần rộng thùng thình màu nâu.

Anh ta khom lưng, hai tay cầm một cây xiên cá cán dài, vẻ mặt chuyên chú nhìn xuống mặt nước.

“Bộp!”

Với một âm thanh trầm đục, Tống Úc nhanh chóng ra tay cầm cây xiên cá xuống nước.

Một lúc sau, gã im lặng dùng sức nâng cây xiên cá lên, chỉ thấy một con cá trắng to dài bằng cánh tay đang bị cầm chắc trên đầu cây xiên, rồi bị Tống Úc tiêu sái ném vào trong khoang thuyền.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy trước mắt mình phát sáng lên, hấn mỉm cười rồi trả lời trong nhóm: “Oa, lợi hại nha!”

Tống Úc gửi đến một biểu tượng chống nạnh cười to, đánh chữ nói: “Đến, đến, đến, đủ cá rồi!”

“Tôi tự mình hầm cho cậu ăn!”

“Vừa vặn tương ớt băm lúc trước tôi làm cũng có thể ăn được rồi, đến lúc đó tôi hầm cá sông ớt băm cho cậu.”

Tống Úc dào dạt vẻ đắc thắng nói: “Ớt và tỏi là do chính tay tôi băm nhỏ, chúng đều được băm nhỏ, rất thơm, nhìn thôi đã thèm!”

Nhìn thấy dòng chữ này, Hứa Trăn không hiểu sao lại cảm thấy tay có chút run lên.

Không biết là do mình không ăn được cay quá, hay là mấy chữ “băm nhỏ” này khiến hắn cảm thấy nhập tâm.

Lúc này Tống Úc không quay phim nên gã đã gọi điện video cho Hứa Trăn.

Hai người thoải mái trò chuyện về tình hình gần đây, nói về “Phong Thần”, Tống Úc cũng bày tỏ nửa cuối năm nay mình

không có lịch trình và rất tiếc khi không thể tham gia biểu diễn.

Hắn đứng dưng xua tay, nói: “Gần đây tôi không diễn loại phim ‘trên trời’ này, bình thường tôi toàn diễn trên mặt đất hoặc là dưới nước.”

“Hơn nữa lại nói, tôi đóng vai Na Tổng trong ‘Biên Thành’, chẳng phải cũng giống như đóng Nhị Lang thần sao?”

Hứa Trăn nghe vậy sững sốt, hỏi: “Anh nói như thế nào?”

Tổng Úc đang nằm trong khoang thuyền đánh cá nhỏ, tay sờ con chó đất bên cạnh, chỉ vào chim ưng biểu ở đuôi thuyền, lại giơ cây xiên cá trong tay lên, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Hao Thiên Khuyển, Phác Thiên Ưng, hai lưỡi đao ba mũi.”

“Sinh ra ở ven sông, trong nhà hàng lão Nhị.”

“Ai không phải Nhị Lang Thần?”

“Phốc...” Nghe thấy anh ta miêu tả, Hứa Trăn không nhịn được mà cười ra tiếng.

Không hổ là anh! Nhị sư huynh!

Hứa Trăn ngần ngừ ở lại Kinh Thành 2 tuần, xử lý ổn thỏa tất cả các cuộc hẹn diễn, đại diện, quyết sách các hạng mục công việc, sau đó mới bắt tay vào làm chuẩn bị cho kỳ nghỉ.

Trong thời gian đó, hắn nhận được một bất ngờ hoan hỉ:

“Cồn Cát Sô” của Mr. William sắp tới sẽ thực hiện ngày càng nhiều các hạng mục Trung Quốc, vì vậy họ có kế hoạch sẽ hợp tác với các công ty điện ảnh và truyền hình Trung Quốc để thành lập một hãng phim dành riêng cho thị trường Trung Quốc.

“Cồn Cát Sô” là công ty sản xuất đặc hiệu hàng đầu thế giới, thông thường kiểu hợp tác này có lẽ họ sẽ ưu tiên lựa chọn hợp tác với xí nghiệp dẫn đầu của Trung Quốc.

Nhưng trùng hợp Cao Chân lại làm người trung gian, William vừa đến Trung Quốc đã gặp được Hứa Trăn, hai người rất “hài lòng” với nhau;

Mà các chế tác hậu kỳ của Lang Gia Các đã đạt đến trình độ cao nhất ở trong nước, sau rất nhiều lần trao đổi, cuối cùng

“Cồn Cát Sô” đã vui vẻ chọn Lang Gia Các làm đối tác hợp tác, đồng thời, cái giá đỡ đã chuẩn bị trong vòng gần 2,3 năm qua đã được dựng lên và bắt đầu hoạt động chính thức.

Đây chắc chắn là một sự thúc đẩy lớn làm tăng thêm khả năng nghiệp vụ của Lang Gia Các.

Đồng thời trong khoảng thời gian này Hứa Trăn cũng nhận được một “lợi ích” nhỏ: Hấn vừa trở thành người phát ngôn của công ty trang trí kiến trúc “Trang trí Kim Khuyết”, trong quá trình đàm phán, đối phương rất nhiệt tình bày tỏ rằng nếu Hứa Trăn có nhu cầu về các dịch vụ liên quan, “Trang trí Kim Khuyết” sẵn sàng cung cấp cho hấn mức giá thấp hơn nhiều so với giá thị trường.

Gần đây Lang Gia Các đang có kế hoạch cải tiến lại, Thái Thực Tiễn và Hứa Trăn cũng đã vui vẻ bàn giao nghiệp vụ này cho “Trang trí Kim Khuyết”.

Họ dẫn đầu tuyệt đối trong lĩnh vực trang trí kiến trúc trong nước, thật là hời khi nhận được dịch vụ của họ với giá thấp hơn giá trung bình của thị trường...

“Trang trí Kim Khuyết” đã đặc biệt cử một người quản lý hạng mục đến để bàn bạc với người bên Lang Gia Các.

Người quản lý này năm nay mới ngoài 30, chính là độ tuổi mà người ta sẽ nỗ lực hết mình trong sự nghiệp.

Sau khi nói chuyện về việc trang trí khu vực văn phòng của công ty với Lang Gia Các, gã đã nhiệt tình khuyến nghị: “Nếu nhân viên của quý công ty có bất kỳ nhu cầu cá nhân nào, cũng có thể giao việc đó cho chúng tôi.”

“Trang trí Kim Khuyết của chúng tôi đã có danh tiếng nhiều năm ở nơi này, về vấn đề chất lượng, bảo vệ môi trường và các phương diện khác của bên chúng tôi chắc chắn đều đang tin cậy hơn hầu hết các công ty khác.”

Khi nghe đến đây, mấy người ở Lang Gia Các do dự một lúc, Thái Thực Tiễn nói: “Tôi có một căn hộ, tôi muốn dùng nó làm phòng cưới cho con trai mình. Không biết bên trang trí nhà cửa các cậu có thể làm không?”

Quản lý hạng mục của “Trang trí Kim Khuyết” gật đầu, nói: “Vâng, trang trí nhà cửa hiện là một trong bốn lĩnh vực kinh

doanh chính của chúng tôi.”

Kiều Phong hỏi: “Nếu có một ngôi nhà tự xây ở nông thôn muốn cải tạo, tôi có nên yêu cầu đội xây dựng sửa đổi kết cấu chính trước, sau đó mới nhờ các anh lắp đặt thiết bị được không?”

Chương 1060: Hò khoan một tiếng non xanh nước biếc 2

Quản lý hạng mục cười dè dặt nói: “Cái đó thì không cần, tôi cũng làm hạng mục xây dựng.”

“Trong những năm đầu tiên, chúng tôi chủ yếu đảm nhận việc trang trí lắp đặt thiết bị cho các hạng mục quy mô lớn như phòng hòa nhạc, quầy quán mỹ thuật hội họa và trung tâm hội nghị, nhưng giờ đây chúng tôi đã mở rộng cả chiều sâu và bề rộng, và đã đảm nhận tất cả các loại hạng mục.”

“Hễ là về phương diện trang trí kiến trúc, không có gì là chúng tôi không làm.”

Hứa Trăn nghe anh ấy nói như vậy, do dự một chút, hỏi: “Quản lý Vương, vậy cũng có thể sửa chữa tòa nhà cao tầng đúng không?”

Quản lý hạng mục quay đầu lại, đắc thắng gật đầu nói: “Đương nhiên không có vấn đề gì, chúng tôi vẫn thường xuyên gia cố những tòa nhà cao tầng, tôi đã tự mình xử lý những ngôi nhà cổ có tuổi đời 30 năm, 40 năm, thậm chí là hơn nửa thế kỷ.”

“Ngài Hứa muốn gia cố cái gì? Ký túc xá hay là nơi ở tư nhân, bao nhiêu năm?”

“Ách...” Hứa Trăn suy nghĩ một chút, nói: “Đều không phải, là một ngôi chùa miếu, là Tàng Kinh Các.”

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Tôi nhớ rõ chủ trì nói với tôi, tòa Tàng Kinh Các kia được xây dựng trong thời kỳ nhà Minh Chính Tông, đã hơn 500 năm, nhưng tôi cũng không biết trong khoảng thời gian đó đã được sửa chữa bao nhiêu lần.”

Hứa Trăn chân thành hỏi: “Tôi không biết nhiều về phương diện này, việc sửa chữa khôi phục loại kiến trúc cổ này có cần phải làm một số thủ tục đặc biệt không?”

Quản lý hạng mục:”.....”

Nụ cười trên mặt gã chợt cứng đờ.

Tàng Kinh Các? Trong thời kỳ nhà Minh Chính Tông? 500 năm? ??

Đại ca... Cái này, đề tài này hơi lạc rồi!

...

Vào cuối tháng 8, sau khi Hứa Trăn xử lý xong các công việc ở Kinh Thành, hắn dứt khoát dẫn người phụ trách của bên “Trang trí Kim Khuyết ” trở lại Cam Châu để kiểm tra tình hình của Tàng Kinh các Pháp Vân tự, tiện thể cũng mang theo tất cả các đồ vật để hiếu kính sư phụ về theo.

Bao gồm một số bộ sưu tập không quá quan trọng được tích lũy gần đây, các đặc sản địa phương đã mua khi quay phim ở nhiều nơi và thiết bị vật lý trị liệu hồng ngoại để giảm bớt bệnh thấp khớp ở người già, v... v...

Sư phụ hắn, hòa thượng Liễu Nhiên vui vẻ nhận lấy và cất giữ thật kỹ các đĩa DVD của các diễn viên kinh kịch Hoàng Mai từ đoàn làm phim “Mai Tử Hoàng Thời Vũ”;

Khi nhìn thấy album mới của Chu Nhiên, lại chậm rãi lấy khăn tay ra, lau vết bẩn màu vàng trên trang bìa rồi nói: “A Di Đà Phật, trang này bẩn rồi.”

Hứa Trăn: “...”

Không phải bị bẩn, đó là chữ ký của Chu Nhiên.

Hắn ở Pháp Vân tự một tuần, sau đó đến địa điểm quay bộ phim “Biên Thành” theo địa chỉ mà Tống Úc đưa cho: Động trà ở Tương Tây.

Nó nằm ở chỗ giao giới của 3 tỉnh thành Hồ Nam, Quý Châu và Trùng Khánh, chỉ cách Du châu một cây cầu, núi non trùng điệp, sông nước tung hoành ngang dọc.

Hứa Trăn đã đóng phim nhiều năm như vậy, vào Nam ra Bắc, nhưng đây thực sự là lần đầu tiên hắn đặt chân đến Tương Tây.

Lần gần nhất hắn đến đây trước đây là khi hắn quay phim “Tam Quốc”, mấy trận chiến của chu du ở Kinh Châu đều được lấy khung cảnh ở núi Vũ Lăng.

Ngày 4 tháng 9, Hứa Trăn đi máy bay đến Tương Tây, sau đó bắt một chiếc xe buýt nhỏ dành cho khách du lịch địa phương đến khu vực lân cận địa điểm quay phim “Biên Thành”.

Chuyến này hắn đến đây là đi du lịch, vì vậy cũng không muốn phiền người của Tổng Úc đến đón hắn, mà lại tự mình đi dạo một vòng vùng lân cận để cảm nhận phong tục địa phương.

Đầu tháng 9, học sinh đã bắt đầu khai giảng, cũng chưa đến dịp nghỉ lễ Quốc khánh nên du lịch đang ở mùa ít khách.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy mình đến đúng lúc, không những ở địa điểm danh lam thắng cảnh chỉ có ít người đi bộ mà trải nghiệm du lịch cũng rất tuyệt vời và giá cả khách sạn cũng rẻ.

Hắn sống trong một khu nhà trọ bình dân gần sông núi, vào tháng 8, một phòng có giá hơn 300 tệ, nhưng sau một tuần, nó đã giảm xuống còn khoảng 200 tệ.

Khá có lời.

Hứa Trăn đi xung quanh những vùng phụ cận, nhìn thấy nhiều người đeo theo bảng vẽ hoặc thiết bị chụp ảnh.

Trong lúc cao hứng nhất thời, hắn dứt khoát đi mua một bảng vẽ và một số vật liệu vẽ trang từ một người bán hàng rong gần đó, cứ đi đến một nơi, nhìn thấy phong cảnh đẹp, hắn lại dừng lại, dựng bảng vẽ và vẽ một bức phác thảo đơn giản.

Hứa Trăn mới học vẽ chưa đầy một tháng, kỹ năng vẽ tranh của hắn rất tệ.

Nhưng mà là một diễn viên, ngược lại hắn đã học được đầy đủ các tư thế vẽ tranh.

Từ xa sẽ nhìn thấy hắn đứng bên sông, mặc chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo xắn cao, cầm cây cọ chuyên chú vẽ tranh lên bảng vẽ, quả thực là hắn còn có khuôn họa sĩ hơn cả họa sĩ chân chính.

Một lần sau khi ăn trưa, hắn đang “vẽ tranh” dưới bóng cây bên bờ sông, tình cờ thoáng thấy có người trên cầu đá cách đó

không xa cầm máy quay phim chụp ảnh hấn đang vẽ tranh.

Hứa Trăn tùy ý để anh ta chụp hai tấm, sau đó quay đầu đi và cười nhạt với người kia.

Hai người nhìn nhau, nhiếp ảnh gia trên cầu đá cảm thấy trước mắt mình bừng sáng, lập tức chụp lại cảnh tượng này.

Còn Hứa Trăn thì mỉm cười xoay bảng vẽ, quay mặt về phía cây cầu đá, vừa vẽ vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh ta, giả vờ vẽ dáng vẽ đang chụp ảnh của anh ta.

Nhiếp ảnh gia trên cây cầu đá sững sờ.

Anh ta chỉ cảm thấy thân thể có chút cứng ngắc, không biết nên tiếp tục chụp ảnh, vẫn là đứng ở chỗ này làm người mẫu.

Ô... Sao lại có cảm giác bị người ta đảo tướng thành quân?

Chương 1061: Hò khoan một tiếng non xanh nước biếc 3

Ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của trợ lý Tống Úc, Hứa Trăn thuận lợi tìm đến được chỗ đoàn làm phim “Biên Thành”.

Địa điểm quay của bộ phim cách rất gần khu danh lam thắng cảnh, chỉ cần vòng qua hai ngọn núi và đường thủy là thông.

Thấy Hứa Trăn đến thăm ban, đạo diễn, diễn viên và các nhân viên công tác của đoàn làm phim “Biên Thành” đều có vẻ chào đón nồng nhiệt với hắn.

Là bộ phim văn nghệ kinh phí thấp nên dàn diễn viên của phim này không quá lộng lẫy.

Thiên Bảo, cũng chính là vai anh trai của Tống Úc trong bộ phim được Chu Hoàng đảm nhận, là một diễn viên kịch nói có danh tiếng tốt trong lĩnh vực phim văn nghệ;

Nữ chính Thúy Thúy do một cô gái địa phương 18 tuổi chưa có kinh nghiệm diễn xuất thủ vai và được đoàn phim tuyển chọn thông qua các buổi thử giọng.

Hứa Trăn đứng ngoài quan sát một lúc, lại bất ngờ phát hiện bộ phim rất hay.

Cốt truyện của “Biên Thành” tương đối yếu, cũng không có tình huống thăng trầm lên xuống.

Nhưng trình độ kết cấu và chọn cảnh của đạo diễn rất cao, giàu trí tưởng tượng, cảnh quay nào cũng đẹp như tranh vẽ, mang đến cho mọi người cảm giác thưởng thức cái đẹp tột độ.

Hơn nữa, trình độ thẩm mỹ của vị đạo diễn này cũng tương đối cao so với người có thẩm mỹ.

Thành thật mà nói, tuy rằng anh Tống Úc có ngũ quan đoan chính, nhưng tính tình lại hơi “thô”.

Trước đây, các đạo diễn khác đều cố gắng trang điểm, làm tóc và tạo kiểu để che đi vẻ mộc mạc của mình, nhưng đạo diễn của “Biên Thành” thì khác, dưới ống kính của ông ấy, Tống

Úc trông giản dị, sạch sẽ và tự do hài hòa cùng với môi trường tự nhiên xung quanh.

Tia khí thế “Thổ” này dường như đã biến thành hương thơm của đất sau cơn mưa, ngược lại càng làm tăng thêm cảm giác sống động tươi mới cho nhân vật Na Tổng, vô cùng tài tình.

Quả là một vị đạo diễn lợi hại!

Mấy ngày sau, Hứa Trăn càng thêm tán thưởng đối với đoàn làm phim “Biên Thành”, mỗi ngày đều kéo một cái băng ghế nhỏ đến bên cạnh, mà Tổng Úc thì có chút phiền muộn.

——Thằng nhãi Hứa Trăn này... cũng thật giỏi lôi kéo lòng người!

Hắn vừa mới đến đây chưa được bao lâu, anh cả “Thiên Bảo” thân quen với hắn, luôn đến hỏi ý kiến hắn, đạo diễn ngày nào cũng thích trao đổi kinh nghiệm quay phim với hắn, thái độ vô cùng hòa nhã;

Ngay cả con chó đất trước đó vẫn luôn chán ghét mình cũng ngày ngày vẫy đuôi quanh Hứa Trăn, làm ra dáng vẻ một con chó nịnh chủ...

Giỏi thật, cậu đặt casting Hao Thiên Khuyển ở đây chứ gì?

Ngửi mùi tìm đến Nhị Lang Thần? ?

Quả thật là một con chó!

Tổng Úc không khỏi đảo mắt xem thường.

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa có một tiếng “phốc” trầm đục, hai tay Hứa Trăn nắm lấy cây xiên cá dòn sức đâm xuống nước, chuẩn xác đâm trúng một con cá lớn.

“Ai, đúng đúng đúng, theo dòng nước nhấc lên, không cần sốt ruột... Tốt!”

Người đánh cá già mà đoàn làm phim mời đến vui cười rạng rỡ hướng dẫn Hứa Trăn xiên cá, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng nói: “A Trăn thật lợi hại, thật thông minh, nhanh như vậy đã nắm chắc được những điểm cần chú ý!”

“Có thể cậu không biết, khi Úc đầu mới bắt đầu học cách xiên cá, cậu ấy đã dùng hết sức đâm nó xuống nước, nhưng chẳng

xiên được con cá nào, mà cậu ấy lại đâm đầu xuống sông, ha ha ha ha! !”

Lời này vừa nói ra, những người xung quanh không nhịn được cười lớn một trận.

Tổng Úc sắc mặt cứng ngắc, không khỏi nhìn trời không nói nên lời.

A, các người, đám người các người!

Na Tổng tôi không cần mặt mũi sao! !

...

Chiều tối hôm đó, sau khi kết thúc nhiệm vụ quay phim, cả đoàn dự định sẽ thu dọn hành lý trở về nơi dừng chân.

Mấy ngày trước họ đều đi đường bộ, nhưng hôm nay Tổng Úc bỗng nhiên đề xuất với mọi người muốn đi khiêu chiến theo truyền thống hạng mục: Thi đấu “Thuyền rồng”.

Hứa Trăn nghe mọi người thảo luận vui vẻ, đại khái cũng hiểu được.

——Cái gọi là “Thi đấu thuyền rồng”, chỉ về thi đấu chèo thuyền.

Thuyền họ dùng để quay phim là thuê, không thể tùy tiện đậu bên bờ mà phải đi đến bến tàu quy định để đậu.

Thường có một người đặc biệt phụ trách quá trình chuyển giao này, nhưng có đôi khi mọi người đang chơi vui, họ sẽ tranh đi chuyển giao thuyền, thi xem ai chèo nhanh hơn.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy việc này nghe rất thú vị.

Tổng Úc đề xuất “Thi đấu thuyền rồng”, lập tức có người hưởng ứng, một lúc sau, những người này mỗi người chiếm một chiếc thuyền nhỏ, xếp hàng trên mặt nước, tràn đầy vẻ hăng hái dự định xuất phát.

Hứa Trăn không có kinh nghiệm chèo thuyền nên không dám tùy tiện tham gia, bèn ngồi vào thuyền nhỏ của Tổng Úc, làm thứ vương vùi.

Một lúc sau, đạo diễn bên sân ra lệnh một tiếng, mấy người trong “đua thuyền rồng” lập tức đưa mái chèo vượt lên trước

xông ra ngoài.

Tổng Úc xung ngựa lên trước, xông về phía trước dẫn đầu.

Không biết là do gã ăn trưa quá no hay là bị kích thích gì đó mà chèo vô cùng hăng hái, chẳng mấy chốc đã tạo ra khoảng cách với những người phía sau.

Chỉ trong 10 giây ngắn ngủi, Tổng Úc đã dẫn trước những người khác với khoảng cách lớn.

Hứa Trăn nằm bò ở đuôi thuyền, nhìn toàn bộ quá trình của những người phía sau đuổi theo, nghiêng răng nghiêng lợi, dần dần tuyệt vọng, mất đi mục tiêu, tùy ý chèo khiến hắn chỉ cảm thấy rất thú vị.

Thấy khoảng cách ngày càng lớn, Hứa Trăn cười nói với Tổng Úc: “Có thể, có thể, đại cuộc cơ bản đã định.”

Tổng Úc ngẩng đầu, nhìn một đám cá khô phía sau mà trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, nói: “Ồi, cạn bã...”

Gã vừa dứt lời, còn chưa kịp thả lỏng tay, đã thấy mấy người chèo thuyền phía sau liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên đồng loạt quay mũi thuyền, chèo thuyền tiến vào một con đường thủy giữa núi, chuồn mất.

Tổng Úc thấy thế ngẩn người ra.

“..... Dựa vào!”

Gã ném mái chèo một cái, không khỏi kêu lên: “Đám người này! Không đua kịp thì chạy, không nói võ đức!”

Con thuyền tiếp tục phóng về phía trước dưới ảnh hưởng của quán tính, Tổng Úc tức giận lải nhải, nổi giận đùng đùng, Hứa Trăn nhin không được mà cười một tiếng.

“Làm sao bây giờ, quay trở lại đi cùng với bọn họ sao?” Hắn hỏi.

Lòng ngực Tổng Úc phập phồng, trầm mặc chốc lát, nói:

“Không cần quay trở về, đường thủy vùng này đều thông với nhau, phía trước có một con đường đi tới bến tàu.”

Nói xong, anh ta nhặt mái chèo lên, hùng hùng hổ hổ mà tiếp tục chèo thuyền về phía trước.

...

15 phút sau.

Tổng Úc về mặt nghỉ hoặc nhìn quang cảnh xa lạ xung quanh, lẩm bẩm nói: “Ai, đây là đâu?”

Hứa Trăn lắng nghe tiếng nước chảy róc rách, ngắm nhìn dãy núi xa xa, chỉ cảm thấy quang cảnh xanh tươi ướt át vô cùng mê người, nhưng chỉ tiếc là không biết đường.

Hắn có chút bất đắc dĩ hỏi: “Nếu không thì chúng ta quay lại đường cũ trước?”

Tổng Úc quay đầu nhìn xung quanh, nói: “Đường cũ là con đường nào?”

Hứa Trăn: “...”

Quên đi, có lẽ vẫn nên gọi điện thoại xin giúp đỡ thôi.

Hắn lấy điện thoại di động ra, muốn nói cho người của đoàn làm phim biết tình huống rắc rối hiện tại của hai người, để bọn họ phái thuyền tới đón.

Nhưng mà, vào lúc này, bên bờ truyền đến một tiếng la hét lạnh lạnh: “A! Tiểu ca, lái thuyền à!”

Hai người trên thuyền theo bản năng theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy năm sáu cô gái trẻ tuổi đứng ở trên bờ, đang vẫy tay với bọn họ nói: “Một chuyến bao nhiêu?”

Tổng Úc, Hứa Trăn: “...”

Hai người ngồi trên thuyền nhỏ nhìn nhau, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Số tiền này... không thể thu được!

Chương 1062: Xuân đến Tương Giang

Ánh nắng chiều chiếu xuống mặt sông màu xanh biếc, phản chiếu ánh hào quang màu cam.

Một chiếc thuyền nhỏ sơn lốm đốm căng buồm băng qua mặt sông phẳng lặng, những gợn sóng bập bênh mở ra từng chùm ánh sáng đầy màu sắc.

Tổng Úc ngược mắt nhìn xung quanh, thấy hai bên bờ sông không hề có trạng thái nguyên sinh giống như nơi phim trường lấy cảnh, mà là được xây dựng hiện đại hóa bằng đá đê và trồng cây liễu dọc theo dòng sông.

Trên con đường ván ven sông, rất nhiều du khách đang ngắm cảnh, suu tầm cảnh vật bên bờ trông khá sinh động.

Lúc này gã mới nhận ra mình đã vô tình chèo thuyền vào một danh lam thắng cảnh gần đó.

Nghe thấy có mấy cô gái gọi thuyền trên bờ, Tổng Úc và Hứa Trăn ngồi trên thuyền nhỏ hai mặt nhìn nhau, có chút xấu hổ.

Lúc này đã hơn 6 giờ tối, các tàu du lịch trong khu thắng cảnh đã ngừng hoạt động.

Các cô gái đã vất vả mới “đợi” được một con thuyền, còn bám riết không tha đuổi theo suốt quãng đường dọc theo bờ sông, vô cùng gắng sức vẫy tay về phía hai người...

“Người chèo thuyền, người chèo thuyền, chúng tôi muốn đi thuyền!”

Tổng Úc không còn cách nào khác đành phải bỏ mái chèo xuống, đứng lên thuyền hét lớn: “Thuyền đánh cá không chở khách!”

Một người trong các cô gái chỉ vào Hứa Trăn trên thuyền, kêu lên: “Em trai mặc áo trắng này không phải là khách du lịch sao?”

Tổng Úc đưa hai tay đặt bên miệng, vẻ mặt bình tĩnh hét lên: “Đây là lãnh đạo của chúng tôi!”

Lời này vừa nói ra, một loạt các cô gái bên bờ sông lập tức cười đến loạn choạng.

Hứa - lãnh đạo - Trăn ngồi trên thuyền cũng bị gã đùa đến dờ khóc dờ cười, hấn cười đến mức bả vai run lên.

Nhìn chiếc thuyền đánh cá nhỏ trôi xa dần theo dòng nước, các cô gái trên bờ có chút thất vọng dừng đuổi theo.

Thấy vậy, thuộc tính hoà đồng của Tổng Úc ngay lập tức được kích hoạt, gã làm nóng cổ họng rồi cao giọng hát lên bài hát của ngư dân trên thuyền nhỏ.

Na Tổng là bậc thầy cá hát nổi tiếng khắp giới ngư dân, để thực hiện bộ phim “Biên Thành”, Tổng Úc đã đặc biệt thuê một giáo viên thanh nhạc chuyên nghiệp để khổ luyện học dân ca trong 3 tháng, bây giờ gã đã có thể hát khá tốt.

Các cô gái trên bờ nghe tiếng hát, chỉ cảm thấy có sự phấn khích không tên, nhin không được vỗ tay tán thưởng một hồi.

——Núi xanh nước biếc, thuyền đánh cá hát muồn, vậy mà không quay được một đoạn video gửi đến bạn bè?

Một lúc sau, hát xong mấy câu bài hát của ngư dân, các cô gái lại gọi muốn gã hát thêm một đoạn.

Tổng Úc đứng trên thuyền lắc lắc mái chèo, tiêu sái mà xua tay.

Lúc này, một cô gái trong số đó kêu lên: “Anh không hát nữa thì ‘lãnh đạo’ của anh hát một đoạn!”

“Ha ha ha ha ha...”

Các du khách trên bờ biển xung quanh không thể nhin cười, cũng ồn ào theo họ.

“Lãnh đạo hát một đoạn! Lãnh đạo đến một đoạn, ha ha ha...”

Hứa Trăn nghe thấy người ta điểm danh mình, mỉm cười quay đầu nhìn về phía bờ.

Bài hát của ngư dân? Thật xin lỗi, thực sự không biết.

Nhưng trong bầu không khí hiện tại, để tôi hát một đoạn kinh kịch hoặc là tụng kinh cho các người nghe cũng không thích hợp...

Lúc này hắn mới chợt nhớ ra 2 ngày trước mình đã mua một cây sáo ở khu danh lam thắng cảnh, bèn tùy ý lấy nó trong túi ra xem lưỡi gà có bị hư hại gì không, rồi chậm rãi thổi một đoạn “Xuân đến Tương Giang”.

“A.....”

Các du khách ở trên bờ nhìn bóng dáng hắn thổi sáo, tâm thần không khỏi dao động.

——Dưới ánh chiều tà, một thanh niên áo trắng đứng trên thuyền nhỏ đón gió, bóng lưng như ngọc phản chiếu trên mặt

sông phẳng lặng.

Tiếng sáo trúc du dương dễ nghe thông thả vang lên, theo gió thổi vào tai mọi người, uyển chuyển êm tai giống như âm thanh của thiên nhiên.

Hứa Trăn đã học sáo trúc đúng bài bản trong mấy tháng chỉ để quay phim truyền hình, kỹ năng không đến mức xuất sắc nhưng bản thân tiếng sáo đã rất dễ nghe, cộng với giai điệu du dương, trong nháy mắt bầu không khí được kéo căng.

Bên bờ sông vừa rồi vẫn còn đang ồn ào đã dần dần yên tĩnh lại.

Trên bờ có không ít người lập tức lấy điện thoại ra quay chụp lại cảnh tượng này.

Trên thuyền nhỏ, Tống Úc đang dùng sức chèo, liếc mắt nhìn Hứa Trăn thổi sáo sau lưng mà không khỏi tròn tròn mắt.

Con bà nhà tôi, lão Hứa cậu...

Tại sao rõ ràng là cũng cùng một thời gian một địa điểm, mà tại sao khí chất thần thái của cậu lại cao sang như vậy, trong khi tôi lại bình thường như vậy? !

Còn có đám người đang quay video trên bờ kia nữa, có chút trình độ thưởng thức nào không? !

Ông đây hát ngư ca hay hơn mà, sau ba tháng khổ luyện thì trình độ của học sinh tiểu học cũng có thể thổi được cây sáo hồng này!

Tôi không phục, không phục! !

...

Giờ này khắc này, ở bên bờ sông.

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa nhìn bóng lưng Hứa Trăn thổi sáo, vẻ mặt thỏ thẻ nhỏ giọng nói: “Tôi nhớ hình như có một câu nói miêu tả một mỹ nam thổi sáo trên thuyền, nói như thế nào ấy nhỉ?”

Mấy người ở trên bờ liếc nhìn nhau, trong đó có một cô gái đeo kính, khuôn mặt nhã nhặn hỏi: “Có phải là câu nói ‘Người nào trên sông thổi sáo ngọc, thuyền nhỏ đưa khách tiêu tương xa’ của Phùng Diên Tị không?”

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy một người bạn đồng hành bên cạnh lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, anh ấy ngầu quá...”

Cô lập tức nhảy bật lên cười nói: “Đúng, đúng, chính là câu này!”

Cô gái đeo kính: “...”

“Phốc... Ha ha ha ha ha! !!” Những người bạn đồng hành khác ở xung quanh lập tức phá lên cười.

Chương 1063: Đi Thuyền Ngắm Cảnh

Buổi tối hôm đó, Hứa Trăn và Tống Úc đi vòng quanh tuyến đường thủy phức tạp ở động Trà gần nửa giờ, cuối cùng cũng liên lạc được với các nhân viên công tác đến đón họ, mang trạng thái ảo não trở về nơi dừng chân của đoàn làm phim.

Đồng thời, những du khách nghe câu hát của ngư dân và xem tiếng sáo trên bờ đều cảm thấy hài lòng, họ trở về khách sạn, nhà trọ của mình, tràn đầy vẻ hào hứng mà chia sẻ trải nghiệm hôm nay với bạn bè của họ.

“Ha ha, tôi tới Tương Tây, hôm nay gặp phải một chuyện thú vị.”

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa gọi thuyền lúc đầu kia đã gửi một đoạn video cho nhóm lớp, đánh chữ nói: “Hơn 5 giờ chiều chúng tôi đến nhà trọ, ban đầu muốn thuê một chiếc thuyền, nhưng sau khi ăn cơm xong thì hơi muộn và nơi thuê thuyền ở địa phương đã hết giờ làm việc rồi.”

“Khi đang đi dạo, tôi bắt gặp một con cá lọt lưới...”

Nói xong, cô kể lại ngắn gọn về chuyện người chèo thuyền không chịu chở họ, nhưng lại vô tình được nghe tiếng hát và tiếng sáo của ngư dân.

Trước khi câu chuyện về cô gái buộc tóc đuôi ngựa kết thúc, một người nào đó trong nhóm đã đăng một bức ảnh chụp màn hình video vừa rồi, đó là bóng dáng Hứa Trăn đang thổi sáo trên sông.

Người gửi ảnh chụp màn hình nói: “Đậu, thân hình của sát thủ!”

“Nhìn từ góc độ này, làm sao lại giống Mai tông chủ như vậy!”

“Đúng, đúng, đúng, tôi cũng muốn nói vậy.” Cô gái buộc tóc đuôi ngựa kích động gõ chữ nói: “Khoảng cách quá xa nên không thể nhìn rõ mặt mũi, nhưng quả thực là có cảm giác vô cùng giống!”

“Nhưng mà tôi cảm thấy có lẽ ‘Mai tông chủ’ thực sự không biết thổi sáo đâu a ha ha ha ha.”

“Hắn không phải là hai lão hổ thổi sáo chứ (Đầu chó), có siêu sao nào phân tích chỉ pháp của Mai tông chủ một chút đi?”

“...”

...

Mấy người trong nhóm trò chuyện vô cùng náo nhiệt, chỉ trong chốc lát đã có mấy trăm tin nhắn được gửi đi.

Lúc này, một học sinh nam đột nhiên đăng một đường link vào trong nhóm, hỏi: “Đây có phải là cùng một người không?”

Cô gái gửi đoạn video lúc đầu nhấp vào xem thì phát hiện ra liên kết này là tài khoản xã hội của một nhiếp ảnh gia nổi tiếng trên mạng.

Nhiếp ảnh gia này vừa mới đăng lên một bức ảnh cách đây ba ngày, trong ảnh là một thanh niên cao gầy mặc áo sơ mi trắng đang cầm bảng vẽ bên bờ sông chăm chú vẽ tranh.

Đánh giá về quần áo, kiểu tóc và dáng người, lờ mờ chính là người đã thổi sáo lúc chụp tối hôm nay.

Trước mắt cô gái bất giác bừng sáng lên.

“Đúng, chắc chắn đúng!”

Cô trả lời lại: “Ha ha, thật khéo, vậy mà lại có thể bắt được tiểu ca này ở chỗ khác!”

“Quả nhiên, miễn là đẹp trai thì đi đến đâu cũng có cảnh đẹp.”

Trong nhóm có người lập tức nói: “Tư thế thật đặc thù, đây là sinh viên mỹ thuật, hoàn toàn không phải là lãnh đạo!”

“Vậy tôi mới nói, tuổi còn trẻ như vậy sao hấn là ‘lãnh đạo’ được? Tiểu ca ngư dân kia nói vớ nói vẩn.”

“Có phải là con trai của lãnh đạo không? Lấy việc công làm việc tư, ban đêm đi chơi vào các thời gian cao điểm khác nhau, đi thuyền miễn phí đến các danh lam thắng cảnh?”

“Dù anh ấy là ai, anh ấy thực sự rất đẹp trai...”

“...”

...

Mọi người trong nhóm lớp thì thà thì thầm thảo luận về tiểu ca “rất giống Hứa Trăn” này mà trò chuyện đến cao hứng.

Một số người thậm chí đã trực tiếp đăng video này lên các nhóm chat bạn bè, Vlog và các nền tảng xã hội khác của họ, thu thập lượt thích ở khắp mọi nơi.

Kết quả là sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn nhận được tin nhắn của Chu Hiểu Mạn, nói cho hấn biết có rất nhiều fan của Hứa Trăn đăng lại ảnh chụp của hấn, nhiếp ảnh gia cũng đặc biệt liên hệ với công ty, xác nhận trong ảnh người trên có phải là hấn hay không?

Hứa Trăn chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Hiện tại “Muốn Gặp Người” mới kết thúc chưa được bao lâu, độ nổi tiếng của hấn trên mạng đang bùng nổ, bất kỳ chuyện vật vãn nào cũng có thể nhận được mức độ chú ý rất cao.

Sau khi cân nhắc, Hứa Trăn đơn giản không yêu cầu nhiếp ảnh gia xóa bức ảnh mà thẳng thắn thừa nhận trên mạng xã hội rằng “họa sĩ” mặc áo sơ mi trắng trong bức ảnh chính là mình.

Hấn thuận tiện thực hiện quảng cáo cho bộ phim “Biên Thành”, đồng thời cũng phát tuyên truyền với công chúng về bộ phim “Vô Song” chuẩn bị quay sắp tới.

Một mũi tên trúng hai đích.

Buổi tối hôm đó, khi các fan hâm mộ Hứa Trăn đang lướt điện thoại, họ bất ngờ phát hiện ra A Trăn nhà mình đã đăng một bài viết, trong đó viết: “Ngẫu nhiên gặp @Nhiếp ảnh gia Long Đại Miêu ở Biên Thành, cảm ơn vì đã chụp ảnh”.

Một vài bức ảnh được đính kèm bên dưới bài đăng này, một trong số đó là bức ảnh hấn vẽ tranh bên bờ sông, bức còn lại là một số ảnh chân dung phong cách đời sống mà hấn chụp ở Tương Tây.

Các fan hâm mộ Hứa Trăn xem đến vô cùng cao hứng, vừa xem vừa lưu ảnh.

Nhưng khi mọi người lướt đến bức ảnh cuối cùng, lại không khỏi thờ ra.

Chỉ thấy đây là ảnh chụp chính diện của một tấm bảng vẽ kiểu đứng, xét về kiểu dáng thì hình như là cái mà Hứa Trăn đã sử dụng trước đó.

Một bức tranh được phác thảo bằng bút chì vẽ trên giấy cứng, phần chính là cây cầu đá có bảy lỗ hồng, tuy nét bút không lưu loát nhưng ít nhất đã học thấu thị nên bức tranh cũng có bài bản hấn hoi.

Bóng mờ của vòm cầu, hình chạm khắc trên lan can, hình ảnh phản chiếu trên mặt nước, thậm chí cả viên gạch trên cầu đều được hấn vẽ từng viên một, trông rất hấn hoi.

Nhưng mà ở trên cây cầu...

—— Có một ông lão Đinh được vẽ trên cầu.

Không phải là một ông lão họ Đinh, mà là một hình người que với chữ “Đinh” tượng trưng cho sống mũi và hai “quả cầu thủy tinh” tượng trưng cho đôi mắt.

Cùng với bức tranh phong cảnh cây cầu đá nghiêm túc hấn hoi, chi tiết mà phong phú lại là một “lão đầu Đinh” được vẽ đặc biệt qua loa đại khái đã tạo thành một sự tương phản mạnh mẽ, ngay lập tức khiến nhiều cư dân mạng bật cười.

“Lão đầu Đinh ha ha ha ha ha! !!”

“Hội họa Hứa thị: Từ nhập môn đến bỏ cuộc”

“Tôi cho rằng tôi không có gì mà không làm được, hiện tại cuối cùng tôi cũng có thể khẳng định điều đó, vì: Tôi vẽ lão đầu Đinh còn đẹp hơn của cậu.”

“Là người đứng trên cầu để chụp ảnh, trong bức ảnh vẽ @Nhiếp ảnh gia Long Đại Miêu ở trên cầu (Đầu chó).”

“Long Đại Miêu: ? ??”

“Long Đại Miêu: Rốt cuộc là tôi sai ở chỗ nào (Khóc đến vắn vẹo) !”

“Phong cách hội họa của tôi và ‘phong cách hội họa’ thực sự của tôi có khác biệt rất lớn ha ha ha ha ha...”

“Vẽ được bức tranh ở trình độ này cho tôi cảm giác một sự ưu việt mạnh mẽ (Đắc ý).”

“Người ta luôn nói rằng một ngôi sao luôn sẽ như bước ra từ trong bức tranh. Bây giờ tôi đã tìm được bằng chứng: Anh là đi ra từ trong bức tranh của Hứa Trăn sao?”

“...”

Chương 1064: Đào hoa nguyên ký

Một hòn đá đã làm dậy lên ngàn con sóng, trong nháy mắt bản “phác thảo” này của Hứa Trăn đã trở nên phổ biến trên tất cả các trang mạng xã hội lớn, vì phong cách vẽ tranh vừa qua loa vừa gượng sức này mà hắn đã trở thành vật yêu thích mới của rất nhiều cư dân mạng, được tạo thành đủ các loại gói biểu tượng cảm xúc khác nhau.

Tổng Úc lướt xem bình luận của mọi người, không hiểu sao lại cảm thấy có chút buồn bực.

Kể ra thì rõ ràng “Biên Thành” là sân nhà của tôi kia mà...

Tôi đã quay phim ở Tương Tây được ba tháng, tình cờ gặp vô số khách du lịch, cũng tặng chữ ký rồi chụp ảnh chung, sao lại chưa một lần nào được lên hot search?

A, rõ ràng tôi cũng ở trên thuyền, lại còn hát ngư ca, sao lại giống như tin tức của một mình lão Hứa vậy? Cũng không có ai nhận xét về anh chàng đẹp trai hát bài hát của ngư dân? ?

Cùng lúc đó, còn có một nhóm người khác chú ý tới tin tức của Hứa Trăn: khán giả của chương trình tạp kỹ “Đào Hoa Nguyên Ký”.

Bởi vì địa điểm ghi hình của chương trình tạp kỹ này nằm ở Tương Tây.

“Đào Hoa Nguyên Ký” là một chương trình truyền hình thực tế về cuộc sống, vào cuối mùa trước, tổ chương trình đã công bố một dữ liệu, nói rằng mùa tiếp theo của chương trình sẽ giới thiệu một khách mời cố định mới, là một diễn viên nhân khí có đầy đủ cả thực lực và giá trị nhan sắc.

Vào thời điểm này, Hứa Trăn lại xuất hiện ở Tương Tây...

Đây, hình như chúng tôi đã biết được một chút gì đó? ?

Trong lúc nhất thời, khán giả của “Đào Hoa Nguyên Ký” đã vô cùng phấn khích.

Kể từ khi ra mắt đến nay, những chương trình tạp kỹ mà Hứa Trăn đã từng ghi hình là có thể đếm được trên đầu ngón tay và càng chưa bao giờ làm khách mời cố định.

Rất nhiều khán giả theo dõi chương trình tạp kỹ này lập tức hưng phấn, ngay cả những khách mời khác của chương trình này cũng nghi ngờ tổ chương trình có thật sự dùng thủ đoạn nào đó để mời Hứa Trăn hay không? ?

Lợi hại như vậy sao? !

Ngày 15 tháng 9, kỳ mới của “Đào Hoa Nguyên Ký” chính thức bắt đầu ghi hình.

Để tạo xu thế, tổ chương trình đã mua đủ các loại tuyên truyền kích thích sự hứng thú của cư dân mạng, cuối cùng mới chính thức công bố danh sách khách mời của kỳ này giữa ngàn hô vạn gọi:

“Tống nghệ chi thần” Quách Uy sắp trở thành thôn dân mới của chôn đào nguyên!

Trong những năm gần đây Quách Uy luôn là con cưng của các chương trình tạp kỹ, bất cứ chương trình nào y làm đại diện cho gần đây đều đang hot, y còn là một chong chóng đo chiều gió được công nhận trong giới tống nghệ.

Đạo diễn tổ chương trình nói hết lời, lợi dụng mối quan hệ ở khắp nơi, vất vả lắm mới đưa được Quách Uy đến thực hiện chương trình nên vô cùng đắc ý.

Đạo diễn vô cùng hứng thú lướt xem các bình luận trên mạng, vốn định xem thái độ của cư dân mạng, nhưng khi mở tài

khoản chính thức của tổ chương trình ra, ông ta liền cảm thấy mắt choáng váng.

Chỉ thấy rằng khu vực bình luận đầy những oán giận.

“Chỉ vậy? ??”

Một cư dân mạng bình luận: “Kích thích hứng thú của tôi suốt hai ba tháng, kết quả lại nói với tôi là Quách Uy?”

“Mấy người đã bao giờ nghe một câu thơ tên là ‘Nhà nghèo chỉ nghe được tiếng chó sủa gâu gâu’ chưa?”

“Giữa tổ chương trình và tôi chắc hẳn có ai đó đã hiểu sai khái niệm về ‘Diễn viên nhân khí vừa có thực lực vừa có nhan sắc’.”

“Tôi còn tưởng rằng... Sau đó mấy người lại nói với tôi là Quách Uy? ??”

“...”

Thái độ biểu hiện đầy xúc động và phần nộ của toàn bộ khán giả lập tức khiến đạo diễn choáng váng.

Đây là tình huống gì?

Sao tôi lại nhớ là... khán giả rất thích Quách Uy mà?

Sau đó đạo diễn của “Đào hoa nguyên ký” phát hiện ra rằng Quách Uy bị người ta mắng bởi vì trước đây Hứa Trăn từng bất ngờ xuất hiện ở Tương Tây.

Vốn dĩ suy nghĩ có thể dựa vào Mãn Hán toàn tịch, cuối cùng chỉ nhận lại được nước bọt phì nhổ...

Phi!

Sau khi đạo diễn biết được chân tướng thì lệ rơi đầy mặt.

Chết tiệt, Hứa đại nhân à!

Cậu đi tới nơi nào vẽ vờ mà không được, sao lại cứ muốn lên ngọn núi heo hút này vậy?

Còn có những người trên mạng kia nữa, bọn họ muốn cái gì đây?

Chương trình gameshow nhỏ này của bọn họ mà có thể mời được Quách Uy là cũng đã cố gắng lắm rồi, làm sao còn có thể

mời được vị phật lớn như Hứa Trăn này tới chứ?

Nhìn thấy cư dân mạng cực kỳ bất mãn đối với mùa này của “Đào hoa nguyên ký”, phần nộ càng lúc càng nhiều, nhóm đạo diễn bất đắc dĩ quá đành phải nhắm mắt liên lạc với Hứa Trăn, xem người ta có thể vui lòng tham gia chương trình này làm khách mời tạm thời hay không?

Nhưng mà thật đáng tiếc, Hứa Trăn bây giờ đã rời khỏi Tương Tây để trở về Bắc Kinh.

Bộ phim thần thoại quy mô lớn của CCTV, “Phong thần”, đã tiến vào giai đoạn chuẩn bị xong xuôi, sắp sửa khởi quay.

Đạo diễn Cao Chấn tiếp tục theo thông lệ năm đó của bộ phim “Tam quốc”, nhanh chóng tổ chức ba đợt huấn luyện, mỗi đợt kéo dài hai tuần, trong đó tổ chức một buổi giảng giải cho các diễn viên hiểu sơ lược về nguyên tác, sau đó họp nhau đọc kịch bản, học lễ nghi, học võ thuật, v.v...

Hứa Trăn đóng vai Dương Tiễn thuộc trận doanh Tây Kỳ được chỉ định tham gia khóa đào tạo thứ ba, từ ngày 20 tháng 9 đến ngày mùng 3 tháng 10.

Đối với việc chuyển thể các tác phẩm kinh điển thì việc tập hợp huấn luyện như thế này là rất cần thiết...

Bởi vì việc chuyển thể thành phim truyền hình là quá trình xây dựng từ hai chiều sang ba chiều, nên có rất nhiều chi tiết ở trên giấy không thể hiện được hết, nhất định phải trải qua dàn dựng thực tế và diễn tập một lần mới có thể phát hiện được.

Hơn nữa, thành thật mà nói thì trong số các diễn viên, rất ít người có sở thích tìm hiểu văn học, nguyên một đoàn làm phim chỉ sợ không có mấy người đã từng đọc qua một lượt nguyên tác “Phong thần diễn nghĩa”.

Thế nhưng người bình thường có thể biết rõ Đắc Kỷ, biết rõ Khương Tử Nha, Thân Công Báo, nhưng nếu muốn tỉ mỉ bàn về giáo lý của Triệt giáo, Xiển giáo, bản lĩnh cao cường và pháp bảo của các vị thần tiên, ... thì cũng rất khó bàn luận một cách rõ ràng.

Hơn nữa, bởi vì có quá nhiều tác phẩm ăn theo từ “Phong thần diễn nghĩa”, cho nên trong đầu của nhiều người còn đầy rẫy thông tin sai lệch về các nhân vật.

Nếu như ngay cả nội dung thật sự của tác phẩm mà cũng không biết, cứ dựa theo phán đoán của bản thân mình để đáp nạn nhân vật thì rất dễ dàng tạo thành trò cười.

Chương 1065: Khởi Động Phong Thần

Thật ra, Hứa Trăn may mắn từng đọc qua “Phong thần diễn nghĩa”.

Nhưng không phải là do hắn yêu thích văn học cổ điển, mà là do lúc còn học đại học, giảng viên dạy diễn xuất của bọn họ đã từng lấy một đoạn trong “Phong thần” làm kịch bản gốc, dàn dựng thành một vở kịch để cho bọn họ diễn.

Còn về phần Hứa Trăn diễn vai gì trong vở kịch đó thì...

Ừm, vai diễn của hắn là Tỷ Can.

Chính là vị tể tướng triều nhà Thương bị Trụ vương ép buộc phải tự tay móc ra trái tim “Thất khiếu linh lung” của mình.

Năm đó, lúc diễn xuất, A Y Mộ đóng vai Đắc Kỷ, tên bạn cùng phòng Thẩm Đường kia thì đóng vai Trụ vương, hai người liên thủ lại với nhau “ép chết” Hứa Trăn.

Một bạn nữ khác trong lớp bọn họ đóng vai người bán rau muống, Hứa Trăn ôm ngực hỏi cô: “Người không có tim thì có thể sống không?” Bạn nữ đó nhìn hắn như nhìn đồ thần kinh mà mỉm cười nói: “Người không có tim đương nhiên sẽ chết.”

Sau đó, Hứa Trăn lập tức ngã xuống sân khấu phát ra một tiếng: “Rầm!”

Dưới sân khấu có hơn một trăm khán giả, có phó hiệu trưởng, có chủ nhiệm khoa, cùng với một lượng lớn sinh viên nghe nói về vở kịch nên theo tiếng gió mà đến.

Toàn bộ khán phòng yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi, có người giả vờ nghiêm túc, có cố gắng nén cười.

Sau khi diễn xong, Hứa Trăn trở về xem lại video, nhìn thấy từng người trong khán phòng đều cười tít cả mắt, cơ mặt rung rung, hắn xấu hổ đến nổi ngón chân co quắp.

Kết quả là giảng viên dạy diễn xuất của bọn họ ấy vậy mà đã điên cuồng lưu lại đoạn phim này trong kho video dạy học,

mỗi khi có điều kiện đều phát đi phát lại để cho các đàn em khóa dưới quan sát nhiều lần.

Không nói nữa, đúng là người không có tim thì phải chết.

Cũng may, phim truyền hình không giống với kịch dạy học trong trường, Hứa Trăn không cần lo lắng đạo diễn Cao Chấn sẽ kêu hấn diễn Tỷ Can.

Tỷ Can là hoàng thúc của Trụ vương, tuổi tác đã cao, cho dù thế nào cũng phải tìm một người trung niên để diễn.

Vô tình tránh được một nhóm nhân vật chết thảm, Hứa Trăn cũng không biết có nên vì thế mà cảm thấy hào hứng hay không?

...

Ngày 17 tháng 9 hôm nay, Hứa Trăn đáp máy bay tới Hoàn Châu, bắt đầu khoảng thời gian hai tuần huấn luyện khép kín.

Đoàn làm phim “Phong thần” ở ngoại ô phía bắc Hoàn Châu thuê riêng một ngôi làng du lịch, tạo điều kiện cho các diễn viên ở đây học tập sinh hoạt.

Thời gian tập trung huấn luyện, họp bàn đọc kịch bản cũng sẽ tính vào thời gian làm việc của diễn viên, bởi vậy đa số đoàn làm phim vì muốn tiết kiệm tiền nên sẽ không muốn tổ chức kiểu hoạt động này.

Nhưng “Phong thần” không có gì để sợ.

Đoàn làm phim tuyển chọn diễn viên đều là ngôi sao, trên cơ bản giống như Khương thái công câu cá, người nào tình nguyện mắc câu thì mắc câu, thù lao đóng phim thấp đến mức gần như không đáng kể.

Đoàn làm phim không có quản lý chi phí ăn ở của các diễn viên cũng xem như đã rất nể tình.

Buổi tối hôm đó, Hứa Trăn nhận được kịch bản mới nhất của “Phong thần” từ tổ biên kịch, lật qua lật lại xem, so với kịch bản trước khi ký hợp đồng thì cũng không khác biệt lắm.

Bối cảnh chung cùng với thiết lập của các nhân vật chính là có bám sát theo nguyên tác, chỉ cắt giảm hoặc là hợp nhất một số nhân vật ít đất diễn với nhau.

Phiên bản “Phong thần” này không phải là phim thương mại, mà nằm trong một chuỗi phim chuyển thể “truyền tụng kinh điển” có ý nghĩa văn hóa và giáo dục, kịch bản so với nguyên tác “Phong thần diễn nghĩa” có độ tương đương khá cao.

Hứa Trăn xem một hồi, không khỏi cảm thấy hơi buồn cười.

Có lẽ trong ấn tượng của rất nhiều người, “Nhị Lang thần” Dương Tiễn là chiến thần tam giới, uy phong lẫm liệt, có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, khuôn mặt lạnh lẽo vô vị lợi.

Nhưng thực ra ở trong nguyên tác “Phong thần diễn nghĩa”, Dương Tiễn là nhân vật khá là thú vị.

Lần đầu tiên hắn xuất hiện là khi thành Tây Kỳ đang bị Ma Gia tứ tướng bao vây, Khương Tử Nha đang hết cách xoay sở.

Mà sau khi Dương Tiễn đi tới thành Tây Kỳ, cũng không phải là lấy ưu thế áp đảo trực tiếp đánh bại Ma Gia tứ tướng, mà là giả vờ bị pháp bảo của đối phương là Hoa Hồ Điều nuốt vào bụng, tranh thủ lúc nó ra ngoài thì bóp nát trái tim của nó, lợi dụng Bát Cửu Huyền Công biến thành dáng vẻ giống Hoa Hồ Điều thay thế nó, bí mật trở về doanh trại của quân địch.

Tiếp theo đó là một cảnh khiến cho người ta ngoác mồm kinh ngạc:

Đêm khuya tĩnh lặng, Hoa Hồ Điều Dương Tiễn tranh thủ lúc đám kẻ địch đang ngủ, bắt đầu lén lút trộm lấy bảo bối chung quanh.

Kết quả không cẩn thận gây ra tiếng động, suýt chút nữa làm kẻ địch tỉnh dậy, đành phải tiếc nuối chưa trộm đồ xong mà đã bỏ chạy.

Hứa Trăn đọc kịch bản của Cao Chân, phát hiện chủ ta vậy mà lại phác thảo sẵn luôn cảnh này, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Nhưng mà đương nhiên, những cảnh Dương Tiễn ở bên phe chính diện trên chiến trường chống lại cường địch vẫn nhiều hơn.

Cảnh chiến đấu, đặc biệt là những cảnh sử dụng trường thương, chỉ cần đọc tùy ý trong kịch bản cũng có thể thấy được.

Hứa Trăn đã có một quãng thời gian rất dài không đóng phim cổ trang, lúc này cầm được kịch bản của “Phong thần”, hẳn không khỏi nóng lòng muốn diễn thử, tràn đầy mong chờ đối với lần quay kế tiếp.

...

Sáng ngày thứ hai, các diễn viên trong đợt huấn luyện này của “Phong thần” bắt đầu lục tục vào đoàn, tiếp nhận đào tạo.

Hứa Trăn bắt gặp rất nhiều khuôn mặt mới, cũng gặp được không ít người quen.

Nhưng mà, những người này cho dù là chưa từng hợp tác với anh, nhưng anh ít nhiều cũng đã từng nghe nói về họ.

Không hổ là bộ phim quy tụ toàn ngôi sao.

Bởi vì đạo diễn là Cao Chấn, cho nên đoàn làm phim “Phong thần” tiếp tục sử dụng không ít diễn viên lớn tuổi trong “Tam quốc”.

Nói cách khác, trừ Hứa Trăn đóng vai Dương Tiễn, người đóng vai Tư Mã Ý trong “Tam quốc”, thầy Nghê Quốc Hồng thì lại đóng vai Khương Tử Nha.

Không nằm ngoài dự đoán, diễn viên được yêu thích nhất trong phim, Trần Chính Hào cũng đồng ý lời mời tham gia diễn xuất.

Đến lúc này, Hứa Trăn mới hiểu được câu mà anh Hào từng nói trước đó: “Yên tâm, tôi không diễn Chu Văn Vương đâu.” là có ý gì.

Bởi vì vai diễn của anh ấy là Chu Vũ Vương, Cơ Phát.

Chương 1066: Lựa Chọn Vai Diễn

Buổi chiều ngày 19, Trần Chính Hào chính thức vào đoàn.

Trong bữa tối ngày hôm đó, cuộc gặp mang tính lịch sử giữa “Tư Mã Ý”, “Gia Cát Lượng” và “Chu Du” đã xảy ra, ba người lúc trước ở trong phim tranh đấu không ngừng bây giờ đều cùng thuộc trận doanh Tây Kỳ, sắp sửa chung sức hợp tác với nhau, mọi người trong đoàn làm phim chỉ cảm thấy hết sức buồn cười.

Trần Chính Hào lại không mỉm cười, hờ hững nói với Hứa Trăn: “Vốn tưởng rằng cậu sẽ diễn Bá Ấp Khảo.”

“Như vậy thì lúc tôi tế bái cậu còn có thể gọi cậu một tiếng “huynh trưởng”.”

Hứa Trăn: “...”

Có sao nói vậy, lúc Gia Cát Lượng tế bái Chu Du, cũng gọi hắn là “Công Cần huynh”.

“Ha ha ha...” Nghê Quốc Hồng ở một bên nghe thấy lời này chỉ cảm thấy vui mừng khôn tả, nói: “Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau!”

“Ngày hôm qua, lúc tôi nhìn thấy tiểu Hứa vào đoàn, cũng cho là cậu ấy sẽ đóng vai Bá Ấp Khảo.”

Nói xong, ông ta lộ ra vẻ mặt tiếc nuối quan sát Hứa Trăn một phen từ trên xuống dưới, nói: “Rất thích hợp nha, giống như là Bá Ấp Khảo đang sống vậy!”

“Sao tôi lại nhớ ra trong một quyển sách có đề cập, diện mạo của Bá Ấp Khảo và Dương Tiễn gần như giống nhau như đúc, cậu không nghĩ đến việc một người diễn hai vai sao?”

Hứa Trăn cười cực kỳ miễn cưỡng.

Thầy Nghê, ông hẳn là đang nhắc đến “Võ Vương phạt Trụ bình thoại”, ở trong đó có nói qua, thái tử n Giao lúc trưởng thành có ngoại hình vô cùng giống Nhị Lang thần.

Là n Giao, không phải Bá Ấp Khảo.

n Giao là con trai của Trụ Vương, Bá Ấp Khảo là con trai của Chu Văn Vương, ông nhầm lẫn rồi.

...

Ba người xoay quanh chủ đề vai diễn được chọn mà trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Nói cho chính xác thì, là Nghê Quốc Hồng và Trần Chính Hào trò chuyện vô cùng vui vẻ mới đúng, Hứa Trăn chỉ là trông giống vui vẻ mà thôi.

Mà lúc này, một người đàn ông lớn tuổi ngồi ở bàn gần đó sau khi nghe thấy cuộc đối thoại của ba người thì vênh tai lên

nghe, quay đầu lại nhìn về phía bọn họ.

“Bá Ấp Khảo?”

Người đàn ông đó quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi đạo diễn Cao Chân ở bên cạnh: “Đã xác định diễn viên đóng vai Bá Ấp Khảo chưa? Là Hứa Trăn sao?”

Người đàn ông lớn tuổi này tên là Lý Đức Dụ, là diễn viên cấp một quốc gia, ảnh đế hai giải Kim Kê, Bách Hoa, thị đế hai giải Ngọc Lan, Phi Ưng, trong “Phong thần” đóng vai Chu Văn Vương.

Thầy Lý xế chiều hôm nay mới vào đoàn, còn chưa biết hết đội hình diễn viên của đoàn phim.

Nghe thấy bên Hứa Trăn nói vài ba câu liền tưởng lầm vai diễn của Hứa Trăn là Bá Ấp Khảo.

Cao Chân vừa nghe ông ta hỏi đến vấn đề này thì không có đính chính, ngược lại nói: “Đúng vậy, thầy Lý cũng cảm thấy Hứa Trăn rất thích hợp diễn vai Bá Ấp Khảo sao?”

Lý Đức Dụ quay đầu lại nhìn kỹ Hứa Trăn lần nữa, gật đầu, nói: “Khí chất tốt, dáng người cũng tốt, rất xứng với thân phận thái tử của Tây Kỳ, thật sự là một lựa chọn thích hợp.”

Cao Chân không nhịn được nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Đúng vậy, chọn được vai diễn thích hợp rất trợ giúp cho diễn xuất.”

Chú ta lén lút duỗi tay chỉ vào Hứa Trăn ở cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Thầy nghĩ thử xem, đứa con trai như vậy, vì cứu thầy mà liều chết dâng bảo vật cho Trụ vương.”

“Kết quả lại bị gian nịnh hãm hại, phải chịu cực hình, ngài nhìn thật bầm trước mắt, biết rằng đây chính là Bá Ấp Khảo...”

Chú ta còn chưa nói hết, Lý Đức Dụ đã cảm thấy đau xót trong lòng, liền vội vàng khoát tay, nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

“Người làm cha không nghe được những lời này, chờ đến khi tôi chính thức biểu diễn hằng nghe vậy.”

Cao Chấn chớp chớp đôi mắt nhỏ của mình, mỉm cười chứ không nói thêm gì nữa.

...

Buổi tối hôm đó, tin đồn về chuyện “Hứa Trăn diễn vai Bá Ấp Khảo” lạng lẽ lan truyền trong làng du lịch.

Người không biết còn cho rằng đây là sự thật, người biết rõ chỉ cảm thấy buồn cười, cũng giả bộ nói rằng đó là sự thật, quả cầu tuyết tin đồn này càng lăn càng lớn.

Hứa Trăn không hề hay biết chuyện này.

Thẳng đến ngày 20 tháng 9 hôm nay, một số người quen xung quanh hắn bắt đầu cười đùa gọi hắn là “hoàng tử bánh thịt”, lúc này hắn mới phát hiện có gì đó không đúng.

Tại sao lại gọi tôi là “bánh thịt” ?

Nhưng mà thật đáng tiếc, không có ai đứng ra giúp hắn phản bác tin đồn này, bởi vì diễn viên thật sự đóng vai Bá Ấp Khảo không có trong đợt huấn luyện này.

Cùng ngày 20, huấn luyện chính thức bắt đầu.

Vào buổi sáng, đoàn làm phim tổ chức một buổi giảng giải về nguyên tác “Phong thần diễn nghĩa”, buổi chiều thì lại phân nhóm tiến hành học lễ nghi và động tác võ thuật.

Là người thủ vai Dương Tiễn, Hứa Trăn đương nhiên phải ở bên nhóm học võ thuật.

Tại đó, anh gặp được bạn cũ của mình, người thứ tư đóng trong “Tam quốc” vai Triệu Vân, Trình Viễn.

Hai người vừa gặp nhau, Trình Viễn liền mặt mày hớn hờ, còi báo động trong lòng Hứa Trăn kêu lên mãnh liệt, đoán rằng trong miệng gã ta sẽ không nhả ra được lời gì hay, vì thế chủ động lên tiếng trước: “Triệu công công!”

Trình Viễn: “...”

Một câu nói liền dập tắt toàn bộ kiêu ngạo của Trình Viễn.

Xung quanh có những diễn viên khác không hiểu vì sao, dò hỏi “Triệu công công” có nghĩa là gì.

Nghe được câu hỏi này, lập tức có người tốt bụng ở đó nhỏ giọng giải thích: “Hứa Trăn và Trình Viễn đã từng hợp tác trong một bộ phim, tên là “Tú Xuân đao”, nhân vật của Trình Viễn trong phim đó là một thái giám.”

Người không rõ chân tướng nghe lời giải thích này xong, chợt cảm thấy bưng bít.

Chỉ là nói giỡn với nhau thôi, quan hệ cá nhân giữa Hứa Trăn và Trình Viễn thực ra cũng không tệ.

Hai người trêu chọc nhau vài câu, nhưng lúc đào tạo vẫn rất nghiêm túc.

Vai diễn của Trình Viễn trong “Phong thần” là Hoàng Phi Hồ vốn dĩ thuộc bên n Thương Trần Quốc Võ Thành Vương, sau khi bị bức ép đã phản lại Trụ Vương.

Hứa Trăn sau khi biết gã được chọn diễn vai này thì không khỏi có chút kính trọng và khâm phục.

Trình Viễn lão huynh, phương diện chọn vai diễn của anh thật là ngoan cố!

Chương 1067: Hợp tác vui vẻ! !

Trước đây từng diễn Triệu công công trong “Tú Xuân đao”, nay lại chọn diễn “vị vua của những chiếc sừng” Hoàng Phi Hồ trong “Phong thần”, quả thực không kiêng kỵ điều gì.

Bây giờ thời gian vẫn còn sớm, chỉ đạo võ thuật vẫn chưa tới.

Hứa Trăn ở trong phòng huấn luyện cầm một cây thương có tua chỉ đỏ, biểu diễn một bài thương pháp đơn giản để làm nóng thân thể.

Trình Viễn đứng bên cạnh nhìn Hứa Trăn từ trên xuống dưới, dùng tư thái ngạo nghễ ở trên cao nhìn xuống, gật đầu nói: “Ừm, qua loa vậy thôi, diễn vai Dương Tiễn tập như vậy cũng miễn cưỡng đóng được rồi.”

“Không uống công tôi tặng nhân vật này cho cậu.”

“Keng!”

Hứa Trăn chống trường thương trong tay xuống đất, nhìn về phía Trình Viễn, mặt không đổi sắc nói: “Chúng ta luyện tập chút đi?”

Lúc còn ở trong đoàn phim “Tú Xuân đao”, Trình Viễn từng đóng qua những cảnh “chịu khổ đánh đập” nhiều rồi, cho nên gã lập tức khoát tay, thờ ơ nói: “Cái này có gì để mà luyện tập?”

“Dương Tiễn là thần tiên, cũng không phải là võ phu, không học cách dùng pháp thuật, chỉ có một thân công phu phân cao thấp thì có ý nghĩa gì.”

Hứa Trăn: “...”

Nói giống như là anh biết pháp thuật vậy!

Trình Viễn đứng khoanh tay, ung dung nói: “Cậu nghĩ rằng tôi nói đùa cậu hả? Đạo diễn Cao quả thật từng hỏi tôi có muốn đóng vai Dương Tiễn không? Là tôi chủ động từ chối đó.”

“Hình tượng của Dương Tiễn và Triệu Vân quá giống nhau, tôi không hy vọng bản thân mình chỉ có thể đóng kiểu nhân vật này.”

Nói xong, gã nhìn cây thương tua đỏ trong tay Hứa Trăn, vẻ mặt cười cười nói: “Còn nữa nha, cậu thích dùng thương như thế, sao cậu không diễn Na Tra đi? Những cảnh Dương Tiễn dùng thương không nhiều, Na Tra mới là người luôn dùng thương Hỏa Tiêm.”

“Vừa nhìn liền biết cậu không đọc sách kỹ rồi, lên mạng tìm đọc đi, biết chưa?”

Hứa Trăn chỉ cảm thấy người này quả thực muốn ăn đòn, vô cùng muốn cầm lấy “thương Hỏa Tiêm” đến nắn gân cho anh ta.

Mà đúng lúc này, một cô bé đứng cách đó không xa nghe thấy hai chữ “Na Tra” thì tò mò nhìn sang phía bên này của hai người, nói: “Ai đang gọi em vậy?”

Hứa Trăn hơi sững sốt, nghe theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một bé gái mười mấy tuổi đang nói chuyện, trên đầu cột hai búi tóc nhỏ, trong tay cầm một cây thương đao cụ giống với cây thương của Hứa Trăn, trông có vẻ rất hoạt bát đáng yêu.

Bé gái đưa tay chỉ vào mũi mình, nói: “Em diễn vai Na Tra nè!”

Hứa Trăn: “...”

Rất tốt, sư đệ, hợp tác vui vẻ!

.....

Trình Viễn không muốn luyện tập với Hứa Trăn một chút nào, nhưng Hứa Trăn lại rất muốn luyện tập với hắn.

Tất cả mọi người đều biết cả hai người có mối quan hệ cá nhân rất tốt, vì vậy trong quá trình huấn luyện, huấn luyện viên võ thuật của “Phong thần” đã “thân thiết” xếp hai người vào một nhóm và cũng dặn Hứa Trăn có thời gian rảnh thì nên chỉ bảo Trình Viễn một chút.

Làm sao Hứa Trăn có thể làm phụ sự kỳ vọng của huấn luyện viên võ thuật?

Kết quả là hai tuần sau đó, quá trình luyện tập hàng ngày của Trình Viễn vô cùng “phong phú”, gã đã học hỏi được rất nhiều các động tác võ thuật.

“Bước lên phía trước, lùi lại! Chú ý bên phía sườn trái!”

“Ôi, sao lại không chịu tránh ra?”

Giọng nói của Hứa Trăn không nhanh không chậm, nghe giống như một lời dạy học bình thường, nhưng động tác trên tay của hắn lại dứt khoát, quả quyết như gió và sấm sét.

“Một kiếm nhìn vào tay, hai kiếm nhìn đi chỗ khác. Anh phải chú ý đến động tác tay kia của tôi.”

Về mặt hắn bình tĩnh vung một cây đao cán dài lớn bằng thép, không chút do dự nói: “Hai mắt nhìn bốn phía, thoát nhìn là giả nhưng ánh mắt cũng là một phần của biểu diễn võ thuật... Cẩn thận! Này, sao anh lại phân tâm vậy!”

“Chao ôi... A! Mẹ kiếp... A! !”

Ở bên kia, Trình Viễn hoàn toàn không thể đối thoại hiệu quả cùng với hắn được.

Hứa Trăn kiểm soát sức mạnh rất tốt, mỗi lần hắn chỉ chạm nhẹ, cũng không hung ác như lúc cha đánh con.

Nhưng cảnh tượng các loại vũ khí như trường thương, đao kiếm, gậy gộc lần lượt được rút ra rồi quất lên trên người của Trình Viễn khi gã không có sức chống đỡ, tìm kiếm vũ khí khắp nơi, hiệu ứng hình ảnh này cực kỳ bá đạo...

Qua mấy ngày huấn luyện, nhờ Trình Viễn mà Hứa Trăn có uy tín rất cao trong đoàn làm phim “Phong thần”.

Trong thế giới không có pháp thuật này, có vẻ như hẳn thực sự là Chiến thần bách chiến bách thắng của Tam giới, đáng người gầy gò lúc đầu của hắn không hiểu sao lại cao lớn hơn trong mắt mọi người.

Mỗi ngày, trong thời gian luyện tập đều có người ngưỡng mộ hay tôn trọng mà đến gặp hắn để luyện tập, Hứa Trăn đều vui vẻ đồng ý.

Đương nhiên, thái độ hân hoan đối với người khác sẽ không nghiêm khắc như với Trình Viễn.

Kết hợp khoan dung với nghiêm khắc, kết hợp làm việc với nghỉ ngơi mới là con đường huấn luyện khoa học.

...

Chỉ trong hai tuần từ lúc đoàn làm phim “Phong thần” bắt đầu kẹp chặt huấn luyện, Hứa Trăn đã hòa đồng với mọi người và kết thêm được rất nhiều bạn mới.

Cô diễn viên trẻ đóng vai Na Tra cũng rất giỏi, có khả năng lĩnh hội và biết cố gắng học tập nên đã được chuyên gia hiệu ứng đặc biệt William chấp nhận và yêu mến.

Ngay khi Hứa Trăn cảm thấy cuối cùng mình cũng đã được giải thoát khỏi nanh vuốt của William, vào buổi trưa một ngày nào đó, hắn nhìn thấy William lén gọi “Tiểu Na Tra” ra một bên, lấy điện thoại di động ra như thể đưa ra một vật báu, giờ ngang màn hình, dường như muốn chiếu cho cô bé xem gì đó.

Cô gái trẻ nhìn màn hình điện thoại di động, vừa kinh ngạc vừa muốn cười, không nhịn được lấy tay che miệng, thỉnh thoảng lén nhìn Hứa Trăn đứng cách đó không xa, vẻ mặt cực kỳ đặc sắc.

Hứa Trăn vô tình chú ý đến tình hình của bọn họ, sắc mặt đông cứng lại.

Giống như đã biết hai người kia đang nhìn gì...

Nhưng không muốn nói ra.

Miễn là tôi không biết thì sẽ không xấu hổ.

Chương 1068: Nhờ Lòng Tiếng

Vào ngày 4 tháng 10, khóa huấn luyện khép kín kéo dài hai tuần kết thúc, Hứa Trăn tạm thời rời khỏi đoàn làm phim “Phong Thần”.

Một khoảng thời gian tới, đoàn làm phim sẽ căn cứ vào tình hình của ba kỳ huấn luyện này để điều chỉnh và hoàn thiện kịch bản, hành động, kế hoạch quay, khi bắt đầu điều chỉnh thì dự kiến sẽ khởi động máy vào nửa cuối tháng 10.

Ban đầu Hứa Trăn muốn sử dụng thời gian này để xem tiến độ trùng tu của Tàng Kinh Các ở chùa Pháp Vân, nhưng vào lúc này, một nhiệm vụ công việc lại gấp rút được đưa vào lịch trình.

“Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” có thể được chọn làm phim khai mạc Liên hoan phim Kim Kê năm nay, cần phải gấp rút đẩy nhanh tiến độ hậu kỳ.

Đích thân đạo diễn Từ Đồng Quang đã gọi điện thoại cho Hứa Trăn và bảo hắn nhanh chóng quay lại thủ đô để hoàn thành phần công việc ghi hình.

Chuyện này khiến Hứa Trăn cảm thấy rất ngạc nhiên.

Bộ phim này được khai máy vào tháng 12 năm ngoái và hoàn thành vào cuối tháng 3 năm nay, ban đầu dự kiến ra mắt vào nửa đầu năm sau.

“Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” là một bộ phim có hiệu ứng 3D đặc biệt, khối lượng công việc hậu kỳ tương đối lớn, hơn nữa, hơn một nửa cảnh quay trong phim được quay ở nơi hoang dã, gió lớn đan xen cùng với tuyết rơi nên rất nhiều phân đoạn thu âm trong cùng khoảng thời gian đó đều không dùng được, có rất nhiều đoạn hội thoại cần phải ghi chép bổ sung lại.

Tại sao bỗng nhiên lại muốn tranh giải phim khai mạc tại Liên hoan phim Kim Kê?

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Trăn đến bên cạnh Kiều Phong hỏi thăm, lúc này mới phát hiện ra:

Hóa ra vì một số lý do đặc biệt, bộ phim khai mạc ban đầu đã bị cắt và phải thay đổi bộ phim khác.

Với tư cách là phim khai mạc thì nhất định phải là phim chưa công chiếu, vì vậy “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” mới lọt vào danh sách ứng cử viên.

Không thể phải nói, đây thật sự là một thách thức khá lớn.

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Trăn không chậm trễ một giây, lập tức đặt vé máy bay trở về thủ đô, đồng thời hỏi đoàn phim nguồn gốc của bộ phim chưa sản xuất, dự định để tìm lại cảm xúc lúc trước của mình trong suốt cuộc hành trình.

Cùng lúc đó, các diễn viên khác trong phim, thầy Lương Võ Triết, Lâm Hiểu Ba đóng vai 203 và nam diễn viên trẻ đóng vai “Tiểu Xuyên tử” cũng nhận được tin nhắn tương tự, yêu cầu bọn họ lập tức quay về để tăng ca.

Cơ hội khai mạc phim cũng không phải chuyện nhỏ.

Đây không chỉ là lời khẳng định to lớn của ngành công nghiệp đối với một bộ phim, mà còn là giải thưởng được đánh giá trước khi phát hành, điều này cũng có tác động thúc đẩy mạnh mẽ đến thành tích phòng vé của bộ phim.

Cũng không thể xem nhẹ loại chuyện này được.

...

Vào trưa ngày 4 tháng 10, khi Hứa Trăn xuống máy bay, hắn chưa kịp ăn cơm đã bị cuộc điện thoại của Kiều Phong gọi đến phòng thu âm của đoàn làm phim “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn”.

Vừa mới vào cửa, hắn đang định đến chỗ Từ Đồng Quang thì thấy màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên.

Nhấp vào xem, hắn thấy rằng Lâm Hiểu Ba mới gửi đến một tin nhắn.

“Lão Hứa đang ở đâu vậy?” Lâm Tiểu Ba đánh chữ: “Khi nào thì cậu có thể trở về thủ đô?”

Hắn gửi biểu tượng cảm xúc khóc, phàn nàn nói: “Nhiệm vụ này gấp quá. Tôi đang quay phim ở Châu Sa cách thủ đô mấy nghìn cây số. Làm sao tôi có thể quay về trong 48 giờ được?”

“Này, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Hứa Trăn trả lời: “Ở phòng thu âm.”

Lâm Hiểu Ba: “...”

Bốn chữ, chủ đề đã kết thúc.

Lâm Tiểu Ba trầm mặc một hồi, cuối cùng nói tiếp: “Đúng lúc có thể thăm dò đạo diễn Từ đang nói gì giúp tôi không? Rốt cuộc ý của ông ấy là gì?”

“Đạo diễn Từ dọa tôi, nếu đến 12 giờ trưa mai mà tôi không về được thì sẽ tìm những người khác lồng tiếng cho tôi! Khiến tôi rất lo lắng!”

“Sao thế, ngay cả nhạc phim cũng không dùng được âm thanh gốc? Vậy khi phim ra mắt chẳng lẽ không sợ bị người ta chê cười sao?”

Hứa Trăn suy nghĩ một chút, thành thật trả lời: “Cũng không phải đe dọa, anh ấy chỉ nhờ tôi lồng tiếng cho cậu.”

Lâm Hiểu Ba: “...”

Chủ đề lại bị kết thúc.

Lâm Tiểu Ba bị đả kích đến mất bình tĩnh, trải qua một hồi đấu tranh tâm lý kịch liệt, cuối cùng hắn cũng nhắm mắt nói: “Cậu giúp tôi kéo dài một lúc đi, cho anh em một cơ hội!”

“Ngày mai, đêm mai, tôi nhất định có thể quay trở về thủ đô!”

“Tôi muốn dùng thực lực của mình chứng minh với đạo diễn Từ rằng giọng gốc của tôi tuyệt đối sẽ phù hợp để lồng tiếng hơn!”

Hứa Trăn nhìn những lời nói đầy tức giận của gã mà khẽ thờ dãi, không thấy xấu hổ khi chọc gậy bánh xe.

Thật ra thì khi hắn đang quay phim, đạo diễn Từ cũng không muốn sử dụng giọng nói gốc.

Lúc đó, hấn đã bảo sẽ thu âm một bản demo ngắn và cảm thấy có thể làm tiếp.

Sở dĩ đạo diễn Từ bảo trưa mai gã không về được thì sẽ dùng lồng tiếng, có lẽ chính là nhân cơ hội này mà cho gã một bậc thang thôi.

Tất nhiên, tuyệt đối không thể nói những chuyện như vậy với Lâm Hiểu Ba được.

Hứa Trăn do dự một chút, sau đó nói thành lời: “Cậu chú ý an toàn, có thể thì nhanh chóng trở về, không được thì bỏ đi.”

“Đừng trì hoãn việc quay phim của đoàn làm phim hiện tại của cậu.”

“Vừa rồi tôi xem trên tin tức nói qua có bão cát ở Sa Châu, các chuyến bay và đường cao tốc có thể bị ảnh hưởng, đến lúc đó nếu bị kẹt giữa chừng sẽ thành tai hoạ đấy.”

Sau một lúc, Lâm Hiểu Ba trả lời: “Cứ yên tâm, tôi đi xe lửa trở về.”

“Tôi lên xe buýt lúc 7 giờ hơn sáng nay. Nếu không muộn, tôi chắc chắn rằng mình sẽ có thể đến ga Bắc Kinh trước 8 giờ tối mai. Tôi xuống xe sẽ lập tức đến phòng thu âm.”

Hứa Trăn: “... ?”

Hơn 30 giờ lái xe?

Đại ca, cậu ngồi xe kéo hả?

Chuyến này..... đã mua phiếu giường nằm chưa? ?

Hấn sững sờ khi thấy Lâm Hiểu Ba đáng thương nói: “Người anh em à? Cậu xem tôi đã làm việc rất chăm chỉ để tránh đụng thời gian như thế, cậu có thể nói giúp tôi trước mặt đạo diễn Từ được không?”

“Để tôi lén lút lồng tiếng, vừa nhanh vừa tốt, sẽ không làm chậm tiến độ, xin cậu nói giúp với đạo diễn Từ cho tôi một cơ hội đi!”

Hứa Trăn: “...”

Ngoài chuông ra, đúng là cậu còn đã cúng dường rất nhiều tiền hương hỏa.

Số tiền này đã được sử dụng vào dự án trùng tu Tàng Kinh Các năm nay. Thay mặt chùa Pháp Vân, tôi xin bày tỏ lòng biết ơn của mình đến nhà hảo tâm Lâm.

Chương 1069: Tranh Cãi

Sau khi hai người nói chuyện ngắn gọn vài câu thì lập tức kết thúc cuộc trò chuyện.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy tinh thần của Lâm Hiểu Ba rất đáng khen ngợi, mặc dù hẳn không thể can thiệp vào việc lòng tiếng, nhưng ít nhất hẳn có thể nói những nỗ lực của Lâm Hiểu Ba với đạo diễn Từ.

“Đến đây trước trưa mai” ban đầu chỉ là cái cớ để đạo diễn Từ từ chối gã, nhưng không ngờ gã lại lấy đó làm mục tiêu phấn đấu.

Đúng là không dễ dàng.

Một lúc sau, Hứa Trăn tìm thấy Từ Đồng Quang ở trong phòng họp, cũng chào hỏi và giải thích sơ qua về tiến độ công việc ở trước mặt.

Quá trình hậu kỳ của “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” đã thực hiện đến giai đoạn cuối cùng, việc chỉnh sửa đã hoàn thành, các loại nhạc phim, hiệu ứng âm thanh, v.v. đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn lại một số cảnh quay hiệu ứng đặc biệt không lý tưởng, cần phải sửa chữa, mặt khác là các công việc bổ sung cho một vài cuộc đối thoại.

Nếu bắt tay chạy tiến độ ngay từ bây giờ, dự kiến khoảng đầu tháng sau sẽ hoàn thành toàn bộ.

Nhưng trong nửa tháng qua Hứa Trăn vẫn không gấp gáp gì, còn định dành thời gian ngâm mình trong phòng thu âm.

Nhưng bất cứ khi nào có nhu cầu, hẳn luôn có thể đứng ra.

Với tư cách là “tay sai” huấn luyện lòng tiếng của Lang Gia các, Hứa Trăn có năng lực đảm đương mọi công việc trong lĩnh vực này và có thể di chuyển đến bất cứ đâu khi cần thiết.

Trở lại phòng thu âm giống như trở về nhà, hẳn cực kỳ yêu thích nơi này.

Thấy Hứa Trăn đến, trạng thái Từ Đồng Quang cũng rất tốt, gãi nhẹ nhõm thở ra.

Sau khi liên hệ với các diễn viên vào tối qua, hầu hết bọn họ đều bận công việc nên không thể đến ngay được, rất may là nam diễn viên chính của chúng ta đã đến kịp lúc.

“Ừm, cậu hơi xuống kí rồi.”

Từ Đồng Quang vỗ vai Hứa Trăn, cười nói: “Trong thời gian này chúng ta sẽ phải làm việc vất vả, nên cần chú ý sức khỏe.”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra một bản sao của kịch bản, nói: “Hôm nay cậu không cần chính thức ghi chép, tìm trạng thái trước đi.”

“Vẫn kịp lúc.”

Hai người tùy tiện trao đổi vài câu, Hứa Trăn bước vào phòng thu âm theo sự sắp xếp của đạo diễn lồng tiếng, hắn định lồng đại khái vài đoạn trước để tích lũy cảm xúc.

Dù sao bộ phim này quay cũng đã hơn nửa năm, trong khoảng thời gian này hắn tiếp xúc với rất nhiều nhân vật nên cần khẩn cấp lấy lại trạng thái ban đầu.

...

Trong khi Hứa Trăn đang lồng tiếng trong phòng thu âm, đạo diễn Từ Đồng Quang đang ngồi trong văn phòng cách đó không xa, video “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” đang phát trên màn hình lớn, đang lắng nghe âm thanh từ loa màn hình.

Từ Đồng Quang nhìn hiệu ứng lồng tiếng của Hứa Trăn, vuốt cằm và hơi nhướn mày.

Hả?

So với âm thanh ban đầu, cảm xúc của Hứa Trăn lúc này thực sự có chút mờ nhạt, nhưng về mặt kỹ thuật thì... có vẻ tốt hơn?

Lúc này hắn đang trong tình trạng luyện tập, không chỉ lồng tiếng riêng cho “Dương Tử Dung”, mà còn thuận tiện lồng tiếng cho những diễn viên không có phát thanh đồng thời trong phim.

Chuyển đổi liền mạch giữa nhiều nhân vật, bất kể giọng nói, trọng âm hay trạng thái, tất cả các chuyển đổi đều tự nhiên và hài hòa, không có bất kỳ dấu vết nào.

Ngay cả trong cách chuyển giọng của Hứa Trăn, Từ Đồng Quang có thể dễ dàng nhận thấy tuổi tác, tính cách, thậm chí địa vị xã hội và các thuộc tính khác của những diễn viên này, nắm bắt đặc điểm của các nhân vật cực kỳ chính xác.

Rèn luyện kỹ năng này như thế nào?

Khi Từ Đồng Quang nghĩ đến chuyện này, ngay lập tức gã cầm bộ đàm lên, cắt ngang phần lồng tiếng của Hứa Trăn, nói: “Quá tuyệt vời, Tiểu Hứa, tôi rất ngạc nhiên trước khả năng lồng tiếng nhiều nhân vật của cậu.”

“Gần đây có gặp phải chuyện gì không?”

Sau một lúc, Hứa Trăn ở đầu bên kia của bộ đàm mỉm cười, nói: “Cảm ơn đạo diễn Từ đã khen ngợi.”

“Gần đây tôi nhận công việc trợ lý đạo diễn trong một bộ phim, tôi chịu trách nhiệm nói chuyện với các diễn viên khác. Tôi cảm thấy mình đã thu hoạch được rất nhiều.”

Hắn xúc động nói: “Sau khi dán thân vào tôi mới biết làm đạo diễn khó như thế nào”.

“Trước khi tôi chỉ là một diễn viên, tôi chỉ cân nhắc xem cảm xúc của mình có phù hợp hay không.”

“Nhưng đạo diễn thì lại cần phối hợp tình huống tổng thể, cần hiểu rõ tâm lý, tình cảm cùng tư duy logic của mỗi nhân vật, gần như tương đương với tự mình diễn xuất từng vai diễn, thật sự là một thử thách lớn.”

Khi Từ Đồng Quang ở trong văn phòng nghe thấy những lời này, khóe miệng không khỏi kéo ra.

Gã quay đầu nhìn trợ lý đạo diễn bên cạnh một cái, trợ lý đạo diễn xấu hổ ho khan một tiếng, ngửa đầu nhìn trời.

Đừng nhìn tôi, tôi không có khả năng này.

Hứa Trăn chỉ đơn giản làm thêm vài đoạn, xem như một màn khởi động, cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình.

Sau khoảng nửa giờ lờng tiếng, Từ Đồng Quang đang định nhờ Hứa Trăn cố gắng chính thức lờng tiếng, nhưng một nhân viên của đội sản xuất đột nhiên vội vàng chạy tới, gõ nhẹ vào cánh cửa văn phòng đang mở, thì thầm: “Hứa Trăn, tóm lại, ban tổ chức giải Kim Kê vừa liên lạc, nói rằng bọn họ sẽ cử người qua xem và hỏi khi nào ngài rảnh.”

Từ Đồng Quang hơi cau mày, nói: “Họ đến đây làm gì? Kiểm tra chúng ta à?”

Nhân viên này nói: “Bọn họ nói muốn đến xem tiến độ hậu kỳ của phim, để xem chúng ta đã làm được đến đâu.”

“Phải trả lời bọn họ sao đây?”

Từ Đồng Quang do dự một chút, nghiêng đầu nhìn màn hình trên bàn, đột nhiên khẽ mỉm cười, nói: “Trả lời, cứ để bọn họ tới đây.”

“Đúng lúc tôi có thứ thú vị cho bọn họ xem!”

Chương 1070: Đã qua ngày nghỉ, Hứa Trăn bắt đầu làm việc

Chiều ngày 10 tháng 4, Hứa Trăn ngâm mình trong phòng thu, phối nhiều đoạn phim.

Hắn vừa mới trở lại thủ đô, trạng thái tương đối bình thường, trước tiên cần làm chút công tác khởi động để cho mình hưng phấn lên, mau chóng tìm được trạng thái nửa năm trước khi quay phim.

Đồng thời, bởi vì trải nghiệm trong đoàn làm phim “Anh em một thời với tôi”, Hứa Trăn cũng có nhiều tâm đắc về góc nhìn đa nhân vật trong cùng một cảnh, đang muốn nhân cơ hội này để khiêu chiến bản thân.

Khi còn chưa tới lúc ghi âm, hắn đánh giá phòng thu âm này của mình, âm thanh có hơi thônthức.

Hãng Hòa âm Thiên Kỳ, một trong những hãng phim điện ảnh và phòng làm việc ghi âm hàng đầu trong nước.

Mặc dù ở đây chỉ ghi lại âm thanh cơ học, một giờ cũng phải mất khoảng nghìn nhân dân tệ, có thể nói là “phòng chiến đấu”

hình dạng phòng thu âm.

Tất nhiên, tương ứng với giá cả là thiết bị tiên tiến và tiêu chuẩn ghi âm có hiệu ứng cực cao.

Các loại máy điều khiển âm thanh, ghi âm ở đây chắc chắn là loại cảm nhận được bằng linh hồn.

Buổi chiều hôm đó, Hứa Trăn hưng phấn đến mức không nỡ ra ngoài ăn cơm.

Một giờ một ngàn a!

Đi ra ngoài ăn một bát mì lạnh, 500 nhân dân tệ sẽ biến mất!

Mì dễ kiếm, nhưng phòng thu âm thì không. Cho nên mặc dù... Khụ, dù sao cũng cố nán thêm lát đi, cơ hội khó có được, xứng với bản thân là kiếm được.

.....

Suốt nửa ngày, từ hơn hai giờ cho đến cuối ngày, Hứa Trăn vẫn luôn cẩn thận lắng tiếng trong phòng thu âm, hồn nhiên không biết gì về chuyện bên ngoài.

Hơn 7 giờ tối cùng ngày, đại diện ban tổ chức Liên hoan phim quốc tế Kim Kê lặng lẽ đến phòng thu “Hòa âm”.

Đạo diễn Từ Văn Quang tiếp đón đoàn người này trong phòng điều khiển chính của phòng thu và giới thiệu ngắn gọn về tiến độ sản xuất hiện tại của bộ phim.

Ban tổ chức có tổng cộng sáu người, đứng đầu là một người đàn ông trung niên cao lớn, khí chất hiên ngang.

Người đàn ông này tên là Khang Kiếm, là tổng thư ký của ban tổ chức liên hoan phim.

Từ Văn Quang và Khang Kiếm từng hợp tác trước đây, quan hệ giữa hai bên không tồi.

Sau khi hai bên hàn huyên một hồi đơn giản, Khang Kiếm thẳng thắn nói: “Bộ phim mở màn này, “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” quả thật là bộ phim hot, bởi vì đề tài tương đối thích hợp.

Nhưng khi họ thảo luận, cũng có những người có xu hướng nghiêng về hai bộ phim sản xuất lớn khác: Quê hương sông

Hô Lan và Tuyền phong tỏa cuối cùng.

Cả hai bộ phim đều đã được sản xuất và dàn diễn viên chính đều rất mạnh mẽ, đặc biệt là “Quê hương sông Hô Lan”, một số diễn viên chính gần như là ảnh đế.

Mà “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” lại yếu thế hơn một chút, mặc dù có ảnh đế Lương Vũ Triết tọa trấn, nhưng ngoài ra thì các diễn viên chính khác cơ bản đều là diễn viên trẻ dưới 30 tuổi.

“Ha ha ha ha...”

Từ Văn Quang nghe được quan điểm này của ông mà không nhịn được cười ra tiếng, nói: “Diễn viên không nhất định phải là có nền tảng mảng lớn, trẻ trung cũng không chắc chắn là điểm thu hút.”

“Tôi chọn một nhóm thanh niên như vậy, không phải để lấy lòng khán giả trẻ, mà vốn dĩ vì Dương Tử Dung, Thiếu Kiềm Ba còn rất trẻ.”

Gã ngẩng đầu, trong mắt lóe ra ánh sáng tự tin, nói: “Huống chi, mỗi người trong đám diễn viên trẻ này đều có thực lực không tầm thường, nhất là nam chính Hứa Trăn của chúng tôi, cho dù so với một số diễn viên kỳ cựu thì cũng không hề thua kém. “

“Về phần tiền độ chế tác hậu kỳ, ngài có thể yên tâm về chuyện này.”

Từ Văn Quang cười nhạt nhẹ nhàng, nói: “Hiện tại, việc chúng tôi còn chưa hoàn thành chủ yếu là công việc bổ sung đối thoại, nếu sốt ruột, bất cứ lúc nào cũng có khả năng hoàn thành.”

Khang Kiềm hỏi: “Thời gian gấp gáp như vậy, người liên quan đến việc bổ sung lại nhiều như thế, có thể gom đủ các diễn viên không? Tôi chủ yếu là quan tâm đến chuyện này.”

Từ Văn Quang chớp mắt chớp mắt, mỉm cười, nói: “Tôi hôm qua tôi đã lần lượt gọi điện thoại cho bọn họ, buổi chiều cũng đã có diễn viên tới, lúc này đang ở trong phòng thu thử giọng.”

“Nếu không, tôi cắt âm thanh lại, chúng ta hãy xem hiệu quả?”

Vốn dĩ chuyến đi này của Khang Kiếm là đến khảo sát tiến độ công tác, nghe được đề nghị này của Từ Văn Quang thì ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Từ Văn Quang cười cười, cầm bộ đàm từ trên bàn lên, hỏi: “Thầy Cát Cát, bây giờ các cô cậu kia đang ghi phân cảnh nào?”

Một lát sau, người hướng dẫn ghi âm trả lời gã qua bộ đàm: “Bây giờ đang thử nghiệm màn 72.”

Biểu cảm của Từ Văn Quang nhìn qua bình tĩnh tự nhiên, không nhanh không chậm nói: “Tạm dừng trước, mấy vị khách từ Ban tổ chức Liên hoan phim Kim Kê đến rồi.”

“Thầy bảo các diễn viên chuẩn bị một chút, chúng ta bắt đầu ghi lại tổng cộng 10 màn từ 1 đến 10, để cho nhóm người bên ban tổ chức xem trước mắt chúng ta đã chuẩn bị đến trình độ nào rồi.”

Trong lúc nói chuyện, gã có chút đắc ý nhếch khóe miệng, trong mắt tràn đầy chờ mong nhìn về phía đám người Khang Kiếm bên cạnh.

“Nhìn đi, cho ông xem thực lực nam chính của nhà chúng tôi!”

Ảnh đế? Ảnh hậu?

Dù có nhiều danh hiệu hơn nữa thì ai cũng phải dựa vào thực lực để nói chuyện!

.....

Mà cùng lúc đó, đột nhiên phía bên kia bộ đàm lại lâm vào trầm mặc.

Trong phòng thu âm ngay dưới phòng điều khiển chính, hướng dẫn ghi âm Ngô Triết nắm chặt bộ đàm, ánh mắt có hơi mờ mịt.

Đạo diễn Từ vừa nói cái gì?

Hãy để “các diễn viên” chuẩn bị?

Ngô Triết nhìn qua cửa sổ quan sát, nhìn Hứa Trăn lẻ loi trong phòng thu âm, đưa tay gãi gãi đầu.

Đâu ra “các” diễn viên? ?

Đúng lúc này, bộ đàm trong tay y lại truyền đến thanh âm của Từ Văn Quang.

“Thời gian chuẩn bị là ba phút.” Đạo diễn Từ hắng giọng, giọng nói bình tĩnh, “Khụ khụ, nói cho tất cả diễn viên biết, tất cả giọng nói của nhân vật phải được ghi lại cùng nhau, chúng ta thử một lần hiệu quả tổng thể.”

“Thầy Cát Cát, thầy hiểu ý của tôi chứ?”

Ngô Triết: “...”

Chương 1071: Hứa Trăn Tự Minh Hát

Tất cả các diễn viên...

Làm sao gã lại nhấn mạnh từ “tất cả”, ở đây cũng chỉ có một người thôi...

Lúc này có nên để Tiêu Hứa sử dụng kế hoạch vườn không nhà trống không? ?

Có một đạo diễn như vậy, Ngô Triết chỉ cảm thấy đầu óc ù ù.

Nhưng không làm gì được, miệng đạo diễn lớn nhất, là người hướng dẫn ghi âm, Ngô Triết đành phải bật micro, khẩn cấp nói tình huống trước mắt cho Hứa Trăn trong phòng thu âm, bảo hấn phối hợp với đạo diễn Từ một chút.

Hứa Trăn ngồi trong phòng thu âm trống rỗng, cách lớp thủy tinh, nghe Ngô Triết giao phó nhiệm vụ với hấn mà vẻ mặt hoá mơ hồ.

Hấn ngửa đầu nhìn vào màn hình lớn trên tường, ghen lại một lúc, nói, “Thầy Cát Cát? Tôi yêu cầu cần phải có người phối diễn với tôi, hoặc là để tôi diễn hết?”

“Khụ khụ!”

Ngô Triết dùng sức hắng giọng, thông qua micro, lớn tiếng kêu lên: “Im lặng một chút, tôi muốn cất âm thanh ra ngoài!”

“Lần này không phải bỏ sung, tất cả màn đối thoại đều phải im lặng, chúng ta có thể luyện tập toàn bộ một lần!”

“Nghe rõ, không phải bỏ sung, là tất cả phần đối thoại!”

“Tất cả các bản đối thoại gốc đều sẽ ở chế độ im lặng, mọi người chú ý coi chừng lời thoại của mình!”

Hứa Trăn: “...”

Vẻ mặt dờ dẩn của hắn cũng hoá im lặng.

Mắt thấy đếm ngược chấm dứt, trên màn hình lớn xuất hiện một cánh rừng trắng xóa như tuyết.

Hứa Trăn vội vàng lật kịch bản đến trang đầu tiên, cúi đầu nhìn gợi ý trước mắt, vẻ mặt phát điên.

Chỉ thấy, trên bản chép tay của cảnh đầu tiên viết:

Lời thuyết minh, cũng là phần cao trào trong kịch “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, là đoạn hát —— xuyên qua biển rừng, vượt qua đồng tuyết, khí phách hiên ngang!

Đoạn này là bắt hắn phải hát đúng không? !

Trong lúc ánh đèn chớp chớp, Hứa Trăn chỉ cảm thấy đại não bỗng nhiên có hơi ngưng trệ.

Nói thì chậm nhưng lại nhanh, mắt thấy thời điểm đến, hắn phản xạ có điều kiện gồng cổ hống lên, giọng hát ca vút: “Xuyên qua rừng biển, vượt qua đồng tuyết, khí phách hiên ngang!”

“Giữ lòng nhiệt tình, gửi gắm chí khí, đối mặt núi non...”

Hát một hồi xong hắn mới phản ứng lại: Cái này... Hình như cái này không phải là màn đối thoại...

Đây là nhạc nền má ơi!

Cái này không cần hắn phải hát! !

Mà cùng lúc đó, trong phòng giám sát, Từ Văn Quang nghe được đoạn hát đầy khí thế mười phần này mà không nhận được “phụt” cười ra tiếng.

Khang Kiếm ở một bên không biết gã đang cười cái gì, quay đầu hỏi: “Đạo diễn Từ làm sao vậy?”

Trông mắt Từ Văn Quang đảo qua, thuận miệng biện ra một lý do, nói: “À... Bỗng nhiên nhớ tới năm ngoái, trong buổi triển lãm ảnh giải Kim Khê, Hứa Trăn ở cửa nhà vệ sinh hát đoạn này còn bị người ta ghi lại.”

“Kết quả năm nay bộ phim này sẽ được công chiếu tại giải Kim Kê, thật sự là có duyên, ha ha!”

Mọi người trong ban tổ chức giải Kim Kê xung quanh nghe nói như vậy, ngay lập tức cười vang một trận, bảy miệng tám lưỡi nói: “Đúng đúng đúng, đạo diễn Từ không nói thì suýt chút nữa tôi đã quên mất!”

“Đúng là có chuyện như này, thật là đúng lúc!”

“Đoạn này có trong phim, đạo diễn Từ nên đi xin ủy quyền, trực tiếp để Hứa Trăn hát, tuyệt đối có tin nóng, ha ha ha!”

“.....”

Từ Văn Quang liếc mắt nhìn phản ứng của những người này, sắc mặt thông dong bình tĩnh.

Này, mấy người không nghe ra sao?

Đây chính là Hứa Trăn tự mình hát!

Chẳng qua còn chưa được ủy quyền... Hừ, mấy việc đó cũng chỉ là những việc nhỏ mà thôi...

.....

Hứa Trăn xuất sư bất lợi, hát nhầm một đoạn nhạc nền nhưng cũng không có cách nào dừng lại giữa chừng, chỉ đành kiên trì hát xong đoạn này, sau đó mới phối hợp với lời thoại tiếp theo.

“Năm 1946, chưa đầy một năm sau khi cuộc chiến tranh chống Nhật Bản kết thúc, một lần nữa Trung Quốc rơi vào một cuộc nội chiến toàn diện.”

“Ở Đông Bắc, thổ phỉ nhân lúc chiến tranh thiêu giết cướp bóc, đục nước béo cò...”

Đầu tiên, hần hơi hạ thấp giọng nói của mình, đọc một đoạn tường thuật với giai điệu kể chuyện;

Sau đó lại nhanh chóng điều chỉnh vị trí phát âm, dùng giọng nói thô lỗ, giọng điệu háo hức, phù hợp với lời thoại của một chiến binh: “Báo cáo 203, nhà chứa máy bay Sam Lam có biến!”

“.....”

Cảnh đầu tiên chỉ trong hơn ba phút ngắn ngủi, trong tiểu đội 203 có năm người xuất hiện, trong đó có ba nhân vật quan trọng xuyên suốt bộ phim.

Tinh thần Hứa Trăn rất căng thẳng, cố gắng nhớ lại và bắt chước giọng nói và giọng điệu của các diễn viên này, lòng bàn tay dần dần đổ mồ hôi.

..... Mạnh mẽ cưỡng ép bản thân!

Ban đầu hấn ở trên sân khấu “Lắng nghe giọng nói”, vốn dĩ có thể bắt chước Từ Hạo Vũ, có thể một mình đóng tám vai, cũng là do đã trải qua một thời gian dài huấn luyện có mục tiêu.

Giọng nói của mỗi người có những đặc điểm gì, làm thế nào để tạo ra âm thanh này đều được phân tích cẩn thận, suy đoán nhiều lần, chứ không phải là xem nó có phù hợp hay không.

Về phần vừa rồi thuận miệng lòng tiếng cho Long Bộ...

Đó thực sự là “thuận miệng”!

Há mồm sao cho nghe giống hình tượng nhân vật là được.

Khi lòng tiếng cho các nhân vật chính, ít nhất là âm thanh phải gần gũi với bản thân để duy trì tính nhất quán từ đầu đến cuối, thế thì cần phải có bao nhiêu bộ nhớ?

Từ Đạo thật sự coi hấn là người có thể thay đổi thanh quản sao!

GÓC GIỚI THIỆU TRUYỆN:

Quý dị khôi phục: Ta có thể hóa thân đại yêu (Bản Dịch) - Nửa đêm, mỹ nữ hàng xóm bị quỷ gõ cửa, Giang Thần thức tỉnh hệ thống hóa yêu, căn cứ vào thái độ nhân sinh, lấy giúp người làm niềm vui. Sau khi tiến hành giao lưu hảo hữu với nữ quỷ, hấn liền nhanh nhẩu ôm nàng ta vút xuống mười hai tầng lầu.

Để cảm khư kinh khủng giáng lâm, từng tôn âm thần sừng sững, thế gian lại lâm vào hắc ám vô tận.

Giang Thần thân hóa đại yêu, gánh vác huyết sắc thương khung, trấn áp hết thảy!

Chương 1072: Thách Thức Trí Nhớ

Hứa Trăn không còn cách nào khác, bị ép đến mức này thì chỉ có thể chừa ngựa chết như ngựa sống, ép toàn bộ tiềm năng của mình ra, dốc hết toàn lực đối phó từng câu thoại, chỉ cảm thấy như đang đi trên băng mỏng.

Mà lúc này, Từ Văn Quang trong phòng giám sát hoàn toàn không cảm thấy được áp lực của Hứa Trăn.

Gã vẫn đang xem hình, nghe tiếng, trò chuyện vui vẻ với đoàn người trong Ban tổ chức giải Kim Kê, trong mắt tràn đầy xảo quyệt và đắc ý.

“Người đóng Thiếu Kiếm Ba này là Lâm Hiểu Ba phải không?” Tổng thư ký ban tổ chức Khang Kiếm ngửa đầu nhìn màn hình lớn trước mắt, gật đầu nói, “Ừm, cậu bé này diễn xuất không tệ.”

“Nhất là âm thanh, đặc biệt xuất sắc.”

Trong mắt Khang Kiếm tràn đầy vẻ tán thưởng, nói: “Mấy lần dừng hô hấp đều rất đúng lúc, vừa đúng đoạn trêu chọc đến cảm xúc của khán giả, rất là chuyên nghiệp.”

Khi y nói xong lời này thì một người khác trong ban tổ chức nói tiếp: “Diễn viên diễn nhân vật Cao Ba kia có hơi lạ, luôn cảm thấy âm thanh không buông được, cảm xúc không đến nơi, khô khốc.”

“Aiz, câu này lại tốt, có lẽ vừa rồi có hơi khẩn trương, chưa vào trạng thái.”

“Không có việc gì, dù sao cũng trong phòng thu âm, không tốt thì có thể phối lại.”

“.....”

Những người này vừa xem, vừa nhỏ giọng bình luận về diễn xuất của mấy diễn viên.

Từ Văn Quang ở bên cạnh nghe, trên mặt mang theo nụ cười trầm ổn, trong bụng cười đến co rút.

Diễn xuất của Hứa - Cao Ba - Trăn không bằng Hứa Trăn, ha ha ha ha!

Rất nhanh, Hứa Trăn vào vai Dương Tử Dung của chính mình, trong hình, hấn chào theo nghi thức quân đội, báo cáo với các

đồng chí bên cạnh, quả nhiên giành được một mảnh khen ngợi.

“Aiz, không hổ là Hứa Trăn, không phải nói mò mà, đúng là thể hệ trẻ kiệt xuất.”

Khang Kiếm gật đầu nói: “Hứa Trăn vừa xuất hiện, ngay lập tức nhìn ra chênh lệch, danh xứng với thực.”

“Ha ha ha, Hứa Trăn còn hát đoạn “Trường Đồn Pha” trong phim đúng không? Trình độ siêu phàm thật, nghe cảm giác cũng không khác nhau mấy so với trình độ của Đồng lão lúc đầu!”

“Lại nói quá, cổ hợm Đồng lão to bao nhiêu chứ...”

Mọi người đều đồng ý rằng “Hứa - Dương Tử Dung - Trăn” này có khả năng diễn xuất tốt nhất, trạng thái lòng tiếng cũng ổn định nhất.

Từ Văn Quang đã cười sấp không nhìn được.

Theo thời gian trôi qua, Hứa Trăn dần dần bắt được đặc điểm âm thanh của từng nhân vật, trạng thái càng ngày càng tốt.

Nhưng mà một lát sau, tình huống lại dần dần có chút không đúng.

Một vài phút sau, một người phụ nữ trung niên hơi bối rối: “Ồ, nhưng mà các diễn viên đang ghi âm trong phòng thu số mấy?”

Từ Văn Quang thuận miệng nói: “Số 5.”

Người phụ nữ trung niên nói: “Tôi nhớ số 5 là một gian nhỏ, làm sao có thể chứa nhiều người như vậy?”

“Này không phải có hơn mười người?”

Từ Văn Quang: “...”

Gã ghen lại vài giây, lúc này mới thuận miệng nói dối: “Được mở rộng.”

Người phụ nữ trung niên lại nói: “Hả? Tôi nhớ bên cạnh số 5 là một nhà vệ sinh công cộng, mở rộng làm sao?”

Từ Văn Quang nói: “Nhà vệ sinh đó đã bị phá.”

Người phụ nữ trung niên ngạc nhiên nói: “Biến nhà vệ sinh thành phòng thu âm? Không có cảm giác gì sao?”

Từ Văn Quang: "..."

Cứu tôi! Tôi không thể nói thêm được nữa! !

Ngược lại, tổng thư ký Khang Kiếm ở một bên không rời mắt gì chuyện nhà vệ sinh, ông sờ soạng cầm, vẽ mặt cảm khái nói: "Đạo diễn Từ, đoàn làm phim các ông có trình độ lồng tiếng cao thật."

"Bình quân đầu người dường như đều có trình độ chuyên môn rồi."

Từ Văn Quang: "..."

Tên nhóc Tiểu Hứa này, diễn tốt quá theo không kịp!

Gã vừa định đáp lời qua loa, rồi vờ vịt bảo mọi người xem tiếp, ai ngờ Khang Kiếm lại tự suy diễn một lý do mà nói: "Đó chắc chắn là do hướng dẫn ghi âm của bên ông lợi hại, biết dạy người khác."

Khang Kiếm quay đầu lại nhìn thoáng qua đồng nghiệp bên cạnh, nói: "Đi, chúng ta đi dạo một vòng trong phòng thu đi."

Dứt lời, ông quay đầu rời phòng điều khiển chính, đi về phía phòng thu số 5.

Từ Văn Quang không có lý do gì để ngăn trở, nhưng lúc này mới phối chưa được mấy phút, còn chưa đạt tới hiệu quả rung động gã muốn.

Vừa thấy sắp bị lộ tẩy, Từ Văn Quang vội vàng cầm lấy bộ đàm, che miệng thấp giọng nói: "Thầy Cát Cát, thầy Cát Cát!"

"Bọn họ muốn sang bên đây!"

"Kéo rèm phòng thu lại!"

Mà bên kia, hướng dẫn ghi âm Ngô Triết nhận được tin tức này, chỉ cảm thấy cả người như muốn phân thành hai.

Rèm?

Nhưng trong phòng thu âm lấy đâu ra rèm? ?

Y vội vàng đứng lên khỏi bàn điều khiển, dạo một vòng ở trong phòng nhưng chẳng tìm được thứ gì.

Mất thấy cửa phòng thu âm sắp bị người đẩy ra, trong tình thế cấp bách, Ngô Triết tắt đèn trong phòng thu âm.

Trong nháy mắt, bốn phía là một mảnh đen kịt.

Một giây sau, đám người Khang Kiếm, Từ Văn Quang từ bên ngoài tiến vào phòng thu số 5, nhìn thấy trong phòng thu âm tối đen, chỉ có màn hình máy tính phát ánh sáng yếu ớt, khung cảnh thật là quỷ dị.

Khang Kiếm nghi ngờ nói: “Sao không bật đèn?”

Ngô Triết chìm trong bóng tối, sắc mặt cứng ngắc nói: “À, các diễn viên thích loại môi trường đen kịt này, không bị bên ngoài quấy nhiễu, càng dễ dàng vào trạng thái.”

Khang Kiếm: “...”

Tuy rằng cảm thấy mấy người cổ quái, nhưng tôi cũng không tiện hỏi nhiều.

Mỗi người đều có thói quen của mỗi người, này cũng không phải chuyện gì to tát.

.....

Mà giờ này khắc này, Hứa Trăn đang ở trong phòng thu âm thì yên lặng ngồi ở chỗ ngồi của mình, ngồi trong bóng tối mà tiếp tục cứng ngắc lồng tiếng, tâm trạng dần dần sụp đổ.

Kịch bản... Hắn không thể nhìn thấy kịch bản...

Đây có phải là đang thách thức trí nhớ của hắn không vậy? ??

Đạo diễn Từ!

Chú không nên bắt nạt người thành thật như vậy chứ! !

Chương 1073: Một người, một micro 1

Phòng số 5 nơi Hứa Trăn ở là một căn phòng thu âm độc lập nhỏ cỡ vừa, thường có thể chứa từ ba đến năm người để thu âm cùng một lúc.

Bên ngoài phòng thu âm là phòng điều khiển, bên trong là phòng thu âm khép kín hoàn toàn.

Hứa Trăn hiện đã bí mật ở trong phòng ghi âm.

Hắn đứng trước tấm kính cách âm, tất cả những gì hắn có thể nhìn thấy là màn hình hiển thị treo trên tường cách đó không

xa đang phát video “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”.

Trừ cái đó ra, thế giới đều đen kịt một màu.

Tâm thái của Hứa Trăn bị phá vỡ.

Khi quay phim, hắn đã học thuộc lòng kịch bản “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, nhưng đến nay đã qua hơn nửa năm, hắn sao mà nhớ nổi nhiều đó lời kịch, đặc biệt là những cảnh hoàn toàn không có lời kịch của Dương Tử Dung.

Khóe mắt hắn liếc nhìn cửa sổ quan sát trên tường, mơ hồ có thể nhìn thấy một đám người vừa mới đi vào bên ngoài, có cả nam cả nữ, cả già cả trẻ.

Nghĩ lại thì đám người này chắc là đoàn kiểm tra của Ban tổ chức giải Kim Khê.

Tất cả các loại thiết bị trong phòng điều khiển đều phát ra ánh sáng nhiều màu sắc, chiếu cảm đám người nhìn như mây bóng ma quỷ quái.

Trong nháy mắt, Hứa Trăn với tư cách là người lòng tiếng hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, trong lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

—— Hắn có chút hưng phấn.

Tim đập nhanh, hơi thở rất gấp gáp, cơ thể hơi run lên vì căng thẳng.

Nhưng sau khi lo lắng đến cực hạn, Hứa Trăn cảm thấy không phải hoảng sợ hay tức giận, mà là một sự bình tĩnh chưa từng thấy.

Cảm giác linh hồn còn đắm chìm trong nhân vật vừa rồi trong nháy mắt bị rút ra ngoài, càng ngày càng bay cao, dần dần lơ lửng giữa không trung, từ trên nhìn xuống quan sát các nhân vật trong màn hình.

Có một số câu thoại vừa rồi không thể nhớ rõ, nhưng bây giờ lại hiện lên rõ ràng trong đầu hắn, giống như đã ghi nhớ từ nhỏ.

Vừa rồi còn phải vừa đọc lời thoại vừa xem lại video, nhưng bây giờ, khi đã tiết kiệm được một nửa tâm trí, hắn ngược lại càng tập trung hơn.

Đầu óc minh mẫn hơn.

“Thôi Tam gia đi theo ác ma để cướp kho quân dụng này, không ai biết chúng ta có bao nhiêu hỏa lực...”

Hứa Trăn lặng lẽ nhìn chằm chằm khung cảnh tuyết trắng trên màn hình trước mặt, ngẩng đầu lên, giọng nói thô kệch lộ rõ vẻ đắc ý: “Tôi nói cho anh biết, Chuyên viên Hầu, trại Uy Hồ của chúng tôi có 3.000 khẩu súng, 10 khẩu pháo thép cỡ nhỏ, 50 hồng tâm rất oai...”

Lúc này, một con đại bàng đen toàn thân bay lướt qua máy quay, cảnh quay từ dưới núi chuyển sang trại ở trên núi.

Thôi Tam Gia “Tọa Sơn Điều” đứng ở trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn chuyên viên Hầu ở trên đường núi.

Bên cạnh hắn, một tên thổ phỉ dáng người cao lớn vươn tay ra, tùy tiện để cho con chim ưng đen vừa bay tới đáp xuống cánh tay của mình.

Hứa Trăn điều chỉnh lại giọng nói của mình, âm thanh vang dội, hùng hậu, cười ha ha nói: “Tam Gia, quân đội quốc gia muốn hợp nhất trại Uy Hồ của chúng ta và muốn ngài làm ‘tổng tư lệnh’!”

Một giây sau, Tọa Sơn Điều đã mở miệng.

Trong đầu Hứa Trăn rõ ràng hiện lên cảm giác khi đóng phim cùng thầy Lương Vũ Triết năm xưa, hắn hơi nheo mắt lại, cả người lập tức trầm xuống, trong giọng nói khàn khàn không có chút tình cảm nào, nói: “Chuyện này phải xem thử Chuyên viên Hầu có muốn giao bản đồ tiền trạm cho chúng tôi hay không.”

Giọng nói của hắn bình tĩnh lạnh lùng, không nhanh không chậm, nhưng mùi máu tanh nhàn nhạt như từ trong xương bay ra, lời thoại từ miệng hắn kết hợp với ánh mắt nham hiểm trong bức tranh khiến người khác lập tức rùng mình.

Người đàn ông to lớn cầm chim ưng ngơ ngác hỏi: “Bản đồ gì?”

Giọng điệu Tọa Sơn Điều lạnh lùng nói: “Bản đồ tiền trạm!”

“Muốn có được bản đồ này, chỉ một từ thôi: xem thử chúng ta có đủ mạnh hay không.”

“...”

...

Lúc này, bên ngoài phòng ghi âm, sắc mặt của mọi người trong Ban tổ chức giải Kim Kê đều không khỏi thay đổi.

Trưởng ban dẫn đội Khang Kiếm nhìn “Tọa Sơn Điều” đã hóa thành hiệu ứng đặc biệt trên màn hình, có chút không xác định hỏi: “Đây là ai? Có phải là thầy Lương Vũ Triết không?”

Lúc này Từ Đồng Quang cũng có chút sững sờ, nửa giây sau mới gật đầu đáp: “Ừm, đúng vậy.”

Khang Kiếm nhướn mày, không khỏi tán thưởng liên tục: “Kiểu cải trang này lợi hại quá, suýt nữa tôi đã không nhận ra!”

Người chung quanh cũng nói phụ họa theo: “Đúng là danh bất hư truyền, thầy Lương vừa mới mở miệng, khí thế lão đại đã đập tới mặt!”

“Có vẻ như không nhìn thấy, nhưng khi nghe thấy giọng nói, tôi gần như đã biết được, giọng nói của thầy Lương thực sự rất dễ nhận ra.”

“Thầy Lương tận tâm như vậy, vừa nhận được tin tức đã lập tức vội vàng chạy tới đây tặng ca sao?”

“...”

Từ Đồng Quang đứng sau đám đông, lắng nghe cảm xúc của mọi người, một lúc lâu cũng không nói gì.

Nhìn màn hình video trước mặt và lắng nghe âm thanh phát ra từ loa màn hình, ông cảm thấy hơi bối rối.

Vừa rồi Hứa Trăn lòng tiếng cho hơn chục người, ngoại trừ giọng nói của Lâm Hiểu Ba giống đến bảy mươi tám mươi phần trăm, những nhân vật còn lại kỳ thực đều không giống đến như vậy.

Hắn chỉ phân biệt những người này qua độ dày của giọng nói, độ cao của giọng nói và sự khác biệt về trọng âm chứ hẳn không cố tình bắt chước giọng nói của các diễn viên.

Do đó Từ Đồng Quang đã lắng nghe cẩn thận với ý thức định trước và có thể phân biệt rõ ràng rằng những giọng nói này

thực sự do một mình Hứa Trăn phát ra.

Tuy nhiên, khi giọng nói của Lương Vũ Triết vừa phát ra, ông lại có chút không chắc chắn.

—— Bởi vì đây rõ ràng là giọng nói của chính Lương Vũ Triết.

Từ Quang Đồng đã làm việc cùng với Lương Vũ Triết quá nhiều năm nên ông rất quen thuộc với giọng nói của người kia.

Ngừng nghỉ rõ ràng, có cảm giác hơi thở dốc, có chút khàn khàn, trong thanh tĩnh còn có một chút điên cuồng...

Sao giọng nói này có thể phát ra người khác?

Chẳng lẽ bản thân Lương Vũ Triết cũng đang ở trong phòng ghi âm? ?

Chương 1074: Một người, một micro 2

Lúc này, hình ảnh trên màn hình chuyển từ trại Uy Hồ sang nương Giáp Bì.

Đám người Thiếu Kiếm Ba và Dương Tử Dương vào nhà một người dân trong làng và bị nhầm là thổ phỉ.

Một người nông dân trung niên cầm cái cuốc, nhìn chằm chằm kẻ xông vào trước mặt mà lớn tiếng quát: “Muốn lấy đồ ăn, nhất định phải chết!”

Mà lúc này, ở vùng đất đào phía sau ông ta, một bà cụ gầy gò mò mẫm đi tới chỗ bên cạnh, yếu ớt nói: “Dũng Kỳ, bỏ cuốc xuống...”

“Bọn họ muốn cái gì thì cứ để bọn họ lấy đi...”

Nghe từ âm thanh, rõ ràng đây là một bà cụ sắp chết đói.

Từ Quang Đồng lại rơi vào tình trạng bối rối.

—— Đây cũng là do Hứa Trăn lòng tiếng sao?

Hay lại, còn có một bà cụ ở trong phòng ghi âm? ?

...

Trong vài phút, Tọa Sơn Điều, Loan Bình, bà cụ, Tiểu Xuyên Tử, Thiếu Kiếm Ba, Dương Tử Dung...

Nhiều giọng nói rất khác nhau lần lượt xuất hiện.

Đám người của Khang Kiếm cũng không hề biết chuyện này, vẫn còn bình luận về chất lượng của bộ phim;

Nhưng người đạo diễn toàn bộ sự kiện như Từ Đông Quang càng nghe càng thấy khó hiểu và cảm thấy diễn biến của sự việc dường như khác với những gì mình tưởng tượng.

Vốn dĩ lúc đầu ông muốn khoe khoang, tán thưởng Hứa Trăn trước mặt mọi người trong ban tổ chức, để nam diễn viên chính của ông có thêm thể diện với đoàn trưởng;

Nhưng mà càng nghe càng thấy, ông càng có cảm giác: Trong phòng lồng tiếng không thể chỉ có một mình Hứa Trăn được.

Đám người này đến đây lúc nào?

Tại sao bọn họ đến rồi mà không đến chào hỏi ông? ?

“Vị này là ‘thầy Cát Cát’? Lần đầu tiên gặp mặt, thầy Cát Cát rất giỏi.”

Mà lúc này, Khang Kiếm cũng đang trò chuyện với giám đốc ghi âm của đoàn làm phim, Ngô Triết.

Ngô Triết năm nay mới ngoài 30 tuổi, nghe thấy Khang Kiếm tóc bạc phơ gọi mình là “thầy”, y làm sao dám nói chuyện ngang hàng với ông ấy, vội vàng tỏ vẻ kính sợ nói: “Thầy Khang, tôi tên là Ngô Triết, hiệu Thiên Ngô, Cát Cát là Triết.”

“Thật ra tôi cũng không hề làm gì, là bởi vì trình độ bản thân của diễn viên mình cao.”

Khang Kiếm cười, khoát tay: “Ha ha, ‘thầy Cát Cát’ quá khiêm tốn rồi.”

“Đã làm nghề này, tất cả mọi người đều biết rõ.”

“Sao tất cả mọi người đều có trình độ lồng tiếng cao như vậy? Nhất định là cậu dạy cho mọi người, cậu đã rất chịu khó hướng dẫn.”

Trong mắt Khang Kiếm tràn đầy tán thành, gật đầu nói: “Tuổi còn trẻ mà có thể được đạo diễn Từ nhìn trúng, được tuyển

chọn làm đạo diễn lồng tiếng, quả nhiên là xuất sắc.”

“Tôi thay mặt tổ chức mà đề cử giải ‘Lồng tiếng hay nhất’ năm nay, tôi cũng bỏ một phiếu cho ‘thầy Cát Cát’!”

“Mục đích của giải thưởng của chúng tôi là để khuyến khích những người thực sự có năng lực, chịu làm việc và có thể tâm huyết với công việc!”

“Người giống như thầy Cát Cát nên là tiêu chuẩn trong ngành!”

Gã vừa nói ra lời này, mấy người xung quanh đã đồng thanh phụ họa theo, khen ngợi y là người có năng lực nhưng lại khiêm tốn, là một hạt giống tốt.

Nghe bọn họ nói như vậy, Ngô Triết toát đầy mồ hôi.

Lý do đạo diễn Từ Đồng Quang chọn tôi... là vì trên núi tuyết rất gió, các ông cụ không chịu được lạnh!

Vác cột là công việc chân tay cần thể lực, nếu trong lúc ghi hình xảy ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì ai gánh nổi trách nhiệm đây?

“Không không không, thật sự không liên quan một cọng lông nào đến tôi cả...” Ngô Triết quay đầu nhìn thoáng qua phòng ghi âm tối đen như mực, vẻ mặt buồn rầu xua tay nói: “Thật sự là bởi vì người lồng tiếng cho mỗi nhân vật vừa rồi đều là một...”

Càng nói càng không giải thích rõ được.

“Rít——”

Mà đúng vào lúc này, chỉ nghe một trận gió rít gào, cửa của phòng điều khiển đột nhiên bị người bên ngoài đẩy vào.

Mọi người trong phòng nhìn theo tiếng kêu thì thấy một người đàn ông trung niên mặc áo phông màu xám nhạt và đeo kính râm từ bên ngoài ung dung bước vào.

Người này quay đầu nhìn đám người ở trong phòng, cười nói: “Này, nhiều người như vậy?”

“Sao không bật đèn?”

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông trung niên đưa tay sờ lên tường, “bụp” một tiếng, gã còn chưa nói hết câu mà đã bật đèn trong phòng thu âm lên.

Ánh đèn vàng ấm áp lập tức tràn ngập cả căn phòng.

Mọi người trong phòng theo bản năng quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên đó, chỉ thấy gã tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt ôn hòa vô cùng quen thuộc.

——Lương Vũ Triết diễn vai “Tọa Sơn Điêu” trong phim.

Đám người Khang Kiếm, Từ Đồng Quang đều sững sốt trong giây lát.

Lương Vũ Triết?

Sao gã lại ở đây?

Vậy người ở trong phòng ghi âm là... ?!

Lương Vũ Triết nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đang định hỏi thì nghe thấy một giọng nói khàn khàn từ loa màn hình phát ra:

“... Bức tranh thứ ba này chính là tung tích của bảo vật vàng bạc Trương đại soái để lại.”

—— Đó là giọng nói của “Tọa Sơn Điêu”.

Trong tí tách này, tất cả mọi người đồng loạt nhìn lại cửa sổ quan sát trên bức tường cách âm.

Qua khung cửa sổ nhỏ và ánh đèn sáng ngời, mọi người có thể nhìn thấy rõ:

Một thân hình cao gầy đứng thẳng trước tấm kính cách âm, ánh mắt tuần tú sắc bén và bướng bỉnh như chim ưng.

Hắn hoàn toàn không để ý đến ngọn đèn vừa mới được bật lên, mà chỉ chăm chú nhìn màn hình lớn ở trước mặt, hơi cúi đầu, tiếp tục nói bằng giọng trầm khàn của “Tọa Sơn Điêu”: “... Nghe đồn chỉ riêng vàng đã có tám vạn cân.”

“Có tám vạn cân vàng này, chúng ta có thể mua bao nhiêu súng ống đạn dược của quỷ tử và bọn Tây cũng được!”

“Thống lĩnh sông Mầu Đơn và giành được vùng Đông Bắc... đã là chuyện nằm trong tầm tay rồi!”

Giọng nói của Hứa Trăn ngày càng nhanh hơn, âm vực cũng ngày càng cao hơn.

“Bước tiếp theo, một chữ!”

Hắn vươn tay nắm vào hư không, trong giọng nói mang theo vẻ kiêu ngạo và tham vọng không che giấu được: “Lấy bản đồ hoàng kim xuống!”

Giọng nói vừa phát ra, trong phòng thu âm im lặng đến đáng sợ.

Đám người đều thấy rõ trong phòng thu âm trống không, trong căn phòng rộng rãi chỉ có một người, một chiếc micro, ngoài ra không có gì khác.

Những con người như Lâm Hiểu Ba, Tiểu Xuyên Tử, Lương Vũ Triết, bà cụ... trong suy nghĩ của mọi người đều không có mặt.

Không có một ai.

Chỉ có Hứa Trăn.

Một giây sau, Hứa Trăn đứng trước tấm kính cách âm tháo tai nghe trên đầu xuống, quay đầu nhìn đám người Khang Kiếm ở phía bên ngoài, mỉm cười với bọn họ.

Chương 1075: Một người, một micro 3

Hình ảnh trên màn hình vẫn đang tiếp tục, nhưng không có lòng tiếng, mọi thứ trở thành một vở kịch câm im ắng.

Tất cả các cuộc đối thoại đột ngột dừng lại, im bật.

Khang Kiếm kinh ngạc quay đầu lại, nhìn đạo diễn Từ Đồng Quang.

Thật ra lúc này Từ Đồng Quang có chút kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt giống như nhìn thấy ma của Khang Kiếm, ông lập tức cảm thấy đặc ý.

Ông ta quay đầu nhìn Khang Kiếm, hai tay đút túi, trên mặt hiện lên nụ cười khó hiểu và thần bí.

“Ha ha ha...”

Một lúc sau, tiếng cười của Lương Vũ Triết phá vỡ sự im lặng trong phòng.

“Không phải đến đây rồi lại không có việc gì đó chứ?” Gã khoanh tay đứng ở trong phòng ghi âm nhìn Hứa Trăn, trên mặt mang theo nụ cười, nói: “Tôi cảm thấy Tiểu Hứa còn xứng đáng hơn so với tôi!”

“Ha ha ha...”

Ngay sau khi nói lời này, nhất thời tất cả mọi người trong phòng thu âm phá lên cười.

Lúc này, Hứa Trăn đã treo tai nghe và bước ra khỏi phòng ghi âm.

Nhóm ban tổ chức nhìn chàng thanh niên trạc đôi mươi, vẻ mặt vừa ngạc nhiên, vừa kính trọng và không thể tin được.

Từ Quang Đồng vẫy tay gọi Hứa Trăn đi đến bên cạnh mình, chỉ vào những người trước mặt và giới thiệu Hứa Trăn với từng người một: “Vị này là Khang Kiếm, thầy Khang là tổng thư ký của Ban tổ chức Giải thưởng Kim Kê.”

“Đây là cô Tống Xuân Hồng, thầy Vương Kiến Đông, Tôn Trình Tường...”

Lúc này Từ Quang Đồng đã cười rất tươi, đến mức không thể nhìn thấy mắt.

Sau một hồi giới thiệu, ông quay sang chỉ vào Hứa Trăn và nói với những người xung quanh: “Vị này là diễn viên lồng tiếng cho tất cả các nhân vật trong phim của chúng tôi, Hứa Trăn.”

Vừa nói ra những lời này, mọi người xung quanh vừa muốn cười vừa kinh ngạc, vẻ mặt tương đối đặc sắc.

Khang Kiếm nhìn Hứa Trăn, chỉ vào màn hình lớn ở trước mặt mà ngập ngừng hỏi: “Những thứ vừa rồi... đều là do cậu làm sao?”

Hứa Trăn cười cười, có chút ngượng ngùng nói: “Có một số đoạn nhiều người cùng nói là nhờ người nào đó trong nhóm đã ghi lại từ trước.”

Khang Kiếm hỏi: “Bà cụ kia cũng là cậu sao?”

“Đúng, đúng vậy.” Từ Đồng Quang nghe vậy cũng có hứng thú, hỏi: “Đó cũng là do cậu lồng tiếng sao? Làm lại cho tôi nghe chút nào?”

Hứa Trăn: “...”

Hắn do dự một chút, nhìn ánh mắt tò mò của những trưởng bối xung quanh, lấy tay che miệng, yếu ớt nói: “Dũng Kỳ, bỏ cuộc xuống... bọn họ muốn lấy gì thì để bọn họ lấy đi...”

Giọng nói của hắn nghe như không có răng cửa, méo miệng, lời nói bị rò rỉ khắp nơi.

“Ừm... !!”

Lúc này, âm thanh trầm thấp vang lên cả phòng.

“Đây chắc chắn là một bậc thầy lồng tiếng...”

“Hình như lúc trước tôi nghe người ta nói, Hứa Trăn rất giỏi bắt chước, trăm nghe không bằng một thấy...”

“Ha ha ha, tôi nghĩ phiên bản mà Hứa Trăn phối âm hôm nay có thể xứng đáng hơn so với việc gọi tất cả mọi người trở lại.”

“Phần mở đầu bộ phim cũng là Tiểu Hứa hát sao?”

“...”

Nghe mọi người trong phòng khen ngợi, quai hàm của Từ Đồng Quang gần như đã vênh lên trần nhà.

Còn Hứa Trăn thì khi nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của ông thì cũng cố nén cười.

Đạo diễn Từ... đây là ý trên mặt chữ, là ông bán tôi phải không?

Vậy tôi có thể đếm tiền bán tôi không? ?

Tối hôm đó, đoàn người ban tổ chức giải Kim Kê hài lòng rời khỏi phòng thu âm, khá là vừa lòng với tiến độ chế tác và chất lượng của đoàn làm phim “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn”.

Nhất là biểu hiện xuất sắc một mình đóng nhiều vai của Hứa Trăn đã để lại ấn tượng sâu sắc với mọi người...

Trên đường về, đám người Khang Kiếm vẫn cảm thấy không đã, không nhìn được mồm năm miệng mười bàn luận âm ỉ.

“Khiến tôi rất kinh ngạc.” Một vị đạo diện tuổi trung niên hưng phấn cảm khái: “Khi này tôi nhìn màn phản quang, nghe âm thanh phát ra mà cảm thấy cực kì hài hòa, không hề cảm thấy là do cùng một người!”

Một đồng nghiệp bên cạnh che miệng cười đáp: “Phải phải, lúc ở đó tôi còn nói ai mà lòng tiếng hay, ai mà lòng tiếng không hay thế, lằng nhằng nửa ngày vậy mà lại là cùng một người, ha ha!”

“Nhất là Lương Vũ Triết, cực kì giống luôn, lúc Lương Vũ Triết xuất hiện ở phía sau tôi tôi còn sợ hết hồn nữa!”

“Trước từng nghe nói Hứa Trăn lòng tiếng là đỉnh nhất, không ngờ còn lợi hại hơn cả tưởng tượng!”

“...”

Khang Kiếm dẫn đội đi cũng gật đầu, nói: “Đúng là không tồi.”

“Chất lượng của “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” tốt hơn so với tưởng tượng, trình độ của nhân vật nam chính rất cứng, gánh hết xuất diễn này.”

Nói rồi, ông quay đầu nhìn về phía ông lão gầy nhom, cười hỏi: “Thầy Vũ cảm thấy thế nào?”

“Chúng tôi là người ngoài nghề, ông mới là người chuyên nghiệp.”

Ông lão được hấn nhắc tới tên là Vũ Vinh, là một kỹ thuật viên thu âm.

Thành viên trong ban tổ chức giải thưởng Kim Kế chú ý tới các nghề tạo ra điện ảnh, đạo diễn, biên kịch, diễn viên, và mấy cái như chụp hình, mỹ thuật đều có đủ, trên cơ bản đã được đề lên giải Kim Kê thì đều là nhân tài có thể thu hoạch được thành tích.

Vừa rồi khi mọi người khen ngợi Hứa Trăn trên xe, kỹ thuật viên thu âm Vũ Vinh luôn im lặng không nói lời nào.

Giờ nghe thấy có người nhắc tên, ông đẩy mắt kính trên sống mũi, cẩn thận cười đáp: “Hứa Trăn là một diễn viên mà có thể đạt tới trình độ lòng tiếng như này đúng là rất lợi hại.”

“Dù so với diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp cũng không kém cạnh là bao.”

Thấy ông nói vậy, bầu không khí trong xe trở nên tẻ nhạt.

Không kém cạnh bao nhiêu?

Ý ông là bóng gió Hứa Trăn chưa đạt tới trình độ của diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp sao?

Chương 1076: Lồng tiếng cũng không có gì khó

Nữ biên kịch bên cạnh Vũ Vinh nhìn trộm một cái, nói:

“Phương diện lồng tiếng này tôi là người ngoài nghề, không hiểu rõ lắm.”

“Nếu theo như thầy Vũ nói, thì một người lồng tiếng một mình cả phim là chuyện mà diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp cũng có thể làm được sao?”

Vũ Vinh cười lắc tay, nói: “Thế thì không phải, diễn viên lồng tiếng đều có lĩnh vực sở trường của mình.”

“Có người điều kiện giọng nói có hạn, không quá am hiểu lồng tiếng về giới tính kiểu này.”

“Ví dụ như tôi, khó mà lồng tiếng giọng của phụ nữ và trẻ con.”

Lời này của ông khiến đám người trong xe rơi vào im lặng.

Nữ biên kịch ngồi bên cạnh ông mặt không đổi sắc ngồi dịch sang bên cạnh, tựa như người ngồi cạnh mình không phải một tiền bối đức cao vọng trọng, mà là một cục đá trong hầm cầu vừa xấu vừa cứng đầu.

Vũ Vinh nhìn trái phải một hồi, không thềm để ý tới vẻ khinh bỉ của những người xung quanh, chỉ lạnh nhạt nói: “Có lẽ mọi người không biết, bình thường diễn viên lồng tiếng trong một bộ phim hoạt hình đều không quá năm người.”

“Trong bản cũ bộ “Bạch nương tử”, diễn viên lồng tiếng Lý Công Phủ đã vào mười sáu vai trong bộ đó.”

“Dịch và chế tác cho phim cũng thường xuất hiện tình huống hai ba người phối hợp toàn bộ phim.”

“Đó cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.”

Nói xong, Vũ Vinh lại đưa tay đẩy mắt kính, mỉm cười nói tiếp: “Dĩ nhiên, không phải tôi đang phủ nhận năng lực của Hứa Trăn, thực lực lồng tiếng của cậu ta đúng là rất ra hồn ra dạng, chỉ có không thần kỳ như mọi người đã nói.”

“Giải Kim Kê chỉ có phần thưởng cho diễn viên tốt nhất, chứ không có phần thưởng cho diễn viên lồng tiếng tốt nhất.”

“Khi nào cậu ta có thể một mình diễn tất cả các vai trong phim thì chúng ta khen cũng không muộn.”

Khi ông nói xong, không khí trên xe hoàn toàn rơi vào im lặng.

Không ai muốn chấp nhận.

Tổ trưởng Khang Kiếm dẫn đội ngồi ở hàng ghế phía trước không kìm được quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ai, ồn ào...

Mỗi lần cả đám tụ tập lại một chỗ thì luôn gặp phải người thích phản bác số đông, người thích đâm đầu vào chỗ chết, người âm dương quái khí.

Nhất là đám già mà ác ý y vào thân phận của mình này, đúng là cái gì cũng dám nói, không làm người khác mắc nghẹn thì cả người đều khó chịu.

Khang Kiếm thở dài, định nói vài câu xã giao cho xong chuyện thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại ting ting vang lên, hình như có người gửi tin nhắn cho ông.

Ông ấn mở lên xem, phát hiện là đạo diễn Từ Văn Quang của bộ “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”.

“Ha ha ha, vừa xem camera giám sát xong, buồn cười quá!”

Từ Văn Quang gõ chữ gửi: “Chia sẻ cho mọi người xem thử!”

Khang Kiếm sững sờ, tiện tay mở video mà ông vừa gửi tới, vừa xem được vài giây đã không nhịn nổi mà bật cười.

Một thành viên của ban tổ chức ngồi bên cạnh ông hỏi: “Sao thế?”

Khang Kiếm bật cười mà giờ máy lên, chỉnh âm thanh to, đám người xung quanh ông thấy thế thì nhao nhao ngó đầu tới gần.

Chỉ thấy trên màn hình điện thoại đang phát một video ngắn dưới dạng hai video lồng vào nhau, chủ thể của video là “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” mà họ vừa xem qua, dưới góc phải có một cửa sổ nhỏ lộ ra hình ảnh lúc Hứa Trăn đang lồng tiếng.

Vừa ấn mở, chủ thể trong video vẫn là hình ảnh chụp cánh đồng tuyết Lâm Hải, Hứa Trăn ở cửa sổ nhỏ dưới góc phải lại đứng thẳng, nghiêng người, ngẩng đầu, cánh tay phải vung lên trông cực kì chính nghĩa lẫm liệt, cao giọng hát: “Đi xuyên Lâm Hải!”

“Phụt ha ha ha ha! !”

“Ôi mẹ ơi, đứa nhỏ này nhập vai diễn tốt thật đó! !”

“Bài hát này là do cậu ta hát à?”

“Cậu ta vừa chớp mắt, vừa tròng mắt khiến tôi cảm thấy như vừa nhìn thấy ông Đồng vậy ha ha ha!”

“...”

Trong chốc lát, tiếng cười vui vẻ của người già tràn ngập chiếc xe buýt nhỏ.

Kỹ thuật viên thu âm Vũ Vinh nghe thấy vậy thì không nhịn nổi tò mò nghiêng người về phía trước, vươn tay vịn vào chỗ ngồi của Khang Kiếm.

Xuyên qua kẽ hở giữa những cái đầu, ông lơ mơ nhìn thấy màn hình trên điện thoại di động của Khang Kiếm, một người đàn ông mặc quân trang bằng vải sợi chạy từ xa tới, giờ tay chào kiểu quân đội, giọng điệu vội vàng nói: “Báo cáo 203, mây mù trên núi ở kho chứa máy bay có biến!”

Mà cùng lúc ấy, Hứa Trăn trong cánh cửa nhỏ ở góc bên phải cũng nghiêm túc giờ tay, giậm chân, đứng im tại chỗ đập chân hai cái, chào kiểu quân đội giống như người đàn ông ở chính giữa màn hình.

Thấy một màn này, đám người trên xe lại cười ầm lên.

Đoạn video này đã qua biên tập, chỉ để lại một số đoạn.

Bao gồm đoạn gãy gãy thét chói tai của Tiểu Xuyên Tử lúc bị người bắt được, bà lão không còn sức lực mà bò trên giường, Tọa Sơn Điều âm trầm tuần tra trại Uy Hồ...

Mỗi một đoạn Hứa Trăn đều vừa diễn vừa lồng tiếng, làm giống như các diễn viên trong phim.

Thậm chí thần thái, cử chỉ trong các tình tiết của hắn còn đúng hơn cả đa số diễn viên.

Hắn gần như vừa lồng tiếng vừa diễn lại toàn bộ bộ phim một lần.

Trong đoạn cuối cùng, hai tên thổ phỉ trên trại Uy Hồ bị trói trên cây đánh, Hứa Trăn sau ô cửa sổ nhỏ cũng chấp tay sau lưng, vẻ mặt hoảng sợ run rẩy thét lên.

Đúng lúc này, đèn bỗng nhiên tắt phụt.

Tiếng thét chói tai của Hứa Trăn lập tức bộc phát.

“Ha ha ha ha ha ha! !”

Các ông lão, bà lão trên xe cười ngặt nghẽo, suýt nữa thì trật hông.

Duy chỉ có kỹ thuật viên thu âm Vũ Vinh giật khóc miệng một cái, không bật cười.

Tên nhóc thất đức này... Lúc lồng tiếng thì diễn cái gì? Nghiêm túc chút được không!

Chỉ biết đùa nghịch!

Chương 1077: Nhị Lang Thần và Hạo Thiên Khuyến 1

Bên Khang Kiếm, đám ông lão bà lão trong xe đều bị Hứa Trăn chọc cười.

Còn bên phòng thu âm, lúc tối khi Hứa Trăn tới tạm biệt, vô tình nhìn thấy đám người Từ Văn Quang, Lương Vũ Triết,

thầy Cát Cát túm tụm lại một chỗ, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Từ Văn Quang thấy hấn vào thì không thấy gương mặt nào, còn cười ngoắc tay với hấn, nói: “Tiểu Hứa, tới đây đi!”

“Không ngờ cậu lại thú vị như vậy!”

Hứa Trăn nghi ngờ đi tới bên cạnh hấn, thấy video đang được biên tập trên màn hình máy tính thì cứng đờ người.

Ồ cái này...

Là video trong camera giám sát lúc mình lồng tiếng sao?

Cái... Cái này thì có gì hay? Sao mọi người lại xem nồng nhiệt như vậy, lại còn biên tập?

Từ Văn Quang nhìn biểu cảm cứng đờ của hấn thì càng cười vui hơn, nói tiếp: “Lồng tiếng tốt, diễn “kịch” càng tốt hơn!”

“Tôi cắt một đoạn ngắn gửi cho mấy người Khang Kiếm, bọn họ đều nói diễn quá hay, khen ngợi cậu không dứt miệng.”

Nói rồi tỏ ra đầy tiếc nuối: “Thật đáng tiếc cậu chỉ có thể lồng tiếng cho mấy nhân vật này, không thể diễn thêm nhiều nhân vật khác. Người khác vẫn chưa có giọng cao mà dẻo dai như vậy đâu!”

Hứa Trăn:... ?

Video này đã được ngài biên tập, xử lý, rồi gửi cho ban tổ chức giải Kim Kê rồi? ?

Mình... Mình... Mình...

Năm nay mình lại thành công khiến ban tổ chức giải Kim Kê nhớ tới mình!

Nhớ không quên!

Bắt đầu từ hôm sau, các diễn viên của bộ “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” lục tục chạy tới phòng thu âm, công tác thu âm sung chính thức bắt đầu.

Tuy trình độ lồng tiếng của Hứa Trăn cao, nhưng không phải trường hợp đặc biệt thì vẫn cố gắng nhường diễn viên tự hoàn thành công việc lồng tiếng.

Chỉ có một số không đuổi kịp, hoặc cần bổ sung một vài câu thì sẽ để Hứa Trăn hoàn thành giúp.

Tiếng động thật và tiếng bổ sung trộn lẫn vào nhau gần như không thể phân biệt được...

Đến khi Lâm Hiểu Ba đang chạy tới...

Thấy uyển chuyển bày tỏ không dùng được, đạo diễn Từ gọi thẳng điện thoại tới, nói cho gã biết: Về đi, không cần tới nữa.

Hứa Trăn đã hoàn thành tốt công việc của cậu.

Lâm Hiểu Ba nghe thấy “tin dữ”, nhưng vẫn bướng bỉnh chạy tới phòng thu âm, cùng ăn một bữa với mọi người xong mới vòng vèo quay về.

Cũng không thể tới phí công được.

Trước khi quay bổ sung, Lương Vũ Triết đã khiêm tốn xin Hứa Trăn chỉ bảo cách phát âm giọng Đông Bắc, Hứa Trăn được sung mà sợ, kiên nhẫn làm mẫu từng câu từng chữ cho gã.

Mọi người nghe thấy Hứa Trăn dùng khẩu âm Đông Bắc lưu loát nói với Lương Vũ Triết thì không hiểu sao lại bị chọc trúng điểm cười.

Đạo diễn Từ Văn Quang đứng bên cạnh nhìn, không nhận được thấy buồn cười.

Thật ra trong tất cả các diễn viên ở đây, Hứa Trăn là người mô phỏng được giọng nhân vật của Lương Vũ Triết giống nhất.

Thay vì để lão Lương tốn công tốn sức học khẩu âm Đông Bắc thì nên để Hứa Trăn lòng tiếng thay gã luôn.

Còn lòng tiếng không thể lên đề cử ảnh đế thì... Lương Vũ Triết còn thiếu giải ảnh đế à?

Không hề, cái gã thiếu là một tuyệt tác.

Để Hứa Trăn lòng tiếng thay là có thể tăng cao phẩm chất của tác phẩm, có gì mà không làm?

Từ Văn Quang yên tâm nghĩ, định tăng thêm giá cho nhân vật nam chính nhà mình.

...

Việc quay bổ sung “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” được phô trương rất lớn, nhưng lượng công việc thực tế lại không nhiều như vậy.

Mọi người chỉ mất một tuần đã hoàn thành toàn bộ đối thoại, quay bổ sung lời bộc bạch của diễn viên, lại mất thêm khoảng hai tuần là hoàn thành công việc, chế tác hậu kỳ xong là có thể hoàn thành mọi việc.

Hoàn toàn kịp để tham gia triển lãm giải Kim Kê cuối năm.

Trong tháng 10, sau khi Hứa Trăn kết thúc công việc ở thủ đô đã quay lại Hoành Châu.

“Phong thần” dự tính khởi quay vào mừng 5 tháng 11, nhưng trước đó, các diễn viên cần phải chụp tạo hình.

Về hóa trang, từng thử qua tạo hình trong kỳ tập huấn khép kín, Hứa Trăn rất hài lòng với tạo hình “Nhị Lang Thần”, không có ý kiến cần phải sửa chữa gì cả.

Người hướng dẫn tạo hình của đoàn làm phim “Phong thần” vẫn là người quen của đạo diễn Cao Chân, thầy Trần Tâm, tạo hình Chu Du khiến dân mạng dậy sóng năm đó là do đích thân ông thiết kế.

Lần này, tạo hình chính của Dương Tiễn chính là bộ dáng được nói trong nguyên tác “Trang phục được tạo thành từ nước, đầu đội vân quan, eo cột dải lụa, chân đi giày gai”.

Chủ thể màu sắc của bộ đồ là màu xanh mực, phối viền màu đen; cổ áo, ống tay, vạt áo lại là màu trắng, phân chi tiết thêu hoa văn nhạt màu, nhìn từ xa, màu sắc tầng tầng lớp lớp ẩn hiện tạo hiệu ứng đồ màu từ trắng tới màu xanh lam.

Thoạt nhìn rất thanh lịch, nhưng thực chất lại rất phức tạp.

Trang phục kiểu này kết hợp thêm với đai lưng bằng lụa màu vàng nhạt, bao cổ tay vàng nhạt, trang sức hình quạt trên đầu màu trắng bạc thì tạo hình chính thể rất đẹp trai anh tuấn, tựa như thần tiên.

Ngay cả Hứa Trăn cũng không thể không thừa nhận rằng hẳn ngày càng hợp tạo hình cổ trang.

Người đẹp vì lụa, tay nghề của thầy Trần Tâm đúng là khéo léo tuyệt vời.

Hắn hài lòng, nhưng Chu Hiểu Mạn tới đây cùng hắn lại rất không hài lòng.

Bởi vì... tạo hình này lúc lên video đúng là rất đẹp, nhưng lúc chụp ảnh lại hơi mờ nhạt.

Dù là hoa văn được thêu như ẩn như hiện, tay áo tung bay, hiệu ứng tiên vân lượn quanh thì vẫn do hiệu ứng hồ hững xuất trần của A Trăn nhà mình là chính, đây không phải thứ cứ chụp ảnh là có thể biểu lộ ra ngoài được.

Chu Hiểu Mạn nhìn thấy người thật xong, lại nhìn ảnh chụp, nhìn thế nào cũng thấy ảnh chụp không bằng một phần vạn của người thật.

Chu Hiểu Mạn vốn định vượt cánh tay, xắn tay áo trang điểm lại mặt cho Hứa Trăn, nhưng còn chưa kịp làm thì cô chợt nghĩ tới điều gì đó, hai mắt sáng lên nói: “A Trăn, tôi biết một cô gái có tay nghề trang điểm rất tốt, có thể tới nhờ cô ấy giúp!”

Chương 1078: Nhị Lang Thần và Hạo Thiên Khuyến 2

Lúc này Hứa Trăn đang ngồi trong phòng nghỉ lập kịch bản sau sửa đổi, nghe thấy vậy thì lơ đãng hỏi: “Giúp gì?”

Chu Hiểu Mạn nói: “Giúp cậu trang điểm lại lần nữa.”

“Cậu trang điểm mặt màu trắng mộc mạc quá, muốn chụp ảnh thì chắc phải trang điểm đậm hơn một chút.”

Hứa Trăn không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Được, nghe theo chị.”

Hắn không quan tâm lắm tới chuyện này.

Trang điểm đậm hay nhạt phải nhờ tổ đội hoặc trợ lý riêng làm, xem kiểu trang điểm nào phù hợp với ống kính không phải chuyện mà Hứa Trăn am hiểu.

Lúc này hắn đang nghĩ nên hoàn thành nhiệm vụ Thái Thực Tiễn giao cho: Dự “Hạo Thiên Khuyến” vào công ty.

Diễn viên diễn “Hạo Thiên Khuyến” trong bộ “Phong thần” là Trương Hâm, xuất thân từ một diễn viên quần chúng, là diễn viên có vẻ ngoài xấu xí, trước mắt vẫn chưa có công ty quản lý.

Năm nay Trương Hâm đã hơn ba mươi tuổi, vô danh nhiều năm, mãi tới năm ngoái mới có chút thành tựu là một bộ phim điện ảnh đề tài tội phạm, vừa mới bộc lộ tài năng.

Thái Thực Tiễn xem qua bộ phim kia xong bèn cực kì yêu thích Trương Hâm, cảm thấy cách diễn của y rất thực tế, thuần túy, mang theo hơi thở nhân gian nên không khỏi cảm động.

Một số nghệ sĩ trong Lang Gia các họ cơ bản đều xuất thân từ học viện, không có diễn viên nào diễn được nhân vật nhỏ như Trương Hâm.

Hứa Trăn hợp tác với Trương Hâm trong bộ Phong Thần quả là cơ hội khó mà có được, Thái Thực Tiễn bèn nghĩ cách để Hứa Trăn nhà mình phát huy một chút “thuật lôi kéo” để lôi kéo Trương Hâm tới công ty.

Về yêu cầu này, Hứa Trăn không còn gì để nói.

Hỏi han cũng được, kết thân cũng không sao, nhưng lôi kéo...

Đúng thật là không có bản lĩnh đó.

Hắn xem qua mấy tác phẩm của Trương Hâm rồi nghĩ vẫn nên cố gắng giữ gìn mối quan hệ với người ta từ việc trao đổi quan điểm kỹ thuật diễn thì hơn, còn ký hợp đồng gì gì đó chờ quay xong lại nói tiếp.

...

Cùng lúc ấy, nội tâm của Trương Hâm lại khác hoàn toàn Hứa Trăn.

Y đang làm gì à?

Đang bận trang điểm.

Dáng vẻ bên ngoài của mình vốn đã rất xúc động rồi, Nhị Lang Thần còn do Hứa Trăn đóng... thì hình tượng trong bộ phim của mình còn ra gì nữa?

Nhận vai này xong Trương Hâm toát mồ hôi hột.

Mình có thể không anh tuấn, nhưng tuyệt đối không thể không ngầu!

Mặc dù chỉ diễn một con chó, nhưng chó cũng phải có tôn nghiêm! Không thể biến thành đối tượng để người xem cười giễu được!

Chuyên gia trang điểm Chu Hiểu Mạn muốn tìm tên là Chiêm Na Na, từng là trợ lý nghệ sĩ.

Mấy hôm trước lúc tới Hoàn Châu, Chu Hiểu Mạn tụ họp đi chơi với mấy người bạn của mình, trong lúc nói chuyện nghe thấy mọi người nhắc tới gần đây Chiêm Na Na không làm trợ lý nghệ sĩ nữa, đang làm chuyên gia trang điểm ở Hoàn Châu nên cô mới nhớ ra có một người như vậy.

Khác với người có khả năng nộp mạng nhanh hơn gặt mạng như Chu Hiểu Mạn, Chiêm Na Na cao hơn mét bảy, không nói tới cân nặng, chỉ dùng một tay cũng có thể bê được thùng nước, dùng tay không mở hũ táo gai, là người chơi vật tay cũng có thể khiến đối thủ trật khớp.

Nhưng trái ngược với sức mạnh, cô ấy nổi danh là “Na khéo tay” trong giới thợ lý, cực kì giỏi trang điểm.

Nếu bảo trình độ trang điểm của cô ấy kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ thì lại không phải, vì người như vậy sẽ không phải làm thợ lý làm gì.

Chủ yếu là do Chiêm Na Na cẩn thận, kiên nhẫn, chịu để tâm suy nghĩ, sẽ không cảm thấy phiền khi sửa lại lớp trang điểm cho người khác.

Không có “cảm quan nghệ thuật”, nhưng nó phù hợp và đẹp.

Đặc biệt là lúc trang điểm cho mấy anh chàng đẹp trai, cô ấy chỉ hận không thể vẽ từng sợi lông mày cho thật hoàn hảo.

Chu Hiểu Mạn rất nguyện ý giới thiệu A Trăn nhà mình cho Chiêm Na Na làm quen, để xem có thể kích thích tiềm năng của cô ấy hay không.

...

Ngay khi Chu Hiểu Mạn đang tìm phương thức liên lạc của Chiêm Na Na ở khắp nơi thì lại không hay biết rằng, thật ra lúc này người ta đang trên đường tới đoàn làm phim Phong Thần.

— Diễn viên Trương Hâm vai Hạo Thiên Khuyển đã hẹn cô ấy tới trang điểm cho mình.

Không biết nên nói đúng dịp hay không, Chiêm Na Na vừa đóng quân ở Hoàn Châu nửa năm, vừa đi làm vừa làm công việc trang điểm như nghề tay trái, tích lũy danh tiếng tốt.

Do trình độ trang điểm của các chuyên viên trong đoàn làm phim tốt xấu lẫn lộn, diễn viên phụ không được coi trọng nên thường có một số diễn viên theo đuổi chủ nghĩa cầu toàn tới tìm cô, cũng là một trong những nguồn thu nhập chính của cô ấy trong khoảng thời gian này.

Chiêm Na Na xách hộp trang điểm chậm rãi đi tới khu rừng nhỏ ở phía bắc thành phố điện ảnh và truyền hình theo địa chỉ mà Trương Hâm đưa cho.

Dạo này đoàn làm phim Phong Thần đang chụp tạo hình cảnh thực nên đã trú đóng ở nơi lấy cảnh luôn.

Chiêm Na Na vốn định không tới, nhưng thấy khách hàng chịu chi tiền nên miễn cưỡng nhận công việc này.

Cũng không phải do cô khinh thường Hạo Thiên Khuyển, mà là do trước đây cô ấy từng theo một nghệ sĩ hiện giờ cũng đang đóng vai trong đoàn làm phim Phong Thần, nhờ không cẩn thận gặp phải thì rất khó xử.

Chiêm Na Na đi theo nghệ sĩ đó hơn ba năm, ban đầu là vì hâm mộ minh tinh, sau khi biết tính cách thực sự của gã thì không còn hâm mộ nữa, nhưng cũng chậm rãi coi gã là một người bạn, dốc hết tâm sức cho gã.

Cuối cùng vì xảy ra một chuyện lớn, người ta trở tay đẩy cô ấy ra ngoài nhận lỗi thay, rồi xúi giục công ty đuổi việc cô, kinh nghiệm đau đớn đó khiến cô ấy cảm thấy chán nản với công việc trợ lý.

Diễn viên thì có gì hơn người.

Tháo lăng kính thần tượng, trút bỏ bộ quần áo đẹp đẽ xong thì đều trở thành một người bình thường tràn đầy ích kỷ và thói xấu.

Thay vì làm con sen cho bọn họ sai bảo thì chẳng bằng đi làm công nhân trong xưởng.

Một lát sau, Chiêm Na Na đã đi tới khu vực của đoàn làm phim, nhìn thấy mọi người xung quanh đi tới đi lui, tổ đạo cụ và tổ chụp hình đi đi lại lại, muốn tìm thấy khách hàng Trương Hâm thực sự rất khó.

Chương 1079: Tôi là Hạo Thiên Khuyển, không phải Teddy!

“Tách...”

Đúng lúc này, khi cô còn chưa kịp gọi điện thoại thì đột nhiên có một giọt nước rơi xuống mặt, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Chiêm Na Na ngẩng đầu lên nhìn, phát giác trời sắp mưa.

Cô vội ôm lấy hộp trang điểm, cuống quýt chạy khắp nơi tìm chỗ tránh mưa.

Nhưng xung quanh đây thực sự không có nơi nào để trú mưa, cô ôm chặt hộp trang điểm, dùng cả người để bảo vệ, lo lắng tìm thứ gì đó để che mưa ở gần người.

Ướt người không sao, chỉ sợ đồ nghề trang điểm bị ướt!

Đây là cần câu com của cô đó!

“Bíp bíp!”

Lúc này, một tiếng còi ô tô nặng nề vang lên từ phía sau.

Chiêm Na Na quay lại nhìn nơi phát ra tiếng còi thì thấy một chiếc xe thương vụ bảy chỗ màu xám bạc đang dừng ở ven đường.

Lát sau cửa tự động mở ra, một bàn tay thon dài trắng nõn vươn ra, nhẹ nhàng vẫy gọi cô, ra hiệu cô ấy lên xe trú mưa.

Chiêm Na Na không nghĩ nhiều, chạy vội tới, cúi thấp đầu để lên xe.

Chờ tới khi ngồi yên ổn, cô vô thức vươn tay chỉnh lại tóc mái bằng ngang trán, quay đầu định cảm ơn thì sững sờ.

Ngồi trước mặt cô là một chàng trai trẻ tuổi mặc cổ trang.

Hắn trang điểm nhẹ, tóc búi cao, trên đầu cài trang sức hình quạt màu bạc, khuôn mặt đẹp trai tao nhã.

Hắn mặc đạo bào màu xanh da trời được chế tác tinh xảo, ống tay rộng, lưng thắt dải lụa có tua vàng quanh eo, tay cầm một cuốn sách, vẻ ngoài tổng thể đẹp trai xuất trần, tựa như trích tiên.

– Hứa Trăn!

Thế mà lại là Hứa Trăn!

Chiêm Na Na chột hóa đá.

Gương mặt đẹp trai gần trong gang tấc như đòn chí mạng khiến cô không nói nên lời.

Ở phía đối diện, Hứa Trăn nhìn thấy cô gái kia sững sờ ngồi im thì cười nhẹ, đưa cho cô mấy tờ khăn giấy, rồi nói nhỏ:

“Mưa lớn lắm, ngồi trong đây trú mưa một lúc đi.”

Chiêm Na Na dờ dẩn nhận lấy khăn giấy, lau qua loa tóc, cả người từ đầu tới chân đều ở trong trạng thái chết máy.

Hứa Trăn cầm kịch bản trong tay mà quan sát thoáng qua cô gái ở trước mặt.

Người này khoảng hai mươi tuổi, tóc ngắn màu nâu đậm, khuôn mặt tròn trịa phúc hậu.

Thú vị ở chỗ cô gái có mang theo một hộp trang điểm lớn màu đen, trên đó có in mấy chữ to “Studio chụp ảnh Teddy”.

Là chuyên viên trang điểm? Tới để chụp ảnh cá nhân sao?

Hứa Trăn nghi ngờ nhìn ra rừng cây nhỏ bên ngoài cửa sổ.

Mọi người trong đoàn làm phim Phong Thần đóng quân ở đây để chụp tạo hình ngoại cảnh cho các diễn viên.

Nếu đây là thành phố điện ảnh và truyền hình thì hẳn có thể hiểu được. Nhưng đây là rừng cây nhỏ... Người bình thường hình như rất ít tới nơi này chụp cảnh cá nhân?

Nhưng Hứa Trăn cũng không nghĩ nhiều, trong rừng cây nhỏ này nhiều người như vậy, cô ấy tới làm gì cũng không liên quan tới hắn.

Nghĩ vậy, Hứa Trăn lại cúi đầu im lặng lật xem kịch bản Phong Thần.

...

“Reng reng reng...”

Một lúc sau, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Chiêm Na Na như bật tỉnh từ trong mơ, vội vàng lấy điện thoại ra xem, phát hiện là Trương Hâm, người thuê cô.

“Alo, bây giờ cô đang ở đâu?” Trương Hâm hỏi: “Trời mưa to như này có cần tôi đi đón cô không?”

Chiêm Na Na ngơ ngác nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ, đáp: “À... Ồ, tôi đang trú mưa trong một chiếc xe thương mại...”

Khoảng cách của hai người thực sự rất gần, âm thanh trong điện thoại vang ra thành tiếng vọng.

Trương Hâm theo tiếng động tìm tới, nói tiếp: “Ồ, hình như tôi nghe thấy cô đang ở chỗ nào rồi.”

Y một tay cầm điện thoại, một tay cầm ô che mưa, nói: “E rằng một lúc nữa mưa cũng không ngớt, lát nữa tôi sẽ hỏi đạo

diễn xem hôm nay có chụp ảnh tạo hình nữa không, nếu không thì tôi cũng không vội trang điểm...”

Vừa nói Trương Hâm vừa đi về phía cửa xe đang mở, quả nhiên nhìn thấy Chiêm Na Na đang ngồi trên ghế ngồi cạnh cửa.

Y vừa định bung ô đón cô đi, thì nghe thấy có người ở trên xe nói: “Có chụp, mưa rào mà thôi, đạo diễn Cao nói lát nữa hết mưa sẽ chụp.”

Trương Hâm nghe vậy thì sững người.

Y ngạc nhiên thò đầu nhìn vào trong xe, nhìn thấy Hứa Trăn đang ngồi bên trong đang yên lặng nhìn y.

Hứa Trăn trừng mắt, lại nhìn hộp trang điểm trong tay Chiêm Na Na, lên tiếng hỏi: “Cô ấy là chuyên gia trang điểm anh mời tới à?”

Trương Hâm: “...”

Cứu với!

Mình chỉ muốn bản thân có chút thể diện hơn nên mới bí mật thuê một chuyên viên trang điểm thôi... Ai ngờ lại bị Nhị Lang Thần bắt gặp!

Còn nữa, chị gái, sao hộp trang điểm của chị lại in chữ “Studio chụp ảnh Teddy” thế?

Tôi là Hạo Thiên Khuyển, không phải Teddy!

Studio chụp ảnh Teddy, đây là tên của studio mà Chiêm Na Na đang làm việc.

Vốn dĩ đặt tên này không phải vì gia đình họ chuyên chụp ảnh thú cưng, mà vì gia đình ông chủ nuôi một con Teddy...

Nhưng mà, đại khái cũng chính vì cái tên này, mà trong các khách hàng đến studio cũng có khá nhiều người nuôi thú cưng, lúc đi chụp ảnh họ cũng sẽ mang theo thú nuôi của bọn họ đi cùng.

Gần đây Chiêm Na Na thường xuyên chải tóc, sấy tóc, buộc bím tóc nhỏ, đeo nơ và vân vân.

Lúc này đang cắt tỉa bộ lông cho “Hạo Thiên Khuyển”... bộ lông thì nghe có vẻ sai sai, nói chung là lông tóc như nhau, thủ pháp của cô tương đối thành thạo, chỉ chốc lát sau đã chải chuốt đến mềm mại, bóng loáng.

Bề mặt đồ trang sức kim loại màu trắng bạc trên đầu được lau sạch sẽ trên, lại dùng tăm bông bôi một lớp dầu ô liu lên, nhìn qua càng sáng bóng.

Trương Hâm cứ như vậy cứng ngắc ngồi trên xe công vụ, mặc cho Chiêm Na Na đùa nghịch với bộ tóc giả và lớp trang điểm của mình, cả người như ngồi trên đồng lửa.

“Nhị Lang Thần” phong thần tuần lãng ngồi ở phía sau y, một tay chống cằm mà an tĩnh lật xem sách.

Nóc xe chiếu xuống một luồng ánh màu vàng ấm áp, quanh người hắn giống như là bao phủ một vàng sáng mờ lung.

Tâm trạng của Trương Hâm dần dần sụp đổ.

A, đây có phải là hình phạt công khai không... Thật sự là một hình phạt công khai mà!

—— Rốt cuộc là cô đã tạo nghiệt gì, muốn ngồi bên cạnh Hứa Trăn trang điểm, hơn nữa còn là Hứa Trăn trong trang phục cổ trang! !

Chương 1080: Chiêm Na Na

Bầu không khí trên xe xấu hổ đến mức khiến người ta muốn ra khỏi đây.

Mưa bên ngoài dần dần ngừng lại.

Mà lúc này, dường như Hứa Trăn cảm nhận được hai người này đang nhìn trộm, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hắn lẳng lặng nhìn tác phẩm trang điểm của Chiêm Na Na trong chốc lát, mắt thấy đã cơ bản hoàn thành, cười nói: “Oa, thật lợi hại!”

Hứa Trăn nhìn Trương Hâm sau khi trang điểm, trong mắt mang theo vẻ mặt chân thành tán thưởng, nói: “Đây là ‘Hạo Thiên Khuyển’ đẹp trai nhất mà tôi từng gặp.”

Lời này vừa nói ra, bỗng nhiên bầu không khí hít thở không thông mới tan.

Trương Hâm sững sốt một chút, chuyên gia trang điểm Chiêm Na Na cũng ngừng động tác trên tay, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía Hứa Trăn.

Những lời này không thể nói rõ là đang khen ai, nhưng không hiểu sao, hai người đều cảm thấy được khen chính mình.

Trương Hâm lén lút cầm lấy một tấm gương nhỏ, trái phải soi lớp trang điểm của mình, trước mắt sáng ngời.

Có lẽ, có thể, hình như...

Quả thật có hơi đẹp trai!

Mà đối diện với hắn, chuyên gia trang điểm Chiêm Na Na thì đỏ mặt, thẹn thùng khoát tay, nói: “Này, tôi không làm cái gì, là tạo hình thiết kế tổng thể của ‘Hạo Thiên Khuyển’ tốt, hơn nữa nền tảng của chú Trương cũng không tệ, tôi chỉ phụ trách chỉnh sửa lại một chút.”

“Không không không...” Trương Hâm thì vội vàng lắc đầu nói, “Tôi làm gì có nền tảng tốt, nền tảng của tôi không tốt, toàn bộ đều dựa vào một đôi tay khéo léo của cô Na Na!”

Vẻ mặt hai người tươi cười, mỗi người đều không khỏi thành tâm tăng bốc lẫn nhau, bầu không khí trên xe hài hòa khoái trá.

Mà Hứa Trăn nhìn hai người ở trước mắt “khách khí” với nhau, không nhịn được mỉm cười.

Thì ra vị này chính là cô nàng am hiểu trang điểm mà chị Hiếu Mạn nói...

Quả thật rất lợi hại, có thể thử hỏi cô ấy, có thể giúp hắn điều chỉnh trang điểm một chút hay không.

.....

Mà trên thực tế, ở đoàn làm phim Phong Thần, người lên tìm chuyên gia trang điểm không chỉ có một mình Trương Hâm, mà là ở khắp mọi nơi.

Lúc này, người phụ trách hướng dẫn tạo hình Trần Tâm rất mất hứng.

Nếu là ở đoàn làm phim bình thường, diễn viên chính dẫn chuyên gia trang điểm vào tổ là chuyện bình thường, chỉ cần trang điểm theo yêu cầu của bọn họ, ngược lại còn giảm bớt khối lượng công việc của chuyên gia trang điểm trong đoàn làm phim.

Nhưng Phong Thần thì khác.

“Phong Thần” là một bộ phim thần thoại, rất nhiều nhân vật, đặc biệt là các nhân vật thần ma có một số yêu cầu hình ảnh cố định.

Ví dụ như Lôi Chấn Tử chính là mặt xanh miêng có Sấm sét, ánh mắt hổ báo, răng nanh ngang dọc.

Ví dụ như Na Tra thì phải tay đeo vòng Càn Khôn, quanh thân có tấm vải bay dập dờn, cầm Thương Hỏa Tiêm, chân đạp Phong Hỏa luân.

Ví dụ, Nhị Lang Thần Dương Tiều chắc chắn phải đẹp trai ra tận chân trời, ừm.

Thiết kế của mỗi nhân vật đều được Trần Tầm tốn rất nhiều tâm tư, không thể tùy tiện sửa đổi lung tung.

Nếu thật sự chỉ là trang điểm đậm nhạt thì thôi, nhưng có một số diễn viên cá nhân, vì muốn hình tượng của mình trở nên tốt, có việc không hài lòng thì không hài lòng, vậy mà dám lên lút sửa da, trang điểm mắt, sửa kiểu tóc, sửa đạo cụ... Làm ông ta quá tức giận.

Đặc biệt, người có ý nghĩ như vậy thì đừng đến quay “Phong Thần”!

Ai này đều quen rồi!

Chỉ chốc lát sau, mưa ngừng rơi, đạo diễn Cao Chạng cầm loa lớn, triệu hồi mọi người khởi công lại.

Trần Tầm thì tức giận đi ra từ trong phòng nghỉ, đi dạo chung quanh đó, tính bắt mấy người diễn hình lại mà mắng cho một trận giết gà dọa khỉ.

Trong khi đó, Chiêm Na Na không biết gì về đoàn làm phim.

Cô vừa mới gặp trợ lý Chu Hiểu Mạn của Hứa Trăn, đôi phương nói muốn đi xin đoàn làm phim một chút, nhờ cô giúp

Hứa Trăn điều chỉnh trang điểm một chút, điều này làm cho Chiêm Na Na không khỏi thụ sủng nhược kinh.

Trang điểm cho Hứa Trăn!

Hôm nay tới đây một chuyến vậy mà có cơ hội trang điểm cho Nhị Lang Thần!

Cảm ơn chú Hạo Thiên Khuyển này, quả thực là ném gạch đổi ngọc, lấy giun câu gấu! !

Vừa rồi lúc cô ngồi ở trong xe đã ngứa tay không chịu nổi, xương mặt của Hứa Trăn thật sự tốt, chỉ là lớp trang điểm quá nhạt.

Cô phải cực kỳ hiểu rõ nhan sắc của đối phương mới có thể trang điểm làm sao cho đẹp, làm sao có thể dùng lớp trang điểm tăng hiệu quả triệt để khi lên ống kính.

Nhan sắc giá trị trần nhà nha, so với trang điểm cho Hạo Thiên Khuyển thì sáng khoái gấp một vạn lần! !

Chiêm Na Na đứng bên cạnh sân khấu, trong tay xách hộp trang điểm, đang vui vẻ suy nghĩ làm thế nào để hoàn thành công việc, nhưng đúng lúc này, một cánh cửa phòng nghỉ ngơi cách đó không xa bị đẩy ra, một bóng dáng làm cho cô vô cùng quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Thần sắc cô cứng đờ, theo bản năng đưa tay kéo tóc một chút, muốn làm bộ như không phát hiện.

Nhưng mà ở khóe mắt, Chiêm Na Na rõ ràng nhìn thấy đối phương cũng nhìn thấy mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ngay lập tức hoàn cảnh có hơi xấu hổ.

Lúc này đối phương cũng hơi nhú mày, hình như là do dự một chút, nhưng vẫn thản nhiên đi về phía cô, đánh giá Chiêm Na Na trước mắt mình từ trên xuống dưới một phen, nói: “Thật trùng hợp, sao cô lại ở chỗ này?”

Chiêm Na Na nhìn thẳng người trước mắt, sau khi gã rời bỏ mình, lớp trang điểm trên mặt đã trở nên nặng nề đầy dầu mỡ, không rõ là đáng ghét hay là đáng thương, không hiểu sao cô lại có hơi khó chịu.

Người này tên là Tạ Vân Lam, là ông chủ cũ của cô.

Chiêm Na Na miễn cưỡng cười cười, nói: “Ừm... Tôi đến đây để tìm một người bạn.”

Tạ Vân Lam lạnh lùng nhìn hộp trang điểm to trong tay cô, nói: “Cô tìm bạn bè mà xách hộp trang điểm tới tìm à?”

Gã ta cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Studio chụp ảnh Teddy...”

Nói xong, vẻ mặt Tạ Vân Lam phức tạp nhìn cô một cái, không rõ là thương hại hay là trào phúng, nói: “Bây giờ cô làm việc này sao?”

“Có cần tôi giới thiệu cho cô một công việc không?”

Chiêm Na Na nhìn thần sắc trong mắt gã ta, nghe nói như vậy thì ngay lập tức tức giận.

Cô xấu hổ che đi dòng chữ trên hộp trang điểm trong tay mà nói: “Không cần anh thương hại tôi!”

“Nhờ phúc của anh, hiện tại tôi sống rất tốt!”

Chương 1081: Cảm giác nhập vai chết tiệt 1

Âm lượng của Chiêm Na Na không lớn, nhưng âm thanh lan ra rất mạnh.

Xung quanh có không ít người theo bản năng nhìn về phía này, không biết giữa hai người vì cái gì mà nổi lên xung đột, trong mắt mang theo vài phần tò mò.

Tạ Vân Lam lưu ý đến ánh mắt của người xung quanh, không nhìn được quay mặt đi, hít một ngụm khí lạnh rồi dùng vẻ mặt xác nhận nói: “Cô đúng là lòng lang dạ thú!”

“Được chưa, cô đi con đường của riêng anh đi, coi như là tôi xen vào việc của người khác!”

Chiêm Na Na sững sờ nhìn gã ta, chỉ cảm thấy xấu hổ và tức giận, hận không thể hung hăng tát mình một cái.

Tên thối nát này...

Rõ ràng là gã ta đã đẩy cô ra ngoài để cống nôi, rõ ràng là gã ta bảo công ty sa thải cô...

Bây giờ nhìn thấy cô mà gã ta còn không cảm thấy xấu hổ?

Vậy mà gã ta còn có mặt mũi dám tỏ lòng thương hại hoàn cảnh của cô với vẻ trịch thượng như vậy, cảm thấy mình “có lòng” lắm sao? ?

Ai thêm sự bổ thí của gã ta! !

“...”

Tranh cãi giữa hai người khiến người chỉ đạo tạo hình Trần Tầm chú ý.

Lúc này ông ta đang ở trong thời điểm diễn nhân vật điển hình, nhìn thấy khuôn mặt tươi mới này của Chiêm Na Na, lại nhìn thấy hộp trang điểm trong tay cô, ngay lập tức lông mày dựng thẳng, sải bước đi về phía này.

“Đây là chuyên gia trang điểm nhà ai?”

Trần Tầm đưa tay chỉ vào hộp trang điểm trong tay Chiêm Na Na, nói với Tạ Vân Lam: “Cậu tìm tới?”

Ông ta nói rồi chống tay ngang thắt lưng, nhú mày nói: “Đoàn làm phim đã nhiều lần nhấn mạnh, chưa xin phép thì không được tự ý thay đổi tạo hình, không được tự tiện dẫn chuyên gia trang điểm vào đoàn!”

“Anh coi đó là gió bên tai phải không?”

Vừa nghe lời này, Tạ Vân Lam vội vàng dời đi vài bước, rồi xa Chiêm Na Na mà xua tay nói: “Không không không, ngài hiểu lầm rồi, chỉ đạo Trần!”

“Cô ấy không có dính dáng gì với tôi, tôi không biết ai đã tìm tới cô ấy...”

Lòng Chiêm Na Na trầm xuống.

Bộ mặt vội vàng úp nôi này lại làm cho cô nhớ tới chuyện nửa năm trước mình gặp phải, cô không nhìn được mà chỉ có thể cảm thấy ghê tởm.

Cô vừa định tìm một cái cớ, tránh liên lụy đến người thuê mình lần này thì lại thấy Trần Tầm không truy hỏi mình trước,

ngược lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào mặt Tạ Vân Lam, nói: “Vậy lớp trang điểm này của anh là ai sửa cho anh?”

Tạ Vân Lam sửng sốt một chút, nói: “Tôi, tôi không...”

Gã ta còn chưa nói hết một câu, bỗng nhiên Trần Tầm nâng cao giọng điệu, kêu lên: “Anh coi tôi bị mù sao?”

“Khuôn mặt này của anh đã hóa thành như vậy, còn giả ngu với tôi?”

“Tôi không có biết là ai đã thay đổi trang điểm của anh, anh ngay lập tức hãy rửa cái mặt của anh đi, tìm một nhóm trang điểm để trang điểm lại!”

Tạ Vân Lam cứ thế bị mắng chửi.

Gã ta cũng mới chỉ là một diễn viên mới nổi, vất vả lắm mới có được nhân vật này, nào dám cãi lại với Trần Tầm.

“Thực xin lỗi chỉ đạo Trần.” Tạ Vân Lam vội vàng khom người, nom nớp lo sợ nói, “Tôi, tôi sẽ đi làm lại lần nữa...”

Lần này Trần Tầm đã thu hút sự chú ý của cả hội trường.

Lúc này ông hạ quyết tâm muốn giết một trăm người, bởi vậy sau giáo huấn Tạ Vân Lam xong, lại đưa tay chỉ về phía Chiêm Na Na, nói: “Đây là chuyên gia trang điểm ai tìm tới?”

Chiêm Na Na vừa định mở miệng giải thích, Trần Tầm Lập lại cắt ngang lời nói của cô, nói: “Không liên quan gì đến cô, ai tìm để cho bọn họ chủ động đứng ra!”

Lúc này Trương Hâm đang ở trong trường quay thương lượng với đạo diễn sắp xếp quay phim kế tiếp, nghe được động tĩnh bên Trần Tầm, không khỏi giật nảy mình.

Chỉ đạo Trần nổi giận!

Xong đời, đụng vào họng súng rồi!

Trái tim y căng thẳng, chỉ có thể kiên trì đứng ra ăn mắng, nhưng lúc này, một bàn tay đặt lên vai y, dừng bước chân y.

Trương Hâm quay đầu nhìn, phát hiện là Hứa Trăn.

Hứa Trăn nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hắn đừng nhúc nhích, sau đó bước lên trước một bước, cao giọng nói: “Thưa chỉ đạo Trần, là chuyên gia trang điểm tôi mời!”

Trần Tầm nghe vậy, quay đầu nhìn, thấy người nói chuyện là Hứa Trăn, cơn tức giận vừa rồi trong nháy mắt đã tiêu tan một nửa.

Ông đánh giá Hứa Trăn từ trên xuống dưới một phen, nghi hoặc nói: “Tạo hình của cậu không có gì thay đổi nha!”

Hứa Trăn mỉm cười, thong dong đi về phía Trần Tầm, nói: “Không cần thay đổi, tôi đặc biệt hài lòng với tạo hình thầy Trần đã làm.”

Trong lúc nói chuyện, hắn đứng trước người Chiêm Na Na, thành thật nói với Trần Tầm: “Vừa mới chụp thử hai tấm, lớp trang điểm này trong video nhìn rất tốt, nhưng trong ảnh lại nhìn có hơi nhạt.”

“Cho nên tôi muốn lúc chụp ảnh hơi nhấn mạnh ngũ quan hơn, muốn bổ sung thêm một lớp trang điểm để dễ ăn ảnh.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía trường quay, nói: “Tôi đã bảo trợ lý đi xin với tổ trang điểm, có lẽ bọn họ còn chưa kịp nói với ngài.”

Trần Tầm nghe được câu trả lời này của Hứa Trăn, một nửa còn lại tức giận cũng tiêu tan không còn một mảnh.

Nhìn người ta kìa!

Nếu vẫn biết liên hệ thông báo trước, lí do hợp tình hợp lý thì tôi còn là một người độc tài độc tài như vậy sao?

Đám người này lén lút sửa đổi trang điểm của mình, còn không phải bởi vì nhu cầu của bọn họ không hợp lý, nếu như là ngược lại thì có cái gì để phê bình!

Chương 1082: Cảm giác nhập vai chết tiệt 2

Trần Tầm vô cùng hài lòng đối với thái độ của Hứa Trăn, cười nói chuyện công việc tiếp theo với hắn.

Tuy rằng làm lớn thế này có hơi đầu hỏ đuôi rắn, nhưng tốt xấu gì cũng “xử được” một người, còn lập ra một mô hình thao tác chính xác, tạm thời coi như là có tác dụng cảnh cáo.

Mà cách đó không xa, Trương Hâm nhìn một màn trước mắt này, vừa sợ hãi, vừa có hơi cảm động.

Giúp y đỡ lấy cơn thịnh nộ của chỉ đạo Trần!

Vừa rồi nếu đứng ra thừa nhận Chiêm Na Na là y mời, chắc chắn là sẽ bị mắng chửi một trận!

Tuy nói loại chuyện này đối với loại diễn viên cấp bậc như Hứa Trăn mà nói chỉ là tiện nhắc tay mà thôi, nhưng người ta dựa vào cái gì mà ra tay giúp y?

Quả nhiên, giống như Phong Bình nói, Hứa Trăn thật sự không tệ.

Không hổ là Nhị Lang Thần nhà tôi, chính là đáng tin cậy.

Phải không?

Khi vừa có cái suy nghĩ này, bỗng nhiên Trương Hâm ngây ngẩn cả người.

Nhị Lang Thần? ?

Y quay đầu đi, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên miếng kính thủy tinh bên cạnh, nhìn bộ tóc giả màu xám trắng trên đầu cùng đồ trang sức kim loại màu bạc, không khỏi run rẩy.

Sao khi ăn mặc một bộ như thế này, không hiểu sao mình lại tự coi mình là “Hạo Thiên Khuyển”? !

Trương Hâm không nhìn được thống khổ ngựa đầu nhìn trời.

“A! !”

Thứ này cũng không thể tùy tiện nhập vai!

Đó là một diễn viên hậu bối nhỏ hơn y 10 tuổi, không phải là “chủ nhân” của y! !

Trương Hâm bên này còn đang buồn bực, chỉ đạo tạo hình Trần Tâm và Hứa Trăn đã đi về phía trường quay, tiến đến bên cạnh đạo diễn Cao Dục vì muốn thương lượng kế hoạch quay phim kế tiếp.

Hứa Trăn nhìn thấy Trương Hâm ngơ ngác tại chỗ, vẫy vẫy tay với y một cái, nói: “Anh Hâm!”

Trương Hâm nghe thấy lời gọi, ngay lập tức “A” một tiếng, bước nhanh về phía hắn.

Mà cùng lúc đó, chỉ nghe “gâu gâu” hai tiếng, một con chó săn màu trắng cao nửa người xẹt qua chân y, vui vẻ chạy về phía Hứa Trăn, vẫy vẫy đuôi xoay tròn bên chân hắn.

Một người một chó đi theo cùng một con đường, trên đầu, trên người đeo đồ trang sức kim loại cùng loại, nhìn qua không hiểu sao có hơi dè dặt lên nhau.

“Ha ha ha...”

Trần Tầm cúi người xuống, sờ sờ đầu con chó săn mà nói: “Mày tên là anh Hâm à?”

Trương Hâm vừa đi được nửa đường ngay lập tức dừng bước.

Làm sao bây giờ, rốt cuộc là đang gọi ai, có nên đi qua đó không? !

Trương Hâm đi tới đi lui trước mặt đạo diễn, đánh chết cũng không chịu nhận “anh Hâm” là chỉ mình.

Về phần Hứa Trăn...

Đương nhiên Hứa Trăn càng ngượng ngùng không dám nói.

Nếu hiểu lầm này bị chọc thủng vậy thì rất là xấu hổ.

May mà, trong đoàn làm phim “Phong Thần”, độ nổi tiếng của Trương Hâm thật sự không đủ để vào mắt.

Đám người Trần Tầm trong lúc này chỉ nhớ rõ đây là diễn viên đóng Hạo Thiên Khuyển kia, không nhớ cụ thể y tên gì.

Nhưng mà vì suy nghĩ sợ hiểu nhầm này làm hỏng da mặt mỏng của y đã khiến Trương Hâm sấm hối cả đời:

—— Bởi vì, chỉ đạo tạo hình Trần Tầm đã nhớ kỹ con chó săn này tên là anh Hâm.

Thế là chẳng những gọi nó là “anh Hâm” mỗi ngày, mà còn nhiệt tình nói cho người khác biết, có thể gọi con chó này là “anh Hâm”.

Không quá mấy ngày, cả đoàn làm phim đều biết Hạo Thiên Khuyển của đoàn làm phim bọn họ tên là “anh Hâm”, độ nổi tiếng còn vượt qua cả Trương Hâm gấp trăm lần, nghiêm nhiên biến thành linh vật trong đoàn làm phim.

Hơn nữa bởi vì khẩu âm của mọi người khác nhau cho nên có người gọi là “anh Hâm”, cũng có người gọi là “anh Sao”, còn có người động não giải thích cái biệt danh này:

Nói là bởi vì trên đầu của con chó này có món đồ trang sức kim loại màu trắng bạc xinh đẹp, khi ánh đèn nhoáng lên sẽ lấp lánh giống như ngôi sao, cho nên mới gọi là “anh Sao”.

Từ đó, ngoại trừ rất ít người quen của Trương Hâm, không còn ai để ý tới nguồn gốc của cái tên này.

Từ ngày đó đến nay, cách xưng hô của Hứa Trăn đối với Trương Hâm đã từ “anh Hâm” yên lặng biến thành “anh Trương”, không hiểu sao lại có hơi cổ hủ.

Nhưng mà, hai người đều hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, trong lòng mỗi người đều không nói ra.

Trương Hâm nhìn vào gương, nhìn chiếc mũ “sao” trên đầu mình mà im lặng không nói gì.

Nếu không, nhân lúc độ nổi tiếng hiện tại không lớn, tranh thủ đổi tên nghệ danh thì sao?

Nếu bây giờ y lại nghe cái từ “Hâm” này, đầu sẽ bắt đầu ong lên!

.....

Vào ngày 11 tháng 5, bộ phim truyền hình thần thoại “Phong Thần” chính thức khởi động máy, tổ chức một buổi ra mắt hoành tráng tại Thành phố Điện ảnh và Truyền hình Hoàn Châu.

Một số nhân vật chính như Đát Kỷ, Khương Tử Nha, Tường Vương... trực tiếp xuất hiện trong buổi họp báo ra mắt với hình tượng trong phim.

Mà “Nhị Lang Thần” của Hứa Trăn thì không bị lộ ra.

Đó là do sau khi đoàn làm phim trải qua sự thảo luận tập thể, cố ý làm như vậy.

Họ đang che dấu sự hồi hộp.

Trên thực tế, “sự hồi hộp” này không chỉ đơn thuần là để khơi dậy sự thèm ăn của cư dân mạng, mà còn để cung cấp cơ hội cho trang phục này được xuất hiện một cách tốt hơn.

Bởi vì vào ba ngày trước, Hứa Trăn nhận được tin vui: “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” chính thức được Ban tổ chức Liên hoan phim Kim Kê xác định là phim mở màn.

Triển lãm Điện ảnh quốc tế Kim Kê dự kiến sẽ bắt đầu vào giữa và cuối tháng 11, trong khi lễ trao giải Kim Kê sẽ diễn ra vào cuối tháng 11.

Đạo diễn Từ Văn Quang cố ý gọi điện thoại tới, mời hẳn đến dự buổi công chiếu “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”.

Bởi vì loại hoạt động công chiếu này chỉ diễn ra ở phạm vi nhỏ, không liên quan đến tuyên truyền đối ngoại, thời gian lại xung đột với bộ phim Phong Thần, Hứa Trăn cũng không muốn đi.

Dù có thanh thế lớn cỡ nào đi nữa, nói trắng ra cũng chỉ là đi xem phim mà thôi.

Bản thân mình tham gia sâu vào việc sản xuất phim, khi lòng tiếng xem đi xem đi xem lại mấy chục lần, thậm chí ngay cả kinh kịch trong phim cũng là tự mình hát, có cái gì để xem.

Nhưng mà vạn lần không nghĩ tới, đạo diễn “Phong Thần” Cao Chấn nghe đến chuyện này, không những không khuyên Hứa Trăn lấy quay phim làm trọng, ngược lại còn vui vẻ chủ động thay hẳn điều chỉnh kế hoạch quay phim, bảo hẳn nhất định phải đi, nhanh chóng đi.

Loại thái độ khác thường này khiến Hứa Trăn cảm thấy bất ngờ.

Chương 1083: Làm việc đi, Lang Thần! 1

Ngay sau đó, hẳn đã hiểu được lý do tích cực như vậy của Cao Chấn: Bởi vì triển lãm điện ảnh quốc tế Kim Kê lần này, ngoài việc tổ chức các sự kiện quảng bá liên hoan phim ra thì còn mời rất nhiều diễn viên để đóng một số hình ảnh nhân vật cổ điển, từ trước đến nay người dân bình thường và bạn bè quốc tế đến tham gia liên hoan phim là vì họ muốn thấy được văn hóa Trung Quốc.

Đoàn làm phim “Phong Thần” đưa Hứa Trăn ra ngoài để “tế”, bảo hẳn đến hiện trường sự kiện để vào vai “Nhị Lang Thần”.

Sau đó hắn sẽ nhảy dù xuống hiện trường gây ra một cuộc tranh luận nóng, tạo lên một làn sóng nóng hổi với liên hoan phim để quảng cáo cho đoàn làm phim Phong Thần.

Hồ trời! !

Sau khi Hứa Trăn biết chân tướng thì tâm tình cực kỳ phức tạp, chỉ cảm thấy đạo diễn Cao Chấn quả thực là lão hồ ly xuất sư từ Đất Kỳ!

Tuy nhiên không có cách nào, tất cả mọi người rất hài lòng với điều đó.

Chỉ đạo tạo hình Trần Tầm còn cố ý giúp Hứa Trăn chỉnh tạo hình một chút, làm cho hắn thích hợp hơn cho sân khấu biểu diễn hơn.

Người đại diện Kiều Phong nhà hắn cũng hào hứng liên hệ với truyền thông và nhà tài trợ, ngay cả quần áo, mũ, đạo cụ liên quan cùng với bộ phim truyền hình “Phong Thần Diễn Nghĩa” cũng bắt đầu được sản xuất.

Hứa Trăn yên lặng tính sổ sách...

Quên nó đi.

Các hoạt động tuyên truyền cũng có tính chất biểu diễn, miễn là họ đầu tư đầy đủ, chẳng phải là sống ở đâu cũng là sân khấu sao?

.....

Sau khi “Phong Thần” khởi máy, Hứa Trăn chỉ ở trong đoàn làm phim hơn một tuần, quay một phần cảnh quay, đã bị “phái” đến liên hoan phim quốc tế Kim Kê.

Liên hoan phim quốc tế Kim Kê lần này được tổ chức tại Tùng Thành, Bắc Quốc, rất gần với khung cảnh “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn”, đi tàu cao tốc chưa đầy ba giờ đã tới.

Lúc này thời gian đã đến giữa tháng mười một, lúc Hứa Trăn ở bên Hoành Châu mặc áo dài tay còn ngại quá nóng, mà sau khi đến Tùng Thành lại phát hiện, bên này đã có tuyết...

Khi lên máy bay vẫn là quần ngắn tay, sau khi xuống máy bay đã quyết định mặc áo lông vũ, quần mình thành một quả bóng.

Hứa Trăn ra khỏi nhà ga sân bay, cảm nhận được gió lạnh như dao cắt bên ngoài, không nhận được có chút xúc động: Áo lông vũ mới mua ấm áp quá đi...

Chiều ngày 16 tháng 11, hấn ở khách sạn do ban tổ chức sắp xếp, gặp đạo diễn Từ Văn Quang và những người vừa chia tay không lâu.

Danh sách đề cử giải Kim Kê lúc này vẫn chưa được công bố, nhưng Từ Văn Quang đã nhận được bản fax do ban tổ chức gửi cho ông trước:

“Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” là bộ phim mở màn, được Ban tổ chức đánh giá cao, nhận được 9 đề cử hạng cân của đơn vị phim truyện.

Trong đó, cũng bao gồm nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Hứa Trăn nhờ có nhân vật Dương Tử Dung trong phim mà lần đầu tiên nhận được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Kê.

Giải thưởng này khiến Hứa Trăn kinh ngạc không thôi.

Điều hấn ngạc nhiên không chỉ là sự khẳng định của Ban tổ chức giải Kim Kê, mà còn ngạc nhiên hơn, đạo diễn Từ Văn Quang lại điền mình vào chứ không phải thầy Lương Vũ Triết để cạnh tranh cúp ảnh đế?

“Ha ha ha...”

Từ Văn Quang không đợi Hứa Trăn mở miệng đã hiểu được hấn đang nghi ngờ cái gì, cười trả lời: “Thành phẩm cuối cùng tôi báo lên là phiên bản lồng tiếng của cậu, không phải giọng nói gốc của Lương Vũ Triết.”

“Ban tổ chức có quy định lồng tiếng không tham gia vào giải thưởng.”

Hứa Trăn kinh ngạc nói: “Thế tại sao...”

Từ Văn Quang nói: “Đương nhiên là bởi vì hiệu quả phối hợp của cậu rất tốt, bản thân lão Lương cũng đã thừa nhận.”

“Chúng ta làm phim để cho công chúng xem, không phải để đánh giá giải thưởng, tất cả các giải thưởng đầu tiên dựa trên chất lượng của bộ phim được coi là tiêu chuẩn đầu tiên.”

Nói xong, ông có hơi tiếc nuối nói: “Nhưng mà đáng tiếc chính là Hiểu Ba.”

Có mấy vị giám khảo xem diễn xuất của anh ấy đều đặt câu hỏi vì sao không đề cử nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cho Lâm Hiểu Ba, lật tư liệu mới phát hiện giọng nói của anh ấy là do cậu lồng.”

“Sau đó trở tay liền bỏ phiếu cho thầy Cát Cát, cho gã một đề cử giải thưởng thu âm xuất sắc nhất.”

Nói xong, Từ Văn Quang không nhịn được nở nụ cười, nói: “Ai nha, thật sự là, giải thưởng này cho gã làm gì, chắc hẳn là cho cậu mới đúng, ha ha! !”

Hứa Trăn: “...”

Không biết vì sao, không hiểu sao hẳn lại khóc thay cho Lâm Hiểu Ba một phen nước mắt chua xót.

Không chỉ không nhận được giải thưởng, mà còn làm bước đệm cho thầy Cát Cát.

Ai, coi như là lập được công lao hiển hách cho đoàn làm phim.

Ngày 17 tháng 11 hôm nay, ban tổ chức giải thưởng Kim Kê chính thức công bố với mọi người danh sách đề cử cho giải thưởng lần này.

Ở hạng mục tranh giải chính, có hai mươi một giải thưởng, “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” được đề cử trong chín hạng mục, trong đó có “Phim hay nhất”, “Đạo diễn xuất sắc nhất”, “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”.

Nói đến có chút buồn cười, Hứa Trăn năm hai mươi hai tuổi lấy được danh hiệu thí đế giải Ngọc Lan, là người trẻ nhất đoạt được giải này kể từ khi giải thưởng được thành lập tới nay.

Nhưng lúc hẳn hai mươi bốn tuổi cũng đã có tên trong danh sách đề cử ảnh đế, nhưng không phải là người trẻ nhất.

Bởi vì giải thưởng phim điện ảnh sẽ đánh giá cách xây dựng nhân vật có thành công hay không, chứ không dựa vào năng lực cá nhân của diễn viên cao hay thấp.

Chương 1084: Làm việc đi, Lang Thần! 2

Ở quốc tế, thường xuyên có những diễn viên nhí chỉ mới mười mấy tuổi, dựa vào linh tính của bản thân để biểu diễn, cộng với khí chất phù hợp với nhân vật, lần đầu đóng phim điện ảnh cũng có thể đạt được cúp ảnh đế, ảnh hậu.

Nhưng mà Hứa Trăn đương nhiên không thuộc trường hợp như vậy.

“Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” cũng không phải là một bộ phim điện ảnh gần sát với thực tế, Dương Tử Dung càng là nhân vật có độ khó trong diễn xuất cực cao.

Có thể dựa vào kiểu nhân vật này lọt vào danh sách đề cử ảnh đế, nhận được sự tán thưởng từ ban giám khảo gồm những người có độ tuổi trung bình là sáu mươi thì đã là một thành tựu cực kỳ ghê gớm rồi.

Dương Tử Dung là anh hùng trong lòng bọn họ.

Rốt cuộc phải có diễn xuất tinh tế như thế nào mới có thể làm cho những người trưởng thành qua việc nghe “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” phải kêu một tiếng “hay” ?

Sau khi danh sách đề cử được công bố, trên mạng lập tức dậy lên những cuộc bàn luận sôi nổi.

Ban tổ chức giải thưởng Kim Kê vốn dĩ lo rằng sẽ có người chất vấn vì sao tên của Hứa Trăn lại được vào danh sách đề cử, thậm chí nghĩ ra một loạt chứng cứ liên tiếp có sức thuyết phục để chứng minh hẳn thực sự xứng đáng, kết quả ngàn lần không nghĩ tới, danh tiếng của Hứa Trăn so với bọn họ tưởng tượng thực sự tốt hơn rất nhiều.

Cư dân mạng không những không chất vấn vì sao có tên hẳn trong danh sách đề cử, ngược lại là ban tổ chức giải thưởng Kim Kê còn nhận được rất nhiều lời khen ngoài sức tưởng tượng chỉ vì danh sách đề cử này.

“Tôi vừa nhìn thấy tên Hứa Trăn xuất hiện trong danh sách đề cử ảnh đế, cảm thấy ban giám khảo kỳ này rất có mắt nhìn. (đầu chó) “

Có cư dân mạng bình luận: “Cảm ơn các vị trong ban giám khảo đã theo kịp trình độ thưởng thức thời đại hiện nay và tôn trọng thái độ của công chúng, tặng các vị một nút like!”

“Giải thưởng Kim Kê năm nay làm sao vậy? Quán quân phòng vé năm ngoái “Con đường sinh mệnh” đã lọt vào danh sách rút gọn, “Quê nhà sông Hô Lan” cũng được vào danh sách rút gọn, đến ngay cả Hứa Trăn cũng có thể lọt vào danh sách đề cử ảnh đế... Xin hãy tiếp tục giữ vững tiêu chuẩn bình chọn khen thưởng này!”

“Cảm ơn ban giám khảo đã công nhận Hứa Trăn, điều này khiến cho tôi cảm thấy, tôi quả thật có thể hiểu được thế nào là diễn xuất tốt.”

“Tôi đã xem qua mười hai bộ phim trong mười lăm bộ phim đã được vào danh sách rút gọn, tỷ lệ phim hay tham dự thật đáng kinh ngạc. Đây thực sự là một buổi liên hoan phim đại chúng!”

“Mẹ ơi, “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” ấy vậy mà lọt vào danh sách đề cử tận chín hạng mục? Đây là có thể coi là một lần đoạt giải là đoạt toàn bộ giải thưởng không?”

“Thật là đáng giận! Vé xem triển lãm bộ phim này trong Kim Kê sớm đã bị cướp sạch, phim này chừng nào mới công chiếu vậy?”

“...”

...

Tổng thư ký ban tổ chức Khang Kiếm xem các bình luận trên mạng một hồi, tâm trạng hết sức phức tạp.

Nên nói cái gì đây?

Cảm ơn... Khen ngợi?

Rốt cuộc là giải thưởng đã chứng minh tính chuyên nghiệp của Hứa Trăn, hay là Hứa Trăn đã chứng minh tính đại chúng của giải thưởng?

Khang Kiếm rơi vào câu hỏi triết học khó mà tự giải đáp này, không nhìn được đành cầm bút ghi lại, dự định trong giai đoạn thẩm định và bình chọn sau đó sẽ cùng mọi người thảo luận cụ thể về việc làm thế nào để giữ vững nguyên tắc khi đưa ra danh sách đề cử.

Ông xem tới xem lui những bình luận, thật ra cũng có rất nhiều người đặt chất vấn với Hứa Trăn.

Nhưng những câu hỏi chủ yếu không phải về kỹ thuật diễn của hắn, mà là liệu vai diễn chính của hắn trong “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn”, Dương Tử Dung có thể sống đến cuối cùng hay không?

Bên dưới phần bình luận dành cho hắn của ban tổ chức xuất hiện một dòng chữ vô cùng bắt mắt: “Màn trình diễn của Hứa Trăn cảm động sâu sắc, khiến người xem nước mắt đọng đầy.”

Rất nhiều cư dân mạng xôn xao bày tỏ, một câu ngắn ngủi này thật sự đã khiến cho họ tưởng tượng liên miên, không ngừng run rẩy.

“Để mà nói thì đề tài của “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” cũng khá quen thuộc với Hứa Trăn.”

“Nghe nói vì để quay cảnh “núi Uy Hổ” mà bọn họ đi đến “Sấm Quan Đông” bên cạnh “núi Nhị Long”, đây đúng là trở lại chốn cũ truyền võ nha!”

“Tuy nói trận địa không giống nhau, nhưng “Phong Tranh” cũng là phim thuộc thể loại chiến tranh tình báo, Hứa Trăn hẳn là khá quen thuộc kiểu diễn xuất này.”

“Các bạn thân mến, để tôi kể cho các bạn nghe về câu chuyện kinh khủng trong “Sấm Quan Đông” và cả “Phong Tranh”.”

“A a a, đừng nói nữa, đừng nói nữa! Cậu kể kiểu này khiến tôi toát hết mồ hôi. Đây là phim điện ảnh ma quỷ gì vậy?”

“Thôi rồi, thôi rồi, tôi vất vả lắm mới cướp được vé xem buổi chiếu sớm của “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn”, không dám đi xem thì phải làm sao? ?”

“Người anh em lêu trên ơi, bộ phim đáng sợ như vậy tôi sợ cậu xem không nổi đâu, vẫn là để tôi đi xem thay cậu!”

“Chuyện nguy hiểm như vậy vẫn để cho người từng trải đã xem qua “Chân kinh” như tôi đi xem đi, tôi nhất định sẽ sống sót, báo cáo lại tình hình trận chiến cho mọi người nghe một cách hiên ngang lắm liệt!”

“Tôi dựa vào thân phận “fan hâm mộ” năm năm của mình xin cam đoan với mọi người, ngưỡng chịu đựng tâm lý của tôi tuyệt đối vượt xa người thường!”

“...”

Chương 1085: Giác Ngộ Chân Chính

Chỉ sau mấy tiếng, từ khóa # Hứa Trăn danh sách đề cử ảnh đế đã xông thẳng lên bảng hot search, có nhiệt độ và độ thảo luận khá cao.

Nhưng mà điều khiến cho người ta khó chịu là bộ phim điện ảnh khiến cho Hứa Trăn có mặt trong danh sách đề cử, “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, bây giờ vẫn còn chưa công chiếu, mà vé xem buổi chiếu sớm đã bị cướp sạch.

Bộ phim nhận được lời khen từ ban tổ chức giải thưởng Kim Kê này rốt cuộc có diện mạo chân thực như thế nào thì tạm thời còn chưa thể biết được.

Đúng lúc này, tài khoản chính thức của phim điện ảnh “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” lại đăng thêm một video ngắn, tiêu đề là “Chế tác đặc biệt số 25”.

Đôi mắt của những cư dân mạng lập tức phát sáng.

Loạt video này gồm những đoạn phim ngắn quay lại quá trình chế tác phim và các tập mới được cập nhật liên tục, kể cả chuyện Hứa Trăn vừa đi đường vừa hát hí khúc, các diễn viên tụ họp lại nướng khoai lang, Tiểu Xuyên Tử dạy mọi người trượt tuyết và rất nhiều cảnh thú vị ngoài lề, rất được một bộ phận cư dân mạng yêu thích.

Lúc trước, phim truyền hình “Lâm Hải Tuyết Nguyên” đang được phát sóng, kết quả là nhiệt độ phát sóng vậy mà không so được với những video hậu trường của đoàn làm phim bên cạnh, chuyện này từng có một khoảng thời gian trở thành trò cười nổi danh ở trên mạng.

Bây giờ phim điện ảnh đã sắp chiếu, không nghĩ tới loạt video đặc biệt này lại có thêm tập mới, không khỏi khiến người ta vô cùng ngạc nhiên.

Rất nhiều cư dân mạng đang chăm chú vào giải thưởng Kim Kê lập tức bấm vào xem, phát hiện đây là một đoạn video quay lại hậu trường khâu chế tác âm thanh.

Địa điểm ghi hình video là bên trong một phòng thu âm, máy quay phim đang nhắm vào màn hình điều khiển trong phòng.

Trong hình, sắc trời mông mông bụi bụi, tuyết lớn đầy trời.

Hứa Trăn đóng vai Dương Tử Dung cất bước giữa núi rừng mênh mông, bóng dáng cao gầy bước đi lẻ loi, để lại trên con đường đầy tuyết trắng xóa một chuỗi vết chân.

Mà cách đó không xa, một bóng người cao lớn đã đứng đó ngăn cản đường đi của anh, chính là Lâm Hiểu Ba đóng vai Thiếu Kiếm Ba.

Hai người cách nhau mấy chục mét nhìn nhau từ xa, vẻ mặt Thiếu Kiếm Ba trên màn hình nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Tự ý hành động, không có tổ chức, không có kỷ luật!”

Dương Tử Dung thì lại quay mặt sang chỗ khác, làm như không có chuyện gì xảy ra mà kéo hành lý lên trên vai, nói: “Anh đã phê chuẩn cho tôi rời đội, bây giờ tôi không thuộc sự quản lý của anh nữa.”

“...”

Hai người ở trên đường núi đối thoại một phen, không có biến đổi cảm xúc gì nhiều, nhưng tính cách khác biệt của hai người lại được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong cảnh này.

Máy quay chỉ quay lại màn hình điều khiển mười mấy giây, sau đó trở về cảnh trong phòng thu âm.

Nhưng mà, cư dân mạng lại kinh ngạc phát hiện, trong phòng thu âm chỉ có một mình Hứa Trăn.

Hắn đang đứng trước micro thu âm, đôi mắt nhìn hình ảnh trong video, một mình hoàn thành cả đoạn đối thoại vừa rồi, khi thì quay sang trái, khi thì quay sang phải, biểu cảm cũng chuyển đổi linh hoạt theo nhân vật, nhìn qua giống hệt như bị tâm thần phân liệt.

Cư dân mạng xem chỉ cảm thấy vừa buồn cười, lại vừa kinh ngạc, đang định bình luận cảm thán một chút, thì chỉ một giây sau, video hậu trường chuyển cảnh một lần nữa, đi ra bên ngoài phòng thu âm.

Chỉ thấy Lâm Hiểu Ba dờn một cái ghế qua ngòai ở bên cạnh giám sát thu âm, nhìn qua cửa kính xuyên thấu, yên lặng nhìn màn biểu diễn đặc sắc của Hứa Trăn, vừa nhìn vừa gặm táo.

Các nhân viên quay cảnh hậu trường còn cố ý cho gã một cảnh quay gần để đặc tả khuôn mặt giận dữ của gã ta.

Vẻ mặt như tê liệt.

“Phụt...” Không ngờ, các nhân viên quay phim lại tự cười thành tiếng trước tiên.

Đêm hôm đó, trong một khách sạn ở Tùng Thành, Hứa Trăn cũng xem chế tác số đặc biệt của “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” vừa được công bố, bị biểu cảm Lâm Hiểu Ba chọc cười thành tiếng.

Tháng trước, lúc ghi âm hẳn biết có người đang quay chương trình ngoài lề nhưng chưa xem qua bản cắt cuối cùng.

Bây giờ vừa xem.....

Ừm, không hổ là nằm trong danh sách đề cử quay phim hay nhất, biên tập hay nhất, sản xuất thu âm hay nhất giải thưởng Kim Kê, tiêu chuẩn này mà không giật được giải thì thật sự đáng tiếc.

Lúc này Hứa Trăn đã xem danh sách đề cử cuối cùng cho giải thưởng Kim Kê, quả thật mình lọt vào danh sách đề cử “Vai nam chính xuất sắc nhất” nặng ký này, nhưng điều hẳn cảm nhận được không phải là sự vui mừng kinh ngạc lúc trước, mà là niềm vui như đã được định trước.

Hắn cũng có đủ tự tin và tin chắc mình đủ khả năng để được đề cử này.

Trong gần hai năm thực hiện sự nghiệp diễn viên, Hứa Trăn tiếp xúc rất nhiều bậc thầy diễn xuất nên được mở rộng tầm mắt, cũng dần dần có năng lực đánh giá đối với diễn xuất của mình.

Hắn không còn ngưỡng vọng tiền bối một cách mù quáng, vì đã có nhận thức rõ ràng với thực lực của bản thân...

—— chân chính giác ngộ và nhìn thấu lĩnh vực này.

Hắn hiểu rõ cô Điêu Diễm Hồng diễn xuất tinh tế chân thành tha thiết nhưng thiếu cảm giác thư thái và nhịp nhàng; cũng biết rõ anh Hào nhập tâm sâu sắc trong phương diện tạo hình nhân vật nhưng lại không biết diễn xuất phải như thế nào để khiến khán giả đồng cảm.

Hứa Trăn cầm điện thoại lên xem danh sách đề cử giải “Vai nam chính xuất sắc nhất” năm nay, hắn cảm thấy phần khích vì được xướng tên bên cạnh những ngôi sao lớn này, đồng thời lý trí lại ý thức được: chính mình cũng không kém hơn bọn họ nên không cần tự ti mặc cảm.

Danh sách đề cử ảnh đế Kim Kê năm nay tổng cộng có năm người, trong đó người được đề cử làm người ta chú ý nhất không thể nghi ngờ là Hà Thái, nam diễn viên chính của phim điện ảnh cấp hiện tượng năm nay “Con đường Sinh Mệnh”.

Hà Thái kỳ thật từng chỉ đạo kỹ thuật diễn xuất cho Hứa Trăn, bởi vì năm đó Hứa Trăn tham gia chương trình gameshow tên là “Tôi là diễn viên phái thực lực” và Hà Thái là một trong những người hướng dẫn tại hiện trường.

Chương 1086: Hoạt động triển lãm phim

1

Năm đó Hứa Trăn mới là sinh viên đại học năm nhất, ngay cả hệ thống lý luận diễn xuất cũng chưa học xong.

Khi nhận được chỉ đạo của vị tiền bối diễn xuất nổi tiếng là Hà Thái, có thể nói khi đó hắn gần như là mù quáng làm theo.

Mà cho đến ngày nay xem Hà Thái biểu diễn, Hứa Trăn lại có thể xuyên qua tầng tầng hào quang để đánh giá khách quan vị tiền bối này, hắn thấy rõ, về phương diện diễn xuất thì ánh mắt và biểu cảm cảm xúc có thể nói là chuẩn sách giáo khoa, nhưng lại thấy được bản lĩnh kịch thoại của đôi phương thua xa chính mình nên không cần phải dốc sức tăng bốc.

Trừ Hà Thái, một vị ảnh đế nổi tiếng khác được đề cử là Đường Mông, vai nam chính trong phim “Khốn Thú”.

Hứa Trăn đã xem qua bộ phim này, thầy Đường Mông vào vai một lão giả nghèo túng có tranh đấu và mâu thuẫn vô cùng căng thẳng, thể hiện kỹ thuật diễn xuất tự nhiên và tinh xảo.

Nhưng mà chất lượng của bộ phim này hơi kém, xây dựng nhân vật cũng có vẻ không lưu loát, đây cũng không phải là một nhân vật ưu tú điển hình.

Hứa Trăn có thể thấy rõ cân lượng của chính mình, cũng biết ưu điểm và khuyết điểm của nhóm đối thủ.

Trong khách sạn, hắn đứng trước tủ quần áo nhẹ nhàng sửa sang lại đồ hóa trang “Nhị Lang thần” rồi cười một tiếng.

—— nếu như nói tranh đoạt ảnh đế là thần tiên đánh nhau, vậy chính mình còn không phải là “thần tiên” sao?

Chiếc đèn bàn trên bàn phát ra ánh sáng màu vàng thoải mái dễ chịu làm cho đôi mắt trẻ trung của Hứa Trăn trông có thần thái sáng láng.

Ánh đèn chiếu ra một bóng người trên tường, bóng người này nhìn qua anh tuấn cao gầy, đường nét khuôn mặt thanh tú sạch sẽ, không còn có bất kỳ dấu vết ngây ngô nào.

...

Sáng sớm hôm sau, Hứa Trăn vẫn như cũ thức dậy lúc năm giờ sáng, sau khi luyện tập sớm như bình thường thì ra ngoài luyện công buổi sáng trong gió rét thấu xương.

Tháng 11 ở Tùng Thành có nhiệt độ vào rạng sáng đã xuống tới âm độ.

Có điều, thời điểm quay “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” là lúc Hứa Trăn đã có trải nghiệm sâu sắc với độ lạnh âm hai mươi mấy độ, lúc này chỉ là không độ nên cũng không tạo ra bao nhiêu cản trở với hắn.

Tùng Thành là một thành thị khá xinh đẹp, có một con sông lớn chảy ngang qua chia nội thành ra hai nửa nam bắc.

Ban tổ chức sắp xếp một khách sạn ở ven sông, đi ra khỏi cửa không bao xa là có một công viên cạnh bờ sông rất thuận tiện để luyện công buổi sáng.

Sáu giờ sáng, sau khi về đến khách sạn, Hứa Trăn không chút chậm trễ mà tắm rửa, ăn sáng đơn giản rồi lập tức khởi hành đến địa điểm Triển lãm phim.

Hôm nay ban tổ chức giải Kim Kê muốn tổ chức hoạt động văn hóa tại Trung tâm Hội nghị và Triển lãm vào ban ngày, Hứa Trăn đã đồng ý lời mời đến địa điểm tổ chức sự kiện để đóng vai “Nhị Lang thần” Dương Tiễn.

Liên hoan phim sẽ chính thức khai mạc vào ba ngày sau, đến lúc đó “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” sẽ được công chiếu với tư cách là phim khai mạc của Liên hoan phim năm nay.

Hứa Trăn thực sự rất muốn mời sư phụ tới xem bộ phim đầu tiên mà mình đóng vai chính.

“Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” không những là phim khai mạc Liên hoan phim, còn là phim mà sư phụ yêu thích nên rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Nhưng Tùng Thành cách Cam Châu thực sự quá xa, thời tiết bên này lại lạnh giá, hẳn do dự mãi nhưng vẫn không làm phiền sư phụ đi chuyến này.

Quên đi, dù sao sau khi Liên hoan phim kết thúc bộ phim này cũng được chính thức công chiếu.

Đến lúc đó rạp chiếu phim ở tỉnh cũng có chiếu nên lúc này không cần phải gấp.

...

7 giờ sáng cùng ngày, Hứa Trăn đi đến nơi tổ chức Triển lãm phim: Trung Tâm Văn Hóa Thể Thao của thành phố Tùng Thành, được nhân viên dẫn vào khu vực nghỉ ngơi trong hậu trường.

Xung quanh trung tâm có treo các loại poster, biểu ngữ, bảng hiệu; hẳn thấy bên trong có rất nhiều diễn viên mặc quần áo cổ trang, đội tóc giả, hoặc mặc quần áo phong cách lolita, bầu không khí khá sôi nổi.

So với diễn viên bình thường thì tạo hình của Hứa Trăn hôm nay có chút đả kích người khác.

Hắn mặc trang phục của đoàn phim “Phong thần”, được nhà tạo mẫu hàng đầu trong nước tự tay thiết kế, bất kể là chất liệu, tay nghề hay đường may đều là tiêu chuẩn cấp trên nhà trong giới điện ảnh và truyền hình, tuyệt đối là sản phẩm cao cấp.

Có điều làm Hứa Trăn hơi chút xấu hổ là: hôm nay vai hắn phải đóng lại không phải là Nhị Lang thần trong phim “Phong thần” mà là Nhị Lang thần trong phim “Tây Du”.

Màn biểu diễn của hắn trên sân khấu lần này là đấu với Tôn đại thánh.

Đây cũng là lý do vì sao đạo diễn Cao Chấn muốn “tê” Hứa Trăn ra để quảng cáo phim “Phong thần” mà không tê ra những diễn viên khác còn “nặng ký” hơn hắn —— bởi vì trong “Tây Du” không có những nhân vật đó.

9 giờ sáng, hoạt động tuyên truyền cho Liên hoan phim chính thức bắt đầu.

Nhóm du khách đã chờ trong gió lạnh từ sớm hào hứng dạt dào đi vào bên trong trung tâm tham quan những khu vực triển lãm khác nhau.

Hứa Trăn đứng trên sân khấu có thể thấy rõ có rất nhiều du khách đến trung tâm triển lãm, hiển nhiên họ là khách quý và ký giả truyền thông tới tham gia Liên hoan phim Kim Kê.

Mà sự thật cũng chứng minh rằng, những vị du khách này có lẽ xem không hiểu vẻ đẹp của trang phục thời Hán, cũng nghe không hiểu âm luật đàn cổ trong ba ngày, nhưng chắc chắn hiểu được võ thật Hoa Hạ.

Hứa Trăn mặc trang phục Nhị Lang thần, mang mặt nạ nửa mặt màu trắng biểu diễn màn đánh nhau với Tôn đại thánh, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tuyệt đại đa số du khách ở hiện trường.

Người diễn vai Tôn đại thánh là một học sinh trường võ thuật, năm nay mới mười tám tuổi, nhưng võ thuật vững vàng, đánh khá đẹp mắt.

Chương 1087: Hoạt động triển lãm phim

2

Dưới sân khấu, nhóm người xem giờ điện thoại hoặc máy ảnh lên mà hết sức hưng phấn quay phim lại.

Trong đó có một vị khách nhỏ giọng hỏi đồng bạn: “Ồ Hoa Hạ, đại khái có bao nhiêu người biết công phu giống như anh ấy?”

Người bạn xùy cười một tiếng, nói: “Này không phải gọi “công phu”, đều là giả, cái này là một hình thức vũ đạo khác thôi.”

Người nọ nghi hoặc nói: “Vũ đạo? Này có thể gọi vũ đạo sao...”

Trên sân khấu lúc này, màn “Nhị Lang thần đại chiến Tôn Ngô Không” đã kết thúc.

Hứa Trăn nghe thấy dưới đài giống như có người nhận ra mình, hưng phấn gọi tên hắn, dưới tình thế cấp bách sau khi biểu diễn kết thúc hắn đành phải nhảy từ trên đài xuống, dùng bước chân cực nhanh thoát khỏi hiện trường.

Hai người khách tranh luận lúc này trở mắt nhìn hắn nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống từ trên sân khấu cao hơn ba mét, thân thể hơi cong giống như một cọng lông vũ mà rơi xuống, không có mấy may phát ra tiếng động.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

“Màn này... không có khả năng là “vũ đạo” chứ?” Người lúc trước làm bầm hỏi.

Ở một góc không xa trong phòng triển lãm “Tây Du”, Hứa Trăn vừa chạy trốn chết nhưng vẫn bị một vài vị khách tham quan bao vây, đành phải lén lén lút lút cho bọn họ chữ ký.

“Woa... Trời đất ơi, đúng là anh ấy!”

Một người trong đó kích động nói nhỏ: “Tôi vừa nhìn một cái liền nhận ra Hứa Trăn!”

Cô nhìn trang phục và phụ kiện trên người Hứa Trăn từ trên xuống dưới, hỏi: “Đây là hóa trang của Nhị Lang thần trong “Phong thần” sao? Đẹp quá! Màu sắc và tay nghề đều tuyệt vời!”

“Vì sao lại đeo mặt nạ vậy? Anh muốn cho mọi người niềm vui bất ngờ sao?”

“...”

Mấy người khách tham quan này bao vây Hứa Trăn ở giữa, riu riu rít bàn tán, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Hứa Trăn cười nhạt, cúi đầu ký tên cho từng người.

Lúc này mấy người này gọi hắn là “A Trăn”, không có gọi tên đầy đủ của hắn ra.

May mà hắn chạy nhanh, những khách tham quan bình thường kia trong lúc nhất thời chưa kịp nhận ra cái tên “A Trăn” này là đang đề cập đến ai, cho nên mới không gây ra tác động lớn hơn.

Đối với fan cuồng của Hứa Trăn mà nói, “Phong thần” vừa khởi động máy, Hứa Trăn ở trong phim đó đóng vai Nhị Lang thần chắc chắn chính là một tin tức lớn; nhưng đối với người bình thường mà nói, một đoàn phim nào đó khởi quay cũng không phải là chuyện gì quan trọng, ở trên internet không gây ra được một tí bọt nước nào.

Hắn lén lút quan sát bộ quần áo của bản thân một chút, cảm thấy hơi khó hiểu.

Vì sao hắn lại bị nhận ra nhỉ?

Đây là trang phục diễn của đoàn phim, không phải là những bộ thường phục bị các fan hâm mộ từng chê bai qua vô số lần kia, từ đầu đến chân đều mới tinh; trên mặt hắn còn đeo một cái mặt nạ màu trắng bạc, ngay cả mũi cũng bị che khuất toàn bộ, rất khó để nhìn ra diện mạo ban đầu.

Lại thêm trạng thái của Hứa Trăn lúc biểu diễn ở trên sân khấu, cử chỉ, khí chất đều rất khác so với lúc bình thường.

Như vậy mà cũng bị đoán ra, rốt cuộc phải làm sao mới được đây?

Hứa Trăn không kiềm được nhỏ giọng hỏi: “Mọi người làm thế nào nhận ra là tôi vậy?”

“Phụt... Ha ha ha ha ha!”

Nghe thấy hắn hỏi câu này, mấy cô gái đứng xung quanh liền cười đến ngả nghiêng.

Một cô gái trong đó khoa tay múa chân giả bộ thực hiện lại mấy động tác múa thương của anh, cười nói: “Rất nhiều động tác đặc biệt mà!”

“Những chiêu thức múa thương mà anh biểu diễn trên sân khấu vừa rồi, Dương Thất Lang đã từng dùng, Lâm Thù đã

từng dùng, chỉ đạo võ thuật của phim “Truyền kỳ Triệu Tử Long” cũng đã từng dùng.”

“Đặc biệt là người luôn sử dụng Phong Hỏa Luân đã trở nên nổi tiếng hai ngày trước, Na Tra. Ha ha ha...”

Cô nói được một lúc liền bật cười thành tiếng, vừa cười vừa nói: “Anh lại dùng chiêu này thêm mấy lần, em cảm giác hội fan cuồng của Hứa Trăn đều sắp học thuộc luôn rồi!”

Nghe cô ấy nói như vậy, mấy người bạn bên cạnh lập tức cười lớn tiếng hơn một chút.

Hứa Trăn: “...”

Nhưng mà, không phải vốn dĩ là có rất nhiều chiêu thức thương pháp sao?

Được rồi, bản thân hẳn quả thật đã quen với một vài động tác đặc biệt, sau này xem ra phải tìm hiểu võ thuật kỹ hơn nữa, mở rộng phạm vi hiểu biết của mình ra một chút.

Chỉ chốc lát sau, mấy người khách tham quan này đều đã lấy được chữ kí, lại nài nỉ yêu cầu hẳn chụp ảnh chung.

Hứa Trăn thấy xung quanh không có ai, liền quay mặt về phía góc tối, một tay vịn mặt nạ, một tay khác cởi sợi dây sau đầu ra, tháo xuống mặt nạ màu trắng bạc đang đeo trên đầu.

“A...!”

Khuôn mặt tuấn tú lộ ra trước mặt mọi người, mấy cô gái này đều không nhịn được duỗi tay che miệng lại.

Hứa Trăn nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn ngón tay ngăn ở trên môi, ra hiệu cho mọi người nhỏ tiếng một chút.

Mấy cô gái này liền gật đầu giống như gà con mổ thóc, vội vã lấy điện thoại di động ra, tranh thủ hoàn thành việc chụp ảnh chung.

“Giải thưởng Kim Kê, cô lên!”

Một cô gái trong đó giơ bàn tay ra, làm động tác giống như truyền nội công từ xa, hiên ngang nói: “Vận may tháng này đều cho anh mượn, nhất định phải đoạt được giải ảnh đế nha!”

Những cô gái còn lại cũng bắt chước cô ấy, rất có tinh thần diễn xuất mà thực hiện tư thế “đẩy hơi vận khí”, dáng vẻ rất ra sức.

Hứa Trăn lập tức bị các cô ấy chọc cho cười, tuy cảm thấy buồn cười nhưng lại có chút cảm động.

Ừm, tuy nói rằng bộ phim đã quay xong, hiện tại có cố gắng hơn nữa cũng không có tác dụng gì, nhưng ... tốt xấu gì vẫn là nên cố gắng chuẩn bị một chút cảm nghĩ nếu như đoạt giải.

Điều này khiến hần không khỏi nhớ lại tại lễ trao giải Ngọc Lan hai năm trước, lúc đó hần cảm thấy bản thân sẽ không thể đoạt giải, bởi vậy đã sớm chuẩn bị xong nụ cười lịch sự khi thấy người khác đoạt giải.

Kết quả, sau khi khách mời công bố người đoạt giải chính là hần, đầu óc Hứa Trăn vẫn chưa kịp xử lý thông tin, theo phản xạ có điều kiện vừa vỗ tay, vừa tán thưởng gật đầu, cảnh đó bị các nhân viên quay phim tại hiện trường quay được thành một cảnh đặc tả.

Không nói nữa...

Sau này nếu như có tham gia đêm liên hoan nào nhất định phải hết sức chuyên chú, không thể bởi vì căng thẳng mà vội vàng niệm kinh!

Chương 1088: Ai mà không thích Tôn đại thánh

Một lúc sau, mấy người khách tham quan sau khi xin được chữ ký và chụp ảnh chung thì vui vẻ tạm biệt rời đi, Hứa Trăn đeo lại mặt nạ lần nữa, trở về khu triển lãm của “Tây Du”.

Còn chưa kịp đi tới gần, hần liền phát hiện phía trước khu triển lãm của mình có một hàng người rất dài, kéo dài đến tận hành lang ở đằng xa, náo nhiệt đến không tưởng được.

Đến gần nhìn kỹ hơn, Hứa Trăn mới biết, hoá ra những người này xếp hàng ở đây để mua vật kỷ niệm của “Tôn Ngộ Không”.

“Tây Du” vốn là một dự án rất nổi tiếng, lại thêm những màn biểu diễn võ thuật xuất sắc nên đã lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều khách tham quan trong và ngoài nước.

Trong đám đông xếp hàng có rất nhiều người nước ngoài, cũng có một số người dẫn theo con tới tham gia hoạt động “Hoa Hạ Gia Trường”.

Ở đầu hàng có một ông bố trẻ vừa mới nhận được “Tôn Ngộ Không”, liền rút cây gậy Kim Cô có thể co duỗi trong tay mô hình ra mà chơi đến vui vẻ; đứng bên chân chú ấy là một bé trai hai ba tuổi, ôm lấy Tôn Ngộ Không không có gậy Kim Cô mà ngửa mặt khóc rất to.

Ở vị trí gần cuối hàng, có một linh vật “gấu trúc”.

Bộ đồ lông xù cao tới hơn hai mét, vừa cao vừa mập mạp, cộng thêm biểu cảm ngốc nghếch, nhìn rất ngây thơ đáng yêu.

Một vị phóng viên người nước ngoài tại hiện trường cũng chú ý đến con gấu trúc này, gã ta lập tức đi qua đó, dùng tiếng Trung lưu loát của mình phỏng vấn: “Ngài Gấu trúc, xin hỏi ngài đến nhận búp bê của ai vậy?”

Gấu trúc giơ bàn tay nhỏ nhắn của mình ra, vô cùng miễn cưỡng làm động tác đưa tay lên trán, vụng về nhìn dáo dác xung quanh.

“Ha ha ha...”

Người chung quanh lập tức bị chú gấu chọc cho cười, phóng viên quay mặt về phía máy quay, vừa cười vừa bắt chước những động tác của chú gấu rồi nói: “Động tác mà ngài Gấu trúc thực hiện vừa rồi là động tác kinh điển của “Tề Thiên đại thánh”.”

“Ngay cả quý ngài Gấu trúc này cũng thích Tôn Ngộ Không, xem ra “Tề Thiên đại thánh” của chúng ta thật sự rất được hoan nghênh!”

Hứa Trăn vừa rồi đã về tới phòng triển lãm, lúc này đang ở phía sau sân khấu giúp đỡ sắp xếp lại những vật kỷ niệm được đưa tới.

Hắn nghe thấy vị phóng viên tóc vàng mắt xanh này đang vừa phỏng vấn, vừa giới thiệu về văn hóa Trung Quốc mà cảm

thấy rất tự hào.

Nhưng chỉ chốc lát sau, vị phóng viên này đi tới trước gian hàng, cầm lên một con búp bê Bạch Long Mã rồi nhìn về phía máy quay mà giới thiệu: “Một người bạn của tôi đã từng nói với tôi rằng, con ngựa này nhìn qua có vẻ là “ngựa”, nhưng kỳ thật là một con “rồng”, nó là tam thái tử của Long Vương.”

“Trong một câu chuyện truyền thuyết khác, con rồng này đã từng bị một đứa trẻ nghịch ngợm tên là “Na Tra” lột da, rút gân...”

Nghe thấy lời này, các nhân viên công tác người Trung Quốc đồng thời ngẩng đầu lên.

Hứa Trăn ngạc nhiên nhìn vị phóng viên trước mắt này, không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Hả... Người bạn nào của ông đã kể chuyện này cho ông nghe vậy?

Trong thần thoại Trung Quốc không chỉ có một vị Long Vương, Bạch Long Mã là tam thái tử của Tây Hải Long Vương, người bị lột da, Ngao Bính, là tam thái tử của Đông Hải Long Vương mới đúng.

Nếu như cứ suy nghĩ theo hướng những gì vị phóng viên người nước ngoài này nói, thì Na Tra và Bạch Long Mã hình như có mâu thuẫn với nhau rồi!

Hiện trường sự kiện ồn ào, mọi người đều đang vội vã mua vật kỷ niệm hiếm có nên không ai rảnh đi tranh chấp lỗi lầm của phóng viên này.

Quên đi, ai thèm quẩn con của người ta có cha là Tây Hải Long vương hay Đông Hải Long vương chứ.

Tính tình của Bạch Long Mã rất tốt nên sẽ không để ý cho dù có bị rút gân lột da...

Chỉ chốc lát sau, búp bê Tôn Ngộ Không được yêu thích nhất đã bị tranh nhau mua không còn một cái, những người phía sau nhìn không được thở dài một tiếng.

Có người giảm tiêu chuẩn mua búp bê khác; cũng có người trực tiếp đổi ý tiếc rẻ mà lắc đầu rời đi.

Khu vực lân cận đang triển lãm Tây Du lập tức vắng vẻ không ít.

Vị “quý ngài Gấu trúc” vừa rời được phòng vẫn đứng lúc là người đầu tiên bị kẹt lại do hết hàng Tôn Ngộ Không, gã ôm đầu đau khổ chọc đám người cười vang một trận.

Roi vào đường cùng, gã đành phải đưa tờ tiền đang nắm chặt trong tay đến quầy mua một búp búp Trư Bát Giới, vô cùng mất mát mà cúi đầu rời khỏi phòng triển lãm.

Lúc mới tới phòng triển lãm, Hứa Trăn đã thấy qua “quý ngài Gấu trúc” này, biết gã là nhân viên phụ trách tuyên truyền bên ngoài phòng triển lãm, lúc này đại khái là thay ca.

Sáng sớm hôm ấy quý ngài Gấu trúc đã đứng trong gió lạnh vừa nhún nhảy vừa thể hiện sự dễ thương của mình rất là vất vả rồi.

Một lát sau, khi nhìn thấy gã đã đi xa, Hứa Trăn cầm búp bê “Tôn Ngộ Không” trưởng ban tổ chức Phương đưa cho mình mà đuổi theo từ trong phòng triển lãm ra, kêu lớn: “Quý ngài Gấu trúc?”

Nhân viên mặc quần áo gấu trúc dừng lại, quay đầu nhìn hẩn.

Hứa Trăn nhìn trái phải thấy không có ai, mỉm cười, lấy ra búp bê “Tôn Ngộ Không” từ sau lưng ra mà nói: “Tôi muốn đổi con búp bê Tôn Ngộ Không này lấy Trư Bát Giới của anh có được không?”

Gấu trúc lớn cúi đầu nhìn búp bê Tôn Ngộ Không, mặc dù khuôn mặt bị quần áo thú bông che khuất nhưng Hứa Trăn vẫn cảm nhận được sự vui mừng to lớn từ trong đôi mắt gã.

Hai cánh tay ngắn ngủn của gấu trúc khổng lồ chụm lại làm động tác chấp tay, sau đó trao đổi búp bê, gã dùng hai tay nâng nó lên, nhảy nhảy nhót nhót xoay một vòng ngay tại chỗ.

Hứa Trăn nhoẻn miệng cười.

Hoa hồng tặng người, hương còn trên tay.

Nhìn thấy đối phương tỏ vẻ yêu thích như vậy, hẩn cũng cảm thấy vui vẻ thực sự.

Chương 1089: Chú Thỏ Trắng

Sau khi trao đổi búp bê xong, hắn nói tạm biệt “quý ngài Gấu trúc” rồi trở về phòng triển lãm của mình.

Dọc đường Hứa Trăn dùng di động quay một đoạn video ghi lại hoạt động ở sự kiện rồi gửi cho sư phụ là hòa thượng Liễu Nhiên, nhắn mấy chữ: “Sư phụ, học trò đang tham gia Liên hoan phim Kim Kê ở Tùng Thành, bên này rất náo nhiệt!”

Ở cuối video hắn còn cầm con búp bê Trư Bát Giới vừa mới đổi được, mỉm cười và tự quay chính mình.

Mấy phút sau điện thoại vang lên hai tiếng “ting ting”.

Hứa Trăn mở ra thì thấy là sư phụ trả lời tin nhắn.

“Không thích Bát Giới, thích Ngô Không, gửi bưu điện tới.”
Sư phụ nói như thế.

Hứa Trăn: “...”

Được, con, con thử đi xin trưởng ban tổ chức Phương...

Thực sự không được... Sư phụ, con diễn Tôn Ngô Không cho ngài xem được không?

Cuối tháng con lại gửi bưu điện chính mình về núi? ?

...

Buổi sáng hôm đó Hứa Trăn có tất cả ba màn biểu diễn võ thuật, sau khi toàn bộ kết thúc, hắn cũng không có việc gì nữa.

Mười hai giờ trưa, hắn được nhân viên công tác dẫn đến khu vực nghỉ ngơi, nhận phần cơm trưa của mình.

Cơm trưa của Hứa Trăn và nhân viên công tác khác giống nhau, chẳng qua vì đảm bảo bí mật nên ban tổ chức xin một phòng nghỉ riêng cho hắn.

Trên đường đi đến phòng nghỉ, hắn thấy có rất nhiều diễn viên đang mặc nhiều loại trang phục hóa trang khác nhau đang ăn cơm và nghỉ ngơi ở hành lang phía tây của phòng triển lãm, dọc đường đi có đồng nghiệp ở khu vực triển lãm Tây Du chào hỏi hắn, xưng hô hắn là “Nhị Lang thần” hoặc “Nhị Lang chân quân”.

Hứa Trăn cũng cười đáp lại, xưng hô với bọn họ bằng nhân vật họ đóng vai.

Xa xa, hần nhìn thấy một bóng người mặc đồ trắng đen quen thuộc ở phía trước, chính là vị quý ngài Gấu trúc vừa rồi trao đôi búp bên với hần.

Lúc này quý ngài Gấu trúc đang ngồi dưới đất, trên tay cầm phần cơm hộp thưởng thức bữa trưa của mình.

Trên người gã vẫn như cũ mặc quần áo thú bông, nhưng cái đầu gấu trúc đã được gỡ xuống lộ ra một đầu người nho nhỏ, nhìn qua hơi buồn cười.

Hứa Trăn nhẹ nhàng cười một tiếng, vừa định đi tới chào hỏi “quý ngài Gấu trúc” thì phát hiện vị diễn viên trong bộ đồ có mái tóc hoa râm.

Càng đi đến gần hần càng nhìn thấy rõ ràng vị này đại khái là một ông lão sáu bảy mươi tuổi, màu da hơi đen, gầy còm, tóc đã hơi bạc.

Bởi vì ra quá nhiều mồ hôi mà mái tóc thưa thớt dính sát vào da đầu nên nhìn qua hơi chút lộn xộn.

Hứa Trăn sửng sốt.

Hần vịn lần không nghĩ đến người bên trong thú bông gấu trúc vừa rồi lại là một vị tiền bối.

Nhìn tuổi tác ông này cũng trạc tuổi sư phụ nhà mình nhưng vẫn còn phải bôn ba kiếm sống, Hứa Trăn không khỏi chua xót trong lòng.

Mà lúc này “ông cụ gấu trúc” cũng nhìn thấy Hứa Trăn.

Hai mắt ông ta lập tức tỏa sáng, nhiệt tình vẫy vẫy tay với Hứa Trăn.

“Nghỉ trưa à?” Ông cụ gấu trúc cười nói: “Buổi chiều còn có việc sao?”

Hứa Trăn nhẹ gật đầu, mỉm cười nói: “Dạ, cháu phải ở đây cả ngày.”

Hần nhìn trên trán ông lão đổ mồ hôi hột, nói: “Giữa trưa sao ngài không cởi quần áo ra cho mát? Bên trong hội trường vẫn đang mở máy sưởi.”

Ông cụ gấu trúc lắc đầu, nói: “Không được không được, quần áo này mặc vào cởi ra đều phải có người hỗ trợ nên rất phiền phức, tôi ăn xong phần cơm sẽ đi ra.”

“Mặc quần áo này ở bên ngoài ngược lại là ầm ập.”

Nói rồi ông bỏ hộp cơm xuống, cố gắng lấy một thứ bên trong ống tay áo thú bông ra mà thần thần bí bí nói: “Tới đây, cho cậu cái này.”

Hứa Trăn cúi người, nghi hoặc nhận lấy vật trong bàn tay gầy guộc của ông lão.

Mở lòng bàn tay ra thì thấy là một thanh chocolate bị dính hơi người nên đã hơi tan chảy.

“Ha ha, cậu đừng ghét bỏ nha.”

Ông cụ gấu trúc toét miệng cười một tiếng lộ ra hàm răng thiếu không ít cái, nói: “Nghe nói tối nay không có phát cơm hộp, phải chờ tới lúc đóng triển lãm mới mời mọi người ra quán ăn cơm nên cũng không biết chắc là mấy giờ mới được no bụng.”

“Nếu đói thì ăn miếng này trước cũng có tác dụng kiềm hơi!”

Hứa Trăn ngơ ngác nhìn miếng chocolate đã chảy gần hết một nửa, một lúc lâu sau khẽ cười.

Hắn giữ miếng chocolate trong lòng bàn tay, móc từ trong túi áo ra hai viên kẹo sữa đưa cho “ông cụ gấu trúc” nói: “Cảm ơn chú, cháu cũng có chuẩn bị, cho chú hai cái.”

Lão già cười ha ha nhận lấy kẹo sữa của hắn, giơ ngón tay cái lên, nói: “Đều là người có kinh nghiệm nha!”

“Một khi ra ngoài làm việc nhất định phải có chút “đồ khô” trong túi, lo trước khỏi hoạ.”

“Cậu hay thật, Chú Thỏ Trắng, ha ha! Cháu gái tôi đặc biệt thích ăn loại kẹo này, không chịu ăn những nhãn hiệu khác!”

“...”

...

Hai người trò chuyện qua loa vài câu, Hứa Trăn cười nói tạm biệt lão rồi xách hộp cơm rời đi.

Cũng không phải hẳn không muốn ngồi dưới đất mà là sợ làm bẩn bộ đồ hóa trang này.

Mà lúc này ở phía sau cách chỗ Hứa Trăn không xa có hai cô gái mặc đồ hóa trang “Ngọc Thổ tinh” và “Bạch Cốt tinh” cùng nhau ngồi trên bệ cửa sổ đồng loạt đánh giá bóng lưng Hứa Trăn.

“Giống, thật sự giống...”

“Ngọc Thổ tinh” nhỏ giọng nói: “Dáng người, chiều cao đều giống.”

“Từ sáng tới giờ tôi đều muốn nói, nhìn khí chất của “Nhị Lang thần” rất giống với A Trăn nhà chúng ta, hơn nữa còn biết đánh võ!”

“Bạch Cốt tinh” nhẹ gật đầu, dùng tay che miệng mà phụ họa nói: “A Trăn chắc chắn sẽ diễn Nhị Lang thần trong phim “Phong thần”, thực sự là làm người ta không thể không hoài nghi.”

Về mặt “Ngọc Thổ tinh” nghiêm túc nói: “Vốn dĩ tôi còn không dám xác định, cho đến vừa rồi...”

Nói xong, cô quay đầu nhìn “Bạch Cốt tinh” bên cạnh, hai người trăm miệng một lời kêu lên: “Chú Thỏ Trắng!”

“Ha ha ha ha! !”

Nói ra ba chữ này, trong nháy mắt hai cô gái nhỏ cười thành tiếng.

“Trời ơi, vừa dùng thương còn mang theo kẹo sữa bên người, chắc chắn là anh ấy!”

“Buồn cười chết tôi, tôi còn tưởng rằng lúc trước anh ấy ăn Chú Thỏ Trắng là vì quảng cáo cho giải Kim Kê, không nghĩ đến vậy mà không phải!”

“Là vì sở thích nha, Chú Thỏ Trắng sẽ là thương hiệu yêu thích của tôi a ha ha ha! !”

Chương 1090: Tôn Ngộ Không Đại Chiến Nhị Lang Thần

“Hắt xì!”

Ở trong phòng nghỉ, Hứa Trăn không khỏi hắt hơi một cái.

Hắn dùng khăn giấy xoa xoa cái mũi, nghi hoặc sờ sờ trán của mình.

Không có sốt.

Phòng triển lãm ấm như vậy làm sao lại cảm thấy lạnh nhỉ?

Nghĩ như vậy, Hứa Trăn lục lọi ba lô trong phòng nghỉ lấy thêm mấy viên Chú Thỏ Trắng bỏ vào túi áo.

Ừm, có thể là bị thiếu đường.

Mùa đông mà đường huyết thấp chắc chắn sẽ cảm thấy lạnh.

1 giờ chiều, sau khi Hứa Trăn ăn một bữa cơm trưa đơn giản rồi lại quay lại phòng triển lãm, chuẩn bị nhiệm vụ biểu diễn sân khấu buổi chiều.

Sau một buổi trưa lên men, nhiều du khách nghe nói về các buổi biểu diễn võ thuật tuyệt vời bên này của gian hàng “Tây Du” nên đổ xô đến xem.

Đợi đến khi các diễn viên lên sân khấu, ba tầng phía dưới của sân khấu cả trong lẫn ngoài đều chật kín người.

Buổi chiều, Hứa Trăn như thường lệ đeo mặt nạ màu trắng bạc của hắn, cũng không thay đổi động tác võ thuật cơ bản.

Bởi vì đoạn “Tôn Ngộ Không đại chiến Nhị Lang Thần” đã được luyện tập trước, nếu vội vàng điều chỉnh tạm thời thì chỉ sợ hiệu quả sẽ giảm đi.

May mà, buổi chiều không gặp phải mấy người cố chấp nào, mặc dù “Nhị Lang Thần” dùng rất nhiều thương pháp nổi danh của Hứa Trăn, nhưng không ai mượn cớ này gọi ra tên hắn.

Tuy nhiên, nhóm fan cuồng của Hứa Trăn không tới, vị phóng viên ngoại quốc buổi sáng tuyên truyền lột da “Bạch Long Mã” khi thấy hắn biểu diễn thì đã chạy qua, vừa ghi hình, vừa dùng nhiều ngôn ngữ lưu loát giới thiệu cảnh hai bên giao chiến.

“..... Người bây giờ đang giao chiến với ‘Tôn Ngộ Không’ trên sân khấu, được gọi là “Nhị Lang Thần”, là một vị thần

trong truyền thuyết Trung Quốc.”

Phóng viên ngoại quốc nhìn vào ống kính máy ảnh mà nghiêm túc giới thiệu: “Mẫu thân hần là thần tiên, phụ thân là nhân loại, cho nên, ‘Nhị Lang Thần’ là tiên phạm hỗn hợp, tương tự như Achilles của chúng ta.”

Hơn nữa, ‘Nhị Lang Thần’ cũng giống như Achilles, cũng là một vị chiến thần, Hoa Hạ có rất nhiều câu chuyện thần thoại về việc hần giết chết yêu ma...”

Lúc này Hứa Trăn đang đánh nhau với Tôn Ngộ Không sân khấu, thỉnh thoảng nghe được lời nói của vị phóng viên ngoại quốc này, trong lòng có hơi kinh ngạc.

So với “Bạch Long Mã” buổi sáng, đoạn vị phóng viên ngoại quốc này giới thiệu Nhị Lang Thần có thể nói là tương đối đáng tin cậy, quả thực xứng với truyền thông của Hoa Hạ.

Lẽ nào là buổi sáng có người nói cho gã biế gã sai, cho nên buổi trưa đã chuẩn bị xong hết rồi?

Hứa Trăn nghĩ như vậy, chỉ nghe phóng viên ngoại quốc dưới sân khấu tiếp tục nói: “... Ngoài ra, tôi còn có một lưu ý nhỏ, văn hóa của con người nơi đây cũng có một tình yêu dành cho ‘ngựa trắng’ hơi giống với chúng ta.”

Hoàng tử trong truyện cổ tích bình thường đều cưỡi ngựa trắng, trong thần thoại Hoa Hạ, đàn ông tràn ngập mị lực cũng vậy.”

“Ví dụ như ‘Nhị Lang Thần’ và ‘Đường Tam Tạng’ mà chúng ta đang nhìn thấy bây giờ...”

Lời này của gã vừa nói ra, trên sân khấu, diễn viên nhí đóng vai Tôn Ngộ Không không nhịn được “phụt” một tiếng, suýt nữa thì đánh gậy vào người Hứa Trăn.

Hứa Trăn: “...”

Hần nhìn “con khỉ” đang hông nhịn được cười này, im lặng một hồi.

Người phóng viên ngoại quốc dưới sân khấu kia... Xin hỏi vì sao ngài lại so sánh Nhị Lang Thần và Đường Tam Tạng cùng với nhau vậy?

Ngài có hiểu khái niệm “đàn ông quyến rũ” là như thế nào không?

Hứa Trăn cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ nghe phóng viên ngoại quốc dưới sân khấu tiếp tục nói: “Vừa rồi tôi mới từ hội trường ‘Tam Quốc’ tới đây, bên kia có một người bạn nói cho tôi biết, nhân vật nổi tiếng trong “Tam quốc” là Triệu Vân cũng cưỡi ngựa trắng, nhưng thật đáng tiếc, mỹ nam đệ nhất trong “Tam quốc” tên là Chu Du nhưng lại không có cưỡi ngựa...”

Hứa Trăn:... ??

“A, còn nữa.” Phóng viên ngoại quốc cúi đầu nhìn vào quyển sổ nhỏ trên tay, “Bạn bè của bên “Thủy Hử” cũng nói cho tôi biết, bên đó cũng có một người đàn ông rất quyến rũ, nổi tiếng với hình ảnh cưỡi ngựa trắng.”

“Tên hán là Lỗ Trí Thâm.”

Nói đến đây, phóng viên ngoại quốc này bất đắc dĩ lắc đầu, về mặt áy náy nói: “Nhưng thật không may, tôi chưa từng đọc tác phẩm Thủy Hử này.”

“Chờ sau này tôi xem qua, lại đến giới thiệu cụ thể vị anh hùng tên là Lỗ Trí Thâm này cho mọi người.”

“...”

Dưới sân khấu, khán giả Hoa Hạ xung quanh nghe được câu chuyện thất linh bát toái này của gã mà cười một trận.

Phóng viên ngoại quốc nghi ngờ nhìn xung quanh, mỉm cười lịch sự với tất cả mọi người.

Mà trên sân khấu, “Tôn Ngộ Không” đang đánh nhau với Hứa Trăn thì cười đến mức lông lá bay loạn. Cậu nhóc đánh một gậy về phía Hứa Trăn mà hét lớn: “Oa ha ha ha ha... Há há!”

Ăn một gậy của lão Tôn ta đây!

Mặt Hứa Trăn không chút thay đổi lùi ra nửa bước, tránh một gậy này, sau đó đột nhiên tăng tốc, nghiêng người cất lên, trở tay dùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao vỗ vào chân sau một cái, lại nhanh chóng cắt về phía bên phải, giờ binh khí lên mà vung như gió, đâm mạnh vào phía dưới của cậu nhóc, ép con khỉ này tránh liên tục, nhảy lên nhảy xuống, dưới sân khấu kêu một trận “hay”.

Cậu nhóc đóng vai Tôn Ngộ Không: “...”

Bạn diễn ơ kìa? Hình như bên đó đang tăng tốc? ?

Tôi có hơi không theo kịp nha.

.....

Sau khi Hứa Trăn hoàn thành màn biểu diễn này, tạm thời không có chuyện gì, phải đợi đến 6 giờ tối mới có nhiệm vụ tiếp theo của hắn.

Vài giờ rảnh rỗi đó được hắn dùng để đi dạo xung quanh các phòng triển bày triển lãm.

Trang phục mặc hắn trên người lại không tiện, lúc này Hứa Trăn vẫn mặc trang phục của Nhị Lang Thần, đeo mặt nạ kim loại trên mặt.

Tuy nhiên, rất nhiều người mặc cổ trang tại sự kiện, không chỉ nhân viên mặc, khách du lịch bình thường cũng có người mặc, hắn không có quá là nổi bật.

Phòng triển lãm số 3 là phòng triển lãm với chủ đề “Bốn tác phẩm nổi tiếng”, số 2 là phòng triển lãm hoạt hình, số 1 là phòng triển lãm chính của liên hoan phim.

Hứa Trăn đi đến đó, xung quanh đều có thể nhận được quà tặng, có quạt tròn, ảnh thẻ, móc chìa khóa về chủ đề, đồ làm ẩm tay vân vân, nhiều đến mức không thể lấy hết được.

Nhìn thấy hắn ôm đồng hồ này, có một cô gái tình nguyện rất nhiệt tình tặng hắn một túi bảo vệ môi trường rất đúng lúc để cho hết tất cả đồ vào trong đó để xách.

Chương 1091: Diễn Viên Cũng Tốt

Hứa Trăn đi vòng quanh mỗi phòng triển lãm một vòng, thu hoạch rất phong phú, cuối cùng xách theo một túi đồ lớn đi tới phòng triển lãm trung tâm, xem phim tuyên truyền trên màn hình lớn bên này.

“Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” là bộ phim mở màn của triển lãm điện ảnh, đương nhiên là đạt được đãi ngộ cao nhất. Trên màn hình lớn bắt mắt nhất của phòng triển lãm trung tâm là bộ phim đầu tiên được phát sóng, lặp đi lặp lại hơn 2 phút,

hiệu ứng đặc biệt của bộ phim, cảnh tuyết, hiệu ứng hành động được hiển thị đầy đủ khiến nhiều du khách dừng lại để xem.

Hứa Trăn nghe những lời khen ngợi, lời suy đoán về cốt truyện, cùng với lời than uể oải không giành được vé của mọi người xung quanh mà chỉ cảm thấy hân rất vinh quang.

Được tham gia vào một bộ phim xuất sắc như vậy thực sự là một may mắn lớn trong sự nghiệp diễn xuất của hân.

Đứng nhìn một hồi, hân cũng cảm thấy có hơi mệt mỏi nên đã ngồi xuống sofa bên cạnh để nghỉ ngơi.

Hứa Trăn nhìn qua cửa sổ thủy tinh sát đất ra phía ngoài phòng triển lãm, trong lúc vô tình lại nhìn thấy con gấu trúc lông xù kia.

Sau lần gặp vào buổi trưa, lúc này ông cụ gấu trúc đã mặc đầy đủ bộ quần áo búp bê, đang vụng về nhảy múa ở trước cửa phòng triển lãm.

Xung quanh có không ít người qua đường đều bị ông chọc cười, có người dừng chân vây xem, cũng có những đứa bé tới chụp ảnh cùng ông.

Ông cụ gấu trúc rất phối hợp ngồi xổm xuống, dựng hai móng vuốt lên phía sau đũa trẻ.

Nếu chỉ coi đây là một con gấu trúc, Hứa Trăn cảm thấy người này ngu xuẩn không chịu nổi hoặc có khi thấy cũng khá đáng yêu.

Nhưng lại nghĩ đến bên trong bộ đồ búp bê này lại là một ông lão...

Hứa Trăn mím môi, xách túi lưu niệm của mình lên mà đi ra ngoài cửa.

Hân muốn cho ông cụ gấu trúc ăn.

Lúc này, trước cửa phòng triển lãm vừa có một nhóm du khách tới, “quý ngài Gấu trúc” nhiệt tình vắn vẹo thân thể, vừa nhảy vừa múa, hoan nghênh khách du lịch khiến mọi người cười vang, có không ít người nhận tờ rơi từ trong tay nó.

Hứa Trăn không quá rầy công việc của ông mà cứ yên lặng đứng ở một bên như vậy.

Chờ đến lúc toàn bộ khách đều vào phòng triển lãm, một lần nữa cửa ra vào trở nên vắng vẻ thì hắn mới đi tới, cười chào hỏi với ông cụ gấu trúc.

Ông cụ gấu trúc nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy xung quanh không có ai, lúc này mới vươn tay ngăn ra để vẫy vẫy, nhỏ giọng nói: “Ha ha ‘Nhị Lang Thần’!”

Thanh âm già nua truyền ra từ trong con búp bê nhồi bông tròn trịa kia khiến hình tượng có vẻ hơi bất hòa.

Hứa Trăn hỏi: “Chú, khi nào chú thay ca?”

Ông cụ gấu trúc quay đầu lại nhìn đồng hồ lớn trên quảng trường, nói: “Một lát sau nữa.”

“Tôi làm từ một giờ chiều đến năm giờ tối.”

Hứa Trăn vừa nghe mốc thời gian này thì có hơi không đành lòng.

Quần áo búp bê vừa nặng vừa ngọt ngào, mặc lâu sẽ không thở nổi, rất khó chịu.

Mặc trong vài giờ, ngay cả những người trẻ tuổi cũng tức ngực và khó thở, mồ hôi đầm đìa, hướng chỉ là người già.

Hứa Trăn đưa tay nhận tờ rơi trong tay ông cụ gấu trúc mà nói: “Dù sao hiện tại cũng không có bao nhiêu người, chú sang bên kia ngồi nghỉ ngơi một lát đi để cháu phát nốt đồng tờ rơi còn lại này cho.”

“Ha ha ha!” Ông cụ gấu trúc sáng khoái cười cười, xua tay nói, “Ý tốt này tôi không thể nhận được.”

“Quản lý nhìn thấy sẽ trách tôi mất.”

Hứa Trăn nói: “Sẽ không, anh ấy thấy cháu phát tờ rơi thì chắc chắn sẽ không trách chú.”

Ông cụ gấu trúc vẫn khoát tay áo như cũ, nói: “Thật sự là chú không cần.”

“Chú đã cầm tiền người ta thì sẽ tự mình làm.”

“Nếu không, quản lý lại cảm thấy chú già yếu bệnh tật, lần sau chú muốn tìm việc cũng không dễ nhận.”

Hứa Trăn nghe được chú ta nói như vậy, trong lòng cũng thấy có lý nên cũng không kiên trì nữa.

Hắn do dự một chút, ngược lại lấy ra mấy thanh kẹo sữa đường có hương vị khác nhau từ trong ống tay áo ra, đưa vào cho ông lão từ chỗ lỗ hồng trong mắt.

Ông cụ gấu trúc không từ chối cái này mà còn cười nói lời cảm ơn với hắn.

.....

Lúc này đúng lúc ở cửa không có người, hai người cứ thế nói chuyện phiếm với nhau.

Ông cụ gấu trúc đánh giá Hứa Trăn từ trên xuống dưới, hỏi: “Cậu bé, cậu đang đi học hay là đang đi làm vậy?”

Hứa Trăn nói: “Cháu đi làm ạ.”

Ông cụ gấu trúc đưa tay chỉ vào trang phục Nhị Lang Thần trên người hắn, nói: “Vậy sao cậu còn có thời gian rảnh rỗi tới diễn cái này? Công việc có nhàn rồi không?”

Hứa Trăn mỉm cười nói: “Cháu là diễn viên, công việc của cháu chính là cái này.”

Ông cụ gấu trúc “ồ” lên một tiếng, nói: “Diễn viên à, diễn viên cũng tốt!”

Trong giọng nói của ông còn mang theo nụ cười rõ ràng, nói: “Chú cũng là một diễn viên đáng yêu ở nhà, ở nhà chú luôn luôn trêu chọc cháu gái của chú.”

“Nhìn thấy đám trẻ của chú được chọc cười, không có chuyện gì hạnh phúc hơn thế, ha ha!”

Hứa Trăn khẽ cười nhỏ, khéo léo khuyên nhủ: “Chú, chú lớn tuổi như vậy rồi, có thể đi ra biểu diễn, nhưng vẫn nên quan tâm đến thân thể của mình, lúc không có người thấy thì có thể lười biếng nghỉ ngơi một chút, đừng lúc nào cũng ra sức như vậy.”

Ông cụ gấu trúc xua tay, nói: “Cháu nói như vậy là không đúng rồi.”

“Không quan tâm đến công việc như thế nào, nếu như đã nhận thì chúng ta phải làm tốt.”

“Không thể trộm gian đùa giỡn, không thể qua loa.”

Nói xong, ông đưa tay chỉ chỉ vào quần áo búp bê trên người mình, nói: “Ví dụ, chú được phân vai diễn gấu trúc.”

“Gấu trúc thì được người khác yêu thích, theo lời của những người trẻ tuổi của cháu thì phải ‘dễ thương’.”

“Cho dù người mặc bộ quần áo này là cháu thì lúc cháu nhảy múa, đi bộ, phát tờ rơi, lúc nào cháu cũng phải dễ thương mới được.”

Chương 1092: Đại Chiến Cấp Sử Thi

Ông cụ gấu trúc nói: “Không thể nói là phải có người lấy roi quát thì cháu mới làm tốt, không có người xem thì cũng không thể qua loa lừa gạt.”

“Đó không phải là một nghề, đó là một món nợ.”

“Biểu diễn, đầu tiên là bản thân mình phải cảm thấy vui vẻ, vui vẻ đồng thời có thể kiếm được cơm ăn, không thể chỉ vì được phát cơm mới đến biểu diễn, cháu hiểu đạo lý này không?”

Hứa Trăn nghe vậy thì giật mình.

Vốn dĩ vừa rồi hắn đi tới là vì thấy ông lão này cùng tuổi với sư phụ nhà mình, có hơi đau lòng tuổi đã già mà vẫn còn vất vả.

Nhưng mà những lời vừa rồi lại khiến cho hắn nghiêm túc kính trọng đối với ông lão phát tờ rơi trước mắt này.

Đây là một ông lão yêu cuộc sống.

Trong lời nói và cử chỉ, tất cả đều lộ ra niềm tự hào của “ông cụ gấu trúc” dành cho sự nghiệp diễn xuất của mình, cũng như nguyên tắc đối xử quang minh lỗi lạc với mọi người của ông.

Hứa Trăn mỉm cười.

—— là bản thân hắn mạo muội rồi.

Cuộc sống có vị chua ngọt cay đắng của riêng mình, không trai qua nó thì làm sao có thể thay người khác ném thử?

“Vâng, chú nói rất có lý.”

Ông lão đồng ý gật đầu mà nói: “Chú cũng thích diễn xuất, diễn vai gì chú cũng thích.”

Lúc này, một chiếc xe buýt chậm rãi đi vào bãi đậu xe bên ngoài phòng triển lãm, hai người chợt ngừng nói chuyện phiếm.

Một lát sau, xe buýt dừng lại, một nhóm khách du lịch mới xuống xe, đi về phía lối vào phòng triển lãm.

Ông cụ gấu trúc giơ cao hai tay lên mà nhảy nhót, lại xoay tới xoay lui, làm sống động bầu không khí hiện trường, đồng thời cũng cố gắng tạo sân khấu cho mình, cố gắng phát thêm vài tờ rơi quảng cáo.

Nhưng mà, trong nhóm người này không có trẻ con, cũng không có người lệch tuổi, lực thu hút từ búp bê ở cửa đối với bọn họ có hạn, đại đa số mọi người đều không thèm nhìn mà trực tiếp tiến vào phòng triển lãm.

Ngược lại, khi thấy Hứa Trăn mặc trang phục Nhị Lang Thần có dung mạo anh tuấn thì còn có không ít người nhìn hai lần.

Hứa Trăn nhìn ánh mắt mọi người, trong đầu chợt lóe lên.

Hắn thấy phía sau ông cụ gấu trúc đặt một bó cây trúc đạo cụ nên đã dứt khoát trực tiếp rút ra một cây, “bùm” một cái biểu diễn một chiêu thương pháp.

Một tiếng vang giòn tan này, ngay lập tức khiến không ít người ghé mắt.

Hứa Trăn ngẩng đầu, khoe miệng hơi nhếch lên.

“Keng” một tiếng, hắn dựng cây côn trúc trong tay thẳng lên, sau đó kéo một tay, thương pháp thành thạo phối hợp với thân pháp phóng khoáng, từng chiêu thức bộc phát tạo ra tiếng phá không sắc bén ở quảng trường trước cửa phòng triển lãm.

“A... !”

Nhóm du khách vừa đến ngay lập tức sáng mắt.

Trước mắt họ là một người đàn ông cổ trang đang biểu diễn võ thuật!

Dáng người cao ngất, trang phục lấp lánh tinh xảo, động tác võ thuật sạch sẽ gọn gàng khiến du khách không khỏi trầm trồ.

Chỉ chốc lát sau, bên cạnh sân đã vây quanh một vòng người.

Ông cụ gấu trúc nhìn thấy cơ hội này, vội vàng vắn vẹo bộ quần áo gấu trúc mập mạp tiến lên, phát tờ rơi tuyên truyền cho du khách, chỉ chốc lát sau đã phát hết sạch đồng tờ quảng cáo tuyên truyền còn lại.

Ông lão quay đầu nhìn Hứa Trăn biểu diễn giữa sân, làm động tác xoắn tay áo, rất nhanh dùng chân ngăn của mình xông lên, làm bộ muốn làm một trận cùng “Nhị Lang Thần”.

“Ha ha ha...”

Khán giả xung quanh không khỏi cười vang.

Mà Hứa Trăn cũng vô cùng phối hợp, hắn thấy ông cụ gấu trúc vào sân, ngay lập tức biểu diễn tuyệt kỹ “quất gậy múa côn vây gấu trúc”, nhìn qua hiện trường thì sẽ thấy khí thế của hai người ngang nhau.

Tại thời điểm này, trong phòng triển lãm.

Vị phóng viên ngoại quốc của truyền thông Hoa Hạ nhìn qua cửa sổ kính sát đất nhìn thấy một màn này, vội vàng dẫn đội ngũ của mình chạy ra, hưng phấn kêu lên: “Ha ha, mau đến xem chúng ta thấy cái gì? Đại chiến cấp sử thi!”

Đồng nghiệp đứng ở một bên nghi ngờ hỏi: “Đại chiến cấp sử thi? Sao anh lại nói vậy?”

“Đó không phải là gấu trúc sao?”

Phóng viên ngoại quốc trẻ tóc vàng mắt xanh đưa lưng về phía cảnh đánh nhau, nghiêm trang giải thích: “Đúng vậy.”

“Hiện tại phía sau tôi là một con vật màu đen và trắng, tôi tin rằng tất cả mọi người đều biết, đó là một con gấu trúc thực thụ.”

“Hơn nữa gấu trúc trong thần thoại và truyền thuyết của Trung Quốc còn được gọi là “thú ăn sắt”, là thú cưỡi của Xi Vương, một vị tù trưởng bộ lạc, tương đối hung hãn.”

Đồng nghiệp nghe được lời giải thích này của gã ta mà ngay lập tức lộ ra vẻ mặt giật mình.

Phóng viên ngoại quốc ở hiện trường giải thích nước bọt bắn tung tóe, kích động đến khua chân múa tay, nói: “Hiện tại chúng ta nhìn thấy chính là đại chiến giữa Nhị Lang thần và thú ăn sắt!”

“Đại chiến cấp sử thi này, thật sự là quá đặc sắc!”

“...”

Mà bên kia, mấy du khách Trung Quốc đang xem biểu diễn võ thuật thì quay đầu lại, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía phóng viên ngoại quốc này.

Đại chiến cấp sử thi?

Thú ăn sắt?

Tuyệt vời? ?

Anh trai, cảnh mà hai chúng ta nhìn thấy giống nhau sao?

Anh có chắc đây là... Đây là đại chiến mà không phải là chơi đùa không?

Vì sao tôi có cảm giác cái con tròn vo này rõ ràng chỉ đang quấy rối mà thôi!

Chương 1093: Sự thật rành rành

Ngày thứ ba, cũng chính là buổi tối ngày 20 tháng 11, liên hoan phim quốc tế Kim Khê chính thức được khai mạc.

Ở hạng mục phim Hoa ngữ, “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” là bộ phim điện ảnh được chiếu mở màn tại liên hoan phim.

Ở hạng mục phim quốc tế, có năm mươi hai bộ phim đến từ ba mươi lăm quốc gia tham dự liên hoan phim, trong đó đa số đều là những bộ phim đã đoạt giải tại các liên hoan phim lớn trên thế giới trong vòng một năm trở lại đây.

Đối với người yêu phim điện ảnh mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là một bữa tiệc nghe nhìn cực kỳ hoành tráng, thậm chí có rất nhiều người không ngại ngàn dặm xa xôi đi tới Bắc Quốc Tùng Thành, chỉ để chứng kiến sự rầm rộ của liên hoan phim.

Hứa Trăn chỉ tiến hành một số màn biểu diễn võ thuật trong ngày đầu tiên, khi các hoạt động tiếp theo diễn ra ngày sau thì hẳn không tham dự nữa.

Mà cùng lúc đó, một đoạn video thú vị bắt đầu lặn lẽ lan truyền trên mạng.

Trong video, một phóng viên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh trẻ tuổi đứng quay lưng về phía quảng trường bên ngoài nhà triển lãm, giơ microphone trong tay lên, dùng tiếng Trung lưu loát của mình kích động kêu lên: “Thật đặc sắc!”

“Tôi thích gấu trúc nhất, nó đang mang đến cho chúng ta một màn biểu diễn võ thuật!”

Phóng viên ngoại quốc tóc vàng duỗi tay chỉ về phía quảng trường, cố gắng gào thét, vượt lên toàn bộ tiếng ồn ào của đám đông, kêu lên: “Từ góc độ này chúng ta có thể thấy rõ, động tác của Nhị Lang thần rất nhanh, rất dùng sức, hơn nữa trong tay còn cầm vũ khí, nhìn qua có cảm giác rất mạnh mẽ!”

“Con gấu trúc thì hoàn toàn tương phản, động tác của nó vừa chậm rãi vừa mềm mại, giống như là đang chơi đùa, nhưng sức lực khi đánh với Nhị Lang thần lại ngang nhau.”

Trong lúc nói chuyện, phóng viên ngoại quốc tóc vàng học theo dáng vẻ của gấu trúc, chậm rãi tiến lên phía trước một bước, vươn cánh tay ra, biểu cảm nghiêm túc nói: “Trong văn hóa võ thuật của người Trung Quốc, cái này gọi là “Lấy nhu thắng cương, lấy tĩnh chế động”.”

“Công phu mà gấu trúc sử dụng gọi là “Thái cực quyền”.”

“Một người bạn đã từng nói với tôi, ở Trung Quốc, gần như mọi người đều biết về môn võ này, một số người lớn tuổi thậm chí vào mỗi buổi sáng và buổi tối sẽ tập Thái cực quyền một lần...”

Phóng viên ngoại quốc người nước ngoài đang nói vô cùng phấn khởi, đột nhiên, một vật thể nhỏ không xác định bay ra từ trong tay áo Nhị Lang, rơi xuống cách đó không xa chân của gã ta.

Phóng viên ngoại quốc nhìn thấy cảnh này, tò mò nhặt lên xem, liền nhận ra đây là một viên kẹo sữa.

Phóng viên ngoại quốc người nước ngoài gãi gãi đầu.

Gã giơ viên kẹo lên trước máy quay mà nói: “Ừm, hình như đây là một viên kẹo... Phía bên trên có vẽ một con thỏ.”

“Tôi nhớ rằng Nhị Lang thần quả thật có một con thú cưng.”
Sau đó phóng viên ngoại quốc người nước ngoài chần chừ nói:
“Nhưng mà tôi nhớ đó là một con chó, chứ không phải là thỏ.”

“Thỏ trong “Tây Du”, là thú cưng của một vị nữ thần mới đúng.”

“...”

...

Qua mấy ngày ngắn ngủi, lời giải thích kỳ lạ của vị phóng viên ngoại quốc này tại buổi liên hoan phim Kim Kê đã trở nên nổi tiếng trong giới.

Đặc biệt là đoạn phim “Gấu trúc đại chiến với Nhị Lang thần” này càng được đông đảo người mê phim điện ảnh ở Trung Quốc yêu thích, đặc biệt là rất lưu truyền trong nhóm fan cuồng của Hứa Trăn.

Về phần tại sao là fan cuồng của Hứa Trăn...

Đương nhiên là hành động Hứa Trăn xuất hiện trong buổi hoạt động liên hoan phim Kim Kê, với cương vị là fan cuồng của Hứa Trăn đương nhiên sẽ chọn ủng hộ.

Vài ngày sau, đến cả bản thân Hứa Trăn trong lúc vô tình cũng đã nhìn thấy video này.

Hắn nhìn những dòng bình luận “Ha ha ha ha ha” trên màn hình, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Vì sao vậy...?

Rõ ràng lúc bản thân hắn mặc quần áo hiện đại, có thể làm công việc gián điệp chiến tranh tình báo một cách trơn tru, ngay cả A Y Mộ, Liễu Mộng Dao, Cao Bác và những người quen khác của hắn cũng bị đánh lừa, tại sao đến lúc hắn mặc đồ cổ trang lại không có tác dụng cơ chứ?

Rốt cuộc là do mắt nhìn của những người quen này quá kém, hay là fan nhà mình quá tình tường?

Hứa Trăn lắc đầu một cách bất đắc dĩ, cầm lên bình nước nóng vừa mới đun, pha cho mình một chén thuốc bắc.

Hai ngày nay hắn không may bị cảm, không biết là do khí hậu không quen, hay là ngày đó ở quảng trường mùa gậy nên bị nhiễm lạnh.

Mấy ngày trước hắn bị sốt nhẹ, hiện tại sau khi ngâm nước muối và uống thuốc thì đã ổn hơn rồi.

Hứa Trăn nhận được đơn thuốc mà bác sĩ kê cho hắn vào ngày hôm trước. Lúc nhìn thấy trong đó có một hộp thuốc kháng sinh Cephalosporin, phản ứng đầu tiên của anh là: Buổi công bố danh sách đề cử là hình thức tiệc rượu, có phải là bản thân hắn không cần uống rượu nữa hay không?

Nghe thấy hắn hỏi câu này, Kiều Phong liền trừng mắt nhìn hắn.

Nhưng mà bị bệnh cũng có chỗ tốt của bị bệnh, đó chính là hắn có thể xem đây như là một cái cớ để xin ban tổ chức cho hắn nghỉ ngơi, từ chối đi phần lớn những hoạt động không cần thiết, khiến hắn vừa mừng rỡ vừa nhàn hạ.

Tối ngày 22 tháng 11 hôm đó, buổi lễ công bố danh sách đề cử của giải thưởng Kim Kê được tiến hành như dự kiến, Hứa Trăn chính thức nhận được cúp đề cử cho giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”.

Không biết có phải bởi vì hai chiếc cúp acrylic lần trước bị người ta chê bai quá dữ dội hay không, mà lần này chất lượng của cúp thật ra có cải thiện rất nhiều.

Một tay Hứa Trăn cầm cúp, phát hiện chiếc cúp này hình như nặng hơn chiếc cúp năm trước rất nhiều.

Lúc sờ vào liền có cảm giác lạnh ngắt, nhưng khi hắn búng nhẹ một cái, âm thanh phát ra lại không giống như là thủy tinh.

Hứa Trăn hồi tưởng lại lúc ban tổ chức đưa danh sách đề cử khen ngợi trong đại hội, anh Hào đã giới thiệu với hắn về lịch sử thay đổi vật liệu của những chiếc cúp đề cử trước đó như thể anh ta đã thuộc nằm lòng, hắn cảm thấy hơi buồn cười, vì thế tiện tay chụp tấm hình gửi cho anh Hào, nhấn tin nói: “Cúp đề cử năm nay lại đổi vật liệu.”

Mấy phút sau, Trần Chính Hào liền trả lời: “Không tệ, lần này đổi thành thủy tinh nhân tạo rồi.”

Hứa Trăn: “...?”

Hắn ngạc nhiên gõ phím nói: “Anh Hào, cách một cái màn hình mà anh cũng có thể nhìn ra được vật liệu gì sao?”

Chương 1094: Sư Phụ Gọi Tới

Một lát sau, Trần Chính Hào nhàn nhạt trả lời: “Tôi làm gì có bản lĩnh này.”

“Nhưng số lượng nhà sản xuất chế tạo cúp cao cấp trong nước chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chiếc cúp trong tay cậu có lẽ là do thầy Ngô Đông Thăng của Gia Hòa thiết kế, vật liệu ông ấy thường xuyên sử dụng chính là loại thủy tinh nhân tạo này.”

Hứa Trăn: “...?”

Hắn lật ngược chiếc cúp lại, kiểm tra tỉ mỉ một hồi, quả nhiên nhìn thấy ở đế cúp có khắc một chữ “Ngô”.

Trong khoảnh khắc đó, Hứa Trăn có cảm giác da đầu tê dại.

Bái phục!

Liên quan tới chủ đề cúp đề cử này, hắn thật sự tin tưởng vào anh Hào!

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động lại rung lên lần nữa, Hứa Trăn vừa nhấn mở liền phát hiện Trần Chính Hào đã gửi cho mình một tấm hình.

Đây là một kiểu tủ trưng bày treo tường theo phong cách tối giản, có khung làm bằng gỗ hồ đào đen, cửa tủ bằng kính, mỗi một tầng đều được gắn đèn led chiếu sáng riêng biệt.

Hứa Trăn chưa từng nhìn thấy chiếc tủ trưng bày này, nhưng hắn chỉ cần nhìn thoáng qua một cái liền nhận ra những chiếc cúp được trưng bày bên trong rất quen thuộc:

Giải thưởng “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” của Kim Kê, thị đế Ngọc Lan, giải thưởng “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” của Ngọc Lan, giải thưởng “Diễn viên mới xuất sắc nhất” của Phi Ứng...

Màu vàng, màu bạc, trong suốt có đủ cả, rất nhiều màu sắc khác nhau, chất liệu cũng không giống nhau.

Tất cả đều là những giải thưởng vinh dự mà bản thân hắn đã giành được trong những năm qua.

Hứa Trăn nhìn tấm hình này thì không khỏi có chút sững sờ.

Trong lúc vô tình đã giành được nhiều như vậy!

Lúc trước ngăn tủ quá nhỏ, không thể xếp chung cùng một chỗ, bây giờ nhìn lại mới cảm thấy đồ sộ.

Một lát sau, Trần Chính Hào lại nhấn tin lần nữa, nói: “Ngày hôm qua đúng lúc đi tới công ty của cậu một chuyến, phong cách trang trí mới không tệ, tủ trưng bày cũng rất rộng rãi.”

“Tôi sẽ không chúc cậu đoạt giải nữa, cậu hãy tự chúc bản thân mình đi!”

Hứa Trăn nhìn dòng chữ này mà suýt chút nữa cười thành tiếng.

Hắn vừa định trả lời, lại thấy Trần Chính Hào gửi tiếp cho hắn một tấm hình, nhấn tin nói: “Văn phòng của cậu... rất thú vị, là do cậu tự thiết kế sao?”

Hứa Trăn hơi sững sốt, khó hiểu nhấn mở hình ảnh ra, cánh tay hắn trong nháy mắt cứng đờ.

Chỉ thấy ảnh chụp căn phòng làm việc khá là rộng rãi, bàn làm việc bằng gỗ sáng màu, cùng màu với phần thân tủ, sofa màu xám tro dành cho hai người ngồi, thiết kế tổng thể đơn giản nhưng phóng khoáng.

Nhưng mà bức tranh lớn ở trên tường kia...

Mặc dù là tranh trừu tượng, hơn nữa cũng rất đẹp, vừa nhìn liền biết xuất xứ từ danh họa, thế nhưng...

Đây là rừng rậm sao?

Còn có một căn nhà gỗ nhỏ nữa?

Ở phía trước nhà gỗ có một bóng người đeo kẹp tóc màu đỏ, mặc váy màu xanh lam... là công chúa Bạch Tuyết sao?

Vì sao... Vì sao ở trong phòng làm việc của hắn lại treo hình công chúa Bạch Tuyết vậy?

.....

Sau cuộc họp đề cử và khen thưởng, Hứa Trăn trở về chỗ ở trước tám giờ, uống xong thuốc rồi đi ngủ sớm.

May mà hắn còn chuẩn bị trước một viên cephalosporin trong túi xách, định ăn một viên ngay tại quây lễ tân để giải rượu, không ngờ Kiều Phong đã cầm lấy giấy chứng nhận chẩn đoán của bệnh viện, thay hắn xin phép ban tổ chức được nghỉ, cho nên tiệc rượu lần này hắn không cần phải đi.

Cũng tốt.

Đỡ phải tốn vài tiếng đồng hồ để nói chuyện với người khác.

Giải thưởng Kim Kê năm nay không khá hơn năm trước là bao, nói chung là Hứa Trăn chẳng quen biết ai.

Mặc dù những hoạt động như vậy có thể mở rộng vòng quan hệ, nhưng hắn cảm thấy công ty cử người đại diện đi làm loại việc này sẽ tốt hơn, chủ tịch Thái Thực Tiến rõ ràng là phù hợp hơn so với hắn.

Đêm hôm đó Hứa Trăn đặt điện thoại ở chế độ im lặng rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, màn đêm vừa buông xuống, thành phố phồn hoa vẫn còn là khung cảnh tiệc tùng náo nhiệt, xe cộ tấp nập.

Mà trong phòng Hứa Trăn đã tối đen như mực, yên tĩnh đến mức chỉ còn lại có tiếng hít thở đều đều.

Vào khoảng tám giờ rưỡi tối, một ánh sáng yếu ớt đột nhiên sáng lên trong căn phòng tối.

Điện thoại di động của Hứa Trăn sáng lên, trên màn hình hiện lên một tin nhắn:

“Sáng mai, chúng ta niệm “Tâm Kinh”, “chú Tĩnh Tâm” và “Mười Tiểu Chú”.”

Người gửi tin nhắn là sư phụ.

Tuy nhiên lúc này Hứa Trăn đã ngủ say nên không nhìn thấy tin nhắn này, màn hình nhanh chóng tối lại.

Vài phút sau, di động lại lần nữa sáng lên.

Sư phụ gửi tin nhắn và hỏi: “Ồ tiệc rượu sao?”

“Say rồi hả?”

“Có ỏn không?”

“ ... ”

Mấy cái tin nhắn sau là sư phụ gọi điện thoại, điện thoại chấp chờn hơn chục lần nhưng không ai bắt máy.

...

Vào lúc này, người đại diện của Hứa Trăn là Kiều Phong đang ăn tối với một số người bạn trong ngành, đã uống chút rượu nên có hơi ngà ngà say.

Ngay khi Kiều Phong vừa ăn được hai miếng thức ăn thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, cầm lên thì thấy dòng chữ trên màn hình hóa ra là “Sư phụ Liễu Nhiên”.

Liễu Nhiên?

Kiều phong có hơi sửng sốt nhưng vẫn nhanh chóng bắt máy.

“Sư phụ, người có khỏe không? Con là Tiểu Kiều!” Trên mặt gã ta vẫn mang theo nụ cười, thái độ thân thiện thơm tho hiếu kính người già nhưng trong lòng có chút bồn chồn.

Sư phụ tìm tôi có chuyện gì?

Chương 1095: Muốn Gặp Mặt

Đầu bên kia điện thoại, một giọng nói thê lương vang lên:
“Hứa Trăn đâu?”

Khi nghe câu này, Kiều Phong bừng tỉnh nói: “A, sư phụ, người vẫn chưa liên lạc với A Trăn phải không?”

“Yên tâm đi, cậu ta không sao. A Trăn bị sốt hai ngày nay nên tôi không cho cậu ta tham gia tiệc rượu, hiện tại chắc là cậu ta đã ngủ.”

Nghe những gì Kiều Phong nói, ở đầu bên kia của điện thoại thở phào nhẹ nhõm, rồi nhanh chóng quan tâm hỏi han: “Bây giờ cậu ấy thế nào?”

Kiều Phong nói: “Cũng không sao, bệnh nhẹ ấy mà, cậu ấy đã đi bệnh viện xem qua, không có chuyện gì, giờ đã hạ sốt rồi.”

Trong lúc nói chuyện, gã cầm điện thoại đi ra khỏi phòng ăn riêng, trên mặt vẫn mang nụ cười mà nói: “Sư phụ, người có khỏe không? Đạo này sức khỏe của người vẫn tốt đó chứ?”

“Ha ha, lần trước con gặp người là tại Lễ Thủy Địa, người vẫn còn thuốc mỡ trị thấp khớp chứ? Còn những loại thuốc khác thì sao? A, đúng rồi, A Trăn đã gửi đến cho sư phụ đúng không?”

“Không sao, nếu có việc gì cần làm thì cứ liên hệ với con, bất cứ lúc nào cũng được, con dễ tìm hơn A Trăn nhiều.”

“...”

Sau khi hai người trao đổi vài câu chào hỏi đơn giản, Kiều Phong nói: “Sư phụ, Lễ trao giải Kim Kê sẽ được tổ chức vào ngày mai, sáu bộ phim của CCTV sẽ được phát sóng trực tiếp.”

“Thời gian tương đối dài, kéo khoảng hơn 3 giờ, người không cần phải ngồi chờ xem, lúc A Trăn đến thì con sẽ gửi tin nhắn cho người.”

Đầu bên kia điện thoại, Liễu Nhiên trầm mặc một lát, cuối cùng chậm rãi nói: “Làm phiền thí chủ Kiều giúp ta đặt vé máy bay cho ngày mai.”

“Tôi muốn gặp mặt Hứa Trăn.”

...

Ngày 23/11, Lễ trao giải Kim Kê chính thức bắt đầu.

Buổi sáng, sau khi thức dậy, hắn phát hiện ra những tin nhắn chưa đọc cùng lượng lớn cuộc gọi nhỡ của sư phụ nên vội gọi lại, giải thích rằng mình đã đi ngủ sớm.

Liễu Nhiên hòa thượng bình tĩnh thuật lại là Kiều Phong đã nói với sư phụ rồi, không có chuyện gì, yên tâm đi.

Bốn giờ chiều hôm đó, ban tổ chức cử xe đến đón hắn đến hiện trường.

“Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” là đoàn phim có nhiều đề cử nhất trong giải Kim Kê năm nay, với tổng cộng 9 đề cử. Ngoài đại diện đoàn làm phim thì còn các nhân viên công tác khác, nhân số trong đoàn có tổng cộng 15 người.

Đoàn người đông đúc như trẩy hội du xuân nên chỉ có một chiếc ô tô là không đủ, thành ra ban tổ chức gửi hai chiếc ô tô dài hơn cho bọn họ.

Hứa Trăn mang vẻ mặt thất thần ngồi trong xe nhìn Từ Quang Văn và những người khác nói chuyện phiếm qua loa rồi lại chìm vào im lặng, cuối cùng, có người lấy ra một bộ bài poker, ngay lập tức khiến cả xe sôi trào, chuyến du xuân lần này dần dần phát triển theo hướng của Tết Nguyên đán.

Khi chiếc xe đến hiện trường, nhóm người thậm chí còn có chút chưa đã thèm.

Hứa Trăn cũng không biết phải nói gì.

Vừa rồi hẳn rất may mắn, liên tiếp thắng mấy lần, nhưng đáng tiếc không ngừng chơi được.

...

Sáng nay, Thành phố Thông có mưa tuyết, nhưng may mắn là không kéo dài lâu, chiều xuống là mặt trời lại lộ dạng.

Trận mưa tuyết này kết thúc bổ sung lại lượng băng tuyết tan ra, rút đi hơi nóng trong không khí, tiết trời vốn đã lạnh giá bỗng trở nên khắc nghiệt hơn.

Vào thời điểm này, hàng ngàn chuyên gia truyền thông và người dân nhiệt tình đã chờ đợi ở hai bên thảm đỏ, chờ đợi sự xuất hiện của các vị khách quý.

Mặc dù những người này đều mặc quần áo mùa đông dày nhưng họ vẫn không thể chịu gió lạnh suốt vài giờ như thế.

Những người này đứng hai bên thảm đỏ mà co cổ, xoa tay, run cầm cập vì lạnh.

Khi họ nhìn những nữ minh tinh bước trên thảm đỏ, mặc váy mỏng tang, vai trần thậm chí còn lộ cả lưng trần thì chỉ có thể cảm thấy phục sát đất.

Đây là loại tinh thần gì?

Khi nào đoàn làm phim “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” đến?

Ở bên ngoài thảm đỏ, hai người hâm mộ điện ảnh cứ nhảy cẫng lên mà nói: “Có cảm giác những người đến trước đều là

những người không được đề cử!”

“Sao bọn họ có thể được vào?”

Nghe vậy, một phóng viên trẻ ngồi phía trước nói với hai người họ: “Yên tâm đi, thứ tự đi thăm dò là ban giám khảo trước tiên, sau đó là người trao giải, sau đó là nghệ sĩ biểu diễn, rồi đến bạn bè quốc tế, cuối cùng là đoàn làm phim được đề cử “

“Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” hẳn là nhóm đầu tiên trong đoàn được trao giải, sẽ rất nhanh thôi.”

Nghe như thế, hai người hâm mộ điện ảnh bất ngờ gật đầu.

Phóng viên tình cờ hỏi: “Hai người đến đây để gặp ai?”

Hai vị fan điện ảnh nói: “Tôi gặp Hứa Trăn chứ ai!”

Một người trong số họ tiếc nuối nói: “Tôi nghe nói trước đây Hứa Trăn có biểu diễn võ thuật tại triển lãm phim, tôi nôn nao đến vậy mà tại sao cậu ấy chưa đến!”

“Đâu dễ gì được gặp mặt trực tiếp Hứa Trăn như vậy, không được bỏ lỡ cơ hội như thế, cứ kiên trì thêm đi.”

“...”

Lúc này, các khách mời trên thảm đỏ vẫn đang lần lượt tiến vào hội trường, phóng viên vác trên vai chiếc máy quay ghi lại tình hình hiện trường.

Vị trí của Hứa Trăn không được xếp hạng cao ở hiện trường, nhưng khi nói đến sự phổ biến của hắn trên Internet thì chắc chắn là một sự tồn tại cấp vua.

Hôm nay hắn sẽ mặc quần áo gì, trông như thế nào vẫn đang là đề tài được thảo luận sôi nổi.

Khi thấy tất cả các khách mời quốc tế chuẩn bị bước vào, người dẫn chương trình đã xướng tên “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”, khắp thảm đỏ vang lên tiếng hò hét. Các phóng viên đã lắp đặt xong các thiết bị quay chụp tối tân, những người xem khác cũng giơ điện thoại di động lên, định chụp ảnh cảnh tượng quý giá này.

Chương 1096: Khoác Áo Lông Vũ

Một lúc sau, một chiếc xe thương vụ màu đen dừng trước thảm đỏ, cửa xe mở ra, đạo diễn Từ Quang Văn xuống xe trước. Ngay sau ông là các nhân viên công tác bao gồm biên kịch, nhiếp ảnh gia và nhân viên ghi âm lần lượt bước ra khỏi xe.

Một phóng viên bên lề của một tạp chí thời trang đã nhân cơ hội này nói rất nhanh trước ống kính: “Có lẽ nhiều người biết rằng Hứa Trăn là một nghệ sĩ có lòng trung thành với thương hiệu thời thượng.”

“Cậu đã chọn hợp tác với những bộ đồ y phục của Lai kể từ khi ra mắt, hiện tại cậu ấy là người phát ngôn toàn cầu của thương hiệu này. Khi nói về những bộ đồ của Lai, mọi người sẽ nghĩ ngay đến Hứa Trăn.”

“Hãy xem hôm nay cậu ấy nghĩ gì, sẽ mang đến cho chúng ta những món đồ gì...”

Một lúc sau, những người tinh mắt nhận ra rằng Hứa Trăn đã thò đầu ra khỏi ô tô và chuẩn bị bước lên thảm đỏ.

Ngay lập tức, những tiếng la hét xung quanh tăng vọt.

Tuy nhiên, tiếng la hét của những người này không kéo dài được hai giây mà đột nhiên liền biến thành một tràng cười sáng khoái.

Vì hôm nay ngoài bộ tây trang đơn giản.

—— hắn còn khoác một cái áo lông vũ.

Chiếc áo khoác lông vũ này có độ dài vừa phải với kiểu dáng bình thường, bề ngoài rất dày dặn nhưng chỉ còn lông ở cổ và mép mũ.

Đặc biệt là còn rất giống với phong cách xưa cũ của các giám khảo và khách mời lần đầu tiên bước lên thảm đỏ.

Từ nam ra bắc, hàng triệu cư dân mạng đang xem video trực tiếp cảnh trên thảm đỏ.

Ngay khi Hứa Trăn xuất hiện trong chiếc áo khoác dày cộp, không khí hài hước của lễ hội hóa trang cũng lập tức giáng lâm.

“Ha ha ha ha ha ha cười chết tôi rồi! !”

“Hứa Trăn quá đáng, rõ ràng là đã có ngoại hình rồi, sao phải còn phải tạo bầu không khí giật show ha ha ha ha ha”

“Tôi cười chết mất, đầu tôi không động lại được sắc đẹp của bất kỳ ngôi sao nào vừa biểu diễn trên thảm, nhưng tôi chắc chắn sẽ nhớ mãi chiếc áo khoác của Hứa Trăn.”

“Tiêu đề của ngày mai: chiếc áo khoác dạ cao cấp triệu đô đầu tiên trên thế giới (đầu chó) thua áo khoác trụi lông của chú Hứa (đầu chó)”

“Nói là trụi lông thì hơi quá, chiếc áo khoác lông vũ này trông còn mới tinh mà, mới đến mức hình như đây là chiếc áo đầu tiên được sản xuất (đầu chó)”

“Không, các đồng chí, không phải Hứa Trăn đã mua quần áo mới sao?”

“Chuyện ngoài lề, chú hai của tôi hình như cũng có một chiếc áo khoác lông vũ tương tự.”

“Hứa Trăn: Hình như tôi nghe thấy có người gọi tôi là chú.”

“...”

Lúc này, không chỉ cư dân mạng theo dõi buổi phát sóng trực tiếp phá lên cười mà ngay cả các phóng viên và khán giả có mặt tại hiện trường cũng không khỏi ồ lên cười sảng khoái.

Thời tiết hôm nay quả thực quá lạnh, nhiều người có mặt tại hiện trường đều mặc áo khoác dày.

Tuy nhiên, những người khoác áo dày nói chung là những người không hề quan tâm đến hình ảnh của bản thân, chẳng hạn như những tiền bối đã nhiều năm khuất bóng, hay những nhân viên hậu trường ít người biết đến trước mặt công chúng.

Lấy đoàn phim “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” làm ví dụ, đạo diễn 70 tuổi Từ Văn Quang chỉ mặc một bộ đồ mỏng manh, còn “Tiểu Xuyên Tử” 12 tuổi cũng chỉ mặc một bộ đồ

mỏng manh. Những người độ tuổi trung niên sớm đã bị hói, đỉnh đầu tuy rất lạnh nhưng cũng chỉ mặc một bộ đồ...

Chỉ có Hứa Trăn, một thần tượng nổi tiếng ở độ tuổi đôi mươi là mặc áo khoác ngoài.

Thật buồn cười.

Đối mặt với tiếng cười bên lề, bản thân Hứa Trăn tỏ ra rất bình tĩnh.

Tôi cũng hết cách rồi... Sự phụ yêu cầu tôi mặc áo khoác ngoài.

Hãy mặc nó...

Dù sao thì đó cũng không phải là vấn đề về nguyên tắc.

Hắn bước trên thảm đỏ với dáng người thẳng tắp, bước đi vững vàng kèm nụ cười tươi tắn, trông rất phong trần, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chiếc áo khoác.

Cùng lúc đó, hai bên thảm đỏ, mọi người tuy cười nói vui vẻ nhưng không ít người lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, quét ứng dụng mua sắm trên chiếc áo khoác lông vũ của Hứa Trăn và định mua một chiếc tương tự.

Cái áo khoác lông vũ này đẹp quá!

Ngay thẳng, mảnh mai, cao ráo, thanh lịch!

Chúng tôi cũng muốn mua một cái!

...

Sau khi bước trên thảm đỏ và bước vào địa điểm sự kiện, một luồng không khí ấm áp ủa tới.

Hứa Trăn không vội đến sảnh làm lễ mà trước tiên đến khu vực nghỉ ngơi ở hậu trường để cởi áo khoác ngoài, chỉnh trang lại bộ lễ phục, đội tạo kiểu cũng giúp hắn chăm chút vẻ ngoài cho chỉnh tề trước khi xuất hiện ở trước hội trường.

“Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” là đoàn phim đầu tiên tiến vào sân khấu, còn gần một tiếng nữa mới khai mạc nên còn rất nhiều thời gian.

Đi được nửa đường, hắn phát hiện một ông lão tóc hoa râm, mập mạp đang đi trên hành lang với dáng vẻ rất ung dung.

Sau khi xem xét kỹ hơn, Hứa Trăn phát hiện ra người này hóa ra là ông Đường Mông, người cũng được đề cử “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”.

Hứa Trăn lễ phép chào hỏi, “Thầy Đường ra ngoài hóng gió à?”

Đường Mông bình tĩnh nói: “Ồ, không, tôi đang tìm lối vào trong.”

Hứa Trăn: “...”

Có phải ngài bị lạc đường không?

Vừa vặn lúc này hắn đang đi đến lối đường nên đã “nhặt” luôn thầy Đường Mông.

Dọc đường, hai người vô tư trò chuyện.

“Tôi đã xem “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” hai ngày trước, bộ phim này thực sự rất hay.”

Đường Mông khen ngợi: “Đây là một bom tấn thương mại rất hay với cách kể chuyện mới mẻ, khâu tạo dựng kịch bản và sản xuất phim cũng rất đáng khen, rất đặc biệt so với trước đây, fặc biệt là cậu không chỉ diễn nhập vai mà còn diễn rất tốt.”

“Dí dỏm, dừng cảm, sắc sảo!”

Đường Mông giơ ngón tay cái cùng với sự cảm kích chân thành trong mắt về phía hắn, rồi ông ấy nói: “Rất tuyệt vời!”

Chương 1097: Đại lễ sắp khai mạc

Nghe được những lời này, Hứa Trăn cảm thấy rất vui.

Lời khen ngợi của Đường Mông không phải là lời khích lệ của người lớn đối với thế hệ trẻ, mà là sự tôn trọng và đánh giá cao của một diễn viên đối với những đồng nghiệp xuất sắc.

——Đường Mông đang đối xử bình đẳng với hắn.

Hứa Trăn hiểu rõ sự tán thưởng bình đẳng trong mắt Đường Mông, cảm giác vui mừng và tự hào cũng được nảy sinh một cách tự nhiên trong lòng hắn.

“Cảm ơn thầy Đường,” hấn cung kính nói, “Tôi cũng rất thích màn biểu diễn của thầy trong “Khôn Thú”...”

Lời này vừa bắt đầu, Đường Mông đã cười ngắt lời, “Ồ không, không sao đâu, không cần miễn cưỡng khen tôi.”

“Tôi nào có khách sáo với thầy, tôi thật sự cảm thấy tác phẩm của thầy đáng khen mà.” Hứa Trăn cười rạng rỡ.

Hấn không tiếp tục nhấn mạnh rằng hấn thực sự cảm thấy rằng Đường Mông rất tuyệt, mà hấn hăng giọng, bắt chước giọng nói của người khác và nói: “Tôi không khen ngợi ngài, tôi đang thương hại ngài.”

Vừa nói, Hứa Trăn vừa chán nản lắc đầu, giọng điệu già nua mà quật cường nói: “Cả đời người, vì cái tật nói lấp, nhục nhã, khúm núm này mà cuối cùng sống uất hận...”

Nghe được mấy chữ này, ánh mắt Đường Mông sáng lên.

Khi Hứa Trăn đang nói giữa chừng, ông ấy cũng nói: “Đồ gì? Có một không?” Hai người đồng thanh.

Già trẻ nhìn nhau mà cười nghiêng ngả.

——Những lời vừa rồi là lời thoại trong phim “Khôn Thú”.

Hứa Trăn cười và nói: “Tôi đã thử diễn “Khôn Thú” vài lần. Diễn xuất của thầy Đường thực sự rất tuyệt vời. Tôi đã lưu bộ phim này vào ‘thư viện’ của mình.”

“Ha ha ha...”

Đường Mông cười đắc ý nói: “Thật vinh hạnh.”

“Tuy nhiên, cậu còn trẻ, bắt chước diễn xuất của một ông già như tôi thì có ích lợi gì?”

Hứa Trăn nghiêm nghị nói: “Ví dụ như, ngài thức dậy vào một buổi sáng và đột nhiên thấy mình ở tuổi đôi mươi. Ngài nghĩ vai diễn này nên diễn như thế nào?”

Đường Mông bị hấn chọc cho cười ha ha, lại giơ ngón tay cái lên và nói: “Tuyệt vời, thực sự tuyệt vời!”

“Nhưng một lần nữa, tôi không giống cậu khi tôi còn trẻ.”

“...”

Suốt quãng đường, cả hai nói cười với nhau quên trời đất, không khí rất vui vẻ.

Sau khi bước vào sảnh lễ, cả hai đi về chỗ ngồi của mình dưới sự hướng dẫn của người hướng dẫn bên ban tổ chức.

Lúc này Hứa Trăn thay quần áo ở hậu trường nên bị trì hoãn một quãng thời gian, lúc này hầu hết các thành viên trong đoàn đã bước vào sân khấu.

Ngay khi bước vào địa điểm, hắn đã cảm thấy sự chú ý từ mọi hướng.

Hứa Trăn cười nhẹ, không vội vàng bước đến chỗ ngồi của mình mà bình tĩnh đối mặt với ánh mắt của những người xung quanh.

Hắn nhìn thấy ở khu vực phía đông của đại sảnh có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, lông mày rậm với đôi mắt đẹp đang liếc xéo mình.

——Đó là Phó Thiếu Long, là nam diễn viên chính trong bộ phim “Huy Ban vào kinh”.

Ở vị trí sát sân khấu thì có một người đàn ông trung niên có ngoại hình không mấy bắt mắt nhưng có đôi mắt sắc lẹm đang nở nụ cười thân thiện với hắn.

——Đó là nam chính của “Người ngoài cuộc”, Đoạn Dương.

Hắn cũng nhìn thấy trên chiếc ghế phía tây có một người đàn ông trung niên đeo kính gọng đen với bộ quần áo chỉnh tề đang mỉm cười vẫy tay về phía hắn.

——Đó là Hạ Thái, nam diễn viên chính trong bộ phim ăn khách “Hành trình cuộc đời”.

Hứa Trăn bình tĩnh bước đến chỗ của mình và ung dung ngồi xuống.

Năm người được đề cử cho vị trí nam diễn viên chính xuất sắc nhất đều có mặt.

Đại lễ sắp khai mạc.

Địa điểm tổ chức Lễ trao giải Kim Kê năm nay được thành phố Tùng đặc biệt khởi công xây dựng cho buổi lễ trọng đại này.

Tòa nhà chính có diện tích 10.000 mét vuông, có thể chứa tới 7.000 người cùng một lúc.

Cho dù nói về quy mô hay về đẳng cấp thì đây đều là buổi lễ trao giải tốt nhất trong tất cả các nhiệm kỳ trước đây.

Đại biểu của các tác phẩm được lọt vào danh sách xếp hạng như “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” ngồi ở đại sảnh gần sân khấu nhất, phía sau bọn họ là những khách quý đến trao giải và những khán giả được mời.

Lúc này, buổi lễ sắp bắt đầu, mọi người trong hội trường đều cầm tờ quảng cáo trên tay mà trò chuyện sôi nổi vô cùng vui vẻ về những người được đề cử cho từng giải thưởng.

Trong số đó, được quan tâm nhất chắc chắn thuộc về vị trí “Ảnh đế” và “Ảnh hậu”.

“Năm nay lại là năm được mùa của ảnh đế, không có một tên đầu đường xó chợ nào cả.”

“Đâu chỉ không có đầu đường xó chợ, danh sách người dự bị năm nay quả thực quá mạnh, bất kỳ ai số năm người đó cũng đều là hàng quái vật!”

“Trong một buổi lễ mà có thể tập hợp đủ các diễn viên hàng đầu của ba thế hệ già, trung niên và trẻ. Đúng là một đội hình trong mơ.”

“...”

Phần lớn những người có mặt ở đây đều là người làm trong ngành điện ảnh, trình độ đánh giá của bọn họ cũng không thấp.

Có người đánh giá cao cảnh Phó Thiếu Long trong “Huy Ban vào kinh” sợ hãi quỳ gối khiến người ta khóc hết nước mắt, có người lại cho rằng màn biểu diễn của thầy Đường Mông rất là kinh điển, cực kỳ cao cấp, cũng có người cho rằng cuối cùng Hà Thái cũng tìm được đường diễn thích hợp cho bản thân, hòa thành một thể cùng với nhân vật...

Thậm chí có người còn khen ngợi diễn xuất của Hứa Trăn, cho rằng hần đã đạt được sự biến hóa kỹ năng diễn xuất trong bộ phim này, đẩy con đường diễn xuất của hần lên đỉnh cao trong việc “nhập vai nhân vật”, hần hoàn toàn xứng đáng với vòng nguyệt quế của ảnh đế.

Trong lúc này, Hà Thái từng đảm nhận vai trò cố vấn trong chương trình gameshow “Tôi là diễn viên” đã vô cùng xúc động.

“Thật không ngờ mà...”

Ông ta nghiêng đầu nhìn Hứa Trăn đứng cách đó không xa, vẻ mặt sứt sứt nói nhỏ: “Đã qua được mấy năm đâu, trong tiềm thức tôi chỉ cảm thấy như vừa đánh xong một ván mạt chược mà đũa nhóc năm xưa giờ đã đuổi kịp tôi rồi.”

Chương 1098: Ảnh Đế

Vừa nói ra lời này, những người bạn xung quanh đều không nhịn được cười lớn, nhỏ giọng nói: “Vậy là ông đã chơi được bao nhiêu ván mạt chược rồi!”

Hà Thái lắc đầu nói: “Nếu tôi sớm biết như thế, tôi nên nhân lúc khi cậu ấy còn non nớt...”

“Chớp thời cơ ôm đùi.”

“Ha ha ha ha ha! !!” Ông ta thở hắt hắt, lại chọc những người bạn của mình cười vang, cũng cười theo Hà Thái.

Nhưng ở trong nụ cười này cũng che giấu nỗi lo lắng mơ hồ.

Thế giới bên ngoài nói rằng ông là thí sinh chín mùi nhất cho giải ảnh đế Kim Kê năm nay.

Nhưng trên thực tế còn một câu nói khác: chín quá ắt sẽ rục.

Vốn dĩ Hà Thái đang rất tự phụ, không tin ma quỷ, nhưng kể từ khi xem “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” trong buổi lễ khai mạc liên hoan phim, ông ta đột nhiên cảm thấy mình sắp tiêu đời.

Đúng là dư luận rất ủng hộ ông, nhưng vấn đề là...

“Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn” vẫn chưa được chiếu lên!

Có thể so sánh danh tiếng với một bộ phim chưa được chiếu lên sao?

Huống chi, ba người được đề danh còn lại cũng không phải người tốt gì.

Bất cứ ai giành được một giải thưởng đều đủ để thuyết phục đám đông.

Khi buổi lễ trao giải đến gần, không khí căng thẳng trong hội trường ngày càng tăng lên, đặc biệt là ở khu vực những người được đề cử ở gần sân khấu, giống như đang diễn ra một cuộc giao chiến vô hình.

...

Đúng bảy giờ rưỡi tối, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Cùng với tiếng nhạc khai mạc nồng nhiệt, tiếng mọi người trò chuyện ở trên bàn tiệc cũng dần dần yên tĩnh lại.

Hứa Trăn cũng vô thức ngồi thẳng dậy.

Hắn thích buổi lễ trao giải Kim Kê vì nó rất ngay thẳng.

Sau phần khai mạc, sau phần đọc lời chào mừng ngắn gọn, giới thiệu ban giám khảo và các tiết mục múa hát, buổi lễ trao giải sẽ lập tức bắt đầu.

Các giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất và nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất sẽ được trao đầu tiên.

Vì không có ai trong “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” được đề cử cho hai giải thưởng này nên đã khiến khán giả vô cùng nhẹ nhõm.

Ngay sau đó là đến các giải thuộc khâu sản xuất như nhiếp ảnh đẹp nhất, kỹ xảo đẹp nhất, thu âm hay nhất, âm nhạc hay nhất,... Ở trong vòng này, hầu như “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” đã được đề cử cho toàn bộ các giải thưởng.

Đạo diễn thu âm Ngô Triết khi nghe nói gã giành được giải thưởng thì trưng ra vẻ mặt không thể tin được.

Gã hoảng hốt bước lên sân khấu, máy móc đọc thuộc lòng mấy câu cảm nghĩ, rồi cuối cùng mới bình tĩnh trở lại.

“Tôi thật là, quá may mắn...”

Ngô Triết kinh sợ nói: “Các đồng nghiệp khác được đề cử là nhờ thực lực, nhưng tôi giành được giải thưởng này hoàn toàn là do may mắn.”

“Tôi thật may mắn khi được xem một bộ phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” xuất sắc như vậy. Đạo diễn, diễn viên và toàn bộ nhân viên của chúng tôi đều vô cùng tuyệt vời.”

Vừa nói, gã vừa vô thức nhìn về phía đoàn làm phim của mình ở dưới đài, rồi mới nói tiếp: “Ngoài ra, tôi cũng muốn cảm ơn nam diễn viên chính của chúng tôi, Hứa Trăn.”

Lúc này, ống kính của máy quay phim tại chỗ đã kịp thời chụp được Hứa Trăn ở dưới khán đài.

Hứa Trăn mỉm cười, xua tay ra hiệu hấn không làm gì cả.

Sau đó chỉ thấy Ngô Triết tiếp tục nói: “Lúc đó, thời gian hậu kỳ của chúng tôi rất eo hẹp, đặc biệt là ở phần thu âm. Có rất nhiều giọng nói cần phải thu âm lại, khối lượng công việc rất nhiều.”

“Sau khi Hứa Trăn nhận được thông báo đã vội vã chạy đến phòng thu âm.”

Gã đưa tay ra làm số “tám”, trong mắt tràn đầy kính trọng mà nói: “Chỉ một mình anh ấy thôi mà đã lòng tiếng cho tám nhân vật trong bộ phim này.”

“Trong đó bao gồm Dương Tử Dung, Tọa Sơn Điều và Thiếu Kiếm Ba.”

Vừa nói xong lời này, dưới khán đài lập tức vang lên một tiếng kêu trầm thấp.

Tám người?

Ba nhân vật nam chính thật sự chỉ được một người lòng tiếng cho sao? !

Những người chưa xem bộ phim này cảm thấy vô cùng vi diệu, nhưng những người đã xem qua thì sẽ cảm thấy thật khó tin.

Ngô Triết ở trên bục nhận thưởng nói: “Lúc đó chúng tôi đã nói đùa với nhau là một mình Hứa Trăn là “tám hộ pháp Kim Cương.”

Dưới sân khấu, Hứa Trăn nhìn thấy trợ lý đạo diễn đang chỉ chiếc micrô của mình trên mặt đất thì mỉm cười nhận lấy rồi

nói: “Thầy Ngô khách sáo quá, tại hạ là chú Chín của núi Uy Hồ.”

Nghe câu này, khán giả ở giữa sân khấu lập tức phá lên cười.

...

Từng mục giải thưởng được trao cho từng người một, chen giữa là những màn biểu diễn ca múa đặc sắc.

Bộ phim “Dòng sông Hồ Lan quê hương” nổi tiếng đã giành được ba giải thưởng: giải nghệ thuật xuất sắc nhất, giải quay phim xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” giành được giải ghi âm và biên tập xuất sắc nhất.

Thời gian trôi qua, không khí căng thẳng trong hội trường cũng dần nóng lên.

Bị lây nhiễm bầu không khí này, Hứa Trăn cũng vô thức nắm chặt tay vịn của ghế.

Tuy nhiên, so với lúc hần lo lắng đến mức niệm kinh trong buổi trao giải Kim Kê năm ngoái, thì lần này hần có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hần khao khát chiếc cúp này, nhưng cũng không quá cố chấp.

Trong lòng lo lắng trong khi đầu óc tỉnh táo, tạo thành một sự cân bằng khéo léo.

Lúc này, sau khi kết thúc một màn múa hát, người dẫn chương trình lại trở lại sân khấu.

“Sau đây sẽ bắt đầu công bố các giải thưởng đơn, có thể nói là phần người hâm mộ điện ảnh bình thường mong chờ nhất: Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất.”

“Giải được công bố đầu tiên là giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.”

Chương 1099: Xứng Đáng Với Giải Thưởng

Ánh mắt người dẫn chương trình rơi xuống sân khấu, cười nói: “Năm người được đề cử năm nay đều là những diễn viên tôi rất thích.”

“Hơn nữa thật trùng hợp là năm vị diễn viên này lại nằm trong ba thế hệ già, trung niên và trẻ tuổi, thể hiện đầy đủ một làn sóng tài năng trong ngành công nghiệp điện ảnh Trung Quốc.”

“Chủ đề của phim cũng bao gồm nhiều chủ đề khác nhau như chiến tranh, hồi hộp, nghệ thuật dân gian, hiện thực,... Có thể nói là trăm hoa đua nở.”

Người dẫn chương trình nói: “Vậy trong buổi tối hôm nay, cuối cùng giải thưởng quan trọng này sẽ rơi vào tay của ai đây?”

“Mời quý khách mời đến trao giải, Đào Nhiên và Mai Tương lên đài.”

Lời vừa dứt, trong khán đài vang lên một tràng vỗ tay nồng nhiệt.

Dưới sân khấu, khi Hứa Trăn nghe thấy cái tên “Mai Tương” thì ánh mắt hắn lập tức sáng lên.

Cô Mai Tương!

Vào đầu năm nay, hắn đã tình cờ gặp cô trong chương trình gameshow “Lắng nghe giọng nói” và ấn tượng sâu sắc với kỹ năng diễn xuất tuyệt vời của cô.

Đây là một đàn chị rất thú vị, Hứa Trăn vẫn còn nhớ rõ lúc ấy Mai Tương đã làm động tác khoa tay “sáu” ở phía sau khán đài để ra hiệu hắn đã lòng tiếng cho sáu nhân vật, nhưng kết quả lại bị hiểu lầm là khen hắn quá soái.

Suy nghĩ của hắn dần dần bay xa, tâm trạng căng thẳng vừa rồi dường như cũng được giải tỏa đi rất nhiều.

Mà lúc này, Mai Tương và một vị khách mời trao giải khác tên Mai Nhiên đã đứng trước màn hình đèn led ở giữa sân khấu.

“Thật vinh dự khi có thể đứng ở đây để trao giải ‘Diễn viên nam chính xuất sắc nhất’ này,” Tối nay Mai Tương mặc một chiếc váy màu tím sẫm màu thanh lịch, cô nói: “Năm vị được đề cử hôm nay đều là những diễn viên chúng ta rất quen thuộc.”

“Thầy Đường Mông gừng càng già càng cay, ngoài ra còn có “thầy giáo” Hứa Trăn của chúng ta đã bước trên thảm đỏ trong chiếc áo khoác già dặn...”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Ngay khi cô nói xong câu đó, dưới khán đài lập tức vang lên một tràng cười.

Lúc này, hình ảnh thời gian thực của năm người được đề cử đã được hiển thị cạnh nhau ở trên màn hình lớn phía sau sân khấu dưới dạng cửa sổ nhỏ.

Hứa Trăn nhìn thấy mình ở trên màn hình thì mỉm cười và vẫy tay với khán giả trong hội trường.

Trong hình ảnh thời gian thực, hẳn có thể thấy rõ trạng thái của mấy người được đề cử khác: Thầy Đường Mông vô cùng thoải mái ngồi phịch trên ghế, không màng tình trạng bên ngoài;

Người được đề cử nổi tiếng như thầy Hà Thái thì có cơ thể căng cứng, giống như thể đang kìm nén năng lượng của mình.

Một lúc sau, trên màn hình lớn chiếu lên clip ngắn tuyển chọn của năm người được đề cử.

Hứa Trăn hít một hơi thật sâu, ánh mắt của hàng ngàn người xung quanh đan xen vào nhau, dần dần làm cảm xúc của hắn cũng khản trương theo.

Tôi sẽ nhận được giải thưởng sao...

Tôi có thể nhận được sự công nhận này sao...

Hứa Đạt vô thức thu lại nụ cười “chúc mừng”, nhanh chóng lướt qua bài cảm nghĩ khi nhận giải, những cảm xúc lẫn lộn lần lượt hiện lên trong đầu của hắn.

Khoảnh khắc này, mấy ngàn người ở trong hội trường đều im lặng, lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào tấm thẻ nhỏ trên tay những vị khách

mời vừa mới bốc thăm.

“Giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất trong lễ Kim Kê điện ảnh Trung Quốc năm nay sẽ trao cho...”

Mai Trương đưa tấm thẻ cho Đào Nhiên, vị khách khác ở bên cạnh, rồi mỉm cười nhìn xuống sân khấu.

Không hiểu sao, Hứa Trăn lại cảm giác cô đang nhìn mình.

Nhịp tim hắn trong lúc này đột nhiên như ngừng đập.

Một giây sau, Đào Nhiên nhận lấy tấm thẻ, lớn tiếng nói: “Hứa Trăn đóng vai Dương Tử Dung trong “Dùng trí thắng được Uy Hổ sơn”!”

“Xin chúc mừng cậu!”

Khoảnh khắc công bố giải thưởng, trong hội trường đột nhiên vang lên một tràng tiếng hét đinh tai nhức óc.

Hứa Trăn đang ngồi trên ghế của mình, mơ hồ nghe thấy có người ở sau lưng đang phấn khích gọi lớn tên hắn.

Một giây sau, trong hội trường vang lên tiếng nhạc sôi động tráng lệ, bầu không khí vốn dĩ nghiêm túc giống như là bị đốt nóng lên rồi chợt biến đổi đến mức vô cùng sôi nổi.

Ánh đèn rực rỡ lẫn giữa đám đông ồn ào.

Đèn led treo tại hiện trường nhanh chóng di chuyển thành hình ảnh quan đặc tả Hứa Trăn, hình ảnh của hắn lập tức xuất hiện trên màn hình lớn phía sau sân khấu.

Hứa Trăn đứng lên từ ghế ngồi, bình tĩnh đứng thẳng người.

Trong phòng triển lãm rộng lớn dành cho hàng chục nghìn người, bóng dáng cao gầy rắn rỏi của hắn thoáng chốc trở thành tiêu điểm của toàn thể hội trường.

Hắn giơ tay đặt lên ngực, cảm nhận nhịp tim đập của chính mình.

Cũng không phải quá nhanh.

Tại khoảnh khắc tên người đoạt giải được tiết lộ, chút cảm giác căng thẳng lo lắng lúc nãy đã hoàn toàn được giải tỏa, cả người hắn trở nên cực kỳ thoải mái.

Hứa Trăn đứng bên dưới sân khấu được chiếu sáng rực rỡ này mà nhìn hai vị khách mời trao giải đang cầm trong tay chiếc

cúp màu vàng, không hiểu sao thứ hấn cảm giác không phải kích động và vui mừng, mà hấn lại nghĩ đến hai chữ:

Thiện tai.

Đợi đến khi xuống sân khấu, hấn sẽ chụp hình chiếc cúp này và gửi cho sư phụ, chắc ông ấy sẽ trả lời hấn?

Bất kể là quán quân rating, nhân vật của năm, hay là thị đế, ảnh đế, ở trong mắt sư phụ, ước chừng cũng chỉ là trình độ “thiện tai”.

Hôm nay ăn được cơm ngon hay không thì cũng không khác gì là đang cố gắng rèn luyện.

Hứa Trăn nhẹ mỉm cười.

Hấn chỉnh sửa lại vạt áo của bản thân mình, nhận lấy từng cái bắt tay chúc mừng của đám người Từ Văn Quang, Ngô Triết ở bên cạnh. Sau đó, hấn không nhanh không chậm đi về phía sân khấu trước mắt, trên mặt nở một nụ cười tự tin.

Trong lúc đi lên sân khấu, Hứa Trăn có thể cảm nhận rõ ràng sự kinh ngạc hoặc niềm vui bất ngờ của những người xung quanh, cũng có thể cảm nhận được sự tiếc nuối và không cam lòng của những đối thủ cạnh tranh.

Thế nhưng, những cảm xúc phức tạp này lại không khiến hấn cảm thấy áp lực chút nào.

Giải thưởng ảnh đế năm nay đã được tôi lấy rồi.

Tôi chắc chắn xứng đáng với trọng lượng của giải thưởng này!

Chương 1100: Thủ Chân đã trở về rồi (Hoàn Chính Văn)

Lúc Hứa Trăn đi về phía sân khấu, trong hội trường vang lên lời nhận xét của ban giám khảo giải thưởng Kim Kê đối với hấn:

“Hứa Trăn đã thành công tạo nên hình tượng một vị anh hùng trí dũng song toàn, gồm cả thân thể, sức lực cùng với cảm nhận về thời kỳ, đạt đến trình độ diễn viên và nhân vật hợp thành một thể, rất có sức hấp dẫn.”

“Mặt khác, Hứa Trăn ở trong phim đã cho người khác thấy cũng như khâm phục sự tu dưỡng nghề nghiệp của mình. Giữa thời tiết lạnh giá và khắc nghiệt, hắn đều tự hoàn thành tất cả các cảnh quay, không chỉ chưa từng sử dụng diễn viên đóng thế, thậm chí còn trợ giúp các diễn viên khác trong phim hoàn thành một số động tác võ thuật có độ khó cao...”

“Ha ha ha ha ha...”

Lời nhận xét này vừa vang lên, những tiếng hét đình tai nhức óc ở hội trường lập tức biến thành một tràng tiếng cười nhẹ.

Mà ở bên dưới sân khấu, đạo diễn Từ Văn Quang thì lại đang kiêu ngạo hất cằm lên.

Nhìn xem vai nam chính nhà chúng ta này!

Người khác có phục hay không?

Lúc này, Hứa Trăn đã nhận lấy cúp vàng và bằng khen dành cho giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” từ tay khách mời trao giải, hắn cầm chắc nó trong tay, sau đó hướng về phía dưới sân khấu vừa cười vừa cúi chào.

“Cảm ơn ban tổ chức đã công nhận tôi, cảm ơn những đồng nghiệp trong đoàn làm phim “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn”...”

Hứa Trăn một mình đứng trên sân khấu lớn như vậy, đối mặt với hàng ngàn người phía dưới sân khấu mà thản nhiên phát biểu cảm nghĩ khi nhận giải của mình.

Lần này không giống với lần trao giải Kim Kê đợt trước, càng không giống với lúc nhận được giải thị đế Ngọc Lan trước đây.

Trong số anh em bạn bè của hắn, không ai có mặt ở hiện trường, không có người nào có thể chia sẻ khoảnh khắc mang tính lịch sử này với hắn.

Hứa Trăn đứng giữa mấy ngàn người, nhưng dường như chỉ có một mình hắn.

“Vừa rồi khi ở bên ngoài hội trường tôi đã gặp được thầy Đường Mông.” Hứa Trăn nhìn về phía dưới sân khấu mà nói: “Ông ấy nói với tôi rằng “Dùng trí thắng được Uy Hồ sơn” rất hay.”

“Nghe vậy tôi cảm thấy rất vui. Cảm ơn thầy đã khen ngợi.”

“Vừa nãy lúc ngồi ở dưới sân khấu, tôi vẫn đang suy nghĩ, tại sao tôi lại thích đóng phim?”

Nói tới đây, Hứa Trăn hơi dừng lại, đột nhiên cười nói: “Có lẽ bởi vì tôi là người thích xem phim.”

Lúc này, máy quay ở hiện trường đang quét qua phía dưới sân khấu, trên màn hình lớn xuất hiện từng khuôn mặt tươi cười.

Hứa Trăn tiếp tục nói: “Với tư cách là một khán giả, một bộ phim điện ảnh hay sẽ làm tôi kích động không thôi.”

“Cốt truyện tuyệt diệu, cảnh quay rung động, cách biểu cảm của diễn viên thay đổi khiến cho tôi không nhận được phải đập bàn khen ngợi.”

“Mà với tư cách là một người hành nghề diễn viên phim điện ảnh, tôi rất hy vọng tác phẩm của mình cũng có thể mang đến cho người khác sự cảm động giống như vậy.”

“Loại khát vọng này xuất phát từ trong xương tủy, cảm giác vui thích này đến từ sâu thẳm trong linh hồn, khiến người khác run rẩy, khiến người khác say mê, khiến người khác khó mà kiềm chế.”

Nói xong, hần hơi ngẩng đầu lên, cười nói: “Đứng ở nơi đây, tôi rất muốn cảm ơn “Bá Nhạc” của tôi, người đó cũng chính là người quản lý của tôi, anh Kiều Phong.”

“Sáu năm trước, tôi...”

Lúc hần nói tới chỗ này, máy quay liền hướng về một góc tối không đáng chú ý trên tầng hai của khán phòng.

Trên màn hình phụ ở bốn phía của hội trường cùng lúc xuất hiện hình ảnh ở khu vực này.

Hứa Trăn thông qua màn hình được gắn ngay phía trước sân khấu mà nhìn thấy rõ người quản lý của mình, Kiều Phong, đang xuất hiện ở trong khung hình.

Hôm nay đối phương mặc một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, trên cổ đeo nơ nhỏ màu đỏ, vừa cao vừa mập mạp.

Kiều Phong đang có biểu cảm rất vui mừng.

Mái tóc của Kiều Phong được uốn tỉ mỉ, gã thậm chí còn trang điểm, lúc này đang khóc đến nỗi chảy nước mũi.

Hứa Trăn hơi ngẩn ra.

Anh Kiều vào trong hội trường từ lúc nào?

Hội trường này thật sự lớn nha, còn có cả chỗ ngồi cho người thân và bạn bè!

Tại sao anh Kiều lại không nói với hấn tiếng nào vậy?

Tuy Hứa Trăn mừng thầm trong bụng, những những lời trong miệng lại không bị ảnh hưởng, hấn vẫn tiếp tục đọc bài phát biểu cảm nghĩ nhận giải đã được chuẩn bị kỹ càng của mình.

Lúc này, máy quay chậm rãi hướng ra xa, phạm vi quay hình càng lúc càng rộng.

Hứa Trăn ngược lên, hấn lần lượt nhìn thấy chủ tịch hội đồng quản trị của mình, Thái Thực Tiễn, cùng với trợ lý Chu Hiểu Mạn, và rất nhiều nhân viên công tác trong công ty đang xuất hiện trên màn hình.

Hấn đang suy nghĩ có nên thêm hai câu vào trong bài phát biểu của mình, tiện thể quảng cáo cho Lang Gia Các hay không, thì lúc này trong màn hình xuất hiện một bóng người.

Hứa Trăn bỗng nhiên khựng lại.

Đó là một ông lão có vóc dáng không cao lắm, khoảng bảy mươi mấy tuổi, trên người ông ấy mặc một chiếc áo bông màu xám đậm, trên đầu đội mũ len màu xám.

Lông mày của ông lão đã trụi hết một nửa, hai má đã hóp đi nhiều, trên khuôn mặt dãi dầu sương gió đầy các nếp nhăn, trong mắt mang theo ý cười ôn hòa.

Là sư phụ.

Là sư phụ của hấn, hòa thượng Liễu Nhiên.

Lúc này ở trên sân khấu, MC điều khiển chương trình nhìn thấy Hứa Trăn bỗng nhiên ngừng nói, liền vừa cười vừa nói đỡ cho hấn: “Bây giờ, những người đang xuất hiện trên màn hình là người thân và bạn bè của Hứa Trăn.”

“Có lẽ là do “Ảnh đế” của chúng ta không nghĩ tới bọn họ sẽ xuất hiện ở đây phải không?”

MC điều khiển chương trình nói: “Hứa Trăn, anh có lời gì muốn nói với họ không?”

Trên sân khấu, Hứa Trăn vẫn ngơ ngác nhìn màn hình lớn trước mắt như cũ, giống như không hề nghe thấy MC đang nói gì.

Trên màn hình, hòa thượng Liễu Nhiên đang nhìn đồ đệ ngốc của mình từ xa, ông nhếch môi nở nụ cười. Tiếp đó ông ấy cúi người xuống, cầm lấy bảng đèn led từ dưới chân lên giống như đang làm ảo thuật, sau khi nhìn rõ thì giờ cao qua đỉnh đầu.

Phía trên đó là sáu chữ huỳnh quang lớn “Trăn của tôi là giỏi nhất”.

“Ha ha ha ha ha...”

Chỉ trong chốc lát, toàn thể hội trường đều cười vang.

MC điều khiển chương trình cũng không nhịn được mà bị ông lão này chọc cười.

Y quay đầu lại nhìn về phía Hứa Trăn đứng cách đó không xa, vừa định nói hai câu tương tác với Hứa Trăn thì nhìn thấy hắn ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn tấm biển huỳnh quang không đáng chú ý ở phía tây tầng hai của khán phòng, viền mắt hơi ửng đỏ.

MC điều khiển chương trình bỗng nhiên ngừng nói.

...

Một hồi lâu sau, Hứa Trăn vẫn không nói gì.

Hội trường rộng lớn, đám đông ồn ào, vào đúng lúc này giống như tất cả điều biến mất không còn tăm hơi.

Hắn đứng trên sân khấu, cầm lấy chiếc cúp vàng thuộc về ảnh đế, nhưng trong mắt cũng chỉ có hình ảnh ông lão đang giờ bảng đèn led cách xa mấy chục mét kia.

Một lát sau, một giai điệu du dương phát ra từ trong loa phát thanh, giống như là kỹ thuật viên âm thanh tại hiện trường đang cô vũ hân vậy.

Ở dưới sân khấu, lúc khán giả nghe thấy giai điệu quen thuộc này thì cũng vô thức ngâm nga theo giai điệu đó.

“Một mình đứng trên sân khấu này, nghe tiếng vỗ tay vang lên.”

“Trong lòng tôi có vô vàn cảm xúc.”

Người ngâm nga theo ngày càng nhiều, còn có người vỗ tay theo nhịp.

“Bao nhiêu thanh xuân đã không còn nữa, bao nhiêu tình cảm đã đổi thay.”

“Tôi vẫn còn tình yêu của bạn.”

“ ... ”

Một làn sóng giọng trầm dần hình thành trong hội trường.

Trên sân khấu, đôi mắt của Hứa Trăn khẽ run lên.

Hắn lui về phía sau hai bước để nhìn các khán giả ở phía dưới sân khấu rồi sau đó cúi chào một cái thật sâu.

“Tiếng vỗ tay vang lên, trái tim tôi càng hiểu rõ.”

“Tình yêu của bạn tồn tại bên tôi.”

“ ... ”

Giữa những tiếng vỗ tay và tiếng hát của toàn thể hội trường, Hứa Trăn cầm lấy chiếc cúp của mình mà rời khỏi sân khấu, đi thẳng về phía khán phòng.

Ánh đèn huỳnh quang màu vàng ấm áp chìm trong biển người mênh mông, trông có vẻ cực kỳ yếu ớt, không hề thu hút chút nào.

Nhưng chính ánh đèn không đáng chú ý chút nào này, ở trong mắt Hứa Trăn, lại có vẻ ấm áp lạ thường, còn chói lọi và lóa mắt hơn cả ánh sáng mặt trời.

Nơi đó, chính là nhà.

Là chôn dung thân của hắn.

Ánh mắt của Hứa Trăn hoàn toàn mông lung.

Hắn xuyên qua biển người, đi từng bước về phía nơi phát ra ánh sáng kia.

Mọi người trên thế giới yêu thích hấn bởi vì vẻ ngoài của hấn, ngưỡng mộ hấn bởi vì khả năng diễn xuất của hấn, khâm phục hấn bởi vì sự chuyên nghiệp đáng kính, khen ngợi hấn bởi vì nhân phẩm cao đẹp...

Nhưng chỉ có một người, không để ý bất cứ thứ gì.

Luôn quan tâm hấn bởi vì hấn là Hứa Trăn.

“Sur phụ...”

Hứa Trăn đi lên tầng hai của khán phòng, nhìn thấy bóng dáng ông lão thân thương đang giờ đèn led.

Hòa thượng Liễu Nhiên nhoẻn miệng cười, hạ bảng đèn trong tay xuống.

“Thủ Chân đã trở về rồi!” Sur phụ vừa cười vừa ôm lấy hấn.

Hứa Trăn gật đầu, không nói lời nào, mặc cho nước mắt lã lã chảy xuống hai gò má.

(Hoàn chính văn)

=>Một cái kết vội nhưng rất dễ chịu, liên quan tới truyền kỳ Hứa Trăn thì vẫn còn tiếp tục, nhưng câu chuyện kể lại xin dừng tại đây.

A Trăn, chúc cậu bình an, tiền đồ như gấm!

Cũng chúc phúc cho nhóm bằng hữu của A Trăn có thể thực hiện được giấc mộng đời mình, một đường bằng phẳng đến tương lai.

Chúc các vị đạo hữu đã đồng hành đến tận cái kết của câu chuyện, luôn luôn khỏe mạnh bình an, mọi chuyện thuận tâm!

Cảm ơn mọi người rất nhiều ><

À.... Chúng ta vẫn còn phiên ngoại, mọi người đón xem nhé! !

Chương 80 của chính văn 】

“Bịch!”

Trong một căn hộ cao cấp khu Tây Bắc ở thủ đô, một người đàn ông trẻ tuổi dáng người cao lớn hung dữ ném điện thoại

xuống đất, mặt mày vốn đẹp trai nhưng bây giờ cả khuôn mặt đều bị bóp méo, trong miệng toàn là những câu nói tục tĩu.

“Muốn chết! Hứa Nhị Cầu cậu muốn chết lắm sao! !”

Gã nắm lấy tóc mình, nhìn thấy thứ gì là ném mạnh thứ đó xuống đất, chỉ chốc lát sau, trong phòng đã là một mảnh hỗn độn.

Người đàn ông này tên là Hạ Tuấn Ninh, là một thần tượng nổi tiếng.

Nhưng mà nửa năm gần đây, sự nghiệp của Hạ Tuấn Ninh lại liên tiếp gặp phải nhiều chuyện mà bị thương nặng, nhân khí giảm sút không phanh.

Nguyên nhân tất cả mọi thứ đều bắt nguồn từ cùng một người - Hứa Trăn.

Hoặc là, Hứa Trí Viễn.

Gã không biết rõ tên của hắn đã đổi từ khi nào.

Nửa năm trước, Hạ Tuấn Ninh từng đóng vai chính trong một bộ phim gián điệp, tên là Long Đàm, trong bộ phim đó Hứa Trí Viễn vào vai người hầu nhỏ “Nhị Cầu” của gã.

Lúc đó, Hứa Trí Viễn bị chụp lén ở trường quay với 11 thế thân của gã, châm chọc gã không chuyên nghiệp. Trong cơn giận, Hạ Tuấn Ninh trở tay hất cốc nước vào Hứa Trí Viễn, phát tiết lên đôi phương trong lúc quay phim.

Quan hệ của hai người gây loạn không thể giải hoà, kết thành mối thù.

Kết quả không biết có ai chết hay không nhưng đầu năm nay trong đoàn làm phim “Tuyệt đại song kiêu”, Hạ Tuấn Ninh lại gặp phải “Hứa Nhị Cầu”.

Mà lần này, mối thù của hai người càng lớn—— Hứa Nhị Cầu cướp nhân vật của gã.

Cướp đi tài nguyên vốn nên thuộc về gã.

Tháng trước, “Tuyệt đại song kiêu” lên mạng, Hạ Tuấn Ninh trở mắt nhìn số liệu phát sóng của bộ phim này một đường đi lên cao, nhiều lần leo lên bảng hot search. Trở mắt nhìn nhiệt

độ của tên tuyến mười tám kia nổi lên như tên lửa bay lên, thậm chí còn có người không ngừng chế giễu gã...

Đáng hận nhất chính là, đám khốn nạn trên mạng còn không ngừng làm nóng độ nổi tiếng của mình.

Nói cái gì nhan sắc Hạ Tuấn Ninh ngày càng đi xuống, thử trang điểm theo hướng độc ác, gây chuyện làm thay đổi ánh mắt nhìn của đoàn làm phim. Ngược lại, là thành tựu “Tuyệt đại song kiều” của Hứa Trăn, nam thần cổ trang thể hệ mới, cùng một kiểu áo trắng biến Hạ Tuấn Ninh thành cận bã...

—— Cái này có gì đặc biệt chứ? Muốn giẫm lên vị trí của gã sao? !

Hạ Tuấn Ninh tức giận đến mức huyết áp tăng vọt, con mắt tức giận đến mức hiện rõ từng tơ máu.

“Kèn kẹt——”

Đúng lúc này, tiếng cửa vang lên.

Cửa căn hộ được kéo ra.

Người đại diện của Hạ Tuấn Ninh đi vào, nhìn thấy cảnh tượng lộn xộn khắp phòng, ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trong khoang mũi mà không nhận được phải nhú mày.

“Tôi nói cậu...”

Người đại diện đè nén cơn giận, thấp giọng nói: “Làm sao, người ta nói cậu béo, nói giá trị nhan sắc của cậu dần đi xuống, chỉ vì thế mà bản thân cậu thật sự cũng muốn đi theo con đường này?”

Hạ Tuấn Ninh bật người ngồi thẳng trên ghế salon, im lặng không nói gì.

Người đại diện thở dài, cúi xuống dọn dẹp đèn sàn, máy tạo độ ẩm với các đồ dùng khác trên mặt đất rồi đi đến ban công, kéo rèm cửa phòng khách, cửa sổ ra.

Ánh mặt trời giữa trưa xuyên qua cửa sổ sát đất lớn của ban công chiếu vào phòng khách, bầu không khí ẩm đậm trong căn hộ cũng bị không khí trong lành bên ngoài bay tới làm phai nhạt hơi thở u ám như vũng bùn trong phòng, lúc này mới miễn cưỡng tiêu tán một chút.

Người đại diện đi tới bên cạnh Hạ Tuấn Ninh ngồi xuống, lấy ra một văn kiện từ trong cặp, nói: “Long Đàm sắp lên sóng, hơn nữa còn là chương trình vàng của Xoài Vê Tv.”

“Cho dù cậu có suy thoái như thế nào đi nữa thì việc tuyên truyền nhất định phải làm.”

“Thành tích của bộ phim này rất quan trọng đối với cậu sao!”

Nghे được những lời này, Hạ Tuấn Ninh mới có một chút phản ứng.

“Long Đàm”?

Bộ phim gián điệp năm ngoái?

Tự nhiên có một cảm giác vui vẻ được sinh ra.

“Long Đàm” là lịch sử đen tối của “Hứa Nhị Cầu”!

Hình tượng của gã trong bộ phim đó vô cùng khác so với thời kỳ “Tuyệt đại song kiêu”!

Mà bản thân hắn trong bộ phim đó cao lớn đẹp trai,

Cơ trí lãnh khốc, nhan sắc hoàn hảo trên đỉnh cao, toàn bộ quá trình đều áp đảo hình tượng cạnh bả của đối phương.

Hạ Tuấn Ninh lão đảo đứng lên từ trên ghế sa lon, thật sự muốn cười lạnh ba tiếng.

Thiên đạo trên trời làm gì có tha cho một ai!

Dám cướp đồ của gã sao?

Để rồi xem gã sẽ bắt họ phải trả lại gấp mười lần, gấp trăm lần cho gã! !

.....

Đồng thời, ở bên phía Hứa Trăn.

Kiều Phong cũng vừa nhận được tin “Long Đàm” sắp ra mắt, tức giận đến mức gần như bốc khói.

Kịch bản rách nát này đã không bán được vì Hứa Trăn nổi giận, đài truyền hình này muốn cộ độ hot, chắc chắn sẽ lật lại.

Kiều Phong cũng đã nói với đài truyền hình, “Nhị Cầu” trong “Long Đàm” không phải Hứa Trăn, là anh trai hắn, anh trai hắn!

Tại sao cứ phải đi cọ độ hot của người khác? !

Nghệ sĩ nhà mình vừa đánh dấu danh hiệu “nam thần cổ trang”, chưa đầy hai ngày sau, đã bị một chậu nước lạnh lớn dội vào đầu!

Bên này gã tức giận đến nổi trợn lồi đình, nhưng mà, Hứa Trăn ở một bên lại giống như một người không có việc gì, như không có việc gì mà đọc sách làm bài dưới đèn bàn.

Kiều Phong đỡ đầu nhìn lại, chỉ thấy Hứa Trăn cúi đầu, dùng đầu bút khẽ chạm vào một khoảng trống trên tập bài tập, thấp giọng lầm bầm nói: “Xa nghĩ năm đó, Tiểu Kiều mới gả, tư thế oai hùng. Phẩy nhẹ quạt lông, trong lúc đàm tiếu, tan thành mây khói...”

Kiều Phong: “...”

Được rồi, tốt lắm! Tan thành mây khói!

Tâm lý của nghệ sĩ nhà tôi thực sự là khiến người khác yên tâm! !

Chỉ chốc lát sau, hoàn thành xong mấy câu bài tập, Hứa Trăn thấy bộ dáng đứng ngồi không yên của Kiều Phong mà không nhanh không chậm nói: “Anh Kiều cần gì phải bức bối như vậy.”

“Long Đàm cũng không phải do tôi quay, vừa lúc mượn cơ hội này thanh minh cho công chúng, đây cũng là một chuyện cần phải nói, chẳng phải là rất tốt sao.”

Kiều Phong nghe hắn nói như vậy, không nhịn được thở dài một tiếng, nói: “Quả thật không phải do cậu quay. Nhưng Hứa Trí Viễn lại có một gương mặt giống như cậu, nói chung vẫn sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của khán giả đối với cậu!”

“Huống chi, thanh minh thì có ích lợi gì?”

“Trừ phi là ảnh hậu ảnh đế, thiên vương siêu sao, nếu không người bình thường ai quan tâm đến cuộc đời của cậu?”

Nghe nói như vậy, Hứa Trăn gạt đầu, nói: “Đúng thật.”

“Hai diễn viên hoàn toàn không liên quan đều có khả năng bởi vì bộ dáng giống nhau mà bị nhận sai, huống chi là anh em sinh đôi.”

Kiều Phong nhìn thấy thái độ này của hắn, không hiểu sao lại càng tức giận, không nhịn được kêu lên: “Cậu còn gặt đâu!”

“Bộ phim này vừa phát sóng, nhân khí của cậu sẽ bị tổn thất rất nhiều, cậu có biết hay không!”

Hứa Trăn nhìn thấy vẻ mặt hận sắt không thành thép của Kiều Phong mà mỉm cười.

Hắn cúi đầu một lần nữa, vẻ mặt tự nhiên mở một quyển sách luyện tập khác, lạnh nhạt nói: “Một uống một thôi, chẳng lẽ định trước. Lan Nhân Nhụy Quả, tất có lai nguyên.”

“Nếu không phải vì Hứa Trí Viễn, tôi cũng sẽ không đi theo con đường diễn viên này.”

“Nếu mọi chuyện đều là vì hắn mà lên, vậy hôm nay phim truyền hình của hắn ảnh hưởng đến tôi cũng coi như là một loại nhân quả.”

Hứa Trăn nói: “Giải quyết được nhân quả mới có thể an nhàn. Anh Kiều không cần quá để ý.”

Kiều Phong: “...”

Lại không nói nên lời.

Gã nhìn thái độ thong dong tự nhiên của nghệ sĩ nhà mình, nghe giọng nói dịu dàng trong tai, yên lặng im miệng.

Quên đi, cứ để như vậy đi.

Vừa lúc nhân cơ hội này nói rõ triệt để chuyện Hứa Trăn không phải Hứa Trí Viễn với công chúng.

Mặc dù đây không phải là một thời điểm lý tưởng, nhưng nếu hoạt động tốt, nói không chừng cũng có thể xào một làn sóng nhiệt, mọi thứ không nhất thiết là xấu.

Chương 1102: Phiên Ngoại 1 - Hứa Trí Viễn (trung)

Trong bầu không khí tức giận, vui mừng, xem náo nhiệt, vào ngày 8 tháng 2, bộ phim chiến kịch “Long Đàm” cuối cùng cũng được tham gia vào chương trình truyền hình vệ tinh

Mango, được phát sóng đồng thời trên truyền hình vệ tinh và nền tảng mạng.

Cảnh đầu tiên, mở đầu chính là nam chính do Hạ Tuấn Ninh thủ vai xách cặp đi vào một bộ phận quan trọng trong cơ quan, dừng bước trước tòa nhà, ngửa đầu tháo kính râm xuống.

Áo khoác lông thú đẹp đẽ, dáng người cao lớn thẳng tắp, tướng mạo lạnh lùng đầy khí thế... Chỉ với cảnh quay cận cảnh đã thu hút được ánh mắt của khán giả trước màn ảnh.

Trên màn hình nền tảng mạng, toàn màn hình đều là “Vì Hạ Tuấn Ninh mà đến”, “A a, Ninh Ninh đẹp trai quá”, “Đây là loại nhan sắc hoàn hảo gì vậy” đầy đủ các thể loại liếm màn hình.

Hạ Tuấn Ninh nằm trên sofa nhà mình, lướt qua bình luận của khán giả, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ồ...

Không phải mấy người nói nhan sắc của “Hứa Nhị Cầu” đề chết tôi sao?

Không phải nói hần như tuyết thế còn tôi là lão già đầy mùi lồi thời sao?

Sau khi xem “Long Đàm” xong nên mới nói lại lần nữa? !

Khói mù tích tụ trong lòng Hạ Tuấn Ninh biến mất trong nháy mắt.

Theo diễn biến của bộ phim, “Nhị Cầu” do Hứa Trí Viễn thủ vai cũng nhanh chóng xuất hiện, màn hình vừa mới yên lặng một lát lại bùng lên trong nháy mắt.

“Mẹ kiếp, người này sao lại giống Hoa Vô Khuyết vậy?”

“Là tôi bị mù mắt sao, đây là có chuyện gì vậy? “Nhị cầu” này còn không đáng là một công tử nữa? ?”

“A a a, mẹ tôi nhìn qua xác định đó hoàn toàn không phải là một người! Gây chấn động lòng tôi trong một năm qua rồi! !”

“Mọi người bình tĩnh một chút? Tôi vừa rồi lục soát bách khoa một chút, hình như quả thật không phải là cùng một người? ?”

“Rõ ràng Hạ Tuấn Ninh ở trước mặt ‘Nhị Cầu’ thì vô cùng đẹp trai!

“Nhưng vừa xem xong “Tuyệt đại song kiều” tâm trạng kích động đã lạnh lại trong nháy mắt.”

“.....”

Trước màn hình TV, Hạ Tuấn Ninh nhìn khán giả trào phúng Hứa Nhị Cầu trên màn hình, tâm trạng tốt vô cùng.

Nhưng mà, điều khiến hắn có hơi nghi ngờ đó là rõ ràng sức nóng của “Tuyệt đại song kiều” đang nổi, hơn nữa nhà sản xuất trong buổi tuyên truyền trước đó lại không lật lá bài Hứa Trí Viễn này.

Vì sao vậy?

Nghi vấn này đã được giải đáp ngay sau khi tập 2 kết thúc.

Bởi vì, Hứa Trăn nhận một cuộc phỏng vấn đặc biệt với đoàn làm phim “Long Đàm”.

Đoạn phỏng vấn này được ghi lại trong thời gian quay “Thiên hạ đệ nhất đao”, Trước ống kính Hứa Trăn mặc một bộ trang phục màu đen tinh xảo, buộc tóc đuôi ngựa cao gọn gàng, nhờ lớp trang điểm làm nổi bật loại cảm giác sắc bén của sát thủ mặt lạnh.

Bộ trang phục này khác rất nhiều so với Hoa Vô Khuyết, nhưng lại đẹp trai phóng khoáng, khiến người ta sáng mắt.

Một phóng viên chào hỏi hắn: “Xin chào Hứa Trăn, chào mừng cậu đến với nhà hát nhỏ Long Đàm.”

“Cậu giới thiệu bản thân với khán giả một chút chứ?”

Hứa Trăn cười nhạt trước ống kính, nói: “Xin chào mọi người, tôi tên là Hứa Trăn, năm nay 18 tuổi, là một diễn viên mới, đóng vai Hoa Vô Khuyết trong bộ phim võ hiệp “Tuyệt đại song kiều”.

Phóng viên nói: “Có lẽ có rất nhiều khán giả chú ý tới một diễn viên vô cùng giống cậu trong “Long Đàm”, xin hỏi hai người có quan hệ huyết thống gì không?”

Hứa Trăn nói: “Đúng vậy. Hứa Trí Viễn, người đóng vai “Nhị Cầu” trong “Long Đàm”, là anh trai sinh đôi của tôi.”

Phóng viên ra vẻ ngạc nhiên nói: “A, hai người là một cặp song sinh sao? Trách không được lại giống nhau như vậy.”

Nói xong, cô nhìn về phía máy quay, cười nói: “Thật sự là quá giống nhau, thậm chí có một số khán giả có thể lầm tưởng hai anh em này là cùng một người?”

“.....”

Hai người nói chuyện đơn giản vài câu trong cuộc phỏng vấn, phóng viên cũng cười đề cập đến một số nghệ sĩ sinh đôi khác trong giới.

Hứa Trăn nhân cơ hội quảng cáo cho “Thiên hạ đệ nhất đao”, đồng thời cũng chúc “Long Đàm” thu hút sự chú ý của giới khán giả.

Một cuộc phỏng vấn đơn giản kéo dài hơn hai phút đã khiến khán giả choáng váng.

Mặc dù Hứa Trí Viễn là một ngôi sao nhí không có danh tiếng gì, nhưng “Tuyệt đại song kiều” vừa mới kết thúc, lúc này Hứa Trăn lại đang nóng lên.

Màn hình và khu vực bình luận náo nhiệt không chịu nổi, cư dân mạng thi nhau đề lại bình luận: “Cái gì khác nhau như hai người, chính là hai người!”

“Một đám mặt mù, rõ ràng không phải cùng một người? !”

“Dù sao thì có sao nói vậy,

Ngũ quan hầu như không khác nhau là mấy, nhưng khí chất của hai người lại chênh lệch quá lớn!”

“Một là cha mẹ nuôi lớn, một ông bà nội nuôi lớn?”

“Ha ha ha ha, ông bà nội có thể nuôi được một người như thế! Nữ Nữ nhà tôi đưa đến nhà bà nội hai tháng, sau khi trở về hoàn toàn đổi thành một cô gái khác [ảnh 1] [ảnh 2]”

“Mẹ kiếp, lâu trên còn đưa ra ảnh so sánh sao? ? Sự khác nhau giữa Hứa Chân và Hứa Trí Viễn còn lớn hơn gấp mười lần! Chắc chắn đó là một cô gái sao? ?”

“.....”

Trong vòng chưa đầy vài phút, hướng gió của khu vực bình luận đã hoàn toàn bị lệch.

Hạ Tuấn Ninh ngơ ngác ngồi trên sofa, dùng điện thoại mới mua lướt bình luận của cư dân mạng, cả người đều mơ hồ.

Anh em sinh đôi?

Hai người?

Người cướp Hoa Vô Khuyết từ trong tay gã không phải là Hứa Nhị Cầu? ?

Con mẹ nó... ?!

Trong đầu gã “ầm” một tiếng, giống như có thứ gì đó đột nhiên nổ tung.

Hạ Tuấn Ninh vội vàng gọi cho người đại diện, muốn hỏi chuyện này đến tột cùng.

Sau đó, ngay sau đó, gã đã nhận được câu trả lời dự kiến: thực sự không phải là cùng một người.

Đông Nhạc điện ảnh và bên Tinh Quang giải trí đều đã xác nhận, “Nhị Cầu” trước kia kết lương với Hạ Tuấn Ninh là Hứa Trí Viễn, mà Hoa Vô Khuyết trong “Tuyệt đại song kiều” tên là Hứa Trăn.

Hạ Tuấn Ninh chỉ cảm thấy suýt chút nữa là mọi chuyện có thể phát triển theo ý gã muốn rồi.

Làm gã tức giận quá nhiều, lấy bộ não kém phát triển của gã, thậm chí công ty còn không thể xử lý được chuyện phức tạp như vậy.

Sau khi đoạn phỏng vấn này được đưa ra, người trong giới không có phản ứng gì.

Bởi vì Hứa Trí Viễn thật sự là quá mơ hồ, đa số mọi người đều là không biết có người này.

Chẳng qua, nghe nói Hứa Trăn có một anh em sinh đôi, cũng là diễn viên thì cảm thấy vô cùng thú vị.

Về phần số rất ít người vừa quen Hứa Trí Viễn, vừa biết Hứa Trăn, thì Kiều Phong đã sớm lên lút báo trước với bọn họ, không đến mức đến lúc này mới biết được sự thật.

Người tức giận cũng chỉ có Hạ Tuần Ninh.

Gã căn rắng, cảm giác việc này còn chưa tính là xong.

Tuy “Nhị Cầu” cũng không phải Hứa Trăn, nhưng Hứa Trí Viễn mang gương mặt giống y như đúc, diễn một nhân vật nhỏ bé, trơn trượt như vậy, hơn nữa trong phim bị chính mình làm thành cặn bã, vẫn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng công chúng của Hứa Trăn.

Sự thật chứng minh, trong khu vực bình luận, cũng có rất nhiều người để lại bình luận tuyên bố “Trong nháy mắt hình tượng công tử Vô Khuyết sụp đổ”, “Cầu một đôi mắt chưa từng thấy qua Nhị Cầu”, “Bỗng nhiên cảm giác Hứa Trăn thật ra cũng không đẹp lắm”.

Tuy nhiên, khi những tập phim sau được phát sóng, xu hướng của dư luận dần dần thay đổi.

Nguyên nhân, không dính gì đến gã: Diễn xuất của Hứa Trí Viễn quá tốt.

Hắn xuất hiện với biểu cảm khô cứng, rõ ràng chỉ là một diễn viên quần chúng, lại làm cho người ta cảm giác nhân vật dưới đáy này có máu có thịt.

Trong tập 8 của bộ phim, Nhị Cầu đã ăn cắp một thứ gì đó của nhà nước.

Sau khi nam chính biết được chuyện này, vốn dĩ muốn đến nhà hắn bắt tang vật, ai ngờ lại nhìn thấy Nhị Cầu ngồi xõm trong căn phòng u ám ẩm ướt, cúi đầu, xắn tay áo, cẩn thận rửa quần áo trong chậu lớn.

Người mẹ già của hắn bị bệnh nằm trong nhà, và thuốc được sắc trong bếp với một nồi đất nhỏ.

Hắn trộm đồ là bởi vì mẫu thân đột nhiên bệnh tật, hắn dùng số tiền đó để có thể mời thầy thuốc.

Bình thường Nhị Cầu rất có khiếu ăn nói, giọng nói lúc này mềm mại, kiên nhẫn dỗ dành người mẹ bị bệnh của mình, đút từng muỗng thuốc cho bà ấy, cũng lo lắng nháy mắt với nam chính do Hạ Tuần Ninh thủ vai, bảo hắn không nên vạch trần mình trước mặt mẹ mình.

Sau khi sắp xếp tốt cho mẹ, hắn mới kéo Hạ Tuấn Ninh vào trong hẻm nào đó, cúi đầu, muốn nói lại thôi.

“Có thể khoan dung tôi mấy ngày, rồi lại báo án được không?”
Hắn thấp giọng nói: “Đại phu nói, mẹ tôi chỉ còn mấy ngày...”

Hắn nói xong, giọng dần dần nghẹn lại, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, không nhìn được mà quay mặt đi.

Hạ Tuấn Ninh vào vai nam chính đứng đối diện hắn, hai tay đút túi, đứng nhìn Nhị Cầu từ trên cao trước mắt mình, bày ra một góc nghiêng hoàn mỹ.

“Nói tôi biết đồ vật ở đâu, tôi đi chuộc lại trước.” Khuôn mặt của gã không có biểu hiện gì, chỉ có đôi môi di chuyển, nhưng lại cho họ nhìn thấy hết được thần thái.

Giờ phút này, cơn mưa đạn nổ tung.

“Dựa vào đâu! Hạ Tuấn Ninh cậu chết đi cho tôi! !”

“Ánh mắt vừa chưa xót lại vì tên thối nát này mà nghẹn lại! !”

“Hắn vừa rồi nói cái gì đó, từ điển nào có thể giải thích cho tôi một chút được không!”

“Từ điển: Quá ép buộc người, căn bản đây không phải là tiếng người!”

Chương 1103: Phiên ngoại 1-Hứa Trí Viễn (hạ) 1

Sau khi “Long Đàm” được phát sóng vài tập, đoàn đội của Hạ Tuấn Ninh đã lơ mơ.

Vô họ tưởng rằng Hứa Trí Viễn sẽ bị đám đông chế giễu vì hóa trang trong “Nhị Cầu” nhưng kết quả hoàn toàn không có.

Người bị châm biếm lại chính là Hạ Tuấn Ninh.

Tuy rằng trong vở kịch “Nhị Cầu” không có nhiều phân cảnh diễn, nhưng mỗi phân cảnh đều mang đến hiệu ứng óng ánh rất chất lượng.

Ở tập 8, tình cảm mẹ con động lòng người và sự khốn khó của nhân vật nhỏ bé, ở tập 17, đi đàm phán thay cho lão đại rồi

đánh nhau với người khác đến đầu rơi máu chảy; ở tập 23, khi nam chính đi tán gái, phải cố gắng xoay chuyển tình thế, tình tảo tần định xử lý cục diện rối rắm thay cho gã...

Theo sự phát triển của tình tiết vở kịch, ngày càng nhiều khán giả bắt đầu khen ngợi diễn xuất của Hứa Trí Viễn, thuận tiện phê bình Hạ Tuấn Ninh đến thương tích đầy mình.

——Vốn tưởng rằng đó là một sự xoay chuyển, nhưng trái ngược, lại kéo gã vào một vũng bùn càng sâu hơn.

Đoàn của Hạ Tuấn Ninh đã nhiều lần kháng nghị với đoàn làm phim “Long Đàm”, tại sao phiên bản được xem bây giờ lại khác biệt với phiên bản trước lớn đến như vậy.

Tại sao Hứa Trí Viễn lại được biên tập lại và chỉnh sửa tình tiết đến như vậy, trong khi đoạn tình tiết của Hạ Tuấn Ninh lại bị cắt sửa đến đỉnh điểm không chút dư thừa.

Đoàn làm phim “Long Đàm” chỉ thấy vừa tức vừa buồn cười.

Xin nhờ, khán giả có còn coi gã là thần tượng nổi tiếng năm ngoái không?

Kể từ sau “Sự kiện Hoa Vô Khuyết”, sự nổi tiếng của Hạ Tuấn Ninh đã xuống dốc không phanh!

Chúng tôi chọn phát hành “Long Đàm” vào thời điểm này là để thu hút sự nổi tiếng của Hứa Trấn.

Nếu tôi không cắt ông kính chất lượng cao của Hứa Trí Viễn, chẳng lẽ lại cắt “Ninh Ninh” nhà các người đang ghi nhớ bảng cửu chương chín sao?

Tất nhiên, họ sẽ không nói những lời này với bên phía Hạ Tuấn Ninh.

Đoàn làm phim chỉ oai phong lẫm liệt mà bày tỏ rằng phiên bản này là kết quả của sự cân nhắc tổng thể và không nhằm vào bất kỳ diễn viên nào.

Đoàn của Hạ Tuấn Ninh thỉnh cầu đủ loại thần tiên nhưng đều không có kết quả, dần dần cũng không còn kiên nhẫn.

Sự sụp đổ của một nghệ sĩ thường tạo thành hiệu ứng sụp đổ hàng ngàn dặm như quân bài domino.

Cứ như vậy, “Long Đàm” được phát sóng hàng ngày và mỗi ngày Hạ Tuấn Ninh đều bị người treo lên cười nhạo.

Đến tập 44, vai diễn nam chính do Hạ Tuấn Ninh thủ vai suýt chút nữa đã bại lộ thân phận vì muốn cung cấp thông tin tuyệt mật, Nhị Cầu đã bảo vệ hắn suốt chặng đường phía trước nhưng cuối cùng vẫn bị dồn vào đường cùng.

Trong màn ảnh, vào thời khắc cuối cùng, vai diễn Nhị Cầu do Hứa Trí Viễn thủ vai bất ngờ cúi đầu.

“Lão đại...”

Giọng nói của hắn có chút run rẩy, hắn hít sâu một hơi, sau đó mới lấy hết dũng khí nói: “Tôi nợ anh một mạng, hôm nay nhất định phải trả anh.”

Vừa dứt lời, Hứa Trí Viễn bật cười lớn, chớp lấy chiếc radio mini trong tay Hạ Tuấn Ninh, thân thể thấp bé lao từ trong ngõ ra, liều mạng chạy về phía tô giới.

Thế nhưng còn chưa chạy được bao xa, hắn đã bị nhóm đặc vụ đã sớm mai phục ở gần đó loạn súng bắn chết.

Hạ Tuấn Ninh ở trên màn hình tròn trong bóng tối, chứng kiến tất cả những thứ này, mở to hai mắt nhìn.

Sau đó vươn tay cào tường.

Trên màn hình lại một lần nữa sôi trào.

“Chết tiết tiết tiết! ! Hạ Tuấn Ninh anh rút đi cho tôi! !!”

“Một bộ phim hay lại bị cái bình hoa này phá hủy đến nát bét!”

“Bình hoa? Hạ Tuấn Ninh có ngoại hình đẹp trai không? Tại sao tôi cảm thấy Nhị Cầu thuận mắt hơn gã? ?”

“Ngay từ đầu tôi cảm thấy Nhị Cầu có chút quê mùa, nhưng càng xem về sau, tôi càng thấy rất đẹp trai, không hổ là anh em của Hoa Vô Khuyết, mặt mũi của người này thực sự rất đẹp trai.”

“Giai đoạn sau hơi thay đổi nha, càng nhìn càng không giống Hứa Trăn, nhưng không ngờ lại có một loại cảm giác không ngốc.”

“Nhị Cầu offline rồi, bức bối, đi lướt xem ‘Tuyệt Đại Song Kiều’ của anh em hân.”

“Ai u, tôi muốn chửi người, Hoa Vô Khuyết đẹp trai đến mức tôi sôi máu! Hạ Tuần Ninh tính là cái rể hành gì?”

“...”

...

Sau hơn một tháng “Long Đàm” được phát hành, lúc đầu vẫn có một số người phun tào về khí chất không tốt của Hứa Trĩ Viễn, điều này ảnh hưởng đến nhận thức của họ về Hứa Trăn; Thế nhưng dần về sau, “Nhị Cầu” với khí chất không tốt, vóc dáng cũng không đủ này đã chiếm được sự yêu thích của đông đảo khán giả.

Lý do rất đơn giản:

Chỉ khi một diễn viên hoàn toàn dựa vào khuôn mặt của mình để kiếm cơm, thì khán giả mới có thể cười nhạo giá trị nhan sắc của người đó.

Cốt kịch có thay đổi thì vẫn là cốt kịch, nhưng thần tượng biến dạng thì không đáng một đồng.

Lúc này lại có người vui vẻ hớn hờ lời “Sự kiện đổi vai” lúc trước ra thảo luận, chế giễu Hạ Tuần Ninh bắt nạt người mới nhưng không thành nên bị đuổi.

Bức ảnh gớm ghiếc và xấu xí chụp gã sử dụng kiểu trang phục diễn của Hoa Vô Khuyết ở phim trường lại bão nổi một lần nữa được, người ta điên cuồng chia sẻ và cũng làm thành gói biểu tượng cảm xúc.

Trong khoảng thời gian này, bất cứ khi nào Hạ Tuần Ninh xuất hiện trước công chúng, gã sẽ bị các phóng viên kéo đến để hỏi câu hỏi này, điều này khiến gã nhiều lần tức giận mà rời khỏi sân khấu trong tình cảnh rất khó xử.

Mà cùng lúc đó, Hứa Trăn ở bên này lại vui vẻ nhận lời phỏng vấn của phóng viên giải trí.

Lúc này, hân đã từ đoàn làm phim “Thiên Hạ Đệ Nhất Dao” đi đến đoàn làm phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”, đã cạo trọc đầu và mặc một chiếc áo bào hòa thượng màu trắng.

Ngoại hình của nhân vật đã được thay đổi rất nhiều lần nữa, nhưng hóa trang của hòa thượng Phó Thất tuyệt diệu này đã khiến hắn càng thêm tuần tú xuất trần.

Phóng viên lén lút đánh giá cái đầu trọc của hắn, không nhịn được cười nói: “Tiểu Hứa thật sự là xứng danh với cái tên nam thần cổ trang, bất kể là thiếu hiệp áo trắng, sát thủ mặt lạnh hay là hòa thượng Thất tuyệt diệu, tạo hình đều khiến trước mắt người ta sáng ngời.”

“Gần đây đang bận rộn cái gì sao?”

Nghe vậy, Hứa Trăn lại nhân cơ hội quảng cáo cho đoàn làm phim “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ”, đồng thời khen ngợi kỹ năng diễn xuất xuất sắc của Hứa Trì Viễn trong “Long Đàm”, bày tỏ vẻ tự ti.

Sau khi hai người nói chuyện qua loa vài câu, phóng viên thăm lại dò hỏi: “Có rất nhiều người trên mạng nói về mâu thuẫn giữa cậu và Hạ Tuấn Ninh. Xin hỏi rốt cuộc thì tình hình thực tế là như thế nào? Lúc đó các cậu có xảy ra chuyện gì khó chịu không?”

Hứa Trăn im lặng một lúc, sau đó nhỏ giọng nói: “Tôi không quen Hạ Tuấn Ninh.”

“Chúng tôi chỉ gặp nhau một thời gian ngắn khi thử hóa trang ở đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Điêu”, lúc đó quả thực cũng có chút không vui vẻ.”

Lỗi tai phóng viên giật giật, thầm mừng vì tiểu hòa thượng này thành thật như vậy, vội vàng hỏi: “Chuyện gì? Là về chuyện trang phục sao?”

Hứa Trăn gật đầu, nói: “Đúng.”

“Lúc đó, tôi để áo khoác lông ở trong phòng thử đồ, nhưng nó đã bị Hạ Tuấn Ninh mặc đi.”

“Sau đó tôi hỏi anh ấy ý muốn lấy lại, nhưng anh ấy nói với tôi rằng anh ấy không thể tìm thấy nó.”

Hứa Trăn khẽ cau mày, nói: “Cái áo lông đó là của thầy tôi... Của một vị trưởng bối đã tặng tôi làm quà sinh nhật, tôi rất thích nó.”

“Sau đó tôi muốn mua một cái kiểu dáng giống vậy, lại chỉ có màu đen, không có màu trắng, thật sự có chút đáng tiếc.”

Phóng viên: “...”

Wow, hãy nhìn “quả dưa lớn” mà tôi vừa đào ra được này!

Chấn kinh! Vậy mà Hạ Tuấn Ninh thực sự đã mặc áo lông của Hứa Trăn trên phim trường để trả thù cho việc gã bị giành vai diễn! !

Chương 1104: Phiên ngoại 1-Hứa Trí Viễn (hạ) 2

Vào giữa tháng 9, bộ phim chiến tranh tình báo “Long Đàm” cuối cùng đã nghênh đón tập phim kết cục.

Cùng lúc đó, tại một thị trấn nhỏ ở vùng duyên hải phía đông nam, một thiếu niên dáng người không cao với mái tóc cạo ngắn đang ngồi trong phòng chờ xe của nhà ga, cúi đầu lặng lẽ xem đoạn video phỏng vấn của Hứa Trăn trên điện thoại di động.

Anh ta đeo khẩu trang nên không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt rất đẹp.

Hàng lông mi dày trong trẻo, thâm thúy che khuất đi con ngươi đen láy, giống như ngọn núi xa xăm trong sương mù.

Đôi mắt này rất giống với Hứa Trăn trên màn hình, thoát nhìn gần như không thể phân biệt được với nhau.

“... Những ngày này, tôi đều xem mỗi tác phẩm của Hứa Trí Viễn một lần, rất đáng kinh ngạc.”

Trên màn hình điện thoại, trong mắt Hứa Trăn hiện lên vẻ tán thưởng, nói: “Diễn xuất của anh ấy thật sự rất lợi hại. Bất kể là diễn viên chính thời niên thiếu hay vai phụ cũng đều không quan trọng, anh ấy đều diễn rất nghiêm túc.”

“Từ trước đến nay chưa từng phụ lòng bất kỳ vai diễn nào, cũng chưa từng phụ lòng bất kỳ phân cảnh nào.”

Khi nói chuyện, Hứa Trăn quay đầu lại, dường như muốn xuyên qua ngàn núi vạn sông mà nhìn khán giả trước màn

hình, rồi cười nói: “Có thể đối đãi với nghề diễn xuất như vậy, chắc chắn là một người mạnh mẽ và kiên cường.”

“Tôi hy vọng trong tương lai mình có thể trở thành một diễn viên được người khác tôn kính như anh ấy vậy.”

“...”

Sau khi xem xong một đoạn video, thiếu niên trong phòng chờ xe cụp mắt xuống.

Anh ta kéo hành lý, đi đến cửa ra vào của phòng chờ xe, ngẩng đầu nhìn mưa thu rơi tí tách bên ngoài cửa, lấy điện thoại di động ra rồi bấm gọi một dãy số.

...

“Reng reng reng...”

Trong phòng bao của một khách sạn ở Hoàn Châu, điện thoại di động của Hứa Trăn đột nhiên đổ chuông.

Hắn cầm lên nhìn thì phát hiện đó là số lạ.

“A lô, xin chào?” Hứa Trăn tiếp nhận cuộc gọi mà ướm hỏi.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mới nói: “Thực xin lỗi.”

Hứa Trăn hơi giật mình.

Giọng nói này rất thấp, rất nhẹ lại có chút khàn, không có bất kỳ đặc trưng cá nhân rõ ràng nào.

Nhưng hắn vẫn lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

——Hứa Trí Viễn.

Anh trai sinh đôi của hắn, Hứa Trì Viễn.

Loại cảm giác chắc chắn không thể giải thích này là điều mà hắn chưa bao giờ trải nghiệm cùng nhau.

Một lát sau, Hứa Trăn nở nụ cười.

“Ừm, không sao.” Hắn nhẹ giọng đáp.

Sau hai câu đối thoại đơn giản này, Hứa Trí Viễn ở đầu bên kia của điện thoại lại im lặng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua thật lâu, hai người ở hai đầu điện thoại đột nhiên đồng thời lên tiếng, nói: “Giữ gìn sức khỏe.”

Nói xong lời này, hai người đồng thời sững sốt, sau đó không nhin được mà cười ra tiếng.

“Sau này không cần tìm anh nữa.” Giọng nói của Hứa Trí Viễn rõ ràng đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nói: “Anh vẫn rất tốt, cảm ơn em.”

Hứa Trăn nói: “Không cần cảm ơn, hy vọng anh hết thấy đau bình an.”

Hai người không nói thêm gì nữa, rất tự nhiên kết thúc cuộc gọi điện thoại.

Hứa Trăn do dự một chút, cũng không lựa chọn nói cho Kiều Phong, chỉ là yên lặng lưu dẫy số lại, buổi tối tiếp tục đọc sách, tự mình làm bản sao.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp làm xong bộ bản sao, Kiều Phong đã vội vàng đi tới, lộ ra vẻ mặt ghen hòng nhìn trăn trối.

“Nhìn này!”

Kiều Phong đưa màn hình điện thoại của mình cho Hứa Trăn xem mà kinh ngạc nói: “Hứa Trí Viễn chia sẻ trạng thái!”

Hứa Trăn sững sốt, vội vàng cầm điện thoại lên xem, chỉ thấy Hứa Trí Viễn đã viết trên tài khoản xã hội được chứng nhận chính thức của mình: “Gần đây mọi người đang thảo luận về mâu thuẫn giữa Hạ Tuấn Ninh và Hứa Trăn. Sau khi suy nghĩ về nó, tôi nghĩ mình có nghĩa vụ phải nói điều gì đó.”

“Đầu tiên, tôi muốn chân thành xin lỗi @Hứa Trăn. Từ đầu đến cuối, cậu ấy chưa từng làm chuyện tổn thương người khác, chính mâu thuẫn giữa tôi và @Hạ Tuấn Ninh đã làm ảnh hưởng đến cậu ấy.”

“...”

Bài viết dài hàng nghìn chữ của Hứa Trí Viễn, giải thích cặn kẽ toàn bộ quá trình lên chụp ảnh thể thân của Hạ Tuấn Ninh trong đoàn phim “Long Đàm” và sau đó bị người ta hạ thuốc, đồng thời đính kèm một loạt ảnh như ảnh chụp ngay lúc đó và giấy chứng nhận chẩn đoán bệnh của bệnh viện.

Giọng điệu của anh ta rất nghiêm túc, thái độ dứt khoát, cũng bày tỏ sẵn sàng hợp tác với bất kỳ cuộc điều tra nào.

Bài đăng này mới được đăng chưa đầy nửa giờ nhưng khu vực bình luận đã náo động.

Các cư dân mạng đều bày tỏ tam quan của họ đã bị phá vỡ và đã nảy sinh điểm mâu chốt mới, nhưng một số người hâm mộ của Hạ Tuấn Ninh cũng nói những lời gay gắt với Hứa Trí Viễn, bảo anh ta đừng ngậm máu phun người.

Hứa Trăn lướt xem các tin tức trên Internet, trong lòng run lên một cách khó hiểu.

Hắn cũng không biết rõ tình hình của chuyện này.

... Hứa Trí Viễn, vậy mà anh ấy đã từng trải qua chuyện nguy hiểm đáng sợ như vậy?

Chịu đựng sự oan ức lớn như vậy, vì sao phải nuốt giận vào trong?

Là bởi vì không có chứng cứ thuyết phục, hay là bởi vì có người ở sau lưng là khó, anh không dám gây sự?

Hứa Trăn không thể nào hiểu được.

Đồng thời, tin tức này bắt đầu lên men nhanh chóng trên Internet.

Chỉ sau bốn năm giờ ngắn ngủi, mục #Hạ Tuấn Ninh cho người hạ thuốc# đã leo lên danh sách hot search trong giới giải trí.

Lúc đầu, đoàn của Hạ Tuấn Ninh vẫn đang nỗ lực giảm nhiệt và nỗ lực trấn áp vấn đề xuống, nhưng không lâu sau, một chiếc búa nặng nề đã trực tiếp nghiền nát tất cả ảo tưởng của họ.

——Đạo diễn của “Long Đàm” đã báo cảnh sát.

Ông viết trên tài khoản xã hội của mình: “Tôi đã tìm thấy bằng chứng và sẽ hợp tác với cuộc điều tra.”

Tin tức này vừa xuất hiện, gần như trong nháy mắt tin tức của giới giải trí này đã bị xào đến mức toàn mạng đều biết.

Ngày hôm qua cư dân mạng vẫn còn đang cười nhạo vẻ ngoài suy sụp và kỹ năng diễn xuất kéo háng của Hạ Tuấn Ninh, không ngờ chỉ trong nháy mắt đã phát hiện ra đây là một tên phản diện có tính cách đê hèn như vậy.

Tất cả đều không thể cứu vãn được nữa.

Nghệ sĩ một thời nổi tiếng như ngọn lửa bùng cháy, phồn hoa như gấm đã vĩnh viễn trở thành lịch sử như vậy.

...

Hứa Trí Viễn ngồi trên đoàn tàu cao tốc, nhìn khung cảnh đang nhanh chóng lùi xa ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi nhếch lên.

Anh em trong sạch của tôi... Vậy mà đã thực sự lựa chọn ngành giải trí.

Một người như em sẽ có một chuyến xông ra tù trong thế giới này như thế nào?

Thật đúng là khiến người ta mong đợi.

Chương 1105: Nhật ký truy tìm của sư phụ (Thượng)

[Giải thích: Thời gian bắt đầu của phiên ngoại này là tháng 10 năm đầu tiên Hứa Trăn ra mắt và thời gian kết thúc của phiên ngoại trước sẽ tiếp tục]

Chập tối ngày 3 tháng 10, tại một rạp chiếu phim ở thị trấn nào đó của Cam Châu.

Bên trong phòng chiếu số 1, bộ phim điện ảnh võ hiệp “Khiêu vũ với đời” sắp được chiếu.

“Ê ê ê, cuối cùng cũng bắt đầu rồi!”

Trên hàng ghế thứ hai đếm ngược lên, ba cô gái trẻ tuổi, mỗi người cầm một túi bỏng ngô mà xì xào bàn tán đầy phần khích.

“Tôi đã xem qua các đánh giá trên Internet, nói là cảnh mở đầu rất chất lượng, phân cảnh quay đánh nhau đó còn kéo dài khoảng hai hoặc ba phút.”

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa trong số đó đang vừa ăn bỏng ngô vừa nhỏ giọng nói: “Oa, cảnh đánh nhau đó thật sự đẹp trai quá mức, tôi đã xem đoạn trailer đó không dưới ba mươi lần!”

Một người bạn đồng hành bên cạnh cô cũng cảm khái nói: “Ngoại hình của anh trai này thực sự phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của tôi, anh ấy đã đẹp trai diễn đánh nhau cũng rất đẹp trai! Ai, thật đáng tiếc khi anh ấy chỉ là một vai khách mời ở bộ này, tôi thực sự muốn anh ấy đóng nhiều cảnh hơn!”

“Mãnh liệt đề nghị cậu nên xem ‘Tuyệt Đại Song Điêu’, thật sự, lọt hố cũng không lỗ!”

“...”

Khoảng thời gian trống trước giờ bắt đầu, ba cô gái tràn đầy thích thú mà nhỏ giọng thảo luận.

Không lâu sau, một người xem ngồi trước họ một hàng quay đầu lại.

Người đàn ông này là một người đàn ông lớn tuổi, lông mày hoa râm, khuôn mặt nhăn nheo, trên đầu còn đội chiếc mũ lưỡi trai phong cách rất trẻ.

“Mấy vị nữ thí... chủ, xin hỏi các vị đang thảo luận về diễn viên nào?” Ông lão hòa ái mà hỏi.

Mấy cô gái hơi ngớ ra, sau đó dè dặt nói: “Ồ, là diễn viên khách mời tên Hứa Chân.”

“Anh ấy là một khách mời trong ‘Khiêu vũ với đời’ đã đóng vai một đệ tử Phật giáo tên Tuyệt Trúc, một lát nữa sẽ lập tức lên sân khấu.”

Ông lão nhướng mày hỏi: “Diễn viên này rất nổi tiếng sao?”

Một cô gái trong đó vội vàng gật đầu, nói: “Nổi tiếng! Mặc dù là người mới, nhưng diễn xuất gần đây của anh ấy trong ‘Tuyệt Đại Song Kiêu’ rất nổi, có rất nhiều bạn bè của tôi đã xem và đề xuất...”

Ba cô gái cứ cậu một câu tôi một câu, rất hoạt bát năng nổ giới thiệu nam diễn viên mới tên là “Hứa Chân” với ông lão.

Ông lão chăm chú lắng nghe, vừa nghe vừa gật đầu, trên mặt dần lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

“Tôi nhớ Hứa Chân hình như là nghệ danh của anh ấy.” Cô gái buộc tóc đuôi ngựa nói: “Tên thật của anh ấy là gì ấy nhỉ, Hứa Trí Viễn?”

Một người bạn bên cạnh cô do dự nói: “Thật sao? Tại sao tôi lại nhớ hình như có một diễn viên nhí tên khác Hứa Trí Viễn?”

Lúc này, ông lão ngồi ở hàng ghế đầu đột nhiên lên tiếng, chậm rãi nói: “‘Hứa Chân’ đúng là nghệ danh của cậu ấy.”

“Tên thật của anh ấy cũng là ‘Hứa Trăn’, nhưng nó có cách phát âm giống nhau và chữ viết khác nhau, Trăn là Trăn trong sự hoàn thiện.”

“Ngôi sao nhí Hứa Trí Viễn là anh em sinh đôi của Hứa Chân.”

Ba cô gái: ?

Vẻ mặt mấy người ngơ ngác nhìn về phía ông lão, thật lâu không nói chuyện.

—— Ngài đã biết được rõ ràng như vậy sao còn hỏi chúng tôi?
?

Một lúc sau, một người trong số họ kiên trì nói: “Ngài biết rõ về Hứa Chân như vậy?”

Ông lão cười nói: “Ừm, biết rất rõ, nhưng tôi lại thích nghe các cô nói.”

Các cô gái: “...”

...

Ông lão này hiển nhiên là sư phụ của Hứa Trăn, hòa thượng Liễu Nhiên.

Một tuần trước, “Khiêu vũ với đời” chính thức được phát hành trong nước, Hứa Trăn đã mời ông ấy đến Kinh Thành để tham dự buổi ra mắt, nhưng Liễu Nhiên không chịu đi; lúc này lại lén lút đi mua tám vé rồi tự mình chạy đến rạp chiếu phim của thị trấn dưới chân núi để xem.

Một lát sau, ánh đèn trong phòng chiếu phim mờ đi, phim chính thức bắt đầu chiếu, người xem toàn tràng nhanh chóng trở lên yên tĩnh.

Đúng như mấy cô gái đã nói, Hứa Trăn đã xuất hiện ngay sau khi bộ phim bắt đầu với một phân cảnh đánh nhau vừa dài vừa tiêu sái phiêu dật, khiến khán giả cảm thấy sảng khoái không thôi.

Sau đó rất nhanh đã bị một kiếm đâm chết, sạch sẽ gọn gàng lưu loát.

Hòa thượng Liễu Nhiên xem trong chốc lát, thấy tất cả phân cảnh của đồ đệ ngốc nhà mình đã kết thúc, ông ấy liền cảm thấy hài lòng rồi đứng dậy và rời khỏi phòng chiếu phim.

Tiểu sa di đi cùng ông ấy sững sốt một chút, vội vàng đi theo mà nhỏ giọng nói: “Su thúc, còn chưa xem hết bộ phim mà, vậy đã đi rồi?”

Hòa thượng Liễu Nhiên chấp tay sau lưng đi về phía trước, không nhanh không chậm mà nói: “Nhân lúc vui vẻ thì đến đây, hết vui rồi thì trở về, cần gì phải xem hết.”

“Xem hết, sẽ không kịp bắt chuyến xe buýt cuối.”

Tiểu sa di: “...”

Vâng, su thúc, ngài nói có lý.

Hai người đi ra khỏi phòng chiếu phim, đi ngang qua khu vực nghỉ ngơi của rạp chiếu phim, tình cờ nhìn thấy đoạn trailer của “Khiêu vũ với đời” đang được phát trên màn hình lớn, rất nhiều người đã dừng lại ở đây để xem nó.

Trong số đó có một đôi tình nhân đang thấp giọng nói: “Oa, cảnh đánh nhau này hay quá!”

“Người này nhìn rất quen, có phải là Hoa Vô Khuyết trong “Tuyệt Đại Song Điêu” không? Ha ha, đầu trục cũng rất đẹp trai!”

Liễu Nhiên vô thức dừng bước chân.

“Hai người,” Ông ấy cười nhẹ nhàng mà bắt chuyện nói: “Vừa rồi người mà các người nói chính là tiểu hòa thượng đang chiếu trong phim?”

Đôi tình nhân: ? ?

...

Buổi tối hôm đó, Liễu Nhiên và tiểu sa di ngồi máy trạm xe buýt, lại đi bộ bốn năm km, cuối cùng mới về đến Pháp Vân tự.

Tiểu sa di Thủ Thường bị mệt quá sức, nhưng Liễu Nhiên lại mặt mày hồng hào và thần thái sáng láng.

“Thủ Thường à...”

Hòa thượng Liễu Nhiên chậm rãi nói: “Vừa rồi ta nghe một vị nữ thí chủ nói những người thích Thủ Chân đã thành lập một tổ chức tên là ‘Hội Hậu viên’, phải làm thế nào mới gia nhập được?”

Thủ Thường ngây ngốc vài giây, khóe miệng giật giật.

Một lát sau, cậu bắt đầu nói: “ Sư thúc, ngài có thể hỏi sư đệ Thủ Chân, hẳn là hẳn có thể thêm ngài vào.”

Liễu Nhiên cười một cách bí ẩn mà nói: “Làm sao bản thân nó có thể biết về loại chuyện này?”

Thủ Thường: “...”

Được rồi, con sẽ làm giúp ngài!

Không phải là hội hậu viên thôi sao, Thủ Chân vừa mới ra mắt được mấy tháng? Loại “hội Hậu viên” dành cho các nghệ sĩ nhỏ này còn không phải là đang kêu khóc hét gào lên để lôi kéo người mới sao?

...

Một giờ sau.

Thủ Thường đã đổ mồ hôi đầm đìa dưới ánh mắt sáng ngời hữu thần của Liễu Nhiên đang nhìn chăm chăm.

Con... Đức Phật từ bi!

Vậy mà tiểu tử Thủ Chân này đã nổi tiếng như vậy? ?

VẬU đã lướt tới lướt lui trong những nơi tụ tập người hâm mộ như kênh chuyên post và V blog, đã thử mười mấy nhóm người hâm mộ, thế nhưng tất cả đều đã đủ quân số!

Thủ Thường phải mất một thời gian dài vừa đăng bài, vừa để lại tin nhắn, lại gửi tin nhắn riêng tư, trần trở mãi cuối cùng mới tìm thấy “Chi nhánh số 15 của hội Hậu viên Hứa Trăn toàn quốc” mới thành lập không lâu.

Cậu lau mồ hôi trên trán, bấm tham gia, vừa định báo cáo kết quả công tác thì phát hiện trên giao diện nhóm chat hiện lên một bài khảo sát nhỏ.

Nhìn kỹ lại, tâm tính cậu ta thiếu chút nữa sụp đổ.

“Sur thúc!”

Thủ Thường kêu rên nói: “Không được rồi, muốn tham gia cái hội Hậu viên này của hấn là còn phải trả lời khảo sát!”

“Mấy câu hỏi này khó quá, con, con làm không được!”

Vẻ mặt hòa thượng Liễu Nhiên bình tĩnh tự nhiên, nói: “Đừng lo lắng, hễ là chuyện về Thủ Chân, ít có chuyện mà lão nạp không biết.”

“Đọc câu hỏi cho ta nghe.”

Thủ Thường gãi gãi da đầu, dùng vẻ mặt táo bón mà nói:

“Ngài nghe con đọc đây, đoạn trailer đầu tiên của ‘Tuyệt Đại Song Điều’ được phát sóng vào ngày tháng nào?”

“Tập một của ‘Tuyệt Đại Song Điều’ vượt qua một nghìn lượt xem vào ngày nào?”

“Xin hỏi cảnh ‘đưa tiễn tại bến đò’ của Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết diễn ra trong tập nào và kéo dài bao nhiêu phút?”

“Khi Hứa Trăn tham gia một tập của tiết mục ‘Tôi là diễn viên phái thực lực’, người hướng dẫn cố định và người hướng dẫn phi hành của hấn là những ai?”

Liễu Nhiên: “...”

Bàn tay đang uống trà bỗng khựng lại.

Mấy câu hỏi kiểu này... Có thể để Thủ Chân tự trả lời không?

Chương 1106: Nhật ký truy tình của sư phụ (trung) 1

Bảy ngày sau.

Hai người Thủ Thường, Liễu Nhiên với quàng mắt đen thui, đỉnh đầu bốc đầu cuối cùng cũng đã miễn cưỡng thông qua các câu hỏi trong bài khảo sát của hội Hậu viên Hứa Trần.

——Mấy loại câu hỏi này đáng chịu ngàn đao!

Mỗi lần nhấp vào, các câu hỏi lại không giống nhau!

Thủ Thường thống kê sơ bộ một chút, trong kho đề có ít nhất hơn trăm bộ câu hỏi, mỗi lần sẽ tùy cơ rút từ trong đó ra 5 câu hỏi và phải trả lời hết tất cả.

Sau khi vượt cửa ải thành công, trong nháy mắt nhìn thấy giao diện group chat bật lên, Thủ Thường đã phải “oa” lên một tiếng, suýt chút nữa ôm đầu hòa thượng Liễu Nhiên ở bên cạnh mà khóc nức nở.

Đức Phật từ bi!

Cuối cùng tiểu tăng cũng đã vượt qua được cửa ải độ khó cao ngất trời này, thật là công đức vô lượng!

Thủ thường kích động cảm điện thoại di động của hòa thượng Liễu Nhiên, lướt xem qua thông báo nhóm vừa xuất hiện, sau đó đổi biệt danh trong nhóm cho sư thúc thành: Liễu Liễu Tương.

Biệt danh này là Thủ Thường lấy vớ vẩn, bởi vì yêu cầu của hòa thượng Liễu Nhiên là phải có liên quan đến tên thật của mình, còn phải thân mật một chút.

Thủ Thường cảm thấy rất phù hợp với yêu cầu.

Sau khi “Liễu Liễu Tương” vào nhóm, tức khắc có không ít người trong hội Hậu viên nhảy ra và gửi dòng chữ “Hoan nghênh người mới” và gói biểu tượng cảm xúc trong nhóm.

“Người mới nổ ảnh! Là em gái ngọc ngà yếu đuối sao?”

“Không dễ dàng, không dễ dàng, cuối cùng lại có thêm một fan trung thành liều chết đạt tiêu chuẩn rồi ha ha ha!”

“@Liễu Liễu Tương, người mới vào đã phải trả lời bao nhiêu lần? Có đạt được thành tích một lần vượt cửa không?”

“Ha ha, ‘Liều Liều Tương’? Vì sao lại gọi Liều Liều, người này rất liều liều sao?”

“@Liều Liều Tương, người mới nổ ảnh! Mau đưa ảnh chụp ra đây! !”

“Bực mình quá các chị em ơi, tại sao “Khiêu vũ với đời” đều chiếu vào buổi tối vậy? Có thể suy xét thời gian nghỉ ngơi và làm việc của tầng lớp học sinh không? ?”

“ ... ”

Những bản ghi nói chuyện phiếm đầy màu sắc lướt qua thật nhanh khiến hòa thượng Liều Nhiên mờ cả mắt.

Ông ấy cúi đầu, cầm điện thoại di động, thật vất vả đánh mấy chữ “Cũng không phải”, sau đó rất nhanh đã bị những tin nhắn lướt qua nhanh chóng đẩy cho không thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Khi lần thứ hai vừa muốn đánh chữ “Thiện tai”, thì đề tài vừa rồi đã trôi đi không biết bao lâu rồi.

Kỹ năng đánh chữ bằng một ngón tay của hoà thượng Liều Nhiên khiến ông vất vả hồi lâu cũng không chen được châu nào vào dòng hội thoại trong nhóm chat, bất đắc dĩ chỉ đành phải chậm rãi lướt xem bản ghi chép trò chuyện.

Thấy có người bảo mình gửi ảnh chụp, ông ấy trầm ngâm một chút rồi hỏi Thủ Thường bên cạnh: “Bọn họ bảo ta gửi ảnh chụp, gửi ảnh chụp của ai vậy?”

Lúc này Thủ Thường vẫn còn đang đắm chìm trong sự vui sướng khi vượt cửa, vừa nghe thấy lời này, hắn cũng không suy nghĩ kỹ mà buột miệng nói: “Này, còn có thể là của ai? Nhất định là của Thủ Chân!”

Hòa thượng Liều Nhiên vừa nghe thấy lời này thì cũng cảm thấy nó hợp lý.

Thế là ông ấy liền tạm thời đặt điện thoại xuống, đứng dậy và đi đến giá gỗ bên cạnh để tìm ảnh chụp của Hứa Trăn.

...

Mà ngay khi ông ấy thoát khỏi cuộc trò chuyện trong chốc lát này, trong group chat hội Hậu viên vẫn sôi nổi như cũ.

“Ha ha ha, người dễ thương vừa mới gia nhập nhóm này rất có nghị lực!”

Quản trị viên phụ trách xét duyệt đã gửi một biểu tượng cảm xúc dở khóc dở cười với nội dung: “Cô ấy đến đây mỗi ngày, tận dụng hết năm cơ hội để trả lời các câu hỏi. Cô ấy đã trả lời đủ cả tuần cuối cùng mới vào được nhóm.”

“Trăm đắng ngàn cay mà! Chưa từng thấy người nào chăm chỉ chịu khó như vậy!”

Một người nào đó trong nhóm trả lời: “Tôi hả hả, trả lời suốt một tuần? Là cô ấy thậm chí còn không biết tên của A Trăn hay sao?”

“Cần gì chứ, không trả lời được thì không trả lời được thôi. Bộ đề này rõ ràng là dùng để sàng lọc những fan (không phải) nào tàn.”

“Có điều phải nói, đề này xác thực có chút khó, tôi cũng phải trả lời đến ba lần mới tiến vào được (Đầu chó kiêu ngạo).”

“Người mới dễ thương này tên là ‘Liều Liều Tương’, nghe thôi không hiểu sao lại có thể đâm trúng điểm cười, rất là thật thà ha ha ha.”

“Lướt xem bản ghi lại một chút, Liều Liều Tương vừa mới gửi một câu ‘Thiện tai’ trong nhóm, ha ha ha!”

“Mau xem! Ở đây có người lương thiện! Còn không bằng chúng ta...”

“...”

Một nhóm người đang lú lú trò chuyện không ngừng, trêu chọc hành động vĩ đại của người mới phải trả lời câu hỏi cả tuần mới vào được nhóm, trong nháy mắt đã gửi đi gần trăm tin nhắn.

Trong khoảng thời gian đó, có người @Liều Liều Tương, muốn ông ấy nói một câu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa nhận được hồi âm.

Vài câu được gửi khi vừa mới tiến vào nhóm “Cũng không phải”, “Thiện tai”, “Có” cũng được gửi không đầu không đuôi.

Nửa giờ sau, ngay khi mọi người đã trò chuyện đến mức sắp quên mất người mới này, thì cái người “Liều Liều Tương” đầu sắt này rốt cuộc cũng nổi lên.

Ông ấy không đánh chữ mà là tải lên một tấm ảnh chụp.

Chỉ thấy đây là một tấm ảnh chụp đã cũ được ép dưới tấm kính dày, bối cảnh bên trong là rừng cây màu xanh sẫm đã hơi phai màu dưới ánh mặt trời.

Ở giữa bức ảnh, một vị hòa thượng trẻ tuổi đầu cao trọc, mặc áo cà sa đang quét sân, hắn có chút ngơ ngác nhìn về phía ống kính máy ảnh, miệng hơi nhếch, dường như không ngờ đến mình sẽ bị chụp ảnh.

Nhìn mặt mũi, lờ mờ có thể nhận ra đó là bộ dáng của Hứa Trăn.

Trong hội Hậu viên vẫn đang mồm năm miệng mười trò chuyện bỗng nhiên im bật trong giây lát.

Vài giây sau, group chat đột nhiên bùng nổ.

“A a a a đây là A Trăn của tôi sao? Là A Trăn của tôi sao? ?”

“Tấm ảnh thần tiên này từ đâu ra a a a a! !!”

“Tôi chết, tôi chết đây!”

“@Liều Liều Tương, vị bà con xa này, tấm ảnh này lấy ở đâu vậy? Có thể chuyển phát không?”

“Người phía trên kia nhận ai là bà con xa, quá không hiểu lễ nghi, phải nhận là cha!”

“Được, tôi gọi lại lần nữa, cha!”

“Cha, còn nữa không? Còn nữa không?”

“Cha!”

“Cha!”

“Cha! !!”

“...”

Hòa thượng Liều Nhiên cầm điện thoại, khóe miệng hơi nhếch lên, chậm rãi đánh chữ “Thiện tai”.

Chà, những đứa trẻ này quá khách khí.

Không cần gọi là cha, gọi sư phụ là được rồi.

...

Hòa thượng Liễu Nhiên cứ như vậy trà trộn vào nhóm người hâm mộ của đồ đệ gốc nhà mình, dần dần trở nên quen thuộc với những người trong nhóm.

Trưởng nhóm “Kiếm Chủ Tiêu Dao” có thể là nhân viên công tác bên cạnh A Trăn và thường xuyên gửi một số tin tức hoạt động và video biên tập lại chất lượng cao vào trong nhóm;

Quản trị viên “Cao Thiên Nguyên An Tĩnh” thích bầu không khí trong nhóm luôn sôi động nên rất nóng lòng lôi kéo mọi người, rất nhiều thành viên nhiệt tình đều là do cô ấy kéo vào;

Thành viên nhóm “Mộc Mộc Thích Ăn Bánh Hạt Dẻ” là một nữ thí chủ giàu có, mỗi khi đồ lưu niệm của A Trăn xuất hiện trong nhóm sẽ được cô ấy mua ngay hai bộ, một bộ để sưu tập và một bộ để thưởng thức...

Liễu Nhiên thích nhóm này.

Những đứa trẻ ở đây đều thích A Trăn, nói chuyện lại êm tai, luôn khen ngợi hắn theo nhiều cách khác nhau, giúp hắn quảng bá, luôn cảm thấy hắn là diễn viên đẹp trai nhất và giỏi nhất thế giới này.

Lão nạp cũng vậy.

Ban đầu hòa thượng Liễu Nhiên không biết nói chuyện như thế nào, nhưng sau đó nhập gia tùy tục, dần thu thập được rất nhiều gói biểu tượng cảm xúc dễ thương, đồng thời cũng học cách phát biểu riu rít lưu loát hơn và tốc độ đánh chữ của ông ấy cũng đã có những tiến bộ vượt bậc.

Khi những người bạn khác trong nhóm đang dương dương tự đắc khoe khoang đồ lưu niệm mà mình mới mua, hòa thượng Liễu Nhiên lại lặng lẽ lấy lấy bản tàng điển mà A Trăn đã đích thân đưa cho mình ra rồi nhàn nhã chụp lại nó, khiến mọi người kinh ngạc cảm thán và dần dần trở thành đại lão được tôn sùng trong nhóm.

“@Liễu Liễu Tương, có muốn tham gia Giải thưởng Ngọc Lan năm nay không?”

Một ngày nọ, quản trị viên bất ngờ tag ông ấy trong nhóm, nói: “A Trần đã được đề cử vị trí Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, chúng tôi đang lên kế hoạch off đến cổ vũ ở Thượng Hải!”

Liều Nhiên sững người một chút.

Off?

Thông qua trò chuyện những ngày qua đến giờ, ông ấy hiểu được “off” có nghĩa là gặp mặt bạn bè trên mạng ở đời thực.

Nhưng mà.....

Nếu những cô gái nhỏ này biết được, “Liều Liều Tương” thực ra không phải là một em gái dễ thương, mà là một hòa thượng già...

Thì sẽ có phản ứng gì?

Chương 1107: Nhật ký truy tình của sư phụ (Trung) 2

Cuối cùng hòa thượng Liều Nhiên vẫn báo danh tham gia hoạt động tiếp ứng thảm đỏ của Giải thưởng Ngọc Lan.

Đây là lần đầu tiên đồ đệ ngốc nhà mình giành được đề cử loại giải thưởng này, đi trên thảm đỏ dưới cái nhìn chăm chú của muôn người, nhận được sự ủng hộ của mọi người, ông ấy rất muốn nhìn trực tiếp một màn như vậy.

Về phần ngã ngựa...

Vẫn là có thể cấp cứu một chút.

Ngoại trừ cái quý danh “Liều Liều Tương”, sư diệt Thủ Thường đã hì hục trả lời các đề trong mấy ngày, giúp ông ấy đăng ký một tài khoản nhỏ, sau đó hòa thượng Liều Nhiên lại sử dụng tài khoản nhỏ đó để đăng ký danh ngạch tham gia hoạt động tiếp ứng.

Dưỡng tài khoản ngàn ngày, dùng tài khoản trong chốc lát.

Sau khi chuẩn bị lên kế hoạch nhiều ngày, cuối cùng nó cũng có tác dụng vào lúc này, thiện tai.

...

Chiều ngày 12/6, bên ngoài cổng chính của Trung tâm triển lãm và hội nghị quốc tế Thượng Hải, một tấm thảm đỏ dài hàng chục mét được trải từ cửa ra đến ngoài sân.

Những khách quý tham gia buổi lễ vẫn chưa đến hiện trường, nhưng các phóng viên, người hâm mộ và người dân nghe tin mà đến đã chờ sẵn xung quanh thảm đỏ.

Thời tiết hôm nay rất tốt, lúc sáng sớm vừa mới có một trận mưa, lúc này bầu trời trong xanh, trong không khí tràn ngập mùi ẩm ướt nhẹ nhàng khoan khoái.

Cao Văn Tĩnh, người tổ chức cuộc off cho fan hâm mộ Hứa Trăn ở bên này đang tươi cười sáng lạn, đứng ở cửa ra vào của hiện trường hoạt động, kiểm tra thông tin và phân phát đồ lưu niệm cho các fan hâm mộ Hứa Trăn đã đăng ký đến đây.

Ai, đi off là đây sao!

Những người bạn trò chuyện trên Internet trong một thời gian dài cuối cùng cũng từ trời nam biển bắc tụ họp lại, đồng thời còn có thể nhìn thấy A Trăn thật ở hiện trường!

Còn có chuyện gì vui hơn chuyện này sao?

Cao Văn Tĩnh đang sắp xếp thông tin đăng ký đâu vào đấy, hướng dẫn các fan hâm mộ Hứa Trăn đi đến khu vực được chỉ định trước thì một ông lão với vẻ mặt đỏ bừng đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Người này trạc sáu bảy mươi tuổi, đầu đội mũ lưỡi trai, trên người mặc một chiếc áo của kiểu dáng trung niên, trên cổ đeo một chiếc máy ảnh DSL, trông có vẻ giống một người ông thời hiện đại.

Vốn Cao Văn Tĩnh nghĩ rằng đây là một phóng viên của một nhà truyền thông nào đó, rất lễ phép tránh sang một bên cho ông ấy đi vào.

Ai ngờ, ông lão này cũng không có đi vào, mà là cười ha hả mà nhìn cô, nói: “Cao Thiên Nguyên An Tĩnh?”

Cao Văn Tĩnh: ?

Cô ngây ngốc cả người một lúc lâu, sau đó vội vàng gật đầu nói: “Vâng, vâng, vâng, là tôi... Xin hỏi ngài họ gì... Ngạch, không phải, biệt danh của ngài là?”

Tất nhiên ông lão này chính là hòa thượng Liễu Nhiên.

Ông ấy chậm rãi lấy điện thoại di động của mình ra, mở tin nhắn xác minh, sau đó lại cúi người xuống, tìm số thứ tự của mình trên biểu đánh dấu ở bên cạnh, ký tên của mình lên.

Trong toàn bộ quá trình này, Cao Văn Tĩnh chỉ biết trợn mắt há mồm.

A, vị này cũng là fan hâm mộ Hứa Trăn?

... Trong giới fan hâm mộ Hứa Trăn chúng ta lại còn có một fan ông nội? ?

Cao Văn Tĩnh nhin không được hỏi: “Ông, ngài tự mình tới hay là đi cùng người khác?”

Sau khi hòa thượng Liễu Nhiên ký xong, ông ấy đứng thẳng người dậy, vỗ nhẹ vào chiếc máy ảnh DSL trên cổ rồi nói: “Tôi đến để chụp ảnh thay cho đứa nhỏ nhà tôi.”

Cao Văn Tĩnh nghe thấy vậy liền giật mình.

Ồ, hóa ra đứa nhỏ nhà ông ấy là fan hâm mộ Hứa Trăn, ông lão là bị ép đến hiện trường chụp ảnh giúp con.

Cũng không biết là đứa nhỏ xui xẻo của nhà nào, ngay cả việc theo đuổi thần tượng cũng phải nhờ trưởng bối giúp đỡ, điều này cũng quá làm khó nhau rồi mà.

Đối mặt với hòa thượng Liễu Nhiên trước mặt, Cao Văn Tĩnh có chút chột dạ khó hiểu, cô cẩn thận từng li từng tí bồi tiếp vì không phải fan hâm mộ Hứa Trăn đến thay cho fan hâm mộ Hứa Trăn chưa từng gặp mặt này, cô nói: “Ông, thực sự xin lỗi, vẫn còn hơn một giờ nữa thăm đờ mới bắt đầu.”

“Hoặc là ngài ngồi ở chỗ này một lát, chờ khi sắp bắt đầu chúng ta lại đi nơi đó.”

Hòa thượng Liễu Nhiên suy nghĩ, cũng không tỏ vẻ ngoài ý muốn gì, ông chỉ vui cười hờ hờ ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Cao Văn Tĩnh, tận hưởng hóng mát trong bóng râm, còn thuận

tay giúp cô thu dọn những hộp bìa giấy cứng đựng đồ lưu niệm cho fan ở dưới chân một chút.

Bên trong hộp đại khái là một số đồ lưu niệm nhỏ như bảng đèn, sổ ghi chép, dây buộc tóc, giá thành không cao, chủ yếu là để tặng các fan này giữ làm kỷ niệm.

Có trưởng bồi ngồi ở bên cạnh, khí chất cả người Cao Văn Tĩnh lập tức trở nên điềm đạm nho nhã.

Cô ngẩng đầu uốn ngực trong vô thức, trên mặt nở nụ cười tao nhã, như thể trong nháy mắt đã quay về trạng thái làm việc.

Một lúc sau, một cô gái đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang và đeo kính không gọng bước đến trước mặt Cao Văn Tĩnh, cúi đầu thấp giọng nói: “Cái kia, xin chào? Xin hỏi fan hâm mộ Hứa Trấn đến điểm danh ở đây phải không?”

Cao Văn Tĩnh vừa nhìn thấy bộ dạng trạng bị đầy đủ của người này, liền cảm thấy có chút đáng nghi, không thể không nhìn cô ấy thêm hai lần, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc.

Cô nghi ngờ mà dò hỏi: “Xin hỏi biệt hiệu của bạn là?”

Cô gái trang bị đầy đủ nhỏ giọng nói: “Mộc Mộc Thích Ăn Bánh Hạt Dẻ.”

Này cái biệt danh vừa ra, Cao Văn Tĩnh cùng hòa thượng Liễu Nhiên đồng thời hướng nàng nhìn qua.

Mộc Mộc Thích Ăn Bánh Hạt Dẻ?

Chương 1108: Nhật ký truy tình của sư phụ (Hạ) 1

Vị này chính là thành viên có cái danh đại gia lắm tiền trong nhóm chat nha!

Mỗi lần có hoạt động nào mà cần phải bỏ một đồng lớn tiền là cô nàng này lập tức coi tiền như rác càng vứt càng khoái trá; mỗi khi có bất kì bình luận trên mạng gì gây bất lợi cho A Trấn ngôn luận, cô nàng này cũng ngay lập tức xông pha chiến đấu, ôm một lòng đầy căm phẫn mà hùng biện đầy lí lẽ với người ta.

Một siêu nhân vừa lăm kinh nghiệm trận mạc vừa lăm tiền nhiều của thế kia mà lại có thân phận thật sự là một tiểu thư liễu yếu đào tơ thế này?

... Quả nhiên, không thể đánh giá một quyển sách chỉ qua vẻ bề ngoài.

Cao Văn Tĩnh nhìn không được nên lại đưa mắt đánh giá cô nàng này thêm vài lần.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài, “Mộc Mộc Thích Ăn Bánh Hạt Dẻ” đại khái là một thiếu nữ tuổi vừa mới đôi mươi, do cô nàng này tự che chắn mặt mũi kỹ quá nên nhìn không ra dung mạo thế nào, nhưng dáng người thì rất thon gọn, phong cách ăn mặc cũng rất hợp thời, dưới chiếc mũ là mái tóc dài mềm mại rủ qua vai, khí chất vô cùng xuất chúng.

Cao Văn Tĩnh luôn cảm thấy cô nàng này có chút quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra là đã gặp qua ở nơi nào.

“Chỉ là, chắc, thật ngại quá...” Cô nàng này vụng trộm ngó nghiêng cái thùng giấy để ở bên cạnh rồi thấp giọng hỏi, “Xin hỏi, có thể cho tôi xin thêm một cái dây cột tóc nhà Trần kia được không?”

Cao Văn Tĩnh nghe xong liền cười, lập tức cầm một sợi dây được bên thủ công từ trong thùng giấy ra mà đưa cho cô nàng, cũng nhỏ giọng đáp lại: “Ha ha, biết biết, cô mà mua cái gì thì cũng sẽ luôn mua hai phần mà nhĩ.”

Cô nàng đưa tay nhận dây tết, rồi làm động tác miết cầm một cách cực kỳ rất lễ phép để ngỏ ý cảm ơn, xong lại cúi đầu mà đi về phía thảm đỏ.

Thân ảnh thon gầy dần dần đi xa khuất vào trong đám người, lúc này, hòa thượng Liễu Nhiên đang ngồi ở một bên cũng phải quay đầu theo để quan sát cô nàng này, trông ông như thể có điều suy nghĩ.

Vị nữ thí chủ này có lẽ nào là... Lâm Gia?

...

Ước chừng hơn nửa canh giờ, nghi thức thảm đỏ sắp bắt đầu.

Hòa thượng Liễu Nhiên cũng không tiếp tục nghỉ ngơi trong khu vực có bóng râm nữa mà là đi theo dòng người đi đến bên cạnh thảm đỏ, chờ đợi cảnh ra sân của các khách quý.

Giữa nhóm fan của Hứa Trăn bỗng nhiên có một ông già lần vào làm cho bầu không khí có phần cổ quái, thành ra cũng không ngừng có người vụng trộm đưa ánh mắt hiếu kỳ sang quan sát ông ấy.

Cao Văn Tĩnh thì rất có kiên nhẫn luôn lách giữa đám đông mà mách nhỏ với từng người: Ông lão này là tới chụp ảnh thay cho cháu của mình.

Đám người giật mình.

Vừa giật mình vừa cảm giác có chút buồn cười: Trước kia nghe nói có gia trưởng giúp con cháu nhà mình làm bài tập, giúp con cháu lắp ráp mô hình thủ công, giúp con cháu kẻ bảng vẽ báo làm sổ sự kiện, nhưng đây lần đầu nghe nói có gia trưởng nhà nào sẽ giúp con cháu nhà mình đi ủng hộ thần tượng!

Ai, ông ơi, ông thương con chiều cháu đến không bến không bờ rồi đó!

Sau khi biết được cái sự thật này, mấy fan của Hứa Trăn ở bên cạnh ông còn rất tự giác đảm đương vai trò tình nguyện viên, rất có kiên nhẫn mà hướng dẫn giới thiệu quy tắc sử dụng máy ảnh, quy củ khi rêu hò cổ vũ và các vị trí đặc địa có thể sử dụng khi bắt đầu sự kiện cho ông ấy.

Liễu Nhiên vừa nghe vừa cười ha hả, thỉnh thoảng ông cũng gật đầu đáp lại rồi nghiêm túc ghi chú ghi nhớ.

“Một lát nữa, chiếc xe chở đoàn của A Trăn sẽ đi từ phía đó rẽ ngoặt ở ngay góc kia mà dừng ở thảm đỏ, sau đó bọn họ sẽ xuống xe từ phía tây của thảm đỏ.”

“Sau khi khách quý bước lên thảm đỏ, đầu tiên là lượt phỏng vấn đơn giản đến từ vị trí người chủ trì đứng ở chỗ này, sau đó họ sẽ đi đến cái bàn phía bên kia để kí tên biểu diễn, ông đi theo cháu qua phía bên kia đi, chỗ đó rất thích hợp để chụp ảnh.”

“Mỗi khi có một nhóm khách quý đặt chân lên thảm đỏ, chúng ta đều phải vỗ tay coi như là nghi thức chào hỏi xã giao. Đúng

rồi, lúc mà nhóm A Trăn tới thì có thể vỗ tay mạnh hơn tạo tiếng reo hò to hơn...”

“...”

Mấy cô gái túm tụm lại người nói ta hoạ luyện thuyền không ngừng, hòa thượng Liễu Nhiên thuận tay chụp luôn nhóm thiếu nữ này mấy bức ảnh chung.

Một cô gái buộc đuôi ngựa rất chu đáo mà đưa chiếc quạt điện nhỏ lại gần để tạo gió cho hòa thượng Liễu Nhiên, cô còn nói: “Ông cũng vất vả thật, chịu lặn lội đường xa đến đây để chụp ảnh cho A Trăn!”

Liễu Nhiên đáp lại một cách vui vẻ: “Không hề khổ cực tí nào, chuyến đi lần này rất vui.”

Cô gái kia liền nháy mắt mấy cái, lại hỏi với giọng có chút mong đợi: “Ông ơi, ông từng xem qua phim truyền hình A Trăn đóng chưa?”

Liễu Nhiên cười gật đầu đáp lại: “Đã xem qua, hần rất biết chọn kịch bản, bộ phim nào cũng đều rất đáng xem.”

“Kỹ thuật diễn xuất của hần cũng vẫn luôn có tiến bộ.”

Các fan của Hứa Trăn ở chung quanh nghe được câu nói này thì cả đám như gà con mổ thóc mà gật đầu đầy hưng phấn, rồi lại vui cười như hoa tiếp lời: “Đúng vậy đúng thật là vậy! Ông cũng cảm thấy như vậy thì chính là như vậy!”

Nhóm thiếu nữ này lại chỉ một câu em một lời tung hứng đầy hoan hỉ đến mức không sao yên lại được.

Thần tượng nhà mình còn được bậc trưởng bối tán dương là chuyện đáng ăn mừng hơn cả chính mình được khen ngợi nha.

Chương 1109: Nhật ký truy tình của sư phụ (Hạ) 2

Đương nhiên, Liễu Nhiên thật sự cảm thấy vui vẻ.

Bình thường ông ấy vẫn luôn phải kiềm chế, không dám gặp ai cũng mở miệng khoe khoang về tên đồ đệ ngốc nhà mình; lúc này thì thoải mái rồi, muốn khen kiểu nào thì tha hồ khen kiểu

đây, tùy tiện nói hai câu mà nhóm thiếu nữ chung quanh đã tán đồng quan điểm đến mức đậm chân, thực sự đây quả là buổi offline khiến lòng nở hoa.

Trong khi mấy người hàn huyên một hồi, sự kiện thăm dò của lễ trao giải thưởng Ngọc Lan rốt cuộc chính thức bắt đầu.

Người chủ trì bước vào sân, ánh đèn sáng rực chiếu theo bước chân gã, hiện trường vang lên tiếng nhạc sôi sục, nhóm phóng viên ở quanh đó cũng nhao nhao nâng thiết bị chụp ảnh trong tay lên để ghi chép lại thời khắc này.

Hòa thượng Liễu Nhiên bị nhóm fan của Hứa Trăn nhiệt tình đẩy lên vị trí hàng trước nhất, có thể đứng ở khoảng cách gần để xem nhóm khách quý ra trận.

Mà đứng ở bên cạnh ông chính là một cô gái trẻ đội mũ lưỡi trai che nửa khuôn mặt

... Vị này không phải là “Mộc Mộc Thích Ăn Bánh Hạt Dẻ” à?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hòa thượng Liễu Nhiên khề che miệng ra hiệu với cô nàng, ông còn thấp giọng hỏi: “Lâm Gia?”

Thân thể cô ta bỗng nhiên cứng đờ.

Nhưng cô gái này chỉ ngu ngơ trong chốc lát, có vẻ là đang nghĩ cách để giao biện thanh minh cho bản thân, hòa thượng Liễu Nhiên lại mỉm cười gật đầu mà nói chặn họng: “Quả nhiên là cô Lâm.”

Lâm Gia: “...”

Cô tốn cả nửa ngày tìm cách cải trang, kết quả vừa đối mặt đã bị một ông già xa lạ vạch trần thân phận, cô lập tức liền cảm thấy tinh thần uể oải.

Lâm Gia cúi thấp đầu, miễn cưỡng gạt ra một nụ cười lễ phép nhưng không che nổi nét xấu hổ để đáp lời: “Bác à, khả năng quan sát của bác tốt thật đó.”

Liễu Nhiên cười nhạt một tiếng mà nói: “Không phải do mắt tôi tinh, mà là tôi nhìn đến quen cả mắt rồi.”

“Cô với Thủ... Cơ với Hứa Trăn hợp tác với nhau quá nhiều lần, như là trong “Khiêu vũ với đời”, không phải cô chính là vị kiếm khách nữ kia sao?”

Lâm Gia nao nao nhưng vẫn có chút kinh ngạc mà hỏi lại: “Ngài còn xem qua “Khiêu vũ với đời”?”

Liễu Nhiên gật đầu đáp lại: “Có xem sơ qua. Còn có “Tuyệt Đại Song Kiêu”, cô đóng vai Hoa Nguyệt Nô, là mẫu thân của hắn; trong “Bích Huyết Kiếm” thì diễn vai con gái Hạ Thanh Thanh của hắn, đó cũng là hai bộ phim tôi từng xem qua.”

Lâm Gia: “... Oa, ngài đã xem qua thật nhiều phim!”

Trong đôi mắt to tròn của cô ánh lên nét tươi cười miến cưỡng.

Đây là lần đầu Liễu Nhiên nhìn thấy Lâm Gia bằng xương bằng thịt ở ngoài đời, nhưng do ông gặp đi gặp lại cô trên ti vi, cô còn được đồ đệ ngốc của ông nhắc đến nhiều lần, thành ra tuy là lần gặp đầu tiên nhưng ông lại không cảm thấy cô gái trước mắt mình có gì xa lạ, ngược lại còn cảm thấy thân thiết vô cùng, như thể đây chỉ là một hậu bối bình thường mình hay gặp vậy.

Lúc này, khách quý đã bắt đầu lần lượt đi qua thăm dò, không khí ở hiện trường cũng dần dần ấm lên, đèn flash hai bên không ngừng lấp lóe.

Chỉ trong chốc lát, Hứa Trăn cùng với đoàn làm phim “Bích Huyết Kiếm” cũng bước lên thăm dò, fan của Hứa Trăn đang đứng ở một bên lập tức bạo phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Lâm Gia lúc này cũng không còn tí bộ dáng rụt rè nào, mà là hoà mình vào cùng với nhóm fan của Hứa Trăn mà hưng phấn nhảy dựng lên, hô to tên của Hứa Trăn.

Thẳng đến khi đoàn làm phim “Bích Huyết Kiếm” rời khỏi khu vực thăm dò, đến tận bàn kí tên phía đầu bên kia thì tiếng hoan hô chào mừng bên này của bọn họ mới dần dần lắng xuống.

Liễu Nhiên vui vẻ đứng xem đồ đệ ngốc nhà mình đi qua thăm dò trong sự hò reo của đoàn người, chỉ cảm thấy vừa lòng thỏa ý.

Ông nhìn thoáng qua Lâm Gia đang đứng bên cạnh cũng đang lộ ra nụ cười thỏa mãn mà hồ hởi hỏi một câu: “Nhưng sao cô lại chọn trà trộn vào nhóm fan ủng hộ của Hứa Trăn vậy? Hai người không phải là bạn bè sao?”

Lâm Gia đưa tay kéo chiếc khẩu trang trên mặt cao thêm một tí, rồi nhỏ giọng đáp lại: “Hai chuyện này khác nhau mà.”

Khi đang nói, cô cũng đang quay đầu nhìn về phía bóng lưng đi xa dần của Hứa Trăn, trong mắt là những ánh sáng lấp lánh, cô lại nói: “Tôi thích được nhìn thấy cảnh hân hoan đứng trong ánh hào quang rực rỡ.”

Liễu Nhiên hé miệng cười một tiếng.

Ừ, lão nạc cũng thích vậy.

“Nghe nói Đông Nhạc đang chuẩn bị kế hoạch quay phim mới cho Hứa Trăn,” Liễu Nhiên nói tiếp, “Cô Lâm cũng sẽ tham gia vào bộ phim này không?”

Khi nghe ông nói đến chỗ này, con mắt của Lâm Gia lập tức sáng lên một cái, cô đáp: “Tôi cũng nghe nói qua chuyện này, nghe bảo là dự định chọn quay một bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết mạng tên “Lang Gia bảng”. ”

“Hồi sau tôi sẽ xem thử nguyên tác có nhân vật nào thích hợp tôi hay không.”

Khi nói chuyện, trong ánh mắt của cô lấp lánh ánh hy vọng và lạc quan.

Liễu Nhiên liền đáp: “Tôi đã đọc qua bộ tiểu thuyết này. Nữ chính là...”

Vừa nói được nửa câu ông bỗng nhiên chuyển chủ đề, ông quay đầu đối mặt với Lâm Gia mà nói: “A, đúng rồi, biệt danh của cô Lâm là “Mộc Mộc Thích Ăn Bánh Hạt Dẻ” mà nhỉ?”

Lâm Gia gật đầu.

Liễu Nhiên nói: “Thừa dịp hiện tại sửa lại đi.”

Lâm Gia hỏi: “Tại sao vậy?”

Liễu Nhiên đáp: “À thì... nam nhân vật chính trong “Lang Gia bảng” bị dị ứng không ăn được bánh hạt dẻ.”

Lâm Gia: “...”

Chương 1110: Lâm Gia 1

Các khách quý tham gia Lễ trao giải Ngọc Lan lần lượt bước trên thảm đỏ và tiến vào trong hội trường.

Các phóng viên và người hâm mộ tụ tập bên ngoài không thể vào trong hội trường nên lần lượt giải tán, mỗi người đều phát ra tiếng cảm khái hoặc thôn thức hoặc buồn bã.

Ngoài việc đến để cổ vũ cho Hứa Trăn, các fan hâm mộ Hứa Trăn còn tổ chức các hoạt động offline, họ dự định tối nay sẽ cùng nhau ăn tối, vừa trò chuyện thoải mái vừa xem truyền hình trực tiếp lễ trao giải trong nhà hàng, tinh thần hưng phấn còn lâu mới kết thúc.

Đương nhiên Lâm Gia không có cách nào để tham gia vào các loại hoạt động như vậy.

Buổi tối hôm đó, cô một mình trở về khách sạn, ngã người trên tấm nệm Simmons mềm mại mà thần thờ nhìn lên trần nhà trên đầu.

Ai... Tình huống gì vậy? Nhân vật nam chính trong “Lang Gia Bảng” bị dị ứng không ăn được bánh hạt dẻ?

Tôi rõ ràng đã có biệt danh này từ hai năm trước, vậy mà thứ này cũng có thể dị ứng? ?

Ánh mắt của Lâm Gia có chút mê man.

Chung quy có cảm giác như có một cỗ lực lượng nào đó trong bóng tối đẩy mình ngày càng xa hơn trên con đường “dị ứng”...

Lâm Gia dẫn đo suy nghĩ, dứt khoát trở mình một cái bò dậy từ trên giường, tìm kiếm “Lang Gia Bảng” trên điện thoại di động và căn môi đọc nguyên tác.

Không cần hoảng sợ khi gặp phải chuyện gì đó, trước tiên hãy lấy điện thoại di động ra và tìm tòi nghiên cứu chân tướng của sự việc!

...

Hai giờ sau.

Lâm Gia với vẻ mặt thờ đảnh đang cầm điện thoại di động, lướt đọc từng trang nguyên tác của “Lang Gia Bả” một cách máy móc.

Không thể không thừa nhận, cuốn tiểu thuyết này thực sự rất hay, không hổ là cuốn mà A Trăn nhìn trúng, ánh mắt hắn vẫn xuất sắc như trước đây.

... Hừm, vai nam chính thực sự bị dị ứng không ăn được bánh hạt dẻ.

Ô ô ô Mộc Mộc không thích ăn bánh hạt dẻ nữa! !

Không bao giờ thích nữa! !

Lâm Gia chỉ cảm thấy mình đang bị số mệnh vô hình trêu chọc, vừa oan khuất vừa không có nơi nào để trút giận.

Cô cầm điện thoại lên, định nhấn tâm đổi biệt danh để tránh không bị người khác chọc ghẹo khi rất muốn quay “Lang Gia Bả”, nhưng ngón tay ngập ngừng trên màn hình hồi lâu lại không nhìn được cảm thấy hơi luyến tiếc.

Dù sao đó cũng là tài khoản người hâm mộ đã được quản lý cẩn thận trong hai năm, nó gần như đã trở thành một cái tên khác của cô.

Lâm Gia do dự chốc lát, bỗng ma xui quỷ kiến thế nào lại nhấp vào ghi chép thông tin của Hứa Trăn, suy nghĩ muốn lừa mình dối người một chút.

——Mai Trường Tô có dị ứng với bánh hạt dẻ cũng không sao, chỉ cần A Trăn không dị ứng là được!

Dù sao cũng chỉ là một bộ phim truyền hình, mấy năm nữa ai còn nhớ?

Vì sao phải đổi tên của mình vì một bộ tác phẩm chứ!

Nghĩ đến đây, Lâm Gia kiểm tra thời gian rồi gửi cho Hứa Trăn một biểu tượng cảm xúc thò đầu ra nhìn và câu hỏi: “A Trăn, vụ trộm hỏi một chút, cậu có bị dị ứng với các loại hạt không? Ví dụ như các loại bánh hạt dẻ?”

Một lúc sau, điện thoại ong ong rung lên.

Lâm Gia vội vàng cầm lên nhìn, chỉ thấy Hứa Trăn trả lời lại: “Hắn là không có, làm sao vậy?”

Cô ôm điện thoại, bất giác cười đến mặt mày cong cong mà nói: “Hi hi, cái đó, tôi đang đi công tác ở nơi khác, ở đây có bán bánh hạt dẻ cũng rất ngon.”

Hứa Trăn trả lời: “Ồ, bánh hạt dẻ?”

Nhìn thấy câu hỏi này, trong lòng Lâm Gia đột ngột vang lên tiếng còi báo động khó hiểu.

Không thể nào, chẳng lẽ hắn liên tưởng đến biệt danh của tôi?
!

Ách, không thể loại trừ khả năng này, dù sao thì tôi đây cũng là một fan lớn nổi tiếng trong fan hâm mộ Hứa Trăn...

Lúc này, suy nghĩ của Lâm Gia không ngừng trôi đi xa, còn đang suy nghĩ nên làm thế nào để thay đổi chủ đề, chỉ thấy Hứa Trăn lại nói: “Bao nhiêu tiền nữa kì?”

Lâm Gia: ?

Trong nháy mắt cô ngây ngốc luôn, thuận miệng băng quơ không xác định mà đáp lại: “25 tệ.”

Giây tiếp theo, trên điện thoại nhảy ra thông báo nhận được 100 nhân dân tệ mà Hứa Trăn chuyển khoản đến.

Hắn đánh chữ nói: “Làm phiền chị mua giúp tôi hai kí gửi đến trường học, trường bố nhà tôi cũng rất thích ăn bánh hạt dẻ.”

Lâm Gia: “...”

Cô trầm mặc một lúc lâu, lặng lẽ trả lời một câu “Được”.

Sau khi trò chuyện xong, Lâm Gia mở phần mềm đánh giá trên điện thoại di động và lặng lẽ tìm kiếm xem gần đó có cửa hàng bánh ngọt bán bánh hạt dẻ nào không.

——Quả nhiên, người xưa không có lừa gạt tôi.

Một lời nói dối cần phải dùng vô số lời nói dối khác để bù đắp lại.

Ba ngày sau, hai kí bánh hạt dẻ của Lâm Gia được đưa đến trường.

Sau khi Hứa Trăn ký nhận, cầm lấy phiếu chuyển phát nhanh nhìn, phát hiện hộp bánh hạt dẻ này được gửi tới từ Ma Đô, không khỏi hơi ngẩn ra.

Ma Đô?

Chuyện gì vậy, ngày hôm qua hấn vừa từ Ma Đô trở về mà, lễ trao giải Ngọc Lan cũng được tiến hành mở ở đó.

Nói như vậy, ngày đó khi sư tỷ Lâm Gia hấn tin cho hấn, hoá ra là ngày hai người ở cùng một thành phố.

Sớm biết như thế...

Thì hấn đã hỏi cửa hàng bánh ngọt của cô ở đâu, tự mình trực tiếp đi mua, cần gì phải làm phiền người ta một chuyến, còn tốn nhiều tiền chuyển phát nhanh.

Khi Hứa Trăn còn đang cân nhắc, tay hấn thì đã mở bao bì chuyển phát nhanh ra, từ trong đó lấy ra một hộp bánh ngọt thật lớn.

Hộp giấy da vuông, được gói thành hình dạng của hộp thức ăn cổ xưa, trên đó dán nhãn “Bánh ngọt Hùng Ký” màu đỏ trên giấy trắng, trông có loại cảm giác cổ xưa.

Chương 1111: Lâm Gia 2

Mắt Hứa Trăn sáng lên, hắn mở nắp hộp ra, lén nếm thử một cái bánh hạt dẻ, hương vị cũng khá được.

Ừm, không hổ là bánh ngọt sư tử Lâm đề cử, quả nhiên đáng tin cậy.

Sư phụ nhà hắn hiểu rõ hòa thượng thích ăn các loại đồ uống giải khát, nhất là các loại hạt. Hai năm nay Hứa Trăn chạy ngược chạy xuôi, thường xuyên mua chút bánh ngọt mang về cho sư phụ.

Chẳng qua, những cái gọi là “đặc sản địa phương” bình thường cũng không ngon lắm, sư phụ ăn vài lần bảo hắn sau này không cần mua nữa, Hứa Trăn chỉ đành hậm hực bỏ qua.

Hắn lấy điện thoại ra, chụp ảnh, đang định gửi cho Lâm Gia, tỏ vẻ đã nhận được hàng.

Bánh ngọt Hùng Ký - chuỗi cửa hàng bánh ngọt trung quốc DIY thủ công đầu tiên trên toàn quốc.

Cái này...

Hứa Trăn không khỏi lần thứ hai sững sốt.

Thủ công, DIY?

Đây không phải là sản phẩm do sư tử Lâm Gia tự làm sao?

Đang định chụp ảnh thì động tác dừng lại.

Hắn do dự một lát, vì kiểm chứng phỏng đoán trong lòng, hắn dứt khoát cầm lấy điện thoại di động, tìm kiếm “Bánh ngọt Hùng Ký” của Ma Đô, quả nhiên phát hiện ra một cửa hàng.

Hứa Trăn dựa theo giới thiệu bấm số cửa hàng, sau khi chuông reo, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một cô gái trẻ tuổi, dùng tiếng phổ thông có chút giọng Ma Đô nhiệt tình nói: “Chào buổi tối, cửa hàng bánh ngọt thủ công Hùng Ký xin nghe!”

Hứa Trăn nhìn bánh ngọt tinh xảo trước mắt, thăm dò nói: “Xin hỏi, bên cô chuyên làm đồ ăn nhẹ thủ công sao? Hay đó cũng là bán thành phẩm của cửa hàng?”

Cô gái ở đầu dây bên kia nói: “Thưa anh, chúng tôi là xưởng làm đồ ăn nhẹ thủ công, anh có thể tự tay làm, hưởng thụ niềm vui nướng bánh, cũng có thể để chúng tôi giúp anh hoàn thiện tốt hơn.”

“Xin hỏi anh có nhu cầu gì?”

Hứa Trăn chần chờ trong chớp mắt, suy nghĩ rồi nói: “Là như vậy, hai ngày trước bạn tôi mua một hộp bánh hạt dẻ, tôi ăn một miếng, cảm thấy rất ngon, xin hỏi là bên cô làm sao?”

“Ý của tôi là tôi muốn đặt nhiều hơn.”

“Bánh hạt dẻ phải không? Anh đợi một chút...” Cô gái ở đầu dây bên kia tra một lát, rất nhanh trả lời: “Hai ngày trước bên tôi quả thật có một đơn làm bánh hạt dẻ, là do khách hàng làm bằng tay. Xin hỏi họ của anh là gì?”

Hứa Trăn nói: “Họ Lâm.”

“À, vậy thì đúng là bên cửa hàng chúng tôi rồi.” Cô gái của hàng bánh ngọt cười nói, “Tôi còn có ấn tượng với bạn bè của anh, đó là cô gái rất xinh đẹp, cao gầy, ngoại hình có hơi giống Lâm Gia, ha ha.”

“Vậy anh còn muốn đặt thêm bánh này không?”

“.....”

Hứa Trăn chỉ tán gẫu vài câu cùng chủ tiệm, lại đặt hai lí bánh hạt dẻ, rồi cúp máy.

Lúc này sắc trời đã tối, hắn cầm di động đi ra ban công, nhìn bầu trời tối tăm xa xa, vẻ mặt có hơi kinh ngạc.

Ba ngày trước, Ma Đô, đồ ăn nhẹ thủ công.

Hơn nữa xem ở trên bản đồ, cửa hàng bánh ngọt này chỉ cách hội trường lễ trao giải Ngọc Lan hai ngã tư...

Sư tử Lâm Gia đi đến đó làm gì?

Không phải là cố ý đi xem giải Ngọc Lan chứ?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Hứa Trăn rất nhanh lại lắc đầu.

Hắn suy nghĩ quá nhiều rồi.

Bây giờ sư tử Lâm Gia cũng là ngôi sao nhỏ có chút danh tiếng, nếu như cô ấy muốn đến hiện trường buổi lễ xem lễ trao

giải quả thực quá dễ dàng, cần gì phải lấy thân phận khán giả xem?

Huống chi là ở Ma Đô này, vốn là trung tâm thứ hai trong giới giải trí, bất kể là diễn xuất thương mại, hay là các cơ sở phát ngôn hoặc là đoàn làm phim đều đếm không xuể, đi công tác đều là chuyện bình thường...

Trong lòng Hứa Trăn thuyết phục chính mình như vậy, nhưng ở sâu trong nội tâm, hắn lại cảm thấy có hơi khác thường.

Cái trùng hợp “bình thường” như vậy, hình như hơi nhiều.

Còn nhớ lúc trước, lần đầu tiên hắn gặp Lâm Gia trong đoàn làm phim “Khiêu vũ với đời”, rất nhanh đã gặp lại cô trong đoàn làm phim “Tuyệt Đại Song Kiều”, khi đó còn vô cùng vui vẻ, cảm giác thật trùng hợp.

Sau đó, Hứa Trăn gặp lại Lâm Gia trong đoàn làm phim Bích Huyết Kiếm, lúc ấy còn nghĩ, có lẽ là bởi vì hai người đều là ngôi sao mới nổi, rất dễ gặp mặt ở đoàn làm phim võ hiệp.

Sau đó, lại gặp trong đoàn làm phim “Tam Quốc”...

Hứa Trăn nhẹ nhàng cắn môi một cái.

Điều này... Rốt cuộc là trùng hợp, hay là...

Hắn không dám tiếp tục suy nghĩ, cảm giác có hơi mạo phạm.

Hứa Trăn xưa nay biết, sư tỷ Lâm là nhân vật phong vân của trường bọn họ, trong thời gian ở trường đã nhiều lần tham gia sản xuất phim truyền hình, rất nhiều bạn học bên cạnh đều coi cô như nữ thần.

Học kỳ trước, sư tỷ Lâm bất ngờ muốn chọn khóa học “Lịch sử sân khấu cổ đại Trung Quốc” vốn là sinh viên năm nhất chiếm đa số, còn khiến cho lớp bọn họ xôn xao một trận, rõ ràng có rất nhiều người không chọn môn học này đều có ý chạy tới nghe, chỉ vì muốn ngắm sư tỷ Lâm.

Ah, “Lịch sử sân khấu cổ đại Trung Quốc”...

Nghĩ tới đây, Hứa Trăn lâm vào trầm tư lần thứ hai.

Môn học này, hình như hắn cũng đã chọn qua.

Lúc trước vẫn là sư tử Lâm nói với hấn, bạn cùng phòng năm nhất của cô ấy đã chọn qua môn học này, giáo viên giảng vô cùng tốt, rất có thu hoạch, có rất nhiều đề cử, Hứa Trăn cũng thuận tay chọn môn này.

Chẳng qua sau này bắt kịp bộ phim “Tam Quốc”, thời gian quá gấp gáp, hấn đã bỏ hết tất cả các khóa học ngoại trừ khóa học bắt buộc ra, trong đó cũng bao gồm cả “Lịch sử sân khấu cổ đại Trung Quốc”.

Bộ phim “Chu Du” có quá nhiều cảnh, hấn đã không quay lại trường học tới tháng 4. Ngược lại là sư tử Lâm đã sớm trở lại, sau kỳ nghỉ đông đã quay về trường học ngay lập tức, bởi vậy không có chậm trễ khóa học...

Trong nháy mắt này, bỗng nhiên trong lòng Hứa Trăn toát ra một suy nghĩ thái quá trong đầu: Không phải ý là như vậy sao?

Sư tử Lâm, không phải là, bởi vì ta mới chọn môn học này chứ?

Hấn ngửa đầu nhìn đám mây trên xa, lòng như lửa đốt, trong lòng không hiểu sao run lên.

Chương 1112: Lâm Gia 3

Hứa Trăn lấy điện thoại di động ra, mở phần chatbox của Lâm Gia.

Hấn nên nói gì đó.

Chả lẽ lại nói một câu bánh hạt dẻ đã nhận được sao?

Giả ngu kiểu này cũng quá bất lịch sự rồi...

Cảm ơn chị đã làm bánh ngọt cho em?

Nên nhấn cái gì bây giờ...

Ngón tay của hấn vẫn ở trên màn hình một lúc lâu, nhưng cuối cùng hấn cũng không nhấn gì.

Bình thường viết tiểu truyện nhân vật Dương Dương thì ngôn ngữ cứ tự trào ra như nước, còn bây giờ muốn viết một tin nhắn văn bản thôi mà mãi không có ý tưởng gì.

Nói cho cùng là do bản thân hấn suy nghĩ nhiều, hay là không cần phải nghĩ nhiều...

“Đinh Đinh!”

Ngay sau đó, có một tin nhắn được gửi đến.

Không phải của Lâm Gia, mà là sư phụ Liễu Nhiên.

“Bánh hạt dẻ đã gửi đến chưa?” Sư phụ hỏi.

Hứa Trăn sững sốt, lúc này mới phản ứng lại: hai ngày trước hấn đã nói với sư phụ, nói lúc đó có một người bạn đi công tác nên giúp hấn mua hai kí bánh hạt dẻ, đợi đến lúc đó hấn sẽ gửi bưu điện chuyển phát đến chùa.

Hấn quay đầu nhìn thoáng qua hộp bánh hạt dẻ vừa nhận được, mặt lộ ra vẻ khó xử.

Cái này... Có nên đưa cho sư phụ không?

Đây là bánh do sư tỷ tự tay làm.

Lấy tâm ý của người ta đến hiếu kính sư phụ, thật sự là có hơi băn khoăn.

Hứa Trăn suy nghĩ một lát, quyết định một lúc rồi đến cửa hàng bánh ngọt ở phố sau trường hỏi một chút, xem bọn họ có thể cho hấn lấy trước một phần để gói lại hay không.

Lễ vật thủ công là trân quý như thế nào, nên để người nhận trân trọng riêng mới đúng.

Sau đó, hấn nhắn lại cho sư phụ của mình: “Con vừa liên lạc với chủ cửa hàng, đã bảo anh ta gửi đồ trực tiếp đến chùa. Hai kí bánh hạt dẻ, hai kí hạnh nhân giòn, sư phụ ngài tự để lại cho mình một ít, còn lại chia cho các hoà thượng khác.”

Một lát sau, hòa thượng Liễu Nhiên nhắn lại đã hiểu rõ, vẻ mặt “Thiện tai”, lại nói: “A Trăn, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi?”

Hứa Trăn đọc tin nhắn này, cảm giác có hơi kỳ lạ.

Sư phụ phải biết rõ năm nay hấn bao nhiêu tuổi mới đúng chứ, vì sao phải cố ý hỏi cái này?

Hơn nữa, xưa nay sư phụ toàn gọi hấn là “Thủ Chân”, rất ít khi gọi là “A Trăn”... Hôm nay có chuyện sao?

Trong lòng Hứa Trăn tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn thành thật đáp: “Thưa sư phụ, cộng thêm tuổi暮 năm nay đã 21 rồi.”

Một lúc sau, hiểu rõ trả lời: “21 à, không còn nhỏ nữa. Con trai của cư sĩ Lý khi nó bằng tuổi con cũng đã kết hôn lập gia đình rồi.”

“Bây giờ nó đã 24 tuổi, con nó cũng đã được 2 tuổi rồi.”

Hứa Trăn: ?

Vài giây sau, sư phụ lại gửi tin nhắn tới: “Có vừa ý cô gái nào không?”

Hứa Trăn: ? ?

Sư phụ đang nói cái gì vậy?

Thúc giục hẳn kết hôn sao?

Hơn nữa sao bỗng nhiên sư phụ đã có thể đánh chữ nhanh như vậy? ?

Hứa Trăn vừa xấu hổ vừa quẫn bách, vội vàng trả lời: “Cám ơn sư phụ quan tâm, đồ nhi còn trẻ, còn chưa đến lúc suy nghĩ những chuyện này.”

Hắn vừa gửi câu này xong, vốn định hỏi trong chùa còn thiếu thứ gì không để trốn đề tài này một chút. Nhưng ai ngờ, tin nhắn tiếp theo của Nhiên hòa thượng rất nhanh đã gửi lại: “‘Mộc Mộc thích ăn bánh hạt dẻ’ là biệt danh của quý cô Lâm Gia.”

Hứa Trăn nhìn thấy dòng tin nhắn này, bỗng nhiên ngẩn ra.

Lúc này, Nhiên hòa thượng lại gửi tới một icon gõ mõ, đánh chữ nói: “Duyên khởi duyên diệt, tồn tại một lòng.”

“Vi sư chỉ nói tới đây thôi, còn lại con phải tự trăn trọng.”

Hứa Trăn cầm di động, nhìn tin nhắn sư phụ vừa mới gửi tới, một lúc lâu hắn cũng không nói gì.

“Mộc Mộc thích ăn bánh hạt dẻ”... Hắn nhớ ID này.

Là một fan kỳ cựu trong dàn fan hâm mộ Hứa Trăn, mỗi lần fan nhà mình tổ chức hoạt động, Hứa Trăn luôn có thể nhìn thấy ID này trong danh sách.

Đây là... sư tử Lâm Gia?

Tại sao sư tử Lâm Gia lại lẫn lộn trong fangroup của hắn?

Rốt cuộc là hắn suy nghĩ quá nhiều, hay là...

Mộc Mộc thích ăn bánh hạt dẻ, bánh hạt dẻ...

Hứa Trăn quay đầu, lại lần nữa nhìn về phía hộp bánh hạt dẻ vừa nhận được.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, sư phụ làm sao biết được những thứ này? ?

Hắn chỉ cảm thấy đầu óc mình rối loạn, không biết những đầu mối này từ đâu ra.

Do dự một lát, hắn gửi tin nhắn cho trợ lý Chu Hiểu Mạn của mình, hỏi: “Chị Hiểu Mạn, có phải sư tử Lâm có acc phụ ở trong hội hậu viện nhà chúng ta hay không?”

Hai ba giây sau, bên Chu Hiểu Mạn cũng nhanh chóng gửi tới một loạt tin nhắn:

“! !! Cuối cùng Gia Gia cũng rớt ngựa? ??”

“Chúa ơi! Cuộc sống của tôi! Ha ha ha ha ha! !!”

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi!”

“Aizzz tôi nói cho cậu biết, yêu đương có thể, nhưng mà không thể làm quá lên, có chuyện gì thì nhớ liên lạc kịp thời cho chúng tôi.”

“Tuy rằng cậu không có ý định đi theo con đường thần tượng nhưng cũng đừng quá giống trống khua chiêng, tốt xấu gì cũng phải có công văn với công ty bên kia.”

“Ai nói với cậu biết vậy? Quả nhiên vẫn là vì giải thưởng ngọc lan lần này phải không?”

“Không phải là nhà nào để mắt Gia Gia đấy chứ? Ôi chao, không phải là cha nào chứ!”

“.....”

Hứa Trăn cầm điện thoại di động, ngơ ngác nhìn tin nhắn bên Chu Hiểu Mạn nhanh chóng gửi tới.

Sư tử Lâm thật sự là fan của hắn sao?

Chị Hiểu Mạn đã sớm biết rồi?

Hứa Trăn đánh máy nhấn lại: “Chị ơi, dừng lại.”

“Chúng ta nói từ từ.”

“Sư tử Lâm có acc nhỏ là fan hâm mộ Hứa Trăn, cũng có thể chỉ vì cổ vũ.”

“Cho dù cô ấy thật sự là fan hâm mộ Hứa Trăn, đó cũng chỉ là fan mà thôi.”

Hắn còn chưa còn chưa đánh xong câu tiếp theo, Chu Hiểu Mạn đã trực tiếp gửi một đoạn thoại tới.

Hứa Trăn mở ra, chỉ nghe thấy được sự khinh bỉ trong giọng nói của Chu Hiểu Mạn: “Bạn học Hứa Trăn? Cậu có hiểu ‘fan nữ’ là như thế nào không?”

“Tuy rằng cũng có ‘fan mẹ’, cái này không quan trọng...”

“Nhưng! Đại đa số người hâm mộ đều trực tiếp coi cậu là bạn trai giả, hiểu không? ?”

Hứa Trăn: “...”

Chương 1113: Lâm Gia 4

Hứa Trăn do dự hồi lâu, vẫn yên lặng xóa tin nhắn vừa rồi chưa đánh xong.

Không cần phải tranh cãi, cũng không có gì để tranh luận.

Sư tử Lâm Gia lại là fan của mình...

Hứa Trăn ngửa đầu nhìn trời, vừa kinh ngạc, vừa có hơi hoang mang.

Tại sao vậy?

Rõ ràng ở ngoài đời chúng ta đã là bạn bè có quan hệ rất tốt, cô ấy trà trộn vào fan hâm mộ Hứa Trăn để làm gì đây?

Nghĩ không ra, Hứa Trăn đơn giản không muốn nghĩ nữa.

Hắn trực tiếp lấy điện thoại ra, bấm số của Lâm Gia.

Có một số chuyện, không tiện nói thẳng, nhưng lại có thể dùng để diễn tả trên phương diện tâm trạng nha.

“Đô đô đô...”

Chuông điện thoại vang lên hồi lâu, đầu dây bên kia vẫn không bắt máy.

Không biết vì sao, Hứa Trăn lại có hơi khấn trương, thậm chí lòng bàn tay đã bắt đầu hơi chảy ra mồ hôi.

Lại qua mấy tiếng, ngay khi hắn đã định cúp máy, điện thoại cuối cùng cũng được kết nối.

Hứa Trăn mừng rỡ, vừa định mở miệng, đối diện lại truyền đến giọng nói của một người đàn ông: “A lô?”

Rất trẻ, là giọng của một người đàn ông hắn chưa gặp bao giờ.

Hứa Trăn chỉ cảm thấy trái tim trầm xuống.

Hắn nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, xác nhận không gọi nhầm số, hỏi: “Xin hỏi, đây là điện thoại của Lâm Gia sao?”

Người đàn ông xa lạ đối diện trả lời: “A đúng, ‘Gia Gia’ đi vệ sinh, lát nữa tôi nói với cô ấy, bảo cô ấy gọi lại cho anh.”

Giọng điệu vô cùng thân thiết, thậm chí còn gọi “Gia Gia”.

Mặt Hứa Trăn đen lại, hỏi: “Xin hỏi anh là ai vậy?”

Người đàn ông lạ nói, “Tôi? Tôi là Từ Hạo Vũ. Tôi và cô ấy làm cùng một đoàn phim.”

Từ Hạo Vũ... Hứa Trăn yên lặng suy nghĩ một lát, nhớ rồi.

A, đây là nam chính trong bộ phim chiến kịch mà sư tỷ Lâm Gia đang quay.

Thật sự là không có tí lễ phép lịch sự nào cả, nhìn thấy điện thoại di động của người khác vang lên, vậy mà sẽ bắt máy.

Rốt cuộc là gã ta thật sự có quan hệ tốt với Lâm Gia không?

Đúng lúc này, ở đầu dây bên kia, Từ Hạo Vũ lại nói: “Anh bạn, anh tính hỏi gì vậy? Biệt danh Gia Gia đặt cho cậu có hơi cổ chấp nha!” Trong lúc nói chuyện, trong giọng nói của gã ta mang theo ý cười rõ ràng.

Hứa Trăn nghe vậy sững sốt, hỏi: “Cô ấy đặt biệt danh cho tôi là gì?”

Từ Hạo Vũ nói: “Cô ấy ghi là ‘Con tôi’, ha ha ha!”

Hứa Trăn: ? ??

Cúp máy, không trò chuyện với Từ Hạo Vũ nữa, Hứa Trăn rời ban công đi về lại phòng ngủ.

Hắn ngã xuống giường, lẳng lặng nhìn mấy bức tranh đang treo trước mắt, ngây ngẩn một hồi.

Ông trời ơi.

Hứa Trăn yên lặng dùng mu bàn tay che con mắt mình lại.

Tia rung động hắn có trước khi gọi cuộc điện thoại kia đang chậm rãi biến mất, dần dần bị chôn trở về đáy lòng.

Hắn chỉ cảm thấy không những xấu hổ, xen lẫn thẹn thùng, lại còn hơi cảm thấy có một tia buồn bã.

—— Ai ngờ người ta lại là fan mẹ của hắn.

Là do mình tự mình đa tình sao.

Xung quanh Hứa Trăn nào thiếu người theo đuổi hắn, những cô gái này chỉ vì muốn gây được sự chú ý của hắn mà phần lớn sẽ kiếm đủ chuyện trên trời dưới đất để nói chuyện phiếm với hắn, tạo đủ mọi tình huống để bắt chuyện với hắn, có khi là ở nhà ăn, trong phòng học, trên sân tập mà giả vờ ngẫu nhiên gặp được hắn, tặng đủ loại chocolate, ly tách, khăn quàng cổ tự đan,... để kiếm có hẹn hắn ăn cơm sau này.

Sư tử Lâm có bao giờ làm ra các hành động đó chưa?

Hai người mặc dù cho có cố ý hay ngẫu nhiên gì đó mà hợp tác chung trong mấy bộ phim, nhưng gần như là chưa lần nào có tình huống được diễn chung với nhau trong cùng một phân cảnh, không nói đến những lần giao lưu với nhau ngoài giờ diễn xuất, phải nói là ít đến đáng thương.

Lịch sử tin nhắn của hai người thì càng đừng nhắc tới, ngoại trừ chủ đề công tác thì cũng chỉ có công tác, gần như không có nói mấy chuyện ngoài lề.

Lấy đâu ra minh chứng cho cái tình cảm không biết có tồn tại thật hay không kia.

Hứa Trăn âm thầm thở dài.

Về phần acc phụ dùng để theo đuổi thần tượng kia của sư tỷ Lâm.

Chỉ là ủng hộ thôi chứ có chứng minh được cái gì khác đâu.

Hành động theo đuổi thần tượng này là việc theo dõi và nắm bắt các tin tức liên quan đến ngôi sao “Hứa Chân” ở trên mạng, chứ không có dính dáng gì đến chính bản thân hần.

Thật sự lại có người ngốc đến mức dùng hành động theo đuổi thần tượng để kiếm bạn trai?

Thật chẳng khác gì trèo cây tìm cá.

Có lẽ, Lâm Gia chỉ là yêu thích một nhân vật nào đó hần từng biểu diễn qua, tỷ như Hoa Vô Khuyết, tỷ như Hạ Tuyết Nghi, tỷ như Chu Du.

Hoặc là, đứng tại góc độ người xem, cảm thấy diễn viên “Hứa Chân” này là một người khá đáng được thần tượng.

Cũng giống như hần, khi hần cảm thấy ưa thích một diễn viên tiền bối ưu tú nào đó, hần cũng thường xuyên lặp đi lặp lại việc quan sát cảnh cắt đoạn bọn họ biểu diễn mà.

Cái này lại có thể nói rõ cái gì đâu.

“Reng reng reng.”

Liền tại lúc này, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hứa Trăn vừa cầm lên đã thấy ngay trên màn hình đang hiện ra hình ảnh nửa bên gò má của một thiếu nữ ăn mặc phong cách cổ đại.

Thiếu nữ này mặc nguyên một bộ đồ màu đen, trong tay đang cầm thanh kiếm dài màu bạc, mura phòn lất phất làm ướt hàng tóc mai bên khuôn mặt cô ấy. Trong con mắt hoa đào xinh đẹp lại là vẻ lạnh lùng quyết tuyệt như có như không thuộc về nàng.

—— Dạ Vũ.

Này là một nhân vật trong bộ phim “Khiêu vũ với đời”, Dạ Vũ do Lâm Gia biểu diễn.

Chương 1114: Lâm gia 5

Hứa Trăn cầm điện thoại, nhìn ảnh chụp bên trên màn hình mà tinh thần không khỏi phấn chấn lên.

Hắn lơ mơ nhớ lại khoảnh khắc lúc mình mới gặp Lâm Gia: Một thiếu nữ một thân áo đen bơ vơ múa kiếm giữa hậu trường tăm tối.

Dáng người ưu nhã, khí chất nữ kiệt, lưỡi kiếm mỏng ánh bạc trong tay cô vung vẩy uốn lượn như rồng bay trong gió, phản chiếu ánh sáng ra khắp căn phòng khiến người xem cũng phải hoa cả mắt.

Sau đó, cô còn tự lòng tiếng cho âm thanh múa kiếm của chính mình: “Biu~ biu~ biu!”

Hứa Trăn ngơ ngác chỉ chốc lát, khóe miệng không tự chủ được mà giương lên.

Hắn nhận cuộc điện thoại, nói: “Alo, là sư tỷ sao?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói vội vàng của Lâm Gia, cô nói: “A Trăn, rất xin lỗi cậu, vừa rồi tôi không cầm điện thoại, vừa này là, ách.”

Hứa Trăn nghe ra cô đang hoảng loạn, hắn do dự một chút rồi quyết định sẽ không hỏi đến Từ Hạo Vũ, cũng không có đề cập cái biệt danh cô đặt cho hắn kia, chỉ khẽ cười nhẹ mà nói: “Sư tỷ, em đã nhận được bánh hạt dẻ chị gửi, vừa rồi cũng có nếm một cái, cực kỳ ngon nha.” “L i ê n h ệ t l: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

“Vỏ ngoài vừa xốp vừa giòn, lại không hề quá ngọt, không nghĩ đến sư tỷ còn là cao thủ làm đồ ngọt, thật là lợi hại!”

Đầu dây bên kia, Lâm Gia cầm điện thoại, nghe được mấy câu nói này mà gương mặt “bùm” một cái đã biến thành màu hồng.

Trong nháy mắt, nào cô bỗng dưng công khiến cô không biết nên đáp lời như thế nào.

Vừa rồi cô vừa đi vệ sinh về thì lập tức được Từ Hạo Vũ kể lại cuộc điện thoại Hứa Trăn vừa gọi đến cho mình, gã còn cười hỏi cô là ai là “con” của cô thế, lập tức cả người cô đều choáng váng.

Cái thằng ngốc này! Mà gã ngốc thật mà! Mà còn là thằng ngốc không biết phép lịch sự nữa! ! !

Lâm Gia vừa oan ức vừa quần bách, thế là cô vội vội vàng vàng gọi điện thoại lại cho Hứa Trăn, ai ngờ mới nhận được liền được nghe một câu khích lệ.

Hiện tại cô chỉ cảm thấy đầu óc chóng mặt, chân tay luống cuống.

A... A Trăn khen bánh hạt dẻ mình làm ăn rất ngon.

Ồ nói vậy là sao! Hẳn sao có thể biết bánh hạt dẻ đó là của mình làm? ?

Rõ ràng cô đã gửi hai chiếc hộp được đóng gói cẩn thận sang, nhìn bề ngoài là sẽ không thấy khác gì với thành phẩm của cửa hàng làm, hẳn, hẳn làm sao có thể vừa nhìn đã nhận ra được chứ.

Kia, kia hẳn còn có thể nhìn ra những chuyện khác nữa hay không?

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, là do mình không đánh đã khai, hay là do càng che càng lộ... Giờ mình có nên giã dũa thêm tí nữa không?

“Thật sự không phải do tôi...”

“Vừa nãy em có gọi điện đến cửa hàng bánh ngọt...”

Sau một hồi im lặng, đột nhiên hai người Hứa Trăn và Lâm Gia lên tiếng cùng một lúc.

Sau khi nghe giọng nói của đối phương, họ đồng loạt dừng lại.

Sau vài giây im lặng, Hứa Trăn lên tiếng trước, nhẹ nhàng nói: “Chị nói trước đi.”

Lâm Gia ở đầu dây bên kia ngẩn ngơ, bối rối nói tiếp: “À, ừ, cái đó...”

Cuộc đấu tranh của thiên thần và ác quỷ trong đầu cô đã diễn ra cả buổi rồi, nhảy tới nhảy lui giữa “nhận” và “không nhận”, cuối cùng bị da mặt mỏng đánh bại, cô đành xấu hổ nói dối: “Ngoài D. I. Y ra, cửa hàng bánh ngọt đó cũng có thể mua sản phẩm đã làm sẵn nữa.”

“Tôi, tôi mua sản phẩm làm sẵn ở đó.”

— A a a a, thật là xấu hổ! !!

Bí mật tự tay làm bánh ngọt cho người ta mà lại bị phát hiện rồi!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, có phải tôi đã quá tham vọng rồi không?

Tám lòng của Tư Mã Gia đâu phải ai cũng hiểu? ??

Hứa Trăn không trả lời ngay.

Cầm điện thoại, hắn cảm thấy nhịp tim đang đập nhanh hơn, hít một hơi thật sâu.

Có lẽ bởi vì hắn đã quen với việc ở một mình, quen với những mối quan hệ xã giao, quen với tốc độ giao du với mọi người như nước chảy nhàm chán kia...

Đôi mắt với một lời nói dối vụng về như vậy, Hứa Trăn đột nhiên cảm thấy hơi luống cuống.

Nếu vừa rồi hắn đang cố gắng thuyết phục bản thân rằng các hành vi kỳ lạ của Lâm Gia chỉ là của một người hâm mộ theo đuổi thần tượng và hắn chỉ đang tự mình đa tình thôi, thì vừa rồi, cuối cùng hắn đã hiểu rằng tất cả những điều này không phải là ảo tưởng của mình.

Cô gái này thật có cảm tình với mình.

Đó không phải là sự thương hại, không phải là sự đồng cảm, không phải là sự ưu ái của “fan mẹ”, cũng không phải là sự tôn trọng dành cho bạn diễn.

Nó chỉ đơn thuần là rung động.

Tuy nhiên, sự rung động này vẫn còn quá yếu ớt, quá mỏng manh, giống như ánh sáng yếu ớt của một ngọn nến, sẽ bị dập tắt khi gió thổi qua.

Hứa Trăn không biết nên mạnh dạn tiếp cận cô hay bí mật bảo vệ cô.

Hắn sợ nếu mình đi quá xa, ngọn nến sẽ tắt, hắn cũng sợ nếu vươn tay che chở, hắn sẽ khiến ngọn lửa không hài lòng và muốn thoát ra khỏi gông cùm của mình.

Hắn không biết phải làm gì.

“Ồ, em hiểu rồi...”

Im lặng một lúc, Hứa Trăn khẽ mỉm cười, giả vờ thản nhiên nói: “Tôi nói chưa nhỉ, bánh hạt dẻ nướng này làm ngon lắm, giống như bánh mua trong cửa hàng vậy.”

“Thì tôi đã mua nó trong cửa hàng mà, ha ha.”

Nghe hắn nói như vậy, Lâm Gia ở đầu bên kia của điện thoại thở phào nhẹ nhõm rồi cười theo hắn.

...

Hai người chỉ nói chuyện phiếm với nhau mấy câu, sau đó vội vàng cúp điện thoại.

Không ai dám nói nhiều.

Lâm Gia cầm điện thoại, nhìn cụm từ “con trai của tôi” trên màn hình điện thoại đang tối dần mà thở dài một hơi.

Cô cảm thấy sự lo lắng của mình đã dịu đi, nhưng cũng cảm thấy hơi mất mát.

y, thật tốt khi A Trăn không có những suy nghĩ như vậy.

Than ôi, thật đáng tiếc khi A Trăn không có loại suy nghĩ này.

Nghĩ đến đây, Lâm Gia lại cảm thấy chán nản.

Cô đã nói như vậy rồi thì phải làm sao bây giờ... Sau ba năm theo đuổi thần tượng mà cũng không có tiến triển gì!

Thậm chí còn không bằng những người hâm mộ bình thường, những người hâm mộ bình thường cũng có thể tăng mức độ thân thiết bằng cách tham gia vào các buổi meeting của A Trăn.

Ba năm, ba năm rồi lại ba năm...

Tiếp tục như vậy đến khi nào đây?

Chị gái tốt bụng nào có thể giúp tôi lập kế hoạch theo đuổi thần tượng... Phi! Không đúng! Phải là chiến lược theo đuổi bạn trai? ?

Chương 1115: Lâm gia 6

Lâm Gia gục đầu xuống, rời khỏi góc phim trường trở về phòng nghỉ, trông cô có vẻ lạc lõng và choáng váng.

Trên người cô mặc một bộ đồng phục đặc vụ chỉnh tề và thẳng thớm, không hề tạo thêm một chút cảm giác góc cạnh nào cho cơ thể cô.

Từ Hạo Vũ nhìn thấy cô trở lại, vội vàng ăn nốt hai miếng đồ ăn còn đang ăn dở rồi vô cùng hào hứng mà đi về phía cô, nháy mắt nói: “Này, Gia Gia, trò chuyện với “con trai” của cô xong chưa?”

Lâm Gia sợ run cả người khi nghe thấy từ “con trai”.

Cô sững sờ quay đầu lại, đang định giải thích, Từ Hạo Vũ lại nói: “Mà này “con trai” của cô rốt cuộc là ai vậy? Tôi rất tò mò.”

“Vừa nãy nhìn thấy biệt danh này, tôi đã rất hoảng sợ, tôi còn tưởng rằng cô có con riêng, kết quả sau đó lại nghe thấy là giọng nói của người trưởng thành trong điện thoại.”

“Làm sao mà cô có con trai lớn như vậy được, a ha ha ha!”

“Tôi có hỏi “con trai” của cô là ai mà người đó cũng sống chết không chịu nói với tôi, bí mật vậy sao.”

“Này, rốt cuộc là ai vậy?”

“...”

Lâm Gia: ? ?!

Nghe Hứa Hạo Vũ nói duyên thuyên, cô mở to hai mắt mà không tin vào tai mình.

Anh ta đang nói gì vậy?

Con trai của tôi?

Anh ta đã hỏi “con trai” tôi “con trai” tôi là ai?

A Trần đã biết rằng tôi để biệt danh của hắn là “con trai của tôi” rồi? !! !

Lúc này, Lâm Gia chỉ cảm thấy giận sôi người, tức giận đến mức khói bốc ra từ mọi lỗ trên cơ thể biến thành một cột khói xám.

A a a a a ! ! Từ Hạo Vũ, anh chết chắc rồi! Anh chắc chắn phải chết!

Con trai tôi là bố của anh!

Tôi là mẹ... Mẹ ơi! Không phải!

Dù sao anh chắc chắn phải chết! !!

...

Chiều hôm đó, trong đoàn làm phim “Liệp Ảnh”, nam nữ chính có quay một cảnh đánh nhau.

Nữ đặc vụ do Lâm Gia thủ vai lần đầu tiên gặp Từ Hạo Vũ, hai người đáng lẽ phải đến để liên lạc với nhau, nhưng không ngờ do một sai sót bất ngờ khiến họ coi nhau là kẻ thù.

Lâm Gia thuần thực dễ dàng không chế được Từ Hạo Vũ, cô đè anh ta xuống đất dẫm dẫm một hồi.

Đạo diễn đứng bên ngoài nhìn hai người diễn qua ống kính, không khỏi kinh ngạc.

“Tôi vốn còn sợ rằng vẻ ngoài của Lâm Gia quá xinh đẹp mềm yếu, không thể diễn tốt cảnh này...”, ông ấy nghiêng đầu và nói với nhà sản xuất bên cạnh: “Ai ngờ cô diễn rất tốt, ánh mắt và khí chất đều rất chính xác!”

“Có được ánh mắt sắc bén của một nữ đặc vụ!”

Nhà sản xuất bên cạnh cũng gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nói: “Mà Hạo Vũ diễn cũng không tồi!”

“Nhìn vẻ mặt của anh ta đi, nghe tiếng hét này đi, qua vẻ mặt sợ hãi này, có vẻ như Gia Gia thật sự đã rất đau!”

Gã ta không khỏi cảm động nói: “Lúc trước ông tổng giám đốc Từ đã nói với tôi là khả năng diễn xuất của Hạo Vũ rất đau mắt khiến tôi đã phải chăm trước nhiều nhưng giờ tôi cảm thấy diễn xuất của cậu ta rất sinh động đấy chứ? Có lẽ là do lần trước diễn vai không hợp.”

“Có lẽ Hạo Vũ không thể diễn tốt kiểu vai công tử lạnh lùng, nhưng diễn kiểu nhân vật nhỏ này thì không sao.”

Nghe nhà sản xuất nói như vậy, đạo diễn ở một bên ngượng ngùng cười cười, nhưng không nói gì.

Kỹ năng diễn xuất của Từ Hạo Vũ như thế nào, mấy ngày nay đoàn làm phim đều đã trải nghiệm đủ rồi, nhà sản xuất bình thường không hay ở đây nên không thấy tận mắt.

Còn vì sao bây giờ anh ta lại thể hiện đúng lúc...

Có thể, có lẽ, chắc là, do bị đau thật.

Đạo diễn nhìn Từ Hạo Vũ bị Lâm Gia đá lăn lộn trên phim trường, chờ đến ngoáy lỗ mũi.

Được rồi, bị một cô gái nhỏ đá mấy cái thôi thì có thể bị gì được chứ.

Tất cả là vì cốt truyện cần như vậy.

Lâm Gia rất tức giận.

Khí Từ Hạo Vũ tự ý tiếp điện thoại của chính mình, còn khiến cô bực mình hơn là gã dám để lộ cái biệt danh “con trai tôi” này.

Vốn dĩ mỗi khi trò chuyện với A Trăn, giữa hai người sẽ luôn có bầu không khí hết sức thoải mái... Tất cả là đều tại gã!

Đều tại cái tên máu bùn đó!

A Trăn khẳng định là đã gắn cho mình cái mác bà di biến thái rồi, khóc đến nước mắt chảy thành sông mà!

Lâm Gia từ đó đến giờ vẫn luôn là một cô gái thân thiện năng nổ giúp đỡ mọi người, luôn giữ lòng đầy thiện ý khi tiếp xúc người khác.

Chỉ có một Từ Hạo Vũ và duy nhất cái thằng khờ Hạo Vũ này đã thành công chạm đến vảy ngược của cô, kích thích cô giận đến muốn nổi cơn tam bành.

Tối hôm đó, sau khi quay xong hết cảnh cần quay, sau khi về đến khách sạn là Lâm Gia nằm liệt luôn trên giường, đến giờ cô vẫn còn trong trạng thái giận sôi máu.

Thẳng đến khi cái điện thoại đang vùi trong đồng chăn mền bỗng rung chấn động một cái, Lâm Gia cầm lấy điện thoại xem qua thì chợt giật mình đến mức bắn thẳng ra khỏi giường.

A Trăn vừa gửi tin cho mình!

Chỉ trong nháy mắt, mọi muôn phiền ban chiều đeo bám Lâm Gia đã lập tức bị cô ném đến lên chín tầng mây, cô hưng phấn mà mở khoá màn hình, khi vừa nhấn vào xem tin thì lại thấy là một tấm hình.

Bên trong tấm ảnh là hình Hứa Trăn cột tóc, mặc một bộ cảm bào màu trắng, đang cười trên con ngựa lông nhung băng rừng vượt suối.

Gió núi thổi lớp áo choàng của hắn bay phấp phật làm nổi bật dáng người tuấn đạt xuất trần của hắn, trông khí độ rất là hiên ngang uy vũ.

—— Đây là vẻ ngoài của nhân vật Chu Du trong “Tam Quốc”.

“Ô ô ô ô ô! ! !”

Lâm Gia ôm di động vừa lăn vừa kéo cái chăn cuộn cô lại, trông như con giun đang giãy dựa trên giường.

A, cái tạo hình thần tiên hạ phàm gì đây!

A a a, A Trăn cậu đừng có mà dụ hoặc tôi thế chứ!

Lâm Gia không nói hai lời, lập tức dùng bức ảnh này làm ảnh đại diện trong danh bạ cho Hứa Trăn, tiện thể đổi cái biệt danh “con trai tôi” thành “Hứa Chân”

Nếu làm như thế này, một khi hắn gọi điện thoại cho mình là mình lại có thể trực tiếp xem bức ảnh chụp này, vui vẻ gấp bội!

Rất nhanh, Hứa Trăn lại phát tới một cái tin tức: “Đoàn phim “Tam Quốc” muốn công bố tạo hình nhân vật, em chọn bức ảnh này, sự tỷ chọn bức nào?”

Lâm Gia hứng thú bưng bưng mà đáp lại: “Bức này rất đẹp mắt! Chị cũng chọn bức này!”

Nửa ngày, Hứa Trăn ở đầu bên kia điện thoại mới trả lời: “... Không phải, em đang nói Đại Kiều, chị chọn bức nào làm tạo hình chính thức để công bố cho Đại Kiều.”

Lâm Gia: “...”

Quên!

Hình như mình cũng là diễn viên trong cái đoàn kịch này mà
nhỉ!

Chương 1116 : Lâm Gia 7

Mới mở miệng bắt đầu trò chuyện đã tự tay bóp chết chủ đề, Lâm Gia đang vô cùng xấu hổ, cũng may đây không phải là đang bàn về vấn đề quan trọng gì.

Hai người thuận đề tài này mà thuận miệng trò chuyện về khâu hậu kỳ, công việc quảng cáo, khách mời các gameshow liên quan, và các công việc gần đây được an bài cho bộ phim “Tam Quốc”.

Hứa Trăn nói sau đó phải quay một bộ phim cổ đại, tên là “Sấm Quan Đông, bên trong có rất nhiều diễn viên kỳ cựu có tiếng;

Lâm Gia cũng hưởng ứng mà kể lại những trải nghiệm đã có trong đoàn phim “Liệp Ảnh”, nói về các tiến bởi mình đã chung dụng khi quay phim.

Cô mơ hồ có cảm giác là hôm nay A Trăn tựa hồ có tâm trạng cực kỳ tốt, ngày bình thường tuy hai người có trò chuyện nhưng chỉ trong mức đủ, hôm nay có vẻ hai người đã trò chuyện nhiều hơn và thân thiết

hon.

Hơn nữa, Hứa Trăn tựa hồ cũng không thềm đề ý cái vụ bị mình đặt biệt danh là “con trai tôi” kia, hoàn toàn không có nhắc đến, Lâm Gia cũng liên dần dần tha cho trái tim đang thấp thỏm của mình. Đêm đó, hai người trò chuyện đến hơn chín giờ mới ngừng lại, sau đó lại chúc nhau ngủ ngon.

Lâm Gia rất phấn khích, đến nỗi cô không ngủ được đến tận nửa đêm.

Cô mơ hồ cảm thấy đây là lần đầu tiên A Trăn nói chuyện với cô lâu như vậy, thoải mái vui vẻ như vậy.

Trước đây, khi Hứa Trăn nói chuyện với cô, cậu ấy luôn rất lịch sự, có vài phần khách sáo và xa cách.

Hôm nay, cảm giác đó đã bớt đi rất nhiều.

Có lẽ hẳn thực sự mong đợi phim “Tam Quốc” được phát hành? Giữa những câu từ giống như luôn có một nụ cười vô cùng nhẹ nhõm.

Lâm Gia nằm trên giường mà ngây ngô cười khúc khích một lúc lâu, quên đi tất cả những điều khó chịu hồi chiều.

Chắc chắn rồi, “fan me” gì gì đó chỉ là lý do cả thôi.

Tôi vẫn thích cậu ấy!

Lâm Gia thừa nhận rằng ban đầu cô thực sự là một người hâm mộ vẻ bề ngoài của Hứa Trăn.

Gương mặt đó, dáng người cao thẳng đó, khi chất tuấn tú xuất trần đó, thật khó mà không khiến trái tim người khác đập thình thịch nha.

Tất cả mọi thứ là hoàn toàn khớp với hình mẫu mình thích.

Về sau, khi hai người càng ngày càng tiếp xúc nhiều hơn, cô không chỉ không mất đi cảm giác thần tượng mà lại càng ngày càng thích con người tên là Hứa Trăn này hơn.

Thích sự tập trung và kiên nhẫn đến cổ chấp khi diễn xuất của hắn, thích sự cứng cỏi không kiêu ngạo, không xu nịnh của hắn.

Thích cách hắn đối xử chân thành với mọi người, một lời hứa đáng giá nghìn vàng, và hắn luôn giữ được trái tim kiên định của mình trước vô số cám dỗ, luôn trong sạch giống như trước đây.

Không biết từ khi nào, bất cứ khi nào Hứa Trăn xuất hiện trong đám đông, đôi mắt của Lâm Gia sẽ dõi theo hắn một cách vô thức.

Ngay cả khi không có hắn ở bên, Lâm Gia vẫn sẽ nhìn thấy sự xuất hiện của Hứa Trăn trong tất cả các đồ vật một cách kỳ lạ.

Những đám mây trên trời, cảnh liêu bên hồ, bọt sữa trên cà phê... sao cái nào nhìn cũng giống A Trăn vậy?

Lâm Gia nằm trên giường ngây ngô một lúc, rồi cô mặc áo ngủ vào, lặng lẽ đi đến bên ban công và nhìn bầu trời đêm ở phía xa.

Đêm nay, ánh trăng thật đẹp.

Nó rất giống với đôi mắt của A Trăn.

Lâm Gia hơi ngẩng đầu lên, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, kể từ khi lịch chiếu phim “Tam Quốc” được đưa vào danh sách phát sóng thường ngày, hai người họ cũng liên lạc với nhau nhiều hơn nhờ lý do này.

Là một trong những diễn viên chính, Hứa Trăn đã tham gia rất nhiều hoạt động quảng cáo, thỉnh thoảng hắn sẽ chia sẻ với Lâm Gia những diễn biến mới nhất, cũng như chuyện về những người bạn đồng hành cũ mà hắn đã thấy trong các hoạt động quảng cáo.

Mỗi cuộc trò chuyện của hai người không phải là sự trao đổi công việc máy móc nữa, Hứa Trăn hay kể chuyện khi quay phim cho cô nghe, kể cho cô nghe những điều thú vị xung quanh hắn.

Lâm Gia chỉ cảm thấy ngây ngất.

Hừm, không biết đó có phải là ảo giác không, nhưng dường như cô đang dần dần bắt đầu từ “bạn” của A Trăn và tiến về phía “bạn gái”... À không, là “bạn thân” của hắn!

Có phải vậy không? Là loại này chứ gì!

Chắc chắn rồi, tặng một số đồ ăn nhẹ hoặc thứ gì đó vẫn có thể giúp tăng tình bạn mà hạt

Hơn nữa có điểm chung trong công việc cũng có chút tác dụng, cho dù không có cách để mở rộng thêm,

ít nhất cũng có thể tạo ra một số chủ đề chung

Đến đoàn làm phim “Tam Quốc” để đóng vai Đại Kiều quả nhiên là một quyết định đúng đắn!

Lâm Gia thầm khen ngợi bản thân mình thật là thông minh sáng suốt.

Tuy nhiên, với sự ra mắt của bộ phim “Tam Quốc, niềm tự hào khiêm tốn của cô đã ngay lập tức bị cư dân mạng đâm vào tim mấy cái.

Tập hai mươi mốt là tập lần đầu tiên Đại Kiều ra mắt, Lâm Gia đang cầm sữa chua mà vui vẻ chờ đợi khoảnh khắc nhìn thấy mình và A Trăn được đứng chung trong cùng một khung hình, không ngờ đột nhiên có một cơn mưa bình luận kỳ lạ lướt qua màn hình:

“Vô Khuyết, mẹ người tới rồi!”.

“Kim Xà lang quân, mau xem đi, đây là con trai của chàng đây!”

“Tuyệt Trúc đại sư, cẩn thận, người phụ nữ này sẽ đâm chết người đây!”

“Ha ha, tôi cảm thấy Vô Khuyết và Nguyệt Nô cũng có nét hao hao nhau nè, hóa ra con trai lớn lên giống mẹ sao?”

“Chính xác như vậy, con gái lớn lên sẽ giống bố”

Lâm Gia: “...

Đây, đây đều là lịch sử đen tối!!!

Hu hu hu hu đừng nói nữa, mọi người đều là người xấu!”